

Editor:
Frenalis

Thước Thượng
Tâm Đầu

A woman in traditional Chinese dress, seen from the back and side, looking out over a palace landscape. She has a long black braid with a large green floral ornament and red tassels. Her dress is red with a wide blue collar featuring intricate floral and cloud patterns. In the background, a traditional Chinese building with a yellow roof is visible across a body of water, with mountains in the distance.

Quý Phi
Trọng
Sinh
Thành
Cung Nữ

Quý Phi Trọng Sinh Thành Cung Nữ

Thước Thượng Tâm Đầu

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Trọng Sinh, Cung Đấu, Cổ Đại

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, trọng sinh, cung đấu, triều đấu, cung đình hầu tước, HE.

Văn án:

Thẩm Kinh Trĩ trọng sinh trở thành tiểu cung nữ mới vào cung của Đại Sở quốc.

Nguyên chủ không phụ không mẫu, lục thân không còn, dung mạo lại xuất chúng, nhìn thế nào cũng là mệnh xui xẻo.

Thẩm - tiền quý phi của Hạ quốc - Kinh Trĩ: "Không sợ, ta có thể làm Quý Phi một lần, thì có thể làm Quý Phi lần thứ hai."

Được quản sự cô cô để mắt đưa đi làm cung nữ của Hoàng Hậu, nàng dựa vào học thức, một bước lên mây trở thành người tâm phúc bên cạnh Hoàng Hậu.

Thái Tử mới được phong, Hoàng Hậu không có người dùng được, nàng đứng ra trở thành cung nữ thị tẩm của Thái Tử.

Trong hoàng cung, những kẻ hãm hại nàng đều tự vả mặt, kẻ nào kẻ nấy đều thê thảm.

Từ cung nữ thị tẩm đến Chiêu Nghi của tân đế, nàng một đường thăng tiến, cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ vượt mức, trở thành sủng hậu độc nhất vô nhị.

Thẩm hoàng hậu: "Thần thiếp đã nói Hoàng Hậu khó làm, người cứ để thần thiếp làm Quý Phi là tốt rồi."

..... Cái này nàng làm quen mà!

Đế vương gãi gãi lòng bàn tay nàng: "Nhưng chỉ có ngôi vị chủ lục cung này, mới xứng với nàng dù chỉ một phần vạn."

Lưu ý:

Cung đấu văn, bối cảnh hư cấu hoàn toàn. Nam chính không sạch, giai đoạn đầu có phi tần, sau đó yêu nữ chính, truy thê 1v1.

Nhân vật chính: Thẩm Kinh Trĩ - Tiêu Thành Dục

Mục lục

- [Chương 1: Tái sinh](#)
- [Chương 2: Hoán Y Cục](#)
- [Chương 3: Con đường sống](#)
- [Chương 4: Xem người làm thế nào!](#)
- [Chương 5: Xảy ra chuyện](#)
- [Chương 6: Thật là khéo](#)
- [Chương 7: Chuyện cũ](#)
- [Chương 8: Hồng Cần](#)
- [Chương 9: Trữ Tú cung](#)
- [Chương 10: Thâm Khinh Trĩ](#)
- [Chương 11: Ngự Thiện Phòng](#)
- [Chương 12: Tuyết lớn](#)
- [Chương 13: Lãnh phạt](#)
- [Chương 14: Lăn đầu gập gối](#)
- [Chương 15: Thông suốt](#)
- [Chương 16: Năm mới](#)
- [Chương 17: Cơ Hội](#)
- [Chương 18: Vì sao lại chọn nàng?](#)
- [Chương 19: Khôn Hòa cung](#)
- [Chương 20: Hầu Thư](#)
- [Chương 21: Hoàng hậu](#)
- [Chương 22: Ngồi vị thái tử](#)
- [Chương 23: Khinh Trĩ, người có muốn ở lại trong cung không?](#)
- [Chương 24: Thái Tử không vừa mắt thì cũng vô ích](#)
- [Chương 25: Hắn đã từng gặp cung nữ này.](#)
- [Chương 26: Cung nữ thị tẩm](#)
- [Chương 27: Xuân Cảnh Uyển](#)
- [Chương 28: Uy hiếp](#)
- [Chương 29: Bước ngoặt](#)
- [Chương 30: Thị tẩm \(1\).](#)
- [Chương 31: Thị tẩm \(2\).](#)
- [Chương 32: Hậu thưởng](#)

- [Chương 33: Thẩm phụng nghi](#)
- [Chương 34: Cuộc gặp gỡ tại Dục Khánh cung](#)
- [Chương 35: Giao phong](#)
- [Chương 36: Hoảng Trị Đế băng hà](#)
- [Chương 37: Quốc tang](#)
- [Chương 38: Bị đầu độc](#)
- [Chương 39: Sắc phong hậu cung](#)
- [Chương 40: Thị tẩm](#)
- [Chương 41: Ấm áp](#)
- [Chương 42: Thuật yểm thăng](#)
- [Chương 43: Nhân chứng, vật chứng](#)
- [Chương 44: Quý thái phi](#)
- [Chương 45: Bị cấm túc](#)
- [Chương 46: Nghi ngờ](#)
- [Chương 47: Bệnh đến](#)
- [Chương 48: Đế phi tâm sự](#)
- [Chương 49: Thỏa thích](#)
- [Chương 50: Tin tức](#)
- [Chương 51: Mối lo ngại của Hoàng Thượng](#)
- [Chương 52: Người và sự vật](#)
- [Chương 53: Trêu đùa](#)
- [Chương 54: Bằng hữu](#)
- [Chương 55: Sinh thần](#)
- [Chương 56: Tin tức](#)
- [Chương 57: Giúp đỡ](#)
- [Chương 58: Đào rất ngọt](#)
- [Chương 59: Ái phi](#)
- [Chương 60: Thăng vị](#)
- [Chương 61: Ninh Tồn nương nương](#)
- [Chương 62: Đáp lễ](#)
- [Chương 63: Cưỡi ngựa](#)
- [Chương 64: Xuất cung](#)
- [Chương 65: Diễn kịch](#)
- [Chương 66: Nghi ngờ](#)
- [Chương 67: Thẩm tướng quốc](#)
- [Chương 68: Tin đồn](#)

- [Chương 69: Tâm động](#)
- [Chương 70: Tâm ý](#)
- [Chương 71: Thu sản](#)
- [Chương 72: Hành thích](#)
- [Chương 73: Vi hành](#)
- [Chương 74: Tâm sự](#)
- [Chương 75: Gặp lại cố nhân](#)
- [Chương 76: Tin tưởng nàng](#)
- [Chương 77: Lòng tin](#)
- [Chương 78: Mạnh mẽ](#)
- [Chương 79: Động lực](#)
- [Chương 80: Tróc nã](#)
- [Chương 81: Quý phi](#)
- [Chương 82: Tâm ý](#)
- [Chương 83: Xoay chuyển](#)
- [Chương 84: Đánh cược](#)
- [Chương 85: Triều hội](#)
- [Chương 86: Nhổ cỏ tận gốc](#)
- [Chương 87: Hồi cung](#)
- [Chương 88: Phong Hậu \[Hoàn chính văn\]](#)
- [Chương 89: Ngoại truyện 1: Có thai \(1\)](#)
- [Chương 90: Ngoại truyện 2: Có thai \(2\)](#)
- [Chương 91: Ngoại truyện 3: Có thai \(3\)](#)
- [Chương 92: Ngoại truyện 4: Mang thai + Chiến tranh](#)
- [Chương 93: Ngoại truyện 5: Chuyện mang thai](#)
- [Chương 94: Ngoại truyện 6: Diêu Kim Ngọc](#)
- [Chương 95: Ngoại truyện 7: Quý thái phi](#)
- [Chương 96: Ngoại truyện 8: Quyết định của Quý thái phi](#)
- [Chương 97: Ngoại truyện 9: Hồi cung](#)
- [Chương 98: Ngoại truyện 10: Phùng Doanh](#)
- [Chương 99: Ngoại truyện 11: Cạn bã \(1\)](#)
- [Chương 100: Ngoại truyện 12: Cạn bã \(2\)](#)
- [Chương 101: Ngoại truyện 13: Sinh con](#)
- [Chương 102: Ngoại truyện 14: Sinh con \(2\)](#)
- [Chương 103: Ngoại truyện 15: Cuộc sống hàng ngày \(1\)](#)

- [Chương 104: Ngoại truyện 16: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(2\)](#)
- [Chương 105: Ngoại truyện 17: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(3\)](#)
- [Chương 106: Ngoại truyện 18: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(4\)](#)
- [Chương 107: Ngoại truyện 19: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(5\)](#)
- [Chương 108: Ngoại truyện 20: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(6\)](#)
- [Chương 109: Ngoại truyện 21: Hôn lễ của Tiêu Thành Quyết](#)
- [Chương 110: Ngoại truyện 22: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(7\)](#)
- [Chương 111: Ngoại truyện 23: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(8\)](#)
- [Chương 112: Ngoại truyện 24: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(9\)](#)
- [Chương 113: Ngoại truyện 25: Sinh đôi](#)
- [Chương 114: Ngoại truyện 26: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(10\)](#)
- [Chương 115: Ngoại truyện 27: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(11\)](#)
- [Chương 116: Ngoại truyện 28: Cuộc sống hằng ngày nuôi con \(kết thúc\)](#)
- [Chương 117: Ngoại truyện 29: Cùng nhau già đi \(1\)](#)
- [Chương 118: Ngoại truyện cuối cùng: Cùng nhau già đi \(2\)](#)

Chương 1: Tái sinh

Giữa đông tháng chạp, tiết trời lạnh lẽo nhất trong năm. Ngói xám cũ nát oằn mình dưới lớp tuyết dày, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kẽo kẹt náo nức trong đêm khuya tĩnh mịch.

Hàn Tuyết cung, Đông noãn các.

Than trong lò đất đã tàn lụi, chỉ còn sót lại chút hơi ấm le lói. Gian ngoài của Đông noãn các lạnh lẽo ảm thấp, tro tàn của than củi bay lơ lửng trong không khí, khiến người ta khó thở, chẳng thể nào chớp mắt.

Dù đã đắp tới hai lớp chăn mỏng, Thẩm Kinh Trĩ vẫn không sao ngăn nổi cái lạnh thấu xương.

Nàng sốt cao đã ba ngày, toàn thân đau nhức như bị đánh gãy xương, cổ họng khô khốc, vậy mà chẳng có lấy một ai hầu hạ thuốc thang.

Đừng nói đến thuốc, ngay cả nước cũng chẳng có mà uống. Cạnh chiếc giường cũ kỹ ọp ẹp chỉ có một chiếc ghế gỗ khuyết góc, trên đó đặt một bát nước, nhưng Thẩm Kinh Trĩ đã không còn sức để với lấy. Nàng thậm chí còn nghĩ: Hay là cứ mặc kệ vậy.

Nhưng vừa nghĩ đến đó, Thẩm Kinh Trĩ liền tự mắng mình trong lòng: Mặc kệ cái gì chứ? Đời người chỉ sống có một lần, bị đày vào lãnh cung thì đã sao, nhiễm phong hàn chưa khỏi thì đã sao? Chẳng đáng là gì cả.

Nàng vẫn còn sống, vẫn còn thở, nhất định sẽ khỏe lại.

Cổ họng khô khốc khát cháy, Thẩm Kinh Trĩ ho khan mấy tiếng,

cuối cùng cũng thốt ra được một câu: "Đông Tuyết!" Thanh âm nàng khàn đặc như bị gió đông bào mòn, "Đông Tuyết, ta khát."

Cả trong lẫn ngoài phòng, ngoại trừ tiếng thở dốc khó nhọc của nàng, chẳng còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Cả đời này nàng sống quá hồ đồ, cứ ngỡ tình cảm thanh mai trúc mã, cùng nhau nương tựa sẽ bền lâu, nào ngờ cuối cùng chỉ là một giấc mộng hão huyền, khiến nàng trở thành trò cười cho thiên hạ.

Rốt cuộc, nàng phải một mình chống chọi với bệnh tật trong Hàn Tuyết cung đồ nát này, đến uống một ngụm nước cũng khó khăn.

Thật nực cười, thật đáng thương!

Nhìn bức tranh tùng hạc trên tấm màn rách nát, Thẩm Kinh Trĩ bỗng bật cười: "Ta đúng là đồ ngu ngốc."

Đến lúc sắp chết mới nhìn thấu được cuộc đời, đúng là ngu ngốc thật, nhưng cũng chưa hẳn là quá muộn. Ít ra, nàng đã nhìn thấu tất cả những người xung quanh. Từ đầu đến cuối, người sai không phải là nàng, mà là những kẻ vô tình bạc bẽo, trở mặt nhanh hơn lật sách kia.

Ngay từ ngày đầu tiên bị giam vào Hàn Tuyết cung, nàng đã hiểu ra tất cả.

Không còn oán trách bản thân, cũng chẳng còn đau khổ vì tình yêu sai lầm, nàng chỉ hận mình nhận ra quá muộn, không thể sớm thoát khỏi chiếc lồng giam cầm này, để rồi gây thơ làm lá chắn cho người khác bấy lâu nay.

Nhìn chăm chăm vào bức tranh tùng hạc, Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên cười lớn: "Tốt lắm!"

Cả đời này nàng đã từng sống trong những tháng ngày tươi đẹp,

từng hưởng phú quý vinh hoa, từng trải qua những năm tháng rục rĩ, cũng từng nếm trải sự lạnh lẽo chua xót, có thể nói là vô cùng đặc sắc.

Nàng không hề thiết thòi.

Đúng lúc này, cánh cửa cung "cột kẹt" mở ra.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, chẳng mấy chốc đã đến bên giường, chính là cung nữ Đông Tuyết, người duy nhất còn ở lại Hàn Tuyết cung.

"Nương nương," Đông Tuyết mồ hôi nhễ nhại, tay dính đầy bùn đất, trông có vẻ chật vật, "Nương nương muốn uống nước ạ? nô tỳ sẽ đi đun ngay."

Vừa nói, Đông Tuyết vừa định cầm ấm nước lên.

Thẩm Kinh Trĩ cố gắng nhìn nàng ấy, thanh âm khàn đặc hỏi: "Lại sai người đi chuyển than rồi à?"

Đông Tuyết theo nàng đã mười năm, nay đã ngoài ba mươi. Khi nàng còn đang ở đỉnh cao quyền lực, Đông Tuyết là "Tuyết cô cô" mà ai ai cũng ngưỡng mộ, ngay cả thái giám bên cạnh Hoàng Đế cũng phải kính nể nàng ấy ba phần.

Thế mà giờ đây, ở Hàn Tuyết cung, nàng ấy lại bị đám người hèn hạ này ức hiếp, phải làm những công việc nặng nhọc nhất để đổi lấy miếng ăn cho hai chủ tớ.

Đông Tuyết thấy sắc mặt nàng vàng vọt, môi đã bong tróc cả một lớp da khô, đôi mắt sáng ngày nào giờ ảm đạm vô hồn, dường như chẳng còn nhìn thấy rõ những kẻ tiểu nhân đê hèn trên cõi đời này nữa.

"Nương nương," Đông Tuyết đau lòng khôn xiết, "Là nô tỳ không

hầu hạ nướng nướng chu đáo."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, cố gắng đưa tay về phía nàng ấy: "Chúng ta nói chuyện một chút."

Đông Tuyết lau tay vào vạt áo, rồi mới cẩn thận đến bên giường, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ hỏi: "Ta còn chút vốn riêng chứ?"

Đông Tuyết đáp: "Còn hơn một trăm lượng bạc vụn và một hộp trang sức, những thứ nướng nướng mang từ nhà mẹ đẻ cũng đều cất trong tráp trang điểm, Hoàng Thượng... Hoàng Thượng không cho người động vào, nên bọn họ không dám lục soát."

Đó đều là những thứ nàng mang theo từ nhà mẹ đẻ, Hoàng Đế không muốn mang tiếng vong ân bội nghĩa nên cuối cùng cũng không sai người tịch thu hết.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ nào có quan tâm đến cái ân huệ giả tạo đó, nàng chỉ quan tâm đến Đông Tuyết. Nàng nhìn Đông Tuyết chăm chú, đưa tay sờ lên những ngón tay thô ráp của nàng ấy, thanh âm kiên định: "Người gói ghém tất cả lại, lấy cả bùa hộ mệnh gia truyền của Thẩm gia, hôm nay hãy rời khỏi hoàng cung."

Đông Tuyết giật mình: "Nướng nướng! nô tỳ không đi đâu."

Ngay từ ngày đầu tiên bước vào Hàn Tuyết cung, Thẩm Kinh Trĩ đã luôn bảo nàng ấy rời đi, nhưng Đông Tuyết không yên tâm về nàng, nhất quyết không chịu rời khỏi. Lúc đó bệnh tình của Thẩm Kinh Trĩ chưa nặng đến thế, nàng còn muốn chờ thêm, nhưng đến hôm nay, nàng biết mình không thể nào qua khỏi.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Đông Tuyết thật lâu, đôi mắt không còn sáng rực rỡ như xưa, nhưng ánh nhìn kiên định thì chưa bao giờ thay đổi.

Nàng nói: "Đông Tuyết, ta sắp đi rồi, ta không muốn để người lại một mình trong cung, người hiểu không?"

Cả người Đông Tuyết run lên bần bật, nước mắt như hạt đậu lăn dài trên má. Suốt một tháng qua, dù có khổ cực đến đâu nàng ấy cũng chưa từng khóc, vậy mà giờ đây lại không thể kìm nén được nữa.

"Nương nương, hãy để Đông Tuyết hầu hạ người, Đông Tuyết sẽ đi cùng người."

Thẩm Kinh Trĩ dùng hết sức lực, nắm lấy tay Đông Tuyết: "Nghe lời."

Chỉ hai chữ ấy thôi, Đông Tuyết cuối cùng cũng bật khóc nức nở, nhưng không còn khăn cầu được ở lại nữa.

Năm đó khi nàng ấy mới vào Phượng Loan cung, quỳ gối trước vị quý phi dung mạo diễm lệ, quý phi nương nương chỉ hỏi nàng ấy một câu: "Người có nghe lời không?"

Đến nay Đông Tuyết vẫn chưa quên câu trả lời của mình: "Nô tỳ cả đời này chỉ nghe lời nương nương."

Đã hứa rồi thì không thể nuốt lời.

Nàng ấy xuất thân từ một gia đình nông dân nghèo khổ, nhưng cũng hiểu được đạo lý "nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy", con người không thể dễ dàng thất hứa.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ nhẹ tay nàng ấy, gương mặt vàng vọt héo hon bỗng nhiên sáng bừng lên một tia rạng rỡ.

Nước mắt Đông Tuyết tuôn rơi, nàng ấy biết, đây là lúc nương nương hồi quang phản chiếu, đã sắp đến lúc là đời.

"Người hãy lấy hết di vật của ta, với bùa hộ mệnh này, bọn họ sẽ không dám làm gì người. Nhớ kỹ, rời khỏi hoàng cung rồi hãy đến Đại Sở quốc, đừng ở lại Hạ quốc nữa, thay ta ngắm nhìn cảnh đẹp của Đại Sở."

Đông Tuyết khóc đến nỗi không đứng thẳng người được, nhưng vẫn cố gật đầu thật mạnh: "Nô tỳ nghe lời nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, giọng khàn đặc: "Ngoan lắm."

Mấy câu nói này đã tiêu hao hết sức lực của Thẩm Kinh Trĩ, nàng nhìn Đông Tuyết bận rộn thu dọn đồ đạc thêm một lúc, thấy nàng đã để những vật dụng cần thiết bên cạnh mình, cuối cùng mới yên tâm.

Đông Tuyết quay lại bên nàng, quỳ xuống ngay ngắn, dập đầu ba cái: "Nương nương, nô tỳ xin cáo biệt, nếu có kiếp sau, nô tỳ sẽ lại hầu hạ nương nương."

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ đã hơi mơ màng, nàng gật đầu, không nói lời tạm biệt với Đông Tuyết.

Đợi đến khi Đông Tuyết lưu luyến rời đi, Thẩm Kinh Trĩ mới buông bỏ chút sức lực cuối cùng, cả người mềm nhũn ngã xuống giường.

Một mình ra đi trong yên bình, không bị ai quấy rầy, có lẽ cũng là một loại phúc phận. Thẩm Kinh Trĩ từ từ nhắm mắt lại, nàng nghĩ: Nếu có kiếp sau, hãy sống một cuộc đời tự do tự tại.

Không ai có thể bắt nạt ta, cười nhạo ta, lừa gạt ta, không ai có thể làm tổn thương ta, hãm hại ta, điều khiển ta.

Như vậy là tốt nhất.

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ như vậy, ý thức dần tan biến, cuối cùng chìm vào giấc mộng đẹp không bao giờ tỉnh lại.

Tuyết rơi dày đặc, đúng là tiết trời lạnh giá của tháng chạp.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy lạnh buốt, nàng mở choàng mắt, liền bị người bên cạnh vỗ vai: "A Thái, sao ngươi còn ngủ nướng? Mau dậy, Hàn ma ma đang giục kìa."

Thẩm Kinh Trĩ mơ mơ màng màng, không biết bây giờ là lúc nào, theo bản năng khoác lên người chiếc áo bông màu hồng nhạt, mặc vào chiếc váy dài chấm gót chân, rồi xuống giường xỏ vào đôi giày bông dày.

Đến khi đứng vững trong căn phòng lạnh lẽo, nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nàng không ở Phượng Loan cung, cũng chẳng phải Hàn Tuyết cung. Cúi đầu nhìn đôi bàn tay thô ráp của mình, nàng cũng không còn là tiểu thư khuê các, thiên kim của tể tướng nữa.

Bên cạnh nàng, tiểu cô nương vừa đánh thức nàng lại đẩy nàng một cái: "Ngăn người ra đó làm gì, đừng có liên lụy đến bọn ta."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, mới nhìn thấy y phục của đôi phương giống hệt như mình, tóc búi gọn gàng, chỉ cài hai bông trầm ngọc trai đơn giản.

Tiểu cô nương này chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo chỉ có thể coi là thanh tú, giữa mày còn mang theo vẻ mệt mỏi vì thiếu ngủ, trông tính tình có vẻ không tốt lắm.

Nàng ta chắc là một cung nữ.

Những nữ tử như vậy trong cung nhiều vô số kể, Thẩm Kinh Trĩ đã nhìn thấy nhiều năm rồi, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu tâm tư

của họ.

Nếu đối phương là cung nữ, vậy nàng - người ngủ cùng phòng với nàng ta - chắc chắn cũng là cung nữ.

Thẩm Kinh Trĩ không phải là người an phận thủ thường, nhưng nàng đã sớm học được cách tùy cơ ứng biến, lập tức điều chỉnh thái độ, cùng bảy cung nữ khác rửa mặt chải đầu, sau khi sửa soạn xong xuôi thì theo mọi người ra khỏi phòng.

Tám cung nữ này trông đều có nhan sắc khá, thậm chí có vài người rất xinh đẹp, nhìn qua là biết đã được dạy dỗ kỹ càng, cử chỉ đều rất quy củ.

Thẩm Kinh Trĩ quan sát sơ qua, vừa nhìn dung mạo của những người này, vừa lắng nghe lời nói của họ, cố gắng ghép nối thân phận của từng người.

Vừa ra khỏi phòng, gió tuyết ập đến.

Chiếc áo bông trên người Thẩm Kinh Trĩ rất mỏng, chỉ có một lớp bông mỏng manh, gió thổi qua là lạnh thấu xương.

Cơ thể lạnh như băng, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Nàng đã sống lại!

Thẩm Kinh Trĩ khẽ rùng mình, cố gắng co mình trong chiếc áo bông mỏng, im lặng đi theo nhóm cung nữ đang run rẩy đến tiền đình.

Lúc này, ở tiền đình đã có mười sáu người đang đợi.

Bọn họ là đội thứ ba đến, nhưng không phải là đội cuối cùng.

Thẩm Kinh Trĩ không cao cũng không thấp, nàng vừa vặn ẩn mình giữa đội ngũ, trông rất mờ nhạt.

Chờ thêm một lát, một đội cung nữ khác cũng đến.

Hơn ba mươi cung nữ đứng ngay ngắn ở tiền đình, không ai dám thở mạnh, dù lạnh đến run người cũng không dám nhúc nhích.

Nếu là Thẩm Kinh Trĩ trước kia, chắc chắn sẽ không chịu nổi khổ cực như vậy, nhưng nàng bây giờ lại cảm thấy được khỏe mạnh đứng giữa đất trời đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho.

Địa Ngục cũng đã trải qua rồi, gió tuyết này thì có đáng là gì?

Họ đứng đợi trong gió tuyết thêm một khắc nữa, mới thấy từ xa một chiếc ô giấy dầu màu tím nhạt bay đến.

Một bóng dáng cao ráo dần dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Người đến mặc áo váy lụa màu tím nhạt, khoác áo choàng lông chuột xám đã cũ, tóc búi gọn gàng, hai bên cài trâm hoa mai khảm ngọc bích. Nàng ta trông chưa đến ba mươi tuổi, khí chất lại rất nghiêm nghị, chắc chắn không phải là cung nhân bình thường.

Quả nhiên, nàng ta đứng trước đội ngũ, khẽ ho một tiếng, trầm giọng nói: "Hôm nay các người đến sớm hơn mọi ngày, phải nhớ kỹ, trong cung có quy củ của cung, bất cứ ai cũng không được phép vượt quá giới hạn."

Ánh mắt nàng ta lướt qua từng người, còn lạnh lẽo hơn cả gió rét.

"Trong cung này, có người được ngồi kiệu, có người chỉ xứng giặt y phục, tất cả đều phụ thuộc vào cách các người hành xử."

"Trữ Tú cung này chỉ là nơi để các người học cách làm cung nhân, nếu ngay cả cung nhân cũng không làm tốt, thì đừng trách ta không khách khí."

"Từ hôm nay," thanh âm nàng ta lạnh lùng, "nhiệm vụ của các người là đến Hoán Y Cục học giặt đồ."

"Giặt đến khi nào các quý nhân hài lòng mới thôi."

Chương 2: Hoán Y Cục

Không biết từ lúc nào, tuyết đã dần ngừng rơi.

Thẩm Kinh Trĩ im lặng đi theo đoàn cung nữ, xuyên qua những con hẻm nhỏ phía sau cung điện, hướng về Hoán Y Cục.

Dù chưa từng đến đó, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng biết Hoán Y Cục thuộc loại nơi làm tạp dịch, thường nằm ở những góc khuất nhất trong hoàng cung.

Nàng sinh ra đã là thiên kim của quyền thần, đến tuổi cập kê thì vào cung làm phi tần với thân phận đích nữ của tể tướng, vừa nhập cung đã được phong làm Quý Phi, chỉ đứng sau Hoàng Hậu, được sủng ái vô cùng.

Trong ba mươi năm cuộc đời trước, Thẩm Kinh Trĩ luôn là người được hầu hạ. Lúc mới vào cung, nàng được cung nhân, thái giám vây quanh, ngồi trên kiệu hoa lộng lẫy, luôn đi trên con đường chính giữa hoàng cung.

Những con đường nhỏ hẹp thế này, nàng chưa từng đi qua.

May mắn là nhóm cung nữ trong cung đều đi giày bông đế dày, đế giày bằng phẳng chắc chắn, con đường đá nhỏ chỉ hơi gồ ghề, tuyết rơi chưa kịp đóng băng nên đi lại cũng không khó khăn.

Trên đường đi, Thẩm Kinh Trĩ không hề ngáng đầu. Nàng rũ mắt xuống, âm thầm suy đoán xem mình đang ở đâu, chuyện gì đã xảy ra.

Nàng có thể chắc chắn rằng, khoảnh khắc nhắm mắt lại ở Hàn Tuyết

cung, nàng đã chết. Lúc đó nàng sốt cao liên tục hơn mười ngày, không được uống thuốc, thậm chí cháo cũng chẳng ăn được mấy, có thể gắng gượng được đến mười mấy ngày là do nàng cố chấp, không cam lòng chết dễ dàng như vậy.

Nếu như nàng của trước kia đã chết, vậy thì nàng bây giờ chính là được sống lại.

Hoàng cung xa lạ này, trang phục của cung nhân xung quanh khác với trước kia, kiến trúc của cả cung điện cũng khác hẳn, nàng thậm chí còn cảm thấy mình như đang ở một thế giới khác.

Không còn những thị phi, những con người cũ, những oán hận và bất cam của quá khứ, được sống lại chính là sự khởi đầu tốt đẹp nhất.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, khẽ cong môi cười.

Ông trời đối xử với nàng không tệ, kiếp trước dù cuối cùng bị đày vào lãnh cung chết trong cô độc, nhưng cũng đã hưởng hết vinh hoa phú quý. Kiếp này tuy chỉ là một cung nữ nhưng trẻ trung khỏe mạnh, nhìn qua chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, đúng là lúc xuân sắc rực rỡ.

Tất cả đều tốt đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ không có ký ức của thân thể này, không biết dung mạo của mình ra sao, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của người khác. Trong ánh mắt của những tiểu cung nữ luôn mang theo chút ghen tị và bất mãn, điều này chứng tỏ nàng có ngoại hình không tệ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ lại thầm cảm tạ trời đất.

Đoàn người đi một lúc, dừng một lúc, khoảng nửa canh giờ sau cuối cùng cũng đến khu vực tạp dịch ở góc Đông Bắc.

Khu vực này được chia thành ba cục: Hoán Y Cục, Dạ Hương Cục và Tọa Dịch Phòng.

Cung nhân, thái giám làm việc ở đây đều là những người thấp kém nhất, trong số đó có không ít con cháu của tội thần, sa cơ thất thế, chỉ còn cách làm việc quần quật trong một góc hoàng cung để sống qua ngày.

Đúng lúc này, cô cô dạy dỗ của Trữ Tú cung lên tiếng. Nàng ta tên là Hồng Cần, chuyên phụ trách dạy dỗ cung nữ mới vào cung, quản lý Trữ Tú cung. Đội ngũ dừng lại trước cửa Hoán Y Cục, Hồng Cần đứng thẳng người, ánh mắt nghiêm nghị.

"Các người đều là do ta tự tay chọn ra, thân phận trong sạch, dung mạo xinh đẹp, những ngày qua ta cũng đã tận tâm dạy dỗ các người."

Hồng Cần nói năng rõ ràng, từng chữ từng câu đều in sâu vào tai người nghe.

"Cứ ba năm cung nữ lại được tuyển vào cung một lần, trong số hơn trăm người mới chọn được vài chục người, mà có được số phận tốt đẹp thì chỉ có một phần trăm, phần lớn mọi người, may mắn thì được hầu hạ bên cạnh quý nhân, không may mắn thì chỉ có thể làm việc vặt ở Hoán Y Cục."

"Hôm nay ta dẫn các người đến đây, chính là muốn cho các người biết Hoán Y Cục là nơi như thế nào, để các người biết được khổ cực nhất là gì, sau này mới biết trân trọng những điều tốt đẹp."

"Hiểu chưa?"

Chúng cung nữ đồng thanh đáp: "Vâng, nô tỳ xin ghi nhớ lời dạy của cô cô."

Hồng Cần nhìn bọn họ thêm một lần nữa, rồi mới sai đại cung nữ phía sau tiến lên gõ cửa.

Cửa Hoán Y Cục quanh năm đóng kín, bên trong chỉ có tiếng nước chảy, yên tĩnh đến mức dường như không có người ở, cánh cửa cũ kỹ che khuất thời gian, cũng che khuất sức sống bên trong và bên ngoài.

Không lâu sau, tiếng bước chân vội vã vang lên, chỉ nghe thấy tiếng "cọt kẹt", một ma ma ngoài bốn mươi tuổi xuất hiện trước mặt mọi người.

Tóc bà ta được chải gọn gàng, chỉ cài một chiếc trâm bạc trên búi tóc, mặc áo bông màu xám tro, trông không quá già nua.

"Hong Cần đến rồi," bà ta mỉm cười chào hỏi Hồng Cần, "Năm nay lại dẫn người đến Hoán Y Cục à."

Hồng Cần cũng rất khách sáo, thậm chí còn thân thiết nắm lấy tay bà ta: "Tổng tỷ tỷ, lâu rồi không gặp."

Hồng Cần là cô cô dạy dỗ chính thất phẩm, còn Tổng Đình là ma ma quản sự tòng thất phẩm, đáng lẽ ra Tổng Đình phải gọi Hồng Cần là tỷ tỷ mới đúng.

Nghe Hồng Cần nói vậy, chắc hẳn hai người họ có quen biết từ trước, Tổng Đình chắc đã từng giúp đỡ Hồng Cần, nên Hồng Cần mới khách sáo như vậy, không thay đổi cách xưng hô.

Thẩm Kinh Trĩ trước kia là quý phi phụ trách quản lý lục cung, rất rõ ràng những quy tắc trong cung, dù nơi này có khác với hoàng cung Đại Hạ, nhưng cũng chỉ là chuyện con người, đại khái cũng giống nhau. Chỉ với một cách xưng hô, nàng đã có thể biết được rất nhiều điều.

Tổng Đình không hề tỏ ra đắc ý vì được gọi là tỷ tỷ, ngược lại càng

thêm khách sáo.

"Bây giờ muội đang bận nhiều việc, ta cũng không dài dòng nữa," Tống Đình nắm nhẹ tay Hồng Cần, "Muội cứ yên tâm, năm ngày này ta nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ thật tốt, bảo đảm muội sẽ hài lòng."

Hồng Cần khó có được chút ý cười, nàng ta nói: "Ta biết tỷ tỷ thích uống Thiết Quan Âm nhất, đã đặc biệt tìm được một gói trà mới cống năm nay, tỷ tỷ cứ uống thử xem, nếu thích ta sẽ tìm thêm."

Tống Đình đáp: "Đều là lệ cũ rồi, muội khách sáo làm gì, ba năm nay ta không có thêm người mới, đang mong chờ đây."

Trong lúc hai người nói chuyện, cũng đã dẫn nhóm cung nữ mới vào bên trong Hoán Y Cục.

Khác với dự đoán của Thẩm Kinh Trĩ, bên trong Hoán Y Cục rất rộng rãi, vừa vào là gian nhà phía trước, đi qua cửa vòm bên cạnh mới đến khu vực giặt giũ.

Bể giặt của Hoán Y Cục được xếp thành sáu hàng ngay ngắn, hình vuông vức, nước trong bể có chỗ đục ngầu, có chỗ trong vắt, nhìn qua là thấy khác biệt rõ ràng. Phía trên bể giặt còn có giàn che nắng, chắc là để tránh vải bị phai màu do ánh nắng mặt trời.

Hai bên bể giặt là những gian phòng không cửa không tường, y phục được treo ngay ngắn trên giá, đang chờ phơi khô.

Khoảng hai mươi cung nữ mặc áo xám đang giặt đồ bên bể, một số khác thì đang sắp xếp y phục trong phòng, ai nấy đều bận rộn, nhưng lại yên tĩnh đến lạ thường.

Ngoại trừ tiếng bước chân của những người mới đến và tiếng nước chảy róc rách, thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Hồng Cần không khỏi cảm thán: "Vẫn là tỷ tỷ biết quản người, Hoán

Y Cục luôn ngăn nắp gọn gàng. Cho nên năm nào ta cũng đưa người đến đây, để bọn họ học cách hiểu chuyện."

Tổng Đình cười nói: "Muội cứ yên tâm, đều là những đứa trẻ ngoan, sẽ hiểu chuyện thôi."

Lần này Hồng Cần không nói gì với nhóm tiểu cung nữ nữa, nàng ta nói nhỏ với Tổng Đình một hai câu, rồi dẫn theo hai đại cung nữ của mình rời đi.

Tổng Đình dừng bước, quay lại nhìn nhóm cung nữ.

Bà ta mỉm cười trông rất hiền từ, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo như gió rét mùa đông, khiến người ta cảm thấy đau rát. Ánh mắt bà ta lướt qua từng người một cách kỹ lưỡng, rồi mới lên tiếng: "Ở Hoán Y Cục, tất cả mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của ta, ta phân công cho các người làm việc gì, thì các người phải làm việc đó."

Nói xong, vẻ mặt bà ta bỗng trở nên dịu dàng: "Tất nhiên, cũng chỉ có năm ngày này thôi, sau này các người có được tiền đồ tốt đẹp, nhớ lại những ngày ở Hoán Y Cục, sẽ càng thêm trân trọng."

Tổng Đình nói xong, giống như vô tình chỉ tay vào hàng ngũ cung nữ, Thẩm Kinh Trĩ bị bà ta chọn trúng, bước ra khỏi hàng chờ đợi.

Tổng Đình chọn ra hơn mười người, rồi nói: "Những người còn lại, hôm nay bắt đầu giặt y phục, những người được gọi tên đi theo ta."

Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn những người còn lại, nàng chỉ cần nhìn những cung nữ bên cạnh là biết những người được chọn đều có nhan sắc không tồi. Có người thanh tú, có người xinh đẹp rạng rỡ, cũng có người diễm lệ. Những người có dung mạo xinh đẹp thì không bị phân công giặt y phục, Thẩm Kinh Trĩ đoán họ có thể sẽ được phơi y phục.

Tiểu cung nữ lúc này nói móc Thẩm Kinh Trĩ trong phòng ngủ

không được chọn, khi Thẩm Kinh Trĩ đi theo đội ngũ, nàng ta còn trừng mắt nhìn nàng.

Dù sao, nhờ có khuôn mặt này mà không phải giặt y phục, thật là đáng mừng. Giữa mùa đông giá rét này, phải ngâm tay vào nước lạnh, nghĩ thôi cũng thấy lạnh sống lưng.

Tổng Đình không dẫn họ đến phòng phơi đồ, mà trực tiếp đưa họ đến một dãy nhà phía sau. Bà ta đẩy cửa ra, ánh sáng tràn vào trong, những tấm lụa gấm đủ màu sắc được trải trên chiếc bàn dài, khiến mọi người hoa mắt.

Trong Hoán Y Cục tối tăm, những bộ y phục bằng gấm vóc lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Tổng Đình dẫn họ vào trong rồi mới nói: "Đây là phòng ủi đồ, y phục của quý nhân đều được làm bằng lụa là gấm vóc, không thể phơi nắng, chỉ có thể phơi trong bóng râm, và không thể dùng bàn ủi nóng để ủi, chỉ có thể dùng bàn ủi ấm từ từ là phẳng nếp nhăn, như vậy mới có thể giữ được màu sắc trong nhiều năm."

Trong cung có quy củ của trong cung.

Trước kia Thẩm Kinh Trĩ làm phi tần, tuân theo quy củ của phi tần, bây giờ làm cung nữ, tự nhiên cũng phải tuân theo quy củ của cung nữ.

Đã chết một lần, nàng có thể bình thản chấp nhận mọi thứ trước mắt, không cảm thấy làm cung nữ hầu hạ người khác là chuyện mất mặt.

Ngược lại còn tràn đầy vui mừng vì được sống lại.

Đối với công việc chưa từng làm qua, nàng không hề cảm thấy tủi thân, mà còn tò mò muốn thử sức.

Tổng Đình gọi một cung nữ xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi đến, nói: "Đây là đại cung nữ Diêu Trúc quản lý phòng ủi đồ, các người hãy học theo nàng ấy."

"Y phục của quý nhân đều rất quý giá, các người phải cẩn thận hơn những người ở ngoài kia, mới không xảy ra sai sót, hiểu chưa?"

Chúng cung nữ đồng loạt hành lễ: "Vâng."

Dù sao Thẩm Kinh Trĩ cũng đã sống trong cung mười mấy năm, tuy quy củ của hai kiếp khác nhau, thân phận địa vị cũng khác nhau, nhưng cốt lõi bên trong vẫn giống nhau. Dù là phi tần hay cung nữ, đứng ngồi nằm đều phải duyên dáng.

Nàng chỉ cần nhìn qua là có thể học được bảy tám phần, thậm chí tư thế còn đẹp hơn những tiểu cung nữ kia.

Đợi Tổng Đình đi rồi, Diêu Trúc mới bước tới, nhìn bọn họ với ánh mắt lạnh lùng: "Các người chưa từng làm việc, không biết cách chăm sóc vải vóc quý giá, những bộ y phục này mỗi bộ đều vô cùng đắt tiền, bán các người đi cũng không đền nổi."

"Mấy người các người chia thành ba nhóm, theo ba vị tỷ tỷ này chăm sóc y phục mùa đông của Trang chiêu nghi, Lý chiêu nghi và Hàn tiệp dư."

Thẩm Kinh Trĩ cùng ba tiểu cung nữ khác theo một cung nữ thấp béo chăm sóc váy gấm vân mây xanh của Hàn tiệp dư, cung nữ thấp béo vừa giảng giải, vừa chậm rãi ủi cho họ xem một lượt.

Nàng ta tên là Diêu Lan, thanh âm khá dễ nghe, vẻ ngoài cũng phúc hậu.

"Gần đây Hàn tiệp dư rất được sủng ái, nên thay y phục thường xuyên hơn," nàng ta nhẹ nhàng nói, "Y phục của tiệp dư phải được chăm sóc cẩn thận, không được xuất hiện một chút sai sót nào, nếu

không sẽ bị trượng hình."

Nàng ta cười nói: "Các người nếu không muốn bị trượng hình, thì phải đặc biệt cẩn thận, biết chưa?"

Thẩm Kinh Trĩ học rất chăm chú, nghe vậy liền cùng ba cung nữ kia đồng thanh đáp: "Vâng."

Một bộ y phục gồm áo trên và váy, Thẩm Kinh Trĩ và một cung nữ khác tên là Phó Tư Duyệt phụ trách áo trên, hai người học theo Diêu Lan trước tiên cho than vào bàn ủi, đợi đến khi nước bên trong sắp sôi, lập tức đổ tro than ra, dùng tay sờ thử bàn ủi qua lớp khăn.

Không bị bỏng tay, bàn ủi lại đã ấm, vậy là được rồi.

Thẩm Kinh Trĩ lần đầu tiên làm công việc này, vì cảm thấy mới lạ nên nàng làm việc rất tập trung, mãi đến khi ủi phẳng một mảnh tay áo nhỏ, nàng mới phát hiện Diêu Lan không biết đã đến bên cạnh nàng từ lúc nào.

"Nha đầu người," Diêu Lan nhìn nàng chăm chú, "không tồi."

Chương 3: Con đường sống

Thẩm Kinh Trĩ là một người rất nghiêm túc. Dù làm việc gì, nàng cũng thích làm đến nơi đến chốn, cho dù là công việc ỉu y phục, nàng cũng học rất chăm chỉ.

Khi làm Quý phi, nàng nỗ lực quán xuyến lục cung, quản lý việc cung đình; khi làm cung nữ, nàng cũng phải hoàn thành tốt mọi công việc của một cung nữ. Những gì không biết, nàng có thể học.

Họ đến không sớm không muộn, trước giờ Ngọ cơ bản đã học được cách ỉu y phục, sau khi ỉu phẳng bộ áo váy gấm vân mây xanh của Hàn tiệp dư, vừa đúng lúc đến giờ ăn trưa.

Diêu Lan không nói nhiều nhưng thái độ rất hòa nhã, nàng ta dẫn bốn cung nữ của mình đến gian chính lấy cơm, trên đường đi còn dặn dò vài câu.

"Hoán Y Cục chúng ta có nghỉ trưa, nhưng không giống những nơi khác trong cung, chỉ nghỉ hai khắc, các người ăn cơm xong thì đến Tây phòng nghỉ ngơi cho tốt, đến giờ Ngọ chính xác thì đến phòng ỉu đồ làm việc."

Ba bữa cơm mỗi ngày của cung nữ tự nhiên khác với quý nhân, họ thường ăn sớm hơn quý nhân nửa canh giờ, như vậy khi hầu hạ quý nhân mới không gây ra những tiếng động bất lịch sự.

Cung nữ làm việc vất ở Hoán Y Cục tự nhiên không có cơ hội hầu hạ quý nhân, nhưng cũng ăn cơm cùng giờ với các cung nhân, thái giám khác, như vậy nhà bếp cũng dễ quản lý.

Khi Thẩm Kinh Trĩ theo Diêu Lan đến gian chính, nàng thấy trong

phòng bày hai chiếc bàn lớn, trên bàn có ba bát thức ăn, một chậu ngũ cốc và bánh bao bột mì thô, thức ăn đều được che bằng vải màn, không nhìn rõ là món gì.

Tóm lại cũng không thể ngon lành gì.

Thẩm Kinh Trĩ dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi được chia thức ăn, nàng vẫn cảm thấy khó nuốt. Nàng có thể mặc chiếc áo bông cũ kỹ, có thể cùng những người khác làm việc vất vả cả ngày, nhưng đối với đồ ăn lại rất kén chọn.

Bây giờ phần của nàng là một bát cơm ngũ cốc, một thìa dưa muối, một thìa miến xào cải trắng và một phần khoai tây hầm thịt.

Khẩu phần thức ăn không ít, đủ no, nhưng mùi vị thì rất tẻ. Dưa muối quá mặn, miến xào cải trắng chắc là được nấu từ trưa, bây giờ đã nát nhừ, chỉ có khoai tây hầm thịt là tạm ăn được, nhưng vì bên trong có ớt nên Thẩm Kinh Trĩ vừa ăn vừa ho.

Mặc dù vậy, những cung nữ khác vẫn ăn rất ngon lành.

Nếu không phải gia cảnh quá khó khăn, ai lại nỡ lòng nào đưa nữ nhi vào cung làm cung nữ? Hầu hết cung nữ chỉ có thể sống trong cung mười năm, đến năm hai mươi lăm tuổi thì được thả ra, may mắn thì dành dụm được chút tiền, tìm một nam nhân góa vợ để gả, không may mắn thì chẳng để dành được bao nhiêu, hoặc là ở lại trong cung tiếp tục bị sai khiến, hoặc là ra khỏi cung làm những công việc lật lật để kiếm sống.

Có thể trở thành nương nương, làm nữ quan, gần như là vạn người mới có một.

Những nữ tử xuất thân từ gia đình như vậy thường không kén ăn, được ăn no đã là điều hạnh phúc nhất rồi.

Thẩm Kinh Trĩ không thể tỏ ra khác biệt với mọi người, nàng bưng

bát sứ mẻ miệng, chậm rãi ăn.

Lúc đầu nàng rất chê bai, nhưng khi bắt đầu nghiêm túc ăn cơm, nàng mới thấy cũng không đến nỗi khó nuốt. Dù sao cũng đã bận rộn cả buổi sáng, nàng còn chưa kịp uống miếng nước, lúc này vừa đói vừa mệt, cũng chẳng còn tâm trí đâu mà kén chọn.

Quả nhiên, đói quá thì cái gì cũng ăn được.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, âm thầm suy tính một lát, vừa ăn vừa suy nghĩ, cuối cùng cũng ăn xong bữa trưa đạm bạc này.

Ăn xong, nàng cùng những người khác đến Tây phòng, uống hai chén trà cho tỉnh táo. Tây phòng là một căn phòng lớn, bên trong có thể ngủ gần hai mươi người, nàng cùng Phó Tư Duyệt và mấy người nữa đến phòng đầu tiên bên trái, những cung nữ giặt y phục đông hơn những người ủi đồ, cũng có mấy người được phân đến đây.

Nàng vừa đặt chén trà xuống, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc vang lên: "Có những người đúng là số hưởng, từ nhỏ đã sung sướng, sống ở Vinh Ân đường, lớn lên cũng chỉ biết dựa vào khuôn mặt hồ ly tinh để quyến rũ người khác."

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy cung nữ từ sáng đến giờ cứ soi mói nàng đang đứng trước mặt, nhìn nàng với ánh mắt ghen tị.

Thẩm Kinh Trĩ không nhớ tên nàng ta, cũng không biết trước kia hai người có quan hệ gì, nên nàng không lên tiếng, chỉ khẽ cúi đầu xuống, tỏ vẻ tủi thân.

Cung nữ kia thấp hơn nàng, khuôn mặt cũng vàng vọt, đặc biệt là hàm răng mọc không đẹp, hơi hô. Với dung mạo như vậy, làm cung nữ thô sử cũng được, chỉ cần không đến trước mặt quý nhân, vẫn có thể sống yên ổn trong cung.

Nàng ta được Hồng Cần chọn, chỉ vì tính cách.

Trong cung, không phải lúc nào cũng ngoan ngoãn nghe lời mới là tốt, có đôi khi đánh đá một chút, ngược lại mới có thể đứng vững.

Cung nữ này không ưa Thẩm Kinh Trĩ, nhưng cũng có người không ưa nàng ta.

"Bành Vũ Sơ, đừng tưởng Hồng Cần cô cô coi trọng ngươi mấy phần mà ngươi liền được nước làm tới," Phó Tư Duyệt lạnh lùng nhìn nàng ta, "Dung mạo là do trời sinh, bản thân ngươi không có thì đừng suốt ngày ghen tị người khác thiên sinh lệ chất."

Phó Tư Duyệt vậy mà có thể nói ra được mấy câu thành ngữ, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nhìn nàng ta bằng con mắt khác.

Phó Tư Duyệt có thể cùng Thẩm Kinh Trĩ ỷ y phục, dung mạo tự nhiên là không chê vào đâu được. Nàng ta có khuôn mặt trái xoan, lông mày lá liễu, tuổi còn nhỏ mà đã thanh tú thoát tục, nàng ta và Thẩm Kinh Trĩ chắc cũng giống nhau, từ nhỏ đã bị những đứa trẻ cùng trang lứa ghen ghét, đố kỵ. Những người như Bành Vũ Sơ nàng đã gặp nhiều rồi.

Bị nói như vậy, Bành Vũ Sơ lập tức đỏ mặt tía tai: "Phó Tư Duyệt, đừng tưởng các ngươi là tiên nữ hạ phàm, các ngươi như vậy ở trong cung chẳng là cái thá gì, hôm trước ta theo Hồng Cần cô cô đi đưa giấy đỏ cho các nương nương, ta đã được thấy rồi."

"Các nương nương đều là những nhân vật như thần tiên, ngay cả những tỷ tỷ, cô cô hầu hạ bên cạnh các nương nương, các ngươi cũng không sánh bằng, các ngươi muốn gà rừng biến thành phượng hoàng, cũng phải xem bản thân có xứng hay không."

Lời này của Bành Vũ Sơ thật sự là chọc vào tổ ong vò vẽ, trong phòng này vốn có không ít người có dung mạo xinh đẹp, chính vì khuôn mặt này mà họ vừa vào cung đã được Hồng Cần chọn trúng,

mơ hồ cảm thấy có chút khác biệt, trong lòng tự nhiên sẽ suy nghĩ nhiều hơn.

Lấy sắc thờ người, sắc suy thì tình yêu cũng mất, đạo lý này Thẩm Kinh Trĩ là người từng trải nên hiểu rõ ràng nhất, nhưng đối với những thiếu nữ mười mấy tuổi bị mê hoặc bởi sự xa hoa lộng lẫy trong cung, không ai là không khao khát một tương lai tươi đẹp.

Ai mà chẳng muốn làm chủ tử được người khác hầu hạ, ai lại muốn suốt ngày vất vả lao động?

Bành Vũ Sơ nói như vậy, mấy cung nữ lớn tuổi hơn liền tỏ vẻ không vui, thi nhau mắng Bành Vũ Sơ.

Trong phòng nhất thời trở nên hỗn loạn, Thẩm Kinh Trĩ ngồi một bên xem họ cãi nhau, lại cảm thấy khá thú vị. Vẫn còn trẻ con, có thể cãi nhau ngay mặt, đợi thêm vài năm nữa, họ nhất định sẽ thân thiết với nhau như chị em ruột, nhưng sau lưng lại hận không thể hãm hại lẫn nhau.

Thẩm Kinh Trĩ vừa xem vừa uống trà, chưa uống hết chén trà lá thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Diêu Trúc từ bên ngoài vọng vào: "Cãi nhau cái gì? Không muốn nghỉ trưa thì đi làm việc."

Bị dọa như vậy, đám tiểu cung nữ lập tức im bật, từng người ngoan ngoãn như chim cút, lên giường nằm ngủ.

Thẩm Kinh Trĩ nằm ở mép giường, bên cạnh là Phó Tư Duyệt. Thấy nàng im lặng này giờ, Phó Tư Duyệt tốt bụng an ủi: "Người đừng để ý đến nàng ta, nàng ta chỉ là ghen tị với người thôi."

Những tiểu cung nữ có thể vào Trữ Tú cung, dung mạo đều không quá tệ, những người như Bành Vũ Sơ chỉ có thể coi là ưa nhìn, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Có thể được coi là tuyệt sắc giai nhân, chỉ có Thẩm Kinh Trĩ và Lý

Xảo Nhi, Lý Xảo Nhi lớn hơn Thẩm Kinh Trĩ một tuổi, năm nay đã mười lăm, nàng ta có vẻ đẹp điểm lệ, ngũ quan sắc sảo, sống mũi cao, đặc biệt là đôi mắt màu nâu, giống như bảo thạch lấp lánh rực rỡ, mang theo chút phong tình Tây Vực.

Nàng ta thường ngày ít nói, rất ít khi giao tiếp với người khác, những cung nữ ở cùng phòng cũng không biết lai lịch của nàng ta, ngấm ngấm đồn đại nàng ta là con lai của Hồ cơ.

Thẩm Kinh Trĩ lại là một kiểu đẹp khác.

Nàng có đôi mắt to, sinh ra đã là đôi mắt phượng đa tình, sống mũi cao nhưng nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, luôn khiến người ta cảm thấy nàng đang mỉm cười dịu dàng. Nàng rất đẹp, nhưng không phô trương quá mức như Lý Xảo Nhi, mà mang một vẻ đẹp trầm tĩnh, khiến người ta nhìn một lần rồi lại muốn nhìn thêm lần nữa.

Nàng và Lý Xảo Nhi là hai người được Hồng Cần vừa nhìn đã chấm.

Hoàng Thượng vừa mới qua sinh nhật ba mươi lăm tuổi, đáng lẽ đang ở độ tuổi sung sức, nhưng người lại có sức khỏe không tốt, suốt ngày lo lắng việc nước, nên con cái không được nhiều.

Hiện giờ trong cung chỉ có đại hoàng tử được nuôi dưỡng bên cạnh Hoàng Hậu sắp đến tuổi vấn tóc, nhị hoàng tử vừa tròn mười hai tuổi, tam hoàng tử mới mười tuổi, công chúa cũng chỉ có một người, năm nay mới năm tuổi.

Trong hoàng cung này phi tần nhiều nhưng hoàng tử lại ít, nhìn qua thật sự không ra thể thống gì.

Lần tuyển cung nữ này, Hoàng Hậu nương nương đích thân chỉ đạo Kính Sự Phòng cùng tham gia tuyển chọn, chưa biết chừng cũng có ý định muốn cho hoàng thất khai chi tán diệp.

Tuy nhiên, đại hoàng tử cũng đã lớn rồi.

Những chuyện này, Hồng Cần tự nhiên sẽ không nói với đám nha đầu này, việc nàng ta cần làm là trước tiên xem xét phẩm hạnh rồi mới đến tính cách, nếu họ được Hoàng Hậu nương nương coi trọng thì tốt, nếu không thì cũng có thể ở lại Trữ Tú cung làm trợ thủ cho nàng ta.

Phó Tư Duyệt an ủi Thẩm Kinh Trĩ vài câu, Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Đa tạ Phó tỷ tỷ, ta không giận đâu."

Thanh âm của nàng cũng rất dễ nghe.

Thấy nàng gần như đã nhắm mắt lại, Phó Tư Duyệt nói thêm một câu: "Người phải cẩn thận với nàng ta, nàng ta không phải là người dễ đối phó đâu, chúng ta cùng vào cung, sau này phải giúp đỡ lẫn nhau."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ động. Nàng và Phó Tư Duyệt không ở cùng phòng, lúc sáng thức dậy cũng chưa từng gặp nàng ta, bây giờ nghe nàng ta nói như vậy, Thẩm Kinh Trĩ lập tức hiểu ra hai người ít nhất cũng là đồng hương.

Trong cung rất coi trọng đồng hương, đồng môn, đồng họ. Mọi người vào cung đều trở thành những kẻ bơ vơ, người thân, gia đình đều ở xa, không có ai để dựa dẫm.

Người có thể dựa vào, chắc chắn chỉ có đồng hương, đồng môn.

Lúc này trong Tây phòng có quá nhiều người, Thẩm Kinh Trĩ không tiện hỏi, chỉ nhẹ nhàng vỗ tay nàng ta, bảo nàng ta yên tâm.

Nàng lúc nào cũng vô tư, buồn ngủ thì ngủ, mệt thì nghỉ, mỗi lần nhắm mắt lại là có thể ngủ một giấc đến sáng.

Bây giờ nàng đã trở thành tiểu cung nữ tên A Thái này, trẻ lại mười

mấy tuổi, cơ thể tự nhiên cũng khỏe mạnh hơn.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhắm mắt lại, trong chốc lát đã chìm vào giấc ngủ. Nàng không mơ thấy gì, cũng ngủ không sâu, khi Phó Tư Duyệt khẽ gọi nàng một tiếng, Thẩm Kinh Trĩ lập tức tỉnh dậy.

Uống một ngụm trà cho sạch miệng, chúng cung nữ lần lượt trở lại làm việc.

Cuộc sống trong cung thật sự rất nhàm chán, các nương nương còn có thể tìm đủ trò tiêu khiển, còn cung nữ thì chỉ có ngày ngày vất vả.

Đến chiều, tay nghề của Thẩm Kinh Trĩ càng thêm thuần thục, đã có thể nhanh chóng ủi phẳng y phục mà không làm nhăn phần thêu.

Diêu Trúc đi xem xét khắp nơi, rất hài lòng với sự chăm chỉ của Thẩm Kinh Trĩ, nhìn một lúc rồi rời đi.

Sau khi ăn tối ở Hoán Y Cục, họ xếp hàng trở về Trữ Tú cung.

Bận rộn cả ngày, ai nấy đều mệt mỏi, buổi tối chỉ rửa mặt qua loa rồi đi ngủ.

Cứ như vậy thêm hai ngày nữa, Thẩm Kinh Trĩ đã thích nghi với cuộc sống của một cung nữ, hơn nữa, nàng cũng đã biết được tình hình của mình từ Phó Tư Duyệt.

Nàng bây giờ cũng họ Thẩm, phụ mẫu mất sớm, không có ai đặt tên, người trong làng cứ gọi là A Thái, A Thái, trên danh sách đăng ký cung nữ của nàng cũng ghi là Thẩm Thái. Nàng được Vinh Ân đường ở huyện thu nhận, được quan phủ nuôi dưỡng, vì có dung mạo xinh đẹp nên sau khi đến tuổi cập kê, liền được đưa thẳng vào cung làm cung nữ.

Đối với một cô nhi, đây quả thực là một con đường sống.

Thẩm Kinh Trĩ cầm một chiếc bánh ngô, ngồi cùng Phó Tư Duyệt dưới mái hiên bên ngoài dãy nhà, nàng ngẩng đầu nhìn những viên ngói lưu ly bị mái hiên cũ kỹ của Hoán Y Cục che khuất.

Nơi đó, có quá khứ của nàng kiếp trước.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cong môi cười.

Có lẽ, cũng sẽ có tương lai tươi sáng của nàng sau này.

Chương 4: Xem người làm thế nào!

Thời gian thấm thoát trôi qua, họ đã làm việc ở Hoán Y Cục được bốn ngày.

Bốn ngày này, Thẩm Kinh Trĩ đã quen thân với Phó Tư Duyệt, cũng có thể nói chuyện đôi câu với cung nữ nhất đẳng Diêu Lan phụ trách nàng.

Trong hoàng cung này, từ cung nữ, thái giám cho đến các nương nương, quý phi, mỗi người đều có phẩm cấp riêng, trong cung mọi việc đều được thực hiện nghiêm ngặt theo cung quy, không được phép sai sót.

Nơi này nghiêm khắc hơn so với hoàng cung Đại Hạ, cũng mang đến cho các cung nữ, thái giám trẻ tuổi nhiều hy vọng hơn.

Một khi con người có mục tiêu, làm việc sẽ có động lực.

Những người mới vào cung như Thẩm Kinh Trĩ đều là cung nữ tam đẳng thấp nhất, mỗi tháng chỉ có một đồng bạc, phần lớn còn bị phạt trừ do thường xuyên phạm lỗi, vất vả cả tháng cuối cùng chẳng được gì.

Cao hơn nữa là cung nữ nhị đẳng và cung nữ nhất đẳng.

Cung nữ nhị đẳng có phẩm cấp tòng cửu phẩm, càng lên cao phẩm cấp càng cao, bổng lộc hàng tháng càng nhiều.

Diêu Trúc phụ trách phòng ủ ở Hoán Y Cục là đại cung nữ tòng bát phẩm, mỗi tháng có năm đồng bạc, cho dù cung nữ và ma ma cấp trên có bớt xén, cũng có thể tiết kiệm được kha khá.

Diêu Lan nhỏ tuổi hơn Diêu Trúc, mới vào cung sáu năm, lại ở một nơi như Hoán Y Cục, nên đến nay vẫn là cung nữ nhất đẳng, chưa thể với tới ngưỡng cửa của đại cung nữ. Là cung nữ nhất đẳng, nàng ta rất hiểu biết về chuyện trong cung, lại thêm thích tính cách siêng năng chịu khó của Thẩm Kinh Trĩ, nên thỉnh thoảng sẽ nói chuyện với nàng nhiều hơn.

Rất nhiều chuyện trong cung, Thẩm Kinh Trĩ đều biết được thông qua Diêu Lan.

Chiều hôm nay làm việc, Diêu Lan đến kiểm tra công việc của họ, còn nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nếu dung mạo người không được như vậy, ta đã muốn nói với Hồng Cần cô cô để người ở lại làm đồ đệ của ta rồi."

"Nhưng mà, giữ người lại cũng là làm lỡ tiền đồ của người."

Thật ra công việc ở Hoán Y Cục không vất vả như trong tưởng tượng. Cung nữ và thái giám là con cháu của tội thần phải làm tất cả những công việc nặng nhọc, bẩn thỉu nhất, cung nữ bình thường chỉ làm việc ở phòng phơi đồ và phòng ủi.

Hàng ngày đều tiếp xúc với y phục vải vóc, tuy rằng cuộc sống tẻ nhạt, không có hy vọng thăng tiến, không thể vinh hoa phú quý, nhưng lại an nhàn ổn định.

Thẩm Kinh Trĩ cũng rất thích Diêu Lan, biết nàng ấy là người tốt bụng, liền nói: "Dung mạo của ta thì sao chứ, Lan tỷ tỷ đừng trêu chọc ta. Việc chúng ta đi hay ở tự nhiên là do cô cô sắp xếp, bản thân làm sao có thể tự quyết định được."

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, phát âm rõ ràng, mang theo một nhịp điệu khó tả, nghe rất êm tai.

Diêu Lan nhìn nàng một cái, thấy đôi mắt phượng của nàng vì cười mà càng thêm rạng rỡ, lại cảm thấy nữ tử này e rằng không có số

làm cung nữ.

Nàng ấy không nhiều lời thêm nữa.

Đến khi tan ca, Thẩm Kinh Trĩ trở về Trữ Tú cung, lại không cảm thấy mệt mỏi như mấy ngày trước.

Một khi con người đã thích nghi với cuộc sống, thì mọi thứ đều không còn khổ sở nữa. Nàng thậm chí đã quen với việc ăn bánh bao bột mì thô và khoai mỡ hầm chưa được nhừ.

Trà được chuẩn bị trong phòng cung nữ đều là trà lá, chỉ có mùi trà vụn, không thơm lắm nhưng lại rất giải khát.

Thẩm Kinh Trĩ thích uống trà, cũng không kén chọn loại trà này, mỗi ngày trở về phòng, nàng đều chậm rãi uống một chén trà, rồi mới đi nghỉ ngơi.

Thấy nàng im lặng, Phó Tư Duyệt liền nói: "Người trông trầm ổn hơn trước kia rồi đấy."

A Thái vốn không phải là người nói nhiều, nàng là trẻ mồ côi, lại có dung mạo xinh đẹp, ngày thường làm gì cũng có người soi mói, dần dần nàng cũng ít nói hơn.

Nhưng im lặng và trầm ổn, rốt cuộc là khác nhau.

Phó Tư Duyệt lớn hơn nàng một tuổi, tâm trí cũng trưởng thành hơn nhiều, đã nói trúng sự thay đổi của Thẩm Kinh Trĩ.

Tay Thẩm Kinh Trĩ đang cầm chén trà khẽ dừng lại, ngẩng đầu cười với nàng ta: "Vào cung rồi tự nhiên phải trầm ổn hơn một chút, nếu không phải lúc nào cũng để Phó tỷ tỷ chăm sóc, ta thật sự áy náy."

Lúc này trong phòng ai nấy đều đang làm việc riêng, mọi người đều mệt mỏi và buồn ngủ, ngay cả Bành Vũ Sơ vì ban ngày phải giặt y

phục nên bây giờ đã mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Phó Tư Duyệt liền đến gần Thẩm Kinh Trĩ, nhỏ giọng nói: "Ta nghe các tỷ tỷ ở Hoán Y Cục nói... hình như không được tốt lắm."

Nàng ta nói rất mơ hồ, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lập tức hiểu ra. Phó Tư Duyệt đang nói về Hoàng Thượng.

Nàng sống lại rồi bị đưa đến Hoán Y Cục làm việc, ỉm y phục suốt bốn ngày, chỉ có thể tranh thủ hỏi Phó Tư Duyệt về quá khứ của mình, những chuyện khác thật sự không thể hỏi cũng không dám hỏi.

Ví dụ như, nàng thậm chí còn không biết quốc hiệu và niên hiệu bây giờ là gì. Tuy nhiên, vì ỉm y phục mấy ngày nay, nàng cũng đã phân biệt được kha khá các nương nương trong hậu cung.

Hiện giờ trong cung có Hoàng Hậu nương nương là nguyên phối, thanh mai trúc mã với Hoàng Thượng, cùng nhau trải qua bao sóng gió, không phi tần nào dám làm cản trước mặt bà ấy.

Điều đáng tiếc duy nhất là sức khỏe của bà ấy không tốt, những năm đầu sinh hạ hai hoàng tử đều không giữ được, không có hoàng trưởng tử do mình sinh ra.

Hoàng Thượng rất yêu thương Hoàng Hậu, khi đó đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu có thai, sinh hạ một hoàng tử khỏe mạnh, Hoàng Thượng liền ghi tên đứa bé này vào dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu, để Hoàng Hậu tự mình nuôi dưỡng.

Còn đại cung nữ kia được phong làm Nghi phi, trực tiếp trở thành một trong Tứ phi.

Mấy vị nương nương còn lại, Đức phi sinh hạ nhị hoàng tử, Thục phi sinh hạ tam hoàng tử, còn mẫu thân của đại công chúa thì được

phong làm An tần chính tam phẩm.

Các nương nương trong cung không ít, nhưng hoàng tử lại không nhiều, hiện giờ chỉ có đại hoàng tử được nuôi đến mười bốn tuổi, qua năm nay, đại hoàng tử sẽ được làm lễ vấn tóc.

Nhìn sơ qua thì hậu cung có vẻ khá ổn định.

Nhưng sức khỏe của Hoàng Thượng lại ngày càng sa sút, điều này mới khiến người ta lo lắng.

Những chuyện này, chúng tiểu cung nữ mới vào cung như họ tự nhiên không thể nào biết được, nhưng Phó Tư Duyệt là người rất thú vị, nàng ta thích buôn chuyện, lại rất khéo ăn nói, người khác đều không chán ghét nàng ta, vô tình để lộ ra một số bí mật.

Nếu là tranh đấu hậu cung thì cũng thôi, giờ xem ra Hoàng Thượng sắp không xong rồi, điều này mới khiến người ta lo lắng.

Thấy vẻ mặt Phó Tư Duyệt căng thẳng, Thẩm Kinh Trĩ bèn nhẹ giọng an ủi: "Chúng ta chỉ là cung nữ, làm tốt phận sự của mình là được, những chuyện khác không liên quan đến chúng ta."

Nàng nói chuyện với người khác luôn từ tốn, thanh âm lại rất êm tai, Phó Tư Duyệt dần dần bình tĩnh lại.

Nàng ta nói: "Ta cũng không phải sợ bị liên lụy, chỉ là chúng ta..."

Mục đích đám cung nữ bọn họ vào cung là gì, nàng ta đã sớm tìm hiểu rõ ràng, cũng đã nói với Thẩm Kinh Trĩ, nếu Hoàng Thượng thật sự không sống được bao lâu nữa, đại hoàng tử cũng chưa vững vàng, vậy họ còn không bằng chỉ làm cung nữ bình thường, hà tất phải nhúng tay vào chuyện này.

Một khi không cẩn thận, mạng nhỏ sẽ khó giữ.

Thẩm Kinh Trĩ biết nàng ta đang lo lắng, suy nghĩ một chút rồi nói: "Trong cung này, trên dưới đều là người thông minh, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ."

Không nói đến đám cung nữ bọn họ, các phi tần trong hậu cung đang nghĩ gì? Có hài tử và không có hài tử thì khác nhau, nhà mẹ đẻ có quyền thế hay không cũng khác nhau. Nhất triều thiên tử nhất triều thần *, vạn nhất Hoàng Thượng thật sự không qua khỏi, đó cũng là cuộc chiến của các nường nường và các đại thần, họ trong hoàng cung này chẳng là gì cả.

*Một đời vua một đời thần.

Nhưng cũng nhờ Phó Tư Duyệt nói cho nàng tin tức này, Thẩm Kinh Trĩ cuối cùng cũng biết được một số chi tiết.

Một đêm không mộng寐, sáng sớm hôm sau, chúng cung nữ đã đến Hoán Y Cục từ sớm.

Họ vừa đến cửa, đã cảm thấy không khí bên trong căng thẳng, mọi người không ngừng bàn tán, náo nhiệt khác thường.

Sự việc bất thường chắc chắn có ẩn tình.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ dừng lại, đi theo mọi người vào Hoán Y Cục, thấy Tổng ma ma ngồi trong sân, tay cầm một cây thước nghiêm mặt nhìn cung nữ đang nói chuyện trước mặt.

Ngoài bà ta ra, hơn phân nửa cung nữ đều quỳ trên mặt đất.

Người đang nói chuyện là một cung nữ ở phòng ỉm mà Thẩm Kinh Trĩ chưa từng gặp mặt, Thẩm Kinh Trĩ không biết tên nàng ta, chỉ nhớ tóc nàng ta màu xám, trông có vẻ lớn tuổi.

Cung nữ tóc xám đang bẩm báo với Tổng ma ma: "Ma ma, hôm nay

là nô tỳ cùng Trúc tỳ tỳ mở cửa, lúc đó chìa khóa là do Trúc tỳ tỳ đưa cho nô tỳ, khóa cửa cũng khóa cẩn thận, xảy ra chuyện này không liên quan gì đến nô tỳ cả."

Tổng Đình thần nhiên nhìn nàng ta, tay cầm thước gỗ nhẹ, bà ta không nói gì, nhưng ánh mắt lại đầy áp lực.

Cung nữ tóc xám bị bà ta nhìn đến mức hơi run rẩy. Nàng ta dừng một chút, vẫn cắn răng quỳ xuống đất: "Ma ma, nô tỳ vào cung nhiều năm, vẫn luôn đi theo ngài, nô tỳ là người cẩn thận ra sao ngài cũng biết, tối qua xong việc, nô tỳ đúng là người cuối cùng rời đi, lúc đó còn có mấy vị tỳ tỳ ở đó, họ đều có thể làm chứng cho nô tỳ, chúng nô tỳ đã cùng nhau khóa cửa."

Trong sân có hơn mười cung nữ đang đứng hoặc quỳ, họ đều là người phụ trách ủi đồ, ở Hoán Y Cục rất có uy tín, ngày thường đều có thể nói chuyện trước mặt Tổng Đình. Nhưng lúc này, hơn phân nửa đều sắc mặt tái nhợt, cúi đầu không nói.

Đám tiểu cung nữ như Thẩm Kinh Trĩ vừa đến đã thấy cảnh tượng này, những người ít tuổi nhất thời hoảng sợ, đứng đó không biết làm gì, những người nhút nhát đã bắt đầu rưng rưng nước mắt sắp khóc.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nghe cung nữ kia nói hai câu, đã biết tối qua phòng ủi xảy ra chuyện.

Chắc là y phục ủi cho quý nhân xảy ra sai sót, sáng nay mở cửa mới phát hiện, Tổng Đình mới tức giận, phạt họ quỳ trong sân.

Diêu Trúc vẫn luôn lạnh mặt đứng bên cạnh Tổng Đình, nàng ta thấy các tiểu cung nữ đến cũng không nhắc nhở, đợi đến khi trong sân quỳ đầy người, mới nói với Tổng Đình: "Ma ma, cung nữ Trữ Tú cung đã đến."

Tổng Đình hơi nhướng mắt.

Năm nay bà ta đã ngoài bốn mươi, tóc tai chải chuốt gọn gàng, vì quen làm ma ma quản sự nên trên người tự nhiên toát ra khí chất mà cung nữ bình thường không có.

Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn cũng biết, bà ta dọa người như vậy, có thể dọa khóc những tiểu cung nữ chưa trải sự đời.

Tổng Đình không dây dưa với cung nữ tóc xám nữa, đúng lúc này mới lên tiếng: "Trữ Tú cung, Thẩm cung nữ, Phó cung nữ."

Bà ta gọi tên Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ giật mình nhưng không hề hoảng loạn, lúc bước ra khỏi hàng, nàng thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khẩy của Bành Vũ Sơ, vì vậy càng thêm bình tĩnh.

Phó Tư Duyệt chưa từng thấy cảnh tượng này, lúc này ngược lại hoảng sợ trước, định quỳ xuống đất khóc.

Thẩm Kinh Trĩ dùng sức véo cánh tay nàng ta.

Nàng dẫn theo Phó Tư Duyệt đang sợ hãi hành lễ với Tổng Đình một cách nghiêm chỉnh, rồi mới nhỏ giọng nói: "Ma ma, không biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho nô tỳ nghe được không?"

Tổng Đình chỉ đích danh gọi nàng và Phó Tư Duyệt, chứng tỏ bộ y phục xảy ra chuyện chắc chắn là chiếc áo choàng lông chồn trắng của Vương tài nhân mà hôm qua hai người họ phụ trách.

Chiếc áo choàng này không cần ủi, nhưng cần phải dùng bột bồ kết lau sạch từng chút một, rồi hong khô trong phòng ủi, như vậy lông mới bóng mượt.

Công việc này nàng và Phó Tư Duyệt đã bận rộn cả ngày, đầu ngón tay đều bong tróc da, bây giờ lòng bàn tay vẫn còn đỏ ửng.

Tổng Đình nhìn nàng một cái thật sâu, thấy tư thế hành lễ của nàng

ngay cả run cũng không run, còn đẹp hơn nhiều cung nữ lão làng đã vào cung nhiều năm.

Quả là một nữ tử lợi hại.

Tổng Đình không giải thích với nàng, chỉ nói: "Sáng nay, Trúc nha đầu mở phòng ỉ ra, kiểm kê y phục cần đưa đến các cung, liền thấy chiếc áo choàng mà các người phụ trách hôm qua bị cháy một lỗ."

Lời này vừa nói ra, chúng cung nữ của Trữ Tú cung đều hoảng sợ, thậm chí có người còn kêu lên kinh ngạc.

Bành Vũ Sơ nấp trong đám đông, nàng ta cúi đầu nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Xem người làm thế nào!

Chương 5: Xảy ra chuyện

Thẩm Kinh Trĩ rất bình tĩnh.

Năm đó ở hoàng cung Đại Hạ, vì các đời Hoàng Đế đều không mấy quan tâm đến chế độ hậu cung, trong cung rối loạn, Hoàng Hậu nương nương lại là người bệnh tật ốm yếu, không quản chuyện gì, cuối cùng người phải ra mặt chính là nàng.

Chuyện như thế này, một năm không mười lần thì cũng tám lần, đó còn là những chuyện có thể đưa đến trước mặt nàng để nói, còn những chuyện không thể nói thì nhiều vô số kể.

Hiện giờ nàng dù sao cũng không phải là Quý Phi nương nương, chỉ là một cung nữ tam đẳng thấp kém nhất, rất nhiều chuyện phải càng thêm cẩn thận, tuyệt đối không được phạm sai lầm.

Chính vì vậy, lúc này nàng thật sự không hề hoảng loạn như những người khác nghĩ.

Phó Tư Duyệt dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương vừa mới cập kê, tuy có ý muốn chăm sóc Thẩm Kinh Trĩ, cũng là vì nàng ta lớn hơn Thẩm Kinh Trĩ một tuổi, nhưng nàng ta cũng là người vừa mới vào cung, lại không quen thuộc cung quy, lúc này có chút luống cuống.

Nàng ta muốn quỳ xuống trả lời, nhưng tay phải vẫn bị Thẩm Kinh Trĩ nắm chặt, không thể cử động dễ dàng. Phó Tư Duyệt vừa định lên tiếng, liền nghe thấy Thẩm Kinh Trĩ ở bên cạnh mở miệng: "Hồi ma ma, nô tỳ đã hiểu."

Diêu Trúc luôn lạnh lùng, cũng luôn nhìn họ bằng ánh mắt không thiện cảm, liền nói ngay: "To gan, các người làm sai chuyện còn

không biết nhận lỗi, vậy mà không hiểu quy củ, người đâu!"

Nàng ta hừ lạnh một tiếng, lập tức có ba, bốn cung nữ khoảng hai mươi tuổi bước ra, định tiến lên bắt Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt.

Thẩm Kinh Trĩ hơi cúi đầu, nhưng vẫn luôn chú ý đến Tổng Đình, chỉ thấy Tổng Đình vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, đang chậm rãi v.ốt ve hoa văn thêu trên tay áo, nàng liền có chút tự tin.

Nàng không hề lùi bước, ngược lại còn nói: "Hồi ma ma, chuyện này không phải do nô tỳ và Phó cung nữ làm, nô tỳ không có lỗi, sao phải nhận lỗi?"

Diêu Trúc tức đến mức mặt mày tái mét: "Người! Còn dám cãi lại! Đừng tưởng mình có dung mạo xinh đẹp thì..."

Thẩm Kinh Trĩ không nghe Diêu Trúc nói gì nữa, lần này lại kéo Phó Tư Duyệt quỳ xuống.

Phó Tư Duyệt đã ngây người, nàng ta không biết phải nói gì, làm gì, Thẩm Kinh Trĩ bảo nàng ta làm gì nàng ta liền làm nấy, vô cùng ngoan ngoãn.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ quỳ xuống dập đầu, nàng ta cũng dập đầu theo.

Thẩm Kinh Trĩ đã chết một lần rồi, nào có quan tâm đến tôn nghiêm thể diện, nàng trực tiếp dập đầu ba cái với Tổng Đình, rồi mới ngẩng đầu lên: "Ma ma, nô tỳ và Phó cung nữ làm việc luôn cẩn thận, bốn ngày nay ở phòng ỉm mọi người đều thấy rõ, ngay cả Trúc tỷ tỷ cũng không bắt bẻ được gì, chẳng phải vậy sao?"

Hai tiểu cung nữ Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt ở phòng ỉm quả thật có tiếng tốt. Một là vì hai người họ đều là người siêng năng chịu khó, không nhiều lời; hai là Phó Tư Duyệt miệng ngọt, thích gọi người khác là tỷ tỷ, có mấy cung nữ lớn tuổi tự nhiên sẽ thiên vị

nàng ta, cũng nhìn Thẩm Kinh Trĩ siêng năng bằng con mắt khác.

Diêu Trúc suốt ngày bắt lỗi, răn dạy người khác, cuối cùng cũng không làm gì được họ, có lẽ chính vì vậy mà nàng ta không có chỗ để trút giận, lúc này mới mặt mày khó coi, hận không thể đánh chết hai người họ ngay tại chỗ mới hả dạ.

Nghe nàng nói vậy, Diêu Trúc lại hừ lạnh một tiếng, cuối cùng vì Tống Đình không lên tiếng, nên nàng ta vẫy tay bảo mấy cung nữ kia đứng yên tại chỗ, không trực tiếp ra tay.

Thẩm Kinh Trĩ bèn nói tiếp: "Chiếc áo choàng lông chồn trắng này, hôm qua nô tỳ và Phó cung nữ đã bận rộn từ sáng sớm đến tận trước giờ ăn tối, từ đầu đến cuối không dám dùng lửa than, nếu thật sự là do chúng nô tỳ làm, chắc chắn không thể nào như vậy."

Tuy nàng không phải là người của thế giới này, nhưng cơ thể vẫn có thói quen nói chuyện của nó, có lẽ vì lớn lên ở Vinh Ân đường, A Thái nói ngôn ngữ nơi này rất trôi chảy.

Thẩm Kinh Trĩ tự mình luyện tập mấy ngày, đã có thể nói khá lưu loát, không nghe ra chút giọng địa phương nào. Thanh âm của nàng còn mang theo một nhịp điệu đặc biệt. Nhẹ nhàng êm ái như ngọc trai rơi xuống đĩa, uyển chuyển mà trong trẻo, rất dễ nghe.

Lúc này nói nhiều như vậy, nàng cũng không hề thở dốc: "Tống ma ma luôn quan tâm đến người dưới, lại sáng suốt, chính vì biết tính cách của chúng nô tỳ, nên mới cho nô tỳ cơ hội giải thích, nô tỳ xin cảm tạ ma ma."

Nói xong, nàng lại kéo Phó Tư Duyệt dập đầu ba cái với Tống Đình. Theo nàng thấy, cấp trên nào chịu lắng nghe người khác nói chuyện đều là cấp trên tốt, Tống Đình này giờ không lên tiếng, chính là đang đợi nàng và Phó Tư Duyệt tự mình thanh minh.

Tất nhiên, Thẩm Kinh Trĩ hiểu rất rõ, bà ta không phải thật sự tốt

bụng, bà ta chỉ là không muốn gây chuyện với Hồng Cần.

Thẩm Kinh Trĩ chính là biết rõ những điều này, nên mới kiên trì muốn thanh minh cho hai người. Nếu không vừa mới vào cung đã làm sai chuyện, bị trừ bổng lộc cũng là chuyện nhỏ, nặng thì bị đánh mấy gậy, nàng và Phó Tư Duyệt sẽ không thể nào sống yên ổn trong cung được nữa.

Thấy nàng lại dẫn Phó Tư Duyệt dập đầu, ánh mắt Tống Đình khó có được lúc lóe lên.

Nữ tử này thật sự rất thông minh.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng, Tống Đình cuối cùng cũng khẽ "ừ" một tiếng: "Thẩm cung nữ, những điều ngươi nói ta đều biết, chỉ là..."

"Chỉ là áo choàng lông chồn trắng của Vương tài nhân rốt cuộc đã bị hỏng, Vương tài nhân nhất định sẽ truy cứu Hoán Y Cục, cho dù là ta... cũng không có mặt mũi đến trước mặt tài nhân để chịu mắng."

Vương tài nhân tuy là phi tần, nhưng là thất phẩm, chỉ là một chủ tử nhỏ bé, nàng ta vào cung nhiều năm, bây giờ đã ngoài ba mươi tuổi, nói ra thì thật sự còn không có uy tín bằng quản sự ma ma của Hoán Y Cục.

Dù sao, Vương tài nhân cũng không có cung điện riêng, ngày thường giặt giũ, thay chăn ga gối đệm, đều phải do Hoán Y Cục sắp xếp.

Làm hỏng áo choàng, nếu Tống Đình chịu đích thân đến xin lỗi, Vương tài nhân tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện, thậm chí sẽ không để Tống Đình xin lỗi, lén lút tự mình sửa lại là xong chuyện, trong cung thật sự không có ai quan tâm đến nàng ta.

Nhưng những lời bề mặt, Tống Đình tự nhiên phải nói cho đẹp.

Dù sao cũng là chủ tớ khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ trải qua những thăng trầm của kiếp trước, hiện tại làm việc vô cùng cẩn thận, ví dụ như hôm qua biết phải xử lý áo choàng của Vương tài nhân, nàng đã lặng lẽ hỏi thăm mấy cung nữ khác, nắm rõ lai lịch của Vương tài nhân.

Biết rõ ngọn nguồn mới có thể làm việc.

Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Ma ma, nô tỳ tự nhiên biết ma ma khó xử, nhưng chuyện này thật sự không phải do chúng nô tỳ làm, nô tỳ có nhân chứng."

Hai chữ "nhân chứng" vừa thốt ra, Hoán Y Cục vừa mới yên tĩnh lại không bao lâu đã náo nhiệt trở lại.

Vẻ mặt căng thẳng của Tống Đình lúc này mới dần dịu xuống. Bà ta vẫn không lên tiếng, chờ Thẩm Kinh Trĩ tự mình nói.

Thẩm Kinh Trĩ: "Hôm qua sau khi ăn tối xong, nô tỳ vẫn còn lo lắng chưa làm tốt công việc, nên xin Lan tỷ tỷ và Hồng tỷ tỷ cùng nô tỳ đi kiểm tra lại áo choàng một lần nữa, hai vị tỷ tỷ đều nói công việc đã hoàn thành tốt, nô tỳ mới yên tâm trở về Trữ Tú cung."

Nói ra cũng trùng hợp, hôm nay là Diêu Lan và Triệu Hồng đi lấy bữa sáng, lúc xảy ra chuyện hai người họ vừa vặn không có mặt, nếu không ngay từ đầu chuyện này đã không đổ lên đầu Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt.

Nói xong, nàng không nói thêm gì nữa.

Ý của Thẩm Kinh Trĩ rất đơn giản, lúc nàng và Phó Tư Duyệt rời khỏi Hoán Y Cục, chiếc áo choàng này vẫn còn nguyên vẹn, không có một vết cháy nào. Vì vậy, cho dù chiếc áo choàng này có bị hỏng, cũng không liên quan gì đến họ.

Họ thậm chí còn là nạn nhân của sự việc này.

Nếu không, tại sao chiếc áo choàng đã được làm xong và cất vào hộp, lại cố tình lấy ra lúc đưa đến cho tài nhân, rồi mới phát hiện bị cháy một lỗ? Người đốt tại sao lại phải động vào chiếc áo choàng này, là vô tình hay cố ý? Điều này rất khó nói.

Thẩm Kinh Trĩ lặng lẽ quỳ ở đó, yên lặng chờ đợi ý kiến của Tổng Đình.

Thời tiết mùa đông rất lạnh, lúc này mặt trời vẫn chưa lên, mây mù che phủ, gió lạnh thổi qua người lạnh thấu xương.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt quỳ trên mặt đất, chiếc áo bông mỏng manh tự nhiên không thể nào chống lại được mặt đất đá lạnh lẽo, khiến người ta run cầm cập.

Cái lạnh từ đầu gối luồn lên, khiến nửa người tê dại.

Tổng Đình đợi một lát mới nói: "Ta biết rồi, các người đứng dậy đi."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng và Phó Tư Duyệt dìu nhau đứng dậy, cùng nhau lùi về sau hai bước, trở về bên cạnh đội ngũ cung nữ Trữ Tú cung.

Thẩm Kinh Trĩ vừa trở về, liền cảm nhận được một ánh mắt ghen ghét nhìn mình. Không cần nhìn cũng biết là Bành Vũ Sơ đang nhìn nàng.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu xuống, trông vô cùng tủi thân, nhưng lại nhìn vết cắn trên đầu gối mà khẽ cười.

Tiểu nha đầu này, cũng chỉ có chút bản lĩnh ấy mà thôi.

Ánh mắt Tổng Đình lướt qua từng người, cuối cùng nhìn về phía

cung nữ tóc xám: "Triệu Thanh, người nói đi."

Thẩm Kinh Trĩ trước đó đã phát hiện, cách đặt tên cho cung nữ ở Hoán Y Cục rất thú vị. Những người trùng họ đều được đổi thành những cái tên như Hồng, Lục, Lam, Tử hoặc Mai, Lan, Cúc, Trúc, chắc là sở thích của Tổng Đình, để bà ta dễ nhớ.

Cung nữ tóc xám Triệu Thanh vội vàng đứng dậy, khom người hành lễ rồi nói: "Thẩm cung nữ nói như vậy, nô tỳ liền nhớ ra, trước đó Lan tử tử và Hồng tử tử hình như có quay lại phòng ủ một lần, nhưng lúc đó nô tỳ đang bận nên không để ý các tử tử đang làm gì, bây giờ Thẩm cung nữ vừa nói, liền nhớ ra."

Nàng ta đúng là biết tính toán. Trước đó không nói, bây giờ Thẩm Kinh Trĩ tự mình tìm nhân chứng, nàng ta liền vội vàng lên tiếng.

Thậm chí còn nói: "Nô tỳ còn có lời không biết có nên nói hay không."

Trên mặt Tổng Đình cuối cùng cũng nở nụ cười. Chỉ là làm hỏng một chiếc áo choàng cũ của một lão tài nhân mà thôi, vốn không phải là chuyện lớn, nếu chỉ có người của Hoán Y Cục, bà ta cũng không cần phải làm ầm ĩ như vậy.

Nhưng chuyện này lại xảy ra đúng lúc cung nữ Trữ Tú cung đang ở đây, lại đúng lúc bộ y phục do cung nữ xinh đẹp nhất phụ trách xảy ra chuyện, bà ta tự nhiên phải nghiêm khắc hơn một chút.

Cung nữ Trữ Tú cung có nhiều nơi để đi, có người có thể tiến bước trên con đường vinh hoa phú quý, có người có thể thăng quan tiến chức, nếu trong số đó có kẻ nào lòng dạ bất chính, vẫn nên loại bỏ sớm, nếu không Hồng Cần sẽ bị trách phạt.

Dù sao cũng có nhiều năm quen biết, Tổng Đình vẫn rất cẩn thận.

Quả nhiên, Triệu Thanh vừa thấy Tổng Đình nở nụ cười, lập tức nói:

"Ma ma, hôm qua khoảng giờ tuất, nô tỳ vừa vịn từ phòng ỉ ra ngoài thay y phục, trên đường nhìn thấy Vương tỷ tỷ từ Tây phòng đi ra, hình như đang đi về phía phòng ỉ."

Triệu Thanh hôm qua trực đêm ở phòng ỉ, công việc của chúng cung nữ có việc gấp việc chậm, sau khi ăn tối xong, thường có cung nữ phải thắp đèn làm việc, vì sợ có người động vào y phục vào ban đêm, nên sẽ sắp xếp người trực đêm.

Đợi mọi người đều đi rồi, họ mới khóa cửa rời đi. Vì vậy, phòng ỉ vừa xảy ra chuyện, Tống Đình liền tìm nàng ta trước.

Người ở Hoán Y Cục đều là người quen, những người cũ năm này qua năm khác sống ở đây đều rất thân thiết, không đến đường cùng họ sẽ không tố cáo lẫn nhau.

Đến lúc này, Triệu Thanh không thể đổ tội cho hai tiểu cung nữ, chỉ có thể nói thật.

Ở Hoán Y Cục chỉ có một cung nữ họ Vương. Nàng ta vừa nghe thấy Triệu Thanh gọi tên, lập tức quỳ xuống: "Ma ma, nô tỳ cũng là vì tham lam bị người ta sai khiến."

Thẩm Kinh Trĩ neho mắt lại.

Lần này, đến lượt xem người làm thế nào.

Chương 6: Thật là khéo

Vương Nguyệt Nga là người cũ ở Hoán Y Cục, nhưng nàng ta vụng về không làm được việc ở phòng ủi, Tổng Đình bèn cho nàng ta làm việc ở phòng phơi đồ.

Hoán Y Cục vẫn luôn là nơi sống qua ngày dựa vào bổng lộc, không có tiền thưởng của quý nhân, không có thu nhập thêm. Những người như Vương Nguyệt Nga cũng chẳng tiết kiệm được bao nhiêu tiền.

Nàng ta nói mình vì tham tiền mà làm sai, cũng là điều dễ hiểu.

Tổng Đình cup mắt nhìn nàng ta, thấy nàng ta quỳ đó khóc lóc thảm thiết, bèn thở dài: "Ta biết các người đều không dễ dàng, muốn tiết kiệm chút tiền, nhưng cũng không thể tùy tiện động vào đồ của quý nhân."

Vương tài nhân tuy không được sủng ái, nhưng cũng là một chủ tử, hoàn toàn khác với cung nữ.

Vương Nguyệt Nga khóc càng thêm đau lòng: "Ma ma, nô tỳ nói hết, xin người tha cho nô tỳ lần này, nô tỳ không dám nữa."

Tổng Đình: "Người nói đi."

Trong hàng ngũ cung nữ Trữ Tú cung, hầu hết đều thở phào nhẹ nhõm khi nghe thấy Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt không sao, chỉ có một người, lúc này đã mặt mày tái mét.

Vương Nguyệt Nga không hề nhìn về phía bên này, nàng ta nói thẳng: "Ma ma, thật ra hôm qua là Bành cung nữ của Trữ Tú cung

đến cầu xin nô tỳ, nàng ta đưa cho nô tỳ năm đồng bạc, bảo nô tỳ đốt một lỗ trên áo choàng của Vương tài nhân, để trút giận."

Vương Nguyệt Nga tuy khóc lóc thảm thiết, nhưng lời nói lại rất rõ ràng: "Bành cung nữ nói ngày thường Thẩm cung nữ ỷ vào xinh đẹp mà được cô cô yêu thích, luôn bắt nạt nàng ta, nàng ta nhịn không được mới muốn trả thù."

"Nô tỳ..." Vương Nguyệt Nga biện minh cho mình, "Nô tỳ cũng là thấy nàng ta đáng thương nên mới đồng ý, ma ma, nô tỳ thật sự không cố ý."

Vương Nguyệt Nga làm việc ở phòng phơi đồ, không quen biết Thẩm Kinh Trĩ, nhưng có thể nói chuyện với Bành Vũ Sơ, thường xuyên qua lại nên hai người bèn quen thân.

Trong cung nếu muốn nhanh chóng làm quen, một là dùng tiền, hai là dùng tình đồng hương, hai người họ không phải đồng hương, vậy thì chính là Bành Vũ Sơ đã bỏ tiền ra.

Cũng không biết nàng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Lời nói của Vương Nguyệt Nga tuy lộn xộn nhưng Tổng Đình đều hiểu, ánh mắt bà ta lạnh đi, nhìn thẳng về phía chúng cung nữ Trữ Tú cung.

"Bành cung nữ," thanh âm Tổng Đình trầm xuống, "chính người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì."

Bành Vũ Sơ đã sợ ngây người. Hôm qua nàng ta chỉ muốn dạy cho Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt một bài học, để họ không thể sống thoải mái ở Trữ Tú cung, nào ngờ cuối cùng Vương Nguyệt Nga lại khai ra nàng ta.

Dù sao nàng ta cũng còn trẻ, chưa trải qua nhiều chuyện, lập tức sợ

hãi quỳ xuống đất: "Ma ma, ma ma tha cho nô tỳ."

Nàng ta vừa mở miệng, đã tự bán đứng mình, những tiểu cung nữ ban đầu đứng xung quanh nàng ta lập tức lùi ra xa, chỉ còn mình nàng ta quỳ ở đó.

Bành Vũ Sơ khóc đến mức mặt mày tái mét, nước mắt giàn giụa, trông vô cùng chật vật.

Tổng Đình thờ ơ nhìn nàng ta, rồi lại nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Cùng là những tiểu cô nương thật sự là một trời một vực, nếu chỉ nhìn Bành Vũ Sơ, đã được coi là có tư chất tốt trong số các cung nữ, bây giờ so với Thẩm Kinh Trĩ, đúng là gà rừng đấu với phượng hoàng, không dám nhìn thẳng.

Con người sợ nhất là bị so sánh.

Tổng Đình chỉ nói: "Người trong cung đều phải chịu trách nhiệm cho những việc mình đã làm, dù người làm vì lý do gì, chung quy người đã làm sai, Bành cung nữ, người thấy sao?"

Bành Vũ Sơ run lấy bầy: "Ma ma, nô tỳ thật sự biết lỗi rồi, nô tỳ thật sự là nhất thời hồ đồ, không dám nữa, xin người đừng nói với Hồng Cần cô cô."

Nàng ta muốn ở lại Trữ Tú cung, muốn đường đường chính chính làm nữ quan, ngay từ đầu đã cố gắng thể hiện trước mặt Hồng Cần, mới được vào Trữ Tú cung.

Tổng Đình: "Sớm biết có ngày hôm nay, sao còn làm như vậy."

Bà ta không để ý đến Bành Vũ Sơ, mà nhìn những tiểu cung nữ mặt mày tái nhợt: "Ta biết các người đều mới vào cung còn mơ hồ về mọi chuyện, không biết phải làm gì, không biết có thể làm gì."

Tổng Đình dừng một chút: "Rất nhiều người nói: vào cửa cung sâu như biển, trong cung chính là như vậy, các người muốn không bị người khác hãm hại thì phải cẩn thận, hành sự thận trọng, nếu muốn hãm hại người khác..."

Tổng Đình cuối cùng nhìn Bành Vũ Sơ, lạnh lùng nói: "Vậy thì phải thông minh hơn một chút, đừng ngu ngốc như heo, không những không hại được người mình muốn hại, mà còn tự rước họa vào thân, làm phiền người khác."

Trong lúc Tổng ma ma dạy dỗ cung nữ, Diêu Lan và Triệu Hồng đã mang bữa sáng trở về.

Hai người họ vẫn bình tĩnh, trong sân có nhiều người đứng hoặc quỳ như vậy, họ đều coi như không thấy, trực tiếp đến hành lễ với Tổng Đình.

"Ma ma, bữa sáng đã chuẩn bị xong, chúng ta ăn sáng trước đi ạ." Diêu Lan cười nói.

Tổng Đình cũng không nói gì nữa, vịn tay nàng ấy đứng dậy, đi thẳng đến gian chính.

Những người còn lại, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai dám nhúc nhích.

Diêu Trúc sa sầm mặt mày, quát: "Còn không mau ăn sáng, hôm nay bận rộn lắm, không ai được phép lười biếng."

Thanh âm của nàng ta rất đáng sợ, chúng cung nữ lần lượt đứng dậy, cùng nhau đi đến gian chính, trong sân chỉ còn lại Vương Nguyệt Nga và Bành Vũ Sơ. Hai người họ quỳ trong gió rét, không dám đứng dậy, ngay cả nói chuyện cũng không dám nói.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này phải đứng cả ngày, đã sớm cảm thấy đói, nàng đã quen với bữa ăn qua loa của cung nữ, mỗi lần đều cố gắng

ăn no.

Đợi đến khi ăn sáng xong đi ra, Hồng Cần vừa đến.

Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu chỉ ở trong Trữ Tú cung, Hồng Cần xử lý đơn giản là được, nhưng chuyện này lại liên quan đến Hoán Y Cục, còn là hai cung nữ, Hồng Cần không thể không đến đây một chuyến trong ngày lạnh giá này.

Chủ yếu là vì đã làm phiền Tổng Đình.

Chúng cung nữ của Trữ Tú cung nhìn thấy Hồng Cần, đều giống như chuột thấy mèo, co rúm lại không dám lên tiếng. Hồng Cần không thèm nhìn họ, trực tiếp nói với Tổng Đình: "Tỷ tỷ, lần này làm phiền tỷ tỷ rồi."

Tổng Đình vội vàng bước lên hai bước, nắm lấy tay nàng ta: "Chuyện này có đáng là gì, muội đưa người đến đây, chẳng phải là muốn ta thay muội dạy dỗ họ sao, những năm trước cũng vậy mà."

Hai người vừa nói vừa cùng nhau đi đến phòng của Tổng Đình.

Diêu Trúc bèn bảo họ làm gì thì làm nấy, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt liền theo Diêu Lan tiếp tục đến phòng ủa làm việc.

Sau khi vào phòng ủa, nhận y phục cần ủa hôm nay, Diêu Lan mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Sau này các người phải cẩn thận hơn."

Lúc sáng ồn ào náo nhiệt nàng ấy không có mặt, nhưng lúc ăn sáng chắc chắn có cung nữ quen biết kể lại chi tiết cho nàng ấy nghe, nên mới nói như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ ở chung với nàng ấy mấy ngày, biết nàng ấy có tấm lòng tốt, là người hòa nhã, lúc này còn có thể đến khuyên nhủ một câu, đã là vô cùng chân thành. Nàng cũng rất biết ơn, khẽ hành lễ nói: "Cũng phải cảm tạ Lan tỷ tỷ."

Nếu hôm qua Diêu Lan thấy phiền phức mà không chịu đến, vậy hôm nay nàng có nói cũng không ai tin.

Diêu Lan mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Phòng ỉm không bao lâu đã yên tĩnh trở lại, lúc này Phó Tư Duyệt mới thấy tay chân ấm lên, đứng bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài. Thẩm Kinh Trĩ biết nàng ta chắc hẳn đã sợ hãi, bèn vỗ tay nàng ta, bảo nàng ta uống hai ngụm trà nóng cho bình tĩnh, cũng không nói gì.

Bận rộn đến tận trưa, sau khi ỉm xong chiếc áo khoác gấm thêu hoa, vừa đúng lúc đến giờ ăn trưa, Thẩm Kinh Trĩ theo mọi người đến gian chính, mới phát hiện trong sân đã không còn bóng dáng của Vương Nguyệt Nga và Bành Vũ Sơ.

Dù trong lòng tò mò, nhưng lúc này cũng không ai hỏi nhiều.

Bữa trưa hôm nay vẫn rất đậm bạc. Ngày thường đều có ba món, hôm nay cũng không ngoại lệ, một món củ cải hầm, một món cà tím xào, còn có một món lòng gà xào đậu đũa, đầy ắp ba bát lớn.

Lòng gà xào đậu đũa chắc là món ngon nhất xuất hiện mấy ngày nay, chúng cung nữ đều vui vẻ, dường như đã quên đi nỗi sợ hãi lúc sáng.

Thẩm Kinh Trĩ bưng bát của mình, chậm rãi ăn cơm.

Lúc này trong gian chính không có cô cô, ma ma, chúng cung nữ liền thoải mái nói chuyện với nhau.

Có cung nữ của Hoán Y Cục nói: "Ngày mai các người không đến, công việc chúng ta lại phải tự mình làm, vất vả lắm mới được nhàn hạ mấy ngày."

Một người khác nói: "Đúng vậy, mấy ngày nay không phải đụng vào nước lạnh, vết thương trên tay ta vừa mới đóng vảy, ngày mai lại nứt ra rồi."

"Đúng vậy, haiz, ai bảo chúng ta số khổ chứ."

Đây đều là những cung nữ làm việc vặt giặt y phục, họ đều là con cháu của tội thần, bị đưa vào hậu cung làm khổ sai, ngày ngày không có hy vọng, nói chuyện tự nhiên rất chua chát.

Thẩm Kinh Trĩ thậm chí còn không nghe họ nói chuyện, mà đang tìm người.

Vương Nguyệt Nga không có ở đây.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, đại khái biết Tống Đình và Hồng Cần sẽ xử lý hai người họ như thế nào.

Quả nhiên, sau khi ăn tối trở về Trữ Tú cung, Hồng Cần rất ít khi xuất hiện đã đợi sẵn ở gian chính của hậu điện Trữ Tú cung.

Chúng tiểu cung nữ hiện giờ sống ở hai dãy phòng Đông - Tây của hậu điện Trữ Tú cung, chỉ khi Hồng Cần muốn dạy dỗ hay răn dạy, họ mới được vào hậu điện.

Họ vừa nhìn thấy Hồng Cần liền có chút căng thẳng, từng người ngoan ngoãn vào gian chính, nghiêm chỉnh hành lễ với Hồng Cần.

Ánh mắt Hồng Cần lướt qua từng người, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ.

Hồng Cần nói: "Bành cung nữ vì ghen ghét người khác, cố ý vu oan giá họa, làm hỏng áo choàng của Vương tài nhân, phạm vào cung quy."

"Ta đã trực tiếp chuyển nàng ta đến Táp Dịch phòng, phải làm việc

một năm mới được chuyển đi," Hồng Cần nói từng chữ một, "Hậu quả của việc làm càn hãm hại người khác, các người đã thấy rồi đấy."

Chúng cung nữ im thin thít.

Hồng Cần hơi nhú mào: "Không nghe thấy ta nói gì sao?"

Chúng cung nữ bèn đồng thanh đáp: "Nô tỳ đã biết, cô cô."

Hồng Cần gật đầu, rồi mới nói: "Trữ Tú cung của ta không chứa chấp những kẻ không hiểu quy củ, Hoàng Hậu nương nương cũng không thích những kẻ gây chuyện thị phi, nhưng chỉ cần các người siêng năng, cần cù, trung thành với chủ tử là có thể thăng tiến."

"Từ ngày mai, các người không cần đến Hoán Y Cục nữa, đều đến đây học cung quy, ai học tốt, người đó sẽ được ở lại."

Cuộc sống ở Trữ Tú cung tuy buồn tẻ, nhưng cũng không hề nhàn hạ.

Hàng ngày họ đều phải theo đại cung nữ bên cạnh Hồng Cần học tập cung quy, đi đứng nằm ngồi đều phải có quy củ, ngoài ra, chúng cung nữ còn phải ghi nhớ tất cả các cung điện, quý nhân, chức vụ của cung nhân trong cung, không được phép ra ngoài mà cái gì cũng không biết.

Cũng chính nhờ quá trình học tập này, Thẩm Kinh Trĩ mới biết mình đang ở đâu.

Nơi nàng sống lại không phải là một thế giới khác, mà là một quốc gia khác tồn tại với Đại Hạ - Đại Sở quốc.

Nơi nàng đang ở là Trường Tín cung, nằm ở kinh đô Thịnh Kinh của

Đại Sở, là nội cung của hoàng cung Đại Sở.

Hiện tại vừa đúng là năm Hoảng Trị thứ hai mươi của Đại Sở, Thẩm Khinh Trĩ tính toán sơ qua, được biết cũng chính là năm Chính Sử thứ mười ba của Đại Hạ.

Năm thứ hai sau khi nàng chết.

Đi một vòng, nàng vẫn ở trên mảnh đất Trung Nguyên này.

Thẩm Khinh Trĩ vừa nghe vừa không nhin được mà khẽ cong môi cười.

Thật là... thật là khéo.

Chương 7: Chuyện cũ

Thẩm Kinh Trĩ thật sự không ngờ rằng mình lại trọng sinh đến nước Sở.

Hai nước Hạ - Sở cùng nằm trên mảnh đất Trung Nguyên rộng lớn. Nước Hạ nằm ở phía Tây Bắc, giáp với sa mạc, Bắc Tề và các dị tộc khác; nước Sở nằm ở phía Đông Nam, có sông ven biển, chỉ giáp với Bắc Tề.

Còn Bắc Tề với kỵ binh hùng mạnh chiếm lấy thảo nguyên A Mộc Đạt, tạo thành thế chân vạc với hai nước kia.

Trên mảnh đất Trung Nguyên rộng lớn này, quốc gia hùng mạnh nhất chính là Sở, Hạ, Tề.

Thẩm Kinh Trĩ thuộc dòng dõi thư hương thế gia nước Hạ, nàng là đích nữ, phụ thân là tể tướng đương triều, mẫu thân là thiên kim tiểu thư của gia tộc hào môn, từ nhỏ đã theo học những tiên sinh tài giỏi nhất nước Hạ, kiến thức hơn hẳn nam nhi bình thường.

Nước Hạ lập quốc muộn hơn nước Sở vài chục năm, còn nước Sở đến nay đã có 144 năm lịch sử. Trước khi nước Sở lập quốc, bộ tộc Thản Mộc ở thảo nguyên phương Bắc gây loạn, Tiêu thị nước Sở đã giành được thiên hạ trong thời loạn lạc, định đô ở Thịnh Kinh, không ngờ bộ tộc Thản Mộc bị đánh đuổi đến Tây Bắc Trung Nguyên, sau vài chục năm sinh sôi nảy nở lại liên tục xảy ra chiến tranh, sau đó gia tộc Lệ thị ở địa phương đã lãnh đạo người dân Tây Bắc bị bộ tộc Thản Mộc áp bức đứng lên phản kháng, lập nên nước Hạ.

Vừa lúc đó, đại hoàng Thái Tử của nước Sở qua đời, quốc gia hỗn loạn, Lệ thị nhân cơ hội chiếm lấy ba châu U Vân bao gồm Hàm Cốc quan, Hoa Dương quan ở Tây Bắc nước Sở, từ đó đặt nền móng cho

lãnh thổ nước Hạ.

Mặc dù vậy, dù là về lãnh thổ, triều chính hay dân sinh, nước Hạ đều thua kém nước Sở. Nhưng người Hạ hiếu chiến, mấy chục năm qua vẫn luôn quấy rối biên giới nước Sở, còn nước Sở lại liên tiếp gặp phải lũ lụt, tuyết rơi và động đất, nên không giao chiến với người Hạ.

Vì vậy, mới có cục diện "hòa bình" như hiện nay.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ biết, hoàng đế Lệ Minh Hạo của nước Hạ hiện giờ là người háo danh, hẳn đã sớm có ý định tiêu diệt Tề - Sở để thống nhất thiên hạ, nếu không phải phụ thân nàng luôn khuyên can thì hẳn đã động binh rồi.

Hiện tại....

Cả nhà nàng bị người ta hãm hại tội mưu phản, toàn tộc bị chém đầu, ngay cả nhà ngoại tổ mẫu cũng đều bị giết sạch, mặt đất trước thiên môn thành Nhạn Trạch nhuộm đỏ máu của người thân nàng.

Lệ Minh Hạo ngay cả chất nữ còn đang ẵm ngửa của nàng cũng không tha, sai người ném xuống đất cho đến chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ tràn đầy oán hận.

Hôm nay học tập cả ngày, lại đi theo các đại cung nữ làm việc vặt, học cách quỳ trên mặt đất lau chùi gạch lát nền, đáng lẽ nàng phải rất mệt mỏi. Nhưng hai chữ Hạ - Sở vừa xuất hiện, trong lòng nàng liền như lửa đốt, không sao ngủ được.

Thẩm Kinh Trĩ nằm ở mép trong cùng của căn phòng, nàng nằm nghiêng đối diện với bức tường loang lổ, mở to hai mắt, dường như muốn xuyên qua khoảng cách ngàn dặm để xem tên lệ quỷ máu lạnh kia còn sống hay không.

Lệ Minh Hạo là học trò của phụ thân nàng, từ nhỏ đã được phụ thân nàng dạy dỗ, đáng lẽ phải giống như tiên Thái Tử, trở thành một vị minh quân nhân từ, nhưng tâm địa hắc vốn đã đen tối, không học được chút nhân nghĩa nào.

Tiên Thái Tử qua đời, Lệ Minh Hạo là tam hoàng tử lại dường như không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế, ngày nào hắc cũng ở trong thư phòng của Thẩm gia đọc sách, say mê thơ từ ca phú... thuận tiện theo đuổi đích nữ Thẩm gia vừa mới cập kê là nàng.

Những chuyện này, trong những ngày tháng ở lãnh cung, Thẩm Kinh Trĩ đã nghĩ thông suốt.

Lệ Minh Hạo đã kết giao với một nhóm người tài giỏi ở Thẩm gia, "phong thái" của hắc đã thu hút những người này, cũng khiến dân chúng dần dần biết đến tam hoàng tử văn võ song toàn. Cứ qua lại như vậy, tiên đế liên động tâm, phế bỏ nhị hoàng tử chìm đắm trong tử sắc, trực tiếp lập tam hoàng tử Lệ Minh Hạo làm Thái Tử.

Âm mưu này, Lệ Minh Hạo đã tồn trù tính suốt ba năm.

Ba năm đó, Thẩm Kinh Trĩ bị hắc làm cho cảm động, cuối cùng cũng động lòng, còn phụ thân nàng cũng cảm thấy tam hoàng tử là người nhân hậu, có thể trị vì đất nước, cũng có thể phó thác chung thân.

Ai ngờ được, khi Lệ Minh Hạo được lập làm Thái Tử, lại muốn ngênh thú thú nữ Cố Uyển Liên của đại nguyên soái binh mã làm Thái Tử Phi.

Lúc đó Thẩm Kinh Trĩ rất ngạc nhiên, phụ thân nàng cũng vô cùng tức giận, nhưng Lệ Minh Hạo trực tiếp mang roi đến nhận lỗi, toàn thân đầy vết thương do roi quất, quỳ trước mặt họ khẩn thiết nói: "Ân sư, Thẩm cô nương, ta thật lòng ái mộ Thẩm cô nương, đối với nàng chỉ có một tấm chân tình không hề giả dối, nhưng mà..."

Hắn vừa nói, nước mắt vừa rơi lã chã, trông vô cùng đáng thương.

"Nhưng mà mẫu phi ta bị bệnh..." Lệ Minh Hạo khóc đến mức nghẹn ngào, "Bà ấy vẫn luôn giấu ta, giao dịch với nhà họ Cố, hứa hẹn chính là ngôi vị Thái Tử Phi, thân phận, xuất thân của bà ấy như vậy nhưng vẫn luôn tính toán cho ta, bảo hộ ta bình an lớn lên, ta không thể không nhớ đến ơn nghĩa của mẫu phi mà chỉ sống vì bản thân mình."

Lệ Minh Hạo nói xong, gần như khóc không thành tiếng, vô cùng cảm động.

Mẫu phi của Lệ Minh Hạo thậm chí còn không phải là cung nữ, bà ta là vũ cơ của Bắc Tề, bị bắt đến thành Nhạn Trạch của nước Hạ, vì dung mạo xinh đẹp, vũ đạo như tiên, nên được đưa vào Quan Nhạc phường.

Quan Nhạc phường thường xuyên vào cung biểu diễn cho hoàng gia, thường xuyên qua lại nên vũ cơ Tây Vực này lọt vào mắt xanh của Hạ Minh Đế, trở thành dung hoa trong cung.

Dù là quan trường hay hậu cung của nước Hạ, chế độ vẫn luôn hỗn loạn, họ chinh chiến liên miên, vất vả lắm mới ổn định lại, nhưng vì xung đột với Tây Vực - Bắc Tề và các dị tộc khác nên vẫn chưa ngừng chiến tranh.

Chưa kể đến nước Sở đang tranh chấp ba châu U Vân. Trong hoàn cảnh này, Hoàng đế nước Hạ - quốc gia mới thành lập - tự nhiên không có tâm trí nào để chinh đồn quan lại và hậu cung.

Hậu cung của nước Hạ có đủ loại phi tần, thậm chí Hoàng Đế hứng chí lên đặt ra một vị phân mới, lập tức có thể sắc phong, vì vậy một dung hoa xuất thân vũ cơ cũng không bị nhiều người chú ý.

Hạ Minh Đế là người ham mê tửu sắc, hắn ta không có chủ kiến, đại

thần nói gì nghe nấy, phi tần trong hậu cung cũng chỉ được sủng ái vài ngày rồi quên mất, nhưng vũ cơ Tây Vực này là ngoại lệ. Bà ta vào cung một năm liền sinh hạ Lê Minh Hạo, được tấn phong làm chiêu dung, sau đó lại sinh hạ trưởng công chúa, được tấn phong làm Lê phi, mấy năm vẫn luôn được sủng ái.

Nếu chỉ như vậy thì cũng thôi.

Hoàng Hậu của Hạ Minh Đế đột nhiên qua đời, hậu cung do Thần quý phi thay mặt quản lý, bà ta và Lê phi luôn bất hòa, khắp nơi chèn ép, bắt nạt, lại nâng đỡ rất nhiều phi tần trẻ trung xinh đẹp, Lê phi dần dần bị thất sủng.

Trong hoàn cảnh này, Lê Minh Hạo mới bốn, năm tuổi làm sao có thể sống tốt được?

Tâm tính của hắn không thể nào ôn hòa nho nhã, đúng mực lễ phép như người ngoài thấy được.

Nếu năm đó tiên Thái Tử còn sống, có lẽ nước Hạ bây giờ đã là một cục diện khác, đáng tiếc, Thái Tử trẻ tuổi khỏe mạnh lại "bệnh chết", trong tình thế không còn ai để lựa chọn, người có dân tâm cao như Lê Minh Hạo liền trở thành tân Thái Tử.

Năm đó Thẩm Kinh Trĩ thật sự quá trẻ, không nhìn thấy được ý nghĩa sâu xa đằng sau, chỉ thấy được bề ngoài. Còn phụ thân nàng cũng không tìm ra được người nào thích hợp hơn Lê Minh Hạo để làm trử quân, nên chỉ đành cắn răng chấp nhận.

Những năm qua Lê phi sống như thế nào, người ngoài cung đều nghe nói, bà ta cầu xin sự giúp đỡ của đại tướng quân, cũng là điều dễ hiểu.

Còn Lê Minh Hạo là người cực kỳ hiếu thuận, nghe nói suốt thời gian qua vẫn luôn ở trong cung hầu hạ Lê phi đang bệnh nặng, không thể yên ổn nghỉ ngơi, còn tự mình nếm thuốc, quả là tình mẫu tử sâu đậm.

Hắn lấy chữ hiếu ra nói sự tình, cho dù Thẩm phụ có bất mãn cũng không thể làm gì, chỉ nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúc Thái Tử và Thái Tử Phi ân ái, sống với nhau đến đầu bạc răng long, Thẩm gia chúng ta sẽ tìm một chàng rể tốt khác, không thể giống như trước kia mà mơ mơ hồ hồ nữa."

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ, nếu năm đó thật sự làm theo quyết định của phụ thân, liệu có thể thay đổi tất cả những chuyện sau này hay không. Nhưng trong những ngày đêm cô độc ở lãnh cung, Thẩm Kinh Trĩ đã nghĩ thông suốt. Cho dù nàng không gả vào cung, Lê Minh Hạo cũng sẽ không bỏ qua cho Thẩm gia, hắn dựa vào Thẩm gia để vùng lên, Thẩm phụ lại là lão sư của hắn, có quyền lực rất lớn trong triều, hắn muốn độc lập nắm quyền, nhất định phải gạt bỏ người ân sư đã có địa vị cực cao này.

Dù thế nào, Thẩm gia cũng không giữ được.

Những chuyện sau đó, thật ra rất đơn giản.

Lê Minh Hạo trực tiếp nói nữ nhi của đại tướng quân Cố Uyển Liên ốm yếu bệnh tật, hắn chỉ hứa với đại tướng quân sẽ chăm sóc Cố tiểu thư thật tốt, coi nàng như muối mè ruột, cho nàng ấy một nơi nương tựa, người hắn thật sự quan tâm trong lòng vẫn là Thẩm Kinh Trĩ, hắn chỉ yêu mình nàng.

Lời nói này đã làm cảm động Thẩm Kinh Trĩ khi đó mới mười sáu tuổi.

Nhưng nàng cũng không hề xúc động, cũng không tranh cãi với phụ thân, chỉ ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, thêu thùa, tận hưởng những ngày tháng cuối cùng của nữ tử khuê các.

Không lâu sau, Thái Tử và Thái Tử Phi thành hôn, một tháng sau khi đại hôn, Hạ Minh đế đột nhiên băng hà, Lê Minh Hạo thuận lợi đăng cơ.

Từ khi hẵn đính hôn đến khi đăng cơ chỉ vón vẹn ba tháng. Ba tháng này, Thẩm gia còn chưa kịp chọn lựa phu quân cho Thẩm Kinh Trĩ thì đã nhận được thánh chỉ phong Thẩm Kinh Trĩ làm quý phi, gả vào cung với nghi thức đầy đủ.

Cái gọi là nghi thức đầy đủ, chính là nghi thức chỉ dành cho Hoàng Hậu khi gả vào cung.

Tuy người Hạ không quá câu nệ lễ giáo phong kiến, cũng không có những quy tắc cứng nhắc như "một nữ không thờ hai chồng", nhưng dù sao thể thống cũng khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ không phải vào cung với thân phận Hoàng Hậu, nàng vào cung với thân phận quý phi, lại được hưởng nghi thức của Hoàng Hậu, nhìn thế nào cũng không ổn.

Lúc đó, cũng không biết vì sao, khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Nhạn Trạch đều là "câu chuyện tình yêu" của hai người họ, dân chúng không để ý đến vị Hoàng Hậu nương nương chưa từng lộ diện kia, chỉ nói tân đế không quên ơn cũ, nhớ đến tình xưa, đối với Thẩm tiểu thư si tình sâu đậm, thật cảm động.

Trong hoàn cảnh này, Thẩm phụ cũng không thể kháng chỉ từ chối hôn sự.

Thẩm Kinh Trĩ cứ như vậy gả vào hậu cung với nghi thức của Hoàng Hậu, trở thành quý phi nương nương được sủng ái vô cùng.

Sau khi nàng vào cung, Lê Minh Hạo tuy cũng sủng hạnh những phi tần khác, nhưng vẫn tôn trọng nàng nhất, vì Hoàng Hậu nương nương bệnh nặng, mọi việc lớn nhỏ trong cung đều do nàng cai quản.

Trong khoảng thời gian đó, hậu cung chỉ biết đến quý phi, không nhìn thấy Hoàng Hậu.

Thẩm Khinh Trĩ lúc đó dù sao cũng còn trẻ, chưa trải qua sóng gió, bị Lê Minh Hạo "yêu thương" như vậy mà cảm động, liền dốc hết tâm sức vào hắn, cố gắng làm tốt vai trò quý phi, chia sẻ gánh nặng với hắn.

Việc trong cung nhiều, nàng ít khi về nhà nên không biết tình hình ở nhà ra sao.

Những năm đó, ngày nào nàng cũng đắm chìm trong ảo tưởng về phú quý vinh hoa, chúng phi tần đối với nàng đều cung kính thận trọng, ngay cả Hoàng Hậu nương nương bệnh nặng cũng khách khí với nàng, nàng ngoại trừ việc phiền não không thể sinh con cho hắn, thì không còn chuyện gì buồn phiền nữa.

Dù sao, với thái độ của Lê Minh Hạo, nàng là quý phi hay Hoàng Hậu, cũng không có gì khác biệt.

Thời gian thoát cái trôi qua, mới đó mà đã mười năm. Thời gian có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Lúc đầu nàng còn hỏi han chuyện bên ngoài, nghe ngóng tình hình chính sự, gặp phụ mẫu, sau đó chỉ an phận thủ thường sống trong cung điện của quý phi, được mọi người vây quanh cung phụng như trăng trên cao.

Mười năm này, Lê Minh Hạo càng ngày càng bận rộn, ít khi đến hậu cung, còn nàng cũng dần dần không còn sự xúc động của tình yêu như lúc ban đầu mà đắm chìm vào việc quản lý lục cung, cảm thấy cuộc sống bình yên như vậy cũng rất tốt.

Phụ mẫu nàng chính là sống hoạn nạn nâng đỡ, tôn trọng lẫn nhau như vậy, nàng không cảm thấy Lê Minh Hạo có vấn đề gì. Chỉ là hoàng tử, công chúa trong cung ngày càng nhiều, phi tần cũng ngày càng nhiều, nàng dần dần bận rộn, có lúc thậm chí một, hai tháng cũng không gặp được Lê Minh Hạo.

Thẩm Kinh Trĩ phải thừa nhận, lúc đó nàng không nhận ra rằng, so với những lời thề non hẹn biển, tình yêu say đắm, nàng càng thích cảm giác chấp chương lục cung.

Nàng thậm chí chưa từng ghen tị với những phi tần trẻ trung xinh đẹp kia.

Nàng thích sắp xếp hậu cung vốn hỗn loạn trở nên ngăn nắp gọn gàng, thích giúp đỡ chúng phi tần giải quyết khó khăn, thậm chí còn cẩn thận sắp xếp lão sư, muốn các nàng dạy dỗ hoàng tử, công chúa thật tốt.

Cứ bận rộn như vậy, mười năm nhanh chóng trôi qua.

Cho đến khi đại tướng quân tử trận trong cuộc "tranh chấp" với nước Sở ở biên giới, Thẩm gia bị phát hiện thông đồng với địch, mưu phản, giấc mộng đẹp của Thẩm Kinh Trĩ tan thành mây khói.

Thẩm gia là thế gia đại tộc bản địa ở Nhạn Trạch, năm đó Lệ thị định đô ở Nhạn Trạch, Thẩm gia đã từng ra sức giúp đỡ, vì vậy Thẩm gia có một tấm kim bài miễn tử hộ mệnh.

Trước khi Thẩm gia gặp chuyện, Thẩm phụ đã đưa tấm kim bài cho nàng, lúc đó nàng cứ tưởng chỉ là thay phụ thân bảo quản, ai ngờ đó là thứ phụ mẫu để lại cho nàng cuối cùng.

Nàng "có tình" với Hoàng Đế, người ngoài đều nói Hoàng Đế si tình với nàng, họ đã cùng nhau nương tựa mười năm, dù là vì danh tiếng, Hoàng Đế cũng sẽ không lập tức xử tử nàng.

Lệ Minh Hạo lúc đó còn biết giữ thể diện.

Hắn còn muốn làm minh quân lưu danh sử sách.

Chương 8: Hồng Cân

Tấm kim bài miễn tử này, trao cho bất kỳ ai trong Thẩm gia đều vô dụng, Lệ Minh Hạo cũng không thể nào để lại cho họ một con đường sống. Giao nó cho Thẩm Kinh Trĩ, là con đường duy nhất mà Thẩm phụ nghĩ ra sau bao nhiêu trăn trở.

Cho dù chỉ có thể để Thẩm Kinh Trĩ sống thêm vài ngày, cũng còn hơn cả nhà cùng chết.

Quả nhiên, sau khi cả nhà Thẩm gia bị hạ ngục, Lệ Minh Hạo lấy cơ Thẩm Kinh Trĩ đã gả cho hắn nhiều năm, tận tâm tận lực quán xuyến hậu cung, nên không lấy mạng nàng.

Hắn chỉ “đau khổ” phế truất ngôi vị của nàng, giáng nàng xuống làm thứ dân, đưa vào Hàn Tuyết cung, rồi từ đó không gặp lại.

Tuyết năm ấy đến sớm một cách khác thường. Tuyết lớn phủ trắng xóa cả thành Nhạn Trạch, làm lạnh lẽo trái tim tất cả mọi người.

Vào một ngày tuyết rơi ấy, Thẩm Kinh Trĩ đã mất đi tất cả người thân, Thẩm gia cùng với mẫu tộc phụ tộc, tổng cộng năm trăm sáu mươi bảy người, không phân biệt nam nữ già trẻ, bị tru di tam tộc.

Từ ngày đó, nàng không tài nào ngủ được.

Thẩm Kinh Trĩ cứ thế gượng cho đến ngày cúng thất đầu của người nhà, cuối cùng không chịu nổi nữa, sốt cao không dứt, bệnh tình nguy kịch.

Ban đầu, nàng thật sự không muốn sống nữa. Trong những ngày tháng mê man không biết trời đất, nàng tự moi tim mình ra, cần

thận hồi tưởng lại tất cả quá khứ.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, ngay từ đầu Lê Minh Hạo đã coi Thẩm gia là bàn đạp để hấn leo lên. Thậm chí, bởi vì Thẩm gia vốn xuất thân từ dòng dõi thư hương, là thế gia đại tộc, nên trong lòng kẻ con lai như hấn - người bị gọi là quái vật trong cung, còn chất chứa thêm nhiều sự ghen ghét cùng oán hận.

Tại sao bọn họ sinh ra đã có tất cả? Còn hấn thì chẳng có gì?

Cuối thời Hạ Minh Đế, hoàng đế suy yếu lâu ngày không màng chính sự, quân chính hầu như do Cố đại tướng quân và Thẩm thừa tướng cùng nhau gánh vác. Thẩm gia và Cố gia không hề có mâu thuẫn, thậm chí còn nảy sinh vài phần thương thức lẫn nhau vì cùng nhau phò tá đất nước.

Cho đến khi Thái Tử băng hà, Lê Minh Hạo trở thành tân Thái Tử và lập Cố Uyển Liên làm Thái Tử Phi, cục diện lập tức thay đổi, sự hòa thuận trước kia tan biến trong phút chốc.

Sau này Lê Minh Hạo lên ngôi Hoàng Đế, lập Cố Uyển Liên làm Hoàng Hậu, lập Thẩm Kinh Trĩ làm Quý phi. Thế nhưng thân thể Hoàng Hậu yếu nhược, chỉ có thể tĩnh dưỡng trong thâm cung, còn Quý phi tuy không phải chính cung Hoàng Hậu nhưng lại khỏe mạnh, được Hoàng Đế sủng ái, hậu cung bèn trở thành thiên hạ của Quý phi.

Một bên bị đè nén, một bên được nâng đỡ, mâu thuẫn giữa hai nhà Thẩm - Cố triệt để bị đẩy lên đỉnh điểm.

Lê Minh Hạo đã bày mưu tính kế nhiều năm, dùng thủ đoạn khiến người ta phải rùng mình như vậy để duy trì mối quan hệ giữa vị Hoàng Đế trẻ tuổi với các đại thần nắm giữ quân quyền. Trong một khoảng thời gian, cục diện quả thật là ba thế chân vạc.

Nhưng hẳn chắc chắn không cam tâm.

Khi hẳn cần đến Thẩm gia, theo đuổi Thẩm Kinh Trĩ, hẳn có thể hạ mình đến mức nào, lại lấy lòng nịnh nọt ra sao, thì khi cần đến Cố gia cũng sẽ như vậy.

Họ đều đã từng chứng kiến bộ dạng ti tiện của hẳn. Hẳn có giả vờ tốt đẹp đến đâu, có bề ngoài đường hoàng đến đâu, có cao cao tại thượng đến đâu thì cũng chỉ là một con lai bị người đời khinh rẻ.

Cũng phải đến lúc đó, Thẩm Kinh Trĩ mới hiểu, Lê Minh Hạo chỉ yêu bản thân hẳn. Hẳn thậm chí không có một chút lòng trắc ẩn, thương cảm, tôn trọng, biết ơn cơ bản nhất của một con người. Hẳn làm bất cứ chuyện gì, giết một người cũng tốt, yêu một người cũng vậy, đều là vì bản thân hẳn.

Hai nhà Thẩm - Cố cứ thế bị Lê Minh Hạo lợi dụng, cuối cùng một nhà xả thân vì nước, gia tộc suy tàn; một nhà bị tru di tam tộc, môn khách ly tán.

Lê Minh Hạo nhẫn nhịn mười năm, cuối cùng cũng có được tất cả những gì hẳn muốn.

Tuy Thẩm Kinh Trĩ bệnh nặng, bị giam cầm trong Hàn Tuyết cung nhưng không phải điếc lác, nàng không phải người cam chịu bị đánh, hay là người vì nhiều năm sống trong hậu cung mà mài mòn hết những góc cạnh. Cho dù hận không thể ăn tươi nuốt sống Lê Minh Hạo, nàng vẫn không hề hành động thiếu suy nghĩ.

Mỗi khi tỉnh lại từ cơn mê man, nàng thậm chí còn thấy may mắn vì mình chưa chết.

Chỉ cần còn sống, thì vẫn còn hy vọng.

Nàng bị đưa vào Hàn Tuyết cung vào cuối tháng mười một, đầu tháng mười hai, Cố hoàng hậu vì phụ thân hy sinh vì nước mà đau

lòng quá độ, bệnh tình kéo dài không khỏi, cuối cùng băng hà.

Lệ Minh Hạo còn vì “đau buồn vô hạn” mà bãi triều ba ngày. Trong ba ngày đó, Khâm Thiên Giám tấu trình, nói rằng có phượng tinh mới giáng thế, để an lòng thiên hạ, mong Hoàng Đế sớm nghênh thú tân hậu, vững vàng căn cơ.

Lệ Minh Hạo mấy lần từ chối, Khâm Thiên Giám và Lễ bộ liên tục khuyên can, sau nhiều lần đẩy đưa, Lệ Minh Hạo hạ chỉ sắc phong tân hậu, dự kiến sẽ tổ chức đại hôn vào mùa xuân năm sau.

Vị tân Hoàng Hậu này không phải là một nữ tử trẻ đẹp con nhà trong sạch, mà là nữ nhi của nghĩa tử mà Thái Hậu nhận trước khi còn là Lệ phi. Nàng ta khi đó đã hai mươi tám tuổi, vì Thái Hậu bệnh nặng quanh năm, nàng ta để cầu phúc cho “dì”, nghe nói đã quy y cửa Phật thay dì tu hành, vẫn chưa từng kết hôn.

Nữ tử chí tình chí hiếu như vậy, xứng đáng với ngôi vị quốc mẫu.

Sau khi nghe được nàng ta là ai, Thẩm Kinh Trĩ bỗng nhiên hiểu rõ mọi chuyện.

Có lẽ đối với Lệ Minh Hạo, những người khác đều không quan trọng, sống chết của họ, cuộc sống sau này ra sao đều không liên quan gì đến hắn. Nhưng người biểu muội lớn lên cùng hắn từ nhỏ, vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng hắn.

Dù sao thì, cuối cùng ngôi vị cũng vững vàng, mỹ nhân cũng có trong tay, quả là đắc ý.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn chăm chăm vào lớp giấy dán tường loang lổ, nhìn những vết mốc meo do ẩm ướt, chậm rãi thở ra một hơi dài.

Hiện tại là năm Chính Sử thứ mười ba, nàng đã chết đi sống lại vào cuối năm Chính Sử thứ mười hai, đã vài tháng trôi qua. Nàng không biết tại sao mình lại chết đi sống lại, cũng không biết vì sao lại có cơ duyên này, nhưng nàng vẫn còn sống, vậy là đủ rồi.

Cho dù nàng chỉ là một cung nữ ở tận nước Sở, nhưng lại khỏe mạnh, trẻ trung, tràn đầy sức sống, so với việc trước kia bệnh tật triền miên, sống lay lắt thì thoải mái hơn nhiều.

Trong lòng nàng bây giờ chỉ còn lại nỗi hận Lê Minh Hạo hại chết cả nhà nàng. Giữa hai người bọn họ, từ rất nhiều năm trước kỳ thực nàng đã nhạt tình. Tình yêu, chân tình, ân ái gì đó, đều chỉ là trò cười nói ra miệng mà thôi. Nàng đã từng tin, nhưng sau ngày tuyết rơi đau đớn đến tận cùng ấy, nàng sẽ không bao giờ tin nữa.

Bởi vì không còn tình cảm nên sự phản bội và tuyệt tình của Lê Minh Hạo, trong mắt Thẩm Kinh Trĩ chẳng đáng một xu. Nàng sẽ không vì kẻ súc sinh còn không bằng mà lãng phí một chút tình cảm nào, dù là hận thù cũng không. Trong lòng nàng chất chứa phẫn nộ, chứa đựng người thân, ghi nhớ mối thù máu này, vậy là đủ rồi.

Nàng không phải không muốn báo thù, nhưng nàng bây giờ lại chẳng thể làm gì.

Mắt Thẩm Kinh Trĩ hơi ửng đỏ, nhưng nàng không khóc. Nàng đang suy nghĩ về những ngày tháng sau này phải làm sao.

Nếu là tha hương nơi dị thổ, có lẽ nàng đã có lựa chọn khác, nhưng giờ đây, Thẩm Kinh Trĩ lại không nỡ rời xa chốn cung đình nguy nga lộng lẫy này. Một khi rời đi, nàng sẽ chẳng còn cơ hội biết được tin tức gì về Đại Hạ, cũng chẳng còn một tia hy vọng nào để đòi lại công bằng cho gia tộc.

Người chết đèn tắt, cả nhà bị diệt vong, không thể cứ thế mang theo tiếng xấu muôn đời.

Thẩm Khinh Trĩ lại khẽ thở dài.

Nhưng đó là chuyện của sau này, khi nào nàng có thể làm chủ vận mệnh của mình, rồi hẵng tính đến chuyện báo thù cũng chưa muộn. Bây giờ nghĩ đến, chẳng qua chỉ là ảo tưởng viễn vông.

Việc cấp bách lúc này là nàng phải đứng vững gót chân trong hoàng cung Đại Sở.

Ánh mắt Thẩm Khinh Trĩ khẽ động, cuối cùng nàng cũng nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ mơ màng.

Lòng nàng không còn phiêu bạt như cánh bèo trôi, nàng đã tìm được sự bình yên.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Khinh Trĩ dậy từ rất sớm. Nàng cùng Phó Tư Duyệt rửa mặt, chải tóc cho nhau rồi mặc y phục ra ngoài.

Hôm nay là ngày thứ ba mươi kể từ khi họ nhập cung, vừa tròn một tháng. Qua ngày hôm nay, họ sẽ bị phân tán đến khắp nơi, hầu hạ ở các ty cục, cung sở và bên cạnh các quý nhân khác nhau.

Thẩm Khinh Trĩ rũ mắt xuống, bước chân nhẹ nhàng đi theo mọi người đến chính điện phía sau, xếp hàng ngay ngắn chờ Hồng Cần đến.

Hồng Cần được gọi là quản sự cô cô của Trữ Tú cung, nhưng thực ra nàng ấy không chỉ thuộc về Trữ Tú cung, mà còn là quản sự cô cô bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, đồng thời cũng thuộc về Khôn Hòa cung. Vì Trữ Tú cung nằm cạnh Khôn Hòa cung của Hoàng Hậu, nên cũng được coi như cung điện phụ thuộc của Hoàng Hậu. Mỗi năm có cung nữ hoặc cung phi mới nhập cung đều được an trí ở đây, do quản sự cô cô và ma ma dạy dỗ một tháng, sau đó mới được phép đi lại trong cung.

Nếu là cung phi nhập cung, chắc chắn sẽ không giống như Thẩm Kinh Trĩ và những người khác - tám người ở chung một gian phòng nhỏ, nội dung dạy dỗ cũng không chỉ là cung quy, mà còn là cách làm một cung phi tốt, cách tham gia các buổi lễ, tế tự trong cung.

Thế nên, Hồng Cần rất có mặt mũi trong cung.

Nhiều cung phi trẻ tuổi nhập cung đều do chính tay nàng ấy dạy dỗ, mới có được vinh hoa phú quý như ngày hôm nay.

Hậu cung Đại Sở không hạn chế xuất thân của cung phi, cung nữ được phong phi không phải là ít. Lần này, Hoàng Hậu nương nương lại lo lắng chuyện hôn sự của đại hoàng tử, nên đặc biệt coi trọng những cung nữ nhập cung năm nay.

Có những lời, bà ấy đã dặn dò riêng với Hồng Cần. Chọn cung phi không chỉ nhìn vào dung mạo, mà còn phải xem xét phẩm hạnh. Nếu đẹp như tiên nữ mà lòng dạ rắn rết thì hậu cung sẽ rối loạn, tất nhiên là không được.

Cho nên lần này Hồng Cần quan sát rất kỹ lưỡng.

Những thông tin vụn vặt này là do Thẩm Kinh Trĩ suy đoán từ những lời bàn tán của Phó Tư Duyệt. Nàng chưa từng nói ra ngoài nhưng trong lòng đã có tính toán.

Nàng và Phó Tư Duyệt đều có dung mạo rất đẹp, chắc hẳn sẽ được giữ lại Trữ Tú cung.

Hoặc là, nàng có thể ở bên cạnh Hồng Cần, làm cung nữ cho nàng ấy sai sử. Hiện tại, đây là con đường tốt nhất cho nàng. Nhưng sự việc rốt cuộc sẽ ra sao, Thẩm Kinh Trĩ vẫn có chút lo lắng.

Đứng trong hàng ngũ, Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn hơi cúi đầu, im lặng suy nghĩ nếu không được giữ lại thì phải làm sao.

Đúng lúc này, một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Trường Tín cung mùa đông rất lạnh, gió thổi từ khắp nơi có thể khiến người ta choáng váng. Gió lượn lách qua lại những con đường hẹp dài trong cung, khi gió lớn, những cung nữ nhỏ bé gầy yếu không thể nào tự mình đi lại được.

Cơn gió nhẹ lúc này so với những cơn gió mạnh của mùa đông quả thực chẳng đáng kể.

Thẩm Kinh Trĩ chú ý đến nó là vì trong gió có mùi hoa quế thoang thoảng, nhẹ nhẹ như sợi tóc lướt qua chóp mũi, khiến người ta có chút ngây ngất.

Thẩm Kinh Trĩ hơi ưỡn thẳng lưng, nàng nhận ra Hồng Cần đã đến.

Trước đây khi gặp Hồng Cần, nàng ấy thường mặc áo khoác màu tím nhạt, hoặc là hồng nhạt, khiến nàng ấy trông trẻ hơn một chút. Nhưng hôm nay Hồng Cần lại đặc biệt khác.

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩng đầu, dùng ánh mắt liếc nhìn bóng dáng đang dần đến gần. Hôm nay gió không lạnh cũng chưa có tuyết rơi, nên nàng ấy không mặc áo choàng, chỉ mặc một bộ áo váy tinh xảo và trang trọng.

Thoạt nhìn, Thẩm Kinh Trĩ đã thấy bộ áo váy hoa văn phú quý, áo ngắn tay hình bướm, eo đeo túi thơm cát tường như ý, ngọc bội tứ hỷ cùng huân hương thoang thoảng, váy dưới là váy mười hai tà. Tay áo bướm và vạt váy đều được thêu hoa tú cầu, trông vô cùng tinh xảo.

Trên đầu nàng ấy vẫn búi tóc mẫu đơn nhưng kiểu dáng phức tạp hơn trước, búi tóc trên đỉnh đầu được búi hai tầng, cài trâm hoa thêu tú cầu đính ngọc bích, cả người toát lên vẻ quý phái.

Hôm nay nàng ấy còn trang điểm nhẹ.

Đây mới đúng là quân sự cô cô bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, mới đúng là khí độ của tâm phúc bên cạnh mẫu nghi thiên hạ.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẳng định: Nếu hôm nay nàng không được chọn, nàng cũng phải cố gắng ở lại bên cạnh Hồng Cần.

Hy vọng biểu hiện của nàng sẽ khiến Hồng Cần hài lòng.

Ánh mắt Hồng Cần lướt qua, cuối cùng dừng lại trên gương mặt Thẩm Kinh Trĩ đang mỉm cười, cũng khẽ nhếch môi.

Nha đầu này, thật sự thông tuệ.

Chương 9: Trữ Tú cung

Hồng Cần thu hồi ánh mắt, đại cung nữ Triều Vân bên cạnh liền nhanh nhẹn đưa tới chén trà thanh đã hâm nóng, tiện thể mở danh sách cung nữ ra, cung kính đưa cho Hồng Cần xem.

Trên danh sách là tên tuổi của ba mươi một cung nữ được tuyển vào Trữ Tú cung lần này. Hồng Cần xem qua một lượt, rồi lại đưa mắt nhìn các nàng.

"Các người là những người ta chọn ra từ hơn trăm cung nữ, phẩm hạnh dung mạo đều hơn người một bậc. Một tháng nay các người tiếp nhận giáo huấn ở đây, ta cũng luôn quan sát."

Hồng Cần nói rõ ràng, từng chữ từng chữ một: "Các người hiện tại cũng biết, Trữ Tú cung là phụ thuộc Khôn Hòa cung, ta là người hầu hạ trước mặt Hoàng Hậu nương nương. Bao nhiêu năm nay, cung nhân trong cung đến rồi đi, ta cũng coi như có chút nhãn lực."

Nàng càng nói, các tiểu cung nữ bên dưới càng thêm căng thẳng.

Hồng Cần chậm rãi tiếp tục mở miệng: "Bây giờ thời gian giáo huấn đã kết thúc, một tháng cũng trôi qua, các người rốt cuộc là người có tính tình ra sao, ta đại khái đều đã nhìn ra. Căn cứ vào duyên gặp gỡ này, ta sẽ sắp xếp cho các người ba nơi để đi."

Thẩm Khinh Trĩ vốn tưởng rằng chỉ có hai nơi, kết quả bây giờ nghe nói có ba, trong lòng hơi trầm xuống.

Xem ra, Hoàng Hậu đã không đợi được nữa rồi.

Nàng mím môi, trên mặt lại không thể lộ ra vẻ gì khác lạ, chỉ âm

thầm tính toán trong lòng.

Hồng Cần đang nói, các cung nữ bên dưới không dám hé răng. Trải qua một tháng học quy củ, biểu hiện của những cung nữ này đều rất tốt, Hồng Cần khá hài lòng gật đầu.

"Những ai thích hợp làm nữ quan, một là ở lại Trữ Tú cung, hai là đến Thượng Cung Cục, cả hai đều là nơi tốt. Ở lại Trữ Tú cung chính là đi theo ta hầu hạ, Thụy cô cô ở Thượng Cung Cục cũng là người có uy tín, các người đến đó chỉ cần siêng năng, sẽ không xảy ra sai sót."

Giọng Hồng Cần bỗng trở nên ôn hòa: "Đương nhiên, còn có một nơi tốt hơn."

Nàng ấy vừa dứt lời, các tiểu cung nữ bên dưới dù có giả vờ bình tĩnh đến đâu, cũng có vài người lặng lẽ đỏ mặt.

Rốt cuộc là nơi nào, các nàng cũng không ngốc, làm sao có thể không nhìn ra.

Thanh âm Hồng Cần càng thêm ôn nhu, trìu mến: "Các người chắc cũng biết, qua năm nay, đại hoàng tử sẽ làm lễ vấn tóc, ngài ấy là bảo bối trong lòng Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương tự nhiên muốn dành cho ngài ấy những điều tốt nhất."

Đại hoàng tử không phải do Hoàng Hậu sinh ra, nhưng được nuôi dưỡng bên cạnh Hoàng Hậu, trên ngọc điệp ở Thái Miếu cũng được viết dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu nương nương. Như vậy xem ra, ngài ấy đã là đích trưởng tử trên thực tế.

Đại hoàng tử sinh vào tháng giêng, qua năm nay cũng đã đến tuổi cập kê, chẳng mấy chốc sẽ mười lăm tuổi.

Đại Sở từ trước đến nay thành thân muộn, thiếu nam thiếu nữ trong dân gian thường mười lăm mười sáu tuổi mới bắt đầu xem mắt, cứ

như vậy một hai năm định ra người, trao đổi sính lễ xong xuôi, lại tìm hiểu thêm một thời gian, thành thân sớm nhất cũng đều mười tám tuổi.

Như vậy, tình cảm phu thê mới có thể hòa thuận, không đến nỗi suốt ngày ra nha môn đòi hòa ly.

Hôn sự trong cung tự nhiên càng muộn hơn.

Một là bên cạnh các hoàng tử không thiếu cung nữ thị tẩm, hai là vì việc lựa chọn hoàng phi không thể tùy tiện quyết định, thường phải chọn ra người thích hợp nhất mới được coi là vừa ý.

Những điều này đều là Phó Tư Duyệt nói với Thẩm Kinh Trĩ, xem ra cũng không khác Đại Hạ là bao, chỉ là người Sở cầu kỳ hơn, không phóng khoáng như Đại Hạ mà thôi.

Thông thường hoàng thất tuyển cung nữ thị tẩm cho hoàng tử, đều do mẫu phi ruột thịt và Hoàng Hậu nương nương cùng nhau tuyển chọn, ít nhất cũng phải trải qua một năm quan sát mới được đưa đến bên cạnh hoàng tử. Thường là những thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, đợi đến khi hoàng tử trưởng thành, tính tình ổn định mới bắt đầu gặp mặt.

Nay đại hoàng tử mới mười lăm tuổi, Hoàng Hậu nương nương đã vội vàng như vậy, ngoài sự bất ngờ, trong lòng lại thêm vài phần bất an.

Hoàng Đế... thật sự không ổn lắm sao? Hay là có biến cố gì khác?

Nghĩ đến nhị hoàng tử cũng đã mười hai tuổi, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn.

Các cung nữ khác lại không có nhiều suy nghĩ như vậy, chỉ nghe thấy lời này của Hồng Căn, từng người từng người đều nảy sinh tâm tư. Nếu có thể làm cung nữ thị tẩm cho hoàng tử, bất kể hoàng tử là

xuất cung phong vương hay đăng cơ làm đế, đều có thể có một danh phận vững chắc. Thấp nhất cũng có thể làm thực nữ bát phẩm, nếu được quý nhân yêu thích, phẩm cấp sẽ càng cao hơn, nói không chừng còn có thể làm chủ vị nương nương.

Cung quy Đại Sở nghiêm ngặt, cấp bậc rõ ràng, trong hoàn cảnh này lại không hạn chế xuất thân của cung phi, hay nói cách khác là không có quy định về xuất thân của cung phi.

Người là nữ nhi nhà nông bình thường cũng được, nữ nhi nhà thương nhân cũng chẳng sao, là thiên kim tiểu thư thế gia được kiệu tám người khiêng qua cổng chính Chu Tước gả vào hậu cung, hay là khuê nữ nhà thư hương cũng đều không quan trọng.

Chỉ cần tuân thủ cung quy, một lòng vì Đại Sở, vì họ Tiêu, vì Hoàng Thượng, thì có thể làm quý nhân mặc gấm vóc lụa là.

Câu nói này của Hồng Cẩn, chẳng khác nào một tia hy vọng.

Những người vào cung làm cung nữ đa phần xuất thân nghèo khó, tất nhiên cũng có nữ nhi thương nhân hoặc nữ nhi quan lại nhỏ bé, các nàng không thể trực tiếp được hoàng thất chọn làm cung phi vào cung, nên chỉ có thể làm cung nữ trước, rồi tính toán những chuyện khác, vào cung mang theo kỳ vọng của gia tộc. Các nàng cho dù không muốn tranh giành, cũng là thân bất do kỷ.

Hồng Cẩn muốn chính là điều này. Nàng ấy trực tiếp nói: "Ai muốn đến Xuân Cảnh Uyển, tự mình bước ra."

Xuân Cảnh Uyển nằm ở phía Đông Nam Thượng Cung Cục, gần Ngự Duyệt môn phân chia tiền triều và hậu cung, cũng cách một bức tường với Ngoại Ngũ Sở nơi các hoàng tử ở.

Cung nữ thị tẩm trong Xuân Cảnh Uyển chỉ hầu hạ hoàng tử, vì vậy không thuộc về hậu cung, được phân riêng một chỗ, ngày thường chỉ có thể đi lại trong Xuân Cảnh Uyển và gần Thượng Cung Cục.

Đây cũng là vì sợ thị tằm cung nữ trong Xuân Cảnh Uyển chạy lung tung, lỡ như va chạm hoàng đế, gây ra chuyện không hay, khiến cung quy trở thành trò cười.

Mặc dù vậy, Xuân Cảnh Uyển cũng không phải ai muốn vào cũng được.

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ, Hồng Cần lại không phải tự mình chọn người, mà là để những người muốn đến Xuân Cảnh Uyển tự mình lên tiếng.

Hồng Cần vừa dứt lời, trong sân càng thêm yên tĩnh, ba mươi mấy người đứng đây chẳng chút động tĩnh, ngay cả hơi thở cũng nhẹ bằng.

Hình như ai nấy đều đang căng thẳng.

Sau khi bị hãm hại ở Hoán Y Cục, Phó Tư Duyệt từ một người bảo vệ, vô tình trở thành người phục tùng, nàng ấy thậm chí còn cảm thấy Thẩm Kinh Trĩ vững vàng hơn, việc gì cũng phải hỏi ý kiến của nàng.

Về việc đi hay ở, hai người đã từng thảo luận. Kết quả tốt nhất là ở lại Trữ Tú cung, đi theo Hồng Cần hầu hạ, kém hơn một chút thì có thể đến Thượng Cung Cục và các ty cục khác, cũng đều coi như là nơi tốt. Duy chỉ có cung nữ thị tằm là hai người họ không chọn.

Thẩm Kinh Trĩ không bài xích việc sống lại một đời rồi làm cung phi, nàng thậm chí còn cho rằng ở lại trong cung, dù làm nữ quan hay cung phi đều được, tất nhiên làm cung phi thì tốt hơn một chút.

Còn nếu xuất cung, các nàng sẽ phải đối mặt với việc chặt vật giữa thế gian xa lạ, nàng là cô nhi, phụ mẫu của Phó Tư Duyệt cũng đã qua đời, xuất cung đối với các nàng mà nói chưa chắc đã là tốt.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không cho rằng mình có vận may mà người thường không thể với tới. Gì mà lương nhân hạnh phúc viên mãn, đó đều là chuyện trong thoại bản, không thể ai cũng có vận may như vậy. Hơn nữa, nam nhân có mấy kẻ tốt lành gì?

Gả cho ai, không gả cho ai, trở thành cung phi, nữ quan, mệnh phụ, hay nữ nhân bình thường, kỳ thật cũng chẳng khác biệt gì. Cũng chỉ là một thân phận để người ta có thể an thân lập mệnh trên thế gian này mà thôi.

Tính tình nàng vốn lạnh nhạt, xưa nay cũng không hành động theo cảm tính, trải qua một phen sống chết dày vò càng sẽ không hành động theo cảm tính nữa. Cho dù bây giờ Hồng Cần đưa ra con đường thứ ba, nàng vẫn cho rằng con đường tốt nhất hiện tại là đi theo Hồng Cần. Hồng Cần dù sao cũng là người cũ trong cung, nàng và Phó Tư Duyệt cần phải nhanh chóng nắm rõ những việc lớn nhỏ trong cung, mối quan hệ giữa người với người rốt cuộc là như thế nào, các quý nhân lại đối đãi với nhau ra sao, các nàng đều phải hiểu rõ.

Hiểu rõ rồi, mới không làm sai chuyện.

Hai người quả thật không bàn đến chuyện Xuân Cảnh Uyển, bây giờ Hồng Cần nhắc tới, Phó Tư Duyệt lại không hề động lòng.

Nàng ấy không hỏi Thẩm Kinh Trĩ định làm thế nào, chỉ thấy Thẩm Kinh Trĩ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim lặng lẽ đứng im không nói, liền biết được thái độ của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ không đi. Vậy thì nàng ấy cũng sẽ không đi.

Trong sân hiếm khi yên tĩnh một lát, một lúc sau, rốt cuộc cũng có người bước ra đáp lời: "Cô cô, nô tỳ muốn đi."

Tiếp đó, lại có mấy người bước ra, đều là những người có dung mạo xinh đẹp, các nàng từng người một đều không dám ngẩng đầu nhìn

người khác, mặt đỏ bừng như hoa đào tháng ba, e lệ vô cùng.

Mấy người này Thẩm Kinh Trĩ không quen lắm, cũng không hiểu rõ nên không thấy có gì, chỉ là Lý Xảo Nhi, trong nhận thức của nàng luôn cẩn thận dè dặt, lần này cũng bước ra.

"Cô cô, nô tỳ nguyện ý đi."

Thanh âm nàng ta rất nhỏ mang theo chút rụt rè, cũng có sự kiên trì lấy hết can đảm.

Hồng Cần lại đợi một lát, thấy không còn ai bước ra, cuối cùng lại nhìn những người còn lại.

"Ta đã nói rồi, đây là cơ hội duy nhất để các người đến Xuân Cảnh Uyển, đến đó sẽ không phải hầu hạ người khác, nhưng cũng có vô số bài học phải học, nếu thật lòng muốn đi cũng đừng ngập ngừng, cứ thoải mái mạnh dạn bước ra là được."

Hồng Cần nói đầy ẩn ý: "Ở trong cung tuy cần phải thận trọng lời nói, nhưng nếu người cái gì cũng không nói, người chịu thiệt thòi cuối cùng vẫn là chính người."

Cái gì nên tranh thủ, vẫn nên tự mình đi tranh thủ.

Lời này của Hồng Cần nói rất chân thành, cũng coi như là sự quan tâm dành cho các nàng sau một tháng dạy dỗ, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi có thêm vài phần thưởng thức đối với Hồng Cần.

Ít nhất, tâm địa nàng ấy tốt.

Hồng Cần nói chuyện chân tình như vậy, quả nhiên lại có thêm hai tiểu cung nữ bước ra, cuối cùng tổng cộng có tám người bước ra.

Nhìn kỹ, các nàng đều xinh đẹp như hoa, ngoại trừ Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt, những người có dung mạo nổi bật nhất đều đã

bước ra.

Hồng Cần không nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy nói với mấy người kia: "Tốt, đã các người muốn đến Xuân Cảnh Uyển, ta sẽ thành toàn cho các người, nhưng mà..." Hai chữ cuối cùng nàng ấy kéo dài ra: "Nhưng mà sau khi đến đó sống như thế nào, học tập ra sao đều là chuyện của chính các người, cuối cùng có thể được Thuần ma ma ở Xuân Cảnh Uyển chọn làm cung nữ thị tẩm của đại hoàng tử hay không, phải dựa vào chính các người nỗ lực."

Thuần ma ma mà nàng ấy nói tên là Thuần Huệ, cũng từng là tâm phúc của Hoàng Hậu nương nương ở Khôn Hòa cung. Những năm gần đây, Thuần ma ma tuổi tác ngày càng cao, Xuân Cảnh Uyển lại không có chuyện gì phiền lòng, các hoàng tử đều còn nhỏ, thậm chí còn chưa cần chuẩn bị cung nữ thị tẩm, nên để bà ta đến đó quản lý trước, chuẩn bị cho các vị hoàng tử sau này.

Ý của Hồng Cần rất rõ ràng, Hoàng Hậu nương nương chỉ muốn chuẩn bị trước, vì coi trọng đại hoàng tử nên ngay cả cung nữ thị tẩm cũng phải học tập từ sớm, đợi đến khi phẩm hạnh dung mạo đều khiến Hoàng Hậu nương nương hài lòng, mới được đến hầu hạ đại hoàng tử.

Tám tiểu cung nữ đồng loạt gật đầu: "Vâng, nô tỳ minh bạch."

Hồng Cần liền phẩy tay, để các nàng đi theo đại cung nữ của Xuân Cảnh Uyển đã đến từ sớm, thu dọn hành lý rồi rời khỏi Trữ Tú cung.

Tám người này vừa đi, trong sân lập tức thoải mái hơn không ít. Những người còn lại đại khái đều không có ý định tranh giành sủng ái, có người là do tự biết tư chất mình bình thường, đi cũng không được lợi lộc gì, có người có lẽ cũng giống như Thẩm Kinh Trĩ, muốn xem xét tình hình trong cung trước rồi mới quyết định.

Những người đến Xuân Cảnh Uyển rất dũng cảm, nhưng những người ở lại cũng không phải đều là kẻ nhu nhược.

Hồng Cẩn từ lâu đã hiểu rõ phẩm hạnh tính tình của các nàng, lúc này cũng không dây dưa dài dòng, trực tiếp cầm danh sách lên nói: "Ta gọi tên ai thì người đó ở lại, không gọi tên thì đi theo đại cung nữ của Thượng Cung Cục rời đi."

Nàng ấy hắng giọng, rồi lên tiếng gọi: "Dư Nhân Nhân, Lâm Phán, Phó Tư Duyệt, còn có Thẩm Thái."

Nàng ấy nói xong, khẽ cười: "Các người ở lại."

Chương 10: Thẩm Khinh Trĩ

Cộng thêm Bành Vũ Sơ bị "mời" đi, những người được Hồng Cần chọn vào Trữ Tú cung tổng cộng chỉ có ba mươi hai người. Trong số ba mươi hai người này, Bành Vũ Sơ đã rời đi, lại có tám người đến Xuân Cảnh Uyển, còn lại hai mươi ba người, nhưng Hồng Cần chỉ gặt đầu cho bốn người ở lại Trữ Tú cung.

Trong bốn người này, ngoài Phó Tư Duyệt và Thẩm Khinh Trĩ từng nổi bật một lần ở Hoán Y Cục, hai người còn lại: Dư Nhân Nhân thì luôn hớ hênh, đôi khi hỏi những câu người khác không biết trả lời thế nào, còn Lâm Phán nhìn thì có vẻ không có vấn đề gì lớn, nhưng các cung nữ khác cũng không thấy nàng ta thể hiện trước mặt Hồng Cần ra sao.

Tóm lại, chính là Lâm Phán và Dư Nhân Nhân trông quá đổi bình thường.

Hai người này rốt cuộc được chọn ra bằng cách nào? Các cung nữ trong lòng đều có nghi vấn, lại có chút không phục, trên mặt tự nhiên để lộ ra vài phần bất mãn.

Hồng Cần liền nói: "Các người trong lòng không vui, cho rằng mình giỏi hơn các nàng ấy, đúng không?"

Có người gan lớn, liền đáp: "Cô cô, nô tỳ tự nhận làm việc nhanh nhẹn, cũng rất lanh lợi, chỉ muốn hỏi nô tỳ vì sao không được cô cô chọn?"

Người nói chuyện tên là Diêu Thiển Nương, là nữ nhi nhà thương nhân, người nhà nàng ta tám phần là có ý đồ khác, cho nàng ta mang theo không ít tiền riêng, trong Trữ Tú cung nàng ta rất biết

cách lấy lòng người khác.

Nàng ta dám đứng ra nói chuyện trước, cũng là có chút tự tin.

Quả nhiên nàng ta vừa mở miệng, bên cạnh liền có mấy cung nữ nhỏ giọng phụ họa: "Đúng vậy cô cô, mấy người này được chọn ra bằng cách nào?"

Hồng Cần rũ mắt nhìn nàng ta, bỗng nhiên cười nói: "Các người có thể hỏi ra được, ta rất vui mừng, con người ta luôn phải vấp ngã một lần, mới biết đường sau này phải đi như thế nào."

Diêu Thiển Nương hơi do dự nhưng vẫn ưỡn thẳng lưng, cố tỏ ra mình rất đường hoàng.

Hồng Cần không vội trả lời, nàng ấy lại bắt đầu uống trà. Nàng ấy làm vậy một hồi, chẳng mấy chốc sắc mặt Diêu Thiển Nương đã không còn được đẹp.

Hồng Cần lúc này mới lên tiếng: "Hôm trước Bành cung nữ bị đưa đi, là đồng hương với người phải không?"

Diêu Thiển Nương rõ ràng run lên một cái.

Hồng Cần mỉm cười, ngữ khí lại rất chắc chắn: "Bành cung nữ xuất thân nông gia, nhà vốn nghèo khó, nàng ta tự nhiên không lấy ra được bạc để hối lộ Vương cung nữ ở Hoán Ý Cục, số tiền này là người đưa cho nàng ta phải không?"

Đầu gối Diêu Thiển Nương mềm nhũn, "bịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Cô cô, cô cô... nô tỳ cũng là bị nàng ta lừa, nàng ta chỉ nói mình không được khỏe muốn đi tìm chút thuốc uống, nô tỳ mới đưa bạc cho nàng ta, nô tỳ thật sự là thương hại nàng ta."

Lời giải thích này cũng coi như hợp lý.

Nhưng một cung nữ mới vào cung, chưa quen cuộc sống nơi đây, ngay cả cung thất cũng chưa được phân, thẻ bài cũng chưa đeo, nàng ta làm sao biết thuốc men trong cung phải tự mình mua chứ? Tìm ai mua? Mua thuốc gì?

Hồng Cần không vạch trần nàng ta, chỉ nhìn nàng ta một cái đầy ảm ý: "Cho nên, cô cô mới không trách phạt người, cũng không để người đến phòng tạp dịch, nhưng người dù sao cũng hành vi không đúng đắn, đúng không?"

Kỳ thật lời này của Hồng Cần nói rất có ý tứ, nàng ấy không khẳng định cũng không phủ nhận lời nói của Diêu Thiển Nương, chỉ nói cho nàng ta biết, bởi vì số tiền Bành Vũ Sơ đưa ra là do nàng ta đưa, nàng ta cũng gián tiếp tham gia vào chuyện này, bất kể nguyên nhân là gì, nàng ta cũng không thể ở lại bên cạnh Hồng Cần được.

Nếu nàng ta có ý đồ giống như Bành Vũ Sơ, vậy thì là xấu. Nếu nàng ta bị Bành Vũ Sơ lừa gạt mới đưa tiền, vậy thì nàng ta là ngu ngốc. Dù là loại nào, nàng ta làm sao có thể ở lại Trữ Tú cung, ở lại bên cạnh Hồng Cần?

Hồng Cần hầu hạ ai, trong cung ai ai cũng biết, nàng ấy tự nhiên sẽ không gây thêm phiền phức cho Hoàng Hậu nương nương.

Diêu Thiển Nương được người ta đỡ dậy, cuối cùng cũng không cãi lại nữa.

Hồng Cần bèn nói: "Các người mau đi đi, thu dọn đồ đạc đến Thượng Cung Cục, ít nhất cũng mất một canh giờ, đi muộn, không kịp bữa trưa thì không tốt."

"Cô cô ở đây chúc các người tiền đồ như gấm."

Các cung nữ còn lại không ai chất vấn nữa, các nàng ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu với Hồng Cần ba cái, rồi im lặng lui ra ngoài.

Trong nháy mắt, trong sân chỉ còn lại sáu người. Bốn tiểu cung nữ, Hồng Cần và đại cung nữ Triều Vân bên cạnh Hồng Cần.

Chén trà thanh vừa rồi, Hồng Cần đã uống hết, Triều Vân vội vàng rót cho nàng ấy một chén mới. Sau khi uống một ngụm, nàng ấy mới đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn bốn tiểu cung nữ.

"Ta đã chọn bốn người các ngươi, vậy thì có nghĩa là sau này các ngươi sẽ đi theo ta, hành vi cử chỉ đều không được sai."

Thanh âm Hồng Cần thấp hơn so với vừa nãy, nàng ấy ngồi thẳng người, giữa mày thêm vài phần nghiêm nghị: "Các ngươi đi theo ta thì chính là người của Hồng Cần ta, ra ngoài người khác không dám khinh nhờn các ngươi, nhưng các ngươi cũng không được mượn danh nghĩa của ta mà ức hiếp người khác, nếu để ta biết được, Hoán Y Cục chính là nơi các ngươi sẽ đến."

Bốn tiểu cung nữ hành lễ đáp: "Vâng, cô cô."

Hồng Cần: "Mấy ngày nay các ngươi chuyển đến Đông sương phòng, A Thái ở cùng phòng với Tư Duyệt, Nhân Nhân ở cùng phòng với A Phán, Triều Vân sẽ dạy dỗ các ngươi mấy ngày về thói quen của Hoàng Hậu nương nương, đợi ta bẩm báo với Hoàng Hậu nương nương rồi sẽ sắp xếp nơi ở cho các ngươi."

Việc tuyển cung nữ năm nay đã kết thúc, Trữ Tú cung lại trở thành nơi Hoàng Hậu nương nương tiếp khách. Thường ngày có mệnh phụ bên ngoài vào cung thỉnh an, đều mở tiền điện của Trữ Tú cung để tiếp đãi, trong hậu điện trừ gian chính ra, hai bên Đông Tây sương phòng và các gian phòng khác hầu như đều là những đồ vật cũ mà Hoàng Hậu không thường dùng, quanh năm đều khóa chặt.

Nhóm người Thẩm Kinh Trĩ tuy là thuộc Trữ Tú cung, nhưng lại đi theo Hồng Cần hầu hạ Hoàng Hậu nương nương, cũng là do cung quy Đại Sở quy định.

Cung quy Đại Sở quy định, bên cạnh Hoàng Hậu chỉ có một vị chưởng điện đại cô cô, bốn vị chưởng sự cô cô, ngày thường lo liệu trang sức, ẩm thực, giấc ngủ, y phục đủ đầy, không có chưởng sự cô cô phụ trách châu báu và nghi lễ.

Hoàng Hậu đứng đầu hậu cung, việc hôn sự tang ma của tông thất đều phải qua tay, bên cạnh nếu không có nhiều chưởng sự cô cô như vậy thì sẽ mệt chết.

Vì vậy, năm xưa Văn Tông Đế đã đặc biệt thiết lập Trữ Tú cung làm cung phụ thuộc của Khôn Hòa cung của Huệ Văn Hoàng Hậu, Trữ Tú cung có thể có hai vị chưởng sự cô cô và bốn vị đại cung nữ, để Hoàng Hậu quản lý hậu cung và sự vụ trong cung.

Quy định này cứ thế được sử dụng cho đến bây giờ.

Hoàng Hậu là một chức vụ rất bận rộn, thậm chí mức độ bận rộn của bà không thua kém gì các đại thần tiền triều, bà không chỉ đơn giản là thê tử của Hoàng Đế, mà còn là nữ chủ nhân của cả tông thất, là mẫu nghi thiên hạ của bá tánh.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng làm Hoàng Hậu, nhưng đã từng làm Quý phi chưởng quản lục cung, vất vả thế nào nàng tự mình rất rõ ràng.

Chuyện của Trữ Tú cung, chẳng mấy chốc nàng đã rõ ràng, hơn nữa nàng còn cẩn thận quan sát, Trữ Tú cung chỉ thiết lập một vị chưởng sự cô cô lo liệu nghi lễ, chính là Hồng Cần và hai vị đại cung nữ, một người tên là Triều Vân, một người tên là Văn Hà, còn lại đều là những cung nữ sai vặt, không còn ai khác.

Xem ra, vị Hoàng Hậu nương nương này không thích có nhiều người bên cạnh, cũng bởi vì cung phi trong hậu cung không nhiều lắm, cung sự tương ứng đơn giản hơn nhiều, không cần tốn nhiều công sức, nên để Hồng Cần trực tiếp quản lý cả việc nghi lễ và châu báu.

Các nàng tạm thời ở lại Trữ Tú cung, đi theo Hồng Cần cũng là làm

những việc này.

Điều này thật sự rất tốt. Có thể tiếp đón các mệnh phụ bên ngoài, có nghĩa là các nàng có thể sớm tiếp xúc với tông thất Đại Sở, có thể nhanh chóng nắm bắt được động tĩnh trong cung và triều đình.

Thẩm Kinh Trĩ vui mừng vì mình đã không chọn đến Xuân Cảnh Uyển, nhưng trên mặt vẫn đoan trang nghiêm túc, rất chăm chú lắng nghe lời Hồng Cần.

Hồng Cần dặn dò vài câu, nghĩ ngợi một chút rồi nói: "Ồ đúng rồi A Thái, tên của người phải đổi lại."

Nàng ấy nói: "Chữ "Thái" này, trùng với khuê danh lúc nhỏ của đại cô cô, người hãy nghĩ một cái tên mới, tối nay nói cho ta biết, ngày mai sẽ đổi lại thẻ bài và danh sách cho các người."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cúi người, rất dứt khoát: "Xin cô cô ban tên."

Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy mình không cần phải lo lắng về tên sau này.

Hồng Cần nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp của nàng, tuổi tác như hoa, lẽ ra phải hoạt bát năng động, nhưng Thẩm Thái lại rất trầm ổn, lần đầu ở Hoán Y Cục đó, nàng đã trở thành người chiến thắng cuối cùng. Không khóc lóc van xin, không tỏ ra ảm ức, nàng chỉ đơn giản gạt bỏ mọi liên quan đến mình.

Có dũng có mưu, quyết đoán kiên cường, tuổi còn nhỏ mà đã không thể lường được.

Hồng Cần khẽ cười: "Người đang tuổi thanh xuân thiếu nữ, vậy ta hy vọng người có thể sống ung dung vui vẻ, giữ mãi nét trẻ thơ, vậy thì gọi là Kinh Trĩ đi."

Thẩm Kinh Trĩ đầu tiên là ngẩn người, sau đó hốc mắt hơi đỏ lên,

nàng cố gắng kìm nén sự xúc động trong lòng, nghiêm chỉnh hành lễ với Hồng Cần: "Tạ cô cô ban tên."

Đi một vòng lớn, cái tên này cuối cùng vẫn trở về với nàng.

Thẩm gia của Đại Hạ đã sớm trở thành ngôi nhà hoang, Thẩm quý phi cao cao tại thượng mười năm, giờ đây là vong hồn không thể nhắc đến, cũng không còn ai nhớ đến tên của nàng.

Hiện tại nàng, là một tiểu cung nữ tên là Thẩm Kinh Trĩ trong hậu cung Đại Sở, chỉ vậy mà thôi.

Hồng Cần rất hài lòng với thái độ của Thẩm Kinh Trĩ, phẩy tay đứng dậy, nói: "Dùng bữa sáng trước đã."

Hàng ngày nàng ấy rất bận rộn, nào có thời gian suốt ngày dạy dỗ tiểu cung nữ, nàng ấy vừa đi, người sắp xếp công việc liền biến thành Triều Vân.

Triều Vân trông chừng hai mươi tuổi, gương mặt trái xoan, lông mày lá liễu, dáng vẻ có chút yếu đuối mong manh. Nhưng nàng ấy là người thẳng thắn, không nhiều quanh co lòng vòng, một tháng nay các tiểu cung nữ đều rất thích nàng ấy.

Nàng ấy vừa định thu dọn bộ ấm chén Hồng Cần đã dùng, Lâm Phán lập tức tiến lên: "Tỷ tỷ, để ta làm cho."

Nàng ta không cao lắm, nhỏ nhắn xinh xắn, tuổi tác hình như còn nhỏ hơn Thẩm Kinh Trĩ, trước đây Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết vì sao nàng ta lại được giữ lại, hiện giờ xem ra nàng ta cũng là người thông minh.

Lúc nên thể hiện thì thể hiện, lúc không nên thể hiện thì giấu mình, khó trách Hồng Cần lại giữ nàng ta lại, ít nhất nàng ta cũng tinh mắt hơn so với đa số mọi người.

Triều Vân cũng không tranh chấp, trực tiếp để nàng ta bưng chén trà đi, cười nói: "Mấy ngày nay có mấy cung nữ nhất đẳng đến tuổi xuất cung, chúng ta vốn rất bận, các người có thể ở lại, chúng ta cũng thử phào nhẹ nhõm."

Cung quy hậu cung Đại Sở quy định, cung nữ đến năm hai mươi lăm tuổi mới có thể xuất cung, thường thì hai mươi lăm tuổi mà mới chỉ làm cung nữ nhất đẳng, chứng tỏ không có cơ hội thăng tiến, đa số đều phải xuất cung.

Những người ở Trữ Tú cung đều là người hầu hạ trước mặt Hoàng Hậu nương nương, đều là người tinh ranh, các nàng thấy thăng tiến vô vọng liền dứt khoát xuất cung. Đương nhiên, Hoàng Hậu nương nương luôn nhân từ, sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho các nàng.

Trữ Tú cung vốn có bốn cung nữ nhất đẳng, bốn cung nữ nhị đẳng, lần này cung nữ nhất đẳng đi hết, mấy cung nữ nhị đẳng kia tự nhiên được thăng lên, đổi lại là bốn người các nàng ở lại làm việc vặt.

Triều Vân nói đơn giản vài câu: "Các người ở Trữ Tú cung lâu rồi sẽ biết, chỉ cần trung thành với Hoàng Hậu nương nương thì ngày tháng sẽ dễ sống, những người khác đều không liên quan đến Trữ Tú cung và Khôn Hòa cung chúng ta."

Đây là lời nhắc nhở rất rõ ràng, nhóm người Thẩm Kinh Trĩ lập tức đáp: "Tạ tỷ tỷ chỉ điểm."

Triều Vân không nói thêm gì nữa.

Các cung nữ phải rời khỏi Trữ Tú cung đều đã thu dọn hành lý, còn nhóm người Thẩm Kinh Trĩ cũng trở về phòng, nhanh chóng thu dọn hành lý của mình.

Các nàng không có mấy ai là con nhà phú quý, đồ đạc mang theo cũng không có gì quan trọng, Thẩm Kinh Trĩ thậm chí chỉ mặc một

bộ y phục vá chằng vá đụp, vừa vào cung đã bị quản sự ma ma bắt thay ra, nói là quá bẩn. Ngoài bộ váy lụa do trong cung ban phát cùng một bộ y phục thay đổi, nàng không còn thứ gì khác, có thể nói là hai bàn tay trắng.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt đến gian phòng nhỏ được sắp xếp cho hai người, trong phòng chỉ có một chiếc giường, bên cạnh giường có một cái bàn, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Chủ yếu là vì căn phòng quá nhỏ, không để được thứ gì khác.

Cho dù vậy, Thẩm Kinh Trĩ vẫn rất vui vẻ. Nàng và Phó Tư Duyệt ngồi xuống, hai người vô thức nhìn nhau cười.

Phó Tư Duyệt cảm thán: "Thật tốt, A Thái."

Nàng ấy nói xong, dừng một chút, cười càng thêm vui vẻ: "Từ ngày mai trở đi, ta sẽ gọi ngươi là Kinh Trĩ, thật êm tai."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Đúng vậy, thật êm tai."

Hai kiếp người, hồn phách trở về, nàng vẫn là nàng.

Chưa từng thay đổi, cũng... sẽ không thay đổi.

Chương 11: Ngự Thiện Phòng

Bữa sáng hôm nay đã tinh tế hơn nhiều.

Cùng dùng bữa chỉ có bốn người họ và bốn cung nữ nhị đẳng, nhìn ai cũng có vẻ mặt hiền lành, đối với mấy người họ cũng rất thân thiết.

Người ít, bữa sáng được đựng trong những chiếc bát sứ nhỏ, một món tóp mỡ nấu cải thảo, một món gà xào nhỏ, một món nấm mèo trộn chua ngọt và một lồng bí đỏ hấp. Cơm là cơm hai loại gạo, gạo tẻ nhiều hơn một chút, gạo lứt ít hơn một chút, ăn vào thơm hơn. Bánh bao cũng được đổi thành bánh bao bột ngô, vàng ươm trông rất đẹp mắt.

Thẩm Kinh Trĩ có một chút hài lòng. Sống lại một đời, nàng mới thực sự phát hiện ra câu nói "ngàn vàng khó mua được niềm vui" là một câu châm ngôn chí lý sâu sắc đến nhường nào. Ít nhất đối với nàng hiện tại, có thể ở lại Trữ Tú cung, trở thành cung nữ tam đẳng của Trữ Tú cung đã là kết quả nỗ lực của một tháng qua.

Có thể có những ngày tốt đẹp như bây giờ, nàng sẽ trân trọng, cũng sẽ vui vẻ, tự nhiên sẽ càng thêm cố gắng.

Biết đủ là phúc. Đây là câu nói mà mẫu thân nàng khi còn sống yêu thích nhất, những năm tháng trước kia nàng không hiểu, sau khi mất đi tất cả nàng mới hiểu câu nói đó là đúng.

Thẩm Kinh Trĩ ăn sáng một cách thoải mái, cùng ba người kia thu dọn bát đĩa xong, liền thấy Triều Vân một mình trở về.

Triều Vân nói chuyện từ trước đến nay không dài dòng, vừa vào cửa

đã nói: "Một lát nữa Vĩnh An Hầu phu nhân vào cung yết kiến Hoàng hậu nương nương, chúng ta phải chuẩn bị trước."

"Hương Diệp, người dẫn Khinh Trĩ và Tư Duyệt đi Ngự Thiện Phòng một chuyến, nhận lễ vật trái cây của Trữ Tú cung đầu tháng. Hương Chi, người dẫn A Phán và Nhân Nhân đi Thượng Cung Cục một chuyến, lấy hương liệu và trà dùng trong tháng này."

Triều Vân phân phó xong, Hương Chi và Hương Diệp cùng nhau khom người: "Vâng."

Họ cũng không trì hoãn, cũng không cần tắm rửa thay y phục trang điểm, cứ thế có thể ra ngoài.

Chờ đến khi ra khỏi Trữ Tú cung, rẽ vào con hẻm nhỏ phía trước bên phải Trữ Tú cung, Hương Diệp mới cười nói với hai người họ: "Ta họ Trần, cô cô ban tên là Hương Diệp, sau này các người gọi ta là Hương Diệp tỷ tỷ là được, ta vào cung trước các người sáu năm, có gì không hiểu cứ hỏi ta."

Thông thường trong cung đều phải ban tên lại, phần lớn đều là vì khuê danh không được dễ nghe, rất nhiều cung nữ khi ở nhà đều đặt tên lung tung, ngay cả A Miêu A Cửu cũng có, thật sự là làm mất thanh danh, các cô cô liền sẽ đổi cho họ một cái tên tao nhã hơn một chút, danh sách thân phận cũng theo đó mà thay đổi.

Hương Diệp sinh ra cao lớn, so với hai người Thẩm Khinh Trĩ cao hơn hẳn hai tấc, nhìn rất khỏe mạnh.

Hai người Thẩm Khinh Trĩ bèn đồng thanh đáp: "Vâng, Hương Diệp tỷ tỷ."

Trữ Tú cung và Ngự Thiện Phòng đều ở phía Đông của Trường Tín cung*, đi vòng qua con hẻm nhỏ, đại khái phải đi hai khắc đồng hồ, cũng không tính là quá xa.

(*Hoàng cung Đại Sở được gọi là Trường Tín cung, khi nhắc đến chữ này là ý nói toàn bộ hoàng cung, không phải là cung điện của riêng một ai. Về sau từ này xuất hiện nhiều nên ad giải thích một chút.)

Cung quy Đại Sở nghiêm ngặt, điều lệ rườm rà rất chi tiết, ví dụ như ở khoản ăn uống này, trái cây điểm tâm mà Hoàng Hậu nương nương dùng để chiêu đãi phu nhân đại thần, thông thường đều phải đến Ngự Thiện Phòng nhận, nếu là chiêu đãi mệnh phụ phu nhân thì có thể xuất ra từ phòng trà nhỏ của Khôn Hòa cung của Hoàng Hậu nương nương, muốn dâng điểm tâm gì, hoàn toàn xem ý tứ của Hoàng Hậu.

Nếu có mệnh phụ phu nhân đại thần vào cung yết kiến, sẽ trước tiên đưa thẻ xin yết kiến vào cung, đại khái cũng phải viết là vì chuyện gì mà yết kiến, Hoàng Hậu sẽ căn cứ vào tình hình cấp bách mà phân phó Trữ Tú cung ấn định ngày gặp, thông qua Ti Nghi của Thượng Cung Cục mà ban xuống.

Đương nhiên, Hoàng Hậu nương nương rất bận rộn, cũng không phải ai muốn gặp cũng được.

Giọng Hương Diệp rất to, nàng ấy cũng biết điểm này nên khi nói chuyện sẽ cố ý đè thấp xuống, không để cho mình trông quá mức thô lỗ.

"An Định Hầu họ Lý, tổ tiên từng là một trong tám vị tướng quân khai quốc, ban đầu được phong làm An Định Quốc Công nhất đẳng, về sau do con cháu trong tộc bất tài, bị giáng xuống làm An Định Hầu tam đẳng, An Định Hầu hiện tại là đời thứ bảy, phu nhân của ông ta họ... Phùng."

Cái họ này, dường như rất khó nói ra khỏi miệng.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt hơi nghi hoặc, hai người nhìn nhau đều có chút không hiểu.

Hương Diệp thấy họ thật sự không biết, lúc này mới nhỏ giọng nhắc nhở: "Nghĩ phi nương nương cũng họ Phùng."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới chợt hiểu ra. Vị Nghĩ phi nương nương này chính là mẫu thân của đại hoàng tử Tiêu Thành Dục. Hoàng Hậu nương nương lòng dạ nhân từ, không có giữ con bỏ mẹ, ngược lại trực tiếp tấn phong bà ta làm Nghĩ phi, hết mực hậu đãi, nhưng người trong cung đều im hơi lặng tiếng, chỉ cần không phải chuyện đặc biệt, hầu như không nhắc đến bà ta.

Hương Diệp nhắc nhở họ: "Nhớ kỹ, chớ có nhắc đến Nghĩ phi nương nương trước mặt các quý nhân, nhất là sau này hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương càng phải kín miệng."

Những chuyện này, chỉ có quý nhân tự nói ra, cung nhân không có lý nào nhiều lời.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi hỏi: "Vị An Định Hầu phu nhân này, cùng Nghĩ phi nương nương là đồng tông hay chỉ tình cờ trùng họ?"

Đồng tông và đồng họ khác biệt rất lớn.

Hương Diệp liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Hầu phu nhân là đường muội của Nghĩ phi nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, lập tức nói: "Đa tạ tỷ tỷ, muội hiểu rồi."

Nghĩ phi nương nương xuất thân cung nữ bình thường, gia đình chắc chắn cũng không phải đại phú đại quý, trong tộc có người gả vào hầu phủ làm phu nhân, ắt hẳn là nhờ bà ta sinh hạ đại hoàng tử.

An Định Hầu phủ tuy đã sa sút, nhưng lạc đà gãy còn to hơn ngựa, Hầu gia dù sao cũng là bậc tôn quý. Chỉ không biết, nể mặt Nghĩ phi

nương nương là ý của Hoàng Thượng, hay là ý của Hoàng Hậu nương nương, hoặc là... vị Nghi phi nương nương này tự mình khéo léo lấy lòng?

Những suy nghĩ này lướt qua trong đầu Thẩm Kinh Trĩ, nhưng nét mặt nàng không hề để lộ ra chút gì.

Đợi ba người đến Ngự thiện Phòng, thì nơi này đang bận rộn, bên trong nghe có vẻ náo nhiệt, mùi thức ăn thơm phức tỏa ra từ cánh cổng mở toang, khiến người ta không nhịn được hít hà.

Thẩm Kinh Trĩ không biết vì sao mình lại trọng sinh vào thân thể tiểu cung nữ này, nhưng đã thay Thẩm Thái sống trong cung cấm thì nàng phải sống thật tốt, không thể uổng phí lần sống lại này, cũng không phụ lòng nguyên chủ Thẩm Thái.

Cái tên Thẩm Thái, nàng vĩnh viễn sẽ không quên.

Hiện tại nàng còn trẻ lại bận rộn cả ngày, khẩu vị cũng tốt hơn nhiều. Vì vậy, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, ngoài việc luôn luôn cảnh giác và cẩn thận, những lúc khác nên vui vẻ thì cứ vui vẻ, không hề tự làm khó mình.

Lúc này nàng cố hít một hơi thật sâu, thậm chí còn ngửi ra được mùi của mấy món ăn trong Ngự Thiện Phòng.

"Thơm quá." Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được lên tiếng.

Ngự Thiện Phòng chỉ lo liệu cho các quý nhân trong cung, cơm canh của cung nữ thái giám chỉ do Thiện phòng cung cấp, một chữ khác biệt, cách biệt nghìn trùng.

Hương Diệp thấy Thẩm Kinh Trĩ vốn luôn điềm tĩnh lại có vẻ thèm thuồng, không khỏi bật cười: "Người đúng là còn chút trẻ con, lát nữa lấy bánh ngọt điểm tâm, chúng ta về nếm thử."

Trên mặt Thảm Khinh Trĩ lộ ra vẻ ngại ngùng, nàng cúi đầu sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói: "Để tỷ tỷ chê cười rồi."

Hương Diệp bước lên hai bước, đưa thẻ bài ra, rồi quay đầu nói với nàng: "Hai muội còn nhỏ, cũng không sao, chỉ cần đừng để các ma ma nhìn thấy."

Lời nói ra vào, lại thêm mấy phần thân thiết. Thảm Khinh Trĩ mỉm cười, gật đầu thật nghiêm túc.

Tiểu thái giám canh cửa đương nhiên nhận ra Hương Diệp, cũng không xem thẻ bài của nàng ấy, chỉ dùng con dấu đóng lên sổ ghi chép, mới cười nói: "Hương Diệp tỷ tỷ hôm nay đến sớm, mấy ngày nay lại bận rộn rồi?"

Hương Diệp hàn huyên với hắc vài câu, tiểu thái giám liền nháy mắt với một tên canh cửa khác, tự mình dẫn Hương Diệp vào Ngự Thiện Phòng.

Bên trong Ngự Thiện Phòng rất rộng. Ngoài hai cây hoa quế, tiền viện chỉ có con đường lát đá rộng rãi sạch sẽ, không trồng hoa cỏ khác. Đi vòng qua tiền sảnh liền đến trung đình.

Đến trung đình, mùi thức ăn càng thêm nồng đậm.

Đối diện tiền sảnh là phòng bếp chính, sắp đến giờ Ngọ thiện nên phòng bếp náo nhiệt, hơn hai mươi ngự trù đang khẩn trương bận rộn chuẩn bị Ngọ thiện hôm nay cho các quý nhân. Hai bên Đông Tây sương phòng làm nơi để đồ bát, một bên là nơi làm bánh, một bên là nơi nướng thịt, cũng đang bận rộn.

Không cần đếm kỹ, cũng có thể thấy phòng bếp có ít nhất ba mươi bếp lò.

Nhưng họ không thể trực tiếp đi vào Ngự Thiện Phòng, đi từ hành lang vào chỉ có thể men theo hành lang đến hậu viện, có tiểu thái

giám đi cùng nên họ căn bản không thể vào phòng bếp.

Tiểu thái giám và Hương Diệp không dừng chân, Thẩm Kinh Trĩ cùng Phó Tư Duyệt cũng ngoan ngoãn đi theo phía sau. Tiểu thái giám quay đầu nhìn hai người họ, rồi quay lại hỏi Hương Diệp: "Tỷ sắp thăng chức rồi sao? Hình như Hồng Cần cô cô đã giữ người mới lại."

Hương Diệp đánh vào cánh tay hăn: "Nhiều chuyện, chờ danh sách đổi rồi, mời người ăn kẹo."

Tiểu thái giám bèn vui vẻ gật đầu.

Mọi người đến hậu viện, vẫn là chính phòng cùng hai gian sương phòng hai bên.

Hương Diệp nói với Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt: "Chính phòng hậu viện tổng cộng ba gian, gian thứ phía Tây và gian chính dùng để đựng bánh ngọt điểm tâm mới làm; gian thứ phía Đông là hoa quả lê đào. Tây sương phòng là phòng lạnh dùng để chứa thịt khô các loại, còn có sữa bò tươi; Đông sương phòng thì chứa rượu, đều là những thứ cần dùng hàng ngày."

Nàng ấy rất kiên nhẫn giải thích với Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt: "Nếu là ngày lễ tết cần dùng số lượng lớn, thì trực tiếp mở kho Đông trù phía sau, bên đó cái gì cũng có."

Thẩm Kinh Trĩ từng quản lý cung điện, đại khái biết Ngự Thiên Phòng cất giữ đồ như thế nào, nhưng hậu cung Đại Hạ vốn hỗn loạn, không có ngăn nắp như Đại Sở.

Nghe vậy, quả thật quy củ tỉ mỉ, tiến lui có độ.

Tiểu thái giám bước nhanh hai bước, trước tiên đến chính phòng gõ cửa, đợi bên trong có một vị chính giám mặc áo xám mở cửa, liền thấp giọng nói vài câu rồi lại vội vàng lui ra, đứng chờ ở cửa.

Hương Diệp tiến lên nói: "Vương công công, hôm nay ngài trực, thật là trùng hợp, hôm qua cô cô còn nói lần trước bánh bao hoa táo Vương công công làm rất ngon, nhìn đẹp mắt lắm, công công lần sau nếu còn làm, xin hãy chừa cho cô cô thêm hai cái."

Hương Diệp vừa nói như vậy, Thẩm Kinh Trĩ đã biết vị Vương công công này là quản sự thái giám chuyên lo liệu việc ăn uống trong cung. Ngự trù trong Ngự Thiện Phòng có không ít là đầu bếp nổi danh ngoài dân gian, có người vì nổi tiếng được mời vào cung làm việc, ngày thường làm xong việc còn phải về nhà; có người là gia đình ngự trù đời đời phục vụ trong cung, những người này không phân biệt nam nữ, đều không thuộc cung nữ thái giám.

Họ là thần tử có phẩm cấp. Vì vậy, cung nữ hầu như không tiếp xúc với nam ngự trù, nữ ngự trù thì tốt hơn một chút, gặp nhau bên ngoài đại khái có thể nói chuyện một hai câu.

Người trông coi kho điểm tâm phía sau, quản lý kho phòng truyền thiện, hầu hạ trong tiểu trù phòng của cung phi, chỉ có thể là thái giám và nữ quan.

Đương nhiên trong số họ cũng có người tay nghề cao siêu, sớm đã được thăng làm Tư Thiện trung giám và Tư Thiện cô cô, ở Ngự Thiện Phòng rất có mặt mũi.

Vương công công thấy nàng ấy đến, bèn cười híp mắt: "Hong Cần tỷ thích, là vinh hạnh của ta."

Nói rồi ông ta liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt, biết đây là người mới của Trữ Tú cung, những người tương đối đáng tin cậy nên Hong Cần mới cho đi theo Hương Diệp đến Ngự Thiện Phòng làm việc, đồ ăn thức uống, không thể dễ dàng lơ là.

Hậu viện vừa lúc không có người ngoài, Vương công công bèn thấp giọng nói với Hương Diệp: "Ba ngày trước, vị phu nhân kia cũng đã

vào Cẩm Tú cung, ở lại dùng ngọc thiện."

Chuyện này Hồng Cần chắc chắn biết, Vương công công không hề đặc ý, tiếp tục nói: "Nhưng cung nhân trở về đưa bát đĩa nói, cung nữ mới vào cung không hiểu chuyện, làm vỡ sáu bảy cái bát đĩa, nường nường thấy không sao, bèn cho lấy bạc ra bồi thường, còn sợ Thượng Cung Cục phạt cung nữ kia nên không cho âm ỉ."

Hương Diệp nheo mắt: "Ồ?"

Chương 12: Tuyệt lớn

Vương công công và Hương Diệp nói chuyện, không hề đề phòng Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt.

Hương Diệp có ý muốn quan sát phẩm hạnh của hai người, còn Vương công công thì sẽ không nhiều lời với người của Trữ Tú cung.

Vì vậy, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt nghe rõ ràng đoạn "tin tức" này.

Vương công công là người cũ trong Ngự Thiện Phòng, rất nhiều chuyện trong cung, ông ta đều có thể nghe được những chi tiết mà người khác không biết. Ví dụ như chuyện của Cẩm Tú cung, tuy rằng cả ngày chỉ là những chuyện vụn vặt, người ta nghe xong cũng chỉ cười nhạo hai câu, nhưng những gì Vương công công kể cho Trữ Tú cung nghe, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ.

Thấy Hương Diệp có hứng thú, Vương công công khẽ nhướn mày, mắt cười híp lại: "Chuyện này... có ẩn tình đấy..."

Giọng ông ta kéo dài, có chút ý vị sâu xa, nụ cười trên mặt Hương Diệp càng đậm, tay phải khẽ động, nhét một cái hà bao vào tay áo Vương công công.

"Vẫn là ngài lão luyện, chuyện trong cung không gì là ngài không biết." Hương Diệp rất lạnh lợi.

Đây đều là lệ cũ, Vương công công thông thả nhận lấy lễ tạ, không hề tỏ ra luống cuống, nét mặt giãn ra, nhìn qua còn nghiêm túc hơn cả lúc này.

"Hương Diệp cô nương, chuyện trong cung chúng ta tự nhiên phải bẩm báo mọi việc với nương nương, lão thần một lòng trung thành, đều là vì nương nương."

Vương công công trước tiên bày tỏ lòng trung thành, rồi mới nói: "Cô nương cũng biết, đại hoàng tử năm nay tuổi tác đã lớn, người trong phòng cũng phải xem xét rồi, điện hạ là bảo bối trong lòng nương nương, tự nhiên phải chọn cho điện hạ người vừa ý nhất."

"Vị kia ở Cẩm Tú cung, chẳng phải cũng nghĩ như vậy sao?"

"Có một số chuyện nhỏ nhặt, nương nương bận nhiều việc, e là không có tâm tư rộng rãi để cân nhắc từng chuyện một, lão thần ngày thường chỉ ở trong kho uống trà, lại có nhiều thời gian rảnh rỗi này."

"Có người nói, An Định Hầu phủ có một thứ nữ vừa cập kê, mới được đón về từ trang tử, nghe nói là một cô nương rất tốt, tuổi tác cũng tương đương với đại điện hạ."

Vương công công nói đến đây, Hương Diệp liền hiểu rõ những điều ẩn khúc trong đó.

Nói chuyện với người thông minh, thật là nhẹ nhàng, Vương công công thậm chí không cần giải thích thêm, Hương Diệp liền đưa thêm một cái hà bao: "Đa tạ công công vì nương nương mà lao tâm, nô tỳ sẽ bẩm báo lại với cô cô."

Cái hà bao này, Vương công công lại không nhận.

"Đây đều là việc lão thần nên làm, sao dám nhận chữ lao tâm?"

Vương công công cười tủm tỉm nói, trực tiếp cho ba người vào phòng điểm tâm, Hương Diệp rất hiểu quy củ, chỉ cùng Thẩm Khinh Trĩ và Phó Tư Duyệt đứng chờ ở cửa, không tiến thêm một bước.

Vương công công lấy bốn hộp đựng thức ăn đến, đặt lên bàn trống ở cửa, rồi lại lấy một cái giỏ nhỏ hơn, nói với Hương Diệp: "Cô nương chọn mấy món mình thích, mang về ăn chơi."

Thẩm Kinh Trĩ tinh mắt, nhìn thấy trong giỏ đã để sẵn một gói giấy dầu, chắc là để dành cho Hồng Cẩn.

Hương Diệp tính tình ôn hòa lại hào phóng, nàng ấy trực tiếp hỏi hai tiểu nha đầu: "Hai muội thích ăn gì, tự mình chọn đi, Vương công công khó có lúc hào phóng, chúng ta phải tranh thủ cơ hội này."

Vương công công cười không nói.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt nhìn nhau. Phó Tư Duyệt liền kéo tay áo nàng, ý bảo nàng chọn. Nàng ấy vốn có phụ mẫu, cuộc sống tự nhiên tốt hơn Thẩm Kinh Trĩ nhiều, nhưng dù vậy, nàng ấy cũng chưa từng thấy những món điểm tâm tinh xảo trong cung này. Điểm tâm được đặt trong đĩa sứ trắng, đẹp như đồ ăn của thần tiên, một cái tên cũng không gọi ra được, căn bản không mở miệng được.

Thẩm Kinh Trĩ tuy nhận ra được nhiều món, nhưng phong tục hai nước vẫn có chút khác biệt, có mười mấy món nàng cũng không gọi được tên, hơn nữa, với thân phận một cung nữ cô nhi, nàng vốn không nên nhận ra những món điểm tâm này.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, có vẻ hơi e lệ, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ... nô tỳ chưa từng thấy, vẫn là tỷ tỷ chọn đi."

Câu trả lời này, thật là thẳng thắn.

Quả nhiên, Hương Diệp lập tức nói với Vương công công mấy món điểm tâm, nàng ấy chọn bánh hoa hồng, bánh cuộn hoa nhài, bánh sữa bò, bánh đậu đỏ và bánh đậu xanh, rồi nói với hai tiểu nha đầu: "Bánh hoa hồng và bánh cuộn hoa nhài đều là món sở trường của Vương công công, sau này nếu hai muội tự mình đến lấy phần ăn, nhớ phải xin công công hai miếng để nếm thử."

Được một phen tăng bốc, nụ cười trên mặt Vương công càng rạng rỡ, ông ta gói mỗi loại năm miếng, bỏ vào giỏ nhỏ, bên trên còn đặt một miếng vải hoa nhuộm mộc mạc.

"Tiểu nha đầu lần nào cũng đến chỗ ta ăn uống chùa, mau đi làm việc đi."

Hương Diệp cùng mọi người lại hành lễ với Vương công công, rồi ra khỏi Ngự Thiện Phòng.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt mỗi người xách hai hộp đựng thức ăn, Hương Diệp chỉ cầm cái giỏ nhỏ, trên đường đi nói với hai người họ: "Sau này nếu ta bận, hai người đến lấy phần ăn, nếu là Vương công công thì cho nhiều lễ vật một chút, nếu là công công khác thì cho ít đi, còn cho bao nhiêu thì ta sẽ nói với hai người sau."

Nói cách khác, Vương công công coi như là người của Hoàng Hậu nương nương, cho nên phải thưởng nhiều hơn, những người khác thì cứ theo lệ thường mà cho là được.

Hoàng Hậu nương nương hiện giờ là nguyên phối của Hoàng Thượng, cùng Hoàng Thượng một đường tương trợ lẫn nhau, tình cảm sâu đậm, cho dù thân thể bà không tốt, không nắm bắt việc cung đình quá tỉ mỉ, người trong cung cũng ít ai dám công khai bất trung. Nhưng Hương Diệp đã nhắc đến, vậy thì Vương công công này không phải người bình thường, ông ta thuộc phe mình, đáng tin cậy.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Vâng, nô tỳ đã hiểu."

Chỉ đi đi về về, ước chừng hơn một canh giờ đã trở lại Trữ Tú cung, Hương Diệp cũng nhìn ra trong bốn tiểu cung nữ được giữ lại, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt có quan hệ tốt nhất, hơn nữa chuyện trước kia ở Hoán Y Cục, Hương Diệp cũng có nghe nói, đại khái biết trong hai người họ là Thẩm Kinh Trĩ làm chủ. Cho nên dù nói gì,

nàng ấy cơ bản đều nhìn Thẩm Kinh Trĩ mà nói.

Thẩm Kinh Trĩ thông minh, nói một hiểu mười, căn bản không cần nàng ấy giải thích nhiều.

Về đến Trữ Tú cung, Hương Diệp dẫn họ đến phòng trà nước ở tiền viện, bày từng món điểm tâm ra, rồi lấy bánh hoa hồng và bánh cuộn hoa nhài cho họ: "Buổi tối trực đêm nếu đói thì ăn lót dạ, cũng không cần phải tiết kiệm, những thứ này Trữ Tú cung chúng ta nhiều nhất."

Nàng ấy vừa nói vừa mở hộp đựng thức ăn, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới thấy điểm tâm bên trong tinh xảo đến mức nào.

Đại Sở trải qua trăm năm lịch sử, từng có thời kỳ phồn hoa cực thịnh, từ y phục, thức ăn đến chỗ ở, đi lại đều tinh tế xa hoa hơn Đại Hạ rất nhiều. Chỉ cần nhìn những món điểm tâm được làm đẹp mắt này, dù không ăn, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy vui mắt.

Thẩm Kinh Trĩ còn thấy có một đĩa bánh cá, không biết được tạo hình như thế nào, những con cá chép đỏ tươi được phết nước sốt đỏ au trên đĩa sứ trắng, bơi lội uốn lượn, sống động như thật.

Thấy ánh mắt họ nhìn chăm chăm, Hương Diệp nhỏ giọng nói: "Đây đều là đồ bày biện nhưng mùi vị cũng rất ngon, phần lớn đều là nhân đậu đỏ, vừa ngọt vừa no, thường thường đều sẽ thừa lại, đến lúc đó hai người sẽ biết mùi vị thế nào."

Những mệnh phụ phu nhân đến cung bái kiến Hoàng Hậu nương nương, ai mà không phải là kim chi ngọc diệp, chẳng ai vì ăn chút bánh ngọt trong cung mà nhập cung, phần lớn đều là bày ra nhìn một chút rồi dọn đi.

Điểm tâm đã bày rồi thì không thể bày lại, dọn xuống chính là của cung nhân, tự nhiên sẽ không lãng phí.

Những chuyện nhỏ nhặt này, trước đây Thẩm Kinh Trĩ thật sự không mấy để ý, bây giờ nghĩ lại quả nhiên vẫn là hầu hạ bên cạnh quý nhân tốt, ăn mặc tiêu dùng đều là loại thượng hạng.

Có câu "một người đắc đạo, gà chó lên trời", trách sao ai ai cũng muốn làm gà chó của người đắc ý.

Nàng cùng Phó Tư Duyệt đi theo Hương Diệp, cùng nàng ấy bày từng hộp điểm tâm vào tủ thức ăn, rồi bưng sáu đĩa trong số đó đến sân viện ở chính điện.

Thẩm Kinh Trĩ để ý thấy, Hương Diệp chọn sáu đĩa đẹp nhất.

Thượng Cung Cục xa hơn Ngự Thiện Phòng một chút, ba người Hương Chi vẫn chưa về, nhưng hai đại cung nữ khác đã chuẩn bị xong hoa quả, bình hoa và hương liệu, sân viện lúc này cửa sổ sáng bóng, hoa lá lay động.

Vì là mùa đông, không có nhiều hoa tươi theo mùa, Hương Thảo bèn chiết mấy cành mai đông cắm vào bình ngọc trắng, trông rất yếu điệu. Đây cũng là bình hoa được bày biện nhiều nhất vào mùa đông.

Hương Diệp dẫn họ bày ba đĩa lên bàn chính, rồi lại bày ba đĩa lên bàn phụ bên tay phải, cùng một đĩa quýt, một đĩa lê và một đĩa táo tàu, bày biện đầy ắp. Sắp xếp xong xuôi, Hương Diệp mới nói với họ: "Lát nữa không cần hai người hầu hạ ở đây, Hương Thảo sẽ dẫn hai người dọn dẹp hậu điện, đều phải yên lặng không được ồn ào."

Thẩm Kinh Trĩ cùng Phó Tư Duyệt khom người hành lễ, đồng thanh đáp vâng.

Các gian phòng ở hậu điện trước kia ở ba mươi mấy người, dù các tiểu cô nương có dọn dẹp thế nào thì cũng có vẻ hơi lộn xộn.

Bốn người Thẩm Kinh Trĩ bận rộn cả một ngày, cuối cùng mới dọn dẹp sạch sẽ.

Họ không thể đến phía trước, không được gặp Hoàng Hậu nương nương tôn quý, cũng không gặp đường tử của Nghi phi nương nương, tiền điện vẫn luôn yên tĩnh, như thể không có ai đến.

Đến tối lúc ăn cơm, Hương Diệp mới nói với hai người họ: "An Định Hầu phu nhân quả là người lanh lợi."

Nàng ấy không nói thêm gì khác, chỉ một câu này mà Thẩm Kinh Trĩ đại khái đã hiểu. Giữa Nghi phi và Hoàng Hậu, người của An Định Hầu phủ đã chọn Hoàng Hậu nương nương.

Quả nhiên là người thông minh.

Công việc ở Trữ Tú cung rất nhàn hạ, ngày nào họ cũng giặt giũ, lau chùi cung điện, thỉnh thoảng phải theo các tỷ tỷ đến Ngự Thiện Phòng hoặc Thượng Cung Cục lấy phần ăn và đồ đạc, sắp xếp tiền điện để nghênh đón khách.

Thời gian trôi qua thoáng chốc đã năm sáu ngày, sắp đến Tết nên các phu nhân sẽ không đến yết kiến Hoàng Hậu vào lúc này, Trữ Tú cung có thể hoàn toàn nghỉ ngơi.

Ngày hai mươi tám tháng chạp, kinh thành đột nhiên đổ tuyết lớn.

Sáng sớm thức dậy, Thẩm Kinh Trĩ súc miệng rửa mặt, lại cẩn thận thoa một lớp kem mỡ lên mặt, rồi cùng Phó Tư Duyệt chải đầu cho nhau.

Mùa đông trong cung rất lạnh nên họ chuyển sang phía Đông, ban ngày trong phòng có ánh nắng chiếu vào, cũng không đến nỗi lạnh lẽo lắm, buổi tối trước khi ngủ đốt thêm than, cũng có thể sưởi ấm.

Chính vì vậy, cửa sổ trước phòng không thể đóng kín, phải chừa một khe hở để thông gió.

Hai người còn nhỏ, ban ngày bận rộn cả ngày, buổi tối ngủ rất say, sáng sớm dậy lại hơi mệt mỏi, nên không mấy để ý. Đến khi Phó Tư Duyệt chải đầu cho Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới nhàm chán nhìn ra ngoài, kinh ngạc kêu lên: "Tư Duyệt, tuyết rơi rồi."

Phó Tư Duyệt thò đầu ra nhìn, cũng vui mừng: "Tuyết năm nay lớn, sang năm nhất định được mùa."

Tuyết lành báo hiệu năm bội thu.

Lương thực được mùa, kho lẫm đầy ắp, bách tính sẽ được sống thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ cũng rất vui vẻ, nàng đang định nói chuyện, thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hương Chi từ ngoài vọng vào: "Kinh Trĩ, Tư Duyệt, hai người ra hậu điện một lát."

Dừng một chút, Hương Chi lại gọi: "Mau đến đây."

Giọng nàng ta có chút căng thẳng, ngữ điệu cũng hơi nghiêm nghị, Thẩm Kinh Trĩ khựng lại nhìn Phó Tư Duyệt.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 13: Lãnh phạt

Thẩm Kinh Trĩ đáp một tiếng, Phó Tư Duyệt nhanh chóng giúp nàng búi tóc xong, hai người liền thay giày bông đế dày rồi đẩy cửa ra ngoài.

Vừa mở cửa, hai người liền bị tuyết lớn bay đầy trời ngoài cửa sổ làm cho hoa mắt. Thẩm Kinh Trĩ nhìn thoáng qua, cúi đầu định bước ra khỏi cửa, thì nhìn thấy trước cửa phòng có một hàng dấu chân sắp bị che lấp.

Dấu chân đó đã gần như mờ hết, chắc chắn là để lại từ đêm qua, đã sớm hỗn loạn không chịu nổi, không nhìn ra là đến hay đi.

Nét mặt Thẩm Kinh Trĩ bình tĩnh, trong lòng lại hơi căng thẳng, nàng lập tức biết đêm qua nhất định đã xảy ra chuyện, hai người các nàng đều không phát hiện.

Phó Tư Duyệt cũng nhìn thấy. Nhưng nàng ấy không hoảng hốt, chỉ nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ khẽ gật đầu với nàng ấy.

Phó Tư Duyệt nắm chặt lòng bàn tay, nhưng lại nhẹ giọng nói: "Không sợ, cứ xem chuyện gì đã."

Hai người cùng chạy đến sân ở hậu điện, vừa vào trong đã thấy Hồng Cần ngồi ở vị trí chủ vị, đang nghịch chiếc lò sưởi bằng đồng trong tay.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt khom người hành lễ, đồng thanh nói: "Cô cô an hảo."

Hồng Cần không nói gì, chỉ chậm rãi mân mê lò sưởi, Hương Chi bên cạnh nàng ấy với vẻ mặt hơi lạnh nhạt liền lên tiếng: "Sáng nay, ta cùng Hương Diệp tỷ tỷ đi mở cửa Tây Giác phòng, phát hiện hoa mai hái về hôm trước đều rụng hết lá, hoa cũng nghiêng ngả rụng đầy đất, trên đất còn có chút vết nước, rõ ràng là bị người ta phá hoại."

Tây Giác phòng mà Hương Chi nói là gian phòng tối không có cửa sổ nằm giữa phòng trà nước và chính điện phía Tây, mùa đông trời lạnh, thông thường cứ năm ngày họ mới đến Ngự Hoa Viên hái hoa tươi về, phần lớn đều cất giữ ở đó.

Mấy ngày nay không có mệnh phụ phu nhân nào nhập cung, chuẩn bị hoa cỏ hay không cũng không sao, nhưng bị người ta phá hoại thì không được.

Điều này chứng tỏ có người trong Trữ Tú cung không hiểu quy củ.

Hương Chi nói vậy, sắc mặt càng thêm khó coi. Nàng ta vốn có nét mặt hơi anh khí, góc cạnh rõ ràng, lúc cụp mắt xuống nhìn có vẻ hung dữ, cung nữ nhát gan đều rất sợ nàng ta. Nhưng bốn người ở lại Trữ Tú cung lại không có ai nhát gan, ngược lại còn có thể nói chuyện với nàng ta vài câu.

Hương Chi nói: "Hoa này là hôm trước ta dẫn Nhân Nhân đi hái về, giữa mùa đông giá rét đi một chuyến đến Ngự Hoa Viên rất vất vả, trong Ngự Hoa Viên còn có núi non sông nước, gió thổi càng thêm lạnh lẽo, suýt nữa thì bị cảm lạnh. Bây giờ hai bình hoa đều héo hết, làm cho Tây Giác phòng lộn xộn, hại ta cùng Hương Diệp tỷ tỷ dọn dẹp mất hai khắc mới sạch sẽ, chuyện này cũng coi như xong, chúng ta lại phát hiện một cái bình sứ hoa mẫu đơn bị sút một góc, xem ra không dùng được nữa."

Mùa đông hái hoa đều luân phiên, mỗi lần đi đổi hai người, vì trời lạnh nên đi về đều phải uống canh gừng, bây giờ nhìn thấy công sức của mình bị người ta phá hoại, Hương Chi tự nhiên rất khó chịu. Hơn nữa, có đồ vật bằng sứ bị hư hại, chuyện này Hương Chi và Hương

Diệp chắc chắn không thể tự mình gánh chịu, nhất định phải tìm ra người chịu trách nhiệm mới được.

Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt đều không lên tiếng, trong lòng hai người đại khái đã biết, chuyện này e là sắp đổ lên đầu hai người họ rồi. Người trong cung quá nhiều, chỉ riêng Trữ Tú cung này đã có một cô cô, hai đại cung nữ, bốn cung nữ nhất đẳng, bốn cung nữ tam đẳng và sáu cung nữ tạp dịch, bốn thái giám tạp dịch. Tính sơ sơ cũng có hơn hai mươi người, nơi nào người đông, ắt sẽ có thị phi.

Hơn nữa rất nhiều chuyện trong cung, kỳ thật cuối cùng cũng không nói rõ được nguyên nhân hậu quả, chuyện lớn thì xem ý của quý nhân, chuyện nhỏ thì xem ý của các cô cô, không có công bằng và đúng sai.

Quan lớn một bậc đề chết người, cấp trên nói gì cũng là đúng.

Thẩm Kinh Trĩ có thể cãi lại vài câu ở Hoán Y Cục, một là vì nàng không thuộc Hoán Y Cục, Tổng Đình không thể trực tiếp quản người của Hồng Cần; hai là vì Tổng Đình có ý muốn nghe họ biện giải, nói cho cùng bà ta vẫn là đang xem người giúp Hồng Cần; ba là vì bà ta cũng không thể quá độc đoán, làm hỏng danh tiếng.

Đương nhiên, trong cung cũng không thể hoàn toàn làm việc theo ý mình, dù chuyện lớn hay nhỏ vẫn phải hỏi han vài câu, nghe người ta biện giải.

Bây giờ cũng phải xem ý của Hồng Cần.

Quả nhiên, Hồng Cần suy nghĩ một lát, rồi hỏi Hương Chi: "Sao người dám chắc chuyện này là do một trong hai người họ làm?"

Nàng ấy cũng không nghe Hương Chi lái nhai những chuyện đầu đầu, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Hương Chi liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt: "Chiều hôm

qua là Khinh Trĩ và Tư Duyệt quét dọn Tây Giác phòng, vì trời lạnh nên sau khi họ quét dọn xong liền tự ý rời đi, nô tỳ cùng Hương Diệp tỳ tỳ không đi kiểm tra, đây là lỗi của nô tỳ."

Hôm qua đúng là Thảm Khinh Trĩ và Phó Tư Duyệt quét dọn Tây Giác phòng, ngoài bình hoa, phòng còn cất giữ bát đĩa, nước thơm, bình phong, thảm trải sàn thường dùng, lâu ngày không dọn dẹp sẽ dễ bám bụi bẩn.

Thông thường cứ ba ngày cung nữ tam đẳng sẽ quét dọn một lần, lau sạch bụi bám trên đồ dùng bằng sứ, bây giờ hai người Thảm Khinh Trĩ ở lại Trữ Tú cung, nàng và Phó Tư Duyệt thay phiên trực nhật với Lâm Phán và Dư Nhân Nhân, hôm qua vừa đúng lúc đến lượt hai người họ.

Hương Chi nói xong, lại bổ sung một câu: "Tây Giác phòng tuy đã khóa, nhưng vì đồ vật bên trong không quá quý giá, chìa khóa được treo ở Đông sương phòng, ngày thường nếu muốn vào cũng có thể vào được. Hôm qua hai người họ quét dọn xong đã rất muộn, nô tỳ không đi kiểm tra, sáng nay mới phát hiện ra chuyện, chìa khóa ai cũng có thể lấy, tự nhiên không thể tùy tiện khẳng định là do họ làm, nhưng mà..."

"Nhưng mà trước cửa phòng các người có dấu chân, chứng tỏ đêm qua có người ra khỏi phòng các người, men theo con đường đó chính là đi đến Tây Giác phòng."

Lời nói của Hương Chi, kỳ thật chỗ nào cũng có sơ hở. Nhưng dù nhìn thế nào, Thảm Khinh Trĩ và Phó Tư Duyệt cũng là người khả nghi nhất, tất cả bằng chứng đều liên quan đến họ, nếu không đổ cho họ, vậy thì Hương Chi phải tự mình chịu phạt.

Hương Chi tự nhiên là không chịu.

Thảm Khinh Trĩ nghe xong một đoạn dài như vậy, trong lòng đại khái đã hiểu rõ, chỉ là chuyện xảy ra đột ngột, một người muốn chứng

minh mình trong sạch, thật sự quá khó.

Chuyện tự chứng minh trong sạch, người không làm vĩnh viễn là trăm miệng cũng không cãi được.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài trong lòng, Trữ Tú cung gần đây yên bình, ai ai nhìn cũng rất hòa thuận, không có ai giống như Bành Vĩ Sơ trực tiếp gây chuyện, Thẩm Kinh Trĩ bèn hơi lơ là. Ai ngờ, họ vẫn không tránh khỏi kiếp nạn này.

Nhưng chuyện này thật sự có chút kỳ quái. Làm hồng hoa cỏ, làm vỡ bình sứ không quá quý giá, thực ra cũng không phải chuyện gì to tát, phạt một tháng bổng lộc là có thể cho qua, phí tâm cơ hãm hại họ như vậy, thật sự không cần thiết.

Muốn thì trực tiếp ra tay khiến họ chết không có chỗ chôn, không thì đừng ra tay, cứ cào cấu như vậy, còn chưa đủ mệt sao?

Cần gì chứ?

Thẩm Kinh Trĩ đánh giá một phen trong lòng, liền có tính toán.

Hồng Căn nghe xong lời Hương Chi, mới quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt. Sắc mặt nàng ấy rất bình tĩnh, không nhìn ra là tức giận hay không, chỉ nhàn nhạt nhìn hai tiểu cung nữ rồi nói: "Các người nói đi."

Phó Tư Duyệt không lên tiếng, nàng ấy đã nhận thức rất rõ ràng mình không thông minh bằng Thẩm Kinh Trĩ, lúc này để nàng ấy nói, e rằng chỉ càng nói càng hỏng việc.

Người quý ở chỗ có tự biết mình, nàng ấy không thông minh nhưng cũng không ngốc.

Thẩm Kinh Trĩ không cần nàng ấy nhìn qua, đã chuẩn bị sẵn lời nói: "Cô cô, chuyện này nô tỳ không đưa ra được bằng chứng để biện

giải cho mình, chuyện chưa làm, làm sao chứng minh được? Hiện giờ không giống như ở Hoán Y Cục, dù sao cũng là cung của mình, nô tỳ không cần thận lắm, đêm qua ngủ với Tư Duyệt rất say, thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì."

"Nô tỳ chỉ có thể lấy nhân phẩm của mình và Tư Duyệt ra đảm bảo, lúc chúng nô tỳ rời khỏi Tây Giác phòng, dù là bình sứ hoa mẫu đơn hay cành hoa mai đều hoàn hảo không sút mẻ, không hề bị hư hại."

Nàng nói đến đây, liền kéo Phó Tư Duyệt cùng quỳ xuống: "Cô cô, chúng nô tỳ không cần thận làm việc, không mời các tỷ tỷ đến xem xét lại công việc, là lỗi của nô tỳ, nô tỳ chỉ nhận lỗi này."

Nàng có lỗi sao? Miệng nàng nói có, nhưng cũng không có. Trời lạnh như vậy, cho dù nàng có đi mời, Hương Chi e là cũng lười đi xem, chỉ sợ sẽ nói cứ vậy đi.

Chỉ có ngàn ngày làm trộm, nào có ngàn ngày phòng trộm, cho dù ở trong cung này, cũng không thể cả ngày sống trong lo lắng đề phòng.

Thẩm Kinh Trĩ nói rất rõ ràng, chính vì Trữ Tú cung là cung của mình, cho nên nàng mới mất đi mấy phần đề phòng, đây cũng là lẽ thường tình.

Nói xong một tràng, sắc mặt Hương Chi cũng khá hơn một chút.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Hồng Cần vẫn không có biểu cảm gì, bèn do dự một chút nhưng vẫn nói: "Cô cô, nô tỳ có một câu không biết có nên nói hay không."

Đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ nhặt, Hồng Cần khẽ gật đầu cho phép nàng nói.

Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng nói: "Cô cô, tạm thời không nói đến bằng chứng là gì, chỉ xét riêng chuyện này, vì sao nô tỳ phải phá hoại

cành hoa, sau khi phá hoại còn ngênh ngang giẫm lên tuyết về phòng ngủ, thật sự không có lý."

Về mặt hợp lý là không thông.

Nhưng lần này, Hương Chi lại lên tiếng: "Nếu là các người làm hỏng bình sứ hoa mẫu đơn, không dám để người ta phát hiện, mới cố ý phá hoại cành hoa, che giấu tai mắt người khác."

Thẩm Kinh Trĩ tức đến mức muốn bật cười. Nhưng nàng vẫn kìm nén cơn giận, ôn tồn nói: "Hương Chi tỷ tỷ, không nói đến rốt cuộc là ai làm chuyện này, chỉ xét riêng chuyện này, nếu tỷ tỷ làm hỏng đồ sứ, tỷ tỷ sẽ làm thế nào?"

Giọng Thẩm Kinh Trĩ nhỏ nhẹ, không lớn, nhưng lại có thể khiến người ta nghe rõ lời nàng nói: "Tỷ tỷ chỉ sẽ giấu đồ vật bị hỏng đi, cố gắng giữ nguyên hiện trạng của Tây Giác phòng, khiến người ta không nhìn ra chút dấu vết nào, như vậy sau này có bị người khác phát hiện, cũng không biết đồ vật bị hỏng từ lúc nào, muốn truy cứu nguồn gốc, cũng đã lâu ngày không thể tra ra, có đúng không?"

Hương Chi há miệng, trong mắt lóe lên chút hoang mang, dường như đã bị Thẩm Kinh Trĩ làm cho rối trí.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, luôn cảm thấy Hương Chi hôm nay có chút kỳ lạ. Có vài câu, dường như không phải do nàng ta tự nói, mà là người khác nói trước, nàng ta chỉ bắt chước theo.

Chuyện này, nhất định có ẩn tình khác.

Nàng không nói đến rốt cuộc vì sao người khác muốn hãm hại nàng, cũng không nhắc đến việc mình làm sao để tự chứng minh trong sạch, nàng chỉ nói chuyện này rất vô lý, như vậy đã đủ để người ta suy nghĩ.

Thẩm Kinh Trĩ lại hành lễ với Hồng Cần: "Cô cô, muốn thêm tội

danh cho người khác, còn sợ không có lý do sao, nô tỳ không thể tự chứng minh trong sạch, nhưng cũng không thể để người ta vu oan hãm hại, tạ ơn cô cô cho nô tỳ nói lời biện giải."

Quả nhiên, nàng vừa nói xong, Hồng Cần đặt lò sưởi sang một bên, khẽ cười một tiếng: "Tiểu nha đầu ăn nói lanh lợi, lại còn biết cầu muốn thêm tội danh cho người khác, còn sợ không có lý do."

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, im lặng không nói.

Hồng Cần nhìn vẻ mặt Hương Chi hoang mang, khẽ thở dài: "Đây cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, bình sứ hoa mẫu đơn kia không đáng bao nhiêu tiền, gần đây lại không có phu nhân nào nhập cung, cảnh hoa hồng thì cứ hồng thôi. Nhưng mà..." Nàng ấy chuyển giọng: "Nhưng mà cũng không thể không phạt."

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, biết Hồng Cần đã có chủ ý trong lòng, bèn không nói thêm gì nữa, chỉ cùng Phó Tư Duyệt hành lễ với nàng ấy: "Nô tỳ tạ ơn cô cô khai ân."

Hồng Cần: "Cái bình đó cũng chỉ đáng mấy lượng bạc, vậy phạt các người một quý bổng lộc, còn phải đội gió rét đi hái cành hoa về."

Đây đã là hình phạt rất nhẹ rồi, Thẩm Kinh Trĩ hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, biết Hồng Cần căn bản không để tâm đến chuyện này. Nếu không phải Hương Chi tức giận đến gây sự, nàng ấy ngay cả nghe cũng lười nghe, trực tiếp phạt như vậy là được rồi.

Thẩm Kinh Trĩ đã hiểu ý của Hồng Cần, lại hành lễ: "Cô cô, nô tỳ keo kiệt, luyến tiếc tiền bạc, vậy phạt bổng lộc của Tư Duyệt, nô tỳ đi hái hoa vậy."

Nàng vừa nói đùa như vậy, Hồng Cần khó có được lúc nở nụ cười: "Đồ nha đầu tham tiền sợ chết."

Chương 14: Lần đầu gặp gỡ

Trở về phòng ngủ, Phó Tư Duyệt nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ: "Hôm nay gió to tuyết lớn, ra ngoài một chuyến chắc chắn sẽ bị lạnh cóng, một mình đi lại càng mất thời gian, hay là chúng ta cùng đi nhé."

Thẩm Kinh Trĩ kiên quyết lắc đầu: "Không được, người vừa mới đến kỳ nguyệt sự, thân thể đang hàn, nếu lại bị nhiễm lạnh thì cẩn thận ốm đấy."

Nàng biết rõ thể chất của Phó Tư Duyệt, mỗi lần đến kỳ nguyệt sự đều rất khó chịu, cho nên mới nói như vậy lúc ở ngoài sân.

Cung nữ trong cung, dù mắc bệnh gì cũng không phải chuyện tốt.

Thấy nàng kiên quyết, Phó Tư Duyệt cũng không cố chấp, chỉ lấy áo bông dày của mình đưa cho nàng mặc thêm bên ngoài, rồi nói: "Một lát nữa ta sẽ đi cầu xin Hương Diệp tỷ tỷ, chuẩn bị ít trà gừng táo đỏ cho người."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Được, ta sẽ nhanh chóng quay lại."

Thời tiết gió tuyết thế này, ngay cả ba bữa cơm cũng không cần cung nhân đến thiện phòng lấy, đều là do thiện phòng dùng xe đưa đủ thức ăn cả ngày đến các cung.

Đương nhiên, cung nữ và thái giám tạp dịch vẫn phải đội gió tuyết quét dọn các con đường trong hoàng cung, bọn họ không thể trốn tránh.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ là cung nữ tam đẳng, ra ngoài không có áo choàng, nàng chỉ có thể mặc thêm một chiếc áo bông, đeo găng tay, cầm ô rồi rời khỏi Trữ Tú cung.

Vừa ra ngoài, Thẩm Kinh Trĩ đã bị một mảnh trắng xóa làm chói mắt. Bên ngoài Trữ Tú cung, sáng sớm đã có cung nữ quét tuyết, nhưng chỉ trong chốc lát, lại rơi đầy đất một lớp trắng xóa.

Năm nay mưa nhiều, ngay cả kinh thành cũng không khô hanh như mọi năm, thậm chí còn có chút ẩm ướt như vùng sông nước Giang Nam.

Đại Hạ thường có nhiều gió cát, đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ cảm nhận được hơi nước ẩm ướt của mùa đông. Có chút mới mẻ, cũng có chút tò mò.

Gió rất lớn, giống như dao băng cứa vào da thịt dù đã mặc hai lớp áo bông, Thẩm Kinh Trĩ vẫn không nhịn được co rúm người lại. Nàng cầm ô giấy dầu, cúi đầu đội gió tuyết đi về phía Ngự Hoa Viên.

Dưới đôi giày đế dày còn buộc thêm một đôi thanh gỗ, đạp trên nền tuyết kêu răng rắc, Thẩm Kinh Trĩ từng bước một đi về phía trước, đi khoảng hai khắc, tay chân đều lạnh cóng mà vẫn chưa ra khỏi Đông Nhất Trường Nhai.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn sắc trời, không khỏi thở dài. Tuyết này, nhất thời nửa khắc sẽ không ngừng. Nàng quấn chặt áo, cúi đầu bước chân kiên định đi về phía trước.

Trên đường đi nàng nghĩ rất nhiều. Chuyện hôm nay chắc chắn không chỉ đơn giản là muốn nàng ra ngoài chịu lạnh giữa trời đông giá rét, nếu chỉ như vậy thì cũng không cần phải tốn nhiều công sức, nửa đêm không ngủ bày trò như thế.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng quắc, nhìn chăm chăm vào hàng dấu chân của mình trên con hẻm nhỏ.

Đối phương nhất định có mục đích mới bày ra hạ sách này, vì cái gì? Vì muốn nàng bị ghét bỏ ở chỗ Hồng Cầm? Hay là muốn Hương Chi chán ghét nàng? Hình như đều không phải, chuyện nhỏ này cũng

không thể khiến hai mục đích đó đạt thành.

Thẩm Kinh Trĩ đang suy nghĩ miên man, không hề phát hiện mình đã đến cửa Bắc của Ngự Hoa Viên.

Ngự Hoa Viên nằm trước Cảnh Dương cung, sau Linh Lung trai, rộng gần bằng một nửa Đông lục cung, bên trong có cầu nhỏ nước chảy, núi đá rừng trúc, đình đài lầu các, cảnh đẹp không sao tả xiết.

Đây là Ngự Hoa Viên trong lời kể của người khác, Thẩm Kinh Trĩ cũng là lần đầu tiên đến.

Ngự Hoa Viên bốn phía đều có tường bao quanh, ở phía Đông Nam Tây Bắc đều có cửa ra vào, người khác nếu muốn vào Ngự Hoa Viên, nhất định phải ký tên đóng dấu ở cửa.

Lúc Thẩm Kinh Trĩ đến, dưới mái hiên của Ngự Hoa Viên đang có một tiểu thái giám run cầm cập ngồi đó. Hắn đang co ro ngủ gật, đột nhiên nghe thấy một giọng nói thanh lạnh, sợ tới mức suýt chút nữa nhảy dựng lên.

"Ôi trời ơi," tiểu thái giám khàn giọng trừng mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ, "Người làm ta sợ chết khiếp."

Thẩm Kinh Trĩ mặc trên người chính là áo bông sen thường thấy của cung nữ tam đẳng, gió tuyết lớn nên tiểu thái giám không nhìn rõ mặt, chỉ biết nàng là một cung nữ tam đẳng nhỏ bé, thì hiểu nàng là người mới vào cung.

Cung nữ nhỏ bé như vậy ở trong cung nhiều vô số kể, ngay cả một tiểu thái giám canh cửa cũng có thể sai bảo vài câu.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không muốn đôi co với hắn, chỉ đưa thẻ bài của mình ra: "Tiểu công công, ta là người của Trữ Tú cung, nhận mệnh của cô cô đến đây hái chút hoa mang về."

Tiểu thái giám kia nhận lấy thẻ bài vừa nhìn, thái độ lập tức tốt lên: "Trời lạnh thế này, tỷ tỷ vất vả rồi."

Bất kể tuổi tác bao nhiêu, người hầu hạ bên cạnh quý nhân, đều có thể được gọi là ca ca tỷ tỷ.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nói: "Tiểu công công cũng vất vả."

Tiểu thái giám không nói nhảm, lập tức đóng dấu vào sổ: "Tỷ tỷ làm xong việc thì sớm trở về, hôm nay Ngự Hoa Viên cũng không có gì đẹp để xem đâu."

Thẩm Kinh Trĩ nói biết rồi, liền bước vào Ngự Hoa Viên.

Thời tiết quá lạnh, Thẩm Kinh Trĩ hiện giờ mới mười bốn tuổi, thân hình nhỏ bé, lúc gió lớn quả thực khó di chuyển. Chân buộc thanh gỗ đi trên tuyết vốn đã khó khăn, cộng thêm gió tuyết rất lớn, dù có che ô nhưng cũng không nhìn rõ cảnh vật phía trước, Thẩm Kinh Trĩ thật sự không có tâm trạng dạo chơi.

Nàng đi một đoạn bèn dừng lại, nheo mắt tìm kiếm, muốn nhanh chóng tìm đến vườn mai. Nhưng nàng lần đầu tiên đến Ngự Hoa Viên, cứ thế này rẽ trái rẽ phải, càng đi càng xa, chẳng mấy chốc đã lạc đường.

Đã vào Ngự Hoa Viên rồi, cũng không tiện dừng lại, ngày tuyết gió thế này, ngay cả thái giám canh vườn cũng không có, Thẩm Kinh Trĩ cũng không tìm được người hỏi đường. Nàng chỉ có thể tự mình đi tìm loanh quanh.

Thẩm Kinh Trĩ cứ như vậy rẽ trái rẽ phải, dần dần đi đến góc khuất của Ngự Hoa Viên, nàng không biết cứ thế vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Một tòa lầu góc mái cong ẩn hiện trong rừng trúc dần dần xuất hiện

trong tầm mắt Thẩm Khinh Trĩ.

Thẩm Khinh Trĩ trong lòng vui mừng, biết mình hẳn là đã đến chỗ sâu trong rừng trúc, bèn bước nhanh hơn, nhưng vừa đi được một lúc, nàng đột nhiên dừng lại. Ngay trước cửa rừng trúc, dường như nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ.

Thẩm Khinh Trĩ trong lòng càng thêm vui mừng. Nàng bước nhanh hơn, gần như dùng hết sức lực toàn thân, cúi đầu chạy nhanh về phía trước: "Vị tiểu công công này."

Thẩm Khinh Trĩ cũng không ngẩng đầu lên, đến gần liền lên tiếng, câu nói của nàng vừa dứt nhưng không nhận được hồi âm, nàng lúc này mới hơi giương ô lên nhìn sang.

Chỉ thấy một bóng dáng màu lam tro quỳ trước cửa rừng trúc, tóc tai rối bời, trên người chỉ mặc một chiếc áo bông thái giám cũ kỹ, màu sắc áo cho thấy hẳn chỉ là một thái giám tam đẳng, hơn nữa đã ướm sưng, chỗ đậm chỗ nhạt trông rất chật vật.

Tiểu thái giám này hình như cũng giống như nàng, bị quản sự công công phạt.

Trời lạnh thế này, quỳ nữa sẽ bị đông cứng mất.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh không có ai, bèn tiến lên che ô cho hẳn.

"Người cũng bị phạt à? Công công của các người thật nhẫn tâm, ngày thế này lại để người quỳ trên nền tuyết lạnh lẽo." Nếu là ngày thường, Thẩm Khinh Trĩ nhất định sẽ không tiến lên xen vào chuyện của người khác, hôm nay có lẽ vì bị người ta hãm hại nên trong lòng không thoải mái, cũng có thể là bởi vì hai người cùng cảnh ngộ, Thẩm Khinh Trĩ muốn tiến lên nói chuyện với hẳn.

Điều này rất không nên, nhưng hai tháng nay nàng luôn căng thẳng

tin thần, trong lòng luôn bất an, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được người cùng cảnh ngộ, nên không nhịn được muốn nói vài câu.

Người quý kia dường như đã bị đông cứng, qua hồi lâu mới hơi ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng.

Cả hai đều rất lạnh.

Ngoài ô gió tuyết rất lớn, làm mờ mắt người, trong ô hơi nước mờ ảo, khiến người ta không nhìn rõ người trước mặt.

Thẩm Kinh Trĩ tuy che ô cho hắt một lúc, nhưng cũng không thật sự đến gần hắt, trên mặt tiểu thái giám này toàn là tóc tai rối bời, hai người cứ như vậy nhìn nhau một lúc, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nhìn rõ dung mạo hắt. Nàng chỉ cảm thấy hắt có làn da rất trắng, đôi mắt đen sâu thẳm ấy như ẩn chứa cả bầu trời đầy sao, khiến người ta không cẩn thận liền chìm đắm trong đó.

Không biết vì sao, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ lại tốt hơn một chút.

"Người trông khá đẹp trai đấy, chẳng lẽ công công của các người phạt người là vì người đẹp trai à?" Thẩm Kinh Trĩ tự nói một câu, dường như muốn逗 hắt vui vẻ.

Tiểu thái giám này cuối cùng cũng mở miệng: "Ta không phải, người vì sao?"

Giọng hắt khàn khàn mang theo ngữ điệu kỳ lạ, dường như đang vỡ giọng, không được dễ nghe cho lắm.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hắt nói chuyện được, bèn nói: "Không cẩn thận trúng kế của người khác, bị phạt ra ngoài hái hoa."

Tiểu thái giám lại không nói gì nữa. Hắt mặt ửng mào chầu, quanh thân toát ra hàn ý dường như còn lạnh hơn cả gió tuyết mùa đông, Thẩm Kinh Trĩ đã trải qua sinh tử, đại khái có thể đoán được hiện

giờ hăn đang đầy oán hận, không cam lòng cũng không phục.

Nhưng biết làm sao được?

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Cùng là người sa cơ lỡ vận nơi đất khách quê người, gặp nhau hà tất phải quen biết, đã có duyên gặp gỡ, ta tặng ngươi một câu nhé?"

Tiểu thái giám có thể không hiểu hai câu đầu, lần này lại quay đầu nhìn nàng, dường như muốn nghe nàng nói gì.

Thẩm Kinh Trĩ: "Chúng ta đều đã vào cung, còn hơn nhiều người ở ngoài kia không có cơm ăn, cô cô công công thỉnh thoảng có nóng tính, cũng phải nhẫn nhịn, dù sao trong cung cũng có thể ăn no mặc ấm, đúng không?"

Những nô tài trong cung này, làm cung nữ còn đỡ, làm thái giám thì có mấy người xuất thân từ gia đình tốt đẹp. Chỉ cần có thể ăn no, ai lại nỡ đưa nhi tử lành lặn vào cung làm thái giám. Cho dù phụ mẫu tự bán mình, cũng không nỡ để hài tử chịu khổ thế này.

Thẩm Kinh Trĩ an ủi hăn, chính là lấy lý do này.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi có chút đồng cảm với hăn. Từng trải qua khổ cực, từng chịu đựng đau đớn, càng có thể thấu hiểu sự khó khăn của người khác, càng biết lòng người khó đoán, sinh ra đã khó khăn.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài, nói rất chân thành: "Sống luôn tốt hơn chết, ngươi phải biết, chỉ cần còn sống thì luôn có hy vọng."

Có thể tuyết hôm nay lớn như ngày nàng chết, lạnh thấu xương khiến lòng người đau đớn, cũng có thể tiểu thái giám này rất giống nàng lúc đó, chán nản u ám, lòng đầy oán khí. Cho nên Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được nói nhiều thêm vài câu, nói vài lời vô thưởng vô phạt. Dù sao trong trời tuyết lớn này ai cũng không nhìn thấy ai, ai

cũng không quen biết ai, có thể mở lòng nói vài câu, ngược lại khiến tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ tốt hơn, dần dần thoải mái hơn.

Nàng nói xong những lời này, thì có chút ngại ngùng: "Ta nói nhiều quá rồi, tiểu công công cứ nghe cho vui, đừng để trong lòng. Ta còn muốn hỏi người có biết vườn mai ở đâu không?"

Tiểu thái giám cup mắt xuống, đưa tay chỉ về phía trước, vẫn không nói gì.

Thẩm Kinh Trĩ bèn đứng thẳng dậy, nhìn chiếc ô trong tay, do dự mãi vẫn không đưa cho hắn: "Vậy ta đi đây, ta cũng có việc phải làm."

Nàng vừa nói vừa vẫy tay chào tiểu thái giám, theo hướng hắn chỉ từng bước một đi tới.

Trong nháy mắt, bóng dáng nhỏ bé của nàng đã biến mất trong gió tuyết.

Đợi nàng đi khuất, "tiểu thái giám" mới cúi đầu, nhìn hai bàn tay đỏ bừng vì lạnh của mình.

Lại một trận gió thổi qua, một chiếc khăn ướt bay đến đầu gối hắn.

"Tiểu thái giám" duỗi bàn tay cứng đờ nhặt chiếc khăn lên, mở ra xem, chỉ thấy trên chiếc khăn sa mỏng đơn sơ thêu một đóa hoa lăng tiêu méo mó, bên cạnh hoa lăng tiêu có thêu một chữ "Thải".

Đường kim mũi chỉ.... rất vụng về.

"Tiểu thái giám" phúi phúi tuyết trên khăn, cất vào trong tay áo, rồi chậm rãi đứng dậy, đứng đó một lúc cho các chi đã đông cứng được giãn ra. Chỉ là đôi mắt đen sâu thẳm của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng biến mất của Thẩm Kinh Trĩ.

"Sống tốt hơn chết sao?" Giọng hần khăn khăn mở miệng, "Quả là người thông suốt."

Đúng lúc này, một thanh âm ôn hòa vang lên: "Điện hạ, người đã nghĩ thông rồi sao?"

Cùng với đó là chiếc áo choàng ấm áp trên vai và chiếc ô giấy dầu trên đầu.

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, khăn giọng nói: "Ta đã nghĩ thông rồi."

Chương 15: Thông suốt

Tiêu Thành Dục khoác thêm áo choàng cản lại gió rét, nhưng lớp áo trong đã ướt sũng, lạnh buốt đến tận xương.

Đại cô cô bên người Hoàng Hậu - Thái Vi, vẻ mặt đầy xót xa nhẹ giọng nói: "Điện hạ hà tất phải giận đối với Hoàng Hậu nương nương? Tâm tư của nương nương thế nào, nô tỳ không cần phải nói nhiều, điện hạ thông minh chắc hẳn hiểu rõ hơn chúng nô tỳ."

Tiêu Thành Dục rũ mắt, bước lên bậc thang đá trong rừng trúc, giọng nghèn nghẹn: "Là ta cố chấp rồi."

Gần đây giọng hần thay đổi, nói chuyện nghe rất kỳ lạ, nên ít khi hần mở miệng.

Thái Vi nghe hần nói vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ngoài miệng lại nói: "Lúc điện hạ xuống nước, nương nương lo lắng lắm, cứ đứng bên cửa sổ nhìn mãi, vừa sai người chuẩn bị canh gừng vừa sai chuẩn bị nước nóng, sợ điện hạ nhiễm lạnh."

Nàng ấy cứ lái nhải, ngữ khí quan tâm không hề giả tạo, Tiêu Thành Dục nói: "Sẽ không có lần sau nữa."

Lời tiểu cung nữ kia tuy thô nhưng lại rất đúng, hần hà tất phải tự làm khổ mình để người khác vui lòng? Hôm nay là lần cuối cùng hần tùy hứng, sau này sẽ không cố chấp như vậy nữa, không chỉ bản thân chịu khổ mà còn khiến mẫu hậu lo lắng.

Vừa đi vừa nghĩ, Tiêu Thành Dục và Thái Vi đã lên đến lầu các trong rừng trúc.

Thải Vi sốt ruột quên cả quy củ, đưa tay đẩy cửa lều các. Cánh cửa mở ra, để lộ Hoàng Hậu đang nhón chân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Hậu năm nay hơn ba mươi tuổi, mày liễu, mặt trái xoan, làn da trắng xanh xao, môi nhạt màu. Xinh đẹp thanh tú, cao quý tao nhã nhưng lại có vẻ yếu ớt.

Bà cũng không thích trang phục cầu kỳ, luôn chỉ mặc áo váy màu nhạt, trên đầu cài một chiếc trâm phượng đơn giản là đã coi như xong xuôi.

Đột nhiên nhìn thấy nhi tử bước vào, trên mặt hơi lúng túng lùi lại mấy bước, theo bản năng nói: "Mở cửa sổ ra gió thổi đau đầu quá."

Ý của bà là, ta không phải đến đây để lên nhìn con đâu, ta đến để đóng cửa sổ.

Người ngoài ít tiếp xúc với Hoàng Hậu đều cho rằng bà ít nói, là một tiểu thư thế gia lạnh lùng cao quý, nhưng khi đối mặt với nhi tử, bà thường có chút tình nghịch.

Thấy bà như vậy, chút bực bội cuối cùng trong lòng Tiêu Thành Dục cũng tan biến, thay vào đó là sự ấm áp.

"Mộc Phương cô cô hầu hạ mẫu hậu cũng không tốt, sao lại để mẫu hậu bị gió thổi?"

Chường sự cô cô bên người Hoàng Hậu - Mộc Phương, vội vàng phúc thân hành lễ nhận lỗi: "Điện hạ dạy bảo đúng, là lỗi của nô tỳ."

Vừa nói, nàng ấy vừa bước tới dìu Hoàng Hậu ngồi vào ghế chủ vị. Ánh mắt Hoàng Hậu vẫn luôn dừng trên người nhi tử, thấy tóc hắt ướt nhẹ, trong lòng càng thêm xót xa: "May mà con còn biết giữ thể diện mượn áo của Niên Cửu Phúc mặc, được rồi, mau qua thiên điện thay y phục đi, cuối năm nhiều việc, lỡ bệnh thì sao chịu nổi lễ tế trời."

Hiện tại là thời điểm quan trọng, Hoàng Hậu đương nhiên không muốn Tiêu Thành Dục vắng mặt trong buổi lễ tế trời.

Thấy bà không vội trách mắng mà còn bảo mình thay y phục, Tiêu Thành Dục càng thêm ôn hoà: "Vâng, đa tạ mẫu hậu khoan dung."

Thái giám thân cận của hắc Niên Cửu Phúc nhanh chóng bước tới, hầu hạ chàng đi đến thiên điện.

Tiêu Thành Dục cũng không cần cung nữ hầu hạ, tự mình dùng nước nóng lau khô người, thay một bộ trường sam màu lam nhạt sạch sẽ từ đầu đến chân, nghỉ ngơi một chút rồi lại thêm một chiếc áo khoác, sau đó mới đi ra khỏi thiên điện.

Hoàng Hậu chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Mau ngồi xuống lau tóc đi."

Tiêu Thành Dục ngồi xuống trước mặt mẫu hậu, Niên Cửu Phúc đứng sau lưng hắc, dùng lò sưởi tay hong khô tóc cho hắc.

Thấy sắc mặt hắc đã hòa hoãn, dường như không bị lạnh quá, Hoàng Hậu mới nói: "Hoàng nhi đã nghĩ thông suốt chưa?"

Tiêu Thành Dục khựng lại, cúi đầu nói: "Mẫu hậu, nhi thần đã nghĩ thông rồi, trước kia là nhi thần sai, cứ tưởng rằng..."

Cứ tưởng rằng Nghi phi sinh ra hắc thì cũng sẽ có tình mẫu tử với hắc như Hoàng Hậu, nên không thể lúc nào cũng không tôn trọng bà ta. Nhưng đứa trẻ không ở bên cạnh, được một nữ nhân khác nuôi nấng mười mấy năm, với tính cách của Nghi phi thì làm sao có tình mẫu tử?

Ngược lại là hắc, nhớ đến việc bà ta mang thai mười tháng sinh nở khó khăn nên luôn nhường nhịn, luôn nể nang. Lại quên mất Hoàng Hậu có lẽ cũng sẽ đau lòng buồn bã.

Hoàng Hậu thở dài. Nét ưu phiền giữa lông mày dần tan biến, chỉ còn lại sự nghiêm nghị và kiên định.

"Các người lui ra hết đi."

Các cung nhân trong lầu các lặng lẽ lui xuống.

Hoàng hậu họ Tô, tên huý là Dao Hoa, xuất thân từ Hộ Quốc Công phủ ở Thịnh Kinh, là đích nữ của Tô gia, từ nhỏ đã thông minh hơn người, đoan trang hào phóng, đến tuổi cập kê được tiên đế để mắt chọn làm Thái Tử Phi, mười tám tuổi thành thân với Thái Tử, năm bà hai mươi thì Thái Tử đăng cơ, cùng năm đó được sắc phong làm Hoàng Hậu.

Bà và đương kim thánh thượng từng là đồng học, cũng có một đoạn tình cảm thời niên thiếu, hai người cùng nhau trải qua gần hai mươi năm mưa gió, là một câu chuyện đẹp về đế hậu.

Điều đáng tiếc duy nhất là bà thể yếu, khó sinh nở, từ sau khi nhị hoàng tử chết yếu, Hoảng Trị Đế liền không cho bà sinh con nữa, trực tiếp ghi tên Tiêu Thành Dục vào dưới danh nghĩa của bà.

Nuôi nấng như vậy đã mười bốn năm.

Hoàng Hậu nhìn nhi tử sắp trưởng thành, trong lòng chua xót ngũ vị tạp trần. Bà không buồn vì nhi tử quan tâm đến sinh mẫu, ngược lại nếu nhi tử bất chấp cả công ơn sinh thành của sinh mẫu mà trở thành kẻ máu lạnh vô tình, thì chỉ e bà sẽ càng đau khổ hơn.

Hoàng Hậu nhìn gương mặt nhi tử dần rõ nét góc cạnh, chậm rãi mở lời: "Năm đó khi ta bế con về, con bé xíu như mèo con, trông thì khỏe mạnh nhưng lại rất hay đổi."

Giọng bà mang theo nỗi nhớ nhung sâu sắc: Lúc ấy con rất quấy ta, các ma ma nhũ mẫu bế con đều khóc, chỉ có ta bế con đi đi lại lại trong tấm điện thì con mới chịu nín, ngủ ngoan một chút."

Nói đến đây, Hoàng Hậu thậm chí còn mỉm cười: "Cũng nhờ vậy mà lúc đó ta thường xuyên đi lại, sức khỏe lại tốt hơn trước nhiều. Ngay cả Hoàng Thượng cũng nói con hiểu thảo, biết làm nũng để mẫu hậu vận động cho khỏe."

Những chuyện này Hoàng Hậu chưa bao giờ nhắc đến. Bà không nói, các cung nữ thái giám bên cạnh tự nhiên cũng không tiện nói, mà phụ tử nhà đế vương có mấy ai hòa thuận, Hoằng Trị Đế chỉ biết bảo hần học hành cho giỏi, tập võ cho tốt, ngoan ngoãn nghe lời, những chuyện vụn vặt thế này chưa từng đề cập đến.

Trái tim Tiêu Thành Dục dần dần mềm nhũn. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần hần ốm đau đều là mẫu hậu tự tay chăm sóc, hần cãi nhau với phụ hoàng, hai phụ tử bất hòa cũng là mẫu hậu đứng ra hòa giải.

Những điều Hoàng Hậu nói, hần chưa từng nghi ngờ. Thân thể của hần, khi hần hiểu chuyện, Hoàng Hậu đã nói rõ ràng, trên dưới hoàng cung, ngoài triều trong triều, thậm chí cả dân gian, ai ai cũng biết sinh mẫu của hần là Nghi phi, nghĩa mẫu là Hoàng Hậu. Điều này, Hoàng Hậu chưa bao giờ giấu giếm.

Chỉ là cung nhân sợ Hoàng Hậu buồn lòng, cũng không muốn chọc giận Nghi phi, nên ngày thường có thể không nhắc thì sẽ không nhiều lời.

Nghi phi là người tính tình trẻ con, bà ta muốn gì đều sẽ tự mình tranh thủ, đối với đứa nhi tử này, ngày thường gặp mặt cũng là lấy lòng nịnh nọt, luôn nói những lời mềm mỏng.

Thuở nhỏ, Tiêu Thành Dục từng rất đau khổ. Hần không hiểu tại sao mình lại có hai mẫu thân, hần không biết nên thiên vị ai cũng không biết phải làm sao, có một khoảng thời gian hần chỉ biết trốn trong Thượng Thư Phòng đọc sách, để tránh sự "quan tâm" của Nghi phi, cũng tránh khỏi sự áy náy với mẫu hậu.

Hắn không phải là người máu lạnh bẩm sinh, mẫu hậu dạy hắn phải lo cho thiên hạ, phải rộng lượng cũng phải nhân từ, vì vậy hắn không thể đối xử lạnh nhạt với mẫu thân chỉ có ơn sinh thành. Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, hắn luôn thiên vị mẫu hậu, người đã nuôi nấng hắn từ nhỏ, coi hắn như nhi tử thân sinh - Hoàng Hậu nương nương.

Trong sự giảng xé tình cảm đó, việc học của hắn lại tiến bộ vượt bậc, khiến các thái phó dạy trong Thượng Thư Phòng hết lời khen ngợi.

Sau này có lẽ là mẫu hậu phát hiện ra sự bất thường của Nghi phi, cũng có lẽ là phụ hoàng không đồng tình với cách làm của Nghi phi, nên sau vài tháng Nghi phi liên tục tình cờ gặp hắn, bà ta đã không còn xuất hiện trước mặt hắn mọi lúc mọi nơi nữa.

Thực lòng mà nói, lúc đó Tiêu Thành Dục đã thở phào nhẹ nhõm.

Những đứa trẻ lớn lên trong cung không có đứa nào thật sự ngây thơ, từ khi tên hắn được ghi vào ngọc điệp dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu Tô Dao Hoa, thì hắn chính là nhi tử Hoàng Hậu nương nương.

Sau này, hắn dần dần học được cách cân bằng giữa hai mẫu thân, cũng hiểu rõ mình nên kiên định với lựa chọn của mình, rốt cuộc nên thiên vị ai, ngay từ đầu hắn nên nghe theo trái tim mình.

Trong lúc Tiêu Thành Dục ngẩn ngơ, Tô Dao Hoa đã nói đến hiện tại.

"Dục nhi, con đã lớn rồi, sang năm là đến tuổi vấn tóc, con từ nhỏ đã thông minh, tâm tư tinh tường, nhiều chuyện tự hiểu trong lòng nên mẫu hậu cũng không nói nhiều. Nhưng Dục nhi, mẫu hậu thân thể yếu ớt, luôn lo lắng không thể nhìn thấy ngày con đứng vững trong cung, nên gần đây mới có chút nóng vội, khiến hai mẫu tử ta xảy ra mâu thuẫn."

Chuyện hôm nay, chẳng qua là cuộc chiến ngầm giữa những mẩu thân tranh giành tình cảm của nhi tử.

Người khó xử nhất chính là Tiêu Thành Dục bị kẹt ở giữa.

Hoàng Hậu nhìn nhi tử trước mắt, chậm rãi nói: "Bây giờ con đã cao hơn cả mẫu hậu rồi, có vài lời mẫu hậu cảm thấy có thể nói với con, có lẽ chúng ta nên cởi mở lòng mình cùng nhau trò chuyện."

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu với gương mặt bệnh tật, trong lòng cũng dâng lên nỗi chua xót: "Mẫu hậu, nhi thần mong người sống lâu trăm tuổi."

Hoàng Hậu mỉm cười. Nụ cười của bà như nụ hoa bị băng tuyết phủ kín trong mùa đông, mỏng manh yếu ớt dễ vỡ: "Vì con, ta sẽ cố gắng sống thật tốt, sẽ không dễ dàng rời xa con."

"Dục nhi, điều hối tiếc nhất trong đời ta là con không phải do ta thân sinh," Hoàng Hậu hơi đỏ hoe mắt, "Nghĩ phi xuất thân thấp kém, chỉ là con nhà nông bình thường, so với Đức phi thì kém xa, Lý gia có bao nhiêu người làm quan trong triều, con rõ hơn ta. Hơn nữa, Thành Diệp chỉ nhỏ hơn con hai tuổi."

"Nếu con là do ta thân sinh, thì bọn họ có là gì chứ."

Nếu Tiêu Thành Dục là do Hoàng Hậu thân sinh, thì chính là hoàng đích trưởng tử danh chính ngôn thuận, bà đâu cần phải lo lắng tính toán cho tương lai.

"Dục nhi, chúng ta không thể thua," trên gương mặt thanh tú của Hoàng Hậu dần hiện lên vẻ kiên nghị và tàn nhẫn, "Con là hoàng trưởng tử, một khi thua cuộc, hậu quả khó mà lường được."

"Con hiểu không?"

Tiêu Thành Dục đứng dậy, vén áo quỳ xuống trước mặt Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, nhi thần đã nghĩ thông suốt rồi, người chính là mẫu thân của nhi thần, mười mấy năm nay người đã dốc lòng nuôi nấng nhi thần khôn lớn, còn hơn cả nhiều sinh mẫu, nhi thần khắc cốt ghi tâm," Tiêu Thành Dục nói từng chữ rõ ràng, "Sau này những yêu cầu của Nghi phi nương nương, nhi thần sẽ cẩn thận suy xét, sẽ không còn tùy hứng làm bậy nữa."

Hoàng Hậu đứng dậy, tự tay nắm lấy tay hắn, đỡ hắn đứng lên.

"Hài tử ngoan, mẫu tử ta nương tựa lẫn nhau, nhất định sẽ có thể vượt qua mọi khó khăn. Con có ta, có Tô gia, có thân phận thì sẽ có tất cả."

Tiêu Thành Dục rũ mắt, nhìn bàn tay của hai người đang nắm chặt, kiên định đáp: "Vâng, mẫu hậu."

Chương 16: Năm mới

Hôm ấy từ Ngự Hoa Viên trở về, Thẩm Kinh Trĩ uống một bát canh gừng, cơ thể ấm lên, cuối cùng cũng không có gì đáng ngại.

Khoảng thời gian trước đêm giao thừa, Trữ Tú cung không có công việc tiếp khách, mấy người các nàng theo Hồng Cần đến Khôn Hòa cung giúp đỡ các việc lớn để chuẩn bị cho dịp năm mới. Mãi đến ngày giao thừa, mấy tiểu cung nữ mới được cho phép quay trở lại Trữ Tú cung.

Những người khác ở Trữ Tú cung đều đang bận rộn tại Khôn Hòa cung, chỉ còn bốn người bọn họ cùng mấy cung nữ tạp dịch ở lại. Tính tình Hồng Cần cũng dễ chịu, nàng ấy mở cửa chính sảnh ở hậu điện, nhóm lửa trong bếp sưởi ấm, còn lấy trà, hạt dưa và bánh ngọt từ phòng trà mang đến. Mọi người cùng nhau ngồi quanh bếp trò chuyện và thức đêm.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi một bên cùng Phó Tư Duyệt, Dư Nhân Nhân và Lâm Phán ngồi ở bên kia. Ba cung nữ tạp dịch cũng ở đó, mọi người nói cười rôm rả, không ai nhắc đến chuyện sai sót ở Tây Giác phòng hôm trước.

Lâm Phán nhăn nhu bóc hạt dưa, thấy Tam Nữ - một cung nữ tạp dịch - đang nhìn đĩa bánh quế hoa với vẻ thèm thuồng, nàng ta đẩy đĩa bánh lên phía trước: "Cô cô cho phép chúng ta ăn đấy, mọi người đừng khách khí."

Nàng ta vừa nói, ba cung nữ tạp dịch lúc này mới dám động đũa.

Tam Nữ liền cười: "Đa tạ Phán tỷ tỷ."

Lâm Phán xua tay: "Có gì đâu, chúng ta phải cảm tạ Hoàng Hậu

nương nương mới đúng.”

Câu nói này khiến bầu không khí thêm phần náo nhiệt.

Vương Tam Nữ hạ giọng nói nhỏ: "Các tỷ tỷ, có muốn nghe tin tức mới không?"

Trong cung luôn có rất nhiều chuyện, mà những cung nữ tạp dịch như bọn họ thường xuyên đi lại khắp nơi, tin tức bao giờ cũng nhanh nhạy hơn. Đừng nhìn mấy người Thẩm Kinh Trĩ là cung nữ tam đẳng, cao hơn một bậc so với cung nữ tạp dịch, nhưng tin tức trong cung lại không thể linh thông bằng họ.

Nhắc đến tin tức mới, đám tiểu cô nương đều hào hứng hẳn lên.

Vương Tam Nữ thấy ánh mắt tò mò của mọi người, đảo mắt một vòng bèn hạ giọng kể:

“Nghe nói mấy ngày trước, Nghi phi nương nương lại mang canh gà đến Càn Nguyên cung dâng cho bệ hạ đấy.”

Chữ “lại” này rất có ý tứ.

Nhiều cung nữ tạp dịch đã vào cung nhiều năm, tự nhiên hiểu chuyện hơn những tiểu cô nương trẻ tuổi như bọn họ. Tiểu Điệp - một cung nữ khác, liền chen vào nói tiếp: "Các tỷ tỷ có điều không biết, Nghi phi nương nương rất thích mang canh gà đến cho bệ hạ. Nghe nói năm đó..."

Nàng ấy nhìn quanh một vòng, xác định trong Trữ Tú cung chỉ có bọn họ, không có ai khác, mới tiếp tục nhỏ giọng nói: "Nghe nói năm đó Hoàng Hậu nương nương bị bệnh không thể thị tẩm, Nghi phi nương nương nhân lúc ấy thay Hoàng Hậu mang canh gà đến cho bệ hạ, mới có được vinh hoa như ngày nay."

Nghi phi có được ngày hôm nay âu cũng là nhờ sinh hạ đại hoàng tử. Từ một cung nữ trong cung Hoàng Hậu được phong làm phi tần,

chắc chắn là nhờ lần “dâng canh gà” ấy mà hoài thai long tự.

Thẩm Kinh Trĩ bình thường không thể nghe những chuyện này từ Hồng Cần hay Hương Diệp, còn Phó Tư Duyệt cũng không biết những chuyện xưa cũ này. Quả nhiên, chỉ có nghe những người cũ trong cung kể thì mới biết được mối liên kết ẩn giấu bên trong.

Thẩm Kinh Trĩ chăm chú lắng nghe, trong lòng không ngừng suy ngẫm. Lâm Phán lên tiếng hỏi: "Hoàng Hậu nương nương không tức giận sao? Còn ban cho Nghi phi vinh sủng lớn như vậy."

Hoàng Hậu để đại hoàng tử dưới danh nghĩa của mình, thực chất cũng là bảo toàn cho mẫu tử Nghi phi. Nếu không, với thân phận cung nữ, bà ta liệu có nuôi dạy nối đại hoàng tử thành người hay không cũng khó mà nói.

Tiểu Diệp trả lời: "Hoàng Hậu nương nương là bậc người nào chứ, sao có thể so đo với Nghi phi. Huống hồ vì đại hoàng tử, nương nương đương nhiên sẽ cho Nghi phi chút thể diện."

Là cung nữ thuộc Trữ Tú cung, dưới quyền Hoàng Hậu, ngay cả cung nữ tạp dịch cũng mang vẻ tự hào, trong lời nói đương nhiên luôn bênh vực Hoàng Hậu nương nương.

Thẩm Kinh Trĩ thoáng thấy Lâm Phán nở nụ cười mơ hồ, khóe môi như cong lên thêm vài phần.

Dư Nhân Nhân lại hỏi: "Ý của Tiểu Diệp là Hoàng Hậu nương nương vì đại hoàng tử mới để Nghi phi làm phi tần sao?"

Tiểu Diệp và Lâm Phán đều nói năng rất cẩn trọng, không hề nói thẳng ra, nhưng Dư Nhân Nhân là người thẳng tính, lại không có mặt cô cô tỷ tỷ nào nên cứ thế hỏi thẳng.

Tiểu Diệp bị nàng ta làm cho giật mình, lập tức quay sang nhìn Tam

Nữ, nghiêm túc nói:

“Nhân Nhân tử, tử ra ngoài đừng nói linh tinh đấy. Nghi phi nương nương không phải để nói chuyện như vậy đâu.”

Thẩm Kinh Trĩ và mọi người đều chưa từng gặp Nghi phi. Dù đã thấy Hoàng Hậu, Đức phi, Thục phi và một vài phi tần khác từ xa, nhưng chưa một lần thấy sinh mẫu của đại hoàng tử, người có danh tiếng không mấy tốt đẹp trong cung.

Dư Nhân Nhân tò mò hỏi tiếp: “Vậy Nghi phi nương nương trông như thế nào? Đặc biệt xinh đẹp sao?”

Tiểu Điệp bị câu hỏi của nàng ta làm cho sửng sờ, không nói nên lời. Tam Nữu tính tình tốt hơn, dịu giọng nói: “Ở đây không có người ngoài, chúng ta nói chút chuyện phiếm thôi, tử tử đừng đi ra ngoài kể lung tung.”

Dư Nhân Nhân sốt ruột giục: “Biết rồi, biết rồi, mau nói đi.”

Tam Nữu nhìn Tiểu Điệp, hai người trao đổi ánh mắt. Lần này Tam Nữu kể: “Nghi phi nương nương đẹp lắm, làn da trắng như ngọc, cả người như tỏa sáng, giọng nói cũng rất êm tai.”

Tam Nữu nghĩ một lúc, rồi quay sang hỏi Tiểu Điệp: “Hôm trước Mạn Mạn tử nói thế nào nhỉ?”

Tiểu Điệp đáp: “Giọng như hoàng oanh, mặt như tiên nữ.”

Tam Nữu gật đầu: “Nếu các tử tử gặp Nghi phi nương nương, sẽ biết tại sao Nghi phi có thể trở thành một trong Tứ phi. Đúng là đẹp nghiêng nước nghiêng thành.”

Các phi tần trong cung đều là mỹ nhân, nhưng để được khen ngợi như vậy, chắc chắn dung mạo của Nghi phi phải khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ dường như đã hiểu ra. Vận may “dâng canh gà” của

Nghi phi chắc hẳn cũng nhờ dung mạo ấy, khiến Hoàng Hậu lựa chọn bà ta thay mình hầu hạ bệ hạ.

Nàng thông thả uống một ngụm trà, lại nhón một miếng bánh quả sơn tra để ăn.

Tiền triều hậu cung ai nấy đều ca tụng Hoàng Hậu đức hạnh nhân từ. Khi Nghi phi có thai sinh hạ đại hoàng tử, Hoàng Hậu không hề ghen ghét, thậm chí còn che chở cho mẫu tử họ.

Hoàng Hậu đối xử với đại hoàng tử như nhi tử thân sinh, dành cho ngài ấy những gì tốt nhất, quan tâm còn hơn cả chính bản thân mình. Đại hoàng tử cũng vô cùng hiếu thuận và kính yêu Hoàng Hậu, đúng là mẫu tử tình thâm.

Đây là câu chuyện đẹp mà ai ai trong cung cũng biết.

Thế nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại hiểu rõ, chuyện này không phải bắt đầu từ việc Nghi phi vô tình mang thai, mà là Hoàng Hậu chủ ý chọn bà ta thay mình "dâng canh gà" cho bệ hạ.

Kết quả ngày hôm nay chính là điều mà Hoàng Hậu đã sắp đặt từ trước.

Thẩm Kinh Trĩ nhai miếng bánh, không khỏi suy ngẫm sâu thêm vài phần.

Việc Hoàng Hậu chọn Nghi phi, dung mạo chỉ là điều thứ yếu, điều quan trọng nhất chính là Nghi phi không có bối cảnh gia tộc mạnh mẽ. Xuất thân của bà ta chỉ là một nông nữ bình thường, người thân trong nhà cũng chỉ làm tiểu thương ở huyện thành, đến cả cửa hiệu tử tế cũng không có. Mà bản thân Nghi phi, theo như lời của Tam Nữu và Tiểu Điệp, dường như tính cách cũng rất kỳ quái.

Người như vậy, mới dễ dàng bị khống chế nhất.

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới hiểu vì sao đường tử của Nghi phi lại có thể trở thành An Định Hầu phu nhân, đại khái là nhờ Hoàng Hậu nể mặt, âm thầm giúp đỡ. Nếu không với xuất thân của Nghi phi, cho dù có sinh hạ đại hoàng tử, trở thành cung phi thì gia tộc của bà ta cũng chẳng có gì đáng để khoe khoang.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ra, lúc trước Hương Diệp nhắc đến An Định Hầu phu nhân với giọng điệu như vậy là vì sao.

Bởi vì An Định Hầu phu nhân này có vẻ còn khôn khéo hơn cả Nghi phi, người mà bà ta dựa vào căn bản không phải là đường tử của mình, mà là bà ta luôn đi theo Hoàng Hậu nương nương. Cho nên, dù Nghi phi có làm loạn thế nào thì ở chỗ bà ta cũng chẳng có tác dụng gì, hai tử muội vì thế mà nảy sinh mâu thuẫn, thậm chí còn đập vỡ mấy cái bát đĩa.

Nhìn nhận như vậy thì mọi chuyện cũng dễ hiểu.

Mấy người còn lại dĩ nhiên không biết Thẩm Kinh Trĩ đang nghĩ gì, họ đều chăm chú lắng nghe Tam Nữ nói. Tam Nữ tiếp tục: "Nghi phi nương nương dung mạo xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, nhưng tính tình lại không được tốt lắm."

Nàng ấy suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: "Cũng không phải là quá tệ, Nghi phi nương nương đôi khi rất hòa nhã, nhưng nếu có việc gì làm Nghi phi không vui thì lập tức sẽ nổi giận, ta nghe nói..."

Tam Nữ nghiêng người về phía trước, mấy người kia cũng vô thức ghé sát lại. Nàng ấy hạ giọng: "Ta nghe nói mấy năm trước, lúc đại hoàng tử còn nhỏ, Nghi phi nương nương thường xuyên chặn kiệu của ngài ấy, sau đó nói chuyện với ngài ấy ngay trên đường."

Phó Tư Duyệt nhin không được khẽ hít một hơi.

Vị Nghi phi nương nương này, nghe sao có vẻ không được thông minh cho lắm. Các cung phi đều rất coi trọng danh tiếng, những

người có con cái lại càng như vậy, họ không vì bản thân thì cũng phải vì con cái mà suy nghĩ.

Sao lại giống như Nghi phi, con cái không phải do chính mình nuôi dưỡng, vậy mà còn hết lần này đến lần khác dây dưa, vừa không nể mặt Hoàng Hậu nương nương cũng không nghĩ cho đại hoàng tử, đại hoàng tử khi còn nhỏ hẳn là rất khó xử.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ thở dài, thầm nghĩ: Hoàng Hậu quả nhiên đã chọn đúng người rồi. Cho dù bà ta có làm loạn thế nào, cho dù bà ta có ngu ngốc ra sao, đại hoàng tử cũng là nhi tử của Hoàng Hậu, là do Hoàng Hậu nuôi dạy trưởng thành, sinh mẫu có không ra thể thống gì thì cũng chẳng liên quan đến đại hoàng tử. Cùng lắm thì người khác rảnh rỗi sẽ chế giễu vài câu, nhưng sau khi chế giễu xong, ai mà không thương cảm cho đại hoàng tử chứ?

Còn đại hoàng tử thì sao?

Hoàng Hậu đã bảo toàn tính mạng cho Nghi phi, còn cho Nghi phi thể diện, đại hoàng tử một mặt phải cảm kích Hoàng Hậu, mặt khác có phải cũng sẽ chán ghét sự tham lam và ngu ngốc của Nghi phi hay không?

Hoàng hậu muốn chính là điều này. Bà ấy không hề đánh mắng Nghi phi, cũng không cấm túc bà ta, đủ thấy Nghi phi hành sự như vậy là điều Hoàng Hậu vui lòng nhìn thấy.

Quả nhiên, Phó Tư Duyệt nhin không được hỏi: "Vậy đại hoàng tử phải làm sao? Nghi phi nương nương bây giờ vẫn hành sự như vậy sao?"

Tam Nữu lắc đầu: "Không có."

Nàng ấy cẩn thận nhớ lại, rồi do dự nói: "Lúc đó ta mới vào cung, tuổi còn nhỏ nên có một số việc không rõ lắm, rất nhiều chuyện đều là sau này nghe Mạn Mạn tỷ kể lại, nói rằng lúc đó đại hoàng tử bị

Nghi phi nương nương dọa sợ quá mức, rất lâu đều ở tại Thượng Thư Phòng, ngay cả hậu cung cũng không dám về, sợ gặp phải Nghi phi."

Cung quy Đại Sở, phàm là hoàng tử mười tuổi trở lên đều phải dọn ra khỏi hậu cung, đến ở tại Ngoại Ngũ Sở phía Đông của tiền triều. Theo lời Tam Nữ, lúc đó sau khi tan học, đại hoàng tử sẽ trở về Khôn Hòa cung, vậy thì lúc đó đại hoàng tử hẳn là chưa đến mười tuổi, khoảng chừng bảy, tám tuổi.

Thanh âm của Tam Nữ mang theo sự đồng cảm: "Lúc đó Nghi phi nương nương cũng còn trẻ, đại khái là muốn nói chuyện nhiều hơn với đại hoàng tử, cho nên mới hành động như vậy, nhưng đại hoàng tử mới mấy tuổi, dĩ nhiên là bị dọa sợ không nhẹ, nghe nói là bệ hạ đã đích thân ra mặt giải quyết chuyện này."

"Chi tiết cụ thể thì chúng ta không biết, chỉ nghe nói sau đó Nghi phi nương nương không còn làm loạn nữa, đại hoàng tử mới trở lại Khôn Hòa cung."

Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn im lặng lắng nghe họ nói chuyện, đến lúc này nàng mới lên tiếng: "Đại điện hạ là người có tính cách như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, Lâm Phán liền liếc mắt nhìn sang, chậm rãi nói: "Vẫn là Kinh Trĩ biết hỏi, điều này mới là đúng trọng tâm."

Thẩm Kinh Trĩ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn về phía Tam Nữ, còn Tam Nữ thì cười nói: "Đại điện hạ là người cực kỳ hiếu thuận. Trong cả thành Thịnh Kinh này có bao nhiêu hoàng tử, hoàng tôn, đại điện hạ tuyệt đối là nhất."

Tam Nữ giơ ngón tay cái lên, giọng điệu cũng trở nên trẻ trung hoạt bát: "Đại điện hạ phẩm chất cao quý, văn võ song toàn, quan trọng nhất là...", Tam Nữ dừng một chút, rồi vừa cười vừa nói, "quan trọng nhất là dung mạo tuấn tú vô cùng, khiến người ta nhìn

thấy..."

Tiểu Điệp vội vàng nhéo mũi nàng ấy: "Nha đầu này lại nói bậy bạ."

Một đám người lập tức cười đùa ầm ĩ, cả Trữ Tú cung vô cùng náo nhiệt.

Đúng lúc này, Trường Tín cung vang lên một tràng tiếng trống dài và mạnh mẽ.

Đông, đông, đông.

Tiếng trống vang vọng trong Trường Tín cung, khiến tinh thần người ta chấn động.

Mấy tiểu cung nữ nhìn nhau cười, cùng bưng chén trà trong tay lên chạm mạnh vào nhau.

"Tân niên đại cát."

"Cát tường như ý."

Đảo mắt đã sang năm Hoảng Trị thứ hai mươi mốt.

Chương 17: Cơ Hội

Đối với các tiểu cung nữ mà nói, qua được năm cũ cũng đồng nghĩa với việc lại thêm một năm vất vả trôi qua.

Mùng một Tết, họ được nghỉ một ngày hiếm hoi.

Các quý nhân bận rộn hơn họ nhiều, bên cạnh đều có các ma ma và đại cung nữ hầu hạ, nào đến lượt họ, ngược lại họ có chút thời gian rảnh rỗi. Vì vậy sau giờ Tý, họ cũng không muốn giải tán, vẫn quây quần bên nhau uống trà trò chuyện.

Cung nữ tạp dịch của Trữ Tú cung có tất cả sáu người, giặt giũ, rửa bát, gánh nước quét dọn sân vườn, ngõ hẻm và hành lang đều là việc của họ, ngày thường còn phải thay phiên trực đêm với các thái giám, hiếm khi được nhàn rỗi.

Lúc này có thể thoải mái vui đùa, tự nhiên họ cũng rất trân trọng.

Ba người lớn tuổi hơn đã tìm đồng hương đi uống rượu, ba người còn lại ở Trữ Tú cung, ngoài Tam Nữ và Tiểu Điệp, còn có một người tên là Đa Nha, từ nãy đến giờ vẫn im lặng.

Chẳng ai quan tâm đến tên của họ, các ma ma cũng không đổi tên cho họ, gọi gì cũng có.

Đa Nha ngày thường vốn ít nói, lúc đón giao thừa cũng chỉ ngồi một bên cắn hạt dưa, mọi người cũng không để ý, lúc này bèn lên tiếng hỏi: "Nghỉ phi nướng nướng đưa canh gà cho bệ hạ, rồi sao nữa?"

Nàng ta vậy mà vẫn còn đang nghĩ đến tin tức ban đầu.

Cung nữ tạp dịch đa phần đều xuất thân từ lưu dân, khác với những người như Thẩm Kinh Trĩ được tuyển chọn vào cung hàng năm, thường là khi trong cung không có ai làm việc nặng nhọc, Thượng Cung Cục sẽ đến khu ổ chuột tuyển người, họ vừa vào cung đã là cung nữ tạp dịch, không có mơ tưởng được xuất cung, số ít may mắn được các ma ma coi trọng cũng có thể thăng tiến, thậm chí có thể trở thành nữ quan.

Nhưng đa phần đều lặng lẽ bận rộn trong cung, làm những việc mà ngay cả các cung nữ khác cũng không muốn làm.

Nhóm Thẩm Kinh Trĩ chỉ bận rộn trong nội điện, lau chùi bình hoa đồ trang trí, chăm sóc hoa cỏ hương, còn cung nữ tạp dịch thì phải dãi nắng dầm mưa, lau chùi sân vườn, nhổ cỏ giặt giũ, việc nào cũng nặng nhọc. Việc vừa bẩn vừa mệt, chỉ có họ làm.

Nhưng ai mà chẳng có mong muốn được làm quý nhân?

Nếu Đa Nha không lên tiếng thì thôi, nàng ta vừa lên tiếng, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng nhìn không được mà nhìn lên mặt nàng ta.

Đại Sở đã lập quốc được 144 năm, do cung quy không hạn chế xuất thân của cung phi, trong lịch sử có vô số cung phi xuất thân từ cung nữ, thậm chí có người còn làm đến Hoàng Hậu, nhưng cung phi xuất thân từ cung nữ tạp dịch thì đếm trên đầu ngón tay. Nhưng ai mà chẳng có mong muốn được làm người trên người? Ngày ngày dãi nắng dầm mưa bận rộn, không có hy vọng, không có tương lai, sống những ngày tháng như vậy lâu ngày, trong lòng ai cũng sẽ nảy sinh những kỳ vọng viển vông.

Thẩm Kinh Trĩ không nhìn thì thôi, vừa nhìn, nàng mới phát hiện Đa Nha trông cũng khá xinh xắn. Nàng ta thuộc kiểu nữ tử nhà lành e lệ, thoát nhìn không nổi bật, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ngũ quan tinh tế, nền tảng rất tốt.

Chẳng trách, nàng ta cũng có chút tâm tư.

Những người khác không biết nhìn ra điều gì, nhưng Lâm Phán cũng tiếp lời: "Đúng vậy, Tam Nữ, người mau kể cho chúng ta nghe, sau đó thế nào rồi?"

Nàng ta lên tiếng, có nghĩa là nàng ta cũng nhìn ra, đây là đang giúp Đa Nha giữ thể diện.

Lâm Phán quả thật là người khéo léo, ngay cả thể diện của cung nữ tạp dịch cũng giúp đỡ, đúng là biết cách làm người.

Tam Nữ nhìn nàng ta, rồi mới nói: "Xuất thân của Nghi phi nương nương thế nào, điều này không cần ta nói nhiều, các tỷ tỷ chắc hẳn đã từng nghe qua, trước đây đúng là không được. Nhưng nay đã khác xưa, dù sao Nghi phi cũng đã sinh hạ đại điện hạ, lại có Hoàng Hậu nương nương nhân từ ban cho vị trí tứ phi, mười mấy năm lẫn lộn trong cung cũng có chút mặt mũi."

Nghi phi đại diện cho Phùng gia, dần dần đứng vững gót chân ở Thịnh Kinh.

Chuyện bên ngoài, Tam Nữ tự nhiên không thể nào biết được, nàng ta chỉ có thể kể một số lời đồn trong cung: "Nghe nói Nghi phi nương nương thường xuyên đến Càn Nguyên cung cầu xin bệ hạ khai ân, mấy hôm trước hình như là cầu xin cho một người đường chất (1) của nương nương một chức vụ nhưng bệ hạ không đồng ý, Nghi phi nương nương liền đi tìm đại điện hạ làm ầm ĩ."

(1) là cháu họ

Trong cung chỉ có tin tức về Nghi phi nương nương là nhiều nhất, nhưng đều không phải chuyện tốt đẹp gì, không phải là cầu xin bệ hạ bị từ chối, thì là tìm đại hoàng tử ăn bế môn canh, hình như không có ai ưa bà ta.

Thẩm Kinh Trĩ lại cảm thấy, sự thật không phải như vậy.

Tam Nữ nói tiếp: "Cũng là mấy hôm trước, đại diện hạ hồi cung thăm Hoàng Hậu nương nương, bị Nghi phi nương nương chặn đường nói chuyện một hồi lâu, đại diện hạ cũng mềm lòng, buổi chiều liền đến Càn Nguyên cung, hình như là giúp Nghi phi cầu xin bệ hạ."

Nàng ấy nói như vậy, giọng điệu mang theo sự đồng cảm.

"Bệ hạ tự nhiên không tiện nổi giận với Nghi phi, đại diện hạ đụng phải hòng súng bị bệ hạ mắng cho một trận, cuối cùng còn lệnh cho Hoàng Hậu nương nương dạy dỗ đại diện hạ cho tốt, nói ngài ấy tính tình quá nhu nhược, không có khí phách nam nhi."

Lời này không biết là truyền ra từ đâu, từng câu từng chữ như là tận mắt chứng kiến, truyền đến mức giống như thật.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nhìn lá trà trôi nổi trong chén trà.

Chuyện trong Trường Tín cung đúng là còn đặc sắc hơn cả hoàng cung Đại Hạ, những vở kịch này diễn ra cũng không biết cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào.

Đối với nàng mà nói, lại thú vị hơn trước đây nhiều.

Các tiểu cung nữ vừa nghe nói đại diện hạ bị phạt, lập tức đau lòng, người một lời ta một tiếng nói Nghi phi nương nương không thương nhi tử. Chỉ có Phó Tư Duyệt không hòa theo họ, chỉ suy tư hỏi: "Vậy cuối cùng thì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy, khẽ nhếch môi, cái tên Phó Tư Duyệt này đúng là không đặt sai.

Tam Nữ: "Cũng là nhờ Hoàng Hậu nương nương nhân từ, hết mực thương yêu đại diện hạ, tuy nghe lời bệ hạ phạt đại diện hạ nhưng cũng đích thân cầu xin bệ hạ ban ân điển này, xin cho đường chắt nhà sinh mẫu của Nghi phi một chức viên ngoại lang ở Hàn Lâm

Viện, để hẳn ta giám sát đám thợ thủ công khắc bản in sách."

Hàn Lâm Viện của Đại Sở cũng gánh vác nhiệm vụ biên soạn sách, in ấn, tuyên truyền giáo hóa, in sách bán sách, cũng là một trong những công việc quan trọng, đường chất này của Nghi phi không thi khoa cử, không thể ở Hàn Lâm Viện thăng quan tiến chức chính thức, vậy mà lại trực tiếp được phong làm viên ngoại lang chuyên quản đám thợ thủ công.

Danh tiếng thì nghe hay, chức quan không thấp nhưng lại không có thực quyền, đám thợ thủ công tự có đại sư phụ của mình dẫn dắt, cho dù hẳn ta làm không tốt cũng không ảnh hưởng gì lớn, không hại đến gốc rễ. Chức quan này ban cho thật là khéo léo.

Thẩm Kinh Trĩ lấy cốc uống trà, nhin không được mà bật cười.

Phu thê Đế - Hậu này, quả thật là thú vị vô cùng.

Nghi phi nương nương nàng chưa từng gặp qua, không biết rốt cuộc là người thế nào, bất kể là bà ta ngu dốt như heo hay là đại trí giả ngu, cuối cùng thì cũng đạt được mong muốn.

Quá trình thế nào không quan trọng.

Còn đại hoàng tử... đại hoàng tử thì sao? Ngài ấy thật sự sẽ mềm lòng với sinh mẫu chưa từng nuôi dưỡng mình sao? Ngài ấy là hoàng trưởng tử, là đích tử được ghi tên nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Hoàng Hậu, một mình ngài ấy chiếm cả hai chữ "đích trưởng". Nếu không có gì bất ngờ, sau khi Hoảng Trị Đế băng hà thì chiếc ghế rồng kia chính là của ngài ấy.

Nếu ngài ấy thật sự như bệ hạ nói là mềm lòng nhu nhược, thì có thể vững vàng làm đích trưởng tử mười bốn năm nay sao?

Cuộc trò chuyện đón giao thừa này lại khiến Thẩm Kinh Trĩ biết được rất nhiều bí mật trong cung, hiểu thêm về những con người

trong cung.

Đến khi giải tán, ai về phòng nấy, Phó Tư Duyệt mới hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "Người có phải đã hiểu ra điều gì không?"

Cả buổi tối Thẩm Kinh Trĩ gần như không nói gì, người khác không hiểu nhưng Phó Tư Duyệt thì hiểu Thẩm Kinh Trĩ. Nàng ấy chắc chắn rằng Thẩm Kinh Trĩ nhất định đã nghe hiểu rất nhiều chuyện, chỉ là đang suy đoán phân tích trong lòng, cho nên mới ít nói.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Dù sao cũng biết được Hoàng Hậu nương nương là người tốt, đại diện hạ cực kỳ hiểu thuận, còn bệ hạ..."

Cung nữ sao có thể tùy tiện bình phẩm về bệ hạ chứ? Đương nhiên, kỳ thực những người khác cũng không thể nói.

Phó Tư Duyệt xua tay không cho nàng tiếp tục nói: "Thôi được rồi, ta hiểu rồi."

Thẩm Kinh Trĩ lại lừa nàng ấy.

Thẩm Kinh Trĩ đẩy nàng ấy một cái, cười nói: "Ngủ đi, tỉnh dậy sẽ là năm mới rồi."

Thoắt cái, năm mới đã vội vã trôi qua.

Sinh thần của đại hoàng tử là ngày hai mươi tháng giêng, trong cung tự nhiên phải tổ chức sinh thần cho ngài ấy, đây là sinh thần mười lăm tuổi cài trâm của đại hoàng tử, Hoàng Hậu đặc biệt coi trọng.

Ngày hai mươi vừa qua rằm tháng giêng, trong cung còn chưa kịp nghỉ ngơi lại phải bắt đầu bận rộn.

Ngoài hai ngày đầu năm mới, những ngày còn lại, trên dưới Trữ Tú

cung đều không được nhàn rỗi.

Gần đây gần như không có mệnh phụ nào vào cung yết kiến, Hồng Cẩn cũng không bận việc của Ti Nghi, dẫn theo mười mấy người dưới quyền hàng ngày đi lại giữa Trữ Tú cung và Khôn Hòa cung, cùng với một quần sự ma ma khác chuẩn bị quà hồi lễ cho tiệc sinh thần của đại hoàng tử.

Thẩm Kinh Trĩ không phải lần đầu tiên đến Khôn Hòa cung, bây giờ đã có thể thản nhiên bận rộn trong phòng hậu viện của Khôn Hòa cung, nàng và Phó Tư Duyệt có nhiệm vụ là dùng giấy dầu và giấy đỏ gói những món bánh điểm tâm hồi lễ mà trong cung muốn ban thưởng, sau đó xếp theo thứ tự vào hộp quà.

Hộp quà này có tất cả ba tầng.

Vì Hoàng Hậu đặc biệt coi trọng sinh thần lần này của đại diện hạ nên đã lệnh cho Thượng Cung Cục soạn sẵn danh sách dự tiệc từ trước, chỉ riêng các gia tộc đến chúc mừng đã có ba bốn mươi nhà, trong đó cũng có những gia tộc trăm năm của kinh thành, chưa kể đến hoàng thân quốc thích.

Chỉ riêng hộp quà chuẩn bị cho các đại thần đã có năm mươi tám cái, đây là việc tỉ mỉ không thể dễ dàng làm sai, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt bận rộn cả ngày, cũng chỉ có thể gói được mười mấy hộp, gần như phải bận từ sáng đến tối.

Mãi đến ba ngày trước ngày hai mươi tháng giêng, những hộp quà này mới gói xong. Họ gói là hộp bánh điểm tâm, ngoài ra còn có hộp kẹo, hộp bút mực, hộp cát tường như ý, vài vóc lụa là, dán chữ Phúc.... Mỗi nhà đều có sáu loại ban thưởng, lấy ý nghĩa là lục lục đại thuận.

Tháng này, các cung nữ của Khôn Hòa cung bận rộn đến mức chân không chạm đất.

Ngày mười tám tháng giêng, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt rốt cuộc cũng làm xong việc, đang cùng Hồng Cần kiểm tra hộp quà, thì nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng nói: "Hồng Cần."

Hồng Cần quay đầu lại, thấy một người cao gầy đứng ngoài cửa, bèn tiến lên nghênh đón: "Mộc Phương tử, sao giờ này lại qua đây?"

Mộc Phương: "Giờ đang gấp rút, trước đó bảo muội chọn người, muội chọn xong chưa?"

Hồng Cần có chút nghi ngờ: "Không phải nói đợi đến mùa xuân sao, sao lại gấp gáp như vậy?"

"Vốn cũng là đợi đến mùa xuân, chỉ là nha đầu mới vào dịp Tết quá bận rộn nên bị bệnh, không thể hầu hạ ở Thính Nhã Trai, thế là thiếu mất một người, chủ yếu vẫn là nương nương..."

Nàng ấy vừa nói vừa dắt tay Hồng Cần đi càng lúc càng xa, những lời còn lại Thẩm Kinh Trĩ không nghe thấy nữa. Nàng và Phó Tư Duyệt nhìn nhau, hai người đều không đi theo, chỉ ngồi xuống trong phòng hậu viện chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau Hồng Cần trở lại, vừa vào cửa ánh mắt đã rơi trên người Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, người biết chữ đúng không?"

Chương 18: Vì sao lại chọn nàng?

Chuyện biết chữ hay không, ngay ngày đầu tiên các nàng ở lại Trữ Tú cung, Hồng Cẩn đã hỏi qua rồi.

Bản thân Thẩm Kinh Trĩ tự nhiên là biết chữ. Nàng xuất thân từ dòng dõi thư hương, được chính tay tài nữ mẫu thân dạy dỗ khai tâm, sư phụ là đại nho nổi danh nhất Đại Hạ. Tuy không thể nói là học thành nữ tiên sinh danh khắp thiên hạ, nhưng thơ từ ca phú đều tinh thông.

Nhưng Thẩm Thái rốt cuộc có biết chữ hay không, Thẩm Kinh Trĩ cũng không dám chắc. Dù sao có vài chuyện cũng không cần nàng chắc chắn, lúc đó Thẩm Kinh Trĩ đã đáp với Hồng Cẩn: "Hồi cô cô, nô tỳ lớn lên ở Vinh Ân đường, thi thoảng chúng nô tỳ được dẫn tới huyện học giúp quét dọn."

Vinh Ân đường là nơi nuôi dưỡng cô nhi nhưng cũng không phải nuôi không. Muốn cuộc sống tốt hơn một chút, những đứa trẻ lớn hơn sẽ theo ma ma ra ngoài làm việc. Nhưng Đại Sở có quy định, chỉ trẻ em trên mười tuổi mới được ra ngoài làm việc, và không được đến kỹ viện, cũng không được tự ý bán mình làm nô lệ, nên phần lớn Vinh Ân đường đều dẫn bọn trẻ đến chùa chiền, huyện học... những nơi như vậy để quét dọn.

Nghe kinh Phật, đọc sách thánh hiền, miễn cưỡng có được ba bữa no đủ, không còn nơi nào tốt hơn.

Những chuyện nhỏ nhặt này trước kia Thẩm Thái từng kể với Phó Tư Duyệt, Phó Tư Duyệt cũng thỉnh thoảng nhắc với Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ rất chắc chắn nói với Hồng Cẩn: "Cô cô, nô tỳ không dám tự phụ, ba năm trước khi vào cung nô tỳ vẫn luôn làm việc ở

huyện học, len lén nghe tiên sinh giảng bài, tuy không hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó, cũng không biết viết, nhưng cũng học được cách nhận mặt chữ."

Học vấn huyện học dạy, Thẩm Thái chắc chắn không hiểu, nhưng nàng ngày ngày làm việc ở huyện học đều tiếp xúc với sách vở tú tài, không hiểu còn có thể hỏi, nhất định có thể học được nhận mặt chữ.

Nói như vậy, những nữ tử nhà nông bình thường khác đâu có cơ hội này.

Những chuyện này, lúc đó Hồng Cần đều hỏi riêng từng người, các nàng đều không để trong lòng, giờ Hồng Cần đột nhiên đến hỏi như vậy, những điều khó hiểu trong lòng Thẩm Khinh Trĩ bỗng như mây tan trắng sáng, trong nháy mắt đã trở nên thông suốt.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Hồng Cần, hành lễ với nàng ấy, cũng cười nói: "Hồi cô cô, nô tỳ biết chữ."

Vẻ ung dung không vội không vàng của nàng khiến Hồng Cần rất hài lòng. Nàng ấy nhẹ nhàng ừ một tiếng, rồi xoay người trở về bên Mộc Phương, nhỏ giọng nói vài câu.

Trong lòng Thẩm Khinh Trĩ đại khái đã có đáp án, ngược lại càng không sốt ruột, còn an ủi Phó Tư Duyệt: "Đừng lo lắng, không có chuyện gì lớn đâu."

Phó Tư Duyệt vẫn lo lắng, chỉ hạ giọng nói: "Hy vọng là chuyện tốt."

Thẩm Khinh Trĩ cùng nàng ấy dùng tua rua đỏ thắt nút hình hoa trên hộp quà, tay nàng quanh năm làm việc nặng, thật ra không đẹp lắm, nhưng dáng vẻ nàng nghịch tua rua lại ngoài ý muốn toát lên vẻ tao nhã đoan trang.

Có lẽ vì dung mạo đặc biệt xuất sắc, vẻ quê mùa của thôn nữ không

hề hiện rõ trên người nàng, người khác nhìn nàng đều cảm thấy nàng trầm tĩnh hào phóng, nhìn không ra chút nào keo kiệt.

Mộc Phương hiện giờ nhìn thấy cũng là Thẩm Kinh Trĩ như vậy.

Trong căn phòng sáng sủa, thiếu nữ yếu điệu đứng bên cạnh bàn, nàng mặc áo váy hoa màu sen nhạt tay áo hẹp giống như những người khác, trên đầu vẫn tóc đơn giản, chỉ cài một bông hoa nhung giản dị, nếu không chú ý kỹ, thật sự không thấy khác biệt với những người khác. Nhưng chỉ cần ánh mắt rơi vào khuôn mặt nàng, sẽ bị sự trong trẻo và trầm tĩnh trong mắt nàng thu hút, nhìn không được phải ngắm kỹ dung mạo của nàng.

Trong căn phòng đầy những cung nữ trẻ trung hoạt bát này, Thẩm Kinh Trĩ là người đẹp nhất. Nàng có một đôi mắt hoa đào rất đẹp, khi cười đuôi mắt cong lên, hai mí mắt sâu tạo thành đường cong hoàn mỹ, khiến dung nhan xinh đẹp như hoa.

Ngay cả khi cúi đầu yên lặng làm việc, trên người nàng cũng tự có một khí chất bình thản, vừa không tỏ ra rụt rè, cũng không quá phô trương, chỉ có thể dùng một từ để hình dung - vừa đúng mực.

Đây chính là dáng vẻ Thẩm Kinh Trĩ thể hiện ra, cũng là dáng vẻ mà các cô cô như Hồng Cần, Mộc Phương thích nhất.

Mộc Phương quan sát người khác, tự nhiên sẽ không nhìn chăm chăm như vậy. Nhân lúc nói chuyện với Hồng Cần, nàng ấy cẩn thận quan sát Thẩm Kinh Trĩ một lượt, sau đó mới nói với Hồng Cần: "Ánh mắt của muội vẫn tốt."

Xuân Cảnh Uyển đã đưa tám cung nữ thị tẩm qua, Mộc Phương đều đã nhìn qua, quả thật đều rất xinh đẹp, cũng mỗi người một vẻ, nhưng người được Hồng Cần giữ lại này, lại là người mà nàng ấy cho là tốt nhất.

Hồng Cần nói: "Là nàng ấy tự chọn ở lại Trữ Tú cung."

Mộc Phương liền cười nói: "Muội cứ chờ đã, ta đi xem danh sách, bẩm báo với Thái Vi tỷ rồi mới quyết định."

Ý tứ trong lời nói là nàng ấy đã vừa ý, chỉ cần gia thế trong sạch, Thái Vi cũng đồng ý, người này liền có thể được chọn.

Hồng Cần thầm vui mừng, nàng ấy nhéo tay Mộc Phương: "Nha đầu này rất thông minh."

Ở trong cung, người có thể sống sót chỉ có người thông minh. Nếu không, dù có xinh đẹp đến đâu, cũng chỉ là một bình hoa di động, chỉ cần nhẹ nhàng va vào đá lập tức sẽ vỡ tan.

Hôm nay Mộc Phương rất bận, đến vội vàng mà đi cũng vội vàng. Sau khi nàng ấy đi, Lâm Phán đang bận rộn ở bên kia nhỏ giọng hỏi: "Cô cô, Mộc Phương cô cô có chuyện gì sao?"

Hồng Cần liếc nàng ta một cái: "Làm việc của các người đi, nhìn lung tung cái gì."

Nói xong nàng ấy tìm một cái ghế ngồi xuống ở cửa, cũng cầm một bản danh sách quà tặng để kiểm tra.

Vì là sinh thần của đại hoàng tử, cả hoàng cung bận rộn suốt một tháng giêng, lúc này sắp xong việc, cuối cùng cũng có thể rảnh rỗi.

Trong tay Thẩm Khinh Trĩ vẫn còn việc, trong lòng chỉ suy nghĩ một chút liền gạt bỏ ý nghĩ đó, tập trung vào công việc đang làm.

Thời gian thoắt cái đã đến giữa trưa.

Các cung nữ vốn dùng bữa sớm hơn chủ tử nửa canh giờ, nay lại hầu hạ ở Khôn Hòa cung, nên cả cung không ai dám chậm trễ chuyện ăn uống của họ.

Cơm nước được đưa tới, cả nhóm cùng nhau đến phòng trống bên cạnh dùng bữa.

Thức ăn hôm nay khá thịnh soạn, có món gà xào thập cẩm, món củ mài xào chay và món thịt viên sốt hấp. Đây là bữa ăn thêm chỉ có vào dịp Tết, khiến Thẩm Kinh Trĩ ăn uống rất hài lòng.

Nàng đang yên lặng dùng cơm, bỗng nghe thấy Lâm Phán bên cạnh nhắc đến mình: "Lúc này Mộc Phương cô cô đến, chẳng phải Hồng Cần cô cô có nói vài câu với Kinh Trĩ đó sao? Nếu thật sự tò mò thì cứ hỏi nàng ta đi."

Lâm Phán tưởng mình nói nhỏ nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn nghe rõ mồn một. Nàng rũ mắt xuống chẳng buồn để ý, chỉ chuyên tâm thưởng thức món thịt viên. Thịt viên được hấp chín tới, tuy không có thêm rau cải điểm xuyết nhưng nước sốt rất đậm đà, chan cơm ăn ngon vô cùng.

Trải qua kiếp trước, Thẩm Kinh Trĩ càng thêm hiểu đạo lý biết đủ thường vui. Giờ đây ngày Tết có được bát cơm ngon như vậy, nàng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Mãn nguyện rồi, lòng cũng tĩnh lại.

Nhưng phần lớn con người ta đều không biết đủ. Quả nhiên, sau khi Lâm Phán bóng gió vài câu, liền có kẻ nhiều chuyện đến hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, lúc này Hồng Cần cô cô nói gì với người vậy?"

Đây đều là cung nữ tam đẳng của Khôn Hòa cung, nhập cung năm Hoảng Trị thứ mười bảy, đều được tuyển chọn vào hầu hạ ở đây. Chỉ có điều, người tài giỏi ở Khôn Hòa cung quá nhiều, nên dù đã ba năm trôi qua mà họ vẫn chỉ là cung nữ tam đẳng.

Nhưng so với những cung nữ mới như Thẩm Kinh Trĩ, họ dĩ nhiên được coi là người cũ, là người của Hoàng Hậu nương nương.

Lâm Phán không tự mình hỏi mà xúi giục những người khác hỏi, chính là muốn Thẩm Kinh Trĩ không thể từ chối những "tỷ tỷ" này.

Các tỷ tỷ đã hỏi, Thẩm Kinh Trĩ liền mỉm cười đáp: "Cô cô chỉ hỏi ta trước đây có biết chữ hay không thôi, ngoài ra không hỏi gì khác."

Chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm, Thẩm Kinh Trĩ bèn nói thật. Nàng đã quan sát, trong bốn tiểu cung nữ cùng ở lại Trữ Tú cung lần này, quả thực chỉ có mình nàng biết chữ. Thân thể nàng tự dựng nên tạm thời vẫn có thể che mắt thiên hạ. Nhờ vào cơ hội biết chữ này, biết đâu nàng có thể tiến thêm một bước.

Thẩm Kinh Trĩ vừa dứt lời, mấy cung nữ Khôn Hòa cung liền khẽ hít vào: "Thật sự hỏi người chuyện này sao?"

Thẩm Kinh Trĩ ra vẻ tò mò: "Đúng vậy, chẳng lẽ có gì đặc biệt à?"

Một cung nữ có khuôn mặt vừa dài vừa gầy hỏi nàng: "Vậy người có biết chữ không?"

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngượng ngùng: "Ta biết đọc vài chữ."

Mấy cung nữ Khôn Hòa cung lại khẽ hít vào, họ nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt lại đổ dồn về phía Thẩm Kinh Trĩ. Ánh mắt của họ thật phức tạp, vừa có chút ghen tị lại có chút tiếc nuối khó nói nên lời.

Ai bảo họ không biết chữ chứ.

Thẩm Kinh Trĩ tỏ vẻ như không hiểu gì, nàng mở to đôi mắt phượng xinh đẹp, tò mò hỏi: "Mấy vị tỷ tỷ, chuyện này là sao vậy?"

Cung nữ mặt dài cặp mắt nhìn nàng, thấy dung mạo nàng quả thật tinh xảo xinh đẹp, không khỏi suy nghĩ sâu xa hơn. Nàng ta nhanh chóng quyết định, mỉm cười nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Đây là chuyện tốt đấy. Cung nữ biết chữ không nhiều, nếu có chỗ nào tốt, tỷ tỷ chúc

mừng người trước nhé."

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn ra, sau đó cũng mỉm cười đáp lễ: "Cảm ơn tỷ tỷ, mượn lời cát tường của tỷ."

Cung nữ mặt dài bèn dẫn mấy người kia rời đi.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn qua khe hở giữa mọi người, thấy Lâm Phán với ánh mắt loé lên, mỉm cười nhìn nàng.

Quả là mặt dày.

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười đáp lại.

Đợi đến khi phòng ăn yên tĩnh trở lại, Phó Tư Duyệt mới nhỏ giọng hỏi: "Có phải Mộc Phương cô cô muốn tìm một cung nữ biết chữ, nên Hồng Cần cô cô đã tiến cử người không?"

Nàng ấy cũng đã suy ra được toàn bộ câu chuyện.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Chắc là vậy, chỉ là không biết cuối cùng có chọn ta hay không."

Mộc Phương thuộc Khôn Hòa cung, là Tư Tẩm cô cô phụ trách việc ngủ nghỉ của Hoàng Hậu, ngày thường cũng quản lý những việc vặt vãnh bên cạnh Hoàng Hậu. Việc hầu hạ Hoàng Hậu nương nương hàng ngày do bốn vị quản sự cô cô thay phiên nhau đảm nhiệm.

Người mà Mộc Phương cô cô muốn chọn, có lẽ cũng là cung nữ có thể hầu hạ bên người Hoàng Hậu nương nương.

Ý định chọn người này hẳn là đã có từ trước khi họ nhập cung, nên lúc đó Hồng Cần mới hỏi những cung nữ ở lại Trữ Tú cung có biết chữ hay không.

Vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Thẩm Khinh Trĩ thấy Phó Tư Duyệt sốt ruột, bèn nhẹ giọng nói: "Về rồi kể cho người nghe kỹ hơn, hôm nay chắc sẽ có kết quả."

Nàng nói sẽ có kết quả, quả nhiên đến chiều tối thì có.

Thẩm Khinh Trĩ và Phó Tư Duyệt đã gói xong hộp điểm tâm, đang lót bông vào hộp đựng văn phòng tứ bảo, đang bận rộn thì Mộc Phương đã đến.

Lúc này trời đã tối, Trường Tín cung lên đèn, trong phòng phải thắp tám cây đèn cung đình mới đủ sáng.

Trên người Mộc Phương vẫn còn mang theo hơi lạnh, vừa vào phòng nàng ấy liền phui phui áo choàng đầy sương giá. Triều Vân lập tức tiến lên giúp nàng ấy cởi áo choàng, rồi đi gọi Hồng Cần. Hồng Cần vội vàng đến nhìn nàng ấy một cái.

Mộc Phương gật đầu với nàng ấy.

Hồng Cần không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt dần nở nụ cười thoải mái: "Để muội gọi đến?"

Mộc Phương nói: "Gọi đến đây đi, bên nường nường không thể thiếu người, ta nói ngắn gọn."

Hồng Cần bèn cao giọng gọi: "Khinh Trĩ, lại đây."

Thanh âm này của nàng ấy đã thu hút sự chú ý của mọi người về phía Thẩm Khinh Trĩ.

Thẩm Khinh Trĩ vỗ vỗ tay trấn an Phó Tư Duyệt, bước nhanh đến trước mặt hai vị cô cô, phúc thân hành lễ, thoải mái nói: "Khinh Trĩ tham kiến Mộc Phương cô cô."

Trên mặt Mộc Phương không có mấy vẻ tươi cười, nàng ấy nhìn

Thẩm Khinh Trĩ từ trên xuống dưới. Dưới ánh đèn rực rỡ, tiểu cô nương này còn xinh đẹp hơn ban ngày ba phần, quả thật như tiên nữ giáng trần.

Mộc Phương nhớ đến lời dặn dò của Hoàng Hậu nương nương, bèn nói: "Thư Âm Trai ở Khôn Hòa cung thiếu một cung nữ quét dọn, ta đã hỏi cô cô của các người, vậy thì chọn người đi. Ngày mai người chuyển đến Khôn Hòa cung, đến Thư Âm Trai làm việc."

Lời này vừa dứt, cả phòng im phăng phắc.

Một lát sau, mới có người lên tiếng hỏi: "Tại sao lại chọn nàng ta?"

Chương 19: Khôn Hòa cung

Người lên tiếng dĩ nhiên là Lâm Phán, kẻ đã nhắm đến "cơ hội" này từ lâu.

Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ mới phát hiện ra hôm nay rằng, có lẽ Lâm Phán đã biết từ trước về việc Khôn Hòa cung có một chức vụ mới này, nên nàng ta mới dốc hết tâm cơ để có được nó.

Kết quả là dù nàng ta có cố gắng thế nào, cuối cùng người có được chức vụ này vẫn là Thẩm Kinh Trĩ.

Dù có tâm cơ sâu sắc đến đâu, chung quy cũng chỉ là một thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi. Lâm Phán lập tức không ngồi yên được nữa, mở miệng hỏi thẳng.

Tất nhiên, sau khi hỏi xong nàng ta liền đỏ mặt, luống cuống nói: "Cô cô, nô tỳ không phải..."

Nàng ta ấp úng, tỏ vẻ rất sợ hãi, lời nói cũng mơ hồ.

Mộc Phương nào có thể không biết tâm tư của những nha đầu này? Nàng ấy không quá để tâm đến việc các tiểu cung nữ nghi ngờ quyết định của mình, thậm chí còn cảm thấy vui mừng, bởi vì lý do trong đó nhất định phải nói rõ ràng.

Ánh mắt nàng ấy lướt qua mấy cung nữ tam đẳng lớn tuổi kia, rồi mới chậm rãi mở miệng: "Thư Âm Trai là nơi nương nường ngày thường đọc sách lễ Phật, trong trai có rất nhiều sách, muốn hầu hạ ở Thư Âm Trai nhất định phải biết chữ, đây là yêu cầu cơ bản nhất."

Nếu không biết chữ, làm sao có thể thu dọn thư phòng cho Hoàng

Hậu nương nương, lại càng không thể quản lý tốt từng tử điền tịch kia.

Thư Âm Trai vốn chỉ có ba cung nữ hầu hạ, một đại cung nữ dẫn dắt hai cung nữ nhị đẳng, chuyên trách sắp xếp thư tịch. Chỉ có điều, hai cung nữ nhị đẳng năm nay đều đã đến tuổi, không muốn ở lại trong cung nữa. Hoàng Hậu nương nương bèn khai ân, không chỉ cho Thượng Cung Cục chọn nơi ở tốt cho họ, mà còn cho Sở Tư Nghi sở ngoài cung để mắt trông nom, chọn cho hai cung nữ mỗi người một trượng phu tốt.

Hoàng Hậu nương nương tuy nhân từ, nhưng Thư Âm Trai cũng không thể không có người hầu hạ.

Đại Sở tuy lập quốc đã hơn trăm năm, cũng từng có thời kỳ thái bình thịnh thế phồn hoa như gấm. Bề ngoài Đại Sở dường như là một xã hội cởi mở, văn hóa đa dạng, Thịnh Kinh ca vũ thái bình, dường như ai ai cũng biết đọc biết viết, ai ai cũng có thể gánh hàng rong bán hàng. Trên thực tế, trong dân gian Đại Sở, đa số nhà văn chỉ miễn cưỡng cho nhi tử đi học.

Nhi tử vẫn là người nổi dãi tông đường.

Xuất thân của người ta, chung quy vẫn có sự khác biệt. Các cung nữ bình thường đa phần xuất thân từ nông hộ, bản thân gia cảnh đã nghèo khó, lại có ai nỡ cho nữ nhi đi học.

Cung nữ biết chữ trong cung thật sự là trăm người mới chọn được một, biết chữ mà còn lanh lợi hiểu chuyện thì càng ít ỏi. Ngay cả Khôn Hòa cung của Hoàng Hậu nương nương cũng phải tuyển chọn kỹ càng mới chọn được ba người, trong đó có một người là sau khi vào cung mới tự học thành tài nhờ vào sự thông minh của mình.

Ban đầu Mộc Phương còn lo lắng, hai cung nữ này đi rồi thì Thư Âm Trai biết làm sao. Nhưng Hồng Cần đã sớm báo tin cho nàng ấy: "Nếu nha đầu đó lanh lợi, nhất định có thể giữ lại cho tỳ, còn nếu

không lành lợi thì cũng là số mệnh của nàng ấy không tốt."

Mộc Phương chờ rồi lại chờ, mãi đến khi qua năm, hai cung nữ kia sắp rời cung, mới nói rõ với Hồng Cần.

Hồng Cần chỉ cười: "Tiểu nha đầu đó à, là một đứa lành lợi."

Hồng Cần nói như vậy, Mộc Phương liền yên tâm. Nàng ấy nói muốn bẩm báo với Thái Vi và kiểm tra danh sách thân phận của Thẩm Kinh Trĩ, trên thực tế những việc này đã được kiểm tra từ trước, có một số việc đã được định sẵn ngay từ đầu.

Nhưng làm như vậy sẽ đặc biệt long trọng nghiêm túc, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ được chọn cũng không dám lơ là, sẽ ngoan ngoãn hầu hạ ở Thư Âm Trai.

Quả nhiên, Mộc Phương vừa mở miệng, cả phòng cung nữ đều nín thở. Dù sao họ cũng không biết chữ, chỉ riêng điều này đã không thể biện minh.

Người hỏi là Lâm Phán, cuối cùng người kết thúc cũng chỉ có thể là nàng ta. Nàng ta hành lễ với Mộc Phương, cung kính cúi đầu: "Vâng, nô tỳ đã biết."

Mộc Phương không nhìn nàng ta nữa, mà quay sang nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Ngày mai đến sớm một chút, có việc phải làm đấy."

Nói xong, nàng ấy liền rời đi.

Hồng Cần liếc nhìn các cung nữ đang ngăn người: "Còn ngày ra đó làm gì, không được lười biếng."

Đến tối, khi trở về Trữ Tú cung, Thẩm Kinh Trĩ và Phó Tư Duyệt đi lấy hai chậu nước nóng về ngâm chân, Phó Tư Duyệt mới nói: "Hôm nay rốt cuộc là chuyện gì vậy? Người có nhìn ra gì không?"

Thẩm Kinh Trĩ động đậy ngón chân trong chậu nước, hỏi nàng ấy: "Lúc đó Hồng Cần cô cô hỏi người là gì?"

Phó Tư Duyệt suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Cũng là hỏi ta có biết chữ không, còn hỏi người có biết thêu thùa không, ngoài ra không nói gì thêm."

Thẩm Kinh Trĩ bèn gật đầu: "Chính là như vậy, xem ý tứ của hai vị cô cô, Thư Âm Trai năm ngoái đã thiếu người, vừa lúc chúng ta nhập cung, có thể chọn người từ các cung nữ mới."

Nhưng cũng không phải cứ biết chữ là được.

Dung mạo, đức hạnh đều phải đạt yêu cầu mới có thể đưa vào thư phòng của Hoàng hậu nương nương.

Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng nói: "Người còn nhớ mấy hôm trước, ngày tuyết rơi lớn đó xảy ra chuyện gì không? Lúc đó ta cảm thấy không hợp lý lắm, hình như toàn bộ sự việc đều là để hãm hại chúng ta, khiến chúng ta mất đi sự tín nhiệm của Hồng Cần cô cô, nhưng người ra tay dường như cũng không lập tức được lợi gì."

Phó Tư Duyệt nói: "Đúng vậy, tổn công vô ích, cũng không biết là vì cái gì."

Thẩm Kinh Trĩ khẳng định: "Vì chức vụ này."

"Cái gì?" Phó Tư Duyệt ngăn ra, "Họ làm sao biết được?"

Mãi đến hôm nay khi Mộc Phương xuất hiện ở phòng ăn, Thẩm Kinh Trĩ và nàng ấy mới biết có một chức vụ tốt như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ: "Vì năm ngoái đã có chỗ trống này, các cô cô chắc hẳn đã bắt đầu chọn người từ trước. Những người thông minh tự nhiên có thể suy đoán ra manh mối từ lời nói, hơn nữa..."

"Hơn nữa, người hãm hại chúng ta sau lưng, đại khái cho rằng Hồng Cần cô cô thích chúng ta hơn, cho rằng chức vụ này phải xem ý nguyện của Hồng Cần cô cô, nên mới dùng hạ sách này."

Nếu Hồng Cần không thích họ, thì chức vụ này sẽ luân chuyển đến người tiếp theo.

Sẽ là ai đây?

Hai người nhìn nhau, cùng đồng thanh nói: "Lâm Phán."

Người ra tay, nhất định là người cuối cùng được lợi.

Phó Tư Duyệt thở dài một hơi: "Ngay cả ta cũng không moi ra được tin tức, vậy mà nàng ta lại biết được?"

Nàng ấy có chút buồn bực lại có chút không vui, luôn cảm thấy năng lực của mình bị xem thường.

Thẩm Kinh Trĩ cũng ngăn người ra vì lời của nàng ấy, một lúc sau mới như chợt hiểu ra: "Có lẽ là có người nhắc nhở nàng ta."

Đây chỉ là một suy đoán mà thôi.

Hai tiểu cô nương nhỏ giọng thảo luận vài câu, phát hiện bản thân thật sự không phân tích ra được gì, bèn không nói đến chuyện này nữa.

Ngâm chân xong, Phó Tư Duyệt giúp nàng thu dọn hành lý, trên mặt lộ ra vài phần không nỡ: "Sau này chúng ta không ở chung một chỗ nữa rồi."

Nàng ấy và Thẩm Kinh Trĩ trước đây cùng thôn, chỉ là một người là cô nhi ở Vinh Ân đường, một người là đứa trẻ có phụ mẫu đầy đủ, ngày thường không nói với nhau câu nào, cũng không hiểu rõ về nhau lắm.

Ai ngờ phụ mẫu nàng ấy lần lượt qua đời, huynh tẩu không muốn nuôi thêm nàng ấy vài năm ăn không ngồi rồi, vì thế hai người mới tình cờ gặp nhau trong cung.

Thuở nhỏ không trở thành bạn bè, lại nhận ra nhau trong chốn cung cấm xa lạ này, dần dần trở thành bạn tốt.

Thẩm Kinh Trĩ biết, sự dựa dẫm này của họ với nhau phần lớn là bắt nguồn từ nỗi sợ hãi cô độc không nơi nương tựa, nhưng cả hai đều là người có tâm hồn trong sáng, nên trong sự dựa dẫm này không hề lẫn tạp bất kỳ sự lợi dụng hay vụ lợi nào.

Đối với việc nàng sắp đến Thư Âm Trai làm việc, trong lòng Phó Tư Duyệt chỉ có vui mừng và không nỡ.

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thực cũng có chút không nỡ, bên cạnh có một người có thể tin tưởng, những ngày tháng ở Trữ Tú cung cũng bình yên ổn định, trong sâu thẳm tâm hồn nàng quả thực có chút lưu luyến.

Nhưng... chỉ có chút mà thôi.

Hiện giờ có một con đường tốt hơn, nàng nhất định phải dứt khoát bước đi, không thể quay đầu lại, cũng sẽ không quay đầu lại.

Thẩm Kinh Trĩ nghiêm túc nói: "Ta cũng không nỡ xa người, đã có cơ hội này ta nhất định phải thử xem sao. Tư Duyệt, người ở lại Trữ Tú cung một mình, nhất định phải cẩn thận hơn, nếu thật sự có chuyện gì thì cứ đi tìm Hồng Cần cô cô, nàng ấy nhất định sẽ không quá thiên vị."

Phó Tư Duyệt gật gật đầu, hốc mắt đỏ hoe, chỉ nghẹn ngào nói được một tiếng "Ừ".

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ vai nàng ấy, hai người im lặng một lúc lâu, Phó

Tư Duyệt liền cười với nàng: "Chỉ cách nhau một con đường nhỏ, sao lại làm như sinh ly tử biệt vậy, sau này đến ngày nghỉ chúng ta lại cùng nhau trò chuyện."

"Được, một lời đã định." Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười.

Đồ đạc của Thẩm Kinh Trĩ rất ít, một lát đã thu dọn xong, nàng cùng Phó Tư Duyệt nằm xuống, đắp chăn bông dày dặn.

Trong phòng đốt than củi, chỉ còn lại chút tàn tro cuối cùng, khói không nhiều, sẽ không khiến người ta nghẹt thở nhưng cũng không dễ ngủ. Thẩm Kinh Trĩ mơ màng, sắp ngủ thiếp đi thì nghe thấy Phó Tư Duyệt nói: "Kinh Trĩ, người sẽ có tiền đồ như gấm."

Thẩm Kinh Trĩ mở mắt ra, nhìn màn che mờ ảo trước mắt, cũng nói: "Người cũng vậy."

Hai người an tâm chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ dậy sớm hơn mọi ngày, nàng nhẹ nhàng mặc y phục xong, liền ra khỏi phòng.

Nàng không từ biệt Phó Tư Duyệt cũng không cần từ biệt, nàng vác bọc hành lý, trước tiên đến trước cửa phòng Hồng Cần.

"Cô cô," Thẩm Kinh Trĩ không gõ cửa, "Cô cô, Kinh Trĩ cảm tạ cô cô đã chiếu cố, sau này nhất định sẽ làm việc cho tốt, hầu hạ nương nương cho tốt để không phụ lòng tốt của cô cô."

Nếu Hồng Cần có một chút xíu nào tin vào màn kịch ngày tuyết rơi hôm ấy, nghi ngờ tính cách mà này sinh ra hoài nghi đối với Thẩm Kinh Trĩ, thì dù nàng là người duy nhất thích hợp trong nhóm cung nữ này, Hồng Cần cũng không thể nào chọn nàng.

Đã chọn, thì chứng tỏ Hồng Cần tin tưởng vào phẩm chất của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm Hồng Cần rốt cuộc có nghe thấy hay không, nói xong, nàng liền nhanh chóng rời khỏi Trữ Tú cung.

Lúc này mới sáng sớm, trong cung vẫn còn tối om, chỉ có đám thái giám tạp dịch quét dọn đang bận rộn trong các con đường nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ bước nhanh, thoăn thoắt trong con đường nhỏ im ắng, chỉ trong chốc lát đã đến cửa sau của Khôn Hòa cung.

Lúc này cửa cung vẫn đóng chặt. Thẩm Kinh Trĩ bước lên nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong rất nhanh liền truyền đến một thanh âm non nớt: "Ai đó?"

Thẩm Kinh Trĩ đáp: "Nô tỳ là Thẩm Kinh Trĩ đến từ Trữ Tú cung, phụng mệnh của Mộc Phương cô cô đến Thư Âm Trai làm việc."

Giọng của nàng vừa dứt, cánh cửa liền mở ra.

Trời vẫn chưa sáng, đất trời mù mịt, giữa những bức tường cung im lìm, Thẩm Kinh Trĩ lập tức nhìn thấy mái ngói lưu ly bay bổng của chính điện Khôn Hòa cung. Màu vàng kim lấp lánh, dù là sáng sớm ánh sáng chưa rõ ràng nhưng cũng đủ thu hút ánh nhìn, uy nghiêm mà trang trọng.

Đây là nơi mà người người ao ước ở Đông Tây lục cung, là chính cung của Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, mỉm cười với tiểu thái giám canh gác trẻ tuổi: "Đa tạ tiểu công công."

Nói xong, nàng vừa đưa ra thẻ bài vừa bước chân vào Khôn Hòa cung.

Con đường này, nàng nhất định phải kiên trì bước đi.

Chương 20: Hâu Thư

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khôn Hòa cung nằm ở phía Nam Càn Nguyên cung, là quần thể cung điện lớn thứ hai trong toàn bộ Trường Tín cung. Trước đây, Thẩm Kinh Trĩ chỉ mới vào Đông sương phòng của hậu điện, nhưng cũng đã cảm nhận được sự nguy nga tráng lệ của Khôn Hòa cung.

Với khí thế của Đại Sở, chỉ riêng một Khôn Hòa cung thôi cũng đã rộng rãi hơn cả cung điện của Hoàng Đế và Hoàng Hậu Đại Hạ cộng lại.

Thẩm Kinh Trĩ đi theo tiểu thái giám men theo hành lang hướng về phía Tây chính điện.

Ở phía Tây chính điện có một tòa lầu hai tầng đứng sừng sững. Thẩm Kinh Trĩ tinh mắt, vừa nhìn đã thấy tấm biển "Thư Âm Trai" treo trên lầu.

Tiểu thái giám liền cười nói: "Đây chính là Thư Âm Trai, tỷ tỷ mời vào."

Chưa nói được mấy câu, đã gọi "tỷ tỷ" một cách thuận miệng.

Thẩm Kinh Trĩ mang theo bọc hành lý nhỏ, theo hắc đến cửa Thư Âm Trai. Lúc này trời đã tờ mờ sáng, hầu hết các cung nữ thái giám đều đã thức dậy, nhưng ai nấy đều nhẹ nhàng, đi lại làm việc dường như không một tiếng động.

Cửa lớn Thư Âm Trai mở rộng, bên trong có một thân ảnh đang đứng. Thẩm Kinh Trĩ đứng ở cửa, nghe tiểu thái giám chào hỏi:

"Hầu Thư tỷ tỷ, cho tiểu đệ thỉnh an."

Trong phòng trà nhỏ ở tầng một Thư Âm Trai, thân ảnh kia quay đầu lại nhìn, thấy Thẩm Kinh Trĩ đứng sau tiểu thái giám, nhàn nhạt nói: "Là Thẩm Kinh Trĩ? Vào đi."

Tiểu thái giám làm động tác mời, Thẩm Kinh Trĩ mới nhẹ nhàng bước vào Thư Âm Trai.

Nàng đi thẳng đến trước mặt Hầu Thư, khom người hành lễ: "Hầu Thư tỷ tỷ, muội là Thẩm Kinh Trĩ đến từ Trữ Tú cung, phụng mệnh của Mộc Phương cô cô và Hồng Cần cô cô đến Thư Âm Trai làm việc."

Hầu Thư đang sửa sang bình hoa trong phòng trà, nghe vậy liền nói: "Trước khi đến đây, chắc người cũng biết, Thư Âm Trai chỉ cần cung nữ biết đọc biết viết. Hai cung nữ dưới trướng ta đều sắp xuất cung, có chỗ trống nên mới chọn người."

Thẩm Kinh Trĩ lại hành lễ: "Vâng."

Hầu Thư không nói tiếp, nàng ấy sửa sang bình hoa mẫu đơn cho ngay ngắn đẹp mắt, mới đứng dậy nói: "Người theo ta."

Thẩm Kinh Trĩ đi theo nàng ấy bước những bước nhỏ vào bên trong.

Toàn bộ Thư Âm Trai có hình bát giác, cửa chính đối diện với hậu điện. Từ cửa chính đi vào, bên trái là phòng trà nhỏ tràn ngập ánh nắng, ngoài ra, sáu mặt còn lại đều là thư khố.

Tuy Thư Âm Trai không lớn, nhưng lại chứa rất nhiều sách. Hầu Thư dẫn Thẩm Kinh Trĩ đi xem từng thư khố một.

Hầu Thư chỉ cao hơn Thẩm Kinh Trĩ nửa cái đầu, nàng ấy đi phía trước, giọng điệu nhàn nhạt nhưng lời nói thì không thiếu một câu

nào.

"Kinh, sử, tử, tập, du ký, truyện tranh, thư khố ở tầng một được sắp xếp theo thứ tự này. Việc đầu tiên người phải làm là ghi nhớ tất cả các loại sách trong mỗi thư khố. Nếu nương nương muốn tìm sách gì, phải tìm ra trong vòng một khắc."

Loại công việc này, đối với cung nữ bình thường mà nói quả thực khó hơn lên trời. Ngay cả những cung nữ biết đọc biết viết sơ sơ cũng cần thời gian dài ghi nhớ mới làm được, nhưng Thẩm Kinh Trĩ thì khác. Rất nhiều sách trong này, trước đây nàng đã từng đọc qua, chỉ cần nhìn lướt qua tên sách là biết cách phân loại, chỉ cần làm quen lại với thư khố này là được.

Thẩm Kinh Trĩ nghiêm túc gật đầu: "Vâng, muội đã biết."

Hầu Thư lại quay đầu nhìn nàng một cái: "Tính tình người cũng tốt đấy."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy mỉm cười.

Hầu Thư không cao lắm, dáng người cũng không mảnh mai, ngược lại có vẻ đầy đặn, khuôn mặt tròn trịa, mày thanh mắt sáng, trông giống như búp bê phúc lộc trên tranh tết, nhìn rất hiền lành. Nhưng khi nói chuyện, nàng ấy lại rất lạnh nhạt, dường như không hứng thú với cung nữ mới đến là Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ biết nàng ấy là đại cung nữ, cũng đã hầu hạ ở Thư Âm Trai nhiều năm, hơn nữa nàng ấy cũng không quan tâm thái độ của người ngoài ra sao, chỉ cần làm tốt phận sự của mình, trong cung sẽ không dễ mắc lỗi.

Vì vậy dù Hầu Thư nói gì, nàng cũng đều cười đáp "Vâng".

Hầu Thư nói xong về thư khố cuối cùng, căn dặn: "Công việc ở Thư Âm Trai kỳ thực không nhiều, việc quét dọn trong này đã có cung nữ

tạp dịch làm, việc của người là khi họ bận rộn thì trông chừng, đừng để họ lấy đồ của Thư Âm Trai."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến cầu thang, lần lượt lên lầu. Tầng hai của Thư Âm Trai là thư phòng hoàn toàn thuộc về Hoàng Hậu nương nương.

Cửa sổ lưu ly bốn phía khiến toàn bộ gác mái trở nên sáng sủa, vừa lên tầng hai, tầm mắt liền trở nên rộng mở.

Đi lên cầu thang, bên tay trái là một căn phòng nhỏ tào nhả, chỉ bày một bộ bàn trà và bình phong, phía bên kia là thư phòng của Hoàng Hậu nương nương. Đi vòng qua bình phong sơn thủy hữu tình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn, văn phòng tứ bảo trên bàn đã được bày sẵn sàng, ngoài ra còn có một đỉnh lư hương bằng đồng mạ vàng.

Giữa bàn trải một tờ giấy Tuyên Thành, mực trên giấy vẫn còn hơi ướt, Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn, phát hiện Hoàng Hậu đang viết bài thơ "Sơn Trung" của Vương Duy, nhưng chỉ viết ba câu đầu, câu cuối "Không lục thấp nhân y" chưa viết.

Hầu Thư nói: "Mỗi ngày sau giờ nghỉ trưa, nương nương đều đến thư phòng đọc sách viết chữ, thường sẽ có một vị cô cô đi theo, không cần chúng ta hầu hạ bên cạnh. Người chỉ cần đến hầu hạ khi nương nương cần mài mực, pha trà, tìm sách, còn những lúc khác cứ ở ngoài bình phong, coi như mình không có mặt."

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ra, họ tương đương với người quản thư của Thư Âm Trai, muốn hầu hạ bên cạnh nương nương cơ bản là không thể.

Như vậy cũng tốt rồi.

Tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ rất tốt, nàng cười nói với Hầu Thư: "Vâng, muội hiểu rồi, tỷ tỷ cứ yên tâm."

Ý của Hầu Thư là, dù nghe thấy gì nhìn thấy gì, cũng cứ coi như mình không tồn tại. Nếu có tin tức gì từ nơi này truyền ra ngoài, người đầu tiên bị mất mạng chính là họ.

Hầu Thư kỳ thực cũng biết, cung nữ được chọn đến đây chắc chắn không có kẻ nào ngu ngốc, chỉ là Thẩm Kinh Trĩ này sinh ra thật sự quá xinh đẹp, ban đầu nàng ấy có chút lo lắng.

Không phải nàng ấy có thành kiến gì với những cô nương xinh đẹp, chỉ là ở chốn thâm cung nội viện này, phàm là những người có chút nhan sắc đều muốn có được nhiều thứ hơn người khác.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ rất hiểu chuyện, Hầu Thư cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng ấy dẫn Thẩm Kinh Trĩ xuống lầu: "Trước đây, hai người họ ở cạnh phòng ngủ của ta, giờ trống ra liền sắp xếp cho người ở đó. Chỉ là vừa đúng ở cuối dãy phòng tập thể, nửa đêm về sáng sẽ hơi lạnh."

Mùa đông này sắp qua rồi, qua năm tuyết tan, chớp mắt sẽ đến mùa xuân.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Vậy là muội được hưởng phúc của các tỷ tỷ rồi."

Nàng chỉ là một cung nữ tam đẳng, vào Khôn Hòa cung đã có thể ở riêng một phòng, dù là căn phòng cuối cùng, sao có thể không khiến người ta ghen tị chứ?

Nói cho cùng, vẫn là do công việc ở Thư Âm Trai đặc thù, không dám để họ ở chung với những cung nữ khác, sợ lỡ miệng nói ra những chuyện không nên nói rồi gây ra rắc rối.

Thẩm Kinh Trĩ biết công việc này sẽ có rủi ro, nhưng cơ hội cũng rất nhiều, còn phải xem nàng có nắm bắt được hay không. Trong

lòng nàng vững vàng, khát vọng muốn vươn lên càng thêm mãnh liệt. Gần hai tháng làm cung nữ, nàng dần bỏ xa đa số những người cùng đợt, trở thành tiểu cung nữ duy nhất được vào Khôn Hòa cung.

Nói thật lòng, trong lòng nàng cảm thấy rất thoải mái. Thành tựu đạt được nhờ sự nỗ lực và ưu tú của bản thân, khiến người ta vô cùng thỏa mãn, là điều mà những việc khác không thể mang lại.

Thẩm Kinh Trĩ theo Hầu Thư đi qua mấy chỗ rẽ, đến căn phòng cuối cùng của dãy nhà ngược ở phía ngoài cùng của Khôn Hòa cung. Căn phòng này còn nhỏ hơn cả phòng ốc ở Trữ Tú cung, phía đối diện với sân thậm chí không có cửa sổ, chỉ có một cửa sổ nhỏ trên mái nhà để thông gió.

Hầu Thư lấy chìa khóa từ trong túi mở ổ khóa đồng trên cửa, rồi đẩy cửa bước vào: "Người dọn dẹp qua loa một chút đi, một khắc sau đến Thư Âm Trai làm việc."

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ, tiễn nàng ấy rời đi rồi đóng cửa phòng lại. Sau khi phục hồi tinh thần, nàng nhìn chiếc giường hẹp kê sát tường và bộ bàn ghế dưới cửa sổ, khẽ cười lẩm bẩm: "Thật tốt."

Tuy phòng nhỏ nhưng có một chiếc tủ đầu giường có khóa, Thẩm Kinh Trĩ cất ít đồ đạc cá nhân ít ỏi của mình vào trong tủ, giữ chặt đệm, thấy đều đã được thay mới, bèn không nghỉ ngơi nữa.

Chưa đầy một khắc nàng đã quay lại Thư Âm Trai làm việc.

Cung nữ tạp dịch được vào Thư Âm Trai cũng đều là người cũ của Khôn Hòa cung, người bình thường không vào được. Hầu Thư dẫn nàng đi nhận mặt mọi người, sau đó nói: "Hiện tại chỉ có hai chúng ta, vì vậy mỗi ngày đều phải đến làm việc. Ban ngày nhất định phải có một người ở lại Thư Âm Trai, ban đêm thay phiên nhau trực, phòng khi nường nường đọc sách ban đêm."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Muội hiểu rồi."

Hầu Thư lại nhìn y phục trên người nàng, suy nghĩ một chút mới nói: "Tháng này trong cung nhiều việc, lại có ngày vui của đại diện hạ, đợi đến tháng sau ta sẽ bẩm báo với Mộc Phương cô cô, cho người thăng lên nhị đẳng cung nữ, y phục cũng sẽ được đổi thành áo khoác bông bằng lụa tím, mặc lên sẽ sáng sủa hơn."

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ còn có chuyện tốt như vậy, trên mặt càng thêm rạng rỡ, thanh âm cũng lớn hơn một chút: "Vâng ạ!"

Hầu Thư nhìn vẻ mặt vui mừng của nàng, không nhịn được cũng cười theo.

Vốn dĩ nàng ấy đã có tướng mạo phúc hậu, nhưng lại luôn lạnh lùng, nói chuyện cũng nhàn nhạt, lúc này cười lên có vẻ đặc biệt vui mừng, khiến người ta dễ dàng sinh lòng hảo cảm.

Thẩm Kinh Trĩ theo nàng ấy làm quen với ba cung nữ tạp dịch, Hầu Thư liền để nàng trông chừng họ quét dọn thư khố tầng một, còn mình thì lên tầng hai.

Ba cung nữ làm việc rất nhanh nhẹn, một người lau sàn, một người lau tủ sách, còn một người dọn dẹp phòng trà nhỏ, chưa đầy nửa canh giờ đã làm xong công việc hôm nay.

Họ lần lượt cáo từ Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ cũng không tiện lên lầu quấy rầy Hầu Thư, liền bắt đầu xem từ thư khố đầu tiên. Nàng muốn sớm xem hết sách trong kho, sau này khi lấy dùng sẽ không phải lục tung lên tìm kiếm.

Đến đầu giờ Ty, Hầu Thư mới xuống lầu: "Đi thôi, dẫn người đi ăn sáng."

Thẩm Kinh Trĩ cùng nàng ấy đến căn phòng lớn ở dãy nhà ngược phía Đông, làm quen với các tỷ tỷ ở Khôn Hòa cung.

Khôn Hòa cung có một chường điện cô cô, bốn chường sự cô cô, tám Tư Chúc cung nữ, tám đại cung nữ, còn cung nữ nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng, tạp dịch thì không đếm xuể.

Nhưng số lượng Tư Chúc cung nữ chưa đủ, hiện tại chỉ có hai cung nữ thêu thùa, một cung nữ làm bánh, một cung nữ xông hương, còn bốn vị trí đang trống.

Tám đại cung nữ cũng chỉ có sáu người, Hầu Thư là một trong số đó. Nàng ấy khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, đã qua tuổi xuất cung, có lẽ sẽ phải ở lại trong cung mãi.

Vì còn khá trẻ nên nàng ấy chỉ là đại cung nữ, thêm một hai năm nữa có lẽ sẽ được thăng lên làm Tư Chúc. Hiện tại, trong số các đại cung nữ ở lại trong cung, nàng ấy không phải là người có tư lịch lâu nhất nhưng lại đặc biệt nhất.

Bởi vì công việc của nàng ấy, không ai có thể thay thế được.

Nàng ấy dẫn Thẩm Kinh Trĩ đến cửa phòng lớn, chỉ vào nữ tử xinh đẹp tuyệt trần phía sau: "Các vị tỷ tỷ muội muội, đây là cung nữ mới của Thư Âm Trai, tên là Thẩm Kinh Trĩ. Kinh Trĩ, hành lễ với các tỷ tỷ đi."

Những người được ăn cơm ở đây chỉ có thể là Tư Chúc, đại cung nữ và cung nữ nhất đẳng được sủng ái. Thẩm Kinh Trĩ nhờ công việc ở Thư Âm Trai, cũng coi như là được sủng ái.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu hành lễ: "Kinh Trĩ xin chào các tỷ tỷ, mới đến đây, mong các tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn."

Nàng vừa dứt lời, liền nghe thấy một thanh âm bén nhọn vang lên: "Ôi chao, khuôn mặt nhỏ nhắn này đến Thư Âm Trai thật là phí phạm, Xuân Cảnh Uyển mới là nơi thích hợp."

(Sao chị đi đâu cũng bị ghét thế nhỉ, chắc tại đẹp quá mà
[Click để xem ảnh](#)
)

Chương 21: Hoàng hậu

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩng đầu lên, liền thấy người nói chuyện là một cung nữ mặc áo xanh ngồi ở bàn ngoài cùng bên trái.

Nàng ta trông khá gầy yếu, mặt dài tay dài, nói thật là có chút khắc nghiệt, nhưng cũng không đến mức xấu xí.

Có thể hầu hạ ở Khôn Hòa cung thì sẽ không có ai xấu xí. Nhưng nàng ta cũng chỉ là một cung nữ thanh tú bình thường mà thôi.

Hầu Thư luôn luôn không có biểu cảm gì, lúc này ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn sang: "Hôm nay cơm sáng không ngon miệng à?"

Cơm sáng không ngon sao? Còn không bịt được miệng người.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ý, cố nén cười. Cung nữ kia hung hăng trừng mắt nhìn hai người, quay đầu nói: "Xem nàng ta có thể ở lại được bao lâu."

Hầu Thư căn bản lười để ý đến nàng ta, dẫn Thẩm Kinh Trĩ đến ngồi ở một bàn khác: "Người cứ chọn món mình thích ăn, không cần phải câu nệ."

Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt nhìn, trên bàn bày hai bát cháo, một bát cháo trứng bắc thảo thịt nạc đặc sánh, một bát cháo gạo kê củ mài, kèm theo một ổ bánh bao, chả thịt và mấy cái bánh hành, xung quanh còn bày thêm vài món dưa muối: dưa chuột muối, rau dền muối, củ cải muối, sợi củ cải muối, có đủ cả.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức biết, trong này có mấy món chắc chắn là do Ngự Thiện Phòng làm.

Nàng không tỏ ra thiếu kiến thức, bèn múc cho mình một bát cháo trứng bắc thảo thịt nạc, lại gấp thêm một cái bánh bao, cắn nhẹ một miếng, bên trong là nhân tôm khô, đậu phụ, nấm hương, miến, thêm chút dầu mè, thơm ngon vô cùng.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ càng thêm hài lòng. Quả nhiên chỉ có vươn lên, mới có thể có được cuộc sống mà nàng mong muốn.

Ăn sáng xong, Thẩm Kinh Trĩ và Hầu Thư trở về Thư Âm Trai, Hầu Thư mới nói: "Nàng ta là đại cung nữ dưới trướng Tề Quang cô cô, tên là Trần Hoài Lục, thường hay thích nói xấu sau lưng người khác, người không cần để ý đến nàng ta."

Thẩm Kinh Trĩ đáp: "Vâng."

Hai người vào Thư Âm Trai, Hầu Thư căn dặn: "Người theo ta lấy danh sách, nếu có chỗ nào không hiểu có thể đến hỏi ta. Mấy ngày nay nường nường bận rộn có lẽ sẽ không đến Thư Âm Trai, người tốt nhất nên ghi nhớ hết đi."

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ, lấy một quyển sách dày cộp, ngồi trong phòng trà nhỏ bắt đầu học thuộc lòng.

Mấy ngày ở Khôn Hòa cung này, quả là hiếm có được sự yên bình.

Thẩm Kinh Trĩ học thuộc xong danh sách, cố ý giả vờ không hiểu mấy chỗ, đến hỏi Hầu Thư. Đợi đến khi nàng đã nắm được đại khái các loại sách trong thư khố, thì cũng đến sinh thần của đại hoàng tử.

Sáng sớm ngày hôm đó, Khôn Hòa cung đã trở nên bận rộn. Tuy không có việc gì cho Thẩm Kinh Trĩ và Hầu Thư nhưng hai người cũng dậy sớm, ăn sáng xong liền ở lại Thư Âm Trai.

Bên ngoài thật sự rất náo nhiệt.

Ngay cả trong thâm cung yên tĩnh, vào những ngày náo nhiệt như thế này cũng có thể nghe thấy tiếng ca hát, chúc tụng vang lên khắp nơi.

Thẩm Kinh Trĩ không hứng thú lắm với sự náo nhiệt bên ngoài, những trò vui muôn hình muôn vẻ kia, chẳng qua chỉ là mọi người tụ tập lại giả vờ vui vẻ diễn trò, không có gì đáng xem.

Vì hôm nay Hoàng Hậu sẽ không đến Thư Âm Trai, Thẩm Kinh Trĩ bèn xin Hầu Thư cho phép chọn một quyển sách để đọc.

Thời tiết hôm nay đẹp một cách bất ngờ. Trên bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng đang trôi, mặt trời lơ lửng trên tầng mây, mỉm cười chiếu sáng mặt đất.

Thẩm Kinh Trĩ dựa vào cửa sổ phòng trà, đọc sách suốt cả ngày, mãi đến khi ăn tối xong mới được Hầu Thư nhắc nhở: "Tối nay trực đêm, người đừng có ngủ gật đấy."

Thư Âm Trai ban đêm luôn yên tĩnh, họ trực đêm phần lớn là ngồi ngủ gà ngủ gật trong phòng trà nhỏ, dù sao cửa lớn cũng phải khóa từ bên trong, nếu có người ngoài đến cũng phải mở cửa từ bên trong trước.

Thẩm Kinh Trĩ liền cười đáp: "Muội biết rồi."

Ăn tối xong, Thẩm Kinh Trĩ về phòng nằm nghỉ một lát, đến giờ Tuất thì ngồi dậy búi tóc gọn gàng, thắp đèn đi đến Thư Âm Trai.

Vào lúc này Khôn Hòa cung vẫn còn rất náo nhiệt.

Thẩm Kinh Trĩ vênh tai lắng nghe, hình như ở chính điện vẫn còn tiệc rượu, các cô công nữ hầu hết đều đang ở đó hầu hạ, hậu điện ngược lại không có mấy người.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu chào hỏi mấy cung nữ quen biết, rồi vào Thư Âm Trai đổi ca với Hầu Thư. Đợi nàng ấy đi rồi mới khóa cửa phòng, tìm chiếc ghế dựa mềm mại mà nàng yêu thích nhất trong phòng trà ngồi xuống.

Chỉ trong chốc lát, Thẩm Kinh Trĩ đã chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Kinh Trĩ bị đánh thức bởi tiếng đập cửa nặng nề.

Nàng bật dậy khỏi ghế, đầu óc vẫn còn choáng váng nhưng tay chân nhanh nhẹn chỉnh trang lại y phục và tóc tai. Vừa chỉnh trang nàng vừa cẩn nhẹ môi dưới, để bản thân nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Đến ngay đây." Thẩm Kinh Trĩ vừa nói vừa bước nhanh ra cửa.

Đến trước cửa, nàng mới hạ giọng hỏi: "Ai đó? Có việc gì sao?"

Bên ngoài truyền đến một thanh âm rất nhỏ: "Là Thái Vi."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ hơi giật mình, vạn vật yên tĩnh, chỉ có phòng trà nhỏ Thư Âm Trai thắp hai ngọn đèn. Thẩm Kinh Trĩ nhìn qua cửa sổ lưu ly, thấy bên ngoài đã tối đen như mực.

Lúc này chắc hẳn đã quá giờ giới nghiêm. Người có thể xuất hiện ở Khôn Hòa cung, nhất định là người của Khôn Hòa cung. Người này nói mình là Thái Vi, vậy thì nàng ấy nhất định là Thái Vi. Trong Trường Tín cung, chưa có ai dám cả gan mạo danh nàng ấy như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ gần như ngay lập tức đã khiến bản thân tỉnh táo lại, nàng nhanh chóng mở chốt cửa, hé ra một khe hở.

"Cô cô..."

Nàng còn chưa kịp nói hết câu, đã thấy Thái Vi dìu một người phụ nhân tóc tai rối bời, mặt đỏ bừng. Thẩm Kinh Trĩ theo bản năng lùi lại hai bước: "Cô cô mau mời vào."

Đợi Thái Vi dìu người vào Thư Âm Trai, Thẩm Kinh Trĩ cố gắng đè nén nhịp tim đang đập dữ dội trong lồng ngực, nhanh chóng cài then cửa phòng.

Thái Vi dìu phụ nhân kia đi về phía trước vài bước, dường như có chút khó khăn. Thẩm Kinh Trĩ do dự một lát, mới tiến lên đỡ lấy cánh tay còn lại của phụ nhân, im lặng cùng Thái Vi dìu lên lầu.

Thư Âm Trai dù sao cũng chứa rất nhiều sách, sợ xảy ra hỏa hoạn nên tầng hai ban đêm không thắp đèn.

Ba người vất vả lắm mới lên đến tầng hai, Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng nói với Thái Vi: "Cô cô đợi một lát, nô tỳ đi thắp đèn."

Thái Vi gật đầu, Thẩm Kinh Trĩ liền chạy nhanh vào thư phòng, thắp đèn khắp nơi. Thư phòng tầng hai lập tức sáng bừng lên.

Thẩm Kinh Trĩ trở lại cầu thang, cùng Thái Vi dìu phụ nhân ngồi xuống chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn chạm khắc tinh xảo, mới nhỏ giọng hỏi: "Cô cô, có cần thắp đèn treo không ạ?"

Giữa thư phòng có một giá đèn treo cao, trên đó có hai vòng nến, tổng cộng khoảng hai mươi mấy ngọn. Nếu thắp hết lên, ban đêm cũng có thể soi sáng khắp nơi.

Thái Vi thấy nàng làm việc chu đáo, không nói lời thừa thãi, cũng coi như hài lòng, chỉ nói: "Không cần, người đi..."

Nàng ấy suy nghĩ một chút, rồi dặn: "Người đi chuẩn bị chút nước mật ong hoa quế."

Thư Âm Trai chắc chắn không có canh giải rượu, Thẩm Kinh Trĩ hành lễ, lập tức lui xuống.

Đợi xuống đến tầng một, nàng mới dần bình tĩnh lại.

Người vừa rồi nàng chưa từng gặp mặt, chỉ lơ mờ nhìn thấy bóng dáng cao quý trên kiệu, nhưng người có thể được Thái Vi tận tâm hầu hạ như vậy, trong toàn bộ Trường Tín cung chỉ có một người.

Đó chính là Hoàng Hậu nương nương đương triều.

Thẩm Kinh Trĩ không biết tại sao chủ tớ hai người họ lại đột nhiên đến Thư Âm Trai vào lúc nửa đêm, nhưng người ta đã đến, nàng phải cẩn thận hành sự.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má mình, để bản thân tỉnh táo lại, sau đó bắt đầu chuẩn bị nước mặt ong hoa quế.

Sau khi chuẩn bị xong, nàng lại đứng ở cửa cầu thang lắng nghe một lát, rồi mới bưng khay lên lầu. Vừa lên lầu, nàng đã nghe thấy tiếng khóc nức nở truyền đến từ bên trong.

"Ta tự hỏi đã đối xử với ngài ấy hết lòng hết dạ, năm đó hai nhi tử ta đều không còn, ta đau lòng như vậy nhưng vẫn nhận nuôi Dục nhi," thanh âm trầm thấp của phụ nhân như dòng nước chảy róc rách qua dòng sông băng giá, "Nhưng ngài ấy thì sao? Trong lòng ngài ấy có từng có ta? Nào là thanh mai trúc mã, nào là hai trẻ vô tư, nào là nể tình xưa nghĩa cũ, đều là lừa người."

"Thật nực cười."

Thanh âm của phụ nhân ghen ngào như muốn khóc.

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, nhưng Thái Vi đã nhìn thấy nàng, nàng đành phải cẩn thận bưng khay lên, đặt lên chiếc bàn vuông nhỏ ngoài bình phong, rồi lui lại vài bước, có người vào phòng nhỏ bên kia tầng hai, ngay cả thở cũng nhẹ nhàng hơn.

Nàng cố gắng giấu mình trong góc, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện từ thư phòng truyền đến. Nhưng trách nhiệm của nàng là đợi hầu hạ khi Hoàng Hậu nương nương đến Thư Âm Trai,

Thải Vi không lên tiếng, nàng không thể xuống lầu.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ đến gần Hoàng Hậu như vậy, cũng là trong hoàn cảnh khó xử và không thích hợp nhất, nhưng nàng cũng có thể hiểu được, dù là Hoàng Hậu nương nương anh minh thần võ, từ bi hiền huệ đến đâu cũng sẽ có lúc mệt mỏi và đau lòng.

Ai cũng là con người, là con người thì không có ai hoàn hảo.

Khôn Hòa cung và Thư Âm Trai đều là nơi của Hoàng Hậu, ở đây bà ấy hoàn toàn không cần phải che giấu, muốn nói gì thì nói. Nhưng phần lớn thời gian khoắc lên mình phượng bào Hoàng Hậu, bà ấy chưa bao giờ nói năng lung tung. Chỉ có lúc này đêm khuya thanh vắng, say rượu mơ màng, bà ấy mới có thể tâm sự với Thải Vi vài câu.

Hoàng hậu Tô Dao Hoa nghiêng người dựa vào ghế, tay phải chống lên khuôn mặt hơi nóng bừng, tay trái nghịch ngợm cốc nước mật ong hoa quế đã uống được một nửa, nghịch ngợm một lúc, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Bà đã nhiều năm không khóc rồi.

Đợi đến khi nước mắt đầm đìa, làm ướt cả hoa văn kim phượng trên tay áo, bà mới chợt hỏi: "Ta khóc sao?"

Thải Vi đau lòng không thôi, nàng ấy đứng bên cạnh Hoàng Hậu, nhẹ nhàng vỗ về lưng bà, dùng thanh âm dịu dàng nhất dỗ dành: "Nương nương, hôm nay là ngày vui, muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc một trận, ngày mai sẽ ổn thôi."

Tô Dao Hoa khẽ lắc đầu: "Sẽ không ổn đâu."

Bà ấy mặc cho nước mắt lăn dài trên gò má ửng đỏ: "Năm đó khi ta gả cho ngài ấy, mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, vì biết Thái Tử có

thể sẽ lên ngôi, nên hôn lễ cũng có chút vội vàng, nhưng ta không cảm thấy mình bị bạc đãi, một lòng một dạ làm Thái Tử Phi cho tốt."

Năm đó tình cảm nồng nàn, trong men say của tân hôn, đôi phu thê trẻ cũng từng có những khoảnh khắc tươi đẹp và hạnh phúc. Nhưng khoảng thời gian đó quá ngắn ngủi. Hoằng Trị Đế dù sao cũng là Thái Tử, là người kế vị, hậu cung của hắn vĩnh viễn không thể chỉ có một mình Thái Tử Phi.

Thế là, trắc phi, lương đệ, lương viên, chiêu huấn,... từng nữ nhân xinh đẹp lần lượt xuất hiện ở Dục Khánh cung của Thái Tử, xuất hiện sau lưng Tô Dao Hoa. Thời gian bà gặp Thái Tử ngày càng ít, sự thân mật quấn quýt giữa hai người cũng dần biến mất theo năm tháng và những ngày sống trong nhung lụa.

Nước mắt của Tô Dao Hoa như bao cay đắng tủi hờn trong lòng những năm qua, trong phút chốc bỗng tuôn trào.

"Kỳ thực ta chưa từng đòi hỏi ngài ấy phải chung tình, cũng chưa từng mong cầu cả đời cả kiếp, thậm chí... thậm chí ta còn bằng lòng nuôi hài tử của người khác, cũng chỉ vì muốn hậu cung được yên ổn, để ngài ấy không phải lo lắng chuyện hậu cung, nhưng ngài ấy thì sao?"

Tô Dao Hoa khóc đến khàn cả giọng: "Nhưng trong lòng ngài ấy rốt cuộc có từng có ta? Ngay cả Dục nhi, e rằng hắn cũng chỉ là..."

Tô Dao Hoa ghen ngào, cuối cùng lẩm bẩm: "Dù có ân ái hòa thuận, chung quy vẫn khó bình tâm."

Chương 22: Ngôi vị thái tử

Lời này nghe thật náo lòng.

Ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng cảm thấy Hoàng hậu say rượu nói lời mê sảng rồi.

Chuyện phu thê, ai nói rõ được đây?

Nhà đế vương dường như vĩnh viễn không có chuyện chân tình. Thẩm Kinh Trĩ trước kia chưa từng gặp, Thẩm Kinh Trĩ hiện tại cũng không mong cầu. Nàng là người từng trải nên nhìn rất rõ ràng, Hoàng Hậu chẳng qua chỉ là nhân lúc say rượu nói ra vài câu cho thống khoái, thực tế trong thâm tâm có lẽ đã sớm hiểu rõ.

Chân tâm thật lòng, ân ái nồng nàn, đó đều là chuyện trong thoại bản.

Hoàng Thượng có thể dành cho bà ấy hai ba phần tôn trọng, hai ba phần để tâm, cũng đã hơn người khác rất nhiều rồi.

Dù sao, khi đại hoàng tử chưa đầy tháng, Hoàng Thượng đã kiên quyết để Hoàng Hậu nhận nuôi đứa bé này, đồng thời không cho Hoàng Hậu mạo hiểm sinh nở nữa. Đối với Hoàng hậu lúc đó đang suy yếu, đây là sự an ủi lớn nhất cũng là kết quả tốt nhất. Hai lần sinh nở mất con đã hoàn toàn vắt kiệt sức khỏe và tinh thần của Hoàng hậu.

Cho dù là Hoàng Thượng không muốn mất đi người thê tử này, hay chỉ là bản thân Tô Dao Hoa, thì đó cũng đã là biểu hiện của sự yêu thương trân trọng.

Thải Vi là người lắng nghe tốt nhất, nàng ấy chậm rãi vỗ về tấm lưng gầy yếu của Hoàng Hậu, chỉ nói: "Nương nương, nhưng chúng ta cũng có sự ân ái hòa thuận mà, phải không?"

Lật giở những trang sử dày nặng, có mấy vị Hoàng Hậu nguyên phối có thể cùng Hoàng Thượng kể vai sát cánh đến cuối cùng?

Sức khỏe Tô Dao Hoa không tốt, từ sau khi nhị hoàng tử chết non, bà bắt đầu mắc chứng hàn khí, luôn luôn khí huyết hư nhược, sức khỏe vô lực. Bao nhiêu năm qua nhờ những vị thuốc quý hiếm bồi bổ, trông có vẻ khỏe mạnh nhưng theo tuổi tác ngày càng cao thì càng khó duy trì.

Bà đã rất lâu rồi không uống rượu. Nếu không phải hôm nay vui vẻ, bà cũng sẽ không uống nhiều rượu như vậy, khiến bản thân say mềm. Nhưng một khi say rượu, những oán trách và đau buồn chất chứa trong lòng sẽ như thủy triều ủa về, quanh quẩn trong tâm trí không xua đi được.

Thải Vi nhẹ nhàng vỗ về lưng Hoàng Hậu, thanh âm càng thêm dịu dàng: "Hơn nữa, nương nương còn có đại điện hạ, dù thế nào đại điện hạ cũng luôn hướng về nương nương."

Tiêu Thành Dục là một hài tử hiếu chuyện, tuy mới chỉ vừa vặn tóc nhưng nên làm như thế nào, nên hướng về ai, trong lòng hẳn rất rõ ràng.

Tô Dao Hoa cúi đầu lau nước mắt, khẽ nói: "Nhưng hẳn cũng sẽ mềm lòng với Phùng Mịch Nhi."

Thải Vi lập tức lên tiếng: "Nghĩ phi nương nương là sinh mẫu của đại điện hạ, nếu đại điện hạ được Hoàng Hậu nuôi dưỡng mà không quan tâm đến sinh mẫu, thì quá mức bạc tình, trong ngoài triều dã sẽ đồn đại ra sao? Nương nương sẽ phải mang tiếng xấu gì?"

Nàng ấy nhỏ nhẹ an ủi: "Mỗi lần đại điện hạ đều rất biết chừng

mục, vừa không để Nghi phi đạt được mục đích, vừa khiến Hoàng Thượng đau lòng nường nường, ngài ấy đã làm rất tốt rồi."

Tô Dao Hoa thở dài một hơi: "Hắn cũng đáng thương."

Trong cung, e rằng chỉ có mình Dục nhi là có hai mẫu thân.

Các hoàng tử, công chúa khác tuy cũng gọi bà là mẫu hậu, nhưng dù sao cũng ghi dưới tên sinh mẫu của mình, trong lòng luôn hướng về sinh mẫu hơn.

Nghe những lời nói ấy, Tô Dao Hoa dần dần thoát khỏi tâm trạng u sầu, bi lụy của thiếu nữ.

"Nói cho cùng, mong người khác mềm lòng, trông chờ vào sự thương hại và lòng tốt của người khác, đều vô dụng," Thần sắc Tô Dao Hoa hơi lạnh đi, kiên định nói, "Hiện tại, điều quan trọng nhất là ngôi vị Thái Tử."

"Nhị ca của Đức phi hiện đang giữ chức tả đô ngự sử, Hoàng Thượng muốn chấn chỉnh quan lại, nhất định phải trọng dụng hắn ta. Hơn nữa, Tướng gia từ xưa đến nay là gia tộc danh giá ở Thanh Khê, môn sinh trải rộng thiên hạ, trong triều có nhiều bè phái, có thể nói là thế lực hùng mạnh."

Tô Dao Hoa xuất thân từ Hộ Quốc Công nhất đẳng Tô gia, tổ tiên từng theo cao tổ Hoàng Đế chinh chiến thiên hạ, con cháu đời sau đều trung quân ái quốc, dũng cảm thiện chiến, nhân tài văn võ kiệt xuất. Đến đời phụ thân của Tô Dao Hoa, vẫn là quốc công nhất đẳng, chưa từng bị tước vị hay giáng cấp.

Tô Dao Hoa được chọn làm Thái Tử Phi, chính là nhờ thân phận đích trưởng nữ của Tô gia.

Còn Đức phi năm đó được chọn làm trắc phi, cũng là vì xuất thân từ Tướng gia. Cho nên: Thực phi, An tần, Hòa tần về sau, đại khái đều

là do được Hoàng Đế sủng ái mới có được vị phân, khác với bà và Đức phi.

Người mà Tô Dao Hoa luôn đề phòng nhất chính là Đức phi.

Thải Vi: "Nương nương, nếu Hoàng Thượng thật sự coi trọng Đức phi như vậy, thì đã không đợi đến khi đại diện hạ ba tuổi mới để Đức phi sinh hạ nhị diện hạ, đây là ngài ấy đang muốn nương nương yên tâm."

Quả thực, Hoảng Trị Đế vẫn coi trọng Hoàng Hậu hơn, nếu không, đại hoàng tử đã không phải là đại hoàng tử, mà đã là tam hoàng tử rồi. Nhưng ba tuổi đối với hoàng gia mà nói, căn bản không tính là gì, cũng có thể Hoảng Trị Đế không có ý định đợi ba năm. Kết cục như ngày hôm nay, chẳng qua chỉ là Đức phi không may mắn mà thôi.

Tô Dao Hoa lúc này đã lau khô nước mắt, lạnh nhạt nói: "Ngài ấy chỉ là không muốn hậu cung rối loạn, hậu cung có thể tạm thời bình yên ổn định, chính là ngôi vị Hoàng Hậu vững chắc, ngôi vị đích trưởng tử vững chắc, triều đình mới có thể an ổn, dân chúng mới yên tâm."

Dừng một chút, Hoàng Hậu lại nói: "Không nói đến chuyện này nữa, Trường Uyên vẫn còn ở Hàn Cổ trấn sao?"

Thải Vi liền đáp: "Vâng ạ, tam gia vẫn còn ở phiên trấn, năm nay ngài ấy dâng tấu xin hồi kinh, Hoàng Thượng chưa chấp thuận, cũng chưa phái tham tướng mới đến hỗ trợ."

Gần đây Đại Hạ có nhiều động thái, các trấn biên cương đều bắt đầu điều động binh mã chống lại sự quấy rối của Đại Hạ. Tam đệ của Tô Dao Hoa hai năm trước đã được điều đến Hàn Cổ trấn, hai năm nay vẫn luôn thống lĩnh binh mã trấn giữ biên cương.

Tướng lĩnh biên cương của Đại Sở ba năm thay đổi một lần, Tô Trường Uyên xin hồi kinh trước Tết là hợp lý nhất. Nhưng Hoảng Trị

Để không hạ chỉ chấp thuận, ông ta chỉ khích lệ vài câu, nói hăn vất vả, bảo hăn hãy tiếp tục tận trung báo quốc.

Tô Trường Uyên đành phải tiếp tục ở lại Hàn Cổ trấn.

Việc hăn không về, đối với Hoàng Hậu mà nói là chuyện tốt, nhưng đối với tỷ tỷ mà nói lại luôn phải nơm nớp lo sợ.

Tưởng gia dù có môn sinh khắp thiên hạ, nhưng dù sao cũng không có ai nắm giữ binh phù, chung quy không có chỗ dựa vững chắc như Tô gia.

Tô Dao Hoa im lặng một lát, cuối cùng thở dài: "Hôm nay người xem sinh thần của Dục nhi tổ chức long trọng như vậy, nhưng ai ai cũng đều che giấu tâm tư, không dám nói thêm một lời."

Sức khỏe bà không tốt, Hoàng Thượng luôn vất vả lo lắng, sức khỏe càng kém hơn. Cuối năm ngoái, chỉ một cơn cảm mạo nhỏ mà cả tháng trời không khỏi, khiến cả triều đình đều lo lắng.

Trong hậu cung, nếu không phải có thêm hàng chục cung nữ trẻ tuổi vào cung, tăng thêm chút không khí vui mừng, thì e rằng không khí còn căng thẳng hơn cả triều đình.

Thải Vi lại nói: "Có lẽ không còn bao lâu nữa đâu."

Hôm nay là sinh thần Tiêu Thành Dục, những người đến đều là mệnh phụ phu nhân, trong đó có vài vị là phu nhân của các vị thái phó và giáo thụ ở Thượng Thư Phòng, ai nấy đều hết lời khen ngợi Tiêu Thành Dục.

Họ lựa chọn thời điểm khen ngợi rất khéo léo, đúng lúc Hoàng Thượng đang nhận bái tạ của đại hoàng tử vì công ơn dưỡng dục.

Trong mắt Thải Vi thoáng hiện ý cười: "Lúc đó nương nương đang uống trà, không nhìn thấy sắc mặt của Đức phi khó coi vô cùng."

Tô Dao Hoa nghe người khác khen ngợi nhi tử mình, không nhin được mà nở nụ cười. Tiếng cười của bà ấy truyền ra từ thư phòng, khiến Thẩm Kinh Trĩ đang trốn trong phòng nhỏ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, vị Hoàng Hậu nương nương này cũng là người rất tinh táo. Trái tim của nam nhân, sao có thể quan trọng bằng ngôi vị Hoàng Đế của nhi tử chứ?

Tô Dao Hoa: "Xem ra, ta phải nhanh chóng khiến chuyện này trở thành kết cục đã định. Thái Vi, người đi lấy phong thư mà ta đã viết vào năm Hoảng Trị thứ năm."

Thái Vi không chút do dự, nàng ấy tháo chìa khóa bên hông, mở cánh cửa tủ dưới cùng của tủ sách trong cùng thư phòng, lấy ra một hộp gấm đã phủ một lớp bụi.

Trên hộp gấm thêu hoa trắng tròn, chỉ là vì mười mấy năm trôi qua, những sợi kim tuyến bạc trên đó đã mờ đi. Nàng ấy dùng khăn lau sạch bụi bặm trên hộp gấm, đặt ngay ngắn trước mặt Tô Dao Hoa: "Nương nương, đây là..."

Tô Dao Hoa: "Đây là những phong thư ta viết cho Tiểu Bảo năm đó, bao nhiêu năm trôi qua, ta vẫn rất nhớ bọn họ."

Trong giọng nói chứa đựng sự hoài niệm, không nở cùng đau lòng, nhưng nhiều hơn cả là sự kiên định: "Nhưng không thể chỉ có một mình ta nhớ bọn chúng, với tư cách là phụ thân của bọn chúng, Hoàng Thượng cũng nên cùng ta ôn lại những năm tháng đó."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ hít vào một hơi, chiêu này của Hoàng Hậu thật cao minh.

Trước tiên để phu nhân của thái phó khen ngợi đại hoàng tử, thuyết phục bằng lý lẽ; sau đó dùng chuyện đau lòng mất hài tử của đế

hậu năm xưa mà lay động tình cảm. Lý lẽ và tình cảm đều nghiêng về phía Hoàng Hậu, vậy còn ngôi vị Thái Tử thì sao?

Bà ấy tuy say rượu, khóc lóc đau đớn, nhưng chỉ trong chốc lát đã trở lại thân phận Hoàng Hậu nương nương, mẫu hậu của đại hoàng tử. Bà ấy đến Thư Âm Trai không chỉ là để tìm một nơi không người mà khóc, mà còn muốn lấy lại hộp "nỗi đau mất con" này.

Cao minh thật!

Thẩm Kinh Trĩ thật lòng khâm phục Hoàng Hậu nương nương, xem ra ngôi vị Thái Tử của đại hoàng tử dường như sẽ không có quá nhiều sóng gió.

Tô Dao Hoa nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp gấm, một lúc lâu sau mới nói: "Đi thôi, nên an bài rồi."

Thải Vi dìu Hoàng Hậu đứng dậy, tay trái cất hộp gấm vào tay áo, đỡ lấy cơ thể gầy yếu của bà ấy đi ra ngoài.

Đến cửa cầu thang, Thải Vi hơi dừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ nhờ ánh đèn trong thư phòng mà nhìn thấy động tác của hai người, bèn nhanh chóng đi ra khỏi phòng nhỏ, im lặng đỡ lấy cánh tay còn lại của Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu kỳ thực không say lắm, bà biết Thư Âm Trai luôn có người trực đêm, lúc này mới phát hiện là một tiểu cung nữ xa lạ chỉ mới mười mấy tuổi. Bà nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nàng liền rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Nương nương, nô tỳ là cung nữ mới đến Thư Âm Trai, tên là Thẩm Kinh Trĩ."

Những người có thể vào Thư Âm Trai đều là do những vị cô cô tâm phúc của bà nhất tuyển chọn, Tô Dao Hoa cũng không lo lắng tiểu cung nữ này sẽ ra ngoài nói lung tung. Phàm là những kẻ dám nhiều lời, e rằng cũng không nói được câu thứ hai.

Tầng một, tầng hai đều đã thắp một nửa số đèn, tuy không sáng bằng ban ngày nhưng cũng đủ soi rõ khuôn mặt xinh đẹp, tinh xảo của Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng sinh ra đã xinh đẹp, người cũng trẻ trung khỏe mạnh trông như nụ hoa sắp nở trong mùa xuân, tươi tắn mà rực rỡ.

Tô Dao Hoa: "Tốt lắm."

Bà ấy cũng chỉ nói hai chữ, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ tiễn họ ra khỏi Thư Âm Trai, Tô Dao Hoa cũng không nói thêm gì nữa.

Những ngày sau đó trôi qua như nước chảy.

Thẩm Kinh Trĩ quen với cuộc sống ở Thư Âm Trai, cũng dần dần làm quen với mấy vị cô cô trong Khôn Hòa cung. Thịnh thoảng Hoàng Hậu đến Thư Âm Trai đọc sách, nàng đều cung kính hầu hạ bên cạnh, còn có thể trò chuyện với Hoàng Hậu nường nường vài câu.

Một năm, hai năm, ba năm, nàng từ tam đẳng thăng lên làm cung nữ nhất đẳng, cũng có được chỗ đứng của riêng mình ở Khôn Hòa cung.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã đến mùa đông năm Hoảng Trị thứ hai mươi tư.

Năm nay, Thẩm Kinh Trĩ mười tám tuổi.

Năm nay, Tiêu Thành Dục cuối cùng đã được phong làm Thái Tử, trở thành người kế vị.

Chớp mắt đã đến mùa xuân ấm áp, hoa tươi nở rộ.

Chương 23: Khinh Trĩ, người có muốn ở lại trong cung không?

Mùa xuân năm Hoảng Trị thứ hai mươi tư, mưa nhiều hơn mọi năm. Khi những cơn mưa phùn kéo dài liên miên nhiều ngày liền, ngay cả các tiểu cung nữ trong cung cũng có chút lo lắng.

Trong số các tiểu cung nữ mới tiến cung năm ngoái, có hai nha đầu lanh lợi biết chữ, được Hồng Cần cô cô cân nhắc, cuối năm ngoái đã được đưa đến Khôn Hòa cung.

Hiện tại Thư Âm Trai có bốn cung nữ, Thẩm Khinh Trĩ và Hầu Thư không cần phải trực đêm nữa.

Hầu Thư đã được thăng lên làm Tư Chức, chỉ kém cô cô một bậc, nhưng vì được Hoàng Hậu nương nương tín nhiệm, nên thỉnh thoảng ra khỏi Khôn Hòa cung, ai ai cũng phải gọi nàng ấy một tiếng "Hầu Thư tỷ tỷ". Còn Thẩm Khinh Trĩ cũng chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi đã từ tam đẳng thăng lên nhất đẳng, hơn nữa xem ý tứ của Thái Vi cô cô, có lẽ đến mùa hè, nàng sẽ được thăng lên làm đại cung nữ.

Nàng cũng mới chỉ mười tám tuổi mà thôi.

Ba năm làm cung nữ ở Thư Âm Trai, Thẩm Khinh Trĩ dần dần thích ứng với mọi thứ ở Trường Tín cung của Đại Sở, cũng nhờ sự thuận tiện của Thư Âm Trai, nàng gần như thuộc lòng lịch sử Đại Sở, những chuyện lớn nhỏ đã từng xảy ra trong cung, nàng đều có thể kể ra vanh vách.

Cuộc sống ở Khôn Hòa cung tuy có vẻ hoa lệ nhưng cũng không phải ngày nào cũng náo nhiệt. Hoàng Hậu sức khỏe yếu ớt, một

năm có đến nửa thời gian là dưỡng bệnh, Khôn Hòa cung cũng theo đó mà yên tĩnh. Phần lớn thời gian, Khôn Hòa cung có thể nói là đóng cửa sống cuộc sống của riêng mình.

Hoàng Hậu nương nương có sức khỏe không tốt, tự nhiên phải có các phi tần khác hiệp trợ quản lý lục cung. Cuối năm Hoảng Trị thứ hai mươi một, An tần sinh hạ thêm một vị hoàng tử, liền được tấn phong làm Hiền phi. Hiện tại trong cung là bốn vị phi tần cùng nhau quản lý lục cung.

Hoàng Hậu tuy buông tay, nhưng trong ngoài cung và trên dưới triều đình lại càng quan tâm đến đại hoàng tử Tiêu Thành Dục hơn, ngay cả Hoàng Thượng cũng thường xuyên dẫn theo nhi tử đã trưởng thành này ở bên cạnh để nghe chính sự.

Ba năm qua, trong cung tuy có vẻ bình lặng, nhưng dưới mặt nước yên ả lại có những cơn sóng ngầm cuộn trào.

Hoàng Thượng từng mắc một trận bệnh nặng vào năm Hoảng Trị thứ hai mươi, lúc đó gần như đã không qua khỏi, nhờ thái y viện dốc hết sức chữa trị mới cứu ngài ấy trở về từ bờ vực cái chết. Từ đó về sau, sức khỏe của Hoàng Thượng đã không còn được như trước.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, vì nàng ngoan ngoãn hiểu chuyện, trầm ổn thông minh, nên Hoàng Hậu rất yêu quý nàng, ngay cả khi không đến Thư Âm Trai, thỉnh thoảng cũng gọi nàng đến tẩm cung trò chuyện, chơi cờ.

Khi Hoàng Thượng đến Khôn Hòa cung thăm Hoàng Hậu nương nương, thỉnh thoảng Thẩm Kinh Trĩ cũng vừa đứng lúc hầu hạ bên cạnh. Theo nàng thấy, sức khỏe của vị Hoàng Đế này, trông còn kém hơn cả Hoàng Hậu.

Nhưng dù vậy, hai năm nay trong cung lại có thêm một vị hoàng tử và một vị công chúa, tần vị cũng có sự thay đổi.

Hoa không nở trăm ngày đỏ, người không sống ngàn ngày tốt, luôn có những màu sắc mới mẻ tràn ngập hậu cung, tạo nên sự phồn hoa phú quý bậc nhất thiên hạ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Hoàng Hậu từ sau lần say rượu vào tháng giêng năm Hoảng Trị thứ hai mươi một, bà ấy đã không còn say rượu nói lời mê sảng nữa. Có lẽ cũng từ ngày đó, bà ấy đã buông bỏ rất nhiều chấp niệm trong lòng, biết được điều mình nên có nhất là gì.

Hiện tại, khi mũ thái tử được đội lên đầu Tiêu Thành Dục, Hoàng Hậu có lẽ đã hoàn thành được một nửa tâm nguyện.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết quả cuối cùng.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ vẫn dậy sớm như thường lệ, nàng cùng Hầu Thư ăn sáng xong, liền đến Thư Âm Trai dọn dẹp sách mà Hoàng Hậu nương nương đã đọc hôm qua.

Hầu Thư nói: "Sáng sớm vừa có người đưa hoa tươi đến, chọn mấy cành tươi tắn cắm vào bình đi."

Thẩm Kinh Trĩ cười đáp: "Vâng."

Nàng xuống lầu lấy hoa, bưng một bó lớn đủ màu sắc tươi tắn lên lầu, nét mặt tươi cười rạng rỡ như chứa đựng cả mùa xuân.

Hầu Thư vô tình liếc nhìn nàng, tay đang lau bàn khẽ dừng lại, quay người quan sát Thẩm Kinh Trĩ một cách chăm chú.

Năm đó khi Thẩm Kinh Trĩ đến Khôn Hòa cung mới chỉ mười bốn tuổi, tuy là một mỹ nhân nhưng vì còn trẻ con nên thiếu vài phần phong tình. Mấy năm nay nàng ngày một lớn lên, mắt ngọc mày ngài, dáng người cao ráo, eo thon như liễu lá lướt, mỗi bước đi đều toát lên vẻ yêu kiều xinh đẹp.

Cả người nàng như đóa hoa e ấp, dần dần tỏa ra vẻ rạng ngời của riêng mình.

Giờ đây nhìn lại, trên người nàng không còn nét ngây thơ của thời niên thiếu, mà thay vào đó là vẻ thanh nhã sau khi đắm mình trong biển sách. Lông mày lá liễu, mắt phượng, môi cánh hoa, nàng vốn không trang điểm đậm, ngày thường chỉ để mặt mộc, nhưng vẫn xinh đẹp đến mức kinh tâm động phách.

Hầu Thư vào cung mười mấy năm, mỹ nhân nào mà chưa từng thấy qua? Ngay cả Nghi phi có vẻ đẹp vũ mị tận xương như vậy, dường như cũng chỉ có thế.

Thẩm Kinh Trĩ quả là xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng khác với những người khác. Nàng luôn trầm ổn đoan trang, cách cư xử rất chín chắn, ngay cả Hoàng Hậu nương nương cũng từng khen nàng "thiếu niên như lão thành", không phải người tầm thường.

Hầu Thư suy nghĩ một chút, có lẽ vẻ đẹp của nàng không chỉ là vẻ bề ngoài. Người ta thường nói "cái đẹp nằm ở cốt cách chứ không phải ở túi da", nhưng cả cốt cách lẫn túi da của Thẩm Kinh Trĩ đều rất đẹp.

Hầu Thư đang nghĩ ngợi không khỏi ngẩn người, mãi đến khi Thẩm Kinh Trĩ đến trước mặt, nàng ấy vẫn còn đang thất thần.

"Hầu Thư tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?"

Hầu Thư hoàn hồn, thản nhiên nói: "Ta đang nghĩ, những bông hoa này cũng không đẹp bằng muội."

Bao nhiêu năm qua, Thẩm Kinh Trĩ cũng biết tính tình của Hầu Thư chính là lãnh đạm như vậy. Nàng ấy tuy có dáng người phúc hậu nhưng ít biểu cảm, thiếu đi vài phần vui vẻ hoạt bát, lại có thêm vài phần ung dung tự tại.

"Tỷ lại trêu chọc muội rồi." Thẩm Kinh Trĩ dừng một chút, rồi mỉm cười. Hầu Thư cũng hiếm khi biết trêu chọc người khác.

Hầu Thư không nói thêm gì nữa, hai người cùng nhau trang trí thư phòng, bày biện bình hoa, lư hương, chậu cảnh, sau đó mới cùng nhau xuống lầu.

Họ vừa xuống lầu, tiểu cung nữ mới được phân công đến năm ngoái là Trụy Nhi tiến lên nói: "Hầu Thư tỷ tỷ, Kinh Trĩ tỷ tỷ, vừa rồi Triều Vân tỷ tỷ đến nói, nương nương muốn xem thoại bản "Giọt Lệ Châu" của Vương Thế, bảo hai tỷ tỷ đưa đến ạ."

Hầu Thư liền nói: "Kinh Trĩ đi một chuyến đi."

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ, nàng đi thẳng vào thư khố chuyên để thoại bản, thậm chí không cần nhìn, trực tiếp rẽ vào giá sách thứ ba, đưa tay lấy năm cuốn sách ở hàng thứ hai từ trên xuống.

Trong cung có tất cả bốn bản "Giọt Lệ Châu", còn có một bản in của dân gian, Thẩm Kinh Trĩ đều lấy ra. Nàng đặt sách vào hộp, bản của Vương Thế đương nhiên được đặt trên cùng, bưng hộp gấm ra chào tạm biệt Hầu Thư, rồi đi qua hành lang hương đến chính điện phía trước.

Đến cửa chính điện, ngẩng đầu lên đã thấy người quen.
"Triều Vân tỷ tỷ."

Năm đó, trong số các đại cung nữ bên cạnh Hồng Cần, Triều Vân được điều đến Khôn Hòa cung, trở thành cung nữ Ty Chúc; Văn Hạ thì đến Thượng Cung Cục, cung nữ nhất đẳng bên cạnh Hồng Cần hiện tại là Phó Tư Duyệt và Dư Nhân Nhân.

Triều Vân nhìn thấy nàng, liền cười nói: "Biết ngay là muội đến mà."

Mỗi khi chọn những loại thoại bản này, đều là Thẩm Kinh Trĩ đưa

đến, rất nhiều sách trong đó nàng đã từng đọc qua, có thể cùng Hoàng Hậu nương nương bình phẩm, còn kinh sử tử tập thì do Hầu Thư đưa đến.

Thực ra Thẩm Kinh Trĩ đã từng học qua kinh sử tử tập, trước đây còn được tiên sinh khen ngợi, nói nàng có tư chất thông minh, chỉ là chưa từng nói rõ với người ngoài mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ trò chuyện với Triều Vân vài câu, rồi nhẹ nhàng đi vào tắm điện.

Những năm gần đây, vì Hoàng Hậu sức khỏe yếu nên Khôn Hòa cung đã lập riêng một dược phòng nhỏ, mỗi ngày đều sắc thuốc cho Hoàng Hậu nương nương.

Hôm nay vừa mới uống thuốc xong, trong tắm điện ngoài mùi trầm hương, còn có mùi thuốc đẳng lưu lại. Tuy không đến mức khó ngửi, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ đi qua Tiểu Hoa Thính, Nhã Hân Đường, rồi đi qua thư phòng nhỏ bên ngoài tắm điện, cuối cùng đến trước tấm rèm bằng lụa xanh ngọc bích.

"Nô tỳ thỉnh an nương nương, "Giọt Lệ Châu" đã đưa đến ạ." Thẩm Kinh Trĩ khẽ khom người, nhỏ giọng bẩm.

Bên trong lập tức truyền đến thanh âm dịu dàng của Thái Vi: "Là Kinh Trĩ đó à? Mau vào đi."

Bước chân của Thẩm Kinh Trĩ càng thêm nhẹ nhàng, nàng bước vào trong điện, dưới chân là tấm thảm len hình hoa mẫu đơn, vừa mềm mại vừa êm ái, như bước trên bông.

Thẩm Kinh Trĩ đi vòng qua bình phong bốn mùa, vừa nhìn đã thấy Hoàng Hậu đang nghiêng người dựa vào chiếc giường quý phi bên cửa sổ. Rõ ràng đã là cuối xuân, nhưng trên người bà ấy vẫn đắp

chăn gấm, sắc mặt cũng có vẻ nhợt nhạt.

Đây là do bệnh hàn khí của Hoàng Hậu.

Thẩm Kinh Trĩ bước nhanh đến trước, đưa hai tay ra, khom người hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an nương nương, chúc nương nương vạn phúc."

Ba năm trôi qua, Tô Dao Hoa lúc này trông gầy yếu hơn rất nhiều, có lẽ vì đang bị bệnh, nên tuy không nhìn ra tuổi tác đã cao nhưng vẫn rất mệt mỏi.

Tô Dao Hoa nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, tâm trạng cũng theo đó mà thoải mái hơn: "Ngồi đi."

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng tự mình lấy ghế đầu, chỉ ngồi một chút xíu ngay ngắn bên cạnh Tô Dao Hoa, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho bà ấy.

Trên người Hoàng Hậu gần như không còn chút thịt nào. Tuy chỉ là người quen biết ba năm, hơn nữa lại là chủ tớ khác biệt, nhưng Thẩm Kinh Trĩ thấy bà ấy như vậy, trong lòng cũng có chút chua xót.

Chung quy cũng là một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Nàng vừa xoa bóp chân vừa nhìn Thái Vi mở sách ra, đưa cho Tô Dao Hoa đọc.

Tô Dao Hoa cầm sách chậm rãi đọc.

Trong lúc nhất thời, tấm điện chỉ còn tiếng động nhỏ từ tay Thẩm Kinh Trĩ. Nhưng Hoàng Hậu cũng không để nàng hầu hạ quá lâu, chỉ khoảng một khắc, bà ấy ngược lên nói: "Được rồi, đâu cần người hầu hạ việc này."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười thu tay lại: "Hiếm khi hôm nay được đến hầu hạ nương nương, nô tỳ đương nhiên phải cố gắng thể hiện thật tốt, để xin ban thưởng từ nương nương."

Thẩm Khinh Trĩ giờ đây đã rất thành thạo việc "gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ". Nàng không cảm thấy hầu hạ người khác, lấy lòng người khác có gì là không tốt, một người có thân phận gì, thì phải hành xử cho đúng với thân phận đó.

Khi còn là Quý phi, nàng cao quý đoan trang, người hầu kẻ hạ đông đúc, áo gấm cơm ngon, thậm chí mười ngón tay không dính nước xuân, đến cả bình đựng nước hoa cũng chưa từng chạm vào. Giờ đây làm cung nữ, phải cẩn thận lời nói hành động, siêng năng cần mẫn, trước mặt các quý nhân, cô cô, phải làm một tiểu nha đầu lanh lợi đáng yêu, nếu không làm sao có thể thăng tiến nhanh chóng như vậy?

Muốn có cuộc sống tốt đẹp, phải dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Nếu người khác nịnh bợ Hoàng Hậu như vậy, bà ấy chưa chắc đã để ý, nhưng khi Thẩm Khinh Trĩ nói ra những lời này, trong mắt đều là sự chân thành, khiến người ta tin rằng nàng đang nói những lời thật lòng.

Miệng lưỡi ngọt ngào lanh lợi, nhưng cũng cẩn thận, chín chắn.

Nàng dường như sinh ra đã thích hợp với cuộc sống trong cung cấm. Ba năm qua, nàng dần dần được Tô Dao Hoa nhớ mặt đặt tên, từ cung nữ tam đẳng đến nhị đẳng, rồi đến nhất đẳng như hiện tại, nàng dần dần có được chỗ đứng ở Khôn Hòa cung.

Ai nhìn thấy nàng cũng đều gọi một tiếng "Khinh Trĩ tỷ tỷ". Cho dù nàng là thật lòng trung thành, hay giả vờ trung thành, thì những gì nàng làm đều khiến người ta thoải mái và hài lòng.

Tô Dao Hoa đọc đến lời của Diêu Kim Tuyết trong sách: "Trớ trêu

thay, người người đều muốn quyền cao chức trọng, ta lại chỉ muốn một lang quân tốt toàn tâm toàn ý với mình."

Tô Dao Hoa dừng tay lật sách, bà rũ mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, người thấy Trường Tín cung này thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ không biết tại sao Hoàng Hậu lại hỏi như vậy, bèn nhanh chóng đáp: "Trong cung tự nhiên là cái gì cũng tốt ạ."

Tô Dao Hoa cảm thấy hứng thú. Bà ấy hơi chống tay dậy, Thái Vi liền đỡ bà ấy ngồi dậy, kê thêm hai chiếc gối mềm phía sau.

"Người nói xem, tốt ở chỗ nào?"

Thẩm Kinh Trĩ cười híp mắt: "Trong cung được ăn no mặc ấm, bốn mùa đều có y phục mới, hàng tháng còn có tiền tiêu vặt, nương nương cũng thường xuyên thưởng, từ khi vào cung đến nay, nô tỳ đã dành dụm được khá khá, trong lòng rất vui mừng."

Tô Dao Hoa cũng bật cười. Sắc mặt bà ấy nhợt nhạt gầy gò, trông có vẻ thiếu sức sống, nhưng khi cười lên lại rất dịu dàng.

"Chỉ vậy thôi sao?"

Thẩm Kinh Trĩ không biết bà ấy muốn hỏi gì, suy nghĩ một chút rồi mới cẩn thận trả lời: "Nô tỳ cảm thấy, sống trong cung rất thoải mái."

Người người đều nói cung cấm giam cầm con người, nàng lại nói thoải mái.

Tâm trạng Tô Dao Hoa khẽ động.

Tô Dao Hoa hỏi nàng: "Người thấy thoải mái? Thoải mái ở chỗ nào?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, lần này nàng nói thật: "Cuộc

sống của con người trên thế gian này đại khái đều là do xuất thân quyết định. Nông dân ngày ngày làm việc từ sáng sớm đến tối mịt, thương nhân mở cửa hàng buôn bán, đón tiếp khách hàng. Nhà quan lại thì càng có nhiều quy củ hơn, phu nhân phải làm gì, tiểu thư phải làm gì, công tử phải làm gì, hạ nhân phải làm gì, quan gia phải làm gì, mỗi người đều có vị trí của mình, không được vượt quá giới hạn."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Trước đây ở Vinh Ân đường, ngày nào nô tỳ cũng phải theo các ma ma làm những việc trong khả năng của mình, từ nhỏ đến lớn không lúc nào được nghỉ ngơi. Sau này lớn hơn một chút mới được đến huyện học làm công việc quét dọn, những năm tháng đó, bây giờ nhớ lại vẫn thấy bình yên hạnh phúc."

Câu này tuy là bịa đặt, nhưng nàng nói cũng là tâm trạng của mình khi còn là khuê nữ, ở nhà đọc sách.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Hoàng Hậu đang chăm chú nhìn mình, trong mắt dường như có ý khích lệ, hít sâu một hơi, rồi nàng nói tiếp: "Nương nương không chê nô tỳ lảm nhảm, vậy nô tỳ xin nói thêm vài câu."

"Nô tỳ cho rằng, mỗi người đều có nơi thích hợp để sinh tồn, đối với nô tỳ mà nói, mọi thứ trong cung đều khiến nô tỳ cảm thấy thoải mái. Mỗi ngày đều có giờ giấc cố định để ăn cơm, giờ giấc cố định để quét tước, cắm hoa, xông hương, dọn dẹp. Khi nương nương đến còn có thể đọc sách cùng nương nương, mở mang kiến thức. Quan trọng nhất là, nô tỳ không cần phải lo lắng cho tương lai, lo lắng sau khi cập kê sẽ không có nhà để về, như vậy đã rất tốt rồi."

"Trước đây ở Vinh Ân đường, nô tỳ không được học may vá, cũng không có ai dạy nô tỳ đọc viết, những điều này đều là học được ở trong cung."

Khôn Hòa cung có rất nhiều cung nữ, từ khi Thẩm Kinh Trĩ trở thành cung nữ nhất đẳng, rất nhiều việc đã không cần nàng phải tự

mình làm, đặc biệt là từ năm ngoái có thêm hai tiểu cung nữ, nàng và Hầu Thư không cần trực đêm nữa, buổi tối rảnh rỗi thường cùng nhau may vá.

Việc may vá Thẩm Kinh Trĩ vốn đã biết, tuy không phải là người thêu thùa giỏi giang, nhưng đường kim mũi chỉ cũng tinh xảo, đẹp mắt. Nhưng sau khi trọng sinh thành Thẩm Thái, nàng lại không biết. Vinh Ân đường không thể nào tốn công dạy họ những thứ này, có thể nuôi họ lớn khôn đã là tốt lắm rồi.

Thẩm Kinh Trĩ cùng các cung nữ như Hầu Thư học lại từ đầu, lại học được rất nhiều cách may vá và kiểu dáng mới, cuộc sống trôi qua cũng có thêm nhiều thú vị.

Nàng vừa nói vừa nghĩ, trên mặt không khỏi nở nụ cười thoải mái.

Nàng thật sự không nói dối. Thẩm quý phi trước kia vào cung mười năm, Thẩm cung nữ bây giờ cũng đã vào cung ba năm, nàng sống trong hoàng cung mười mấy năm, đã quen với mọi thứ trong cung, bây giờ bảo nàng thay đổi ra ngoài sống lại cuộc sống trước kia, e rằng nàng sẽ không thích ứng được.

Tô Dao Hoa không ngờ nàng lại có nhiều cảm xúc như vậy, nói rất nhiều nhưng không hề khiến người ta cảm thấy giả dối.

Đây là những lời thật lòng của nàng.

Tô Dao Hoa nghe xong lời của Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng ngượng ngùng cười, không khỏi khích lệ: "Người rất tốt, có thể nói thật với ta, ta thấy rất tốt."

Một tiểu nha đầu mười mấy tuổi lại có thể nhìn thấu mọi chuyện, ngay cả bà đôi khi cũng oán hận phụ mẫu đã đưa bà vào cung năm đó, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại rất bình tĩnh. Hoặc có thể nói, đối với một cô nhi, bản thân đã không có lựa chọn nào khác, vào cung làm cung nữ chính là con đường tốt nhất.

Tô Dao Hoa thấy nàng bình tĩnh như vậy, bèn nói: "Trước đây Hầu Thư đã từng hỏi ngươi, đến năm hai mươi ba, hai mươi tư tuổi có muốn xuất cung không, lúc đó ngươi nói không muốn, bây giờ vẫn còn suy nghĩ như vậy sao?"

Thẩm Kinh Trĩ đáp: "Bẩm nương nương, nô tỳ thật sự không muốn xuất cung, nô tỳ muốn hầu hạ nương nương cả đời."

Tô Dao Hoa bị nàng chọc cười.

"Ngươi vẫn còn là một cô nương trẻ trung xinh đẹp, cả đời hầu hạ ta thì ra thể thống gì?"

Lời này của bà có hàm ý sâu xa, Thẩm Kinh Trĩ trong lòng hơi giật mình, nhưng trên mặt vẫn chỉ có nụ cười, dường như không hiểu.

Tô Dao Hoa không nói thêm về chuyện này nữa, trò chuyện với Thẩm Kinh Trĩ về nội dung "Giọt Lệ Châu" một lúc, liền nghe thấy giọng nói của Mộc Phương từ bên ngoài truyền đến: "Nương nương, loạn giá của Hoàng Thượng đang đến Khôn Hòa cung."

Tô Dao Hoa ngẩng đầu nhìn Thái Vi, Thái Vi liền vươn người nhìn đồng hồ nước treo ngoài hiên: "Nương nương, chắc bệ hạ vừa tan triều sớm, ghé qua thăm nương nương ạ."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này đã đứng dậy, nàng đặt chiếc đôn thêu xuống, định lui ra ngoài. Nhưng Tô Dao Hoa lại chú ý đến nàng: "Ngươi cứ chờ ở ngoài, ta có việc muốn dặn dò."

Thẩm Kinh Trĩ bèn lui ra ngoài điện tắm, đứng canh ở cạnh cửa.

Chưa đầy một khắc sau, ngoài cửa đã vang lên tiếng thỉnh an, một bóng người cao gầy mặc áo đen xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Kinh Trĩ. Nàng khẽ quỳ gối hành lễ, im lặng không lên tiếng.

Hoảng Trị Đế dường như không nhìn thấy nàng, chỉ để đại thái giám

Trương Bảo Thuận bên cạnh dìu mình chậm rãi bước vào trong điện.

Tấm rèm dày nặng được buông xuống, Thẩm Kinh Trĩ không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhưng có thể nghe thấy tiếng trò chuyện của đế hậu.

Người lên tiếng trước dĩ nhiên là Hoàng Hậu.

Tô Dao Hoa nói: "Mấy ngày nay long thể bệ hạ không được khỏe, sao còn đến Khôn Hòa cung? Lễ ra thần thiếp phải đến hầu hạ bệ hạ mới phải."

Thanh âm của Hoàng Thượng nghe yếu ớt, từng câu từng chữ đều lộ vẻ mệt mỏi. Ông ấy ho khan hai tiếng mới nói: "Trẫm vẫn chưa đến mức ấy, chỉ là mấy ngày nay không được gặp Tử Đồng, trong lòng nhớ nhung nên mới đến thăm."

Thẩm Kinh Trĩ những năm này cũng có chút hiểu biết về vị Hoàng Đế này. Hoàng Hậu ngoài miệng nói ông ấy lạnh lùng vô tâm, không hề có chút chân tình nào với mình, nhưng rốt cuộc Hoảng Trị Đế có thật lòng với ai, hay chưa từng thật lòng với ai, Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết được.

Nhưng ông ấy là người biết nói lời ngon tiếng ngọt. Là một bậc cửu ngũ chí tôn, chủ nhân thiên hạ, nhưng khi ở trước mặt Hoàng Hậu, ông ấy thường hạ mình dịu dàng dỗ dành bà ấy.

Hoặc cũng chính bởi sự quan tâm này của ông ấy, khiến Hoàng Hậu dù thế nào cũng không thể lạnh tâm.

Quả nhiên, Hoàng Thượng vừa nói xong, thanh âm của Hoàng Hậu cũng dịu dàng hẳn: "Thần thiếp cũng rất nhớ bệ hạ, mấy ngày nay không thể đến Càn Nguyên cung hầu hạ, chỉ đành để các muội muội vất vả, thần thiếp ăn ngủ không yên, đêm nào cũng trằn trọc."

Hai người cao quý nhất thiên hạ lúc này nói chuyện như rót mật vào

tai, người này còn ngọt ngào hơn người kia.

Hoàng Thượng thở dài, dường như ông ấy đang ngồi xuống bên chiếc giường quý phi: "Tình trạng cơ thể trầm, trầm tự mình biết rõ, chỉ là lo lắng cho nàng, năm đó nếu không phải... cũng sẽ không liên lụy đến nàng nông nổi này."

Năm đó sức khỏe của Hoàng Hậu tuy không khoẻ mạnh như những thôn phụ bình thường, nhưng cũng không tệ. Chỉ là liên tiếp mất đi hai nhi tử, đứa thứ hai chưa đầy một tuổi đã qua đời. Lúc đó là mùa đông, nhưng bà ấy cứ nhất quyết thức canh bên linh cữu, từ đó mới mắc phải bệnh hàn.

Mỗi mùa đông bệnh lại tái phát, năm này qua năm khác, sức khỏe dần suy yếu đi.

Tô Dao Hoa nói: "Bệ hạ đừng tự trách, là thần thiếp không có phúc phận, hơn nữa..."

Thanh âm của Tô Dao Hoa tràn đầy tình mẫu tử: "Hiện giờ thần thiếp có Dục nhi bên cạnh, đã rất mãn nguyện rồi."

Nhắc đến Thái Tử, giọng nói của Hoàng Thượng cũng mang theo chút vui mừng: "Phải, Dục nhi là đứa trẻ ngoan, nhưng cũng bởi vì được nàng nuôi dạy nên nó mới tốt như vậy."

Bất kể là người nào sinh ra cũng không quan trọng, chỉ cần xem ai nuôi dưỡng. Phẩm hạnh của một đứa trẻ, phần lớn là do phụ mẫu dạy dỗ.

Hoàng Thượng lạnh lùng nói: "Nếu năm đó trầm không quyết đoán, đứa trẻ này e rằng đã bị dạy hư, triều đình bây giờ sẽ không có được cảnh tượng như thế này."

Trong lời nói dường như đang trách móc phẩm hạnh của Nghi phi không đoan chính.

Hoàng Hậu lại không tiếp lời này, bà chỉ nói: "Nghe nói hôm trước Uất Trì thái phó lại khen Dục nhi, còn tặng cho Dục nhi một thỏi mực quý mà tiên đế năm xưa ban thưởng cho thái phó. Dục nhi hôm qua hớn hờ mang đến cho thần thiếp xem, trông hẳn rất vui vẻ. Hẳn còn nói đang viết thiệp Vạn Thọ cầu phúc cho bệ hạ."

Một câu nói, vừa khen nhi tử ưu tú vừa khen nhi tử hiếu thảo.

Hoàng Thượng quả nhiên bị bà ấy dẫn dắt: "Thỏi mực đó là một đôi, Dục nhi cũng đưa cho trẫm một thỏi, đứa trẻ này... cũng không biết giữ lại cho mình."

Lúc Hoàng Thượng nói những lời này, trong giọng nói dường như có sự hài lòng đối với Thái Tử.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe vừa âm thầm phác họa bóng lưng của đại hoàng tử trong lòng. Mỗi lần ngài ấy đến thăm Hoàng Hậu đều là vào buổi chiều sau khi tan học, thường thì lúc đó Hoàng Hậu đã hồi cung, không ở Thư Âm Trai, vì vậy Thẩm Kinh Trĩ chỉ nhìn thấy bóng lưng của Tiêu Thành Dục từ xa.

Rất cao, rất gầy, tứ chi thon dài nhưng sống lưng rộng lớn, dáng người thẳng tắp, như cây trúc mùa xuân mang theo sức sống căng tràn.

Chỉ cần nhìn bóng lưng, Thẩm Kinh Trĩ cũng có thể hiểu được vì sao đế hậu lại yêu quý đại nhi tử này.

Ngài ấy rất khỏe mạnh.

Là bậc quân vương của một nước, dù cho có khuyết điểm gì thì cũng phải khỏe mạnh.

Hoảng Trị Đế là nhi tử duy nhất của tiên đế Huệ Trinh hoàng hậu, lại là trưởng tử, vì ông ấy hay ốm yếu bệnh tật nên tiên đế đã phải lo

lãng rất nhiều, mãi đến khi ông ấy mười sáu tuổi mới phong làm Thái Tử, chỉ sợ lập trữ quá sớm, phúc khí quá lớn sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ của ông ấy.

Những năm qua, Hoảng Trị Đế rất chú ý giữ gìn sức khỏe, cũng sống đến tuổi này. Giờ đây hai phu thê đều đã ngoài tứ tuần.

Nhắc đến nhi tử, hai phu thê lại có vô số chuyện để nói, cứ như vậy trò chuyện khoảng một khắc, Hoảng Trị Đế mới như chợt nhớ ra điều gì, bèn nói: "Dực nhi năm nay đã mười tám rồi."

Sinh thần của Tiêu Thành Dực là ngày hai mươi tháng giêng, đã qua tết nên tuổi mụ cũng đã mười tám rồi.

"Chuyện hậu viện của hoàng nhi phải sớm xem xét."

Tô Dao Hoa liền nói: "Thần thiếp sẽ sắp xếp cung nữ thị tẩm cho hoàng nhi, hiện giờ cũng đang tìm kiếm, muốn sớm định đoạt ra, chỉ là việc chọn người này khiến thần thiếp khó xử."

Hoảng Trị Đế vừa định lên tiếng thì không nhin được ho khan, ông ấy ho liên tục một hồi lâu, Trương Bảo Thuận và Thái Vi vội vàng hầu hạ ông ấy uống trà uống thuốc, bận rộn một lúc lâu mới đỡ hơn một chút.

Lúc này Tô Dao Hoa mới lại lên tiếng: "Bệ hạ, nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Cơ thể của Hoảng Trị Đế giờ đã khó mà chống đỡ nổi, vừa rồi dùng khăn che miệng ho, trên khăn đã dính chút máu. Ông ấy nghỉ ngơi một lát mới nói: "Nhiều năm như vậy rồi, trầm đã quen, cho dù có nghỉ ngơi hoàn toàn cũng không chữa khỏi được."

Bệnh yếu từ trong bụng mẹ, dù có tìm thầy tìm thuốc thế nào cũng chỉ là kéo dài mạng sống, muốn khỏe mạnh là điều không thể.

Hoảng Trị Đế hạ thấp giọng: "Dục nhi đã trưởng thành, đứa trẻ này thông minh trầm ổn, có trách nhiệm, ý chí kiên định, trầm không lo lắng cho hãn, trầm lo lắng là tam đệ và tứ đệ."

Hoảng Trị Đế có tất cả ba người đệ đệ. Nhị hoàng thúc Lễ Thân Vương từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, học hành xuất sắc, tinh thông thuật số, âm luật và nhiều kiến thức Tây phương. Ông ấy là người ham học, một lòng nghiên cứu điển tịch, không màng thế sự, cả ngày chỉ ở trong Nam Thư Quán, chẳng có tâm tư gì khác. Nhưng tam hoàng thúc Túc Thân Vương và tứ hoàng thúc Đoan Thân Vương thì vừa đúng ba mươi, đang độ tráng niên sung sức.

Hoảng Trị Đế luôn cố gắng kiềm chế hai người đệ đệ này, nhưng mẫu gia của họ đều là những gia tộc lớn ở Thịnh Kinh, từ trước đến nay luôn cẩn ngôn thận trọng, cũng không để Hoảng Trị Đế nắm được bất kỳ nhược điểm nào.

Cứ kéo dài đến hôm nay, họ lại càng trở thành mối lo trong lòng ông.

Những lời này, ông chỉ có thể nói với mấy cận thần và Hoàng Hậu, ngay cả với Tiêu Thành Dục, ông cũng chỉ đơn giản nhắc lướt qua, luôn cảm thấy những chuyện này chưa cần thiết để nhi tử biết.

Tô Dao Hoa nghe vậy cũng có chút lo lắng: "Vậ... hôn sự của Dục nhi, phải sớm lo liệu thôi."

Hoảng Trị Đế nhìn bà, nói: "Trẫm đã có người chọn."

Tô Dao Hoa nhất thời im lặng, Hoảng Trị Đế dường như không nhận ra có gì không ổn, bèn nói tiếp "Mấy hôm trước, Trấn Quốc tướng quân trấn thủ Gia Vĩnh quan - Ngụy Vĩnh, đã dâng biểu xin hồi kinh. Hãn đã trấn thủ Gia Vĩnh quan sáu năm, lần này trẫm không thể không để hãn hồi kinh."

Gia Vĩnh quan là cửa ải biên giới giáp với Bắc Tề, những năm nay

vẫn luôn có Trấn Quốc tướng quân đóng quân canh giữ. Ngụy Vĩnh là tướng quân trấn thủ biên cương thứ ba mươi, đã đóng quân sáu năm. Với tính cách của Hoảng Trị Đế, chắc chắn không thể để ông ta nắm giữ binh quyền ở biên ải.

Nhưng Ngụy Vĩnh rất có uy tín trong quân đội, danh tiếng cũng tốt, thế gia trung dũng, có thể nói là cả nhà trung liệt.

Hoảng Trị Đế nhìn Hoàng Hậu: "Hắn có một nữ nhi vừa tròn mười tám, nghe nói phẩm hạnh đoan trang, dũng mãnh thiện chiến, là một nữ tướng anh tư hiên ngang."

Con cháu Ngụy gia, bất kể nam nữ đều tập võ.

Người được chọn này xét về xuất thân hay năng lực của bản thân, đều là người thích hợp nhất với Thái Tử. Nhưng Tô Dao Hoa lại nói: "Ngụy tiểu thư này nghe nói quả thực thích hợp, nhưng nàng ấy là một nữ tướng, liệu có thể làm tốt Thái Tử Phi không?"

Thái Tử Phi chính là Hoàng Hậu tương lai, mẫu nghi thiên hạ ban ơn cho bách tính, nữ nhân như vậy không phải ai cũng có thể làm được.

Tô Dao Hoa lại nhẹ nhàng nói: "Thần thiếp biết bệ hạ là vì Dục nhi, không muốn để hắn chịu nhiều khổ cực, nhưng nếu cưới một Thái Tử Phi không phù hợp, e là cuộc sống sau này sẽ càng khó khăn hơn."

Hậu cung loạn, triều đình sẽ càng loạn.

Ngụy tiểu thư này thoát nhìn là không thể an phận ở hậu cung, nàng ấy cũng không phải là nữ nhân có thể bị giam cầm trong nội trạch. Nói một câu thật lòng, giam cầm nàng ấy trong nội trạch, chính là sự sỉ nhục đối với nàng ấy.

Là nữ nhân, Tô Dao Hoa rất rõ điều này, nhưng là một mẫu thân, bà

lại có chút dao động.

Thân phận của Ngụy tiểu thư quá thích hợp.

Hoảng Trị Đế cũng biết nữ nhi Ngụy gia không thích hợp, hậu cung Đại Sở quy củ nghiêm ngặt, Tô Dao Hoa với tính cách trầm tĩnh ôn hòa như vậy, mới thích hợp ở trong hậu cung.

Ông thấp giọng nói: "Ngụy gia rất trung thành nhưng chỉ trung thành với Tiêu gia, những người khác cũng đại khái như vậy, ai ngồi trên ngai vàng, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của gia tộc, bọn họ sẽ không quá quan tâm."

Câu này, chỉ có Hoảng Trị Đế mới có thể nói ra.

Tô Dao Hoa trong lòng khẽ động: "Bệ hạ không gọi Trường Uyên trở về, cũng là vì...?"

Hoảng Trị Đế thở dài: "Trẫm biết Trường Uyên vất vả, cũng biết trấn thủ Hàn Cổ trấn không dễ dàng, nhưng Trường Uyên là người duy nhất trẫm có thể tin tưởng, cũng là vị tướng mà Dục nhi có thể dựa dẫm nhất."

Tô Trường Uyên cũng là Trấn Quốc tướng quân, lại là cữu cữu của Thái Tử, có tầng quan hệ này, ngôi vị Thái Tử sẽ càng vững chắc.

Hoảng Trị Đế vừa dùng tình cảm vừa dùng lý lẽ, lời nói ra đều là vì Tiêu Thành Dục.

Là một mẫu thân, Tô Dao Hoa cuối cùng cũng thỏa hiệp.

"Nếu cô nương Ngụy gia đồng ý, vậy thì tìm Khâm Thiên Giám xem ngày lành tháng tốt đi."

Tam thư lục lễ của gia đình bình thường, trong hoàng thất không áp dụng. Hoàng thất chọn mệnh phụ, trước tiên phải xem bát tự, vì vậy

bỏ qua bước nạp thái vấn danh, tiến hành xem ngày trước. Dương nhiên tất cả những điều này đều được thực hiện bí mật. Nếu kết quả xem ngày là xấu thì coi như chuyện này không tồn tại, cũng sẽ không làm lỡ hôn sự của cô nương.

Hoảng Trị Đế thấy Hoàng Hậu gật đầu, không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Sợ nàng thiên vị nhi tử, không muốn hấn cưới nữ nhi nhà võ tướng."

Hoàng Thượng vừa nói lời mềm mỏng, Hoàng Hậu cũng dịu dàng liếc nhìn Hoàng Thượng: "Bệ hạ chẳng lẽ cũng từng chê thần thiếp sao?"

Gia đình bà văn võ song toàn, nói là dòng dõi thư hương cũng được, gia tộc võ tướng cũng được, đều rất thích hợp.

Hoảng Trị Đế không nhin được bật cười, nhưng chưa cười được mấy tiếng, đã lại bắt đầu ho khan.

Thẩm Kinh Trĩ ở bên ngoài nghe mà nhú mào, Hoảng Trị Đế nhìn qua còn yếu hơn so với một tháng trước, nói hai câu đã thở dốc, động một chút là ho, xem ra sự bình yên trong hoàng cung dường như cũng sắp thay đổi.

Trong tấm điện yên tĩnh một lúc, hồi lâu sau Tô Dao Hoa mới nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, so với Dục nhi, thần thiếp càng lo lắng cho người."

Hoảng Trị Đế nói: "Trẫm biết, trong cả hoàng cung, chỉ có nàng là hiểu trẫm nhất."

Nói đến đây, dường như câu chuyện sắp kết thúc. Nhưng không ngờ Hoảng Trị Đế lại nói tiếp: "Nếu Ngụy gia gật đầu đồng ý, tự nhiên là điều tốt nhất, chỉ là hậu cung của Dục nhi phải cân nhắc trước."

Những lời sau dường như có chút khó nói, hồi lâu sau Hoảng Trị Đế

mới lên tiếng: "Đức phi, Hiền phi và Nghi phi đều cầu xin trăm, nói mẫu gia của họ đều có nữ nhi thích hợp, nếu đều từ chối e là không ổn."

Nhưng nếu đều đồng ý, lại sợ Hoàng Hậu tức giận.

Đức phi đại diện cho Tưởng thị, Hiền phi xuất thân từ Hà thị. Một là đại gia tộc ở Thịnh Kinh, một là thế gia ở Kinh Châu, bất kể nhà nào gả nữ nhi ra, đều là trợ lực cho Tiêu Thành Dục. Càng không cần phải nói đến Nghi phi - sinh mẫu của Tiêu Thành Dục, bà ta muốn Tiêu Thành Dục cưới biểu muội họ xa để kéo gần quan hệ mẫu tử, là điều hết sức bình thường.

Trong tứ phi, chỉ có Thục phi không muốn dính líu đến chuyện này, không cầu xin ông ấy.

Hoảng Trị Đế nói xong, Tô Dao Hoa nửa ngày không trả lời, ông ấy dường như cũng không vội, cứ yên lặng chờ đợi. Một chén trà trôi qua, Tô Dao Hoa mới chậm rãi mở miệng: "Bọn họ đang toan tính điều gì, bệ hạ không thể không biết."

Đức phi có nhi tử năm nay cũng mười lăm mười sáu tuổi, chỉ nhỏ hơn Tiêu Thành Dục ba tuổi. Giờ thấy nhi tử mình không có hy vọng làm trử quân, bà ta liền quay sang nhắm vào Thái Tử.

Hiền phi thì nữ nhi còn nhỏ, nhi tử thì chưa biết nói, bà ta chẳng qua chỉ muốn thêm người Hà gia vào hậu cung. Còn Nghi phi, mục đích càng rõ ràng hơn.

Hoảng Trị Đế có thể hiểu được Hoàng Hậu không bằng lòng, không vui, thậm chí trước khi ông mở miệng, đã biết Hoàng Hậu sẽ không đồng ý. Nhưng lời này nhất định phải nói.

Ông ấy tự thấy hậu cung yên ổn, mấy chục năm qua sóng yên biển lặng là vì các phi tần lẫn nhau kiềm chế, ai cũng không thể vượt lên, ai cũng không thể trở thành người độc nhất vô nhị.

Ông ấy nghĩ như vậy, là vì từ trước đến nay ông ấy chưa từng để tâm đến hậu cung, những chuyện đó đều do một mình Hoàng Hậu cai quản. Trong cung càng nhiều nữ nhân có thân phận cao quý, thì càng khó cân bằng.

Nhưng Hoảng Trị Đế không thể bác bỏ tất cả những lời thỉnh cầu này, một khi bác bỏ những trợ lực triều đình tiềm năng này, ngày sau Tiêu Thành Dục đăng cơ, ở triều đình sẽ không thuận lợi như ông ấy.

Nhiều lão thần đang nhìn chăm chăm như hổ đói, nhiều thế gia vọng tộc đông người thế lớn, Thái Tử trẻ tuổi phải làm sao để đứng vững gót chân?

Ngay cả Hoảng Trị Đế, những năm đầu cũng bị kìm kẹp như vậy rất nhiều năm, đây là điều chắc chắn sẽ xảy ra.

Tô Dao Hoa trong phút chốc đã nghĩ ra đối sách. Bà thở dài một hơi: "Thật là biết làm sao đây, thần thiếp thấy trong lòng khó chịu quá, Dục nhi hồi nhỏ đã chịu nhiều thiệt thòi, thần thiếp nhìn mà xót xa, luôn muốn cho hắn có cuộc sống thoải mái hơn một chút."

Bà nói đến đây lại rơi nước mắt: "Cũng tại thần thiếp làm mẫu thân không có bản lĩnh, không thể bảo vệ hắn chu toàn, để hắn phải chịu khổ như vậy."

Nói tới nói lui, nhiều tiểu thư khuê các nhà quyền quý muốn vào cung làm phi, hóa ra lại là uỷ khuất cho Tiêu Thành Dục. Nhưng phụ mẫu đều nghĩ như vậy, Tô Dao Hoa nắm chắc tâm tư của Hoàng Thượng nên mới nói như vậy.

Hoảng Trị Đế ho khan rồi thở dài: "Nếu không phải đã có nữ nhi Ngụy gia, thì những tiểu thư thế gia này vào cung làm Thái Tử Phi cũng không phải là không được."

Nhưng bất kể ai làm Thái Tử Phi, làm Hoàng Hậu tương lai, đều là sự sỉ nhục lớn nhất đối với hoàng hậu Tô Dao Hoa. Bà nuôi dưỡng Tiêu Thành Dục mười tám năm, không phải để cho nhi tử cưới nữ nhi của kẻ thù, còn bản thân mình chẳng được gì.

Hoảng Trị Đế dù có bị mỹ sắc mê hoặc cũng không đến mức hồ đồ như vậy, tất cả mọi chuyện liên quan đến Tiêu Thành Dục, ông đều đích thân bàn bạc với Hoàng Hậu, những gì Hoàng Hậu không gật đầu, ông tuyệt đối sẽ không làm Hoàng Hậu phật ý.

"Hoàng Hậu của Dục nhi chỉ có thể do nàng chọn, hoặc để Dục nhi tự mình chọn, thế nào?"

Vì vậy ông mới hỏi chuyện của nữ nhi Ngụy gia trước, nếu bất tự của Ngụy thị không hợp thì sẽ do Hoàng Hậu quyết định, sẽ không làm khó Hoàng Hậu.

Tô Dao Hoa đạt được mục đích, tự nhiên sẽ không làm Hoàng Thượng thêm phiền lòng: "Bệ hạ vẫn luôn yêu thương mẫu tử chúng thiếp, làm bệ hạ phải lo lắng rồi."

Giọng Hoảng Trị Đế rõ ràng vui vẻ hơn: "Trẫm nhớ mẫu gia nàng có nhiều huynh đệ, hẳn là cũng có mấy chất nữ đến tuổi cập kê, hay là..."

Ông còn chưa nói hết lời, đã bị Tô Dao Hoa cắt ngang: "Bệ hạ, thần thiếp cho rằng, phi tần của Dục nhi không thể chọn nữ nhi trong nhà thần thiếp."

Hoảng Trị Đế hơi khựng lại: "Vì sao?"

Ông nghĩ nhóm người Đức phi cứ muốn đưa nữ nhi vào cung, vậy thì để Tô gia cũng đưa một nữ nhi vào, nàng ta mới là biểu muội thân cận của Tiêu Thành Dục, như vậy có thể áp chế các cô nương Tưởng gia, Hà gia.

Nhưng ông không ngờ, Hoàng Hậu lại không muốn.

Giọng Tô Dao Hoa dịu lại: "Bệ hạ, dù sao thần thiếp cũng không phải sinh mẫu của Dục nhi, tuy nuôi dưỡng nhiều năm, tình cảm mẫu tử sâu đậm, nhưng thần thiếp cũng không muốn để những mối quan hệ bà bà tức phục rắc rối sau này phá vỡ tình mẫu tử. Có thể có duyên phận mẫu tử với hân, đã là may mắn của thần thiếp rồi, thần thiếp không nỡ."

Bà là nghĩa mẫu, nếu thật sự gả nữ nhi Tô gia vào cung, sau này lỡ có chuyện gì xảy ra, bà phải bênh ai đây? Dù Hoàng Hậu là mẫu nghi thiên hạ, các hoàng tử công chúa trong cung đều phải gọi bà một tiếng mẫu hậu, nhưng ai cũng rõ ràng họ đều có sinh mẫu của mình, gọi bà là mẫu hậu chẳng qua chỉ là theo tôn ti trật tự mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, cảm thấy Hoàng Hậu thật sự tỉnh táo đến đáng sợ. Phụ nhân say khướt khóc lóc kể lể Hoàng Đế vô tâm năm nào, dường như đã mãi mãi ở lại trong đêm đông lạnh giá ấy, Hoàng Hậu bây giờ là một vị mẫu nghi thiên hạ đoan trang hiền thực, từ ái nhân hậu.

Hoảng Trị Đế nghe bà ấy nói xong, trầm ngâm gật đầu: "Nàng nói đúng, làm khó nàng rồi."

Tấm lòng từ mẫu của Hoàng Hậu khiến Hoảng Trị Đế cũng động lòng trắc ẩn, ông suy nghĩ một chút rồi nói: "Trương Bảo Thuận, hầu bút mực."

Sau đó, trong tầm điện là một mảnh im lặng.

Hai khắc sau mới nghe thấy tiếng thu dọn bút mực, rồi đến thanh âm của Hoàng Hậu vang lên: "Bệ hạ, người..."

Hoảng Trị Đế: "Trẫm... thân thể ngày càng suy yếu, sau này Dục nhi giao cho nàng, có thánh chỉ này xem ai dám làm trái ý nàng."

Tô Dao Hoa ghen ngào: "Bệ hạ, người sẽ sống lâu trăm tuổi, thần thiếp còn muốn được ở bên người thật lâu."

Lần này Hoảng Trị Đế không lên tiếng.

Hôm nay Hoàng Thượng ở lại Khôn Hòa cung chừng nửa canh giờ, đến khi ngời không ổn nữa, mới được Trương Bảo Thuận dìu ra khỏi Khôn Hòa cung.

Hoàng Thượng đi rồi, trong tấm điện im lặng hồi lâu.

Thẩm Kinh Trĩ đợi mãi, nàng lặng lẽ dựa vào khung cửa chạm trổ, đổi chân trái phải qua lại, cúi đầu không nói gì.

Đối diện nàng là một cung nữ lớn tuổi khác cũng cúi đầu, hai người như thể không nghe thấy gì, như vừa ngủ một giấc ngon lành.

Đợi đến hai khắc sau, Thái Vi mới đi ra, chỉ gọi Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, nương nương gọi người vào nói chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ tưởng vẫn là chuyện Hoàng Hậu muốn sắp xếp lúc trước, bèn bình tĩnh đi theo nàng ấy vào tấm điện.

Vừa vào trong, nàng thấy Hoàng Hậu đang nhìn lư hương Bác Sơn trên bàn gần người.

Thực ra bà không phải đang ngắm người, Hoàng Hậu khi suy nghĩ chuyện gì luôn tập trung như vậy, tập trung đến mức khiến người ta tưởng bà đang thả hồn đâu đâu.

Trong lư hương Bác Sơn, trầm hương đang cháy tỏa ra làn khói thơm ngát, những làn khói trắng mỏng manh từ lư đồng hình núi non trùng điệp bay lên, như sương mù bao phủ trên tiên sơn hải đảo.

Thẩm Kinh Trĩ quỳ gối hành lễ, sau đó lặng lẽ đứng hầu bên cạnh

bình phong, im lặng như không có ai.

Hoàng Hậu trầm tư thật lâu, mãi đến khi một cơn gió nhẹ thổi tan làn khói trên lư hương Bác Sơn, xua đi màn sương mờ ảo, bà mới đưa mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, người chắc chắn muốn ở lại trong cung sao?"

Chương 24: Thái Tử không vừa mắt thì cũng vô ích

Tô Dao Hoa lúc này trông đã có chút yếu ớt.

Sắc mặt bà ấy vẫn còn bình tĩnh, nhưng thanh âm đã mang theo sự yếu đuối của người bệnh lâu ngày, chẳng liên quan gì đến vẻ uy nghiêm của một Hoàng Hậu.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại không dám lơ là. Chó cắn người thường không sửa, gậy đánh người gãy xương cũng chẳng bao giờ phát ra tiếng động.

Thẩm Kinh Trĩ hầu hạ bên cạnh Tô Dao Hoa gần bốn năm, hiểu rõ tính cách của Hoàng Hậu nhất, những chuyện bà ấy đã quyết định, tuyệt đối không thể thay đổi.

Vừa rồi Thẩm Kinh Trĩ nghe không rõ lắm, nhưng đại khái cũng nắm được nội dung câu chuyện, trong lòng nàng mơ hồ hiểu được, Hoàng Hậu tuyệt đối sẽ không ngồi yên chịu trận trong chuyện phi tần của Thái Tử.

Bà ấy sẽ không nhét nữ nhi Tô gia vào hậu cung của Thái Tử, nhưng không có nghĩa là bà ấy không nhét người của mình vào.

Thẩm Kinh Trĩ rất rõ điều này, nên câu trả lời lúc này của nàng càng phải cẩn thận. Vừa phải bày tỏ quan điểm, vừa không thể quá lộ liễu, cần phải tìm kiếm sự rõ ràng trong hàm ý.

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, khóe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười đúng mực của một cung nữ nhất đẳng, không nhìn ra chút căng thẳng nào.

Nàng dường như không hiểu câu hỏi của Hoàng Hậu, nhưng lại trả lời rất kiên định: "Hồi nương nương, nô tỳ nói muốn hầu hạ nương nương cả đời, thật sự là nghĩ như vậy, tuyệt đối không phải nói suông."

Ánh mắt Tô Dao Hoa chậm rãi dừng trên gương mặt nàng. Bà nhìn rất chăm chú, dường như muốn khắc sâu từng đường nét của nàng vào trong lòng, cũng dường như mới quen biết nàng lần đầu, vừa tò mò vừa tập trung.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ rũ mắt, trên mặt vẫn là nụ cười vừa phải.

Một lát sau Tô Dao Hoa mới lên tiếng: "Bổn cung biết rồi."

Bà ấy phẩy tay, Thái Vi liền nói: "Ngươi cứ lui xuống làm việc đi."

Cả hai người đều không nói rõ vì sao lại giữ nàng lại, cũng không nói có việc gì muốn sai bảo nàng, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng không hỏi, nàng nhanh chóng lui xuống, bước đi nhẹ nhàng không phát ra một tiếng động.

Đợi thân ảnh yếu ớt của nàng khuất dạng, Thái Vi vội vàng lấy ra một viên thuốc: "Nương nương mau uống đi ạ, để hồi phục tinh thần."

Tô Dao Hoa ngậm viên thuốc vào miệng, nhắm mắt lại, đợi đến khi một luồng hương cháy hết, bà mới mở miệng: "Theo ngươi thấy, nàng ấy thế nào?"

Những nữ nhân trong cung đang nghĩ gì, họ làm những gì, Tô Dao Hoa rõ hơn ai hết, thậm chí không cần Hoàng Đế phải hỏi, bà đã biết.

Biết rồi, nhưng lại không ngăn cản.

Bà chờ chính là Hoàng Đế đích thân đến hỏi bà, chờ đích thân trả lời ngài ấy, giữa Thái Hậu và mẫu hậu, bà đã chọn mẫu hậu.

Bà nói sẽ không chọn nữ nhi Tô gia vào cung cho Tiêu Thành Dục, chính là sẽ không chọn, bà sẽ không phá hỏng tình cảm thuần khiết giữa hai mẫu tử.

Từ khi Đức phi bắt đầu hành động, hay nói cách khác là Nghi phi bắt đầu làm loạn, bà đã bắt đầu chọn người cho Tiêu Thành Dục.

Người này khó chọn cũng dễ chọn, quan trọng là người được chọn tự mình hành xử như thế nào, bà thậm chí không cần phải can thiệp quá nhiều. Quan sát nhiều năm như vậy, bà mới chọn ra được vài người.

Trong số đó, Thẩm Kinh Trĩ là người bà coi trọng nhất.

Nếu Thẩm Kinh Trĩ thật sự có thể như bà mong muốn, thì nàng chính là người khó chọn nhất, đương nhiên hiện thực không thể nào hoàn hảo, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn tốt hơn những người khác.

Thấy thần sắc nương nương bình tĩnh, Thái Vi mỉm cười trả lời: "Nương nương trong lòng đã có đáp án rồi, phải không ạ?"

Tô Dao Hoa khẽ thở dài: "Nàng ấy nghe hiểu nhưng lại không nói rõ, thật thông minh."

Một đứa trẻ mồ côi phụ mẫu, có thể nắm bắt mọi cơ hội để thay đổi bản thân, khi còn nhỏ quét dọn làm việc vặt ở huyện học, vậy mà có thể tự học được chữ. Lớn lên rồi vào cung, không giống như những cung nữ khác buông xuôi theo số phận, mới mười bảy mười tám tuổi đã trở thành cung nữ nhất đẳng của Khôn Hòa cung.

Qua mùa xuân này, nghe nói Mộc Phương còn muốn đề bạt thăng nàng làm đại cung nữ.

Tương lai của nàng, một đường bằng phẳng.

Nhưng nàng không cam lòng dừng lại ở đó, làm nữ quan và làm phi tần, là hai con đường khác nhau.

Tô Dao Hoa có thể khẳng định, Thẩm Kinh Trĩ không sợ hãi cả hai con đường, thậm chí còn đầy tham vọng. Nàng rất tự tin, dù đi con đường nào bản thân cũng có thể làm tốt.

Đối với Thẩm Kinh Trĩ, cả hai con đường này dường như đều là con đường bằng phẳng.

Tâm trạng Tô Dao Hoa bỗng nhiên tốt lên: "Tính cách nàng ấy như vậy, mới là chuyện tốt."

"Ta đó, chính là thích những người như vậy," Tô Dao Hoa nói, "có chủ kiến nhưng không giả tạo, biết cố gắng nhưng không mờ ám, muốn gì thì tự mình nỗ lực tranh thủ, đó mới là người đường đường chính chính."

Trong cung thiếu nhất chính là những người như vậy.

Tô Dao Hoa lại nói: "Người nói với Mộc Phương, vị trí đại cung nữ cứ thăng cho nàng ấy."

Trước tiên thăng làm đại cung nữ rồi sắp xếp những việc khác, thân phận sẽ không thấp.

Thấy tâm trạng nường nường rất tốt, nụ cười của Thái Vi càng thêm rạng rỡ: "Vâng ạ."

Bên kia, tâm trạng của Thẩm Kinh Trĩ cũng rất tốt.

Nàng đại khái đã hiểu ý của Hoàng Hậu, đối với tương lai, đối với cuộc sống trong cung, nàng có thể nhìn thấy con đường rõ ràng

hơn, con đường đó nàng đã từng đi mười mấy năm, thực ra mới là con đường phù hợp nhất với nàng.

Thẩm Kinh Trĩ không hề căng thẳng, nàng thậm chí còn có chút háo hức muốn thử. Trường Tín cung hoa lệ này, kinh thành nào nhiệt phần hoa này, nàng vẫn chưa được thưởng thức kỹ càng. Phong cảnh và con người của Đại Sở, nàng cũng chưa từng được tận mắt chứng kiến.

Hy vọng tương lai có cơ hội, để nàng không uổng phí cuộc đời này.

Mấy ngày sau, trong cung dường như sóng yên biển lặng, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng nghe nói, Hoàng Hậu hạ lệnh tìm kiếm những cung nữ thích hợp ở các cung, để các vị cô cô lựa chọn người đưa vào Trữ Tú cung.

Bề ngoài nói là Khôn Hòa cung có nhiều cung nữ đến tuổi phải xuất cung, nhưng Thẩm Kinh Trĩ hiểu rõ, Hoàng Hậu sẽ không chỉ chọn một mình nàng, bà ấy nhất định phải chuẩn bị chu toàn.

Đây mới là đúng, Thẩm Kinh Trĩ một lần nữa tán thành cách làm của Hoàng Hậu.

Vì Khôn Hòa cung lần này tuyển người, trong cung quả thực náo nhiệt mấy ngày, Thẩm Kinh Trĩ vốn còn đang bình thản xem náo nhiệt, lại bị Mộc Phương gọi đến, nói đã bàn bạc xong với Thượng Cung Cục, chuẩn bị thăng nàng làm đại cung nữ của Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn người, sau đó liền đỏ mặt cười nói: "Đa tạ cô cô đề bạt, tạ ơn nương nương ban ân."

Nàng lập tức hiểu ra, đây là Hoàng Hậu đang trấn an nàng. Trước tiên là chọn nhiều tiểu cung nữ xuất sắc tương tự, ngay sau đó lại

thăng cấp cho nàng, ân uy cùng ban, Hoàng Hậu quả thật rất quan tâm đến Thái Tử.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói xong, Mộc Phương liền gật đầu: "Đây là thể diện nương nương ban cho người, người hiểu trong lòng là được, đi đi, sau này bên cạnh nương nương không thể thiếu người hầu hạ."

Đợi đến khi đổi xong eo bài, danh sách, lại nhận bộ cung trang màu tím nhạt dành cho đại cung nữ, Thẩm Kinh Trĩ bận rộn hai ngày, cuối cùng cũng từ cung nữ nhất đẳng thăng lên làm đại cung nữ tòng bát phẩm, chính thức trở thành nữ quan cấp thấp trong Trường Tín cung.

Phó Tư Duyệt biết được tin vui, nhân lúc mang đồ đến bèn tìm nàng nói chuyện: "Mộc Phương cô cô thật sự là người tốt, năm đó là nàng ấy đề bạt người, bây giờ cũng vẫn nhớ đến người."

Thấy nàng ấy vui vẻ, Thẩm Kinh Trĩ mới thể hiện niềm vui đã kìm nén mấy ngày nay: "Đúng vậy, sau này bổng lộc của ta sẽ nhiều hơn."

Trước đây nàng không mê tiền, nhưng mấy năm nay mỗi đồng tiền đều là do bản thân vất vả kiếm được, nên không khỏi cũng bắt đầu quý trọng. Bổng lộc nhiều hơn, phẩm cấp cao hơn, nàng thật sự rất vui.

Một khi con người ta học được cách biết đủ, thì chút hạnh phúc nhỏ bé này cũng có thể khiến tâm trạng vui vẻ, tràn ngập niềm vui.

Nhìn nụ cười trên mặt nàng, Phó Tư Duyệt có chút cảm giác như tỷ tỷ nhìn muội muội: "hiện tại người như vậy thật tốt, lúc mới vào cung cả ngày cứ cau có, ta còn sợ người không thích ứng được với cuộc sống trong cung."

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn người: "Rõ ràng như vậy sao? Lúc đó ta đúng là có chút căng thẳng lo lắng."

Thực ra lúc đó nàng vừa mới chết đi sống lại, có chút chưa hoàn hồn mà thôi.

Phó Tư Duyệt có chút bất đắc dĩ: "Rõ ràng lắm, nhưng cũng chính vì sự căng thẳng này của người, các vị cô cô mới chọn người vào Khôn Hòa cung. Bây giờ nghĩ lại, cũng là chuyện tốt."

"Thấy người sống tốt, ta yên tâm rồi," Phó Tư Duyệt nói, "bây giờ ta phải dựa vào người che chở rồi."

Nàng ấy và Thẩm Kinh Trĩ quen biết từ nhỏ, lúc nhỏ không thân thiết, chỉ là người quen biết sơ sơ, không ngờ vào cung lại trở thành bạn tốt. Thẩm Kinh Trĩ nhỏ tuổi hơn nàng ấy, ở trong lòng chính là muội muội của nàng ấy, nàng sống tốt, nàng ấy vui hơn ai hết.

Hai thiếu nữ ngồi cùng nhau, nhắc đến chuyện cũ đều cảm thấy khó tin.

Phó Tư Duyệt thở dài: "Thời gian trôi nhanh thật, chúng ta đã vào cung nhiều năm rồi."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh." Nói đến đây, trong lòng nàng khẽ động: "Tư Duyệt, sau này người còn muốn xuất cung không?"

Phó Tư Duyệt không cần suy nghĩ mà nói ngay: "Lúc đầu chúng ta chẳng phải đã nói chuyện này rồi sao? Lúc mới vào cung ta không muốn rời đi, bây giờ ta vẫn không muốn. Người thân trong nhà đã không còn coi là người thân nữa rồi, ta về đó làm gì? Để họ tiếp tục lợi dụng ta, bán ta với giá cao sao?"

Nàng ấy cũng từng có tuổi thơ vô lo vô nghĩ, chỉ tiếc phụ mẫu mất sớm, đại ca đại tẩu không muốn nuôi nàng ấy, sau khi trăm phương ngàn kế hành hạ, cuối cùng đã bán nàng ấy vào cung.

Mười ba tuổi nàng ấy đã biết, người có thể dựa vào chỉ có bản thân mình và Thẩm Kinh Trĩ.

Trong cung nàng ấy sống rất tốt, Hồng Cầm là một cấp trên tốt, cuộc sống ở Trữ Tú cung cũng rất đơn giản bình yên, không có nhiều chuyện thị phi, nàng ấy cần gì phải xuất cung để bị người ta ức hiếp.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, kéo nàng ấy ra khỏi cảm xúc oán hận.

"Không xuất cung, quyết định vậy nhé?" Thẩm Kinh Trĩ hỏi.

Phó Tư Duyệt gật đầu: "Quyết định vậy đi, chúng ta cùng nhau dưỡng lão trong cung."

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ cong thành hình trăng non, nàng cười nói: "Được, chúng ta cùng nhau dưỡng lão, sau này có ta, thì sẽ có người."

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên vang lên giọng nói của một tiểu cung nữ: "Kinh Trĩ tỷ tỷ, nương nương gọi tỷ vào hầu hạ."

Từ khi Thẩm Kinh Trĩ thăng làm đại cung nữ, nàng liền trở thành người được yêu thích trong Khôn Hòa cung, Hoàng Hậu thỉnh thoảng lại gọi nàng vào, hoặc là đọc sách, hoặc chỉ là để nàng ở bên cạnh, yên lặng làm đồ thủ.

Thẩm Kinh Trĩ biết đây là Hoàng Hậu đang kiên nhẫn dạy dỗ nàng, cũng là đang quan sát nàng, nhưng nàng không cảm thấy gượng gạo, cũng không cảm thấy bị xúc phạm, ngược lại còn như cá gặp nước.

Mỗi lần đến tẩm điện, nàng đều không biết hôm nay phải làm gì, cuộc sống bỗng trở nên thú vị.

Lúc này nghe tiểu cung nữ gọi, Thẩm Kinh Trĩ vội vàng nói: "Tư Duyệt, người về trước đi, sau này rảnh rồi chúng ta nói chuyện tiếp."

Phó Tư Duyệt giúp nàng chỉnh lại cây trâm hơi lệch, tiễn nàng ra cửa.

Thẩm Kinh Trĩ đi nhanh một mạch, chỉ trong chốc lát đã đến trước tấm cung của Hoàng Hậu, nàng trước tiên thông báo một tiếng ở cửa, được cho phép mới nhẹ nhàng bước vào tấm điện.

Nàng vừa vào tấm điện, Hoàng Hậu liền lên tiếng: "Vừa hay người đến, pha cho bốn cung một ấm trà Hồ Xuân Giang đi."

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ với Hoàng Hậu, sau đó liền ngay ngắn ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ bên cạnh bàn trà, bắt đầu đun nước pha trà.

Than trong lò nhỏ còn chưa được nhóm lên, đã nghe thấy tiếng cung nữ ở ngoài bẩm báo: "Nương nương, Thái Tử điện hạ cầu kiến."

Trên mặt Hoàng Hậu hiện lên nụ cười từ ái: "Mau mời vào."

Thẩm Kinh Trĩ ngay ngắn ngồi trên ghế đầu, sắc mặt nàng bình tĩnh, trước tiên nhóm lửa cho lò trà, dùng khăn lau sạch tay, sau đó đứng dậy đứng bên cạnh bàn trà. Nàng vừa đứng vững, khóe mắt đã thấy một bóng người cao lớn mặc áo lam sẫm lướt qua.

Theo bước chân hần đi qua, mùi hương tuyết tùng lạnh lẽo phảng phất bay vào mũi.

Rất nhẹ, rất nhạt. Cũng rất lạnh.

Người đến chính là Thái Tử điện hạ đang được sủng ái nhất trong cung hiện nay. Vóc dáng Tiêu Thành Dục rất cao, Thẩm Kinh Trĩ đã được coi là cao ráo trong số các cung nữ, bây giờ muốn nhìn thấy dung mạo của Thái Tử điện hạ cũng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Tuy tò mò, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn không ngẩng đầu lên.

Vì muốn gặp nhi tử, Tô Dao Hoa không ở trong tấm điện, bà ấy di chuyển ra ngoài, ngồi trong nhĩ thất chờ.

Tiêu Thành Dục vừa bước vào nhĩ thất, liền vén áo quỳ xuống: "Nhi thần tham kiến mẫu hậu, chúc mẫu hậu an khang."

Thải Vi rất nhanh nhẹn, không đợi Tiêu Thành Dục quỳ xuống đã đỡ lấy hắn: "Điện hạ mau ngồi đi, hôm nay nương nương chờ ngài đến đây ạ."

Tiêu Thành Dục thân thiết ngồi xuống bên kia chiếc giường La Hán, hơi nghiêng người nhìn Tô Dao Hoa: "Mẫu hậu mấy hôm nay trông khỏe mạnh hơn nhiều, có phải là do uống thuốc mới có hiệu quả không? Nếu thuốc hiệu quả tốt, phải để thái y viện nhanh chóng nghiên cứu, xem có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh hàn của mẫu hậu không."

Tiêu Thành Dục đối với Tô Dao Hoa luôn rất hiếu thuận, cũng rất quan tâm đến bệnh tình của bà, luôn luôn ân cần hỏi han.

Tô Dao Hoa vỗ vỗ tay hắn, mỉm cười nói: "Ta đã khá hơn rồi, hoàng nhi bận nhiều việc, cứ lo đại sự của con đi, không cần lúc nào cũng phải lo lắng cho ta."

Tiêu Thành Dục quả nhiên rất khéo ăn nói: "Chuyện của mẫu hậu, đối với nhi thần mà nói chính là đại sự."

Hai mẫu tử trò chuyện thân mật vài câu, Thẩm Kinh Trĩ bên cạnh lặng lẽ dâng trà, nàng cúi đầu động tác rất nhanh nhẹn, dâng trà xong thì lập tức lui xuống, không nán lại thêm một khắc nào.

Tiêu Thành Dục căn bản không chú ý đến nàng, trong lòng hắn đang chất chứa tâm sự, đợi đến khi trong nhĩ thất không còn nhiều

người, mới thấp giọng nói: "Mẫu hậu có biết, phụ hoàng đã sắp xếp hôn sự cho nhi thần."

Đối với hôn sự của mình, Tiêu Thành Dục không có ý kiến, hẳn thậm chí không có suy nghĩ và mong đợi gì thêm, hẳn chỉ không muốn phụ hoàng mẫu hậu vì chuyện này mà bất hòa.

Lúc này nhắc đến, là để biết Tô Dao Hoa có đồng ý hay không.

Tô Dao Hoa cũng biết hẳn xưa nay không bận tâm đến những chuyện vụn vặt này, nghe vậy bèn nói: "Phụ hoàng con sắp xếp cho con Thái Tử Phi rất tốt, ta cũng thấy nàng ấy hiện giờ là thích hợp nhất, trong lòng ta cũng rất vui mừng, cuối cùng con cũng sắp cưới thê sinh tử, đã trưởng thành rồi."

Nói đến đây, bà lại như hồi tưởng: "Nhớ năm đó, con chỉ bé bằng này thôi."

Tô Dao Hoa làm động tác tay, Tiêu Thành Dục có chút ngượng ngùng: "Mẫu hậu, nhi thần đã lớn rồi, những chuyện này đừng nhắc lại nữa."

Thấy hẳn như vậy, Tô Dao Hoa không khỏi khẽ cười.

"Dục nhi," Tô Dao Hoa cười xong, uống một ngụm trà sau đó liền nghiêm mặt nói, "Mẫu hậu biết con cũng giống như phụ hoàng, một lòng vì giang sơn xã tắc, nhưng hậu cung cũng không thể lơ là."

Tiêu Thành Dục rũ mắt nhìn những gợn sóng trong chén trà, dường như đang chăm chú lắng nghe lời Tô Dao Hoa nói.

"Hậu cung vững chắc, tiền triều sẽ không có nhiều chuyện phiền phức, điều này con phải hiểu rõ hậu cung làm sao để vững chắc? Quan trọng nhất chính là thê tử của con phải có thể ổn định hậu cung, cải quản lục cung."

Bà nói: "Ta biết con không có tâm tư gì với chuyện này, nhưng con là Thái Tử, là trữ quân, phải có tam cung lục viện, phải có hài tử dưới gối, đó đều là tương lai của Tiêu thị, đều là hoàng tử của Đại Sở."

Tiêu Thành Dục vừa mới được lập làm Thái Tử, Hoảng Trị Đế tự cảm thấy thân thể không ổn, nên muốn nhi tử sớm tham gia triều chính, mấy tháng nay Tiêu Thành Dục bận đến mức ngay cả ngủ cũng không có thời gian.

Cung nữ thị tẩm mà Tô Dao Hoa sắp xếp cho hần, một hai tháng hần cũng không nhớ đến, thường phải đợi đến khi Niên Cửu Phúc nhắc nhở: nếu không đến hậu cung một chuyến, Hoàng Hậu nương nương sẽ hỏi đến.

Đối với những thiếu niên lang ở độ tuổi này: sự nghiệp ở triều đình, tương lai của quốc gia, khát vọng thống nhất Trung Nguyên, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Tô Dao Hoa đã từng trải qua những năm tháng đó, rất hiểu suy nghĩ của họ, nhưng cũng lo lắng hần quá cứng rắn dễ gãy, quá cố gắng sẽ tổn hại đến căn cơ.

Thình thoảng thả lỏng một chút thực ra cũng không sao, còn có thể giải tỏa những bức bối trong lòng. Hiện giờ Tô Dao Hoa muốn nói, không hoàn toàn là chuyện mỹ nhân trong hậu cung, bà nói chính là sự cân bằng giữa triều đình và hậu cung.

Trong hoàng cung này, hoa lệ giàu sang nhưng có ai là thật sự sống thoải mái đâu? Ngay cả Thái Tử điện hạ, vị trữ quân tương lai, e rằng cũng không được.

"Đợi đến khi con thành thân, những trắc phi, lương đệ khác cũng sẽ vào cung, đến lúc đó con phải nhớ kỹ, con phải tôn trọng Thái Tử Phi của con, không thể để nàng ấy mất mặt, chỉ khi con tôn trọng nàng ấy, nàng ấy mới có thể cai quản tốt những việc vặt vãnh trong

hậu cung."

Bất cứ ai khi làm chính thê, đều sẽ buồn phiền vì trượng phu có tam thê tứ thiếp, nhưng nếu là mẫu thân thì chỉ mong nhi tử có thể sống thoải mái.

Tô Dao Hoa vừa mở miệng, đã không nhin được nói thêm vài câu. Những điều bà ấy nói, tuy Thẩm Kinh Trĩ không tán thành, nhưng cũng hiểu đó là tấm lòng của người làm mẫu thân, chỉ là...

Nàng liếc nhìn Tiêu Thành Dục, phát hiện Thái Tử căn bản không nghe lời Hoàng Hậu nói, hắn chỉ cúi đầu mân mê chén trà, có lẽ vẫn đang suy nghĩ chuyện triều chính.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ liếc nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt, với trải nghiệm của nàng, đã từng gặp hoàng đế Đại Hạ Lệ Minh Hạo, gặp hoàng đế Đại Sở Hoảng Trị, bây giờ cũng đã gặp trử quân Đại Sở Tiêu Thành Dục. So sánh ra, trong ba người này, người có khí thế nhất lại là Tiêu Thành Dục trẻ tuổi nhất.

Hắn chỉ cần ngồi đó cũng đã tỏa ra một luồng khí lạnh, mang theo sự xa cách rõ ràng. Sự lạnh lùng của hắn, là thật sự lạnh lùng, Thẩm Kinh Trĩ chỉ liếc nhìn một cái, đã không dám nhìn thêm.

Sự đề phòng của hắn, dường như còn sâu hơn cả Lệ Minh Hạo.

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài trong lòng, Thái Tử điện hạ như vậy, không biết sau này phải làm sao để thân cận. Dù sao cứ đi một bước tính một bước, đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là tìm kiếm một cuộc sống thoải mái hơn mà thôi, còn Thái Tử điện hạ có coi trọng nàng hay không, dường như cũng không quan trọng lắm.

Nếu không được, nàng tự nhiên cũng có thể làm nữ quan của Đại Sở, vẫn có thể sống rất tốt.

Tâm thái hiện giờ của Thẩm Kinh Trĩ rất tốt, sau khi nghĩ như vậy

liền thả lỏng, tiếp tục pha trà.

Hoàng Hậu nường nường vẫn đang lải nhải chỉ bảo Thái Tử điện hạ.

Đợi đến hai khắc sau, hai mẫu tử đều đã uống hai chén trà, Thái tử mới chậm rãi đứng dậy nói: "Mẫu hậu, nhi thần còn có chính sự phải làm, người cứ yên tâm dưỡng bệnh, ngày khác nhi thần lại đến thăm người."

Tiêu Thành Dục dừng một chút, vẫn nói: "Mẫu hậu, sau này nhi thần sẽ sống tốt, người không cần lúc nào cũng phải lo lắng cho nhi thần, đối với nhi thần mà nói, sức khỏe của mẫu hậu mới là quan trọng nhất."

Những lời dặn dò này của Hoàng Hậu, đều là từ sự quan tâm và yêu thương dành cho hần, Tiêu Thành Dục không phải là người không biết điều, tự nhiên càng thêm hiếu thuận với bà.

Sức khỏe Hoàng Hậu không tốt nên cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Thải Vi, thay ta tiễn Dục nhi."

Thải Vi muốn tiễn Tiêu Thành Dục ra cửa, Tiêu Thành Dục xua tay, ngữ khí cũng rất ôn hòa: "Thải Vi cô cô cứ ở lại chăm sóc mẫu hậu, ta tự đi được rồi."

Hần nói xong, cũng không đợi Thải Vi phản ứng, sai bước ra khỏi nhã thất.

Đợi hần đi rồi, Tô Dao Hoa mới khẽ thở dài: "Vẫn chưa hiểu chuyện gì cả, người xem hần kia, căn bản không quan tâm đến chuyện hậu cung."

Thải Vi an ủi: "Điện hạ cũng là vì bận rộn, đợi đến khi việc triều chính của điện hạ không còn bận rộn như vậy nữa, có lẽ sẽ ổn thôi, dù sao cũng chưa cưới thê mà."

Tô Dao Hoa chỉ đành gật đầu: "Hy vọng vậy, nhưng Dục nhi không phải là đứa trẻ nhiệt tình."

Hôm đó, Thẩm Kinh Trĩ hầu hạ Hoàng Hậu ở tắm điện đến tận giờ cơm tối mới trở về Thư Âm Trai, cũng là sau ngày hôm đó, Khôn Hòa cung dần dần xuất hiện một số lời đồn đại về nàng.

Ở trong cung, những người được sủng ái bên cạnh quý nhân đại khái đều có một số lời ong tiếng ve, chỉ là các vị cô cô, đại bạn có địa vị cao, người khác không dám nói trước mặt họ, Thẩm Kinh Trĩ chỉ là một đại cung nữ, còn chưa đến mức khiến người ta phải kiêng dè.

Ít nhiều gì, cũng có người chế giễu nàng ngay trước mặt.

Hôm đó, Thẩm Kinh Trĩ theo lệ vào giờ Thìn đến phòng ăn dùng bữa sáng, nàng vừa bước vào cửa đã nghe thấy một thanh âm chanh chua quen thuộc: "Ồ, đây chẳng phải là Thẩm nương nương của chúng ta sao? Sao không bảo tiểu cung nữ mang bữa sáng đến tận tắm điện cho người, còn đích thân đến đây dùng bữa vậy?"

Mấy năm nay tuy Trần Hoài Lục cũng thường xuyên nói bóng gió, nhưng chưa lần nào quá đáng như lần này, lời này vừa nói ra, phòng ăn lập tức im lặng, những cung nữ khác đều không lên tiếng, chỉ lén lút nhìn.

Thẩm Kinh Trĩ còn chưa kịp mở miệng, tiểu cung nữ Trụy Nhi đi sau nàng đã nhướn mày nói: "Nếu sau này Kinh Trĩ tỷ tỷ của chúng ta thật sự được làm nương nương, đến lúc đó nhất định sẽ mời Hoài Lục tỷ tỷ làm cô cô, cũng được ăn sung mặc sướng, chẳng phải tốt lắm sao?"

Cung nữ xuất thân từ Thư Âm Trai, mắng người mà không cần dùng đến lời lẽ thô tục.

Sắc mặt Trần Hoài Lục thay đổi hẳn: "Tiểu nha đầu, đến lượt người

lên tiếng à?"

Thẩm Kinh Trĩ vẫn bình thản, nàng dẫn Trụy Nhi vào phòng ăn, tự mình ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, trước tiên lấy hai cái bát sứ trắng, bảo Trụy Nhi múc mì vào, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

"Tỷ tỷ thật sự là quan tâm ta," Thẩm Kinh Trĩ trên mặt mang theo nụ cười nhạt, càng khiến nàng trông xinh đẹp như tranh vẽ, khí chất thoát tục, "Nếu sau này thật sự có phúc phận đó, còn phải cảm tạ tỷ tỷ đã chúc phúc cho ta."

Hoàng Hậu nương nương muốn làm gì, lại đang chọn người trong Khôn Hòa cung như thế nào, Trần Hoài Lục là đại cung nữ bên cạnh Tề Quang cô cô sao có thể không biết, chỉ là nàng ta muốn tham gia cũng phải xem bản thân có được chọn hay không.

Có thể vào Khôn Hòa cung chắc chắn không có ai xấu, nhưng Trần Hoài Lục nhiều nhất cũng chỉ có chút thanh tú mà thôi, hoàn toàn không dính dáng gì đến những từ như xinh đẹp mỹ miều.

Tuy nói Hoàng Hậu không chỉ nhìn dung mạo, mà còn xem xét phẩm hạnh tâm tính, nhưng Trần Hoài Lục ngay từ cửa ải đầu tiên đã không thể đáp ứng yêu cầu của Hoàng Hậu.

Tề Quang không phải là không từng tìm Thái Vi nói giúp cho nàng ta, nhưng Thái Vi đều không chịu gật đầu, điều đó chứng tỏ Trần Hoài Lục không có một chút hy vọng nào.

Càng như vậy, nàng ta càng ghen tị với nàng.

Lúc này trong phòng ăn không có nhiều người, chỉ có khoảng ba năm tiểu cung nữ, các đại cung nữ còn chưa đến.

Trần Hoài Lục ghen tị nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng dung mạo bình thản, cử chỉ tao nhã, sự chua xót và hận ý trong lòng càng thêm rõ ràng.

Nàng ta nhìn một lúc, bỗng nhiên bật cười.

"Người cũng đừng đắc ý," giọng Trần Hoài Lục rất nhỏ, "Cho dù người có thể trở thành cung nữ thị tẩm, thì có thể tiến xa được bao nhiêu? Người có biết bây giờ ai đang được sủng ái không? Người mà Thái Tử điện hạ để ý nhất là ai không?"

"Cho dù người có tốt đến đâu, điện hạ không vừa mắt thì cũng vô ích."

Sở thích của nam nhân Tiêu thị, thật sự là muôn hình muôn vẻ.

Hoảng Trị Đế có thể dung túng Nghi phi yêu mị phóng túng gần hai mươi năm, nói ngài ấy không thích, nói ngài ấy hoàn toàn là nể mặt Thái Tử, cũng không hẳn.

Nói cho cùng, ngài ấy vẫn là thích.

Hoàng Hậu nương nương ngàn tốt vạn tốt, lời khen ngợi nhận được từ bề hạ luôn là hiển huệ từ ái, ôn trọng tự chủ, một tháng ba mươi ngày ngài ấy ngoài việc thỉnh thoảng đến thăm bệnh, đại khái cũng chỉ đến nghỉ lại vào mừng một và ngày rằm.

Những ngày còn lại, nơi ngài ấy đến nhiều nhất chẳng phải là Cẩm Tú cung sao?

Nói cho cùng, nam nhân đều tệ bạc.

Trong mắt Trần Hoài Lục toát lên ác ý, ác ý đó như mang theo lưỡi dao lạnh lẽo, dường như đang cứa từng nhát lên gương mặt xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ.

"Thái Tử điện hạ trong lòng đã có người trong mộng rồi." Nàng ta nói như vậy, nụ cười quỷ dị hiện lên trên mặt, chiếm trọn gương mặt cay nghiệt của nàng ta.

Tay Thẩm Kinh Trĩ trộn mì vẫn uyển chuyển tự nhiên, trên mặt nàng thậm chí không có biểu cảm gì khác lạ, chỉ chăm chú nhìn bát mì trộn sốt mè đầy ắp thức ăn.

Củ cải bào sợi, dưa chuột bào sợi, giăm bông xắt sợi, trứng tráng thái sợi, thêm sốt mè rang và dầu ớt, trộn đều lên, rồi thêm một thìa sốt thịt nấm hương, lúc ăn ngon không tả xiết.

Ăn mì, phải có nhiều thức ăn kèm mới ngon.

Hậu cung, phải có nhiều đóa hoa mới náo nhiệt.

Thẩm Kinh Trĩ hài lòng nhìn bát mì, thầm nghĩ: Thái Tử điện hạ có người trong mộng hay không thì có liên quan gì đến ta?

Thật nực cười!

Chương 25: Hẳn đã từng gặp cung nữ này

Đối với sự khiêu khích của Trần Hoài Lục, Thẩm Kinh Trĩ căn bản không để vào mắt.

Nàng thậm chí còn cảm thấy Trần Hoài Lục có chút ngu ngốc, vào cung nhiều năm như vậy, luôn hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, vậy mà vẫn tin vào những lời bịa đặt về trai tài gái sắc.

Đó đều là những trò lừa bịp trong thoại bản mà thôi, những thứ tình yêu nam nữ đó, cho dù ngoài kia có thì trong hoàng cung này cũng không thể có.

Nếu thật sự mong muốn điều đó, đến tuổi xuất cung gả chồng còn thực tế hơn, cứ ở trong cung này chờ đợi, mục đích không phải là tình cảm thân mật, vậy thì chính là vinh hoa phú quý.

Muốn vinh hoa phú quý thì cứ nói thẳng, muốn sống sung sướng không có gì đáng xấu hổ. Thẩm Kinh Trĩ chính là muốn sống sung sướng, nàng muốn làm người trên người, muốn vinh hoa phú quý, muốn cuộc sống của mình trôi qua thoải mái, khiến ai ai cũng phải ghen tị.

Vốn dĩ nàng đã lừa để ý đến Trần Hoài Lục, nhưng chuyện này bị Hầu Thư biết được, Hầu Thư lại không có tính khí tốt như vậy. Nàng ấy trực tiếp đi tìm Tề Quang cô cô, nói với bà ta rằng Trần Hoài Lục bịa đặt về Thái Tử điện hạ, như vậy đã đủ để Tề Quang cô cô trừng phạt Trần Hoài Lục rồi.

Hầu Thư còn nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Người chính là tính khí quá tốt, nếu là ta thì sẽ tát thẳng vào mặt nàng ta, người của Thư Âm Trai chúng ta mà nàng ta cũng dám nhiều lời, cũng không xem lại bản thân mình trước mặt nương nương là cái dạng gì."

Nếu có thể nổi lên được thì đã nổi lên từ lâu rồi, sao có thể cứ mãi làm một đại cung nữ không lên không xuống như vậy. Hầu Thư còn nhỏ hơn nàng ta vài tuổi, đã là Tư Chúc, đợi đến khi có cô ở trên cáo lão hồi hương, nàng ấy sẽ được đề bạt lên.

Thẩm Kinh Trĩ rót thêm trà cho nàng ấy, hai người lúc này đang nhân lúc trời đẹp phơi sách, nghe vậy bèn cười nói: "Nàng ta còn không đáng để muội tức giận, thật lãng phí thời gian."

Hầu Thư thấy nàng sắc mặt bình tĩnh, không khỏi an ủi: "Tính tình của người đúng là thích hợp, chẳng trách nương nương chọn người đầu tiên."

Trong Khôn Hòa cung không ít cung nữ xuất chúng, nhưng có người tâm tính không đủ, có người còn trẻ người non dạ, cũng có người không muốn ở lại trong cung, hai mươi ba hai mươi tư tuổi rồi còn muốn xuất cung về nhà, người thích hợp nhất tất nhiên chính là Thẩm Kinh Trĩ.

Ngay cả Hầu Thư cũng cảm thấy nàng thích hợp. Sau nhiều năm chung sống, tính tình phẩm hạnh của Thẩm Kinh Trĩ như thế nào, Hầu Thư còn rõ hơn người ngoài.

Hai người từ xa lạ đến thân quen, Hầu Thư luôn rất hòa nhã ôn hòa với nàng.

Nàng ấy nhìn Thẩm Kinh Trĩ, cười nói: "Lúc đầu ta đã cảm thấy, người không giống người hầu hạ người khác, sau này nói không chừng sẽ được người ta hầu hạ."

Hầu Thư nói như vậy, thậm chí còn bật cười: "Xem ra mắt nhìn người của ta rất chuẩn, quả nhiên là như vậy."

Hoàng Hậu nương nương không nói rõ ràng về sự sắp xếp cho Thẩm Kinh Trĩ, cũng chưa rõ ràng sắp xếp cung nữ thị tẩm mới, nhưng

rất nhiều người trong Khôn Hòa cung đều biết chuyện này.

Hầu Thư tự nhiên cũng biết, nàng ấy trêu chọc Thẩm Kinh Trĩ nhưng trong lời nói lại là sự an ủi và chúc phúc: "Hy vọng sau này người có thể từng bước thăng tiến, đến lúc đó tỷ tỷ ta già rồi, còn phải nhờ người chiếu cố đấy."

Nàng ấy thật sự mong Thẩm Kinh Trĩ có thể có một tương lai tươi sáng, trở thành quý nhân cao cao tại thượng.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy: "Đây cũng chỉ là mong muốn của nương nương, còn Thái Tử điện hạ thế nào, vẫn chưa biết được."

Nhỡ đâu nương nương chọn nàng, mà Thái Tử điện hạ không vừa mắt thì cũng vô ích.

Hầu Thư liếc nàng một cái, nhỏ giọng nói: "Ôi chao ôi, nam nhân nào mà không vừa mắt người, thì chắc chắn là mắt có vấn đề, sợ là mù rồi."

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ đến vị Thái Tử điện hạ lạnh lùng kia, thật sự không chắc chắn có phải là người mù hay không.

Khoảng đầu tháng ba, Hoàng Hậu đã chọn xong người, lần này bà ấy chọn bốn người, ba người còn lại có một người vốn là cung nữ nhất đẳng của Khôn Hòa cung, lớn hơn Thẩm Kinh Trĩ ba tuổi, hai người kia là cung nữ do Thượng Cung Cục chọn ra, đều bằng tuổi Thẩm Kinh Trĩ, cùng nàng vào cung năm Hoảng Trị thứ hai mươi.

Ba người này, phong cách và dung mạo mỗi người một vẻ, có người thanh nhã, có người yêu kiều, thậm chí có người đáng yêu hoạt bát, đủ thấy Hoàng Hậu đã tốn rất nhiều tâm tư.

Thẩm Kinh Trĩ gặp mặt họ xong, thì được dẫn đến gian phòng ở hậu điện, được Tư Khâm ma ma của Xuân Cảnh Uyển dạy dỗ.

Được dạy dỗ khoảng mười ngày, liền truyền đến tin tức đế hậu đã chọn xong Thái Tử Phi, người được chọn chính là đích trưởng nữ Ngụy Yên của Trấn Quốc tướng quân Ngụy Vĩnh. Ngoài việc chính thức hạ chiếu, trong ngoài hoàng cung đều đã biết tin tức này.

Tư Khâm ma ma nói với Thẩm Kinh Trĩ và những người khác, đợi đến khi tiền triều chính thức hạ chiếu, xác định Thái Tử Phi, họ sẽ được đưa đến Dục Khánh cung để Tiêu Thành Dục lựa chọn.

Đối với tin tức trọng đại này, Thẩm Kinh Trĩ tỏ ra rất bình tĩnh, ba người còn lại ít nhiều đều có chút kích động.

Nàng đã làm tất cả những gì bản thân có thể làm, còn kết quả như thế nào thì cứ làm hết sức mình rồi phó mặc cho số phận, không phải là điều nàng có thể kiểm soát.

Bốn người họ là do Hoàng Hậu đích thân chọn ra, mỗi người đều đủ xinh đẹp, Tư Khâm ma ma thực ra không dám quá nghiêm khắc với họ, dạy bảo điều gì cũng rất kiên nhẫn, thậm chí thỉnh thoảng có người làm không tốt, bà ấy cũng chưa từng quở trách nặng lời.

Những điều được học chẳng qua là cách hầu hạ quý nhân, cách sinh hoạt khi làm cung phi, họ phải biết lễ nghĩa, nhưng không quá phận hèn mọn, ngược lại phải có thêm vài phần đoan trang tự chủ.

Thân phận thay đổi, hành vi cũng phải thay đổi.

Những điều này đối với Thẩm Kinh Trĩ mà nói là đơn giản nhất, nàng không phải đang thay đổi bản thân, mà là đang trở lại là chính mình.

Cuộc sống trong tháng này đối với Thẩm Kinh Trĩ mà nói vô cùng

thoải mái, thậm chí có thể nói là như cá gặp nước.

Đến tháng tư, hoa xuân trong cung đều đã nở rộ.

Những bông hoa rực rỡ sắc màu điểm tô cho Trường Tín cung huy hoàng phần hoa, điểm tô cho kinh thành náo nhiệt, người người trong cung đều thay y phục mùa xuân xinh đẹp, các cung nữ mặc cung trang màu hồng nhạt điểm tuyết hoa lê hoa hạnh, bên ngoài khoác áo khoác gấm, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ cũng theo mọi người, thay một bộ y phục mùa xuân như vậy.

Nàng ngồi trong "thư phòng" mà Thái Vi đặc biệt sắp xếp cho họ, nhìn những bông hoa tím kiêu điểm trong sân qua cửa sổ.

Đây là loài hoa mà Tô Dao Hoa yêu thích nhất, mỗi khi đến mùa xuân, chúng sẽ nở rộ khắp Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn một lúc, mới nhận ra mình đang lơ đãng, khi nàng quay đầu lại, thì chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của Tư Khâm ma ma vừa dời đi. Nếu là người thường, họ nhất định sẽ dạy dỗ, nhưng những cô nương sắp trở thành quý nhân này, họ chỉ có thể nhẫn nhịn, không để bản thân đắc tội người khác.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng sẽ không quá phóng túng. Nàng áy náy cười với Tư Khâm ma ma, tiếp tục chăm chú nghe giảng.

Tuy nhiên, tiết học hôm nay lại không thể tiếp tục.

Tư Khâm ma ma vừa định tiếp tục giảng bài, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tư Khâm ma ma ra ngoài một lát, thậm chí không chào tạm biệt đã nhanh chóng rời đi.

Bốn cô nương còn lại nhìn nhau, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong bốn người, Thẩm Kinh Trĩ là người có dung mạo xuất sắc nhất, nàng tuy không phải là người lớn tuổi nhất nhưng đã là đại cung nữ, vì vậy ba người còn lại đều ngầm coi nàng là người dẫn đầu, làm việc gì cũng sẽ hỏi ý kiến nàng trước.

Trong lúc vô tình, Thẩm Kinh Trĩ đã trở thành người dẫn dắt trong bốn người.

Lúc này cũng vậy.

Triệu Viên Nhi, cung nữ nhất đẳng khác của Khôn Hòa cung, năm nay đã hai mươi một tuổi, hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ tỷ tỷ, bây giờ phải làm sao?"

(Trong cung là xưng hô theo chức vụ, ai lớn người đó làm tỷ tỷ, phi tần cũng vậy)

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ma ma có lẽ có việc gì đó, chúng ta cứ đợi một lát, đợi đến giờ Ngọ mà ma ma vẫn chưa quay lại, thì chúng ta đi dùng bữa trưa nghỉ ngơi."

Triệu Viên Nhi gật đầu: "Được."

Trương Xuân Khê là người nhỏ tuổi nhất tò mò nói: "Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì."

Lần này Thẩm Kinh Trĩ không trả lời.

Một là bản thân nàng cũng không biết; hai là nàng cảm thấy hôm nay nhất định có chuyện lớn xảy ra, nếu không, Tư Khâm ma ma tuyệt đối sẽ không tùy tiện rời đi, có thể khiến bà ấy bỏ mặc "quý nhân tương lai" không lo, nhất định là có liên quan đến Thái Tử điện hạ hoặc Hoàng Hậu.

Ma ma không có ở đây, Thẩm Kinh Trĩ bèn dẫn ba cung nữ còn lại tiếp tục pha trà.

Tay nghề pha trà của nàng là do đại sư trà nghệ của Đại Hạ dạy, đi theo phong cách uyển chuyển như nước chảy mây trôi, thiếu đi sự tao nhã và tinh tế, bây giờ học lại có những cảm nhận mới.

Đến giờ Ngọ, Thẩm Kinh Trĩ cùng các nàng đến phòng ăn dùng bữa, bỗng cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của những người xung quanh.

Cũng không thể nói là kỳ lạ, chỉ là Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt nhạy cảm với ánh mắt của người khác, hễ có ai nhìn nàng, nàng đều có thể nhanh chóng nhận ra. Ngày thường tuy những ánh mắt kiểu này rất nhiều, nhưng chưa có ngày nào trắng trợn như hôm nay.

Trong những ánh mắt này, có sự tò mò, có sự ngưỡng mộ, cũng có sự chế giễu.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn thản nhiên, ngược lại Trương Xuân Khê có chút không vui bĩu môi: "Sao họ lại như vậy chứ, chúng ta có gì đáng xem đâu."

Triệu Viên Nhi nhỏ giọng an ủi nàng ấy một câu, bốn người ngồi xuống chiếc bàn ở phía trong cùng, Thẩm Kinh Trĩ nói: "Ăn cơm thôi."

Bốn người bắt đầu yên lặng dùng bữa.

Lúc này rèm cửa lại rung lên, một bóng người gầy gò bước vào phòng ăn, theo sau đó là một thanh âm quen thuộc chanh chua.

"Ồ, Thẩm tỷ tỷ, người còn ăn được cơm à?"

Thẩm Kinh Trĩ không cần ngẩng đầu cũng biết người đến nhất định

là Trần Hoài Lục. Nàng và Trần Hoài Lục từ trước đến nay luôn bất hòa, bao nhiêu năm qua cứ như nước với lửa, chưa từng chung sống hòa bình, lúc này nàng ta đến chế giễu, chắc chắn là đã biết chuyện gì đó.

Thẩm Kinh Trĩ thậm chí còn không thèm liếc mắt, Trương Xuân Khê bên cạnh lại không vui: "Thẩm tỷ tỷ là đại cung nữ, người đây là thái độ gì vậy?"

Trần Hoài Lục không để ý đến nàng ấy, đôi mắt híp dài đầy ác ý nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Các người còn mơ mộng làm quý nhân à, bây giờ giấc mơ sắp tan vỡ rồi, xem các người sau này sống thế nào."

Trần Hoài Lục vừa nói vừa cười, nàng ta ngồi xuống bàn của mình, tiếng cười càng thêm lớn: "Quả nhiên, ông trời cũng không nhìn nổi loại người như người được hưởng vinh hoa phú quý."

Thẩm Kinh Trĩ trong lòng khẽ động, nhưng không để ý đến nàng ta, chỉ nói với Trương Xuân Khê: "Ăn cơm cho đàng hoàng, đừng để ý đến chó điên."

Trần Hoài Lục vỗ bàn: "Người!"

Nàng ta còn chưa nói hết lời, đã bị một Tư Chức cung nữ bên cạnh nhíu mày quát: "Được rồi, Hoài Lục ăn cơm của người đi, Kinh Trĩ, người cũng vậy."

Phòng ăn lập tức yên tĩnh trở lại.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi ăn món gà kho tàu mà Ngự Thiện Phòng đặc biệt chuẩn bị cho họ, trong lòng nàng thầm nghĩ: Chắc chắn đã có chuyện xảy ra rồi.

Đợi đến khi nghỉ trưa dậy, họ trở lại thư phòng, lúc này mới nhìn thấy sắc mặt Tư Khâm ma ma hơi khó coi. Tư Khâm ma ma này là thuộc hạ cũ của Thuần Huệ, rất có uy tín trong Khôn Hòa cung,

ngày thường luôn tràn đầy năng lượng, nhanh nhẹn cung kính, hôm nay khó có được vẻ mặt mọi.

Cả buổi học, bà ấy nói sai mấy chỗ, nói đến cuối cùng cũng tự dừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng nhìn bà ấy, chờ đợi lời bà ấy lên tiếng.

Tư Khâm ma ma đặt chén trà trong tay xuống, bà ấy kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống, khẽ thở dài.

"Sáng nay, tiên triều truyền đến tin tức, nói..."

Tư Khâm ma ma dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua từng người họ, cuối cùng thu hồi lại nhìn đôi bàn tay hơi thô ráp của mình.

"Thiên kim nhà Trần Quốc tướng quân, đích trưởng nữ Ngụy Yên của Ngụy gia, hai mươi ngày trước đã dẫn binh xuất chinh chống lại sự quấy rối của kỵ binh Bắc Tề, vì bảo vệ bách tính biên cương nên đã hy sinh."

Lời này vừa nói ra, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ luôn lạnh nhạt bình tĩnh, cũng không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn bà ấy.

Hai mươi ngày trước, tin tức người được chọn làm Thái Tử phi trong cung còn chưa truyền đến biên cương, mà chiến loạn ở biên cương không ngừng, Ngụy Yên vẫn gánh vác chức vụ tham quân của tiên phong doanh, dẫn binh chống lại sự xâm lược của Bắc Tề.

Không may là, lần này nàng ấy đã không thể tạo nên kỳ tích nữa.

Vị Thái Tử phi tương lai còn chưa chính thức được sắc phong này, đã hy sinh vì đất nước, trở thành cái tên anh hùng mãi mãi không thể xóa nhòa trong sử sách Đại Sở.

Tư Khâm ma ma nhìn họ, giọng nói vô cùng đau buồn: "Bệ hạ vì sự

anh dũng của nàng ấy, đã truy phong nàng ấy là Chiêu Liệt công chúa, Hồng Anh tướng quân, được thờ phụng trong Thái Miếu."

Lời này vừa nói ra, cả thư phòng lập tức im lặng.

Không ai ngờ rằng Thái tử phi mà Hoảng Trị Đế đã dày công lựa chọn cho Thái Tử điện hạ, lại qua đời trước khi triều đình hạ chiếu.

Nàng ấy không phải chết vì bệnh tật, cũng không phải tai nạn, mà là hy sinh vì quốc gia.

Ngụy Yên năm nay mới vừa đôi mươi, chưa thành thân, đã ra đi ở độ tuổi đẹp nhất như hoa. Nàng ấy chết oanh liệt, cái chết khiến người ta cảm động, cũng là chết đúng lúc, dùng thân mình và binh lính của mình, ngăn chặn sự tấn công của Bắc Tề, bảo vệ vô số bách tính phía sau.

Bất cứ ai nghe được tin buồn này cũng đều sẽ đau lòng, sẽ tiếc thương cho nàng ấy, sẽ cảm thấy xót xa khi nghĩ đến.

Cuộc sống tươi đẹp dường như còn chưa bắt đầu, đã đột ngột dừng lại, kết thúc vội vàng.

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài trong lòng, cuối cùng nàng cũng hiểu Trần Hoài Lục đang đặc ý vì điều gì, Thái Tử phi tương lai đã ra đi theo cách trung liệt như vậy, dù người ngoài có nhìn nhận thế nào, Thái Tử điện hạ e rằng cũng khó có thể lập tức chọn Thái Tử Phi mới.

Không có Thái Tử Phi, vậy thì những cung nữ thị tẩm tương lai như họ, e rằng cũng không có tác dụng gì lớn.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ không quá tiếc nuối, nàng thậm chí không có quá nhiều rồi rắm và do dự, chỉ là tiếc thương và xót xa cho Ngụy Yên. Nàng ấy là một vị tướng tốt, cũng là một nữ tử phi thường.

Ngụy thị quả thật trung liệt.

Ngụy Yên xứng đáng được lưu danh sử sách, được bách tính đời sau ca tụng.

Trong tấm điện Càn Nguyên cung

Hoảng Trị Đế đang ngồi trước ngự án cúi đầu nhìn đích trưởng tử trẻ tuổi của mình.

Ngụy Yên là do ông dày công lựa chọn trong mấy tháng, vốn là người thích hợp nhất để làm Thái Tử Phi, cũng có thể vững vàng ngồi trên ngôi hậu trong tương lai, ai ngờ đâu, thánh chỉ chưa hạ xuống đã hy sinh vì đất nước.

Ông khẽ thở dài. Ông thật sự rất tiếc nuối, cũng rất đau lòng.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang tiến triển ổn định theo sự sắp xếp của ông, đợi đến khi Thái Tử Phi được xác định, đợi Ngụy Yên hồi kinh là có thể cử hành hôn lễ, khi đó hậu cung của Thái Tử vững chắc, ông cũng có thể yên tâm.

Dù ông có thể chống đỡ đến khi nào, đến lúc sắp buông tay nhân gian cũng sẽ không còn quá lo lắng. Đại Sở đến ngày hôm nay, dù ông có chết cũng không thể gây ra sóng gió trong triều đình và bách tính.

Nhưng sự ra đi đột ngột của Ngụy Yên, lại phá vỡ kế hoạch của Hoảng Trị Đế.

Tuy triều đình còn chưa hạ chiếu, Lễ bộ cũng chưa soạn thảo chiếu thư, nhưng trong ngoài hoàng cung, trên dưới triều đình, người được chọn làm Thái Tử Phi tương lai đã được mọi người biết đến.

Nếu Ngụy Yên không phải hy sinh vì nước, cho dù nàng ấy bệnh chết hay chết do tai nạn, cũng sẽ không khiến Hoảng Trị Đế khó xử như vậy.

Nhưng nàng ấy lại oanh liệt hy sinh.

Trong năm nay, thậm chí là trong vòng ba năm, Hoảng Trị Đế khó có thể chọn Thái Tử Phi khác cho Tiêu Thành Dục. Đây là vì những anh hùng đã hy sinh vì Đại Sở trăm năm qua, cũng là vì những tướng sĩ đang bảo vệ đất nước ở biên cương, cho dù chỉ vì lòng trung nghĩa của binh lính, hoàng thất cũng không thể lập tức đổi Thái Tử Phi khác cho Thái tử.

Họ không thể làm lạnh nhạt lòng quân.

Từ sáng nhận được chiến báo đến khi kết thúc buổi chiều sớm, bận rộn đến tận buổi chiều, Hoảng Trị Đế không ăn uống gì. Thuốc uống vào cũng nôn ra hết, cả người trắng bệch như tờ giấy, trên mặt toàn là mồ hôi lạnh.

Hoảng Trị Đế biết rõ tình trạng cơ thể mình, biết rõ hiện giờ mình đang sống lay lắt qua ngày, việc chính thất của nhi tử không thể xác định khiến cho thân thể ông càng thêm suy yếu, hôm nay thậm chí ngồi cũng có chút khó khăn.

Tiêu Thành Dục đứng trước ngự án, nhìn phụ hoàng gần như sắp ngất đi, vội vàng tiến lên hai bước ra hiệu cho đại thái giám Trương Bảo Thuận, hai người một trái một phải, đỡ Hoảng Trị Đế dậy khỏi ngự án, dìu ông dựa vào giường La Hán.

"Phụ hoàng," Tiêu Thành Dục thấp giọng nói, "Phụ hoàng đừng quá lo lắng, chuyện này chưa chắc đã là chuyện xấu."

Hoảng Trị Đế thở hỗn hển, Trương Bảo Thuận vừa cho ông uống một viên thuốc bổ, ông ngậm dưới lưỡi, nhất thời không nói nên lời.

Ngũ khí Tiêu Thành Dục rất vững vàng cũng rất nhẹ nhàng, đối với sự ra đi đột ngột của vị hôn thê tương lai, hẳn thậm chí không có bất kỳ cảm xúc đau buồn nào khác.

Hắn nói: "Sáu năm nay, Ngụy Vĩnh luôn trấn giữ Gia Vĩnh quan, trước đó hắn dẫn binh đóng quân ở Hàn Cổ trấn, nhi thần biết cả nhà Ngụy thị trung liệt, nhưng hiện giờ tiếng nói của Ngụy thị ở biên cương thậm chí còn lấn át cả triều đình."

Tiêu Thành Dục rất bình tĩnh, lời này của hắn thậm chí có chút lạnh lùng, nhưng Hoảng Trị Đế biết hắn nói đúng.

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ lưng phụ hoàng, tiếp tục nói: "Trước đây phụ hoàng chọn Ngụy Yên làm Thái Tử Phi cho nhi thần, nhi thần cho rằng đó quả thực là lựa chọn tốt nhất, mượn việc sắc phong Thái Tử Phi, có thể để gia chủ và những người tài giỏi của Ngụy thị hồi kinh, biên cương sẽ khó xảy ra binh biến."

"Nhưng đối với Ngụy thị mà nói, như vậy thì thanh thế của họ sẽ càng cao, thậm chí ở kinh thành cũng sẽ nhảy vọt trở thành ngoại thích."

"Nhi thần không nghi ngờ lòng trung thành của Ngụy thị với triều đình, nhưng nhi thần cho rằng bản thân không thể trong vòng vài năm hoàn toàn thu phục Ngụy thị, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của triều đình và hậu cung. Cho dù có mẫu hậu, cho dù có tất cả những gì phụ hoàng sắp xếp cho nhi thần, dù sao nhi thần cũng còn trẻ."

Lời này của hắn có thể nói là đại nghịch bất đạo, nhưng hai phụ tử Hoảng Trị Đế đều có bản tính lạnh lùng, ngày thường Hoảng Trị Đế dạy dỗ nhi tử, đại khái cũng đều lạnh lùng thẳng thắn như vậy.

Thậm chí ông đã từng nói không chỉ một lần, sau khi mình qua đời phải làm những gì, ngay cả thân thể của mình cũng không quan

tâm, tự nhiên sẽ không để ý đến những lời nói thẳng thắn vượt bậc này.

Tiêu Thành Dục ngày thường luôn rất cẩn thận, tuyệt đối không nhắc đến những điều này, hôm nay nếu không phải nhìn thấy phụ hoàng bệnh nặng phát tác, hẳn tuyệt đối sẽ không "nói năng bừa bãi".

Có lẽ vì lời hăn nói có tác dụng, cũng có lẽ là do thuốc đã phát huy tác dụng, hơi thở của Hoảng Trị Đế dần ổn định lại, không còn gấp gáp như vừa rồi nữa.

"Những gì hoàng nhi nói, rất có lý."

Lý do Hoảng Trị Đế chọn Tiêu Thành Dục làm trử quân, không chỉ vì hăn là do Hoàng Hậu nuôi dưỡng, cũng không chỉ vì hăn là trưởng tử, mà vì hăn thích hợp làm Hoàng Đế.

Làm Hoàng Đế phải có trái tim lạnh lùng, điểm này Tiêu Thành Dục giống ông nhất, họ thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không quan tâm. Tuy nhiên, Hoảng Trị Đế cũng biết, trong lòng Tiêu Thành Dục vẫn có sự tồn tại dịu dàng và ấm áp.

Đó chính là mẫu hậu Tô Dao Hoa của hăn.

Điều này, đối với Hoảng Trị Đế cũng vậy.

Tô Dao Hoa luôn cảm thấy nhi tử là người mềm lòng, nhưng Hoảng Trị Đế lại không nghĩ như vậy, hăn trở thành người mà Hoảng Trị Đế thưởng thức nhất trong số các hoàng tử, ngôi vị trử quân cuối cùng tự nhiên cũng được định cho hăn.

Hai phụ tử khi ở trước mặt Hoàng Hậu, nói chuyện với nhau người nào cũng ôn nhu hơn người kia.

Tiêu Thành Dục thấy tinh thần phụ hoàng đã khá hơn một chút, bèn

nói tiếp: "Phụ hoàng chọn Ngụy Yên làm Thái Tử Phi cho nhi thần, dù sao cũng là lợi nhiều hơn hại, nhưng dù sao cũng có mặt bất lợi, bây giờ Ngụy Yên hy sinh vì nước, nhi thần thật sự cảm kích lòng trung nghĩa của nàng ấy, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm."

"Đây có lẽ là kết quả tốt nhất." Ngử khí hần bình tĩnh, như thể đang nói không phải là thê tử tương lai của mình, mà là một vị thần tử chưa từng gặp mặt.

Hoảng Trị Đế hiểu được suy nghĩ của nhi tử.

Bây giờ hần có thể mượn cái chết của Ngụy Yên để không lập Thái Tử Phi, bất kỳ gia tộc nào, bất kỳ trọng thần nào cũng không thể ép buộc hần. Hần cũng có thể nhân cơ hội này trong ba năm củng cố ngôi vị Thái Tử của mình, nắm chắc các triều thần trong tay.

Thiếu đi sự trợ giúp của Ngụy thị, nhưng cũng bớt đi rất nhiều mối đe dọa.

Cho dù Ngụy Yên thật sự trở thành Thái Tử Phi, chẳng lẽ người khác sẽ không thèm muốn sao? Tưởng thị, Hà thị, thậm chí là Phùng thị, chẳng lẽ sẽ không ngầm ngầm hành động sao?

Hiện giờ như vậy, thực ra có thể đạt được sự cân bằng tốt nhất.

Hoảng Trị Đế cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ cơn suy yếu, ông vỗ vỗ tay nhi tử, có chút an ủi.

"Con đã tiến bộ hơn trước rồi, rất tốt." Giọng ông yếu ớt, ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng, nhưng trong lời nói đều là sự vui mừng.

Đại Sở đến nay đã trải qua một trăm bốn mươi tám năm, từng có thời kỳ thịnh vượng, từng có thời kỳ hưng thịnh, cũng từng có thời kỳ suy tàn. Đến hôm nay, trong triều đình không phải là không có những căn bệnh trầm kha, các thế gia quần thần, công hầu, võ tướng liên kết với nhau rất sâu, các phe phái tranh giành lẫn nhau,

đôi khi thậm chí còn có thể đe dọa đến hoàng thất.

Hoảng Trị Đế một lòng muốn trở thành minh quân, nhưng ông lực bất tòng tâm, thân thể ốm yếu bẩm sinh khiến ông khó mà hành động. Tất cả hy vọng của ông đều đặt vào đứa con này.

Được phụ hoàng khen ngợi, thần sắc Tiêu Thành Dục vẫn rất bình tĩnh, thậm chí không có chút vui buồn nào, hắn chỉ nói: "Tạ ơn phụ hoàng khen ngợi, nhi thần bây giờ cũng chỉ là làm theo lời dạy của phụ hoàng, nếu có chỗ nào chưa tốt, xin phụ hoàng chỉ dạy thêm."

Hoảng Trị Đế thoạt nhìn là một vị Hoàng Đế ôn hòa, chỉ có cận thần, thái giám bên cạnh và nhi tử yêu quý nhất này mới biết, ông lạnh lùng hơn bất cứ ai.

Đế nhi tử sớm trưởng thành, sự răn dạy của ông vô cùng nghiêm khắc.

Tuy nhiên...

Hoảng Trị Đế uống một ngụm trà nóng, điều hòa hơi thở rồi nói: "Phụ hoàng không còn gì để dạy con nữa, sau này phải tự mình quan sát, tự mình tìm tòi, tự mình thử nghiệm. Trị quốc không có quy luật, không có tiêu chuẩn, càng không có quy củ, không có gì là nhất định, là chắc chắn, là bắt buộc. Phải tùy cơ ứng biến, đáp ứng nhu cầu của thời thế mới có thể khiến chính lệnh được thông suốt."

"Trẫm biết..." Hoảng Trị Đế ho khan vài tiếng, "Trẫm biết hiện giờ trong lòng con chắc chắn có chút lo lắng và hoang mang, nhưng điều đó không sao cả, con phải nhớ kỹ, con chính là chân mệnh thiên tử, chính là cửu ngũ chí tôn, dù có khó khăn đến đâu thì cũng là người duy nhất có thể ngồi trên ngai vàng."

"Trẫm tin chỉ cần trong vòng năm năm không có thiên tai nhân họa, con có thể hoàn toàn ổn định ngai vàng, trở thành một vị minh quân."

Năm năm sau, Tiêu Thành Dục cũng đã hai mươi ba hai mươi tư tuổi, đến lúc đó, triều đình lại là một bộ dạng khác, thiên hạ thậm chí cũng là một bộ dạng khác.

Với sự thông minh của Tiêu Thành Dục, hẳn cũng sẽ trưởng thành đến mức đủ để cai trị thiên hạ lúc bấy giờ.

Hoảng Trị Đế biết mình không thể nhìn thấy lúc đó, thậm chí ông còn không thể nhìn thấy năm sau, nhưng ông biết sự lựa chọn của mình sẽ không sai.

Hoảng Trị Đế vừa ho khan vừa cười: "Đến lúc đó, con hãy đưa mẫu hậu ra ngoài ngắm nhìn, dạo chơi khắp non sông tươi đẹp của Đại Sở, những gì trăm không thể cho nàng ấy, nhi tử như con nên có thể làm được."

Nghe những lời giống như di ngôn này, Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng đau lòng. Hắn cúi đầu không nói gì, sự lạnh lùng vô tình và hùng hồn vừa rồi, như thể là một người khác.

Hoảng Trị Đế đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai nhi tử: "Trăm vẫn có thể ở bên hai mẫu tử thêm một thời gian nữa, con đã trưởng thành rồi, phải mạnh mẽ lên."

Tiêu Thành Dục hồi lâu mới gật đầu: "Nhi thần hiểu."

Sự ra đi đột ngột của Ngụy Yên, khiến cho Trường Tín cung đang náo nhiệt vì việc chọn cung nữ thị tẩm cho Thái Tử điện hạ lại trở về với sự yên tĩnh.

Nhưng một tháng sau, Hoảng Trị Đế liền hạ thánh chỉ, sắc phong chất nữ của Đức phi, thứ nữ của tộc trưởng Tưởng thị - Tưởng Liên Thanh làm Thái Tử lương đệ; sắc phong chất nữ của Hiền phi, nữ

nhì của đô đốc Ngũ Thành Bình Mã Tư - Chương Nhược Tịch làm Thái Tử lương đệ; sắc phong chất nữ của Nghi phi - Phùng Doanh làm Thái Tử lương viện; sắc phong chất nữ của đại học sĩ Văn Uyên Các kiêm thượng thư lại bộ Trương Tiết Hằng - Trương Diệu Hâm làm Thái Tử lương viện.

Một ngày sau khi sắc phong, Hoàng Hậu gọi Thái Tử đến Khôn Hòa cung, ngay tại hoa viên nhỏ của Khôn Hòa cung, Tiêu Thành Dục gặp những cung nữ thị tẩm mà mẫu hậu đã chọn cho mình.

Chỉ cần một cái liếc mắt, Tiêu Thành Dục đã nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ.

Cung nữ này hẳn đã từng gặp.

Chương 26: Cung nữ thị tẩm

Hình như là ba năm trước, vào năm Hoảng Trị thứ mười, khi đó hân vẫn chỉ là đại hoàng tử, chứ không phải Thái Tử điện hạ như bây giờ.

Năm đó vì nhà mẹ đẻ của Nghi phi muốn xin chức quan, hân đã nói giúp Nghi phi vài câu trước mặt phụ hoàng, kết quả bị phụ hoàng trách mắng. Vì thể diện của hân, cũng để hân không bị phụ hoàng trách phạt nữa, mẫu hậu đã ra mặt phạt hân quỳ gối trong tuyết.

Hân nhớ hôm đó rất lạnh. Gió lạnh thấu xương, tuyết lạnh thấm vào người, hân một mình quỳ trong gió tuyết ở Ngự Hoa Viên, vốn tưởng rằng sẽ phải trải qua ngày tuyết rơi dày đặc như vậy. Nhưng lại có người đưa cho hân một chiếc ô.

Đó chỉ là một tiểu cung nữ rất bình thường, mặc áo mỏng manh, trông có vẻ còn lạnh hơn hân, lúc đứng bên cạnh hân không ngừng run rẩy. Có lẽ vì người hân ướt sũng, tóc tai rối bời, tiểu cung nữ kia không nhận ra thân phận của hân, tưởng hân cũng là tiểu thái giám bị chủ nhân phạt.

Thị lực của Tiêu Thành Dục rất tốt, trí nhớ của hân cũng đặc biệt hơn người, tuy lúc đó tuyết lớn bay mù trời khiến hân không nhìn rõ người trước mặt, nhưng hân lại nhớ rõ đôi mắt của tiểu cung nữ kia.

Sáng ngời, kiên định, mạnh mẽ. Ánh mắt kiểu này, hiếm khi xuất hiện trên người những người ở độ tuổi này.

Tiêu Thành Dục cũng từng có đôi mắt như vậy, sau khi được thái phó khen ngợi một lần, hân liền không còn nhìn người khác như vậy nữa.

Tiểu cung nữ này bằng tuổi hắc nhưng dường như đã trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng sâu thẳm trong lòng dường như vẫn giữ được sự thuần khiết.

Trong bức tường cung cấm chật hẹp này, rất ít người có được sự thuần khiết đó. Không nói những cái khác, chỉ cần nhìn nàng che ô và an ủi mình, cũng biết nàng là người tốt bụng.

Tiêu Thành Dục cứ ngỡ đó chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ lạnh lẽo nhất hoặc ấm áp nhất trong cuộc đời mình, hắc thậm chí còn không đi tìm hiểu xem cung nữ đó là ai, đối với hắc mà nói, tương lai quan trọng hơn một cung nữ gặp gỡ tình cờ xa lạ rất nhiều.

Nhưng hắc không ngờ rằng, lại gặp lại nàng trong hoàn cảnh này.

Ba năm không gặp, nàng đã lớn, khuôn mặt non nớt năm nào giờ đã trở nên xinh đẹp như hoa. Nụ cười tươi tắn, đôi mắt đẹp như tranh vẽ, trong bốn cung nữ mà mẫu hậu chọn cho hắc, nàng là người xinh đẹp nhất, cũng dường như là đặc biệt nhất.

Lúc những người khác đều đang căng thẳng, trên mặt nàng lại mang theo nụ cười nhạt.

Nàng dường như rất vui.

Tâm trạng vốn không vui lắm của Tiêu Thành Dục, bỗng nhiên cũng vui vẻ theo. Hắc nghĩ: Chẳng trách người ta thường nói mỹ nhân say lòng người, mỹ nhân nở nụ cười, quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Tiêu Thành Dục vừa nhìn đã nhớ lại Thẩm Kinh Trĩ, nhưng không nhìn nàng quá lâu, ánh mắt hắc chỉ lướt qua mặt nàng, rồi chuyển sang người tiếp theo.

Chỉ trong chớp mắt, Tiêu Thành Dục đã xem xong tất cả.

Thực ra hẳn không có hứng thú gì với nữ nhân trong hậu cung, hiện giờ hẳn đang ở giai đoạn quan trọng trong triều đình, thật sự không có nhiều tinh lực, thậm chí đối phó với những nữ nhân này đối với hẳn mà nói cũng là một gánh nặng.

Nhưng hẳn không thể thể hiện ra ngoài.

Trên mặt Tiêu Thành Dục mang theo vài phần ngại ngùng, tỏ vẻ hơi xấu hổ nói với Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, người cứ sắp xếp là được rồi, nhi thần trai nào hiểu những chuyện này."

Tô Dao Hoa không nhịn được cười: "Con đó, xưa nay không thích lo chuyện bao đồng, luôn phải để mẫu hậu lo lắng những chuyện này thay con."

Tiêu Thành Dục rất biết cách lấy lòng mẫu hậu, nghe vậy liền nói: "Cũng là do nhi tử có phúc, có mẫu thân tốt như vậy, tự nhiên không cần phải bận tâm đến những chuyện vụn vặt này."

Màn mẫu tử tử hiếu này quả nhiên đã xua tan bầu không khí ngưng đọng trong tiểu hoa viên, ngược lại còn có chút ấm áp.

Tuyển cung nữ thị tẩm đại khái đều là việc của mẫu thân, Tô Dao Hoa thay nhi tử chọn cung nữ, tuyệt đối là do trách nhiệm, không có gì không ổn.

Sau khi nói vài câu xã giao, Tô Dao Hoa đưa ra chủ ý: "Mấy ngày nữa con sẽ chuyển đến Dục Khánh cung, các phi tần cũng sẽ lần lượt vào cung, nếu lúc đó Dục Khánh cung vắng vẻ, thật sự không ra thể thống gì, chi bằng cứ chọn cả bốn nha đầu này, trước tiên để trong cung náo nhiệt một chút."

Lời này nói ra rất dễ nghe.

Thiếu niên lang trẻ tuổi cường tráng nếu đắm chìm trong tửu sắc tự

nhiên không phải là chuyện tốt, nhưng nếu đều làm theo quy củ thì sẽ không có gì phải lằng nhằng.

Hơn nữa, Tiêu Thành Dục vốn là người có tính cách lạnh nhạt, hiện giờ dù có thêm bốn cung nữ thị tẩm này, hậu cung tính cả thầy cũng không đến mười người, đã được coi là ít người trong số các tông thất rồi.

Lời này của Tô Dao Hoa nói ra rất tự tin.

Chỉ là Tiêu Thành Dục lại không giống như lời hăn vừa nói là chuyện gì cũng nghe theo mẫu hậu, nghe xong lại nói: "Mẫu hậu, Dục Khánh cung không rộng rãi, đến lúc đó mấy lương đệ lương viện lại vào cung, e là sẽ ở chật chội, nếu cung nữ thị tẩm còn nhiều như vậy, e là không ổn lắm."

Thực ra cung nữ thị tẩm không ở Dục Khánh cung, khi hoàng tử chưa xuất cung lập phủ, họ sẽ luôn ở Xuân Cảnh Uyển, trừ khi được hoàng tử hoặc phi tần coi trọng, được phong vị trí chính thức, nếu không sẽ luôn ở Xuân Cảnh Uyển.

Nhưng Tiêu Thành Dục nói như vậy, chứng tỏ hăn thật sự không muốn nhiều cung nữ thị tẩm.

Tô Dao Hoa hơi khựng lại, sau đó mới cười nói: "Thì ra con chu đáo như vậy, còn nghĩ đến những chuyện này, vậy chi bằng cứ chọn hai người, mẫu hậu sẽ tự mình chọn cho con?"

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó mới cười nói: "Người mẫu hậu thích, nhi thần nhất định sẽ thích."

Đây là đã cho phép, ánh mắt Tô Dao Hoa bèn lướt qua những cung nữ trẻ tuổi, cuối cùng dừng lại trên mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Người này, bà hài lòng nhất.

Tô Dao Hoa mỉm cười nói: "Vây cứ chọn Khinh Trĩ và Viên Nhi đi, hai nha đầu này ổn trọng lại chu đáo, có thể hầu hạ con cho tốt."

Theo lời bà, Thái Vi lập tức ân cần chỉ ra hai người cho Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói: "Vâng, làm phiền mẫu hậu rồi."

Người được chọn cứ như vậy được quyết định trong câu chuyện qua lại giữa hai mẫu tử.

Thấm Khinh Trĩ như ý nguyện của mình, được chọn làm cung nữ thị tẩm của thái tử Tiêu Thành Dục.

Lúc được chọn, Thấm Khinh Trĩ chỉ cung kính quỳ gối, cùng Triệu Viên Nhi hành lễ với Tiêu Thành Dục, trên mặt mang theo nụ cười nhạt vừa phải, vừa không khoa trương cũng không ảm đạm, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thoải mái.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng dừng lại trên người Thấm Khinh Trĩ đang hành lễ, tay hắn đang cầm chén trà khẽ khựng lại, quay đầu nhìn Tô Dao Hoa. Hắn không nói gì thêm, nhưng Tô Dao Hoa hiểu ý nhi tử, bèn ra lệnh: "Các người lui xuống hết đi."

Đợi đến khi các cung nhân đều lui xuống, Tiêu Thành Dục mới nói: "Mẫu hậu, gần đây Túc vương thúc thường xuyên qua lại với mấy vị đại nho trong kinh thành, trong đó có cả Trương các lão, chỉ là vương thúc nhiều lần gửi thiệp mời, các lão đều lấy có bệnh tật mà không đến dự tiệc, thậm chí còn không lên triều."

Cùng với sức khỏe của Hoảng Trị Đế ngày càng yếu đi, đến năm Hoảng Trị thứ mười bốn, triều đình tổng cộng cũng chỉ mở vài buổi chầu sớm. Một tháng, Hoảng Trị Đế có thể gặp quần thần một lần đã được coi là khỏe mạnh, những ngày còn lại, đại sự trong triều đều được bẩm báo lên Văn Uyên Các, do các lão tâu trình cùng Hoảng Trị Đế và bàn bạc chính sự.

Là các lão được Hoảng Trị Đế chọn làm phụ chính, ngay từ khi danh sách phi tần của Thái Tử được công bố thì Trương Tiết Hằng đã bị đóng dấu là người của Thái tử, trong tình huống này, ông ta nên chủ động đứng về phía Thái Tử. Nhưng Túc vương không biết là thông minh hay ngu ngốc, trong lúc căng thẳng như vậy lại càng thêm nhậy nhót, ả ý có ý đối đầu với Càn Nguyên cung.

Trương Tiết Hằng dường như không muốn dính vào chuyện này, trực tiếp cáo bệnh đóng cửa không ra ngoài, không đặc tội bên nào.

Nếu là trước đây, Hoảng Trị Đế nhất định sẽ có hành động, nhưng bây giờ...

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, thanh âm đầy vẻ đau buồn: "Mẫu hậu, phụ hoàng đã hai ngày liên tiếp hôn mê bất tỉnh, chỉ thỉnh thoảng tỉnh lại một chút, vì sợ người lo lắng, còn đặc biệt dặn dò Trương đại bạn không được báo cho người biết."

Tay Tô Dao Hoa đang cầm chén trà run lên, chén trà Long Tĩnh chỉ còn nửa bát nước đổ ra ngoài, làm ướt chiếc áo khoác màu xanh ngọc bích thêu hoa trang nhã của bà.

Thấy sắc mặt mẫu hậu trắng bệch, Tiêu Thành Dục thầm thở dài: "Mẫu hậu..."

Tô Dao Hoa nhắm mắt lại, bà xua tay với nhi tử, rồi tự mình lấy khăn tay nhẹ nhàng lau vết nước trên vạt áo. Lúc đầu những ngón tay của bà còn run rẩy, nhưng trong khi lau, bà dần dần bình tĩnh lại.

Tô Dao Hoa hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, chỉ nhẹ giọng hỏi: "Thái y viện nói thế nào?"

Thấy mẫu hậu nhanh chóng ổn định tinh thần, Tiêu Thành Dục không khỏi có chút kính nể, sau đó liền nói: "Chu Liêm nói lần này phụ hoàng vì chiến sự biên cương mà bị đả kích rất lớn, ưu tư quá

độ cộng thêm khí trời nóng bức mùa xuân, nên mới bệnh nặng như vậy."

Tiêu Thành Dục dừng lại một chút, hần suy nghĩ một lát, vẫn nói thật: "So với lần năm Hoảng Trị thứ mười một, thì nguy hiểm hơn nhiều."

Lần đó Hoảng Trị Đế bệnh nặng, phải tĩnh dưỡng nửa năm mới có thể xuống giường đi lại, lần này nguy hiểm hơn nhiều, ý tứ chưa nói ra hết chính là: không còn thuốc chữa.

Sống được ngày nào hay ngày ấy, chỉ cần chưa tắt thở, thì có thể kéo dài thêm một ngày, nhưng không thể nào khỏe lại được nữa.

Thân thể Tô Dao Hoa mềm nhũn, trong lúc mơ hồ ngã ra sau, nhưng được Thái Vi đỡ lấy, nhét hai chiếc gối mềm vào sau lưng bà. Tô Dao Hoa khó có được lúc không giữ hình tượng tao nhã trước mặt nhi tử, cả người bà dựa vào gối, sắc mặt có chút hoảng hốt.

"Nhiều năm rồi..." Giọng bà khàn đặc, rất nhẹ nhưng cũng rất đau đớn, "Nhiều năm rồi, cuối cùng vẫn không thể vượt qua được sao?"

Tiêu Thành Dục đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của mẫu hậu.

"Mẫu hậu, phụ hoàng bệnh tật nhiều năm, mỗi ngày uống nhiều thuốc như vậy, chịu nhiều đau khổ như vậy, đều là vì giang sơn xã tắc của Đại Sở, bây giờ... bây giờ..." Tiêu Thành Dục cũng có chút nghẹn ngào, gần như không nói nên lời.

Được bàn tay to lớn ấm áp và mạnh mẽ của nhi tử nắm lấy tay, trái tim Tô Dao Hoa đang chìm xuống đáy vực dần dần vùng vẫy lên. Bà nhắm chặt mắt thở nhẹ ra, dường như đã dùng hết sức lực toàn thân mới có thể kéo mình ra khỏi sự tuyệt vọng sắp chết.

Hoảng Đế băng hà là đại sự quốc gia.

Tô Dao Hoa cố gắng để bản thân khôi phục lại vẻ tao nhã thường ngày, nhưng dù cố gắng thế nào, bà cũng chỉ có thể dựa vào gối, không cách nào ngồi thẳng dậy được. Toàn thân như bị rút hết sức lực, căn bản không còn sức để gượng gạo giữ thể diện.

Tiêu Thành Dục nắm chặt tay mẫu hậu, trên mặt hẳn không lộ ra vẻ xúc động, nhưng đôi mắt đỏ hoe vẫn để lộ ra chút đau khổ.

"Mẫu hậu, người đừng sợ."

"Mẫu hậu," Tiêu Thành Dục nói từng chữ một, "Người còn có nhi thần."

Người còn có nhi thần.

Tô Dao Hoa trong lúc hoảng hốt bỗng nhiên nhớ lại năm đó khi bà gả vào Dục Khánh cung, cũng căng thẳng và sợ hãi như vậy.

Năm đó bà mới mười tám tuổi, vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ, bà nhớ rõ lúc ngồi trong phòng tân hôn chờ đợi, bản thân đã căng thẳng và sợ hãi như thế nào.

Cho dù đã từng là đồng học cùng Thái Tử, từ nhỏ đã quen biết, nhưng bà vẫn có sự căng thẳng và e thẹn của một tân nương.

Sau đó, bà đã đợi được một câu nói của Thái Tử. Lúc đó ngài ấy cũng giống như nhi tử bây giờ, nắm lấy tay bà nói với bà: "nàng còn có ta. Cho dù rời xa gia đình, rời xa người thân, một mình vào cung làm phi nhưng nàng còn có ta. Có ta, sẽ không có ai làm tổn thương nàng."

Sau đó mười năm trôi qua, Tô Dao Hoa trong sự thất vọng ngày qua ngày đã không còn nhớ đến lời hứa năm xưa, đến hôm nay, người đã từng hứa với bà sắp rời đi, nhưng bà không phải không còn gì cả. Đứa con mà bà dốc hết tâm huyết nuôi dưỡng, trịnh trọng nói với

bà: Người còn có nhi thần.

Hắn từ trước đến nay luôn giữ lời hứa, Tô Dao Hoa tin rằng nhi tử sẽ không làm bà thất vọng.

Ánh mắt của hắn so với Hoảng Trị Đế năm đó, trong sáng hơn nhiều.

Tô Dao Hoa bỗng nhiên khóc như mưa.

Cuộc đời này, cuối cùng cũng đáng giá.

Thẩm Kinh Trĩ không biết chuyện gì đã xảy ra ở chính điện Khôn Hòa cung, việc cấp bách nhất trước mắt nàng chính là an ủi Trương Xuân Khê đang khóc không ngừng.

Hoàng hậu tổng cộng đã chọn bốn cung nữ thị tẩm, nhưng Tiêu Thành Dục chỉ chọn hai người, người được chọn tự nhiên là Thẩm Kinh Trĩ xuất sắc nhất và Triệu Viên Nhi ôn hòa nhất, Trương Xuân Khê và Thích Tiểu Thu còn lại tự nhiên bị loại.

Thích Tiểu Thu thì còn đỡ, nàng ấy vốn là người ít nói, xưa nay không thích nói chuyện, trông cũng không có hứng thú gì với việc làm cung nữ thị tẩm, bây giờ không được chọn, nàng ấy cũng chỉ cúi đầu, dường như không thấy có gì không ổn.

Ngược lại, Trương Xuân Khê vốn hoạt bát vui vẻ lại mím chặt môi, đợi đến khi trở về phòng ở hậu điện, mới tủi thân khóc oà lên.

Triệu Viên Nhi vừa thấy nàng ấy khóc, lập tức luống cuống tay chân muốn dỗ dành Trương Xuân Khê, nhưng lời đến bên miệng lại vụng về không tìm được từ ngữ nào. Triệu Viên Nhi chỉ đành nhìn về phía người chủ chốt trong bốn người: Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nàng bình tĩnh nhìn Trương Xuân Khê, đợi đến khi nàng ấy khóc đến mức mặt mũi lem luốc, bắt đầu nấc lên, mới nhẹ nhàng mở miệng.

"Xuân Khê, người thật sự muốn làm cung nữ thị tẩm sao?"

Giọng nàng rất nhẹ, nhẹ như một làn khói mỏng manh, nhưng lại như cơn mưa xuân rơi vào lòng Trương Xuân Khê.

Trương Xuân Khê ngay cả nấc cũng ngừng lại, nàng ấy ngơ ngác ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc nước mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn Thích Tiểu Thu không nói gì, lại vỗ vai an ủi Triệu Viên Nhi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt Trương Xuân Khê.

"Chúng ta làm bất cứ việc gì cũng phải hiểu rõ mục đích của mình, người được chọn vào danh sách dự bị tự nhiên là chuyện tốt, nhưng bây giờ bị loại cũng không có gì đáng sợ."

"Vì vậy ta hỏi người, rốt cuộc người muốn gì? Thật sự muốn làm cung nữ thị tẩm? Hay chỉ muốn từng bước thăng tiến?"

Trương Xuân Khê hoàn toàn ngăn người ra, nàng ấy dường như căn bản không hiểu lời Thẩm Kinh Trĩ nói, phải đợi đến khi Triệu Viên Nhi nhẹ nhàng đẩy nàng ấy một cái, Trương Xuân Khê mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhỏ giọng nói: "Ta chỉ là... chỉ là cảm thấy mất mặt."

Về mặt Thẩm Kinh Trĩ ôn hòa, trên mặt tuy không có nụ cười, nhưng cũng không có chút đắc ý khinh thường nào. Nàng chỉ thản nhiên nói: "Nói tiếp đi."

Trương Xuân Khê nhỏ hơn Thẩm Kinh Trĩ một tuổi, từ khi đến Khôn Hòa cung, nàng ấy đã coi Thẩm Kinh Trĩ như tỷ tỷ của mình, rất nghe lời nàng. Bây giờ được nàng động viên như vậy, sự tủi thân lập

tức tiêu tan đi không ít, sống lưng hơi khom cũng thẳng lên, ấp úng nói tiếp: "Khinh Trĩ tỷ tỷ, ta không phải nhất định muốn làm cung nữ thị tẩm, nhưng lúc đó được chọn, có nghĩa là ta nhất định có điểm hơn người, bây giờ lại không được chọn, luôn cảm thấy... luôn cảm thấy rất mất mặt, như thể ta có chỗ nào không tốt, nên mới không được Hoàng Hậu nương nương coi trọng."

"Nhưng nếu vậy, lúc đó tại sao lại chọn người?" Nàng ấy vừa nói xong, Thẩm Khinh Trĩ còn chưa kịp mở miệng, Thích Tiểu Thu bên cạnh đã đột nhiên lên tiếng: "Đối với quý nhân mà nói, chúng ta đều là người có cũng được không có cũng không sao, dù chúng ta có tốt đến đâu cũng vậy, chẳng lẽ Khinh Trĩ tỷ tỷ và Viên Nhi tỷ tỷ được chọn, thì nhất định sẽ tốt hơn sao?"

"Cũng không hẳn."

Nha đầu này ngày thường ít nói, nhưng lại rất sáng suốt.

Trương Xuân Khê hơi khựng lại, nàng ấy chớp chớp mắt, lại cúi đầu lau sạch nước mắt trên mặt, mới nhỏ giọng đáp: "Là ta... là ta đã tự mình đa tình."

Nàng ấy còn trẻ, đối với tương lai luôn mang theo chút hy vọng, sự hy vọng này khiến nàng ấy có sự mong đợi và vui mừng khi được chọn vào danh sách dự bị, được Hoàng Hậu nương nương coi trọng. Điều đó có nghĩa là, trong mắt Hoàng Hậu nương nương, nàng ấy giỏi hơn những người khác.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn Thích Tiểu Thu thật sâu, sau đó mới nhìn Trương Xuân Khê: "Tiểu Thu nói đúng, người về suy nghĩ kỹ lời Tiểu Thu nói, sẽ không buồn nữa."

Trương Xuân Khê lập tức gật đầu: "Vâng, ta biết rồi."

Nói xong, nàng ấy hơi đỏ mặt, có vẻ rất xấu hổ: "Ta... khiến các tỷ tỷ chê cười rồi."

Triệu Viên Nhi nhẹ nhàng an ủi: "Người còn nhỏ mà, trong lòng tủi thân thì cứ khóc ra, là chuyện tốt."

Thẩm Kinh Trĩ và những người khác cũng chỉ có thể an ủi vài câu, rồi phải tự mình làm việc của mình, Trương Xuân Khê và Thích Tiểu Thu không được chọn, nhất định không thể ở lại Khôn Hòa cung lâu, Thẩm Kinh Trĩ bảo Triệu Viên Nhi đi làm việc trước, tự mình dẫn hai người đi tìm Mộc Phương cô cô, để Mộc Phương cô cô sắp xếp chỗ ở cho hai người.

Còn bản thân nàng thì lặng lẽ trở về Thư Âm Trai, làm những công việc của mình.

Trong Thư Âm Trai, Hầu Thư cùng mấy người đang bận rộn, thấy Thẩm Kinh Trĩ trở về, Trai Thư vội vàng đặt cuốn sách trong tay xuống, ngênh đón: "Thế nào rồi?"

Chuyện ở chính điện, nếu các vị cô cô không nói ra ngoài thì sẽ không ai biết được. Hầu Thư đúng là quan tâm quá nên mới loạn, Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười không trả lời, chỉ nói: "Bên kia đã có kết quả rồi, không cần muội phải đi nghe giảng nữa, hôm nay vội vàng trở về giúp tỷ tỷ, đỡ phải để tỷ tỷ mệt mỏi."

Thẩm Kinh Trĩ không hề nhắc đến kết quả, nhưng Hầu Thư từ trong lời nói của nàng cũng nghe ra ý tứ, không khỏi mỉm cười vui vẻ: "Tốt, mấy ngày nay đều phải phơi sách, bận tối mắt tối mũi, may mà muội đã trở về, nếu không, chắc ta phải mệt chết mất."

Hầu Thư vốn cũng là người ít nói, nhưng mấy năm nay chung sống với Thẩm Kinh Trĩ, Thư Âm Trai lại có thêm không ít tiểu cung nữ trẻ tuổi, nàng ấy cũng trở nên hoạt bát hơn, lời nói cũng dí dỏm hơn.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, tiến lên khoác tay nàng ấy, cùng nàng ấy thân mật đi vào trong. Vừa đi, Thẩm Kinh Trĩ vừa nói: "Vẫn là thích

cuộc sống ở Thư Âm Trai, không cần để ý đến những người khác, chỉ cần chăm sóc sách vở."

Hầu Thư nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay nàng, nhỏ giọng nói: "Dù muội có đi đâu cũng sẽ sống tốt."

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Cũng đúng."

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ trở về thực ra không phải để giúp đỡ chăm sóc sách vở, nàng trở về là để dạy dỗ lại Trụy Nhi, dạy từng li từng tí công việc cũ của mình, để nàng ấy ghi nhớ trong lòng, lúc này mới yên tâm.

Bận rộn cả ngày như vậy, nàng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, đợi đến tối về thu dọn hành lý, nàng cất kỹ số tiền tiết kiệm được trong mấy năm qua, ngoài bổng lộc hàng tháng cộng thêm ban thưởng của Hoàng Hậu, cũng tiết kiệm được gần mười lượng bạc, trang sức cũng tích góp được vài bộ, tuy không có châu báu quý giá nhưng cũng tinh xảo, đây đều là tài sản nàng dành dụm từng chút một, đối với nàng mà nói rất quý giá.

Thẩm Kinh Trĩ không hề chê bai, nàng cẩn thận cất từng món đồ, sau đó bắt đầu thu dọn cung trang. Nàng vừa mới lên chức đại cung nữ, cung trang chỉ được phát hai bộ xuân trang và hai thất vải the, màu sắc xiêm y thì tươi sáng, một bộ màu hồng đào, một bộ màu vàng nhạt, rõ ràng là do Mộc Phương đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Hai bộ xiêm y này làm cung nữ thị tẩm cũng phải mặc.

Thẩm Kinh Trĩ lại thu dọn thêm hai chiếc áo khoác mùa đông giản dị, sau đó mới để lại những bộ y phục cũ còn lại, chuẩn bị đưa cho Trụy Nhi.

Đồ đạc trong cung thực ra nàng tích góp được không nhiều, rất nhanh đã thu dọn xong.

Đợi đến khi rảnh rồi ngồi trên mép giường, nàng vô thức quay đầu nhìn đồ đạc trong phòng. Nàng đã sống trong căn phòng chật hẹp này ba năm, ba năm xuân qua đông tới nàng đã trưởng thành, trở thành đại cung nữ xinh đẹp nhất Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay ra, sờ lên những vết khắc ghi năm tháng trên tú đầu giường, nhẹ nhàng v.ốt ve vết khắc thứ tư, phủ đi lớp bụi mỏng. Thẩm Kinh Trĩ cong môi, nhỏ giọng nói với bản thân trong quá khứ: "Tạm biệt."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn ra ngoài trời đã tối đen, các nơi trong cung đều đã khóa cửa, yên tĩnh không một tiếng động, bèn chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Nàng vừa súc miệng rửa mặt xong, đang cẩn thận thoa cao dưỡng da lên mặt, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Tiếp theo đó là thanh âm quen thuộc: "Kinh Trĩ, là ta."

Người đến là Mộc Phương cô cô.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng đặt hộp sứ xuống, đứng dậy mở cửa, cười nói: "Cô cô mau vào trong, đến muộn như vậy là có chuyện gì quan trọng sao?"

Trên người Mộc Phương mang theo hơi lạnh đầu xuân, nàng ấy bước vào phòng, trên mặt mang theo nụ cười: "Biết ngay là người vẫn chưa ngủ."

Nàng ấy được Thẩm Kinh Trĩ mời ngồi bên giường, sau đó mới nói tiếp: "Ta đến đây tất nhiên là có việc, người cũng biết bên cạnh cung nữ thị tẩm có một cung nữ hầu hạ, người này chắc chắn phải do Khôn Hòa cung quyết định thay người."

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngần người. Cho dù nàng là do Hoàng Hậu đặc biệt chọn ra, nhưng cũng không cảm thấy bản thân quan trọng đến mức ngay cả cung nữ bên cạnh cũng phải do Hoàng Hậu nương

nường lo lắng.

Thẩm Kinh Trĩ nhất thời có chút thất thần, nàng không cảm thấy bản thân không xứng đáng được coi trọng như vậy, nhưng sự coi trọng này lại khiến người ta không biết phải làm sao, nàng tự hỏi, hiện giờ bản thân chỉ là một đại cung nữ, thật sự không có cách nào báo đáp Hoàng Hậu nhiều hơn.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc như vậy, Mộc Phương liền biết nàng trong nháy mắt đã hiểu rõ mọi chuyện, trong lòng không khỏi cảm thấy nàng thật sự là thông minh tuyệt đỉnh, không cần người khác nói nhiều, đã có thể hiểu hết.

Mộc Phương nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, nhẹ nhàng bóp đầu ngón tay hơi thô ráp của nàng, cười nói: "Bàn tay của người không nên làm việc nặng, sau này hãy chăm sóc cho tốt, có khác gì tiểu thư khuê các đâu?"

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, nàng mím môi, có vẻ e thẹn nói: "Nô tỳ sao có thể so sánh với thiên kim danh môn, đều nhờ Hoàng Hậu nường nường thưởng thức, nô tỳ mới có được sự tôn quý như ngày hôm nay, không có Hoàng Hậu nường nường thì không có nô tỳ của ngày hôm nay."

Một câu nói, đã bày tỏ thái độ rất rõ ràng.

Nụ cười của Mộc Phương càng thêm sâu, nàng ấy cẩn thận quan sát dung mạo của Thẩm Kinh Trĩ, mới nhẹ giọng nói: "Dung mạo và tính tình của người trong cả Trường Tín cung đều là nổi bật nhất, nường nường thích người, hiểu con không ai bằng mẹ, tin rằng Thái Tử điện hạ cũng nhất định sẽ thích người, cuộc sống sau này của người mới thật sự là cuộc sống tốt đẹp."

Ý tứ chính là, Hoàng Hậu nường nường thích nàng, vậy thì Thái Tử điện hạ cũng sẽ không bạc đãi nàng. Cho dù là vì thích nàng hay là vì tôn trọng Hoàng Hậu nường nường, cuộc sống của nàng cũng chỉ

có thể ngày càng tốt đẹp hơn.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ vốn còn có chút buồn phiền vì phải chia tay, bây giờ nghe vậy, quả thực là hùng hực khí thế, hận không thể lập tức xông pha chiến đấu vì Hoàng Hậu nương nương.

Đương nhiên, lời của nàng cũng kịp thời đáp lại: "Nô tỳ mạo muội một lần, nương nương thật sự là ân nhân tái sinh của nô tỳ, có được sự coi trọng này, nô tỳ vô cùng cảm kích."

Mộc Phương: "Có vài lời, ngày mai nương nương còn muốn nói với người, ta lo người vẫn chưa nhìn rõ sự việc nên mới đến đây nói nhảm với người vài câu, thấy người hiểu chuyện, ta liền yên tâm rồi."

Dù sao nàng cũng là do Mộc Phương dẫn vào Khôn Hòa cung, nàng có được cơ hội mới này, Mộc Phương cũng đã tốn không ít tâm tư, nhìn lại thì, cuộc đời Thẩm Kinh Trĩ nàng cũng coi như là thuận lợi.

Trên đường đời luôn có quý nhân giúp đỡ, cho dù chỉ là vì chút tình nghĩa, thì đây cũng là duyên phận rất tốt.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức cảm ơn Mộc Phương, cuối cùng Mộc Phương mới nói: "Xuân Cảnh Uyển đã có ba cung nữ thị tẩm, bây giờ người và Viên Nhi đến là năm người, Thuần Huệ là người quen cũ của ta, bà ấy dạy dỗ cung nữ thị tẩm rất có kinh nghiệm, nhưng nếu nói đến cung nữ hầu hạ người khác thì vẫn còn kém một chút, suy nghĩ kỹ càng vẫn là cung nữ của Khôn Hòa cung thích hợp nhất đi theo hầu hạ người."

Thẩm Kinh Trĩ như có điều suy nghĩ gật đầu: "Vâng, cô cô cứ sắp xếp."

Mộc Phương lúc này mới cười nói: "Ta đã cùng Hồng Cần thương nghị, lại xin ý kiến của Thái Vi tỷ tỷ, cuối cùng quyết định cho người là Thích Tiểu Thu, người thấy thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ có chút kinh ngạc: "Tiểu Thu là cung nữ nhất đẳng đây ạ."

Mộc Phương cười đầy ẩn ý: "Chuyện Khôn Hòa cung quyết định, ai dám dị nghị?"

Chương 27: Xuân Cảnh Uyển

Mộc Phương đã nói đến vậy, Thẩm Kinh Trĩ không có ý kiến gì, nàng chỉ nói: "Nếu Tiểu Thu không ngại, nô tỳ tất nhiên là vui mừng."

Nghe vậy, Mộc Phương nở nụ cười: "Nàng ấy cũng vui mừng, được rồi, người mau chóng thu xếp đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm."

Nói xong, Mộc Phương quay người rời khỏi căn phòng chật hẹp, còn Thẩm Kinh Trĩ sau khi tiễn nàng ấy đi, đóng cửa phòng lại rồi lên giường nằm. Nàng chỉ suy nghĩ sơ qua về lời Mộc Phương nói, sau đó an tâm chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ dậy sớm, vẫn đến Thư Âm Trai điểm danh làm việc.

Mấy ngày nay Thư Âm Trai quả thực rất bận rộn, các tiểu cung nữ cũng không rảnh rỗi để ý đến chuyện khác, cùng Hầu Thư và Thẩm Kinh Trĩ cất những cuốn sách đã phơi hôm qua lên giá, lúc này mới có thời gian dùng bữa trưa.

Buổi chiều không có thời gian nghỉ ngơi, Thẩm Kinh Trĩ trẻ trung khỏe mạnh không thấy mệt mỏi, vẫn bận rộn trong thư khố.

Nhưng đợi đến khi mặt trời ngả về Tây, ánh hoàng hôn dần buông xuống, Hoàng Hậu nương nương bước đi nhẹ nhàng trong ánh hoàng hôn rực rỡ tiến vào Thư Âm Trai.

Hầu Thư đang dẫn các tiểu cung nữ thu dọn sách bên ngoài, chỉ có một mình Thẩm Kinh Trĩ ở lại trong thư khố, nghe thấy tiếng động bên ngoài liền vội vàng ra đón. Chỉ liếc mắt một cái, Thẩm Kinh Trĩ

lập tức đứng im tại chỗ, quỳ gối hành lễ: "Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc."

Tô Dao Hoa nhìn cuốn sách trên tay nàng, thần sắc nhàn nhạt đi thẳng lên thư phòng trên tầng hai.

Thải Vi cùng Hoàng Hậu đi lên lầu, đại cung nữ đi sau Thải Vi nhắc nhở Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, còn không mau lên hầu hạ nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới như bừng tỉnh, vội vàng đi theo.

Thẩm Kinh Trĩ bước đi nhẹ nhàng, nhanh chóng đến trước cửa thư phòng trên tầng hai, đứng bên ngoài cánh cửa chạm khắc hoa mẫu đơn, nàng lại hành lễ: "Nương nương vạn an."

Tô Dao Hoa đã ngồi xuống ghế, trên tay bà mân mê một chuỗi tràng hạt bằng hổ phách sáng bóng, lông mày nhàn nhạt, ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Dường như vì đi gấp gáp, Thẩm Kinh Trĩ khó có được lúc có vẻ luống cuống, nàng thở nhẹ vài hơi, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của nàng lúc này lại có thêm vài phần căng thẳng, đôi mắt hoa đào sâu thẳm khẽ ánh lên tia sáng, như muốn nói lại thôi.

Nha đầu này đối mặt với chuyện lớn như vậy, vẫn có chút lo lắng.

Dù sao cũng còn trẻ.

Tô Dao Hoa nghĩ, cảm thấy nàng như vậy cũng là chuyện tốt, nếu thật sự hoàn hảo không chút khuyết điểm, mới khiến người ta không yên tâm.

Bà nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Vào đây nói chuyện đi."

Thẩm Kinh Trĩ lặng lẽ bước vào thư phòng, nhẹ nhàng ngồi xuống

chiếc ghế đầu mà Thái Vi vừa mang đến.

Tô Dao Hoa không vội vàng mở miệng, bà chỉ quan sát dung mạo trẻ trung xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ, nhìn hàng mi cong vút trên đôi mắt hoa đào khẽ rung, như cánh bướm đậu trên mặt hồ, để lại những gợn sóng trên nước.

Mỹ nhân vô song, không gió tự thơm.

Tô Dao Hoa cứ yên lặng nhìn như vậy, giữa lòng mây dường như không có bất kỳ cảm xúc nào, mãi đến khi nhìn thấy trên mũi Thẩm Kinh Trĩ lấm tấm mồ hôi, mới thu lại ánh nhìn.

"Kinh Trĩ," giọng Tô Dao Hoa ôn hòa, "Người có biết tâm sự của ta không?"

Lời này như lời an ủi thủ thi giữa người thân, nhưng cũng như lưỡi dao sắc bén trong mùa đông, đâm thẳng vào lòng Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ trong lòng run lên, hai tay nàng vô thức nắm chặt trên đầu gối, siết thành pháo đài kiên cố.

Tô Dao Hoa rũ mắt xuống, lập tức nhìn thấy động tác của Thẩm Kinh Trĩ. Bà khẽ thở dài: "Kinh Trĩ, đừng sợ."

Thẩm Kinh Trĩ ngày thường đều là dáng vẻ trưởng thành ổn trọng, hành vi cử chỉ không hề rối loạn, cho dù lúc hầu hạ ở chính điện gặp bề hạ và Thái Tử, nàng cũng chưa từng hoảng hốt như vậy.

Lúc này nàng lại tỏ ra quá căng thẳng.

Nhưng sự căng thẳng này không nhiều không ít, vừa đủ. Chỉ có nhìn thấy sự căng thẳng này trên người nàng, Tô Dao Hoa mới yên tâm.

Tô Dao Hoa biết vì sao nàng lại như vậy, cũng chính vì vậy, cuối cùng bà mới yên lòng.

Quý nhân hỏi chuyện, cung nhân nhất định phải trả lời. Thẩm Kinh Trĩ dường như do dự rất lâu, mới nhỏ giọng mở miệng: "Hồi Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ mơ hồ... đoán được đại khái, nhưng nô tỳ kiến thức nông cạn, kinh nghiệm sống chưa nhiều, không dám vọng nghị về nương nương, luôn cảm thấy không đúng mực, đây là tội của nô tỳ."

Thẩm Kinh Trĩ nói đến đây, cẩn thận liếc nhìn Tô Dao Hoa, thấy bà khích lệ mỉm cười với mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ căng thẳng giữa lông mày cũng giãn ra đôi chút.

"Theo ý kiến của nô tỳ, nương nương chọn nô tỳ là muốn nô tỳ thay nương nương làm tai mắt, giám sát những người ở Xuân Cảnh Uyển." Nàng cẩn thận hỏi: "Đúng không ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ nói đến đây, ngay cả thanh âm cũng nhỏ dần, nói đến cuối cùng gần như không nói tiếp được nữa.

Nhưng Tô Dao Hoa lại không trách mắng nàng, sau khi nghe xong ý kiến nông cạn của nàng, lại còn khẽ cười.

"Nha đầu người, đúng là biết đoán, nhưng..." Tô Dao Hoa dừng lại một chút, "Tâm nhìn của người còn hạn hẹp quá."

Là một cô nhi, Thẩm Kinh Trĩ có thể có được phẩm hạnh như ngày hôm nay đều là nhờ nàng chăm chỉ học hỏi, lại có bản tính trầm ổn, cho dù nàng đã hầu hạ ở Thư Âm Trai nhiều năm, cũng không thể đọc hết sách sử, chỉ hiểu sơ sơ lễ nghĩa mà thôi.

Như vậy, tâm nhìn của nàng nhất định không thể dài rộng được. Có thể nhìn thấy Xuân Cảnh Uyển, đã là giới hạn năng lực của nàng, đã là rất táo bạo và cẩn thận rồi.

Tô Dao Hoa nhìn Thẩm Kinh Trĩ đang căng thẳng, mỉm cười, trong giọng nói đều là sự thoải mái: "Kinh Trĩ, người cho rằng cả đời này

người chỉ có thể bị vây hãm ở Xuân Cảnh Uyển sao?"

"Trường Tín cung rộng lớn như vậy, chính điện hậu cung, Đông Tây nội cung đều thuộc về Trường Tín cung, mà Trường Tín cung thuộc về Hoàng Đế tương lai."

"Ngày sau... ngày sau hoàng nhi đăng cơ, những người cũ ở tiệm để như các người sao có thể không được thơm lây?" Tô Dao Hoa nói từng chữ một, "Đến lúc đó, người cũng sẽ được mặc gấm vóc hưởng vinh hoa phú quý, ngồi trên kiệu mềm mại, được người ta khiêng trở lại Trường Tín cung."

Tô Dao Hoa không để Thẩm Kinh Trĩ kịp phản ứng, bà nói thẳng: "Đến lúc đó, mắt của người sẽ nhìn thấy Đông Tây lục cung, tai của người sẽ nghe thấy gió đêm của cả Trường Tín cung."

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thực đã sớm biết vì sao Tô Dao Hoa lại bồi dưỡng nàng, nhưng lúc này nghe rõ lời Tô Dao Hoa nói vẫn khiến nàng chấn động trong lòng.

Sự chấn động này, khiến nàng dù thế nào cũng không thể che giấu được.

Tô Dao Hoa nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Thẩm Kinh Trĩ, cuối cùng thở dài một hơi: "Kinh Trĩ, Tô gia sẽ không có nữ nhi vào cung làm phi, vì vậy ta nhất định phải có một đôi mắt, một đôi tay, thay ta giám sát hậu cung của hoàng nhi, thay ta ở bên cạnh hoàng nhi, vững vàng đi tiếp con đường này."

"Người có dám không?"

Lời bà vừa dứt, thư phòng yên tĩnh như màn đêm tĩnh mịch, Thẩm Kinh Trĩ gần như không thở nổi, bóng tối bao trùm trước mắt nàng, có một khoảnh khắc, nàng cảm thấy gần như choáng váng.

Thẩm Kinh Trĩ khó có được lúc mất bình tĩnh nhắm mắt lại, thanh

âm run rẩy: "Nương nương, nô tỳ... nô tỳ có tài đức gì, mà được nương nương coi trọng như vậy."

Tô Dao Hoa nhìn Thái Vi, Thái Vi tiến lên nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Khinh Trĩ, để nàng có thể thở được.

Tô Dao Hoa nhẹ giọng nói tiếp: "Khinh Trĩ, người vào cung đã bốn năm rồi phải không? Sau khi vào cung, vì biết chữ mà được chọn vào Thư Âm Trai, luôn hầu hạ bên cạnh bốn cung, vì người thông minh lanh lợi, bốn cung luôn rất thích người, thường xuyên gọi người đến hầu hạ bút mực."

"Tuy bốn cung không nói là liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu lòng người, nhưng bốn năm qua cũng có thể nhìn rõ bảy tám phần, người là người như thế nào, bốn cung đại khái cũng biết rõ."

Tô Dao Hoa bưng chén trà lên, nhấp một ngụm trà trắng Tùng Lâm, chậm rãi nói tiếp: "Ta không phải bây giờ mới chọn người, mà từ hai năm trước ta đã chọn người rồi."

"Mà người, đã không làm ta thất vọng."

Lời này của Tô Dao Hoa, nếu nói với cung nữ bình thường không khác gì viên thuốc an thần. Nhưng Thẩm Khinh Trĩ lại rất rõ ràng, Tô Dao Hoa là không muốn phá hỏng tình mẫu tử đã vun đắp mười mấy năm giữa bà và Tiêu Thành Dục, bà tuyệt đối sẽ không để nữ nhi Tô gia vào cung làm phi, nhưng bà cũng không thể mặc kệ hậu cung của Tiêu Thành Dục tùy ý phát sinh mọi chuyện.

Vậy thì, cách đơn giản nhất chính là tìm một người thay thế.

Mà nàng, chính là người được chọn, người thay thế gần như hoàn hảo.

Nàng vừa có tài vừa có sắc, xinh đẹp vô song, quan trọng hơn là nàng là một cô nhi không nơi nương tựa, người thân trong nhà đều

đã chết hết, vừa vào cung đã được Hoàng Hậu coi trọng, thuận lợi thăng tiến lên đại cung nữ.

Nàng là lựa chọn tốt nhất mà Hoàng Hậu đã sớm nhắm đến. Nếu Hoàng Hậu không nói với nàng những lời "ruột gan" này, thì Thẩm Kinh Trĩ sẽ không có cảm giác gì, nhưng bây giờ, nàng rất chắc chắn mình đã trở thành quân cờ đẹp nhất trong tay Hoàng Hậu.

Thật là may mắn.

Tô Dao Hoa từ trước đến nay luôn hào phóng, nếu bà muốn dùng một người, nhất định sẽ cho người đó những thứ tốt nhất. Trên dưới Khôn Hòa cung, trong ngoài Thượng Cung Cục, ai mà không yêu quý Hoàng Hậu nương nương? Chỉ cần trung thành với bà, tận tâm tận lực làm việc cho bà, thì vinh hoa phú quý, quyền lực đều có thể dễ dàng có được.

Thẩm Kinh Trĩ trong lòng vui mừng, tình hình này còn tốt hơn so với tưởng tượng của nàng.

Nàng không sợ bị người khác lợi dụng, ngược lại, chỉ có những người không có giá trị mới không bị người khác lợi dụng. Họ thậm chí sẽ không được xuất hiện trong mắt người khác, trong lòng người khác.

Nhưng trên mặt nàng lại tỏ vẻ sợ hãi, run giọng nói: "Ô tỳ được Hoàng Hậu nương nương yêu thương, nhưng tư chất kém cỏi, còn trẻ người non dạ, nếu sau này... phạm sai lầm, ô tỳ vạn lần chết cũng không từ."

Tô Dao Hoa biết nàng đã hiểu ý mình, hiện tại cần thận cầu xin, chẳng qua là muốn xin một lời hứa, trong lòng không khỏi lại yên tâm.

"Nha đầu người hầu hạ bên cạnh ta bốn năm, sao có thể không biết tính tình của ta? Chỉ cần người một lòng trung thành với hoàng nhi,

trung thành với ta, thì cho dù có phạm sai lầm gì không đáng kể, cũng chỉ là chuyện nhỏ, sao có thể trách phạt?"

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, lần này nàng cuối cùng cũng đứng dậy, ngay ngắn quỳ xuống trước bàn, dập đầu ba cái với Tô Dao Hoa: "Nô tỳ tuân theo ý chỉ của nương nương."

Nàng không cần phải nói những lời thể hiện lòng trung thành, có vài chuyện không cần người khác nói nhiều, Tô Dao Hoa tự nhiên có thể nhìn rõ.

Tô Dao Hoa hài lòng cười nói: "Đứa trẻ ngoan, đứng dậy đi."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới đứng dậy, nhưng không ngồi xuống, chỉ cung kính đứng trước bàn lắng nghe lời dạy bảo của Tô Dao Hoa.

Tô Dao Hoa nhìn dung mạo xinh đẹp của nàng, nói: "Chỉ cần người trung thành, thì có là cô nhi thì sao? Có là cung nữ thị tẩm thì sao? Ta còn sống một ngày, người sẽ có được vinh quang mà người nên có."

Đây là bà lại đưa ra một lời hứa khác.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng định quỳ xuống lần nữa, nhưng bị Thái Vi nắm lấy cánh tay, cười nàng: "Kinh Trĩ, sau này làm cung phi rồi, đầu gối không thể quá mềm yếu."

Thẩm Kinh Trĩ trong lòng giật mình, nàng chỉ đành đứng yên tại chỗ, tiếp tục lắng nghe lời dạy bảo của Tô Dao Hoa.

Tô Dao Hoa lại không nói nhiều, bà trầm ngâm một lát, chỉ nói: "Ta nói những điều này với người trước, chẳng qua là vì coi trọng con người người, cũng thật sự quan tâm hoàng nhi, nói cho cùng, kỳ thực cũng không cần người phải làm gì."

"Người chỉ cần ở vị trí của mình sống cho tốt, hầu hạ hoàng nhi cho

tốt, để hoàng nhi sống thoải mái vui vẻ là được rồi."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, khuôn mặt ửng hồng: "Nương nương..."

Thiếu nữ trẻ tuổi, nghe những lời này tự nhiên sẽ xấu hổ.

Tô Dao Hoa khẽ cười: "Đi đi, ngày mai người sẽ chuyển đi, hôm nay trò chuyện với các tỷ muội đi, sau này sẽ không còn nhiều cơ hội như vậy nữa."

Thẩm Kinh Trĩ biết, hôm nay Tô Dao Hoa sẽ không có thêm dặn dò gì nữa, nàng cung kính hành lễ, sau đó nhanh chóng lui xuống.

Nàng đi rồi, Tô Dao Hoa vẫn đang mân mê chuỗi tràng hạt bằng hồ phách trong tay.

Thải Vi rót thêm trà cho bà, trên mặt mang theo nụ cười: "Nha đầu này thật sự rất lanh lợi."

Tô Dao Hoa lại nói: "Con người ấy mà, ai cũng ích kỷ, nếu nàng ấy không muốn gì cả ta mới phải sợ. Bây giờ ta cho nàng ấy vinh hoa phú quý mà nàng ấy muốn, không cần ta nói nhiều, nàng ấy cũng biết phải làm như thế nào. Sau lưng hoàng nhi cần có một người thật lòng vì hắn, cho dù lý do của sự chân thành này là gì, chung quy cũng sẽ không hại hắn."

"Thế là đủ rồi."

Thẩm Kinh Trĩ lại bận rộn ở Thư Âm Trai cả một ngày, đợi đến chiều tối, mọi người từ phòng ăn dùng bữa tối trở về, Hầu Thư mới lấy trà, gọi mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Hai tiểu cung nữ có quan hệ tốt với Thẩm Kinh Trĩ, một người là

Truyện Nhi thông minh đáng yêu, người kia là Nhung Hoa. Hai người đều còn nhỏ tuổi, chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, lúc này biết được Thẩm Kinh Trĩ sắp rời khỏi Thư Âm Trai, đều rất không nỡ.

Truyện Nhi trực tiếp khóc lên: "Tỷ tỷ, mọi người không nỡ xa tỷ."

Thẩm Kinh Trĩ vỗ về mu bàn tay nàng ấy, nhẹ nhàng nói: "Nha đầu ngọc, cho dù ta đến Xuân Cảnh Uyển, cũng vẫn còn trong cung, sau này vẫn có thể gặp nhau."

Truyện Nhi ôm lấy cánh tay nàng, vùi đầu vào vai nàng khẽ nức nở.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn Hầu Thư, khẽ thở dài: "Tỷ tỷ, bốn năm qua đều nhờ tỷ chăm sóc, Kinh Trĩ ghi nhớ trong lòng không dám quên."

Hầu Thư không nói nhiều, chỉ bưng chén trà lên giờ về phía nàng: "Chúc mọi người tốt như gặp."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với nàng ấy.

Nói chuyện được một lúc, Hầu Thư và những người khác phải tiếp tục làm việc, Thẩm Kinh Trĩ ra khỏi Thư Âm Trai, chào hỏi tiểu thái giám ở cửa sau vài câu, rồi đi ra khỏi Khôn Hòa cung, nhanh chóng đến Trữ Tú cung.

Giờ này ngày thường, Phó Tư Duyệt đều đang nghỉ ngơi trong phòng của mình, Thẩm Kinh Trĩ vừa đến cửa phụ Trữ Tú cung, tiểu thái giám tươi cười ra đón: "Thẩm tỷ tỷ, Phó tỷ tỷ đang ở đó, tỷ mau vào trong."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu cảm tạ hẳn, vào Trữ Tú cung nhưng không đi tìm Phó Tư Duyệt trước, mà rẽ sang Đông sương phòng chào tạm biệt Hồng Cần.

Hồng Cần được coi là người dẫn dắt nàng, có sự bồi dưỡng ban đầu của nàng ấy mới có Thẩm Kinh Trĩ được như ngày hôm nay, Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên phải cảm tạ.

Chuyện trò sâu sắc tạm thời không nhắc đến, đợi đến khi từ chỗ Hồng Cần ra ngoài, Thẩm Kinh Trĩ mới đi tìm Phó Tư Duyệt.

Lúc này Phó Tư Duyệt đang nằm trên giường, trên tay nàng ấy cầm một cuốn sách rất mỏng, đang dùng ngón tay viết viết vẽ vẽ trên đó. Thấy Thẩm Kinh Trĩ đến, nàng ấy vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Mau vào ngồi đi, ta còn định ngày mai đến tiễn ngươi, không ngờ ngươi lại rảnh rồi đến đây."

Khôn Hòa cung khác với Trữ Tú cung, với thân phận hiện giờ của Thẩm Kinh Trĩ, nàng có thể ra vào Trữ Tú cung, nhưng Phó Tư Duyệt nếu không có việc thì không được vào Khôn Hòa cung.

Thấy nàng đến, Phó Tư Duyệt vui mừng vạn phần, cũng không kịp xỏ giày, xuống giường nắm lấy tay nàng, nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Nhìn ngươi như vậy, ta yên tâm rồi."

Tuy chuyện của Khôn Hòa cung được giữ kín, nhưng Thẩm Kinh Trĩ được chọn làm cung nữ thị tẩm là chuyện vui lớn, vì vậy Phó Tư Duyệt cũng nghe được đôi chút.

Đương nhiên cũng có người nói bóng gió trước mặt nàng ấy, nói sau này Thẩm Kinh Trĩ đi theo quý nhân nương nương sẽ được hưởng vinh hoa phú quý, những lời này Phó Tư Duyệt sẽ không nói lại với Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng ấy chỉ quan tâm Thẩm Kinh Trĩ có bằng lòng làm cung nữ thị tẩm hay không.

Hiện tại không cần Thẩm Kinh Trĩ nói nhiều, chỉ cần nhìn nụ cười trên mặt nàng, Phó Tư Duyệt lập tức yên tâm.

Đúng vậy, Thẩm Kinh Trĩ từ trước đến nay luôn biết mình muốn gì,

bước chân của nàng luôn kiên định như vậy, không chỉ vững vàng đi con đường của mình, mà còn dẫn nàng ấy đi đến con đường tươi sáng. Mấy năm nay, Phó Tư Duyệt đã cố gắng hết sức, chỉ để học chữ cùng Hồng Cần, hiện giờ đã có thể nhận biết được sơ sơ nhiều chữ rồi.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, cũng chỉ trước mặt Phó Tư Duyệt mới nở nụ cười thật lòng vui vẻ.

"Ừ, yên tâm đi, ta thấy rất tốt."

Phó Tư Duyệt cùng nàng cười: "Ta cũng thấy rất tốt."

Hai người vui vẻ một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới nói: "Hoàng Hậu nương nương nói với ta, nữ nhi Tô gia sau này sẽ không có cung phi nữa, ta thấy ý của nương nương là sau này nếu Tô gia thật sự có chuyện gì, sẽ giao cho ta."

Nụ cười của Phó Tư Duyệt hơi nhạt đi, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng lại cảm thấy đây là chuyện tốt: "Đây đúng là chuyện tốt, thứ nhất là Hoàng Hậu nương nương là người nhân phẩm tốt, không phải là người hai mặt, nương nương nhất định sẽ không để người làm chuyện xấu; thứ hai là nương nương muốn dùng người, thì phải nâng đỡ người."

Là cung nữ thị tẩm có rất nhiều chỗ có thể nâng đỡ.

Phó Tư Duyệt mấy năm nay luôn được Thẩm Kinh Trĩ dạy dỗ một cách ẩn ý, cũng rèn luyện được sự khéo léo, chỉ là nàng ấy không phản ứng nhanh như Thẩm Kinh Trĩ, việc gì cũng phải suy nghĩ nhiều, nhưng cũng không phải là chuyện xấu.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Ừ, nương nương cũng đã đồng ý với ta rồi."

Hai người nói chuyện thì thăm một lúc, Phó Tư Duyệt mới nói: "Kỳ

thực trước đây khi người được chọn vào danh sách dự bị, ta đã đi tìm hiểu, đại khái biết được một số chuyện của Xuân Cảnh Uyển."

Xuân Cảnh Uyển là do Thuần Huệ ma ma quản lý, bà ta luôn nghiêm khắc, vậy mà Phó Tư Duyệt vẫn có thể tìm hiểu được một số chuyện, đủ thấy Phó Tư Duyệt lợi hại.

Phó Tư Duyệt tiến đến gần, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Ngoài những cung nhân cùng tuổi với chúng ta được đưa đến từ Trữ Tú cung trước đây, còn có một số người được chọn vào sau, lớn hơn chúng ta hai ba tuổi nhưng dung mạo quả thực rất xinh đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ chăm chú lắng nghe. Phó Tư Duyệt tiếp tục nói: "Năm đó Hoàng Hậu nương nương muốn chọn người cho Thái Tử điện hạ, kỳ thực là muốn chọn ra trước để Thuần Huệ ma ma dạy dỗ, dạy dỗ ba bốn năm đều trở thành người xuất sắc."

"Muội còn nhớ Lý Xảo Nhi không? Chính là cung nữ xinh đẹp ít nói năm đó, bây giờ nàng ta là người đứng đầu Xuân Cảnh Uyển, nghe nói rất được Thái Tử điện hạ yêu thích."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Ta nhớ, nàng ta quả thực rất xinh đẹp."

Phó Tư Duyệt lại nói: "Mấy năm nay Thuần Huệ ma ma đã sắp xếp cho Thái Tử điện hạ ba người, ngoài Lý Xảo Nhi, còn có hai cung nhân được điều đến từ Thượng Cung Cục, một người tên là Kỷ Lê Lê, nghe nói rất nhỏ nhắn đáng yêu; còn có một người tên là Vương Hạ Âm, nghe nói giọng nói như chim hoàng oanh, êm tai dễ nghe."

Thẩm Kinh Trĩ cả ngày ở Khôn Hòa cung, tự cho là mình biết nhiều tin tức, nhưng lại không biết cung nữ thị tẩm bên cạnh Thái Tử điện hạ là người như thế nào, nhưng Phó Tư Duyệt lại có cách để tìm hiểu rõ ràng những điều này. Nàng khẽ thở dài: "Tư Duyệt, vẫn là người lợi hại, những chuyện này cho dù ta có đi tìm hiểu, cũng không tìm hiểu được nhiều như vậy."

Phó Tư Duyệt mỉm cười, lộ ra chiếc răng khểnh nhỏ nhắn: "Ta ở Trữ Tú cung được mệnh danh là "bao biết tuốt" cũng không phải là hư danh."

Nói đùa hai câu, Phó Tư Duyệt mới nghiêm túc: "Ta biết người luôn có cách để đối phó với mọi chuyện, cũng luôn có thể tìm cho mình lối thoát tốt nhất, nhưng Xuân Cảnh Uyển thì khác, ai ai cũng muốn có được tương lai tươi sáng, quý nhân và nữ quan lại là hai cuộc đời khác nhau."

"Thuần Huệ ma ma là người có tính cách cổ hủ cũng có chút kiêu ngạo, nhưng đối với những người mà bà ta thường thức thì sẽ cố gắng nâng đỡ, Lý Xảo Nhi chính là được bà ta coi trọng, mới cuối cùng nổi bật lên trở thành người đứng đầu Xuân Cảnh Uyển."

"Khinh Trĩ, nếu muốn sống tốt ở Xuân Cảnh Uyển, e là phải vượt qua ải Thuần Huệ ma ma này trước."

Thẩm Khinh Trĩ chăm chú lắng nghe lời Phó Tư Duyệt nói, ghi nhớ từng chữ vào lòng, sau đó mới nói: "Ta biết rồi, người yên tâm, bên cạnh ta còn có người, Thuần Huệ dù có cổ hủ đến đâu cũng sẽ không làm mất mặt Hoàng Hậu nương nương."

Phó Tư Duyệt: "Vậy thì tốt, Hoàng Hậu nương nương như vậy mới được coi là chủ tử tốt."

Ít nhất, lúc làm việc cho bà ấy trong lòng sẽ không phải lo lắng.

Thẩm Khinh Trĩ cùng Phó Tư Duyệt lại nói chuyện thêm một lúc, thấy trời sắp tối, sắp đến giờ giới nghiêm, Thẩm Khinh Trĩ mới đứng dậy: "Tư Duyệt, ngày mai ta đi rồi, sau này e là khó gặp nhau, nếu người có việc cần tìm ta có thể nhắn tin cho Hầu Thư tỷ tỷ ở Khôn Hòa cung, tỷ ấy sẽ báo cho ta biết."

Phó Tư Duyệt gật đầu, vội vàng đi theo: "Khinh Trĩ, bảo trọng."

Nàng ấy không nói những lời như thách quan tiến chức, tiền đồ tươi sáng, chỉ có hai chữ bảo trọng mới là thật lòng thật dạ lo lắng cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, trịnh trọng nói: "Tư Duyệt, ngày sau nếu ta có thể trở lại hậu cung, ta sẽ đến đón người."

Phó Tư Duyệt chớp chớp mắt, cố gắng nuốt nước mắt chia ly vào trong, nở nụ cười rạng rỡ với nàng: "Được, ta chờ được làm quản sự cô cô cho người."

Thẩm Kinh Trĩ trở về Khôn Hòa cung, trong lòng không còn vương bận, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tỉnh lại trong ánh bình minh lờ mờ, thì nghe thấy bên ngoài hình như có động tĩnh.

Thẩm Kinh Trĩ mơ màng ngồi dậy hỏi: "Bên ngoài có ai vậy?"

Một thanh âm quen thuộc vang lên: "Cô nương, là ta."

Người đến từ sáng sớm, là Thích Tiểu Thu được phân cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng đứng dậy mở cửa, trong ánh bình minh, khuôn mặt thanh tú của Thích Tiểu Thu hiện ra trước mắt. Nàng ấy vẫn không có biểu cảm gì, cả người lạnh lùng nhưng thanh âm lại ôn hòa: "Cô nương dậy sớm, hôm nay phải đến Xuân Cảnh Uyển, ta sợ bên cạnh cô nương không có ai, nên đến sớm."

Thẩm Kinh Trĩ lùi lại một bước, mời nàng ấy vào phòng.
"Người đến sớm thật đấy, mau ngồi đi, ta thay y phục."

Thích Tiểu Thu không ngồi xuống, nàng ấy chỉ đặt bọc đồ của mình lên bàn, sau đó liền nhanh nhẹn bưng chậu nước, đi đến phòng

nước lấy nước ấm cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ thay y phục xong, nước cũng đã được mang về, nhưng Thích Tiểu Thu rất biết ý tứ không tự ý hầu hạ, chỉ đợi Thẩm Kinh Trĩ rửa mặt xong, mới nhẹ nhàng mở miệng: "Trước đây Mộc Phương cô cô nói với ta, Thái Vi cô cô rất coi trọng ta, bảo ta đến đây cùng cô nương đến Xuân Cảnh Uyển, sau này ta sẽ đi theo cô nương."

Thẻ bài và danh sách của Thẩm Kinh Trĩ vẫn chưa được đổi, phải đến Xuân Cảnh Uyển mới đổi, người khác vẫn gọi nàng là Kinh Trĩ hoặc Kinh Trĩ tỷ tỷ, nhưng Thích Tiểu Thu là người được phân cho nàng để hầu hạ nàng, vì vậy có thể gọi nàng là cô nương từ sớm.

Thẩm Kinh Trĩ không cảm thấy cô nương và tỷ tỷ có gì khác biệt, chẳng qua chỉ là cách gọi mà thôi, nàng kéo Thích Tiểu Thu ngồi xuống, tự mình rót cho nàng ấy một chén trà.

"Tiểu Thu, ta vốn là đại cung nữ, người là cung nữ nhất đẳng, ở Thượng Cung Cục cũng có mặt mũi, người còn trẻ, nếu ở lại Thượng Cung Cục sau này nhất định có thể trở thành cô cô."

Đây là sự thật.

Thích Tiểu Thu thoát nhìn là người mờ nhạt nhất trong sổ họ, dung mạo chỉ thanh tú mà thôi, nàng ấy ít nói như không tồn tại, nhưng lại có thể lặng lẽ quan sát rõ mọi việc.

Hôm đó, nghe nàng ấy an ủi Trương Xuân Khê, Thẩm Kinh Trĩ liền biết nàng ấy là người hiểu chuyện. Nói chuyện với người hiểu chuyện không cần phải giấu giếm, ngược lại sẽ cảm thấy không tôn trọng.

Nghe nàng hỏi như vậy, trên khuôn mặt thanh tú của Thích Tiểu Thu lại nở nụ cười. Nụ cười trên mặt nàng ấy như hoa quỳnh nở sớm, gió thoảng qua không chút dấu vết, nhưng nụ cười lại lấp lánh tất cả

sức sống trên người nàng ấy.

Đó là nụ cười vui vẻ chân thành từ tận đáy lòng.

Thích Tiểu Thu nghiêm túc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cung kính lễ phép: "Cô nương, những lời này trước đây ta đã nói với Xuân Khê, bây giờ lại nói với cô nương một lần nữa."

"Ngày ta vào cung, đã rất kiên định mình muốn làm gì, ta muốn sống sung sướng. Cô cô chọn ta vào danh sách dự bị, vậy thì ta đến Khôn Hòa cung chăm chỉ nghe giảng; sau đó không được chọn, vậy thì ta tiếp tục làm cung nữ nhất đẳng của mình; Mộc Phương cô cô lại chọn ta đến làm cung nữ cho cô nương, vậy thì ta đến làm cung nữ cho cô nương."

"Đương nhiên, cô nương cũng đừng sợ, Mộc Phương cô cô không ép buộc ta, là tự ta cảm thấy đến làm cung nữ cho cô nương có lẽ sau này có thể đứng ở vị trí cao hơn, cuộc sống có thể tốt hơn."

Thích Tiểu Thu nói đến đây, lại nở nụ cười tự tin: "Cô nương, ta có sự tự tin này, ta nhìn người chưa bao giờ sai. Không biết cô nương thấy ta thế nào?"

Lời này nói ra vừa thẳng thắn vừa khéo léo.

Thẩm Kinh Trĩ không cần phải trả lời, nàng chỉ nhìn Thích Tiểu Thu với ánh mắt chân thành, hai người vô thức nhìn nhau cười.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Cảm tạ người đã tin tưởng ta, không nói những lời hứa hẹn khác, ta cho rằng chúng ta đều sẽ có được những gì mình muốn."

Khuôn mặt thanh tú có phần bình thường của Thích Tiểu Thu vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

Cho dù trong căn phòng chật hẹp và tối tăm, nhưng dung mạo trẻ trung xinh đẹp của hai người vẫn thấp sáng cả mùa xuân.

Có Thích Tiểu Thu đi theo bên cạnh, Thẩm Kinh Trĩ trong lòng yên tâm hơn không ít, cũng càng cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Hoàng Hậu nương nương.

Bà ấy nhìn người thật sự rất chuẩn.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thích Tiểu Thu nói qua về hoàn cảnh của nhau, sau đó cùng nhau đến phòng ăn dùng bữa sáng.

Đây là bữa ăn cuối cùng của nàng ở Khôn Hòa cung, vì đến sớm nên không gặp những cung nữ khác, hai người yên lặng dùng bữa sáng xong, bèn đi tìm Mộc Phương cô cô.

Đúng như dự đoán, Triệu Viên Nhi đã đợi sẵn ở ngoài cửa phòng Mộc Phương cô cô.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ và Thích Tiểu Thu, nàng ta trước tiên e lệ mỉm cười, cũng không hỏi nhiều vì sao Thích Tiểu Thu lại đi theo Thẩm Kinh Trĩ.

Mộc Phương rất nhanh đã đi ra từ trong phòng, cùng nàng ấy đi ra còn có một ma ma trung niên mặt dài, mắt xếch mày nhỏ. Cho dù đang nói chuyện với Mộc Phương, bà ta cũng cau mày trông rất hung dữ.

"Nương nương đã có lời dặn, vậy thì chúng ta làm thuộc hạ tự nhiên phải nghe theo, sao dám có ý kiến gì."

Giọng bà ta lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Mộc Phương, dường như căn bản không coi trọng người được sủng ái bên cạnh Hoàng Hậu nương nương này.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ liếc mắt một cái, đã biết vị này là Thuần Huệ ma

ma.

Mái tóc dài hoa râm của bà ta được chải chuốt gọn gàng, trên đầu chỉ cài hai chiếc trâm bạc hình hoa mai, trên tai đeo khuyên tai bằng ngọc bích hình hồ lô, cả người chỉ có hai chữ: giản dị.

Vì khuôn mặt gầy gò, nên trông bà ta không có vẻ gì là già nua như tuổi thật, nhưng vẫn toát ra vẻ lạnh lẽo khó tả. Chỉ cần nhìn mặt, cũng có thể cảm nhận được bà ta là người khắc nghiệt.

Thuần Huệ ma ma kỳ thực đã ngoài năm mươi, đáng lẽ phải về quê an hưởng tuổi già từ lâu rồi. Bà ta lớn hơn Mộc Phương khoảng mười mấy tuổi, chẳng trách dám nói chuyện với Mộc Phương như vậy, hơn nữa bà ta nói như vậy, Mộc Phương không những không tức giận, ngược lại còn khách sáo cười nói: "Lão tử tử vẫn thẳng thắn như vậy, chẳng trách nương nương yên tâm nhất về tử, giao cả Xuân Cảnh Uyển cho tử."

"Lão tử tử cũng biết, Thái Tử điện hạ là bảo bối trong lòng nương nương, hậu cung của Thái Tử điện hạ không xảy ra chuyện, đều là nhờ một tay lão tử tử."

Lời này nói ra rất khéo léo, sắc mặt khó coi của Thuần Huệ cũng dịu đi đôi chút: "Ta tự nhiên sẽ một lòng vì nương nương, một lòng vì điện hạ, được rồi, chúng ta đều bận, ta sẽ dẫn người đi đây."

Nói đến đây, bà ta liếc nhìn ba tiểu cung nữ trẻ tuổi, sau đó nói: "Người thì ta dẫn đi, ta sẽ tự quyết định, được chứ?"

Mộc Phương cô cô cười: "Đó là lẽ đương nhiên."

Thuần Huệ lúc này mới khẽ hừ một tiếng, phẩy tay với nàng ấy, sau đó nói: "Đi thôi."

Lúc nói câu này, bà ta không nhìn Thẩm Kinh Trĩ và hai người kia, nhưng ba người cũng chỉ đành vội vàng hành lễ với Mộc Phương,

nhANH chóng đi theo Thuần Huệ.

Hôm nay trời đẹp, mùa xuân lặNG lễ đến.

Thời điểm này, kinh thành là một mảnh trắM hoa đuA nở, khí trời tươi đẹp, chỉ có trong Trường Tín cung, những bức tường cung cao ngắT che khuất màu xanh mới nhú của lá liễu bên ngoài, nhưng cũng không thể ngăn cản làn gió xuân ấM áp sười ấM mặt đất.

ThẩM Khinh Trĩ đi theo sau Thuần Huệ ma ma, bước nhanh về phía trước.

Ma ma này tuy tuổi đã cao nhưng bước chân lại rất nhanh nhẹn, ba tiểu cung nữ trẻ tuổi thậm chí còn không theo kịp, chỉ đành cắN răng đuổi theo.

Xuân Cảnh Uyển nằm ở góc Đông Nam của Thượng Cung CựC, ngay cạnh Ngư Dực môn ngăn cách tiền triều và hậu cung, chỉ cách Ngoại Ngũ Sở nơi các hoàng tử ở một con hẻm nhỏ.

Từ cửa Đông của Khôn Hòa cung đi qua vô số con hẻm nhỏ, khoảng hai khắc đồng hồ là có thể đến cửa trước của Xuân Cảnh Uyển.

Đứng dưới mái hiên mới tinh của Xuân Cảnh Uyển, Thuần Huệ ma ma đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chắM chắM ba cung nữ trẻ tuổi trước mặt.

ThẩM Khinh Trĩ là đại cung nữ nên đi trước nhất, bên trái nàng là Triệu Viên Nhi, bên phải là Thích Tiểu Thu, hai người đều lùi sau nàng nửa bước.

Ánh mắt Thuần Huệ không chút kiêng dè dừng trên khuôn mặt ThẩM Khinh Trĩ. Đến lúc này, bà ta dường như mới thật sự nhìn thấy dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của nàng.

ThẩM Khinh Trĩ không hề sợ hãi ánh mắt của Thuần Huệ ma ma,

nàng chỉ hơi cúi đầu, dáng vẻ đoan trang mặc cho bà ta đánh giá.

May mà ánh mắt Thuần Huệ ma ma không dừng trên người nàng quá lâu, như chỉ là một cơn gió thoảng qua, liền chuyển sang nơi khác.

Bà ta nhìn người rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt, thanh âm lạnh lùng của Thuần Huệ lại vang lên: "Các cô nương, đã vào Xuân Cảnh Uyển của ta thì phải nghe lời ta, nếu không dám vào, bây giờ có thể quay về, Mộc Phương cũng có thể sắp xếp cho các người chỗ ở tốt."

"Đã vào Xuân Cảnh Uyển thì không thể quay đầu lại."

Giọng nói lạnh lẽo này như gió lạnh thổi vào mặt mỗi người.

Ba người Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên sẽ không hồi hận, Thuần Huệ đợi hai nhịp thở mới hừ lạnh một tiếng: "Coi như các người biết điều, vào đi."

Bà ta dẫn ba người sai bước vào Xuân Cảnh Uyển, cung nữ tạp dịch canh giữ ở cửa nhìn thấy bà ta, vẻ mặt căng thẳng hành lễ: "Ma ma vạn phúc."

Thuần Huệ không thèm liếc nhìn nàng ta, bước nhanh dẫn ba người vào chính sảnh phía trước.

Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt thấy cung nữ tạp dịch kia thở phào nhẹ nhõm, đã biết Thuần Huệ ma ma này ở Xuân Cảnh Uyển là người có quyền lực tuyệt đối.

Trông là biết khó gần.

Xuân Cảnh Uyển có bố cục hai gian hai bên, gian chính giữa vừa vào cửa là chính sảnh, hai bên trái phải đều có cửa thông ra hai dãy phòng. Vì tất cả cung nữ thị tẩm của các hoàng tử đều ở đây, những năm trước hoàng tử nhiều, Xuân Cảnh Uyển cũng từng chật chội

khó khăn, nhiều cung nữ thị tẩm thậm chí phải ngủ chung trên giường thông, ngày nào cũng chen chúc nhau rất khó coi.

Nếu là như vậy, Thẩm Kinh Trĩ nhất định sẽ không đến.

May mà hiện giờ hoàng tử đã trưởng thành chỉ có một mình Thái Tử, nên Xuân Cảnh Uyển đặc biệt vắng vẻ, tính cả hai cung nữ thị tẩm mới đến, tổng cộng chỉ có năm cô nương.

Năm người, thì ở rất thoải mái.

Thuần Huệ là người đặc biệt không câu nệ lễ nghi, bà ta vừa vào chính sảnh liền ngồi xuống, mở miệng hỏi: "Phòng ốc ở đây bên trái đều mới, trước đây ba cô nương đến sớm tự nhiên phải ở bên đó, các người đến muộn thì chỉ có thể ở đây bên phải."

Bà ta không phải đang thương lượng, mà là đang thông báo một cách chắc chắn.

Ở đâu Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm lắm, nên cũng không cãi lại bà ta, ba người cùng hành lễ: "Vâng."

Sắc mặt Thuần Huệ không hề dịu đi vì sự cung kính của họ, ngược lại càng thêm âm trầm: "Đừng tưởng các người là do Hoàng Hậu nương nương đặc biệt chọn ra thì có thể kiêu ngạo, ở Xuân Cảnh Uyển của ta, ai có thể hầu hạ quý nhân tốt, thì người đó chính là..."

Bà ta giơ ngón tay cái lên chỉ, sau đó tiếp tục nói: "Nhất là người."

Ánh mắt âm u của bà ta dừng trên người Thẩm Kinh Trĩ: "Chỉ là một cung nữ thị tẩm, bên cạnh lại có cung nữ nhất đẳng hầu hạ, chắc hẳn trước mặt Hoàng Hậu nương nương rất được coi trọng."

"Nhưng sự coi trọng đó là ở Khôn Hòa cung, chứ không phải ở Xuân Cảnh Uyển của ta."

Thẩm Kinh Trĩ trong lòng không hề sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn cố gắng tỏ ra căng thẳng, nàng hơi đỏ mặt cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vâng, nô tỳ biết rồi."

Thái độ này, lập tức toát lên vẻ trẻ người non dạ.

Vẻ u ám giữa lòng mây Thuần Huệ dường như vì vậy mà tiêu tan đi không ít, nhưng ngay sau đó bà ta lại nhíu mày: "Các người chưa được dạy dỗ đàng hoàng, vẫn là đừng vội vàng đi hầu hạ Thái Tử điện hạ, theo ta thấy, cứ nghe giảng một tháng rồi hãy nói."

"Được rồi, các người cũng mệt rồi, tự mình đi nghỉ ngơi đi, buổi chiều phải đến chính sảnh phía sau nghe giảng, không được đến muộn."

Nói xong, bà ta dường như lười nói thêm một câu nào nữa, lập tức nhắm mắt lại.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới cảm thấy có chút không ổn. Hôm trước họ vừa mới gặp Tiêu Thành Dục, sự mới mẻ này sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng ba năm ngày thì vẫn có, nếu Tiêu Thành Dục có chút ấn tượng với hai người họ, có lẽ cũng sẽ gọi tên.

Nhưng nếu Xuân Cảnh Uyển không treo bảng tên của họ, cho dù Tiêu Thành Dục muốn chọn cũng không biết phải làm sao. Một tháng sau, Thái Tử điện hạ bận rộn triều chính sao có thể còn nhớ đến họ?

Thuần Huệ làm theo lời nói bề ngoài nhưng trong lòng lại có ý khác, đúng là đã đạt đến mức thượng thừa.

Người thì dẫn đến, cũng dạy dỗ đàng hoàng, nhưng lại không cho xuất hiện trước mặt Thái Tử, vậy chẳng phải là đến không công sao?

Nhưng hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ mới đến, không quen thuộc với mọi thứ, chỉ có thể từ từ tính toán.

Nghĩ đến đây, nàng như không hề hay biết mà nhún gối hành lễ với Thuần Huệ: "Vâng, cảm tạ ma ma dạy bảo."

Giọng nàng vừa dứt, một thanh âm nhẹ nhàng khác vang lên: "Thắm cô nương, Triệu cô nương, mời đi bên này."

Ba người Thắm Khinh Trĩ lễ phép hành lễ với Thuần Huệ đang "nhắm mắt dưỡng thần", sau đó mới nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Đợi đến khi tiếng bước chân của ba người biến mất ở chính sảnh, một cung nhân thấp bé mũm mĩm mới tiến đến sau lưng Thuần Huệ. Nàng ta trông khoảng hai mươi mấy tuổi, chưa đến ba mươi, y phục cũng giản dị như Thuần Huệ, điểm khác biệt duy nhất với Thuần Huệ, chính là nàng ta luôn mỉm cười trông có vẻ hòa nhã.

"Ma ma, trông hai vị cô nương kia đều có tướng mạo tốt." Giọng nàng ta cũng mang theo ý cười.

Thuần Huệ không lên tiếng, nàng ta chỉ tự nói: "Ma ma, ta thấy vị Thắm cô nương kia đặc biệt xuất sắc."

"Hừ," Thuần Huệ hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt nói, "Nếu nàng ta không xuất sắc, nương nương sẽ không để chất nữ của Thụy Lan làm cung nữ cho nàng ta."

Cung nữ mũm mĩm kia lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng ta quả thực không biết chuyện này: "Lại là như vậy sao?"

Thuần Huệ lúc này mới từ từ mở mắt, đôi mắt xé lạnh lùng của bà ta liếc nhìn cung nữ phía sau: "Viên Viên, nhân mạch của người ở Thượng Cung Cục vẫn còn quá ít, những chuyện này đều không biết. Thích Tiểu Thu kia chỉ có dung mạo thanh tú, vì sao lại được chọn làm cung nữ thị tẩm? Chẳng qua là Hoàng Hậu nương nương muốn xem thử nàng ta có tâm tính gì."

Cuối cùng có được chọn hay không, ngay cả Thái Tử điện hạ cũng không có quyền quyết định, cũng có thể nói, hắc căn bản không quan tâm.

Trong cung có biết bao nhiêu cung nữ trẻ tuổi đến rồi đi, cho dù có xinh đẹp như tiên nữ, nhưng cũng không phải là duy nhất.

Giọng Thuần Huệ lạnh lùng, mang theo sự lạnh lẽo vô tận: "Nam nhân đều cho rằng mình cao cao tại thượng, đều cho rằng tất cả nữ nhân đều yêu thương mình, đều cho rằng người bên cạnh có thể dễ dàng có được, không thích thì có thể vứt bỏ như giấy rách."

Bà ta như đang nói không phải là Thái Tử điện hạ trẻ tuổi, mà là một tên cặn bã không tồn tại.

Thuần Huệ: "Tất cả những lời ta nói, Thẩm Kinh Trĩ đều nghe hiểu, nhưng nàng ta không hề phản bác cũng không trực tiếp chống đối, ngược lại còn ngoan ngoãn nghe lời. Tâm tính này còn hơn Vương Hạ Âm gấp trăm lần, chẳng trách cuối cùng Thụy Lan lại chọn Thích Tiểu Thu hầu hạ nàng ta, trực tiếp đưa đến Xuân Cảnh Uyển."

Thuần Huệ đang nói, đại cung nữ tên Viên Viên bèn dâng lên một chén trà nóng. Trong mùi hương trà thoang thoảng, Thuần Huệ chậm rãi nói tiếp: "Trước tiên để họ biết quy củ là gì, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, rồi hãy hầu hạ điện hạ cũng không muộn."

"Xem thử ai sẽ ra tay trước."

Chương 28: Uy hiếp

Thẩm Kinh Trĩ cùng các nàng đi theo đại cung nữ của Xuân Cảnh Uyển đến dãy phòng bên phải, đại cung nữ này giọng nói ôn hòa, thoát nhìn là người dễ gần.

Nàng ta nói: "Ta họ Kỷ, là đại cung nữ bên cạnh ma ma, các người cứ gọi ta là Ngôn tỷ tỷ, dãy phòng bên phải là do ta cùng Lý ca ca quản lý, hẳn là đại thái giám."

Nói xong, nàng ta trực tiếp mở cửa dãy phòng bên phải, bước vào trong, bên trong là một tiểu viện sạch sẽ tào nhã. Dãy phòng bên phải cũng chia làm hai gian trước sau, tiền viện chỉ có một phòng chính và hai phòng bên cạnh, hậu viện cũng tương tự.

Thẩm Kinh Trĩ được coi trọng ở chỗ Hoàng Hậu nương nương, bên cạnh được sắp xếp cung nữ nhất đẳng hầu hạ, vì vậy Kỷ Ngôn sắp xếp cho nàng ở sương phòng bên phải phía hậu viện, còn Triệu Viên Nhi ở sương phòng bên cạnh.

Dù sao hiện giờ phòng ốc ở Xuân Cảnh Uyển rất nhiều, trống cũng là trống, không cần phải hà khắc trong chuyện này. Thuần Huệ dù có khắc nghiệt đến đâu, đại khái cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc những cung nữ thị tẩm này, sau này không biết họ sẽ có cơ hội gì, ở cũng để cho họ ở thoải mái.

Phòng ốc đều được dọn dẹp sạch sẽ, ngoài việc hơi nhỏ một chút, thì tốt hơn nhiều so với góc phòng nhỏ ở Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ tạm biệt Triệu Viên Nhi trong sân, dẫn Thích Tiểu Thu cùng nhau đi về phòng mình.

Hậu viện tổng cộng có ba gian, gian giữa là chính sảnh, hai bên trái phải đều là sương phòng, trong sương phòng đã được kê sẵn giường thông, nhìn sơ qua đủ chỗ cho năm sáu người ở.

Ở góc trong cùng của sương phòng còn có một chỗ nhỏ, đó là chỗ ở của cung nữ.

Tuy phòng ốc ở Xuân Cảnh Uyển không có nhiều đồ đạc nhưng cửa sổ sáng sủa, sạch sẽ gọn gàng, Thẩm Kinh Trĩ rất hài lòng. Cuối cùng nàng cũng được ở trong căn phòng có cửa sổ lớn ngăn cách.

Nàng vừa lòng, trên mặt nở nụ cười nói với Kỷ Ngôn: "Cảm tạ Ngôn tỷ tỷ đã sai người dọn dẹp sạch sẽ trước, giúp chúng ta đỡ được không ít phiền phức."

Kỷ Ngôn đạm mạc cười, chỉ nói: "Bây giờ còn sớm, các vị cô nương khác đều đang học bài buổi sáng, Thẩm cô nương cứ thu dọn trước đi, lát nữa sẽ có người mang bữa trưa đến, đến lúc đó hẳn sẽ nói cho cô nương biết học bài buổi chiều ở đâu và khi nào."

Thẩm Kinh Trĩ tự mình đưa hầu bao, lại tiễn nàng ta rời đi, lúc này mới cùng Thích Tiểu Thu quay trở vào sương phòng.

"Bàn ghế đều có, chăn đệm trên giường cũng mới, đúng là không tệ," Thích Tiểu Thu nói với Thẩm Kinh Trĩ, "Cô nương ngồi trước đi, ta sẽ thu dọn hành lý, cô nương còn cần gì lát nữa ta sẽ đi tìm người lấy."

Thích Tiểu Thu chỉ mới học cùng nàng vài ngày, thực ra không tính là thân quen, nhưng họ đều đã vào cung nhiều năm, quen thuộc với mọi thứ trong cung, cho dù đột nhiên đổi chỗ ở cũng biết phải làm như thế nào.

Thẩm Kinh Trĩ hơi nheo mắt lại như có điều suy nghĩ, nói: "Nhìn Xuân Cảnh Uyển như vậy, rõ ràng là không quá tiện nghi, nhưng... chúng ta chắc cũng không ở lâu, vậy đi, người lấy ít vài vụn và chỉ

thêu, lúc rảnh rồi ta muốn giết thời gian."

Thích Tiểu Thu biết nàng cái gì cũng tốt, chỉ có việc may vá là không giỏi, nghe vậy cũng không do dự, chỉ đáp lại dứt khoát: "Vâng."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không rảnh rồi, hai chủ tớ cùng nhau thu dọn hành lý xong, Thích Tiểu Thu liền bưng chậu đi đến phòng nước lấy nước.

Đúng lúc này, một bóng người gầy gò xuất hiện ngoài cửa: "Thẩm tỷ tỷ."

Người lên tiếng chính là Triệu Viên Nhi cùng đến với họ. Chỉ thấy nàng ta lúng túng đứng ở hành lang, bóng râm bao phủ, khiến khuôn mặt nàng ta đều ẩn trong bóng tối. Nàng ta thật sự quá nhỏ bé, lại luôn im lặng ít nói, dáng vẻ nhỏ nhắn yếu ớt đứng đó khiến người ta rất dễ dàng bỏ qua.

"Viên Nhi mau vào trong, người thu xếp xong chưa?" Thẩm Kinh Trĩ vội vàng mời nàng ta vào.

Triệu Viên Nhi vốn nhút nhát ít nói lại có tính cách khép kín, nghe vậy gần như muốn khóc: "Thẩm tỷ tỷ, ta... phòng của ta bừa bộn quá, chăn đệm cũng đều cũ, bàn ghế ngổn ngang không dùng được gì cả."

Cung nữ của nàng ta phải đến Xuân Cảnh Uyển mới được phân, vì vậy hành lý phải tự mình thu dọn, nhưng căn phòng đó thật sự quá bẩn, khiến nàng ta không biết bắt đầu từ đâu. Chủ yếu là nàng ta cũng không biết những chiếc ghế đầu kia là nên giữ lại hay vứt đi, không dám tùy tiện động vào.

Sau khi ngồi gần người hai khắc đồng hồ, nàng ta mới lấy hết can đảm đến tìm Thẩm Kinh Trĩ. Nhưng khi đến nơi nhìn thấy, bên này cửa sổ sáng sủa, sạch sẽ gọn gàng, trong lòng nàng ta càng thêm buồn bực.

"Thấm tỷ tỷ, ta phải làm sao bây giờ?" Triệu Viên Nhi gần như muốn khóc.

Thấm Kinh Trĩ hơi khựng lại, nàng nhìn Thích Tiểu Thu đang đứng ở cửa, sau đó mới nói: "Người đừng lo lắng, vừa hay Tiểu Thu đang định đi lấy nước, để nàng ấy giúp người hỏi thử xem."

Theo quy định trong cung Đại Sở, cung nữ thị tẩm đều có phẩm cấp tòng bát phẩm, giống như đại cung nữ trong số các cung nữ, như vậy xem ra, Triệu Viên Nhi cũng chỉ cao hơn Thích Tiểu Thu nửa bậc mà thôi. Cho nên, Triệu Viên Nhi không dám sai bảo Thích Tiểu Thu.

Chỉ có Thấm Kinh Trĩ lên tiếng thay nàng ta, Thích Tiểu Thu mới nể mặt Thấm Kinh Trĩ mà hỏi giúp nàng ta.

Nghe vậy, quả nhiên Triệu Viên Nhi mới thở phào nhẹ nhõm: "Cảm tạ Thấm tỷ tỷ, làm phiền Tiểu Thu rồi."

Thích Tiểu Thu thản nhiên đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Thấm Kinh Trĩ như không nhận ra tâm tư của Triệu Viên Nhi, nàng gọi nàng ta vào ngồi cùng nói chuyện phiếm một lúc, không lâu sau, Thích Tiểu Thu đã dẫn một cung nữ nhỏ nhắn trở về.

Thích Tiểu Thu bưng chậu nước, cung nữ kia xách hai thùng nước, bước đi có chút loạng choạng.

Thích Tiểu Thu bước vào phòng, đặt chậu nước lên giá, sau đó lại ra cửa lấy một thùng nước từ tay cung nữ kia, rồi trở về đặt vào góc phòng ngủ. Sau đó mới nói: "Người đặt thùng nước ở ngoài đi, tự mình vào trong chào hỏi cô nương."

Tiểu cung nữ trông nhỏ nhắn gầy yếu, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo rất bình thường không có gì nổi bật.

Nghe Thích Tiểu Thu nói, nàng ta hơi run rẩy, sau đó mới nhanh chóng vào phòng ngủ, vội vàng nhún gối hành lễ với hai người đang ngồi trên ghế: "Nô tỳ tham kiến các vị cô nương, nô tỳ là cung nữ tam đẳng của Xuân Cảnh Uyển - Tiền Hạnh Hoa, được Kỷ Ngôn tỳ tỳ sắp xếp đến hầu hạ Triệu cô nương."

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ luôn nở nụ cười nhạt, nàng không nói gì, chỉ chậm rãi nghịch chiếc khăn trong tay.

Triệu Viên Nhi đứng bật dậy, mặt nàng ta đỏ bừng nhưng vẫn giữ được vẻ ngoài của cung nữ thị tẩm.

"Rất tốt, người tên là Hạnh Hoa phải không? Là một cái tên đẹp," Triệu Viên Nhi khen Hạnh Hoa một câu không đầu không đuôi, sau đó mới nói với Thẩm Kinh Trĩ, "Cảm tạ tỳ tỳ đã cho ta ở nhờ, ta phải về thu dọn hành lý đây."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới lên tiếng: "Mau đi làm việc đi."

Hai chủ tớ đều im lặng rời đi.

Đợi họ đi rồi, Thích Tiểu Thu mới lấy ấm nước treo trên người xuống, tìm lò đun nước trên giá bắt đầu đun nước pha trà.

"Xuân Cảnh Uyển có nhiều người không?" Thẩm Kinh Trĩ hỏi.

Thích Tiểu Thu đun nước xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trở về bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ nói: "Cũng không ít, ngoài cung nữ bên cạnh mỗi vị cô nương, hai dãy phòng trái phải đều có một đại cung nữ, một đại thái giám, ngoài ra, cung nữ nhất đẳng, cung nữ nhị đẳng, cung nữ tam đẳng và tiểu thái giám mỗi loại bốn người, tạp dịch thì không rõ số lượng."

Tuy Xuân Cảnh Uyển không phải là hậu cung, nhưng cũng là nơi ở của hậu cung, trong viện tự nhiên là cung nữ nhiều, thái giám ít.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cười nói với Thích Tiểu Thu: "Hôm nay chúng ta đỡ được việc, đều là nhờ người, lại khiến ta nợ người một ân tình rồi."

Lời này của nàng không hề có ý mỉa mai, mà mang theo ý đùa giỡn.

Thích Tiểu Thu vừa nghe câu đầu tiên thì hơi căng thẳng, nghe đến câu cuối cùng liền thở phào nhẹ nhõm, cũng mím môi cười.

"Là biểu cô của ta thương cô nương, không muốn để cô nương mất mặt."

Nói cho cùng, hẳn là biểu cô của nàng ấy thương nàng ấy, không muốn để chất nữ mình làm những công việc nặng nhọc.

Nhưng đúng là Thẩm Kinh Trĩ đã được nhờ lây Thích Tiểu Thu.

Thích Tiểu Thu không nói biểu cô của mình là ai, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng đoán được đôi chút, ít nhất cũng phải là quản sự cô cô của Thượng Cung Cục, nếu không thì người của Xuân Cảnh Uyển thật sự là không dùng được.

Hai chủ tớ chỉ nói một câu liền bỏ qua chuyện này, Thẩm Kinh Trĩ không nói thêm gì nữa.

Thích Tiểu Thu lấy một chiếc bọc nhỏ từ trong tay áo ra, nói: "Cô nương xem, vải là do ta tự chọn, chỉ thêu đều được phối giống nhau, cô nương muốn làm gì?"

Trong lúc nói chuyện, nước đã sôi, Thích Tiểu Thu lấy trà hoa nhài mà Thẩm Kinh Trĩ mang đến từ Khôn Hòa cung trên giá xuống, đổ vào ấm trà.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, theo đó là mùi hương hoa nhài thoang thoang.

Thẩm Kinh Trĩ sờ những mảnh vải vụn trong tay, cười nói: "Gần đây trong cung có chút chuyện, ta muốn làm một chiếc túi thơm cầu phúc, tĩnh tâm ngưng thần, cầu bình an."

Thích Tiểu Thu: "Cô nương thật tốt bụng."

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt cười.

Uống trà xong, đại khái đã nắm rõ cách bài trí các nơi ở dãy phòng bên phải, Thẩm Kinh Trĩ dựa vào ghế tựa bên cửa sổ, bắt đầu chậm rãi vẽ mẫu thêu.

Ánh nắng vừa đẹp, ấm áp sưởi ấm lòng người. Bên ngoài cửa sổ hình như còn có chú chim nhỏ lạc đường, vỗ cánh bay đến đậu trên cây bạch quả ngoài tường Xuân Cảnh Uyển, đậu trên cành cây xanh mướt.

Trường Tín cung của Đại Sở không ngăn chim chóc, trong cung thường xuyên có những sinh vật nhỏ bé vừa đáng yêu vừa tinh nghịch.

Tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ rất tốt, nàng đang lựa chọn mẫu thêu, bỗng nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng nói the thé: "Nô tài tham kiến hai vị cô nương mới đến, sắp đến giờ Ngọ rồi, mời các cô nương sai người cùng nô tài đi lấy bữa trưa."

Là một thái giám.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Thích Tiểu Thu, Thích Tiểu Thu bèn vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi ra ngoài.

Thẩm Kinh Trĩ không ra mặt, nàng nhìn ra ngoài qua cửa sổ đang mở. Chỉ thấy trong sân nhỏ sạch sẽ trống trải, có một thái giám cao gầy đang đứng, hắn ta mặc áo bào màu xám xanh dành cho đại thái giám, hai tay chắp trong tay áo, đang nheo đôi mắt híp dài ngẩng đầu đứng yên.

Đây hẳn là Lý Đại Sơn, Lý thái giám quản lý dãy phòng bên phải.

Nhưng thái độ của hắn ta, thật sự không ra gì.

Thích Tiểu Thu phản ứng rất nhanh, vừa nghe thấy tiếng người đã ra đón, còn phòng bên cạnh, khoảng năm nhịp thở sau mới mở cửa, Hạnh Hoa nhỏ nhắn chui ra từ khe cửa, cúi đầu lom khom đi đến sau lưng Thích Tiểu Thu.

"Vị này là Lý công công phải không?" Thích Tiểu Thu khách sáo tiến lên một bước, đưa cho hắn ta một chiếc túi thơm nửa mới nửa cũ, lại nói, "Sau này chúng ta cùng nhau hầu hạ, nếu Tiểu Thu có gì làm không đúng, mong công công thứ lỗi."

Lý Đại Sơn nhận lấy túi thơm, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, hắn ta tiếp tục nói bóng gió: "Ôi chao, không dám không dám, ta nào dám đắc tội Tiểu Thu cô nương, cô nương quá khen rồi."

"Không biết Tiểu Thu cô nương có hài lòng với việc chúng ta dọn dẹp không?"

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe đã hiểu, biểu cô của Thích Tiểu Thu bảo người của Xuân Cảnh Uyển dọn dẹp phòng ở của nàng trước, đã đắc tội với Lý công công này.

Thích Tiểu Thu lại như không hiểu ý hắn ta, tiếp tục khách sáo nói: "Lý công công, chúng ta mới đến không hiểu quy củ của Xuân Cảnh Uyển, nhưng vừa rồi Ngôn tỷ tỷ nói bữa trưa sẽ có người mang đến, không cho chúng ta tự đi lấy, nếu phạm phải quy củ của Xuân Cảnh Uyển, nô tỳ cũng sợ hãi lắm."

Sắc mặt Lý Đại Sơn hơi thay đổi: "Lời Kỳ Ngôn nói thì nên nghe, lời ta nói thì không nên nghe à?"

Hắn ta dường như không kiên nhẫn nữa: "Nếu muốn ăn cơm thì

cùng ta đi lấy, nếu không muốn ăn thì cứ nhịn đói."

Nói xong, hắn ta hất tay áo trực tiếp quay người bỏ đi. Thẩm Kinh Trĩ thu hồi tầm mắt, bình tĩnh tiếp tục vẽ mẫu thêu.

Nên vẽ gì đây?

Chi bằng cứ vẽ cảnh non nước bình an đi.

Lý Đại Sơn tự ý bỏ đi, Thích Tiểu Thu không thể để chủ tử của mình nhịn đói, chỉ đành dẫn Hạnh Hoa đi lấy cơm.

Đợi họ trở về, Thích Tiểu Thu bày cơm trên bàn, Thẩm Kinh Trĩ gọi nàng ấy cùng ăn với mình.

So với lúc ở Khôn Hòa cung, bữa ăn của cung nữ thị tẩm dường như không có gì tiến bộ. Bốn món mặn một món canh cùng một bát cơm lớn và một lồng bánh bao nhỏ, chính là toàn bộ bữa trưa hôm nay của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thích Tiểu Thu nhìn từng món một, đậu hũ chiên xào cải thảo hơi quá lửa, đậu hũ có màu nâu cháy cạnh, cà tím xào và gà kho khoai tây cũng bình thường, chỉ là có thể ăn được. Còn có một món củ sen ngào đường, trên cùng là một lớp nước sốt quế hoa óng ánh, chắc là món ngon nhất, trông cũng đẹp mắt.

Thích Tiểu Thu gắp một miếng bèn nói thẳng: "Chỉ có món này là do Ngự Thiện Phòng đưa đến, những món còn lại là của phòng bếp ở đây."

Tuy cung nữ thị tẩm cũng mang danh là cung nữ, nhưng dù sao cũng là nửa chủ tử, bữa ăn hàng ngày của họ, đặc biệt là món chính vào buổi trưa và buổi tối, theo quy định đều do Ngự Thiện Phòng đưa đến.

Nhưng hôm nay, bữa ăn đầu tiên ở Xuân Cảnh Uyển, thức ăn của họ đã bị đánh tráo, chỉ có củ sen ngào đường là do Ngự Thiện Phòng làm, mà cũng chỉ là món nguội.

Những món còn lại có thể đến từ đâu?

Thẩm Kinh Trĩ chỉ hơi nhú mào nhưng không nói gì, cùng nàng ấy dùng bữa xong thì đi nghỉ trưa.

Đến giờ chính Mùi, Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy theo thói quen, Thích Tiểu Thu đã chuẩn bị sẵn y phục mới và túi đựng đồ, đang đợi nàng thức dậy.

Thẩm Kinh Trĩ tự mình mặc y phục, cười hỏi: "Người đã nghỉ ngơi chưa?"

Thích Tiểu Thu cùng Hạnh Hoa ở chung trong phòng nhỏ bên cạnh, buổi sáng Thẩm Kinh Trĩ đã xem qua, kích thước cũng tương tự như phòng nhỏ của nàng ở Khôn Hòa cung, cũng ở được. Chỉ là với tính cách của Hạnh Hoa, Thích Tiểu Thu ở cùng nàng ta e là không quen.

Nghe nàng quan tâm mình, Thích Tiểu Thu vô thức mím môi, nàng ấy không quen cười, cũng không thể nở nụ cười lấy lòng người khác.

"Cảm tạ cô nương quan tâm, ta đã nghỉ ngơi rồi, Hạnh Hoa thì vẫn chưa quay lại."

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ý gật đầu, xỏ giày xong, nàng bảo Thích Tiểu Thu giúp nàng chải tóc đơn giản, vì còn chưa thị tẩm nên nàng vẫn búi tóc thùy kế, trông rất trẻ tuổi lạnh lợ.

Thích Tiểu Thu xách túi đựng đồ, dẫn nàng ra khỏi cửa.

Lúc chải đầu Thẩm Kinh Trĩ đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Triệu Viên Nhi đã rời đi trước nàng một khắc đồng hồ, vì vậy nàng

không gọi nàng ta, chỉ tự mình đi theo cửa phụ đến hậu viện của Xuân Cảnh Uyển.

Thích Tiểu Thu nói: "Mỗi ngày giờ chính Mùi, các cô nương sẽ cùng nhau nghe giảng ở thư phòng trong hậu viện, lúc lấy cơm ta đã hỏi thăm, học là tứ thư ngũ kinh."

Thẩm Kinh Trĩ có chút kinh ngạc: "Tứ thư ngũ kinh?"

Không nói đến việc Đại Hạ lập quốc chưa lâu, quốc pháp hỗn loạn, quy định của hậu cung Đại Hạ cũng là sau khi Thẩm Kinh Trĩ làm quý phi mới từng chút một chỉnh đốn, mới sơ bộ có chút quy củ. Hậu cung Đại Sở lại dùng tứ thư ngũ kinh để dạy dỗ cung nữ thị tẩm, quả thực khiến Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc.

Không phải nàng nghĩ nữ nhân không thể học, nàng chỉ cảm thấy lịch sử Đại Sở dài hơn Đại Hạ, có nền văn minh lâu đời, tuy thoát nhìn quốc pháp nghiêm khắc nhưng lại không hà khắc với nữ nhân.

Nữ nhân Đại Sở có thể đọc sách viết chữ, có thể làm việc nuôi gia đình, thậm chí có thể học hành để làm nữ quan, những điều này đều khiến nữ nhân Đại Hạ ngưỡng mộ không thôi.

Nhưng nhiều việc không phải ngày một ngày hai là có thể làm được, ví dụ như các cung nữ trong cung, đa số đều xuất thân nhà nghèo, nếu không phải cuộc sống quá khó khăn, e là sẽ không vào cung làm nô tỳ, đừng nói là có học thức, ngay cả việc đọc sách viết chữ cũng không làm được.

Những cô nương chưa được khai sáng, trực tiếp học tứ thư ngũ kinh, đối với họ không khác gì nghe thiên thư.

Thẩm Kinh Trĩ từ nhỏ lớn lên ở Đại Hạ, những chuyện của Đại Sở đa phần chỉ được biết qua thư tịch, nói cách khác, sự hiểu biết và ấn tượng của nàng về Đại Sở vô cùng cứng nhắc.

Mấy năm nay tuy nàng sống trong cung ngày càng tốt, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy thế giới trong Trường Tín cung, nàng không biết thế giới bên ngoài như thế nào, không biết Giang Nam của Đại Sở ra sao, chưa từng nhìn thấy biển cả mênh mông, cũng không biết sương tuyết trên núi cao có lạnh thấu xương hay không. Thứ duy nhất có thể giúp nàng mở mang tầm mắt và kiến thức chỉ có thư tịch.

Thư Âm Trai đã cho nàng cơ hội tốt nhất, mấy năm nay, chỉ cần có thời gian rảnh, nàng sẽ đọc sách say mê quên cả ăn ngủ, cũng chính vì vậy, nàng đã đọc lướt qua toàn bộ lịch sử Đại Sở, còn lịch sử toàn Trung Nguyên thì chỉ đọc sơ lược.

Nhưng đất nước rộng lớn, ruộng đồng mênh mông, lịch sử đất nước sâu dày, đại khái cũng phải hơn trăm năm.

Cho dù là Đại Hạ, Đại Sở, hay Bắc Tề, đều có những nơi mà nàng chưa từng thấy, chưa từng nghe, chưa từng đến. Đời người hữu hạn, mà tri thức thì vô hạn.

Khoảnh khắc này, Thẩm Kinh Trĩ bỗng nhiên tràn đầy nhiệt huyết, nàng cảm tạ trời đất đã cho nàng sống lại một đời, để trải nghiệm một cuộc sống khác.

Cùng là chốn thâm cung, nhưng lại khác biệt hoàn toàn.

Thích Tiểu Thu tự nhiên không biết lúc này trong lòng Thẩm Kinh Trĩ đang suy nghĩ miên man, nàng ấy cũng không thấy lạ vì sao Thẩm Kinh Trĩ lại kinh ngạc, chỉ nói: "Cô nương luôn hầu hạ ở Khôn Hòa cung, chưa từng đến Thượng Cung Cục, nên không biết những chuyện này."

"Nữ nhân trong cung, đại khái khi trở thành cung phi đều không thể không biết chữ, cũng không thể không có học thức, cho dù chỉ có thể đọc thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, cũng tốt hơn là người mù chữ."

Thẩm Khinh Trĩ kinh ngạc: "Vì sao vậy?"

Thích Tiểu Thu nói: "Quy định này có từ khi Đại Sở lập quốc, năm đó lúc mới lập quốc, Cao Tổ Hoàng Hậu là thiên kim Phàn thị ở Giang Nam, bà ấy cho rằng nữ nhân trong cung nhất định phải hiểu biết lễ nghĩa, như vậy mới có thể phò tá đất nước dạy dỗ con cái, nếu không, kiến thức cung phi quá hạn hẹp, rất dễ dạy sai hoàng tử công chúa, khiến đất nước hỗn loạn."

"Những người vào cung trước đây đa phần là thiên kim tiểu thư nhà quyền quý, cho dù không có học thức cũng đều biết đọc biết viết, vì vậy lúc cung phi mới vào cung, bài giảng dạy dỗ chính là tứ thư ngũ kinh, sau đó Thượng Cung Cục truyền lại quy định này, cung nữ thị tẩm cũng phải cùng nhau học."

Thẩm Khinh Trĩ im lặng lắc đầu.

Mục đích ban đầu của quy định là tốt, chỉ là kéo dài đến nay đã có chút biến dạng, trở thành vật trang trí đẹp đẽ, chỉ để trưng bày chứ không có tác dụng. Những cung nữ này đa phần không biết chữ, trực tiếp học tứ thư ngũ kinh không những không khiến họ hứng thú học tập, ngược lại còn khiến họ càng thêm đau đầu chán ghét.

Thẩm Khinh Trĩ đang nghĩ ngợi, hai người đã đến chính sảnh của hậu viện, nhìn qua cửa sổ đang mở, Thẩm Khinh Trĩ thấy bên trong đã có năm bóng người.

Nàng hẳn là người đến muộn nhất.

Nhưng Thẩm Khinh Trĩ không hề lo lắng, nàng bước nhanh vào trong, chỉ dừng lại nửa bước ở cửa thư phòng: "Thẩm Khinh Trĩ xin ra mắt tiên sinh."

Giọng nàng vừa vang lên, tiếng thở bên trong đột nhiên nghẹn lại, Thẩm Khinh Trĩ liếc mắt nhìn, chỉ thấy rèm châu lay động, là những khuôn mặt vừa quen vừa lạ.

Quen thuộc là Triệu Viên Nhi và Lý Xảo Nhi đã mấy năm không gặp, xa lạ là Vương Hạ Âm và Kỷ Lê Lê. Ngoài mấy cung nữ thị tẩm này, bên cạnh mỗi người còn đứng một cung nữ, rõ ràng cung nữ của họ cũng phải đi theo nghe giảng.

Sau án thư ở ngay phía trước thư phòng, một nữ tiên sinh đã ngoài năm mươi đang ngồi, mái tóc dài hoa râm của bà ấy được chải hơi rối, trên tay áo màu trắng của chiếc áo đạo bào cũng có chút vết bẩn, trông rất lôi thôi.

Bà ấy đeo một cặp kính lưu ly, đang nheo mắt nhìn cuốn sách trên tay, dường như không quan tâm đến các cung nữ thị tẩm đang ngồi phía dưới. Nghe thấy giọng Thẩm Kinh Trĩ, cũng chỉ uể oải giơ tay lên: "Ngồi đi, còn chưa đến giờ."

Chưa đến giờ thì không lên lớp, tuy bề ngoài lôi thôi nhưng lại rất có nguyên tắc, một câu thừa cũng không nói.

Thích Tiểu Thu vén rèm châu lên, mời Thẩm Kinh Trĩ bước vào, Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt một cái, liền biết chỗ ngồi cạnh cửa sổ nhiều nắng nhất đã bị Triệu Viên Nhi ngồi rồi, còn lại một chỗ ngồi cạnh tường hơi khuất phía sau dành cho nàng.

Phải nói là, Triệu Viên Nhi rất biết điều.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không kén chọn, nàng ung dung ngồi xuống, sau đó nhìn thấy trên bàn bày một chồng sách. Chắc là mới bắt đầu học tứ thư, chỉ có tứ thư và mấy cuốn vở tập viết, trông rất sạch sẽ gọn gàng, hẳn là được chuẩn bị riêng cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ lật sơ qua, Thích Tiểu Thu ở bên cạnh lấy chén trà và bút mực từ trong túi đựng đồ ra, đặt bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ.

Nữ tiên sinh ngồi trên bục giảng nhìn thấy động tác của họ, không khỏi hỏi: "Người là Thẩm cung nữ? Người biết chữ sao?"

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, sau khi hành lễ xong, bèn đáp lời: "Hồi tiên sinh, học trò Thẩm thị Kinh Trĩ, vốn hầu hạ ở Thư Âm Trai, Khôn Hòa cung."

Người có thể dạy học cho các cung nữ, nhất định phải quen thuộc với hoàng cung, không thể không biết Thư Âm Trai là nơi nào.

Quả nhiên, nữ tiên sinh vừa nghe liền hứng thú: "Người biết chữ là tốt rồi, nương nương đúng là chịu bỏ người của Thư Âm Trai, bằng lòng đưa đến Xuân Cảnh Uyển."

Lời này đúng là có ẩn ý, vị nữ tiên sinh này hẳn là quen biết Tô Dao Hoa, chắc là bạn đọc sách của bà ấy.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười dịu dàng với bà ấy, được bà ấy cho phép mới ngồi xuống.

Màn hỏi đáp này, bốn người bên cạnh đều không nói gì, họ như đang chăm chú đọc sách, không để ý đến chuyện khác.

Sau khi Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống, cũng vừa đến giờ.

Nữ tiên sinh ngồi thẳng dậy, bà ấy vén tay áo có dính chút mực lên, lộ ra cổ tay gầy guộc: "Hôm nay có hai học trò mới, vậy ta sẽ giới thiệu lại bản thân."

Vừa nói, trên khuôn mặt hiền từ của bà ấy vừa nở nụ cười, dung mạo bà ấy rất đặc biệt, mang theo vẻ dịu dàng khó tả, khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu mến.

Nữ tiên sinh hào phóng nói: "Ta họ Sầm, làm việc ở Nam Thư Quán, là biên tu của Nam Thư Quán."

Thẩm Kinh Trĩ hiểu rõ, chẳng trách nữ tiên sinh này lại hào phóng như vậy, Nam Thư Quán phụ trách xuất bản sách của Đại Sở, quán

trưởng là người quản lý chính, còn có hai phó quán trưởng, và dưới đó là biên tu.

Biên tu của Nam Thư Quán có phẩm cấp tòng tứ phẩm, phẩm cấp khá cao. Phẩm cấp này không có nghĩa là quan biên tu có địa vị cao, Nam Thư Quán cũng không có thực quyền, không quản chuyện của dân chúng, nhưng phẩm cấp của họ chính là sự khẳng định đối với học thức của họ.

Những vị đại nho không theo con đường làm quan, đa phần đều có một chức biên tu ở Nam Thư Quán.

Vị Sầm tiên sinh trước mắt này nhất định có điểm hơn người.

Thẩm Khinh Trĩ liếc nhìn Triệu Viên Nhi, thấy nàng ta vẫn còn đang ngẩn người, bèn hơi nhích chân, chậm rãi đứng dậy từ phía sau bàn, lặng lẽ dẫn Triệu Viên Nhi cùng hành lễ với tiên sinh.

"Khinh Trĩ ra mắt Sầm tiên sinh, chúc tiên sinh mạnh khỏe."

Sầm tiên sinh nhìn nàng qua cặp kính lưu ly, chỉ cười: "Ngồi đi, chúng ta vào học."

Học đường đặc biệt này, học trò đến rồi đi, luôn không cố định, có người đã từng đọc sách, có người đã từng biết chữ, có người mù chữ, dạy học thực ra rất khó. Nhưng Sầm tiên sinh lại không hề tỏ ra khó chịu, bà ấy rất tự nhiên lấy cuốn sách trên cùng ra, nói: "Hôm nay chúng ta tiếp tục học Luận Ngữ, hôm qua chúng ta đã học về 'không ngại học hỏi người dưới', hôm nay sẽ học về 'nghe một biết mười'."

"Có ai còn nhớ điển cố của 'không ngại học hỏi người dưới' không?"

Bà ấy vừa hỏi, ánh mắt vừa lướt qua mọi người, trừ Triệu Viên Nhi vẻ mặt lúng túng, những người khác rõ ràng ít nhiều cũng còn nhớ một chút.

Đặc biệt là Vương Hạ Âm. Thẩm Kinh Trĩ thấy một thiếu nữ xinh đẹp ngồi cạnh cửa sổ giơ tay lên, chiếc chuông bạc trên cổ tay nàng ta phát ra tiếng leng keng, theo đó là giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh.

"Hồi tiên sinh, học trò còn nhớ ạ."

Dứt lời, nàng ta liền bắt đầu dùng thanh âm nhẹ nhàng êm ái thuật lại nội dung bài học hôm qua.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, chỉ nghe thanh âm của nàng ta quá thật là êm tai dễ nghe, khiến người ta mơ màng.

Vương Hạ Âm rất nhanh đã trả bài xong, cuối cùng nàng ta nói: "Học trò học thức nông cạn, sau này sẽ tiếp tục cố gắng, mong tiên sinh tận tình chỉ dạy."

Sầm tiên sinh mỉm cười, hòa nhã nói: "Tốt lắm, tốt lắm."

Thẩm Kinh Trĩ đang định mở sách ra xem nội dung bài học hôm nay, bỗng cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng lướt qua người mình.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng không thấy ánh mắt đó từ đâu đến.

Nàng nheo mắt lại, cầm bút lên, chăm chú nghe giảng. Cơ hội học tập khó có được như vậy, nếu không chăm chỉ nghe giảng thì đúng là kẻ ngốc.

Còn kẻ ngốc đó có ý đồ gì với nàng, thì có gì phải sợ?

Ngoài việc học văn hóa, cung nữ thị tẩm cũng phải học thêm may vá thêu thùa, tóm lại, chính là không thể để họ rảnh rỗi cả ngày.

Con người ta, hễ rảnh rỗi là sẽ gây chuyện.

Việc học ở Xuân Cảnh Uyển được sắp xếp rất hợp lý, một ngày học tứ thư ngũ kinh, một ngày học nữ công; nữ công có cắm hoa, thêu thùa, chơi đàn, các cô nương muốn học gì thì có thể chọn cái đó.

Trong cầm kỳ thi họa, Thẩm Kinh Trĩ cái gì cũng biết nhưng không tinh thông, đặc biệt là đàn, nàng trời sinh không có cảm âm, chơi đàn chỉ có thể gảy xong bản nhạc, không có thêm ý cảnh nào khác.

Nghĩ như vậy, Thẩm Kinh Trĩ chọn chơi đàn và cắm hoa.

Mấy ngày đầu rất nhàn nhã, thời gian trôi qua nhanh chóng, những ngày chỉ cần học bài mà không cần làm việc, khiến Thẩm Kinh Trĩ khó có được lúc tìm lại được cảm giác thời thiếu nữ chưa thành thân, lúc đó còn có vô vàn hy vọng với tương lai.

Trong mơ đều là những điều ngọt ngào.

Nhưng đó đều là chuyện cũ, Thẩm Kinh Trĩ gạt bỏ hết những cảm xúc buồn phiền vô dụng này, tập trung tinh thần vào việc học.

Chỉ là, ở Xuân Cảnh Uyển lại có người không muốn để nàng sống quá thoải mái.

Đó là ngày thứ tư họ đến Xuân Cảnh Uyển, sáng sớm hôm đó khi Thích Tiểu Thu đi lấy bữa sáng như thường lệ, Thẩm Kinh Trĩ đang tập Ngũ Cầm Hí trong sân, nàng mới phát hiện hậu viện hôm nay chưa được dọn dẹp.

Tuy lúc này là đầu xuân, không phải mùa thu lá rụng nhiều, nhưng trong sân vẫn phải dọn dẹp hàng ngày, nếu không sẽ có chút hơi bừa bộn.

Các cung nữ tạp dịch thường dọn dẹp lúc họ đang ở học đường, quét dọn một lần mỗi ngày, sân sẽ gọn gàng sạch sẽ, nhưng hôm nay, Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn đã thấy hai chiếc lá đã rụng hai ngày ở

góc sân.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ liếc mắt một cái, không để ý thêm, tiếp tục tập Ngũ Cầm Hí của mình. Nhân lúc còn trẻ, nàng phải chăm sóc sức khỏe thật tốt, cố gắng sống đến cuối cùng, tiễn tất cả mọi người đi.

Nghĩ đến việc tên cận bã ở Đại Hạ đã làm Hoàng Đế hơn mười mấy năm, cứ tiếp tục phóng túng như vậy e rằng cũng không sống được bao lâu, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ lập tức vui vẻ.

Thẩm Kinh Trĩ tự mỉm cười, một bộ Ngũ Cầm Hí được nàng tập rất hăng say, tràn đầy năng lượng.

Nhưng tâm trạng tốt này không kéo dài được lâu.

Thích Tiểu Thu mím chặt môi trở về, lúc trở về trên mặt nàng ấy không có vẻ gì là khó chịu, chỉ hơi hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Cô nương, đến giờ dùng bữa sáng rồi ạ."

Thẩm Kinh Trĩ nhận ra sự buồn bực ẩn giấu dưới vẻ ngoài bình tĩnh của nàng ấy, thu tay lại, xoay người vào phòng: "Làm phiền người rồi."

Bữa ăn của cung nữ thị tẩm thực ra không phải chỉ dành cho một mình nàng, trong đó còn có phần của cung nữ bên cạnh nàng, Xuân Cảnh Uyển không có nhiều phòng trống, cũng không muốn để những cung nữ thị tẩm gây chuyện với nhau, nên để họ tự ăn riêng, ngay cả các cung nữ cũng không được đến phòng ăn.

Thẩm Kinh Trĩ không quá câu nệ, cùng Thích Tiểu Thu dùng bữa, hai người ngồi cùng nhau còn có thể nói chuyện phiếm, sao lại không làm.

Nhưng hôm nay, khi Thích Tiểu Thu lấy thức ăn ra khỏi hộp đựng thức ăn, lại không ngồi xuống cùng, chỉ cúi đầu đứng bên cạnh, lúc này trên mặt mới lộ ra vẻ không vui.

Thẩm Khinh Trĩ cũng không vội vàng ăn cơm, chỉ hỏi: "Sao vậy?"

Thích Tiểu Thu mới hơi ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Cô nương, chúng ta bị người ta nhắm vào rồi."

Thẩm Khinh Trĩ cũng không bất ngờ: "Người ngồi xuống, từ từ nói."

Thích Tiểu Thu hít sâu một hơi, rồi mới ngồi xuống mép ghế: "Cô nương, chúng ta nghỉ ngơi sớm, buổi sáng cũng dậy sớm, nên ta đã quen đi lấy cơm sớm một chút."

Lý Đại Sơn không mang đến, họ tự mình đi lấy cũng không mất bao nhiêu công sức, hơn nữa, Thích Tiểu Thu cũng muốn nhanh chóng nắm rõ tình hình nhân sự ở Xuân Cảnh Uyển, nên cũng không "kêu oan".

Nhưng hôm nay sự nhắm vào của những người này lại quá thẳng thừng, thẳng thừng đến mức ngay cả Thích Tiểu Thu có tính cách ôn hòa cũng tức giận.

"Cô nương, hôm nay ta đến sớm, lúc đó phòng ăn còn chưa có ai, chỉ có Chu Hưng Hải và Tiểu Bắc phụ trách chia cơm hàng ngày ở đó, họ vừa thấy ta, không nói gì mà chỉ đẩy thức ăn ra, thái độ vô cùng lạnh nhạt."

"Cô nương thích ăn cháo, buổi sáng đều ăn cháo đậu xanh hoa bách hợp, mấy hôm trước ta đã nhắc, họ đều đổi cho ta thành cháo đậu xanh hoa bách hợp, hôm nay lại cố tình bày một bát cơm rang, nhìn là biết là đồ ăn thừa hôm qua."

Ngữ khí Thích Tiểu Thu bình thản, dường như không tức giận vì chuyện này, nhưng đôi lông mày nhíu lại của nàng ấy vẫn để lộ ra sự buồn bực.

"Ta nói cô nương muốn ăn cháo đậu xanh hoa bách hợp, thêm một

lồng bánh hoa quế, không cần cơm rang thừa này, Chu Hưng Hải lại nói bóng gió...."

Nàng ấy hơi điều chỉnh giọng điệu, bắt chước giọng the thé của Chu Hưng Hải: "Ôi chao ôi, Xuân Cảnh Uyển nhiều cô nương như vậy, sao chỉ có cô nương nhà người lắm chuyện thế? Muốn ăn cháo, muốn ăn cháo thì tự mình đi nấu đi."

"Hôm nay chỉ có cơm này, muốn ăn thì ăn không ăn thì thôi."

Thích Tiểu Thu nói đến đây, cũng thật sự tức giận không nhẹ, cuối cùng cũng không giữ được vẻ ngoài bình tĩnh thờ ơ thường ngày.

"Ta tức không chịu được nên không chịu đi, kết quả nhìn thấy Tiểu Bắc bên cạnh đang dọn một hộp đựng thức ăn khác, bên trong không chỉ có cháo đậu xanh hoa bách hợp mà còn có một lồng bánh bao nhỏ, một lồng há cảo tôm."

Thẩm Kinh Trĩ và Triệu Viên Nhi từ khi đến Xuân Cảnh Uyển đều là do cung nữ tự mình đi lấy cơm, người được mang cơm đến tận phòng tất nhiên là người cũ đến từ trước. Hộp đựng thức ăn này không phải là của Vương Hạ Âm, Lý Xảo Nhi thì cũng là của Kỷ Lê Lê.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng nghe Thích Tiểu Thu nói tiếp: "Vị Lý cô nương ở viện bên trái luôn dậy sớm, nàng ta phải dậy sớm để học bài; Kỷ cô nương không thích ăn cháo, mỗi ngày đều phải ăn mì, chưa bao giờ thay đổi."

Những lời còn lại, Thích Tiểu Thu không cần phải nói thêm. Chỉ trong vài ngày, nàng ấy đã nắm rõ được nhiều chuyện, đôi khi căn bản không cần phải điều tra, thủ đoạn vụng về của những người này đã bại lộ hoàn toàn.

Nghe đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi bật cười.

"Tiểu Thu, người thật sự rất lợi hại," nàng chân thành khen ngợi, "Nương nương đưa người đến bên cạnh ta, là phúc phận lớn của ta, thật sự là... thật sự là chuyện tốt."

Thích Tiểu Thu vốn đang tức giận, kết quả nghe Thẩm Kinh Trĩ khen ngợi mình như vậy, nhất thời đỏ mặt, khó có được lúc lộ ra vẻ xấu hổ.

"Cô nương, đang nói chuyện chính sự mà."

Thẩm Kinh Trĩ cười càng vui vẻ: "Ta đang nói chuyện chính sự đây, bên cạnh có người trợ giúp đắc lực như vậy, tự nhiên ta đã hơn người khác rồi, họ nhắm vào ta như vậy, thực ra là đang ghen tị vì ta có người."

Lời này nghe vào, quả thực là sáng khoái.

Đương nhiên, Thẩm Kinh Trĩ cũng không phải cố ý tăng bốc, Thích Tiểu Thu quả thực khiến người ta yêu thích, những lời nàng nói đều là xuất phát từ tận đáy lòng.

Thích Tiểu Thu cũng chỉ xấu hổ một lúc, rất nhanh đã lấy lại tinh thần: "Cô nương, bọn họ thật sự quá đáng."

Chu Hưng Hải là đại thái giám quản lý dãy phòng bên trái, Tiểu Bắc là cung nữ nhất đẳng, cộng thêm Lý Đại Sơn ra vẻ ta đây và những tạp dịch không dọn dẹp sân, Xuân Cảnh Uyển thoát nhìn yên bình này, dường như cũng đang diễn ra một vở kịch lớn.

Thẩm Kinh Trĩ không lo lắng vì bị người khác nhắm vào, nhưng nàng thật sự không muốn ăn cơm rang thừa của người khác, ai biết có sạch sẽ hay không. Nghĩ vậy, Thẩm Kinh Trĩ bèn nói: "Vậy đi, chiều nay có nửa ngày rảnh rồi, người đi mua gạo, đậu đỏ, đậu xanh và các loại dưa muối, để ta xem... nếu có thể mua được điểm tâm, thì mua thêm chút điểm tâm về cũng được."

Giọng Thẩm Kinh Trĩ ôn hòa, khiến Thích Tiểu Thu dần dần bình tĩnh lại.

"Mua bao nhiêu ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Năm ngày là được rồi."

Nàng tỏ vẻ chắc chắn như vậy, Thích Tiểu Thu thở phào nhẹ nhõm: "Vâng, chiều nay ta sẽ đi làm ngay."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn bát cơm rang trên bàn, đẩy sang một bên, lấy điểm tâm chưa ăn hết hôm qua ăn kèm với đồ nguội và dưa muối, cùng Thích Tiểu Thu ăn tạm cho đỡ đói.

Ăn xong, Thẩm Kinh Trĩ dẫn Thích Tiểu Thu đi học với vẻ mặt bình tĩnh. Trên đường đi, nàng tươi cười trò chuyện vui vẻ với Thích Tiểu Thu.

Người khác chỉ tưởng nàng đang nói đùa với Thích Tiểu Thu, nhưng thực ra nàng đang nói: "Người hãy quan sát kỹ, xem thử những ai đang nhắm vào ta, ai là người chủ động, mỗi chuyện đều ghi nhớ lại."

Thích Tiểu Thu không hề lo lắng những ngày tháng như vậy sẽ kéo dài, cô nương đã nói năm ngày thì nhất định năm ngày sẽ kết thúc.

Vì vậy, nàng ấy khó có được mỉm cười: "Vâng, cô nương yên tâm."

Hai chủ tử ung dung tự tại như vậy, khiến Vương Hạ Âm đang ngồi trong thư phòng suýt nữa thì vò nát cuốn sách trong tay, nàng ta hít sâu một hơi, vẫn cúi đầu xuống. Một ngày có thể nhịn ăn, vậy hai ngày thì sao? Ba ngày thì sao? Hay là... cho đến khi chết thì sao?

Nàng ta không vội, người vội cũng sẽ không phải là nàng ta.

Thẩm Kinh Trĩ bước vào thư phòng, tiên sinh vẫn chưa đến, bầu

không khí trong thư phòng rất thoải mái.

Nàng vừa ngồi xuống, Vương Hạ Âm bên cạnh quay đầu nhìn sang, cười nói với nàng: "Chào buổi sáng."

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy hơi buồn cười, nhưng vẫn dịu dàng cười đáp lại: "Âm tỷ tỷ, chào buổi sáng."

Hai người chỉ cười hỏi thăm nhau một câu như vậy, dường như không có gì khác biệt so với ngày thường, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại cảm nhận được một ánh mắt khác.

Ánh mắt đó dường như rất lảng tránh, chỉ do dự nhìn nàng một cái, rồi nhanh chóng thu hồi lại.

Lúc này, nữ tiên sinh dạy âm luật đã đến, mọi người đều lấy lại tinh thần chăm chú nghe giảng.

Bữa trưa vẫn không được như ý, thức ăn không được tươi ngon, tuy không đến mức thua kém cung nữ bình thường nhưng nhìn là biết là đồ ăn thừa, khiến người ta mất hết cảm giác ngon miệng.

Chu Hưng Hải này đúng là biết cách chọc tức người khác, đưa đến đều là những thứ nằm trong tiêu chuẩn của cung nữ thị tẩm, chất lượng tốt hay không thì mặc người ta nói, có thể nói là tốt, cũng có thể nói là không tốt, như vậy thì nàng không thể cáo trạng với Thuần Huệ.

Cách làm này thật sự quá đáng ghét, lại khiến người ta có khổ cũng không nói được.

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên nhìn thức ăn, thờ ơ nói: "Giờ Ngọ ăn tạm điểm tâm, thức ăn này lát nữa mang trả lại cho họ, nói thẳng với Chu Hưng Hải, hoàng thất luôn cần kiệm, không bao giờ lãng phí xa hoa, hắn ta làm như vậy là trái với quy định trong cung, để hắn ta tự mình suy nghĩ cho kỹ."

Nàng không cầu xin, không nhún nhường, cũng không cứng rắn. Nàng chỉ làm theo tính cách của mình, nên làm gì thì làm cái đó, hành sự đâu ra đấy, không hề rối loạn.

Thích Tiểu Thu liền đáp: "Vâng."

Thẩm Kinh Trĩ vỗ tay nàng ấy, cười nói: "Làm phiền người phải chịu khổ cùng ta rồi."

Thích Tiểu Thu lại cười. Nụ cười của nàng ấy còn rạng rỡ hơn cả ánh bình minh đầu xuân: "Cô nương, cô xem cô nương bên cạnh có bị nhắm vào không?"

Nàng ấy nói xong thì hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ lên giường nghỉ trưa, sau đó lại nói: "Cô nương nghỉ ngơi một lát, lát nữa tỉnh dậy sẽ có đồ ăn ngon."

Trong tay Thẩm Kinh Trĩ có mấy chục lượng bạc, đã được coi là rất nhiều trong số các cung nữ, mấy năm nay nàng rất được Hoàng Hậu nương nương yêu thích, tiền thưởng tự nhiên sẽ nhiều.

Nhưng dù có nhiều tiền đến đâu cũng không đủ tiêu, dù sao nàng cũng không phải là cung phi có gia đình dựa dẫm, chỉ là một cung nữ không nơi nương tựa mà thôi. Nếu là người có xuất thân bình thường, e là đã nhẫn nhịn chịu đựng rồi, nhưng Thẩm Kinh Trĩ thì không.

Số tiền trong tay nàng đều là do từng chút từng chút tích góp được, nhưng nếu cứ mãi tích góp mà không dám tiêu, thì cuối cùng tích góp để làm gì?

Ý nghĩa của việc tích góp, chính là để phòng khi cần đến.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu: "Không cần tiếc tiền, sau này ta nhất định có thể kiếm lại gấp trăm lần."

Không hiểu sao, Thích Tiểu Thu lại muốn cười: "Vâng vâng vâng, cô nương lợi hại nhất."

Chương 29: Bước ngoặt

Buổi chiều sau khi ngủ dậy, Thích Tiểu Thu không có ở đây, chắc là đi làm việc.

Thẩm Kinh Trĩ tự mình bê một chiếc ghế ra cửa, vừa phơi nắng xuân ấm áp vừa nghịch chiếc khung thêu trong tay.

Nàng vốn học thêu từ sư phụ thêu thừa của Đại Hạ, tuy không thể nói là tay nghề xuất thần nhập hóa, nhưng cũng được mọi người khen ngợi.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ hiện tại lại là một cô nhi. Một cô nhi chưa từng học thêu, chỉ sau khi vào cung mới học thêu sơ sài cùng các tỷ muội, nên không thể thêu ra hoa văn tinh xảo nào.

Hơn nữa, cách thêu của Đại Hạ và cách thêu Tô Châu thịnh hành trong hoàng cung Đại Sở hoàn toàn khác nhau, nàng quả thực chưa từng học qua, bây giờ chỉ có thể luyện tập từ những hoa văn đơn giản nhất.

Thẩm Kinh Trĩ lúc có lúc không xỏ kim luôn chỉ, vốn dĩ nàng cũng không cần thêu đẹp, chỉ cần người ta nhìn ra hoa văn là được, cho nên nàng không quá để tâm.

Đồ vật tặng người khác chỉ cần có thành ý là được, không cần nàng phải tốn nhiều công sức.

Trong lòng nàng đang suy tính tình hình trong cung. Xuân Cảnh Uyển thoát nhìn như một thế giới riêng biệt, nhưng tương lai của họ đều phụ thuộc vào một mình Thái Tử điện hạ, Thái Tử tốt thì họ mới tốt, cũng chính vì vậy, cung nhân ở Xuân Cảnh Uyển đều rất quan

tâm đến chuyện trong cung.

Ví dụ như gần đây Thẩm Kinh Trĩ đã nghe được một tin đồn, thậm chí không phải do nàng cố ý tìm hiểu, mà chỉ là trong lúc nghỉ giải lao giữa các buổi học, đi qua những hành lang dài, đã nghe được lời đồn này từ miệng các tiểu cung nữ.

Tin đồn nói rằng gần đây thái phó của Thái Tử điện hạ bệnh nặng, Thái Tử bận rộn chính sự trên triều lại phải hầu hạ Hoàng Thượng, chưa kịp đến thăm thái phó, ngược lại là Túc vương từng được thái phó dạy dỗ đã ân cần đến thăm.

Tuy thái phó không gặp Túc vương, thậm chí còn không dám mời Túc vương uống một chén trà, nhưng chuyện này dù sao cũng gây ra một số lời bàn tán ở triều đình, khiến mọi người xôn xao.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Cuối cùng sự việc đến tai bệ hạ đang bệnh nặng, vì vậy đã nổi trận lôi đình, khiến cho mấy ngày nay sức khỏe ngài ấy ngày càng yếu đi, khí huyết không thông, tính tình đặc biệt nóng nảy.

Ngay cả Thái Tử điện hạ luôn được bệ hạ coi trọng cũng bị trách mắng hai lần, bầu không khí ở triều đình và hậu cung càng thêm căng thẳng.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, mặc cho ánh nắng xuân ấm áp chiếu lên mặt, để tay nàng không còn lạnh lẽo nữa.

Nàng không biết Hoảng Trị Đế còn sống được mấy ngày, nhưng nhìn tình hình này, ngôi vị Thái Tử của Tiêu Thành Dục quả thực không được vững chắc.

Hắn thật sự quá trẻ, chỉ lớn hơn Thẩm Kinh Trĩ vài tháng tuổi, năm nay mới mười chín, thậm chí còn chưa đến tuổi cập quan. Độ tuổi này, đối với những lão thần đã lăn lộn trong quan trường mấy chục

năm, quả thực như đứa trẻ con, không đáng được tôn trọng và tin tưởng.

Thẩm Kinh Trĩ đang suy nghĩ nếu sau này có biến động thì phải làm sao, bỗng nhiên nghe thấy phòng bên cạnh mở cửa.

Chỉ nghe thấy tiếng "cọt kẹt", một bóng người gầy gò đã xuất hiện trong sân nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn, Triệu Viên Nhi do dự tiến lên hai bước, nhìn nàng cười cười lấy lòng: "Khinh Trĩ tỷ tỷ, đang thù à?"

Giọng Triệu Viên Nhi nhỏ nhẹ, giống như con người nàng ta, luôn rụt rè nhút nhát, sợ rằng chỉ cần nói to một chút cũng có thể dọa vỡ mặt nàng ta.

Lúc đầu Thẩm Kinh Trĩ có chút không hiểu vì sao Hoàng Hậu lại bỏ Trương Xuân Khê mà chọn nàng ta, mấy ngày nay quan sát, nàng cũng đại khái hiểu được suy nghĩ của Hoàng Hậu.

Người này dễ quản.

Tuy Trương Xuân Khê cũng chưa chắc đã là người cứng đầu, nhưng Triệu Viên Nhi quá nhu mì, nói không chừng Tiêu Thành Dục có tính cách lạnh lùng cũng có thể kiên nhẫn với nàng ta hơn.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy Hoàng Hậu thật sự đã vì nhi tử mà lo lắng hết lòng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Viên Nhi, dịu dàng mỉm cười: "Hôm nay trời đẹp, ngồi ở đây có thể phơi nắng cho ấm."

Triệu Viên Nhi chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, do dự hồi lâu mới mở miệng: "Khinh Trĩ tỷ tỷ, bọn họ có phải... có phải đang bắt nạt tỷ không?"

Hỏi ra câu này, đã tiêu tốn hết can đảm của Triệu Viên Nhi. Thẩm Kinh Trĩ có chút bất ngờ, nàng không ngờ Triệu Viên Nhi lại quan tâm đến chuyện này, không khỏi ôn nhu nói: "Không sao, không có chuyện gì lớn, Tiểu Thu đã đi làm việc rồi, cuộc sống sẽ không khó khăn đâu."

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Người yên tâm, chuyện này sẽ không liên lụy đến người."

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Triệu Viên Nhi đỏ bừng. Nàng ta vừa xua tay vừa cắn môi, hoảng hốt một lúc mới nhỏ giọng nói: "Ta biết, bọn họ sẽ không nhắm vào ta, ta là cái gì chứ."

"Ta chỉ là... ta chỉ là," giọng Triệu Viên Nhi rất nhỏ, "Ta chỉ là không hiểu bọn họ đang toan tính gì?"

Chỉ một câu nói của Thẩm Kinh Trĩ, đã khiến Triệu Viên Nhi biết nàng không hề để tâm đến những chuyện mà trong mắt nàng ta là chuyện lớn này, nàng dường như luôn bình tĩnh, không bao giờ hoảng sợ vì người ngoài.

Triệu Viên Nhi rất ngưỡng mộ nàng, nhưng cũng biết mình vĩnh viễn không thể trở thành như nàng.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ có một, nàng ta chỉ có thể là Triệu Viên Nhi.

Triệu Viên Nhi nhỏ giọng nói: "Một thời gian nữa, đợi đến khi điện hạ chuyển cung, thì các nương nương nhất định sẽ vào cung, đến lúc đó chúng ta còn là gì nữa?"

Lời nàng ta nói nghe có vẻ lộn xộn, nhưng Thẩm Kinh Trĩ đã hiểu. Ý của Triệu Viên Nhi là, họ đều là cung nữ thị tẩm không quan trọng, hà cớ gì phải ức hiếp lẫn nhau, chi bằng cùng nhau chung sống hòa thuận, sau này cùng nhau đối mặt với uy nghiêm của các nương nương.

Ý nghĩ của nàng ta là tốt nhưng lại quá ngây thơ, ngây thơ đến mức Thẩm Kinh Trĩ cũng không nhìn được nhìn kỹ dung mạo nàng ta.

Cô nương mờ nhạt, lúc này khuôn mặt lại như có ánh hào quang.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ vào chiếc ghế trong phòng, bảo nàng ta tự mình bê đến ngồi xuống, sau đó mới nói: "Viên Nhi, đối với họ mà nói, các nương nương sau này là người mà họ không thể với tới, hoặc là hiện giờ họ không thể với tới, nhưng ta hoặc là người, họ lại có thể với tới, có thể giẫm đạp."

"Người hỏi bọn họ đang toan tính gì, bọn họ toan tính chính là khiến ta rối loạn, khiến ta không thể sống thoải mái, nếu như vậy, ta có phải sẽ nản lòng thoái chí, có phải sẽ không ngừng than thở với Thuần Huệ ma ma, hoặc là sau này khi gặp Thái Tử điện hạ?"

Triệu Viên Nhi yên lặng lắng nghe lời Thẩm Kinh Trĩ nói, có chỗ nàng ta không hiểu, có chỗ lại hiểu ngay.

"Họ không muốn tỷ tỷ được sủng ái?"

Thẩm Kinh Trĩ dừng lại một chút, khẽ thở dài: "Cũng có thể nói như vậy, nhưng căn nguyên là, ta căn bản còn chưa thị tẩm, Thái Tử điện hạ có lẽ còn không biết ta là ai, cho nên... thủ đoạn này của họ thật sự có chút nóng vội."

"Đương nhiên, cho dù ta được sủng ái thì thủ đoạn của họ cũng không đủ. Vì họ không hiểu ta, không biết ta là người như thế nào, không biết ta căn bản sẽ không buồn phiền vì những chuyện nhỏ nhặt không quan trọng này, càng sẽ không vì vậy mà khóc lóc kể lể khắp nơi."

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng," Thẩm Kinh Trĩ nói, "Xem ra chỉ học tứ thư ngũ kinh là không đủ, bọn họ, nên học thêm binh

pháp Tôn Tử."

Câu cuối cùng này, khiến Triệu Viên Nhi hoàn toàn không hiểu gì. Nhưng cô nương tuy nhu nhược, nhút nhát e thẹn, nhưng cũng có một ưu điểm, những gì nàng ta không hiểu thì chính là không hiểu, sẽ không hỏi đến cùng, nàng ta chỉ hỏi những vấn đề mà nàng ta hiểu.

"Nhưng như vậy là sai," Triệu Viên Nhi nhẹ nhàng nói, "Dù thế nào đi nữa, bắt nạt người khác đều là không đúng."

Nghe vậy, Thẩm Kinh Trĩ ngẩn người ra, bỗng nhiên bật cười. Giọng cười của nàng trong trẻo, vang vọng trong sân nhỏ, lại khiến Triệu Viên Nhi cũng cười theo.

"Tỷ tỷ, ta nói sai sao?"

Thẩm Kinh Trĩ buông khung thêu trong tay xuống, nhẹ nhàng vỗ tay nàng ta: "Không, người nói rất đúng."

Triệu Viên Nhi được nàng khẳng định, như được ăn mật, cười đến mức mắt cũng híp lại.

Thẩm Kinh Trĩ không phải là người lạnh lùng, thấy nàng ta như vậy, cũng cười theo.

Hai người không hiểu sao lại cười một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới nói: "Xuân Cảnh Uyển này, có vài người đã rời xa Hoàng Hậu nương nương quá lâu, lâu đến mức tự cho mình là đúng, lâu đến mức cho rằng tình nghĩa chủ tớ mười mấy năm trước sẽ luôn còn mãi, vốn là Hoàng Hậu nương nương cho bà ta một nơi an hưởng tuổi già tốt nhất, nếu cứ tiếp tục như vậy, lại bị bà ta biến thành đào nguyên của riêng mình."

Thẩm Kinh Trĩ đang nói đến Thuần Huệ. Lý Đại Sơn và Chu Hưng Hải dám làm theo lời nói bề ngoài, nhưng trong lòng lại có ý khác

như vậy, một là vì Vương Hạ Âm đã hối lộ, hoặc là đã hứa hẹn điều gì đó sau này; hai là vì Thuần Huệ đang nhắm mắt làm ngơ, muốn xem thử họ tự mình hành động như thế nào.

Bà ta cứ tự cho mình là đang thay Hoàng Hậu nương nương xem xét người khác, lại quên mất rằng, Thẩm Kinh Trĩ và Triệu Viên Nhi khác với ba cung nữ thị tẩm kia, hai người họ là do Hoàng Hậu đích thân chọn ra và cho nghe giảng ở Khôn Hòa cung, người do Hoàng Hậu chọn ra và đích thân dạy dỗ, còn cần người là một ma ma đến quản giáo sao?

Hành động này của bà ta không phải là làm mất mặt Thẩm Kinh Trĩ, mà là cậy già lên mặt, khiến Hoàng Hậu nương nương không vui.

Thẩm Kinh Trĩ mới nói bà ta tự cho mình là đúng. Bà ta ở Xuân Cảnh Uyển này tác oai tác quái, ức hiếp những cung nữ thị tẩm và cung nhân khác đến mức không dám kêu than, làm càn làm bậy nhiều năm, mới có thể đắc ý vênh váo như ngày hôm nay.

Trong cả Xuân Cảnh Uyển, dù thế nào Lý Đại Sơn và Chu Hưng Hải chắc chắn là do Thuần Huệ đích thân chọn ra, hai người này nếu không phải là người của bà ta thì cũng không thể ở Xuân Cảnh Uyển gây sóng gió, cũng chính vì vậy, trên làm dưới theo, thấy các công công đều dám làm mất mặt Thẩm Kinh Trĩ, thì những cung nữ thái giám khác cũng không dám thân thiết với nàng.

Họ chỉ có thể lạnh nhạt xa cách, bề ngoài nghe lời nhưng trong lòng lại có ý khác.

Một người thì còn đỡ, nếu cả cung nhân ở Xuân Cảnh Uyển đều như vậy, có thể khiến cuộc sống của Thẩm Kinh Trĩ khó khăn vô cùng.

Ba bữa cơm không đủ no, không có trà bánh, y phục giặt không sạch, sân viện bẩn thỉu, nếu lại âm thầm làm thêm những chuyện xấu xa, thì quả thực có thể khiến Thẩm Kinh Trĩ chịu ầm ức mà

không nói được.

Nếu nàng gốc nghề đi tìm Thuần Huệ kêu oan, e là còn bị Thuần Huệ nói phải suy nghĩ nhiều vào, trong cung chính là như vậy, nếu nàng không chịu đựng được thì chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên sẽ không đi tìm Thuần Huệ, nàng cũng không muốn nhẫn nhịn, nhất định phải cho những người này một bài học, để họ biết làm việc phải động não.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghịch chiếc khung thêu đã thêu được nửa ngọn núi, vừa nói với Triệu Viên Nhi đang vẽ mặt hoang mang: "Người đó, mỗi ngày cứ chăm chỉ nghe giảng, mấy vị nữ tiên sinh đều là đại nho, được họ dạy dỗ, nghe họ giảng bài, mới là điều tốt đẹp của chúng ta ở Xuân Cảnh Uyển này."

Triệu Viên Nhi gật đầu lia lịa: "Được, ta biết rồi, ta sẽ chăm chỉ nghe giảng."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ta, lại hỏi: "Viên Nhi, vì sao ngươi lại đến làm cung nữ thị tẩm?"

Với tính cách của Triệu Viên Nhi, nàng ta thoát nhìn không phải là người biết tranh giành tình cảm, thậm chí Thẩm Kinh Trĩ còn cảm thấy có lẽ nàng ta còn sợ Tiêu Thành Dục, dù sao Tiêu Thành Dục trông giống như tảng băng, các thiếu nữ trẻ tuổi có thể sẽ sợ hãi.

Triệu Viên Nhi hơi khựng lại, nàng ta suy nghĩ một lúc mới nói: "Lúc đầu là Mộc Phương cô cô coi trọng ta, cô cô hỏi ta có bằng lòng hay không, ta nói không bằng lòng."

Triệu Viên Nhi cúi đầu xuống, chậm rãi nói một câu: "Ta thật sự sợ hãi, cũng biết mình không có phúc phận này, lỡ như vinh hoa phú quý không hưởng được, lại đắc tội quý nhân, vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?"

Tốt lắm, vậy mà đã học được câu thành ngữ này.

Triệu Viên Nhi cụp mắt xuống, nhìn những ngón tay thon dài nhưng xương khớp thô của mình, nhỏ giọng nói: "Nhưng chuyện này không biết bị ai biết được, những tỷ muội trước đây thân thiết với ta, những cung nhân cùng làm việc với ta đều bắt đầu xa lánh ta, vì ta luôn vụng về, họ ngày nào cũng bóng gió nói xấu ta ngay trước mặt. Lúc đó ta nghĩ, đã như vậy thì cứ làm cung nữ thị tẩm đi, đợi đến khi ta trở thành cung nữ thị tẩm, có phải họ sẽ không dám nói xấu ta nữa không."

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ra, thì ra là nàng ta bị người ta kích động đến mức đầu óc nóng lên, vội vàng nhận lời. Nàng thăm thở dài, hỏi: "Người có hối hận không?"

Đôi mắt cụp xuống của Triệu Viên Nhi khẽ chớp, hàng mi cong vút che đi ánh nắng xuân, in bóng xuống gò má nàng ta như một chiếc lông vũ.

"Ta không hối hận. Đã đi đến con đường này, ta phải tiếp tục đi," Triệu Viên Nhi chậm rãi nói, "Cho dù cả đời chỉ là cung nữ thị tẩm, đây là do ta tự mình lựa chọn, đã chọn rồi ta sẽ không hối hận."

Quả nhiên đúng như lời Thẩm Kinh Trĩ nói, đợi đến chiều tối, than mà tạp dịch mang đến là than ẩm.

Tuy tháng ba trời đã ấm nhưng vẫn còn chút se lạnh, đặc biệt là sau khi mặt trời lặn, trong Trường Tín cung lạnh như đầu đông, nếu buổi tối không đốt lò sưởi, nửa đêm sẽ bị lạnh rét đánh thức.

Than ẩm khói nhiều, nếu để trong phòng sẽ bị sặc đến mức không ngủ được, may mà Thẩm Kinh Trĩ đã chuẩn bị trước, bảo Thích Tiểu Thu mua thêm chút than khô.

Thích Tiểu Thu đặt giỏ than đó dưới mái hiên, trở về liền nói: "Phơi như vậy hai ngày, vẫn có thể dùng, không sao đâu."

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Người cứ sắp xếp đi."

Thích Tiểu Thu dù sao cũng có quan hệ ở Thượng Cung Cục, nếu nàng ấy nhờ người của Thượng Cung Cục, làm việc gì cũng sẽ không bị cản trở.

Bánh điểm tâm và dưa muối mà nàng ấy mua về đều rất ngon, ăn kèm với cháo vào buổi sáng và buổi tối cũng rất hợp.

Đương nhiên, Thẩm Kinh Trĩ cũng không vứt bỏ cơm thừa kia, mỗi ngày vẫn nhận như thường lệ, sau đó lại trả lại như thường lệ, một bữa cũng không thiếu.

Ngày hôm sau, y phục họ đưa đi giặt được mang về, đúng như dự đoán, y phục không được là phẳng, hơn nữa hoa văn thêu trên tay áo có chút loang lổ, nhìn là biết bị bàn là làm cháy rồi lại khâu vá qua loa cho xong chuyện.

Ăn mặc ở đều bị chèn ép, có thể khiến những cung nữ trẻ tuổi chưa từng trải qua chuyện đời buồn bức vô cùng. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại dường như không hề để tâm, nàng không đi cầu xin Thuần Huệ, cũng không tranh chấp với Chu Hưng Hải và Lý Đại Sơn, thậm chí mỗi ngày đều vui vẻ đi học, về đến phòng cũng chỉ yên lặng ở trong phòng, không thêu thùa thì cũng đọc sách, cuộc sống rất yên bình.

Nàng làm như vậy, ngược lại khiến Chu Hưng Hải và Lý Đại Sơn xấu hổ.

Lý Đại Sơn thì còn đỡ, hẳn ta không phải là vì muốn lấy lòng Vương Hạ Âm mới gây khó dễ cho Thẩm Kinh Trĩ, mà là vì trước đây có chút mâu thuẫn với biểu cô của Thích Tiểu Thu, nên mới khó chịu với nàng.

Nhưng Chu Hưng Hải thì khác.

Thấy hai ngày nay Thẩm Kinh Trĩ không hề nao núng, bình tĩnh ung dung, hắn ta lại như con chó sủa nháy tường, thật sự không ngồi yên được nữa.

Nhân lúc nghỉ trưa, Chu Hưng Hải lén lút đến gõ cửa phòng Vương Hạ Âm.

"Cô nương của ta ơi, bây giờ phải làm sao đây?"

Mỗi thù này là do hắn ta gây ra, người hắn ta đắc tội cũng là nàng, trong Xuân Cảnh Uyển trên dưới nhiều người như vậy, bây giờ đều đang nhìn sắc mặt hắn ta để gây khó dễ cho Thẩm Kinh Trĩ, nhưng nếu Thẩm Kinh Trĩ không hề nao núng, vậy chẳng phải là hắn ta chẳng là cái thá gì sao?

Vương Hạ Âm cũng có chút bức bối, nhưng trước mặt Chu Hưng Hải, nàng ta vẫn giữ dáng vẻ của cung nữ thị tẩm.

"Người vội vàng cái gì?" Giọng Vương Hạ Âm trong trẻo như chim hoàng oanh, êm tai dễ nghe, nhưng lời nói ra lại vô cùng ác độc, "Nàng ta có thể chống đỡ được một ngày, chẳng lẽ có thể chống đỡ được mười ngày, ba mươi ngày? Ma ma không cho nàng ta thị tẩm, không cho nàng ta ghi danh, thì nàng ta không thể ngóc đầu lên được."

Vương Hạ Âm liếc mắt, kiêu ngạo nhìn Chu Hưng Hải: "Sớm muộn gì cũng có ngày nàng ta cúi đầu trước người, đến lúc đó, người còn sợ không có chỗ tốt sao?"

Xuân Cảnh Uyển vốn chỉ có ba cung nữ thị tẩm, người được "sủng ái" nhất hắn là Lý Xảo Nhi trầm mặc ít nói, còn Vương Hạ Âm và Kỷ Lê Lê chỉ miễn cưỡng có thể ở lại Xuân Cảnh Uyển, nếu không phải Thái Tử được Hoàng Hậu nương nấng nhắc nhở nhiều lần, e là họ ngay cả cơ hội này cũng không có.

Nhưng Vương Hạ Âm có người chống lưng.

Người khác không biết nhưng Chu Hưng Hải rất rõ ràng, Thích Tiểu Thu là biểu chất nữ của Thụy Lan cô cô, còn Vương Hạ Âm là chất nữ ruột, nàng ta là nữ nhi của muội muội Thụy Lan, phải gọi Thụy Lan là dì. Mỗi quan hệ này nghe có vẻ thân thiết hơn Thích Tiểu Thu một bậc.

Như vậy, cho dù nàng ta không được Thái Tử điện hạ sủng ái, nhưng ở Xuân Cảnh Uyển vẫn có thể sống sung sướng. Chỉ trong vòng một năm, trên dưới Xuân Cảnh Uyển đều bị nàng ta lôi kéo, chỉ nghe theo lời nàng ta.

Cho nên, khi mối đe dọa to lớn là Thẩm Kinh Trĩ xuất hiện, Vương Hạ Âm không thể chờ đợi thêm được nữa, lập tức để Chu Hưng Hải ra tay ức hiếp nàng.

Một cô nhi mười tám tuổi, thì có thể có bao nhiêu thủ đoạn?

Vương Hạ Âm vốn chỉ là cung nữ của Thượng Cung Cục, ngày thường cũng chưa từng gặp Hoàng Hậu nương nương, nàng ta căn bản không hiểu được ý nghĩa của những chữ "Hoàng Hậu đích thân chọn". Nàng ta cũng đã xem thường Thẩm Kinh Trĩ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Vương Hạ Âm hơi tối lại: "Ma ma sẽ không làm mất mặt nàng ta, nhưng ma ma cũng không ngăn cản, cho nên chúng ta không thể dừng tay. Nếu dừng tay, người cho rằng người của Xuân Cảnh Uyển sẽ nhìn người, kẻ nhu nhược này như thế nào?"

Giọng nói của Vương Hạ Âm êm tai dễ nghe, nhưng lời nói ra lại như những cây kim đâm vào tai Chu Hưng Hải. Sắc mặt hắn ta hơi thay đổi, nói: "Ta biết rồi, vậy cứ tiếp tục làm như vậy đi, nàng ta có thể dùng tiền mua được hai ngày yên ổn, chẳng lẽ còn có thể mua cả đời sao? Chỉ là một cung nữ thì có thể có bao nhiêu tiền?"

Chu Hưng Hải nói xong, lại cười nham hiểm: "Ta đó, thích nhất là nhìn mỹ nhân khóc lóc cầu xin ta."

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên không biết bên này đang âm mưu gì, nàng vẫn đang làm chiếc túi thơm của mình.

Hoa văn non nước thanh bình ở mặt trước đã thêu xong, vừa có thể nhìn ra hoa văn vừa có chút thô sơ mộc mạc, coi như là tạm được, nàng không để lại tên trên túi thơm, chỉ đơn giản làm một túi thơm hoa nhài, sau đó thắt nút bình an như ý, chiếc túi thơm này coi như hoàn thành.

Thẩm Kinh Trĩ xem đi xem lại, rất hài lòng, còn hỏi Thích Tiểu Thu: "Thế nào?"

Thích Tiểu Thu bất đắc dĩ nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng, không khỏi nói: "Cô nương làm túi thơm này là để dùng vào Tết Đoan Ngọ trừ tà sao?"

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu, chỉ cười chọn một chiếc hộp gỗ táo, đặt chiếc túi thơm này vào trong: "Túi thơm này à, là để kiếm tiền."

Thích Tiểu Thu không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ cẩn thận cất túi thơm đi, sau đó lại tiếp tục nấu cháo.

Cuộc sống ở Xuân Cảnh Uyển thoát nhìn yên bình, nhưng Trường Tín cung lại sóng gió nổi lên, âm thầm dậy sóng.

Ngày mùng sáu tháng ba, Thái Tử điện hạ bị bề hạ trách mắng vì tội bất kính với ân sư, vì vậy, hắc vôi vàng rời khỏi cung, mang theo lễ vật đã chuẩn bị từ trước đến thăm thái phó Trương Tiết Hằng đang bệnh nặng.

Lần này tất nhiên khác với lần Túc vương đến thăm trước đó, Trương gia không chỉ nhiệt tình đón tiếp Thái Tử điện hạ, mà Trương Tiết Hằng còn cố gắng tiếp kiến học trò của mình.

Đây rõ ràng là một câu chuyện cảm động về tình thầy trò, nhưng Thái Tử điện hạ còn chưa kịp hồi cung, bệ hạ ở Càn Nguyên cung đã nổi trận lôi đình.

Không hiểu sao ông ấy lại trách mắng Trương Bảo Thuận công công bên cạnh, tức giận đến mức phun ra một ngụm máu, sau đó lớn tiếng quát: "Trẫm còn chưa đi gặp liệt tổ liệt tông, sao, từng người một đã đi lấy lòng Thái Tử rồi? Đây là không coi trẫm ra gì sao?"

Ông ấy tức giận đến mức lập tức ngất xỉu, khiến mọi người trong cung sợ hãi.

Khi Thái Tử điện hạ biết được chuyện bèn vội vàng chạy về cung, Hoảng Trị Đế đã bình tĩnh lại, cũng tỉnh táo hơn.

Thái Tử điện hạ không nói hai lời, lập tức quỳ gối trước cửa Càn Nguyên cung, một là áy náy vì đã khiến phụ hoàng tức giận, hai là cầu xin trời đất để phụ hoàng sớm ngày bình phục. Cho dù phải dùng mạng của hần để đổi cũng được.

Thái Tử cố chấp như vậy, hiếu thuận như vậy, thật sự khiến chúng triều thần cảm động. Chúng triều thần lần lượt khuyên nhủ Thái Tử, bảo hần đừng làm tổn thương bản thân, khiến bệ hạ càng thêm lo lắng. Cuối cùng, thậm chí còn kinh động đến Hoàng Hậu nương nương.

Hoàng Hậu nương nương vừa xuất hiện, quan hệ phụ tử lập tức dịu xuống, Hoảng Trị Đế còn bảo Thái Tử đứng dậy, cùng nhau ngồi trong tấm điện Càn Nguyên cung, ân cần dặn dò, tận tình dạy bảo.

Trưa hôm đó, Hoảng Trị Đế giữ Hoàng Hậu và Thái Tử cùng nhau dùng bữa trưa ở Càn Nguyên cung, trong bữa ăn nói cười vui vẻ,

đúng là một gia đình hạnh phúc.

Những chuyện xảy ra giữa đế hậu, chỉ cần họ muốn để người ngoài biết, thì sẽ không bao giờ là bí mật, chuyện hôm nay rõ ràng là một vở kịch, tự nhiên sẽ không giấu giếm, quả nhiên trước khi trời tối, Thẩm Kinh Trĩ đã nghe được vở kịch này từ miệng Thích Tiểu Thu đi thăm người thân về.

Nghe chuyện này, trên mặt Thẩm Kinh Trĩ vẫn mang nụ cười, nàng chỉ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Lát nữa người cầm túi thơm mới làm của ta, nói to với thái giám hoặc cung nữ ở phòng gác cổng là ta bảo người mang đến tặng Thái Tử điện hạ, nói là túi thơm ta tỉ mỉ chuẩn bị để cầu phúc cho bề hạ."

Thích Tiểu Thu ngẩn người ra.

"Cô nương, điện hạ... không bao giờ nhận lễ ."

Là một cung nữ chu đáo, từ khi đi theo Thẩm Kinh Trĩ, Thích Tiểu Thu đã nắm rõ tình hình Xuân Cảnh Uyển, đương nhiên nàng ấy cũng dò hỏi, tìm hiểu sở thích của Thái Tử điện hạ.

Vị Thái Tử điện hạ mà họ phải hầu hạ này, hoàn toàn khác với những vương tôn quý tộc khác, hẳn không thích nói chuyện nhiều, cũng không thích những chuyện thị phi, càng không có sở thích ăn chơi trác táng, đối với nữ nhân cũng không có hứng thú.

Hắn dường như sinh ra là để làm Thái Tử, một lòng vì giang sơn xã tắc, ngoài đế hậu, người khác nói chuyện với hắn, hắn rất ít khi cười, ngay cả Nghi phi cũng không thể khiến hắn dịu dàng, khách sáo ngoan ngoãn.

Lúc mới được chọn, các cung nữ thị tẩm cũng từng nghĩ đến việc lấy lòng Tiêu Thành Dục, cũng đã từng gửi đến Ngoại Ngũ Sở nơi Tiêu Thành Dục ở một số món đồ tình ý, nhưng Tiêu Thành Dục không hề nể nang, tất cả đều không nhận. Mấy lần đều như vậy, cung nữ thị tẩm sợ hắn chán ghét nên không dám tặng nữa.

Chuyện này trên dưới Xuân Cảnh Uyển đều biết, Thích Tiểu Thu sợ Thẩm Kinh Trĩ không biết, sẽ gây ra chuyện không hay.

Nghe Thích Tiểu Thu nói, Thẩm Kinh Trĩ lại cười tít mắt: "Ta biết."

Thích Tiểu Thu có chút kinh ngạc: "Cô nương, vậy đây là vì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Tính cách điện hạ như vậy, ở Khôn Hòa cung đã chứng kiến nhiều lần rồi, cho dù không đi dò hỏi khắp nơi, ta cũng biết ngài ấy nhất định không thích nhận những thứ này, nói không chừng còn cảm thấy rất phiền."

"Nhưng túi thơm này thì khác."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Hôm nay tặng, nhất định có thể tặng được, người cứ đi làm đi."

Nàng chắc chắn như vậy, đúng là đã cho Thích Tiểu Thu sự tự tin to lớn, đôi khi Thích Tiểu Thu cũng cảm thấy kỳ lạ, cô nương nhà nàng ấy chính là có thể bình tĩnh ung dung, khiến người ta tin phục.

Ngay cả nàng ấy cũng cảm thấy cô nương làm gì cũng đúng, cũng sẽ không sai.

Lần này Thích Tiểu Thu không còn nghi ngờ nữa, nàng ấy chỉ nói: "Vâng, vậy ta đi ngay đây."

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Đi đi, càng náo nhiệt càng tốt."

Thích Tiểu Thu cũng không trì hoãn, nàng ấy bưng chiếc hộp gỗ tảo bình thường rời đi, đi thẳng đến cổng trước của Xuân Cảnh Uyển, lúc này người canh cổng là tiểu thái giám Triệu Vũ, ngày thường Xuân Cảnh Uyển cũng không có ai qua lại, hẳn đang đứng ngăn người vì buồn chán.

Nghe thấy tiếng bước chân hẳn mới quay đầu lại, nhìn thấy là Thích

Tiểu Thu, khựng lại một chút rồi cũng chỉ gật đầu chào: "Thu tử tử, đi làm việc cho Thẩm cô nương à?" Hẳn cũng rất rõ tình hình của Xuân Cảnh Uyển mấy ngày nay, Thích Tiểu Thu cả ngày chạy ra ngoài, Thuần Huệ ma ma không sai người ngăn cản, cũng sẽ không cho phép ngăn cản, họ tất nhiên sẽ không xen vào chuyện của người khác.

Ngày thường Thích Tiểu Thu đều bước nhanh ra ngoài, hôm nay nàng ấy lại hơi dừng bước, giơ chiếc hộp gấm trong tay lên: "Đúng vậy, cô nương nhà ta ngày đêm vất vả, đặc biệt làm một chiếc túi thơm cho Thái Tử điện hạ, không phải là bảo ta mang đến tặng sao, để cầu phúc cho bệ hạ đấy."

Thích Tiểu Thu nói xong, ngữ khí đầy vẻ phấn khích, như thể chiếc túi thơm này đã được đưa vào Dục Khánh cung rồi.

Không chỉ Triệu Vũ canh cổng, mà ngay cả những cung nhân tạp dịch đang quét dọn ở tiền viện cũng dừng động tác lại, ai ai cũng nhìn Thích Tiểu Thu.

Triệu Vũ há hốc mồm, vốn dĩ hẳn không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói: "Thu tử tử, điện hạ không nhận những thứ linh tinh này đâu, đừng tặng nữa, nếu không..."

Nếu không, nếu bị trả lại thì Thẩm cô nương biết giấu mặt vào đâu?

Thích Tiểu Thu có chút bất ngờ vì hẳn lại khuyên can, nàng ấy nghiêm túc nhìn tiểu thái giám gầy gò như khỉ này, cũng nhỏ giọng nói: "Cảm tạ người."

Nói xong, Thích Tiểu Thu đi thẳng ra khỏi Xuân Cảnh Uyển, hoàn toàn không để ý đến việc mình đã gây ra sóng gió.

Nhất thời, ai ai cũng biết Thẩm Kinh Trĩ không biết lượng sức mình mà tặng túi thơm cho Thái Tử điện hạ, từng người một đều chế giễu

nàng không biết xấu hổ. Cũng không xem lại thân phận của mình là gì?

Đừng để chưa kịp thị tẩm đã bị đuổi đến Hoán Y Cục, đến lúc đó mới thật sự là mất mặt.

Thẩm Kinh Trĩ - người đang bị người ta bàn tán, đang ung dung ngồi trong phòng chậm rãi uống trà. Hương thơm thoang thoảng của hoa nhài lan tỏa trong căn phòng nhỏ, nhuộm hương cho những ngón tay thon dài của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài thoả mãn: "Trà ngon."

Khi Thích Tiểu Thu đến cửa phụ của Dục Khánh cung, thì trời đã ngả về chiều.

Thái Tử điện hạ mới chuyển đến Dục Khánh cung không lâu, trong cung vẫn còn vương chút cũ kỹ lạnh lẽo, có đôi phần vắng vẻ.

Ngay cả tiểu thái giám canh cổng cũng có vẻ uể oải, đang dựa vào cột cổng ngủ gật. Nhưng hăn cũng không phải là không cảnh giác, tiếng bước chân của Thích Tiểu Thu vừa đến gần, hăn liền mở mắt ra nhìn về phía Thích Tiểu Thu.

Đối với Dục Khánh cung, Thích Tiểu Thu là một gương mặt xa lạ.

Nàng ấy tự nhiên biết điều này, vì vậy khi còn cách cửa phụ khoảng mười bước chân đã lên tiếng: "Tiểu công công, ta là cung nhân của Xuân Cảnh Uyển."

Vừa nghe nói là người của Xuân Cảnh Uyển, tiểu thái giám liền thả lỏng đôi chút nhưng vẫn giữ vẻ cảnh giác. Hăn nói: "Tỷ tỷ có việc gì sao?"

Thích Tiểu Thu bước nhanh đến gần, lúc này mới nở nụ cười: "Tiểu công công, ta là người hầu hạ bên cạnh Thẩm cô nương ở Xuân

Cảnh Uyển, cô nương lo lắng cho điện hạ, mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, đã thêu một chiếc túi thơm cho điện hạ, cầu mong bệ hạ bình an khỏe mạnh."

Giọng nàng ấy trong trẻo, nói chuyện cũng rất dứt khoát, không hề vòng vo cũng không nói lớn tiếng, nàng ấy chỉ đang nói cho tiểu thái giám biết, rốt cuộc nàng ấy đến đây vì lý do gì.

Vốn dĩ nghe nói là cô nương ở Xuân Cảnh Uyển tặng túi thơm cho điện hạ, nụ cười trên mặt tiểu thái giám đã giảm đi vài phần, đợi đến khi Thích Tiểu Thu nói xong, hẳn định nói những lời mà Niên Cửu Phúc đã dặn trước đó cho Thích Tiểu Thu.

Ai ngờ Thích Tiểu Thu lại nói tiếp: "Tiểu công công, ta là người bên cạnh Thẩm cô nương, túi thơm này cũng là do Thẩm cô nương tặng Thái Tử điện hạ, có thể nhờ tiểu công công giúp hỏi đại bạn một câu được không, chỉ cần hỏi một câu thôi."

Nàng ấy nói xong, đưa tay ra, một thỏi bạc nhỏ liền rơi vào tay tiểu thái giám.

Tiểu thái giám suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này cũng không có gì to tát, bèn nói: "Vậy tỷ tỷ đợi một lát, ta đi rồi sẽ quay lại ngay."

Thích Tiểu Thu cười toe toét: "Được, làm phiền tiểu công công rồi."

Tiểu thái giám đi vào trong, hẳn đương nhiên không thể hỏi Niên Cửu Phúc, nhưng có thể tìm sư phụ của mình. Sau khi nói với sư phụ vài câu như vậy, vị quản sự trung giám nghe xong nhướng mày: "Chuyện này người làm tốt lắm."

Quản sự trung giám trực tiếp đi vòng qua hành lang dài, từ hậu điện đi thẳng về phía trước, cuối cùng gặp Niên Cửu Phúc ở cửa chính điện: "Cửu ca, Thẩm cô nương sai người đưa đến một chiếc túi thơm, nói là để cầu phúc cho bệ hạ, có nhận không?"

Hắn nói chuyện còn thẳng thắn hơn.

Niên Cửu Phúc luôn là người cẩn thận, những chuyện có thể đưa đến trước mặt hắn đều không phải là chuyện nhỏ, hắn nghe vậy nhưng không hề qua loa, cũng không lơ là, chỉ nghe thấy ba chữ Thảm cô nương lập tức tập trung tinh thần.

Niên Cửu Phúc nghe đến cuối cùng, lông mày dần dần giãn ra, nở nụ cười: "Vị Thảm cô nương này, thật lợi hại."

"Người đợi một lát, ta đi hỏi điện hạ một câu."

Nếu là chuyện bình thường của Xuân Cảnh Uyển, đều không đến được chỗ Niên Cửu Phúc, quân sự trung giám có thể tự mình quyết định.

Nhưng vị Thảm cô nương này, quả thực khác biệt.

Niên Cửu Phúc bước nhanh vào trong điện, đi thẳng đến thư phòng, lúc này Tiêu Thành Dục đa phần đều đang ở trong thư phòng xử lý chính sự.

Khi Niên Cửu Phúc đi vào, nhìn thấy trên bàn làm việc của Tiêu Thành Dục bày một chồng tấu chương, hắn đang chăm chú đọc, mỗi quyển đều xem rất kỹ. Niên Cửu Phúc lặng lẽ đi vào, đến bên cạnh Tiêu Thành Dục, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Điện hạ, Thảm cô nương ở Xuân Cảnh Uyển đưa đến cho người một chiếc túi thơm, nói là để cầu phúc cho bệ hạ."

Tay Tiêu Thành Dục cầm bút không hề nhúc nhích, đợi hắn xem xong tấu chương dang dở, lại phê bình vài câu, mới ném bút son sang một bên, ngẩng đầu nhìn Niên Cửu Phúc.

"Thảm cô nương?" Thanh âm lạnh lùng của hắn dường như vẫn còn vương chút lạnh lẽo của mùa đông, nhưng giữa lông mày lại không

hề có chút khó chịu nào, ngược lại còn có chút tò mò.

Niên Cửu Phúc khom người nói: "Là Thẩm Kinh Trĩ cô nương ạ."

Hắn không cần phải nhắc Thẩm Kinh Trĩ là ai, Tiêu Thành Dục có trí nhớ rất tốt, hắn đương nhiên biết Thẩm Kinh Trĩ là cung nữ thị tẩm mà mẫu hậu đã chọn cho mình. Hơn nữa, là người đã được mẫu hậu đặc biệt nhắc đến trước mặt hắn.

Chỉ trong nháy mắt, Tiêu Thành Dục đã nhớ lại đôi mắt hoa đào xinh đẹp rạng rỡ trong tiểu hoa viên ở Khôn Hòa cung.

Hắn có thể nhớ đến Thẩm Kinh Trĩ, không phải vì nàng là người do mẫu hậu chọn cho mình, mà vì bốn năm trước, hai người đã từng gặp nhau một cách tình cờ mà không ai biết ai.

Tuyết rơi dày đặc ngày hôm đó đến nay vẫn còn in đậm trong lòng Tiêu Thành Dục, chiếc ô giấy dầu, chiếc khăn tay thêu hoa cùng những lời khuyên nhủ nhỏ nhẹ, giống như tuyết lớn để lại dấu ấn trong lòng hắn.

Muốn quên cũng không quên được.

Tiêu Thành Dục bỗng nhiên bật cười: "Nàng ấy, thêu túi thơm?"

Tiêu Thành Dục có chút tò mò, với tay nghề thêu thùa đó, còn dám lấy túi thơm ra lấy lòng sao?

Thấy Tiêu Thành Dục khó có được lúc vui vẻ, Niên Cửu Phúc liền ghi nhớ kỹ vị Thẩm Kinh Trĩ cô nương này trong lòng, sau đó cũng cười theo: "Đúng vậy, nghe nói còn thức khuya dậy sớm thêu mấy ngày liền, rõ ràng là rất thành tâm."

Nụ cười trên mặt Tiêu Thành Dục hơi thu liễm, nhưng giọng điệu lại rất thoải mái: "Mang vào đây cho ta xem."

Niên Cửu Phúc vui mừng nói: "Vâng, nô tài đi làm ngay."

Chờ khoảng một lát, tiểu thái giám kia vội vàng đi ra, Thích Tiểu Thu tiến lên đón, có chút e dè hỏi: "Thế nào rồi?"

Nụ cười trên mặt tiểu thái giám còn rạng rỡ hơn cả đèn lồng vừa được thắp sáng: "Ôi chao tỷ tỷ, làm phiền tỷ phải chạy một chuyến rồi, đồ Thẩm cô nương đưa đến, điện hạ tự nhiên là muốn xem."

Thích Tiểu Thu thở phào nhẹ nhõm, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ: "Vậy thì làm phiền tiểu công công rồi."

Nàng ấy đưa hộp ra, tiểu thái giám hai tay nhận lấy, nói với nàng ấy: "Tỷ tỷ, đại bạn nói bây giờ trời đã khuya, bảo tỷ về chờ, bảo cô nương đừng vất vả nữa, một chiếc túi thơm này là đủ rồi."

Thích Tiểu Thu hoàn toàn yên tâm, nàng ấy chào hỏi tiểu thái giám vài câu rồi nhanh chóng trở về Xuân Cảnh Uyển .

Trong thư phòng ở chính điện Dục Khánh cung, Niên Cửu Phúc bưng chiếc hộp gỗ táo, cung kính đưa đến trên án thư trước mặt Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục đưa tay mở hộp ra, bên trong là một chiếc túi thơm có phần mộc mạc. Trên túi thơm không có những hoa văn mùa xuân như hoa sen nở đôi, uyên ương hỉ thúy, mà chỉ có một bức tranh non nước xanh tươi.

Đường kim mũi chỉ của Thẩm Kinh Trĩ vẫn thô kệch như vậy, mũi kim của non nước chỗ nông chỗ sâu, thứ nổi bật nhất trên cả chiếc túi thơm có lẽ chỉ có tua rua bình an, được thắt vuông vức ngay ngắn.

Tiêu Thành Dục lấy túi thơm ra khỏi hộp, cầm trên tay nhẹ nhàng

lắc lắc, một mùi hương hoa nhài thoang thoảng bay ra, trong nháy mắt đã chiếm giữ lấy hơi thở của hắn. Tiêu Thành Dục hơi nhướng mày, hắn lật mặt sau của túi thơm lên, phát hiện mặt sau trống trơn, hóa ra Thẩm Kinh Trĩ thức khuya dậy sớm như vậy, lại chỉ偷 được một mặt.

Niên Cửu Phúc đứng bên cạnh nhìn, cũng không nhịn được cười nói: "Vị Thẩm cô nương này, đúng là thông minh hơn người."

Chiếc túi thơm được tặng đúng lúc, Hoàng Hậu thương nhi tử, đặc biệt chọn cho nhi tử một giai nhân biết quan tâm, vì muốn hòa giải mối quan hệ giữa Thái Tử và bệ hạ, đặc biệt偷 một chiếc túi thơm non nước bình an, vừa cầu phúc cho bệ hạ vừa cầu mong đất nước bình an, truyền ra ngoài nghe thật hay.

Dân chúng thích nghe nhất chính là những vở kịch về tài tử giai nhân này.

Thẩm Kinh Trĩ vừa ra tay, đã biến vở kịch hơi nghiêm trọng thành một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng, hoàn toàn không hề cố ý.

Chân mày Tiêu Thành Dục giãn ra, nói: "Mẫu hậu luôn có mắt nhìn người rất tốt."

Niên Cửu Phúc khom người đáp lời: "Vậy điện hạ, có cần ban thưởng gì không?"

Tiêu Thành Dục liếc nhìn hắn: "Người không biết nên ban thưởng như thế nào sao?"

Niên Cửu Phúc cười ha ha hành lễ: "Nô tài không phải là không chắc chắn, sợ ban thưởng quá nhiều sẽ khiến người ta nói ra nói vào."

Tiêu Thành Dục hừ lạnh một tiếng, tay mân mê chiếc túi thơm, không trả lời Niên Cửu Phúc.

Hắn nhìn chiếc túi thơm, nhỏ giọng tự nói: "Tay nghề thêu thùa đúng là có tiến bộ."

Khi Thích Tiểu Thu trở về Xuân Cảnh Uyển thì trời đã về đêm, những con đường nhỏ dài trong cung yên tĩnh như không có người, vắng lặng không một tiếng động.

Triệu Vũ canh cổng đang lo lắng cho Thích Tiểu Thu vẫn chưa hồi cung, cũng không ngủ gật, cứ đứng ở cửa nhìn ra ngoài. Khi hắn nhìn thấy bóng dáng vội vàng của Thích Tiểu Thu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi."

Trên mặt Thích Tiểu Thu nở nụ cười hiếm hoi, nàng ấy nhìn Triệu Vũ, thấy vẻ lo lắng trên mặt hắn không giống giả vờ, bèn đưa cho hắn một thỏi bạc nhỏ: "Làm phiền người đợi rồi, ta không phải đã về rồi sao?"

Thấy tay nàng ấy trống trơn, Triệu Vũ tò mò hỏi: "Đồ đã đưa được chưa?"

Thích Tiểu Thu không trả lời, chỉ cười đi vào trong, vừa đi vừa nói: "Ta về muộn quá, cô nương chắc đang lo lắng rồi."

Nói xong, nàng ấy liền chạy vào Xuân Cảnh Uyển.

Triệu Vũ không hiểu gì cả, cũng không biết rốt cuộc đã đưa được hay chưa, chỉ đành gãi đầu đứng đó ngẩn người.

Một thái giám tạp dịch vừa lúc đến đây, hỏi như vô tình: "Đưa được rồi sao?"

Triệu Vũ lắc đầu: "Không biết."

Thái giám tạp dịch nhếch mép cười, vẻ mặt kỳ quái nói: "Nếu đưa

được thì đúng là gặp ma rồi."

Thẩm Kinh Trĩ không hề quan tâm đến việc những người ở Xuân Cảnh Uyển làm gì, thấy Thích Tiểu Thu vội vàng trở về, biết nàng ấy đã vất vả, bèn rót một chén trà nóng, bảo nàng ấy mau uống cho ấm người.

"Làm phiền người rồi, một chuyến đi về cũng phải mất hơn một canh giờ, Dục Khánh cung quá xa, đường đi quả thực không tiện."

Thấy nàng vui vẻ, Thích Tiểu Thu không khỏi hỏi: "Cô nương không tò mò túi thơm đã đưa được chưa sao?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Đã ta muốn tặng, thì nhất định có thể tặng được."

Lần này Thích Tiểu Thu thật sự bội phục: "Cô nương thật cao minh."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới nói: "Cao minh gì chứ, chỉ là vừa hay trong cung có chuyện, ta cũng là mượn danh nghĩa của Hoàng Hậu nương nương mới có thể đưa túi thơm vào được."

"Nếu không, Thái Tử điện hạ sao có thể nhớ ta là ai."

Thích Tiểu Thu vẫn có chút tò mò: "Cô nương, chuyện lần này sao chúng ta không đi cầu xin Hoàng Hậu nương nương?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy cười nói: "Nếu người là Hoàng Hậu nương nương, đã chọn được một người vừa ý, kết quả người đó mới ra ngoài chưa được hai ngày đã quay về khóc lóc kể lể, sau này người còn có thể trọng dụng người này nữa không?"

Thích Tiểu Thu trong lòng giật mình, sau khi suy nghĩ kỹ càng mới thở phào nhẹ nhõm. Cô nương luôn bình tĩnh, việc gì cũng cầu an ổn, chuyện nhỏ này quả thực không cần phải làm ầm ĩ đến trước mặt Hoàng Hậu nương nương.

Vậy thì cô nương còn ra thể thống gì nữa?

Thích Tiểu Thu suy nghĩ một chút, mới hiểu rõ tiền căn hậu quả: "Cô nương đã chuẩn bị túi thơm từ mấy ngày trước, chính là vì đã tính toán trước sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Cũng không phải là biết trước được chuyện hôm nay, chỉ là cho dù không có chuyện hôm nay, túi thơm này Thái Tử điện hạ chắc cũng sẽ nhận, dù sao ngài ấy phải nể mặt Hoàng Hậu nương nương, thì không thể nào lạnh nhạt với ta."

Lời này nghe có vẻ như con đường thênh thang đang ở trước mắt, nhưng Thích Tiểu Thu lại có chút lo lắng, nàng ấy vô thức nhíu mày: "Nhưng... cô nương, nếu Thái Tử điện hạ trong lòng không muốn thì sao?"

Nể mặt Hoàng Hậu nương nương mà sủng ái một cung phi, và thật lòng yêu thích là hai chuyện khác nhau.

Thích Tiểu Thu ở chung với nàng mấy ngày nay, tình cảm càng thêm hòa hợp, đối với Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy tự nhiên mong nàng sau này thuận buồm xuôi gió, vui vẻ hạnh phúc.

Nếu Thái Tử chỉ hành động vì nể mặt Hoàng Hậu, thì sự nể nang này có thể kéo dài được bao lâu?

Biết nàng ấy lo lắng cho mình, Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, cười nói: "nam nhân đều giống nhau, ta có dung mạo như vậy, còn lo Thái Tử điện hạ không thích ta sao? Cho dù không thích, cho dù thật sự có một ngày Hoàng Hậu nương nương không còn, ngài ấy cũng sẽ không làm gì ta."

"Bởi vì, căn bản không cần thiết."

Chương 30: Thị tẩm (1)

Lời của Thẩm Kinh Trĩ, đã cho Thích Tiểu Thu một viên thuốc an thần.

Nàng ấy không còn lo lắng cho tương lai của Thẩm Kinh Trĩ nữa, cũng không còn lo lắng cho bản thân mình nữa, chỉ hầu hạ nàng ngủ ngon, sau đó tự mình cũng ngủ trên trường kỷ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ dậy sớm.

Vén màn giường hơi dày, Thẩm Kinh Trĩ mượn ánh sáng lờ mờ của buổi sớm mai nhìn ra ngoài. Trời tờ mờ sáng, mặt trời chưa mọc, đất trời một mảnh mờ mịt, nhưng ánh sáng không thể che giấu vẫn dần dần xuyên qua mây, chiếu sáng mặt đất.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Nghe thấy động tĩnh bên này, Thích Tiểu Thu cũng tỉnh dậy, vội vàng mặc y phục, hỏi: "Cô nương dậy rồi ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ hắng giọng, nhẹ nhàng nói: "Đừng vội, trời còn sớm mà."

Nàng nói không vội, Thích Tiểu Thu không còn vội vàng nữa, đứng dậy mặc áo khoác màu hồng phấn, đi giày đế mềm, nhanh chóng búi tóc gọn gàng, sau đó mới đi rửa mặt.

Bận rộn một vòng như vậy, cũng chỉ mất một chén trà nhỏ, Thẩm Kinh Trĩ đã ngồi dậy, tự mình mặc y phục.

Thích Tiểu Thu từ ngày đầu tiên đã phát hiện, Thẩm Kinh Trĩ là người rất có chủ kiến. Nàng nói có, chính là có, nói không, chính là

không. Thế nên khi nàng không cần Thích Tiểu Thu hầu hạ, Thích Tiểu Thu tuyệt đối không thể hoảng sợ quỳ xuống, nhất quyết đòi hầu hạ cô nương.

Làm như vậy không những không thể khiến Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ, ngược lại còn khiến nàng chán ghét. Thẩm Kinh Trĩ nói chuyện không bao giờ thích nói lần thứ hai.

Nàng có thể tự làm thì tuyệt đối sẽ không làm phiền Thích Tiểu Thu, hiện giờ bên cạnh nàng chỉ có một mình Thích Tiểu Thu, nếu ngày đêm vất vả, sớm muộn gì cũng sẽ mệt mỏi, vì vậy Thẩm Kinh Trĩ bảo nàng ấy không cần thức đêm, buổi tối ngủ ngon giấc thì ban ngày mới có tinh thần.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ đã tự mình mặc y phục, Thích Tiểu Thu cũng không hề sợ hãi, chỉ bưng nước ấm trở về, cười nói: "Cô nương rửa mặt đi ạ, hôm nay trời đẹp nắng ấm, rõ ràng là ngày càng ấm áp hơn."

Thẩm Kinh Trĩ tự mình rửa mặt, bảo Thích Tiểu Thu đi làm việc. Thích Tiểu Thu liền xách thùng nước rồng đi ra ngoài.

Thường ngày nàng ấy đều lấy nước sạch ở phòng nước ở trung viện, nước này là để pha trà, phải tự mình đi lấy về dự trữ. Nước trong bể nước ở sương phòng là để phòng ngừa hỏa hoạn, thứ hai là để tẩy rửa, Thẩm Kinh Trĩ và Thích Tiểu Thu từ trước đến nay đều rất kén chọn, sẽ không dùng nước đó để ăn uống.

Tuy có hơi phiền phức, nhưng dùng cũng yên tâm.

Ngày thường, các cung nữ tạp dịch ở phòng nước đều sẽ giúp nàng ấy lấy nước vào thùng, nhưng hôm nay Thích Tiểu Thu vừa vào phòng nước, cung nữ tạp dịch đang trông coi liền trợn mắt: "Ôi chao, tỷ tỷ còn tự mình đến lấy nước à?"

Nàng ta vừa nói vừa cười với một tiểu thái giám khác, trên mặt đều

là sự chế giễu: "Tỷ tỷ sao có thể làm công việc nặng nhọc như vậy chứ, nếu sớm đến Dục Khánh cung tặng lễ, e là cũng không cần phải tự mình lấy nước rồi."

Thích Tiểu Thu vừa nghe đã hiểu, đây là người của Xuân Cảnh Uyển chưa nhận được tin tức bên ngoài, tưởng rằng hôm qua nàng ấy không đưa được túi thơm, nên mới ở đây nói mát, đợi cô nương dùng tiền mua lấy cuộc sống yên ổn.

Thích Tiểu Thu thầm cười lạnh trong lòng nhưng trên mặt lại không nói gì, chỉ tự mình đi về phía trước, họ không lấy nước cho mình thì tự mình lấy không được sao?

Thấy Thích Tiểu Thu im lặng, cung nữ tạp dịch kia tưởng rằng nàng ấy không có gì để nói, sự ghen tị trong lòng lộ ra ngoài mặt: "Có khuôn mặt đẹp thì có ích gì, diện hạ không thích chính là không thích, sau này nếu quý nhân nương nương vào cung, những người cũ này còn có kết cục tốt đẹp gì nữa?"

Nàng ta càng nói càng hăng, càng nói càng đắc ý, khiến cho khuôn mặt méo mó vì ghen tị trở nên đáng sợ, làm người ta không dám nhìn thêm.

Đúng lúc này, một giọng nói có phần quen thuộc vang lên: "Hồng Nha, người đừng quá đáng, sao người có thể nói xấu cô nương như vậy, thật là to gan."

Đó là Triệu Vũ, người đã tốt bụng khuyên Thích Tiểu Thu hôm qua.

Tiểu thái giám này chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, ở Xuân Cảnh Uyển luôn bị những người đó bắt nạt, ngày thường Thích Tiểu Thu ra vào đều khách sáo với hắn, cũng sẽ cho chút tiền thưởng, cho dù chỉ vì một câu "tiểu công công", Triệu Vũ cũng không thể nhìn nổi những người này nói bóng gió.

Hồng Nha liếc nhìn Triệu Vũ đang tức giận đến đỏ mặt, cười lạnh:

"Tiểu Vũ Tử, ngươi là cái thá gì? Nếu ngươi muốn lấy lòng Thẩm cô nương, vậy sau này nước của Thẩm cô nương ngươi cứ việc đưa đến nhé?"

"Đúng vậy Tiểu Vũ Tử, sau này Thẩm cô nương làm nương nương rồi, còn không đề bạt ngươi sao?" Một tiểu thái giám khác cười lớn.

Trong tiếng cười của bọn họ, Triệu Vũ im lặng đứng dậy, đi đến bên cạnh Thích Tiểu Thu. Hắn đưa tay ra, bình tĩnh nói: "Thu tỷ tỷ, để tiểu đệ lấy nước cho Thẩm cô nương."

Thích Tiểu Thu nhìn hắn, vẻ mặt không hề thay đổi đưa thùng nước cho hắn: "Làm phiền tiểu công công rồi."

Động tác Triệu Vũ rất nhanh, tuy chỉ mới mười lăm tuổi nhưng cũng là một thiếu niên trẻ, sức lực lớn hơn Thích Tiểu Thu rất nhiều.

Hắn nhanh chóng lấy đầy thùng nước, trực tiếp xách theo Thích Tiểu Thu ra khỏi phòng nước. Hai người vừa rời đi, phía sau liền vang lên tiếng cười rộn ràng, như thể hai người họ là trò cười, chỉ có thể khiến người ta cười nhạo.

Thích Tiểu Thu không nói gì, nàng ấy cùng Triệu Vũ im lặng trở về hậu viện của dãy phòng bên phải, Thẩm Kinh Trĩ đang tập Ngũ Cầm Hí, thấy là hai người họ, bèn nheo mắt nhìn: "Là Tiểu Vũ Tử phải không, sao hôm nay là ngươi đến đưa nước."

Chỉ một câu "Tiểu Vũ Tử" này, đã xua tan hết chút hối hận vừa nhen nhóm trong lòng Triệu Vũ trên đường đi, hắn trước tiên chào hỏi Thẩm Kinh Trĩ, sau đó mới đặt thùng nước vào trong phòng, rồi mới hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Cô nương, Thu tỷ tỷ bận rộn, sau này nếu cần lấy nước hoặc làm việc nặng, cô nương cứ tìm tiểu nhân."

Người khác không đưa nước cho Thẩm cô nương, sau này cứ để hắn đưa, dù sao hắn cũng thường làm công việc nặng nhọc, không ngại

mệt.

Trước đây, bao nhiêu cô nương vào Xuân Cảnh Uyển không có ai nhớ hẳn tên là gì, khi sai bảo hẳn làm việc luôn là "người kia" hoặc "này", đừng nói là tên, ngay cả họ cũng không nhớ.

Thậm cô nương mới đến vài ngày, đã có thể nhớ rõ hẳn là ai.

Thấy hẳn như vậy, Thẩm Kinh Trĩ đã biết vừa rồi chắc chắn xảy ra chuyện gì đó, bèn cười nói: "Được, vậy thì đa tạ người."

Đợi Triệu Vũ đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ mới nhìn Thích Tiểu Thu, nghe nàng ấy nói sơ qua về chuyện vừa xảy ra, chỉ cười: "Thuần Huệ ma ma đúng là không có bản lĩnh gì, nếu không thì cũng sẽ không đến tuổi này rồi mà còn bị điều đến Xuân Cảnh Uyển, bề ngoài là cho bà ta một nơi an hưởng tuổi già, thực chất không phải là bị đuổi ra ngoài sao?"

"Sau này khi các hoàng tử dần dần trưởng thành, Xuân Cảnh Uyển cũng không phải là vật trang trí nữa, bà ta không thể quản lý được nơi hoa lệ này, cũng không quản lý được những vị tiểu quý nhân tương lai."

Thẩm Kinh Trĩ thuận miệng nói một câu, không cần Thích Tiểu Thu động tay, tự mình chậm rãi bắt đầu nấu cháo đậu xanh hoa bách hợp.

Đậu xanh đã được ngâm từ hôm qua, hôm nay thêm gạo mới và hoa bách hợp, không bao lâu đã ninh nhừ, tỏa ra mùi thơm ngọt ngào.

Thẩm Kinh Trĩ múc hai bát cháo, sau đó đặt bánh khoai môn lên nồi cháo, rồi đậy nắp lại để hấp. Nàng cho một thìa mật ong nhỏ vào bát cháo, sau đó cùng Thích Tiểu Thu ngồi dưới mái hiên, bưng bát cháo nóng hổi ngắm nhìn bầu trời.

Đêm đã qua, ngày mới sắp đến.

Mặt trời dần dần lộ dạng từ những đám mây dày đặc, đầu tiên là thò đầu ra tinh nghịch nhìn thế gian, đợi đến khi nhìn thấy ánh lửa của vạn nhà, khói bếp lượn lờ, lúc này mới thoát khỏi sự ràng buộc của mây, bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, rơi trên lông mày, in vào tim.

Thẩm Kinh Trĩ ăn một miếng cháo, cảm nhận được vị ngọt thanh mát bên trong, vô thức nở nụ cười: "Trời quang mây tạnh rồi."

Lời nàng vừa dứt, bên ngoài bỗng vang lên tiếng ồn ào, âm thanh đó như nước sôi đổ vào chảo dầu, trong nháy mắt đã xua tan sự yên tĩnh lạnh lẽo của Xuân Cảnh Uyển.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn, thấy đại cung nữ Kỷ Ngôn và Viên Viên đi cùng một trung giám mặt dài trung niên, phía sau trung giám còn có ba bốn tiểu thái giám, ai ai cũng bưng khay và hộp gấm, trông rất trịnh trọng.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn bình tĩnh ngồi đó, nàng không đứng dậy, vẫn bưng bát của mình, từng ngậm từng ngậm ăn cháo đậu xanh hoa bách hợp do chính mình nấu.

Đợi đến khi đoàn người đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, nàng mới như thể rất kinh ngạc mà đứng dậy, thuận tay đưa bát cháo cho Thích Tiểu Thu.

"Thẩm cô nương," trung giám lạ mặt kia lên tiếng trước, "Ta là Giản Nghĩa, giám chính của nội quan giám Dục Khánh cung, phụng mệnh Thái Tử đặc biệt đến ban thưởng cho cô nương."

Nụ cười đoan trang trên mặt Thẩm Kinh Trĩ không hề thay đổi, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập ánh sáng mùa xuân, lộ ra vẻ vui mừng, khiến người ta vừa nhìn cũng không nhịn được muốn cười

theo.

Nhưng nếu nhìn kỹ, thì có thể thấy nàng không hề có chút kinh ngạc nào. Lần ban thưởng này của Dục Khánh cung đã nằm trong dự đoán của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ hơi xoay người, nghiêm túc nhún gôi về phía Dục Khánh cung: "Tạ ơn Thái Tử điện hạ ban thưởng."

Nụ cười trên mặt Giản Nghĩa vừa phải, thanh âm ôn hòa mang theo chút từ ái: "Thái Tử điện hạ cảm kích lòng trung thành của cô nương, đặc biệt ban thưởng năm mươi lượng bạc, một cây Như Ý bằng ngọc phỉ thúy, một đôi trâm cài tóc hình hoa mai bằng hồng ngọc, một đôi vòng tay bằng hồng ngọc, một đôi khuyên tai hình hoa mai bằng hồng ngọc, năm đấu gạo Bích Canh, năm đấu đậu xanh, một cân hoa bách hợp."

Vốn dĩ Thẩm Kinh Trĩ nghe đến những phần thưởng phía trước, vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, đợi đến khi nghe thấy ba thứ cuối cùng, nàng phải cố gắng kiềm chế mới không bật cười thành tiếng.

Thái Tử điện hạ lạnh lùng như Diêm Vương thật sự quá thú vị, cái tát này có thể khiến mặt Thuần Huệ sưng vù, lại khiến bà ta có khổ cũng không nói được, chỉ có thể mặc cho các cô cô ma ma khác chê cười.

Giản Nghĩa lại như không biết Tiêu Thành Dục cố ý, giọng hân vẫn bình tĩnh như thường, đợi đến khi nói xong những thứ này, nụ cười trên mặt hân đậm hơn vài phần, thanh âm cũng mang theo chút thân thiết.

"Cô nương, chiếc túi thơm mà cô tặng hôm qua Thái Tử điện hạ rất thích, hôm nay còn mang theo đi châu sớm, nói là rất thích mùi hoa nhài."

Thẩm Kinh Trĩ đỏ mặt, nàng e lệ cúi đầu, dịu dàng nói: "Điện hạ

thích là tốt rồi."

Giản Nghĩa: "Cô nương, để phần thưởng này ở đâu?"

Thẩm Kinh Trĩ không nói gì, Thích Tiểu Thu bèn dẫn các tiểu thái giám vào phòng trong.

Giản Nghĩa ngẩng đầu nhìn tiểu viện chật hẹp, nói: "Cô nương vốn là người thân thiết bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, chắc chắn không quen sống ở Xuân Cảnh Uyển, mong cô nương thông cảm."

Thẩm Kinh Trĩ đã sớm chuẩn bị sẵn đáp lễ, nàng tiến lên một bước trực tiếp nhét túi thơm vào tay Giản Nghĩa: "Chia sẻ lo lắng cho nương nương, tận trung với điện hạ, là bổn phận của ta, nào có gì phải ầm ức."

"Làm phiền công công phải chạy một chuyến, người vất vả rồi."

Giản Nghĩa trước mặt Kỷ Ngôn và những người khác nhận lấy túi thơm, sau đó cười nói: "Cô nương chắc cũng sắp đi học rồi, vậy ta không làm phiền cô nương nữa, lần sau nếu điện hạ có ban thưởng, ta lại đến trò chuyện với cô nương."

Thẩm Kinh Trĩ cười tiễn hân đến tận cửa phụ, rồi mới dừng bước.

Đợi đến khi Giản Nghĩa dẫn người nghênh ngang rời đi, từ đầu đến cuối không nhắc đến Thuần Huệ nửa lời, Kỷ Ngôn và Viên Viên mới nhìn nhau, Kỷ Ngôn tiến lên cười gượng nói: "Cô nương vẫn chưa dùng bữa sáng phải không, ta sẽ sai người mang đến ngay."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không từ chối sự thay đổi thái độ của bọn họ, chỉ nheo mắt cười nói: "Được, nhưng ta đã chán cháo đậu xanh hoa bách hợp rồi, hôm nay lấy mì gà sợi đi." Nàng nhìn hai người, nụ cười thản nhiên mà xinh đẹp.

"Không biết phòng bếp có không?"

Đây là món ăn sáng mà Vương Hạ Âm thích ăn nhất, phòng bếp luôn có sẵn. Kỷ Ngôn lần này không dám chậm trễ, chỉ nói: "Có ạ, cô nương muốn ăn gì, phòng bếp đều có."

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy thở dài: "Xuân Cảnh Uyển có điểm này thật tốt, cung nhân biết hầu hạ khiến người ta sống thoải mái vô cùng."

Hai đại cung nữ bị nàng nói đến mức mặt mày tái nhợt, nhưng không dám phản bác một câu, tái mét lui xuống.

Trong hậu viện của dãy phòng bên trái, Vương Hạ Âm đang bưng một bát nước mặt ong, vẽ mặt bình thần nhìn Lý Xảo Nhi.

Lý Xảo Nhi đã khác với lúc thiếu nữ, dung mạo nàng ta càng thêm xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt màu hổ phách như những viên ngọc lưu ly, ánh lên vẻ rạng rỡ. Lông mày thanh tú, đôi mắt sâu thẳm, đôi môi anh đào. Dung mạo của Lý Xảo Nhi cho dù đặt trong Trường Tín cung cũng là nổi bật nhất, cũng chính nhờ vẻ đẹp kiều sa này, cho dù nàng ta ít nói cũng vẫn trở thành cung nhân được Thái Tử yêu thích nhất ở Xuân Cảnh Uyển.

Vương Hạ Âm từ trước đến nay không thích tính cách của Lý Xảo Nhi, luôn cảm thấy nàng ta còn nhàm chán hơn cả người câm, ngày thường chẳng nói được câu nào, buồn tẻ cứng nhắc, không biết điện hạ rốt cuộc thích nàng ta ở điểm gì.

Vương Hạ Âm vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mới nói: "Hiện tại người không còn là người xuất sắc nhất Xuân Cảnh Uyển nữa rồi, người xem nàng ta vừa đến, Xuân Cảnh Uyển lập tức đã khác."

Thanh âm êm tai ôn nhu, như mang theo sự quyến rũ khiến người ta ngửa ngáy khó nhin, câu dẫn người đi vào con đường sai trái. Nàng ta ôn tồn khuyên nhủ: "Bây giờ người không đi cùng ta, sau

này một mình thì phải làm sao? Người xem Thẩm Kinh Trĩ kia kìa, ai có thể đấu lại nàng ta? Nhỡ đâu sau này điện hạ thích nàng ta hơn, người không nơi nương tựa thì phải làm sao?"

Nàng ta nói xong, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lý Xảo Nhi: "Chúng ta quen biết nhau đã lâu, lại cùng nhau sống ở Xuân Cảnh Uyển, hiểu nhau rất rõ, tự nhiên có thể trở thành tỷ muội."

Vương Hạ Âm càng nói, càng tiến sát vào Lý Xảo Nhi: "Xảo Nhi, người nói có đúng không? Nếu chúng ta có thể liên thủ, thì không sợ Thẩm Kinh Trĩ kia giở trò gì. Người xem hôm qua nàng ta đã không ngồi yên được mà vội vàng đi lấy lòng điện hạ rồi."

Vương Hạ Âm nói một hơi rất nhiều lời, đợi đến khi nàng ta nói đến khô cả miệng, uống hết bát nước mật ong, Lý Xảo Nhi vẫn cúi đầu không nói gì, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn nàng ta một cái, nhưng ánh mắt lại mơ màng và lạnh nhạt, như hoàn toàn không hiểu lời nàng ta nói, cứ như vậy một chén trà nhỏ trôi qua, Vương Hạ Âm vẫn không nghe được một lời hứa hẹn nào từ Lý Xảo Nhi, gần như tưởng mình đang đàn gảy tai trâu.

Vương Hạ Âm vốn không phải là người có tính cách tốt, thấy Lý Xảo Nhi ngây ngốc như vậy, trong lòng càng thêm tức giận, nhất thời lửa giận bốc lên: "Người nói chuyện đi chứ, không nghe thấy sao?"

Lý Xảo Nhi hơi run rẩy né sang một bên, nhưng ngay sau đó dường như cảm thấy không ổn, lại lặng lẽ nhích người ngồi gần một chút.

"Nghe thấy rồi." Hồi lâu sau, Vương Hạ Âm mới nghe thấy Lý Xảo Nhi nói ra ba chữ này.

Vương Hạ Âm: "..."

Vương Hạ Âm suyết chút nữa thì tức đến hộc máu: "Người nghe thấy rồi, vậy thì sao? Người có muốn liên thủ với ta không? Có muốn cùng ta đối phó với Thẩm Kinh Trĩ không? Sắp thấy nàng ta rơi

xuống vực sâu rồi, chúng ta nhân lúc nàng ta bệnh mà lấy mạng nàng ta, đây là thời cơ tốt nhất để đánh bại nàng ta."

Lý Xảo Nhi bị Vương Hạ Âm ép hỏi đến mức đỏ mặt, lần này nàng ta không thể im lặng nữa, đợi đến khi Vương Hạ Âm nói xong, nàng ta mới ấp úng nói: "Nhưng... vì sao chúng ta phải đối phó với Thẩm muội muội?"

Vương Hạ Âm hít sâu một hơi, suýt chút nữa không kiềm được mà mắng chửi. Hóa ra bao nhiêu lời nàng ta nói lúc nãy đều vô ích.

Lý Xảo Nhi dường như vẫn không hiểu, vẻ mặt vừa lo lắng vừa vô tội nhìn Vương Hạ Âm, đôi mắt long lanh như những viên ngọc lưu ly, xinh đẹp như mèo con, vừa thuần khiết vừa đáng yêu.

Vương Hạ Âm không thể trở mặt với Lý Xảo Nhi, nàng ta đang định mở miệng giải thích lại, thì bên ngoài vang lên tiếng hoảng hốt: "Cô nương, cô nương, không xong rồi."

Sắc mặt Vương Hạ Âm không đổi, đợi đến khi cung nữ Lăng Hoa bước nhanh vào phòng ngủ, mới quát: "Hoảng hốt như vậy còn ra thể thống gì."

Lăng Hoa tay run đến mức sắp không cầm nổi hộp đựng thức ăn, nàng ta trực tiếp đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, phát ra tiếng động chói tai.

"Cô nương, đại sự không xong rồi!" Lăng Hoa trong lúc hoảng hốt không nhìn thấy Lý Xảo Nhi trong phòng, nàng ta chỉ nhìn Vương Hạ Âm nói, "Chiếc túi thơm mà Thẩm cô nương tặng hôm qua, chiếc túi thơm đó..."

Lăng Hoa còn chưa nói hết câu, Vương Hạ Âm đã cắt ngang lời nàng ta, hừ lạnh một tiếng: "Sao, chẳng lẽ Thái Tử điện hạ lại nhận túi thơm đó sao? Trước đây chúng ta..."

"Nhận rồi ạ!" Giọng Lăng Hoa có chút khàn. "Cô nương, chiếc túi thơm đó hôm qua Thái Tử điện hạ đã nhận rồi, sáng sớm nay còn sai Giản công công đích thân đến, ban thưởng cho Thẩm cô nương, nghe nói có cả vàng bạc châu báu."

Tuy Giản Nghĩa không phải là người hầu hạ Thái Tử điện hạ từ nhỏ như Niên Cửu Phúc, nhưng cũng là thuộc hạ được trọng dụng bên cạnh Thái Tử, hẳn chưởng quản nội quan giám, chuyên phụ trách kho bạc của Thái Tử điện hạ, ban thưởng cho những người thân cận bên cạnh Thái Tử đa phần đều do hắn ban.

Không nói đến việc trước đây Xuân Cảnh Uyển chưa từng tặng lễ thành công cho Dục Khánh cung, ngay cả sau khi thị tẩm, đều là do Xuân Cảnh Uyển tự mình ban thưởng theo lệ thường, căn bản không có chuyện ban thưởng thêm.

Thái Tử điện hạ quả thực trông lạnh lùng vô tình, không phải là tặng bằng có thể sưởi ấm, nhưng nếu ai cũng không được đối xử đặc biệt, ai cũng không nhận được sự ấm áp đó, thì cũng coi như là công bằng.

Nhưng bây giờ...

Lại có người nhận được những thứ mà người khác không nhận được.

Lăng Hoa vừa nói xong, không chỉ sắc mặt bản thân trắng bệch, mà còn khiến cho sự chắc chắn trên mặt Vương Hạ Âm tan biến, khiến nàng ta sắc mặt đại biến. Vương Hạ Âm há hốc mồm, hồi lâu không nói nên lời, lần này người á khẩu không trả lời được đã biến thành nàng ta.

Trong phòng im lặng, ngay cả tiếng thở cũng không còn.

Lý Xảo Nhi nhìn Lăng Hoa, lại cẩn thận nhìn Vương Hạ Âm, do dự hồi lâu, đợi thêm một chén trà nhỏ mới nhỏ giọng nói: "Âm tỷ tỷ, giờ

cũng không còn sớm nữa, ta về trước đây."

Vương Hạ Âm hoàn toàn lười để ý đến nàng ta, chán nản phẩy tay để Lý Xảo Nhi tự tiện.

Lý Xảo Nhi vội chạy như bay ra khỏi phòng Vương Hạ Âm. Nàng ta vừa ra khỏi nơi đó, ngẩng đầu liền thấy Kỷ Lê Lê đang ngồi trước cửa phòng mình, nheo mắt phờn nắng. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của nàng ta, khiến nàng ta trông càng thêm xinh đẹp, yếu đuối đáng thương.

Nghe thấy tiếng bước chân của Lý Xảo Nhi, Kỷ Lê Lê mở mắt ra, nở nụ cười: "Xảo tử tử, chào buổi sáng."

Lý Xảo Nhi vật vả lăm mới lấy lại được bình tĩnh, thấy Kỷ Lê Lê liền dừng lại một chút, ấp úng nói: "Chào buổi sáng, chào buổi sáng." Sau đó Lý Xảo Nhi nhanh chóng trở về phòng mình, không chịu ra ngoài nữa.

Kỷ Lê Lê nằm dài trên ghế, nàng ta ngửa mặt lên trời, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa. Cung nữ Liên Hoa của nàng ta bưng mì ra, nhỏ giọng nói: "Cô nương, lát nữa phải đi học rồi, ăn sáng trước đi ạ."

Kỷ Lê Lê bảo nàng ta đặt bát mì lên chiếc bàn vuông nhỏ bên cạnh, sau đó chậm rãi ngồi dậy ăn.

Liên Hoa kỳ thực cũng rất lo lắng, nhưng dù sao nàng ta cũng là người trầm ổn, không giống như hai người bên cạnh kia, vì vậy trên mặt vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

"Cô nương, chuyện hôm nay..."

Nàng ta do dự hồi lâu, vẫn hỏi ra miệng.

Kỷ Lê Lê chậm rãi ăn mì, đợi đến khi ăn hết bát mì, mới khẽ thở dài: "Cả vườn hoa đua nở, ai biết được bông hoa nào nở đẹp hơn, rực rỡ hơn?" Kỷ Lê Lê tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời, nheo mắt chậm rãi nói

tiếp: "Điều đó không quan trọng, có thể nở rộ quanh năm suốt tháng mới thật sự là nở đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên không biết vì chuyện của nàng, lại khiến dãy phòng bên trái náo nhiệt như vậy, buổi sáng nàng thoải mái ăn một bữa do Ngự Thiện Phòng làm, sau đó cài chiếc trâm thạch lựu hình hoa mai mà Thái Tử điện hạ mới ban thưởng, nghênh ngang đi ra khỏi phòng.

Trên đường đi, những cung nhân trước đây thường lờ nàng, hiện giờ đều cúi người hành lễ.

"Thẩm cô nương, chào buổi sáng."

"Thẩm cô nương, chúc cô nương buổi sáng tốt lành."

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ mang theo ý cười tràn đầy sức sống, khí chất của nàng như còn tươi mới hơn cả chồi non mùa xuân.

"Chào buổi sáng."

Nàng đáp lễ từng người một, vừa khách sáo vừa dịu dàng, niềm vui hiện rõ trên mặt. Đợi đến khi bước qua cửa thủy hoa, Thẩm Kinh Trĩ đang định bước nhanh vào thư phòng, ngẩng đầu lên liền thấy hai bóng người có phần quen thuộc đứng bên cửa.

Một người cao một người thấp, một người béo một người gầy, đúng là rất xứng đôi.

Sắc mặt Lý Đại Sơn vẫn còn khó coi, hắn ta đảo mắt nhìn trái nhìn phải không chịu tiến lên, ngược lại Chu Hưng Hải rất trơ trẽn, hắn ta bưng khuôn mặt tròn trịa, nịnh nọt tiến lên vài bước, từ xa đã hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ.

"Ôi chao Thăm cô nương, cô xem ta này, đúng là có mắt như mù," hắn ta nói xong, đưa tay ra "bốp" một tiếng tát vào mặt mình, "Đặc tội Thăm cô nương, là ta không hiểu quy củ."

Hắn ta nói một câu tát một cái, chỉ nói hai câu mà hai bên mặt đã sưng đỏ lên.

Mặt dày, tâm cũng đủ tàn nhẫn.

Nụ cười trên mặt Thăm Kinh Trĩ không hề thay đổi, vẫn khách sáo dịu dàng: "Chu công công, người làm vậy là vì sao, chúng ta đều là người cùng một viện, đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau, ta tốt người tốt mọi người đều tốt, đúng không?"

Lời này nói ra rất hào phóng, khiến cho Chu Hưng Hải đang tát vào mặt mình cũng khựng lại.

Hắn ta xấu hổ, lại tiến lên hai bước, không than thở với nàng, cũng không nói những lý do vô nghĩa, mà chỉ hứa hẹn: "Thăm cô nương, lần này ta phạm sai lầm là do ta vô dụng, sau này sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Nếu sau này ta còn có mắt như mù, cô nương cứ đuổi ta ra khỏi Xuân Cảnh Uyển, để ta đi làm tạp dịch."

Lời này nói ra cũng đủ tàn nhẫn.

Thăm Kinh Trĩ khẽ cười, đuôi lông mày rạng rỡ như ánh bình minh, khiến người ta như tắm mình trong gió xuân: "Chu công công, cũng không cần phải làm ầm ĩ như vậy, chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi, chúng ta có thể cùng sống trong một cung, cùng nhau chia sẻ lo lắng và giải quyết khó khăn cho Hoàng Hậu nương nương, cho Thái Tử điện hạ, là phúc phận của chúng ta, tất nhiên nên giữ gìn phúc phận này cho tốt."

Thăm Kinh Trĩ chuyển giọng: "Hơn nữa, ta chỉ là một cung nữ thị tẩm, sao có thể tùy tiện sai bảo công công? Công công đừng nói đùa với ta."

Nói hai ba câu như vậy, sự bất an trong lòng Chu Hưng Hải đã tan biến đi vài phần. Hắn ta gần như muốn rơi nước mắt: "Đa tạ cô nương khai ân, cô nương nhân hậu, sau này nhất định sẽ thăng quan tiến chức..."

Thẩm Kinh Trĩ cắt ngang lời hắn ta: "Công công đừng chúc phúc cho ta, ta không dám nhận sự nghiệp như vậy, nhưng công công cũng phải sáng suốt, phải nhìn rõ tình hình, sau này làm việc mới không sai lầm. Ta nói đúng không?"

Trong lòng Chu Hưng Hải lại thấp thỏm.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ ánh lên ý cười, nhưng sâu thẳm trong mắt lại như vực sâu không đáy, toát ra vẻ lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Nói cười mà khiến người ta kinh hãi.

Chu Hưng Hải một mảnh rối bời, nhưng cuối cùng không dám xem nhẹ nữa, hắn ta cúi đầu với Thẩm Kinh Trĩ: "Vâng, cô nương nói đúng, ta nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của cô nương, cẩn thận làm việc."

"Không để cô nương phải lo lắng cho ta."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới cười nói: "Chu công công, trẻ nhỏ dễ dạy."

Dứt lời, nàng không thềm nhìn Lý Đại Sơn đang im lặng, dẫn Thích Tiểu Thu rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng họ biến mất sau rèm châu, Lý Đại Sơn mới cứng mặt nói: "Người cần gì phải..."

Sắc mặt Chu Hưng Hải hơi thay đổi, quát lên: "Câm miệng."

Mặt Lý Đại Sơn cũng thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn không nhin được mà nói: "Người đừng quên, là ai đề bạt người lên."

Chu Hưng Hải lại cười lạnh một tiếng, liếc nhìn hắn ta nói: "Bà ta đề bạt người lên, lại coi người như cục bột tùy ý nhào nặn, lần này hai chúng ta đi tiên phong thì được gì?"

Hắn ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Hơn nữa, công việc của chúng ta vốn không phải do bà ta ban cho, đều là Hoàng Hậu nương nương khai ân, Thái Tử điện hạ nhân từ, người đừng quên những điều này."

Nói xong, hắn ta không thèm nhìn Lý Đại Sơn, bước nhanh về phía trước: "Nếu người không muốn sống yên ổn ở Xuân Cảnh Uyển thì tự mình đi tìm chết đi, đừng kéo ta theo. Ta còn phải tận tâm tận lực làm việc cho quý nhân."

Buổi học sáng nay của Thẩm Kinh Trĩ diễn ra rất suôn sẻ.

Hôm nay là học đàn, người dạy đàn là Tư Cầm của Nhạc Tư, bà ấy có tài chơi đàn xuất chúng, dạy dỗ tận tình, Thẩm Kinh Trĩ nghe rất say mê.

Trong lúc ngồi học, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt của những người khác, bọn họ có thể là tò mò, có thể là ghen tị, cũng có thể là sự ghen ghét không nói rõ được.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ hoàn toàn không quan tâm, nàng tập trung tinh thần nghe giảng, muốn học được bản nhạc Hoan Hỉ đơn giản này, đợi đến khi kết thúc buổi học sáng nay, Thẩm Kinh Trĩ đã có thể gảy được một bản nhạc.

Tuy không đủ êm tai, nhưng cũng có thể nghe được.

Kết thúc buổi học, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nán lại trong thư phòng, nàng đứng dậy, xoay người định bước ra khỏi cửa rèm châu.

Nhưng hôm nay lại có người lên tiếng gọi nàng: "Thẩm muội muội."

Thẩm Kinh Trĩ dừng bước, quay đầu lại, mượn ánh nắng buổi trưa nhìn người vừa lên tiếng.

Vương Hạ Âm tiến lên hai bước, nàng ta nheo mắt, trên mặt nở nụ cười vừa phải.

"Vẫn chưa chúc mừng Thẩm muội muội được Thái Tử điện hạ ban thưởng, đây chính là phần thưởng duy nhất ở Xuân Cảnh Uyển chúng ta."

Giọng Vương Hạ Âm vẫn êm tai như vậy, nụ cười trên mặt Thẩm Kinh Trĩ càng thêm rạng rỡ: "Chỉ là may mắn thôi, nếu tỷ tỷ tặng lễ, nói không chừng Thái tử điện hạ cũng sẽ ban thưởng. Tỷ tỷ được điện hạ sủng ái như vậy, chi bằng cũng thử xem? Nói không chừng sẽ được như ý nguyện."

Nàng nói xong, không quan tâm sắc mặt Vương Hạ Âm như thế nào đã xoay người rời đi.

Có chiếc túi thơm nhỏ bé này, cuộc sống của Thẩm Kinh Trĩ ở Xuân Cảnh Uyển đúng là thay đổi hoàn toàn.

Ba bữa cơm mỗi ngày đều có tiểu thái giám dưới trướng Chu Hưng Hải đích thân đến hỏi han, mỗi khi đến giờ ăn đều ân cần mang đến, tuyệt đối không để Thẩm cô nương phải chờ đợi.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Hưng Hải, cả Xuân Cảnh Uyển đều cung kính ân cần, Thẩm Kinh Trĩ không cần phải mở miệng nói nửa lời,

đã có người bưng những thứ nàng muốn đến tận tay.

Vài ngày trôi qua, Thích Tiểu Thu vốn bỗng dưng nhàn rỗi, quay sang nói với Thẩm Kinh Trĩ đang phơi nắng tết dây đeo: "Cô nương quả thật lợi hại, đúng như lời cô nói, chỉ ba năm ngày, ngày tháng đã tốt đẹp hơn hẳn."

Thích Tiểu Thu cảm thán: "Giờ đến cả nước sinh hoạt cũng có người sáng tối mang đến, sợ cô nương lại nổi giận."

Thẩm Kinh Trĩ tay thoăn thoắt tết xong một nút dây bình an như ý, khẽ cười: "Ta nào có dễ nổi giận, tính tình ta tốt như vậy, dĩ nhiên là ôn hòa lễ độ rồi."

Lời này nói ra có chút thú vị, khuôn mặt vốn dĩ nhàn nhạt của Thích Tiểu Thu cũng theo đó tươi vui hơn, nàng ấy mím môi, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

"Trước đây lúc nô tỳ đến hầu hạ cô nương, mấy tỷ muội cùng phòng đều khuyên nô tỳ, nói ở lại Thượng Cung Cục mới có thể thăng tiến, tự dưng chạy theo hầu hạ một cung nữ thị tẩm làm gì, chẳng phải điên rồi sao?"

Thích Tiểu Thu theo Thẩm Kinh Trĩ nửa tháng, tuy không thể nói là hoàn toàn nhìn thấu con người Thẩm Kinh Trĩ, nhưng cũng hiểu được ba bốn phần. Thẩm Kinh Trĩ không thích vòng vo tam quốc, nói một câu lại lượn đến tận Xương Bình mới quay lại, nàng muốn người bên cạnh có một nói một, có hai nói hai, tính cách này kỳ thực hợp với Thích Tiểu Thu nhất.

Cho nên Thích Tiểu Thu mới dám thẳng thắn như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thực cũng có chút tò mò, trước đó nàng đã hỏi Thích Tiểu Thu vì sao lại đến bên cạnh mình, nhưng lúc ấy Thích Tiểu Thu nói người ta đều hướng đến chỗ cao mà đi, Thượng Cung Cục đỉnh cao nhất cũng chỉ là quản sự cô cô, tuy đi lại trong cung

cũng có chút thể diện, nhưng chung quy không bằng cô cô bên cạnh phi tần được sủng ái.

Hầu hạ bên cạnh quý nhân được sủng ái, đó mới thật sự là có thể ngang ngược.

Nhưng hiện tại, rõ ràng Thích Tiểu Thu đã trao sự tín nhiệm cho nàng, nói cho nàng sự thật.

Thích Tiểu Thu ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, khóe môi dần cong lên, thẳng thắn như vậy mới có chút dáng vẻ của thiếu nữ thanh xuân.

"Cô nương, ta đến bên cạnh cô nương là do biểu cô đích thân nói với ta," Thích Tiểu Thu nhỏ giọng nói với Thẩm Kinh Trĩ về mối quan hệ của nàng ấy với Thụy Lan, "Chúng ta cùng nhau nghe giảng ở Khôn Hòa cung, tuy ta không thân thiết với cô nương, nhưng cũng biết cô nương rất dễ sống chung, cho nên trong lòng cũng không bài xích, đối với ta mà nói, hầu hạ cô nương và ở lại Thượng Cung Cục, kỳ thực cũng không khác biệt gì."

"Vì biểu cô đã mở lời, vậy nên ta đến," Thích Tiểu Thu nói, "Chỉ đơn giản như vậy thôi."

Có vài chuyện vốn dĩ vô cùng đơn giản không có nhiều quanh co khúc khuỷu, cũng chẳng có mưu mô quỷ kế, Thích Tiểu Thu làm cung nữ cho Thẩm Kinh Trĩ, chẳng qua là do người trên sắp xếp mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ và Thích Tiểu Thu nhìn nhau, cả hai cùng nhau mỉm cười

"Đúng vậy, rất nhiều chuyện chính là đơn giản như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ thắt nút cuối cùng của nút dây bình an như ý trong tay, rồi nhẹ nhàng đặt nó vào lòng bàn tay Thích Tiểu Thu.

"Nhưng người đã đến bên cạnh ta, ta nhất định sẽ cho người sống tốt hơn ở Thượng Cung Cục," Thẩm Kinh Trĩ cười nói, "Đây cũng là nể mặt Thụy Lan cô cô, đúng không?"

Thích Tiểu Thu cảm thấy cổ họng nghẹn lại, nàng ấy hít sâu một hơi, khẽ nói một tiếng: "Vâng."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn ra ngoài ánh sáng.

Nửa tháng trôi qua, lúc này đã là trung tuần tháng ba, ánh nắng ấm áp của mùa xuân trong những ngày ôn hòa càng thêm rực rỡ, sắc xanh mới trên cành cây đã nhuộm khắp Trường Tín cung, những bông hoa rực rỡ sắc màu đung đưa trong gió, khoe khoang dáng vẻ yêu kiều của mình.

Xuân sắc dạt dào, liễu rủ oanh ca, quả là tháng ba đẹp trời.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhắm mắt lại, đột nhiên hỏi: "Tiểu Thu, xuân y đã đưa tới chưa?"

Thích Tiểu Thu đáp: "Theo phân lệ của cô nương, xuân y có hai bộ la thêu hoa, hai bộ váy áo lụa mỏng hơn một chút, hai ngày trước cô cô của phòng may Thượng Cung cục đã đến hỏi số đo của cô nương, mấy ngày nay chắc sẽ đưa đến."

Là cung nữ thị tẩm, phân lệ của họ không được lựa chọn.

Hoa văn màu sắc đều do phòng may của Thượng Cung Cục quyết định, chỉ có thể may gì mặc nấy, không có chỗ cho ý kiến.

Cho dù không có câu chuyện gia đình hòa thuận của đế hậu thái tử hôm đó, Thẩm Kinh Trĩ cũng sẽ chọn lúc đó đưa túi thơm, chính là vì ngày hôm nay.

Nghe xong lời của Thích Tiểu Thu, Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhắm mắt lại,

nàng dường như đang suy nghĩ điều gì đó, lại dường như có muôn vàn suy tư, cuối cùng vẫn từ từ mở mắt ra. Trong đôi mắt hoa đào sâu thẳm của nàng, lúc này đã thêm sự kiên định không thể bỏ qua.

Nàng đã hạ quyết tâm.

Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh nàng, từng mũi từng mũi kim khâu thùa, liếc thấy ánh mắt này, trong lòng nàng ấy chợt căng thẳng, sau đó lại thả lỏng.

Bất kể cô nương quyết định làm gì đều là đúng đắn, nàng ấy chỉ cần đi theo bên cạnh cô nương, cùng nhau từng bước tiến về phía trước là được rồi.

Hai ngày sau khi Thẩm Kinh Trĩ hỏi về xuân y, Thượng Cung Cục quả nhiên đưa y phục đến.

Lần này là do đại cung nữ của phòng may đích thân đưa y phục đến, vừa đến nàng ta đã bái kiến Thẩm Kinh Trĩ, trước tiên hàn huyên với Thẩm Kinh Trĩ vài câu, sau đó mới nói: "Tư Liễu cô cô sớm đã nghe nói cô nương xinh đẹp như tiên nữ, hôm nay vừa gặp quả nhiên là tuyệt sắc giai nhân, luôn cảm thấy lời đồn đều quá tầm thường, không nói lên được ba phần xinh đẹp của cô nương."

Lời này nói ra thật quá êm tai, Thẩm Kinh Trĩ mím môi cười, trên mặt hiện lên vẻ ứng hồng e lệ: "Tỷ tỷ quá khen rồi."

Đại cung nữ kia năm nay khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, vừa nhìn là biết là người tâm phúc bên cạnh cô cô phòng may, chỉ cần nhìn bộ xuân y lụa xanh lá cây thêu trúc trên người nàng ta, là biết địa vị của nàng ta ở phòng may không thấp.

Thẩm Kinh Trĩ cũng rất khách khí, bảo Thích Tiểu Thu chuẩn bị trà nước, rồi mới ngồi xuống ở gian ngoài, nói với đại cung nữ phòng

may: "Tỷ tỷ đừng quá câu nệ, ngồi xuống nói chuyện."

Đại cung nữ lại không ngồi, nàng ta phẩy tay với mấy tiểu cung nữ phía sau, các cung nữ liền bưng y phục tiến lên, lần lượt giới thiệu cho Thẩm Kinh Trĩ.

"Cô nương, cô còn trẻ, mặc y phục tươi tắn là đẹp nhất, nhưng cô nương lại có dung mạo quá xinh đẹp, nếu y phục quá diêm lệ ngược lại sẽ làm lu mờ, khiến người ta không thể vừa nhìn đã thấy được vẻ đẹp của cô nương, Tư Liễu cô cô suy đi tính lại, vẫn là làm cho cô nương bốn bộ xuân y với bốn màu sắc khác nhau."

Phân lệ của Thẩm Kinh Trĩ chỉ có nhiều đó, cho dù Thượng Cung Cục muốn lấy lòng cũng không thể vượt quá quy định, chỉ có thể lấy lòng trong phạm vi cho phép.

Bốn bộ xuân y cùng hai bộ váy lụa đều dùng lụa đoàn hoa, một bộ màu trắng sữa, một bộ màu vàng ngỗng, màu sắc đều rất nhạt không hề phô trương, nhưng chất liệu lụa đoàn hoa nhẹ nhàng mềm mại, hoa văn đoàn hoa ẩn hiện lại óng ánh, ánh nắng mùa xuân chiếu vào quả thực là lấp lánh. Dịu dàng, thanh nhã, nhưng vẫn nổi bật rạng ngời.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Thẩm Kinh Trĩ đã biết Thượng Cung Cục quả thật đã bỏ tâm tư vào việc này.

Phân lệ đã định sẵn, chất liệu vải cũng giống nhau, nhưng chọn màu gì, hoa văn gì, thậm chí là do thợ lành nghề hay thợ mới may, thành phẩm làm ra cũng khác biệt một trời một vực.

Hiện giờ bày ra trước mắt Thẩm Kinh Trĩ, không có thứ nào không phải là tinh phẩm.

Thấy ý cười trong mắt Thẩm Kinh Trĩ càng đậm, đại cung nữ cũng mỉm cười theo: "Cô nương về sau còn có những ngày trọng đại, lúc nào cũng giản dị thế này thì không được, vừa khéo Lĩnh Nam tiến

cống một số lụa gấm màu nước đỏ, dùng để làm áo váy thêu nhêngh xuân là đẹp nhất, cô cô bèn cho cung nữ ở phòng may may gấp cho cô nương một bộ y phục bằng lụa màu nước đỏ thêu hoa nhêngh xuân, cô nương xem có thích không?"

Áo váy lụa được may hai bộ, một bộ màu nước đỏ, một bộ màu xanh trúc. Đặc biệt là bộ màu nước đỏ rất tinh xảo, bên trong còn phối thêm áo lót bằng lụa mỏng màu đỏ, bên ngoài là áo khoác mỏng manh như tiên nữ, màu áo lót nhạt hơn một chút, màu áo khoác rực rỡ hơn, hai thứ kết hợp với nhau quả nhiên có vẻ đẹp yêu kiều thoát tục.

Bộ y phục này, dù là màu sắc hay hoa văn thêu, đều rất hợp với đôi mắt sáng ngời của Thẩm Khinh Trĩ. Nhìn qua là biết đây là y phục được may riêng cho nàng, đặc biệt chuẩn bị cho một ngày nào đó, Thẩm Khinh Trĩ thông minh tuyệt đỉnh, liếc mắt một cái đã nhìn ra manh mối.

Nhìn thấy bộ y phục mới này, Thẩm Khinh Trĩ mím môi cười: "Đa tạ Tư Liễu cô cô quan tâm đến ta, long trọng như vậy khiến ta thật không biết phải đáp lễ thế nào."

Đại cung nữ thấy nàng vừa nhìn đã hiểu, căn bản không cần người khác nói thêm một lời vô ích nào, trong lòng không khỏi cảm thán sự sáng suốt của cô cô, vội vàng nói: "Sao lại cần cô nương cảm tạ, đây đều là bốn phận của chúng nô tỳ, chỉ mong cô nương sau này vinh hoa phú quý, sống thoải mái một chút mới tốt."

"Y phục đã đưa đến, ta cũng không quấy rầy cô nương nữa, nếu có việc gì quan trọng, cô nương cứ bảo Tiểu Thu đến nói một tiếng là được, cô cô nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Nói xong, nàng ta liền dẫn người rời đi.

Thích Tiểu Thu không cần Thẩm Khinh Trĩ phân phó, vội vàng đuổi theo, thân mật nắm lấy tay đại cung nữ, ân cần tiễn nàng ta ra khỏi

Xuân Cảnh Uyển.

Y phục vừa đến, Thẩm Kinh Trĩ đã biết con đường sắp bắt đầu.

Quả nhiên, mới yên bình được hai ngày, Khôn Hòa cung đã ban xuống ý chỉ.

Thái Tử điện hạ vì lo lắng bệnh tình của Hoàng Thượng, lại bận rộn việc quốc sự, cho nên đêm khó ngủ sâu, ban ngày tinh thần không tốt, thật sự là ưu tư quá nặng.

Hoàng Hậu nương nương lo lắng cho sức khỏe của Thái Tử điện hạ, không muốn nhi tử hao tâm tổn sức như vậy, đặc biệt sắp xếp cung nữ thị tẩm đến Dục Khánh cung hầu hạ, không phải để thị tẩm mà chỉ để nói lời êm ái, hồng tự thêm hương, an ủi nỗi ưu tư của Thái Tử điện hạ.

Hiện giờ Hoàng Thượng bệnh nặng, gần như không thể khởi, tất cả quần thần tông thất bên dưới đều không thể làm việc vui mừng hân hoan.

Đối với Thái Tử và các hoàng tử mà nói, đương nhiên là ngay cả việc để cung nhân thị tẩm cũng không được. Nhưng không thị tẩm, cũng phải có người chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Thái Tử, khuyên nhủ Thái tử đừng quá đau lòng lo lắng.

Một đạo ý chỉ này, tự nhiên rơi vào người Thẩm Kinh Trĩ mà Thái Tử điện hạ vừa ý.

Thuần Huệ dù có một trăm lá gan cũng không dám cãi lại ý chỉ của Hoàng Hậu, đúng là Xuân Cảnh Uyển trước giờ đều do Thuần Huệ đưa danh sách đến Dục Khánh cung, nhưng đây chỉ là vì Xuân Cảnh Uyển trước kia không quan trọng.

Hiện tại Tiêu Thành Dục đã chuyển đến Dục Khánh cung, trở thành Thái Tử điện hạ, vậy thì hẳn chính là trữ quân tương lai.

Mọi việc sau này, đều phải cân nhắc trước.

Thẩm Kinh Trĩ đang quỳ trên tấm thảm ở gian chính, nghe trung giám của Kính Sự Phòng tuyên đọc ý chỉ.

"... Mong cung nữ Thẩm thị ôn nhu săn sóc, phân ưu cùng Thái Từ."

Thẩm Kinh Trĩ có dáng người yếu điệu, lưng thẳng tắp, đợi đến khi ý chỉ đọc xong, nàng mới khom người thật sâu, nhẹ giọng nói: "Kinh Trĩ xin tuân theo ý chỉ, không phụ lòng mong đợi của nương nương."

Một tiếng vang lên, không hề quay đầu lại.

Mùa xuân năm Hoảng Trị thứ hai mươi tư, cung nhân Thẩm Kinh Trĩ nhận ý chỉ của Hoàng Hậu, hầu hạ Thái Từ ở Dục Khánh cung.

Đúng lúc xuân về hoa nở.

Chương 31: Thị tắm (2)

Trời chiều ở Trường Tín cung càng thêm tĩnh lặng, bóng nắng loang lổ xuyên qua những con đường trong cung, chỉ in bóng mờ lên những bức tường đỏ dài hẹp.

Năm nay Hoàng Thượng long thể bất an, quanh năm chỉ ở Càn Nguyên cung, chính vì vậy, Đông Tây lục cung đều yên ổn.

Cách Đông lục cung không xa là Xuân Cảnh Uyển, hôm nay lại náo nhiệt hiếm thấy.

Hoàng Hậu nương nương đích thân sắp xếp Thẩm cung nữ thị tắm, đối với Xuân Cảnh Uyển mà nói, quả thực là chuyện động trời.

Giờ chính Thân, thiện phòng của Xuân Cảnh Uyển đã chuẩn bị xong bữa tối cho Thẩm Kinh Trĩ. Dù chỉ là thị tắm, bữa tối cũng được chuẩn bị theo lệ.

Cháo, điểm tâm, đồ nguội đều có hai món, món nóng bốn món, đều là cơm canh thanh đạm, không có món nào nhiều dầu mỡ. Thẩm Kinh Trĩ kỳ thực không hề kén chọn khẩu vị, nàng từ trước đến nay thích những món ăn tinh tế, chỉ cần cơm canh làm cẩn thận, nguyên liệu tươi ngon là đủ.

Bữa tối hôm nay rất hợp khẩu vị của Thẩm Kinh Trĩ. Nàng không nhìn được ăn thêm nửa bát cháo bát bảo.

Thích Tiểu Thu không khỏi có chút lo lắng: "Cô nương, ngày vui không nên ăn nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với nàng ấy: "Không sao, Thái Tử điện hạ

hiện giờ không có tâm trạng đâu, cho dù có cũng không được."

Thẩm Kinh Trĩ nhớ đến khuôn mặt tuần tú nghiêng nghiêng từng gặp qua kia, hiếm khi trong lòng lại dâng lên cảm giác tiếc nuối. Thiếu niên lang trẻ tuổi anh tuấn, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, đúng là có chút đáng tiếc.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt càng đậm, nàng ngậm một viên kẹo mạch nha hoa quế trong miệng, mặc cho nước đường ngọt ngào chảy xuống cổ họng, ngọt đến tận tâm can.

Sống lại một đời, tự mình tìm kiếm sự thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ ăn xong bữa tối, nghỉ ngơi một lát, phòng nước đã đưa nước đến.

Hôm nay đến hầu hạ nàng là Chu Hưng Hải, hẳn ta thật sự là người không biết xấu hổ, trước đó ồn ào như vậy, bây giờ còn có thể mặt dày đến nịnh bợ, quả thật là nhân tài.

Hắn ta cười híp mắt dẫn theo Tiền Nhất đến đưa nước cho Thẩm Kinh Trĩ, vừa cười vừa nói: "Cô nương, Ngôn tử tử ở Xuân Cảnh Uyển chúng ta trang điểm là giỏi nhất, vừa rồi ta nghe nói ma ma đặc biệt dặn dò để nàng ấy trang điểm cho cô nương, để cô nương rạng rỡ hơn"

Lời này bóng gió nói ra việc Thuần Huệ trước đó khoanh tay đứng nhìn.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không tức giận, chỉ cười nói, ánh mắt chân mày đều là ý cười: "Vậy thì tốt quá, ta còn đang lo mình không biết chải đầu đây."

Bồn tắm được đặt ở gian phòng đối diện. Ngoài bồn tắm và nước nóng, Chu Hưng Hải còn chu đáo chuẩn bị thêm các loại hương liệu

để Thẩm Kinh Trĩ tự mình lựa chọn. Hắn ta tỏ ra ân cần vừa đủ, sau khi sắp xếp xong mọi việc thì lui ra, không hề nán lại thêm một khắc nào.

Thẩm Kinh Trĩ bước vào gian phòng đối diện xem qua, thấy mọi thứ đều đã được chuẩn bị chu toàn, nàng quay sang nói với Thích Tiểu Thu: "Dùng hương liệu Tô Hợp đi, ta thích mùi hương này."

Nàng nói là mình thích, chứ không nhắc gì đến sở thích của Thái Tử. Thích Tiểu Thu ngoan ngoãn nghe theo, yên lặng pha hương liệu vào nước, sau đó mới đến hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ thay y phục.

Ngâm mình trong bồn tắm, làn nước ấm áp vỗ về làn da, hơi nước bốc lên quyện với hương Tô Hợp thơm ngát, thanh tao mà không nồng gắt. Thẩm Kinh Trĩ khép hờ đôi mắt, tận hưởng cảm giác thư thái, an yên.

Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh nhẹ nhàng gội đầu cho nàng. Đôi tay mềm mại, khéo léo khiến nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ vô cùng tốt. Từ khi sống lại, nàng gần như vui vẻ mỗi ngày, không hề lo lắng bất cứ chuyện gì. Dù gặp khó khăn, nàng cũng sẽ cố gắng tìm cách giải quyết, chứ không hề than thân trách phận.

Thấy nàng mỉm cười, Thích Tiểu Thu cũng vui lây.

"Cô nương đừng ngủ mất, kéo tối nay lại uể oải."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ bật cười, thanh âm trong trẻo: "Sẽ không đâu, ta còn đang mong chờ dung nhan của Thái Tử điện hạ, làm sao ngủ được chứ."

Lời này dĩ nhiên chỉ có thể nói trong phòng mình. Thích Tiểu Thu mỉm môi, nhưng vẫn không nhin được cười thành tiếng.

"Cô nương, nếu để người ngoài nghe thấy, e là sẽ sợ đến mức chân tay bủn rủn."

Thẩm Kinh Trĩ thầm lắc đầu. Nàng không nói gì thêm nhưng trong lòng lại nghĩ: Tiêu Thành Dục có dung mạo tuần tú thanh nhã như vậy, sao lại khiến cả cung trên dưới đều sợ hãi thế nhỉ?

Cũng chỉ là một thiếu niên chưa đến tuổi cập quan mà thôi.

Nghĩ vậy, Thẩm Kinh Trĩ càng thêm mong chờ buổi "thị tắm" tối nay.

Tắm xong, Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi thoa cao thơm Tô Hợp lên người, sau đó mặc vào bộ y phục lụa màu đỏ thắm trong làn hương thơm ngát. Tắm lụa mềm mại như những đóa mẫu đơn đang hé nở vào mùa xuân, xinh đẹp rực rỡ, kiều diễm đa tình.

Trong phòng Thẩm Kinh Trĩ không có gương lớn, nàng chỉ ngồi trước bàn trang điểm, chăm chú ngắm nhìn dung nhan yêu kiều thấp thoáng trong gương.

Quý Ngôn đã mang hộp đựng đồ trang điểm vào phòng ngủ, nàng ta yên lặng đứng sau Thẩm Kinh Trĩ, chờ Thích Tiểu Thu lau khô tóc cho nàng. Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ta qua gương, nàng ta nở nụ cười dịu dàng với Thẩm Kinh Trĩ.

"Cô nương, hôm nay muốn búi tóc kiểu gì ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Búi kiểu Song Hoàn Mẫu Đơn đi, người có biết dán hoa văn không?"

Quý Ngôn đáp: "Biết ạ, nếu muốn phối với bộ y phục mùa xuân này của cô nương, thì dùng hoa văn mẫu đơn là hợp nhất."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Tốt."

Trong lúc nói chuyện, Thích Tiểu Thu đã lau tóc xong, vội vàng lui sang một bên.

Quý Ngôn mang hộp đựng đồ trang điểm đặt lên bàn trang điểm, mở ra, bên trong là hàng loạt lược chải đầu lớn nhỏ hiện ra trước mắt Thẩm Kinh Trĩ. Nàng ta khẽ khụy gối hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Chúc mừng cô nương."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười gật đầu: "Người chuẩn bị đồ nghề cũng thật đầy đủ."

Quý Ngôn không nói nhiều, nàng ta nhẹ nhàng nhưng vô cùng nhanh nhẹn, thoắt cái đã tạo hình xong kiểu tóc Song Hoàn Mẫu Đơn cho Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ thần thái điềm tĩnh, nét mặt tươi tắn, lời nói toát lên vẻ vui mừng. Nàng bình tĩnh tự nhiên như vậy khiến Quý Ngôn có chút khâm phục. Một tiểu cung nữ mười tám tuổi, lần đầu tiên thị tẩm hoàng tử, vậy mà không hề sợ hãi hay căng thẳng, quả thật có chút gan dạ.

Quý Ngôn búi tóc xong, lấy ra đôi trâm cài tóc hồng bảo thạch hình hoa mai mà Tiêu Thành Dục đã ban thưởng cho nàng, cài lên hai bên tóc. Sau khi búi tóc xong, Quý Ngôn mới khẽ khụy gối ngồi xuống chiếc ghế đầu thêu bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nghiêng đầu, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, ánh mắt long lanh như nước, toát lên vẻ yêu kiều, quyến rũ.

Vẻ đẹp tuyệt trần, phong tình vạn chủng, biết tỏ cùng ai?

Quý Ngôn ngẩn người trước vẻ đẹp của nàng, hồi lâu mới hoàn hồn, không khỏi có chút ngượng ngùng: "Cô nương quả thật xinh đẹp như tiên nữ, chẳng trách..."

Chẳng trách Hoàng Hậu nương nương lại vừa ý nàng như vậy, đích

thân chỉ định nàng hầu hạ Thái Tử điện hạ. Nhìn Hoàng Hậu nương nương quan tâm nàng như thế, e rằng sau này vị trí của Thẩm cô nương này sẽ không thấp.

Còn có thể tiến xa đến đâu, thì chỉ có thể xem tâm ý của Thái Tử điện hạ ra sao.

Quý Ngôn lấy bút vẽ lông mày từ hộp trang điểm, mỉm cười nói: "Lông mày của cô nương thuộc dáng núi xa, ngày thường trang điểm nhạt toát lên vẻ đoan trang thanh tú, ít khi có vẻ yêu kiều, hôm nay cô nương muốn trang điểm kiểu nào ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ lại hỏi: "Người thấy sao?"

Quý Ngôn khựng lại, cúi đầu đáp: "Nô tỳ cho rằng, vẻ đẹp của cô nương là trời sinh, nên trang điểm sao cho rực rỡ tỏa sáng."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ ừm một tiếng, đồng ý với ý kiến của nàng ta. Thẩm Kinh Trĩ vốn đã có làn da trắng nõn mịn màng, Quý Ngôn chỉ cần thoa một lớp cao dưỡng da mỏng, không cần đánh phấn.

Vẽ lông mày, thoa phấn má, tô son môi. Trang điểm xong, Quý Ngôn lại đổi một cây bút nhỏ, nhẹ nhàng nói: "Nếu cô nương tin tưởng nô tỳ, nô tỳ sẽ vẽ cho cô nương một hoa văn ở giữa trán."

Không dán hoa văn, nếu vẽ đẹp thì đương nhiên càng tốt.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Ta đương nhiên tin tưởng người."

Câu nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại khiến trong lòng Quý Ngôn dâng lên một dòng nước ấm: "Đa tạ cô nương tin tưởng."

Cây bút vẽ của nàng ta vừa nhỏ vừa nhẹ, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm nhận được bàn tay nàng ta di chuyển trước mắt, giữa trán hơi lạnh một chút. Chỉ trong chốc lát, Quý Ngôn đã thu tay lại.

Nàng ta cầm lấy gương đưa đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ: "Cô nương xem thử, có vừa ý không ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi mở mắt, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy đoá mẫu đơn đỏ thắm nở rộ giữa trán. Nàng vốn đã có dung nhan tuyệt sắc, làn da trắng như tuyết, đoá mẫu đơn kiều diễm càng tôn lên đôi mắt sáng long lanh, xinh đẹp động lòng người.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nhìn một lát, rồi ngẩng đầu nhìn Quý Ngôn: "Rất đẹp, đa tạ."

Quý Ngôn cất hộp trang điểm, khẽ khụy gối hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, sau đó được Thích Tiểu Thu tiễn ra ngoài. Đương nhiên, tiền thưởng cũng không ít.

Khi mọi việc đã xong xuôi, trời cũng đã ngả về chiều.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị ở gian chính, bên cạnh là cung đăng sáng trưng, tay cầm khung thêu mới. Nàng chậm rãi thêu từng mũi kim, dường như chẳng để ý đến thời gian trôi qua.

Trái lại, Thích Tiểu Thu có vẻ căng thẳng hơn nàng, cứ nhón chân ngóng ra ngoài, xem nhuyền kiều lúc nào thì đến .

Thấy trán Thích Tiểu Thu đã lấm tấm mồ hôi, Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng nói: "Đừng sốt ruột, giờ Dậu kiều mới đến, từ đây đến Dục Khánh cung chắc cũng phải giờ Tuất."

Nếu Tiêu Thành Dục còn ở Ngoại Ngũ Sở thì khoảng cách đến Xuân Cảnh Uyển thật sự rất gần, cung nữ thị tẩm ngồi nhuyền kiều chỉ khoảng hai khắc là đến nơi. Nhưng Dục Khánh cung ở bên cạnh Khang Thọ cung, đối diện với Xuân Cảnh Uyển qua đại điện, cho dù cung nữ thị tẩm có thể ngồi kiều để hầu hạ hoàng tử, cũng phải mất gần nửa canh giờ mới tới.

Cung nhân trong cung làm việc, giờ giấc không thể sai được.

Quả nhiên, Thẩm Kinh Trĩ vừa dứt lời không lâu, bên ngoài đã có tiếng động, một chiếc kiệu nhỏ đi qua cửa thùy hoa tiến thẳng đến hậu viện của dãy phòng bên phải.

Người đến đón Thẩm Kinh Trĩ hôm nay là một vị quản sự cô cô của Dục Khánh cung. Vị cô cô này có vẻ ngoài khá nghiêm khắc, mặt dài mày ngang trông rất khó gần.

Bà ta đứng trước chiếc kiệu, nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Thỉnh an Thẩm cô nương, ta là Thượng Tẩm cô cô của Dục Khánh cung, họ Trịnh, tên Như, cô nương cứ gọi ta là Trịnh cô cô."

Nhìn bà ta khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, chắc là đã hầu hạ Tiêu Thành Dục từ nhỏ, Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với bà ta: "Cô cô vạn phúc."

Thấy nàng mỹ lệ rạng rỡ, cử chỉ đoan trang, thậm chí có chút ung dung tự tại, Trịnh Như bất giác dịu nét mặt: "Mời cô nương lên kiệu."

Thẩm Kinh Trĩ bước vào nhuyển kiệu, rèm kiệu từ từ hạ xuống, giam nàng trong không gian chật hẹp này. Bên ngoài vang lên tiếng "Khởi kiệu", nhuyển kiệu nhẹ nhàng nhấc lên, lay động đôi hoa tai bên má Thẩm Kinh Trĩ.

Hoa tai hồng bảo thạch hình hoa mai khẽ chạm vào má nàng, một tia sáng nhỏ lóe lên, là ánh sáng của đá quý phản chiếu ánh hoàng hôn. Dung nhan Thẩm Kinh Trĩ được ánh sáng ấy chiếu rọi, trong lúc nhuyển kiệu nhẹ nhàng tiến về phía trước, nàng nở một nụ cười tự tin.

Tiêu Thành Dục, ta đến đây.

Nhuyển kiệu đi qua những cung điện nguy nga, Thẩm Kinh Trĩ không nghe thấy tiếng động nào khác, chỉ biết Thích Tiểu Thu đi

theo bên kiệu, im lặng cùng nàng tiến về phía trước.

Con đường này rất dài, nhưng cũng rất ngắn, Thẩm Kinh Trĩ dường như chỉ chớp mắt một lát, kiệu đã từ từ dừng lại. Nàng mở mắt ra, cung đăng ấm áp chiếu vào mắt nàng.

Trịnh Như đưa tay về phía nàng, trên mặt cuối cùng cũng nở nụ cười: "Thẩm cô nương, đã đến Thạch Lựu điện, thỉnh cô nương xuống kiệu."

Thẩm Kinh Trĩ vịn tay bà ta cúi người bước ra, đôi chân vững vàng đặt trên nền đá xanh của Dục Khánh cung.

Trịnh Như lại đưa tay ra, làm một động tác mời: "Thẩm cô nương, thỉnh vào trong."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn ba chữ "Thạch Lựu điện" phía trên cung điện, dưới cung đăng ấm áp, hoa văn mẫu đơn trên trán nàng càng thêm kiều diễm, như phản chiếu cả một mùa xuân.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Đây là Thạch Lựu điện sao."

Thẩm Kinh Trĩ đã tắm rửa thay y phục, trang điểm chỉnh tề ở Xuân Cảnh Uyển, đến Thạch Lựu điện không cần phải tắm rửa lại.

Vì vậy sau khi mời Thẩm Kinh Trĩ vào Thạch Lựu điện, Trịnh Như liền nói: "Cô nương, theo quy củ ta phải thay y phục cho cô nương, nếu có gì thất lễ, mong cô nương thứ lỗi."

Thay y phục chính là khám xét người, điều này đã được Tư Khâm ma ma dạy bảo, Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên sẽ không cảm thấy bị xúc phạm. Nàng mỉm cười dang hai tay ra, nói: "Làm phiền cô cô rồi."

Trịnh Như chỉ kiểm tra xem trên người nàng có được vật hay hung

khí gì không, nếu không có thì sẽ không khám xét lại nữa.

Thẩm Kinh Trĩ từ đầu đến chân đều là y phục mới, ngoài đôi trâm cài trên đầu và hoa tai trên tai ra thì không còn đồ trang sức bằng vàng ngọc nào khác, trên người sạch sẽ gọn gàng, không có gì sai sót.

Trịnh Như kiểm tra kỹ lưỡng, rồi lui về sau một bước: "Đã quấy rầy cô nương, điện hạ còn đang bận, đợi điện hạ xong việc mới quay về Thạch Lựu điện nghỉ ngơi."

Nói xong, bà ta gọi một đại cung nữ đến: "Nếu cô nương có việc gì cần, cứ phân phó nàng ấy, ta có việc xin phép đi trước."

Thẩm Kinh Trĩ tiễn bà ta ra cửa, Thạch Lựu điện lập tức đóng lại, chỉ còn lại một căn phòng yên tĩnh.

Thích Tiểu Thu bước lên đỡ tay Thẩm Kinh Trĩ, dìu nàng ngồi xuống ghế ở gian chính.

Thạch Lựu điện có hai tầng, tầng một là gian chính có nhĩ thất, noãn các và tấm điện; tầng hai có cấm thất, sân và một tấm điện khác.

(Nhĩ thất: phòng khách. Noãn các: phòng ấm. Tấm điện: phòng ngủ. Cấm thất: phòng đánh đàn)

Dục Khánh cung của Thái tử so với Trường Tín cung thì đúng là nhỏ bé, nhưng so với phủ đệ bình thường thì lại càng thêm tinh xảo uy nghi.

Sau khi Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống, đại cung nữ kia bước lên, khom người hành lễ: "Thẩm cô nương, ta là đại cung nữ dưới trướng Trịnh Như cô cô, họ Diêu, tên Triều Đồng, cô nương thích uống trà gì? Ta sẽ chuẩn bị ngay cho cô nương."

Thẩm Khinh Trĩ còn chưa lên tiếng, Thích Tiểu Thu đã nói: "Diêu tỷ tỷ, cô nương nhà chúng ta thích uống trà nhài."

Diêu Triều Đồng khom người hành lễ lần nữa, nhanh chóng lui xuống làm việc.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn Thích Tiểu Thu, bấy giờ nàng ấy mới nói: "Cô nương, vừa rồi ta thấy phòng ngủ bên trong chia làm hai gian, gian ngoài có giường La Hán, không bằng cô nương vào đó nằm nghỉ một lát cho đỡ mệt."

Thẩm Khinh Trĩ nhìn sắc trời, lúc này trăng đã lên cao, đèn đuốc sáng trưng. Bầu trời nhỏ bé phía trên Trường Tín cung chỉ có thể nhìn thấy những đốm sao lấp lánh, không thấy mây trời bao la.

Thẩm Khinh Trĩ nhắm tính một chút, lần này không chắc chắn lắm, nàng nói: "Cứ chờ một chút đã, nếu đến giờ Hợi mà điện hạ vẫn chưa xong việc, chúng ta nghỉ ngơi cũng chưa muộn."

Thẩm Khinh Trĩ thật sự không quen Thái Tử trẻ tuổi này, nếu suy xét về chuyện của hãn với đế hậu, Thẩm Khinh Trĩ còn có thể nắm bắt được đôi chút, nhưng những chuyện nhỏ nhặt trong cung, Thẩm Khinh Trĩ thật sự không đoán ra được. Nàng căn bản không biết Tiêu Thành Dục đang nghĩ gì, nên thật sự không thể nào đoán được.

Không đoán được thì thôi, cứ tùy cơ ứng biến là được.

Thẩm Khinh Trĩ cũng khá thoải mái, nàng ngồi buồn chán ở gian chính một lúc, rồi hỏi Diêu Triều Đồng đang bưng trà lên: "Diêu cung nữ, ở đây có sách gì để đọc không?"

Cung nhân đến Thạch Lự điện thị tẩm, tuy rằng ở Xuân Cảnh Uyển ngày nào cũng nghe giảng, cũng biết đọc biết viết, nhưng chỉ cần vào đến Thạch Lự điện đều vô cùng căng thẳng, sợ mình làm sai điều gì khiến Thái Tử không vui, phần lớn đều ngồi chờ đợi trong gian chính.

Sớm đã nghe danh Thẩm cô nương đặc biệt, nhưng không ngờ nàng lại bình tĩnh tự nhiên đến vậy, không chút sợ hãi.

Khi nghe Thẩm Khinh Trĩ hỏi, lúc đầu Diêu Triều Đồng hơi ngây người, nhưng nàng ấy dù gì cũng làm việc trong Dục Khánh cung nên khá lanh lợi, liền đáp: "Hồi cô nương, có thì có, nhưng đều là những cuốn thoại bản cũ từ nhiều năm trước, chẳng qua là di vật còn sót lại, không có sách mới nào cả."

"Trước đây" mà nàng ấy nhắc đến là của tiên Thái Tử, tức đương kim Hoảng Trị Đế lúc còn ở đây.

Thẩm Khinh Trĩ nghe vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc: "Nếu đã lưu giữ suốt hai mươi năm, quả thực là đồ quý hiếm. Nếu tìm được vài cuốn, xin làm phiền Diêu cung nữ vậy."

Diêu Triều Đồng vội nói: "Chuyện của cô nương sao có thể gọi là phiền được. Cô nương cứ dùng trà, ta đi một lát sẽ quay lại."

Nàng ấy đi rồi, Thẩm Khinh Trĩ lại bắt đầu buồn chán ngồi đợi. Thích Tiểu Thu cũng không biết phải làm gì giết thời gian, chủ tớ một ngồi một đứng, cứ thế ngẩn người.

Một khắc sau, khi đang hơi mơ màng buồn ngủ, Thẩm Khinh Trĩ nghe thấy tiếng bước chân. Nàng có chút ngại ngủ nên không để ý kỹ, cứ ngỡ là Diêu Triều Đồng tìm sách trở về, đợi khi bước chân gần hơn, nàng mới mỉm cười hỏi: "Tìm được sách hay gì rồi ư?"

Đáp lại nàng chỉ là một khoảng lặng đầy tĩnh mịch.

Thẩm Khinh Trĩ ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy ngoài cửa phòng đóng chặt có vài bóng dáng lơ mờ, thoạt nhìn có khoảng năm người. Thẩm Khinh Trĩ giật mình, cơn buồn ngủ tan đi quá nửa, nàng vội đứng dậy, đang định tiến lên nghênh đón thì cửa lớn của Thạch Lự điện chậm chậm mở ra.

Cung đăng dầy đặc, thân ảnh cao lớn đứng ngoài cửa, đổ xuống mặt đất một cái bóng mờ tối.

Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn kỹ cũng biết người đến là ai.

Lúc trước nàng còn tỏ ra thoải mái tự nhiên, nhưng đến khi người nọ đến gần, nàng lại hiềm khi có chút căng thẳng. Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, bước nhanh lên phía trước, khẽ nhún gối hành lễ: "Tham kiến Thái Tử điện hạ, điện hạ cát tường."

Giọng nàng trong trẻo dịu dàng, đôi khuyên tai hồng ngọc lay động, ánh sáng lấp lánh chiếu lên khuôn mặt thanh tú, để lại một vệt sáng trong suốt. Thẩm Kinh Trĩ mày tựa viễn sơn, môi đỏ như chu sa, hoa mẫu đơn yêu kiều giữa trán tựa đoá xuân sắc nở rộ, khiến ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Thành Dục như bị hút vào.

Chỉ một ánh nhìn, đã khó lòng quên được.

Tiêu Thành Dục hơi rũ mắt, gương mặt góc cạnh tựa đao khắc nghiêng đi, ánh nhìn lạnh lùng thoáng lướt qua hàng mi của Thẩm Kinh Trĩ.

Lạnh nhạt, nhưng không hề cứng rắn.

Thẩm Kinh Trĩ giữ dáng vẻ đoan trang, sống lưng thẳng tắp, tư thái đoan nhã tĩnh lặng như Bồ Tát.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng một lúc, mới thản nhiên mở miệng: "Đứng lên đi."

Thẩm Kinh Trĩ thẳng người, đôi mắt phượng khẽ sụp xuống, đuôi mắt ửng hồng, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn cũng dần hiện lên sắc hồng e lệ, giọng nói thanh thoát như hoàng oanh: "Đa tạ điện hạ."

Thanh âm ấy vừa ngọt ngào vừa dịu dàng e thẹn, mềm mại vừa đủ

khiến người nghe khó lòng rời mắt. Nếu là người khác, hẳn sẽ không nhìn được mà ngẩng nòng từ đầu đến chân, nhưng Tiêu Thành Dục lại không phải người tầm thường. Hắn chỉ khẽ “ừ” một tiếng, rồi sai bước đi vào trong điện.

Phía sau hắn, Niên Cửu Phúc mang gương mặt nho nhã, ôm theo một chiếc hộp khóa kín, nhanh chóng theo vào.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn đứng yên ở gian ngoài, không tiến lên cũng chẳng tỏ vẻ sợ hãi, nàng chỉ lặng lẽ đứng đó, dung nhan rực rỡ dưới cung đăng bừng sáng tựa hoa nở.

Niên Cửu Phúc theo Tiêu Thành Dục vào tầm điện, đặt chiếc hộp trên bàn rồi sai cung nhân dâng trà nóng, điểm tâm, hoa quả. Xong xuôi, hắn đuổi hết cung nhân ra ngoài, sau đó nói với Diêu Triều Đồng đang vội vã tiến đến: "Lát nữa mời Thẩm cô nương vào tầm điện hầu hạ."

Hắn nói vậy, trong mắt còn ẩn ý cười, rồi lại ghé sát bên Tiêu Thành Dục nói: "Thẩm cô nương là do nương nương sắp xếp, nếu đuổi đi thì không hay lắm. Chi bằng cứ để nàng ấy ở lại hầu hạ điện hạ, dâng trà rót nước cũng được, coi như nể mặt nương nương."

Tiêu Thành Dục thật ra cũng không có ý đuổi Thẩm Kinh Trĩ đi. Người do mẫu hậu chọn, tất nhiên phẩm hạnh không thể sai lệch. Mẫu hậu nói nàng đến để giúp hắn thư giãn xua tan muộn phiền, thì cứ để nàng làm vậy đi.

Niên Cửu Phúc nói một câu rất khéo léo, không để Tiêu Thành Dục phải tổn thêm lời nào.

Vừa mở khóa chiếc hộp, hắn vừa nói: "Được."

Niên Cửu Phúc như được ban đại ân, thở phào nhẹ nhõm: "Tạ điện hạ khai ân."

Thẩm Khinh Trĩ đã được Diêu Triều Đồng mời vào tắm điện. Vừa bước vào, nàng đã thấy chiếc hộp lớn đặt trên bàn, liền đoán Tiêu Thành Dục đang bận xử lý chính sự, lúc này chắc chắn không có tâm tư nghĩ đến chuyện nhi nữ tình trường.

Nhưng không nghĩ đến chuyện ấy, không có nghĩa là nàng không thể làm gì.

Nàng tiến vào, lễ nghi chỉnh tề hành lễ với Tiêu Thành Dục, rồi hé miệng như định nói gì với Niên Cửu Phúc. Nhưng vừa mở miệng, nàng lại như con thỏ nhỏ bị kinh sợ, khẽ ngậm miệng lại, đôi mắt đỏ hoe.

Rõ ràng nàng không dám lên tiếng làm phiền Tiêu Thành Dục.

Niên Cửu Phúc nhìn nàng như vậy không khỏi mềm lòng, bèn hạ giọng hỏi: "Cô nương có điều gì muốn nói?"

Khuôn mặt Thẩm Khinh Trĩ thoáng ửng đỏ, thanh âm vừa đủ để Tiêu Thành Dục nghe thấy, nhưng cũng đòi hỏi hẳn phải tập trung mới có thể nghe rõ từng lời: "Niên đại bạn, nếu điện hạ không cần ta hầu hạ, vậy ta có thể đọc sách được không?"

Nàng nói với Niên Cửu Phúc, nhưng ánh mắt lại lén lút quan sát Tiêu Thành Dục. Thấy hẳn mặt không đổi sắc, không vui không giận, dường như không bị làm phiền, Thẩm Khinh Trĩ mới hơi yên lòng.

Chỉ nghe Niên Cửu Phúc đáp: "Nếu cô nương muốn bầu bạn với điện hạ, thì cứ đọc sách, uống trà. Nếu mệt mỏi quá cũng có thể lên lầu nghỉ ngơi, điện hạ sẽ không trách tội."

Thẩm Khinh Trĩ chớp mắt, trên mặt nở nụ cười e thẹn, giọng nói vui mừng: "Thật vậy sao?"

Thanh âm trong trẻo như tiếng chuông ngân vang bên tai Tiêu

Thành Dục.

Niên Cửu Phúc đáp lại: "Thật vậy."

Thẩm Kinh Trĩ mới nhẹ nhàng thở phào: "Vậy thì để ta hầu hạ điện hạ là được rồi."

Niên Cửu Phúc sắp xếp cho Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên chiếc giường La Hán ở gian ngoài tẩm điện, Diêu Triều Đồng nhanh chóng dâng trà và sách, sau đó không nhiều lời, chỉ khẽ hành lễ rồi lui xuống.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ lướt qua, thấy Tiêu Thành Dục đang cau mày đọc tấu chương, rõ ràng bận rộn không thể phân tâm, nên nàng cũng an nhàn tự tại cầm một quyển sách lên đọc.

Những quyển sách trong Thạch Lựu điện đều là sách cũ lưu lại từ hai mươi năm trước, hầu như chưa từng có ai động đến, vì thế vẫn sạch sẽ tinh tươm, không có chút dấu vết nào.

Thẩm Kinh Trĩ tùy ý chọn một quyển sách có tựa đề "Lệ Châu", rồi lật ra đọc.

Bên này nàng ung dung say mê với sách, bên kia Niên Cửu Phúc đã mài mực xong cho Tiêu Thành Dục rồi lặng lẽ lui ra, đứng ở cửa tẩm điện quan sát.

Trong gian ngoài tẩm điện chỉ còn lại hai người.

Thái Tử điện hạ một lòng bận rộn vì quốc sự, chẳng hề để tâm đến Thẩm Kinh Trĩ, mắt không rời tấu chương, bút lông thỉnh thoảng lướt trên giấy vài nét rồi lại đặt sang một bên, biểu hiện sự tập trung đến cực điểm.

Thẩm Kinh Trĩ bề ngoài có vẻ đang đọc sách chăm chú, nhưng thật ra luôn len lén quan sát Tiêu Thành Dục. Nàng lấy quyển sách làm bình phong, thi thoảng lại liếc nhìn hắn vài lần.

Nhìn càng lâu, Thẩm Kinh Trĩ càng cảm thấy trời xanh thật bất công.

Tiêu Thành Dục là thiên chi kiêu tử, lại mang dung mạo xuất chúng như vậy. Đôi mày kiếm sắc nét, đôi mắt như vì sao sáng, chỉ nhìn một lần cũng đủ khiến người ta khó mà quên được. Thẩm Kinh Trĩ ngẩng nhìn một lúc, cảm thấy thật vui tai vui mắt, trong lòng thỏa mãn nên cúi đầu đọc sách tiếp.

Nàng không hề hay biết, khi nàng cúi đầu, Tiêu Thành Dục đã ngẩng lên nhìn nàng một cái.

Nữ tử này, vậy mà lại dám lén nhìn hắn. Lá gan cũng thật lớn.

Tiêu Thành Dục thực ra chỉ thoáng chú ý một chút đến Thẩm Kinh Trĩ rồi thôi. Hắn bận rộn đến mức không còn tâm trí nào để ý đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Làm Hoàng Đế đã khó, nhưng làm Thái Tử còn khó hơn nhiều. Khi còn là hoàng tử, ai cũng mong được làm Thái Tử. Nhưng khi đã là Thái Tử rồi, trên thì có Hoàng Đế, dưới thì có các huynh đệ thần tử, ngoài còn có hoàng thúc, hắn như đứng trên vách núi cheo leo, chỉ cần một bước sai lầm sẽ muôn đời vạn kiếp không thể quay đầu.

Dù vậy, đã đọc qua biết bao sử sách, Tiêu Thành Dục hiểu rõ hắn chính là Thái Tử may mắn nhất từ trước đến nay. Đã may mắn hơn người, hắn càng phải nỗ lực hơn nữa để không phụ kỳ vọng của phụ hoàng và mẫu hậu.

Tiêu Thành Dục khẽ day ấn đường có phần căng thẳng, rồi lại cầm bút tiếp tục đọc tấu chương tiếp theo.

Bóng đêm dần phủ kín, ánh nến trong điện lay động.

Cuối cùng, Tiêu Thành Dục cũng đọc xong một chõng tấu chương.

Hắn đặt bút son xuống, định nghỉ ngơi một chút, nhưng lại nghe thấy một âm thanh khe khẽ không xa.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía đó, thấy cuốn Lệ Châu che khuất gần hết khuôn mặt của Thẩm Kinh Trĩ. Một tay nàng giữ sách, tay còn lại che trên mặt, khẽ khàng như đang khóc.

Tiêu Thành Dục hơi nhíu mày, quả quyết đặt bút xuống, bước về phía nàng.

Một bước, hai bước, khi hắn đến gần, vừa vén cuốn sách lên liền bắt gặp ánh mắt đỏ hoe của Thẩm Kinh Trĩ. Đôi mắt nàng long lanh ánh nước, trên gương mặt trắng mịn còn đọng một giọt lệ chưa kịp rơi xuống.

Ngọn cung đăng chiếu rọi làm giọt lệ lấp lánh như viên châu sáng ngời, quả thực xứng đáng với cái tên Lệ Châu.

Tiêu Thành Dục hiếm khi sinh lòng tò mò, hắn đưa tay rút cuốn sách khỏi tay nàng rồi hỏi: “Khóc gì vậy?”

Thẩm Kinh Trĩ giật mình run lên, giọt lệ trên má thuận theo cổ rơi xuống, tan vào trong lớp cổ áo.

Tiêu Thành Dục bỗng cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Hắn thấy nàng như bị dọa ngốc, chỉ ngẩn người nhìn hắn, bèn nhíu mày hỏi lại: “Khóc cái gì?”

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới bừng tỉnh, vội vàng lau nước mắt. Vì không trang điểm đậm nên nàng không bị lem mặt.

“Thiếp... thiếp vì đọc sách quá nhập tâm nên xúc động rơi lệ, làm phiền đến điện hạ, thật là tội đáng chết.”

Giọng nàng nói vô cùng lưu loát.

Tiêu Thành Dục: "..."

Nàng xem sách mà khóc sao? Tính tình mềm yếu như nước vậy ư? Hẳn cảm thấy không giống lắm.

Tiêu Thành Dục ném cuốn sách qua một bên, ngồi xuống bên cạnh nàng, mượn ánh nến quan sát gương mặt nghiêng của nàng. Gương mặt Thẩm Kinh Trĩ đã trút bỏ vẻ ngây ngô ngày xưa, chỉ còn lại nét kiêu diễm động lòng người.

Có lẽ vì năm xưa từng có lần gặp gỡ, hoặc do nàng là người mẫu hậu đích thân chọn lựa, nên Tiêu Thành Dục đối với nàng cũng kiên nhẫn hơn người khác, thậm chí còn mở miệng hỏi: "Thật là như vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ ngán ra, dường như không hiểu ý hắc, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe trông vừa đáng thương vừa đáng yêu. Nàng chớp mắt nhìn hắc, lại lặng lẽ rơi một giọt lệ: "Điện hạ... chẳng lẽ người không thích thiếp?"

Giọng nói của nàng mang đầy vẻ uất ức, âm thanh trong trẻo cũng trở nên ảm đạm không còn chút sức sống nào.

Tiêu Thành Dục khẽ nhượng mảy, bỗng cảm thấy nàng có chút thú vị, sinh lòng muốn trêu chọc nàng một chút.

"Hử? Vì sao Kinh Trĩ lại nghĩ như vậy?"

Bất ngờ nghe thấy tên mình từ miệng hắc, Thẩm Kinh Trĩ sửng người, hoàn toàn không nghĩ rằng Tiêu Thành Dục sẽ nhớ rõ tên nàng. Nàng ngơ ngác nhìn hắc, chưa kịp đáp lại thì đã thấy hắc khẽ cúi đầu, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai nàng: "Kinh Trĩ nghĩ rằng, cô không thích nàng sao?"

Hơi thở của hắc gần kề, mùi long diên hương trên người hắc xộc vào mũi khiến Thẩm Kinh Trĩ thoáng ngẩn ngơ.

Mùi hương này, quả thật bá đạo quá mức.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt, khuôn mặt đỏ bừng, khẽ nói: “Thiếp đến hầu hạ điện hạ nghỉ ngơi, nhưng điện hạ lại thờ ơ với thiếp, chỉ mãi mê chính sự, khiến thiếp lo lắng và buồn phiền.”

Lời nói này đầy ảm ức, thật đáng thương. Nếu là nam nhân bình thường e rằng sẽ mềm lòng ngay, ôm lấy để an ủi, xoa dịu nỗi buồn của mỹ nhân. Nhưng Tiêu Thành Dục vẫn chỉ ngồi bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, không có bất kỳ động tác nào.

Thẩm Kinh Trĩ nói xong, khẽ cắn môi đỏ, đuôi mắt ửng hồng hơi nhướn lên, yếu ớt nhìn Tiêu Thành Dục như chỉ mong một lời hứa từ hắn.

Tiêu Thành Dục vẫn rũ mắt nhìn nàng, trên gương mặt tuấn tú luôn lạnh lùng, dường như băng tuyết tan chảy, hiếm khi lộ ra chút ý cười.

Nam nhân anh tuấn đến cực điểm, cũng là mỹ nam.

Dáng vẻ mỹ nam mỉm cười khiến tim Thẩm Kinh Trĩ đập mạnh, ngay sau đó, nàng bị Tiêu Thành Dục ôm chặt vào lòng, tấm lưng mảnh mai va vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

“Điện hạ...” Thẩm Kinh Trĩ kinh hô.

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn nàng, cười nói bên tai: “Kinh Trĩ, nàng vào cung năm mười bốn tuổi, ban đầu hầu hạ ở Trữ Tú cung, sau vì biết chữ được tuyển vào Thư Âm Trai của mẫu hậu. Chỉ trong bốn năm, nàng trở thành đại cung nữ của Thư Âm Trai, có thể hầu cận bên mẫu hậu. Mẫu hậu chọn cung nữ hầu hạ cô, người đầu tiên và cũng nên là duy nhất được chọn chính là nàng.”

“Cô hỏi nàng, một nữ tử được mẫu hậu coi trọng như vậy, lẽ nào lại

khóc vì một cuốn thoại bản tình yêu từ hai mươi năm trước?”

Thẩm Khinh Trĩ: “...”

Thẩm Khinh Trĩ mím môi, bị hắn ôm chặt trong lòng, chỉ có thể dựa vào hắn, nghe hắn trêu chọc mình.

“Cô nghĩ, nàng cũng sẽ không vì cô thờ ơ mà âm thầm buồn rầu lo sợ.” Tiêu Thành Dục tiến lại gần hơn, môi mỏng gần như chạm vào gương mặt mềm mại của Thẩm Khinh Trĩ, đôi mắt sắc như chim ưng nhìn chăm chăm vào nàng, không để nàng né tránh.

Nhưng ngoài dự liệu của Tiêu Thành Dục, Thẩm Khinh Trĩ không hề né tránh.

Hắn chỉ thấy mắt nàng khẽ rung, sau đó nàng ngẩng đầu dứt khoát đặt một nụ hôn nhẹ lên mặt hắn. Thẩm Khinh Trĩ hôn xong liền rời đi, hai mắt vẫn đỏ, nhưng trong ánh mắt không còn vẻ ảm ức đáng thương, chỉ còn lại nét xuân sắc rạng rỡ.

Nàng vươn ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực rắn chắc của Tiêu Thành Dục, vuốt ve như đang an ủi một con mèo xù lông, dịu dàng và tử tế.

“Điện hạ,” thanh âm uyển chuyển mở miệng gọi, “nếu ta không rơi vài giọt nước mắt, làm sao điện hạ để ý đến ta?”

Nàng không trả lời câu hỏi của Tiêu Thành Dục, mà trực tiếp hỏi lại, chỉ là trong lời nói vẫn mang chút ảm ức. Không cần tỏ ra đáng thương yếu đuối, cũng không cần xưng “thiếp” liên tục, những từ đó suýt làm Thẩm Khinh Trĩ cắn đứt lưỡi, Tiêu Thành Dục chắc cũng không quen nghe.

Quả nhiên, khi nàng đổi cách xưng hô, Tiêu Thành Dục không hề khó chịu.

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu, bắt chước dáng vẻ vừa rồi của Tiêu Thành Dục, thì thầm bên tai hắn: "Điện hạ, hôm nay ta tắm gội thay y phục, búi tóc trang điểm, bận rộn suốt một canh giờ, cuối cùng còn vẽ một đóa mẫu đơn xinh đẹp lên trán. Nếu điện hạ không nhìn ta lấy một cái, chẳng phải một canh giờ đó uổng phí sao?"

Thẩm Khinh Trĩ nói đầy lý lẽ, nhưng hơi thở như lan, thanh âm uyển chuyển. Thân hình mềm mại mảnh mai của nàng áp sát lồng ngực Tiêu Thành Dục, hai người ôm nhau thân mật như đôi tình nhân gần gũi nhất trên đời.

Yết hầu Tiêu Thành Dục khẽ động, trong lúc lên xuống, cảm giác phiền muộn trong lòng càng dâng trào, khiến lòng bàn tay hắn hơi rịn mồ hôi.

Xuân ý đậm đà, ấm áp tràn trề.

Tiêu Thành Dục cúi xuống nhìn Thẩm Khinh Trĩ, hơi thở hai người quấn quýt, hương tô hợp và long diên hương lan tỏa, một mềm một cứng một hít một thở, đều là hơi nóng mê người.

Đôi mắt Thẩm Khinh Trĩ lúng liếng, vẻ quyến rũ lộ rõ: "Điện hạ thấy hôm nay dung nhan của ta thế nào? Có phải... đẹp đến kinh điển không?"

Nàng đầy tự tin, nụ cười rạng rỡ ẩn hiện giữa đôi mày, hoàn toàn chẳng còn dáng vẻ yếu đuối vừa nãy.

Tiêu Thành Dục không hề tức giận trước sự thay đổi này của nàng, ngược lại, sâu trong lòng hắn lại dâng lên một niềm vui khó tả. Niềm vui ấy khiến hắn đang giữa cơn gió mưa bất định, cuối cùng cũng có thể thả lỏng tâm trí. Hắn không đáp lời nàng, chỉ cúi xuống, dùng sự mạnh mẽ và hơi ấm của mình chiếm lấy đôi môi mềm mại của nàng.

Thẩm Khinh Trĩ không kịp đề phòng, lập tức bị hắn cướp đi hơi thở. Nàng khẽ kêu lên một tiếng, đôi tay mềm như không xương đập nhẹ

lên lồng ngực hần. Nhưng sự phản kháng yếu ớt ấy chẳng thể khiến Thái Tử điện hạ buông tha nàng.

Tiêu Thành Dục trầm thấp khẽ cười, cúi đầu hôn càng sâu hơn. Thân ảnh hai người quấn lấy nhau, hơi thở giao hòa, hương thơm vương vấn khắp không gian. Cho đến khi ngọn cung đăng trên chiếc bàn nhỏ khẽ nảy lên một tiếng “tách”, âm thanh mỏng manh như đánh thức hai kẻ đang chìm đắm trong men tình.

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu lên, giữa đôi mày chỉ thoáng nét cười, dường như không hề bị nụ hôn nóng bỏng vừa rồi làm rối loạn tâm trí.

Ngược lại, Thẩm Kinh Trĩ đã sớm đỏ bừng hai má, hơi thở gấp gáp. Đôi môi nàng khẽ run rẩy, vừa thẹn vừa trách móc: “Điện hạ, sao người lại thô bạo như vậy?”

Vừa nói, nàng vừa ngẩng đầu nhìn hần. Đến khi thấy đôi môi Tiêu Thành Dục còn vương sắc son hồng nhạt, vẻ lạnh lùng cứng rắn trên gương mặt hần dường như cũng được tô điểm thêm vài phần nhu hòa.

Thẩm Kinh Trĩ cẩn nhẹ bờ môi đang nóng rực của mình, vươn đầu ngón tay mềm mại khẽ lau đi vết son trên môi hần: “Điện hạ, người dính son rồi.”

Tiêu Thành Dục vẫn im lặng, như đang bình ổn lại hơi thở rối loạn. Vậy mà vì hành động của nàng, hơi thở vừa ổn định được đôi chút lại tiếp tục xao động. Hần bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang nghịch ngợm của nàng, thấp giọng nói: “Son này... ngon đấy.”

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ thầm mắng một câu “đồ háo sắc”, nhưng bên ngoài lại xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

“Điện hạ!”

Một thiếu nữ còn chưa hiểu hết chuyện đời, thẹn thùng như thế cũng là điều dễ hiểu. Tiêu Thành Dục không dò xét tâm tư nàng, chỉ trầm ngâm một lát rồi khẽ nói: "Mẫu hậu nói quả không sai."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại, ngơ ngác nhìn hắn: "Ý người là gì?"

Tiêu Thành Dục khẽ bật cười, không giải thích thêm, chỉ nói: "Đêm đã khuya rồi, an trí sớm đi."

Nếu là ngày thường, lời "an trí" của hắn chỉ có nghĩa là hắn sẽ một mình đi ngủ, còn cung nữ thị tẩm thì lên tẩm điện trên lầu hai ngủ. Nhưng hôm nay, nhất là sau khi nghe thấy mấy câu v.e v.ăn đổng đánh vừa rồi của hai người, ngay cả Niên Cửu Phúc cũng không dám chắc nữa.

Hắn thò đầu ra từ bên cửa, liếc nhìn Tiêu Thành Dục dò hỏi. Tiêu Thành Dục liền bực bội nói: "Ta bảo an trí."

Lần này Niên Cửu Phúc nghe hiểu rồi. Hắn vội gọi Diêu Triều Đồng và Thích Tiểu Thu đến hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ tẩy trang rửa mặt, thay bộ váy áo lụa đang mặc.

Đến khi Thẩm Kinh Trĩ xong xuôi mọi việc, khoác áo trung y bước vào gian trong tẩm điện, Tiêu Thành Dục cũng đã cởi hết áo ngoài, chỉ mặc trung y ngồi ở mép giường, vẻ mặt thư thái tùy ý lật xem quyển sách Lê Châu.

Thẩm Kinh Trĩ từng bước chậm rãi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Tiêu Thành Dục, vươn tay rút lấy quyển sách đặt sang chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

"Điện hạ, đêm đã khuya rồi, sớm nghỉ ngơi đi."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, tự mình nằm xuống kéo chăn đắp kín. Đợi Thẩm Kinh Trĩ cũng nằm xuống, Diêu Triều Đồng mới buông rèm trướng thạch lựu thêu bách phúc, thổi tắt đèn rồi lặng lẽ lui ra.

Trong tấm điện lập tức tối đen như mực.

Cả trong cung ngoài cung đều tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió xuân thổi vút qua bên ngoài, ngoài ra không còn bất kỳ âm thanh nào khác. Thẩm Kinh Trĩ nghe tiếng hô hấp đều đặn của Tiêu Thành Dục bên tai, bỗng thấy buồn ngủ, mơ màng nói: “Điện hạ, ngủ ngon.”

Nói xong, nàng bèn thoải mái chìm vào giấc mộng đẹp.

Bên cạnh nàng, Tiêu Thành Dục nghiêng đầu nhìn sang, trong đôi mắt hàng mày đều là vẻ thư giãn hiếm thấy.

Đợi nàng ngủ say, hắn mới khẽ nói: “Ngủ ngon.”

Chương 32: Hậu thưởng

Hôm sau vào giờ Mão, trời còn chưa sáng, Niên Cửu Phúc đã đứng bên ngoài gọi.

“Điện hạ, giờ Mão rồi ạ.”

Giọng hần rất nhẹ, nhưng Tiêu Thành Dục vốn ngủ không sâu nên lập tức mở bừng mắt.

Vừa tỉnh, hần còn chút ngơ ngác như chưa thoát khỏi giấc mộng. Hần nằm trên giường ngẩn người một lúc rồi mới dần dần tỉnh táo lại.

Đến khi hoàn toàn tỉnh giấc, hần mới chợt nhận ra có một người nữa đang nằm bên cạnh mình. Tiêu Thành Dục lập tức nhớ lại chuyện tối qua và câu “ngủ ngon” kia. Không hiểu vì sao, cơn khó chịu mỗi sáng thức dậy của hần vơi đi quá nửa.

Trong màn trướng tối đen như mực, Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, lặng lẽ ngắm gương mặt Thẩm Kinh Trĩ trong bóng tối. Ánh sáng quá yếu, hần chẳng nhìn rõ gì cả, chỉ có thể thấy thân hình nhỏ bé đang cuộn tròn ngủ say bên cạnh hần.

Cô nương này thật tốt tính, đến Thạch Lựu điện mà vẫn có thể ngủ ngon như vậy. Tiêu Thành Dục vô thức nhếch môi cười, hần nhẹ nhàng ngồi dậy, vén chăn ra nhưng rồi khựng lại.

Thẩm Kinh Trĩ nằm phía ngoài, hần muốn xuống giường thì nhất định sẽ làm nàng tỉnh giấc. Thế là việc xuống giường lại làm khó vì Thái Tử điện hạ vốn chưa bao giờ lưỡng lự kia.

Mãi đến khi Niên Cửu Phúc đẩy cửa bước vào, đứng ngoài màn

trưởng gọi một lần nữa, Tiêu Thành Dục mới thở dài một hơi, chậm rãi bò ra khỏi giường theo chỗ trống.

Nghe tiếng động, Niên Cửu Phúc nhẹ nhàng vén màn trưởng lên, liền thấy Thái Tử điện hạ đang chột vật bò ra từ cuối giường.

Tiêu Thành Dục: "..."

Niên Cửu Phúc: "..."

Sắc mặt Niên Cửu Phúc cứng đờ, vội vàng đỡ Tiêu Thành Dục đứng dậy, quỳ bên mép giường giúp Tiêu Thành Dục đi giày tất. Sau đó hẩn phất tay một cái, mấy tiểu hoạn quan bưng chậu nước, khăn ấm, bột đánh răng và lược chải tóc lặng lẽ lui ra ngoài. Hẩn cúi người, theo Tiêu Thành Dục bước ra khỏi nội điện.

Vừa ra ngoài, Niên Cửu Phúc không nhin được mà hít sâu một hơi. Tiêu Thành Dục liếc hẩn một cái, nét cười trên mặt dần tan đi, trở lại với dáng vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị thường ngày.

Niên Cửu Phúc nhắc nhở các tiểu hoạn quan hạ giọng, hầu hạ Tiêu Thành Dục rửa mặt thay thường phục.

Hiện không có lễ tiết gì lớn, tiểu triều hội cũng không cần mặc đại lễ phục. Gần đây Hoàng Thượng thân thể bất an, không thể lên triều sớm, nên mọi việc đều do Tiêu Thành Dục với tư cách Thái Tử thay mặt xử lý. Vì không ngồi trên long ỷ, chỉ có thêm một chiếc bảo tọa ở bên cạnh, nên hẩn chỉ mặc thường phục màu đen.

Niên Cửu Phúc thành thạo giúp hẩn mặc từng lớp áo, rồi thỉnh hẩn ngồi trước gương đồng để hoạn quan chuyên chải tóc vấn lên cho hẩn.

Tiêu Thành Dục chưa đến tuổi trưởng thành, tóc chưa thể búi hết mà vẫn phải để một phần đuôi tóc xõa phía sau, làm nổi bật vài nét trẻ trung. Khí thế của Thái Tử điện hạ quá áp bức, nếu không phải

nhờ mái tóc xõa kia, e rằng người ta sẽ quên mất hẳn mới chỉ mười chín tuổi.

Niên Cửu Phúc đứng hầu bên cạnh, chọn một miếng bánh hạch đào táo đỏ từ trong hộp thức ăn, đặt lên bàn trước mặt Tiêu Thành Dục.

“Điện hạ, hôm nay định thưởng thế nào ạ?”

Theo quy định trong cung, lần đầu tiên cung nữ thị tẩm sẽ được ban thưởng vàng bạc châu báu, như vậy cũng đủ rồi. Nhưng nghĩ đến nường nường và thái độ của Tiêu Thành Dục, Niên Cửu Phúc không dám sơ suất với Thăm cô nương, đành phải cẩn thận hỏi một câu.

Nhưng hẳn hỏi xong, Tiêu Thành Dục chỉ im lặng ăn bánh, không nói lời nào.

Niên Cửu Phúc: “...”

Niên Cửu Phúc cảm thấy Thái Tử thật quá khó chiều. Ngài ấy suy nghĩ sâu xa lại không bao giờ chịu nói rõ, thường làm người ta phải đoán tới đoán lui cả trăm lần, cuối cùng mới trả lời một cách mập mờ.

Nhưng hầu hạ Thái Tử đã nhiều năm, từ nhỏ hẳn đã ở bên cạnh nên cũng có thể đoán được vài phần, chắc sẽ không làm sai chuyện.

Thấy vẻ mặt Tiêu Thành Dục nhàn nhã ăn bánh, khác hẳn sự lạnh lùng u ám mỗi sáng đi triều, Niên Cửu Phúc ngẫm nghĩ một lát, bèn mạo muội hỏi: “Thêm một bậc thưởng cho Thăm cô nương?”

Tiêu Thành Dục không trả lời, lần này người lên tiếng lại là Thăm cô nương trong điện vốn tưởng đang ngủ say. Thanh âm nhẹ nhàng mềm mại của nàng vang lên: “Điện hạ, người dậy rồi sao?”

Tiêu Thành Dục khẽ dừng tay đang cầm bánh, Niên Cửu Phúc lập tức lao đến cạnh cửa nội điện, nhanh nhẹn đẩy cửa ra: “Thăm cô

nương, chào buổi sáng.”

Thẩm Kinh Trĩ đã mặc xong áo khoác ngoài, chỉ là tóc còn chưa kịp vấn, tùy ý dùng dải lụa buộc lại, xoắn sau lưng. Lốp trang điểm trên mặt nàng đã được tẩy sạch, dưới ánh đèn lồng lay động, gương mặt trắng trẻo thanh tú lại thêm vài phần dịu dàng.

Dường như nàng còn chưa tỉnh ngủ hẳn, gương mặt mơ màng đầy vẻ ngái ngủ lững thững bước ra khỏi tấm điện, đi thẳng đến bên Tiêu Thành Dục.

“Điện hạ, an khang.”

Vừa nói, khóe môi nàng khẽ nở nụ cười dịu dàng, tựa như đóa hoa quỳnh nở rộ trong đêm tĩnh mịch, hương thơm dịu dịu, thanh tao và nhã nhặn. Gương mặt mộc của Thẩm Kinh Trĩ càng toát lên vẻ ngây thơ đáng yêu, nhìn kỹ mới nhận ra nàng cũng chỉ vừa độ tuổi mười tám xuân xanh.

Búi tóc của Tiêu Thành Dục đã được vấn gọn, hắn cầm khăn ẩm lau tay, hỏi: “Sao nàng dậy sớm vậy?”

Thẩm Kinh Trĩ tiến đến gần hắn, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng mỉm cười đoan trang, dịu dàng đáp: “Thiếp hầu hạ điện hạ mỗi sáng là quy củ và cũng là bổn phận, hôm nay thiếp chậm trễ, mong điện hạ đừng trách phạt.”

Sau chuyện tối qua, Tiêu Thành Dục đã phần nào hiểu tính tình nàng. Thẩm Kinh Trĩ thật ra không quá xem trọng thân phận thái tử của hắn, nàng chỉ muốn leo cao, muốn trở thành người đứng trên người.

Cách hành xử lúc này của nàng cũng không phải để hắn xem, mà là để đám người Niên Cửu Phúc nhìn thấy.

Tiêu Thành Dục thấu hiểu tâm tư ấy nhưng cũng không cảm thấy

khó chịu với sự thẳng thắn đầy khôn khéo, thậm chí còn thấy nàng rất đáng yêu. Nhưng vì sắp phải lên triều, hắn cũng không có thời gian đùa giỡn nhiều với nàng.

Hắn đứng dậy nói: “Tối qua nàng hầu hạ vất vả rồi, sáng nay không cần phải hầu nữa, về nghỉ ngơi đi.”

Vừa dứt lời, Thẩm Kinh Trĩ lập tức cảm nhận được ánh mắt của mấy tiểu hoạn quan đã khác hẳn đi.

Tiêu Thành Dục quả thực rất biết cách hành xử, hắn hiểu mẫu hậu muốn gì, nàng muốn gì, và quan trọng hơn là hắn cũng biết bản thân mình muốn gì.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thẩm Kinh Trĩ thoáng hiện lên chút ửng đỏ, nụ cười càng thêm rạng rỡ. Không chút ngại ngùng trước mặt đám cung nhân, nàng tiến lên vài bước, nhẹ nhàng tựa người vào lòng Tiêu Thành Dục. So với hắn, nàng thấp hơn gần nửa cái đầu, để nhìn rõ gương mặt hắn nàng buộc phải ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, phô bày chiếc cổ mảnh mai trắng ngần của mình.

Hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng nhẹ nhàng nắm lấy thắt lưng hắn, giọng nói mềm mại ngọt ngào, hơi thở như lan tỏa hương thơm: “Điện hạ, thiếp không nỡ xa người.”

Cái dáng vẻ mềm mại tự nhiên này, thử hỏi có ai nỡ lòng buông bỏ?

Tiêu Thành Dục bỗng thấy tâm tình phơi phới, khoe môi khẽ nhếch lên thành nụ cười, bàn tay to lớn vươn ra ôm lấy eo nàng, vừa dày dặn vừa nóng ấm.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng dâng lên từ sống lưng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp, gương mặt trắng trẻo thoáng ửng hồng.

Tiêu Thành Dục cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào đôi mắt như hoa đào của nàng: "Cô, cũng không nở xa nàng."

Nghe được câu nói ấy, Thẩm Kinh Trĩ như thẹn thùng đỏ mặt, nàng vui mừng xen lẫn xấu hổ, đôi mi khẽ rung tựa như đôi cánh bướm nhè nhẹ đón mùa xuân.

Sau một lúc ngượng ngùng, Thẩm Kinh Trĩ bất ngờ kiễng chân, khẽ hôn lên má hảnh một cái, sau đó vội vã che mặt chạy về phía tấm điện, không quên "phịch" một tiếng đóng cửa lại, ngăn cách mọi ánh nhìn.

Tiêu Thành Dục: "..."

Mẫu hậu chọn nàng, chắc hẳn là vì nàng có diễn xuất quá tài tình, mọi hành động đều hoàn mỹ không chút sơ hở.

Nhưng... Tiêu Thành Dục đưa tay chạm vào gò má vừa bị nàng hôn, cảm giác mềm mại ấy dường như vẫn còn đọng lại, thật khó mà quên được.

Nụ hôn tạm biệt này quả thật khiến lòng người xao động.

Hắn khẽ bật cười, xoay người phất tay áo: "Lên triều."

Đợi Tiêu Thành Dục rời đi, trong Thạch Lựu điện lại trở nên yên ắng. Diêu Triều Đồng dẫn theo Thích Tiểu Thu đứng trước cửa, hỏi vọng vào: "Cô nương, người có muốn dậy không?"

Thẩm Kinh Trĩ không vội, uể oải ngáp một cái, thanh âm vẫn mang theo vẻ vui vẻ: "Điện hạ bảo ta ngủ thêm, vậy ta ngủ thêm một giấc nữa."

Từng câu từng chữ, như một tiểu cô nương được người cưng chiều mà nói ra vậy.

Diêu Triều Đồng chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra Thẩm cô nương này không hề tầm thường. Chỉ cần nhìn thái độ của Niên Cửu Phúc sáng nay là đã hiểu rõ mấy phần. Mặc dù không trực tiếp hầu hạ Tiêu Thành Dục lúc sáng sớm, nhưng nàng ấy cũng nghe được ít nhiều, nên càng thêm cẩn trọng với Thẩm Kinh Trĩ, không dám lơ là chút nào.

Thấy nàng nói muốn ngủ tiếp, Diêu Triều Đồng nhanh chóng đáp lời: “Cô nương, sáng nay muốn ăn gì? Vừa rồi đại thái giám Niên công công đã phân phó ngự trà tiểu thiện phòng chuẩn bị bữa sáng cho cô nương.”

Trong cung có ba tiểu thiện phòng dành riêng cho Hoàng Đế, Hoàng Hậu và Thái Tử, đồ ăn ở đây đều là cực phẩm. Đám đầu bếp trong ba tiểu thiện phòng cung này so với Ngự Thiện Phòng còn hơn một bậc.

Nghe đến đó, Thẩm Kinh Trĩ càng vui vẻ. Nàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Sáng nay ta muốn ăn bánh bao kẹp thịt và canh cay Hà Nam.”

Hai món này tuy không khó làm, nhưng lại không có trong danh sách bữa sáng của Trường Tín cung. Từ lúc Thẩm Kinh Trĩ bắt đầu được sủng ái ở Xuân Cảnh Uyển, nàng cũng chưa từng gọi món này, bởi thiện phòng không hề có sẵn.

Diêu Triều Đồng nghe vậy bèn cười đáp: “Vâng, cô nương cứ yên tâm nghỉ ngơi, ta sẽ lập tức đi chuẩn bị.”

Dứt lời nàng ấy dặn dò Thích Tiểu Thu vài câu trước khi rời đi.

Chờ nàng ấy đi xa, Thích Tiểu Thu mới hỏi: “Cô nương, có muốn dùng trà và thay xiêm y không?”

Qua lớp cửa phòng, Thẩm Kinh Trĩ lười nhác nói: “Người cũng đi nghỉ một chút đi, chẳng qua chỉ ngủ thêm một canh giờ thôi mà.”

Nói xong, nàng cởi bỏ áo ngoài, thoải mái nằm lại trên giường, nhắm mắt ngủ tiếp chẳng mấy may lo nghĩ gì.

Đến khi tỉnh dậy lần nữa, mặt trời đã lên cao. Thẩm Kinh Trĩ ngủ một giấc thật ngon, nằm trên giường một lúc lâu mới lười biếng gọi: "Người đâu."

Diêu Triều Đồng tự mình dẫn mấy tiểu cung nữ vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, mọi hành động đều vô cùng ân cần, khiến cho Thích Tiểu Thu cũng chẳng thể chen tay vào.

Thẩm Kinh Trĩ không để Thích Tiểu Thu bận rộn, vô cùng nhàn nhã để Diêu Triều Đồng hầu hạ mình thay y phục và vấn tóc. Đến khi mọi thứ hoàn tất, bữa sáng cũng đã được dọn lên.

Ngồi trong gian phòng sáng sủa rộng rãi, Thẩm Kinh Trĩ cúi nhìn bàn ăn đầy ắp đồ ngon. Món nàng gọi đều có, mà những món không gọi cũng có. Nàng thích cháo đậu xanh bách hợp, thích ăn các loại điểm tâm và xiu mại, tất cả đều được bày đầy đủ trên bàn. Thậm chí còn có một hộp gỗ ba tầng chạm trổ hoa văn đặt bên cạnh.

Diêu Triều Đồng cười nói: "Cô nương, Trịnh cô cô biết cô nương thích ăn điểm tâm nên đã làm thêm mấy đĩa, cô nương cứ tùy ý mang về dùng dần là được."

Nhìn đi, đây mới đúng là sự hiếu kính mà một "phi tần được sủng ái" nên có.

Thẩm Kinh Trĩ cong cong đôi mày, ý cười rạng rỡ, thanh âm cũng tràn đầy vui vẻ và hân hoan: "Vậy thì đa tạ Trịnh cô cô và Diêu cung nữ. Thật là chu đáo quá."

Diêu Triều Đồng khẽ khom người, giọng nói thành khẩn: "Đây đều là những việc ta nên làm."

Đương nhiên, Thẩm Kinh Trĩ cũng rất hào phóng, nàng gần như để lại phân nửa bàn ăn sáng cho Diêu Triều Đồng và Thích Tiểu Thu. Dùng xong bữa sáng, nhuyển kiệu đã chờ sẵn bên ngoài.

Thích Tiểu Thu dìu Thẩm Kinh Trĩ ra khỏi Thạch Lựu điện, Diêu Triều Đồng đứng ở cửa hành lễ với nàng lần nữa: "Cung tiễn cô nương."

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, mỉm cười với nàng ấy: "Ta sẽ quay lại."

Đợi Thẩm Kinh Trĩ trở về Xuân Cảnh Uyển, cung nhân trong uyển đều đến chúc mừng. Thẩm Kinh Trĩ cũng mỉm cười phát hồng bao, đây là lệ cũ lấy may.

Đợi mọi người đến gần đủ, Chu Hưng Hải mới vội vàng chạy tới: "Ôi chào cô nương, vừa rồi ta đi chuẩn bị thiện cho cô nương nên mới đến muộn, cô nương đừng chê trách."

Hắn ta thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, mấy ngày trước còn vênh mặt hất hàm sai bảo, bây giờ lại giống như đứa cháu hiếu thuận, gương mặt nở hoa.

Trong Trường Tín cung này, nịnh giàu đạp nghèo, phủng cao dẫm thấp chỗ nào cũng có, Chu Hưng Hải cũng không phải ngoại lệ, nhưng rõ ràng hắn ta là cao thủ trong số đó, mặt dày hơn cả tường thành.

Thẩm Kinh Trĩ sẽ không vì sự giả dối của hắn ta mà tức giận, cũng không vì sự nịnh nọt của hắn ta mà đặc ý. Trong mắt Thẩm Kinh Trĩ, hắn ta không đáng để nàng bận tâm dù chỉ nửa phần.

Vì vậy, sau khi nghe những lời nịnh hót của Chu Hưng Hải, Thẩm Kinh Trĩ cũng cười nói: "Làm phiền Chu công công rồi."

Thẩm Kinh Trĩ phẩy tay, Thích Tiểu Thu bước lên đưa hồng bao :
"Chu công công, cùng vui, cùng vui."

Chu Hưng Hải cười tủm tỉm nhận lấy hồng bao, lại nói: "Cô nương, trước đây là ta mắt mù không phân biệt được đá với ngọc, giờ may mắn tỉnh ngộ, biết nên trung thành với ai."

Hắn ta vừa nói vừa cúi đầu xuống, thanh âm hạ thấp: "Cô nương yên tâm, trước đây ai dám gây khó dễ cho cô nương, ta sẽ khiến kẻ đó khó chịu gấp bội, đảm bảo khiến cô nương hài lòng."

Thẩm Kinh Trĩ đang uống trà, nàng vẫn thích uống trà lài, cũng không vì được Thái Tử điện hạ sủng ái mà thay đổi. Nghe Chu Hưng Hải nói vậy, Thẩm Kinh Trĩ nhìn hắn ta với ánh mắt đầy ẩn ý: "Chu công công, người là đại thái giám của Xuân Cảnh Uyển, cũng là người tâm phúc do chính tay Thuần Huệ ma ma chọn lựa, người muốn làm gì, phải làm gì, đều là chuyện của người."

Thanh âm Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng êm ái, nếu chỉ nghe khẩu khí chỉ khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, nhưng nếu nghe kỹ lời nói, lại khiến người ta như rơi vào hầm băng: "Chu công công, ta nghĩ người nên hiểu rõ, mình vì sao mà làm vậy?"

Sắc mặt Chu Hưng Hải cuối cùng cũng thay đổi. Những ngày này, hắn ta suốt ngày đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ nịnh nọt lấy lòng, muốn bù đắp cho sự chậm trễ khinh thường trước đây, Thẩm Kinh Trĩ chưa từng lạnh nhạt, luôn ôn hoà tươi cười và khách khí.

Thời gian trôi qua, Chu Hưng Hải cho rằng Thẩm Kinh Trĩ là người hiền lành, sẽ không lật lại chuyện cũ.

Hắn ta luôn tác oai tác quái ở Xuân Cảnh Uyển, kiêu căng ngạo mạn, cũng cho rằng Thẩm Kinh Trĩ dù không trở mặt với hắn ta ngay lập tức, nhưng cũng không dám trực tiếp lật lại chuyện cũ, dù sao Thái Tử điện hạ cũng không thường xuyên lui tới hậu cung, cũng sẽ không có cảnh tượng náo nhiệt như các phi tần được sủng

ái như Nghi phi, Hiền phi hiện giờ, vậy thì hẳn ta có gì phải sợ?

Vì hẳn ta quay sang nịnh bợ Thảm Kinh Trĩ mà đắc tội với Vương Hạ Âm, Chu Hưng Hải cũng chỉ nghĩ mượn danh nghĩa của Thảm Kinh Trĩ để chèn ép Vương Hạ Âm, trả lại tất cả những gì nàng ta đã vênh váo hống hách trước đây.

Thế nhưng Chu Hưng Hải dù thế nào cũng không ngờ tới, Thảm Kinh Trĩ lại không đồng ý.

Nàng chỉ là một cung nữ đơn độc, không nhà không tộc, là người có thân phận thấp hèn nhất trong cung. Nhưng hiện giờ nàng không chỉ lọt vào mắt xanh của Thái Tử điện hạ, sau khi thị tẩm còn được Dục Khánh cung cung kính đưa trở về, điều đó có nghĩa là nàng cũng không phải là con chim sẻ mặc người khi dễ, dường như sắp bay lên cành cao rồi.

Sắc mặt Chu Hưng Hải càng lúc càng khó coi, nhưng hẳn ta không lập tức nổi giận mà cố gắng điều chỉnh hơi thở, để bản thân trông không quá hung dữ.

Hít thở sâu hai lần, Chu Hưng Hải mới ổn định được cơn tức giận trong lòng.

"Cô nương, cô nương, là ta đã suy nghĩ sai lầm." Chu Hưng Hải đưa tay lên, hung hăng tát vào mặt mình một cái.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", dấu tay đỏ chót in hẳn trên khuôn mặt trắng bệch của hẳn ta. Chu Hưng Hải tự tát mình đến mức đầu nghiêng sang một bên, sau đó mới dè dặt giọng nói: "Cô nương là cô nương, Xuân Cảnh Uyển là Xuân Cảnh Uyển, ta tất nhiên phải cố gắng làm việc cho Xuân Cảnh Uyển, chia sẻ lo lắng, giải quyết khó khăn cho Thuần Huệ ma ma."

Lời này nói đúng rồi.

Thảm Kinh Trĩ khẽ giăn lông mày, lộ ra vẻ mặt từ bi: "Chu công

công, người xem, không cần ta nói nhiều người đã hiểu hết rồi. Có sự thông minh lanh lợi này của người, ma ma sau này nhất định sẽ ung dung tự tại, không còn nhiều phiền não."

Chu Hưng Hải cúi đầu: "Cô nương yên tâm, ta nhất định tận tâm hầu hạ ma ma."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười. Âm thanh của nàng như tiếng chuông bạc vang vọng trong gió xuân ấm áp, nhưng khi lọt vào tai Chu Hưng Hải lại như tiếng chuông báo tử, khiến người ta lạnh sống lưng.

Thẩm Kinh Trĩ: "Chu công công từ trước đến nay luôn tính toán kỹ lưỡng, ta rất yên tâm."

Thẩm Kinh Trĩ nói xong, Chu Hưng Hải tự biết không thể ở lại lâu, vội vàng cúi đầu lui ra ngoài. Đợi hẵn ta đi ra khỏi dãy phòng bên phải, lúc này mới lau mồ hôi trên trán, quay đầu lại nhìn, cuối cùng cũng yên tĩnh với ánh mắt u ám.

Tiểu thái giám đi theo sau hẵn ta tiến lên nửa bước, lo lắng hỏi: "Sư phụ, chuyện này phải làm sao bây giờ?"

Chu Hưng Hải lửa giận ngập trời không có chỗ phát tiết, nghe thấy câu hỏi ngu ngốc đến cùng cực này, quay người lại cho tiểu thái giám một cái tát.

"Đồ ngu, người không nghe hiểu lời cô nương nói sao?" Hẵn ta vừa nói vừa bước nhanh về phía trước, không thèm nhìn tiểu thái giám khóe miệng đang chảy máu: "Người lập tức đến thiện phòng, nói với bọn họ buổi trưa nhất định không được chậm trễ thiện của Vương cô nương, nếu ai dám chậm trễ Vương cô nương, chính là đối đầu với ta."

Gò má tiểu thái giám đau rát, trong miệng toàn mùi máu tanh nhưng không dám kêu đau, chỉ ú ớ đáp: "Vâng."

Chu Hưng Hải đứng ở cửa thủy hoa, một lần nữa quay đầu nhìn dãy phòng bên phải, sau đó cúi đầu xuống đè nén tất cả lửa giận. Cuối cùng hắn ta cũng nhận ra, lần này mình đã thật sự nhìn nhầm người, đặt cược sai chỗ, không chỉ đắc tội với Thẩm cô nương, mà ở Thượng Cung Cục cũng không lấy lòng được.

Phải làm sao đây? Kế sách bây giờ chính là làm tôn tử ngoan của cả hai bên, không đắc tội với ai.

Dù sao hắn ta cũng là do Thuần Huệ đề bạt, những việc hắn ta làm cũng là do Thuần Huệ ngầm đồng ý, nếu lúc này hắn ta bị Thuần Huệ đẩy ra chịu tội thay, thì sau này Thuần Huệ ma ma còn sai bảo người khác như thế nào?

Hơn nữa, lần này Thuần Huệ e là cũng không được lợi lộc gì.

Chu Hưng Hải rùng mình, hắn ta dứt khoát quay đầu nhanh chóng đi tìm Thuần Huệ.

Hắn ta không nhìn thấy, tiểu thái giám che mặt rời đi với vẻ mặt đầy oán hận, còn trong góc có một bóng người cao lớn đang đứng.

Đó là bạn cũ của hắn ta, cũng là đối thủ cũ - Lý Đại Sơn.

Thẩm Kinh Trĩ không hề quan tâm đến Chu Hưng Hải, trong mắt nàng Chu Hưng Hải vẫn quá hấp tấp, chưa hiểu rõ tính cách của nàng mà đã hành động thiếu suy nghĩ, mới khiến cả hai bên đều không vừa lòng.

Đến nước này, hắn ta muốn lấy lòng cả hai bên đã không còn khả năng nữa.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu: "Cũng không biết Thái Tử điện hạ sẽ ban thưởng những gì, nhưng phần lớn là do Niên đại bạn

chọn lựa, hy vọng sẽ được những thứ thiết thực."

"Bạc quan trọng, trang sức cũng quan trọng," Thẩm Kinh Trĩ vui mừng khôn xiết, "Lần thị tẩm này đúng là kiếm lời rồi, vẫn là Hoàng Hậu nương nương nhân từ." Nàng đã ở Khôn Hòa cung bốn năm, trừ năm đầu tiên còn quá nhỏ, sau đó dần dần lớn lên, trở thành người lanh lợi bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, cơ hội hầu hạ bên cạnh bà ấy càng ngày càng nhiều.

Càng tiếp xúc với Tô Dao Hoa, Thẩm Kinh Trĩ càng thêm ngưỡng mộ vị Hoàng Hậu nương nương này. Trừ lần say rượu đó, bà ấy đã nói ra nỗi oán hận sâu kín trong lòng, nhưng cũng chỉ có hai ba câu, sau khi lau nước mắt, bà ấy lại là Hoàng Hậu nương nương bình tĩnh tự chủ thường ngày.

Bà ấy luôn biết mình muốn gì. Điểm này, Thẩm Kinh Trĩ rất giống bà ấy, vì vậy mới hiểu được từng bước đi của bà ấy, hiểu được tất cả những toan tính của bà ấy.

Trong tình hình Hoảng Trị Đế bệnh nặng, kỳ thực Thái Tử tốt nhất nên ngày ngày ăn chay niệm phật, bận rộn chính sự, nếu có thể ngủ ở phòng nghị sự thì càng tốt, thức khuya dậy sớm như vậy mới là trử quân mà nội các yêu thích nhất.

Nhưng Tô Dao Hoa lại cố tình sắp xếp cho nàng thị tẩm Thái Tử điện hạ,

Lần thị tẩm này, tuy Thẩm Kinh Trĩ không thật sự "phục vụ" Tiêu Thành Dục, nhưng tình cảm mẫu tử và lòng hiếu thảo lại được thể hiện rõ ràng. Bà cũng nói cho các lão thần biết, tuy Thái Tử còn trẻ nhưng có mẫu thân xuất thân từ đại gia tộc, ai cũng không thể tùy tiện ức hiếp hãm.

Đối với triều đình, đế hậu hòa thuận, gia đình ba người vui vẻ hòa thuận, Hoàng Hậu và Thái Tử mẫu tử tử hiếu như vậy, cũng khiến các triều thần yên tâm hơn không ít.

Điều này cũng có nghĩa là, Túc vương muốn tạo phản chắc cũng sẽ không có nhiều người ủng hộ.

Dù sao, ngoài xuất thân có chút thiếu sót, Tiêu Thành Dục gần như là người kế vị hoàn hảo.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cảm thán: "Haiz, người xem tay nghề thêu thùa của ta vốn đã không tốt, những thứ thêu ra ta còn không dám nhìn, bây giờ lại phải dựa vào thêu thùa để hành động, không biết đã đắc tội với vị thần tiên nào rồi."

Thích Tiểu Thu có chút không hiểu, nàng ấy chớp chớp mắt, hỏi thẳng: "Cô nương, ý cô nương là gì?"

Thẩm Kinh Trĩ cười có chút chua xót: "Hôm qua ta hầu hạ điện hạ, không hề thị tẩm, nhưng hôm nay lại được coi trọng như vậy, vậy người nói xem, hôm qua chúng ta đã làm những gì?"

Cung nữ phi tần có thị tẩm hay không đều sẽ được ghi chép rõ ràng, thị tẩm chính là thị tẩm, không thị tẩm chính là không thị tẩm, trừ khi Hoàng Đế hoặc Thái Tử tự mình sửa lại, che giấu sự thật, thì những ghi chép đó chính là sự thật.

Lần này là nàng hầu đêm, không giống với thị tẩm, lúc này cũng không nên thị tẩm, cơ hội này là do Hoàng Hậu ban cho.

Thích Tiểu Thu chỉ ngăn người một lát liền lập tức hiểu ra: "Hoàng Hậu nương nương!"

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười gật đầu, đưa tay lấy một miếng bánh hình con bướm trong đĩa sứ trắng, nhét vào miệng nàng ấy: "Trẻ nhỏ dễ dạy."

"Ta hầu hạ điện hạ, chỉ có thể chăm chú lắng nghe lòng hiếu thảo của điện hạ đối với Hoàng Hậu nương nương, sự lo lắng của điện hạ

đối với sức khỏe của Hoàng Hậu nương nương, và đúng lúc bày tỏ mình sẽ thành tâm cầu nguyện cho nương nương, như vậy điện hạ mới có thể coi trọng ta. Ta cũng phải đa tạ nương nương đã cho ta thể diện này."

Thẩm Kinh Trĩ vừa mới thêu một chiếc túi thơm cầu phúc cho bệ hạ cách đây mấy ngày, hiện tại nàng cũng phải thêu thêm một chiếc cho Hoàng Hậu nương nương.

Đây là lòng thành của nàng.

Thích Tiểu Thu cảm thán: "Cô nương thật biết nhìn xa trông rộng."

Thẩm Kinh Trĩ cười, trong mắt tràn đầy chiến ý và hứng thú: "Những vở kịch trong cung này, là từng màn từng màn nối tiếp nhau, không đến cuối cùng không ai biết được kết cục. Nhưng như vậy cũng thật sự đặc sắc, cao trào hứng khởi."

"Người nói xem, chẳng phải rất thú vị sao?"

Thích Tiểu Thu nhìn vẻ mặt nàng thích thú, không khỏi cười theo: "Thấy cô nương vui vẻ, ta cũng thấy vui vẻ."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghịch chỉ thêu trong giỏ vừa nói: "Cuộc sống có hy vọng, tự nhiên sẽ vui vẻ."

Nàng chọn mẫu thêu muốn làm cho Hoàng Hậu nương nương, lại chọn chỉ thêu: "Người cứ chờ xem, lát nữa tan chầu Thái Tử điện hạ sẽ lập tức đến thăm Hoàng Hậu nương nương, sau đó hai mẫu tử sẽ cùng nhau dùng bữa trưa thịnh soạn, rồi mới đi thăm bệ hạ."

Thích Tiểu Thu gần như là Thẩm Kinh Trĩ nói gì cũng tin cái đó, vì Thẩm Kinh Trĩ luôn bình tĩnh ung dung, nên nàng ấy càng thêm tin tưởng, bây giờ gần như là Thẩm Kinh Trĩ ra lệnh một tiếng là lập tức làm theo, không hề do dự.

"Cô nương thật thông minh." Nàng ấy khẳng định như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, vừa định tiếp tục công việc trong tay, thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ồn ào quen thuộc.

Trong nháy mắt, Giản Nghĩa công công đã dẫn theo một nhóm tiểu thái giám, vẻ mặt vui mừng đứng ở cửa cất cao giọng gọi: "Thẩm cô nương, Dục Khánh cung có thưởng."

Thẩm Kinh Trĩ được Thích Tiểu Thu dìu ra khỏi cửa phòng, nàng hướng Dục Khánh cung hành lễ, sau đó mới nói: "Tạ ơn Thái Tử điện hạ ban thưởng."

Giản Nghĩa cao giọng hô: "Cung nữ Thẩm thị Xuân Cảnh Uyển có lòng hiếu thảo, ân cần trung thành, ban thưởng năm mươi lượng bạc, một chiếc trâm cài tóc hình hoa sen bằng ngọc bích, hai đôi trâm cài tóc hình Như Ý bằng bạch ngọc, một chiếc trâm cài tóc hình hoa bướm bằng vàng, một đôi khuyên tai hình hoa bướm bằng vàng, một bộ ấm trà bằng sứ xanh, hai thất lụa ngũ sắc, bốn thất bông, một hộp Tô Hợp hương, một hộp hương dược....."

Nói một tràng như vậy, ngay cả Quý Ngôn và Viên Viên đi theo để lấy lòng cũng kinh ngạc há hốc mồm.

Thẩm Kinh Trĩ thì vẫn bình tĩnh, một lần nữa gồi hành lễ về phía Dục Khánh cung: "Tạ ơn điện hạ ban thưởng."

Giản Nghĩa cũng không nói nhiều, chỉ cười nói: "Cô nương đêm qua vất vả rồi, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, ta không làm phiền cô nương nữa."

Đợi Thích Tiểu Thu tiễn hân rời đi, trở về nhìn thấy ban thưởng bày đầy bàn, không khỏi kinh ngạc: "Thái Tử điện hạ thật sự hào phóng."

Số này gấp năm lần so với định mức, đều là do tư khổ của Tiêu

Thành Dục chỉ ra. Thấm Khinh Trĩ nhìn bộ ấm trà bằng sứ xanh, không khỏi cười: "Thái Tử điện hạ là một chủ tử tốt."

Không biết có phải do tình thân hòa thuận hay không, tóm lại, dưới sự quan tâm chăm sóc của Hoàng Hậu nương nương và Thái Tử điện hạ, sức khỏe của Hoảng Trị Đế có chút chuyển biến tốt đẹp, mỗi ngày đều có thể gặp các triều thần hỏi han quốc sự.

Tuy không thể khỏi hẳn, nhưng cũng khiến người ta phấn chấn, xua tan mây đen bao trùm hoàng cung vì bệnh tình của Hoàng Thượng, trên dưới hoàng cung cuối cùng cũng có sức sống của mùa xuân.

Mà sức sống này càng thêm rộn ràng vì các phi tần của Thái Tử vào cung.

Cuối tháng ba, Hoàng Thượng ra lệnh cho Hoàng Hậu soạn thảo ý chỉ, cho phép các thiên kim được sắc phong làm phi tần của Thái Tử trước đó vào Trữ Tú cung học tập.

Cuối tháng ba, cùng với những bông hoa nở rộ khắp kinh thành, bốn chiếc kiệu lớn lần lượt tiến vào cung.

Thái Tử lương đệ Tưởng Liên Thanh, Chương Nhược Tích, Thái Tử lương viện Phùng Doanh, Trương Diệu Hâm mặc áo bào trang trọng tiến vào hoàng cung.

Sau khi bốn phi tần của Thái Tử vào cung, không thể trực tiếp đến Dục Khánh cung, mà phải học tập ở Trữ Tú cung một tháng, đợi đến khi học xong mới có thể hầu hạ điện hạ.

Các nàng vào cung là đại diện cho việc các thế gia như Tưởng thị, Chương thị, Hà thị, Trương thị và cả Phùng thị đều nhận được ân điển, thần phục trử quân.

Ngày phi tần của Thái Tử vào cung, hoàng cung có thể nói là vô cùng náo nhiệt, phồn hoa như gấm.

Hoàng Hậu nương nương rất có tính toán, tổ chức lễ vào cung long trọng, sánh ngang với lễ vào cung của tứ phi năm đó, đã cho bốn vị tân phi đủ thể diện. Trong lúc nhất thời, Trữ Tú cung nổi bật, còn Xuân Cảnh Uyển lại ảm đạm.

Khi Dục Khánh cung chưa có phi tần, thì các cô nương ở Xuân Cảnh Uyển chính là quý nhân, nhưng nếu đã có các phi tần xuất thân danh giá, thì cung nữ thị tẩm lập tức trở nên vô giá trị.

Chỉ phong quang một hai ngày, đến tết Hàn Thực, đồ ăn và điểm tâm được đưa đến Xuân Cảnh Uyển từ thiện phòng đều là đồ cũ của tháng trước, trông rất khó coi.

Thuần Huệ không muốn chịu sự đối xử lạnh nhạt này, bà ta đã sống thoải mái ở Xuân Cảnh Uyển năm năm, ngay cả cung nữ thị tẩm cũng không dám làm càn trước mặt bà ta. Nhưng hiện tại thì có Thảm Kinh Trĩ không chịu phục tùng, sau có thiện phòng làm theo lời nói bề ngoài trong dịp tết Hàn Thực, Thuần Huệ không thể nào nuốt trôi cục tức này.

Vì là ngày lễ nên Thảm Kinh Trĩ và những người khác đều được nghỉ, Thảm Kinh Trĩ bèn bảo Thích Tiểu Thu cũng nghỉ ngơi, cùng nàng chơi cờ.

Thích Tiểu Thu không giỏi chơi cờ, ngay cả da lông cũng không hiểu, chỉ có thể đặt cờ lung tung, không ngờ lại có những ý tưởng kỳ lạ, khiến Thảm Kinh Trĩ phải suy nghĩ rất lâu khi đặt cờ, có chút khó khăn.

"Cô nương," Thích Tiểu Thu có chút buồn cười, "Ta đặt cờ tùy ý thôi mà, lung tung hết cả, sao cô nương lại nghiêm túc như vậy."

Thảm Kinh Trĩ cũng không tức giận, nghe vậy liền nhướn mày nói:

"Chơi cờ cũng như làm người, sao có thể qua loa được? Hơn nữa, ngày dài như vậy mà không có việc gì làm, đã có việc thì phải làm cho tốt, cũng không uổng phí những quân cờ này."

Nàng luôn có những lý lẽ mà người khác không nói ra được, Thích Tiểu Thu không khuyên được, chỉ đành tiếp tục chơi cờ cùng nàng. Nhưng không ngờ một ván cờ còn chưa kết thúc, bên ngoài đã vang lên một giọng nói dịu dàng: "Thẩm cô nương, chào buổi sáng."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn qua rèm châu giữa gian ngoài và gian trong, thì thấy Quý Ngôn đang đứng bên ngoài.

Quý Ngôn khẽ hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, mỉm cười: "Cô nương, vừa rồi Khôn Hòa cung có người đến, nói nương nương gọi cô nương đến đó."

Từ khi đến Xuân Cảnh Uyển, Thẩm Kinh Trĩ đã nửa tháng không gặp Hoàng Hậu nương nương, không ngờ hôm nay là ngày lễ, Hoàng Hậu nương nương lại nhớ đến nàng.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ không hề kinh ngạc, nàng mỉm cười nói: "Được, ta sẽ chuẩn bị ngay, lập tức đến đó."

Quý Ngôn dừng lại một chút, rồi nói: "Cô nương vất vả rồi."

Thẩm Kinh Trĩ không nói nhiều với nàng ta, chỉ bảo Thích Tiểu Thu thay cho mình một bộ y phục mới bằng lụa, chiếc áo màu xanh trúc nhã nhận được thêu những chiếc lá trúc tầng tầng lớp lớp, chiếc váy dài loang màu từ nhạt đến đậm, cuối cùng chồng lên hoa văn trúc trên đôi giày thêu hoa.

Mặc y phục này vào, lập tức toát lên vẻ thanh tao tĩnh lặng của thiên kim tiểu thư.

Thẩm Kinh Trĩ chải lại tóc, chỉ cài một chiếc trâm bằng ngọc bích, sau đó liền dẫn Thích Tiểu Thu ra khỏi cửa.

Từ Xuân Cảnh Uyển đến Khôn Hòa cung đi bộ cũng phải mất hai khắc đồng hồ, hôm nay trời đẹp, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ cũng rất tốt. Nàng trẻ trung xinh đẹp, ăn mặc giản dị, khác hẳn với những cung nữ khác, trên đường đi, những cung nữ gặp được đều gật đầu chào nàng, Thẩm Kinh Trĩ cũng mỉm cười đáp lại.

Mùa xuân rực rỡ, trời quang mây tạnh.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh trên con đường nhỏ trong cung, cười nói với Thích Tiểu Thu: "Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời."

Thích Tiểu Thu cũng cười theo, nàng ấy không hỏi Thẩm Kinh Trĩ vì sao Hoàng hậu nương nương lại gọi đến, chỉ nói: "Buổi chiều nếu trời cũng đẹp, cô nương chơi trò ném tên trong sân nhé."

Thân phận cung nữ thị tẩm của các hoàng tử rất đặc biệt, ngoài Xuân Cảnh Uyển, những nơi khác họ đều không được tự do đi lại, nói ra thì còn không bằng lúc ở Khôn Hòa cung. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ dường như đã sớm quen, hôm nay khó có được lúc được gọi ra ngoài, cũng rất vui vẻ, rất biết cách khiến bản thân thấy đủ.

"Được," nàng nói, "Tay ta rất vững, đến lúc đó thua thì đừng khóc nhè."

Hai chủ tớ vừa đi vừa nói vừa cười, đợi đến khi đến Khôn Hòa cung, tiểu thái giám canh cổng từ xa đã nhìn thấy nàng, lập tức gọi: "Ồi chao là Thẩm cô nương, mau vào trong, vừa rồi Xuân Khê tỷ tỷ đã đến hỏi một lần rồi, chỉ đợi cô nương đến thôi."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười hòa nhã với hân ta, chào hỏi một câu, lúc này mới bước vào Khôn Hòa cung.

Nàng vừa vào trong đã thấy mấy tiểu cung nữ quen mặt đang đứng ở tiền viện, lập tức biết Hoàng Hậu lúc này đang ở chính điện.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không cần người dẫn đường, tự mình đến trước chính điện, gật đầu với Trương Xuân Khê đang đứng bên ngoài.

Trương Xuân Khê ở lại Khôn Hòa cung, trở thành cung nữ nhất đẳng bên cạnh Mộc Phương cô cô, cũng coi như là có được chỗ ở tốt. Nàng ấy còn trẻ, khuôn mặt tròn trịa, thấy Thẩm Kinh Trĩ đến lập tức cười híp mắt, nhỏ giọng gọi: "Tỷ tỷ đến rồi."

Nàng ấy hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, lại cười gật đầu với Thích Tiểu Thu, sau đó mới nói: "Tỷ tỷ đợi một lát, muội vào thông truyền."

Không lâu sau Trương Xuân Khê đi ra, cung kính hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm cô nương, Hoàng Hậu nương nương tuyên triệu, mời vào."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Đa tạ." Sau đó, nàng nhẹ nhàng bước vào chính điện.

Đi qua cánh cửa khắc hình chim hạc và cây tùng, đi qua tiểu nhã thất, lại vòng qua bình phong thêu cảnh non nước, mới đến được chính điện nơi Hoàng Hậu thường ở.

Vào mùa xuân cả kinh thành đều ấm áp, gió nhẹ thổi qua khắp các con phố, đương nhiên cũng không quên Trường Tín cung nguy nga tráng lệ ở trung tâm. Nhưng lúc này trong chính điện của Khôn Hoà cung vẫn đột lò sưởi, có vẻ hơi ngột ngạt.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt, nàng không ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng không tò mò đánh giá, cứ như vậy bước những bước nhỏ đến trước trường kỷ, dừng lại cách Tô Dao Hoa hai bước.

"Nô tỳ tham kiến nương nương, chúc nương nương vạn phúc kim an."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ giọng nói, quỳ gối hành lễ, dáng vẻ đoan trang, khí chất của nàng so với trước đây dường như không có gì khác biệt, nếu để ý kỹ, thì có thể cảm nhận được ba phần khác biệt.

Dù sao cũng đã khác.

Tô Dao Hoa rất thân thiết, bà tựa vào trường kỷ, trên đùi đắp chiếc chăn lông cừu, đang bưng chén trà tảo đỏ nóng hổi từ từ uống. "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Tiểu cung nữ bê ghế đầu đến, Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống mép ghế, eo lưng thẳng tắp, hơi cúi đầu lộ ra chiếc cổ thon dài xinh đẹp.

Tô Dao Hoa nhìn nàng một lượt, sau đó mới đặt chén trà xuống, thanh âm ôn hòa: "Mấy ngày không gặp, thấy người đã trưởng thành hơn rồi."

Thẩm Kinh Trĩ có thể nghe thấy ý cười trong giọng nói của Hoàng Hậu, dừng một chút mới hơi ngượng ngùng nói: "Nương nương trên chóc nô tỳ rồi."

Tuy nàng là cung nữ thị tẩm, nhưng dù sao cũng chỉ có phẩm cấp đại cung nữ, trước mặt Hoàng Hậu nương nương phải tự xưng là nô tỳ.

Tô Dao Hoa chỉ hỏi thăm nàng vài câu, rồi đột nhiên nói: "Bây giờ người không giống như trước đây nữa, sao cứ nô tỳ tới nô tỳ lui, thật sự không ổn lắm."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ động nhưng ngoài miệng lại có chút làm nũng: "Nô tỳ từ khi vào cung đã hầu hạ bên cạnh nương nương, trước mặt nương nương, nô tỳ tất nhiên là nô tỳ." Nàng mím môi, bên môi hiện lên lúm đồng tiền đáng yêu: "Người khác muốn làm nô tỳ cho nương nương, còn không có cơ hội này đâu."

Lời này nói ra, thật sự là khiến người ta thoải mái vô cùng.

Ý cười trong mắt Tô Dao Hoa càng đậm, khẽ ho một tiếng: "Vây cũng không được tự ti như vậy nữa, từ khi vào Xuân Cảnh Uyển, người đã không còn là nô tỳ của Khôn Hòa cung nữa rồi."

Bà ấy dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng duyên phận giữa người và ta, lại càng thêm sâu đậm."

Người có địa vị cao nói chuyện chân thành dịu dàng, người có địa vị thấp tự nhiên phải cảm kích trung thành.

Thẩm Kinh Trĩ khiêm tốn đáp: "Nương nương quá khen rồi ạ."

Nàng không nói thêm những lời khách khí, chỉ chuyển chủ đề: "Hôm nay là tết Hàn Thực, nương nương không có khẩu vị, lại luôn sợ lạnh, vẫn nên ăn chút đồ nóng đi ạ."

Chỉ ăn bánh ngọt, nửa ngày Hoàng Hậu đã không chịu đựng được, nhất định sẽ nôn ra hết.

Tô Dao Hoa cười dịu dàng: "Người cũng giống như hoàng nhi, cứ nhìn chăm chăm không cho ta ăn nhiều đồ lạnh."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi cười, có vẻ hơi e thẹn.

Hai người họ nói chuyện phiếm một lúc, Tô Dao Hoa hỏi han về tình hình ở Xuân Cảnh Uyển, Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ đáp: "Trên dưới Xuân Cảnh Uyển đều rất tốt, ai cũng hòa nhã, nô tỳ sống rất tốt."

Xuân Cảnh Uyển rốt cuộc như thế nào, Tô Dao Hoa biết rõ, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại có thể nhẹ nhàng hóa giải, thản nhiên làm mất mặt Thuần Huệ, khiến bà ta không dám làm càn nữa. Thậm chí nàng không cần phải ra tay, cũng không mượn danh nghĩa của Hoàng Hậu, chỉ đơn giản nắm bắt tình hình trong cung, chỉ bằng một chiếc túi thơm đã củng cố địa vị của mình ở Xuân Cảnh Uyển.

Thông minh hơn người, nhưng không hề phô trương, thậm chí không cần phải tốn nhiều công sức.

Đây mới là lý do cơ bản mà Tô Dao Hoa chọn nàng, Thẩm Kinh Trĩ như thể sinh ra đã thích hợp sống trong cung, nàng nhìn người làm việc chưa bao giờ mơ hồ, muốn gì thì tự mình tranh thủ, không muốn gì thì không ai có thể ép buộc được nàng.

Thủ đoạn của nàng linh hoạt, lại thông minh lanh lợi, nhưng chưa bao giờ ỷ thế hiếp người, chỉ nhẹ nhàng nắm bắt tâm tư của mỗi người, mọi chuyện liền được giải quyết.

Hoàng Hậu nhớ đến bốn phi tần của Thái Tử vừa vào cung, đúng là những tiểu thư khuê các, xinh đẹp đoan trang, vừa đẹp vừa thanh tao, mỗi người đều có vẻ đẹp riêng. Nhưng họ đều không thể nắm bắt, cũng sẽ không cúi đầu trước bà, trước Tô gia, thậm chí là trước hoàng thất.

Họ càng không thể nào đồng lòng với hoàng nhi.

Hoàng Hậu nường nường rũ mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nhìn lúm đồng tiền vừa phải trên má nàng, nhìn đuôi mắt quyến rũ đang hơi rũ xuống của nàng, mới mở miệng nói: "Kinh Trĩ, ngươi có biết vì sao ta gọi ngươi đến Khôn Hòa cung không?"

Thần sắc Thẩm Kinh Trĩ không đổi, chỉ mím môi đáp: "Nô tỳ không biết."

Tô Dao Hoa vươn tay ra, bảo nàng cũng đưa tay ra, hai người nhẹ nhàng nắm lấy. Tay Tô Dao Hoa tuy mềm mại nhưng lại lạnh như băng, ngược lại tay Thẩm Kinh Trĩ, vì những năm tháng vất vả nên tay nàng không mềm mại trắng nõn như tiểu thư khuê các, mà như được rèn luyện từ thép, chỉ cần nắm lấy đã khiến người ta cảm thấy sức mạnh: chắc chắn, mạnh mẽ, ấm áp, như có thể nắm lấy tất cả những thứ mình muốn.

Tô Dao Hoa cười nói: "Không, người biết."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ run trong lòng.

Chương 33: Thẩm phụng nghi

Cảnh tượng trong phòng thật thanh bình. Thái Vi cùng Mộc Phương hầu hạ bên cạnh, một người đang pha trà táo đỏ cho Hoàng Hậu, còn một người thì đang thắp hương.

Trong làn khói hương an tĩnh, đôi mắt phượng vốn dĩ ôn nhu bình thản của Hoàng Hậu dần dần trở nên sắc bén, lạnh lùng.

"Từ trước đến nay, người luôn lạnh lợi hiểu được tâm ý của ta, cũng biết cách xử lý mọi việc chu toàn. Bây giờ ta muốn hỏi," Tô Dao Hoa ngừng một chút, rồi nói từng chữ một, "người có dám trở thành một thanh đao sắc bén không?"

Thân là người của Khôn Hòa cung, Thẩm Kinh Trĩ vốn dĩ đã là người của Tô Dao Hoa. Trước đây, Tô Dao Hoa chỉ dặn dò nàng phải theo dõi hậu cung của Tiêu Thành Dục, làm tai mắt cho bà ấy, nhưng chưa bao giờ bà ấy nói muốn nàng trở thành một "thanh đao".

Có lẽ, Thẩm Kinh Trĩ của ngày trước chưa đủ khiến Tô Dao Hoa động lòng, nhưng giờ đây, nàng chỉ dùng chút mưu mẹo nhỏ đã khơi dậy được sự chú ý của Hoàng Hậu.

Tô Dao Hoa nhìn rõ, Thẩm Kinh Trĩ tuyệt đối không phải người cam chịu nhẫn nhục. Chỉ cần có cơ hội nắm chắc phần thắng, nàng sẽ lập tức ra tay phản công, đánh thẳng vào điểm yếu.

Nàng chưa bao giờ tỏ ra sợ hãi.

Tuy miệng xưng là nô tỳ, nhưng đôi mắt hoa đào sâu thẳm kia nào có chút dáng vẻ nô tỳ?

Chính vì vậy, sau khi gặp qua bốn tiểu thư khuê các kia, Tô Dao Hoa đã cho gọi Thẩm Kinh Trĩ đến.

Tô gia không đưa nữ nhi vào cung, không phải vì không có ai, mà là bà thương nhi tử, trân trọng tình mẫu tử này, không muốn vì những chuyện nhỏ nhặt mà làm ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người. Nhưng điều đó không có nghĩa là những thế gia vọng tộc, những quyền thần có thể chèn ép bà, có thể ngang nhiên thao túng hậu cung, nhúng tay vào triều chính.

Tiêu Thành Dục còn trẻ chưa đến hai mươi tuổi, trông có vẻ non nớt, nhưng dù vậy, Tô Dao Hoa cũng không cho phép người khác tùy tiện bắt nạt nhi tử mình.

Các đại thần phụ chính chỉ có thể "phụ", chứ không thể "chính".

Ngồi yên chịu trận không phải là tính cách của Tô Dao Hoa. Vì vậy, lúc này bà đang cúi nhìn Thẩm Kinh Trĩ, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời. Bà tin rằng Thẩm Kinh Trĩ cũng giống như bà, chưa bao giờ chịu cúi đầu.

Thẩm Kinh Trĩ dường như chỉ do dự trong giây lát, sau đó ngẩng đầu lên, khẽ nói: "Ngay từ đầu, nô tỳ đã là thanh đao của nương nương rồi."

Trong phòng ấm áp, ánh sáng mờ ảo khiến không gian trở nên tĩnh lặng, ngọn cung đăng le lói chiếu vào gương mặt trẻ trung của Thẩm Kinh Trĩ, tô điểm thêm nét mộng lung huyền ảo cho làn da trắng nõn của nàng.

Nghe nàng nói vậy, Tô Dao Hoa bất giác bật cười: "Quả nhiên, ngay từ cái nhìn đầu tiên, ta đã biết ngươi là người có dã tâm."

Thẩm Kinh Trĩ hơi sững sờ, vội vàng ngược nhìn Tô Dao Hoa. Ngay khi ánh mắt hai người chạm nhau, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống

không dám nhìn nữa.

Tô Dao Hoa vươn tay, nhẹ nhàng vuốt về mái tóc nàng: "Hôm đó ta say rượu đã nói rất nhiều, nói cho chính mình nghe, cũng hy vọng nói cho người nghe."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, hai tay đan chặt vào nhau đặt trên đầu gối, im lặng không nói.

Bàn tay Tô Dao Hoa trượt xuống, nhẹ nhàng đặt lên vai nàng: "Kinh Trĩ, người còn trẻ, bây giờ làm việc lại trầm ổn hơn cả ta, nhưng đôi khi lại quá mức cẩn trọng."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ rung động.

Tô Dao Hoa mỉm cười nhìn nàng: "Có một số người, ỷ vào chút tình nghĩa ngày xưa mà cậy già lên mặt, lạm dụng quyền thế, thật sự không nên giữ lại, cũng không thể giữ lại."

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy trong lòng thoải mái hẳn lên. Quả nhiên, tính cách của Tô Dao Hoa và Thái Tử đúng là giống nhau. Nàng ngược nhìn Hoàng hậu với vẻ đầy ngưỡng mộ: "Nương nương đối xử với nô tỳ thật tốt."

Tô Dao Hoa vẫn luôn nhìn nàng với ánh mắt trìu mến, thấy nàng nói như vậy bèn xoa đầu nàng: "Người còn nhỏ, tâm địa thật sự quá mềm yếu, tuy đây là khuyết điểm nhưng cũng không phải là không được. Dù sao người cũng là đứa trẻ ngoan."

Tô Dao Hoa đã nói xong những lời cần nói, liền phẩy tay: "Được rồi, hôm nay có nhiều việc, người khó có được ngày nghỉ, về nghỉ ngơi đi."

Thẩm Kinh Trĩ liền ngoan ngoãn đứng dậy, hành lễ với bà: "Vâng ạ, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, nếu nương nương muốn tìm người giết thời gian, cứ sai người gọi nô tỳ đến, nô tỳ sẽ đọc sách

cùng nương nương."

Lần này Tô Dao Hoa lại nói với vẻ đầy ẩn ý: "Ta già rồi, sao cần tiểu cô nương hầu hạ, người nên hầu hạ hoàng nhi cho tốt."

Nói xong bà cười to hơn, có vẻ rất thoải mái: "Được rồi, không trêu người nữa, đi đi."

Bầu không khí trong Khôn Hòa cung rất hòa hợp vui vẻ, ngay cả bệnh tật của Hoàng Hậu nương nương cũng có vẻ giảm đi không ít, sau khi Thẩm Kinh Trĩ rời đi, nghe nói Hoàng Hậu nương nương buổi trưa đã ăn thêm nửa bát cơm, nói là trong lòng thoải mái.

Có phần trò chuyện này, buổi trưa khi Xuân Cảnh Uyển đưa cơm đến, cuối cùng cũng không dám đưa đồ ăn thừa thãi trước cho Thẩm Kinh Trĩ nữa, nghe nói là đặc biệt đến Ngự Thiện Phòng lấy điểm tâm mới, cái nào cũng rất tinh xảo.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm tạ tiểu thái giám, đợi đến khi pha trà hoa nhài ăn bánh nướng nhân thịt xong, mới nói với Thích Tiểu Thu: "Mấy tân phi này, rõ ràng vừa vào cung đã khiến Hoàng Hậu nương nương không vui."

Sức khỏe Hoàng Hậu không tốt, cũng chỉ có một mình Thái Tử điện hạ, mà Tô thị mấy năm nay cũng khiêm tốn chỉ tập trung vào biên cương, cộng thêm việc Tô thị là thế gia huân quý (1), các thế gia môn phiệt xem thường, mấy tân phi thấy Hoàng Hậu không phải là sinh mẫu của Thái Tử điện hạ, liền có hành động vượt quá giới hạn, chẳng trách Hoàng Hậu lại cứng rắn như vậy.

((1): thế gia huân quý là thuộc về lập công để được ban thưởng tước vị, ví dụ như đánh trận hoặc công thần. Thế gia môn phiệt là gia tộc lâu đời, có học thức sâu rộng, thường theo con đường thi cử làm quan, có ảnh hưởng gián tiếp sâu rộng vì có nhiều môn sinh. Nói ngắn gọn giống như thế gia mới nổi và thế gia đại tộc mấy trăm năm vậy.)

Nhưng Tô Dao Hoa đã ở trong cung hơn hai mươi năm, sóng gió gì mà chưa từng thấy, bà ấy chưa bao giờ là người nóng vội, hôm nay chẳng qua chỉ là gọi nàng đến xem xét hỏi han, đợi đến khi biết được nàng có thể làm được những gì, Hoàng Hậu mới ra tay.

Thích Tiểu Thu quả nhiên có bản lĩnh, nghe Thẩm Kinh Trĩ nói như vậy, nàng ấy trong lòng khẽ động: "Cô nương, hôm trước ta đi thăm biểu cô, nói chuyện với các tỷ muội cũ, đúng là có nghe được một số tin tức."

Thẩm Kinh Trĩ hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn nàng ấy.

Thích Tiểu Thu gật đầu với nàng: "Vốn ta không để ý, bây giờ nghe cô nương nói như vậy, ta mới nhớ ra, tỷ muội kia của ta là người ở Chiết Tú Sở (1), bây giờ cũng là người được sủng ái bên cạnh cô cô, nàng ấy rất có kinh nghiệm về may vá, đo số đo rất giỏi, nếu để tỷ ấy may y phục, tuy trông có vẻ bình thường nhưng mặc lên người sẽ rất đẹp, rất có bản lĩnh."

(1): phòng thêu dệt trực thuộc Thượng Cung Cục.

Người như vậy, tất nhiên sẽ không hầu hạ cung nữ thị tẩm như Thẩm Kinh Trĩ.

Thích Tiểu Thu nói tiếp: "Vốn dĩ tỷ muội kia của ta là hầu hạ ba vị nương nương, không ngờ hôm đó Đức phi nương nương gọi tỷ ấy đến, bảo tỷ ấy đo số đo cho Tưởng lương đệ, Thái Tử lương đệ là tòng tứ phẩm, cũng là phi tần có địa vị cao, vì vậy tỷ muội của ta không nói hai lời liền đi đo."

"Nhưng mà," Thích Tiểu Thu chuyển giọng, "Nhưng mà khi tỷ muội của ta làm xong áo mẫu, đưa đến cho Tưởng lương đệ xem, Tưởng lương đệ lại nói tay nghề của tỷ ấy quá kém, không bằng tú nương của Tưởng gia, bảo tỷ ấy mang y phục về, nàng ta không cần."

Thẩm Kinh Trĩ thật sự kinh ngạc.

"Đức phi nương nương ngày thường không phải là người như vậy," Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại trước đây, mỗi khi Khôn Hòa cung có tiệc, người có thể vào Khôn Hòa cung không phải ba vị nương nương thì là ai, Đức phi cũng nằm trong số đó, "Bà ta tuy không hòa thuận với Hoàng Hậu nương nương nhưng cũng sẽ không khinh thường mà làm ầm ĩ đến mức khó coi như vậy."

Tướng lương đệ này đâu phải là đang chê bai tay nghề của Chiết Tú sở, nàng ta nói bóng gió, đều là đang lấy xuất thân thế gia môn phiệt của Tướng thị để chê bai hoàng thất, chê bai Hoàng Hậu.

Chẳng trách Hoàng Hậu có tính cách ôn hòa như vậy, cũng cảm thấy tức giận.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Trong cung này, chẳng lẽ thật sự sắp loạn sao?"

Nhưng cung còn chưa loạn, thì nàng đã loạn rồi.

Khoảng cuối tháng tư, các phi tần của Thái Tử đang được giáo huấn ở Trữ Tú cung sắp kết thúc, dự định ngày hai mươi tám tháng tư sẽ đến Dục Khánh cung.

Đây là chuyện vui mới trong cung, từ khi ấn định ngày, mấy ngày nay trong cung đều rất náo nhiệt, khắp nơi đều là hoa nở rộ, giăng đèn kết hoa, tràn ngập không khí vui mừng.

Nhưng đúng vào ngày hai mươi bảy tháng tư, Hoàng Hậu đích thân hạ một đạo ý chỉ.

"Cung nữ thị tẩm Thẩm thị, Xuân Cảnh Uyển, dung mạo xinh đẹp, hiền lành đoan trang, phẩm hạnh tốt đẹp, sắc phong làm Thái Tử

phụng nghi chính thất phẩm, ngày hai mươi tám tháng tư chuyển đến Dục Khánh cung."

Đạo ý chỉ này rất ngắn, nhưng lại vô cùng đáng suy ngẫm. Thẩm Kinh Trĩ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cũng biết muốn để nàng trở thành thanh đao thì phải có vỏ đao phù hợp nhất, nhưng nàng không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy. Hơn nữa, nhìn phẩm cấp mà Hoàng Hậu nương nương ban cho nàng, thật sự là quá đề cao nàng.

Tuy nàng đã từng hầu hạ Thái Tử điện hạ, nhưng dù sao cũng chưa viên phòng, cũng chưa thật sự trở thành người trong lòng Thái Tử điện hạ, nhưng tất cả những điều này đối với Hoàng Hậu nương nương mà nói lại không hề quan trọng. Bà chính là muốn nói cho mọi người biết: ở Trường Tín cung này, bà muốn đề bạt ai thì có thể đề bạt người đó, từ bê hạ, Thái Tử đến tông thất triều thần, không ai có thể phản bác.

Ý chỉ này của Hoàng Hậu, thoạt nhìn chỉ là đề bạt một cung nữ nhỏ bé, ban cho nàng vị trí mà hiện giờ không nên ban cho, nhưng thực chất là hung hăng tát vào mặt bốn vị tân phi. Cho dù xuất thân từ đại gia tộc, cho dù là thế gia thiên kim, hiện tại cùng với cung nữ bình thường không có gì khác nhau, đều trở thành mỹ nhân của Dục Khánh cung.

Hành động này của bà không khác gì đặt Thẩm Kinh Trĩ lên vị nường, khiến nàng trong nháy mắt trở thành cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt của những nữ nhân khác ở Dục Khánh cung.

Ngay cả Thuần Huệ đi cùng chương sự tổng quản Khôn Hòa cung đến tuyên đọc ý chỉ cũng không nhịn được mà thay đổi sắc mặt, bà ta nhìn Thẩm Kinh Trĩ đang quỳ gối nghe chỉ, không khỏi nhíu mày.

Đợi đến khi tổng quản tuyên đọc xong ý chỉ, mới thản nhiên nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm phụng nghi, xin chúc mừng, đứng dậy nhận chỉ đi."

Thẩm Kinh Trĩ dập đầu ba cái với ý chỉ, sau đó mới được Thích Tiểu Thu dìu đứng dậy, giơ hai tay lên quá đầu nghiêm túc nhận lấy ý chỉ.

"Tạ ơn Hoàng Hậu nương nương ban thưởng, tạ ơn Thái Tử điện hạ ban thưởng."

Thẩm Kinh Trĩ đưa ý chỉ cho Thích Tiểu Thu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn đại tổng quản. Thích Tiểu Thu trở về phòng cất kỹ ý chỉ, Thẩm Kinh Trĩ tự mình lấy túi thơm từ trong tay áo ra, trước mặt Thuần Huệ nhét vào tay Ninh Hải.

Ninh Hải rất cao, Thẩm Kinh Trĩ phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy mặt hắn. Hắn là thái giám trung niên cao gầy, sắc mặt nhợt nhạt, ngày thường ở Khôn Hòa cung chỉ dẫn theo đám thái giám dưới trướng đi lại, ngoài mấy vị cô cô, hắn chưa từng nói chuyện với các cung nữ. Cho dù cùng làm việc nhiều năm, Thẩm Kinh Trĩ cũng không thân quen với hắn, cũng chưa từng nói chuyện nhiều.

Ninh Hải rũ mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thanh âm vẫn lạnh lùng như ngày thường: "Chúc mừng Thẩm cô nương, cô nương đại hỷ."

Nếu là người khác nhất định sẽ cảm thấy hắn đang không vui, nhưng Thẩm Kinh Trĩ biết con người của hắn, hiểu rõ tính cách hắn là như vậy, không có ác ý với người khác, liền cười nói: "Cùng vui cùng vui, làm phiền đại bạn phải đi một chuyến rồi."

Ninh Hải liếc nhìn nàng, dường như hắn cũng biết sắc mặt mình luôn lạnh lùng, vì vậy cố gắng nặn ra nụ cười: "Đều là làm việc cho nương nương, là việc nên làm, cô nương có thể chuyển đi khỏi Xuân Cảnh Uyển mới là chuyện vui."

Lời này của hắn nói ra không mặn không nhạt, suýt chút nữa thì khiến Thuần Huệ tức chết, dù sao bà ta cũng lớn tuổi hơn Ninh Hải, tự cho là người cũ, sao có thể cúi đầu trước hắn.

Thế nên không nhịn được mà nói móc một câu: "Xuân Cảnh Uyển của ta sao lại không phải là nơi tốt, Thẩm cô nương đến đây chưa đầy một tháng đã lập tức bay lên cảnh cao, Ninh đại bạn nói vậy thật khó nghe."

Ninh Hải không để ý đến bà ta, tiếp tục nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Cô nương, chuyện chuyển cung sẽ có người của Thượng Cung Cục đến lo liệu, cô nương cứ dặn dò là được, ta còn có việc, xin phép cáo lui trước."

Nói xong, hẩn liếc nhìn Thuần Huệ nhàn nhạt nói: "Lão tử tử, người đã lớn tuổi rồi, vẫn nên sớm an hưởng tuổi già đi, có vài chuyện chi bằng để người trẻ tuổi chường quản."

Có thể nói ra câu này, đều là do Ninh Hải tốt bụng, cũng là vì lòng trung thành của hẩn với Hoàng Hậu nương nương.

Nhưng Thuần Huệ lại cảm thấy như bị xúc phạm, u ám nói: "Cần người quản ta sao?"

Ninh Hải cuối cùng cũng không nói nhảm với bà ta nữa, gật đầu chào tạm biệt Thẩm Kinh Trĩ, sải bước ra khỏi Xuân Cảnh Uyển.

Hẩn đi rồi, Thuần Huệ cũng không còn mặt mũi để ở lại, Thẩm Kinh Trĩ cũng không có tâm trạng nói những lời tạm biệt giả dối với bà ta, vì vậy hai người chỉ nhìn nhau, một người nói đi, một người nói tạm biệt, lập tức đường ai nấy đi.

Đợi mọi người đều đi hết, Triệu Viên Nhi ở bên cạnh mới cẩn thận thò đầu ra, e lệ cười với Thẩm Kinh Trĩ: "Tỷ tử, chúc mừng tỷ."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên là vui mừng khôn xiết, hiện giờ nàng là Phụng Nghi thất phẩm, ăn mặc tiêu dùng đều khác với trước đây, bổng lộc cũng tăng gấp đôi, ngày thường được hưởng rất nhiều. Đừng nói nàng so đo tính toán, nhưng muốn sống tốt trong cung thì phải hơn người khác.

Nàng muốn sống sung sướng, muốn hưởng vinh hoa phú quý, vui vẻ

vô cùng.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Triệu Viên Nhi, cười rạng rỡ với nàng ta: "Cảm tạ."

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên kiệu, ung dung rời khỏi Xuân Cảnh Uyển.

Cùng lúc đó, Thuần Huệ ma ma bị điều ra khỏi cung để an hưởng tuổi già với lý do tuổi đã cao, Xuân Cảnh Uyển được giao cho người khác chưởng quản. Hai đại thái giám còn lại cũng bị điều ra khỏi Xuân Cảnh Uyển, không ai biết họ bị điều đi đâu. Tiểu thái giám Triệu Vũ được thăng chức lên làm đại thái giám chưởng quản Xuân Cảnh Uyển.

Nghe những chuyện này, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cười trừ.

Ánh nắng ban mai ấm áp chiếu lên kiệu, nàng vén rèm kiệu đang đứng đưa nhìn những tia nắng bên ngoài. Bên ngoài rèm kiệu tuy vẫn là những bức tường đỏ quen thuộc, nhưng trong mắt Thẩm Kinh Trĩ lại là con đường rộng lớn dẫn đến một cuộc sống khác.

Cơn gió nhẹ thổi đến, mang theo hương thơm của hoa cỏ cùng tiếng cười, mang theo hơi thở mùa xuân và hy vọng.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ dừng ở trên người Thuần Huệ đang hốt hoảng bị đuổi ra khỏi Trường Tín cung, Thuần Huệ mặc y phục cũ, tóc tai rối bời, bà ta ngơ ngác bước đi, như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ, bỗng ngẩng đầu lên.

Hai người nhìn nhau, Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên liếc nhìn bà ta, cuối cùng buông rèm kiệu xuống. Chẳng qua chỉ là người qua đường gặp gỡ tình cờ mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn đôi bàn tay thon dài của mình, thầm nghĩ: Nàng chính là thích làm thanh đao sắc bén nhất.

Thẩm Kinh Trĩ là người có địa vị thấp nhất trong số những phi tần có danh phận ở Dục Khánh cung, nên nàng phải chuyển cung đầu tiên. Khi nàng đến Dục Khánh cung, nơi đây vô cùng yên tĩnh, Tiêu Thành Dục không có ở trong cung.

Người đã từng gặp mặt một lần - Giản Nghĩa, đích thân ra ngoài đón nàng , đợi ở cửa phụ của Dục Khánh cung, thấy kiệu của Thẩm Kinh Trĩ vừa đến lập tức dẫn theo đồ đệ tiến lên.

Hắn luôn tươi cười, ôn hòa lễ độ, trông ôn nhu hơn Ninh Hải công công rất nhiều, cũng có vẻ dễ nói chuyện hơn. Kiệu của Thẩm Kinh Trĩ còn chưa dừng lại, đã nghe thấy giọng nói ôn hoà của hắn ở bên ngoài kiệu: "Thẩm cô nương... ôi chao, xem cái miệng của ta này, Thẩm phụng nghi, chúc mừng người."

Thẩm Kinh Trĩ đợi kiệu dừng hẳn mới cúi người xuống kiệu, lập tức nhìn Giản Nghĩa mỉm cười: "Cùng vui, cùng vui."

Thích Tiểu Thu bên cạnh nàng vội vàng tiến lên nắm lấy tay đồ đệ của Giản Nghĩa, tuy trên khuôn mặt giản dị không có nhiều ý cười, nhưng lời nói ra thật sự êm tai dễ nghe.

"Sao lại làm phiền công công phải đích thân đến đón, đều tại ta không hiểu chuyện, không đến trước để chuẩn bị, lại còn để công công phải lo lắng."

Mối quan hệ của Thích Tiểu Thu là gì, Dục Khánh cung chắc chắn biết rõ, vì vậy nàng ấy vừa khách sáo, nụ cười trên mặt Giản Nghĩa càng thêm rạng rỡ: "Phụng Nghi tiểu chủ, người bên cạnh người, thật sự là... thật sự là vừa hiểu chuyện vừa lanh lợi."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười, không đáp lời.

Giản Nghĩa thấy tốt thì thu cũng không dây dưa thêm, hẩn phẩy tay nói: "Phụng Nghi, sương phòng đã chuẩn bị xong, mời Phụng Nghi vào trong."

Thẩm Khinh Trĩ được Thích Tiểu Thu dìu, từng bước đi vào Dục Khánh cung.

Khi nàng bước qua cửa Dục Khánh cung, các thái giám hai bên đều nghiêm túc hành lễ: "Nô tài tham kiến Phụng Nghi, chúc mừng Phụng Nghi."

Hôm qua được thăng chức, hôm nay chuyển cung, tất nhiên là đại hỷ.

Thích Tiểu Thu không cần Thẩm Khinh Trĩ dặn dò, bèn tiến lên đưa hồng bao, sau đó đi theo Giản Nghĩa tiếp tục vào trong.

Giản Nghĩa nói rất rõ ràng: "Phụng Nghi tiểu chủ, Dục Khánh cung của chúng ta chia làm chính điện và Đông Tây trắc điện, phía trước chính điện là tấm điện của điện hạ, phía sau là Tàng Thư Lâu, ngày thường không cho người khác vào."

Hẩn nói chuyện nghiêm túc, Thẩm Khinh Trĩ lắng nghe chăm chú.

Thấy Thẩm Khinh Trĩ vô cùng nghiêm túc, hẩn đã biết nàng rất biết xem xét tình hình, bèn nói kỹ càng hơn: "Hiện giờ sắp xếp cho Phụng Nghi ở trắc điện phía Tây, trắc điện chia làm tiền điện và hậu điện, nô tài biết Phụng Nghi thích đọc sách, đặc biệt sắp xếp cho Phụng Nghi ở hậu điện, dù sao cũng gần Tàng Thư Lâu hơn một chút."

Thẩm Khinh Trĩ không khỏi cảm thấy buồn cười. Cho dù có gần đến đâu, nàng cũng không vào được. Nhưng những điều này nàng đều không nói ra ngoài, chỉ nói: "Đa tạ công công đã nói rõ."

Giản Nghĩa sờ mũi, tiếp tục nói: "Phụng Nghi tiểu chủ, hiện giờ người là chính thất phẩm, theo quy định chỉ có thể ở điện phụ, nhưng chủ tử ở Dục Khánh cung chúng ta ít, nên sắp xếp được, hậu điện chỉ có một mình người ở."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, nàng mỉm cười hỏi: "Vậy mấy vị phi tần khác thì sao?"

Giản Nghĩa đang đợi nàng hỏi câu này, nghe vậy lập tức nói: "Phụng Nghi tiểu chủ, người đúng là hỏi đúng người rồi, để sắp xếp chỗ ở cho các phi tần, nô tài và đại bạn đã bận rộn mấy ngày liền."

Nếu hắn không nói chuyện mà chỉ mỉm cười đứng đó, thì có chút nho nhã của thư sinh trung niên, còn có vài phần giống với Niên Cửu Phúc hòa ái dễ gần, nhưng hắn vừa nháy mắt ra hiệu vừa nhanh nhẩu đáp lời, lại có chút buồn cười, rất thú vị.

Thẩm Kinh Trĩ bị hắn chọc cười, không nhịn được mà che miệng: "Công công và đại bạn đều vất vả rồi, đây cũng là vì điện hạ."

Giản Nghĩa đáp lại một câu: "Tất nhiên là vì điện hạ."

Hắn nhượng mày, hạ giọng nói tiếp: "Trước đây Ninh đại bạn đã đến một chuyến, nói mấy vị phi tần vừa vào cung đều là quý nhân, không thể ở trắc điện phía Tây, mùa hè thì nắng nóng, mùa đông thì âm u, vừa lạnh vừa nóng sao có thể để các vị phi tần chịu khổ? Phụng Nghi thì khác, Phụng Nghi luôn có thể chịu khổ, vì vậy mới sắp xếp như vậy."

"Trắc điện phía Đông lớn hơn trắc điện phía Tây hai gian, vừa hay tiền điện cho hai vị phi tần ở, hậu điện cho hai vị còn lại ở, không phải là vừa hay sao?"

Giản Nghĩa cười tủm tỉm nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Phụng Nghi tiểu chủ thấy thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ một mình ở trắc điện phía Tây, lại được tiếng là chịu khó chia sẻ lo lắng cho điện hạ, bốn vị phi tần kia chen chúc nhau ở trắc điện phía Đông, đúng là quý nhân, cách sắp xếp này của Hoàng Hậu nương nương đúng là tinh tế.

Điều này thật sự khiến người ta có khổ cũng không nói nên lời.

Giản Nghĩa đúng là khéo ăn khéo nói, nói với Thẩm Kinh Trĩ vài câu như vậy, để Thẩm Kinh Trĩ tự mình cảm kích Hoàng Hậu nương nương.

Sao Thẩm Kinh Trĩ có thể không hiểu những lời bóng gió này của hần, nghe vậy liền mỉm cười, có chút ôn nhu hiền lành: "Công công vì điện hạ và các phi tần vất vả như vậy, thật sự khiến người ta cảm động, ta đương nhiên là nghe theo sự sắp xếp của công công, ở đâu cũng được."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng nói thêm: "Chỉ cần không làm phiền điện hạ, ta đã rất vui rồi."

Nhìn xem, thật là hiền lành thực đức, thật là hiểu chuyện, không hổ là Phụng Nghi tiểu chủ được cả Hoàng Hậu nương nương và Thái Tử điện hạ yêu thích.

Giản Nghĩa nói xong những lời cần nói, hai người đi qua những hành lang dài, cuối cùng cũng đến trắc điện phía Tây.

Tiền điện bỏ trống không có ai ở, vì khóa cửa nên không nhìn thấy cảnh tượng bên trong, liếc mắt một cái cũng biết bên trong sạch sẽ gọn gàng, không hề bừa bộn.

Mà cả sân trước và sân sau của trắc điện phía Tây đều sạch sẽ, ngay cả mấy bụi hải đường không mùi trước hậu điện cũng được đưa trong gió xuân, xinh đẹp yêu kiều.

Thẩm Khinh Trĩ liếc mắt một cái, đã biết những bông hoa này là mới được trồng đến.

Giản Nghĩa nhỏ giọng nói: "Biết Phụng Nghi thích hoa, thời điểm này chỉ có hải đường là đẹp, nên đặc biệt sai người đến trồng, hoa nhài cũng chuẩn bị mấy chậu, nhưng bây giờ vẫn chưa nở, đợi đến khi nở rồi sẽ mang đến cho Phụng Nghi."

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu: "Làm phiền rồi, rất đẹp, ta rất thích."

Giản Nghĩa mỉm cười, dẫn nàng đi thẳng vào hậu điện.

Toàn bộ Đông sương phòng của hậu điện đều là của Thẩm Khinh Trĩ, từ gian chính đi vào là trà thất, đi vào trong nữa mới là tấm điện, hình dạng và cấu tạo hợp quy tắc, có dáng vẻ khuê phòng của phi tần hậu cung, trước đây cũng là được chuẩn bị riêng cho phi tần của Thái Tử.

Chỉ là do quy định của Dục Khánh cung không thể so với Đông Tây lục cung, trà thất chỉ rộng ba gian, tấm điện thì tốt hơn một chút cũng chỉ khoảng năm gian, một chiếc giường lớn, một bộ bàn trang điểm, hai chiếc rương và một tủ y phục, thêm một bộ bàn trà cạnh cửa sổ là đã chật kín.

Đông sương phòng nhỏ bé được bài trí rất tinh xảo, trong nhĩ thất ngoài trường kỷ còn có thêm một án thư, phía sau án thư có một chiếc tủ nhiều ngăn bằng gỗ hoàng dương, trên tủ bày không ít sách, rõ ràng là biết Thẩm Khinh Trĩ thích đọc sách.

Bút mực giấy nghiên trên bàn đầy đủ, thậm chí còn có thêm một chậu hoa thủy tiên đã nở rực rỡ.

Giản Nghĩa không cần phải nói thêm gì, đã nhận được hồng bao dày cộp từ Thẩm phụng nghi, nghe nàng nói: "Đa tạ công công đã dụng tâm."

Giản Nghĩa chà xát hai tay, biết trong hồng bao không phải là tiền

đồng, mà là thỏi bạc, lập tức cười đến tít mắt: "Cũng không chỉ có nô tài, Niên đại bạn cũng đã hỏi han, dù sao cũng phải để Phụng Nghi tiểu chủ ở cho thoải mái."

Hắn cũng không nán lại lâu, chỉ nói thêm : "Tiểu chủ, theo quy định, trắc điện phía Tây có bốn cung nhân tạp dịch, bốn cung nữ tam đẳng, hai cung nữ nhị đẳng, hai cung nữ nhất đẳng; nếu là quý nhân nương nường, còn phải có đại cung nữ và quản sự cô cô, nhưng bây giờ bên này chỉ có một mình người, nên chỉ có bốn cung nhân tạp dịch, hai cung nữ tam đẳng, cung nữ nhị đẳng và nhất đẳng mỗi loại một người, Phụng Nghi tiểu chủ cứ việc sai bảo."

Thẩm Kinh Trĩ là Phụng Nghi thất phẩm, theo quy định có một cung nữ nhất đẳng, một cung nữ tam đẳng, bên cạnh nàng đã có cung nữ nhất đẳng Thích Tiểu Thu, Dục Khánh cung chỉ sắp xếp thêm một cung nữ tam đẳng hầu hạ là được.

Nhưng không biết là cố ý hay sơ suất, nàng một mình ở trắc điện phía Tây, thì tất cả cung nữ thái giám ở trắc điện phía Tây kỳ thực đều hầu hạ một mình nàng.

Cho dù số lượng đã giảm đi phân nửa, nhưng cũng thật sự không ít.

Đây dường như là một sự sắp xếp khác mà Hoàng Hậu dành cho nàng. Chân mày Thẩm Kinh Trĩ giãn ra, trong lòng rất vui vẻ, làm việc cho chủ tử như Hoàng Hậu nương nường thật sự là thoải mái vô cùng.

Không cần phải mở miệng, đã được sắp xếp chu đáo.

Giản Nghĩa thấy sắp xếp ổn thỏa, liền nói: "Phụng Nghi tiểu chủ nghỉ ngơi một lát trước đi, đợi đến khi họ làm xong việc trong cung, sẽ đến bái kiến tiểu chủ."

Dứt lời, hắn nhanh chóng hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, sau đó vội vàng rời đi.

Nói xong những lời cần nói, không hề dài dòng thêm một câu nào nữa.

Thẩm Kinh Trĩ cười bảo Thích Tiểu Thu tiễn hẵn, đợi Thích Tiểu Thu trở về, hai chủ tớ nhìn nhau, không nhìn được đều bật cười.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Vốn biết nường nường nhân từ, nhưng không ngờ nường nường lại quan tâm như vậy."

Thích Tiểu Thu quay đầu nhìn ra ngoài, thấy hiện tại các cung nữ kia đều chưa tới đây, mới lên tiếng: "Trước đây biểu cô đã từng nói, những chuyện nường nường muốn làm thì không có chuyện gì là không làm được, chỉ xem nường nường có muốn làm hay không thôi."

"Vì vậy..." Thẩm Kinh Trĩ thở dài, nuốt những lời tiếp theo vào trong bụng.

Vì vậy trong cung này, người không thể đắc tội nhất kỳ thực chính là đôi phu thê thiên tử kia, và vị thiên tử tương lai ở Dục Khánh cung này.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ ở Đông sương phòng, hiện giờ đã được thu dọn gọn gàng, đồ đạc của nàng cũng đã được chuyển đến trước, những ban thưởng trước đây đều được cất trong rương, những thứ có thể bày ra ngoài đều được đặt trên tủ nhiều ngăn, vì ban thưởng không nhiều nên không cảm thấy chật chội.

Đông sương phòng có người ở thì gian chính cũng phải mở, vì vậy gian chính cũng sạch sẽ sáng sủa, được bài trí tao nhã, cũng tiện cho một mình nàng.

Tây sương phòng đối diện bị khóa, chắc là khoảng thời gian này sẽ không có ai ở, bên trong chỉ có đồ đạc, không có gì khác.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn sơ qua, định đến nhả thất đọc sách, không ngờ nàng vừa đứng dậy, đã nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Người trong cung đều được huấn luyện kỹ càng, họ đi lại không phát ra tiếng động, nhưng đôi khi không thể làm kinh động chủ tử, nên khi đi lại sẽ cố ý phát ra tiếng động nhỏ để báo cho chủ tử biết có người đến.

Thẩm Khinh Trĩ và Thích Tiểu Thu nhìn nhau, Thích Tiểu Thu vội vàng cất túi tiền vào tay áo, sau đó đứng nghiêm nghị sau lưng Thẩm Khinh Trĩ.

Người tới vừa đến trước gian chính, đã nhìn thấy hai chủ tớ như vậy.

Ánh nắng mùa xuân xuyên qua cánh cửa đang mở, từng tia từng tia chiếu lên đôi giày thêu hoa tảo nhả của Thẩm Khinh Trĩ, ánh sáng ấm áp chiếu lên mặt nàng, khiến nụ cười của nàng càng thêm rạng rỡ.

Trông có vẻ là một tiểu chủ dễ gần.

Người đến thở phào nhẹ nhõm, khẽ hành lễ, không dám vào trong điện mà chỉ cúi đầu nói: "Tiểu chủ, nô tỳ là cung nữ nhất đẳng của trắc điện phía Tây - Ngân Linh, vừa nhận được lệnh của Niên đại bạn, đến mời tiểu chủ đến tiền điện."

Cung nữ tên Ngân Linh khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi này nói xong, không nhin được mà ngẩng đầu nhìn Thẩm Khinh Trĩ, liền bị nụ cười của đối phương mê hoặc, vô thức cười theo. Trong lòng thầm nghĩ: Vị Phụng Nghi tiểu chủ này thật sự quá xinh đẹp, ngay cả tiên nữ trên trời cũng không bằng.

Thẩm Khinh Trĩ không ngờ Tiêu Thành Dục lại muốn gặp nàng nhanh như vậy. Từ khi nàng đến Dục Khánh cung, trên dưới cung đều yên ắng, nàng cứ tưởng Tiêu Thành Dục không có ở trong Dục

Khánh cung, không ngờ hẳn lại chưa từng rời đi.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Ngân Linh đang e lệ nhìn mình, bèn mỉm cười với nàng ấy: "Người đợi ta một lát, ta trang điểm xong sẽ đi ngay."

Ngân Linh đáp lại một tiếng, đang định lui về cửa bỗng thấy Thích Tiểu Thu đi đến gần, thân thiết nắm lấy tay nàng ấy: "Tỷ tỷ tên là Ngân Linh sao? Cái tên thật hay, không giống ta, Tiểu Thu Tiểu Thu nghe thật quê mùa."

Bị nàng ấy kéo tay như vậy, trên mặt Ngân Linh ửng hồng: "Tên của ta là do Niên đại bạn đặt, Tiểu Thu cũng rất hay mà."

Nhìn là biết Ngân Linh không phải là người có tính cách chua ngoa, Giản Nghĩa cũng rất có tâm, biết Thích Tiểu Thu là người nói một là một, vì vậy muốn tìm người hợp tác với nàng ấy để hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ, nhất định không thể tìm người mạnh mẽ, nếu không, sau này rắc rối phía Tây nhất định sẽ cãi nhau om sòm.

Ngân Linh có tính tình tốt lại thật thà, quan trọng nhất là trung thành, tính cách như vậy thích hợp nhất để cùng Thích Tiểu Thu hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ.

Thích Tiểu Thu đảo mắt một cái đã hiểu ra, thân thiết kéo Ngân Linh vào trong, khó có được lúc nở nụ cười: "Linh tỷ tỷ, sau này chúng ta cùng nhau hầu hạ tiểu chủ, chính là tỷ muội, phải hòa thuận, hôm nay không khéo, vốn tiểu chủ còn nói nghỉ ngơi một lát rồi mới gọi người đến gặp, bây giờ chỉ có thể đợi một chút."

"Nhưng tỷ tỷ đã đến rồi, tất nhiên phải nói chuyện với tiểu chủ nhiều một chút, lát nữa đến tiền điện tiểu chủ cũng không hoảng sợ, đúng không?"

Thích Tiểu Thu nói năng khéo léo, một mình nàng ấy nói hết lời hay ý đẹp, Ngân Linh chỉ là có tính cách hiền lành nhu mì chứ không phải ngốc nghếch, nàng ấy có thể cảm nhận được thiện ý của Thích

Tiểu Thu, cũng có thể hiểu được Thẩm phụng nghi là người như thế nào, vì vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới theo Thích Tiểu Thu đến phòng thay đồ.

Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi trước bàn trang điểm, tự mình trang điểm.

Lần trước là Quý Ngôn trang điểm cho nàng, hôm nay không cần cầu kỳ như vậy, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần dùng bút kẻ lông mày vẽ nhẹ, hàng lông mày thanh tú đã đậm hơn một chút, có thêm vài phần ý cảnh như khói xanh lượn lờ.

Ngân Linh cũng biết lấy lòng người khác. Nàng ấy vừa vào đã nhỏ giọng nói: "Tiểu chủ, nô tỳ biết chải tóc, không biết có thể hầu hạ tiểu chủ không ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Thích Tiểu Thu qua gương trang điểm, sau đó mới dịu dàng nói: "Được."

Vì vậy, lần này đổi thành Ngân Linh chải tóc cho Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng ấy đứng sau lưng Thẩm Kinh Trĩ, tay cầm lược chải tóc không nhanh không chậm nhưng rất nhẹ nhàng, không hề làm đau Thẩm Kinh Trĩ.

Không cần Thẩm Kinh Trĩ hỏi, nàng ấy đã tự mình mở miệng: "Tiểu chủ, nô tỳ mười lăm tuổi vào cung, đúng lúc Thái Tử điện hạ chuyển cung đến Ngoại Ngũ Sở, trong cung thiếu người hầu hạ, nô tỳ may mắn được Niên đại bệ hạ chọn trúng, từ đó hầu hạ bên cạnh điện hạ làm những việc vặt như bưng trà rót nước."

Thẩm Kinh Trĩ im lặng lắng nghe, nụ cười trên mặt không hề thay đổi.

Ngân Linh nói đến đây lại có chút e lệ: "Tiểu chủ, nô tỳ không có bản lĩnh gì cũng không lanh lợi, ở trong cung mười năm cũng chỉ

mới lên được cung nữ nhất đẳng, bây giờ có thể có cơ hội hầu hạ bên cạnh tiểu chủ, là do Niên đại bạn thấy nô tỳ đáng thương, ban thưởng cho nô tỳ."

Nàng ấy thoát nhìn e lệ, nhưng những lời cần nói đều nói ra không sót một chữ, hơn nữa giọng nói dịu dàng ôn hòa, khiến người ta nghe xong cảm thấy rất thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới hỏi: "Bây giờ ngươi cũng sắp hai mươi lăm tuổi rồi, năm sau có muốn xuất cung không?"

Cung nữ nhất đẳng hai mươi lăm tuổi, bình thường, nhưng cũng không quá tệ.

Ngân Linh cười nói: "Tiểu chủ, nô tỳ là cô nhi, hoàng cung là nơi tốt nhất rồi ạ."

Nghe thấy hai chữ "cô nhi", Thẩm Kinh Trĩ thầm nói Niên Cửu Phúc thật sự là lão cáo già. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ không nói gì về Niên Cửu Phúc ra ngoài, chỉ nói: "Đó cũng là duyên phận của chúng ta, sau này ngươi cứ hầu hạ bên cạnh ta, Tiểu Thu có gì thì ngươi cũng có cái đó, ta cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ cần trung thành là được."

Thẩm Kinh Trĩ nói đến đây, búi tóc hai vòng trên đầu nàng cũng đã được chải xong, cài thêm một đôi hoa hải đường vừa mới hái, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, xinh đẹp tự nhiên của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ hiện giờ mới mười tám tuổi, nhưng khí chất bình tĩnh tao nhã trên người nàng lại khiến người ta không dám xem thường, đặc biệt là khi ăn mặc chỉnh tề, gần như không thua kém gì các quý nhân nương nương.

Nàng quay đầu nhìn Ngân Linh mỉm cười, thanh âm trong trẻo: "Rất đẹp."

Nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, Ngân Linh lại ngẩn người.

"Tiểu chủ, người thật sự rất xinh đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay véo mặt nàng ấy, nhướn mày: "Đó là điều đương nhiên."

Sau khi trang điểm xong, Thẩm Kinh Trĩ dẫn hai cung nữ đến tiền điện.

Lúc này Dục Khánh cung đã náo nhiệt hơn so với vừa rồi, vì cung nhân của Trữ Tú cung bắt đầu chuyển đồ đạc của bốn phi tần đến, trắc điện phía Đông có chút ồn ào.

Thẩm Kinh Trĩ không thèm liếc mắt nhìn, chỉ thông thả bước qua hành lang, chiếc áo màu xanh trúc trên người nàng bay phấp phới phía sau, như mộng như ảo, như hoa như mây.

Mỹ nhân xinh đẹp từng bước đi qua hành lang, cuối cùng đến trước cửa tiền điện Dục Khánh cung, nàng dừng lại trước mặt Niên Cửu Phúc, mỉm cười chào hỏi với hắn: "Niên đại bạn, mạnh khỏe."

Niên Cửu Phúc tiến lên hai bước, khuôn mặt đã có chút phúc hậu càng thêm phúc hậu, hắn cười tủm tỉm, hòa ái nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Ôi chào tiểu chủ, vẫn chưa chúc mừng người, sau này phải mời nhà ta uống rượu đây."

Thẩm Kinh Trĩ tự mình đưa một hồng bao, cười nói: "đương nhiên phải mời đại bạn uống rượu, ta hận không thể ngày nào cũng có thể mời."

Niên Cửu Phúc nhận lấy hồng bao, cười dẫn nàng vào trong điện: "Tiểu chủ, lúc này điện hạ đang bận rộn ở thư phòng, mời người đến nhã thất chờ, trà bánh đã được chuẩn bị xong, tiểu chủ còn cần gì nữa có thể dặn dò Ngân Linh."

Thẩm Kinh Trĩ vẫn bình tĩnh, không hề tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ cười nói: "Được." Nàng suy nghĩ một chút, lại nói: "Không biết có chỉ thêu và khung thêu không? Ta muốn làm thêm một chiếc túi thơm cho điện hạ."

Nàng vừa nói ra, Niên Cửu Phúc biết nàng đã hiểu, trong lòng thầm khen một tiếng thông minh, trên mặt nở cười thân thiết: "Có, có, có, lập tức sai người mang đến cho tiểu chủ."

Tiền điện của Dục Khánh cung là cung thất lớn nhất trong Dục Khánh cung, đi vào gian chính rộng rãi tào nhã, ngoài chỗ ngồi chủ vị ở phía trên, còn có bốn cặp chỗ ngồi phụ, trên mặt đất trải thảm lông cừu dày, đi lại không phát ra tiếng động.

Thẩm Kinh Trĩ vào trong điện, chưa kịp nhìn xung quanh, chỉ liếc nhìn cửa cung bên phải đóng chặt, có hai tiểu thái giám canh giữ ở cửa, hẳn là thư phòng hoặc tắm điện của Tiêu Thành Dục, vậy thì điện phụ bên trái mà Niên Cửu Phúc dẫn nàng vào hẳn là nhã thất.

Sau khi vòng qua bình phong, một nhã thất thoang thoảng khói hương hiện ra trước mặt nàng.

Lần trước đến Dục Khánh cung, nàng ngồi kiệu đi thẳng vào Thạch Lự điện, nhưng hôm nay đi như vậy mới biết Dục Khánh cung thật sự không nhỏ, trong ngoài cung điện đều tinh xảo.

Thẩm Kinh Trĩ được Niên Cửu Phúc mời vào nhã thất, hẳn cười nói: "Tiểu chủ cứ tự nhiên, lát nữa đến giờ ăn, nhà ta sẽ đến mời tiểu chủ đến thiện phòng dùng bữa."

Thẩm Kinh Trĩ tiến hẳn ra ngoài, xoay người bước tới ngồi trên trường kỷ cạnh cửa sổ, liếc mắt một cái đã thấy trên chiếc bàn vuông nhỏ bày sẵn lò đun nước và hộp điểm tâm. Bên cạnh lò đun nước có mấy hộp sứ, trên đó dán giấy đỏ ghi tên các loại trà, cả nhã thất đúng là đã được bài trí lại vì nàng.

Thẩm Khinh Trĩ ung dung ngồi xuống, cẩn thận xem xét các loại trà, bèn nói với Thích Tiểu Thu: "Pha trà Tuyết Phong Vân Sơn đi."

Thích Tiểu Thu khẽ hành lễ, lập tức bắt đầu pha trà.

Ngân Linh nhìn người này lại nhìn người kia, cuối cùng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Để nô tỳ lấy sách cho tiểu chủ nhé?"

Thẩm Khinh Trĩ xua tay với nàng ấy: "Đi đi."

Không lâu sau, giỏ đựng kim chỉ đã được mang đến, Thẩm Khinh Trĩ đặt cuốn sách trong tay xuống, nhấp một ngụm trà, sau đó bắt đầu nghiên cứu hoa văn thêu. Nàng gọi hai cung nữ cùng nhau đánh giá, cuối cùng chọn hoa văn hoa lan, bắt đầu căng vải thêu.

Trong lúc nhất thời, cả nhả thất đều yên tĩnh, chỉ có than trong lò đun nước thỉnh thoảng phát ra tiếng "lách tách".

Thẩm Khinh Trĩ bình tĩnh, không hề lo lắng sợ hãi vì không gặp được Thái Tử điện hạ, ngược lại còn có vẻ ung dung tự tại, điều này khiến Niên Cửu Phúc phải tấm tắc khen ngợi.

Hắn đứng ở cửa nhìn vài lần, sau đó mới vội vàng vào trắc điện phía Đông đối diện, bước nhanh vào trong, đi thẳng đến phía sau Tiêu Thành Dục đang phê duyệt tấu chương.

Người ngoài đều tưởng Hoảng Trị Đế đã khỏi bệnh, đã có thể xử lý chính sự, nhưng thực ra ông ấy đã dùng thuốc cấm, cũng chỉ có thể kéo dài thêm một hai tháng. Tiêu Thành Dục chỉ có thể nhanh chóng làm quen với chính sự, gánh vác trọng trách mà phụ hoàng giao cho, sớm ngày trở thành trử quân mà phụ hoàng mong muốn.

Mấy ngày nay Tiêu Thành Dục bận túi bụi, không có thời gian để ý đến quý nhân tiểu chủ gì đó.

Niên Cửu Phúc bước nhanh vào trong, Tiêu Thành Dục không hề

ngẩng đầu lên, tay cầm bút son phê duyệt tấu chương, nếu các triều thần nhìn thấy nhất định sẽ kinh ngạc.

Chữ viết phê duyệt của Tiêu Thành Dục gần như giống hệt chữ của Hoảng Trị Đế.

Đợi đến khi viết xong hai quyển tấu chương, Tiêu Thành Dục cảm thấy miệng hơi đắng, hắt gờ tay lên, một chén trà liền rơi vào tay hắn.

Niên Cửu Phúc đứng lúc nói: "Điện hạ, Thẩm phụng nghi đang ở nhà thất thủ thừa, trông rất ung dung tự tại."

Tiêu Thành Dục không hề nhú mày, nghe vậy chỉ nói: "Biết rồi."

Thẩm Kinh Trĩ rất thông minh, nàng biết mình đến đây vì lý do gì, vì vậy Dục Khánh cung đã nể mặt thì nàng cũng sẽ phối hợp thật tốt, Tiêu Thành Dục muốn gì, nàng sẽ làm cái đó.

Niên Cửu Phúc thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đứng bên cạnh Tiêu Thành Dục, thỉnh thoảng bưng trà rót nước hoặc mài mực, nắm bắt thời cơ rất tốt.

Thẩm Kinh Trĩ thoải mái dựa vào trường kỷ tỉ mỉ thủ thừa, hoa lan là mẫu thủ đơn giản nhất, Thẩm Kinh Trĩ biết một loại thủ chữ thập khá cổ xưa, lúc này đang chơi rất vui vẻ.

Bận rộn như vậy, nửa canh giờ đã trôi qua, mãi đến khi bụng Ngân Linh đột nhiên kêu "ọc ọc", tay Thẩm Kinh Trĩ đang cầm kim hơi khựng lại, nàng mỉm cười: "Bánh hạnh nhân hôm nay rất ngon, các người cứ ăn đi."

Ngân Linh không dám động đậy, nhưng Thích Tiểu Thu lại kéo nàng ấy, nhét một miếng vào tay nàng ấy: "Buổi trưa không có thời gian

về ăn cơm, tiểu chủ đã ban thưởng thì mau ăn cho no, lát nữa mới có sức hầu hạ tiểu chủ."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, liếc nhìn Thích Tiểu Thu với ánh mắt trêu chọc: "Người đó, đúng là biết làm chủ thay ta."

Đây là câu nói đùa, Thích Tiểu Thu nghe xong không hề sợ hãi, chỉ nắm tay Ngân Linh cũng nói đùa theo: "Tiểu chủ nhà chúng ta chính là miệng cứng lòng mềm, lúc thương người thì quan tâm hơn ai hết, nhưng ngoài miệng lại không chịu nói ra, sau này người sẽ biết."

Bên kia, Tiêu Thành Dục vừa làm xong việc, đột nhiên nhớ đến Thẩm Kinh Trĩ ở nhà thất, hắn không hề do dự, trực tiếp đứng dậy đi đến điện phụ phía Tây, đợi đến khi đi đến bên ngoài nhà thất, bỗng nghe thấy một thanh âm mềm mại vang lên.

"Ta đó, nếu thích ai, thì nhất định sẽ yêu thương hết lòng."

Chương 34: Cuộc gặp gỡ tại Dục Khánh cung

Tiêu Thành Dục dừng bước, Niên Cửu Phúc đi theo phía sau không chú ý đường, đâm đầu vào cột cửa.

Chỉ nghe thấy "ối" một tiếng, vị đại thái giám uy danh hiển hách đã đâm đến đỏ trán.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn hắn, ánh mắt lạnh nhạt. Tuy trong mắt vẫn bình tĩnh, nhưng Niên Cửu Phúc lại thấy rõ hai chữ trong mắt hắn: "Đồ ngu."

Niên Cửu Phúc: "..."

Thật sự không thể trách hắn được, ai biết điện hạ lại đột nhiên dừng bước, hắn chỉ mãi mê đi theo mới đâm đầu vào. Niên Cửu Phúc ho khan một tiếng, vội vàng đẩy cửa phòng ra, bình tĩnh hô lên: "Thái Tử điện hạ giá đáo."

Đợi đến khi hắn nói xong, Tiêu Thành Dục đã vòng qua bình phong thêu hoa mai, hoa lan, trúc, cúc, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt xuất hiện trong phòng khách. Bước chân hắn quá nhanh, từ lúc Niên Cửu Phúc đụng đầu đến khi hắn vào trong phòng, chỉ trong nháy mắt, cho dù Thẩm Kinh Trĩ có phản ứng nhanh đến đâu cũng chưa kịp đứng dậy, lúc này đang nằm trên trường kỷ dùng ánh mắt trêu chọc Ngân Linh.

Tiêu Thành Dục vừa vào cửa đã nhìn thấy cảnh tượng này, đôi mắt phượng sâu thẳm của hắn sắc bén nhìn nàng.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thẩm Kinh Trĩ vốn định đứng dậy hành lễ với Tiêu Thành Dục, nhưng sau đó lại nghĩ, dù sao cũng đã bị nhìn thấy rồi, chi bằng cứ giả vờ lười biếng đến cùng. Nàng hoàn toàn không sợ ánh mắt lạnh lùng như băng của Tiêu Thành Dục, chậm rãi ngồi dậy từ trường kỷ, chân hơi vấp một cái, cứ như vậy ngã vào lòng Tiêu Thành Dục.

"Ôi," thanh âm mềm mại vang lên, "Thiếp thất lễ rồi."

Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy một mùi hương ấm áp ập đến, mùi Tô Hợp hương đã từng ngửi qua một lần xộc vào mũi hắn, mỹ nhân mềm mại ấm áp ôm chặt lấy hắn, mềm mại như không xương, khiến hắn không thể không đưa tay ra đỡ lấy eo nàng.

Một tay ôm lấy nàng, giam cầm nàng trong lòng.

Tiêu Thành Dục cúi đầu xuống, vừa hay nhìn thấy tiểu hồ ly trong lòng ngẩng đầu lên, vẻ quyến rũ ở đuôi mắt lọt vào mắt hắn, trên mặt nàng mang theo nụ cười e lệ, giọng nói lại yêu kiều như muốn câu hồn đoạt phách của hắn.

"Điện hạ đừng giận thiếp."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng chăm chăm, tay dùng sức nâng nàng lên nửa tắc, để cả người nàng dựa vào mình.

"Ừ." Thanh âm trầm thấp của hắn vang lên bên tai nàng: "Sao cô lại giận ái phi được?"

Hai người, người nói ta đáp, một bầu không khí ái muội khó tả lan tỏa trong phòng khách, Thích Tiểu Thu và Niên Cửu Phúc rất bình tĩnh, đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cúi đầu im lặng không nói một lời.

Chỉ có Ngân Linh như nhìn đến ngậy người, đứng bên cạnh không hoàn hồn lại được.

May mà, Tiêu Thành Dục không có ý định thân mật với Thẩm Kinh Trĩ như ngày thị tẩm hôm đó, hắn chỉ nhìn Thẩm Kinh Trĩ thêm một cái, rồi buông nàng ra.

Ban ngày ban mặt, cũng không tiện làm gì.

Tiêu Thành Dục tự mình ngồi xuống bên kia trường kỷ, chỉ vào chỗ ngồi ban nãy của Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ đi qua ngồi xuống, ân cần rót trà cho Tiêu Thành Dục.

"Điện hạ, trà Tuyết Phong Vân Sơn hôm nay rất thanh mát, điện hạ uống cho đỡ khát ạ."

Tiêu Thành Dục bưng chén trà lên nhấp một ngụm: "Đang làm gì vậy?"

Hắn hỏi chính là chiếc khung thêu bị vứt sang một bên kia.

Nói đến chuyện này, Thẩm Kinh Trĩ liền rất đặc ý cầm khung thêu lên khoe với Tiêu Thành Dục: "Điện hạ trước đây không phải rất thích túi thơm ta làm sao, ta nghĩ lúc rảnh rồi làm thêm một chiếc cho điện hạ, hai chiếc túi thơm điện hạ có thể thay phiên đeo."

Tiêu Thành Dục nhìn hoa văn rồi tinh rồi mù trên khung thêu, im lặng một lát, nói: "Không tệ, đá vụn này thêu rất sắc nét."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thẩm Kinh Trĩ có chút tức giận: "Điện hạ, đây là cỏ lan."

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục thuận tay đặt khung thêu sang một bên, giả vờ như vừa rồi mình không nói gì, rất nhanh đã đổi chủ đề: "Hơi đói rồi, dọn cơm đi."

Thẩm Khinh Trĩ không hỏi hấn vì sao lại gọi mình đến, hấn cũng không hỏi Thẩm Khinh Trĩ có biết mình đến đây vì lý do gì hay không, hai người như những người bạn cũ tâm đầu ý hợp, chỉ cần một ánh mắt, đã không cần phải nói thêm gì nữa.

Dục Khánh cung có Ngự Thiện Phòng riêng, ngoài những món ăn theo định mức phải lấy từ Ngự Thiện Phòng chung, những món còn lại đều có thể do Ngự Thiện Phòng riêng của Dục Khánh cung làm, Tiêu Thành Dục thích ăn gì thì có thể ăn cái đó.

Hai người vẫn im lặng không nói gì, đợi đến khi Tiêu Thành Dục ngồi xuống ở phòng ăn, mới chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Cùng ăn đi."

Đây được coi là ban thiện, Thẩm Khinh Trĩ liền hành lễ: "Tạ ơn điện hạ ban thưởng."

Nói xong, nàng cũng đoan trang ngồi xuống bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Dung mạo Thẩm Khinh Trĩ đứng nhất nhĩ trong cung, cộng thêm vóc dáng cao ráo, khí chất hơn người, ngồi bên cạnh Tiêu Thành Dục như vậy, chỉ có thể dùng bốn chữ "trời sinh một cặp", vô cùng xứng đôi.

Nữ nhân có thể ngồi bên cạnh Tiêu Thành Dục mà không bị khí thế của hấn áp đảo, thật sự không nhiều. Niên Cửu Phúc thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng tay lại bận rộn không ngừng, hấn tự mình tiến lên mở nắp nồi ở giữa bàn.

Một mùi thơm nồng nặc ập vào mặt, Thẩm Khinh Trĩ liếc mắt, nhìn thấy là một nồi thịt bò hầm cà chua. Đây là món chính hôm nay, ngoài ra còn có sáu món nóng, sáu món nguội, và một bàn khác bày điểm tâm, trái cây, dưa muối.

Ngoài món thịt bò hầm cà chua thơm phức này, trên bàn còn có mấy

món mà Thẩm Kinh Trĩ thích ăn: hải sâm sốt hành, cá sốt chua ngọt, thịt nai nướng, vịt quay bát bảo và một số loại rau. Đặc biệt là măng xào, được làm rất đẹp mắt và thanh đạm, Thẩm Kinh Trĩ nhìn món ăn đó hai lần, cuối cùng vẫn dờ mắt đi.

Vào cung lâu như vậy, bữa ăn hôm nay được coi là thịnh soạn nhất.

Tiêu Thành Dục cầm đũa lên: "Bắt đầu dùng bữa đi."

Lúc này một thái giám khác đã rửa tay sạch sẽ, cung kính đứng bên cạnh Tiêu Thành Dục, đầu tiên múc cho hắn một bát thịt bò hầm cà chua. Người hầu hạ phía sau Thẩm Kinh Trĩ là Thích Tiểu Thu, hai tháng nay tuy nàng ấy cũng đã nếm được khẩu vị của Thẩm Kinh Trĩ nhưng thức ăn ở Xuân Cảnh Uyển không có nhiều loại như vậy, nàng ấy chỉ có thể dựa vào ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ mà gấp thức ăn cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ biết cách ăn uống, những món nàng thích ăn, khi gấp đũa sẽ hơi dừng lại một chút, để Thích Tiểu Thu ghi nhớ món ăn đó.

Cứ như vậy nàng ăn cơm rất chậm, nhưng càng là nhai kỹ nuốt chậm, càng hiện lên dáng vẻ đoan chính.

Đợi đến khi đã nếm thử tất cả các món trên bàn, Thẩm Kinh Trĩ mới nhìn món cá sốt chua ngọt. Nàng thích ăn chua ngọt, chua hoặc ngọt cũng đều thích. Vì vậy Thích Tiểu Thu liền gấp thêm cho nàng mấy lần cá sốt chua ngọt.

Thẩm Kinh Trĩ khó có được lúc thưởng thức mỹ vị, tất nhiên là ăn rất ngon miệng, đợi đến khi ăn được sáu phần no, đĩa của nàng đã hết sạch, Thích Tiểu Thu lại không gấp thêm thức ăn cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ nghi hoặc ngẩng đầu lên, thì thấy Tiêu Thành Dục đang thản nhiên nhìn nàng, còn nàng, vì đang nhai thức ăn trong miệng nên khuôn mặt tròn trịa, hai má phồng lên trông rất đáng

yêu.

Tiêu Thành Dục ăn cơm rất nhanh, hắn không kiên nhẫn lẳng phí thời gian trên bàn ăn, hắn đã ăn xong hai bát cơm, vốn định đặt đĩa xuống bảo dọn bàn, lại bị Niên Cửu Phúc nháy mắt ra hiệu, lúc này mới chú ý đến người bên cạnh... đang ăn rất ngon lành?

Tiêu Thành Dục im lặng nhìn Thẩm Kinh Trĩ, cuối cùng hỏi: "Vào cung nhiều năm như vậy, vẫn luôn không được ăn no sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nuốt chút nữa thì sặc cơm. Nàng dùng khăn che miệng, vất vả lắm mới ăn xong thức ăn trong miệng, có chút ngượng ngùng: "Ta... ta chỉ là tham ăn thôi."

Thẩm đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ có tật tham ăn là không sửa được.

Mấy năm nay vào cung tuy không để bản thân bị đói, nhưng dù sao cũng chưa được thưởng thức mỹ vị, nàng ăn rất nhặt, hôm nay khó có được lúc nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn, đương nhiên không muốn bỏ qua.

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục khó có được lúc giãn lòng mày, hắn đặt đĩa xuống, nói: "Cô không phải đang trách nàng, nàng cứ tiếp tục ăn đi."

Nếu là ngày thường, điện hạ đã đặt đĩa xuống thì phải dọn bàn, nhưng Thẩm Kinh Trĩ được Tiêu Thành Dục cho phép nên có thể tiếp tục ăn. Nhưng, một miếng thịt bò còn chưa nuốt xuống, Thẩm Kinh Trĩ đã không chịu đựng được nữa.

Nàng bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Tiêu Thành Dục đang nhìn mình chăm chăm: "Điện hạ, người cứ nhìn ta như vậy, ta ăn không nổi."

Tiêu Thành Dục nhượng mày, khoe môi cũng cong lên, tâm trạng dường như rất tốt, còn có tâm tình trêu chọc nàng: "Không phải nàng không sợ cô sao?"

Thẩm Kinh Trĩ lập tức nở nụ cười đáng thương, nàng mím môi, giọng nói cũng mang theo ý nịnh nọt: "Sao ta có thể không sợ điện hạ, ta sợ lắm, điện hạ uy vũ như vậy khiến người ta sợ hãi."

Lời nịnh nọt này của nàng, thật sự là không tầm thường.

Tiêu Thành Dục chỉ nói: "Ồ."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thẩm Kinh Trĩ thầm nghĩ, bây giờ đã ăn no sáu phần rồi, cũng nên dừng lại, đỡ phải ngồi đây bị hắt nhìn chăm chăm lát nữa e là sẽ nôn hết ra.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ không định gấp thức ăn, Tiêu Thành Dục bỗng khẽ cười, đưa tay ra nhéo nhẹ lên má nàng: "Nàng cứ ăn đi."

Nói xong, hắt đứng dậy, đến ngồi bên bàn trà. Niên Cửu Phúc ân cần dâng hạt dưa hạch đào, đứng bên cạnh đập hạch đào cho Tiêu Thành Dục ăn.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới phát hiện, người như Tiêu Thành Dục vậy mà lại thích ăn hạt dưa.

Nhưng Tiêu Thành Dục đã rộng lượng nhường nhịn, Thẩm Kinh Trĩ cũng không dám chậm trễ thời gian của Thái Tử điện hạ, vì vậy nàng nhìn Thích Tiểu Thu một cái, Thích Tiểu Thu hiểu ý liền tiếp tục gấp thức ăn cho nàng. Thẩm Kinh Trĩ ăn không nhanh, một bữa trưa dùng xong gần hết ba khắc (45 phút), nàng mới buông đũa xuống với vẻ luyến tiếc.

Nàng thỏa mãn đứng dậy, đến bên cạnh Tiêu Thành Dục khẽ hành

lễ: "Ta ơn điện hạ ban thiện."

Tiêu Thành Dục đang bóp nát một hạch đào trong tay, ném vỏ vụn lên bàn, rồi từ tốn tìm thịt hạt đào bên trong để ăn.

"Không ngờ," Tiêu Thành Dục nói, "nàng ăn cũng khá nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ nghẹn lời, hiện giờ nàng là Thẩm Thái, là một cô nhi, từ nhỏ đã thiếu ăn thiếu mặc, vì vậy dù ăn thế nào cũng không béo lên được. Cũng chính vì sự thiếu thốn trước kia mà Thẩm Kinh Trĩ càng cố chấp trong việc ăn uống, không bao giờ chịu để bản thân, để tiểu Thẩm Thái chịu thiệt thòi. Nhưng lúc này nghe lời Tiêu Thành Dục, sao lại nói nàng như kẻ tham ăn, thật sự là không dễ nghe chút nào.

Thẩm Kinh Trĩ đảo mắt, nàng dùng tay áo che đi ánh mắt, thanh âm cũng mang theo chút nghẹn ngào: "Ta thuở nhỏ không phụ không mẫu, lớn lên ở Vinh Ân đường, tuy không chết đói nhưng luôn không được ăn no."

Giọng Thẩm Kinh Trĩ thấm đẫm lệ, khóe mắt quả nhiên rưng rưng, trông vừa tủi thân vừa đáng thương: "Nay vào cung, cuối cùng cũng được ăn no mặc ấm, ta cảm thấy rất hạnh phúc, cũng là nhờ Hoàng Hậu nương nương hiền từ, điện hạ ân cần, nên ta mới có ngày hôm nay."

Nói đến đây, giọt lệ long lanh nơi khóe mắt Thẩm Kinh Trĩ rơi xuống, đôi mắt hoa đào ngập nước nhìn Tiêu Thành Dục, lời lẽ tha thiết.

"Ta rất biết đủ."

Một bữa cơm, lại cho Thẩm Kinh Trĩ cơ hội bày tỏ lòng trung thành.

Tiêu Thành Dục mân mê hạch đào trong tay, nét mặt lãnh đạm, dường như không hề động lòng, nhưng nếu nhìn kỹ, khóe môi mỏng

nhặt của hắn lại hiện lên một nụ cười khó nhận ra.

Mỹ nhân rơi lệ, quả thật khiến người ta đau lòng.

Tiêu Thành Dục khẽ ừ một tiếng, cuối cùng nói: "Dục Khánh cung có Thiện Phòng nhỏ, nàng muốn ăn gì cứ việc gọi."

Vừa nói, Tiêu Thành Dục vừa đứng dậy, sai bước đi ra ngoài: "Cô chẳng lẽ nuôi không nổi một nữ nhân sao?"

Nghe câu này của Tiêu Thành Dục, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi thấy buồn cười.

Tiêu Thành Dục mà nàng biết luôn lạnh lùng như băng sương, ngoài quốc sự và Hoàng Hậu dường như không màng đến điều gì, hôm nay lại được nghe hắn nói đùa một câu như vậy, cũng thật hiếm thấy.

Tiêu Thành Dục đã đi rồi, nhưng Thẩm Kinh Trĩ không thể lập tức rời đi.

Niên Cửu Phúc cáo già, để tiểu đồ đệ đi theo hầu hạ Tiêu Thành Dục, còn mình thì đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, nói: "Phụng Nghi tiểu chủ, ngự thiện hôm nay Thiện Phòng nhỏ chuẩn bị hơi nhiều, điện hạ lại không thích lãng phí, điểm tâm trái cây còn dư tiểu chủ cứ mang về dùng."

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Điện hạ thật là người tốt, đa tạ điện hạ ban thưởng."

Đây là lần đầu tiên có người nói Tiêu Thành Dục là người tốt, Niên Cửu Phúc cố nhịn cười nhưng vẫn dặn dò tiểu thái giám: "Hầu hạ Thẩm tiểu chủ cho tốt."

Đợi đến khi hắn cũng đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ mới vịn tay Thích Tiểu Thu đứng dậy, chậm rãi đi đến bàn điểm tâm. Nhìn điểm tâm, bánh

ngọt, trái cây và các loại sữa bày la liệt trên bàn, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới thật lòng nói: "Điện hạ đúng là người tốt."

Bữa này vừa ăn vừa được nhận, Thẩm Kinh Trĩ đến tay không, ra về đầy ắp, trên đường trở về quả là mặt mày hớn hởi, cung nhân đi ngang qua thấy nàng, tuy trong lòng tò mò nhưng cũng không dám nhìn nhiều, chỉ ngoan ngoãn khom người hành lễ.

Thẩm Kinh Trĩ khá hòa nhã, mỉm cười gật đầu với mọi người rồi trở về Tây trắc điện của mình.

Về đến điện, Thẩm Kinh Trĩ chỉ ngồi xuống uống một ngụm trà, nói với Ngân Linh: "Gọi mọi người đến đây đi, tranh thủ lúc chưa đến giờ nghỉ trưa, nhận mặt nhau trước, cũng để nắm rõ tình hình."

Ngân Linh mừng rỡ, vội vàng đáp: "Vâng, nô tỳ đi ngay."

Không lâu sau, Ngân Linh đã dẫn theo mấy người vội vã trở về, họ cùng Ngân Linh vào chính sảnh, ngoan ngoãn đứng ở dưới.

Ngân Linh tuy đã quen thuộc, nhưng lúc này vẫn hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ trước: "Tiểu chủ, nô tỳ là cung nữ nhất đẳng Ngân Linh của Dục Khánh cung, vào cung đã ở dưới trướng Niên công công."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Tốt."

Thích Tiểu Thu tiến lên một bước, ban thưởng.

Đằng sau Ngân Linh là một cung nữ mặt tròn, trông vừa đôi mươi, hơi đầy đặn, càng làm nổi bật khuôn mặt tròn phúc hậu. Nàng ta cười tủm tỉm hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Tiểu chủ, nô tỳ là cung nữ nhị đẳng Đồng Quả của Dục Khánh cung, vẫn luôn làm việc ở Thiện Phòng nhỏ, lần này được Niên công công phái đến chuyên hầu hạ việc ăn uống cho người."

Thẩm Kinh Trĩ mở to mắt, nụ cười trên mặt càng đậm: "Tốt."

Phía sau còn có hai cung nữ tam đẳng mười bảy mười tám tuổi và cung nữ tạp dịch, ngoài ra còn có hai tiểu thái giám chuyên làm những việc nặng nhọc.

Cung nữ tam đẳng không được hầu hạ bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, nhưng trông cũng rất nhanh nhẹn, người cao cao tên Hải Đường, người thấp bé tên Nghênh Xuân, đều là tên hoa, cũng rất dễ nghe.

Thẩm Kinh Trĩ lần lượt ban thưởng, Ngân Linh mới tiến lên hai bước, dẫn mọi người hành đại lễ với Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói: "Hôm nay lần đầu gặp mặt, xem ra đều là người tốt, sau này cùng ở trong một cung, chính là duyên phận."

Thẩm Kinh Trĩ nói xong, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta cũng không cầu gì trung thành tuyệt đối, cũng không cần gì liều chết bảo vệ, ta chỉ cần..."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày, khí thế uy nghiêm tích lũy qua năm tháng lộ rõ, ánh mắt sắc bén của nàng dừng trên mặt mọi người, không bỏ sót một ai đều nhìn qua một lượt.

Trong chính sảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy giọng nói của nàng: "Ta chỉ cần các người làm tròn bốn phận, làm người tốt, sau này ta có tiền đồ xán lạn thì sẽ không thiếu vinh hoa phú quý cho các người."

"Nếu có kẻ nào sinh lòng hai dạ, hoặc là dám khinh thường ta chỉ là một Phụng Nghi nhỏ nhỏ này, thì cứ việc mở miệng nói thẳng, ta nhất định sẽ vui vẻ để các người đi, tuyệt đối không trách phạt giữ lại."

"Nhưng nếu các người dám trước mặt một kiêu sau lưng một kiêu, dám phản bội ta, Thẩm Kinh Trĩ này nhất định sẽ cho các người biết thế nào là sống không bằng chết."

Thẩm Khinh Trĩ nói đến đây, đám người đang quỳ gối dưới đất đều run lên, Thích Tiểu Thu đúng lúc rót thêm trà mới cho nàng, thanh âm trầm thấp mà mạnh mẽ: "Lời của Tiểu chủ, các người đã nghe rõ chưa?"

Chúng cung nữ lập tức hành đại lễ, đồng thanh đáp: "Vâng, nô tỳ lĩnh mệnh."

Gặp mặt xong, Thẩm Khinh Trĩ để cho bọn họ tự đi làm việc, chỉ giữ lại Ngân Linh và Đồng Quả.

Đồng Quả rất biết nhìn sắc mặt, thấy Thẩm Khinh Trĩ cũng không hề tàn nhẫn như lời nàng nói, đợi mọi người đều đi hết, lập tức nịnh nọt: "Tiểu chủ, nô tỳ trước đây từng học việc ở tiểu trù phòng năm sáu năm, tay nghề làm bánh ngọt rất tốt, ngay cả món mặn cũng biết làm một chút. Tiểu chủ thích ăn món gì, nô tỳ sẽ cố gắng làm cho người, đảm bảo sẽ khiến tiểu chủ vui lòng."

Thẩm Khinh Trĩ liếc nhìn nàng ta một cái, cong môi cười: "Tên của người thật đáng yêu." Sau đó quay đầu nhìn về phía Thích Tiểu Thu: "Người ta một người tên Ngân, một người tên Đồng, chẳng phải nên đổi tên người thành Kim Thu sao? Chúng ta vừa vặn có đủ bộ Kim Ngân Đồng, thật phú quý cát tường."

Nàng vừa nói đùa như vậy, khí thế bức người trên người cũng lập tức tiêu tan, chỉ còn lại sự ôn hòa dễ gần.

Thích Tiểu Thu không hề tức giận, cũng trêu chọc nàng: "Thích Kim Thu cũng hay đấy chứ, tiểu chủ muốn đổi tên cho nô tỳ, ngày mai nô tỳ sẽ đến Thượng Cung Cục đổi tên, tiểu chủ phải thưởng tiền đổi tên cho nô tỳ đấy nhé."

Thẩm Khinh Trĩ đưa tay vỗ nàng một cái: "Tiểu nha đầu ranh mãnh."

Cứ nói đùa như vậy, mọi người đều cười.

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thật vừa nghe đã biết, cho dù là Ngân Linh hay là Đồng Quả đều là người cũ ở Dục Khánh cung, các nàng không hề có liên quan gì đến bên ngoài, vừa vào cung đã hầu hạ bên cạnh Tiêu Thành Dục, thuộc về người tâm phúc của Dục Khánh cung.

Từ những người tâm phúc này mà chọn ra mấy người đặc lực, lại đưa đến bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, đủ thấy Niên Cửu Phúc coi trọng nàng, cũng đủ thấy Tiêu Thành Dục hiểu rõ tâm ý của Hoàng Hậu.

Chỉ cần hẩn hiểu rõ, Thẩm Kinh Trĩ đã biết nên làm như thế nào.

Nói đùa vài câu, mọi người có mặt đều vui vẻ, Thẩm Kinh Trĩ mới chậm rãi mở miệng: "Hiện giờ các người đã theo ta, chính là người của Thẩm Kinh Trĩ ta, chắc hẳn Niên đại bạn đã sớm dặn dò rồi, đúng không?"

Đồng Quả và Ngân Linh nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, Ngân Linh nói: "Tiểu chủ yên tâm, chúng nô tỳ đều được lệnh đến bên cạnh tiểu chủ, về sau chính là người của tiểu chủ, quyết sẽ không có hai lòng."

Vừa rồi ở chính điện, Ngân Linh đã lặng lẽ quan sát Thẩm Kinh Trĩ sống chung với Tiêu Thành Dục như thế nào, cũng âm thầm quan sát thái độ của Tiêu Thành Dục, theo suy nghĩ nông cạn của nàng ấy, vị Phụng Nghi này của bọn họ về sau chỉ sợ cũng có thể trở thành nương nương cao quý.

Bởi vì từ lúc bắt đầu, Thái Tử điện hạ đối với nàng không hề có chút chán ghét nào.

Nghĩ đến điều này, Ngân Linh kéo Đồng Quả một cái, dẫn nàng ấy hành đại lễ: "Tiểu chủ, về sau cho dù tiểu chủ dời cung, chúng nô tỳ cũng đi theo, mong tiểu chủ nhận lấy."

Lời này nói ra thật khéo léo lại chân thành, Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy

không lập tức trả lời, chỉ tự mình đỡ hai người dậy: "Những lời ta vừa nói, chính là đã nhận các người rồi."

Lời này vừa nói ra, Ngân Linh và Đồng Quả đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Kinh Trĩ: "Ta đặc biệt giữ lại hai người các người, chính là có ý định phân công, lúc trước ở Xuân Cảnh Uyển, bởi vì ta không có phẩm cấp, chỉ có thể do một mình Tiểu Thu hầu hạ, khi đó nàng ấy rất vất vả, ngày đêm đều phải làm việc, ta rất đau lòng."

Thẩm Kinh Trĩ không phải đang khách sáo lấy lòng, cũng không phải đang mua chuộc lòng người, nàng thật sự nghĩ như vậy. Ngày đêm liên tục làm việc, mệt mỏi rũ rượi, làm việc gì cũng không làm tốt được, thật sự là lợi bất cập hại. Bản thân nàng từng làm cung nữ, đương nhiên biết cung nữ vất vả như thế nào.

"Hiện giờ có ba vị đại tướng, cũng không cần Tiểu Thu một mình ngày đêm vất vả, ba người các người phân chia công việc, cũng có thể kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, đều có thể dưỡng tinh thần."

Ngân Linh nghe nàng nói như vậy, trong lòng đối với vị Phụng Nghi tiểu chủ này càng thêm kính trọng. Nàng ấy nói: "Mời tiểu chủ phân phó."

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn mọi người, lát sau liền cười nói: "Tiểu Thu trước đây đã theo ta, luôn luôn cẩn thận chu đáo, việc lớn việc nhỏ đều lo liệu, tính tình nàng ấy ổn trọng, thông minh rộng lượng, lại là do Hoàng Hậu nương nương đích thân chỉ định, về sau bên cạnh ta sẽ lấy nàng ấy làm đầu, quản lý kho phòng, sai phái cung nhân và tất cả những việc lớn đều do nàng ấy quản."

"Ngân Linh ôn nhu chu đáo, tay nghề khéo léo, việc chải đầu trang điểm sẽ giao cho người. Đồng Quả là cao thủ nấu nướng, hoạt bát lanh lợi, về sau việc trà nước cơm canh hàng ngày sẽ giao cho người. Ngoài ra, việc sinh hoạt hàng ngày sẽ do hai người các người cùng làm."

"Buổi tối ta ngủ rất say cũng ngủ sớm, không cần cẩn thận canh giữ ban đêm, ba người các người cứ thay phiên nhau ngủ trên giường quý phi là được."

"Như vậy, có dị nghị gì không?"

Thẩm Kinh Trĩ dựa theo tính cách của các nàng, rất nhanh đã sắp xếp xong công việc. Hiện giờ nàng chỉ là một Phụng Nghi, bên người không có việc gì rắc rối, phân chia như vậy ba người đều có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tâm tình tự nhiên cũng sẽ tốt.

Quả nhiên, các nàng đều rất hài lòng, đồng thanh đáp: "Tuân theo lời phân phó của tiểu chủ."

Đã nói rõ ràng mọi chuyện, Thẩm Kinh Trĩ liền đuổi người một cái, uể oải nói: "Được rồi, nếu có việc thì đi làm, nếu không có việc thì nghỉ ngơi, ta cũng buồn ngủ rồi, nghỉ trưa một chút."

Thẩm Kinh Trĩ hiện giờ không có chuyện gì phiền lòng, vừa nằm xuống không bao lâu đã ngủ say.

Ngân Linh quả nhiên tâm tư tỉ mỉ, dẫn Đồng Quả đi hỏi Thích Tiểu Thu về những sở thích hàng ngày của Thẩm Kinh Trĩ, cố gắng trước khi tiểu chủ tỉnh lại thì nắm rõ trong lòng bàn tay.

Một giấc ngủ không mộng mị, khi Thẩm Kinh Trĩ tỉnh lại, đúng lúc là buổi chiều nắng vàng rực rỡ. Nàng nằm trên giường một lúc, mới vén màn giường ngồi dậy.

Người đang canh giữ trong điện là Ngân Linh, Ngân Linh thấy nàng tỉnh, liền bưng trà bạc hà tới: "Tiểu chủ uống chút trà nhuận giọng."

Thẩm Kinh Trĩ uống một ngụm trà, rốt cuộc tỉnh táo lại: "Thật thơm."

Ngân Linh cười nói: "Trà bạc hà này là do Đồng Quả tự mình nghiên cứu, bên trong có thêm mật ong và mơ xanh, ngâm mấy ngày sau đó mới đem nấu nước, sẽ không có vị lạnh nồng."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu khen: "Rất tốt, rất tốt."

Nàng đứng dậy chải lại tóc, bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Thích Tiểu Thu vội vàng bước vào từ ngoài cửa, vừa vào đã nói ngay: "Tiểu chủ, bốn vị phi tần nửa canh giờ trước đã đến Dục Khánh cung, vừa mới an bài xong, sai người đến Tây trắc điện mời tiểu chủ qua đó nói chuyện."

Theo cung quy, lẽ ra ngày mai Thẩm Kinh Trĩ mới phải đến thỉnh an bốn vị phi tần, cùng với nàng còn có các cung nữ thị tẩm của Xuân Cảnh Uyển, khi đó bốn năm người đứng đó, hẳn là sẽ không đến nỗi quá ngượng ngập.

Nhưng bây giờ, bốn người đó lại cùng nhau triệu kiến một mình Thẩm Kinh Trĩ, điều này có vẻ đáng suy ngẫm.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhướn mày, quay đầu nói với Ngân Linh: "Trang điểm lại, cài trâm hoa mai bằng hồng bảo thạch kia lên."

Ngân Linh không chút nghi ngờ, chỉ làm theo lời nàng phân phó, trong chớp mắt Thẩm Kinh Trĩ đã trở thành mỹ nhân kiều diễm. Nàng thậm chí còn thay bộ xuân sam màu đỏ thắm, rồi dẫn theo Thích Tiểu Thu, nghênh ngang đi đến trước cổng vòm của Đông trắc điện.

Trong Dục Khánh cung, thủ vệ thái giám cung nữ đều là người của Tiêu Thành Dục, tự nhiên họ sẽ không ngăn cản Thẩm Kinh Trĩ, thậm chí khi nhìn thấy nàng, từ xa đã cười hành lễ: "Thỉnh an tiểu chủ, tiểu chủ cát tường."

Lần đầu gặp mặt, Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười ban thưởng, rồi yếu điệu bước vào Đông trắc điện.

Vừa bước vào, đã nghe thấy một giọng nữ nghiêm khắc vang lên: "Đứng lại."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, nhưng không lập tức đứng lại như lời người kia nói, ngược lại Thích Tiểu Thu hơi buông tay đang đỡ Thẩm Kinh Trĩ, xoay người bình tĩnh nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Người nói chuyện là một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt dài không có thịt, mắt nhỏ hơi xếch, môi mỏng mím chặt trông vô cùng khắc khổ.

Thích Tiểu Thu là đại cung nữ bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, phẩm cấp từ bát phẩm, không chỉ có biểu cô là Thụy Lan cô cô, bản thân nàng ấy ở Thượng Cung Cục cũng như cá gặp nước, có chút thể diện. Tuy còn trẻ tuổi và phẩm cấp chưa cao nhưng nàng ấy vốn không phải người nhút nhát, nên lần này bị người ta quát mắng như vậy, dù đối phương lớn tuổi hơn, cũng không lập tức sợ hãi đến mức mặt mày tái mét.

Nàng ấy chỉ liếc mắt một cái, đại khái hiểu rõ tình hình, bèn khom người chào hỏi: "Không biết cô cô có chuyện gì?"

Phụ nhân mặt mày khắc khổ mang theo sát khí nặng nề, vừa nhìn là biết thường xuyên quát mắng người dưới, bà ta mặc váy áo màu tím nhạt, trên người không có nhiều hoa văn thêu, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy trên váy áo có dệt hoa văn chìm.

Đó là gấm hoa văn Giang Lăng nổi tiếng khắp nơi. Cung quy, chính lệnh, quan chế của Đại Sở rất nghiêm khắc, nhưng đối với dân chúng lại không có quá nhiều hạn chế, trừ một số loại cực kỳ quý hiếm như khảm ti, thêu chỉ vàng bạc, Thiên Tầm La mỗi năm chỉ có mười thất,... còn lại dân chúng đều có thể mặc, nhưng màu sắc và

hoa văn thêu không được vượt quá quy định.

Hoàng thất không hạn chế dân chúng mặc y phục, nhưng phần lớn dân chúng làm sao mua nổi, họ đa phần đều mặc vải bông vải gai, không cầu đẹp để chỉ cầu thiết thực.

Thẩm Kinh Trĩ không biết gấm hoa văn ở Đại Sở có giá trị bao nhiêu, nhưng Thích Tiểu Thu lại biết loại vải này một thất có giá năm mươi lượng bạc, chưa kể đến tay nghề thợ may, chỉ riêng loại vải này ít nhất cũng phải năm mươi lượng bạc. Vì vậy nàng ấy liếc mắt một cái đã đoán được người này chắc chắn là cô cô chưởng sự, hơn nữa còn là cô cô chưởng sự bên cạnh các phi tần.

Chỉ không biết là người của vị nào.

Đối phương đại khái cũng không ngờ Thích Tiểu Thu lại gọi đúng xưng hô, nhưng bà ta nhanh chóng gạt chuyện này sang một bên, chỉ cau mày nói: "Sao các người có thể tùy ý ra vào Đông trắc điện? Người canh giữ cửa cung sao lại có thể tùy tiện cho các người vào?"

Nghe vậy, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nhếch môi, cuối cùng nàng cũng quay đầu lại, nhìn về phía trước: "Ta được bốn vị phi tần triệu kiến, đặc biệt đến bái kiến. Sao vậy, Đông trắc điện này chẳng lẽ đã thành tư trạch rồi sao, ta mang theo lệnh bài cũng không được vào?"

Nàng đương nhiên không thể tự mình đeo lệnh bài, lệnh bài phẩm cấp của nàng ở trên người Thích Tiểu Thu, nói cách khác, phàm là người biết Thích Tiểu Thu là ai thì lập tức biết nàng là ai.

Nghe nói nàng được triệu kiến mới đến, cô cô kia lập tức ử rũ, rất bất lịch sự nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng khi ánh mắt rơi vào khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, đôi mắt híp lại cũng không khỏi co rút.

Đẹp, thật sự là quá đẹp.

Cho dù đã nhìn thấy bốn phi tần của Dục Khánh cung mỗi người một vẻ, nhưng Tưởng Mẫn cũng không thể không thừa nhận, Thẩm phụng nghi đang được sủng ái này quả thật là mỹ mạo kinh diễm, không ai sánh bằng.

Khó trách, khó trách Hoàng Hậu nương nương lại thích nàng như vậy, Thái Tử điện hạ cũng đối với nàng ưu ái có thừa.

Quả nhiên là có một gương mặt đẹp.

Tưởng Mẫn thầm khựng lại, bà ta vốn không thích loại người có vẻ ngoài hồ ly, huống chi Phụng Nghi này còn bất lợi cho tiểu thư, vì vậy, khí thế ngạo mạn mà bà ta vẫn luôn kìm nén từ khi vào cung lập tức bùng lên, mở miệng quát: "Người thật to gan!"

Giọng bà ta vừa the thé vừa chói tai, như muốn xuyên thủng màng nhĩ của người khác. Chỉ thấy bà ta tức giận đến mức mặt mày tái mét, giọng nói càng lúc càng cao: "Người chỉ là một Phụng Nghi nhỏ nhỏ, vậy mà dám tùy ý ra vào tấm điện của Lương Đế, gặp cô cô chường sự bên cạnh Lương Đế cũng không hành lễ, thật là to gan lớn mật không có chút kính trọng nào, đáng lẽ phải đưa đến Trữ Tú cung để được dạy dỗ thêm."

Có lẽ giọng bà ta quá lớn, một câu này còn chưa nói xong đã thu hút mọi người đang chờ đợi ở chính điện đi ra.

Đông trắc điện giống như Tây trắc điện, chỉ là cửa lớn rộng rãi thoáng đãng hơn, hai Lương Đế ở chính điện, hai Lương Viện ở hậu điện, đều là một trái một phải. Vì vừa rồi vội vàng triệu kiến Thẩm Khinh Trĩ, cho nên hai Lương Viện cũng đến chính điện, lúc này bốn phi tần đều đang ngồi nói chuyện ở chính điện.

Còn Tưởng Mẫn cô cô này đương nhiên là phụng mệnh đến chờ, trước hết cho Thẩm Khinh Trĩ một trận hạ mã uy, sau đó mới dẫn nàng vào bái kiến các phi tần.

Thẩm Khinh Trĩ vừa nghe lời này, lập tức biết bà ta là người của ai. Nàng bình tĩnh đứng tại chỗ, buông tay đứng nghiêm, mí mắt cũng không thèm nâng lên. Mãi đến khi có tiếng bước chân vang lên, Thẩm Khinh Trĩ mới hơi nghiêng đầu, nhìn thấy bốn mỹ nhân từ chính điện đi ra.

Nàng không hề quan sát kỹ, chỉ lướt qua một cái, liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt, giả vờ như không biết chuyện gì.

Tưởng Mẫn tức giận đến mức ngực phập phồng, trước kia ở Tưởng phủ, bà ta là cô cô bên cạnh đại tiểu thư, hầu hạ đại tiểu thư lớn lên, trên dưới trong phủ đều đối xử với bà ta rất khách khí, nào giống như đám nha hoàn hầu hạ trong cung không hiểu quy củ.

Bà ta thở hỗn hển, còn định mắng thêm vài câu, liền nghe thấy phía sau truyền đến một giọng nói thanh đậm: "Cô cô, đừng nóng giận, đây đều không phải chuyện lớn."

Thanh âm này nhẹ nhàng êm ái, thoát nghe như lá liễu mùa xuân nhẹ nhàng bay, nhưng nếu thưởng thức kỹ lại có một loại hàn ý sắc bén như lá liễu giấu dao.

Kiếp trước Thẩm Khinh Trĩ sóng to gió lớn gì chưa từng trải qua, nay vừa nghe Tưởng lương đệ nói vậy, lập tức biết nàng ta tuy là đang khuyên Tưởng Mẫn nhưng lại có ý chỉ trích nàng.

Tưởng Mẫn nghe thấy tiểu thư nhà mình lên tiếng, lập tức phối hợp: "Tiểu thư, là lão nô không đủ đoan trang, khiến tiểu thư lo lắng rồi."

Bà ta vừa dứt lời, Tưởng lương đệ còn chưa kịp lên tiếng, bên cạnh một nữ tử cao gầy khác đã mở miệng: "Ôi chao, đều đã vào cung thụ huấn một tháng rồi, sao còn tiểu thư lão nô gì nữa? Tưởng tỷ tỷ, chẳng lẽ là bài giảng ở Trữ Tú cung chưa hiểu rõ sao?"

Thẩm Khinh Trĩ liếc mắt nhìn, liền thấy người vừa lên tiếng mặc váy

áo trắng ngà, dáng người cao gầy thẳng tắp, trên đầu búi tóc đơn giản, cài trâm hoa sen, trông vừa thuần tịnh vừa tao nhã.

Nàng chỉ khẽ suy tính một chút, đã biết người này chắc hẳn là chất nữ của Hiền phi, nữ nhi của đô đốc Ngũ Thành Bình Mã Tư - Chương Nhược Tịch.

Tưởng Liên Thanh bị Chương Nhược Tịch nói móc như vậy, trên mặt lại không hề có chút tức giận, chỉ là giọng nói càng thêm lạnh lùng: "Không cần Chương muội muội phí tâm chuyện trong cung của ta, nhà ta xưng hô thế nào, đó là chuyện của ta."

Nói xong, nàng ta đứng thẳng người trước thềm trắng, cúi mắt nhìn lướt qua Thẩm Kinh Trĩ đang đứng từ xa nơi hành lang: "Đều đừng đứng ở ngoài sân nữa, vào trong điện nói chuyện đi."

Tưởng cô cô trông có vẻ nghiêm khắc nhưng lại rất nghe lời Tưởng Liên Thanh, không nói thêm gì liền hầu hạ nàng ta đi vào trong điện.

Đợi đến khi mọi người đều vào điện, Chương Nhược Tịch vẫn đứng trước thềm trắng, nhìn Thẩm Kinh Trĩ với vẻ thích thú.

"Người chính là Thẩm phụng nghi?"

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới hành lễ với nàng ta: "Vâng, thiếp là Thẩm Kinh Trĩ, bái kiến Chương lương đệ, Lương Đệ vạn phúc."

Chương Nhược Tịch có vẻ rất thẳng thắn hòa nhã, nàng ta cười nói: "Đều là người một nhà, không cần khách khí..."

Chữ "khí" còn chưa nói ra khỏi miệng, ma ma lớn tuổi bên cạnh đã kéo nàng ta một cái, ngăn lời nàng ta định nói. Khóe miệng Chương Nhược Tịch cứng đờ, khẽ ho một tiếng: "Thôi được rồi, vào đi, có gì thì sau này nói tiếp."

Thăm Khinh Trĩ lại hành lễ, đợi nàng ta bước vào trong điện mới vỗ vỗ tay Thích Tiểu Thu: "Đi thôi, chúng ta vào gặp các vị phi tần nào."

Hai người bước nhanh đến trước điện, đứng yên lặng một chút, sau đó Thích Tiểu Thu buông tay lùi về sau nửa bước.

Thăm Khinh Trĩ tự mình cúi đầu đứng yên một lát, rồi bước chân vào bên trong điện, đi được ba bước thì dừng lại giữa sảnh, khẽ khụy gối hành lễ. Cùng là phi tần, cho dù Thăm Khinh Trĩ chỉ là thất phẩm nhưng cũng không cần quỳ gối trước phi tần có địa vị cao hơn.

"Bái kiến Tướng lương đệ, Chương lương đệ, Phùng lương viện, Trương lương viện, vạn phúc kim an."

Thấy nàng hành lễ như vậy, Tướng Liên Thanh ngồi ở vị trí chủ tọa khẽ nheo mắt, nàng ta không nhìn mấy phi tần khác, chỉ nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi."

Thăm Khinh Trĩ liền đứng thẳng người, ngay ngắn đứng giữa sảnh.

Tiền điện Đông trắc điện rộng rãi sáng sủa, ngoài hai dãy bàn ghế hai bên, cả bốn phía đầu đuôi đều đặt huân hương hình chim hạc, bên trong đang tỏa ra hương thơm trầm thủy.

Vị trí chủ tọa đặt hai chiếc ghế bành, bên trên dĩ nhiên là Tướng Liên Thanh và Chương Nhược Tích, bên dưới mỗi bên ngồi một người, hẳn là hai vị lương viện. Các ma ma cung nữ của họ đều đứng sau lưng, tuy người đông nhưng không hề có vẻ chật chội.

Cả gian chính điện yên tĩnh không một tiếng động, rất có quy củ.

Tướng Liên Thanh cho Thăm Khinh Trĩ đứng dậy nhưng không lập tức lên tiếng, nàng ta im lặng uống một ngụm trà, sau đó đặt chén trà xuống, nhận lấy chiếc quạt tròn từ tay Tướng Mẫn phía sau, thỉnh thoảng lại phe phẩy. Nàng ta không mở miệng, những người

khác dường như cũng không dám nhiều lời, Thẩm Kinh Trĩ chỉ đành đứng giữa sảnh, mặc cho người khác hết nhìn Đông lại nhìn Tây.

Thẩm Kinh Trĩ là người thế nào, nàng chưa từng sợ người khác nhìn, người khác càng nhìn chẳng phải càng chứng tỏ nàng càng đẹp sao?

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ không đổi, cứ như vậy đứng đó mặc cho người khác đánh giá.

Đúng lúc này, có người lên tiếng.

Ngoài dự đoán của mọi người, người mở miệng không phải là Chương Nhược Tích tính tình thẳng thắn, mà là chất nữ của Nghi phi, biểu muội của Thái Tử điện hạ Phùng Doanh. Tuy nói một dòng máu loãng ba đời, nhưng nàng ta chính là được Nghi phi nương nương tiến cử vào cung, cứ nói là biểu muội của Thái Tử điện hạ cũng chẳng sai.

Nàng ta mở miệng: "Đều nói muốn gặp Phụng Nghi muội muội, tỷ muội thân thiết với nhau, sao người đã đến rồi lại chẳng ai nói gì, các người không nói, vậy ta nói."

Phùng Doanh rất thân thiện, trông đặc biệt hòa nhã, nàng ta cười lên có hai lúm đồng tiền đáng yêu, nhìn thế nào cũng thấy vui vẻ: "Thẩm muội muội đi đường xa như vậy chắc hẳn là mệt rồi, muốn nói chuyện cũng phải ngồi xuống nói chuyện chứ?"

Lương Viện chỉ thấp hơn Lương Đế một bậc, bốn người họ lại cùng nhau vào cung, cùng nhau ở Trữ Tú cung một tháng, ngoài mặt vẫn hòa thuận với nhau. Vì vậy nàng ta vừa mở miệng, Tưởng Liên Thanh dường như mới nhớ ra chuyện này: "Thẩm phụng nghi, ngồi đi."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới ngồi vào chỗ cuối, nàng vừa ngồi xuống, Tưởng Liên Thanh lập tức lên tiếng: "Cô cô, vừa rồi đã xảy ra

chuyện gì?"

Tưởng Mẫn tiến lên nửa bước, nói từng chữ rõ ràng: "Bẩm Lương Đệ, vừa rồi nô tỳ ra hành lang nghênh đón Thẩm phụng nghi, vốn định đợi sau khi thái giám canh cửa vào bẩm báo thì có thể đón vào, không để Thẩm Phụng nghi đợi lâu, nào ngờ lại đột nhiên nhìn thấy hai cung nhân xa lạ ở hành lang, nô tỳ liền lập tức tiến lên hỏi."

"Chỉ là không ngờ..." Tưởng Mẫn dường như do dự một chút, rồi vẫn kiên quyết nói, "Chỉ là không ngờ hai cung nhân đó không hợp tác, lời lẽ gay gắt khiến nô tỳ cảm thấy không ổn, lập tức muốn ngăn cản không cho hai người họ vào điện."

Tưởng Mẫn vừa nói vừa cúi đầu với Tưởng Liên Thanh: "Kinh động các vị phi tần, là nô tỳ sai."

Tưởng Liên Thanh gật đầu khẽ "ừ" một tiếng, lại nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ. Ánh mắt nàng ta dừng lại một chút, rồi ôn hòa hỏi: "Thẩm phụng nghi, lời Tưởng cô nói có đúng không? Vì sao người lại làm như vậy?"

Tưởng Liên Thanh tuy là hỏi, nhưng trong lời nói đã ngầm thừa nhận Thẩm Kinh Trĩ tự ý xông vào Đông trạch điện, hơn nữa còn xảy ra xung đột với cô cô chưởng sự bên cạnh Lương Đệ, dù là chuyện nào cũng đủ để Tưởng Liên Thanh mượn cớ gây khó dễ.

Nếu là người nhát gan sợ phiền phức, hoặc là cung nữ không có kiến thức, nhất định sẽ hoảng sợ luống cuống không biết phải ứng phó thế nào. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại cảm thấy Tưởng Liên Thanh làm ra vẻ này rất nhạt nhẽo, nàng vốn còn mong đợi hôm nay sẽ có một màn kịch hay, kết quả lại chỉ là trò trẻ con, đúng là vẫn còn quá non nớt.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, thanh âm ôn nhu trong trẻo, nhưng lời nói ra lại rõ ràng rành mạch: "Hồi Lương Đệ, các tiểu thái giám canh cửa đều là người cũ của Dục Khánh cung, tự so với thiếp, so

với các vị phi tần càng hiểu rõ quy củ của Dục Khánh cung hơn. Các vị triệu kiến, thiếp phụng mệnh đến, các tiểu thái giám đều biết, vì vậy sau khi đối chiếu thẻ bài của cung nữ bên cạnh thiếp, ghi chép danh sách xong liền mời thiếp vào trong."

"Ồ, thiếp quên mất, Lương Đệ mới vào cung chưa lâu, đối với cung quy còn chưa quen thuộc," Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, "Thiếp vào cung đã nhiều năm, được quý nhân dạy bảo, hôm nay vừa lúc rảnh rồi, không bằng thiếp giảng giải cho Lương Đệ thêm một chút?"

Chương 35: Giao phong

Sáng sớm hôm nay, Thẩm Kinh Trĩ vừa dọn đến đã được Tiêu Thành Dục triệu kiến, tuy chỉ ngồi cùng nhau dùng bữa trưa, cũng không nói nhiều lời, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại hiểu ý của Tiêu Thành Dục.

Người thông minh không cần người khác nói nhiều, có thể tùy cơ ứng biến.

Vì Tiêu Thành Dục đã gặp nàng trước, bốn phi tần mới vào Dục Khánh cung không thể đến chính điện bái kiến Thái Tử điện hạ, nếu đi đến, vậy chẳng khác nào là bợ đỡ Thái Tử sau lưng một Phụng Nghi nho nhỏ, các phi tần không phải Nghi phi nương nương không hề kiêng dè, tự nhiên không thể mất mặt như vậy được.

Chính là vì điểm này, cho nên các nàng mới không ngồi yên được, muốn gặp thử Thẩm phụng nghi này.

Biết được thái độ của Tiêu Thành Dục, biết hẳn không muốn dễ dàng bị quyền thần tiền triều nắm trong tay, Thẩm Kinh Trĩ đã biết nên làm thế nào. Chỉ cần không vượt quá giới hạn, nàng có thể cạy sủng mà kiêu. Cho dù là trước mặt các phi tần có địa vị cao, trong mắt Thẩm Kinh Trĩ cũng không có chút sợ hãi nào.

Lời nói của nàng, thái độ của nàng khiến Tưởng Liên Thanh vốn đầy kiêu ngạo phải khẽ cau mày, Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn cũng biết đó là sự bất mãn khi bị mạo phạm.

Nàng khẽ cúi đầu, chiếc cổ thon dài cúi xuống tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, chiếc cằm trắng nõn tỏa ra ánh sáng dịu dàng, phô bày vẻ đẹp của nữ tử một cách trọn vẹn.

"Chuyện này," Tưởng Liên Thanh bình tĩnh hơn vài phần, bị mọi người nhìn như vậy, nàng ta không thể không lên tiếng, "Chuyện này ta đã biết, cứ thế bỏ qua đi, không cần nhắc lại nữa."

Tưởng Mẫn định mở miệng, nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng liếc Thẩm Kinh Trĩ một cái, không dám cãi lại.

Chuyện hôm nay vốn là lỗi của Tưởng Mẫn. Sai lầm ở chỗ bà ta vào cung một tháng lại không hiểu cung quy là gì, có lẽ là sự kiêu ngạo của con nhà thế gia môn phiệt đã che mờ mắt bà ta, tự cho mình có thể ngang ngược làm càn.

Nhưng Phụng Nghi nhỏ nhỏ này, chỉ bằng hai câu nói đã khiến bà ta vấp ngã.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm chủ tớ Tưởng gia này đang nghĩ gì, nàng chỉ nói: "Vì Lương Đê đã nói rõ như vậy, thiếp xin nghe theo, nhưng mà... Nếu lần sau thiếp nhớ các vị, muốn tự ý đến thăm, nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng ở cổng chờ thông truyền, tuyệt đối không vượt quá quy củ."

Nghe được lời này, Chương Nhược Tịch suýt nữa thì bật cười, nàng ta khẽ ho một tiếng, nhân lúc uống trà để che giấu nụ cười của mình.

Còn Phùng Doanh thì hoàn toàn không để ý đến Tưởng Liên Thanh, nghe vậy liền cười nói: "Được đó, sau này nếu rảnh rỗi, Thẩm muội muội cứ đến tìm ta chơi."

Nàng ta vừa cười, trên khuôn mặt thanh tú có thêm vài phần vui vẻ, giống như một người hiền lành dễ gần.

Thẩm Kinh Trĩ cũng rất khách sáo: "Cảm tạ Phùng lương viện."

Nói đến đây, thật sự không cần phải nói thêm gì nữa, Thẩm Kinh

Trĩ chỉ cần nói hành động hôm nay của nàng hợp tình hợp lý, vậy thì việc sau đó xảy ra xung đột với Tưởng Mẫn là điều dễ hiểu.

Thái Tử phụng nghi và cô cô quản sự đều là chính thất phẩm, nhưng Thái Tử phụng nghi dù sao cũng là phi tần, vốn là nửa chủ tử, nàng bị Tưởng Mẫn nói năng gay gắt như vậy, đương nhiên phải phản bác lại.

Như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Sau khi mọi chuyện đã được phân tích rõ ràng, bên trong chính điện bỗng chốc lạnh xuống, mọi người đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, dường như chỉ đến đây để ngồi yên lặng, các nàng ta không nói lời nào, Thẩm Kinh Trĩ cũng không mở miệng.

Nàng muốn xem thử, những cô nương trẻ tuổi này có thể ngồi yên được bao lâu.

Quả nhiên, cũng chỉ khoảng một chén trà Tưởng Liên Thanh đã không ngồi yên được nữa, nàng ta nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, thanh âm vẫn ôn nhu nhưng lời nói ra lại rất chua ngoa.

"Thẩm muội muội, chúng ta đều biết trước kia muội muội từng hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương rất thích người lanh lợi hiểu chuyện như muội muội, cho nên, muội muội mới được ban thưởng cho điện hạ phải không?"

Nghe lời nói này, Thẩm Kinh Trĩ không hề nhú mày, nàng cũng bưng chén trà bên cạnh lên, chậm rãi nhấp một ngụm. Uống xong một ngụm trà, Thẩm Kinh Trĩ mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Đây là Tuyết Trĩ Cước từ núi Trĩ Cước ở Thanh Khê, nước trà trong veo có hương thơm của tuyết tùng, dư vị kéo dài, hậu vị thanh mát, rất ngon."

Thẩm Kinh Trĩ nói đến đây, khẽ cười: "Đa tạ Tưởng lương đệ ban thưởng."

Câu trả lời này chẳng liên quan gì đến câu hỏi, nhưng cũng hoàn toàn đáp lại câu hỏi của Tưởng Liên Thanh, bản thân Tưởng Liên Thanh xuất thân từ Thanh Khê Tưởng thị, Tuyết Trĩ Cước này chính là loại trà nổi tiếng của núi Trĩ Cước gần nhà tổ Tưởng thị, tuy ngon, nhưng cũng không phải ai ai cũng biết.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ bằng một ngụm trà thông thả, đã có thể nhìn ra lai lịch của loại trà này, đủ thấy nàng là người sành trà.

Tưởng Liên Thanh bị Thẩm Kinh Trĩ đáp trả một cách không mềm không cứng như vậy, lập tức siết chặt tay, nhưng sau khi hít sâu hai lần, nàng ta rất nhanh đã bình tĩnh lại, sự kiêu ngạo và lạnh lùng trong mắt liền hiện ra, hướng về phía Thẩm Kinh Trĩ mà đâm tới.

"Quả nhiên là người từng hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu nương nương, mới có thể nhận ra một trong tám món quý của Thanh Khê, nói như vậy, đúng là Hoàng Hậu nương nương kiến thức uyên bác, thích trà Thanh Khê, là vinh hạnh của Tưởng thị chúng ta rồi."

Câu này đúng là tuyệt diệu. Thẩm Kinh Trĩ cuối cùng cũng không cảm thấy nhàm chán nữa, nàng hơi ngồi thẳng người, như đang lắng nghe lời của Tưởng Liên Thanh. Nhưng ánh mắt của Tưởng Liên Thanh đã rời khỏi người nàng, nhìn về phía Trương Diệu Hâm từ đầu đến cuối vẫn chưa nói một lời nào.

Nàng ta khẽ cười với Trương Diệu Hâm: "Trương muội muội, sao người vẫn im lặng vậy, chúng ta đều là lần đầu gặp Thẩm muội muội, sao không làm quen với muội ấy vài câu, sau này cũng dễ dàng chung sống trong một cung."

Tưởng Liên Thanh đột nhiên chuyển hướng sang Trương Diệu Hâm, dường như khiến Trương Diệu Hâm rất kinh ngạc, nàng ta chớp chớp mắt, hồi lâu sau vẫn chưa hoàn hồn. Nếu không phải cô cô phía sau khẽ đẩy nàng ta một cái, nàng ta vẫn còn đang ngẩn người ra đó.

"Ta, ta không biết phải nói gì." Thanh âm của Trương Diệu Hâm vừa nhỏ nhẹ vừa yếu ớt, như là không có sức lực, khiến người nghe liền sinh lòng thương xót. Thêm vào đó nàng ta nhỏ nhắn xinh xắn, thấp hơn Thẩm Kinh Trĩ gần nửa cái đầu, sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, nhìn qua đã biết là một mỹ nhân yếu đuối bệnh tật.

Nàng ta vừa nói vừa hơi luống cuống nhìn về phía Tưởng Liên Thanh: "Tưởng tỷ tỷ, muội nhất định phải nói gì đó sao?"

Trong phòng bỗng chốc im bật, một lúc lâu sau Tưởng Liên Thanh mới xoa tay: "Không sao, nếu người không có gì muốn nói với Thẩm phụng nghi thì cứ im lặng."

Tưởng Liên Thanh nhìn về phía Phùng Doanh: "Phùng muội muội thì sao? Có gì muốn nói không?"

Khác với vẻ ngập ngừng của Trương Diệu Hâm, Phùng Doanh trầm ngâm một lát rồi trực tiếp nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm muội muội, ta nghe nói Hoàng Hậu nương nương sức khỏe không tốt, lúc nhập cung, người nhà ta đã chuẩn bị kỹ càng đưa cho ta một hộp đan dưỡng thần, không biết ta có thể dâng lên nương nương được không?"

Quả là một tấm lòng hiếu thảo.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống nói: "Phùng lương viện thật là hiếu thuận. Nếu muốn dâng thuốc cho Hoàng Hậu nương nương, chi bằng hãy đưa đến Thái Y Viện trước, nếu thuốc ổn thỏa, Thái Y Viện tự khắc sẽ dâng lên cho nương nương, cũng coi như trọn vẹn tấm lòng hiếu thảo của lương viện, phải không?"

Cách làm mà Thẩm Kinh Trĩ đưa ra là cách làm an toàn nhất trong cung, nếu là người thông minh, chắc chắn sẽ hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng. Nghe nàng nói vậy, Phùng Doanh không hề cảm thấy nàng cố tình thoái thác, ngược lại còn vui vẻ cười nói: "Ta biết

ngay Thẩm muội muội nhất định biết cách làm việc, đa tạ muội đã chỉ bảo."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng ta, chỉ thấy đôi mắt hạnh tròn xoe của nàng ta ánh lên vẻ tinh anh, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều rạng rỡ, trông rất dễ chịu.

Thẩm Kinh Trĩ cũng đáp lại một nụ cười: "Lương viện khách sáo rồi, đây đều là điều thiếp nên làm."

Đợi hai lương viện đều đã lên tiếng, Tưởng Liên Thanh khẽ liếc mắt định nhìn sang Chương Nhược Tịch. Nhưng Chương Nhược Tịch căn bản không cần nàng ta ra hiệu, đã tự mình mở lời: "Mấy người còn chuyện gì nữa không? Tưởng tỷ tỷ?"

Tưởng Liên Thanh còn chưa kịp nói câu nào đã bị nàng ta chặn họng, suýt chút nữa nghẹn thở. "Ngươi..."

Chương Nhược Tịch chỉ liếc nhìn nàng ta một cái, rồi quay sang Thẩm Kinh Trĩ: "Tưởng tỷ tỷ nói muốn gặp Thẩm phụng nghi, xem xem là dung mạo thần tiên phương nào, chúng ta cũng đã gặp rồi, quả thật là mỹ nhân tuyệt sắc, phàm nhân không thể sánh bằng."

Nàng ta lại nhàn nhạt nói tiếp: "Lời cũng đã nói, cũng đã tán gẫu, sắp đến trời chiều rồi, chúng ta ngồi đây cũng mỏi nhừ, chi bằng ai về cung nấy?"

Tưởng Liên Thanh: "..."

Tưởng Liên Thanh siết chặt hai tay, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay tạo thành những vết hằn đỏ lười liềm. Một lát sau nàng ta mới nở nụ cười ôn hòa, từng chữ từng chữ nói: "Nếu Chương muội muội không muốn ngồi lâu, vậy thì nói ngắn gọn, ta có vài lời muốn dặn dò Thẩm phụng nghi."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức thẳng lưng, nhẹ giọng đáp: "Lương Đệ xin cứ

nói."

Tưởng Liên Thanh cuối cùng cũng đưa mắt về phía Thẩm Kinh Trĩ, nàng ta thản nhiên mở lời: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta đều là cung phi của Dục Khánh cung, là thiếp thất của Thái Tử điện hạ, hành sự phải lấy điện hạ làm trọng, lấy tôn nghiêm của điện hạ làm trọng, nếu có kẻ nào dám lộng hành làm tổn hại đến danh tiếng của điện hạ, ta với tư cách là Thái Tử lương đệ nhất định sẽ không tha."

Lời nàng ta nói rất hùng hồn, từng câu từng chữ đều đánh trúng trọng điểm. Tưởng Liên Thanh nói là muốn dạy bảo Thẩm Kinh Trĩ, nhưng thực chất là đang dạy bảo mấy vị "muội muội" kia. Ánh mắt nàng ta lướt qua từng người, cuối cùng dừng lại trên mặt Thẩm Kinh Trĩ.

"Thẩm phụng nghi, người năm xưa nhập cung vẫn luôn hầu hạ Hoàng Hậu nương nương ở Khôn Hòa cung, đối với mọi việc trong cung đều quen thuộc, nếu sau này người của Dục Khánh cung, đặc biệt là các cô công nữ theo chúng ta nhập cung có phạm phải cung quy, ta mong người có thể thẳng thắn bẩm báo với ta."

Nói đến đây, nàng ta dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Đây cũng là vì Thái Tử điện hạ."

Một tràng lời nói này của Tưởng Liên Thanh, mơ hồ khiến nàng ta tự coi mình là chủ nhân của Dục Khánh cung.

Nhưng nàng ta lớn tuổi nhất, phẩm cấp cao nhất, hiện giờ lấy nàng ta làm đầu cũng là lẽ thường.

Thẩm Kinh Trĩ cùng các phi tần khác đứng dậy, đồng thanh đáp: "Vâng."

Đợi đến khi buổi dạy dỗ kết thúc, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nán lại, trực tiếp lui ra khỏi điện, dẫn theo Thích Tiểu Thu xoay người rời đi. Đến khi bóng dáng yếu diệu của nàng khuất dạng, bốn phi tần

trong điện vẫn chưa ai nhúc nhích, mọi thứ nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, không ai nói thêm nửa lời.

Trương Diêu Hâm vẫn luôn ngẩn ngơ dường như hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra, nàng ta ngồi một lúc, mới nhỏ giọng lên tiếng: "Tưởng tử tử, Chương tử tử, Phùng tử tử, nếu không còn việc gì nữa, muội xin phép về uống thuốc."

Được nàng ta nhắc nhở, mọi người dường như mới bừng tỉnh, Chương Nhược Tịch nhanh chóng đứng dậy, không hề che giấu mà cười lạnh một tiếng: "Không phải nói muốn ra oai phủ đầu người ta sao? Ta thấy ngựa thì có đấy, còn oai thì đâu?"

Sắc mặt Tưởng Liên Thanh sa sầm, nàng ta liếc nhìn Chương Nhược Tịch một cái, nói: "Chương muội muội, đừng quên người cũng xuất thân từ thế gia huân quý, người ăn nói hàm hồ như vậy, chẳng phải là làm mất mặt gia tộc Chương thị sao?"

Chương Nhược Tịch cười khẩy hai tiếng, thanh âm trong trẻo vang vọng khắp phòng: "Xin lỗi Tưởng tử tử nhé, nhà chúng ta xuất thân võ tướng, cả nhà đều là người thô kệch, quyền thì có quyền, quý thì chẳng quý đến đâu, nói cho cùng chúng ta đều là hạng bần đất chân lấm tay bùn bảo vệ đất nước, sao có thể so sánh với dòng dõi thanh cao Tưởng thị được."

Nàng ta vừa nói vừa cười rồi nghênh ngang bỏ đi, chỉ để lại mấy chữ "sao có thể so" vang vọng khắp điện.

Nàng ta đi rồi, nhưng rốt cuộc đã chọc giận Tưởng Liên Thanh.

Tưởng Liên Thanh hất tay một cái, chiếc chén trà bạch sứ hoa văn mẫu đơn liền bị ném thẳng xuống đất, "choang" một tiếng chén trà va vào tấm thảm mẫu đơn mềm mại dày dặn, không vỡ nhưng nước trà bên trong bắn ra tung tóe.

"Đúng là đồ nhà quê không biết phép tắc." Tưởng Liên Thanh lạnh

giọng nói.

Một buổi gặp mặt lại thành ra thế này, ai cũng không ngờ tới. Phùng Doanh và Trương Diệu Hâm nhìn nhau, hai người vội vàng đứng dậy, hốt hoảng cáo lui.

Đợi đến khi chạy trốn khỏi căn phòng u ám đó, Phùng Doanh mới ôn tồn lên tiếng: "Trương muội muội, người đừng sợ."

Trương Diệu Hâm ngẩng đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn Phùng Doanh: "Phùng tỷ tỷ, Tưởng tỷ tỷ nói nhà quê là đang mắng ai vậy? Có phải đang mắng muội không?"

Trên gương mặt hòa nhã của Phùng Doanh, nụ cười ôn hòa vốn có hơi cứng lại, nàng ta dừng một chút rồi mới cụp mắt nói: "Người đừng để bụng, Tưởng tỷ tỷ chỉ nói đùa thôi."

Sau khi các phi tần đều vào ở Dục Khánh cung, màn tranh giành sủng ái mà mọi người mong đợi lại không hề xảy ra.

Không vì lí do gì khác, tiết trời vừa sang xuân, mưa xuân cũng theo đó kéo đến. Sông An Bình ở Uyển An gần Thịnh Kinh do mưa lớn liên miên mà nước dâng cao, nước sông tràn ngược khiến ruộng đồng bị ngập úng. Còn khúc sông ở giữa Túc Khang, đê Phong Trạch có dòng Trường Hà chảy thẳng bất ngờ bị vỡ, gây ra lũ lụt. Quan phủ Túc Khang lập tức thi hành chính sách cứu trợ mới, nhưng do đê vỡ đột ngột, vẫn có ba huyện bị thiệt hại nặng nề, không thể khắc phục ngay được.

Tiêu Thành Dục khỏi phải nói đến việc triệu thị tẩm, ngay cả ở Dục Khánh cung cũng chẳng được bao lâu. Thường ngày hẳn đều quay về lúc đêm khuya, sáng sớm tinh mơ đã vội vã ra ngoài. Bận rộn như vậy suốt mười ngày, cho đến khi tình hình ở Túc Khang ổn định, hẳn mới miễn cưỡng ngủ một giấc yên ổn.

Tiền cứu trợ đã được phân phát hết, binh lính ở lân cận tuyên phủ Túc Khang cũng đã được phái đến cứu trợ, bố trí chỗ ở cho nạn dân, tu sửa đê điều, giảm thiểu thiệt hại đến mức thấp nhất.

Gặp năm mất mùa, trong cung thường tổ chức cầu phúc, các phi tần của Thái Tử điện hạ như Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày nay Thẩm Kinh Trĩ đã giảm bớt y phục và đồ ăn, ban ngày cũng tĩnh tâm cầu phúc. Ngoài nàng ra, các phi tần khác cũng làm như vậy. Bởi vậy Dục Khánh cung càng thêm yên tĩnh, hoà thuận.

Thời gian thắm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến cuối xuân. Những đóa hoa xuân rực rỡ bị mưa xuân đánh rơi, rụng xuống đất hóa thành bùn. Còn những chồi non xanh mơn mớn lại tràn đầy sức sống, vươn mình lớn lên.

Vào một buổi trưa xuân nắng đẹp, Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi bên cửa sổ, vẽ theo mẫu.

Dạo này nàng thấy hơi nhàn rỗi, bèn bảo Thích Tiểu Thu về Thượng Cung Cục xin mấy mẫu y phục đơn giản, tự mình học làm áo tay bướm. Trong các việc nữ công, nàng thêu thùa đã được coi là giỏi nhất, nhưng giờ không muốn tốn nhiều công sức như vậy, nên lại chọn việc may vá, may mò làm xiêm y.

Đồng Quả đang ninh đậu đỏ, thấy nàng cùng Thích Tiểu Thu và Ngân Linh đều nghiêm túc, bèn thắc mắc: "Tiểu chủ, sao người lại để tâm đến việc may vá? Việc này trông có vẻ chẳng có ích lợi gì."

Thẩm Kinh Trĩ ngày thường quả quyết bình tĩnh. Nàng là một chủ tử thông minh sáng suốt, làm việc gì cũng có tính toán của riêng mình, cung nhân bên cạnh chỉ cần làm theo nàng là được. Tuy vậy, nàng cũng không quá hà khắc, chỉ yêu cầu cung nhân trung thành

cẩn thận, làm tốt phận sự của mình là được.

Gần gũi nửa tháng, Đồng Quả cũng không còn sợ nàng như vậy, nói chuyện cũng dám mạnh dạn hơn. Nàng ấy dám hỏi ra câu hỏi này, Thẩm Kinh Trĩ chắc chắn sẽ không tức giận.

Quả nhiên, Thẩm Kinh Trĩ nghe nàng ấy hỏi vậy, không khỏi buông phần vẽ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Đồng Quả: "Sao lại vô dụng? Mỗi kỹ năng đều có ích, ví dụ như người biết nấu nướng, lỡ sau này có dịp ra khỏi cung, tìm một tửu lâu bình thường cũng có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân, đúng không?"

Đồng Quả theo bản năng gật đầu, rồi lại khó hiểu: "Nhưng tiểu chủ đã là quý nhân rồi, đâu cần phải tự nuôi sống bản thân?"

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ nhàn nhạt, như đang từ bi nhìn đứa trẻ không hiểu chuyện, lại như mang theo vài phần trêu chọc, lời nói ra cũng không thật lòng cho lắm: "Chưa đến lúc nhắm mắt xuôi tay, ai biết được mình sẽ là thân phận gì? Biết nhiều nghề không sợ thất nghiệp mà."

Thẩm Kinh Trĩ cười, chỉ vào Đồng Quả: "Người cứ ninh đậu đỏ cho tốt, ta còn muốn ăn bánh bao đậu đỏ, ngọt vừa phải, mềm dẻo thơm ngon đấy."

Nàng vừa dặn dò, Đồng Quả lập tức hăng hái hẳn lên: "Vâng, tiểu chủ yên tâm, làm bánh nô tỳ giỏi nhất."

Mấy người cười cười nói nói, Đồng Quả cũng không để tâm đến câu hỏi vừa rồi, ngược lại Ngân Linh lại trầm ngâm suy nghĩ, nhân lúc Thẩm Kinh Trĩ tâm tình tốt, bèn nhỏ giọng nói: "Tiểu chủ, chúng ta tự may xiêm y, không chỉ tiết kiệm thời gian mà còn tiết kiệm được khá khá vải, vải còn thừa nô tỳ và Tiểu Thu tỷ tỷ có thể làm túi thơm, ống tay áo và gấu quần, thỉnh thoảng còn có thể làm dây cột tóc, không lãng phí chút nào."

Lời này của Ngân Linh khiến Thẩm Kinh Trĩ hơi sững sờ, sau đó nàng mỉm cười ôn nhu: "Người nói đúng, Ngân Linh, người làm rất tốt."

Ngân Linh e lệ cười, lại nói: "Trước kia nô tỳ ở trong cung, đều đi theo sau các công công cô cô để hầu hạ, hầu như không có lúc rảnh rỗi. Niên công công là người dễ tính, cũng chỉ không để chúng nô tỳ mệt mỏi đói khát, cũng sẽ không bị đánh đập rét mướt, nhiều hơn thì không có."

Nhưng ở chỗ tiểu chủ thì khác.

Hiện giờ nàng ấy có nhiều thời gian rảnh rỗi, tiểu chủ làm gì cũng dẫn theo các nàng, nên Ngân Linh cũng học được việc may vá. Nàng ấy thậm chí là người học nhanh nhất, tốt nhất và có năng khiếu nhất trong bốn người, kể cả tiểu chủ. Nhận thức này khiến Ngân Linh - người luôn ở vị trí không cao không thấp, lúc nào cũng kém người khác một bậc, cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Vì vậy việc may vá xiêm y của Thẩm Kinh Trĩ không cần phải cầu xin Thượng Cung Cục làm cho nữa, cũng không cần chờ đợi một hai tháng. Những việc may vá đơn giản, Ngân Linh đều có thể làm xong, vừa nhanh vừa tốt.

Thẩm Kinh Trĩ có lẽ không ngờ Ngân Linh lại nghĩ nhiều như vậy, nàng không khỏi quan sát nàng ấy kỹ hơn: "Người luôn cẩn thận chu đáo, suy nghĩ cũng nhiều, cũng thông minh hơn ta tưởng."

Nàng nói, giọng hơi cao lên để cả hai người khác cùng nghe thấy: "Hiện tại ta tuy chỉ là Phụng Nghi, nhưng ta sẽ không mãi là một phi tần thất phẩm, người ta cần bên cạnh không chỉ là người rót trà, những việc này cung nữ mới vào cung đều có thể làm. Các người đều phải suy nghĩ cho kỹ, sau này mình có thể làm gì, nên làm gì, hoặc là nhân lúc chúng ta đều nhàn rỗi thì học từng thứ một, thử từng thứ một, nếu không đời người ngắn ngủi, hoang phí chẳng phải đáng tiếc sao?"

Lời này của Thẩm Kinh Trĩ như tiếng chuông sớm, tiếng trống chiều đánh mạnh vào lòng Ngân Linh, nàng ấy nghiêm nghị đáp: "Vâng, nô tỳ biết rồi, đa tạ tiểu chủ dạy bảo."

Chủ tớ ba người chỉ là nói chuyện lúc rảnh rỗi, chỉ nói vài câu đơn giản rồi thôi, không nhắc lại nữa.

Cho đến khi tay áo con bướm của xiêm y mùa xuân được cắt xong, Thẩm Kinh Trĩ ướm lên người, Thích Tiểu Thu và Ngân Linh đứng bên cạnh sửa lại.

"Tiểu chủ, người so với cuối tháng trước có da có thịt hơn một chút, nhưng eo vẫn không thay đổi." Thích Tiểu Thu cười nói: "Tiểu chủ đúng là có dáng người cân đối."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày véo má nàng ấy: "Lại còn trêu chọc ta."

Đang nói cười, cung nữ tam đẳng của Tây trắc điện vội vàng đi đến: "Tiểu chủ, điện hạ tuyên người tối nay đến Thạch Lựu điện thị tẩm."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhướn mày, Thích Tiểu Thu liền nói: "Biết rồi, bảo phòng nước chuẩn bị nước tắm."

Cung nữ khẽ thi lễ rồi lui xuống, Thẩm Kinh Trĩ bĩu môi: "Điện hạ đúng là được voi đòi tiên, chẳng cho ta nghỉ ngơi chút nào."

Thích Tiểu Thu bất đắc dĩ gọi: "Tiểu chủ!"

Thẩm Kinh Trĩ xua tay, chỉ vào tay áo bảo nói rộng thêm hai ngón tay, rồi mới nói: "Được rồi được rồi, ta không nói đùa nữa. Ta phải tạ long ân mới được."

Đến giờ cơm tối, theo tình hình thiên tai ổn định, bữa ăn bị cắt giảm hơn nửa tháng đã được khôi phục như cũ. Nhân lúc phải thị tẩm, Thẩm Kinh Trĩ gọi một phần vịt quay đặc biệt của Ngự Thiện Phòng, cùng ba cung nữ của mình ăn uống vui vẻ.

Ăn tối xong, tắm rửa thay y phục, Thẩm Kinh Trĩ xoa tóc, chọn bộ váy áo màu xanh trúc, cài một đôi trâm bạch ngọc trên đầu, trang điểm nhẹ nhàng, chỉ điểm một chút son môi. Ngồi trước gương lập tức hiện ra một mỹ nhân thanh nhã, phong tư trác tuyệt.

Thẩm Kinh Trĩ có dung mạo điểm lệ, cho dù không trang điểm cũng rạng rỡ động lòng người. Nhưng hôm nay ăn vận như vậy lại giảm bớt ba phần điểm lệ, tăng thêm mấy phần nho nhã, tựa như tiên nữ trong tranh, ý vị sâu xa.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, một mùi hương hoa hồng thoang thoảng phả vào mặt, nàng khẽ ngửi, nói: "Mùi này thật tuyệt."

Trang điểm xong xuôi, Thẩm Kinh Trĩ được thái giám của Thạch Lự điện dẫn đường, đi qua tầng tầng lớp lớp hành lang cùng cửa vòm, một đường đến Thạch Lự điện.

Bốn cửa Thạch Lự điện mở toang, Trịnh Như và Diêu Triều Đồng, hai người từng gặp mặt một lần, cùng nhau đứng chờ ở ngoài cửa đợi khách quý đến.

Hôm nay nàng tự mình đến, dọc đường đón gió đêm nhưng thần sắc vẫn ung dung, khóe môi mang theo nụ cười vừa phải. Nụ cười này khi nhìn thấy hai người đang chờ càng thêm rạng rỡ, toát lên vẻ thân thiết.

Người chưa đến, tiếng đã vang: "Cô cô, lâu rồi không gặp, dạo này có khỏe không?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nói, không hề có dáng vẻ của "sủng phi", ngược lại giống như hậu bối bình thường, rất thân thiết.

Khuôn mặt nghiêm nghị của Trịnh Như trong nháy mắt nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ cũng dịu lại, lộ ra nụ cười bình đạm.

"Bái kiến Phụng Nghi tiểu chủ," bà ấy khẽ thi lễ với Thẩm Kinh Trĩ, "Trà hoa nhài đã chuẩn bị xong, mời tiểu chủ vào trong."

Thẩm Kinh Trĩ đáp lễ bà ấy, rồi bước vào Thạch Lựu điện.

Sau khi vào trong, nàng không hỏi Thái Tử điện hạ vì sao đột nhiên triệu thị tẩm, cũng không hỏi Thái Tử khi nào đến, chỉ ngồi xuống rồi cười nói với Trịnh Như: "Cô cô thật chu đáo, còn nhớ ta thích đọc sách."

Trịnh Như trông có vẻ rất nghiêm khắc dường như khó gần, nhưng nói chuyện làm việc lại rất ôn hòa. Thẩm Kinh Trĩ không nhìn bề ngoài của người khác, nên có cảm giác thân thiết khó tả với bà ấy.

Có lẽ, Trịnh Như khiến nàng nhớ đến Đông Tuyết trước đây.

Trịnh Như nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Phụng Nghi thích đọc sách, lần trước là nô tỳ chuẩn bị sơ suất, hôm nay coi như bù lại."

Thẩm Kinh Trĩ tìm kiếm trên bàn, thấy bên trong ngoài thoại bản, tiểu khúc, còn có không ít du ký, tản văn, thậm chí còn có hai quyển sử ký, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trịnh Như thấy nàng kinh ngạc, khuôn mặt gầy gò hiếm khi có chút ý cười. Bà ấy nhỏ giọng nói: "Hai quyển sử ký khai quốc này là điện hạ dặn dò."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, nụ cười trên mặt càng đậm, hai má ửng hồng trông vừa e thẹn vừa đáng yêu.

"Điện hạ thật là... thật là tốt." Giọng Thẩm Kinh Trĩ nhỏ nhẹ, mấy người gần đó không nghe rõ, ngược lại vị Thái Tử trẻ tuổi tai thính mắt tinh đang sai bước vào nghe được, từng bước một vững vàng đứng trước mặt Thẩm Kinh Trĩ.

"Tốt ở chỗ nào?" Hôm nay tâm trạng hân hỉ như rất tốt, còn có

nhã hứng trên chọc nàng.

Thẩm Kinh Trĩ có vẻ hơi ngơ ngác, nàng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đã rơi vào đôi mắt đen như sao trời của Tiêu Thành Dục.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, đôi mắt hoa đào linh động nhuộm màu xuân ý: "Điện hạ...Điện hạ trong lòng tần thiếp, chỗ nào cũng tốt."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với hắn, son môi dưới ngọn cung đăng ấm áp mờ ảo như cánh hoa, bay vào sâu trong mắt Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng chăm chú, sau đó xoay người, sai bước vào tẩm điện.

Chờ thân ảnh cao lớn của hắn biến mất sau lớp rèm châu, thanh âm của Trịnh Như đột ngột vang lên: "Điện hạ vẫn còn tính tình bướng bỉnh như hồi nhỏ."

Bà ấy tự mình đỡ Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, trên khuôn mặt hơi nghiêm nghị kia cố gắng nở một nụ cười bất đắc dĩ và hoài niệm.

"Phụng Nghi tiểu chủ, người phải ở bên cạnh điện hạ thật tốt," Trịnh Như nói từng chữ một, "Điện hạ là người trọng tình nghĩa. Ở bên lâu rồi, dù thế nào ngài ấy cũng sẽ không nở chán ghét."

Thẩm Kinh Trĩ theo Tiêu Thành Dục vào tẩm điện. Tiêu Thành Dục tuy không bận rộn như trước, nhưng việc quốc sự vẫn đè nặng trên vai hắn, nên tối nay hắn vẫn phải xử lý chính sự trước.

Thái Tử điện hạ bận rộn, có thể nói là chẳng màng đến ai, ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn tử tế. Đương nhiên, hắn cũng không rảnh rỗi trò chuyện với Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không để ý, nàng tự tìm chỗ ngồi quen thuộc, dựa vào giường La Hán đối diện, cầm một quyển sách lên đọc. Nàng

chọn một quyển du ký Giang Nam chưa từng đọc, vừa đọc đã say mê đến mức xem liền một mạch gần nửa canh giờ, đến khi Tiêu Thành Dục buông tấu chương nhìn nàng, nàng cũng không hề hay biết.

Tiêu Thành Dục cũng không biết vì sao mình lại nhìn nàng, chỉ là trong phòng đột nhiên có thêm một người, hắn luôn nhìn không được mà để ý. Chỉ là dù có để ý thế nào, hắn cũng chỉ nhìn nàng nhàn nhạt, rồi cúi đầu tiếp tục bận rộn.

Thẩm Kinh Trĩ đọc gần hết nửa quyển, cuối cùng cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, nàng buông sách xuống xoa xoa mắt, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Thái Tử điện hạ hôm nay cũng rất siêng năng, không hề lơ là một khắc nào.

Tuy là Thạch Lựu điện dùng để thị tẩm, nhưng lúc này lại đèn đuốc sáng trưng. Ngọn đèn lưu ly treo trên xà nhà tỏa ra ánh sáng, kết hợp với những cung đăng xung quanh tấm điện, chiếu sáng cả tấm điện sáng như ban ngày.

Bên cạnh án thư, bình phong non nước hữu tình bằng gỗ đàn hương che khuất nửa mặt Tiêu Thành Dục, nửa bên kia dưới ngọn cung đăng lại rạng rỡ. Cho dù bận rộn nhiều ngày, cho dù lông mày khẽ nhíu lại, nhưng vẻ cô độc và kiêu ngạo khi cúi đầu chăm chú kia vẫn khiến người ta nhìn không được mà nhìn mãi.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ, Tiêu Thành Dục bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt mang theo huyết khí và sát ý trong nháy mắt đâm thẳng vào lòng Thẩm Kinh Trĩ. Nàng rõ ràng cảm thấy, vừa rồi vị Thái Tử điện hạ trẻ tuổi kia dường như đã nổi giận.

Nhưng sát ý đáng sợ đó đến nhanh đi cũng nhanh, Thẩm Kinh Trĩ liền thấy Tiêu Thành Dục chớp mắt một cái, khi mở mắt ra, lại khôi

phục về bình tĩnh thường ngày.

Thẩm Khinh Trĩ không khỏi hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn sự chấn động trong lòng.

"Dọa nàng sợ rồi sao?" Tiêu Thành Dục hỏi.

Thẩm Khinh Trĩ vốn định lắc đầu nhưng sau một thoáng suy nghĩ, nàng lại ưỡn khuỷu mím môi: "Điện hạ dọa tần thiếp sợ muốn chết, tim tần thiếp đập thình thịch mấy cái."

Tiêu Thành Dục thản nhiên nhìn nàng, thấy đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia dâng lên vẻ ủy khuất, yếu đuối đáng thương, thần sắc không giống giả vờ, càng khiến nàng trông mỏng manh đáng thương hơn. Nhưng sau vài lần chạm mặt, Tiêu Thành Dục mơ hồ đã biết tính cách của nàng, cho dù hắc có lạnh lùng giết người, dường như nàng cũng sẽ không hề ủy khuất sợ hãi chút nào.

Nàng diễn trò như vậy, thật sự quá lợi hại, hắc cũng không nhìn thấu được nội tâm nàng, huống chi là những kẻ ngu xuẩn kia.

Nghĩ vậy, Tiêu Thành Dục bỗng nhiên cong môi cười.

Nụ cười của Thái Tử điện hạ chợt lóe rồi tắt, nhưng ánh sáng trong mắt hắc lại khiến Thẩm Khinh Trĩ nắm chặt tay.

"Điện hạ thật xấu," Thấy hắc không còn căng thẳng như lúc nãy, Thẩm Khinh Trĩ cũng đùa theo, "Thấy tần thiếp sợ hãi, sao điện hạ lại vui vẻ đến vậy?"

Tiêu Thành Dục dứt khoát ném bút son sang một bên, ngả người ra sau nhàn nhã dựa vào ghế tựa. Hắc đưa tay xoa xoa mi tâm đang căng thẳng, để cho toàn thân thả lỏng. Vẻ nghiêm túc và lạnh lùng trên mặt hắc hoàn toàn biến mất, lúc này ngược lại có chút nghịch ngợm và sức sống của tuổi trẻ.

"Phải đấy, cô chính là xấu xa như vậy, chính là thích nhìn nàng sợ hãi." Tiêu Thành Dục trêu chọc: "Để cho cô vui vẻ, sau này ái phi phải cố gắng nhiều hơn, như vậy cô sẽ không cần tốn tiền nuôi gánh hát nữa."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Người mới là gánh hát, cả nhà người đều là gánh hát.

Cầu nam nhân.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu không để ý tới mình nữa, Tiêu Thành Dục cũng không tức giận, hắn vỗ tay một cái, Niên Cửu Phúc đang canh giữ ngoài cửa liền ngoan ngoãn đóng cửa tấm điện lại, nhường không gian cho Thái Tử điện hạ và ái phi của ngài.

Chờ cửa đóng lại, thần sắc Tiêu Thành Dục đột nhiên thay đổi, không còn là vị Thái Tử điện hạ lạnh lùng cao cao tại thượng ngày thường nữa, hắn trở thành huynh trưởng nhà bên gần gũi, hòa nhã và bình dị.

Hắn ôn hòa nhìn Thẩm Kinh Trĩ, sự ôn nhu trong ánh mắt dường như muốn làm tan chảy nàng. Thẩm Kinh Trĩ thu hồi nụ cười trên mặt, nàng đoan trang ngồi trên giường La Hán, nghiêm túc nhìn lại Tiêu Thành Dục.

"Điện hạ," Thẩm Kinh Trĩ nhẹ giọng hỏi, "Có chuyện gì cần phân phó ạ?"

Tiêu Thành Dục mân mê túi thơm treo trên thắt lưng, túi thơm thêu hoa văn cầu thả, chỉ mơ hồ nhìn ra hình dạng sơn hà, đường kim mũi chỉ dày đặc, dùng một tháng vẫn còn chắc chắn.

Hắn nhẹ nhàng bóp túi thơm một cái, những hạt nhài bên trong liền tỏa ra mùi hương nhàn nhạt. Nụ cười trên mặt Tiêu Thành Dục càng sâu, hắn nhìn Thẩm Kinh Trĩ, có chút bất cần mở miệng: "Nàng có

đáng để cô tin tưởng không?"

Trong nháy mắt, Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn người. Nàng thật sự không ngờ, Tiêu Thành Dục lại thẳng thắn hỏi nàng về chuyện tin tưởng như vậy, cũng không ngờ hắn lại mang dáng vẻ tươi cười như thế này. Ngoại trừ trước mặt Hoàng Hậu, ngoại trừ lúc phải diễn trò, Thẩm Kinh Trĩ chưa từng thấy hắn cười.

Nhưng khi nụ cười xuất hiện trên gương mặt tuần tú kia, lại không hề gượng gạo chút nào, ngược lại khiến người ta buông bỏ sự đề phòng trong lòng, không nhìn được cùng hắn cong môi.

Mãi đến lúc này, Thẩm Kinh Trĩ mới hiểu vì sao Tiêu Thành Dục ít cười. Nụ cười của hắn quá ôn nhu thân thiết, không thể khống chế những trọng thần tiền triều, không thể áp chế tông tộc, cũng không thể nhanh chóng nắm giữ quyền lực của một trữ quân.

Hiện tại, hắn không thể cười. Nhưng lúc này, hắn lại cười với Thẩm Kinh Trĩ như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ khế siết chặt tay, nàng mím môi, dường như rất căng thẳng: "Điện hạ, tần thiếp không biết ý điện hạ là gì."

Tiêu Thành Dục vẫn lười biếng dựa vào ghế, ánh mắt không rời khỏi Thẩm Kinh Trĩ, thanh âm trầm thấp: "Không, nàng biết. Ta muốn câu trả lời của nàng."

Không phải "cô", mà là "ta".

Thẩm Kinh Trĩ rốt cuộc cũng hiểu ý của Tiêu Thành Dục, nàng rũ mắt xuống, gần như không cần suy nghĩ mà gật đầu một cái: "Tần thiếp có thể."

Người, Tiêu Thành Dục, có thể tin tưởng ta, Thẩm Kinh Trĩ.

Khóe môi Tiêu Thành Dục cong lên, hắn khế cười thành tiếng, thần

sắc khá thoải mái: "Ta thích nói chuyện với nàng."

Thẩm Kinh Trĩ lại càng thêm cung kính dè dặt, nàng nhỏ giọng nói: "Tần thiếp cũng thích nói chuyện với điện hạ."

Nụ cười của Tiêu Thành Dục không thay đổi, hắn chuyển chủ đề nói: "Nàng vào cung đã bốn năm, bốn năm nay nàng vẫn luôn hầu hạ bên cạnh mẫu hậu, tính tình của mẫu hậu chắc nàng cũng hiểu rõ, bà ấy nhìn xa trông rộng hơn ta."

Nghe đến đây, nỗi hoang mang không tên trong lòng Thẩm Kinh Trĩ bỗng tan biến, nàng hiểu ý của Tiêu Thành Dục.

Nhưng Tiêu Thành Dục vẫn chưa dừng lại, hắn nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: "Mẫu hậu hẳn là đã sớm để ý đến nàng, bà ấy thân thiết với nàng, dẫn dắt nàng đọc sách viết chữ cũng là vì muốn dạy dỗ nàng thật tốt, cũng để sau này..."

Tiêu Thành Dục ngồi thẳng người, hắn thu hồi nụ cười trên mặt, nhìn chằm chằm vào Thẩm Kinh Trĩ: "Để sau này, nàng có thể phụ tá bên cạnh ta, để ta không phải lo lắng chuyện hậu cung, yên tâm lo việc triều chính."

Thẩm Kinh Trĩ siết chặt tay, hai tay nàng đan vào nhau đặt trên đầu gối càng thêm siết chặt, dùng sức nắm thành nắm đấm.

Tiêu Thành Dục đột nhiên đứng dậy, hắn bước trên ánh sáng, dẫm lên màn đêm, từng bước một đi đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Hai người hôm nay hoàn toàn khác với đêm đầu tiên ái muội mập mờ, Tiêu Thành Dục không ngồi bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, mà là vòng qua chiếc ghế nhỏ, ngồi đối diện với nàng.

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, mượn ánh đèn lưu ly trên bàn nhìn dung nhan Thẩm Kinh Trĩ. Gương mặt Thẩm Kinh Trĩ trắng nõn như sứ tinh khiết, dưới ánh sáng le lói hiện lên những đốm sáng

nhỏ, nàng khép hờ đôi mắt, hàng mi cong dài khẽ rung động, che giấu đôi mắt hoa đào long lanh nét cười kia.

Tiêu Thành Dục có thể nhận ra rất rõ ràng Thẩm Kinh Trĩ đang căng thẳng.

Dù lần đầu hầu hạ trong tấm cung, đối diện một mình với hấn, nàng cũng chưa từng tỏ ra bối rối. Tất cả sự thuận theo và chiều chuộng của nàng đều là giả vờ. Hấn chọc ghẹo nàng, nàng cũng biết cách đùa giỡn lại.

Nhưng lần này, Thẩm Kinh Trĩ lại thực sự căng thẳng.

Tiêu Thành Dục không thúc ép nàng, chỉ im lặng nhìn chăm chăm như thể nếu không nhận được câu trả lời hài lòng, hấn sẽ không dời ánh mắt đi.

Thẩm Kinh Trĩ nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực. Nàng hít sâu một hơi, cố giữ bản thân không quá hoảng loạn. Dù đối diện với Thái Tử điện hạ, nàng cũng không cho phép mình thua kém.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn cất tiếng hỏi:
"Tại sao lại là ta?"

Tiêu Thành Dục không tỏ vẻ bất ngờ, hấn suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Ban đầu không phải là nàng."

Nghe được câu này, sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ dường như dịu đi. Nàng bỗng nhiên nhận ra điều gì, lên tiếng hỏi: "Là.... Chiêu Liệt công chúa?"

Về mặt Tiêu Thành Dục không thay đổi, nhưng ngữ khí lại có phần nặng nề: "Đại Sở đến nay đã trải qua một trăm bốn mươi tám năm, lấy lịch sử làm gương, chính là lúc quốc gia hoặc suy tàn hoặc hưng thịnh. Đặc biệt, ba châu U Vân phía Tây Bắc liên tục thất thủ, giặc

cướp ngang ngược, dân chúng lầm than không kể sinh nhai. Dù là Tây Hạ hay Bắc Tề, những năm gần đây đều nhờ sự mềm yếu của Đại Sở mà trở nên kiêu ngạo. Chính vì thế, quốc gia lại càng không thể loạn.”

“Phụ hoàng cùng ta chọn Chiêu Liệt công chúa làm chính phi chính là để tạo niềm tin cho các tướng sĩ biên cương, khẳng định rằng quốc gia sẽ không bao giờ quên những người lính bảo vệ đất nước. Nhưng trời không chiều lòng người, công chúa đã hy sinh vì nước.”

Nếu nàng ấy còn sống, trong cung sẽ chẳng ai dám tùy tiện manh động. Nhưng sự đã rồi, Hoàng Hậu phải tìm một người khác để ổn định hậu cung của Thái Tử.

Người đó chính là Thẩm Kinh Trĩ.

Tiêu Thành Dục thẳng thắn và chân thành, hẳn tin rằng Thẩm Kinh Trĩ có thể hiểu.

“Cái chết của Chiêu Liệt công chúa khiến việc lựa chọn Thái Tử Phi trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Ta không thể chọn một tiểu thư thế gia huân quý khác làm Thái Tử Phi, làm vậy sẽ khiến các tướng sĩ lạnh lòng. Đã không chọn huân quý, càng không thể chọn văn thần, lại càng không thể là các thế gia môn phiệt.”

“Trong một thời gian ngắn, nếu không thể chọn người phù hợp, thì dứt khoát không lập Thái Tử Phi nữa.”

Tiêu Thành Dục nói với vẻ hờ hững, như thể không phải đang bàn về thân tử của mình mà chỉ là nhắc đến một người xa lạ. Nhưng chính sự lạnh nhạt của hắn lại khiến Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy yên tâm hơn.

“Thân thể mẫu hậu không khỏe, gần đây vì bệnh của phụ hoàng mà lo âu quá độ, đến cả việc trong hậu cung cũng không thể xử lý chu toàn, đành để các vị mẫu phi cùng giúp đỡ. Chờ sau này ta.... Mẫu

hậu e rằng cũng không thể lúc nào cũng thay ta lo liệu. Nếu trong cung không có ai làm chủ, tất sẽ sinh loạn. Thế nên, người mà mẫu hậu yêu thích từ lâu như nàng, chính là lựa chọn đó.”

“Ta cần một người có thể tin tưởng để quản lý tốt hậu cung của ta.”

Thẩm Kinh Trĩ hơi kinh ngạc. Nàng từng nghĩ Hoàng Hậu chọn nàng là vì nàng chỉ là một cô nhi không có chỗ dựa. Nàng chỉ có thể cố gắng hết sức mình vì Hoàng Hậu và Thái Tử để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Nhưng có vẻ như Hoàng Hậu và Thái Tử lại muốn nhiều hơn thế.

Họ không chỉ muốn một đôi mắt để quan sát, không chỉ cần một thanh đao sắc bén, mà còn cần một viên đá tảng vững chãi.

Thẩm Kinh Trĩ mở to mắt nhìn Tiêu Thành Dục, trong ánh mắt có chút khó tin: “Điện hạ, ta... chỉ là một cô nhi. Trước khi nhập cung, ta chỉ biết đọc được mấy chữ. Làm sao ta có thể... quản lý những vị phi tần xuất thân cao quý ấy đây?”

Nghe vậy, Tiêu Thành Dục bỗng nghiêng người về phía trước. Hai người gần như mặt đối mặt, ánh mắt dán chặt vào nhau.

Đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Thành Dục dẫn dắt Thẩm Kinh Trĩ nhìn thẳng vào hắn.

Sau một hồi im lặng, hắn bỗng mỉm cười: “Nàng có thể hay không là do mẫu hậu và ta quyết định, chứ không phải do các thế gia đại tộc đến nói. Hơn nữa, việc nàng hỏi vậy, có nghĩa là nàng không phải không dám, mà là không muốn?”

“Nàng chẳng phải từng nói với mẫu hậu rằng, nàng sẵn sàng làm lưỡi đao sắc bén nhất sao?”

Chương 36: Hoảng Trị Đế băng hà

Nghe đến đây, bàn tay đang nắm chặt của Thẩm Kinh Trĩ bỗng thả lỏng.

Nàng nhìn thẳng về phía trước, mặc cho ánh mắt Tiêu Thành Dục chăm chú dõi theo, bản thân nàng cũng nhìn vào mắt hắn.

Nàng khẽ hỏi: "Nhưng điện hạ, lưỡi đao sắc bén thì mấy ai có được kết cục tốt đẹp?"

Giọng nàng nhẹ nhàng như khói sương, mơ hồ như mộng len lỏi vào tai Tiêu Thành Dục, khơi dậy những gợn sóng trong lòng hắn.

Ngày hôm nay đã muốn "thẳng thắn", Thẩm Kinh Trĩ liền quyết tâm nói rõ ràng tất cả, đem mọi lời muốn nói, mọi điều muốn hỏi dứt khoát thổ lộ.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, nụ cười trên mặt dần tắt, nhưng hỏi ngược lại: "Ta nghĩ nàng sẽ không tin vào lời hứa và giao ước. Nàng đã lựa chọn giữa rời đi và ở lại, thì nàng sẽ làm tốt nhất những gì có thể."

Thẩm Kinh Trĩ quyết đoán, thông minh và có tham vọng. Nhưng tham vọng của nàng là làm tốt việc của mình, dùng khả năng để đổi lấy tiền đồ.

Tiêu Thành Dục thích nhất kiểu người như vậy, vì hắn cũng giống nàng. Chính vì thế, hắn hiểu Thẩm Kinh Trĩ sẽ chọn thế nào, cũng biết nàng muốn gì.

Nàng muốn tự mình vươn lên đỉnh cao. Người như nàng, thực ra

xem thường lời hứa hẹn và thỏa hiệp từ người khác.

Bởi vì nàng không cần đến chúng.

Trong đôi mắt hoa đào sâu thẳm của Thẩm Kinh Trĩ thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến mất, như gió qua mặt hồ không lưu lại dấu vết.

“Nếu tần thiếp biết rằng lời hứa là vô ích, thì điện hạ, người cũng phải cho tần thiếp một chút thành ý, dù sao...”

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng đưa tay, nắm lấy bàn tay Tiêu Thành Dục đang đặt trên ghế. Tay hắn rất to rất ấm, rắn rỏi hữu lực, các đốt ngón tay thon dài. Còn tay nàng lại nhỏ nhắn mềm mại, trắng trẻo mà mịn màng.

Những vết chai mỏng trên đầu ngón tay nàng do năm tháng làm lụng vất vả để lại khế cọ vào mu bàn tay Tiêu Thành Dục, như đang ngầm nói cho hắn câu trả lời của nàng.

Tiêu Thành Dục rũ mắt nhìn bàn tay hai người, hắn xoay lòng bàn tay lại, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Ta có thể cho nàng lời hứa, và cũng sẽ thực hiện lời hứa đó,” Tiêu Thành Dục nói từng chữ, rõ ràng mạnh mẽ. “Ta, Tiêu Thành Dục từ trước đến nay luôn giữ lời, tuyệt đối không thất hứa.”

“Thẩm Kinh Trĩ,” hắn ngược lên, lại nhìn thẳng vào nàng, “Cô có thể cam đoan, sau này dù không cần nàng vì cô hay mẫu hậu mà cố gắng nữa, cô vẫn sẽ bảo đảm nàng được hưởng vinh hoa phú quý, không lo ăn mặc, hơn thế nữa... ở trên vạn người.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhú mày nhìn Tiêu Thành Dục, cuối cùng kiên định gật đầu: “Được, tần thiếp nghe lời điện hạ. Chỉ cần vinh hoa phú quý, cơm no áo ấm là đủ tốt rồi.”

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng khẽ bóp nhẹ, thanh âm trầm nhiên: "Nàng quả thật không tham lam."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ tự nhủ, đó là vì thời cơ chưa tới. Khi cơ hội đến, có tham lam thêm chút cũng chẳng muộn.

Nàng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chỉ cười: "Điện hạ cũng biết tần thiếp không thân không thích, ăn no một mình là đủ, chẳng qua chỉ muốn sống cho dễ dàng mà thôi."

Nói tới đây, giọng nàng trầm xuống, lần này là lời xuất phát từ đáy lòng: "Dù là địa vị cao quý cỡ nào, nhưng cô độc, lẻ loi thì có gì vui?"

Tiêu Thành Dục hơi sửng lại, không ngờ nàng thẳng thắn như vậy. Hắn nhẹ giọng nói: "Lời này không đúng. Cô là trượng phu của nàng, cũng là người thân của nàng."

Kinh Trĩ nghe thế liền khẽ bật cười, nhưng cố nhịn để không lộ ra: "Điện hạ, hôm nay đã đổi với ta chân thành đến vậy, chỉ để ngày sau bớt phiền toái, nếu đã chân thành, sao còn cần động tâm ý với ta làm gì? Ta chẳng có gì nhiều, chỉ duy nhất một tấm chân tâm muốn tự mình giữ lấy. Để sau này trăm năm qua đi, nó có thể theo ta sang thế giới khác."

Lời nói tuy có chút bất kính, nhưng nếu suy nghĩ kỹ, lại khiến người ta cảm nhận được một nỗi bi thương khó tả.

Tiêu Thành Dục hơi nhú mày, không phải vì nàng vô lễ, mà vì sự bi thương trong lời nói ấy.

Hắn trầm giọng: "Những gì cô nói không phải về tình cảm nam nữ. Cô chỉ muốn nàng hiểu rằng, nàng là phi tử của cô, nguyện trung thành với cô và mẫu hậu thì đó chính là người thân của cô. Chuyện tình ái với cô, chưa từng và cũng sẽ không bao giờ có khả năng. Đây cũng là lý do khác mà nàng được chọn."

Bởi vì nàng không cần tình yêu, không khao khát cũng không trông đợi vào nó. Đó chính là người hoàn hảo nhất, thích hợp nhất.

Lời Tiêu Thành Dục khiến Thẩm Kinh Trĩ bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, thậm chí còn nảy sinh vài phần ngưỡng mộ. Kẻ làm nên đại nghiệp phải chân thành như thế. Nếu giống như quốc quân Đại Hạ, chỉ biết dối gạt nữ nhân, dối gạt quần thần để đạt lợi ích, mới thực đáng khinh.

"Điện hạ nói rất đúng. Điện hạ quả là bậc quân tử." Nàng nở một nụ cười tinh khôi, đôi mắt sáng long lanh: "Nếu một ngày nào đó điện hạ để tâm đến ai khác, mong hãy sớm báo cho tần thiếp biết. Tần thiếp cũng dễ bề chuẩn bị."

Tiêu Thành Dục nghe thế, chỉ lắc đầu: "Không đâu."

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, vẻ mặt ngạc nhiên: "Điện hạ, vì sao?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, giọng điềm tĩnh: "Kẻ dựng nên nghiệp lớn phải lấy gia quốc làm trọng. Cô sẽ không vướng bận vào tình ái nam nữ, cũng chẳng để tâm đến ai."

"Vậy nên, nàng không cần lo lắng."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩn người một thoáng, lộ ra nụ cười bừng sáng như hoa nở: "Tần thiếp hiểu rồi."

Mọi chuyện đã tỏ bày, Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào. Hắn đích thân rót cho Thẩm Kinh Trĩ một chén trà, khẽ nâng lên chạm vào chén nàng: "Kinh Trĩ, sau này nhờ cậy nàng."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười đáp lời: "Điện hạ cứ yên tâm."

Hai người cùng uống cạn trà trong chén. Tiêu Thành Dục lúc này

mới thu lại nụ cười, trên mặt thoáng chút ngưng trọng: "Khinh Trĩ, gần đây trong cung e rằng có đại sự sắp xảy ra. Nhưng mẫu hậu sức khỏe yếu không đảm đương nổi mọi việc. Hiện tại, chủ sự hậu cung đều do Thục phi và Hiền phi đảm nhiệm. Thế nhưng hai vị mẫu phi phải lo cả nội cung, tất nhiên không thể nào chu toàn chăm sóc mẫu hậu. Trong lòng cô thật không yên."

Thẩm Khinh Trĩ nghe vậy mới bừng tỉnh, nhận ra rằng sự chân thành của Tiêu Thành Dục hôm nay, chung quy vẫn là vì chuyện này. Với Hoàng Hậu đã che chở nàng suốt bao năm qua, nàng không khỏi lo lắng thật lòng. Nghe thế bèn hỏi: "Hoàng Hậu nương nương làm sao ạ?"

Sự quan tâm ấy xuất phát từ tâm can, khiến Tiêu Thành Dục thấy chút ấm áp. Loại ấm áp này có lẽ đến từ việc cả hai cùng dành chung một mối quan tâm cho Tô Dao Hoa.

Hắn nhẹ nắm tay Thẩm Khinh Trĩ, trấn an: "Mẫu hậu hiện tại vẫn ổn. Cô chỉ lo liệu trước, đề phòng bất trắc. Dù sao..."

Lời chưa nói hết, ánh mắt hắn khẽ rũ xuống, vẻ mặt thoáng nét buồn bã.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn hắn, khẽ thở dài. Tiêu Thành Dục không thể bộc lộ nỗi lo trước mặt một vị Hoàng Đế bệnh tật, cũng chẳng thể để lộ trước bá quan văn võ, càng không thể tỏ ra yếu đuối trước những cung nữ thái giám. Nên hắn chỉ có thể tự gánh vác, tự chịu đựng, nuốt trọn nỗi lo âu, cô đơn và bất định của mình.

Chỉ đến giờ phút này, trước mặt người hợp tác do chính mẫu hậu chọn lựa, hắn mới dám để lộ đôi chút tâm tình.

Nghe tiếng thở dài của Thẩm Khinh Trĩ, trong lòng Tiêu Thành Dục như có sợi dây đang căng chặt bỗng được nới lỏng. Đến lúc này, hắn mới thấu hiểu ý mẫu hậu: Dù cô độc thế nào, cũng cần một người để sẻ chia. Nếu không, cả cuộc đời này còn gì ý nghĩa?

Không gian trong tấm điện chợt lặng im. Ngọn cung đăng chập chờn, tấm màn trướng lấp lánh vân vàng, tất cả tạo nên khung cảnh vui mừng rực rỡ. Thế nhưng giữa sự hoan hỉ ấy, hai người lại đang bàn chuyện quốc gia đại sự.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lúc, vốn định an ủi thêm nhưng lời chưa kịp nói ra, chợt nghe thấy tiếng "tách" nhẹ từ ngọn đèn đầu. Cùng lúc đó, tiếng bước chân gấp gáp từ bên ngoài vọng vào, mạnh mẽ như tiếng trống canh, từng nhịp nện vào lòng Tiêu Thành Dục.

Hắn ngẩng đầu lên, bàn tay đang nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ bất giác siết chặt. Khoảnh khắc sau, hắn giữ chặt lấy nàng, không chịu buông ra.

Cửa gỗ khắc họa tiết tước mai đột ngột mở tung, để lộ vẻ mặt tái nhợt hoảng loạn của Niên Cửu Phúc. Hắn khụy một gối, loạng choạng bò vào trong, vừa run rẩy vừa nói: "Điện hạ, vào giờ tỵ Hoàng Thượng đột ngột tỉnh dậy, nôn ra máu không ngừng. Người vội vã triệu điện hạ đến điện thánh."

Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy mọi thứ quay cuồng trước mắt. Trong đầu hắn trống rỗng, như thể vừa hiểu lại vừa không hiểu những gì Niên Cửu Phúc vừa nói.

Hắn ngồi bất động, nắm tay Thẩm Kinh Trĩ buông lỏng. Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ tái nhợt, trái tim thắt lại. Nàng lập tức siết chặt tay hắn, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo bỗng chốc trở nên vô lực ấy.

Hành động này khiến Tiêu Thành Dục đang chìm trong bóng tối ngửa người ra sau, lưng đập mạnh vào thành giường La Hán, phát ra tiếng "ầm" vang dội.

"Điện hạ!"

"Điện hạ!"

Hai tiếng kêu vang lên trong tấm điện, Thẩm Kinh Trĩ nhanh chóng đứng dậy đến bên cạnh Tiêu Thành Dục, để hấn dựa vào lòng mình.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại ngày cả nhà bị tru di, chính Đông Tuyết đã ôm lấy vỗ về nàng, nói với nàng: "Tiểu thư, khóc đi, khóc lớn lên."

Không hiểu sao, nhìn thấy Tiêu Thành Dục đau buồn đến mất hết thần trí, mất hết phong độ, nàng lại theo bản năng đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy đầu hấn vào lòng.

"Điện hạ," giọng Thẩm Kinh Trĩ mang theo sự dịu dàng lâu ngày, "Điện hạ, khóc đi, cứ khóc lần này thôi. Khóc xong rồi, thì đừng khóc trước mặt người ngoài nữa."

Nàng không phải không cho hấn khóc, mà là không thể để hấn bộc lộ chân tình trước mặt người ngoài.

Chỉ có khoảnh khắc này, hấn mới là người nhi tử sắp mất đi phụ thân.

Tiêu Thành Dục xoay người ôm chặt lấy eo Thẩm Kinh Trĩ, vùi mặt vào cái bụng mềm mại ấm áp của nàng. Tiếp theo đó là bờ vai rộng lớn run rẩy cùng tiếng khóc nghẹn ngào cố kìm nén.

Đau lòng đến vậy, hấn cũng không khóc thành tiếng.

Thẩm Kinh Trĩ thấy chua xót trong lòng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve lưng hấn, cùng hấn vượt qua khoảnh khắc khó khăn nhất này.

Bên cạnh chỉ có nàng và Niên Cửu Phúc, Tiêu Thành Dục mới dám khóc: "Sáng nay ta đi thăm phụ hoàng, phụ hoàng còn nói, còn nói," Tiêu Thành Dục nước nức, "nói chờ đến mùa hè nóng nực, người sẽ dẫn mẫu hậu đến Ngọc Tuyền Sơn Trang ở, khí hậu nơi đó ôn hòa, suối nước ấm áp, cũng có thể giúp mẫu hậu điều dưỡng thân thể."

Tiêu Thành Dục vừa nói, nước mắt kìm nén bao năm như suối tuôn trào: "Phụ hoàng lúc nói chuyện, còn nói đùa với ta, nói đến lúc đó sẽ bỏ ta lại Trường Tín cung, để ta thay người lo liệu việc triều chính."

Không ngờ, lời nói lại ứng nghiệm.

Nói đến đây, Tiêu Thành Dục cuối cùng không nhịn được nữa, bật khóc thành tiếng: "Phụ hoàng, phụ hoàng."

Thẩm Kinh Trĩ vẫn không nói gì, nàng cho Tiêu Thành Dục một nơi mềm yếu để hắn có thể khóc thỏa thích, có thể trút hết nỗi buồn. Nhưng khi hắn kìm nén nước mắt, nỗi đau này cũng như câu chuyện của người khác, sẽ không được nhắc đến nữa.

Tiêu Thành Dục đột ngột nghe tin dữ, đau buồn vô cùng, vừa có nỗi đau mất phụ thân sắp tới, vừa có sự hoang mang khi sắp phải gánh vác giang sơn to lớn. Nhưng dù sao hắn cũng là Tiêu Thành Dục, là Thái Tử được hoàng đế Hoảng Trị và Hoàng Hậu dạy dỗ cẩn thận bao nhiêu năm.

Chỉ khóc một tiếng, nói vài câu, Tiêu Thành Dục đã lấy lại lý trí, hắn lau khô nước mắt, trên mặt chỉ còn lại sự kiên quyết: "Kinh Trĩ, mẫu hậu lúc này chắc hẳn rất đau buồn, quốc... tang lúc này, hậu cung nhất định sẽ loạn," Tiêu Thành Dục vừa nói vừa dùng khăn lau nước mắt trên mặt, nhanh chóng ra lệnh, "Cô lệnh cho nàng lúc quốc tang dọn vào Khôn Hòa cung, thay cô hiệu kính mẫu hậu, thay cô chăm sóc mẫu hậu."

"Nàng có thể làm được không?"

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ đang đứng bên cạnh hắn, hai bóng người đứng cạnh nhau dưới ánh nến rục rĩ. Thẩm Kinh Trĩ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Tiêu Thành Dục, kiên định nói: "Điện hạ cứ yên tâm."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng một cái thật sâu, rồi xoay người rời đi.

"Ta luôn yên tâm về nàng."

Tiêu Thành Dục lặng lẽ rời khỏi Dục Khánh cung, Thẩm Kinh Trĩ vẫn chưa thể rời khỏi Thạch Lựu điện ngay, nàng ngồi trên ghế quý phi ngăn người một lúc, mới hoàn hồn lại, quay đầu nhìn Trịnh Như và Giản Nghĩa đang chờ bên ngoài.

Hai người này đều là lão cung nhân bên cạnh Thái Tử, từ nhỏ đã hầu hạ hần, vô cùng trung thành, Tiêu Thành Dục nói gì họ cũng nghe.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại, rồi nói: "Trịnh cô cô, Giản công công, ta có lời muốn nói."

Vừa rồi Niên Cửu Phúc còn dặn dò, nếu Dục Khánh cung có việc gì không giải quyết được, cứ đến xin chỉ thị của Thẩm phụng nghi, cứ theo lời Thẩm phụng nghi mà làm. Vì vậy, khi nghe thấy tiếng nàng gọi, hai người lập tức bước vào tấm điện, cung kính đứng trước mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh: "Trịnh cô cô, Giản công công, hai người đều là tâm phúc bên cạnh điện hạ, chắc hẳn đã đoán được trong cung nhất định sẽ có biến, vừa rồi được điện hạ khẩu dụ, có lẽ ngày mai ngày kia ta sẽ thay điện hạ hiểu kính Hoàng Hậu nương nương, phải đến ở trong Khôn Hòa cung hai mươi bảy ngày, việc của Dục Khánh cung sẽ không thể quán xuyên được."

Nếu Dục Khánh cung chỉ có người của mình thì còn đỡ, bây giờ lại vừa mới chuyển đến bốn phi tần, bốn phi tần này bọn họ đều không quen biết, tính tình thực sự không hiểu rõ, nếu lúc này Dục Khánh cung xảy ra chuyện, mới là điều đáng lo ngại nhất.

Thẩm Kinh Trĩ dự liệu được những chuyện rối ren trong hai mươi bảy ngày tới, suy nghĩ hồi lâu, chuẩn bị nói rõ mọi chuyện trước: "Hai người đều lớn tuổi hơn ta, là lão nhân trong cung, từ trước đến nay đều biết cách xử sự hơn ta, nhưng khẩu dụ của điện hạ vạn lần không dám từ chối, ta mạn phép sắp xếp trước một chút, được không?"

Lời này nói ra vô cùng khách khí.

Thẩm Kinh Trĩ đã từng tiếp xúc với Trịnh Như và Giản Nghĩa, giữa họ đều có ấn tượng tốt với nhau, hơn nữa hai người cũng biết tâm tư của điện hạ, càng hiểu rõ ánh mắt của Hoàng Hậu nương nương, lúc này nghe Thẩm Kinh Trĩ nói vậy cũng không thấy có gì không ổn, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Trong lúc nguy cấp này nếu họ làm hỏng việc ảnh hưởng đến tiền đồ của điện hạ, thì mới thật sự hối hận không kịp.

Hai người nhìn nhau, đồng thanh đáp: "Phụng nghi cứ nói."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nhìn những người trong điện rồi mới trầm giọng nói: "Chúng ta làm thần tử, đương nhiên một lòng mong muốn thánh thể Khang An..."

Nàng dừng một chút, rồi nói tiếp: "Nếu không được như vậy thì cũng chỉ có thể an phận thủ thường, cố gắng cầu phúc cho Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương và điện hạ, vạn lần không dám để quý nhân phải lo lắng."

Sắc mặt Trịnh Như không cảm xúc, nhưng miệng lại rất khéo léo: "Phụng nghi nói đúng, chúng nô tì từ trước đến nay đều phải an phận thủ thường."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nhưng trên mặt không có một chút ý cười nào.

Nàng không cười nổi.

"Nếu thật sự trong cung có chuyện, vậy điện hạ e rằng cũng sẽ không về Dục Khánh cung, sớm tối đều phải ở Thái Cực điện, không có thời gian rảnh rỗi, vậy Dục Khánh cung chúng ta cũng phải chia sẻ lo lắng khó khăn cho điện hạ, chi bằng cứ đóng cửa không ra ngoài, yên tĩnh cầu phúc?"

Tâm Trịnh Như khẽ động, liếc nhìn Giản Nghĩa, thấy trong mắt hắn cũng có vẻ đồng tình, bèn hạ giọng nói: "Nếu đóng cửa cung, e rằng chỉ có thể ngăn cản cung nhân thái giám, nhưng ngay cả các cô cô bên cạnh quý nhân cũng không ngăn được, nếu náo loạn lên e là không hay."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhún mày, thanh âm có chút lạnh lùng: "Nếu ta đến Khôn Hòa cung, tự khắc sẽ xin Hoàng Hậu nương nương một đạo ý chỉ, trong cung này quý nhân tuy nhiều nhưng chẳng ai quý hơn nương nương."

Trịnh Như nghe Thẩm Kinh Trĩ đã quyết định, trong lòng yên tâm, liền đáp: "Vâng, nô tỳ đã hiểu."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: "Giản công công, nếu đóng cửa cung, tốt nhất là giảm bớt việc quét dọn, lấy rau củ hàng ngày, chi bằng sáng sớm mai đến Ngự Thiện Phòng và Thượng Cung Cục lấy đồ ăn thức uống đủ dùng mười ngày, như vậy sẽ không quấy rầy các vị quý nhân hàng ngày, để họ chuyên tâm cầu phúc."

Giản Nghĩa lập tức đáp: "Vâng, nô tài sáng sớm mai sẽ đi làm ngay."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui lại nói: "Nếu có người nhà của các phi tần gửi thư đến, cũng tạm thời hoãn lại, chờ mọi việc xong xuôi rồi tính."

Bệnh tình của Hoảng Trị Đế đến đột ngột, vốn đã dùng thuốc bí truyền, còn tưởng rằng có thể kéo dài thêm hai ba tháng, nào ngờ hôm nay lại đột ngột trở nặng, rõ ràng là đã không còn cách nào cứu chữa. Sự việc xảy ra đột ngột, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, trước tiên phải vượt qua hai mươi bảy ngày quốc tang, chỉ cần Tiêu Thành Dục đăng cơ thuận lợi, thì sẽ không còn gì phải lo lắng.

Thẩm Kinh Trĩ lại dặn dò thêm một số chi tiết, cứ lải nhải non nửa canh giờ, ba người mới coi như quyết định xong quy tắc ứng xử của Dục Khánh cung trong thời gian quốc tang sắp tới.

Nói xong mọi chuyện, Thẩm Kinh Trĩ uống một ngụm trà, mới chìm vào giấc ngủ trong muôn vàn suy tư.

Ở một nơi khác, Tiêu Thành Dục không dùng kiệu, chỉ mang theo Niên Cửu Phúc và mấy đồ đệ trẻ tuổi khỏe mạnh của Niên Cửu Phúc, một đường rào bước ra khỏi Dục Khánh cung.

Công công đến báo tin cũng là người cũ bên cạnh Hoàng Thượng, tên là Lý Mộc, lúc này hăn mặc áo bào màu xám trắng, trên mặt đầy vẻ đau thương.

Tiêu Thành Dục còn trẻ, đi lại nhanh nhẹn, Niên Cửu Phúc cùng mấy thái giám chỉ có thể chạy theo sau hăn, dù chạy đến thở hổn hển cũng không dám ho he một tiếng.

Cứ đi như vậy suốt hai khắc đồng hồ, khi bức tường đỏ thẫm bao quanh Càn Nguyên cung hiện ra trước mắt, Tiêu Thành Dục mới chậm rãi bước đi.

Hình như sợ kinh động đến người khác, cẩn thận từng li từng tí, lại có chút chần chừ không dám tiến lên.

Lý Mộc thấy Thái Tử vẫn lạnh lùng, dường như không có chút đau

buồn nào, nhưng trong lòng lại hiểu rõ lúc này Thái Tử chắc hẳn đang đau buồn đến tột cùng, nỗi đau không thể nói nên lời.

Lý Mộc thở dài, thấp giọng nói bên cạnh hắn: "Điện hạ, lát nữa Hoàng Hậu nương nương cũng sẽ đến, người nhất định phải gắng gượng, còn có nương nương ở đó."

Mắt Tiêu Thành Dục đỏ hoe, đáy mắt đầy tơ máu, hắn im lặng gật đầu, thanh âm khàn khàn: "Đa tạ Lý công công quan tâm."

Chỉ nói vài câu, đoàn người đã đến trước cửa chính Càn Nguyên cung. Càn Nguyên cung vẫn yên tĩnh như mọi ngày, chỉ có một đội Kim Ngô Vệ cao lớn canh giữ, ngay cả số lượng cũng không tăng thêm.

Giáo úy tuần tra thấy Tiêu Thành Dục vội vã đến, không ngăn cản cũng không quát tháo, im lặng hành lễ, thống lĩnh đích thân tiến lên mở cửa Càn Nguyên cung, mời Tiêu Thành Dục vào trong.

Đoàn người Tiêu Thành Dục vừa bước vào Càn Nguyên cung, cánh cửa cung cao lớn nặng nề phía sau liền nhanh chóng đóng lại, e sợ có người xông vào.

Tiêu Thành Dục không quay đầu lại, hắn rảo bước tiến lên, trong nháy mắt đã vào chính điện Càn Nguyên cung.

Lúc này trước chính điện của Càn Nguyên cung đã quỳ đầy các thái y, họ cúi đầu im lặng không nói một lời, dù nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chờ dẫn quỳ đó.

Tiêu Thành Dục không để ý nhiều đến họ, cũng không nhìn những thái giám đang khóc lóc, nhanh chóng rảo bước vòng qua gian ngoài, đi thẳng vào tấm cung của Hoàng Thượng. Trong tấm cung tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc xen lẫn mùi thuốc đắng, hai mùi kết hợp lại khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Trước long sàng đặt một tấm bình phong lớn bằng gỗ tử đàn chạm khắc mười hai bức tranh sơn thủy, che khuất tầm nhìn của Tiêu Thành Dục, hắn không nhìn thấy phụ hoàng đang ốm nặng, cũng không nhìn thấy thân thể tàn tạ của người, nhưng lúc này hắn không kìm được nữa, nước mắt chảy xuống trên gương mặt tuổi trẻ.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân, đại thái giám Trương Bảo Thuận vội vàng chạy ra khỏi bình phong, gương mặt như già đi mười mấy tuổi hiện ra trước mắt Tiêu Thành Dục. Vốn là dáng vẻ Phật Di Lặc trắng trẻo mập mạp, lúc này lại sưng húp không ra hình thù gì, khuôn mặt trắng bệch xám xịt, lộ rõ vẻ suy tàn đáng sợ.

Vừa chạy ra khỏi bình phong, vừa nhìn thấy Tiêu Thành Dục, nước mắt kìm nén bấy lâu của ông ấy lập tức tuôn trào.

Tiêu Thành Dục chỉ thấy Trương Bảo Thuận "bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt, khóc lóc nói: "Điện hạ, điện hạ, người cuối cùng cũng đến rồi."

Tiêu Thành Dục không còn tâm trí nào để đỡ ông ấy dậy, thậm chí cũng không chú ý đến vẻ suy sụp của Trương Bảo Thuận, hắn gần như không kiềm chế được mà chạy lên, trực tiếp vòng qua bình phong lao về phía long sàng.

Đến khi quỳ xuống bậc thềm trước long sàng, nhìn vào bên trong qua tấm màn lụa xanh, bàn tay đưa ra đã run rẩy.

Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy có gì đó chặn nghẹn cổ họng, khiến hắn không thở nổi, gần như nghẹt thở.

Nhưng cuối cùng, Tiêu Thành Dục vẫn run rẩy đưa tay vén tấm màn che giữa hai phụ tử. Lọt vào trong tầm mắt là Hoảng Trị Đế đã gầy đến mức không còn hình người.

Năm nay ông ấy mới ngoài bốn mươi tuổi mà tóc đã bạc trắng, lơa thưa rồi bởi năm rải rác trên chiếc gối mềm mại thêu hình long phượng, trông thật chói mắt.

Ông ấy nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, dù đắp chăn gấm dày cộm nhưng vẫn run rẩy, dường như lạnh đến cùng cực. Nhưng đôi môi của ông lại đỏ tươi, không phải là màu sắc khỏe mạnh, mà là màu đỏ của máu không thể kìm nén được.

Hoảng Trị Đế nhắm chặt mắt, trong cổ họng phát ra tiếng "khò khè", ông đang dồn hết sức lực toàn thân cố gắng để mình sống thêm một lúc nữa, dù chỉ là một chén trà thôi cũng được.

Tiêu Thành Dục nhìn thấy phụ hoàng như vậy, hắn như bị vạn tiễn xuyên tâm, như có người cầm dao khắc chữ lên tim hắn. Từng nét từng nét đều là đau đớn.

Chính hắn cũng không nhận ra, nước mắt không biết từ lúc nào đã ngừng rơi. Tiêu Thành Dục run rẩy đôi môi, từ trong cổ họng thốt ra hai tiếng: "Phụ hoàng."

Giọng hắn rất nhẹ, rất khàn, tựa như chim đỗ quyên kêu máu, ai oán đến cùng cực.

Nhưng Hoảng Trị Đế lại nghe thấy. Ông cố gắng mở mắt, dùng đôi mắt đục ngầu vàng vọt nhìn về phía nhi tử mà ông đã dày công dạy dỗ trưởng thành. Cổ ông đã không thể cử động được nữa, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo gương mặt trẻ trung của nhi tử.

Hắn là một đứa trẻ tốt, là trưởng tử của ông và cũng là người kế vị tốt nhất, hắn khỏe mạnh, thông minh nhưng cũng lạnh lùng vô tình.

Hoảng Trị Đế đáng lẽ phải đau đớn tột cùng, lại khẽ cười một tiếng. Theo tiếng cười của ông, máu tươi từ khóe môi chảy xuống, lưu lại trên gương mặt trắng bệch một vệt máu chói mắt.

Tiêu Thành Dục theo bản năng đưa tay ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu bên mép phụ hoàng. Hắn không dám dùng sức, sợ rằng chỉ cần mạnh tay một chút sẽ khiến ông đau.

Ánh mắt Hoảng Trị Đế vẫn luôn dừng trên gương mặt Tiêu Thành Dục, tuy đã sắp lìa đời, cái chết cận kề, toàn thân đau đớn không chịu nổi, nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Ông cảm thấy mình chưa từng có ngày nào tỉnh táo như vậy. Thuốc thang đắng ngắt quanh năm đã làm tê liệt lưỡi ông, cũng làm tê liệt đầu óc và trái tim ông.

Vào khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, ông cuối cùng cũng tìm lại được sự trẻ trung và tỉnh táo của ngày xưa. Ông có thể nhìn rõ ràng những giọt nước mắt nóng hổi không dám rơi xuống trong mắt nhi tử, ông có thể nếm được vị máu tanh mặn trong miệng, cũng có thể cảm nhận được mùi thuốc cũ kỹ đắng ngắt nơi chóp mũi.

Đó là những mùi vị đã nhiều năm không được nếm trải, ông không cảm thấy dơ bẩn, ngược lại còn rất trân trọng.

Hoảng Trị Đế mím môi, trong mắt có nét thanh thản cùng ý cười của người sắp được giải thoát.

"Hai mươi năm," thanh âm Hoảng Trị Đế nhẹ như mây khói, nhưng từng chữ từng câu đều rõ ràng, "Ta cùng mẫu hậu của con, đích thân dạy dỗ con hai mươi năm. Những gì có thể dạy, đều đã dạy hết rồi."

"Sau này, gia quốc thiên hạ đều nằm trong tay con. Con có thể làm được, làm rất tốt."

Hoảng Trị Đế lưu luyến nhìn nhi tử, nhưng ánh mắt lại chuyển sang một bên tìm kiếm ra phía ngoài bình phong: "Đối với con, đối với Đại Sở, ta không có tiếc nuối. Nhưng mà..."

Lời còn chưa dứt, một tiếng bước chân tập tễnh vang lên từ phía ngoài bình phong.

Trong mắt Hoảng Trị Đế ánh lên sự vui mừng, dường như đêm tân

hôn hai mươi năm trước ông cũng tràn đầy vui mừng như vậy, chờ đợi tân nương trên lầu cao.

Chỉ một ánh mắt, là cả một đời.

Tân nương duy nhất của ông, vẫn kịp đến gặp ông lần cuối.

Ông mãn nguyện rồi.

Sắc mặt Tô Dao Hoa trắng bệch, vẻ mặt đau buồn loạng choạng bước qua bình phong, nếu không có Trương Bảo Thuận đỡ, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Tiêu Thành Dục chưa kịp quay đầu lại, đã nghe thấy tiếng nước nở của Tô Dao Hoa phía sau.

Tiếng khóc như kể như than, ai oán đến cùng cực.

Tiêu Thành Dục vội vàng đứng dậy, theo bản năng muốn đỡ Tô Dao Hoa, nhưng lúc này Tô Dao Hoa đã loạng choạng đến bên cạnh. Trên chiếc long sàng cắm tú xa hoa, Hoàng Đế bệ hạ mắc bệnh trầm kha gãy trơ xương, dù có đắp chăn gấm long phượng cũng chỉ nằm gọn trong một khoảng nhỏ.

Tô Dao Hoa hốt hoảng ngồi xuống bên long sàng, nắm chặt tay Hoàng Trị Đế. Bàn tay ông lạnh ngắt, đã sớm không còn giống người sống. Nỗi đau thương trong lòng Tô Dao Hoa càng sâu sắc, bà không kìm được bật khóc thành tiếng.

"Bệ hạ, bệ hạ..." Nước mắt bà như mưa rơi, gần như không nói nên lời.

Hoàng Trị Đế nhìn thấy bà, vẻ u ám trên mặt dường như tan biến đi ba phần, lộ ra vài phần khí phách hăng hái chỉ có thời tuổi trẻ. Ông cố gắng mở to đôi mắt đục ngầu, chăm chú nhìn thê tử kết tóc của mình.

Cả đời này của ông có thể nói là không thẹn với trời đất, chỉ duy nhất có lỗi với một người - thê tử kết tóc của ông, nữ nhân cao quý nhất và cũng nên hạnh phúc nhất thiên hạ.

Hoảng Trị Đế nhìn những giọt nước mắt ướt đầm trên mặt bà, nhìn thấy sự lưu luyến và không nỡ trong mắt bà, ông muốn lau đi nước mắt trên mặt bà, muốn nói một câu: Cô nương ngốc, khóc cái gì. Nhưng đã không thể nâng tay lên được nữa, không còn lau nước mắt cho bà được nữa.

Hoảng Trị Đế mắc bệnh trầm kha quanh năm, gần như lớn lên trong vạc thuốc, dù là bậc cửu ngũ chí tôn nhưng cũng sống rất đau khổ. Đối mặt với cái chết, ông đã sớm không còn sợ hãi, thậm chí còn có một loại giải thoát khi cuối cùng cũng có thể rời xa bệnh tật.

Nhưng lúc này nhìn thấy Tô Dao Hoa, ông lại cảm thấy không nỡ.

Nhưng sự không nỡ này lại không thể biểu lộ ra ngoài.

Hoảng Trị Đế có ngàn lời vạn chữ, có đầy ắp lưu luyến, thậm chí còn có cả sự si mê chưa từng nói ra, những điều này khi sắp phải chia lìa âm dương, ông lại không thể nói ra.

Ông muốn Tô Dao Hoa sống lâu trăm tuổi, hạnh phúc khỏe mạnh, con cháu đầy đàn, thay ông hưởng thụ giang sơn gấm vóc này, thay ông hưởng thụ mọi sự cúng dường của thế gian.

Hoảng Trị Đế khẽ ho một tiếng, dịu dàng mở miệng: "Dao Hoa, sau này nàng chính là Thái Hậu rồi, không thể cứ động một tí là khóc được."

Câu nói này, dường như đưa hai người trở về ngày đại hôn rực rỡ năm nào, dường như hai mươi năm thời gian qua đều không hề uổng phí.

Tô Dao Hoa ghen ngào nhớ lại cảnh tượng năm xưa, không nhìn được đáp lời như năm đó: "Nếu thiếp khóc, chàng sẽ dỗ dành thiếp."

Hoảng Trị Đế khẽ cười. Ông rất thoải mái, bệnh tật vào khoảng khắc này rời xa ông, khiến ông không cảm thấy đau đớn gì nữa.

Tiêu Thành Dục biết phụ hoàng mẫu hậu có lời muốn nói, nhưng lúc này hẳn không thể rời khỏi long sàng, bèn lui về sau vài bước, chỉ cúi đầu lặng lẽ rơi lệ.

Đã khóc trước mặt phụ hoàng, sau này không thể khóc nữa.

Hai người đế hậu đều không phát hiện nhi tử đã rời xa, lúc này trong mắt họ chỉ có nhau. Hoảng Trị Đế nói tiếp: "Về việc sau khi ta băng hà, trước đây đã dặn dò nàng rồi, cũng dặn dò Dục nhi rồi, các người đều rất trầm ổn, lần này không cần ta phải nói thêm nữa."

"Về sau này, ta không có gì không yên tâm, di chiếu ta đã viết xong, sẽ khiến các người đều vui mừng."

Tô Dao Hoa vừa mới nín khóc, lúc này nghe ông lại nhai nói chuyện hậu sự, lại không nhìn được bật khóc tiếp.

Từ khi Hoảng Trị Đế đăng cơ, mỗi khi bệnh nặng ông đều dặn dò bà chuyện hậu sự, mấy chục năm qua Tô Dao Hoa đã sớm thuộc lòng, nhưng chưa từng có lần nào như bây giờ, khiến bà không nghe nổi nữa. Bởi vì chỉ có lần này là thật, trúc mã của bà, phu quân của bà sẽ rời xa bà mãi mãi.

Tô Dao Hoa bỗng nhiên khóc nức nở, bà lắc đầu nguầy nguậy, hoàn toàn không màng đến thể diện tôn nghiêm: "Bệ hạ, đừng nói nữa, đừng nói nữa. Chúng ta có thể chữa khỏi, chàng ngoan ngoãn một chút, uống thuốc cho tốt, lần này cũng sẽ khỏi thôi."

Tô Dao Hoa khóc đến xé lòng nát ruột. Bà đã rất nhiều năm không

khóc đau lòng đến vậy, tảng băng đã phong ấn trái tim bà từ lâu, nhưng đến lúc này bà mới phát hiện ra tảng băng mà bà tưởng rằng kiên cố từ lâu đã có vết nứt.

Bà không mạnh mẽ như bà tưởng.

Hoảng Trị Đế đột nhiên trỗi dậy một sức mạnh chưa từng có, ông cử động những ngón tay lạnh ngắt cứng đờ, dùng hết sức lực toàn thân nắm lại tay bà.

"Tuệ Tuệ, đời sau này thân thể nàng khỏe hơn, hãy thay ta ngắm nhìn cảnh sắc Giang Nam, khói lửa nơi sa mạc, ngắm nhìn phong cảnh nơi tái ngoại, được không?"

Hoảng Trị Đế nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi. Tô Dao Hoa theo bản năng đáp lại: "Được, được, đều được."

Hoảng Trị Đế mỉm cười. Ông thở hỗn hển, sức lực trong cơ thể như cát bụi trong gió cứ thế trôi đi, không bao giờ trở lại. Trước mắt ông một mảnh mơ hồ, cuối cùng cái gì cũng không nhìn rõ, vào giây phút cuối cùng, ông dùng thanh âm mà người khác không nghe thấy nói ba chữ: "Ta xin lỗi." Cả đời này, chỉ có lỗi với nàng.

Chỉ có Tô Dao Hoa nghe thấy.

Bà chỉ cảm thấy tay mình nặng trĩu, bàn tay người vừa rồi còn nắm lấy tay bà, giờ đây đã khẽ buông xuống.

"Bịch" một tiếng, tay ông rơi xuống tấm chăn gấm, mắt cũng từ từ nhắm lại.

Tô Dao Hoa nhào đến trên người ông, nắm lấy thân thể gầy gò yếu ớt của ông liều mạng lay: "Bệ hạ, bệ hạ chàng nhìn thiếp thêm lần nữa đi."

Bệ hạ của bà không thể nhìn bà thêm lần nào nữa rồi.

Tiêu Thành Dục khóc càng dữ dội hơn, hăn cung kính quỳ xuống dập đầu ba cái trước phụ thân đã khuất, rồi quỳ gối đến bên giường, đưa tay đỡ lấy cánh tay mẫu hậu.

"Mẫu hậu, mẫu hậu, phụ hoàng đã đi rồi." Tiêu Thành Dục vừa khóc vừa an ủi mẫu hậu.

Tô Dao Hoa dường như không nghe thấy lời hăn, mãi không chịu đứng dậy, trong ngoài tấm điện đều là tiếng khóc nức nở.

Trương Bảo Thuận nước mắt đầm đìa, nhưng vẫn cố gắng đến bên cạnh Tiêu Thành Dục, kiên quyết đỡ hăn dậy.

"Điện hạ, người không thể khóc nữa." Giọng Trương Bảo Thuận khàn khàn: "Điện hạ, bệ hạ có để lại di chiếu, nói đợi khi Tông Nhân phủ, các vị đại thần phụ chính và tất cả phi tần hoàng tử đến đông đủ rồi mới tuyên đọc."

"Ngoài ra, hôm qua bệ hạ đã hạ chỉ lệnh cho Kim Ngô Vệ, Nghi Loan Vệ và Ngũ Thành Binh Mã Tư phái binh canh giữ mười một cửa cung trong nội thành, hai vị chỉ huy sứ và một vị đô đốc đều đang chờ điện hạ triệu kiến trong cung. Từ nay về sau, giang sơn Đại Sở đều do người làm chủ."

Những giọt nước mắt nóng hổi trong mắt Tiêu Thành Dục lăn dài trên má, khắc sâu thêm một vết thương trên tim hăn. Hăn hít sâu một hơi, nghẹn ngào "ừ" một tiếng, rồi hung hăng lau nước mắt trên mặt không để cho mình thất thố.

Phụ hoàng đã sắp xếp chu toàn mọi việc, không để lại cho hăn máu tanh và tai họa, chỉ để lại cho hăn tình yêu thương của một người phụ thân.

Trong lòng Tiêu Thành Dục đau thương nhưng vẫn cố nén nước mắt, nghẹn ngào nói: "Mau chóng mời các vị đại nhân đến Ngự Thư

Phòng yết kiến."

Trương Bảo Thuận thở phào nhẹ nhõm: "Vâng, lão thần sẽ đi làm ngay."

Đợi Trương Bảo Thuận lui ra ngoài làm việc, Niên Cửu Phúc lập tức tiến vào, thấp giọng nói bên tai Tiêu Thành Dục mấy câu, Tiêu Thành Dục gật đầu: "Đi mời Thái Vi cô cô vào."

Nói xong, hần bước đến bên long sàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng Tô Dao Hoa: "Mẫu hậu, phụ hoàng cả đời bị bệnh tật dày vò, giờ đã được giải thoát, người nên vui mừng mới phải."

Tô Dao Hoa dường như đã khóc mệt, cũng dường như cuối cùng cũng đã lấy lại bình tĩnh từ nỗi bi thương, bà khẽ nức nở một tiếng, ngồi thẳng dậy, cúi đầu dùng tay áo lau nước mắt.

Tiêu Thành Dục không quấy rầy Tô Dao Hoa nhiều, đợi bà bình tĩnh lại, hần mới nói: "Mẫu hậu, nhi thần đã cho người triệu tập chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ Vương Thành Lễ, chỉ huy sứ Nghi Loan Vệ Khương Trung và tả đô đốc của Ngũ Thành Binh Mã Tư Lâm Hiệu, lát nữa họ sẽ đến, sau khi bố trí xong trong cung, sẽ triệu tập các vị mẫu phi, đệ muội đến yết kiến phụ hoàng."

Trong lúc hần nói chuyện, Tô Dao Hoa đã lau khô nước mắt trên mặt, nhưng mắt bà vẫn đỏ hoe, sắc mặt trắng bệch, khác hẳn ngày thường.

"Dục nhi," Tô Dao Hoa chậm rãi mở miệng, "Phụ hoàng con qua đời, từ nay về sau mọi việc trong cung đều do một mình con làm chủ, con có hiểu không?"

Tiêu Thành Dục khẽ giật mình.

Mới vừa rồi hần còn là nhi tử có phụ mẫu, phải nghe lời phụ mẫu, mọi việc không được tự ý quyết định. Nhưng bây giờ, chỉ trong nháy mắt hần đã là người tôn quý nhất thiên hạ.

Ngày mai khi mặt trời mọc, hắn sẽ là tân đế.

Tô Dao Hoa biết trong lòng hắn đau buồn, cũng hoang mang không biết làm sao, nhưng đêm nay nhất định là một đêm không ngủ, hai mẫu tử họ đều không thể đi sai một bước nào.

Ánh mắt Tô Dao Hoa dần trở nên sắc bén, nghiêm túc nhìn nhi tử: "Tiêu Thành Dục, hãy nhớ kỹ, di chiếu vừa đọc xong thì con chính là Hoàng Đế."

"Con phải nhớ kỹ, sau này cả thiên hạ đều là của con."

Cơ thể Tiêu Thành Dục chấn động, hắn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn mẫu hậu. Khoảnh khắc này, dũng khí tiến về phía trước dâng trào trong lòng hắn, khiến mọi lo lắng và do dự trong lòng hắn đều tan biến.

Tiêu Thành Dục nhắm chặt hai mắt, hít sâu một hơi, một lát sau cung kính hành lễ với Tô Dao Hoa: "Lời dạy bảo của mẫu hậu làm nhi thần thức tỉnh, nhi thần khắc ghi trong lòng, không dám quên."

Sắc mặt Tô Dao Hoa hơi dịu lại, bà quay đầu nhìn Hoảng Trị Đế đã không còn chút hơi thở, cuối cùng đứng dậy ra lệnh: "Người đâu, khâm liệm cho đại hành Hoàng Đế."

Đúng lúc này, Trương Bảo Thuận được triệu vào, nói với Tiêu Thành Dục: "Điện hạ, ba vị đại nhân xin yết kiến, đã ở Ngự Thư Phòng chờ người giá lâm."

Tiêu Thành Dục quay đầu nhìn mẫu hậu, Tô Dao Hoa liền nói: "Đi đi, con đi làm việc của con, ở đây có ta." Trong lòng Tiêu Thành Dục yên tâm, bước ra khỏi tấm điện.

Đợi hắn đi rồi, Thái Vi cô cô đứng lúc tiến lên, lấy từ trong tay áo ra một viên định thần hoàn, hầu hạ Tô Dao Hoa uống.

Uống xong viên dược, Tô Dao Hoa mới cảm thấy trong người có chút sức lực.

Thải Vi nhẹ nhàng vỗ về lưng bà: "Nương nương, thuốc này không thể uống nhiều."

Tô Dao Hoa im lặng một lát, mới nói: "Chỉ mấy ngày này thôi, nhất định phải gắng gượng."

Ba vị tướng quân vừa đến, Tiêu Thành Dục hạ chỉ lệnh cho Nghi Loan Vệ đích thân đến các phủ mời những vị tông thất cao tuổi trong kinh thành: Tông Nhân Lệnh Triết thân vương, cùng với ba vị hoàng thúc, bốn vị hoàng thúc phụ cùng nhau vào cung. Lại lệnh cho Nghi Loan Vệ mời các vị nội các, phụ chính đại thần cùng vào cung, ở Thái Cực điện chờ triệu kiến.

Ngay sau đó, tất cả phi tần, hoàng tử, công chúa trong cung cũng cùng đến Thái Cực điện.

Giờ chính Hợi, mọi người đều tập trung ở Thái Cực điện, Tiêu Thành Dục đứng trước ngự tọa, bên cạnh là Hoàng Hậu với vẻ mặt đau buồn, bên kia là Triết thân vương, hoàng thúc trẻ tuổi nhất của Hoảng Trị Đế.

Trương Bảo Thuận đã thay một bộ tang phục, mũ miện của ông ấy buộc vải gai trắng, trong đêm tối tĩnh mịch trông thật chói mắt.

Nhìn thấy cảnh này, ai nấy đều hiểu rõ trong lòng.

Vì vậy, mặc dù Thái Cực điện giờ này đông nghịt người chen chúc kín cả một khoảng đất, nhưng không một tiếng động, yên tĩnh đến lạ thường.

Trương Bảo Thuận đứng dưới ngự tọa, trước tiên hành lễ với Tiêu Thành Dục, Hoàng Hậu, Triết thân vương, rồi mới đứng dậy, hướng

xuống dưới lớn tiếng nói: "Ngày mừng ba tháng giêng năm Hoảng Trị thứ hai mươi tư, Hoàng Thượng để lại di chiếu trong ngự tọa Thái Cực điện, do Triết thân vương, Lễ thân vương, Trương đại học sĩ, Tô tướng quân cùng chứng kiến. Bây giờ mở ra tại Thái Cực điện, tuyên bố cho thiên hạ."

Vừa dứt lời, mọi người có mặt lập tức quỳ rạp xuống đất.

Trương Bảo Thuận nghẹn ngào hô: "Hoàng Thượng băng hà vào giờ Hợi một khắc, hưởng thọ..."

Theo tiếng hô của Trương Bảo Thuận, tiếng chuông tang vang vọng khắp đất trời. Trong nháy mắt, Thái Cực điện chỉ còn lại tiếng khóc.

Dưới sự dẫn dắt của Trương Bảo Thuận, quần thần, tông thất vừa khóc vừa hành lễ tam khấu cửu bái, sau đó quỳ gối không dậy, Trương Bảo Thuận nói: "Mời Triết thân vương tuyên đọc di chiếu."

Triết thân vương là hoàng thúc nhỏ tuổi nhất của Hoảng Trị Đế, năm nay mới bốn mươi tám tuổi, thân thể cường tráng, vóc người cao lớn, rất có phong thái của tiên đế năm xưa.

Ông ấy hành đại lễ trước bảo tọa trống không, sau đó mới lấy di chiếu từ trong đó, mở ra tuyên đọc.

"Trẫm kể vị năm hai mươi tuổi, hai mươi bốn năm qua việc gì cũng tự mình làm, chưa từng có một ngày nào lơ là... Công tội không tự nhận xét, di chiếu này là vì thiên hạ Đại Sở. Trưởng tử của trẫm Tiêu Thành Dục, là nhi tử của Hoàng Hậu, từ nhỏ đã siêng năng thông tuệ, phong độ hơn người, trầm ổn thận trọng, xứng đáng với ngôi vị trữ quân, đợi trẫm băng hà sẽ lấy ngôi vị Thái Tử đăng cơ, kế vị hoàng đế."

Di chiếu nhắc đến Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục liền quỳ xuống, hướng bảo tọa hành lễ.

"Nguyên hậu của trẫm Tô Dao Hoa, là thê tử kết tóc của trẫm, cùng trẫm từ lúc hàn vi nắm tay vượt qua bao năm tháng, nàng nhân hiếu từ bi, phong thái đoan trang, quán xuyến hậu cung, nuôi dạy hoàng tử, xứng đáng được tôn làm Thánh Từ Thái Hậu, để phù trợ quốc quân, chia sẻ gánh nặng cho tân đế."

Tiếp theo là việc sắc phong cho tứ phi và các hoàng tử, công chúa do họ sinh ra. Đức phi làm Đức thái phi, nhi tử là nhị hoàng tử được phong làm Thuận quận vương; Thục phi làm Thục thái phi, nhi tử là tam hoàng tử làm Thành quận vương; Hiền phi phong làm Hiền thái phi, nữ nhi là đại công chúa phong làm Nhu Giai công chúa, nhi tử là tứ hoàng tử phong làm Mục quận vương.

Vì ba vị hoàng tử và công chúa đều chưa thành niên, nên vẫn được nuôi dưỡng trong cung, do Thái Hậu nương nương và hoàng huynh dạy dỗ.

Sau đó đến lượt Nghi phi.

Nghi phi dung mạo xinh đẹp, đôi mắt long lanh quyến rũ, ngay cả khi khóc, trên mặt cũng toát lên vẻ u buồn yêu kiều. Tim bà ta lúc này đập rất nhanh, mong ước ấp ủ bấy lâu nay cuối cùng cũng đến trước mắt.

Triết thân vương mặt không đổi sắc, tiếp tục đọc: "Nghi phi Phùng thị vì có công sinh hạ hoàng tử, sắc phong làm Quý thái phi để an hưởng tuổi già."

"Cái gì?"

Vẻ mặt Phùng Mịch Nhi kinh ngạc, lúc này bà ta không còn kiêng kỵ gì đến lễ nghi phép tắc nữa, nếu không phải bị cô cô bên cạnh giữ chặt, bà ta đã muốn đứng dậy xông lên phía trước.

Cô cô có thể giữ được người bà ta, nhưng không thể bịt được miệng bà ta.

"Ta không tin, di chiều này nhất định là giả!"

Chương 37: Quốc tang

Khóc tang cũng có kỹ thuật, ví dụ như hiện tại Triết thân vương đang tuyên đọc di chiếu, các vương công đại thần quỳ phía dưới không thể không khóc, nhưng không thể khóc quá to, phải là kiểu khóc thút thít mới có thể để mọi người nghe rõ giọng của Triết thân vương.

Nghi phi đột nhiên la lên một câu như vậy, mọi người trong Thái Cực điện nhất thời quên cả khóc, thậm chí có người vốn đã lớn tuổi, bị dọa như vậy suýt nữa thì ngất đi, hồi lâu mới hoàn hồn.

Tiêu Thành Dục không ngẩng đầu lên, hẩn bình tĩnh quỳ trước ngự tọa, dường như không nghe thấy gì.

Trong số những người có mặt, chỉ có Tô Dao Hoa ngồi trên ghế, đây là lời dặn của tiên đế, Hoàng Hậu thể yếu nhiều bệnh, không cho Hoàng hậu quỳ chịu tang. Tô Dao Hoa liếc mắt nhìn qua, đôi mắt lạnh nhạt kia liền rơi vào người Nghi phi.

Phùng Mịch Nhi khẽ run lên, ký ức từng làm cung nữ trong cung của Tô Dao Hoa bỗng ủa về, khiến bà ta lạnh sống lưng. Nhưng chỉ một lát sau, sự tự tin là sinh mẫu của tân đế lại trỗi dậy trong lòng, Phùng Mịch Nhi mở miệng muốn tiếp tục chất vấn.

Ngay lúc này, hoàng hậu Tô Dao Hoa đột nhiên lên tiếng: "Nghi phi, trước linh cữu tiên đế phải thành tâm cung kính, chớ có ăn nói hàm hồ. Nếu ngươi không biết nói năng thế nào thì hãy im miệng."

Tô Dao Hoa chưa bao giờ nổi giận trước mặt người ngoài, bà luôn là vị Hoàng Hậu nương nương ôn nhu hiền thực, là mẫu nghi thiên hạ khoan dung độ lượng, từ bi với muôn dân. Nhưng mấy lời này, lại

khiến người ta nghe ra được sự tức giận trong lòng bà.

Lời đến bên miệng Phùng Mịch Nhi bỗng nhiên không dám nói ra nữa.

Tô Dao Hoa không cho bà ta cơ hội, nhìn Trương Bảo Thuận ra lệnh: "Trương đại bạn, Nghi phi đau buồn quá độ, tâm thần hoảng loạn, lời nói cuồng loạn, không thích hợp ở lại thủ lĩnh cho tiên đế, vậy để bà ta đến Phụng Tiên điện tế cáo tổ tiên, cầu phúc cho Hoàng Thượng."

Hoàng Thượng mà bà nói ở đây là Tiêu Thành Dục.

Trương Bảo Thuận vô cùng nghe lời, ông ấy vẫy tay với đám thái giám đang chờ sẵn ở cửa cung, lập tức có hai ma ma lực lưỡng bước tới, một người bịt miệng Nghi phi, một người đỡ bà ta đi ra ngoài.

Nghi phi không kịp phản kháng đã bị lôi đi, toàn bộ quá trình không phát ra một tiếng động nào.

Sắc mặt Tô Dao Hoa hòa hoãn lại, bà ấy cúi đầu, dùng khăn lau khóe mắt, nói với Triết thân vương: "Triết vương thúc, mời ngài tiếp tục."

Tiếp theo là sự sắp xếp cho các vị triều thần, nội các tạm thời không thay đổi, vẫn do Trương Tiết Hằng dẫn dắt sáu vị đại thần nội các còn lại tận lực phò tá tân quân. Xét thấy các vị các thần (đại thần nội các), tông thất và các vị lão đại thần đều đã cao tuổi, mỗi ngày chỉ cần khóc tang nửa ngày là được, không cần quỳ lạy cả ngày.

Một bản di chiếu dài như vậy là Hoảng Trị Đế cân nhắc nhiều năm, cuối cùng dùng cả một ngày để viết ra, từng chữ từng câu đều là sự trân trọng đối với quốc gia Đại Sở.

Thông thường, khi tân đế kế vị sẽ do tân đế sắc phong cho các phi tần của tiên đế, nhưng vì xuất thân đặc biệt của Tiêu Thành Dục, lại

thêm các phi tần đều xuất thân từ thế gia vọng tộc, Hoảng Trị Đế để tránh hậu hoạn về sau nên đã trực tiếp sắc phong cho tất cả phi tần và nhi nữ (1) của họ trong di chiếu, như vậy sẽ không có ai nghi ngờ Tiêu Thành Dục quên ơn sinh thành dưỡng dục của sinh mẫu, nói hẳn bất hiếu.

(1): nhi = nhi tử (con trai); nữ = nữ nhi (con gái)

Năm đó ông ấy giữ lại Nghi phi là vì danh tiếng của Hoàng Hậu, đã giữ lại rồi thì sẽ không ra tay với bà ta nữa, mà lúc này ông ấy sắp qua đời, cũng phải giữ lại cho con trai một tiếng thơm. Dù sao ông ấy cũng đã chết rồi, những chuyện nhỏ nhặt này cũng không được ghi chép vào sử sách, hậu thế nhìn nhận ông ấy thế nào ông ấy cũng không biết, hà cớ gì phải quan tâm?

Lời hứa dành cho Tô Dao Hoa trước đây chính là điều này.

Cả đời này ông ấy chỉ có một thê tử, dù là sinh mẫu của nhi tử cũng không thể làm Hoàng Hậu, dù là Thái Hậu cũng không được.

Hơn nữa, ông ấy cũng là để ngăn chặn nguy cơ Nghi phi can chính, ngăn chặn Nghi phi dựa vào thân phận Thái Hậu gây khó dễ cho Tiêu Thành Dục, khiến hẳn khó xử trước đại nghĩa.

Bản di chiếu này của Hoảng Trị Đế, ngoại trừ một số ít người thì hầu như ai cũng vui mừng. Đương nhiên trong Thái Cực điện có nhiều người như vậy, không một ai dám cười vui vẻ ra mặt, đều là vẻ mặt vô cùng bi thương

Chờ di chiếu đọc xong, Triết thân vương liền hành lễ với Tiêu Thành Dục: "Thái Tử điện hạ, việc cấp bách trước mắt, quốc gia đại sự đều cần có chủ quân, lão thần khẩn cầu điện hạ lấy đại sự quốc gia làm trọng, trước tiên kế thừa ngôi vị, sau đó dẫn đầu vương công đại thần thủ lĩnh cho tiên đế."

Tiêu Thành Dục lập tức nói: "Trước linh cữu phụ hoàng sao dám

chuyên quyền, tuyệt đối không thể kế vị trước."

Trương Tiết Hằng và Tô Trường Trạch đều bước ra khuyên giải, ba lần thỉnh cầu, ba lần từ chối, Tiêu Thành Dục mới đứng trước ngai vàng để Trương Bảo Thuận mặc long bào lên người.

Trước linh cửu tiên đế, Tiêu Thành Dục đứng trên bậc thềm cao, tiếp nhận lễ tam khấu cửu bái của vương công đại thần.

Mọi người đồng thanh hô: "Chúc mừng bệ hạ kế thừa đại thống, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế, quốc gia vĩnh trường."

Sau khi mọi người hành lễ xong, Tiêu Thành Dục mới cúi đầu nói: "Tuân theo thánh chỉ của phụ hoàng, trong cung chỉ để tang hai mươi bảy ngày, linh cửu quần tại Chính Dương điện, theo lệ vào cung thủ linh. Sau quốc tang, việc hôn sự tang ma của tông thất và triều thần đều không bị hạn chế, dân gian không cần để tang hai mươi bảy ngày, ngày mai bắt đầu để quốc tang ba ngày là được, chớ quấy nhiễu dân chúng."

Chúng đại thần phía dưới đồng thanh vâng dạ.

Sau khi sắp xếp xong việc kế vị và thủ linh, Tiêu Thành Dục mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, hần cúi đầu nhìn những người đang quỳ lạy phía dưới: "Ngày mai lấy ba vị vương thúc làm chủ tế, chủ trì việc quốc tang thủ linh, Tông Nhân Phủ hiệp trợ, hôm nay các vị ái khanh không cần ở lại trong cung, về nhà nghỉ ngơi đi."

Tiêu Thành Dục vừa mới lên ngôi hoàng đế, ôn hòa hơn nhiều so với khi còn làm Thái Tử.

Bất kể các triều thần phía dưới có cam tâm hay không, các vị hoàng thúc trong tông thất, những hoàng đệ còn nhỏ tuổi, những mẫu phi xuất thân từ thế gia vọng tộc có bằng lòng hay không, hần với thân phận đích trưởng tử, với tư cách Thái Tử kế thừa đại thống, không ai có thể nói một lời nào.

Đợi mọi người nhanh chóng rời khỏi cung, Tiêu Thành Dục mới đến bên cạnh Tô Dao Hoa: "Mẫu hậu, để nhi thần đưa người hồi cung."

Tô Dao Hoa nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, bà muốn đứng dậy nhưng không ngờ trước mắt tối sầm, cả người ngã về phía trước, nháy mắt mất đi ý thức.

Sắc mặt Tiêu Thành Dục đại biến, hắn vội vàng ôm lấy mẫu hậu, gọi mấy ma ma tiến lên đích thân đưa Tô Dao Hoa về Khôn Hòa cung.

Phải đợi đến khi hắn chính thức đăng cơ, Tô Dao Hoa mới được sắc phong làm Thái Hậu, vì vậy trong thời gian quốc tang, Tiêu Thành Dục vẫn phải ở Dục Khánh cung, mà Tô Dao Hoa cũng phải ở Khôn Hòa cung.

Thái y đã sớm chờ sẵn ở Khôn Hòa cung, nhìn thấy Thái Hậu nương nương hôn mê bất tỉnh được đưa về, lập tức sợ đến mức mặt mày tái mét, bọn họ vội vàng tiến lên thay phiên nhau bắt mạch cho Thái Hậu, sau khi bắt mạch xong sắc mặt càng thêm khó coi.

Thỉnh y trước mặt Hoàng Thượng là không thể thông đồng với nhau, vì vậy, viện chính và hai vị viện phó của Thái Y Viện sau khi bắt mạch xong, chỉ có thể lần lượt vào nhả thất bẩm báo cho Tiêu Thành Dục.

Nhưng ba người đều là những danh y nổi tiếng, nói cũng không khác nhau là mấy. Tô Dao Hoa năm xưa bị thương tổn nguyên khí, lại mắc hàn bệnh, những năm này lo lắng vất vả thân thể vẫn chưa khỏi hẳn, nay đại hành Hoàng Đế băng hà, trong lúc đau buồn bệnh cũ tái phát, mới hôn mê bất tỉnh.

Căn bệnh này khó điều dưỡng, nếu không được điều dưỡng cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ.

Lúc này còn có một đồng việc đang chờ Tiêu Thành Dục, cho dù lo

lẳng cho mẫu hậu nhưng hắc cũng không thể không rời đi. Hắc cau mày nói với Mộc Phương: "Truyền khẩu dụ của trẫm, lệnh cho Thái Tử phụng nghi Thẩm thị thay trẫm hiếu kính Thái Hậu, trong thời gian quốc tang ngày đêm hầu hạ bên giường bệnh của Thái Hậu, hầu hạ cho đến khi Thái Hậu khỏi hắc mới thôi."

Mộc Phương khẽ giật mình, trong lòng nhanh chóng dâng lên chút vui mừng, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ đau buồn, gật đầu nói: "Vâng, nô tỳ lập tức cho người gọi Thẩm phụng nghi đến Khôn Hòa cung."

Tiêu Thành Dục nhíu mày, hắc nhìn ba vị thái y trực tiếp nói: "Trẫm đối với phượng thể của mẫu hậu chỉ có một yêu cầu, đó là muốn mẫu hậu thân thể khỏe mạnh, trường thọ an khang, các vị ái khanh chữa trị phải lấy điều này làm trọng, tránh dùng phương thuốc mạnh làm tổn hại phượng thể của mẫu hậu."

Viện chính Thái Y Viện lập tức hiểu ra, ý của tân hoàng là bệnh tình của Thái Hậu nương nương cần phải tĩnh dưỡng, dù có mất bao lâu cũng phải điều dưỡng thân thể cho tốt, không thể dùng thuốc mạnh làm tổn hại nguyên khí.

Hoàng Thượng quả thật là lo xa rồi, Thái Y Viện nào dám kê thuốc mạnh, ngày nào cũng là những phương thuốc ôn hòa.

Viện chính trong lòng yên tâm, dẫn hai vị viện phó quỳ xuống hành lễ: "Bệ hạ yên tâm, thần nhất định cố gắng hết sức."

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, lại nói: "Việc dùng thuốc ở Khôn Hòa cung, nếu nương nương không thể tự mình làm chủ, thì mời Thẩm phụng nghi và Thái Vi cô cô cùng nhau thương lượng, không cần việc gì cũng bẩm báo trẫm."

Hắc nói xong lời này, cũng không đợi thái y có phản ứng gì, sai bước đi vào tấm điện đối diện, nhìn Tô Dao Hoa vẫn đang hôn mê bất tỉnh, dặn dò Thái Vi vài câu rồi mới vội vàng rời đi.

Hắn vừa đi, chưa đầy hai khắc sau, một chiếc nhuyễn kiệu đã đến Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ đã thay một thân tang phục, trâm cài trên đầu đều được tháo xuống hết, chỉ để lại một đóa hoa nhung trắng. Bộ tang phục này càng tôn lên vẻ đẹp thoát tục như tiên của nàng. Nhưng giờ phút này, nàng rũ mắt, ánh mắt không liếc ngang liếc dọc, chỉ giữ nguyên nét mặt được Ninh Hải dìu bước đi vào Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ bước đi nhanh nhẹn nhưng không hề phát ra tiếng động, mấy người hộ vệ nhanh chóng đến tiền điện, Thẩm Kinh Trĩ vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Mộc Phương với hai mắt đỏ hoe.

Mắt nàng cũng đỏ lên, lập tức loạng choạng vài bước tiến lên nắm lấy tay Mộc Phương.

"Cô cô, nương nương... nương nương thế nào rồi?"

Mộc Phương đỡ lấy tay nàng, dẫn nàng vào trong tấm điện, nghẹn ngào nói: "Phụng Nghi tiểu chủ, nương nương đột nhiên nghe tin dữ, trong lòng đau buồn vô cùng, cố gắng đến Càn Nguyên cung, ở Càn Nguyên cung đã uống một viên định thần hoàn, miễn cưỡng gượng đến giờ Hợi, đợi đến khi các đại thần ở Thái Cực điện giải tán, nương nương liền hôn mê bất tỉnh, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày, rồi thở dài: "Nương nương vốn đã thể yếu, hôm nay lại đau buồn đến vậy, sao có thể không..." Nàng nói đến đây, cũng nghẹn ngào: "Ta phải vào xem nương nương."

Tô Dao Hoa coi như là ân nhân của nàng, mấy năm làm cung nữ, Thẩm Kinh Trĩ hầu như không bị làm khó dễ gì, đều là nhờ Tô Dao Hoa cai quản đặc lực, nhất là người trong Khôn Hòa cung không dám làm chuyện bắt nạt người khác. Hiện giờ nàng có được thể diện như vậy, có thể nói là nhờ Tô Dao Hoa đề bạt, nay nghe tin Tô Dao

Hoa bệnh nặng, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ không khỏi lo lắng, nhưng nàng lại không thể khóc ở Khôn Hòa cung.

Mắt Thẩm Kinh Trĩ đỏ hoe, cố nén nước mắt, bước nhanh vào tắm điện, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Thái Hậu nương nương nằm trên giường. Tô Dao Hoa nhắm chặt hai mắt, lông mày hơi nhú, sắc mặt tuy trắng bệch nhưng lại có chút đỏ, ngủ không yên giấc.

Nước mắt Thẩm Kinh Trĩ lập tức rơi xuống, như những hạt ngọc nhỏ giọt trên mặt đất.

Thải Vi, Hầu Thư và Triều Vân lúc này đều đang hầu hạ trong tắm điện, Thải Vi nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ như vậy, cũng lau nước mắt theo: "Tiểu chủ đừng quá đau buồn, vừa rồi thái y đã xem qua, hôm nay không nên dùng kim châm đánh thức nương nương, để người ngủ đến ngày mai tinh thần sẽ hồi phục một chút, đợi ngày mai rồi dùng thuốc."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm nhiều đến vậy, nàng lau khô nước mắt, ngẩng đầu nhìn Thải Vi: "Đưa đơn thuốc cho ta xem."

Thải Vi ngần ra, sau đó liền bảo Triều Vân đi lấy ba đơn thuốc đưa cho Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống ghế tựa trước giường, cẩn thận xem đơn thuốc trong tay. Nàng ở Đại Hạ từng đọc một số sách y, nên có thể hiểu được đơn thuốc. Thẩm Kinh Trĩ xem qua ba đơn thuốc, lựa chọn kỹ càng, chọn một trong số đó rồi nói: "Thải Vi cô cô, theo ta thấy đơn này là tốt nhất, chỉ là..."

Nàng không nói nốt lời phía sau.

Mặc dù Thải Vi ngạc nhiên khi thấy nàng biết xem đơn thuốc, nhưng lúc này trong lòng lại thấy an tâm hơn, nàng ấy nhìn vị Phụng Nghi tiểu chủ trẻ trung xinh đẹp, vẻ căng thẳng trên mặt cũng hơi tan biến. Thanh âm nàng ấy cũng mang theo chút nhẹ nhõm: "Phụng

Nghi tiểu chủ, bệ hạ trước khi rời đi đã để lại khẩu dụ, nói mọi việc ở Khôn Hòa cung nếu không quyết định được thì cứ nghe theo lời tiểu chủ."

Tay Thăm Khinh Trĩ khựng lại, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp.

"Nhưng..." Nàng hơi do dự nói.

Thải Vi nhìn Thăm Khinh Trĩ do dự, nàng ấy khẽ cúi người, lấy tư thái của một nữ quan nói với Thăm Khinh Trĩ: "Phụng Nghi tiểu chủ, người là do nương nương đích thân chọn lựa, bốn năm qua chỉ có người là nương nương yêu quý nhất, người biết năng lực của tiểu chủ, biết tiểu chủ có thể làm tốt mọi việc, nghi người thì không dùng, dùng người thì không nghi ngờ, đã nương nương tin tưởng người thì bệ hạ cũng tin tưởng người."

"Tiểu chủ, hai mươi bảy ngày quốc tang này, Khôn Hòa cung giao cho người. Đây là khẩu dụ của bệ hạ, cũng là ý nguyện của nương nương, nếu không được..."

Thải Vi cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay: "Tiểu chủ, nếu không được thì còn có chúng ta."

Với kiến thức y thuật nông cạn của Thăm Khinh Trĩ, đơn thuốc nàng chọn là phương thuốc ôn hòa nhất, có thể điều dưỡng lâu dài cho cơ thể Tô Dao Hoa, chỉ là Tô Dao Hoa e rằng sẽ không thể luôn lo lắng việc hậu cung nữa, cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.

Thăm Khinh Trĩ nói với Thải Vi, Thải Vi liền nói: "Tiểu chủ quả nhiên biết y thuật, đơn thuốc này là do viện chính kê, cũng là ôn hòa và kéo dài nhất, bệ hạ trước đó cũng đã dặn dò..." Thải Vi nói cho nàng biết ý của Tiêu Thành Dục, rồi mới nói tiếp: "Chỉ là nương nương luôn kiên định, vẫn phải xem nương nương nghĩ như thế nào."

Thăm Khinh Trĩ lập tức hiểu ra, nàng chủ động muốn xem đơn

thuốc, nếu chọn giống mọi người thì sẽ phải cùng họ khuyên nhủ Tô Dao Hoa.

"Như vậy, ta hiểu rồi," Thẩm Kinh Trĩ nói, "Ngày mai nường nường tỉnh lại, ta sẽ giúp khuyên nhủ."

Sau khi phương án điều trị được quyết định, Thái Vi không khỏi thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu chủ, trong cung trên dưới đều phải bắt đầu lo liệu tang lễ, đêm nay không được nghỉ ngơi, nường nường ở đây vẫn phải nhờ tiểu chủ hầu hạ."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Đó là điều tất nhiên, ta đến đây chính là để hầu hạ nường nường, cô cứ đi lo việc, không cần lo lắng cho nường nường, ở đây có ta."

Thái Vi mới gật đầu, chỉ để lại Triều Vân và Thích Tiểu Thu cùng hầu hạ, những người còn lại đều nhanh chóng rời đi.

Thái hậu bệnh nặng hôn mê bất tỉnh, dù ngày mai sẽ được triều đình trong ngoài biết đến, cũng phải làm đầy đủ những việc cần làm, không được xuất hiện một sai sót nào.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn dung nhan khi ngủ của Tô Dao Hoa, khẽ thở dài, đứng dậy buông màn xuống, chỉ chừa lại một khe hở.

"Ba người chúng ta thay phiên nhau đêm nay không được ngủ say, phải tỉnh táo canh giữ bên giường nường nường."

Lúc này đã qua giờ Tý, đêm nay cũng chỉ còn lại hai ba canh giờ nữa, mỗi người chỉ thủ một canh giờ, đối với họ là những cung nữ đã quen việc thì chuyện này không thành vấn đề.

Triều Vân muốn khuyên nàng qua trường kỷ nghỉ ngơi, nhưng ngẩng đầu lên thấy sắc mặt nàng bình thản, cuối cùng cũng không khuyên nữa.

Thẩm Kinh Trĩ canh giữ trước, nàng để hai người kia ra gian ngoài nghỉ ngơi, còn mình thì ngồi ngoài màn trướng của Thái Hậu, cúi đầu suy nghĩ.

Đêm nay tưởng chừng ngắn ngủi, nhưng thực ra lại dài đằng đẵng. Đến lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ về tương lai.

Tuy nàng là Thái Tử phụng nghi nhưng chỉ là thất phẩm, không đến lượt nàng thủ lĩnh cho tiên đế, Tiêu Thành Dục chắc đã đoán được Thái Hậu không chịu nổi, không thể đến Chính Dương điện thủ lĩnh, nên mới triệu nàng đến đây. Hẳn hẳn là muốn nàng ở lại Khôn Hòa cung, lấy lòng hiếu kính thay Thái Hậu nương nương túc trực bên linh cữu của đại hành Hoàng Đế. Như vậy, nàng chẳng những có được tiếng thơm chí hiếu chí thuần, mà danh tiếng của Thái Hậu nương nương cũng chẳng hề tổn hại, xem như là lưỡng toàn kỳ mỹ.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi thở ra một hơi.

Tâm tư nàng rối bời, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy có muôn vàn suy nghĩ ngổn ngang trong lòng. Tầm điện vẫn tương đối yên tĩnh, Thẩm Kinh Trĩ yên lặng canh giữ một canh giờ, rồi mới đi đánh thức Thích Tiểu Thu.

Nàng cũng không cần người hầu hạ, tự mình nằm xuống trường kỷ, vừa nhắm mắt lại đã chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ chỉ có một màu trắng xóa bao phủ.

Giấc ngủ này của nàng cũng không sâu, dường như chỉ chớp mắt được một hai canh giờ thì đã nghe thấy thanh âm của Triệu Vân: "Tiểu chủ, giờ chinh Mão rồi ạ."

Thẩm Kinh Trĩ mở mắt, nàng nhanh nhẹn ngồi dậy, búi tóc trên đầu không hề có chút rối loạn nào.

Triều Vân bưng một ly nước mật ong bạc hà đưa cho nàng uống một ngụm, lại lấy dược cao thoa nhẹ lên huyết thái dương cho nàng, rồi mới thấp giọng nói: "Tiểu chủ, cả đêm qua nường nường đều chưa tỉnh, Thái Vi cô cô có qua xem một lần, nói sắc mặt nường nường đã tốt hơn đôi chút. Cô cô dặn tiểu chủ sau khi tỉnh dậy thì đến chính sảnh, để tiểu chủ xem qua đồ tang."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nàng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra trong mắt chỉ có một mảnh thanh minh. Nàng đi giày đứng dậy, chỉnh trang lại bộ tang phục màu trắng hơi nhàn nhúm trên người, rồi nhẹ nhàng bước vào tẩm điện.

Sau lớp màn che là khuôn mặt đang say ngủ yên bình của Thái Hậu nường nường, so với vẻ bàng hoàng đau khổ của đêm qua, lúc này bà dường như đã bình tĩnh lại.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh ra khỏi tẩm điện.

Sau khi đi vòng qua nhã thất, một đường ra khỏi Đông trắc điện, nàng dường như là bước từ chốn phồn hoa tựa gấm vào chốn băng thiên tuyết địa.

Giữa đất trời chỉ còn lại một màu trắng xóa.

Đại hành Hoàng Đế băng hà là quốc tang, quy cách tang lễ là cao nhất. Chính điện Khôn Hòa cung đã treo cờ trắng cùng vải bố tang. Tất cả hoa tươi, chậu quả, lư hương đều được dọn xuống, Đa Bảo Các (3) cũng được phủ kín bằng vải trắng, gần như không nhìn thấy bất kỳ món đồ quý giá nào.

(3) là một loại tủ có nhiều ngăn

Từ chính sảnh đi ra, hành lang, nguyệt đài bên ngoài đều được treo vải trắng, ngay cả mấy cây ngô đồng cao lớn trong sân cũng được phủ vải tang, trông vô cùng thê lương.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy Thái Vi cô cô trong sân.

Thái Vi bận rộn cả đêm, lúc này sắc mặt có chút xanh xao, hai mắt đỏ hoe, đang dặn dò các cung nữ phụ trách: "Một lát nữa các vị nương nương, tiểu chủ ở các cung đều sẽ đến, phải chuẩn bị đủ phẩm côi, bên trên phải thêm một lớp đệm bông, trà thì phải chuẩn bị cả nóng lẫn lạnh, nhớ chuẩn bị sẵn dược cao và ngưng thần hoàn. Văn Hạ, người đi nói với thiện phòng nhỏ, bảo họ nấu hai nồi chè đậu xanh đường phèn, để nguội rồi mang đến."

Thẩm Kinh Trĩ từ xa đã nghe thấy thanh âm khàn khàn của nàng ấy.

Nàng bước nhanh tới, các cung nữ phụ trách ngoại trừ Thái Vi đều hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ. Những người này đều là người quen cũ, Thẩm Kinh Trĩ gật đầu chào hỏi với họ, rồi mới nói với Thái Vi: "Cô cô, ta có lời muốn nói."

Thái Vi vội vàng nói: "Được, ta đến ngay đây."

Đợi hai người trở lại chính sảnh, liền thấy chính sảnh đã được bày trí thành linh đường nhỏ, bài vị của đại hành Hoàng Đế được đặt giữa một đồng đồ cúng, trông thật lạnh lẽo và trang nghiêm.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ dừng bước, nàng nhìn Thái Vi, hai người đều không đi từ chính sảnh vào, mà rẽ sang một bên, từ Đông trắc điện rẽ vào hành lang có mái che, đi vào nhã thất trước tấm điện của Thái Hậu.

Nơi này quả thật không có người ngoài.

Thẩm Kinh Trĩ im lặng một lát rồi mới mở miệng: "Cô cô phải nghỉ ngơi một chút, giờ Tỵ sẽ bắt đầu túc trực bên linh cữu, đến lúc đó các vị nương nương, tiểu chủ ở các cung đều đến, cô cô lại không được nghỉ ngơi. Vừa rồi ta có xem qua, tang nghi trong cung đã

chuẩn bị đầy đủ, không có gì sơ suất."

Thải Vi uống một hơi hết nửa ấm trà, thở dài rồi nói: "Việc tang nghi không thể qua loa được, cứ tiếp tục như vậy suốt hai mươi bảy ngày, Khôn Hòa cung còn phải lập linh đường nhỏ để các vị nương nương, tiểu chủ ở các cung đến túc trực, không thể lơ là được."

Trừ tứ phi, cửu tần, còn lại chiêu nghi, tiệp dư và các vị tiểu chủ cấp thấp hơn đều phải đến Khôn Hòa cung túc trực bên linh cữu của tiên đế.

Hoảng Trị Đế không có nhiều phi tần, ngoài tứ phi và một vị tần nương nương, phía dưới chỉ có hai vị chiêu nghi, một vị tiệp dư; tiểu chủ cấp thấp hơn cũng chỉ có sáu người, đều là cung nữ thị tẩm từ lúc ở tiềm đế, họ không thể đến Chính Dương điện túc trực bên linh cữu của đại hành Hoàng đế, chỉ có thể đến linh đường nhỏ ở Khôn Hòa cung túc trực.

Sức khỏe Thái Hậu đã như vậy rồi, lại còn có thêm một đám người ở Khôn Hòa cung khóc lóc om sòm, thì bệnh tình làm sao mà khá lên được.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu rõ, nàng đến đây hầu hạ chính là để Thái Hậu có thể tỉnh dưỡng, cho nên cũng không dám qua loa, bèn trực tiếp nói với Thải Vi: "Cô cô, theo ta thấy chi bằng mời nương nương chuyển đến Phật đường phía hậu điện tĩnh dưỡng, cô cô thấy sao?"

Thải Vi khẽ cau mày, nàng ấy suy nghĩ một lát, vẻ căng thẳng trên mặt mới giãn ra: "Quả là một cách hay, nếu không mỗi lần có tiểu chủ nào đến Khôn Hòa cung đều phải đến bái kiến Thái Hậu nương nương trước, thì còn nói gì đến tĩnh dưỡng nữa."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, thấp giọng nói: "Cô cô yên tâm, ta sẽ cùng khuyên nhủ nương nương."

Thải Vi vừa định đứng dậy đi dẫn dò thu xếp Phật đường, liền cảm

thấy một trận choáng váng đầu óc, nếu không phải Thẩm Kinh Trĩ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, e rằng nàng ấy đã ngã nhào xuống đất.

"Cô cô!" Nhã thất ngay sát tầm điện, Thẩm Kinh Trĩ cũng không dám lớn tiếng kêu lên.

Thải Vi xua xua tay, đứng đó nhắm mắt một lúc lâu mới cười khổ nói: "Già rồi, không còn dùng được nữa."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ về lưng Thải Vi, lại tự mình rót cho nàng ấy uống một bát trà, rồi mới nói: "Cô cô, ta đi sắp xếp Phật đường được không ạ?"

Thải Vi không do dự gật gật đầu, hồi thần lại mới mở miệng: "Tiểu chủ đi tìm Mộc Phương ở thiện phòng nhỏ, bảo nàng ấy lo liệu Phật đường, hiện giờ chỉ còn mỗi nàng ấy ở Khôn Hòa cung."

Thái Hậu là chủ hậu cung, trên dưới trong cung đều phải chịu tang, tất cả cung thất đều phải thống nhất điều lệnh, lúc này ba vị cô cô còn lại, một người đã đến Thượng Cung Cục, một người ở Ngự Thiện Phòng, còn một người ở Chính Dương điện phía trước, tang lễ không thể có chút sơ suất nào. Ngay cả Hồng Cầm cũng đã đến Chính Dương điện, nàng ấy phụ trách việc các mệnh phụ bên ngoài vào cung khóc tang, trên thực tế Khôn Hòa cung không còn lại mấy người.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức nói: "Cô cô hãy đến trường kỷ nằm nghỉ một lát, Tiểu Thu và Triều Vân đều ở đây, cô cô cứ yên tâm, ta nhất định sẽ sắp xếp Phật đường ổn thỏa."

Nàng vốn còn trẻ, năm nay mới mười tám tuổi, lại thêm gương mặt mộc không trang điểm, mặc một thân tang phục càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo non nớt. Nhưng nàng làm việc nói năng lại đâu ra đấy, không chút sai sót. Trong lúc Thái Hậu hôn mê, nàng là người duy nhất Thải Vi có thể bàn bạc, điều này khiến trong lòng Thải Vi thoải mái hơn nhiều, không phải lúc nào cũng căng thẳng.

Nàng ấy nhìn Thẩm Kinh Trĩ thật sâu, vỗ vỗ tay nàng, cuối cùng nói: "Đa tạ tiểu chủ thương xót, việc Khôn Hòa cung xin nhờ tiểu chủ lo liệu."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng gọi Triều Vân, sau đó nhanh chóng đi đến thiện phòng nhỏ.

Người trong thiện phòng nhỏ hôm nay bận rộn hơn mọi ngày, mấy vị nương nương tiểu chủ đến khóc tang cũng phải dùng bữa ở Khôn Hòa cung, thêm cơm cho chín người, còn phải để các tiểu chủ ăn ngon, lại không được vượt quá quy định, công công phụ trách thiện phòng rất đau đầu.

Mộc Phương đến đây chính là để giám sát thực đơn hôm nay, không được có một chút sai sót nào.

Lúc Thẩm Kinh Trĩ bước nhanh đến cửa thiện phòng, đã nghe thấy tiếng người bận rộn bên trong, Thẩm Kinh Trĩ gõ cửa gọi: "Mộc Phương cô cô."

Mộc Phương tai rất thính, vừa nghe đã biết là ai, nàng ấy vội vàng đến mở cửa, vừa nhìn thấy nàng liền có chút lo lắng: "Tiểu chủ, có chuyện gì vậy?"

Nàng ấy đương nhiên là lo lắng cho thân thể Thái Hậu nương nương.

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu, dẫn nàng ấy đi về phía hậu điện, trên đường toàn là cung nữ mặc tang phục với vẻ mặt đau buồn vội vã đi qua, trên tay bưng từng sập vải bố tang.

Đến khi vào hậu viện Khôn Hòa cung, người đã ít đi, cũng yên tĩnh hơn không ít.

Thẩm Kinh Trĩ đem những gì vừa nghĩ kỹ càng nói với Mộc Phương,

hai mắt Mộc Phương sáng lên: "Là một cách hay, tiểu chủ cứ đến Phật đường trước chờ ta, ta đi lấy chìa khóa."

Đêm qua Càn Nguyên cung vừa truyền đến tin báo tang, Thái Vi liền vội vàng bảo Mộc Phương dẫn người khóa hết tất cả điện các không dùng đến của Khôn Hòa cung, lúc này muốn dùng Phật đường thì phải mở lại.

Phật đường cũng là nơi Tô Dao Hoa thích đến, bà ấy cứ cách ba ngày năm bữa lại đến Phật đường lễ Phật, cho nên trong Phật đường không chỉ có khám thờ Quan Âm, mà còn có một gian tĩnh thất bày trí thanh nhã sạch sẽ, không có bất kỳ đồ trang trí xa hoa nào.

Trước đây Thẩm Kinh Trĩ cũng từng tụng kinh Phật cho Tô Dao Hoa ở Phật đường, nên rất quen thuộc với nơi này.

Mộc Phương đến rồi đi vội vã, một lát sau liền quay lại mở cửa Phật đường, hai người vào xem xét, Thẩm Kinh Trĩ nói với Mộc Phương: "Màn che, chăn đệm trong tĩnh thất phải thay toàn bộ bằng lụa trắng, thảm trải sàn cũng bỏ đi, trái cây cúng Phật trên bàn đều phải dọn xuống, cô cô xem hai khắc có thể sắp xếp xong không?"

Mộc Phương đáp: "Tiểu chủ yên tâm, có thể."

Thẩm Kinh Trĩ lại nhìn một lượt: "Nương nương đến đây để dưỡng bệnh, nếu cửa sổ cứ đóng kín mít, trong phòng toàn mùi thuốc, nương nương cũng không thể nghỉ ngơi được, chi bằng bảo Thượng Cung Cục nhanh chóng đến thay lớp vải màn cửa sổ thành vải sa mỏng mùa hè để thông gió."

Nàng chu đáo và cẩn thận, Mộc Phương nhìn nàng với ánh mắt tán thưởng, gật đầu nói: "Được, tiểu chủ cứ yên tâm, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vội vàng trở về Khôn Hòa cung, vừa bước vào tấm điện liền nghe thấy tiếng Thái Vi vui mừng bên trong: "Nương nương, người tỉnh rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gần như chạy vào, khi nàng thở hổn hển bước vào tấm điện, điều hòa lại hơi thở rồi đi vòng qua bình phong, nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của Tô Dao Hoa.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Dao Hoa nghiêng đầu, dùng đôi mắt mông lung ấy nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ. Khi vừa nhìn thấy nàng, trong mắt Tô Dao Hoa bỗng nhiên có ánh sáng:

"Kinh Trĩ, người đến rồi."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, nàng chớp chớp mắt không để mình rơi lệ trước mặt Tô Dao Hoa. Sau đó bước nhanh hai bước đến bên giường, quỳ xuống hành lễ rồi mới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh: "Nương nương, tần thiếp mặt dày đến đây, muốn xin nương nương cho tần thiếp được thắp một nén nhang, cũng để tạ hiếu với đại hành Hoàng Đế, được không ạ?"

Tô Dao Hoa dù đang bệnh nhưng đầu óc vẫn rất minh mẫn, vừa gặp Thẩm Kinh Trĩ, bà đã biết đây là sắp xếp của Tiêu Thành Dục. Trước đây bà phụ tá phu quân ổn định hậu cung, bình thiên hạ, bây giờ bà phải phụ tá nhi tử. Nhi tử nói sao, bà làm vậy.

Tô Dao Hoa đưa tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng thật khỏe mạnh, hoạt bát, tràn đầy sức sống.

Chút bối rối nhỏ nhoi trong lòng Tô Dao Hoa lặng lẽ tan biến: "Đương nhiên là tốt nhất rồi. Ngoài người ra, cũng không còn ai có thể thay ta túc trực bên linh cữu."

Thẩm Kinh Trĩ vừa đến, Thái Vi đã không còn hầu hạ bên cạnh Tô

Dao Hoa nữa, lập tức đi ra ngoài làm việc khác.

Thẩm Kinh Trĩ nhận lấy trà long nhãn táo đỏ do cung nữ dâng lên, hầu hạ Tô Dao Hoa ăn hết nửa bát nhỏ, mới nhẹ nhàng nói: "Nương nương, hôm qua thái y đã đến xem bệnh tình của người, theo chỉ ý của Hoàng Thượng đã kê cho người một phương thuốc Thái Bình ôn hòa, phương thuốc này tốt nhất cho thân thể của người, nếu kiên trì điều dưỡng lâu dài có thể chữa khỏi chứng bệnh hàn, chỉ là thấy hiệu quả chậm một chút, không thể lao lực, người xem có thể dùng phương thuốc này không ạ?"

Thanh âm của Thẩm Kinh Trĩ vốn dễ nghe, trong trẻo êm tai, uyển chuyển linh hoạt như ngọc châu rơi xuống đĩa, trong trẻo sáng bóng.

Tô Dao Hoa đối với chuyện thân thể mình cũng không cố chấp như những chuyện khác, bà suy nghĩ một lát, nhưng vẫn thở dài: "Nếu ta chuyên tâm dưỡng bệnh, trong cung chẳng phải sẽ loạn sao, hoàng nhi mới lên ngôi, tiền triều hậu cung đều rối loạn, mỗi ngày trôi qua sợ là sẽ khó khăn rồi."

Bà luôn nghĩ cho Tiêu Thành Dục.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ dừng lại, nàng rũ mắt suy nghĩ một lát, lại nhìn sắc mặt Thái Hậu, mới nhẹ nhàng đề nghị: "Nương nương, trong cung còn có nhiều vị nương nương khác, mấy vị nương nương trước đây cũng đều phụ tá người quản lý việc cung, bây giờ cố gắng gánh vác một năm nửa năm cũng không phải là không được."

"Hơn nữa, Hoàng Thượng đã có dự tính, chắc hẳn cũng đã nghĩ ra cách. Nương nương, chi bằng chúng ta cứ theo phương thuốc Thái Bình uống trước đã, trong tháng quốc tang này dưỡng bệnh trước, đợi một tháng sau xem hiệu quả thuốc thế nào rồi tính tiếp."

"Hoàng Thượng chỉ còn lại mẫu thân người."

Thẩm Kinh Trĩ khi khuyên nhủ người khác rất tinh tế, từng câu từng chữ đều nói vào lòng người, ngay cả Tô Dao Hoa cũng không ngoại lệ.

Lần này Tô Dao Hoa cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ thở dài một tiếng: "người nói đúng, ta già rồi, vẫn nên nghe lời hoàng nhi."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi cười khẽ, nói: "Nương nương, còn có một việc phải bẩm báo với người."

Tô Dao Hoa ngủ một đêm, tinh thần lúc này đã khá hơn không ít, tuy vẫn chưa thể lập tức xuống giường đi lại nhưng người đã không còn tiêu tụy đau buồn như hôm qua, có thể thấy tâm trí bà kiên cường đến nhường nào.

Bà tựa vào nệm mềm, một bên chậm rãi uống trà táo đỏ, một bên yên lặng lắng nghe lời Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nói xong chuyện Phật đường, mới e lệ nói thêm: "Tần thiếp trẻ người non dạ, nhiều việc không nghĩ được xa như vậy, vẫn phải hỏi ý nương nương xem sắp xếp như thế này có ổn thỏa không ạ."

Tô Dao Hoa rũ mắt trầm ngâm, hồi lâu cũng không nói gì.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không sốt ruột, nàng nhận lấy khăn nóng cung nữ đưa tới, nhẹ nhàng lau lòng bàn tay cho Tô Dao Hoa.

Lau đi lau lại, trên mặt không hề có vẻ mất kiên nhẫn.

Một chén trà trôi qua, Tô Dao Hoa mới mở miệng: "Cách này cũng được, ta vốn phải dưỡng bệnh không thể túc trực bên linh cửu tiên đế, chuyển đến Phật đường càng thêm thành tâm."

"Chỉ là hai mươi bảy ngày túc trực này, người phải vất vả ngày đêm rồi," Tô Dao Hoa vỗ vỗ đầu Thẩm Kinh Trĩ, "Người là đứa trẻ

ngoan."

Thẩm Kinh Trĩ e lệ cười: "Như vậy rất tốt, nương nương vẫn nên yêu quý bản thân mình hơn, mới có thể khiến Hoàng Thượng yên tâm, sau này chúng ta đều có thể vui vầy bên người nương nương."

Tô Dao Hoa nhẹ nhàng ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Nhân lúc các vị tiểu chủ ở các cung khác chưa đến, thiện phòng nhỏ vội vàng dâng bữa sáng, Tô Dao Hoa thân thể yếu không chịu được bồi bổ, vốn không nên ăn nhiều thịt cá, Thẩm Kinh Trĩ hôm nay bận rộn cũng có chút nóng trong người, bữa sáng thanh đạm một chút cũng vừa hay. Thẩm Kinh Trĩ cùng Tô Dao Hoa ăn một bát cháo bát bảo, lại ăn thêm hai cái bánh bao nhân táo đỏ, lúc này mới cảm thấy trong người có sức lực.

Ăn sáng xong, các vị nương nương tiểu chủ ở các cung khác cũng đã đến Khôn Hòa cung.

Đến đây chỉ có ba vị phi tần: Trang chiêu nghi, Lý chiêu nghi, Hàn tiệp dư; họ đều xuất thân từ gia đình bình thường, không có gia thế hiển hách, cũng không có ai lo liệu cho họ, chỉ đành đến Khôn Hòa cung túc trực, không thể đến Chính Dương điện.

Sáu vị tiểu chủ phía dưới càng không cần phải nói, trong chín người này trừ Hàn tiệp dư còn trẻ, năm nay chưa đến ba mươi, còn lại đều là người đã vào cung mười mấy năm, vì quanh năm không được sung ái, trông còn già hơn cả Thái Hậu nương nương đang ốm yếu.

Trên người họ mặc tang phục do Thượng Cung Cục thống nhất ban phát, trên đầu ngoài trâm hoa nhưng chỉ có thêm trâm bạc, từng người đều để mặt mộc, đôi mắt đỏ hoe. Đại hành Hoàng Đế băng hà, họ đều trở thành quả phụ. Một đời vua một đời thần, vốn dĩ họ đã sống không thoải mái trong cung, giờ đây trở thành thái phi, e rằng mỗi ngày càng khó khăn hơn.

Mấy người vừa vào Khôn Hòa cung, ngẩng đầu nhìn thấy linh vị được đặt ở chính sảnh, liền òa khóc, đó không phải khóc cho đại hành Hoàng Đế, mà là khóc cho chính mình.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thái Vi ra đón, lần lượt hành lễ với các vị nương nương tiểu chủ, Thái Vi nói chuyện Thái Hậu nương nương bệnh nặng, sau này việc túc trực khóc tang đều do Thẩm phụng nghi thay nương nương tận hiếu.

Lời này vừa nói ra, Hàn Tiệp dư liền ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ một cái.

Vẻ mặt Thẩm Kinh Trĩ đau buồn, dường như không nhận ra ánh mắt của Hàn Tiệp dư, nàng khẽ khom người với họ, nhẹ giọng nói: "Các vị Chiêu Nghi, Tiệp Dư, tiểu chủ, Khâm Thiên Giám đã trình thời gian biểu về tang nghi, từ giờ Thìn sẽ bắt đầu khóc tang, cho đến giờ Dậu mặt trời lặn mới nghỉ, mỗi ngày đều phải có bốn người gác đêm, Thái Vi cô cô đã sắp xếp xong danh sách gác đêm, mời các ngài xem qua."

Mỗi ngày bốn người gác đêm, mười người họ gần như cách một ngày lại phải luân phiên một lần, Thẩm Kinh Trĩ là thay Thái Hậu túc trực, cho nên không cần phải thức đêm như vậy, nàng cùng các Chiêu Nghi Tiệp Dư ba người vị trí cao hơn thì ít phải trực đêm hơn vài ngày, sáu vị tiểu chủ còn lại thì phải vất vả hơn vài ngày.

Các vị tiểu chủ vốn đã địa vị thấp kém, lúc này cũng đều im lặng rơi lệ, không ai nói thêm gì.

Thái Vi lúc này mới lên tiếng: "Mời các vị nương nương, tiểu chủ đi thỉnh an Thái Hậu nương nương."

Sau khi bái kiến Thái Hậu nương nương, lại ăn qua loa chút trà bánh, đã đến giờ Thìn.

Thẩm Kinh Trĩ quỳ ở vị trí đầu tiên, phía sau là ba người Trang

chiêu nghi, cuối cùng là các tiểu chủ, bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ còn có Mộc Phương, còn các cung nữ phụ trách khác thì quỳ ở hàng cuối cùng.

Chính sảnh rộng lớn lúc này quỳ đầy người, một cung nữ phụ trách khác quỳ ở vị trí đầu tiên, trước mặt nàng ta đặt một chậu than dùng để đốt vàng mã.

Ma ma dạy lễ do Thượng Cung Cục phái đến quỳ ở một bên, vừa lau nước mắt vừa nói: "Long xa ngự giá về trời, hành lễ."

Thế là mọi người bèn làm lễ tam khấu cửu bái, sau đó ma ma lại hô: "Khóc."

Trong nháy mắt, trong chính sảnh toàn là tiếng khóc thút thít. Tiếng khóc tang không được ngừng, trong linh đường luôn phải có người khóc, ngoài mấy vị nương nương tiểu chủ, còn có cung nữ chuyên đến khóc tang quỳ ở bên ngoài, tiếng khóc ai oán vang vọng khắp Khôn Hòa cung.

Thẩm Kinh Trĩ đã từng luyện tập khóc, họ cũng không cần phải khóc liên tục, rơi vài giọt nước mắt, rồi cúi đầu nghỉ một lát, khoảng nửa canh giờ sau lại tiếp tục khóc. Nhưng như vậy cũng khiến người ta mệt mỏi không nhẹ, mỗi canh giờ lại phải làm lễ tam khấu cửu bái một lần, đến giữa trưa Thẩm Kinh Trĩ đã cảm thấy đầu gối đau nhức.

Khóc cả một buổi sáng, ai cũng không còn khẩu vị, may mà Thái Vi đã chuẩn bị sẵn chè đậu xanh ướp lạnh, ăn một bát như vậy cuối cùng cũng có thể thoải mái hơn.

Buổi trưa họ thay phiên nhau ăn, Thẩm Kinh Trĩ ăn qua loa bữa trưa xong liền đến Phật đường thăm Tô Dao Hoa, thấy Tô Dao Hoa uống thuốc ngủ rồi, trong lòng cũng yên tâm hơn không ít.

Từ hôm đó trở đi, Thẩm Kinh Trĩ liền bắt đầu túc trực ở Khôn Hòa

cung.

Lúc đầu cũng còn đỡ, dù sao nàng còn trẻ lại làm cung nữ nhiều năm, cũng đã luyện tập những việc này, nhưng qua ba năm ngày, cơ thể mệt mỏi từ tận xương tủy thể nào cũng không ngăn được.

Mỗi lần trực đêm nàng đều có thể ngủ li bì hai đêm, dù sao cũng có thể nghỉ ngơi, những tiểu chủ có nỗi niềm đau khổ trong lòng thì không có số hưởng như vậy, gần như cách một ngày lại phải thức trắng một đêm, đến ngày thứ mười từng người đều sắc mặt trắng bệch, chân tay phù nề.

Thải Vi sợ họ xảy ra chuyện trên đường đến đây, đặc biệt dặn Thượng Cung Cục chuẩn bị kiệu, mỗi ngày đưa đón các tiểu chủ đến khóc tang.

Những ngày khóc tang dài đằng đẵng.

Hai mươi bảy ngày là thời gian đã được rút ngắn đến mức tối đa, vẫn khiến người ta chịu đựng đến mức toàn thân khó chịu, có lẽ chỉ có lúc này mỗi người mới thật lòng mong Hoàng Đế trường mệnh trăm tuổi, để họ đỡ phải chịu khổ.

Mọi người sống lay lắt qua ngày đến ngày thứ hai mươi lăm, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng có chút hoảng hốt, toàn bộ Khôn Hòa cung cũng chỉ có Tô Dao Hoa vì dưỡng bệnh uống thuốc nên tinh thần là tốt nhất, đủ thấy bệnh nặng thế nào cũng cần tĩnh dưỡng.

Trong nháy mắt, kinh thành đã vào hè.

Trong linh đường nhỏ đã đặt chậu nước đá, nhưng các vị nương nương tiểu chủ vẫn bị nóng trong người, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng không tránh khỏi, hôm nay tỉnh dậy đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, mắt khô rát, cả người có chút choáng váng.

Nàng gắng gượng nuốt một viên thanh tâm hoàn, nghĩ đến việc chỉ

cần chịu đựng thêm hai ngày nữa là có thể nghỉ ngơi, tinh thần cũng phần chấn hơn đôi chút, sau đó đến Phật đường thăm Hoàng hậu.

Nàng có hiểu như vậy, Tô Dao Hoa tự nhiên nhìn thấy rõ, thấy nàng đến, lập tức bảo cung nữ dâng lên một bát ngọc linh cao cho nàng ăn.

"Đây là loại sâm ngăn từ ngoại tộc mang về, phối hợp với long nhãn ngao thành ngọc linh cao trong ba mươi ngày, hôm nay vừa mới xong. Ăn vào không dễ bị nóng trong người, là phương thuốc bổ mà ôn hòa," Thái Vi nói, "Nương nương đặc biệt dặn để dành cho tiểu chủ một hũ, mấy ngày nay phải ăn đều đặn đấy."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, mỉm cười trò chuyện với Tô Dao Hoa một lúc, rồi mới nói: "Nương nương phải ngoan ngoãn uống thuốc, hôm qua Hoàng Thượng còn ban khẩu dụ bảo Thái y viện ngày đêm đến bắt mạch cho người, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho người."

Họ ở Khôn Hòa cung đã tiểu tụy đến vậy, Tiêu Thành Dục vừa phải lo việc triều chính vừa phải quan tâm đến họ không biết mệt mỏi đến mức nào, dù vậy, hẳn vẫn mỗi ngày đều phái người đến Khôn Hòa cung thỉnh an Thái Hậu, xem bệnh tình của bà có tiến triển tốt hơn không.

Phương thuốc Thái Bình này tuy hiệu quả chậm, Tô Dao Hoa đến nay vẫn chưa thể xuống giường, nhưng sau một tháng điều dưỡng, sắc mặt bà đã tốt hơn nhiều, tay chân cũng không còn lạnh lẽo như trước, mùa hè cũng không cần đắp chăn gấm, chỉ cần đắp chăn mỏng là được.

Đủ thấy phương thuốc đã dùng đúng.

Trước đây Tô Dao Hoa là Hoàng Hậu, ngày đêm đều phải lo lắng việc hậu cung, phương thuốc này dù có dùng cũng bằng thừa, giờ đây bà đã thành Thái Hậu, Thái y viện mới dám dâng lên.

Tô Dao Hoa nghe thấy tên Tiêu Thành Dục, trong mắt hiện lên vài phần xót xa: "Nhìn người tiều tụy đến vậy, đó là còn ở trong cung của chúng ta, hoàng nhi ở Chính Dương điện e là ngay cả giấc ngủ cũng không được ngon."

Thẩm Kinh Trĩ an ủi Tô Dao Hoa: "Nương nương, chỉ còn hai ngày nữa thôi, qua rồi sẽ ổn thôi ạ."

Tô Dao Hoa thở dài, vẻ mặt có chút thất thần.

Lúc này đã đến giờ Thìn, Thẩm Kinh Trĩ đành phải lui ra, trở về phía trước tiếp tục khóc tang.

Trong Phật đường, Tô Dao Hoa ngăn người nhìn bức tranh Phật treo trên tường, trong mắt bà dần dần hiện lên vài phần hoài niệm: "Bức tranh này, là do Hoàng Thượng tự tay vẽ tặng ta."

Thải Vi yên tĩnh trầm mặc ở bên cạnh bà. Tô Dao Hoa phẩy phẩy tay, bảo Thải Vi buông màn che xuống, nhẹ giọng nói: "Thôi, thoát cái đã qua quốc tang rồi."

Ở chính sảnh tiền điện, Thẩm Kinh Trĩ quỳ ở vị trí đầu tiên đang nhẹ nhàng lau nước mắt. Khóc hai mươi mấy ngày rồi, nàng không thể khóc nổi nữa, chỉ đành đổ chút nước gừng lên khăn tay, vỗ vỗ lên mặt.

Dù sao trong linh đường này ai cũng mắt đỏ hoe, khóc hay không cũng không nhìn ra được.

Lại chịu đựng thêm một ngày, đến lúc hoàng hôn việc khóc tang hôm nay sắp kết thúc.

Cung nữ lớn tuổi quỳ phía trước đang cúi đầu, thỉnh thoảng lại bỏ thêm vàng mã vào chậu than, đêm qua nàng ta ngủ không ngon lại

thêm một ngày dài mệt mỏi, cả người đều choáng váng, hiện giờ đã không chống đỡ nổi nữa, nhắm mắt lại gần như ngủ thiếp đi.

Thẩm Kinh Trĩ thì mệt mỏi không để ý, nàng ta bèn ngã đầu vào bàn thờ. Chỉ nghe thấy một tiếng "ầm", bàn thờ bị nàng ta đụng đến nghiêng ngả, may mà ma ma dạy lễ nhanh tay lẹ mắt ôm lấy bài vị của đại hành Hoàng Đế. Nhưng những thứ khác trên bàn thờ thì không tránh khỏi, rơi loảng xoảng xuống đất.

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thật cũng có chút choáng váng, trước mắt nàng chợt lóe lên một màu đỏ tươi, ngay sau đó liền nghe thấy có tiểu cung nữ kêu lên: "Sao trên bàn thờ lại có máu!"

Chương 38: Bị đầu độc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu là lúc bình thường, tiểu cung nữ hầu hạ ở Khôn Hòa cung tuyệt đối không dám la hét ầm ĩ như vậy, nhưng lúc này trong linh đường không chỉ có cung nữ của Khôn Hòa cung, mà còn có cung nữ do các vị nương nương tiểu chủ mang đến, hơn nữa đều đã chịu đựng hai mươi mấy ngày, đầu óc choáng váng, tinh thần không ổn định, tiếng kêu của nàng ta chỉ là vô tình.

Nàng ta hẳn là không cố ý. Nhưng câu nói này lại khiến linh đường náo loạn.

Thẩm Kinh Trĩ gần như ngay lập tức tỉnh táo lại, nàng vội vàng đứng dậy liếc mắt nhìn về phía Mộc Phương.

Sắc mặt Mộc Phương tái nhợt, nàng ấy dẫn Triều Vân và Văn Hạ lập tức đến trước bàn thờ, nhanh chóng thu dọn.

Thẩm Kinh Trĩ cũng đến trước bàn thờ, tất cả đồ cúng trên bàn thờ đều đổ hết, rơi rớt lung tung trên mặt bàn, còn có một số lăn xuống đất, việc này cũng chẳng sao, quan trọng nhất là ở vị trí trong cùng có bày chín bình rượu cúng, trong đó có một bình bị đổ, nút bình bị bật ra, rượu bên trong chảy ra khắp bàn.

Chỉ cần liếc mắt một cái là biết bên trong đựng không phải rượu, mà là máu. Máu chảy trên khăn trải bàn trắng tinh, đỏ tươi chói mắt.

Đây chính là đại kỵ.

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ cũng thay đổi.

Mộc Phương vội vàng bảo Triều Vân nâng bình rượu lên, cầm chặt trong tay, rồi cúi người xuống ngửi ngửi trên mặt bàn.

Thẩm Kinh Trĩ trầm giọng hỏi: "Là thứ gì?"

Sắc mặt Mộc Phương trắng bệch, nàng ấy tiến đến gần thấp giọng nói: "Tiểu chủ, là máu heo."

"Lập tức phái người đi mời Thái Vi cô cô, nhớ đừng làm ồn ỉ, đừng để nương nương biết chuyện này," Thẩm Kinh Trĩ dừng một chút, quay đầu nhìn các phi tần sắc mặt tái nhợt trong linh đường, lại nói với Mộc Phương, "Nhanh chóng thay bình rượu cúng và khăn trải bàn mới, hôm nay sắp kết thúc tức trực rồi, kết thúc ta sẽ tự mình thay đồ cúng."

Tất cả đồ cúng đều ba ngày thay một lần, mùa hè nhiều loại bánh ngọt sẽ bị mốc, hỏng rồi thì không thể bày nữa. Nhưng rượu cúng phía sau thì khác.

Rượu cúng đều là bình sứ trắng giống nhau, bên trong đều là rượu trúc điệp thanh, trên miệng bình đập nút bần, rượu sẽ không bị hỏng, cho nên không cần thay.

Hơn nữa rượu cúng đều do Thượng Cung Cục thống nhất đưa đến, được bày từ ngày đầu tiên quốc tang, nhiều ngày nay vẫn luôn không động đến, cũng không có ai động vào nó.

Chính vì vậy, rượu cúng này mới bị người ta giở trò.

Thẩm Kinh Trĩ nhíu mày, nàng vừa định quay người lại "bàn bạc" với các vị cung phi, bảo họ đừng ra ngoài nói lung tung, vừa quay người lại liền nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài. Cùng với tiếng cung nữ ở tiền viện hành lễ, Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy người đến là Đức thái phi, Thục thái phi và Hiền thái phi nương nương.

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ càng thêm khó coi, nàng nói: "Lập tức đi mời Thái Vi cô cô, nhanh lên!"

Nói xong, Thẩm Kinh Trĩ bảo ma ma dạy lễ bưng bài vị quỳ xuống đất, còn tất cả mọi người trong linh đường đều quỳ trước bài vị của đại hành Hoàng Đế.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, chỉ trong chớp mắt, một đoàn mỹ nhân mặc tang phục được cung nữ dìu vào linh đường. Mọi người trong linh đường còn chưa kịp hành lễ, đã nghe thấy Đức thái phi dẫn đầu khàn giọng mở miệng: "Đây là chuyện gì? Thái Hậu nương nương dưỡng bệnh không ra ngoài, các người liền giả vờ nghe theo, bất kính với tiên đế, muốn tạo phản sao?"

Linh đường hỗn loạn, các cung nhân và cung phi quỳ không ngay ngắn, bàn thờ càng không thể nhìn nổi, ngay cả bài vị trên bàn thờ cũng không thấy đâu, không biết đã bị văng đi nơi nào.

Cảnh tượng này ai nhìn thấy cũng phải tức giận.

Đức thái phi vốn tính tình không tốt, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái là bà ta đã nổi trận lôi đình. Lời này nói ra vô cùng nghiêm khắc, khí thế của người đứng đầu Tứ phi vừa bộc phát, cung nữ lớn tuổi đã đụng phải bàn thờ kia liền bị dọa đến khóc òa.

Nàng ta như con thỏ bị kinh hãi, run rẩy quỳ sụp xuống đất, miệng không ngừng cầu xin tha thứ: "Không phải nô tỳ bày biện bàn thờ, nô tỳ cái gì cũng không biết, nương nương, nô tỳ oan uổng ạ!" Nàng ta không nói thì thôi, vừa mở miệng, ánh mắt của những người vừa đến liền đồng loạt đổ dồn về phía bàn thờ.

Bàn thờ lộn xộn, trái cây bánh ngọt rơi đầy đất, nến trắng đổ nghiêng ngả, trên khăn trải bàn bị cháy một lỗ.

Chói mắt nhất chính là vũng máu heo kia. Vũng máu kia tỏa ra sát khí, cứ thế đỏ tươi đập vào mắt mỗi người.

Trong lòng Đức thái phi lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt, tức giận quát lớn: "Các người thật quá lão xược!"

Tiếng quát này của bà ta khiến sắc mặt mọi người trong linh đường trắng bệch, tất cả đều không dám lên tiếng. Thẩm Kinh Trĩ cùng Mộc Phương cũng cùng quỳ xuống đất, hai người im lặng không nói, chờ Thái Vi đến.

Đức thái phi từng bước tiến lên phía trước, bà ta cứ thế đứng trước bàn thờ, cúi đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ và Mộc Phương đang im lặng không nói.

Đức thái phi cười lạnh một tiếng: "Thái Hậu nương nương dưỡng bệnh, các người liền lão xược như vậy. Mộc Phương, những người khác tuổi trẻ không hiểu chuyện, người cũng tuổi trẻ không hiểu chuyện sao?"

Lúc này Khôn Hòa cung như rắn mất đầu, Thẩm Kinh Trĩ chỉ là đến thay Thái Hậu nương nương túc trực bên linh cửu tiên đế, nàng là văn bồi, nơi này không đến lượt nàng lên tiếng, còn Mộc Phương tuy là quản sự cô cô, nhưng dù sao cũng chỉ là nữ quan.

Cho nên lời Đức thái phi vừa nói ra, Mộc Phương liền cúi người xuống hành đại lễ với bà ta: "Là nô tỳ giám sát không nghiêm, xin nương nương trách phạt."

Đức thái phi cười lạnh một tiếng: "Ta nào dám trách phạt người của Khôn Hòa cung."

Mấy phi tần trong cung, ngoài Nghi quý thái phi và Hiền thái phi vào cung muộn nhất, còn lại đều là phi tần từ thời tiếm đế của đại hành Hoàng Đế, gả vào hoàng cung đều đã hai mươi năm, giờ đây phu quân qua đời, dù không còn tình cảm, nhưng là người ai cũng sẽ có chút thương cảm. Huống chi họ phải túc trực bên linh cửu tiên đế, ngày nào cũng phải đến Chính Dương điện quỳ cả ngày, cứ quỳ như

vậy hai mươi mấy ngày, trong lòng ai cũng đều kìm nén lửa giận.

Lời này của Đức thái phi thật sự có chút âm dương quái khí, khiến người ta không thể bỏ qua.

Thấy linh đường im lặng, Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát, vẫn hướng Đức thái phi hành lễ nói: "Tần thiếp thỉnh an Đức thái phi nương nương, Thục thái phi nương nương, Hiền thái phi nương nương, việc này có nguyên do, Mộc Phương cô cô có thể giải thích rõ ràng với các nương nương."

Đức thái phi lại không thèm nhìn nàng, bà ta lạnh mặt đi thẳng đến trước bàn thờ, chỉ cần liếc mắt hai ba cái là đã nhìn rõ tình hình trên đó. Bàn thờ lộn xộn cùng khăn trải bàn nhuộm máu tươi đều kích thích tinh thần Đức thái phi, khiến bà ta không nhịn được lửa giận trong lòng, cúi đầu trừng mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Người là ai? Người làm việc kiểu gì vậy? Người đâu, kéo nàng ta đến Thận Hình Tư, trị tội bất kính với đại hành Hoàng đế."

Giọng nói này vừa the thé vừa sắc bén, vô cùng đáng sợ. Cũng chính tiếng quát này, khiến đầu óc Thẩm Kinh Trĩ nhanh chóng tỉnh táo, lý trí quay trở lại.

Nơi này là linh đường của Khôn Hòa cung, Đức thái phi gọi người đến kéo Thẩm Kinh Trĩ đi, cung nhân của Đức thái phi không dám động, cung nhân của Khôn Hòa cung cũng sẽ không động.

Cho nên sau tiếng quát của Đức thái phi, linh đường Khôn Hòa cung bỗng chốc yên tĩnh như đêm vắng, không một ai lên tiếng.

Sắc mặt Đức thái phi càng thêm khó coi. Thẩm Kinh Trĩ lại rất bình tĩnh, nàng đợi Đức thái phi thở đều, mới cúi đầu nói: "Hồi Đức thái phi nương nương, tần thiếp là Thẩm phụng nghi, lần này đến Khôn Hòa cung là phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng, đặc biệt đến hầu hạ nương nương, thay nương nương túc trực bên linh cữu tận hiếu với tiên đế."

Thanh âm không lớn không nhỏ, nói năng không nhanh không chậm, nhưng người trong linh đường đều có thể nghe rõ lời nàng. Ý của nàng rất rõ ràng, người của Khôn Hòa cung sẽ không động vào nàng, còn người của Linh Tâm cung của Đức thái phi cũng không có quyền động vào nàng.

Nghe thấy ba chữ "Thẩm phụng nghi", Hiền thái phi trẻ trung xinh đẹp cũng không nhịn được liếc nhìn nàng một cái. Đức thái phi nương nương mắt cao hơn đỉnh đầu không ưa Thái Hậu, cho nên bà ta gần như không đến Khôn Hòa cung, đối với cung nhân mấy năm nay đang được sủng ái ở Khôn Hòa cung hoàn toàn không quen biết, cho dù bà ta có đến, bà ta cũng sẽ không để ý xem một Thẩm phụng nghi trông như thế nào.

Còn Hiền thái phi và Thục thái phi hiệp trợ quản lí lục cung, đến Khôn Hòa cung nhiều hơn nên biết mặt Thẩm Kinh Trĩ. Nhưng lúc này nàng mặc tang phục, thanh nhã xinh đẹp, lông mày trang điểm nhẹ nhàng, thêm vào đó thân phận khác biệt, quả thật khác với trước đây.

Nói là khác ở chỗ nào, Hiền thái phi thật sự không nói rõ được.

Thẩm Kinh Trĩ không quan tâm mấy vị nương nương này nghĩ gì, nàng lặp lại lời vừa nói một lần nữa: "Hồi Đức thái phi nương nương, tần thiếp phụng ý chỉ của Thái Hậu, thay nương nương đang phượng thể không khoẻ túc trực bên linh cữu của đại hành Hoàng Đế, tận hiếu với người, cho nên lúc này mới ở linh đường."

Thẩm Kinh Trĩ cũng ý thức được, lời nhất định phải nói rõ ràng trong linh đường, cho nên nàng nói từng chữ rõ ràng rành mạch: "Trước khi nương nương đến, cung nữ đốt vàng mã bị tàn lửa bén vào tay, vô ý đụng phải bàn thờ, bình rượu trên bàn thờ bị đổ, mới khiến bàn thờ lộn xộn, việc này chỉ là ngoài ý muốn. Nhưng dù sao cũng có lỗi bất kính, sau này tần thiếp sẽ bẩm báo với Thái Hậu nương nương, để Thái Hậu trách phạt."

Lời này đã nói rất rõ ràng. Thân phận nàng không có vấn đề, vì sao ở đây cũng không có vấn đề, cung nữ đốt vàng mã bị lửa bén vào vô tình đụng phải bàn thờ là vô tâm vô ý, nhưng làm lộn xộn đồ cúng trên bàn thì không nên, nhưng nàng ta là cung nhân của Khôn Hòa cung.

Cung nhân của Khôn Hòa cung, thậm chí toàn bộ cung nhân của Trường Tín cung đều nghe theo sự điều động của một mình Thái Hậu nương nương, cũng nghe theo một mình Thái Hậu khen thưởng trách phạt, Thái Hậu chỉ là đang bị bệnh nhưng vẫn còn sống, việc lớn nhỏ trong cung tất nhiên vẫn do Thái Hậu quyết định.

Lời này của Thẩm Kinh Trĩ không có chút vấn đề nào. Nhưng dù nàng có nói uyển chuyển đến đâu, cũng là đang đổ thêm dầu vào lửa trong lòng Đức thái phi.

Đức thái phi thở gấp hai tiếng, tay nắm chặt gần như muốn đâm thủng lòng bàn tay. Nhưng dù sao bà ta cũng ở trong cung hai mươi mấy năm, rất nhanh đã kìm nén lửa giận ngập trời xuống, bà ta hơi cúi đầu lạnh lùng liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Nàng đang quỳ, Đức thái phi chỉ có thể nhìn thấy búi tóc trên đỉnh đầu nàng, mái tóc đen nhánh mượt mà, thật là trẻ trung.

(Chị đây cũng tung hoành hậu cung 16 năm rồi đó nha: 12 năm Đại Hạ và 4 năm Đại Sở)

Đức thái phi lạnh lùng nói: "Người là phi tần của Hoàng Thượng, là bảo bối của Thái Hậu nương nương, cho rằng ta không động được vào người sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cúi người xuống, giọng nói thản nhiên: "Đức thái phi nương nương tự nhiên có thể phạt tần thiếp."

"Hừ." Đức thái phi cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này với nàng nữa. Bà ta quay đầu lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào vũng máu heo trên bàn: "Vũng máu này là

sao? Theo ta thấy, máu này hẳn là chảy ra từ bình rượu cúng, người thay Thái Hậu nương nương túc trực bên linh cữu đại hành Hoàng Đế, là tấm lòng hiếu thảo của người, nhưng đồ cúng xảy ra chuyện cũng là sơ suất của người."

Chuyện này xảy ra ở Khôn Hòa cung, đến Khôn Hòa cung túc trực đều là các vị phi tần không phải xuất thân từ gia đình quyền quý, họ sắp trở thành thái phi, chuyển đến tẩm cung thái phi, có thể nói là phải dựa vào Thái Hậu mà sống. Trừ phi họ điên rồi, nếu không tuyệt đối sẽ không chọc giận Tô Dao Hoa.

Mấy vị chiêu nghi tiểu chủ này, nhất định sẽ không nói chuyện này ra ngoài, họ còn muốn sống tốt quãng đời còn lại. Chuyện này kỳ thật có thể lớn có thể nhỏ, nhưng không may Đức thái phi, Thục thái phi và Hiền thái phi lại đúng lúc đến Khôn Hòa cung bắt gặp cảnh tượng này.

Chuyện này tất nhiên trở nên nghiêm trọng.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, trong đầu không ngừng suy nghĩ, cuối cùng vẫn liếc nhìn Mộc Phương một cái, dùng khẩu hình nói với nàng ấy. Mộc Phương là cô cô thân cận bên cạnh Thái Hậu, hầu hạ Thái Hậu gần hai mươi năm, trong cung cũng sẽ không có ai dễ dàng làm nàng ấy mất mặt.

Mộc Phương trước hết hành lễ với Đức thái phi, rồi mới nói: "Đức thái phi nương nương, Thục thái phi nương nương, Hiền thái phi nương nương, về việc rượu cúng bị đổi nhất định là có người cố ý làm. Vì muốn bày biện đồ cúng cho đại hành Hoàng Đế, từ khi tất cả đồ tang lễ được đưa đến, Khôn Hòa cung đã cho ba người kiểm tra, xin nương nương xem đáy bình."

Mộc Phương đưa tay lấy một bình rượu cúng còn nguyên niêm phong trên bàn thờ, ấn nút chai rồi lật ngược cho Đức thái phi xem. Quả nhiên, trên đáy bình rượu cúng có dán thẻ vàng, trên thẻ vàng rõ ràng viết tên ba người.

Một người là tiểu thái giám đưa rượu cúng đến, tên là Sử Tiểu Lục, một người là đại cung nữ tiếp nhận kiểm tra rượu cúng, tên là Điều Lưu Vân, người cuối cùng chính là Mộc Phương - người kiểm tra từng bình một rồi bày biện đồ cúng.

"Đức thái phi nương nương, nô tỳ lấy chức vị nữ quan quản sự cô cô của mình ra đảm bảo, mỗi bình rượu cúng khi được bày lên bàn đều là rượu trúc điệp thanh hai mươi năm của Ngự Tửu Phường. Hiện giờ trong đó có một bình bị đổi thành máu heo, nhất định là có người thừa dịp đêm khuya thay đồ cúng cố ý làm, còn nàng ta có ý đồ gì, nô tỳ không biết." Giọng Mộc Phương dứt khoát lưu loát, nói rõ ràng mọi chuyện, nàng ấy đưa ra sự thật và lý lẽ, đưa tất cả những việc liên quan đến rượu cúng cho Đức thái phi xem.

Đã Đức thái phi không chịu bỏ qua, vậy cứ việc làm lớn chuyện, cho đến khi tra ra tất cả những người liên quan, đuổi ra ngoài mới thôi.

Đức thái phi không lập tức lên tiếng. Hiền thái phi thì nhìn trái nhìn phải, khá khách khí nói: "Đức thái phi tỷ tỷ, tỷ xem linh đường lộn xộn thế này, quấy rầy tiên đế thì không tốt, chi bằng trước tiên dọn dẹp linh đường, chúng ta chuyển sang sảnh khác nói chuyện bàn bạc việc này được không?"

Hiền thái phi khách khí đưa bậc thang cho Đức thái phi, nếu là người thường cũng sẽ nhận lấy, nhưng Đức thái phi lại không phải người thường, bà ta chỉ thản nhiên liếc nhìn Hiền thái phi một cái: "Đã quấy rầy rồi, còn sợ thêm một khắc nữa sao?"

Hiền thái phi bị bà ta làm cho ghen lờ, lập tức không nói gì nữa.

Thục thái phi thì dịu dàng nhìn Đức thái phi, lúc này mới mở miệng: "Đức thái phi tỷ tỷ, làm loạn linh đường cũng là bất kính, Hiền thái phi muội muội nói đúng, vẫn nên để cung nhân nhanh chóng bày biện lại đồ cúng, dù thế nào cũng không thể để bài vị tiên đế bị bỏ bê."

Thục thái phi đã lên tiếng, Đức thái phi cũng không tiện không nể mặt mũi, bà ta dừng một chút, quay đầu nhìn Mộc Phương: "Mộc Phương, ngươi là người đắc lực bên cạnh Thái Hậu nương nương, nhiều năm nay luôn cẩn thận tỉ mỉ, ta tin ngươi sẽ không lơ là trong việc quốc tang, nhưng có người cố ý đổi đồ cúng, là đại bất kính với tiên đế, là do ngươi, còn có người..." Bà ta liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, "giám sát không nghiêm, sơ suất kiểm tra nên mới dẫn đến chuyện này, điểm này bốn cung nói có đúng không?"

Thẩm Kinh Trĩ và Mộc Phương đồng thanh đáp: "Vâng, nương nương dạy bảo đúng."

Đức thái phi gật đầu, sắc mặt hơi dịu lại. Bầu không khí hòa hoãn đôi chút, Đức thái phi dường như cũng không còn tức giận như vừa rồi nữa. Bà ta lại hỏi: "Đồ cúng khi nào thì được thay, là ai thay?"

Trong linh đường mọi người hoặc quỳ hoặc đứng, căn bản không chuẩn bị ghế, Đức thái phi đã quỳ hai mươi mấy ngày, sớm đã quỳ mỏi, lúc này cũng không cho người ta ngồi, vẫn đứng trước bàn thờ, lưng thẳng tắp.

Bà ta đương nhiên không quan tâm người khác có quỳ mỏi hay không, trong mắt bà ta cũng không nhìn thấy người khác.

Thẩm Kinh Trĩ dùng ánh mắt liếc nhìn dung mạo bà ta.

Đức thái phi không dịu dàng đoan trang như Thái Hậu, không ôn nhu uyển chuyển như Thục thái phi, không hoạt bát đáng yêu như Hiền thái phi, không xinh đẹp rực rỡ như Nghi quý thái phi. Nhưng sự kiên định và mạnh mẽ giữa hai hàng lông mày bà ta, cùng khí chất cao quý tao nhã, kiêu ngạo ngút trời trên người bà ta lại là độc nhất vô nhị.

Đây là sự tự tin do Thanh Khê Tường thị bồi dưỡng nhiều năm mà có, bà ta kiêu ngạo trong cung nhiều năm như vậy, cho dù hiện giờ

đã thành thái phi cũng sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai.

Thẩm Kinh Trĩ thăm nghĩ hôm nay có phiền phức rồi đây.

Mộc Phương nhìn Thẩm Kinh Trĩ một cái, rồi nói: "Hồi nương nương, tiên đế chủ trương tiết kiệm, cho nên Thái Hậu nương nương cũng không cho thay đồ cúng hàng ngày, trái cây và đồ cúng ba ngày thay một lần. Hôm qua vừa đúng lúc phải thay, theo quy định tang lễ đã định trước đó, vừa đến lượt Tề Quang sắp xếp công việc. Đêm qua lúc thay đồ cúng thiện phòng nhỏ phía sau có việc, nô tỳ không có mặt bèn để Tề Quang giám sát cẩn thận."

Hai mươi mấy ngày nay Thẩm Kinh Trĩ đều ở Khôn Hòa cung, tất nhiên biết Mộc Phương và Thái Vi bận rộn đến mức nào, đồ cúng hôm qua vừa đến lượt người của Tề Quang thay, Mộc Phương thì không đến. Tề Quang cũng là người có tư lịch* bên cạnh Thái Hậu, Mộc Phương cũng coi như tin tưởng nàng ta.

*Tư lịch: thâm niên

Nhưng chỉ sơ suất lần này lại xảy ra sai lầm lớn như vậy. Nghĩ đến đây, trong mắt Mộc Phương hiện lên một tia hối hận và tức giận.

Đức thái phi nhướng mày hỏi: "Tề Quang đâu?"

Mộc Phương liền đáp: "Hồi nương nương, Tề Quang hiện giờ tạm thời đang làm việc ở Thượng Cung Cục, đã phái người đến Thượng Cung Cục gọi rồi ạ, chắc khoảng hai khắc nữa sẽ về."

Đức thái phi gật gật đầu ừ một tiếng, ánh mắt đảo qua trên mặt tất cả mọi người, cuối cùng mới chịu mở miệng. Bà ta thản nhiên nói: "Trước tiên dọn dẹp lại bàn thờ đi."

Bà ta vừa chịu mở lời, Hiền thái phi lập tức cười theo: "Đúng vậy, cũng không phải chuyện gì to tát, Thái Hậu nương nương còn đang dưỡng bệnh, không thể quấy rầy người, còn không mau dọn dẹp

bàn thờ? Đợi tức trực xong, chúng ta sẽ đến nhĩ thất ngồi nói chuyện."

Thục thái phi cũng gật đầu theo.

Đến đây, thái độ của Đức thái phi dường như cũng tốt hơn không ít, giọng điệu cũng không còn gay gắt như trước nữa, ngược lại có một loại thản nhiên thông dong. Cả ngày chỉ có khóc lóc với quỳ gối, hiện tại có chút chuyện mới mẻ để làm, quả thật không cần vội vàng giải quyết ngay.

Nhưng trong lòng Thẩm Kinh Trĩ luôn có chút kỳ lạ, cảm giác kỳ lạ này nhất thời không nói rõ được, nhưng lại khiến tim nàng đập thình thịch.

Nàng rũ mắt xuống, hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại.

Các cung nhân được Mộc Phương dẫn dắt, rất nhanh đã khôi phục lại bàn thờ, tất cả đồ cúng dính máu đều được thay xuống, rượu cúng cũng được thay mới.

Sau khi bày biện xong xuôi, mọi người lại hành đại lễ, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng cũng được buông xuống.

Lại qua một khắc, việc tức trực hôm nay coi như kết thúc, mọi người đều đứng dậy khỏi bồ đoàn, cung nữ và thái giám đến thay ca khóc tang bước vào linh đường, các vị phi tần khóc tang lập tức đi ra khỏi linh đường, đến nhĩ thất bên cạnh.

Vừa bước vào nhĩ thất, Thái Vi vội vàng chạy đến hành lễ với Đức thái phi: "Thỉnh an các vị nương nương, Thái Hậu nương nương vừa mới ngủ nên không biết chuyện này, nô tỳ liền vội vàng đến đây tạ tội với các nương nương."

Thái Hậu nương nương bệnh nặng không thể dậy nổi, ngay cả tức trực cũng phải có người thay, đối với chuyện này tất nhiên là không

biết, cho dù cung nhân phía dưới có phạm sai lầm lớn đến đâu, cũng là do các quản sự cô cô làm việc không tốt, không liên quan đến Thái Hậu.

Trên mặt Đức thái phi không vui cũng không buồn, bà ta ngồi xuống ghế chủ vị, mới lên tiếng: "Người cũng vất vả rồi."

Mọi người ngồi xuống, Thẩm Kinh Tri, Mộc Phương và Thái Vi đứng ở phía dưới, các cung nữ khác cũng đứng bên cạnh, nhất thời trong nhĩ thất có thể nghe thấy tiếng khóc từ linh đường nhỏ truyền đến, lúc ẩn lúc hiện bi thương ai oán, khiến người ta phiền lòng.

Mọi người vừa ngồi xuống không lâu, sắc mặt Tề Quang trắng bệch trở về. Phía sau nàng ta đi theo hai cung nữ, một người là cung nữ phụ trách Hồng Hà, một người là đại cung nữ Trần Hoài Lục.

Sắc mặt Tề Quang cô cô vô cùng khó coi, vừa vào cửa nàng ta đã "bịch" một tiếng quỳ xuống hành đại lễ.

"Nương nương, là nô tỳ làm việc bất lực, làm hỏng việc cúng bái là lỗi của nô tỳ."

Tề Quang nhận lỗi rất dứt khoát.

Đức thái phi chậm rãi uống một ngụm trà, làm dịu cổ họng rồi mới nói: "Tề Quang, hôm qua là ai thay đồ cúng? Người có giám sát cẩn thận không?"

Giọng bà ta rõ ràng rất ôn hòa, nhưng Tề Quang vẫn rung mình một cái. Nàng ta hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Bẩm nương nương, hôm qua bày biện đồ cúng là Trần Hoài Lục và tiểu thái giám Tam Tử, nô tỳ quả thật có giám sát trong linh đường, nhưng vừa mới bắt đầu thay đồ cúng không lâu thì có một cung nữ trực đêm ngất xỉu, nô tỳ đi sắp xếp cho cung nữ kia xuống nghỉ ngơi, có một lát không để ý."

Ánh mắt Đức thái phi sắc bén: "Mang hai cung nữ này đến đây, nếu không khai ra thì kéo đến Thận Hình Tự."

Nghe thấy ba chữ "Thận Hình Tư", Trần Hoài Lục bỗng nhiên run lẩy bẩy, nàng ta vừa khóc vừa đưa tay kéo Tề Quang: "Cô cô, cô cô cứu ta với, ta đều nghe..."

Nàng ta còn chưa nói xong, Tề Quang đột nhiên quay đầu lại, một cái tát giáng mạnh lên mặt nàng ta: "Láo xược, xem ra kẻ phạm tội bất kính chính là ngươi."

Cái tát này của Tề Quang vừa mạnh vừa nặng, Trần Hoài Lục bị nàng ta đánh ngã nhào xuống đất, hồi lâu cũng không dậy nổi.

Tề Quang không thèm nhìn nàng ta nữa, chỉ quay người lại dập đầu với Đức thái phi: "Nương nương, là nô tỳ quản lý không nghiêm làm rối loạn việc Khôn Hòa cung, làm rối loạn đại sự quốc tang."

Nước mắt Tề Quang tuôn rơi, nhưng không khóc thành tiếng, nàng ta chỉ bi thương nói: "Cung nữ này cùng đệ đệ nàng ta từ nhỏ đã vào cung, vẫn luôn do nô tỳ dạy dỗ, nhiều năm qua sớm đã có tình nghĩa sư đồ, giờ đây nàng ta đầu óc không tỉnh táo phạm sai lầm, xin nương nương rộng lượng, tha thứ cho nàng ta một lần."

"Nương nương, xin người cho nàng ta một con đường sống." Giọng Tề Quang trầm thấp, nhìn như đang cầu xin tha thứ cho Trần Hoài Lục, nhưng từng câu từng chữ đều đập vào lòng Trần Hoài Lục.

Trần Hoài Lục cố gắng đứng dậy, run rẩy quỳ xuống phía sau Tề Quang, trong mắt nàng ta có lệ cùng với nỗi đau tuyệt vọng. Nàng ta có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều uẩn khúc muốn trút ra, nhưng lời đến bên miệng lại không nói nên lời.

Tề Quang bịt miệng nàng ta lại, khiến nàng ta không nói được gì. Tề Quang rõ ràng nói cho nàng ta biết, đệ đệ nàng ta vẫn còn trong tay bọn họ, nàng ta có thể làm gì? Nàng ta dám làm gì?

Lần này Trần Hoài Lục cúi đầu xuống, không còn cầu xin tha thứ

nữa.

Ánh mắt Đức thái phi sắc bén, bà ta hung dữ trừng mắt nhìn Trần Hoài Lục một cái, mới nói với Tề Quang: "Tề Quang, Khôn Hòa cung này còn chưa đến lượt người làm chủ, người nói tha cho nàng ta thì tha cho nàng ta sao? Người là cái thá gì."

Tề Quang cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch, không dám mở miệng cầu xin tha thứ nữa.

Đức thái phi ra hiệu bằng mắt với cung nhân của mình, liền có hai cung nữ cao lớn bước đến kéo Tề Quang sang một bên, để Trần Hoài Lục lộ ra trước mặt mọi người.

Trong mắt Đức thái phi lóe lên hàn quang, từng lời nói như dao đâm vào Trần Hoài Lục, nhưng lại là nói với Thái Hậu: "Thái Hậu nương nương bệnh nặng, chúng ta không thể để người lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này, Thái Vi, bốn cung cho rằng hai cung nữ này đều phải đưa đến Thận Hình Tự, nhất thiết phải nghiêm khắc thẩm vấn mới có thể biết được động cơ của bọn họ, người thấy sao?"

Tề Quang không có tư cách thay Thái Hậu làm chủ, Đức thái phi cũng sẽ không thay Thái Hậu làm chủ, nhưng Thái Vi thì có thể. Thái Vi rũ mắt xuống, vẻ mặt nghiêm nghị: "Đức thái phi nương nương nói đúng, hôm nay may mà có nương nương giá lâm thay chúng ta chủ trì công đạo, nếu không nô tỳ cũng không biết phải làm sao."

Thái Vi hành lễ với Đức thái phi, thái độ rất cung kính: "Đa tạ nương nương giúp đỡ, thay Khôn Hòa cung thanh trừ kẻ phản nghịch."

Nàng ấy hiểu rõ ý của Thái Hậu, hiện giờ đúng lúc triều đình và hậu cung rối ren, biết bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào Trường Tín cung, trong lòng Đức thái phi cũng hiểu rõ. Thái Hậu mượn lời Thái Vi nói ra cũng coi như là bắt tay giảng hòa với Đức thái phi.

Tuy chỉ là tạm thời, nhưng dù sao cũng đều là vì Trường Tín cung, vì nhi tử của họ.

Đức thái phi gật đầu, tỏ ý đã hiểu ý của Thái Hậu. Bà ta còn đang định nói tiếp, nào ngờ Trần Hoài Lục lại đột nhiên mở miệng: "Đức thái phi nương nương," Nàng ta dập đầu một cái thật mạnh, cái trán bầm tím, "Đức thái phi nương nương, chuyện này là do một mình nô tỳ làm, không liên quan đến người khác, nô tỳ là... nô tỳ là bởi vì ghen tị với Thẩm phụng nghi, muốn nàng ta bị Thái Hậu nương nương trách phạt, mới nhất thời hồ đồ làm ra chuyện sai lầm."

Thẩm Kinh Trĩ trước đây khi ở Khôn Hòa cung quan hệ với Trần Hoài Lục rất kém, điều này mọi người đều biết, chỉ là đổi rượu cúng, Thẩm Kinh Trĩ cũng lắm chỉ là giám sát không nghiêm, nàng lại là sủng phi của tân đế, cũng chỉ bị trách mắng vài câu là xong chuyện. Nhưng đối với Trần Hoài Lục trực tiếp ra tay, nguy hiểm này rất lớn. Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày nhưng cũng không lên tiếng, chỉ liếc nhìn Tề Quang từ xa.

Biểu cảm trên mặt Tề Quang khó mà đoán được, chỉ có thanh âm run rẩy của Trần Hoài Lục vang vọng trong sảnh.

Đức thái phi nhíu mày, bà ta liếc nhìn Thái Vi, Thái Vi liền hiểu ý: "Nương nương đang ở đây, đâu có chỗ cho người biện bạch, người đâu..."

Lần này là Thái Vi gọi người, người lập tức xuất hiện ở cửa.

Mấy cung nhân định tiến lên lôi kéo Trần Hoài Lục, Trần Hoài Lục lại ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Thẩm Kinh Trĩ. Nàng ta giãy giụa gào thét, dùng hết sức lực cuối cùng của sinh mệnh để làm màn kịch cuối cùng.

Nàng ta hét lên với Thẩm Kinh Trĩ: "Trong lòng bệ hạ sớm đã có người trong lòng, cho dù người có được sủng ái đến đâu, cả đời cũng không thể vượt qua nàng ấy, đừng đắc ý, đừng đắc ý!"

Lời này chẳng đầu chẳng đuôi, Thẩm Kinh Trĩ và Thái Vi đều nhú mồm. Thái Vi ra hiệu bằng mắt, quản sự ma ma lập tức bịt miệng Trần Hoài Lục, để nàng ta trực tiếp biến mất khỏi Khôn Hòa cung.

Thái Vi quay người lại hành lễ với Đức thái phi: "Nương nương, nếu cung nữ này đã nhận tội thì hãy đưa nàng ta đến Thận Hình Tự, còn tiểu thái giám kia, nô tỳ sẽ thẩm vấn sau."

Sắc mặt Đức thái phi hơi dịu lại, bà ta trầm ngâm một lát, rồi mở miệng: "Tề Quang, người là người trực tiếp cai quản Trần cung nữ, nàng ta phạm lỗi, người phải cùng chịu phạt, tự mình đi lĩnh mười trượng, phạt bổng lộc một năm."

"Thái Vi, Mộc Phương, Thẩm phụng nghi, ba người các người giám sát không nghiêm, mỗi người phạt bổng lộc nửa năm để răn đe."

"Còn tiểu thái giám kia," Đức thái phi liếc nhìn Thái Vi, "Nếu có lỗi thì vẫn phải đưa đến Thận Hình Tự, nếu không phải hấn ta, cũng không nên giữ lại Khôn Hòa cung nữa, người như vậy dễ ảnh hưởng đến việc Thái Hậu dưỡng bệnh."

Lời này quả thật là vì Thái Hậu mà suy nghĩ.

Xử lý xong việc này, Đức thái phi cũng lười ở lại Khôn Hòa cung, bà ta trực tiếp đứng dậy, lại nói: "Hôm nay náo loạn một màn này, ta cũng không còn tâm trạng nói chuyện với Thái Hậu nương nương nữa, ngày khác ta sẽ đến thăm người."

Dứt lời, Đức thái phi xoay người bước đi. Khi đi đến bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, bà ta liếc nhìn nàng một cái, rồi sai bước ra ngoài.

Hiền thái phi ở phía sau thì cười tủm tỉm nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm phụng nghi, chúc mừng nha."

Thái Tử đã lên ngôi Hoàng Đế, Thẩm Kinh Trĩ chim sẻ hóa phượng

hoàng, trở thành phi tần trong hậu cung, hiện giờ nàng là Phụng Nghi chính thất phẩm, đại phong hậu cung ít nhất cũng phải thăng lên một cấp, thấp nhất cũng có thể phong làm Tiệp Dư. Một cung nữ xuất thân bình thường, tuổi còn trẻ đã trở thành nương nương bậc trung, sao có thể không chúc mừng chứ?

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ lại không hề có vẻ vui mừng, nàng lần lượt hành lễ với Thục thái phi và Hiền thái phi, cùng Thái Vi cung kính tiễn họ ra khỏi Khôn Hòa cung, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại đã đến giờ cơm tối, mặt trời lặn về tây, hoàng hôn buông xuống.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thái Vi trên đường trở về hậu điện, nàng nói: "Cô cô, hôm nay náo loạn một trận như vậy, lại chậm trễ việc dâng thuốc cho nương nương rồi."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên thay đổi. Ngay sau đó, nàng cũng không quan tâm đến dáng vẻ đoan trang nữa, chạy như bay về phía hậu điện.

Thái Vi chỉ nhìn thấy bóng dáng mảnh mai mặc đồ trắng của nàng như khói như mây, trong chớp mắt đã biến mất sau cánh cửa hình trăng non.

"Chết rồi!"

Sắc mặt Thái Vi cũng đại biến, vội vàng chạy theo về phía Phật đường.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy tim đập thành thịch, cơn tức ngực do chạy nhanh dồn dập đè nén trong lồng ngực, khiến nàng đau đến khó thở. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm nữa.

Gần như trong nháy mắt nàng đã chạy về Phật đường, căn bản không để ý về mặt kinh ngạc của cung nữ canh cửa, trực tiếp chạy

thẳng đến tỉnh thất.

Lúc này trong tỉnh thất rất yên tĩnh, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ lo lắng nhưng không hề hồ đồ. Nàng nhanh chóng chạy vào tỉnh thất, đẩy cửa phòng ra.

Trong tỉnh thất, Triều Vân và Văn Hạ đang hầu hạ Tô Dao Hoa uống thuốc.

Triều Vân vừa mới dứt một thìa thuốc, đang định dứt thêm một thìa nữa. Nhưng đúng lúc này Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên mở cửa phòng, tiếng động lớn làm kinh động đến Triều Vân đang dứt thuốc, cổ tay Triều Vân run lên, thuốc chỉ văng ra một chút nhưng không bị đổ.

Triều Vân cau mày quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ vì chạy nhanh của Thẩm Kinh Trĩ, cùng những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán nàng.

Nàng ta còn đang định lên tiếng hỏi, thì nghe thấy Thẩm Kinh Trĩ hét lên: "Đừng uống!"

Nhưng đã muộn.

Tô Dao Hoa vốn đang cười nói với Văn Hạ, một ngụm thuốc ấm nóng vừa xuống bụng, ban đầu còn không sao, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ đẩy cửa làm gián đoạn việc dứt thuốc, thứ âm tà trong thuốc liền tràn ra bắt đầu tấn công tâm mạch của Tô Dao Hoa.

Tô Dao Hoa há miệng, một ngụm máu tươi phun ra, cả người như điều đứt dây ngã xuống giường.

Ba người trong phòng đều trợn mắt há mồm, cùng hét lên: "Nương nương!"

Thẩm Kinh Trĩ không vào phòng, vừa quay người lại đã nhìn thấy Thái Vi thở hổn hển chạy đến. Thái Vi cũng không quan tâm nhiều

như vậy nữa, khàn giọng nói: "Ta đã gọi viện chính rồi, lát nữa sẽ đến, trên bàn vuông nhỏ bên giường có thuốc giải độc, nhanh cho nương nương uống một viên."

May mà hầu hạ Thái Hậu ở đây đều là người đã vào cung nhiều năm, ngay cả Triều Vân và Văn Hạ cũng đã vào cung mười năm.

Các cô ở Khôn Hòa cung người nào người nấy đều nghiêm khắc, cung nhân do họ dạy dỗ cũng không hề kém cỏi. Cho nên sau khi hoảng hốt ban đầu qua đi, Triều Vân vội vàng đi lấy thuốc, còn Văn Hạ thì nhanh chóng đỡ Thái Hậu nằm xuống, dùng khăn lau vết máu bên mép bà.

Thái Hậu vốn đã ốm yếu, thêm vào đó đau buồn quá độ, bệnh nặng chưa khỏi, thứ âm tà trong thuốc lại vô cùng thích hợp, chỉ một ngụm đã khiến Thái Hậu nôn ra máu ngất xỉu.

Đợi đến khi Thái Hậu uống thuốc giải độc, sắc mặt như tờ giấy vàng mới hơi hồng hào trở lại, không còn tái nhợt lạnh lẽo nữa.

Lưng Thẩm Kinh Trĩ ướt đẫm mồ hôi lạnh, nàng đứng trong tĩnh thất lo lắng chờ đợi viện chính Thái Y Viện đến.

Vì Thái Hậu sức khỏe không tốt, mấy ngày nay viện chính đều ở tiền điện Khôn Hòa cung chờ khám bệnh ban ngày, ban đêm cũng có y nữ trực, cho nên vừa nhận được lệnh, viện chính liền lập tức đến Phật đường ngay.

Ông ấy nhìn vết máu trên khăn tay của Văn Hạ, lại nhìn sắc mặt Thái Hậu nương nương, cuối cùng nặng nề ngồi xuống bên giường bắt đầu bắt mạch.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này đứng bên cạnh Thái Vi, trên mặt lại là sự bình tĩnh chưa từng có. Giây phút này, nàng rốt cuộc đã hiểu rõ mọi chuyện hôm nay.

Rượu cúng gì đó, ghen tị gì đó, nhất thời nổi điên gì đó đều là giả, mục đích cuối cùng của họ chính là điều hổ ly sơn, để Thái Vi rời khỏi bên cạnh Tô Dao Hoa, cũng để Thẩm Kinh Trĩ không thể đến thăm Thái Hậu vào lúc uống thuốc buổi tối.

Vì Thái Hậu bệnh yếu nhiều năm, Thái Vi tự mình học được chút y thuật, mỗi ngày nàng ấy đều ngửi và nếm thử thuốc, nếu không đổi phương thuốc thì mùi vị sẽ không khác biệt.

Còn Thẩm Kinh Trĩ lại tỉ mỉ, nàng cũng rất thính, nếu hai người họ đều ở Phật đường, thuốc này thật sự không dễ đưa vào, cho dù có đưa vào được cũng không chắc chắn có thể vào miệng Thái Hậu.

Cho nên mới có màn kịch lố bịch trước đó.

Trước đây Thẩm Kinh Trĩ đã cảm thấy kỳ lạ, đồ cúng bị đổi, dù thế nào cũng không thể đổ lên đầu Thái Hậu đang bệnh nặng, kẻ đứng sau vở trò này chẳng khác nào uống công, cuối cùng cũng chỉ đánh phạt vài cung nhân, phạt bổng lộc của các cô cô, đại khái cũng chỉ như vậy. Chuyện này thậm chí cũng sẽ không gây ra sóng gió gì lớn, sẽ kết thúc trong êm đềm.

Cũng giống như Đức thái phi hôm nay, ban đầu còn rất tức giận nhưng trong nháy mắt đã lạnh nhạt, bình tĩnh sắp xếp ổn thỏa mọi việc tiếp theo.

Bây giờ xem ra, chuyện đồ bàn thờ không hề quan trọng.

Họ chỉ muốn điều hổ ly sơn mà thôi.

Trong tĩnh thất yên tĩnh đến mức gần như nghe thấy tiếng kim rơi, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ căng thẳng, lòng bàn tay và lưng đều ướt đẫm mồ hôi, sự mệt mỏi sau khi chạy nhanh ập đến, khiến cả người nàng run lên nhè nhẹ.

Thái Vi nghiêng đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, thấp

giọng nói: "Ta biết."

Thái Vi cũng đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, hiểu rõ kế liên hoàn này rốt cuộc là như thế nào.

Chỉ là bây giờ mới hiểu rõ, thì đã muộn rồi.

Những người đó đối với danh tiếng gì đó, thanh danh gì đó hoàn toàn không quan tâm, họ chỉ muốn mạng sống của Thái Hậu. Thái Hậu chết, trong triều không có Thái Hậu, những người đó chẳng phải muốn làm gì thì làm sao, Hoàng Đế trẻ tuổi làm sao có thể trấn áp được các lão thần đức cao vọng trọng thời tiên đế.

Từng chuyện từng chuyện một đều ẩn chứa ý đồ độc ác nhất.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, dần dần bình tĩnh lại. Cầu trời phù hộ, chỉ mong Thái Hậu nương nương bình an vô sự.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào nhỏ.

Ngay sau đó, tiếng bước chân của một nhóm người nhanh chóng đi về phía Phật đường, Thẩm Kinh Trĩ nghiêng đầu, một bóng người cao lớn mặc đồ trắng đập vào mắt nàng.

Người đến chính là tân đế - Tiêu Thành Dục.

Việc triều chính bận rộn, vừa phải túc trực vừa phải lo lắng việc quốc gia, hai mươi mấy ngày nay Tiêu Thành Dục gần như thức trắng đêm, dù vậy cứ cách ba năm ngày hăm lại đến Khôn Hòa cung thăm Thái Hậu.

Lần trước thăm Thái Hậu mới chỉ cách đây ba ngày, Thẩm Kinh Trĩ gặp hăm cũng cách đây ba ngày.

Ba ngày không gặp, vẻ lạnh lùng trên người Tiêu Thành Dục càng thêm nồng đậm.

Hắn là tân đế nên phải túc trực bên linh cữu tiên đế, bên trong mặc long bào, bên ngoài khoác tang phục, mặc nhiều lớp như vậy vẫn không hề trông cồng kềnh, ngược lại càng tôn lên vóc dáng cao lớn vạm vỡ, khí thế bức người của hắn.

So với hắn ở Dục Khánh cung trước đây, dường như vẫn là khuôn mặt tuần tú ấy, nhưng lại có gì đó khác biệt.

Tiêu Thành Dục vừa vào cửa đã nhìn thấy Thẩm Khinh Trĩ đầu đầy mồ hôi, hắn không dừng bước, nhanh chóng đi đến bên giường của Thái Hậu.

Bóng dáng cao lớn của vị Hoàng Đế trẻ tuổi hoàn toàn bao phủ lấy viện chính Thái Y Viện, khiến trên mặt ông ấy cũng dần dần toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tiêu Thành Dục không lên tiếng, chỉ yên lặng chờ đợi viện chính chẩn bệnh.

Một lát sau, Chu viện chính buông tay, quay người quỳ xuống trước mặt Tiêu Thành Dục: "Hồi Hoàng Thượng, chứng hàn trong người Thái Hậu nương nương bị hàn băng thảo kích thích nên tái phát."

Chỉ nghe thấy một tiếng "rắc", cây bút son trong tay Tiêu Thành Dục còn chưa kịp đặt xuống đã bị hắn bóp nát. Mảnh vỡ của thân bút tre đâm vào lòng bàn tay hắn, nhuộm đỏ cả tay.

"Chữa thế nào."

Mọi người chỉ nghe thấy hắn lạnh giọng lên tiếng.

(Editor giải thích một số xưng hô của các phi tần của tiên đế nhé: Tứ phi và Hoàng Hậu đã được di chiếu của tiên đế sắc phong nên xưng hô đã đổi thành thái phi thái hậu; còn các phi tần cấp thấp chưa được sắc phong thì vẫn để xưng hô như cũ, ví dụ: Trang chiêu

nghi, Hàn tiệp dư..., nên là ad không có edit lộn đâu nè. Đợi anh Dục làm đại điển đăng cơ rồi sắc phong hậu cung của tiên đế thì sẽ đổi sau nhé.

Sẵn đây ad cũng thắc mắc là sao vị phân Chiêu Nghi chỉ là ngũ phẩm thôi nhỉ

[Click để xem ảnh](#)

, không biết tác giả dựa theo triều đại nào để viết truyện đây? Ad thấy trong truyện này gọi thái giám thân cận của vua và thái tử là "đại bạn", rồi cách tự xưng "nhà ta" của Niên Cửu Phúc nên nghĩ là triều Minh, nhưng khi tìm hiểu lịch sử nhà Minh thì vị phân Chiêu Nghi lại không có. Cho nên khúc sau anh Dục sắc phong hậu cung của mình mà thấy vị phân Chiêu Nghi chỉ ở ngũ phẩm, và dưới Cửu Tồn thì mọi người đừng thắc mắc nhé.)

Chương 39: Sắc phong hậu cung

Giọng Tiêu Thành Dục có chút khàn, không còn trong trẻo như trước nữa.

Cho dù là Hoàng Đế, hãn cũng không thể lơ là một ngày nào, ngược lại vì là đích trưởng tử, càng phải hiếu thảo hơn người khác. Giờ đây rốt cuộc đã chịu đựng đến những ngày cuối cùng, lại đột nhiên nghe tin Thái Hậu bệnh nặng, điều này khiến lửa giận trong lòng Tiêu Thành Dục bùng phát, vội vàng chạy đến đây, sắc mặt càng thêm u ám.

Hãn vừa mở miệng, là có thể nghe ra lửa giận trong lòng.

Trong tỉnh thất ngoại trừ Triều Vân và Văn Hạ đang hầu hạ Thái Hậu, những người còn lại đều quỳ xuống, không ai dám trả lời.

Chu viện chính đã ngoài bốn mươi tuổi, vì quanh năm bận rộn ở Thái Y Viện nên trông có vẻ hơi gầy yếu, đủ thấy áp lực của ông ấy lớn đến nhường nào. Nhưng những năm nay vì sức khỏe Hoảng Trị Đế không tốt, ông ấy trở thành nội quan bận rộn nhất trong cung, cũng đã quen với việc bị Hoàng Đế, Hoàng Hậu và Thái Tử nương nường hỏi han.

Lúc này nghe thấy Tiêu Thành Dục nổi giận, ông ấy cũng chỉ im lặng một lát, rồi mới cẩn thận mở miệng: "Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nường từ những năm trước đã mắc chứng hàn, chứng này phải tĩnh dưỡng ở nơi ấm áp như xuân, nhưng nương nường lo lắng cho quốc gia đại sự, vẫn luôn không thể rời khỏi hoàng cung, cứ như vậy bệnh tình mới kéo dài."

Ông ấy không lập tức trả lời Tiêu Thành Dục, mà là thuật lại bệnh tình của Tô Dao Hoa một lần nữa.

"Hoàng Thượng, hiện giờ đang trong thời gian quốc tang, nương nương đau buồn quá độ nên chứng hàn tái phát, theo khẩu dụ của Hoàng Thượng, thần đã cho nương nương dùng phương thuốc dưỡng sinh ôn hòa nhất, tuy hiệu quả chậm nhưng được lực đủ, trong đó có một vị nhiệt chích là thuốc trị chứng hàn hiệu quả nhất, nhưng thuốc này không thể dùng nhiều, mỗi thang thuốc chỉ có thể dùng một tiền, dùng lâu dài, tích lũy đến một thời gian nhất định là có thể khỏi hẳn."

Phương thuốc này không chỉ Thẩm Kinh Trĩ đã xem qua, Tiêu Thành Dục cũng mỗi ngày đều xem, tiện thể nhận xét phương hướng điều trị của Chu viện chính.

Tiêu Thành Dục đứng bên giường, một bên lo lắng nhìn mẫu hậu khóe miệng còn vương máu, một bên yên lặng lắng nghe câu trả lời của thái y.

Mồ hôi trên trán Chu viện chính chảy xuống tận cổ, nhưng ông ấy không dám lau.

Thái Hậu mắc chứng hàn, Khôn Hòa cung quanh năm không dám dùng đá lạnh, tuy trong tỉnh thất có phần mát mẻ hơn đôi chút, nhưng lúc này có nhiều người bước vào như vậy, nhất thời có vẻ hơi ngột ngạt.

Trong lòng Chu viện chính thở dài, nhưng trên mặt vẫn cung kính: "Hoàng Thượng, những gì thần vừa nói chỉ là đang nói về tình hình dùng thuốc của nương nương gần đây, theo mạch án sau khi nương nương dùng thuốc, ở trong cung cứ uống thuốc như vậy, tỉnh dưỡng một năm nửa năm cũng có thể khỏi hẳn, vị thuốc nhiệt chích kia rất hiệu quả với nương nương, nhưng hôm nay nương nương lại ăn phải hàn băng thảo."

Hàn băng thảo rốt cuộc là thế nào mà Thái Hậu ăn phải, việc này không liên quan đến Chu thái y, ông ấy phải nói là chữa trị như thế nào.

"Nương nương vì lâu ngày không ăn đồ lạnh, nên mới đột nhiên nôn ra máu ngắt xiu, nhưng việc này cũng không khiến nương nương gặp nguy hiểm, nói cách khác là có thể chữa trị."

Đợi đến khi nói ra câu này, ông ấy mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, nhàn nhạt mở miệng: "Mọi người đứng dậy đi."

Chu viện chính run rẩy đứng dậy, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm tấu đối trước mặt Hoàng Đế, cũng đứng rất vững. Ông ấy tạ ơn Tiêu Thành Dục, rồi mới nói: "Hoàng Thượng, kẻ hạ độc nương nương một là không biết rõ phương thuốc gần đây của thần, hai là không biết nương nương đã khá hơn, chính vì hai điều này, người đó mới dùng một chút hàn băng thảo kia, ngược lại k.ích th.ích được tính của nhiệt chích."

"Lúc này nương nương nôn ra máu ngắt xiu, là bởi vì hàn băng thảo đã k.ích th.ích hàn độc trong người nương nương ra ngoài, nhưng trước khi bị k.ích th.ích, nương nương đã liên tục uống thuốc hơn hai mươi ngày, nhiệt chích uống vào vẫn luôn từ từ điều dưỡng kinh mạch của nương nương, bây giờ hàn độc bị k.ích th.ích ra khỏi huyết mạch, chính là lúc nhiệt chích phát huy tác dụng."

Nhưng điều này không có nghĩa là Thái Hậu không sao. Nếu bà thật sự không sao, Chu viện chính sẽ không dài dòng nói nhiều lời như vậy.

Tiêu Thành Dục không giống phụ hoàng hắn, tuy còn trẻ nhưng vì được dạy dỗ để trở thành trữ quân từ nhỏ, khiến hắn càng thêm trầm ổn. Hoảng Trị Đế tuy cũng là đích trưởng tử, nhưng là do Hoàng Hậu đích thân sinh ra, cũng không có huynh đệ nào bằng tuổi, ngoài thân thể yếu ớt, kỳ thật không có bất kỳ phiền não nào.

Tiêu Thành Dục hoàn toàn khác. Hắn là đích trưởng tử nhưng không

phải do Hoàng Hậu sinh ra, phía dưới lại có nhiều hoàng đệ có mẫu tộc hùng mạnh, ngôi vị Thái Tử của hần có thể nói là long đong lận đận.

Nếu không phải Hoảng Trị Đế và Hoàng Hậu đều chỉ coi trọng hần, hần có thể kế thừa đại thống từ ngôi vị Thái Tử hay không cũng còn chưa biết.

Cho nên tính cách hần rất khác với Hoảng Trị Đế.

Ví dụ như bây giờ, nếu là Hoảng Trị Đế trước đây, không chỉ các vị nương nương sẽ hỏi han bệnh tình, ngay cả Hoảng Trị Đế cũng sẽ thảo luận đủ loại y lý, tục ngữ nói "bệnh lâu thành y" chính là như vậy.

Nhưng Tiêu Thành Dục thì khác, trước khi Chu viện chính nói xong, hần không hỏi một câu nào, đôi mắt phượng lạnh như hàn băng kia chỉ thản nhiên nhìn chăm chăm Chu viện chính, khiến ông ấy không dám nói sai nửa lời.

Áp lực này thật sự quá lớn.

Chu viện chính nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhin được lau mồ hôi trên mặt rồi mới nói tiếp: "Nương nương nôn ra máu, kỳ thật cũng đã nôn ra hàn độc tích tụ nhiều năm, nôn ra ngum này, sau này được tính của nhiệt chích sẽ được k.ích th.ích hoàn toàn, sẽ có tác dụng chữa trị tốt hơn cho phượng thể của nương nương."

Tiêu Thành Dục vẫn nhìn chăm chăm ông ấy mà không lên tiếng.

Chu viện chính: "..."

Chu viện chính nhỏ giọng nói tiếp: "Nhưng sự k.ích th.ích này đối với thân thể nương nương mà nói quá nặng nề, phương án dưỡng bệnh trong cung đã không còn tác dụng, nương nương cần phải đến nơi ấm áp, ví dụ như suối nước nóng ở Ngọc Tuyền sơn trang, mỗi ngày

dùng nước nóng điều dưỡng, mới có thể khiến thân thể người từ trong ra ngoài thích ứng với dược tính của nhiệt chích."

"Nếu nương nương có thể đến Ngọc Tuyền sơn trang dưỡng bệnh, không quá nửa năm, chứng hàn có thể khỏi hẳn."

Thẩm Kinh Trĩ từng học y lý, lúc này đã hiểu rõ. Ban đầu Thái Hậu ở trong cung dưỡng bệnh một năm cũng có thể khỏi hẳn, đến Ngọc Tuyền sơn trang thì tốt hơn, khoảng tám chín tháng là có thể khỏi. Nhưng lúc này hàn độc bị kích thích, thân thể bà bị tổn thương, bệnh tái phát, Trường Tín cung đã không còn thích hợp với bà nữa, nhất định phải rời khỏi hoàng cung, đến Ngọc Tuyền sơn trang mới có thể chữa khỏi bệnh.

Tuy thời gian này rút ngắn, hiệu quả cũng tốt hơn, nhưng dù sao cũng chỉ còn một con đường để đi.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhú mày, nàng cảm thấy đối phương thật sự là cao thủ, đối phương không phải là không hiểu y lý, cho dù không có được phương thuốc của Thái Hậu, nhưng cũng chỉ dùng một bát hàn băng thảo nhỏ bé đã phá vỡ kế hoạch của Tô Dao Hoa và Tiêu Thành Dục.

Quốc tang kéo dài hai mươi bảy ngày, Khôn Hòa cung lại có tiểu linh đường, hai mươi bảy ngày này có nhiều người ngoài ra vào, là lúc Khôn Hòa cung dễ bị lợi dụng nhất, thêm vào đó Thái Hậu bệnh nặng, gần như vẫn luôn hôn mê, mấy quản sự cô cô phần lớn đều ở bên ngoài lo liệu việc tang lễ trong cung, cho nên Khôn Hòa cung mới có sơ hở như vậy.

Sơ hở này, đối phương đã nắm bắt chính xác.

Nếu có thể hạ độc chết Tô Dao Hoa thì tốt nhất, nếu không chết, đại khái Tô Dao Hoa cũng phải rời khỏi hoàng cung chữa bệnh, mùa đông ở kinh thành lạnh lẽo khô hanh, tuyệt đối không thích hợp để

Tô Dao Hoa dưỡng bệnh.

Tân đế vừa mới lên ngôi mà Tô Dao Hoa đã rời khỏi Trường Tín cung, các lão thần trên triều đình ai đến trấn áp, những gia tộc quyền quý bên ngoài ai đến kiểm chế?

Nước cờ này thật là cao tay.

Kẻ ra tay dường như không cầu mình có thể thu được lợi ích gì, họ chỉ cầu Đại Sở loạn lạc, dường như vậy là đủ rồi.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ thờ dài, nàng dùng ánh mắt liếc nhìn Tiêu Thành Dục, hắn đang mân mê chuỗi tràng hạt bằng mật ong trong tay. Chuỗi tràng hạt này là đồ cổ, mật ong được mân mê đến bóng loáng, tỏa ra một tầng ánh sáng mờ ảo.

Tiêu Thành Dục cụp mắt rũ mi, chậm rãi mân mê chuỗi tràng hạt, nhất thời trong tĩnh thất không ai lên tiếng. Chỉ nghe thấy tiếng chuỗi tràng hạt lách cách vang lên.

Một lát sau, Tiêu Thành Dục mới thản nhiên mở miệng: "Chu ái khanh, người có thể đảm bảo bệnh tình của mẫu hậu nhất định có thể chữa khỏi?"

Chu viện chính nắm chặt tay, ông ấy không dám lơ là một chút nào, cũng không dám do dự một khắc nào. Ngay sau đó, liền nghe thấy ông ấy nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói với Tiêu Thành Dục: "Hoàng Thượng, thần lấy tính mạng ra đảm bảo, nhất định có thể chữa khỏi cho Thái Hậu nương nương."

Lời này vừa nói ra, mọi người trong tĩnh thất đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thành Dục lại không hề tỏ ra vui mừng, hắn trực tiếp đứng dậy, nói: "Chu viện chính, mẫu hậu tạm thời không thể xuất cung, những ngày này Thái Y Viện nhất định phải có hai thái y, hai y nữ

túc trực ở Khôn Hòa cung, trước hết ổn định bệnh tình của mẫu hậu."

Hắn không nói thêm về dự định sau này, chỉ dặn dò cách chữa trị cho Thái Hậu, rồi bước ra ngoài.

Đi đến bên cạnh Thảm Kinh Trĩ, hắn khựng lại, nói với nàng: "Theo trầm."

Thảm Kinh Trĩ khẽ hành lễ, cúi đầu lặng lẽ bước theo sau Tiêu Thành Dục

Tiêu Thành Dục không rời khỏi Khôn Hòa cung, hắn đi thẳng đến thư phòng ở tiền điện, tùy ý ngồi xuống chiếc giường La Hán, rồi chỉ vào chỗ bên cạnh: "Nàng cũng ngồi đi."

Sau khi Thảm Kinh Trĩ ngồi xuống, bèn lấy ấm trà trên bàn bắt đầu đun nước.

Thái Hậu bệnh lâu ngày, nay lại đang trong thời gian quốc tang, thư phòng ít người lui tới, nên trà nước cũng không được chuẩn bị sẵn.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, nét mặt trầm tĩnh như nước, giữa mày hơi cau lại khác hẳn với vẻ tươi cười thường ngày.

"Nói đi." Tiêu Thành Dục lên tiếng.

Tay Thảm Kinh Trĩ vẫn tiếp tục đun trà, nàng thu lại vẻ sắc bén trong ánh mắt, chỉ dùng thanh âm trong trẻo, bình thản kể lại chuyện hôm nay. Nàng thuật lại mọi việc theo trình tự, kể cả lời nói của những người chủ chốt, toàn bộ quá trình không hề mang theo chút cảm xúc cá nhân nào, nàng như chỉ là một người đứng ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát mọi chuyện xảy ra ở Khôn Hòa cung.

Tiêu Thành Dục không ngắt lời nàng, đợi nàng nói xong, nước trà cũng vừa sôi.

Thái Hậu vốn thể hàn, thường ngày hay uống trà câu kỷ táo đỏ, trà mật ong hoa mẫu đơn và những loại trà ấm, nhưng trong thư phòng vẫn có sẵn vài loại trà xanh, đều là khẩu vị của Tiêu Thành Dục.

Một ấm Ngọc Tuyền Thỉnh Tuyết vừa pha xong, Thẩm Kinh Trĩ rót cho Tiêu Thành Dục một chén, rồi cũng rót cho mình một chén.

Tiêu Thành Dục nhìn làn khói mờ ảo trên chén trà, lúc này mới lên tiếng: "Nàng thấy thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ mím môi. Trước khi tiên đế băng hà, Tiêu Thành Dục đã có hai lần trò chuyện sâu với nàng, qua hai lần đó Thẩm Kinh Trĩ đại khái hiểu được ý của Tiêu Thành Dục, và bản thân nàng nên làm gì.

Phụng sự một vị hoàng đế lạnh lùng như Tiêu Thành Dục, điều tối kỵ nhất là hỏi đi hỏi lại một chuyện, giống như lúc này, nàng không thể hỏi Tiêu Thành Dục muốn nghe lời thật hay lời giả.

Hắn xưa nay chỉ nghe lời thật.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, mới chậm rãi lên tiếng: "Bệ hạ, ban đầu chúng ta quả thực đã sơ suất, bệ hạ vốn là Thái Tử, lại có di chiếu của tiên đế, tháng sau sẽ cử hành đại điển đăng cơ, là tân đế kế vị chính thống, không ai có thể lay chuyển."

Trong tình huống này, giết chết Thái Hậu thật sự là lợi bất cập hại, không chỉ chọc giận tân đế mà còn trở thành kẻ thù của nhà họ Tô.

Thật lòng mà nói, Thẩm Kinh Trĩ cho rằng nếu đối phương muốn ra tay thì trực tiếp ám sát Tiêu Thành Dục sẽ hiệu quả hơn, cũng dễ đạt được mục đích chiếm đoạt thiên hạ hơn.

Nhưng những điều này Thẩm Kinh Trĩ không nói thẳng ra, chỉ nói bóng gió: "Bệ hạ, việc đã xảy ra rồi, bọn họ thật sự đã ra tay với

nương nương, vậy thì suy đoán động cơ từ kết quả là cách đơn giản nhất. Tần thiếp cho rằng, thứ họ muốn chính là sự hỗn loạn trong ngoài triều dã."

Tiêu Thành Dục lúc này mới đưa mắt nhìn qua nàng. Thẩm Kinh Trĩ hôm nay khá kích động, vừa rồi lại khóc nên đôi mắt hơi đỏ hoe, nàng không dám nhìn thẳng long nhan, ánh mắt vẫn luôn dừng trên chén trà, trông rất bình tĩnh.

Nhưng Tiêu Thành Dục lại nhìn thấy sự phẫn nộ trong đó. Con chó càng biết cắn người, trước khi nổi giận càng im lặng, không bao giờ sủa bậy.

Tiêu Thành Dục đột nhiên hỏi: "Nàng tức giận sao?"

Cảm xúc dồn nén của Thẩm Kinh Trĩ bị Tiêu Thành Dục đột ngột cắt ngang, nàng khẽ giật mình, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục.

Cái nhìn này, khiến Thẩm Kinh Trĩ thấy được sự phẫn nộ ẩn giấu trong mắt hắn. Mẫu thân bị người ta ám hại, dù là ai cũng không thể bình tĩnh được.

Thẩm Kinh Trĩ bỗng dâng lên một sự xúc động: "Vâng, tần thiếp rất tức giận."

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiêu Thành Dục, từng chữ từng chữ một mà nói: "Tần thiếp tức giận vì những kẻ này không màng đến lòng nhân từ của nương nương bao năm qua, tức giận vì họ quên mất công lao dưỡng dục hoàng tự, vun đắp quốc gia của nương nương, càng tức giận..."

"Càng tức giận vì bọn họ biết rõ nếu việc này thành công, triều đình sẽ ra sao."

"Họ không hề nghĩ đến nếu triều đình hỗn loạn, các phe phái thanh

trùng lẫn nhau, gia quyến của những người bị hại sẽ ra sao? Bá tánh lầm than vì chính sự bất ổn sẽ ra sao?"

"Tần thiếp tức giận vì họ quá ích kỷ."

Mấy câu nói này của Thẩm Kinh Trĩ, đã có tầm nhìn xa hơn nhiều so với những kẻ thư sinh chưa bước chân vào quan trường. Nàng không chỉ nhìn vào chốn hậu cung nhỏ bé này, cũng không phải là những cuộc tranh giành ân sủng giữa các phi tần, nàng nhìn thấy lợi ích đằng sau mỗi người, nhìn thấy thế cục trong ngoài triều dã.

Nàng nhìn rất rõ ràng, rõ ràng đến kinh ngạc.

Là một cung nữ xuất thân mồ côi, nàng có thể vào Khôn Hòa cung hầu hạ nương nường đọc sách, chỉ vì nàng biết chữ.

Nàng biết chữ nhưng lại không hiểu nghĩa, theo lời nàng nói là do học vẹt.

Tiêu Thành Dục rất hiểu tính tình mẫu hậu, bà nếu đã coi trọng ai, nhất định sẽ tận tâm dạy dỗ. Bốn năm Thẩm Kinh Trĩ ở Khôn Hòa cung chắc chắn đã được Thái Hậu đích thân chỉ dạy, kiến thức và tầm nhìn của nàng vượt xa người thường.

Ngay từ khi nàng khéo léo tặng hân chiếc túi thơm ở Xuân Cảnh Uyển, hẳn nên biết nàng có tấm lòng ngay thẳng, rộng lượng, thông minh hơn người.

Dù là tiểu thư khuê các xuất thân từ thế gia vọng tộc, đại khái cũng chỉ đến thế mà thôi.

Chỉ vồn vẹn bốn năm, Thẩm Kinh Trĩ đã có kiến thức như vậy, đủ thấy nàng là một mầm non tốt.

Tiêu Thành Dục nghe Thẩm Kinh Trĩ nói xong, bưng chén trà lên nhấp một ngụm, nước trà trong chén thanh khiết tao nhã, có hương

vị của cây tùng, ý vị sâu xa, hậu vị ngọt ngào khó quên.

Thẩm Kinh Trĩ ngậm miệng, nói một tràng dài như vậy cũng hơi ngại ngùng, nàng xấu hổ cúi đầu không nói nữa.

Tiêu Thành Dục đặt chén trà xuống bàn, lúc này mới lên tiếng: "Nàng nói rất hay."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đỏ hoe như mắt thỏ đang lấp lánh ánh sao nhìn Tiêu Thành Dục đầy mong đợi.

Tiêu Thành Dục suýt chút nữa đã bị ánh mắt của nàng hút hồn. Hắn khẽ ho một tiếng, nói tiếp: "Nàng nói rất đúng, trăm cũng nghĩ như vậy, nhưng mà..." Tiêu Thành Dục khẽ dừng lại, quay đầu nhìn bức hoạ "Thanh Sơn Như Tùng" treo sau chiếc bàn dài bằng gỗ tử đàn của Thái Hậu, rồi mới nói tiếp: "Nhưng nàng chưa nhìn thấy toàn bộ."

Giọng Tiêu Thành Dục rất nhẹ, cũng rất nhạt: "Đại Sở nằm trên vùng đất trung nguyên phì nhiêu, đất rộng của nhiều vật sản phong phú, không ít kẻ thèm muốn mảnh đất màu mỡ này. Suy cho cùng, từ khi khai quốc đến nay, quốc gia đã kéo dài gần một trăm năm mươi năm, dưới những cung quy và chính lệnh nghiêm ngặt, những con sâu mọt vô hình kia tích tiểu thành đại, dần dần bắt đầu gặm nhấm Đại Sở."

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy, mày càng nhíu chặt, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc. Nàng thật sự không ngờ, Tiêu Thành Dục lại nhìn xa đến vậy chỉ từ một chuyện như thế này.

Bản thân Thẩm Kinh Trĩ không nhìn ra được, nhưng cũng không hề nản lòng.

Nàng cũng uống cạn chén trà, rồi rót thêm cho cả hai, mới nói: "Bệ hạ, tần thiếp ở hậu cung, được Thái Hậu nương nương tận tình dạy bảo, lại có bệ hạ chỉ điểm, có thể nghĩ đến những điều này đã là

không tệ rồi."

Thẩm Kinh Trĩ mặt dày, trực tiếp khen ngợi bản thân: "Tần thiếp cho rằng mình không thua kém gì những tiểu thư khuê các xuất thân từ thế gia." Nói xong, nàng còn ngẩng đầu lên đầy kiêu hãnh.

Tiêu Thành Dục vốn dĩ đầy bụng lửa giận vì Thái Hậu đột nhiên bị mưu hại, vừa rồi Chu viện chính đã nói rõ bệnh này có thể chữa khỏi, cũng chưa thực sự tổn hại đến thân thể Thái Hậu, hẳn mới nguôi ngoai phần nào.

Giờ đây nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ một lúc, lại thấy nàng ra vẻ đắc ý như vậy, chút lửa giận cuối cùng trong lòng Tiêu Thành Dục cũng tan biến, hàng lông mày đang nhíu chặt cũng giãn ra, khí thể toàn thân đột nhiên thay đổi.

Trong nháy mắt như tuyết tan băng chảy, xuân về hoa nở, khiến người ta không còn cảm thấy kinh hãi lo sợ nữa.

Thẩm Kinh Trĩ không dấu vết thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Thành Dục khi còn là Thái Tử đã rất đáng sợ, giờ lên làm Hoàng Đế khí thể càng thêm mạnh mẽ, Thẩm Kinh Trĩ là người từng trải qua sóng to gió lớn, nên mới không tỏ ra sợ hãi trước mặt hắn. Hơn nữa, Tiêu Thành Dục cũng sẽ không tùy tiện nổi giận với những người thân cận bên cạnh.

Điều này rất tốt.

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ cũng thoáng hiện ý cười, đôi mi cong cong, dịu dàng nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, chuyện xảy ra với nương nương là do tần thiếp hầu bệnh bất cẩn, chưa hoàn thành khẩu dụ của bệ hạ, xin bệ hạ trách phạt."

Nàng làm ra vẻ đáng thương như vậy, cho dù là người sắt đá cũng phải động lòng.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, biết nàng đã yên tâm mới đến làm nũng, nói mấy lời mềm mỏng nên cũng không làm khó nàng nữa.

"Chuyện này không phải lỗi của nàng, những việc sau đó nàng làm rất tốt, nếu không nhờ nàng nhanh trí thông minh, nếu mẫu hậu thật sự uống hết bát thuốc kia, hậu quả thật không thể tưởng tượng."

Thẩm Kinh Trĩ cũng cảm thấy hơi sợ hãi. Nàng nheo mắt, tiếp tục dịu dàng hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, tất cả những người liên quan đến chuyện này, tần thiếp cho rằng phải nghiêm tra. Ngoài hai cung nữ kia và Tề Quang, những người sắc thuốc dâng thuốc hôm nay, thậm chí toàn bộ Khôn Hòa cung cũng không thể lơ là."

Nếu chỉ là chuyện đổi rượu thì cách xử lý của Đức thái phi với Tề Quang là hợp lý, dù sao bà ta cũng không phải chủ nhân của Khôn Hòa cung, bà ta không thể tùy ý xử lý cô cô của Khôn Hòa cung, phải đợi Thái Hậu khỏe lại rồi mới xử lý. Nhưng bây giờ chuyện này lại liên quan đến sự việc hạ độc Thái Hậu, mưu hại mẫu nghi thiên hạ, Tề Quang không thể thoát khỏi liên quan, tên thái giám được Trần Hoài Lục bao che kia cũng phải bị đưa vào Thận Hình Tư.

Vào Thận Hình Tư rồi, cả đời coi như xong. Người trong cung ai cũng sợ vào Thận Hình Tư, vào đó rồi sẽ không còn đường sống.

Giết một cung nữ không khó, cái khó là từ những manh mối phức tạp này kéo tơ lột kén, tìm ra hung thủ thật sự.

Thẩm Kinh Trĩ không cho rằng Tề Quang hầu hạ Thái Hậu hai mươi năm là người vô tội, lòng người khó đoán, ai biết bà ta muốn gì, hoặc có bị người khác nắm thóp gì không? Tất cả những điều này phải đợi Thận Hình Tư thẩm vấn nghiêm khắc mới có thể quyết định.

Tiêu Thành Dục nói: "Chuyện này trăm sẽ sắp xếp Giản Nghĩa giám

sát Thận Hình Tư thẩm vấn, Khôn Hòa cung do Thái Vi kiểm tra thẩm vấn, những cung nhân liên quan đều đưa đến Thận Hình Tư, những người còn lại sau khi thẩm vấn xong nếu không có vấn đề gì thì tiếp tục hầu hạ mẫu hậu."

"Nàng cứ chăm sóc mẫu hậu cho tốt, làm tròn bổn phận thủ lĩnh là được."

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, lần này cuối cùng cũng yên tâm.
"Vâng, tần thiếp tuân chỉ."

Nói xong chuyện chính sự, Tiêu Thành Dục ngả người ra sau, dựa vào thành ghế: "Thủ hiếu có vất vả không?" Hắn lại có tâm trạng hỏi han chuyện thường ngày.

Lúc hai người nói chuyện, Niên Cửu Phúc không đi theo vào, lúc này hình như nghe thấy gì đó, vội vàng bưng một đĩa bánh cùng trái cây vào.

Sau khi đặt đồ xuống, hắn lại nhanh chóng lui ra, không nán lại trong thư phòng.

Thẩm Kinh Trĩ bèn lấy một quả quýt từ từ bóc vỏ: "Bệ hạ, thủ hiếu nói vất vả thì cũng vất vả, nói không vất vả thì cũng không vất vả."

Thanh âm của Thẩm Kinh Trĩ êm dịu, như dòng suối nhỏ chảy vào lòng Tiêu Thành Dục: "Mỗi ngày thỉnh an, ngày nào cũng không được lơ là, quỳ suốt cả ngày, không chỉ phải quỳ mà còn phải thỉnh thoảng khóc vài tiếng, quả thực rất vất vả. Nhưng nghĩ đến những điều này đều là làm thay cho Thái Hậu nương nương, thay cho bệ hạ là để tận hiếu với tiên đế, đây là vinh hạnh của tần thiếp, tần thiếp bèn không thấy vất vả nữa."

"Dù sao," Thẩm Kinh Trĩ cười nhìn Tiêu Thành Dục, "dù sao người khác cũng không có phúc phận này."

Trải qua lần thử hiếu này, Tiêu Thành Dục tuyệt đối sẽ không nuốt lời, nhất định sẽ cho nàng một phần thưởng xứng đáng.

Tiêu Thành Dục cũng khẽ cong môi, đôi mắt phượng hơi xếch lên, càng tôn lên vẻ trẻ trung, tràn đầy khí thế của hắn.

Thẩm Kinh Trĩ định đưa quýt cho hắn, hắn chỉ xua tay bảo nàng tự ăn, hắn chọn tới chọn lui trong đĩa bánh, cuối cùng lấy một miếng bánh sữa nướng từ từ ăn: "Nàng đúng là cái gì cũng dám nói."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Chẳng phải bệ hạ muốn tần thiếp cái gì cũng dám nói sao?"

Tiêu Thành Dục ăn hết miếng bánh, lau tay vào khăn, sau đó đứng dậy nói: "Mẫu hậu dù sao cũng tái phát bệnh, sau khi hết quốc tang, nàng cứ ở lại đây bầu bạn với mẫu hậu, đợi mẫu hậu khỏe lại rồi hãy chuyển về Dục Khánh cung."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ hành lễ, tiễn hắn rời khỏi Khôn Hòa cung, rồi mới ngồi lại lên giường La Hán.

Xem ra lần này, dù là ai ra tay thì cũng đã thành công chọc giận Tiêu Thành Dục rồi.

Thẩm Kinh Trĩ chọn một miếng bánh sữa ăn, khẽ cười: "Bọn họ đúng là đáng đời."

Đặc biệt là những kẻ ở Khôn Hòa cung, Tô Dao Hoa luôn nhân hậu, trừ phi cung nhân phạm lỗi lớn, bà ấy chưa bao giờ đánh mắng quở trách, nhất là với những cung nhân trẻ tuổi, bà đều để các ma ma tận tình dạy dỗ, dù là may vá thêu thùa hay trang điểm, những gì có thể dạy đều cố gắng truyền thụ cho họ.

Xét cho cùng, không phải ai cũng sẽ ở lại trong cung, đa số cung nữ vào cung đều xuất thân nghèo khó, trong cung có thể học được một kỹ năng, sau này ra khỏi cung cũng có thể tự nuôi sống bản thân,

không cần phải nhìn sắc mặt người khác mà sống.

Tô Dao Hoa đối đãi với cung nhân như vậy, cũng không cần cung nhân phải biết ơn, nhưng ít nhất cũng không nên phản bội.

Thẩm Kinh Trĩ cho rằng, làm người thì phải biết hai chữ thiện tâm. Cho dù không làm người lương thiện nhưng cũng không nên lấy oán báo ân.

Bất kể Tề Quang, Trần Hoài Lục có biết mục đích cuối cùng của kẻ chủ mưu hay không, những cung nhân kia có hiểu rõ việc mình làm là đang giết người hay không, thì họ đều đã làm chuyện đó. Đối với Thẩm Kinh Trĩ, những chuyện này đều không thể tha thứ.

Kẻ phản bội vĩnh viễn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, nàng đứng dậy, thu lại vẻ sắc bén trong ánh mắt, lại biến thành Thẩm phụng nghi trung thành, ngoan ngoãn, xinh đẹp như trước.

Đêm đó, Khôn Hòa cung vắng bóng không ít người.

Cố ma ma của Thận Hình Tư và Giản công công cùng đến Khôn Hòa cung, họ không cần phải tra hỏi nhiều, mỗi người chỉ cần hỏi một hai câu là biết người đó có tật giật mình hay không. Những kẻ có tật giật mình đều bị lôi đến Thận Hình Tư, tra tấn xong mới biết kết quả.

Thẩm Kinh Trĩ không tham gia vào cuộc thẩm vấn kéo dài suốt đêm này, nàng cùng Triều Vân và Mộc Phương luôn túc trực bên cạnh Thái Hậu, đến nửa đêm Tô Dao Hoa mới tỉnh lại một lần.

Trong vòng một tháng, bệnh cũ của bà tái phát hai lần, tinh thần và sức lực tích góp được đều bị tiêu hao hết, vừa tỉnh lại đã cảm thấy

toàn thân đau nhức. May mà Diêu nữ y cũng đang hầu hạ bên ngoài, lấy canh bổ cho Thái Hậu uống, bà mới dần hồi phục.

Thái Hậu ngẩng đầu nhìn những gương mặt lo lắng trước giường, không khỏi mỉm cười dịu dàng: "Ta không sao mà, các người khóc như đưa đám là làm gì."

Bà ấy vừa nói xong, Mộc Phương và Triều Vân đều khóc, ngược lại Thẩm Kinh Trĩ, người chiều nay đầy cảm phẫn, còn mắng chửi kẻ chủ mưu trước mặt Tiêu Thành Dục, lại không rơi lệ.

Nàng mỉm cười tiến lên, sửa lại chăn cho Tô Dao Hoa: "Nương nương nói gì vậy, chúng thiếp đây là mừng quá mà khóc."

Tô Dao Hoa nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng, trong mắt tràn đầy vẻ an ủi.

Sau khi uống thuốc, tinh thần bà khá hơn một chút, nữ y mới vào châm cứu.

Châm cứu xong, Tô Dao Hoa toát ra một lớp mồ hôi mỏng, đợi Triều Vân lau mồ hôi trên mặt cho bà, bà mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nha đầu, trò chuyện với ta một chút."

Nghe vậy, những người còn lại nhanh chóng lui ra ngoài.

Thẩm Kinh Trĩ đặt một chiếc gối mềm sau lưng cho bà, ngồi bên cạnh trên chiếc ghế đầu, mỉm cười nói: "Nương nương nhớ tần thiếp sao?"

Tô Dao Hoa mỉm cười: "Phải, nhớ người. Kể cho ta nghe chuyện hôm nay."

Lúc Tô Dao Hoa nôn ra máu, bà mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Thẩm Kinh Trĩ, cũng nghe thấy câu nàng hét lên. Vì vậy lúc đó bà đã đoán được có chuyện xảy ra. Nhưng bà hôn mê nửa ngày, người lại

bệnh nặng, đầu óc choáng váng nên cũng lười suy nghĩ, trực tiếp bảo Thẩm Kinh Trĩ kể lại cho dễ hiểu.

Thẩm Kinh Trĩ kể lại cho Tô Dao Hoa nghe y như những gì đã nói với Tiêu Thành Dục, cuối cùng còn nhắc đến chẩn đoán của Chu viện chính và sự quan tâm của Tiêu Thành Dục, chỉ vài câu ngắn gọn nhưng không hề thừa thãi.

Tô Dao Hoa yên lặng nghe xong, mới nghiêng đầu nhìn nàng. Lúc này đã là đêm khuya, trong phòng không thắp đèn treo, chỉ có bốn góc phòng đặt đèn cây, ánh nến không sáng lắm, chiếu lên gương mặt Thẩm Kinh Trĩ càng thêm dịu dàng, thanh tao thoát tục.

Tô Dao Hoa khẽ cười. Bà nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ: "Đứa trẻ ngoan, không đáng để tức giận vì những kẻ đó. Lòng trung thành của người, ta và bộ hạ đều biết."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, lúc này mới thấy đôi mắt nàng đỏ hoe: "Nương nương, lúc đó tần thiếp sợ lắm. Tần thiếp có được ngày hôm nay đều nhờ nương nương dạy dỗ, cũng nhờ nương nương thưởng thức, tần thiếp không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này không có nương nương dạy dỗ," Thẩm Kinh Trĩ thở dài, "Tim tần thiếp như thắt lại, may mà, may mà..."

May mà người không sao.

Tô Dao Hoa lại vỗ tay nàng, nhìn vào mắt nàng hỏi: "Nhưng ta rồi cũng sẽ đến Ngọc Tuyền sơn trang, ta không ở trong cung, người phải làm sao?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ giật mình, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tô Dao Hoa thấy nàng ngây người ra, liền cười. Bà vừa cười vừa ho, nhưng không hề kìm nén tâm trạng vui vẻ của mình.

"Kinh Trĩ," Tô Dao Hoa gọi tên nàng, "Tiền triều và hậu cung luôn

là một thể thống nhất, người rất thông minh, vừa nghĩ đã hiểu rõ những mối quan hệ trong đó, không cần ta phải dạy dỗ nữa rồi. Nếu ta rời cung, người chắc cũng biết phải làm gì," Tô Dao Hoa nắm chặt tay nàng, "Chỉ cần người trung thành với hoàng nhi, tâm sáng mắt tinh, cứ mạnh dạn làm đi. Đừng sợ!"

Lời của Tô Dao Hoa quả thực là liều thuốc an thần cho Thẩm Kinh Trĩ, nhưng cả hai đều hiểu, một khi Tô Dao Hoa rời khỏi Trường Tín cung, Thẩm Kinh Trĩ phải dựa vào chính mình để sinh tồn trong hậu cung.

Vốn dĩ nàng không sợ, giờ nghe lời Tô Dao Hoa, nàng càng thêm kiên định, biết sau này phải hành sự thế nào.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, trên mặt lộ ra vẻ e thẹn vừa phải: "Nhưng nương nương, tần thiếp còn trẻ, không biết nặng nhẹ."

Nếu có việc gì làm quá tay thì sao?

Nàng còn trẻ như vậy, lại chưa từng trải qua những chuyện này, nếu làm quá tay thì tất nhiên cũng không phải lỗi của nàng. Mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng lời nói ra thì phải rõ ràng.

Tô Dao Hoa lại thản nhiên nói: "Ai trẻ tuổi mà chẳng có lúc vọng động? Về nhà để trưởng bối dạy dỗ một phen, sau này sẽ biết cách làm việc."

Thẩm Kinh Trĩ liền hiểu ra.

Tô Dao Hoa cũng chỉ có thể nói chuyện với nàng một lúc, gắng gượng nói hết lời, thuốc bắt đầu có tác dụng liền yên lặng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai mươi sáu của quốc tang, cả Trường Tín cung mới biết

chuyện Tô Dao Hoa bị người ta hạ độc, nhất thời cả cung đều hoang mang lo sợ, các vương công đại thần vào cung khóc tang cũng không dám thở mạnh, ngay cả tiếng khóc cũng nhỏ đi.

Hôm đó Khôn Hòa cung có mười ba người bị Thận Hình Tư đưa đi, ngoài ba người Tề Quang ra, còn có hai cung nữ thị dược, một tiểu cung nữ từng vào phòng thuốc, một thái giám trông coi lò lửa, và một tiểu thái giám tình cờ đi ngang qua hành lang nói chuyện vài câu với cung nữ thị dược.

Những người còn lại đều là những kẻ nói năng ấp úng, ánh mắt lảng tránh, cũng bị đưa đi hết.

Mười mấy người này đã bị tra tấn ở Thận Hình Tư một ngày, Giản Nghĩa hồi bẩm Thái Hậu, Thẩm Kinh Trĩ mới biết được kết quả thẩm vấn.

Tề Quang vừa vào Thận Hình Tư đã khai nhận, nàng ta sau khi uống rượu nghe người ta xúi giục, nói nếu Mộc Phương không ở bên cạnh Thái Hậu, sau này nàng ta sẽ là cô cô đặc lực nhất ngoài Thái Vi, vì vậy mới hồ đồ làm chuyện sai trái.

Tại sao nàng ta lại gây chuyện trong thời gian quốc tang, cũng là vì quốc tang không thể lơ là, không thể để người ta làm càn, nếu Mộc Phương làm việc không tốt, ắt sẽ bị giáng chức xử phạt.

Còn ai là người xúi giục, nàng ta cũng không nhớ rõ. Nàng ta nhớ được là có người xúi giục, bởi vì lúc đó đối phương nói năng tha thiết, nàng ta đã nghe lọt tai. Các cô cô trong cung thường xuyên cùng nhau uống rượu, ngày thường họ không có gì giải trí, cả ngày đều bận rộn, quả thực rất vất vả. Thông thường các cung đều sẽ khai ân, một hai tháng cho họ nghỉ một ngày, để họ có thể thoải mái một chút.

Vài ma ma cô cô thân thiết sẽ hẹn nhau đến Ngự Thiện Phòng mở tiệc, cùng nhau ăn uống trò chuyện, thư giãn.

Tề Quang tự nói, lần uống rượu trước đã cách đây nửa năm, hơn nửa hôm đó đến rất đông người, giữa chừng còn có vài người nữa vào, lúc đó nàng ta đã say rồi, làm sao nhớ được rốt cuộc là ai.

Lời khai này có vẻ mơ hồ, nhưng Thận Hình Tư là nơi nào, người bình thường thật sự không chịu đựng nổi, Tề Quang vừa vào đã khai nhận, tra tấn cả ngày cũng không thay đổi lời khai, hẳn là cũng không thể nói ra thêm manh mối nào nữa.

Còn mấy cung nhân khác, một thái giám đốt lò vừa đưa vào Thận Hình Tư đã cắn lưỡi tự tử, một tiểu cung nữ từng vào phòng thuốc thì ốm yếu bệnh tật, tra tấn nửa ngày đã tắt thở, hai người này không thể khai nhận được gì nữa.

Nghe đến đây, Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài.

Tên thái giám kia chắc chắn có vấn đề, nhưng tiểu cung nữ thì khó nói, hoặc là kẻ chủ mưu ngấm ra tay để nàng ta chết, hoặc là nàng ta tự tìm đến cái chết. Nhưng hai người này nhất định có điểm đáng ngờ.

Quốc tang kết thúc trong bầu không khí căng thẳng. Ngày trừ phục, lễ ra cả cung nên vui mừng, nhưng vì vụ án mưu hại Thái Hậu mà càng thêm căng thẳng.

(Trừ phục là giai đoạn kết thúc thời kỳ để tang chính thức. Đây là ngày người để tang thực hiện nghi thức bỏ tang phục và chấm dứt các quy định nghiêm ngặt liên quan đến tang lễ, đánh dấu sự trở lại của cuộc sống bình thường).

Cung nhân vội vã đi lại không dám nói chuyện lớn tiếng, dù là ở Khôn Hòa cung, các tiểu cung nữ và tiểu thái giám cũng im lặng hơn, trên mặt không còn nụ cười.

Ai cũng sợ hãi.

Mấy ngày sau, bệnh tình Tô Dao Hoa lúc đỡ lúc nặng, mãi đến khi bệnh tình bà ổn định, Thận Hình Tư mới đưa đến tin vui.

Sau khi điều tra kỹ lưỡng và thẩm vấn, cũng nhờ tất cả các cô cô ma ma từng uống rượu cùng Tề Quang nhớ lại, trong số những người vào giữa chừng có một người lạ mặt. Bà ta là quản sự ma ma của Ngoại Ngũ Sở, họ Tôn, không thường xuyên lui tới hậu cung, vì vậy mọi người đều không quen biết bà ta.

Mà vị quản sự ma ma này chính là ma ma dạy dỗ của tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử là tiểu nhi tử của tiên đế do Hiền thái phi sinh ra, năm nay mới hai tuổi còn chưa nói sõi, một đứa trẻ con thì biết gì chứ? Vậy ma ma của tứ hoàng tử làm việc, có phải đã được Hiền thái phi đồng ý hay không? Chuyện này lập tức liên lụy đến một hoàng tử và một phi tần.

Thận Hình Tư hành động nhanh chóng, trước tiên bắt giam ma ma kia để thẩm vấn, sau đó mới đi bẩm báo Hiền thái phi.

Thận Hình Tư rất khách khí, họ không hề nói nghi ngờ Hiền thái phi cũng không ám chỉ gì, càng không cho rằng là ý của tứ hoàng tử, họ chỉ nói là có người ly gián nên mới phải đưa Tôn ma ma vào Thận Hình Tư thẩm vấn nghiêm khắc, tra ra kẻ chủ mưu để giữ thể diện cho Hiền thái phi.

Tuy Thận Hình Tư nói năng dễ nghe, nhưng Hiền thái phi lại khó chịu vô cùng. Nếu thật sự là bà ta làm thì còn đỡ, đánh mắng giết bà ta cũng được, nhưng vấn đề là, chuyện này căn bản không phải do bà ta làm.

Tức giận đến mức Hiền thái phi đập vỡ bình hoa sứ xanh trong tầm điện, làm ầm ĩ một trận ở Phi Yên cung, cuối cùng cũng im lặng, dù

sao cũng không dám làm lớn chuyện đến tai tân đế.

Bà ta không dám.

Bà ta không giống như Đức thái phi và Thục thái phi, nhi tử của Đức thái phi và Thục thái phi đều đã lớn, công chúa và hoàng tử của bà ta còn nhỏ, đều phải dựa vào Hoàng Thượng che chở.

Giờ tân đế đăng cơ, bản thân bà ta phải chuyển đến Thọ Khang cung sống cùng những người khác, hai nhi nữ cũng không thể nuôi dưỡng bên cạnh, tứ hoàng tử thì theo các quản sự ma ma và thái giám đến Linh Tế Trai ở Ngoại Ngũ Sở.

Phải sống ở đó mười mấy năm, đợi mười mấy năm sau tứ hoàng tử trưởng thành, cưới thê sinh con mới có thể xuất cung lập phủ.

Nói cách khác, vì hai nhi nữ, bà ta chỉ có thể cúi đầu. Chuyện bắt một ma ma như vậy, bà ta cuối cùng vẫn nhin.

Ngày hôm sau, Hiền thái phi còn dẫn theo đại công chúa và tứ hoàng tử đích thân đến thăm Thái Hậu nương nương, để hai đứa trẻ gọi mẫu hậu ríu rít, cảnh tượng vô cùng thân thiết, trên dưới đều cười nói, cuối cùng cũng vớt vát lại chút mặt mũi.

Thậm chí khi gặp Thẩm Kinh Trĩ ở Khôn Hòa cung, bà ta còn cười chúc mừng nàng, nói sau này hậu cung là thiên hạ của những người trẻ tuổi bọn họ. So với Tưởng Liên Thanh không kiềm chế được, Hiền thái phi là người từng trải nên ôn trọng hơn nhiều.

Còn quản sự ma ma kia thì chỉ có thể ở lại Thận Hình Tư.

Quản sự ma ma này vốn là quản sự của Nội Ngũ Sở, sau vì Nội Ngũ Sở không có công chúa nào ở nên được điều đến Ngoại Ngũ Sở, nhưng bà ta sau khi đến Ngoại Ngũ Sở lại không ở đó, mà đến Phi Yên cung của Hiền thái phi chăm sóc tứ hoàng tử trước.

Theo lời khai của bà ta, hôm đó bà ta chỉ là uống say nói đùa với Tề Quang vài câu, hơn nữa cũng không nói cái gì bất trung.

Vì tứ hoàng tử còn nhỏ, Linh Tế Trai ở Phi Yên cung của tứ hoàng tử cũng tranh đấu gay gắt, tứ hoàng tử thích nhất một tiểu thái giám bên cạnh, tiểu thái giám đó nói gì tứ hoàng tử cũng thấy hay, lúc nào cũng dẫn tiểu thái giám đó đi theo chơi đùa, còn những nữ quan và thái giám có phẩm cấp chính thức như bọn họ lại không bằng một tiểu thái giám.

Làm sao có thể nhịn được chứ?

Trong cung rất coi trọng tư lịch, kẻ không có tư lịch vĩnh viễn không thể leo lên đầu các ma ma và thái giám.

Tiểu thái giám này đã chọc giận mọi người, chưa đến ba năm ngày đã bị thái giám quản sự của Linh Tế Trai kiếm cớ đuổi đến nơi tạp dịch, không bao giờ có thể quay lại Phi Yên cung nữa.

Tôn ma ma uống say khuyên nhủ Tề Quang, chính là nhớ đến chuyện nhỏ này. Bà ta chỉ nói muốn được sủng ái bên cạnh bậc quý nhân, không thể chỉ dựa vào sự yêu thích của quý nhân, mà phải đánh bại đối thủ, đối thủ không còn bên cạnh quý nhân thì họ mới có thể nhìn thấy mình.

Bà ta chỉ là cảm khái mà nói băng quơ, chỉ đơn giản như vậy.

Dù bị tra tấn dã man, Tôn ma ma vẫn một mực khẳng định mình không nói gì bất kính, bà ta có thể đi hầu hạ tiểu thái giám là do khẩu dụ của Thái Hậu nương nương, bà ta còn chưa kịp cảm kích, cho bà ta mười ngàn lá gan cũng không dám mưu hại Thái Hậu.

Bà ta điên rồi sao?

Tôn ma ma này thoát nhìn không có ý đồ gì, nhưng điều tai hại là người nói vô tình người nghe hữu ý, Tề Quang lại nghe lọt tai.

Nàng ta không chỉ nghe mà còn thực sự ra tay. Hành động của Tề Quang lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, đúng lúc nàng ta ra tay thì cung nhân phía sau nhận được tin, nhân cơ hội thực hiện kế liên hoàn khiến Thái Hậu bị hạ độc.

Vậy rốt cuộc là ngoài ý muốn hay là kế liên hoàn, ai cũng không nói rõ được, thậm chí Tôn ma ma và Tề Quang cũng không tra ra được manh mối nào khác.

Điều tra đến đây, manh mối cũng đứt đoạn.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ rất rõ ràng, vẫn còn những bóng đen vô hình đang bao trùm Trường Tín cung, chúng đang chờ thời cơ ra tay.

Cung nhân cũng không phải không biết gì, ai nấy đều cẩn thận hơn.

Trong cung ít đi một số người, lại nhiều thêm một số người, cuối cùng cũng dần dần yên ổn trở lại.

Mùng hai tháng sáu, là ngày đại cát.

Tiêu Thành Dục làm lễ tế cáo thiên hạ, kế thừa ngôi vị Hoàng Đế của Đại Sở.

Ngày hôm sau đại điển đăng cơ, Tiêu Thành Dục bắt đầu đại phong hậu cung và các vương công đại thần.

Ngoài những người đã được phong thưởng rõ ràng trong di chiếu của tiên đế, hai vị Chiêu Nghi, một vị Tiệp Dư và ba vị tiểu chủ của tiên đế đều được tấn phong lên Thái Phi. Mấy vị vương thúc không thể phong thêm, cũng được ban thưởng theo thứ tự, tăng thêm bổng lộc.

Ngoài ra, còn có hậu cung của Tiêu Thành Dục khi còn là Thái Tử.

Thái Tử lương đệ Tường Liên Thanh xuất thân từ Thanh Khê Tường thị, phụ thân là viện trưởng thư viện Thanh Khê, cô mẫu là Đức thái phi của tiên đế, được sắc phong làm Hòa tần chính tam phẩm, ban cho ở tiền điện Vọng Nguyệt cung, phía Đông lục cung.

Thái Tử lương đệ Chương Nhược Tịch xuất thân từ Chương thị, thế gia võ tướng, phụ thân là đô đốc Ngũ Thành Bình Mã Tư, di mẫu là Hiền thái phi của tiên đế. Sắc phong làm Đoan tần tòng tam phẩm, ban cho ở tiền điện Bích Vân cung, phía Tây lục cung.

Thái Tử lương đệ Trương Diệu Hâm xuất thân từ Thịnh Kinh Trương thị, tổ phụ là đại học sĩ thái phó kiêm thượng thư Lại Bộ Trương Tiết Hằng. Sắc phong làm Trang tần chính tứ phẩm, ban cho ở hậu điện Trường Xuân cung, phía Đông lục cung.

Thái Tử lương viện Phùng Doanh, chất nữ của Quý thái phi tiên đế, biểu muội của tân đế. Sắc phong làm Lệ tần chính tứ phẩm, ban cho ở hậu điện Tĩnh Thần cung, phía Đông lục cung.

Thái Tử phụng nghi Thẩm Khinh Trĩ, vì có công thay tân đế hầu hạ Thái Hậu, trung thành đáng khen. Sắc phong làm Chiêu Nghi chính ngũ phẩm, đặc biệt ban cho ở Tây trắc điện, hậu điện Cảnh Ngọc cung.

Cung nữ thị tẩm Lý Xảo Nhi, sắc phong làm Tuyền Thị tòng thất phẩm, ban cho ở Tây phối điện (1), hậu điện Bích Vân cung. Cung nữ thị tẩm Kỷ Lê Lê, sắc phong làm Thục Nữ chính bát phẩm, ban cho ở Đông phối điện, hậu điện Bích Vân cung. Cung nữ thị tẩm Vương Hạ Âm, sắc phong làm Thục Nữ chính bát phẩm, cùng ở Đông phối điện, hậu điện Bích Vân cung. Cung nữ thị tẩm Triệu Viên Nhi, sắc phong làm Thục Nữ chính bát phẩm, cùng ở Tây phối điện, hậu điện Bích Vân cung.

Đến đây, hậu cung của tân đế đã dần lộ diện.

Không chỉ vậy, Tiêu Thành Dục còn tấn phong Chiêu Liệt công chúa Ngụy Yên làm Chiêu Liệt trưởng công chúa, lấy lễ nghi của hoàng đế để kính trọng.

Các vương công đại thần khác tạm thời không đề cập đến, điều duy nhất đáng để bách tính thiên hạ quan tâm chính là việc đổi niên hiệu.

Chiếu thư đăng cơ tuyên cáo thiên hạ, tháng bảy năm Hoảng Trị thứ hai mươi tư đổi thành tháng bảy năm Thiên Hựu nguyên niên, lấy đó làm niên hiệu Thiên Hựu.

Đến đây, năm Thiên Hựu nguyên niên đã ở trước mắt.

Nắng nóng dần tan, gió thu se lạnh. Vào những ngày thu mát mẻ như vậy, Thẩm Kinh Trĩ dẫn theo mấy cung nữ như Thích Tiểu Thu, Ngân Linh, Đồng Quả... cùng nhau chuyển vào Tây trắc điện, hậu điện Cảnh Ngọc cung.

Nhìn cây hoàng liên lá đỏ rực trong sân, Thẩm Kinh Trĩ giãn mày giãn mặt, khóe môi nở nụ cười thư thái.

"Vẫn là Cảnh Ngọc cung tốt."

Nàng quay đầu nhìn mọi người bên cạnh, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ: "Nơi này mới giống như nhà."

(1) "Trắc điện" là các điện nằm ở hai bên chính điện. Tây trắc điện có thể hiểu là khu vực nằm ở phía Tây của chính điện. "Phối điện" có nghĩa là phối hợp, ghép đôi. Phối điện thường là các điện phụ trợ cho chính điện. Những nơi này thường được sử dụng cho phi tần có địa vị thấp hơn hoặc ít được chú trọng.

Chương 40: Thị tẩm

Nếu là cung nữ thị tẩm bình thường, sau khi tân đế đăng cơ được phong làm Tài Tử đã là ít ỏi. Đa số đều là Tuyền Thị, Thục Nữ..., nếu may mắn, sau này sinh được hoàng tử thì có thể được thăng lên một chút, nếu không may mắn, lâu dần cũng chỉ có thể quanh quẩn ở ba phẩm cấp thấp nhất.

Thẩm Kinh Trĩ là người đặc biệt nhất trong số những cung nữ thị tẩm này.

Người trong cung đều biết Thái Hậu nương nương rất yêu thích nàng, đặc biệt ban thưởng nàng cho Hoàng Thượng khi còn là Thái Tử làm cung nữ thị tẩm. Nàng cũng may mắn, mới làm cung nữ thị tẩm được vài ngày, Thái Tử lương viện, lương đệ... đã vào cung, có lẽ là vì nể mặt Thái Hậu mà Hoàng Thượng thăng nàng làm Phụng Nghi chính thất phẩm, cho chuyển vào Dục Khánh cung.

Như vậy, tân đế vừa kế thừa đại thống thì việc phong thưởng Thẩm Kinh Trĩ phải lấy Thái Tử phụng nghi làm điểm xuất phát, theo lệ thường là phải thăng lên một bậc: hoặc là tòng lục phẩm, hoặc là chính lục phẩm đều được.

Nhưng hai bậc này vừa đúng là phẩm cấp của Tiệp Dư, nói cách khác, Thẩm Kinh Trĩ rất dễ dàng từ một cung nữ thị tẩm lột mình trở thành Tiệp Dư.

Vậy cũng thôi.

Dung mạo xinh đẹp của nàng, cộng thêm được Thái Hậu yêu thích, phong làm Tiệp Dư cũng coi như là Hoàng Thượng kính trọng Thái Hậu, không quá phô trương. Nhưng không ngờ lúc đại phong hậu cung, phẩm vị của nàng không phải là Tiệp Dư, mà là Chiêu Nghi.

Chiêu Nghi chính ngũ phẩm, chỉ cách Cửu Tần một bước.

Vẫn chưa hết.

Cung thất của các phi tần trong cung cũng có lệ cũ, ví dụ như Phi Loan cung của Quý phi, Linh Tâm cung của Đức phi, Cảnh Ngọc cung của Thục phi, Cẩm Tú cung của Nghi phi và Phi Yên cung của Hiền phi, đây là cung thất chính của nhất quý tứ phi, thông thường chỉ sắp xếp các tiểu chủ tam đẳng hạ vị ở Đông Tây phối điện của hậu điện để hầu hạ chủ vị nương nường.

Còn Chiêu Nghi, Tiệp Dư thì không phải là chủ vị của một cung, họ thường được sắp xếp ở Đông Tây thiên điện của hậu điện các cung không có chủ vị như Hà Phong cung, Thính Tuyết cung, Vọng Nguyệt cung.

(Do tác giả không giải thích cấp bậc của cung phi nên editor thật sự không biết tam đẳng trung vị gồm có những vị phân nào, còn tam đẳng hạ vị có thể là ba cấp bậc thấp nhất: Tài Tử, Tuyển Thị và Thục Nữ)

Như vậy, một hậu điện có thể ở hai người, ba cung thất là có thể ở sáu người.

Theo chiếu thư sắc phong trước đó, cung thất của tất cả mọi người đều được sắp xếp nghiêm ngặt theo tổ chế, Đông lục cung và Tây lục cung đều có, ở khá rải rác, chỉ có Bích Vân cung của Chương Nhược Tích là hậu điện có bốn vị tiểu chủ, có vẻ hơi chật chội.

Chỉ có Thảm chiêu nghi là không được sắp xếp ở hậu điện của ba cung thất theo tổ chế, mà lại được sắp xếp ở Tây trắc điện, hậu điện Cảnh Ngọc cung, điều này khiến người ta phải suy nghĩ.

Quan trọng nhất là, vị trí của Cảnh Ngọc cung rất đặc biệt, gần Càn Nguyên cung nhất, chỉ cách Càn Nguyên cung một con đường, vị trí

này thật sự là quá tốt.

Vì vậy, ánh mắt của mọi người trong cung đều đổ dồn vào Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ lại không hề e ngại, nàng dẫn theo mấy cung nữ của mình, ngày chuyển chỗ ở ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi đến Cảnh Ngọc cung.

Trong cung hiện tại không có phi vị, Tây lục cung trông hơn một nửa, chỉ có Cảnh Ngọc cung và Bích Vân cung được dọn dẹp trước để chờ chủ nhân đến.

Tuy Cảnh Ngọc cung không có ai ở, nhưng Thượng Cung Cục đã sớm phái người dọn dẹp sạch sẽ, thậm chí ở tiền viện ngoài cây lựu sum suê vốn có, còn trồng thêm một bụi hoa nhài và một bụi hải đường.

Người của Thượng Cung Cục không giống những người khác, ai nấy đều là người tinh mắt, biết hiện giờ nên lấy lòng ai, đương nhiên sẽ không làm khó Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Chiêu Nghi chỉ có thể ở hậu điện Cảnh Ngọc cung thì đã sao? Chiêu Nghi dù sao cũng phải ra vào bằng cửa chính, nếu tiền viện đổ nát hoang tàn, chẳng phải sẽ khiến Chiêu Nghi chán ghét sao?

Người đến hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ chuyển cung là một cô cô mặt dài, có đôi mắt nhỏ nhưng rất biết cách cười, dáng vẻ tươi cười khiến người ta thêm ba phần vui vẻ, vừa nhìn đã biết là người biết làm việc.

Nàng ta đến tiền điện Cảnh Ngọc cung bái kiến Thẩm Kinh Trĩ, cười nói: "Hồi Chiêu Nghi, nô tỳ họ Liễu, là quản sự cô cô của Thượng Cung Cục, vẫn luôn hỗ trợ Thụy Lan cô cô, cũng quen biết Tiểu Thu cô nương, vừa đúng lúc gặp ngày đại hỷ của Chiêu Nghi, nô tỳ bèn tự tiến cử đến thỉnh an Chiêu Nghi."

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng bảo Thích Tiểu Thu đỡ nàng ta dậy, cười nói: "Cô cô khách sáo rồi, chuyển cung mà gặp được người quen là duyên phận của chúng ta, ta còn phải cảm tạ cô cô đã có lòng, cũng cảm tạ Thụy Lan cô cô đã chiếu cố."

Liễu cô cô tự nói nàng ta là cánh tay phải của Thụy Lan, cũng quen biết Thích Tiểu Thu, nàng ta đến sắp xếp việc chuyển cung ở Cảnh Ngọc cung, kỳ thực là Thụy Lan đặc biệt quan tâm Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ làm cung nữ nhiều năm như vậy, đối với những chuyện quanh co ở Trường Tín cung rất rõ ràng, vừa nghe đã hiểu ra.

Quả nhiên, nàng vừa nói xong, nụ cười của Liễu cô cô càng thêm rạng rỡ.

Nàng ta giới thiệu Cảnh Ngọc cung cho Thẩm Kinh Trĩ: "Thực thái phi nương nương vốn cũng là người có tính tình tốt, Cảnh Ngọc cung được chăm sóc rất tảo nhả, nhưng Thái Phi nương nương thích nhất là hoa lan, tiền viện trồng toàn hoa lan, nghĩ đến Chiêu Nghi còn trẻ, vẫn là hoa hải đường rực rỡ và hoa nhài thơm ngát thích hợp với người hơn."

Giọng nói của Liễu cô cô trong trẻo dễ nghe, rất êm tai.

"Hậu điện vốn là Mặc Bảo Các của Thực thái phi nương nương, còn bên kia vốn là tấm điện của Thành quận vương, sau này Thành quận vương mười tuổi chuyển ra ngoài thì bỏ trống, nhiều năm không có ai ở, bây giờ vừa hay sửa sang lại thành tấm điện cho Chiêu Nghi, toàn bộ đồ dùng đều thay mới, càng thích hợp để ở hơn."

"Mặc Bảo Các không hề động đến, bàn ghế giá sách đều còn nguyên, chỉ là sách trong đó Thực thái phi nương nương mang đi không ít, số còn lại đã được cất vào rương, nói là để lại cho Chiêu

Nghi."

Thẩm Kinh Trĩ vốn là cung nữ đọc sách bên cạnh Thái Hậu, tất nhiên là biết chữ nghĩa, chỉ là trình độ đến đâu, có thể ứng khẩu thành thơ hay không thì không ai biết.

Nhưng nàng nhất định là người biết đọc sách.

Vì vậy, cũng vừa hay nàng chuyển đến Cảnh Ngọc cung của Thục thái phi, Thục thái phi bèn để lại cho nàng những quyển sách mình đã đọc lúc trẻ.

Thẩm Kinh Trĩ nhận được niềm vui bất ngờ, lập tức cười tit mắt: "Thục thái phi nương nương thật chu đáo, biết ta thích đọc sách, còn ban tặng sách của mình cho ta, đợi sau khi ổn định, ta nhất định phải đến thỉnh an Thục thái phi nương nương."

Liễu cô cô cười gật đầu: "Theo lễ nghi nên như vậy."

"Thụy Lan cô cô dặn dò tạm thời đừng động đến Mặc Bảo Các, sau này cứ theo ý của Chiêu Nghi."

Câu này nói rất có ý tứ.

Nếu Thẩm Kinh Trĩ có thể trực tiếp làm chủ vị của cả hậu điện, đó chính là thời điểm nàng được phong tần, bất kể lúc đó có còn ở Cảnh Ngọc cung hay không, cũng là một lời chúc tốt lành.

Thẩm Kinh Trĩ cười cảm tạ nàng ta, rồi cùng nàng ta đi qua cửa thủy hoa ở giữa tiền điện và hậu điện, men theo hành lang đến hậu điện.

Hậu điện được bài trí tinh xảo hơn tiền điện. Xung quanh hành lang đều treo cung đăng, cây hoàng liên trong sân lá đang đỏ rực, toát lên vẻ mát mẻ của đầu thu. Dưới gốc hoàng liên có một bồn hoa, bên trong ngoài hải đường và hoa nhài, còn có hoa bướm đủ màu

sắc, càng thêm rực rỡ phú quý.

Cung đăng đều là đèn lưu ly Hoa Khai Phú Quý, nếu ban đêm thắp lên nhất định là ánh sáng rực rỡ, lưu ly lấp lánh.

Theo hướng tay Liễu cô cô chỉ, Thẩm Kinh Trĩ lập tức nhìn thấy cửa chính của hậu điện.

Lúc này tuy là đầu thu nhưng cái nóng vẫn chưa tan hết, trước cửa chính hậu điện có rèm lụa xanh, có thể nhìn thấy lờ mờ cảnh vật bên trong.

"Chiêu Nghi, vì hậu điện Cảnh Ngọc cung trước đây là nơi Thành quận vương từng ở, nên tất cả cửa sổ ngăn cách hai bên đều được thay bằng cửa sổ lưu ly, ban ngày không cần thắp đèn trong điện cũng rất sáng, Chiêu Nghi đọc sách cũng không hại mắt."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, cuối cùng cũng không nhịn được cười. Hóa ra cố tình sắp xếp cho nàng ở Cảnh Ngọc cung không phải vì gần Càn Nguyên cung, mà vì toàn bộ Cảnh Ngọc cung đều được thay bằng cửa sổ lưu ly, trông sạch sẽ và sáng sủa, ở bên trong cũng cảm thấy tâm hồn thư thái.

Thẩm Kinh Trĩ vịn tay Thích Tiểu Thu đi vào hậu điện, vừa vào là gian chính rộng năm cánh cửa, được bài trí giống như hậu điện Dục Khánh cung, chỉ là quy cách cao hơn, bài trí tinh xảo hơn, phía Tây còn có thêm đa bảo các, trên đó đều bày những vật phẩm trân quý.

Phía sau chủ vị có bình phong bằng bạch ngọc chạm trổ Bách Hoa Hí Điệp, hai bên là câu đối bằng gỗ tử đàn, phía dưới dựa vào tường có bình hoa và chậu hoa quả, vừa vào phòng đã toát lên vẻ rực rỡ sáng sủa.

Trong chậu hoa quả nhỏ có quả phật thủ và quýt, mùi thơm thanh mát tao nhã không hề nặng nề.

Bên trái vẫn treo rèm lụa xanh.

Liễu cô cô đặc biệt đi tới vén rèm lên, để Thẩm Kinh Trĩ xem qua tấm điện tường lai của mình.

Hậu điện Cảnh Ngọc cung cũng có bố cục gian chính, gian phụ, gian cuối. Từ gian chính đi vào là nhĩ thất, cạnh cửa sổ đặt giường La Hán và bàn trà, bên kia là án thư, giá sách cùng đa bảo các.

Từ gian phụ đi vào gian cuối, mới là tấm điện của Thẩm Kinh Trĩ.

Để cảm thấy rộng rãi, giữa gian phụ và gian cuối chỉ treo rèm châu, trước rèm châu đặt bình phong có bức tranh tứ quân tử Mai Lan Cúc Trúc, rẽ vào trong mới là giường có màn gấm thêu hạnh lâm xuân, bên cạnh giường là một bộ bàn ghế, bên còn lại là tủ đựng xiêm y và cái giá để bồn rửa mặt.

Toàn bộ hậu điện Cảnh Ngọc cung, đặc biệt là Tây trắc điện nơi Thẩm Kinh Trĩ ở gần như giống hệt với chỗ ở Dục Khánh cung, chỉ là rộng rãi hơn, sáng sủa hơn, đồ đạc bài trí cũng tao nhã hơn, trong phòng toàn bộ đều làm bằng gỗ tử đàn, nhờ tay nghề của các sư phụ ở Đốc Tạo Cục, nên không hề có cảm giác nặng nề, càng toát lên vẻ thư hương ngào ngạt, tinh xảo độc đáo.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần nhìn một cái là đã yêu thích nơi này.

"Liễu cô cô, đa tạ cô cô đã dụng tâm, cách bài trí Cảnh Ngọc cung này ta thực sự rất thích."

Thẩm Kinh Trĩ quay lại gian chính, trực tiếp ngồi lên ghế chủ vị, Thích Tiểu Thu liền tiến lên nắm lấy tay Liễu cô cô, nhét một hà bao nặng trĩu vào tay nàng ta.

"Cô cô, đã lâu không gặp, ta rất nhớ bánh đường trắng cô cô làm, đợi khi nào Cảnh Ngọc cung bớt bận rộn, ta sẽ đến thăm cô cô và biểu cô."

Liễu cô cô cười tí mắt: "Tốt tốt, cũng chỉ có Tiểu Thu cô nương

không chê tay nghề thô kệch của ta."

Liễu cô cô rất nhanh nhẹn, sau khi chào hỏi xong bèn hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Chiêu Nghi chuyển cung vất vả, nô tỳ xin phép không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, sau này nếu có gì phân phó, cứ bảo mấy tiểu nha đầu đến Thượng Cung Cục nói một tiếng, những gì nô tỳ làm được nhất định sẽ làm cho người."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười: "Được, cô cô là người nhanh nhẹn, ta cũng vậy."

Thích Tiểu Thu ân cần tiễn Liễu cô cô ra về, đợi khi tất cả đồ đạc của Thẩm Kinh Trĩ được chuyển đến, Cảnh Ngọc cung cũng dần dần yên tĩnh trở lại.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trong gian chính, lặng lẽ nhìn mấy cung nữ phía dưới. Thích Tiểu Thu vẫn luôn là cung nữ thân cận bên cạnh nàng, hiện giờ đã được thăng làm Tư Chúc, quản lý các cung nữ khác. Ngân Linh và Đồng Quả đều được thăng làm đại cung nữ, mỗi người được phân công một cung nữ nhất đẳng.

Thẩm Kinh Trĩ là Chiêu Nghi chính ngũ phẩm, trong cung của nàng có thể có một Tư Chúc, hai đại cung nữ, hai cung nữ nhất đẳng, hai cung nữ tam đẳng, hai cung nữ tạp dịch, hai thái giám.

Tính cả thảy đã hơn mười người.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn những cung nhân mới cũ phía dưới, cong môi cười: "Quy củ của Thẩm Kinh Trĩ ta, các người nghe cho kỹ đây."

"Nếu phạm lỗi, không cần cầu xin, đều đuổi hết."

Nàng vừa dứt lời, Thích Tiểu Thu liền quát lớn: "Nghe rõ chưa?"

Mọi người phía dưới đều quỳ xuống hành lễ: "Vâng, chúng nô tuân lệnh Chiêu Nghi."

Thanh âm Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng mềm mại, tràn đầy không khí vui mừng: "Phải như vậy chứ."

Trong số những cung nhân mới được đưa đến Cảnh Ngọc cung lần này, ngoài hai thái giám, bốn cung nữ còn lại đều do Thượng Cung Cục chọn ra, hai cung nữ nhất đẳng một người tên Hàn Lật Nhi, một người tên Lục Lộ, đều mười tám tuổi, cùng năm vào cung với Thẩm Kinh Trĩ.

Hàn Lật Nhi may vá thêu thùa rất giỏi, có chút danh tiếng ở Chiết Tú Sở, một tay thêu Tô Châu tinh xảo, điều nàng ta đến cho Thẩm Kinh Trĩ cũng là để sau này nàng không cần bận tâm lo chuyện y phục, có Hàn Lật Nhi thì kiểu dáng thêu thùa nào cũng làm được.

Còn Lục Lộ thì biết tính số sách.

Thụy Lan cô cô của Thượng Cung Cục quả thật là người có năng lực, hiện giờ Cảnh Ngọc cung của nàng không chỉ có chất nữ của Thụy Lan cô cô, mà ăn mặc ở đều được sắp xếp chu đáo, thật sự khiến người ta như tắm mình trong gió xuân, ấm áp vô cùng.

Còn hai thái giám kia thì không phải người của Thượng Cung Cục, người dẫn đầu năm nay đã qua nhược quán (khoảng hai mươi tuổi), mặt trắng không râu, trông lúc nào cũng cười toe toét, sinh ra đã có gương mặt tươi cười.

Hắn nhanh nhẹn quỳ xuống hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, cười nói: "Nô tài thỉnh an Chiêu Nghi, tiểu nhân tên Tiền Tam Hỉ, vốn là làm việc vặt dưới trướng Niên đại tổng quản, nghe nói Chiêu Nghi ở đây có tiền đồ tốt, liền xin đại tổng quản đến hầu hạ người."

"Chiêu Nghi cứ yên tâm, sau này cửa trước cửa sau tiểu nhân đều có thể canh giữ tốt, sẽ không để người phải lo lắng."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn gương mặt vui vẻ của hã, không khỏi cười: "Người có vài phần giống Niên đại tổng quản."

Tiền Tam Hỉ sờ sờ mặt mình, cười đáp: "Chiêu Nghi thật tinh mắt, lúc đại tổng quản dạy dỗ tiểu nhân cũng nói như vậy. Đây là cơ duyên của tiểu nhân."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, lại chỉ bảo thêm vài câu, rồi để họ tự đi làm việc.

Đợi mọi người lui xuống, Thích Tiểu Thu mới cùng Thẩm Kinh Trĩ đi xem mấy rương sách kia.

Lướt qua một lượt, những quyển sách Thục thái phi để lại cho nàng đều đã được phân loại, ngoài hai rương kinh sử tử tập, còn có một rương du ký thoại bản, đặc biệt nhất là còn có một quyển tạp thư, đủ loại kỳ thuật, cách dệt vải, chế tác...

Thẩm Kinh Trĩ lật xem, phát hiện ra hầu hết những quyển sách này Thục thái phi đều đã đọc qua, quả nhiên là tiểu thư khuê các xuất thân dòng dõi thư hương thế gia.

Giống như Thái Hậu, dù vào cung nhiều năm cũng không từ bỏ đọc sách.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thích Tiểu Thu cảm thán: "Thục thái phi quả thật là huệ chất lan tâm."

(Huệ chất lan tâm: nghĩa là một người có tố chất thanh tao như hoa huệ, tấm lòng trong sáng, cao quý như hoa lan.)

Thích Tiểu Thu phe phẩy quạt cho nàng, nhỏ giọng nói: "Chiêu Nghi có muốn đến cảm tạ Thục thái phi nương nương không? Nếu muốn đi thì nên đi sớm một chút, mấy hôm nữa Thái Hậu nương nương sẽ rời cung rồi."

Nếu đợi Thái Hậu rời cung rồi mới đi, quả thực không ổn lắm, Thẩm Kinh Trĩ uống một ngụm trà mới nói: "Ngày mai đi vậy."

"Người tự tay viết thiệp mời, sai người đưa đến Thọ Khang cung," Thẩm Kinh Trĩ dừng lại, có chút do dự, "Thục thái phi ở Thọ Khang cung đúng không?"

Hoàng Thượng đương triều hiếu thuận, cũng biết những vị Thái Phi cao cao tại thượng này không thể chen chúc trong cùng một cung thất, vì vậy đặc biệt sửa sang lại cả Thừa Nhân cung gần Từ Hòa cung và Thọ Khang cung thành tẩm cung của Thái Phi, Quý thái phi và Đức thái phi cùng ở Thừa Nhân cung mới sửa sang, Thục thái phi và Hiền thái phi thì ở Thọ Khang cung vốn có, tất cả các phi tần tiểu chủ khác cũng theo đó mà phân chia ở các phối điện của hai cung thất này, tuy có hơi chật chội hơn trước nhưng lại náo nhiệt hơn.

Bình thường các Thái Phi đều sống cảnh góa bụa, ngày thường cũng chẳng có thú vui gì, mọi người ở cùng nói chuyện với nhau, đánh mát chược cũng có thể giết thời gian.

Nhưng trước đây khi các Thái Phi chuyển cung thì nàng vẫn luôn ở Khôn Hòa cung, không để ý lắm, lúc này mới hỏi lại.

Thích Tiểu Thu đáp: "Vâng ạ, Thục thái phi nương nương ở tiền điện Thọ Khang cung, Hiền thái phi nương nương ở hậu điện Thọ Khang cung, hiện tại đại công chúa và Thành quận vương đều đã chuyển ra ngoài nên cũng khá rộng rãi."

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát, nói: "Ta nhớ lúc trước ban thưởng, bệ hạ có thưởng một thỏi mực Huy Châu, hình như là đồ cổ của Tẩy Bút Đường, lấy nó ra ngày mai đưa cho Thục thái phi."

Thích Tiểu Thu chưa bao giờ phản đối bất cứ quyết định nào của Thẩm Kinh Trĩ, nghe vậy chỉ nói đùa: "Chiêu Nghi cũng thật là bỏ được." Thỏi mực đó Thẩm Kinh Trĩ rất thích, còn đặc biệt mân mê

nửa ngày, bây giờ lại muốn lấy đi tặng người khác.

Thẩm Kinh Trĩ cười liếc nàng ấy: "Mực tốt thì thường có, nhưng ân tình tặng sách thì không thường có, tặng thỏi mực này thì quá nhẹ."

Nàng mới chỉ được phong làm Chiêu Nghi, gia sản chưa tích góp được bao nhiêu, lại là cô nhi, họ hàng ở quê nhà đều đã chết hết, ngoài ban thưởng của Thái Hậu và Hoàng Thượng thì không còn nguồn cung phụng nào khác.

Hiện giờ thứ duy nhất có thể mang ra tặng chính là thỏi mực này.

Sắp xếp xong chuyện ngày mai, Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, buổi trưa dùng một bữa cơm thịnh soạn, buổi chiều thì đi nghỉ trưa.

Ngủ một giấc trọn vẹn một canh giờ, Thẩm Kinh Trĩ mới lười biếng mở mắt. Ban ngày đầu thu vẫn oi bức, Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên giường một lúc, lau mồ hôi rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Cả buổi chiều nàng đắm chìm trong những quyển sách Thục thái phi để lại, vừa xem vừa liếc nhìn bốn rương lớn kia, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Bốn rương sách này đủ để nàng đọc đến sang năm, Thục thái phi nường nường thật tốt.

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được cười thành tiếng.

Đồng Quả đang nấu chè ngân nhĩ hạt sen bên cạnh, trong phòng thoang thoảng mùi thơm ngọt ngào của hoa bách hợp: "Sao Chiêu Nghi vui thế ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ lật trang sách, cười nói: "Vì cuộc sống có hy vọng."

Cửa sổ lưu ly của Cảnh Ngọc cung thật sự rất trong suốt, Thẩm Kinh Trĩ ngồi dựa vào giường La Hán cạnh cửa sổ đọc sách, ánh nắng chan hòa theo khung cửa sổ len vào chiếu sáng khắp gian phòng.

Thẩm Khinh Trĩ nói: "Nếu đến mùa đông trong phòng chắc cũng sẽ không quá lạnh, ban ngày trời nắng, có thể sưởi ấm giường La Hán."

Đồng Quả liền cười nói: "Vậy thì tốt quá, đợi đến mùa đông, chúng ta nướng hạt dẻ trong gian chính, ngon lắm ạ."

"Ồ ham ăn," Ngân Linh điểm nhẹ vào trán nàng ấy, trên tay đang may vá, sửa lại một chiếc dây buộc tóc cho Thẩm Khinh Trĩ, "Chiêu Nghi, độ dài này đã được chưa ạ?"

Thẩm Khinh Trĩ nhìn một cái, thấy cũng được bèn khen mỗi người bọn họ một câu.

Đúng lúc chủ tớ mấy người trong phòng đang vui vẻ, thì ngoài cửa vang lên giọng nói của Tiền Tam Hỉ: "Giản Nghĩa công công từ Càn Nguyên cung đến."

Tay cầm sách của Thẩm Khinh Trĩ khẽ dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn Thích Tiểu Thu, trong mắt Thích Tiểu Thu lại ẩn chứa vui mừng

"Chiêu Nghi, Giản Nghĩa công công bây giờ là tổng quản Kinh Sự Phòng, hẳn đích thân đến Cảnh Ngọc cung chắc chắn là vì chuyện thị tẩm."

Ánh mắt Thẩm Khinh Trĩ chợt loé lên chút kinh hỉ.

Trước đây ở Xuân Cảnh Uyển, vì tiên đế bệnh nặng nên Tiêu Thành Dục không tiện thị tẩm phi tần, hiện tại cuối cùng cũng đã qua quốc tang, cần phải bắt đầu thị tẩm hậu cung.

Chỉ là không ngờ, lại bắt đầu từ Cảnh Ngọc cung của nàng. Điều này cũng có nghĩa là thái độ của Tiêu Thành Dục đối với Tô Dao Hoa vẫn không thay đổi, cũng có nghĩa là nàng sẽ không ở lại vị trí Chiêu Nghi quá lâu.

Thẩm Khinh Trĩ luôn biết mình muốn gì, đã nguyện ý tận tâm tận lực vì hai mẫu tử Tô Dao Hoa, thì phải làm tốt nhất, đương nhiên cũng phải nhận được những điều tốt nhất.

Với năng lực của nàng muốn leo lên phi vị cũng không khó.

Thẩm Khinh Trĩ khẽ cười, trong mắt tràn đầy ý cười, thấy nàng vui vẻ như vậy, mọi người trong phòng càng thêm vui mừng, ai nấy đều đứng lên dọn dẹp nhã thất, Thích Tiểu Thu thì dìu Thẩm Khinh Trĩ ra gian chính.

Trong chớp mắt, Giản Nghĩa đã đến trước gian chính. Hắn hành lễ với Thẩm Khinh Trĩ trước, mới cười nói: "Chiêu Nghi, vừa rồi bệ hạ có chỉ, hôm nay Thẩm chiêu nghi của Cảnh Ngọc cung thị tẩm, bệ hạ sẽ đến dùng bữa tối vào lúc chạng vạng, đến lúc đó Ngự Thiện Phòng sẽ đưa ngự thiện đến, nếu chiêu nghi muốn ăn gì, cứ nói với nô tài."

Thẩm Khinh Trĩ cũng cười tươi, nàng bảo Thích Tiểu Thu ban thưởng: "Làm phiền Giản công công rồi, chúng ta đều là người quen cũ, sau này đến không cần phải khách sáo như vậy."

Giản Nghĩa quỳ xuống: "Tạ Chiêu Nghi ban thưởng."

Thẩm Khinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Bây giờ đúng là mùa thu khí trời mát mẻ, không biết cua đã béo chưa, nếu Ngự Thiện Phòng có, vậy ta muốn gọi một món cua sốt cam, nghe nói rất thanh ngọt, vẫn chưa có phúc được nếm thử."

Sợ nàng không gọi món, nụ cười trên mặt Giản Nghĩa càng thêm rạng rỡ: "Có ạ, có ạ, hồ Phong Trạch vừa đưa đến hai sọt cua lớn, hôm nay sẽ làm cua sốt cam cho Chiêu Nghi nếm thử, đảm bảo người sẽ thích."

Nói xong, Giản Nghĩa khẽ liếc nhìn cách bài trí của Cảnh Ngọc cung, thấy trong phòng sạch sẽ sáng sủa, hương hoa quả thoang thoảng,

bài trí tao nhã nhưng không kém phần náo nhiệt, vô cùng ổn thỏa.

Bài trí như vậy, không cần hẳn phải chỉ điểm thêm.

Lần này Giản Nghĩa không nói gì thêm, hành lễ cáo lui.

Thẩm Khinh Trĩ ngồi trong gian chính một lúc, không khỏi cười tít mắt: "Nghe nói của hồ Phong Trạch thật chắc, gạch đây, hôm nay có lộc ăn rồi."

Ngự Thiện Phòng làm việc không cần Thẩm Khinh Trĩ phải dặn dò thêm, nàng không sai người đến Ngự Thiện Phòng lấy rượu gừng, chỉ bảo cung nữ tạp dịch quét dọn lại sân một lần nữa.

Trở về tấm điện, Thẩm Khinh Trĩ đưa mắt nhìn quanh điện, cuối cùng dừng lại ở giường.

Nàng chớp mắt gọi Ngân Linh: "Đi thay một bộ đệm chăn bằng gấm Tứ Hợp Như Ý, sau này bệ hạ đến đều dùng bộ đó."

Ngân Linh vâng dạ, lập tức dẫn người đi làm.

Đợi khi cả Cảnh Ngọc cung đều bận rộn, Thẩm Khinh Trĩ mới ngồi xuống trong nhã thất, nàng yên lặng một lúc, mới mơ màng nhớ đến dáng người cao lớn và dung mạo tuấn tú của Tiêu Thành Dục.

Trong lòng không khỏi cảm thán.

Không ngờ hai kiếp làm người, nàng lại có cơ hội được thưởng thức mọi mỹ nam tuyệt sắc trên đời. Cũng chẳng rõ ông trời là bạc đãi hay ưu ái nàng, nhưng kể từ khi trở thành Thẩm Thái, mỗi ngày trôi qua đều khiến nàng vui vẻ không thôi.

Thích Tiểu Thu thấy nàng lại lén cười một mình, nhưng cũng không hỏi có phải nàng khuyh mộ Hoàng Thượng hay không, chỉ nhẹ giọng nhắc nhở: "Chiêu Nghi, chúng ta phải cẩn thận một chút, chớ để bọn cung nhân tạp dịch nhìn thấy."

Thẩm Kinh Trĩ lại cười: "Để họ thấy thì càng hay chứ."

Thích Tiểu Thu hơi ngạc nhiên.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ vỗ tay nàng ấy, nhấp một ngụm trà nhài, mỉm cười nói: "Tất nhiên phải để người khác biết, Thẩm Kinh Trĩ ta một lòng hướng về bệ hạ, yêu mến người vô bờ, trong tâm can chỉ có người mà thôi. Nếu bệ hạ hiểu được lòng ta, rồi ban cho ta ân sủng, chẳng phải là viên mãn sao? Người hiểu chưa?"

Thích Tiểu Thu ngẩn ra, một lát sau mới sực tỉnh, vội nói: "Chiêu Nghi, là nô tỳ nông cạn rồi."

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu, cầm sách lên tiếp tục đọc.

Chớp mắt đã đến chiều tối. Thẩm Kinh Trĩ gấp sách lại, để Thích Tiểu Thu xoa bóp vai, sau đó mới nghe bên ngoài cung trở nên rộn ràng.

"Lại bận rộn chuyện gì nữa vậy?"

Thích Tiểu Thu đáp: "Chiêu Nghi, vừa rồi Ngự Thiện Phòng mang đến hoa quả tiến cống mới nhập cung: nào là nho từ Long Châu, táo ngọt, mía, lại có cả dứa và dừa từ phương Nam, mời Chiêu Nghi chọn dùng."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Không tệ. Bảo Đồng Quả làm mấy món như bánh dứa nếp, bánh táo, thạch nho pha lê. Ngày mai vừa hay mang biếu Thục thái Phi, phần còn lại thì chia đều cho mọi người trong cung, ai nấy cùng vui."

Nàng vừa nói xong, cả cung liền rộn rã hẳn lên, tiếng cười nói râm ran.

Trong không khí náo nhiệt ấy, Tiêu Thành Dục bất ngờ xuất hiện tại

Cảnh Ngọc cung. Hắn không truyền báo rầm rộ, cứ thế để ngự giá trực tiếp bước qua cổng thùi hoa. Tiền Tam Hỉ đứng canh cổng vội quỳ xuống hành lễ, lớn tiếng hô: "Cung nghênh bệ hạ."

Theo tiếng hô vang, Thẩm Kinh Trĩ khoác lên mình bộ cung trang màu đỏ thắm thêu hoa văn mây ngũ sắc, từ nội thất nhẹ nhàng bước ra. Nàng như cánh bướm xuân tung tăng qua vườn hoa, từng bước nhẹ nhàng tựa như đập trên đầu ngón tay người khác mà đi.

"Tham kiến bệ hạ," Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, giữa hai hàng lông mày là bông mẩu đơn vàng đỏ rực rỡ, "bệ hạ vạn phúc."

Khi ngẩng đầu lên, nàng khẽ nở nụ cười ngọt ngào với Tiêu Thành Dục.

Tất cả nỗi bức dọc trong lòng hắn phút chốc tan biến.

Hắn thầm nghĩ: Quả nhiên chọn Cảnh Ngọc cung là chính xác. Cảnh Ngọc cung là một nơi thoáng đãng sạch sẽ, bài trí thanh nhã mà trang trọng.

Trong hoa viên chỉ có những cây hải đường đầy màu sắc đung đưa trong gió, ánh hoàng hôn nhuộm sắc vàng cam, thoảng đâu đó là hương nhài ngọt ngào lan tỏa.

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ trước mặt Tiêu Thành Dục, rồi từng bước tiến lại gần.

Búi tóc mẩu đơn chỉnh tề, mái tóc chỉ cài một cây trâm hải đường khảm hồng ngọc, không thêm bất kỳ món trang sức nào khác. Bên tai nàng còn cài một đoá hải đường nhỏ xinh, cánh hoa căng mọng như sắp nhỏ xuống giọt sương, làm nổi bật gương mặt quyến rũ, tràn đầy phong tình.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, ánh mắt hai người giao nhau trong ánh tà dương, tựa như tia lửa ái tình lặng lẽ bùng

cháy, vẫn vương chẳng dứt.

Đôi môi nàng khẽ nhếch, cánh môi tô son đỏ như đoá hoa, giọng nói mềm mại dịu dàng cất lên: "Bệ hạ, Cảnh Ngọc cung này thật tốt," nàng càng bước tới gần hơn, đến khi gần như đối diện hẳn, "tần thiếp rất thích. Đa tạ bệ hạ ban thưởng."

Tiêu Thành Dục khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Ánh mắt băng lãnh dừng lại ở nét kiều diễm giữa đôi mày nàng, từ điểm hoa vàng rực rỡ lướt xuống sống mũi cao thanh tú, rồi cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ thắm.

Khoảng cách giữa họ rất gần, hẳn gần như nhìn rõ cả những đường nét mịn màng trên cánh môi nàng. Hương thơm Tứ Hợp quen thuộc phảng phất quanh mũi hẳn, nhưng xen lẫn vào đó còn có chút ngọt ngào tựa hương quả chín.

Tất cả vẻ lạnh lùng trong ánh mắt Tiêu Thành Dục biến mất. Hắn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon gọn của nàng. Thấm Khinh Trĩ mềm mại tựa không xương, khẽ kêu một tiếng, cả người ngã vào lồng ngực vững chắc của hắn.

"Bệ hạ, người làm tần thiếp giật mình đấy." Nàng khẽ tựa vào hắn, giọng nói êm như nước.

Tiêu Thành Dục chỉ "hừ" nhẹ, vòng tay ôm nàng bước vào tấm điện.

"Thực mẫu phi là người thanh tao, chắc nàng cũng sẽ thích nơi này," hắn thấp giọng nói, "sao lại ngọt thế này?"

Thấm Khinh Trĩ hiểu hẳn nói về hương quả trong đại điện, khuôn mặt khẽ đỏ: "Tần thiếp thấy trong điện có quả cồng, bèn sai người đến Ngự Thiện Phòng lấy phật thủ và cam về để xông hương cho nội điện."

Tiêu Thành Dục vốn không thích đồ ngọt, nhưng quả cồng trong

điện lại rất nhỏ, mùi hương ngọt dịu, vừa đủ khiến hần không cảm thấy khó chịu.

Hương ngọt nhẹ hòa với mùi hương Tứ Hợp độc đáo của nàng, khiến người khác không thể quên.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên cạnh hần, đích thân pha trà, dịu dàng hỏi: "Bệ hạ vừa xong việc mà đến đây sao? Có cần truyền thiện ngay không?"

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Ừ, Niên Cửu Phúc, truyền thiện đi."

Vừa nghe hần hạ lệnh, cả Cảnh Ngọc cung lập tức nhộn nhịp.

Ngự Thiện Phòng đã chuẩn bị sẵn ở tiền viện, nghe thấy lệnh liền bắt đầu bày biện.

Từ khi Đại Sở lập quốc, hoàng tộc luôn được răn dạy nghiêm khắc để tránh xa thói xa hoa lãng phí. Dẫu không cấm triệt để, nhưng gia huấn của Cao Tổ hoàng đế lập quốc vẫn được lưu truyền đến nay.

Ngay từ khi còn là đại hoàng tử, Tiêu Thành Dục đã bận rộn không ngơi tay. Không chỉ phải đọc sách, tập võ, hần còn phải theo phụ hoàng thượng triều. Sau khi làm Thái Tử, tiên đế lâm bệnh, hần vừa phải thay vua chấp chính vừa duy trì việc học, mỗi ngày chỉ ngủ được ba canh giờ. Thời gian chẳng đủ, nói gì đến xa xỉ.

Đến khi tự mình lên ngôi, dẫu quốc tang đã qua, thói quen cần kiệm từ xưa đã ăn sâu vào xương tủy, khiến hần càng không dễ thay đổi. Nếu tiêu xài hoang phí chẳng phải là phụ lòng giáo dưỡng của phụ hoàng mẫu hậu hay sao?

Vì vậy, bữa ăn mỗi ngày của hần chỉ có bốn món nguội, sáu món nóng, thêm tám loại điểm tâm. Những thứ ấy trong mắt hần vẫn là thừa thãi, nhưng nếu quá đơn giản thì lại không hợp với thể diện hoàng gia. Để người ngoài bàn tán Đại Sở quốc lực suy yếu cũng là

điều hẳn không mong muốn.

Hôm nay đến lượt Thẩm Kinh Trĩ thị tẩm, Cảnh Ngọc cung cách Càn Nguyên cung không xa, Tiêu Thành Dục cũng không muốn nàng phải vất vả đến Càn Nguyên cung, nên trực tiếp đi bộ sang Cảnh Ngọc cung, tiện thể cùng dùng bữa tối.

Vì vậy bữa tối hôm nay ở Cảnh Ngọc cung được chuẩn bị cho hai người.

Niên Cửu Phúc biết tính tình của Tiêu Thành Dục, chỉ dặn chuẩn bị thêm phần của Hoàng Thượng, còn phần của Thẩm Kinh Trĩ đều được thay bằng hoa quả theo mùa.

Đợi đến khi bàn ăn được bày biện xong, Thẩm Kinh Trĩ lại sai cung nữ của mình dâng lên bánh dứa và thạch nho vừa mới làm, Niên Cửu Phúc trong lòng thầm khen mình đã làm đúng.

Quả nhiên Thẩm chiêu nghi được Hoàng Thượng sủng ái cũng có lý do, nàng thông minh, không chỉ biết quan tâm săn sóc mà còn xinh đẹp như tiên nữ, ai mà không thích cho được?

Tiêu Thành Dục nhìn những món ăn trên bàn, thấy thêm phần của Thẩm Kinh Trĩ dâng lên, trên mặt dần dần hiện lên ý cười.

"Nho năm nay đã chín rồi," Tiêu Thành Dục nói, "Nàng đúng là biết hưởng thụ."

Hai mắt Thẩm Kinh Trĩ long lanh, cười duyên dáng, tự tay gấp một miếng thạch nho cho Tiêu Thành Dục: "Hoàng Thượng thử xem, cũng phải đa tạ Hoàng Thượng ban thưởng, tần thiếp mới được ăn nho mới năm nay."

Thạch nho làm không quá ngọt lại thanh mát, Tiêu Thành Dục ăn một miếng, không khỏi giãn đôi mày.

Thẩm Khinh Trĩ dịu dàng nói: "Hoàng Thượng, năm nay mưa thuận gió hòa nên nho mới ngọt như vậy, sau này mỗi khi Hoàng Thượng bận rộn, nhờ Niên công công bóc cho Hoàng Thượng vài quả nho, vừa thanh nhiệt lại nhuận giọng."

Niên Cửu Phúc nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của Tiêu Thành Dục, không khỏi thầm khâm phục Thẩm Chiêu nghi khéo ăn khéo nói.

Tiêu Thành Dục: "Dùng bữa thôi."

Thẩm Khinh Trĩ đáp: "Vâng."

Hai người bắt đầu dùng bữa tối.

Bữa tối hôm nay có tính đến khẩu vị của Thẩm Khinh Trĩ, đặc biệt làm một món thịt lợn chiên chua ngọt, lại thêm một món tôm xào với bách hợp, thái giám hầu thiện rất biết cách hầu hạ, bày tất cả những món Thẩm Khinh Trĩ thích ăn đến trước mặt nàng.

Còn Tiêu Thành Dục, hẳn không có món gì đặc biệt ưa thích, cũng chưa bao giờ nói mình thích ăn gì. Nhưng hẳn không nói, không có nghĩa là Niên Cửu Phúc thân cận hầu hạ không biết.

Thẩm Khinh Trĩ thấy Niên Cửu Phúc thỉnh thoảng lại gắp gân nai hầm nhừ cho Tiêu Thành Dục, lại múc cho hẳn một bát canh mướp nấu sò điệp.

Thẩm Khinh Trĩ ghi nhớ những chi tiết này, sau đó lấy món cua nhồi cam, cũng đẩy một bát đến bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Cua nhồi cam nhìn bên ngoài giống như một quả cam đặt trong bát sứ trắng, trông rất đáng yêu, mở nắp ra, bên trong là thịt cua trắng nõn xen lẫn màu cam, hương thơm ngào ngạt.

Thẩm Khinh Trĩ cười tươi, vui vẻ nói: "Hoàng Thượng mau thử xem, đây là món tần thiếp đặc biệt gọi, muốn biết món này rất cuộc có

mùi vị gì."

Thấy nàng vui vẻ như vậy, dù đã ăn cua nhồi cam vô số lần, Tiêu Thành Dục cũng không nhịn được mà cùng nàng mong chờ.

Thẩm Kinh Trĩ dùng thìa bạc nhẹ nhàng xúc một thìa, cẩn thận đưa vào miệng, ngay lập tức hương thơm ngọt ngào của thịt cua len vào cổ họng, trên đầu lưỡi nàng như bùng nổ hương vị tươi ngon nhất. Thịt cua vô cùng mềm mại hòa quyện với tép cam, trong sự mềm mại lại thêm phần giòn tan mọng nước, vô cùng ngon.

Thẩm Kinh Trĩ ăn đến nỗi gương mặt tràn đầy hạnh phúc, nàng không nhịn được ăn hết cả một bát cua nhồi cam, rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Thành Dục cũng không nhận ra, mình đã vô thức ăn hết cả bát cua.

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Tiêu Thành Dục hỏi: "Thích đến thế sao?"

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, mỉm cười ngọt ngào với Tiêu Thành Dục: "Vâng ạ, tần thiếp rất thích. Ước mơ của tần thiếp là được ăn hết những món ngon trên đời, hôm nay được nếm thử một món, đương nhiên là rất vui."

Trong đôi mắt phượng của Tiêu Thành Dục lóe lên một tia cảm xúc khác thường, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng biến mất, cuối cùng hắn chỉ gắp một miếng vịt quay bát bửu cho Thẩm Kinh Trĩ: "Thích thì ăn thêm một chút, món này ai làm ngon?"

Hắn hỏi thái giám hầu thiện.

Thái giám vội vàng đáp: "Bẩm Hoàng Thượng, món này Triệu ngự trù ở Ngự Thiện Phòng làm là ngon nhất ạ."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Truyền khẩu dụ của trẫm, sau này nếu Thẩm chiêu nghi muốn dùng món này, thì cứ gọi hắn ta đến hầu hạ."

Thái giám hầu thiện vội đáp: "Vâng ạ."

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng tạ ơn: "Tạ ơn Hoàng thượng."

Tiêu Thành Dục không để ý, tiếp tục dùng bữa. Hắn không câu nệ cuộc sống xa hoa, đối với ăn mặc kỳ thực cũng không quá kén chọn, nhưng lại rất biết ăn.

Thẩm Kinh Trĩ mới ăn xong một bát cơm, Tiêu Thành Dục đã ăn hết hai bát, lúc này đang ăn hai cái bánh bao nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ có thể chậm lại, bắt đầu chậm rãi ăn từng hạt lạc trong món rau chân vịt xào lạc. Ăn một hạt nhai nửa ngày, rồi từ từ nuốt xuống, sau đó mới ăn hạt tiếp theo.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn nàng một cái: "Sau này không cần phải ngồi bồi thiện, không cần câu nệ nhiều quy củ như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ tạ ơn, đặt đĩa xuống, bưng chén trà lên từ từ nhấp nháp.

Không cần ngồi bồi thiện nhưng người không được rời đi, chỉ có thể ngồi bên cạnh chờ Tiêu Thành Dục ăn xong.

Thẩm Kinh Trĩ nhấp từng ngụm trà nhỏ, vô thức đưa mắt nhìn Tiêu Thành Dục. Hắn có một dung mạo tuấn tú, được thừa hưởng tất cả những ưu điểm của phụ mẫu thân sinh, đôi lông mày dài, mắt phượng sâu thẳm, dưới đôi mắt ấy là sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng.

Nếu hắn cũng ôn hòa dễ gần như Hoảng Trị Đế thì đúng là công tử nho nhã lịch thiệp, chỉ tiếc hắn luôn lạnh lùng, ít khi cười nói, nhưng lại càng toát lên vẻ phong thần tuấn tú, cốt cách thanh cao.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ không nhìn được mà lưu luyến trên gương

mặt hần. Từ đôi mắt nhìn đến sống mũi, rồi từ sống mũi nhìn đến đôi môi mỏng.

Đúng lúc này, đôi mắt phượng sâu thẳm của Tiêu Thành Dục đột nhiên ngược lên, nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ không hề hoảng hốt, nàng thậm chí còn nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ quả thật tuần tú, khiến người ta tâm duyệt."

Tiêu Thành Dục thản nhiên nhìn nàng một cái, cũng không nói gì thêm, chậm rãi ăn xong miếng cuối cùng rồi mới buông đũa.

Hoàng Thượng dùng xong bữa tối, thái giám hầu thiện vội vàng tiến lên, dẫn theo các thái giám thu dọn bàn ăn.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên cạnh bóc quýt: "Bệ hạ ăn một miếng quýt giải ngấy ạ."

Nàng bóc một quả, vươn tay định đưa cho Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn nàng một cái nhưng không nhận lấy.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ lóe lên, liền nghiêng người về phía trước đưa quả quýt đến bên môi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ thử xem?"

Tiêu Thành Dục lại nhìn nàng, rồi mới hé miệng ăn hai múi quýt kia.

Quýt rất ngọt.

Tiêu Thành Dục ăn quýt xong, đứng dậy nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Ra sân đi dạo một chút."

Thẩm Kinh Trĩ liền đứng dậy, đến gần Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay hần. Hai người cứ như phu thê đã thành thân nhiều năm, tay trong tay, vai kề vai, cùng nhau dạo bước trong sân rộng của Cảnh Ngọc cung.

Hai người yên lặng đi được một lát, Tiêu Thành Dục mới lên tiếng: "Hôm qua, viện phán Hàn Lâm Viện là Tưởng Duy dâng tấu, nói hiện nay trong triều nếu chỉ dựa vào khoa cử để chọn người tài, e rằng sẽ bỏ sót những nhân tài toàn năng. Ví như con cháu của những thế gia đại tộc, từ nhỏ đã được học cầm kỳ thi họa, lớn lên cái gì cũng tinh thông, nhưng lại không am hiểu thể lệ khoa cử, thật uổng phí nhân tài."

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng lắng nghe Tiêu Thành Dục nói, không hề chen ngang.

Tiêu Thành Dục tiếp tục: "Ngoài ra còn có mười ba quan viên lớn nhỏ của sáu bộ cùng liên danh, dâng tấu chương nói về nhược điểm của việc tuyển chọn nhân tài, yêu cầu mở lại chế độ âm sĩ, để trong triều có thêm nhiều trạng nguyên xuất thân từ những gia đình quyền quý."

Giọng nói của Tiêu Thành Dục rất nhẹ, cũng rất lạnh.

Hắn nói xong những điều này, cúi đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Hắn không hỏi nàng nhìn nhận việc này như thế nào, chỉ nói: "Vài ngày nữa mẫu hậu sẽ xuất cung, nửa năm sau mới về Trường Tín cung, những người đó e rằng sẽ liên tiếp bày ra trò hay."

Lúc này hắn mới hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "Nàng đã chuẩn bị xong chưa?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thành Dục chớp chớp mắt, rồi đột nhiên nhón chân lên, nhẹ nhàng in một nụ hôn vừa mềm mại vừa ấm áp lên má hắn.

Sau đó nàng khẽ nói bên tai Tiêu Thành Dục: "Nếu thiếp nói sợ hãi, chẳng lẽ bệ hạ sẽ rời đi tối nay sao?"

Giọng nói của nàng như muốn len lỏi vào tận đáy lòng Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ nữ bỏ tần thiếp sao?"

Chương 41: Ấm áp

Tiêu Thành Dục không hề ngạc nhiên trước những lời của Thẩm Kinh Trĩ, hần rũ mắt xuống nhìn đôi môi đỏ mọng vừa được tô son của nàng, đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười của Tiêu Thành Dục như hoa xuân nở rộ, vẻ lạnh lùng trên mặt hần tan biến trong nháy mắt, khiến lòng người ấm áp.

Thẩm Kinh Trĩ lại bị nụ cười của hần làm cho lóa mắt. Nhưng nàng còn chưa kịp phản ứng gì, thì Tiêu Thành Dục đã cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi ấm áp của nàng.

Hơi thở của Thẩm Kinh Trĩ như ngừng lại.

Trên người Tiêu Thành Dục chỉ có mùi long diên hương trầm lắng, thoang thoảng, rất dễ chịu.

Còn hương vị trong miệng hần, dĩ nhiên chỉ còn lại mùi quýt mà nàng vừa dứt cho hần. Hơi ngọt, hơi chua, cũng hơi chát.

Nhưng quýt rất ngon, nụ hôn này cũng có chút ngọt ngào.

Tiêu Thành Dục một tay ôm lấy eo nàng, khóa chặt nàng trong vòng tay mình, thân thể cao lớn cường tráng của nam nhân trẻ tuổi bao phủ lấy nàng, khiến Thẩm Kinh Trĩ toát ra một lớp mồ hôi mỏng trong làn gió đêm.

Lồng ngực hần quá nóng bỏng, gần như thiêu đốt khuôn mặt nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vô thức chống tay lên ngực Tiêu Thành Dục, nàng nhẹ nhàng đẩy ra, phát hiện lồng ngực đối phương vừa rộng vừa

ấm, căn bản không đẩy ra được.

"Hừ." Thẩm Kinh Trĩ cố gắng hừ một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, âm thanh của nàng đã bị tiếng cười của Tiêu Thành Dục nuốt chửng.

Hai người ôm hôn nhau bên cạnh cửa thùy hoa vắng vẻ, cung nhân lặng lẽ nấp sau cây hoàng liên, chỉ có ánh trăng sáng tỏ và làn gió đêm dịu dàng như đang gửi đến sự quan tâm.

Mãi đến khi Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy khó thở, nàng mới khẽ dăm vào ngực Tiêu Thành Dục, hắn mới lưu luyến buông nàng ra.

Gương mặt Thẩm Kinh Trĩ đỏ ửng, không phải vì xấu hổ, mà là vì bị hân hôn đến nghẹt thở, nàng cố ý trừng mắt nhìn hắn một cách hung dữ.

Nhưng ánh mắt này của nàng, từ ánh mắt đến hàng lông mày đều là vẻ đẹp tuyệt trần, sóng mắt lưu chuyển, phong tình vạn chủng.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng xinh đẹp như vậy, trong lòng dâng lên những cảm xúc khó tả.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, cuối cùng mới nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, giọng nói trầm thấp: "Nàng muốn tắm rửa không?"

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, lần này thì thật sự có chút xấu hổ, da mặt có dày đến đâu, lần đầu tiên giữa hai người cũng vẫn có chút ngượng ngùng.

Nàng cúi đầu cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà tự mình thoát khỏi vòng tay hắn, chạy về phía tắm điện, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng yêu kiều.

Đợi đến khi nàng đứng trước rèm lụa xanh của tắm điện, trên đầu là

ánh đèn lưu ly sáng rực, trên mặt là một mảnh xuân sắc.

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, nhìn Tiêu Thành Dục từ xa. Ánh mắt đó vô cùng câu hồn, ngay cả nam nhân lạnh lùng như Tiêu Thành Dục cũng bị nàng quyến rũ đến mức bước về phía trước hai bước, đợi đến khi hoàn hồn, đã theo nàng chậm rãi đi về phía tấm điện.

Từng bước, từng bước một, như có tiếng chuông vang lên, lại như muốn lao vào giấc mộng đẹp.

Tiêu Thành Dục khựng lại một chút, nhưng ngay sau đó không do dự nữa, sai bước đi vào tấm điện.

Buổi tối hai người tắm riêng, Niên Cửu Phúc sai người mở Đông phối điện đối diện, Tiêu Thành Dục tắm rửa qua loa bên đó xong liền xõa tóc đi ra ngoài chờ.

Thẩm Kinh Trĩ tắm rửa rất chậm, đợi đến khi nàng tắm xong, tóc của Tiêu Thành Dục cũng đã gần khô, được Niên Cửu Phúc dùng dây buộc lại, lỏng lẻo buông xuống sau gáy.

Thẩm Kinh Trĩ không mặc bộ y phục lúc dùng bữa tối nữa, nàng thay một bộ trung y trắng tinh, tay áo và vạt áo đều thêu hoa lan thanh nhã, càng tôn lên khuôn mặt mộc thanh tú tuyệt trần của nàng.

Cánh cửa chạm khắc hoa văn kéo kẹt mở ra, Thẩm Kinh Trĩ đứng sau bức rèm che màu ngọc bích, khẽ hành lễ với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, đã để người đợi lâu."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Tiêu Thành Dục, cả hai đều thấy được ý xuân trong mắt đối phương.

Tiêu Thành Dục buông cuốn sách chưa lật một trang xuống, chậm rãi đứng dậy, từng bước đi đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay về phía hân: "Bệ hạ, mời."

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau qua bức rèm châu, mang theo hơi ấm vô song.

Rèm châu đóng đưa, ánh nến lay động, Tiêu Thành Dục bước qua cánh cửa chạm khắc, theo nàng từng bước đi vào tấm điện.

"Chiêu Nghi, mời."

Trong màn giường, Tiêu Thành Dục mỉm cười nói với Thẩm Kinh Trĩ câu cuối cùng.

Ngay sau đó, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy một trận cuồng phong bão táp, bên tai nàng ngoài tiếng thở dốc nặng nề, không còn nghe thấy gì khác. Dù nàng đã mệt, đã kiệt sức, cố gắng khuyên can nhưng người kia vẫn không ngừng nghỉ.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ nhớ giữa chừng đã gọi nước một lần, nàng tưởng rằng sẽ được nghỉ ngơi, kết quả Tiêu Thành Dục vẫn không chịu buông tha.

Cơn lửa tích tụ mấy tháng trời dường như đều trút lên một mình nàng, hết lần này đến lần khác giày vò nàng.

Cuối cùng Thẩm Kinh Trĩ thực sự chịu không nổi, nàng vừa mệt vừa buồn ngủ, chỉ đành mơ hồ nói: "Bệ hạ, còn phải lên triều sớm."

Tiêu Thành Dục thở hắt hển bên tai nàng: "Chiêu Nghi nhầm rồi, ngày mai nghỉ triều."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Lần này Thẩm Kinh Trĩ thật sự muốn khóc, nàng đột nhiên hiểu ra, chộc ai cũng được, chớ chộc vào nam nhân trẻ tuổi nhìn cả năm

trời.

Người chịu thiệt chính là cái eo của nàng.

Nhưng Tiêu Thành Dục cũng không phải kẻ không biết tiết chế, thấy mặt Thẩm Kinh Trĩ đỏ ửng, giọng nói cũng yếu ớt đi, lúc này mới chịu tha cho nàng.

Lần này tắm rửa đơn giản, quả thực là lần cuối cùng.

Chờ đến khi mọi việc kết thúc, hai người nằm song song trên giường, Thẩm Kinh Trĩ lười biếng ngáp một cái: "Bệ hạ, ngủ ngon."

Tiêu Thành Dục quay đầu nhìn nàng, giúp nàng chỉnh lại gối, vuốt phẳng những sợi tóc mai bên má: "Kinh Trĩ, ngủ đi."

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ nở nụ cười ngọt ngào, nàng nghiêng đầu nép vào bờ vai rộng lớn của hắn, ngay sau đó liền ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này, hai người đều ngủ rất say.

Không nói đến Thẩm Kinh Trĩ mệt mỏi rã rời, ngay cả Tiêu Thành Dục vốn luôn cảnh giác cũng ngủ say. (Ừa, thế H của tui đâu?

Người đánh thức hắn không phải giọng nói của Niên Cửu Phúc, mà là tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ.

Chim hoàng oanh bay lượn hót líu lo trên cây hoàng liên trong sân, đánh thức vị Hoàng Đế trẻ tuổi.

Tiêu Thành Dục đột ngột mở mắt, đập vào mắt là màn che xa lạ, trên màn thêu hình chim én bay lượn trong rừng mơ, vui tươi sống động.

Bên tai hắn là tiếng ngáy khe khẽ.

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt ngủ say vô tư vô lo của Thẩm Kinh Trĩ.

Lúc ngủ nàng ngoan ngoãn hơn lúc thức nhiều, không tỉnh quái lạnh lợi, không thông minh đoan trang, cũng không quyến rũ mê người như vậy, ngược lại có chút ngây thơ như hài tử.

Tiêu Thành Dục có chút ngẩn ngơ. Hắn đột nhiên phát hiện, Thẩm Kinh Trĩ trước mặt hắn có nhiều gương mặt, mỗi gương mặt đều khác nhau, nhưng mỗi gương mặt đều là nàng.

Tiêu Thành Dục chăm chú nhìn Thẩm Kinh Trĩ một lúc, kỳ thực hắn cũng không biết mình đang nhìn gì, nhưng cứ nhìn đến xuất thần.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn cảm thấy trong màn có chút ngọt ngào, bèn nhẹ nhàng vén chăn găm xoay người xuống giường.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, Thẩm Kinh Trĩ vẫn không hề tỉnh giấc.

Tiêu Thành Dục vén màn, Thích Tiểu Thu và Diêu Triều Đồng đang canh giữ bên ngoài vội vàng hành lễ với hắn, Thích Tiểu Thu nhanh chóng lui ra ngoài gọi Niên Cửu Phúc, Diêu Triều Đồng mang giày cho Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục cũng không vội thay y phục, hắn đi giày xong liền đi ra ngoài. Hắn đi một mạch ra khỏi tầm điện, đến gian chính nhìn sắc trời rục rở bên ngoài, hít sâu một hơi.

Hắn cảm thấy mình ngủ rất say, lúc này mới chỉ là giờ Dần, mặc dù vậy, tinh thần hắn vẫn phấn chấn, tâm trạng rất tốt.

Niên Cửu Phúc dẫn theo cung nhân chờ ở Đông phối điện đối diện, đợi Tiêu Thành Dục đi ra, vội vàng tiến lên hầu hạ thay y phục cho hắn.

Không cần lên triều sớm, hắn chỉ mặc một bộ thường phục màu đen đơn giản, búi tóc gọn gàng, coi như đã ăn mặc chỉnh tề.

Sau khi rửa mặt, Niên Cửu Phúc tiến lên: "Bệ hạ, bữa sáng hôm nay..."

Thẩm Chiêu Nghi còn chưa dậy, nếu Tiêu Thành Dục gọi bữa sáng thì động tĩnh sẽ rất lớn, chắc chắn sẽ đánh thức nàng. Hắn khựng lại một chút, cảm thấy có hơi đói bụng, nhưng thấy thời gian còn sớm, liền nói: "Không vội."

Hắn nói không vội, vậy thì không vội vậy.

Tiêu Thành Dục tự mình ra sân viện của Cảnh Ngọc cung tập một bài quyền, đổ chút mồ hôi lại rửa mặt lần nữa, cảm thấy toàn thân sảng khoái, vô cùng dễ chịu.

"Mang tấu chương đến đây." Tiêu Thành Dục ngồi trong thư phòng ở Đông phối điện ra lệnh.

Thế là Hoàng Đế bệ hạ bắt đầu phê tấu chương trong lúc bụng đói.

Thích Tiểu Thu ở bên ngoài yên lặng chờ một lát, thấy hắn không có ý định gọi Thẩm Kinh Trĩ dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ấy bèn nhẹ nhàng lui về tắm điện, vênh tai lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều bên trong, liền yên tâm.

Giấc này Thẩm Kinh Trĩ ngủ rất ngon, đợi đến khi nàng tỉnh dậy, vẫn còn hơi mơ màng. Nàng trở mình muốn thư giãn eo một chút, nhưng vừa động đã khiến nàng không nhịn được kêu lên một tiếng: "Ái ui."

Thích Tiểu Thu vội vàng vén màn lên: "Chiêu Nghi, làm sao vậy?"

Thì nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ nhăn nhó xoa eo, miệng lẩm bẩm gì đó. Thích Tiểu Thu cũng từng được ma ma dạy dỗ, liếc mắt một cái

đã nhìn ra Thẩm Kinh Trĩ bị làm sao, nàng ấy mím môi nhin cười, nhỏ giọng nói: "Chiêu Nghi, để nô tỳ xoa bóp eo cho người, xoa bóp một chút sẽ đỡ."

Thẩm Kinh Trĩ hừ một tiếng, xoay người nằm sấp trên giường để nàng ấy xoa bóp.

Thích Tiểu Thu từng học qua xoa bóp, trên tay lại có lực, không bao lâu đã xoa bóp cho Thẩm Kinh Trĩ toát mồ hôi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Vẫn là người tốt. Nam nhân mà, hừ."

Thích Tiểu Thu vội vàng nhắc nhở: "Chiêu Nghi, bệ hạ vẫn chưa đi, đang đợi người dậy để cùng dùng bữa sáng."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, kinh ngạc hỏi: "Hôm nay ngài ấy không bận?"

Với tính tình của Tiêu Thành Dục, mỗi ngày không ngồi tám canh giờ trong thư phòng thì hẳn sẽ cảm thấy mình chưa đủ siêng năng, hận không thể ăn uống ngủ nghỉ đều phải xem tấu chương, hôm nay thật kỳ lạ, trời đã sáng rõ, chắc chắn đã qua giờ Dần, Tiêu Thành Dục vậy mà vẫn chưa đi.

Thẩm Kinh Trĩ có chút tò mò: "Sao lại như vậy?"

Thích Tiểu Thu lắc đầu: "Nô tỳ cũng không biết, nhưng thấy Niên công công cũng không khuyên."

Thẩm Kinh Trĩ khép hờ hai mắt, trầm ngâm một lát: "Nhất định là có chuyện gì đó."

Nhưng nàng cũng chỉ suy đoán trong lòng, ngoài miệng sẽ không bàn tán nửa lời.

Chờ đến khi nàng thức dậy rửa mặt, trang điểm nhẹ nhàng, lại thay một bộ váy áo màu vàng nhạt, lúc này mới thông thả bước ra khỏi

tắm điện.

Niên Cửu Phúc canh giữ ở thư phòng, Thẩm Kinh Trĩ bèn nói với Tiểu Đa Tử - đồ đệ của Niên Cửu Phúc: "Đa công công, phiền người nói với đại bạn một tiếng, xem có cần sắp xếp bữa sáng cho bệ hạ không."

Tiểu Đa Tử nào dám nhận câu này, vội vàng xua tay: "Chiêu Nghi, người cứ gọi tiểu nhân là Tiểu Đa là được rồi, không dám nhận."

Thẩm Kinh Trĩ sẽ không đi quấy rầy Tiêu Thành Dục, dù sao có Niên Cửu Phúc ở đó, luôn có người lo lắng việc ăn uống của Hoàng Thượng. Chỉ cần gọi Niên Cửu Phúc, Niên Cửu Phúc liền lo liệu ổn thỏa mọi việc. Một lát sau, Tiêu Thành Dục ra khỏi thư phòng, ngồi ở gian chính nói với Niên Cửu Phúc muốn truyền thiện, sau đó mới nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ da trắng nõn nà, cười tươi như hoa, cả người so với hôm qua càng thêm rực rỡ, giống như đóa hoa đang nở rộ giữa mùa xuân, rực rỡ muôn màu.

Chỉ thấy nàng ngồi đó, thỉnh thoảng lại xoa xoa eo, Tiêu Thành Dục mới hài lòng thu hồi tầm mắt.

"Hôm nay có sắp xếp gì không?" Tiêu Thành Dục bỗng nhiên có nhã hứng.

Thẩm Kinh Trĩ nhỏ nhẹ đáp: "Hôm qua vừa mới chuyển đến, phát hiện Thực thái phi nương nương để lại cho tần thiếp rất nhiều sách, tần thiếp định hôm nay đến cảm tạ nương nương."

"Quả thực nên cảm tạ, tiện thể nàng đi thăm Nhu Giai một chút, nghe nói mấy hôm nay nàng ấy bị bệnh, đã chuyển đến Thọ Khang cung để Hiền thái phi chăm sóc."

Thẩm Kinh Trĩ không biết chuyện này, nghe vậy liền đáp: "Vâng,

tần thiếp biết rồi, bệ hạ cứ yên tâm."

Tiêu Thành Dục lại nhớ tới chuyện sách của Thục thái phi, bèn nói: "Nàng mang quà đáp lễ gì cho Thục thái phi?"

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng bảo Thích Tiểu Thu lấy thỏi mực Huy Châu mang tới, trước tiên tạ ơn Tiêu Thành Dục ban thưởng, sau đó mới lưu luyến nói: "Sách của Thục thái phi nường nường quá quý giá, ân tình tặng sách này tần thiếp không biết báo đáp thế nào, thỏi mực Huy Châu này tần thiếp rất thích, nghĩ rằng Thục thái phi nường nường cũng sẽ thích."

Tiêu Thành Dục liếc nhìn nàng một cái, phất tay áo đứng dậy nói: "Thứ ban cho nàng, nàng cứ giữ lấy, những chuyện khác..."

Hắn đưa mắt nhìn qua Niên Cửu Phúc, Niên Cửu Phúc lập tức đáp: "Bệ hạ yên tâm, quà đáp lễ cho Thục thái phi nường nường, thần sẽ chọn giúp nường nường."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, cũng không nói lời tạm biệt với Thẩm Kinh Trĩ, cứ như một cơn gió mà rời đi.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, một lát sau khẽ cười thành tiếng: "Thật là, rõ ràng là muốn quan tâm người ta, nhưng lúc nào cũng lạnh lùng, làm người ta chẳng cảm nhận được chút hảo tâm nào."

Sau khi Tiêu Thành Dục rời đi, Thẩm Kinh Trĩ lại nằm thêm một lúc, đợi đến khi trời sáng rõ, mặt trời lên cao mới đứng dậy chuẩn bị đi thăm Thục thái phi.

Lúc nàng tỉnh dậy, Tiểu Đa Tử đã đưa tới quà đáp lễ mà Niên Cửu Phúc chọn, là một bộ bút mực giấy nghiên đầy đủ, vừa nhìn đã biết tốt hơn thỏi mực Huy Châu kia.

Thẩm Kinh Trĩ thấy trên bàn bày hai hộp lễ vật, bèn hỏi: "Sao lại có thêm một hộp nữa?"

Thích Tiểu Thu lập tức đáp: "Niên công công nói Chiêu Nghi thích bút mực, bộ này là đặc biệt chọn để tặng người ạ."

Hắn dùng từ "tặng", vậy chính là lấy từ kho riêng của Hoàng Thượng, do đó không qua sổ sách ban thưởng của Thượng Cung Cục.

Thẩm Kinh Trĩ mở hộp ra, nhìn trái nhìn phải, không khỏi mỉm cười.

"Ánh mắt của Niên công công thật tốt," Thẩm Kinh Trĩ nói, "Khay nghiên này thật tinh xảo, vừa nhìn đã biết là bút tích của sư phụ Huy Phủ, hơn nữa cũng có chút niên đại rồi."

Bộ này so với bộ chuẩn bị cho Thục thái phi gần như không khác biệt gì, chỉ là hình dáng khay nghiên và bút lông sói tinh tế hơn, mang nét tao nhã.

Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ là người thích cất giấu đồ, ngoại trừ thời mực Huy Châu kia, những thứ còn lại đều để Ngân Linh bày trên bàn sách, sau này sẽ dùng hàng ngày.

Mang theo quà đáp lễ, lại mang theo một hộp đầy điểm tâm, Thẩm Kinh Trĩ ngồi lên nhuyễn kiệu ấm áp được chuẩn bị riêng cho nàng.

Giờ đây Chiêu Nghi đã có nhuyễn kiệu ấm áp của riêng mình, không cần dùng chung với người khác nữa.

Tây lục cung cách chỗ ở của Thái Phi phía Tây Nam không tính là xa, đi qua ba bốn cung điện của Trường Tín cung là tới, gần nhất chính là Thọ Khang cung nơi Thục thái phi và Hiền thái phi đang ở.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trong kiệu một lát, nắng ấm còn chưa đủ thì đã đến Thọ Khang cung.

Tiền Tam Hỉ đi theo nàng nhắc nhở : "Chiêu Nghi, đến Thọ Khang cung rồi, Mặc Hương cô cô bên cạnh Thái phi nương nương đã chờ ở cửa rồi ạ."

Thẩm Kinh Trĩ ừ một tiếng, đợi kiệu dừng lại, nàng vịn tay Tiền Tam Hỉ xuống kiệu, ngẩng đầu đã nhìn thấy một vị cô cô cao gầy chưa đến bốn mươi tuổi.

Nàng ấy mặc váy áo trắng nhã nhặn, trên đầu chỉ cài hai chiếc trâm bạc, trông vô cùng giản dị.

Thẩm Kinh Trĩ không phải người câu nệ, thấy nàng ấy bèn vội vàng tiến lên: "Mặc Hương cô cô khỏe chứ, đã lâu không gặp."

Mặc Hương cũng vội vàng tiến lên hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Nô tỳ thỉnh an Chiêu Nghi, chúc mừng Chiêu Nghi."

"Thái phi nương nương nghe nói Chiêu Nghi muốn đến, hôm qua đã rất vui mừng, sáng sớm đã chờ sẵn rồi ạ."

Hai câu này nói ra, ý thân cận bộc lộ rõ ràng.

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ hơi ửng hồng, nàng nhỏ giọng nói: "Sao có thể để nương nương chờ ta chứ."

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi vào Thọ Khang cung.

Thọ Khang cung trước đây cũng từng là nơi ở của các vị Thái Phi, cung điện thực ra rộng rãi hơn Đông Tây lục cung, đặc biệt là hai bên phối điện đều rộng hơn nửa gian, như vậy có thể ở thêm vài vị Thái Phi có địa vị không cao.

Hậu cung tiên đế không nhiều người, tổng cộng cũng không có bao nhiêu, Tiêu Thành Dục lại rất kính trọng các vị mẫu phi, không để các bà chen chúc nhau, như vậy ở cũng coi như rộng rãi. Nhưng dù

rộng rãi hơn nữa, các bà cũng không còn là chủ vị của một cung đoàn viên náo nhiệt, tiên đế băng hà, các bà đều đã thành quả phụ.

Thẩm Kinh Trĩ đi theo Mặc Hương vào trong, có thể cảm nhận được ánh mắt không rõ ràng từ hai bên phối điện nhìn về phía mình.

Những ánh mắt đó không khiến người ta cảm nhận được thiện ý hay ác ý, dường như chỉ là tùy ý nhìn ngắm cảnh vật, tò mò đánh giá nàng một phen, có người liền thu hồi tầm mắt.

Nụ cười trên mặt Thẩm Kinh Trĩ không thay đổi, trực tiếp đi theo Mặc Hương vào chính điện Thọ Khang cung.

Thục thái phi vào cung sớm hơn Hiền thái phi, nhi tử cũng đã mười ba mươi bốn tuổi, phong hào Thục cũng cao hơn Hiền nửa bậc, do đó bà ấy có thể ở chính điện.

Thục thái phi đang chờ ở chính điện Thọ Khang cung, bà ấy đang ngồi đọc sách trên ghế chủ vị, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn sang.

Bà ấy có dung mạo rất đẹp.

Khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu thanh nhã, giữa lông mày và đôi mắt đều là vẻ bình thản nhàn nhạt, đôi mắt đen láy không có quá nhiều cảm xúc, nếu nói có, Thẩm Kinh Trĩ chỉ có thể nhìn thấy chút vui mừng trong mắt.

Thẩm Kinh Trĩ vốn không quen thân với bà ấy, nàng là cung nữ bên cạnh Thái Hậu, tự nhiên không thể thân thiết với các phi tần khác, nhưng trước đây Thục thái phi thường xuyên đến thăm Thái Hậu, nên cũng thường xuyên gặp mặt nàng.

Lần này thân phận hai người thay đổi, một người trở thành Thái Phi, một người làm Chiêu Nghi, mới có thể ngồi xuống trò chuyện tử tế.

Vừa bước vào chính điện, Thẩm Kinh Trĩ đã hành lễ với Thục thái

phi.

Thực thái phi xuất thân từ dòng dõi thư hương thế gia, tính tình ôn hòa chính trực, thanh nhã thoát tục, bà ấy chưa bao giờ tham gia vào những chuyện thị phi trong cung, chỉ chuyên tâm sống cuộc sống của mình, đọc sách và nuôi dạy nhi tử nên người.

Lần này gặp Thẩm Kinh Trĩ bà ấy cũng tỏ ra rất vui vẻ, vội vàng lên tiếng: "Miễn lễ đi, ngồi xuống nói chuyện nào."

Thẩm Kinh Trĩ ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mỉm cười nói: "Tạ nương nương khoan hậu."

"Nương nương, hôm qua vừa dọn vào Cảnh Ngọc cung, tần thiếp đã nhìn thấy mấy rương bảo bối nương nương để lại, tần thiếp vô cùng vui mừng, liền đọc ngay," giọng Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vui vẻ, "Đọc mới phát hiện, sở thích đọc sách của nương nương gần như giống hệt với tần thiếp, những lời phê bình của nương nương cũng rất sâu sắc, tần thiếp thật sự được lợi rất nhiều."

Gương mặt trẻ trung và giọng nói trong trẻo của Thẩm Kinh Trĩ đã thêm vào Thọ Khang cung ảm đạm vài phần sức sống. Ngay cả Thực thái phi là người ưa tĩnh lặng, lúc này cũng không cảm thấy phiền, ngược lại càng vui vẻ hơn.

Niềm vui này, có lẽ là do đã lâu không có được cảm giác náo nhiệt, Thực thái phi cũng không nói rõ được.

"Người thích là tốt rồi," Thực thái phi ôn tồn nói, "Lúc trước ta để lại sách, Mặc Hương còn nói ta lo lắng thừa, nhờ đâu người không thích, lại đắc tội với người ta. Nhưng ta nhớ Thái Hậu nương nương đã từng nói, người luôn siêng năng hiếu học, rất thích đọc sách, cho dù không thích sách ta để lại, chắc người cũng sẽ không giận."

Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc nhìn Mặc Hương, sau đó mới nói với Thực thái phi: "Mặc Hương cô cô oan uổng cho tần thiếp rồi, tần thiếp

luôn kính mộ Thái Phi nương nương, sao có thể giận nương nương được chứ."

Nàng làm ra vẻ như vậy, mọi người trong chính điện đều bật cười.

Đợi đến khi không khí vui vẻ hơn, Thẩm Kinh Trĩ bảo Thích Tiểu Thu dâng hộp lễ vật cùng điểm tâm lên: "Nương nương cũng biết tần thiếp còn trẻ, mới làm cung phi không lâu, trong tay không có bao nhiêu thứ tốt, bộ bút mực giấy nghiên này là do Niên đại bạn bên cạnh Hoàng Thượng tặng, nương nương nhất định sẽ thích."

"Những loại bánh điểm tâm này là do cung nữ ngự thiện trong cung tần thiếp làm, tay nghề nàng ấy rất tốt, nương nương cứ ăn thử cho biết, còn dư thì có thể cho các nương nương khác nếm thử, nếu thích, lần sau tần thiếp sẽ bảo nàng ấy làm để hiếu kính nương nương."

Hoa quả cúng hôm qua rất nhiều, Thẩm Kinh Trĩ không thể ăn hết, chi bằng dùng để hiếu kính các vị Thái Phi ở đây.

Làm Thái Phi rồi, lễ vật không còn như xưa nhưng cũng không thiếu miếng ăn này, chủ yếu là thiếu tấm lòng. Thục thái phi nhìn nàng, trong mắt thêm vài phần hiền từ.

"Người là một hài tử ngoan," Thục thái phi nói, "Năm đó Thái Hậu nương nương đã nói, người là hài tử nhân hậu nhất trong số những hài tử cùng tuổi ở Khôn Hòa cung, quả nhiên không sai."

Thẩm Kinh Trĩ không biết Thái Hậu đã nói với Thục thái phi nhiều lời về mình như vậy, nàng hơi cúi đầu, mím môi cười.

Sau khi dâng tạ lễ, Thẩm Kinh Trĩ chọn cuốn sách đã xem hôm qua để thỉnh giáo Thục thái phi, Thục thái phi cũng kiên nhẫn giảng giải cho nàng, cứ giảng giải như vậy hai khắc đồng hồ, nàng thấy Thục thái phi cầm chén trà lên uống một ngụm, lúc này mới ngượng ngùng cười cười.

"Là tần thiếp không biết ý, nương nương đừng trách," Thẩm Kinh Trĩ nói, "Tần thiếp làm phiền nương nương lâu như vậy, xin phép cáo lui."

Thục thái phi lại có chút không ổn.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Thục thái phi, mỉm cười nói: "Nương nương, bây giờ đang là mùa thu, thời tiết không lạnh không nóng, ban ngày trời trong xanh mát mẻ, nương nương rảnh rỗi cũng có thể đến thăm Thành quận vương, điện hạ bây giờ mới mười ba mười bốn tuổi, Thái Hậu nương nương lại phải dưỡng bệnh, điện hạ vẫn cần mẫu thân quan tâm chăm sóc."

Thẩm Kinh Trĩ nói chuyện luôn nhẹ nhàng êm ái như gió xuân mưa phùn, khiến người nghe ấm lòng.

"Nếu nương nương có việc gì, hay trong Thọ Khang cung nếu có ai phục vụ nương nương không tốt, nương nương cứ sai người đến nói với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng rất hiếu thảo, nhất định sẽ không để nương nương sống khổ sở." Thẩm Kinh Trĩ vừa nói vừa cười, nhưng lời nói lại khá gay gắt: "Ai dám ức hiếp nương nương, chính là làm mất mặt Hoàng Thượng, chính là bất kính với tiên đế, bất kính với Hoàng Thượng."

Thục thái phi không ngờ Thẩm Kinh Trĩ không chỉ đến thăm mình, mà còn có những lời muốn nói, bà chưa bao giờ quan tâm đến chuyện hậu cung, lúc này mới chợt nhận ra, người mà Tiêu Thành Dục lựa chọn ngay từ đầu đã được định sẵn.

Hắn đã lựa chọn giống như Thái Hậu.

Thẩm Kinh Trĩ làm việc dứt khoát, những lời cần nói một câu cũng không thiếu, có thể cao cao tại thượng cũng có thể chững chạc ổn trọng, khi dỗ dành người khác có thể khiến người ta vô cùng thoải mái, nhưng nếu muốn cũng có thể khiến người ta khó chịu, khiến

người ta đau lòng.

Thục thái phi không khỏi mỉm cười. Thực ra bà mới ba mươi tư ba mươi lăm tuổi, tuổi thọ còn dài, lúc này cười lên lập tức trông trẻ ra, hoàn toàn không giống người góa bụa.

Thục thái phi nói: "Được, ta biết rồi, người cũng phục vụ Hoàng Thượng cho tốt, tính tình của Hoàng Thượng chúng ta đều biết, luôn lo lắng tất cả mọi chuyện, chỉ là không chịu lo lắng cho bản thân mình."

Nụ cười lại hiện lên trên gương mặt Thẩm Kinh Trĩ, nàng e lệ nói: "Tần thiếp biết rồi, nương nương yên tâm."

Thẩm Kinh Trĩ lại dặn dò Mặc Hương một hồi, rồi mới đi ra khỏi chính điện, đến trước cửa thủy hoa, bảo Thích Tiểu Thu gõ cửa.

Chỉ nghe ba tiếng "cốc cốc cốc", một tiểu cung nữ mở cửa, cẩn thận nhìn ra ngoài.

"Người là vị quý nhân nào?" Tiểu cung nữ không quen biết Thẩm Kinh Trĩ, nhưng nhìn nàng một thân tơ lụa lẳng la không phụ cũng quý.

Thích Tiểu Thu trả lời: "Đây là Thẩm chiêu nghi, Chiêu Nghi đến thăm Thục thái phi nương nương và công chúa."

Tiểu cung nữ lập tức hoảng hốt, nàng ta vội đóng sầm cánh cửa khắc hoa, chạy nhanh vào trong.

Không lâu sau, cánh cửa khắc hoa lại mở ra.

Lần này người đứng bên trong là Thính Tuyên cô cô bên cạnh Hiền thái phi.

Thính Tuyên chỉ gặp Thẩm Kinh Trĩ vài lần, lần này nhìn kỹ mới xác

định là nàng, vội vàng đón nàng vào.

"Chiêu Nghi sao lại đến đây, cung này không có chuẩn bị, tiếp đãi không chu đáo, mong Chiêu Nghi thông cảm."

Thẩm Kinh Trĩ tỏ vẻ lịch sự: "Cô cô sao lại nói vậy, hôm nay ta vốn tới thăm Thái phi nương nương. Hoàng Thượng nghe được chuyện này liền nhắc đến Nhu Giai công chúa, ngài ấy rất lo lắng cho bệnh tình của công chúa, nên mới sai ta đến thăm nương nương và công chúa."

Nghe vậy, Thính Tuyên hơi giãn mày, sắc mặt vàng vọt trông cũng dễ nhìn hơn một chút: "Hoàng Thượng quả là nhân từ hiếu nghĩa, thật làm phiền Chiêu Nghi rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, đứng lại trong viện một lúc, có vẻ chần chừ: "Cô cô có muốn thăm bảo với nương nương không? Ta đợi cũng được."

Thính Tuyên cười khổ lắc đầu:

"Thái Phi nương nương mời Chiêu Nghi đến thẳng đây. Thái Phi hiện đang ở tẩm điện của Nhu Giai công chúa."

Thẩm Kinh Trĩ bèn đi theo nàng ta vào trong hậu điện.

Hậu điện bài trí không khác gì tiền điện, chỉ là trong phòng không bày hoa quả tươi hay hoa tươi, không khí trở nên trầm mặc. Cả gian phòng ngập tràn mùi thuốc đắng khiến người ta cảm thấy khó thở.

Theo chân Thính Tuyên đi sang điện bên phải, nàng ta đẩy cửa ra, mùi thuốc càng nồng hơn.

Thẩm Kinh Trĩ không đổi sắc mặt, bước qua rèm châu, vòng qua bình phong, liền trông thấy Hiền thái phi nương nương với khuôn mặt tái nhợt, tràn đầy ưu tư.

Trên giường có một nữ hài gầy gò, mặt đỏ bừng đang nằm mê man. Đó chính là Nhu Giai công chúa, hoàng muội duy nhất của Tiêu Thành Dục, năm nay vừa tròn năm tuổi.

Nhu Giai công chúa lâm bệnh, một phần vì phải thủ linh sau khi tiên đế băng hà, phần khác vì bất ngờ phải chuyển vào Nội Ngũ Sở. Một mình sống ở đó khiến nàng ấy sợ hãi, mấy ngày liền không thể ngủ yên, cuối cùng ngã bệnh.

Tuổi còn nhỏ, sức khỏe vốn yếu, nên sau một hai ngày thủ linh, Tiêu Thành Dục đã cho phép công chúa trở về.

Chỉ là, mấy ngày ngắn ngủi ấy cũng đã khiến công chúa sợ hãi tột cùng, phát sốt mê man, không ngừng gọi "phụ hoàng". Nhìn mà thấy thương tâm.

Sau khi công chúa bệnh, Tiêu Thành Dục đã đưa công chúa đến Thọ Khang cung, giao cho Hiền thái phi và Thục thái phi cùng chăm sóc. Nếu công chúa muốn, cũng có thể ở lại đây cho đến năm mười tuổi mới chuyển ra.

Nhưng vì công chúa đã dời đến Thọ Khang cung, nên Hoàng Thượng cũng không tiện thường xuyên đến thăm, mới có chuyện hôm nay Thẩm Kinh Trĩ thay mặt đi đến.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ không ngờ công chúa lại bệnh nặng như vậy. Nụ cười trên mặt nàng thoáng chốc nhạt đi, vội bước nhanh lên phía trước hành lễ vãn an Hiền thái phi, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh.

"Công chúa sao lại bệnh nặng đến thế? Thái y đã chăm sóc cẩn thận chưa? Vì sao không báo lên Hoàng Thượng?" Thẩm Kinh Trĩ hỏi liền ba câu.

Hiền thái phi đặt khăn lên trán nữ nhi, sau đó xoay người lại, ngoài vẻ tái nhợt và mệt mỏi, sắc mặt bà ta lại không tỏ ra quá lo lắng: "Hài tử dễ phát sốt, thái y không dám dùng thuốc mạnh. Hiện tại chỉ

có thể từ từ điều dưỡng. Nếu qua ba ngày vẫn không hạ sốt mới tính đến chuyện dùng thuốc."

Thái y lo lắng rằng dùng thuốc mạnh có thể làm hại công chúa, hơn nữa bệnh tình không nặng, chỉ là sốt mãi không giảm, nên trước tiên áp dụng phương pháp nhẹ nhàng.

Nghe vậy, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ mới yên tâm đôi chút. Lại nghe Hiền thái phi nói tiếp: "Phó viện chính Thái Y Viện ngày nào cũng đến, hai nữ y cũng túc trực tại Thọ Khang cung, chăm sóc rất chu đáo. Về phần Hoàng Thượng, là ta không cho báo."

Hiền thái phi chậm rãi ngược mắt lên. So với vẻ hoạt bát hôm thủ linh, bà ta dường như đã trở thành một con người khác.

Sau khi quốc tang kết thúc, dời đến Thọ Khang cung, lại thêm việc nữ nhi bệnh nặng, cuối cùng bà ta mới thực sự cảm nhận nỗi đau mất trượng phu. Giờ đây đã mang dáng vẻ của một Thái Phi.

"Hoàng Thượng bận trăm công nghìn việc, triều chính vốn chẳng dễ dàng. Nhu Giai lại hay đau ốm, ta không thể vì chuyện này mà làm phiền đến Hoàng Thượng."

Hiền thái phi nắm tay Thẩm Kinh Trĩ, ánh mắt đầy yêu thương: "Hoàng Thượng còn nhớ đến Nhu Giai, lại làm phiền người phải vất vả một chuyến, ta đã rất hài lòng rồi."

Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng trấn an: "Nương nương yên tâm, công chúa là hoàng muội duy nhất của Hoàng Thượng, được ngài ấy xem như trân bảo, sao có thể lơ là? Nếu công chúa còn ở Nội Ngũ Sở, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ ngày ngày đến thăm."

Hiền thái phi gật đầu, nhất thời mọi người đều cảm thán Hoàng Thượng trọng tình trọng nghĩa.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn sắc mặt Nhu Giai công chúa, cân nhắc một lúc

rồi nói: "Nương nương, nếu ba ngày sau công chúa vẫn chưa khỏe, Hoàng Thượng sẽ càng lo lắng. Mong nương nương phái người đến Càn Nguyên cung báo tin để Hoàng Thượng yên tâm. Nếu Hoàng Thượng bận, nương nương có thể gọi tần thiếp. Chỉ cần có thể, tần thiếp nhất định sẽ đến."

Lời của Thẩm Kinh Trĩ chẳng khác nào thay mặt Hoàng Thượng hứa hẹn, khiến Hiền thái phi không khỏi rơi lệ. Dù vậy, nước mắt chỉ thoáng qua rồi biến mất. Bà ta nắm chặt tay Thẩm Kinh Trĩ, nghẹn ngào nói: "Hài tử ngoan, đa tạ con đã quan tâm."

Sau khi nói hết lời, Thẩm Kinh Trĩ biết mình không nên quấy rầy thêm, liền đứng dậy rời khỏi Thọ Khang cung.

Khi nàng đi rồi, nét buồn bã trên mặt Hiền thái phi lập tức hiện rõ. Nhìn nữ nhi đang ngủ say chẳng giấu nổi nỗi lo lắng.

Thính Tuyên thấy vậy, hồi tưởng lại dáng vẻ của Thẩm Kinh Trĩ, không khỏi cau mày:

"Nương nương, Thẩm chiêu nghi quả thực rất được Hoàng Thượng sủng ái. Nghe nói tối qua Hoàng Thượng lật thẻ bài của nàng ta, nhưng không gọi nàng ta đến Càn Nguyên cung mà tự mình đến Cảnh Ngọc cung."

Hôm qua thị tẩm, hôm nay lại sai nàng ta đến thăm công chúa. Rõ ràng Hoàng Thượng vô cùng tin tưởng và yêu thương nàng ta.

"Còn về Đoan tần nương nương..." Giọng Thính Tuyên nhỏ dần.

Hiền thái phi nhắm mắt, một lúc sau mới khẽ nói: "Chương Nhược Tịch không chịu nghe lời ta. Ta cầu xin cho nó chút thể diện cũng chỉ vì nhà mình không có ai thích hợp. Nếu ta chọn người khác, Tô Dao Hoa chắc chắn không đồng ý."

Chương Nhược Tịch là ngoại thất nữ của bà ta, là đích nữ thân sinh của tỷ tỷ bà ta. Nhưng phụ thân của Chương Nhược Tịch lại thuộc

Chương gia - một dòng dõi thế gia huân quý, vốn không cùng tầng lớp với gia tộc của Hiền thái phi.

Từ nhỏ Chương Nhược Tịch đã không thân thiết với bà ta, lại là người thẳng thắn, cương trực. Việc được chọn vào cung cũng không phải nhờ gia thế của Hà gia, mà bởi vì phụ thân nàng ta là đô đốc Ngũ Thành Binh Mã Tư, nắm quyền phòng vệ trong Thịnh Kinh. Đây là ân tình Tô Dao Hoa dành cho Chương gia, hoàn toàn không liên quan đến Hà gia.

Hiền thái phi nhìn mặt nữ nhi đỏ bừng, lòng lại nhớ tới nhi tử ở xa tận Ngoại Ngũ Sở, cuối cùng chợt nghĩ đến Tôn ma ma ngày bà ta giữ đạo hiếu.

Tôn ma ma kia không biết bị ai mua chuộc mà lại khiến bà ta mất mặt, bẽ bàng đến thế. Nếu không phải vậy, thì cung nhân ở Nội Ngũ Sở sao dám chàm trể với công chúa chứ?

Hiền thái phi siết chặt tay áo, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ giận dữ: "Nếu nó không chịu giúp ta, thì tìm một đứa nghe lời khác, chẳng lẽ ta thật sự phải cầu xin nó hay sao? Người nhìn Thẩm Khinh Trĩ xem, bất quá chỉ là một cung nữ, sao có thể có được tôn vinh như ngày hôm nay? Chẳng phải là vì Tô Dao Hoa nâng đỡ nàng ta sao?"

"Tô Dao Hoa ngoài miệng thì nói hay lắm, sẽ không để nữ nhi Tô gia nhập cung khiến Hoàng Thượng khó xử, nhưng chẳng phải vẫn nâng đỡ Thẩm Khinh Trĩ đấy thôi? Bà ta làm được, sao ta lại không thể?"

"Ta nhất định phải để Nguyệt Nha và Xán Nhi bình an lớn lên."

Thính Tuyên đỡ Hiền thái phi đứng dậy, dìu bà ta rời khỏi tấm điện ngọt ngào.

"Sẽ mà, nường nường, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

Bên kia, Thẩm Kinh Trĩ dĩ nhiên không biết Hiền thái phi nghĩ gì, trên đường hồi cung nàng lại gặp phải chuyện khác.

Quãng đường chỉ vồn vện hai khắc, dù tính cả thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng mất bao nhiêu công phu, hiện giờ nàng là Chiêu Nghi, ngoại trừ Thái Bình hạng trước Càn Nguyên cung, còn lại tất cả con đường trong hậu cung đều có thể đi thông suốt.

Thế nhưng dù vậy, giữa đường vẫn gặp phải một màn kịch.

Nhuyễn kiều vừa đến Tây Nhị trường nhai liền dừng lại, Thẩm Kinh Trĩ vén rèm kiều nhìn ra, thấy một ma ma hơi mập mập đang quét mǎng hai cung nữ. Ba người đều đứng ở ngã rẽ hướng vào Tây lục cung, hơn nữa lại quay lưng về phía kiều nên không hề phát hiện Thẩm Kinh Trĩ đã đến.

Giọng ma ma kia tuy không lớn, nhưng lúc này Tây Nhị trường nhai vừa khéo không có ai khác, âm thanh theo con đường dài hẹp trong cung, trực tiếp chui vào tai Thẩm Kinh Trĩ.

"Các người là thân phận gì? Còn đến chỗ ta đòi than lửa, than hồng la là thứ hiếm có, dựa theo vị phân của tiểu chủ, một tháng bất quá cũng chỉ có một sọt, tiết kiệm một chút thì luôn đủ dùng. Sợ là tiểu chủ từ cung nữ lên làm quý nhân nhất thời không biết cách chi tiêu, lãng phí than hồng la, theo ta thấy," ma ma kia dừng lại, cười khẩy, "than hồng la cho các người cũng là lãng phí, chi bằng đổi thành than tro, ta còn có thể thay tiểu chủ nợ ân tình, đổi thêm được hai sọt về."

Chỉ vài câu nói, Thẩm Kinh Trĩ đã biết hai người kia hẳn không phải cung nữ bình thường, rất có thể là mấy cung nữ thị tẩm được phong làm Tuyền Thị và Thục Nữ.

Trong cung này luôn phùng cao đập thấp, Thẩm Kinh Trĩ được

Hoàng Thượng sủng ái, được Thái Hậu yêu thích nên ai ai cũng kính trọng, các ma ma cô cô bên cạnh Thái Phi đều tươi cười niềm nở, còn những cung nữ thị tẩm khác trước đây không có được ân sủng này, hiện giờ lại chỉ là tiểu chủ phẩm cấp thấp nhất, nếu Hoàng Thượng thật sự yêu thích, dù là Tài Tử cũng có thể có được.

Thế nhưng cố tình lại không có.

Trong cung có rất nhiều người ánh mắt thiên cận, chỉ có thể nhìn thấy trước mắt không nhìn thấy tương lai lâu dài, luôn có kẻ ỷ thế hiếp người, ức hiếp kẻ yếu.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, bên ngoài Tiền Tam Hỉ hỏi: "Chiêu Nghi, làm sao bây giờ ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Chúng ta đến nghe thử xem, cung nữ sao lại không bằng người ta."

Tiền Tam Hỉ nghiêm mặt, lập tức đáp: "Vâng, các người nhẹ nhàng một chút, đừng kinh động đến Chiêu Nghi."

Hai kiêu phu lập tức bước nhẹ nhàng hơn.

Đợi kiêu đến gần, Thẩm Kinh Trĩ liền nghe thấy giọng nói đối diện: "Liêu ma ma, sao người có thể như vậy? Tiểu chủ nhà chúng ta mấy ngày nay đến kỳ nguyệt sự, phải dùng tro đặc dụng, tro than hồng là tốt nhất, nếu người không cho, tro than khác có mùi ẩm mốc sao dùng được chứ."

Liêu ma ma cười lạnh: "Vậy ta làm sao biết được, ta tuổi này sớm đã hết nguyệt sự rồi, cũng không nhớ là dùng như thế nào nữa. Người là một cung nữ nhất đẳng cũng dám nói chuyện với ta như vậy, trách không được người ta đều nói người xuất thân cung nữ không biết lễ nghĩa, ban đầu ta còn không tin, bây giờ thì tin rồi."

Lời này mắng thật quá khó nghe.

Chỉ nghe thấy một giọng nói hơi quen thuộc vang lên: "Liêu ma ma, người khinh người quá đáng."

"Ta chính là ước hiệp người đấy, thì sao? Người có bản lĩnh thì đi cầu Đoan tần nương nương xem, xem Đoan tần nương nương có để ý đến người không?"

Vừa lúc này, nhuyển kiêu của Thẩm Kinh Trĩ đi ngang qua, dừng lại ngay ngắn ở đầu con đường. Tiền Tam Hỉ tiến lên vén rèm cửa sổ, để lộ ra đôi mắt xinh đẹp tinh xảo của Thẩm Kinh Trĩ.

Liêu ma ma giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thấy là một chiếc nhuyển kiêu, lập tức biến sắc.

Hai cung nữ kia quỳ xuống hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ.

Thần sắc Thẩm Kinh Trĩ bình thản nhìn Liêu ma ma, nói: "Liêu ma ma, vừa rồi nghe nói người bình phẩm cung nữ thị tẩm?"

Nàng hơi rũ mắt xuống, nhìn Lý Xảo Nhi đang quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: "Lý tuyển thị, đứng lên đi, không cần đa lễ."

Lý Xảo Nhi đứng dậy, trên mặt đã lấm lem nước mắt.

Nàng ta ghen ngào nói: "Tạ Chiêu Nghi."

Liêu ma ma vừa nghe thấy danh hiệu của nàng, liền biết nàng là ai, lập tức quỳ xuống: "Chiêu Nghi, lão nô, lão nô bất quá là..."

Bà ta ấp úng nói không nên lời.

Thẩm Kinh Trĩ căn bản không nhìn bà ta, chỉ cẩn thận quan sát trang phục của Lý Xảo Nhi, sau đó mới mở miệng: "Tuệ Kính hoàng hậu của Thành Tổ hoàng đế lúc trẻ chính là cung nữ thị tẩm thời tiềm đế, nhưng bà hiền huệ đoan trang, lúc Thành Tổ hoàng đế bệnh nặng đã ra sức chèo chống triều chính, khiến cho triều đại Gia

Phong hưng thịnh."

"Xem ra Liêu ma ma không biết đoạn lịch sử này. Cũng chẳng trách, người là một ma ma quản việc vặt, cũng không cần học lịch sử gì."

Sắc mặt Liêu ma ma càng thêm tái nhợt, bà ta không ngừng dập đầu với Thẩm Kinh Trĩ: "Bẩm Chiêu Nghi, lão nô sai rồi."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài, nàng hạ giọng xuống rất thấp, dường như chỉ có hai người mới nghe thấy được.

"Liêu ma ma, người là người cũ trong cung, sao nói chuyện lại không cẩn thận như vậy, người đừng quên Quý thái phi nương nương ở Thừa Nhân cung cũng là xuất thân này."

Liêu ma ma vừa rồi mắng Lý Xảo Nhi đang hăng say, căn bản quên mất chuyện này, bị Thẩm chiêu nghi nghe thấy đã là kinh hãi, lại nghe lời Thẩm chiêu nghi nói, nhất thời toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

Thẩm Kinh Trĩ không nói thêm gì nữa, nàng chỉ thở dài.

Nàng không nhìn ánh mắt cầu xin của Lý Xảo Nhi, chỉ nói với Liêu ma ma: "Ma ma, ta không quản được chuyện trong cung Đoan tần nương nương, chuyện này ta không bình phẩm, nhiều lời nhắc nhở một chút, vẫn là không muốn nhìn thấy ma ma vì mấy câu nói sai lầm mà xảy ra chuyện."

Lời này quả thực rất chu đáo.

Liêu ma ma mặt đầy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn dập đầu thật mạnh với Thẩm Kinh Trĩ ba cái: "Tạ chiêu nghi dạy bảo."

Thẩm Kinh Trĩ phẩy phẩy tay, cuối cùng cũng nở nụ cười.

Tiền Tam Hỉ buông rèm xuống, kiệu chậm rãi tiến về phía trước, Thẩm Kinh Trĩ để lại câu cuối cùng: "Ma ma, trong cung không

thiếu một sọt than hồng la đâu."

(Giải thích về xưng hô của các nhân vật: Các thái phi đều là phi tần của tiên đế, là bậc trên nên editor sẽ để là "bà" mặc dù có một số người tuổi tác chỉ hơn 30 mà thôi (như Thục thái phi, Hiền thái phi). Còn các cô nếu khoảng ba mươi mấy thì editor sẽ để là "nàng", trên 40 sẽ để là "bà"))

Chương 42: Thuật yểm thẳng

Mấy ngày sau, trong cung dường như không có chuyện gì lớn, Thẩm Kinh Trĩ rảnh rỗi bèn dẫn dắt cung nhân ở Cảnh Ngọc cung may vá thêu thùa.

Bệnh của Nhu Giai công chúa đã khá hơn nhiều, cũng không còn sốt nữa, mấy ngày nay đều có thể ăn chút cháo, Hiền thái phi còn đặc biệt phái người đến cảm tạ nàng đã quan tâm.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã đến ngày Thái Hậu xuất cung, Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt đến Từ Hòa cung thăm Tô Dao Hoa, thấy sắc mặt bà đã tốt hơn nhiều, cũng đang mong chờ đến Ngọc Tuyền sơn trang dưỡng bệnh, nàng không khỏi yên tâm.

Thấy nàng như vậy, Tô Dao Hoa liền cười nói: "Người đó, ta nào phải sợ rời cung, chỉ là luyện tiệc hoàng nhi thôi."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Hoàng Thượng cũng rất luyện tiệc người."

Có rất nhiều lời, Tô Dao Hoa đều đã nói với Thẩm Kinh Trĩ rồi, nên lần này cũng không cần nhắc lại nữa, chỉ nói: "Trong cung hiện giờ tuy vẫn là ta chưởng quản, nhưng mấy tháng nay ta cũng không quán xuyến mọi việc, đều là Đức thái phi, Thục thái phi bọn họ lo liệu, nhưng dù sao chúng ta cũng đều là người già rồi, không thể mãi lo chuyện hậu cung cho Hoàng Thượng được."

Nhưng hiện giờ các phi tần đều còn trẻ, Tiêu Thành Dục cũng chưa có Hoàng Hậu chính cung, chuyện trong cung vẫn phải do các Thái Phi cùng Thượng Cung Cục cùng nhau quán xuyến.

Tô Dao Hoa nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Ta phải đến Ngọc Tuyền sơn

trang nửa năm, nửa năm này tạm thời cứ như vậy, ta đã để lại ý chỉ, chuyện trong cung giao cho Đức thái phi, Thục thái phi và Hiền thái phi cùng nhau xử lý, ngoài ra những việc nhỏ khác có thể giao cho bốn phân vị tần cùng nhau hiệp trợ."

"Nếu có chuyện gì, Thục thái phi là người hiểu chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười gật đầu: "Tần thiếp biết rồi ạ."

Tô Dao Hoa nhìn nàng tràn đầy sức sống, khí sắc hồng hào, không khỏi cũng rất vui mừng.

"Là ta chọn ra người, tuy ta không có ở đây nhưng vẫn là Thái Hậu, đừng do dự, cái thứ thể diện gì đó căn bản không quan trọng."

Đây là cho nàng chỗ dựa vững chắc.

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy, giữa hàng lông mày càng thêm vui vẻ: "Tạ nương nương."

Nàng trò chuyện với Thái Hậu một lúc, lại xem xét kỹ càng hành lý chuẩn bị cho Thái Hậu, sau đó mới yên tâm lui xuống.

Đợi đến khi trở về Cảnh Ngọc cung, nàng vừa ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, thì nghe thấy giọng Tiễn Tam Hỉ truyền đến từ bên ngoài: "Ồi chao Giản thúc, ngài lại đến rồi, mau vào trong."

Giản Nghĩa cười mắng hằn: "Nhìn bộ dạng nịnh nọt của người kìa."

"Tiểu nhân đương nhiên phải nịnh nọt rồi, Giản thúc đến Cảnh Ngọc cung, nhất định là chuyện tốt."

Hai người bên ngoài nói chuyện vui vẻ, trong nội điện Thẩm Kinh Trĩ cũng nở nụ cười.

Đêm nay Tiêu Thành Dục lại lật thẻ bài của nàng. Nhưng hắn nói là

sau bữa tối mới đến, Thẩm Kinh Trĩ tắm rửa thay y phục trước, sau đó vui vẻ dùng bữa tối, đợi đến khi trăng sáng treo cao, Tiêu Thành Dục mới đập ánh trăng mà đến.

Thẩm Kinh Trĩ ở mái hiên nghênh đón hần, nàng mặc một bộ váy áo màu trắng ánh trăng, mái tóc dài buông xõa sau lưng, ôm lấy gương mặt trắng nõn cùng cần cổ thon dài. Nàng hành lễ với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ vạn an."

Tiêu Thành Dục đưa tay đỡ nàng dậy, vào trong gian chính lau mặt, cũng cởi áo ngoài ra, lúc này mới nói: "Đi dạo một chút."

Đây là có chuyện muốn nói.

Thẩm Kinh Trĩ phát hiện Tiêu Thành Dục thật sự là một người hợp tác tốt.

Có chuyện nói thẳng, không hề giấu giếm cũng không hề do dự. Hần sẽ nói cho nàng nghe những chuyện liên quan đến hậu cung tiền triều, để nàng không phải làm người mù mờ, như vậy khi gặp chuyện mới biết phải làm thế nào.

Như vậy mới có thể làm tốt mọi việc.

Trong lòng hần chỉ có giang sơn xã tắc là quan trọng nhất.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng khoác tay Tiêu Thành Dục, cùng hần đi xuyên qua hành lang dài uốn lượn ở Cảnh Ngọc cung.

Cửa thủy hoa giữa tiền điện và hậu điện đều mở toang, hai người tản bộ dưới ánh trăng, yên tĩnh mà bình yên.

Mấy ngày nay Tiêu Thành Dục bận đến nỗi có chút nóng trong người, giọng nói hơi khàn: "Ngày mai trẫm đích thân đưa mẫu hậu đến Ngọc Tuyền sơn trang, tiện thể thị sát đại doanh Thịnh Kinh gần Ngọc Tuyền sơn trang, đi về mất khoảng năm ngày."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, không nói gì.

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn nàng, lại nói: "Mấy ngày trước cứu cứu ở biên quan đánh thắng trận, đánh lui kỵ binh Bắc Tề năm mươi dặm, trăm đã ban thưởng cho Tô gia. Cứu cứu bảo vệ đất nước có công, từ Trấn Quốc tướng quân được gia phong làm Phụ Quốc tướng quân, phong nhị đẳng Trung Dũng Bá."

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, đột nhiên nhận thấy Tiêu Thành Dục còn rất nhiều tính cách mà nàng chưa từng phát hiện ra. Hẳn đối với Thái Hậu, đối với Tô gia đều vô cùng kính trọng và yêu quý, dưới tiền đề này, hẳn không hề tiếc quyền lực của mình, luôn cho người mình yêu quý tất cả những gì tốt đẹp nhất.

Tuy rằng trong phần yêu quý này cũng có liên quan đến quốc gia đại sự, có cân nhắc thiệt hơn, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại có thể nghe ra từ giọng nói của hẳn sự chân thành.

Hẳn là người từ trước đến nay không bao giờ chịu khuất phục.

Đợi Tiêu Thành Dục nói xong, Thẩm Kinh Trĩ bèn cười nói: "Nếu nương nương biết, nhất định sẽ rất vui mừng, nhưng có thể cũng sẽ lải nhải một hồi, nói ân sủng quá nhiều, hiện giờ đã rất tốt rồi."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nói đùa một câu, nhưng đột nhiên cảm nhận được Tiêu Thành Dục bên cạnh dừng bước.

"Sao vậy?" Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, "Tần thiếp nói sai rồi sao?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng đầy ẩn ý, sau đó tiếp tục đi về phía trước: "Không, nàng nói một chữ cũng không sai."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thật vậy sao, Thái Hậu nương nương cũng quá phối hợp rồi.

Tiêu Thành Dục lại nói với nàng một chút về tình hình triều đình gần đây, chủ yếu là sự cạnh tranh giữa các phe phái, sau đó mới nói: "Ngày mai trăm sẽ rời cung, trong cung nhất định sẽ xảy ra chuyện, còn ai là người đầu tiên thì phải xem nhà ai sốt ruột hơn."

Thẩm Kinh Trĩ: "Bệ hạ muốn tần thiếp làm như thế nào?"

Tiêu Thành Dục lại dừng bước, đôi mắt phượng sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kinh Trĩ: "Trong trường hợp bảo vệ tốt bản thân mình, nên làm thế nào thì làm thế ấy, nếu thật sự không được..." Tiêu Thành Dục cúi đầu, thấp giọng nói bên tai nàng, "Còn có trăm."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy eo Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, có người thật tốt. Tần thiếp cảm thấy cái gì cũng không sợ nữa."

Hai câu này của nàng chỉ là lăm băm tự nói, dường như căn bản không phải nói cho Tiêu Thành Dục nghe, nhưng Tiêu Thành Dục lại chỉ cảm thấy trong lòng có thứ gì đó muốn từ mảnh đất khô cằn chui ra, khiến hắn không biết phải đáp lại như thế nào.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng không cần hắn đáp lại.

Hai người yên lặng ôm nhau một lát, rồi trở về tắm điện, đêm nay so với đêm hôm trước không giống nhau, không có mưa to gió lớn mà chỉ có mưa xuân nhuần thấm, ôn nhu đa tình.

Sáng sớm hôm sau Thẩm Kinh Trĩ dậy từ rất sớm. Bên ngoài trời còn chưa sáng rõ, sương sớm mù mịt, nhưng Tiêu Thành Dục cũng đã rời đi.

Tiêu Thành Dục không cho người quấy rầy bệnh tình của Thái Hậu, cho nên không cần cả cung lên xuống đưa tiễn Thái Hậu và Hoàng

Thượng, chỉ có mấy vị Thái Phi và Quận Vương đến cửa Chu Tước tiến đưa, trong cung dường như mọi thứ vẫn như thường.

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, sau khi rửa mặt chải đầu chọn một bộ váy áo màu xanh nhạt, trên đầu búi tóc đơn giản, nhân lúc chờ bữa sáng ra sân đi dạo.

Nàng vừa ra chút mồ hôi mỏng, thì nghe thấy tiếng nói chuyện truyền đến từ bên ngoài, không bao lâu, Tiền Tam Hỉ vội vàng đi qua cửa thùy hoa tiến tới.

Hắn vừa nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, liền khom người hành lễ: "Chiêu Nghi, vừa rồi quản sự công công Vọng Nguyệt cung đến đây, nói Hòa tần nương nương mời các vị phi tần đến Vọng Nguyệt cung gặp mặt, cùng nhau thưởng hoa."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày nhìn Tiền Tam Hỉ một cái, không khỏi cười nói: "Thế là đến rồi?"

Phải nói rằng, tính tình của Tưởng Liên Thanh dường như có chút quá nóng vội. Thái Hậu và Hoàng Thượng vừa đi, nàng ta liền gọi mọi người đến thỉnh an, đây là đang cân nhắc việc Đức thái phi dẫn đầu Thục thái phi và Hiền thái phi chương quản hậu cung, muốn ra oai phủ đầu sao?

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, bèn gọi Tiền Tam Hỉ đến thấp giọng nói vài câu, sau đó mới phân phó: "Tiểu Thu, thay y phục, chúng ta đi thỉnh an Hòa tần nương nương."

Vị phân trong cung rất cố định, phía dưới Hoàng Hậu có một Quý phi; Tứ phi: Đức, Thục, Nghi, Hiền mỗi người một vị, đều chủ vị một cung. Dưới tứ phi còn có Cửu Tần, mỗi phong hiệu một người, phong hiệu khác nhau phẩm cấp cũng khác nhau.

Ví dụ như Tưởng Liên Thanh được phong làm Hòa tần, nàng ta chính là phi tần có vị phân cao nhất trong hậu cung của Tiêu Thành

Dục, là chính tam phẩm; mà Chương Nhược Tịch là Đoan tần tòng tam phẩm.

Tiếp theo là Trương Diệu Hâm, Trang tần chính tứ phẩm, cuối cùng là Phùng Doanh, Lệ tần chính tứ phẩm.

Hai người bọn họ đều là chính tứ phẩm, nhưng phong hiệu của Trang tần đứng trước Lệ tần, cho nên vị phân của Trương Diệu Hâm mơ hồ cao hơn Phùng Doanh một chút.

Cao nhưng cũng không cao đến mức có thể để Phùng Doanh bị Trương Diệu Hâm tùy ý sai khiến, đại khái chỉ là vị trí ở yến tiệc hoặc tế lễ lui về phía sau một bậc mà thôi.

Vị phân Cửu Tần cao nhất là An tần, lần lượt là Thuận tần, Hòa tần, Hi tần, Ninh tần, Đoan tần, Huệ tần, Trang tần, Lệ tần. Tiếp theo chính là Chiêu Nghi của Thẩm Kinh Trĩ và vị trí Tiệp Dư còn trống.

Hậu phi kỳ thật cũng giống như triều thần không khác gì nhau, mỗi người đều có phẩm cấp của mình, mỗi người đều có vị trí của mình.

Cho nên, hiện giờ Tưởng Liên Thanh gọi các phi tần trong cung cùng đi thỉnh an nàng ta, cũng không trái quy củ.

Thẩm Kinh Trĩ dựa theo phẩm cấp Chiêu Nghi ăn mặc đơn giản một chút, bởi vì trong cung không có quy củ thỉnh an sớm tối, cho nên buổi sáng có cần thỉnh an hay không, kỳ thật phải xem người có vị phân đứng đầu trong hậu cung.

Trước kia là Thái Hậu, hiện giờ là Tưởng Liên Thanh.

Tưởng Liên Thanh hôm nay nổi hứng muốn người ta đến thỉnh an, không phải quy củ chính thức, cho nên Thẩm Kinh Trĩ không cần ăn mặc long trọng, thường phục là được.

Với gương mặt này của nàng, dù không trang điểm đặc biệt cũng sẽ

không kém hơn người khác.

Mỹ nhân chính là có vốn liếng.

Thẩm Kinh Trĩ điểm chút hương lộ lên người, che đi mùi hương Tô Hợp, lại ăn hai miếng bánh dừa lót dạ, rồi ngồi nhuyến kiệu rời khỏi Cảnh Ngọc cung.

Vọng Nguyệt cung ở Đông lục cung, cách Cảnh Ngọc cung là Càn Nguyên cung và Khôn Hòa cung, Thẩm Kinh Trĩ đi qua ít nhất cũng phải hai khắc. Cho nên nàng phải ra khỏi cửa từ sớm.

Trên đường đi, Tiền Tam Hỉ còn nhìn thấy kiệu của Chương Nhược Tịch từ xa. Thẩm Kinh Trĩ bảo đợi một chút, đợi kiệu của Chương Nhược Tịch rẽ vào Đông Nhất trường nhai thì họ mới đi.

Không bao lâu, kiệu của Thẩm Kinh Trĩ dừng lại trước Vọng Nguyệt cung. Nàng bước xuống kiệu, ngẩng đầu liền nhìn thấy người quen cũ.

Cô cô bên cạnh Tường Liên Thanh - Tường Mẫn từng có chút xích mích với nàng đang đứng trước cổng cung, cười như không cười nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nở nụ cười nhàn nhạt, nàng cũng không chủ động tiến lên, chỉ đứng tại chỗ chờ đợi.

Tường Mẫn dừng một chút, nhưng vẫn trầm khuôn mặt đi đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, hành lễ với nàng: "Chiêu Nghị," bà ta kéo dài rất lâu, vô cùng âm dương quái khí, "Mấy ngày không gặp, Chiêu Nghị thật là tràn đầy sức sống."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Mấy ngày không gặp, cô cô ngược lại càng thêm khỏe mạnh minh mẫn rồi."

Khỏe mạnh minh mẫn là từ dùng để hình dung người già, dùng cho

Tưởng Mẫn không phải là đặc biệt thích hợp, nhưng cũng không phải là không được.

Sắc mặt Tưởng Mẫn cứng đờ, ngay sau đó liền cười như không cười nói: "Chiêu Nghi mau vào trong, hôm nay người đến sớm, Hoà tần nương nương đợi người đã lâu rồi. Cứ mong ngóng người đến đây."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhướn mày, trên mặt tươi cười rạng rỡ: "Thật sao?" vui vẻ nói: "Thật tốt, ta cũng rất nhớ Hòa tần nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói vừa vịn tay Thích Tiểu Thu yếu điệu đi vào Vọng Nguyệt cung.

Tưởng Mẫn đứng tại chỗ, quay đầu lại lạnh lùng nhìn nàng một cái. Trong lòng bà ta nói: Sẽ có lúc ngươi khóc.

Tưởng Liên Thanh ở tiền điện Vọng Nguyệt cung, phi tần trong hậu cung không nhiều cho nên nàng ta ở một mình.

Nhưng nàng ta ở một mình, phô trương lại không nhỏ.

Tưởng thị là thế gia môn phiệt Thanh Khê, truyền thừa mấy trăm năm, những năm trước còn có tộc nhân trẻ tuổi có thể dựa vào năng lực của mình để làm quan, những năm gần đây do thư viện Thanh Khê dạy dỗ ra rất nhiều môn sinh, Tưởng thị lại đưa nữ nhi vào cung làm phi, thì không còn tộc nhân nào làm quan nữa.

Vì vậy gia tộc từng phồn hoa như gấm, nay cũng có vẻ suy tàn.

Nhưng Tưởng thị tuy không có người trong triều, nhưng môn sinh lại khắp thiên hạ, nếu không phải vậy thì gần đây Hàn Lâm Viện làm sao có thể ở triều đình gây sóng gió, muốn ép buộc Hoàng Đế trẻ tuổi mở lại chế độ cửu phẩm trung chính.

Quả thật người si nói mộng! Khoa cử đã tồn tại hàng trăm năm, đến nay đã giúp vô số môn sinh nghèo khó bước vào con đường làm quan, khiến các thế gia môn phiệt dần dần suy tàn.

Dựa vào tích lũy của tổ tiên, dựa vào vô số sách quý trong nhà, các thế gia môn phiệt mới không đến nỗi lụi tàn và biến mất. Chẳng lẽ đến ngày nay họ không muốn thi đỗ sao?

Không, là họ không thể.

Thế nhưng các thế gia môn phiệt vẫn ngạo nghễ duy trì sự tôn quý hơn người, tự cho mình là dòng dõi cũ của triều đại trước, tự cho mình là truyền nhân của dòng dõi thư hương, nhưng lại không còn khả năng hô phong hoán vũ nữa rồi.

Đức thái phi trước kia là người như vậy, nay Hòa tần cũng vẫn như thế. Họ khinh thường tất cả mọi người.

Dường như xuất thân có thể đại diện cho tất cả, xuất thân có thể quyết định tương lai.

(Đọc tới đây sao thấy giống tư tưởng của tổng thống Mỹ Donald Trump thế nhỉ)

Cũng giống như Vọng Nguyệt cung xa hoa tinh xảo này, lư hương Bác Sơn được đặt ở chính điện là đồ cổ từ mấy trăm năm trước. Đường như chỉ có bọn họ Tưởng thị Thanh Khê mới có tư cách sử dụng, mới xứng đáng sử dụng.

Thẩm Kinh Trĩ đến không sớm không muộn, nàng và Chương Nhược Tịch ở Tây lục cung đến trước sau, bốn tiểu chủ cũng an tĩnh ngồi trên ghế thêu ở phía cuối, cúi đầu không nói lời nào.

Hai vị tần nương nương khác ở gần hơn lại chưa đến.

Thẩm Khinh Trĩ chào hỏi Chương Nhược Tịch, sau đó ngồi xuống chiếc ghế cách nàng ấy một chỗ: "Nương nương đến thật sớm."

Hôm nay Chương Nhược Tịch vẫn mặc một thân trang phục gọn gàng, nàng ấy búi hết tóc lên đỉnh đầu, chỉ dùng một chiếc trâm cài bằng lưu ly vàng để cố định, thần thái vô cùng rạng rỡ.

Nghe thấy lời của Thẩm Khinh Trĩ, Chương Nhược Tịch quay đầu lại nhìn nàng, mỉm cười phóng khoáng: "Ta không thích đến muộn, đến sớm một chút chọn một vị trí tốt."

Thẩm Khinh Trĩ chớp chớp mắt, mỉm cười cùng nàng ấy. Nhưng đây không phải là nơi để hai người nói chuyện, lời vừa dứt đã nghe thấy tiếng thông truyền từ bên ngoài: "Hòa tần nương nương giá đáo."

Mọi người trong chính điện đều đứng dậy, đợi Tưởng Liên Thanh bước vào, đồng thanh nhún người hành lễ: "Thỉnh an Hòa tần nương nương."

Hôm nay Tưởng Liên Thanh ăn mặc đặc biệt long trọng. Nàng ta mặc một bộ váy áo thêu hoa Phú Quý, cổ áo, tay áo, vạt áo đều là những đường thêu kim tuyến lấp lánh.

Tưởng Liên Thanh vẫn tóc cao kiểu song hoàn kế, hai bên tóc mai cài hoa mẫu đơn bằng vàng, phía sau búi tóc cài hoa mẫu đơn lụa, cả người thật sự là kim quang lấp lánh rực rỡ.

Nàng ta ung dung đi đến trước vị trí chủ tọa, ngẩng mặt ngồi xuống, sau đó mới thông thả nói: "Các muội muội ngồi xuống đi."

Đợi mọi người bên dưới ngồi xuống, Tưởng Liên Thanh đảo mắt nhìn quanh, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Sao vậy, có người không biết hai chữ đúng giờ nghĩa là gì sao?"

Lời này mang đầy gai góc, những người ngồi bên dưới đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không ai dám lên tiếng.

Tưởng Liên Thanh khẽ nhú mào, cuối cùng chỉ nói: "Mẫu cô cô, sai người đến các cung giục đi, ta đợi một lát cũng không sao, sao có thể để Đoàn tần muội muội và Thẩm chiêu nghi cùng đợi lâu được."

Lời nàng ta vừa dứt, bên ngoài liền truyền đến một giọng nói hơi gấp gáp: "Ta phải tạ lỗi với Hòa tần tỷ tỷ, lúc ra cửa mới phát hiện y phục bị rách một lỗ, thật sự quá khó coi nên đã quay về thay lại, làm chậm trễ thời gian."

Cùng với giọng nói, một thân ảnh mảnh mai uyển chuyển bước đến.

Người đến chính là Lệ tần nương nương Phùng Doanh.

Phùng Doanh ở hậu điện Tĩnh Thần cung, chỉ cách Vọng Nguyệt cung một con đường nhỏ, đi vòng qua Đông Nhất trường nhai là đến, cho dù đi bộ cũng không mất đến một khắc. Dù nàng ta có viện cớ gì, cuối cùng vẫn là đến muộn.

Tưởng Liên Thanh vừa nhìn thấy nàng ta, càng không cho sắc mặt tốt: "Đúng vậy, Lệ tần muội muội nhan sắc đang tươi đẹp, đúng là tuổi thanh xuân như hoa, tất nhiên là phải ăn mặc cho thật đẹp."

Tưởng Liên Thanh dù sao cũng xuất thân từ Tưởng thị Thanh Khê, mắng người mà không cần dùng đến lời lẽ thô tục.

Lời này Thẩm Kinh Trĩ nghe hiểu, Chương Nhược Tích chắc chắn cũng không khó hiểu, chỉ là Phùng Doanh vẫn tươi cười đón tiếp, cẩn thận nhìn Tưởng Liên Thanh: "Tỷ tỷ nói gì vậy, tỷ tỷ mới là người có nhan sắc đẹp nhất trong số chúng ta."

Nàng ta dường như không hiểu chút nào lời mỉa mai của Tưởng Liên Thanh, lại chào hỏi những người khác, sau đó mới ngồi xuống đối diện Chương Nhược Tích.

Tưởng Liên Thanh liếc nhìn nàng ta, lại nói: "Muội muội đã đến, còn

một người nữa đâu?"

Miệng của Tưởng Liên Thanh dường như linh nghiệm, nàng ta vừa nhắc đến, người đó đã tới.

Bên ngoài lập tức truyền đến giọng nói yếu ớt: "Hòa tần tỷ tỷ, Đoan tần tỷ tỷ, Lệ tần muội muội, là ta đến muộn."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn sang, liền thấy Trương Diệu Hâm mặt mày tái nhợt, được cô cô hồi môn Trương Phàm Chân dìu từng bước một vào chính điện.

Nàng ta đã ra nông nỗi này, Tưởng Liên Thanh cũng không tiện làm khó nữa, đành để nàng ta ngồi xuống trước, hỏi nàng ta sao lại bệnh rồi.

Khuôn mặt của Trương Diệu Hâm còn nhỏ hơn cả bàn tay, nhợt hoắt như chỉ còn lại đôi mắt long lanh ánh nước, nàng ta chớp chớp mắt, vừa định nói chuyện thì lập tức dùng khăn che miệng lại.

Ngay sau đó, mọi người liền nghe thấy tiếng ho khan trầm đục nhưng cố nén lại của nàng ta.

Nàng ta ho khan hồi lâu khiến gương mặt đỏ bừng, cuối cùng mới dịu lại.

Phàm Chân cô cô vội vàng sai một tiểu cung nữ mang lên một bát trà kim ngân hoa, đút cho nàng ta uống.

Vừa đút, Phàm Chân cô cô vừa buồn bã nói với Tưởng Liên Thanh: "Đa tạ Hòa tần nương nương quan tâm, nương nương nhà nô tỳ là bệnh cũ từ nhỏ, giờ đã sang thu, trời dần chuyển lạnh nên bệnh phổi của nương nương lại tái phát."

"Từ khi vào cung đến nay, vì bệnh này mà nương nương chưa từng treo thẻ bài, vẫn luôn dưỡng bệnh."

Lời này vốn rất dễ nghe, nhưng rơi vào tai Tưởng Liên Thanh, lại khiến sắc mặt nàng ta lập tức thay đổi.

Ánh mắt Tưởng Liên Thanh tối sầm lại: "Trang tần muội muội cũng quá khách khí, đã bệnh rồi thì hôm nay cáo bệnh không đến cũng được, vốn cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là mọi người vào cung đã lâu, cũng chưa ngồi xuống nói chuyện với nhau nên ta mới mời mọi người đến."

Phàm Chân cô cô tuổi tác tương đương với Mẫn cô cô, nhưng lại có vẻ mặt hiền từ hòa nhã hơn.

Bà ta cụp mắt xuống, nhẹ nhàng vỗ lưng Trương Diệu Hâm, nhỏ giọng đáp: "Nương nương nhà nô tỳ cũng nói đã lâu không gặp các vị nương nương, rất nhớ nhung, nghĩ mấy ngày nay đã đỡ hơn nên mới đến."

Trong hoàng cung này, thật ra không có gì là bí mật cả. Ví dụ như sau khi Tiêu Thành Dục đăng cơ, người đầu tiên thị tẩm là Thẩm Khinh Trĩ, mà trước khi hãm rời cung tiền Thái Hậu, người cuối cùng thị tẩm cũng là Thẩm Khinh Trĩ.

Những người khác tuy không được Hoàng Thượng sủng ái như Thẩm Khinh Trĩ, nhưng ít ra cũng được gặp long nhan. Trong số họ, chỉ có một mình Tưởng Liên Thanh là chưa từng được lật thẻ bài.

Tuy Trương Diệu Hâm đang bệnh nên không thể thị tẩm, nhưng Tiêu Thành Dục cũng đã đến thăm nàng ta. Vì vậy, cũng chỉ có Tưởng Liên Thanh là người duy nhất không được Hoàng Thượng để mắt tới.

Điều này cũng dễ hiểu. Gần đây phe cánh Hàn Lâm Viện ở tiền triều gây náo loạn, thấy Hoàng Thượng còn trẻ, Thái Hậu lại bệnh nặng không thể nhiếp chính, nên nhân cơ hội tranh đoạt quyền lực.

Tuy Tiêu Thành Dục chưa thể lập tức áp chế thế lực của các đại gia tộc, nhưng cũng không tỏ ra dễ dàng gì. Hắn muốn bày tỏ lập trường của mình.

Bởi vậy mới dẫn đến tình cảnh hiện nay.

Sau khi Tiêu Thành Dục rời cung thì Tưởng Liên Thanh lập tức cho gọi các phi tần đến thỉnh an, chắc chắn là đã có chuẩn bị từ trước. Người ngồi đây nếu không phải kẻ ngốc, ắt hẳn đều hiểu nàng ta làm vậy là vì cố gì.

Chỉ là không biết nàng ta là người nóng nảy hay là người kiên nhẫn thôi.

Đợi mọi người đã yên vị, Tưởng Liên Thanh mới hắng giọng nói: "Hiện giờ chúng ta đều là phi tần trong hậu cung, là người thân cận bên cạnh Hoàng Thượng, mọi việc phải lấy Hoàng Thượng làm trọng, chớ nên ích kỷ tư lợi, vì chút ân sủng nhỏ nhặt mà giở trò bần thiêu, cuối cùng không thể quay đầu."

Lời này rõ ràng là có ý ám chỉ.

Chương Nhược Tịch uống một ngụm trà, nói: "Sao vậy? Hòa tần tỷ tỷ nghe được chuyện thú vị gì sao?"

Nàng ấy vốn không thích mấy chuyện tranh giành đấu đá này. Trương Diệu Hâm và Phùng Doanh cùng đến muộn, nàng ấy phải ngồi đây nghe bọn họ giả dối khách khí qua lại, giờ lại nghe Tưởng Liên Thanh nói bóng nói gió, tự nhiên càng thêm khó chịu.

Sau lưng nàng ấy có Chương gia và Hà gia chống đỡ, cũng là tiểu thư khuê các xuất thân từ đại gia tộc, nên Tưởng Liên Thanh đối với nàng ấy khá khách khí. Nghe vậy cũng không tức giận gì, ngược lại còn nói: "Đoan tần muội muội tính tình nóng nảy quá rồi. Có chuyện gì, chúng ta cũng phải ăn chút trà bánh rồi hãy nói."

Chương Nhược Tịch nghi ngờ nhìn nàng ta, lát sau mới lại uống một ngụm trà: "Đây là Vọng Nguyệt cung, tất nhiên là do Hòa tần tỷ tỷ quyết định."

Ngay lập tức, cung nhân của Vọng Nguyệt cung bắt đầu dâng lên đủ loại trà bánh.

Trà ở Vọng Nguyệt cung đều là do Tưởng Liên Thanh mang đến từ Thanh Khê, mỗi loại đều có thể làm cống phẩm dâng lên hoàng thất. Loại trà mà Tưởng Liên Thanh mang ra cho họ thưởng thức hôm nay có tên là Phượng Kỳ, mỗi năm chỉ sản xuất được mười cân, nghe nói nguyên gốc chỉ có hai bụi, mười cân đã là giới hạn.

Số lượng ít như vậy, làm sao có thể tiến cống cho hoàng thất?

Cho nên dứt khoát không đem làm cống phẩm, để nhà mình dùng thôi.

Phượng Kỳ quả thực là loại trà ngon. Nước sôi Ngọc Tuyền vừa sôi, trà trong ấm sứ xanh đã tỏa hương thơm ngát. Trong làn hương trà thoang thoảng, còn có vị ngọt ẩn hiện. Rất đặc biệt, cũng khiến người ta cảm thấy thư thái dễ chịu.

Quả thực xứng đáng được gọi là đệ nhất trà Thanh Khê.

Tưởng Liên Thanh thấy mọi người say mê như vậy, có chút đắc ý. Nàng ta khẽ nhướng mắt, ánh mắt lưu chuyển, cuối cùng dừng lại trên người Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm chiêu nghi, trước đây bốn cung mời người uống trà, người nói ở Khôn Hòa cung cũng đã thấy qua, vậy còn Phượng Kỳ này thì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ bưng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ: "Đa tạ nương nương ban trà. Phượng Kỳ quả thực là danh phẩm tuyệt thế, danh bất hư truyền."

Nàng không trả lời câu hỏi của Tưởng Liên Thanh, nhưng giữa lòng

mày Tưởng Liên Thanh lại tràn đầy vẻ đắc ý.

"Đó là điều đương nhiên. Loại trà này chỉ có dòng chính của Tưởng thị Thanh Khê chúng ta mới được uống." Tưởng Liên Thanh nhất thời có chút kiêu ngạo, "Hôm nay mang ra cho các muội muội cùng thưởng thức, cũng chỉ có một lần này thôi, sau này sẽ không còn cơ hội đâu."

Nếu không phải lúc này đang ở Vọng Nguyệt cung, Thẩm Kinh Trĩ e rằng đã bật cười thành tiếng. Nàng vội vàng cúi đầu, cố gắng để mình trông có vẻ chưa từng thấy cảnh đời, vội vàng uống thêm một ngụm trà.

Trà quả thực là trà ngon, không uống thêm mấy ngụm thì thật uống phí "tấm lòng" của Tưởng Liên Thanh.

Hôm nay không biết vì sao, Tưởng Liên Thanh có vẻ hưng phấn lạ thường, ngay cả khi bị Chương Nhược Tích mỉa mai trước mặt, nàng ta cũng không để tâm.

Phùng Doanh nhìn trái nhìn phải, thấy Thẩm Kinh Trĩ khen ngợi vài câu, cũng vội vàng nói: "Hòa tần tỷ tỷ, trà này thật sự rất thơm, ta chưa từng uống loại trà nào ngon như vậy."

Tưởng Liên Thanh lại chẳng buồn để ý đến nàng ta. Tuy nói Phùng Doanh là chất nữ của Quý thái phi nương nương, lại là biểu muội của Hoàng Thượng, nhưng vậy thì đã sao?

Dù thế nào đi nữa nàng ta vẫn xuất thân từ nhà nông, gia cảnh chỉ hơi khá giả một chút mà thôi.

Ánh mắt Tưởng Liên Thanh vẫn dán chặt vào người Thẩm Kinh Trĩ. Nàng đang ung dung uống trà, dường như không biết sắp phải đối mặt với điều gì.

Tưởng Liên Thanh khẽ nhếch môi, nàng ta liếc mắt ra hiệu cho Tưởng Mẫn: Có thể bắt đầu rồi.

Ấm Phượng Kỳ này, dùng cũng đáng giá.

Mọi người lại uống thêm một chén trà, nghe Hòa tần ca ngợi đặc sản Thanh Khê, thỉnh thoảng lại phụ họa một tiếng, trong phòng là một mảnh hòa thuận.

Ngay lúc Chương Nhược Tịch đã mất kiên nhẫn chuẩn bị rời đi, thì bên ngoài đột nhiên có một cô cô ngoài ba mươi tuổi bước vào.

Cô cô này trông rất lạ mặt, không phải là cô cô thân cận bên cạnh các vị phi tần, nhưng nhìn trang phục có lẽ là quản sự của Thượng Cung Cục.

Thẩm Kinh Trĩ đang thông thả uống trà, thấy cảnh này cũng không hoảng hốt, chỉ thản nhiên đặt chén trà xuống, cùng mọi người nhìn sang.

"Hòa tần nương nương, nô tỳ có việc quan trọng bẩm báo."

Tưởng Liên Thanh ra vẻ kinh ngạc, nàng ta chớp chớp mắt nhìn về phía Tưởng Mẫn bên cạnh: "Người này là?"

Tưởng Mẫn hắng giọng đáp: "Hồi nương nương, đây là Ngô cô cô, chưởng quản về giấy dùng ở Thượng Cung Cục."

Sắc mặt Tưởng Liên Thanh làm ra vẻ hơi khó coi, nàng ta nhàn nhạt nói: "Dù là quản sự cô cô của Thượng Cung Cục, sao có thể tùy tiện đến đây bẩm báo? Nếu có việc gì thì phải bẩm báo với Thụy Phượng cô cô, người thật không hiểu quy củ."

Ngô cô cô nghe vậy, lập tức quỳ xuống dập đầu ba cái với Tưởng Liên Thanh: "Hồi Hòa tần nương nương, nếu không phải việc này vô cùng quan trọng, nô tỳ cũng không dám quấy rầy nhã hứng của các

vị nương nương."

Tưởng Mẫn liền khuyên nhủ: "Nương nương, nàng ta đã dám đến đây chắc chắn sẽ không bịa đặt, nương nương cứ nghe thử xem sao?"

"Được rồi." Tưởng Liên Thanh lúc này mới nói, "Người cứ nói đi. Hiện giờ trong cung ta là người có địa vị cao nhất, tuy không có quyền hiệp trợ chưởng quản lục cung, nhưng nếu thật sự có việc lớn, ta cũng sẽ cố gắng hết sức."

Nhìn xem, lời này nói ra thật khéo léo, cứ như đã đoán trước được đối phương muốn nói gì, nói trước để chặn họng người ta. Chưa kể đến việc Ngô cô cô này còn chưa nói rõ điều gì, chỉ riêng dựa vào vị thế của Tưởng Liên Thanh hiện tại, nàng ta cũng không thể làm chủ chuyện trong hậu cung.

Xem ra, hôm nay nàng ta muốn vượt quyền rồi.

Thẩm Kinh Trĩ lấy khăn tay từ trong tay áo ra, lau sạch tay cẩn thận, sau đó ung dung ngồi yên vị, xem bọn họ diễn trò.

"Hồi nương nương, hai ngày trước nô tỳ đang thu dọn giấy dùng thì có cung nhân đến xin giấy. Việc này vốn cũng không có gì to tát, các cung đều cần dùng giấy, nếu không đủ thì các phi tần sai người đến lấy thêm cũng là chuyện thường."

"Nhưng đây đã là lần thứ hai trong tháng này nàng ta đến, nên nô tỳ mới để ý, hỏi cung nữ kia xem chủ tử của họ muốn dùng giấy để làm gì. Cung nữ kia còn nhỏ tuổi, bị nô tỳ dọa một chút liền khai thật, nói rằng chủ tử của họ muốn dùng giấy để làm hình nhân."

Bà ta không nói rõ là cung nào, ai sai bảo cung nữ này, nhưng lời vừa nói ra, sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

Triều đại trước chính là sụp đổ dưới thuật yểm thẳng. Dù là trong

cung hay ngoài dân gian đều mê tín thuật này. Dân chúng ốm đau không chịu chữa trị, chỉ tin vào lời cầu nguyện và điệu múa của vu y. Triều đình gặp tai ương không lo cứu trợ, chỉ biết cầu xin trời đất, khiến cho quốc gia loạn lạc, dân chúng lầm than.

Ngay từ khi khai quốc, Đại Sở đã nghiêm cấm thuật yểm thẳng, trăm năm qua gần như đã tuyệt tích. Nhưng lòng người khó đoán, chỉ cần con người còn có lòng tham thì thuật yểm thẳng sẽ không bao giờ biến mất.

Trong cung càng cẩn trọng hơn với thuật yểm thẳng, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm chuyện này. Một khi bị phát hiện lập tức cả cung bị tội, không còn đường sống.

Vì vậy lời Ngô cô cô vừa nói ra, lập tức gây nên sóng gió lớn.

Các phi tần ngồi trong điện đều kinh ngạc tròn mắt, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng ra vẻ kinh hãi, có chút bất đắc dĩ nhìn Ngô cô cô.

Ngô cô cô chỉ cúi đầu quỳ ở đó, không nhìn bất kỳ ai.

Tưởng Liên Thanh cũng rất kinh ngạc, nàng ta kêu lên: "Người... người đừng nói bậy! Trong cung tối kỵ vu thuật, nếu có người phạm kỵ, cho dù không bị tru di cửu tộc thì cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi cái chết, sẽ không có ai to gan lớn mật như vậy."

Ngô cô cô lại dập đầu với nàng ta, giọng nói tuy trầm thấp nhưng từng chữ từng chữ đều nói rất rõ ràng: "Nương nương, nếu chỉ là hình nhân giấy bình thường, nô tỳ tuyệt đối không dám nói ra cho các nương nương nghe. Ban đầu nô tỳ cũng cho rằng chuyện này không thể nào xảy ra, nhưng lại không thể tùy tiện xử lý, nên đã lệnh cho đại cung nữ bên cạnh đi theo cung nữ kia để điều tra."

"Kết quả điều tra, thật sự đã tìm được thứ đồ vật này." Ngô cô cô nói: "Nương nương, có thể cho gọi đại cung nữ của nô tỳ trình lên

vật chứng không ạ?"

Nghe nói có vật chứng, Tưởng Liên Thanh dường như có chút do dự, vẫn là Tưởng Mẫn hành sự quyết đoán: "Trình lên."

Ngay sau đó, một bóng dáng yếu điệu bước vào từ ngoài cửa.

Thẩm Kinh Trĩ ngược mắt nhìn sang, liền thấy một gương mặt quen thuộc. Hay nói đúng hơn, là một người từng quen thuộc.

Đó là Lâm Phán, người đã cùng nàng tiến cung, rồi cùng được giữ lại ở Trữ Tú cung.

Năm đó nàng được Hồng Cần cô cô để mắt tới, chọn vào Khôn Hòa cung làm cung nữ hầu đọc, còn Lâm Phán thì không biết bằng cách nào mà rời khỏi Trữ Tú cung đến Thượng Cung Cục làm việc. Lần chia tay này, đã ba năm không gặp.

Không ngờ rằng, giờ nàng ta đã trở thành đại cung nữ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn gương mặt vừa quen vừa lạ của nàng ta, trong lòng không hề gợn sóng.

Lâm Phán bước tới, không hề liếc mắt sang chỗ khác, quỳ xuống phía sau Ngô cô cô. Trên tay nàng ta bưng một cái khay, trên khay được phủ một tấm vải trắng, bên trong rõ ràng là có thứ gì đó.

Chắc hẳn là thứ mà bọn họ gọi là "hình nhân yểm bùa".

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ vẫn là vẻ kinh ngạc nhiều hơn là sợ hãi. Nàng tò mò nhìn cái khay trên tay Lâm Phán, không biết bọn họ từ đâu biến ra thứ này.

Lâm Phán quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, vừa nhìn đã biết nàng ta vô cùng sợ hãi.

Ngô cô cô quay đầu lại nhìn, rồi nói với Tưởng Liên Thanh: "Nương nương, đây là đại cung nữ của nô tỳ, tên là Lâm Phán."

"Lâm Phán, còn không mau trình vật chứng lên cho nương nương xem?"

Lâm Phán tỏ vẻ run sợ, giọng nói mang theo tiếng khóc: "Nhưng mà cô cô, thứ này... thứ này thật sự..."

Ngô cô cô thở dài, hơi thẳng người dậy, nói: "Hòa tần nương nương, vật này khá đáng sợ, có nên xem xét trước mặt mọi người không ạ?"

Tưởng Liên Thanh thấy sự việc đã đến nước này bèn không do dự nữa. Nàng ta nắm chặt tay vịn ghế, mu bàn tay gầy guộc nổi lên gân xanh, lộ rõ vẻ quyết tâm trong lòng.

"Xem!" Giọng Tưởng Liên Thanh rất lớn, "Đại Sở chúng ta từ trước đến nay không tin vào vu thuật, thiện ác hữu báo, người tốt ắt được báo đáp, kẻ xấu ắt khó có kết cục tốt đẹp. Ta hành sự quang minh chính đại, tự nhiên không sợ."

"Các muội muội thì sao?" Vừa nói, ánh mắt nàng ta lần lượt lướt qua, cuối cùng dừng lại trên mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng dường như không hề sợ hãi.

Tưởng Liên Thanh khẽ nhú mày, lại cao giọng nói: "Cho chúng ta xem, rốt cuộc là thứ gì."

Ngay lúc này, Phạm Chân cô cô vẫn luôn tươi cười từ ái lại lên tiếng: "Nương nương, chuyện này... nương nương nhà nô tỳ thân thể yếu ớt, hiện giờ lại đang bệnh, cho dù chúng ta không tin chuyện vu thuật nhưng cũng thật sự chướng mắt."

"Nô tỳ xin phép được chặn trước người nương nương nhà nô tỳ, để nương nương khỏi sợ hãi."

Tưởng Liên Thanh đang hăng hái, lúc này cũng không để ý đến Trương Diệu Hâm: "Được, Trang tần muội muội quay lưng lại đi, đừng để bị dọa bệnh."

Nói xong, nàng ta lại hỏi: "Các muội muội khác thì sao?"

Chương Nhược Tịch có lẽ không ngờ hôm nay lại có một màn này, nàng ấy không biết Tưởng Liên Thanh hay Ngô cô cô muốn nhắm vào ai, nhưng vỡ kịch đã được dựng sẵn sân khấu, họ cũng đã ngồi trước sân khấu, tất nhiên sẽ không rời đi.

Chương Nhược Tịch thờ ơ nói: "Ta không sợ."

Phùng Doanh đương nhiên phải phụ họa cùng Tưởng Liên Thanh, cũng cứng rắn nói: "Hòa tần tỷ tỷ, ta cũng không sợ."

Thẩm Khinh Trĩ là người cuối cùng lên tiếng: "Ta nghe theo Hòa tần tỷ tỷ."

Mọi người nói xong, Tưởng Liên Thanh bèn liếc mắt ra hiệu cho Ngô cô cô.

Ngô cô cô tuy không ngẩng đầu nhưng dường như đã sớm có mặt thần, lập tức biết phải làm thế nào.

Bà ta hơi nghiêng người, nhắc một góc vải trắng lên nhẹ nhàng kéo ra. Theo tấm vải trắng rơi xuống đất, một hình nhân giấy bắn thiu rách nát, còn dính chữ viết bằng máu xuất hiện trên khay.

Ban nãy Phùng Doanh chỉ cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, lúc này vừa nhìn thấy chữ viết bằng máu trên hình nhân giấy, lập tức hét lên một tiếng "Á" rồi che mặt, quay đầu đi không dám nhìn nữa.

Chương Nhược Tịch từ trước đến nay trời không sợ đất không sợ, nhìn thấy vậy, thậm chí còn cười lạnh: "Chỉ có thể này thôi sao? Có

gì đáng sợ chứ?"

Sắc mặt Tưởng Liên Thanh cũng hơi tái đi, trong lòng sợ hãi nhưng vẫn chú ý đến sắc mặt của Thẩm Kinh Trĩ.

Thế nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại bình tĩnh như Chương Nhược Tích, nàng thản nhiên ngồi đó, ánh mắt dừng trên hình nhân giấy, trong đôi mắt rĩ xuống dường như còn có chút tìm tòi.

Trong lòng Tưởng Liên Thanh lại dâng lên một chút do dự. Tại sao Thẩm Kinh Trĩ không sợ? Tại sao không hoảng hốt?

Tưởng Liên Thanh hít sâu một hơi, nàng ta ra hiệu cho Tưởng Mẫn bên cạnh, Tưởng Mẫn liền tiến lên nửa bước, nói: "Lâm Phán, người nói xem thứ này là từ đâu mà có?"

Lâm Phán lại run lên, nàng ta vẫn luôn cúi đầu, căn bản không dám ngẩng lên nhìn xung quanh: "Hồi nương nương, đây là... đây là... nô tỳ không dám nói."

Giọng nói của Lâm Phán run rẩy, tỏ vẻ sợ hãi tột độ.

Tưởng Mẫn hài lòng gật đầu: "Người sợ gì chứ? Dù thứ này là từ đâu mà có, đều có Hòa tần nương nương làm chủ cho người. Cho dù đối phương có thể lực ngập trời thì cũng còn có Đức thái phi nương nương, cũng còn có vương pháp."

Tưởng Mẫn quả nhiên là nội quan xuất thân từ gia tộc quyền quý, nói năng làm việc vô cùng vững vàng, lời nói kín kẽ không một sơ hở, khiến người ta bất giác nghe theo lời bà ta.

Khoảnh khắc này trong điện yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập của Lâm Phán.

Lâm Phán dường như cuối cùng đã hạ quyết tâm, nàng ta cắn chặt răng lắp bắp nói: "Hồi nương nương, thứ này là... là từ Cảnh Ngọc

cung của Thẩm chiêu nghi tìm được ạ."

Lời vừa nói ra, trong phòng vang lên tiếng kinh hô.

Thẩm Kinh Trĩ thật sự muốn vỗ tay khen ngợi cho Tưởng Liên Thanh, màn kịch này được dàn dựng công phu, ngay từ đầu đã hát vang bài ca lớn, đợi đến cuối cùng tiếng trống dừng lại, mới thấy dư âm kéo dài, khiến người ta hồi tưởng mãi không thôi.

Ban đầu mọi người chỉ kinh hô theo, một lát sau họ mới hoàn hồn, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, dường như hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ bị gọi tên, đang hoang mang bất lực nhìn mọi người.

Nàng chớp chớp mắt, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đến mức khiến người ta không nỡ rời đi toát lên vẻ nghi hoặc, dường như không hiểu tại sao mấy người này lại nhắc đến tên nàng.

Trong điện nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, Phùng Doanh cúi đầu, Chương Nhược Tích nhìn Thẩm Kinh Trĩ với vẻ kỳ quái, còn những tiểu chủ khác đều cúi đầu, chỉ có Lý Xảo Nhi và Triệu Viên Nhi lo lắng nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Một lúc lâu, không ai dám lên tiếng.

Bữa tiệc hôm nay vốn đã không phù hợp lại còn xảy ra chuyện này, người sáng suốt đều biết Hòa tần lần này ra tay là vì ai.

Trong lòng họ ít nhiều cũng hiểu rõ, nhưng lại không biết nguyên nhân sự việc, nên không ai dám hé răng.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy hôm nay ra ngoài hơi lâu rồi, nếu còn diễn thêm mấy vở kịch nữa, chắc chắn sẽ làm lỡ bữa trưa của nàng, nên cũng không định kéo dài thêm. Đối phương đã muốn dẫn nàng vào

chỗ chết, nàng cũng không cần phải tỏ ra hòa nhã nữa.

Nàng ngược mắt nhìn Hòa tần, thấy Hòa tần đang mặt không cảm xúc nhìn xuống dưới, cũng đoán được nàng ta không chịu lên tiếng, muốn để cho cung nhân tự mình bầm báo. Nghĩ ngợi một chút, nàng vẫn không muốn bị người khác khống chế.

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, ánh mắt kiên định nhìn Lâm Phán: "Lâm Phán, người nói xem, người đã tìm thấy thứ... thứ này ở Cảnh Ngọc cung của ta bằng cách nào?"

Toàn thân Lâm Phán run lên, dường như vô cùng sợ hãi nàng, một chữ cũng không nói nên lời. Vẻ mặt run rẩy của nàng ta cứ như Thẩm Kinh Trĩ là ác quỷ khiến người ta lo lắng sợ hãi, không dám nói thẳng.

Một vở kịch hay ho thật đấy.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ cảm thán, trước đây mình thật sự đã nhìn lầm người. Lâm Phán trước đây không phải là người biết diễn trò, nhưng giờ xem ra, nếu nàng ta xứng đáng là danh giác (1), thì toàn bộ gánh hát ở Thịnh Kinh cũng không chọn ra được vai diễn nào hay ho.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Người nói đi chứ? Nếu người không nói... ta sẽ coi như người cố ý vu oan cho ta. Lâm Phán, ta đang đợi người lên tiếng đấy."

(1) danh giác: là một danh xưng tôn vinh những nghệ sĩ tài năng, nổi bật trong lĩnh vực hát kịch.

Chương 43: Nhân chứng, vật chứng

Lâm Phán chưa từng thấy Thẩm Kinh Trĩ như thế này bao giờ. Trong ấn tượng của nàng ta, Thẩm Kinh Trĩ dường như vẫn là một tiểu cung nữ nhỏ nhắn xinh xắn luôn nở nụ cười trên môi năm nào.

Vậy mà chỉ vì biết đọc vài chữ, vì có nhan sắc hơn người mà nàng đã từ một cung nữ bình thường trở thành cung nữ thị tẩm, rồi từ cung nữ thị tẩm trở thành Thái Tử phụng nghi, giờ đây đã là Chiêu Nghi cao cao tại thượng.

Còn nàng ta, cùng vào cung năm đó, giờ vẫn chỉ là một đại cung nữ.

Nàng ta không cam lòng, mỗi phút mỗi giây đều không cam lòng.

Cuối cùng, một cơ hội đã xuất hiện trước mắt nàng ta.

Lâm Phán không thể bỏ lỡ, cũng sẽ không bỏ lỡ. Sự bất cam và ghen tị gặm nhấm trái tim nàng ta ngày đêm, khiến trái tim nàng ta đã sớm vặn vẹo, không còn nguyên vẹn như xưa.

Lâm Phán hít sâu một hơi, cúi đầu nói: "Hồi Chiêu Nghi, nô tỳ đi theo cung nữ Nghênh Hồng của Cảnh Ngọc cung, một đường đến phòng gác ngoài Cảnh Ngọc cung, tận mắt nhìn thấy Nghênh Hồng hoảng hốt giấu hình nhân giấy này đi."

"Vốn dĩ cung nữ tên Nghênh Hồng này là người thay mặt Chiêu Nghi làm loại chuyện này, hình nhân yểm bùa cũng là do nàng ta làm ra. Nô tỳ nhìn thấy rất sợ hãi, không dám lên tiếng, chỉ quay về Thượng Cung Cục bẩm báo với Ngô cô cô."

"Cô cô cũng không thể tùy tiện kết luận, vu oan cho phi tần là tội

lớn, nô tỳ không gánh vác nổi."

Lời của Lâm Phán lại lái sang Ngô cô cô, nàng ta cúi đầu tiếp tục nói: "Lúc đó nô tỳ cũng khuyên cô cô, chuyện này cứ bỏ qua đi, nô tỳ thân phận thấp kém, nếu đắc tội với người không nên đắc tội thì nửa đời sau biết sống sao đây, nhưng cô cô không đồng ý."

"Cô cô cũng từng được Thái Hậu nương nương dạy bảo, được Đức thái phi nương nương răn dạy, bà ấy cảm niệm sự nhân từ của các nương nương, không dám lừa trên gạt dưới trái với lương tâm, che giấu vụ án lớn như vậy, cuối cùng sau khi do dự, hôm nay đã lệnh cho nô tỳ đi lấy trộm hình nhân giấy này."

Lâm Phán giơ cái khay lên cao, dùng hình nhân giấy bên trong thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Cô cô sáng suốt chính nghĩa, nô tỳ nhiều năm chịu sự dạy bảo của cô cô nên cũng không thể chỉ lo cho bản thân, quyết định cùng cô cô vạch trần loại chuyện xấu xa này, trả lại sự trong sạch cho hoàng cung."

Thật là một cái miệng lợi hại. Nàng ta dùng lời lẽ đảo ngược trắng đen, cuối cùng lại hợp lý hóa tất cả, biến mình và Ngô cô cô thành chính nghĩa, còn Thẩm Kinh Trĩ thì thành kẻ xấu xa tâm địa độc ác, gây sóng gió trong cung.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không ngắt lời Lâm Phán, đợi nàng ta nói xong mới hơi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tưởng Liên Thanh từ xa.

Ánh mắt nàng rất bình tĩnh, không có oán trách, không có nghi ngờ, thậm chí cũng không có căng thẳng hay sợ hãi, nàng cứ như dòng suối chảy lặng lẽ không một gợn sóng.

Tưởng Liên Thanh bỗng cảm thấy hơi căng thẳng, nhưng nhân chứng vật chứng đã rõ ràng như vậy, nàng ta không hiểu mình đang căng thẳng cái gì.

Một phi tần xuất thân cung nữ, chẳng lẽ còn có thể lật ngược tình thế?

Nghĩ vậy, ánh mắt Tưởng Liên Thanh trở nên sắc bén, nghiêm nghị nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm chiêu nghi, nhân chứng vật chứng đều có đủ, ngươi còn gì để biện bạch?"

Thẩm Kinh Trĩ đã đợi câu nói này của nàng ta từ lâu.

"Nhân chứng vật chứng?" Thẩm Kinh Trĩ nhếch môi cười, "Hòa Tần nương nương, cái gọi là nhân chứng kia tên là Lâm Phán, nàng ta cùng vào cung với tần thiếp năm Hoảng Trị thứ hai mươi, ban đầu đều làm việc ở Trữ Tú cung của Hồng Cần cô cô."

Giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ trong trẻo, không một chút run rẩy, không một chút hoảng sợ. "Sau đó ta may mắn được vào Khôn Hòa cung hầu hạ Thái Hậu nương nương, còn Lâm Phán... ta nhớ là đã đến Thượng Cung Cục, quả nhiên là có năng lực, giờ đã là đại cung nữ rồi."

Lời này thoát nghe không có gì, nhưng nếu suy nghĩ kỹ, lại có chút mĩa mai.

Tay Lâm Phán đang bưng khay hơi run lên, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, chỉ cúi đầu không nói gì.

"Ngô cô cô, tất cả những gì ngươi biết đều là do Lâm Phán nói, có đúng vậy không? Ngươi có tự mình kiểm tra kỹ càng không? Có tận mắt đến phòng gác xem qua không? Có hỏi cung nữ Nghênh Hồng trong cung của ta không? Có xem kỹ... hình nhân giấy này rốt cuộc là hình dáng gì không?"

Từng lời nói của Thẩm Kinh Trĩ đều in sâu vào trong lòng Ngô cô cô.

Sắc mặt Ngô cô cô hơi trầm xuống, nhưng bà ta còn lão luyện hơn Lâm Phán, lúc này lại không hề thay đổi sắc mặt: "Hồi Chiêu Nghi, nô tỳ sợ đánh rần động cỏ nên những việc này nô tỳ đều chưa điều tra thêm. Nhưng Lâm Phán là người đã theo nô tỳ nhiều năm, vào cung đã lâu, luôn trung thành tận tâm, nô tỳ không cho rằng nàng ta dám lừa trên gạt dưới trong chuyện lớn như vậy. Nếu bị người khác phát hiện ra sự thật, chẳng lẽ nàng ta không cần mạng nữa sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cong mắt: "Đúng vậy Ngô cô cô, chẳng lẽ ta không cần mạng nữa sao?"

Ngô cô cô nghe vậy liền sững người.

Thẩm Kinh Trĩ v.ốt ve móng tay được sơn màu đỏ của mình, sửa lại đôi khuyên tai bên tai, trong mắt và lông mày đều là ý cười.

"Ta xuất thân cung nữ, chuyện này trên dưới triều dã đều biết, nhưng ta đã từ cung nữ trở thành Chiêu Nghi như ngày hôm nay. Đều là cung nữ vào cung cùng một năm, người tài giỏi như Lâm Phán cũng chỉ là một đại cung nữ. Ta đã thay đổi số mệnh trở thành quý nhân, giờ đây ta được sống trong nhung lụa, ngày tháng vui vẻ vô cùng, tại sao ta phải tự tìm đường chết?"

"Thái Hậu nương nương yêu quý ta, Hoàng Thượng sủng ái ta, cho dù sau này ta già sắc tàn, không còn được sủng ái nữa thì với tấm lòng nhân hậu của Hoàng Thượng, cũng sẽ không để ta sống khổ sở."

"Chỉ cần ta luôn xinh đẹp, vui vẻ, ta sẽ có được tất cả những gì ta muốn." Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ rũ xuống, nụ cười trong mắt tan biến, chỉ còn lại một mảnh lạnh lẽo, "Vậy ta hỏi Ngô cô cô, tại sao ta phải mạo hiểm bị tru di cửu tộc để yểm bùa người khác? Trong cung này, người muốn yểm bùa ta còn nhiều hơn đây."

Ngô cô cô bị nàng hỏi đến mức không nói nên lời.

Không chỉ bà ta sống sờ, mà hầu như tất cả mọi người có mặt đều sống sờ.

Hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ đang được sủng ái không ai sánh bằng, lẽ ra phải là cung nữ như Lâm Phán ghen tị với nàng, chứ không phải nàng ghen tị với người khác.

Chương Nhược Tịch tán thưởng nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nàng nói rất đúng, nên nàng ấy cũng yên tâm hơn, bưng chén trà lên tiếp tục uống.

Nhìn dáng vẻ của Thẩm Kinh Trĩ, e rằng chuyện hôm nay nàng đã sớm lường trước được, dường như không hề sợ hãi.

Tướng Liên Thanh ban nãy còn có thể diễn trò, giả vờ bình tĩnh, nhưng lúc này sắc mặt đã không nhìn được mà khó coi. Nàng ta sa sầm mặt, bởi vì lời nói của Thẩm Kinh Trĩ mà cơn giận trong lòng dâng lên như sóng cuộn.

Nàng ta cảm thấy Thẩm Kinh Trĩ không phải đang nói Lâm Phán, mà là đang chỉ thẳng vào mũi nàng ta mà mắng. Nàng ta là đích nữ xuất thân từ thế gia môn phiệt Thanh Khê, từ trước đến nay luôn là phượng hoàng cao cao tại thượng, ngay cả Hoàng Đế Tiêu thị nàng ta cũng không xem vào mắt.

Nhưng nàng ta có thể khinh thường Tiêu Thành Dục trong lòng, có thể mắng tổ tiên hấn chỉ là nông dân chân đất, nhưng lại không thể chịu đựng được việc Tiêu Thành Dục không coi trọng nàng ta.

Lên ngôi đã lâu như vậy, hấn lại chưa từng liếc mắt nhìn nàng ta lấy một lần.

Điều này quả thực là sự sỉ nhục đối với nàng ta.

Giờ phút này, trong lòng Tướng Liên Thanh như lửa đốt.

"Thấm chiêu nghi," Tưởng Liên Thanh cuối cùng cũng trút cơn giận trong lòng ra, "Đây là Vọng Nguyệt cung, không phải là nơi để người làm càn."

Thấm Khinh Trĩ nhướn mày, giọng nói vẫn rất bình tĩnh, không hề bị Tưởng Liên Thanh chọc giận: "Nhưng Hòa Tần nương nương, người đang làm càn ở Vọng Nguyệt cung lúc này không phải là tần thiếp, mà là Ngô cô cô và Lâm Phán không biết đang có ý đồ gì." Thấm Khinh Trĩ nói với vẻ thành khẩn, "Nương nương, bọn họ cố tình chọn ngày hôm nay gây chuyện ở Vọng Nguyệt cung, nếu thật sự làm ra oan án, sau này bị người ta phát hiện ra sự thật, Thái Hậu và Hoàng Thượng sẽ trách tội ai?"

Từng câu từng chữ của Thấm Khinh Trĩ đều đánh vào lòng Tưởng Liên Thanh: "Người bị trách tội sẽ chỉ là Vọng Nguyệt cung, sẽ chỉ là nương nương thôi. Tần thiếp hiện giờ đang cố gắng tìm ra sự thật, không chỉ vì bản thân mình, mà còn vì danh dự của nương nương."

Nói đến đây, trên mặt Thấm Khinh Trĩ hiện lên nụ cười e lệ. "Đa tạ nương nương từ bi, cho phép tần thiếp hỏi rõ ràng."

Tưởng Liên Thanh nắm chặt tay vịn ghế, suýt nữa thì mắng ra tiếng. Vào cung đã lâu, đây là lần đầu tiên bị người ta chế nhạo trước mặt mà không thể cãi lại.

Nếu nàng ta cãi lại, vậy thì chính là muốn bao che cho oan án, không phân biệt đúng sai.

Tưởng Mẫn thấy nàng ta đã đỏ mặt tía tai, vội vàng vỗ vỗ lưng nàng ta, nhỏ giọng an ủi: "Nương nương, nàng ta ăn nói lạnh lợi thì đã sao, chứng cứ rõ ràng như vậy, không phải chỉ dựa vào cái miệng là có thể làm nên chuyện được."

Cũng đúng.

Tưởng Liên Thanh hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, cả người cũng dần bình tĩnh lại. Nàng ta không thể bị chọc giận.

Trong số những người có mặt, Chương Nhược Tịch vẫn luôn chỉ uống trà xem kịch, Phùng Doanh do dự không biết nên mở miệng thế nào, còn Trương Diệu Hâm thì vẫn luôn ho khan, dường như đã bị cảnh tượng này dọa sợ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Những cung nữ khác đều cúi đầu ngồi im ở cuối phòng, càng không dám hé răng.

Mẫn cô cô nói đúng, trong Vọng Nguyệt cung này, nàng ta mới là người nắm quyền sinh sát.

Tưởng Liên Thanh đảo mắt nhìn quanh một lượt, sau khi đã quan sát hết thấy mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt Ngô cô cô: "Ngô cô cô, Lâm Phán, các người có nghe rõ lời Thẩm chiêu nghi nói không?"

Tưởng Liên Thanh dừng một chút, rồi nói tiếp: "Thi triển thuật yểm thẳng là trọng tội, bất luận kẻ nào cũng không thể nào thừa nhận, các người còn có bằng chứng nào khác không?"

Ngô cô cô do dự một lát, nhỏ giọng nói: "Nương nương, bằng chứng ở ngay đây, nô tỳ có thể thề với trời đất rằng không hề làm giả, lời của Thẩm chiêu nghi tuy có lý nhưng cũng chỉ là lời nói một phía, rốt cuộc nương nương có hiềm khích với ai, người ngoài sao biết được? Chi bằng kiểm tra bát tự trên hình nhân giấy này, ắt sẽ biết được chân tướng sự việc."

Tưởng Liên Thanh hài lòng gật đầu, ra hiệu cho Tưởng Mẫn, Tưởng Mẫn liền tiến lên xem xét kỹ hình nhân giấy.

Bát tự viết trên hình nhân giấy không dài, không ghi năm, chỉ có tháng ngày.

Tưởng Mẫn do dự lên tiếng: "Tháng... ngày mười chín? Đây là... đây là..."

Sắc mặt Tưởng Liên Thanh cũng thay đổi: "Đây là sinh thần của Đức thái phi nương nương! Thẩm chiêu nghi, người thật to gan!"

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại, quả thực không ngờ bọn họ lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp lấy sinh thần của Đức thái phi làm cớ, chỉ để hãm hại một Chiêu Nghi nhỏ bé như nàng.

Thật đúng là quá coi trọng nàng.

Thẩm Kinh Trĩ lại nói: "Vì sao ta phải nguyên rủa Đức thái phi nương nương?"

Lần này, Tưởng Liên Thanh lại vô cùng tỉnh táo, nàng ta trấn định tinh thần, nói ngay: "Ngày quốc tang, Khôn Hòa cung xảy ra vụ mưu hại Thái Hậu nương nương, ban đầu Đức thái phi nương nương không biết tình hình, muốn đưa người xuống Thận Hình Tư tra khảo nên người đem lòng oán hận Đức thái phi, muốn dồn Thái Phi vào chỗ chết."

"Lần này, người còn gì để nói?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Sự đã đến nước này, xem ra Hòa Tần nương nương nhất định phải buộc tội tần thiếp, chỉ bằng lời khai không có căn cứ của hai cung nhân này?"

Thần sắc Tưởng Liên Thanh kiên định, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo bị kìm nén bấy lâu nay lại hiện lên trên mặt nàng ta.

"Đúng thì đã sao?" Tưởng Liên Thanh lạnh lùng nói, "Hiện tại ta có nhân chứng vật chứng, toàn bộ sự việc cũng hợp tình hợp lý. Ngô cô cô, Lâm Phán, nếu bị đưa xuống Thận Hình Tư, bị tra tấn, lời khai của các người có thay đổi không?"

Ngô cô cô quả quyết nói: "Nô tỳ nói đều là sự thật, sao có thể thay đổi."

Lâm Phán do dự một chút, cũng gật đầu theo.

Tưởng Liên Thanh giãn mày, đặc ý nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Bọn họ dám xuống Thận Hình Tư, người dám không? Thẩm chiêu nghi, lời nói suông không bằng chứng cứ, chỉ có Thận Hình Tư mới có thể nghe được lời nói thật, chi bằng cùng xuống Thận Hình Tư, nếu thật sự oan uổng cho người, ta sẽ đích thân xin lỗi người."

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, trong lòng bỗng nhiên nhẹ nhõm. Tưởng Liên Thanh hoặc là Tưởng gia nhân lúc Thái Hậu và Hoàng Đế không có trong cung, liền vội vàng bày mưu tính kế, chính là vì muốn đưa nàng xuống Thận Hình Tư. Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, một trận tra tấn này, không chỉ có thể hủy hoại tiền đồ của một phi tần được sủng ái, mà còn làm mất mặt Thái Hậu mà nàng đại diện.

Hiện giờ là Đức thái phi cùng các vị Thái Phi khác hiệp trợ chưởng quản hậu cung, tự nhiên phải lấy Đức thái phi làm đầu, vụ án này lại liên quan đến sinh thần của Đức thái phi, còn ai sẽ đến cứu nàng?

Bàn tính của Tưởng gia thật sự là đánh rất hay. Nhưng bọn họ quên mất, trong cung vẫn còn có người.

Trên mặt Tưởng Liên Thanh lại nở nụ cười, nàng ta cao giọng nói: "Người đâu, đưa..."

Nàng ta còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói già nua: "Khoan đã."

Cùng với giọng nói đó là một bóng người xanh xám vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Quen thuộc là, người tới chính là tâm phúc bên cạnh tiên đế, chỉ cần có tiên đế ở đó, thì người này nhất định cũng có mặt. Xa lạ là, ông ấy đã già đến vậy, gần như khiến người ta không thể nhớ nổi dung mạo oai phong lẫm liệt năm xưa.

Người tới chính là đại bạn của tiên đế, thái giám Tư Lễ Giám ngày trước - Trương Bảo Thuận.

Sau khi quốc tang của tiên đế kết thúc, Trương Bảo Thuận liền biến mất khỏi tầm mắt mọi người, một thời đại kết thúc, một thời đại khác bắt đầu, ai ai cũng nhìn những gương mặt mới trong cung, không còn ai nhìn vị đại thái giám này nữa.

Nhiều người cho rằng ông ấy đã đến hoàng lăng, chuẩn bị ở hoàng lăng bầu bạn với tiên đế, kết thúc cuộc đời này, không ngờ ông ấy vẫn còn ở trong cung.

Thẩm Kinh Trĩ cũng có chút kinh ngạc.

Trước khi đến Vọng Nguyệt cung, nàng đã cho người đến Thọ Khang cung trước, đặc biệt thỉnh Thục thái phi đến xem xét việc này, nàng cũng không ngờ Thục thái phi không đích thân đến, mà lại mời Trương Bảo Thuận tới.

Nói thật, Trương Bảo Thuận đến còn hữu dụng hơn Thục thái phi đến.

Hiện giờ trong cung không có nhiều người có thể mời được Trương Bảo Thuận, đừng nhìn ông ấy bây giờ trên người chỉ có chức thái giám Bình Bút, không còn vẻ vang như trước, nhưng hai mươi năm kinh nghiệm trong cung của ông ấy không phải nói đùa.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút liền hiểu ra.

Trước khi Thái Hậu rời cung, người được bà ấy để là Thục thái phi. Còn Hoàng Thượng để lại giám sát hậu cung chính là Trương Bảo

Thuận.

Hoàng Thượng cùng tiên đế tình cảm phụ tử sâu đậm, đối với Trương Bảo Thuận cũng luôn rất khách khí, cho nên dù tiên đế đã qua đời, cũng không xảy ra chuyện người đi trà nguội vô tình bạc nghĩa, vẫn đối với Trương Bảo Thuận khách khách khí khí.

Trương Bảo Thuận có qua có lại, đương nhiên cũng sẽ giống như đối với tiên đế, kính trọng Hoàng Thượng.

Rất nhiều chuyện trong hậu cung, Trương Bảo Thuận đều rõ như lòng bàn tay, lần này nhận được tin tức của Thục thái phi, lập tức chạy đến Vọng Nguyệt cung.

Sự xuất hiện của ông ấy khiến Tưởng Liên Thanh sửng sờ tại chỗ, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

Dù sao nàng ta cũng còn trẻ, gặp chuyện không đủ nhạy bén, lần này lại bị khí thế của Trương Bảo Thuận áp chế, cái gì cũng không nói nên lời.

Ngược lại Tưởng Mẫn nhanh trí, bà ta liếc mắt ra hiệu cho tiểu cung nữ bên cửa, tiểu cung nữ kia nhanh chóng cúi đầu lui ra ngoài.

Lúc này ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Trương Bảo Thuận, Trương Bảo Thuận chậm rãi bước vào chính sảnh, trước tiên hành lễ với các vị phi tần.

Mọi người ở đây dù có được hành lễ, cũng không thể an tâm ngồi yên nhận, đều đứng dậy gật đầu với ông ấy.

Nụ cười trên mặt Tưởng Mẫn sớm đã không còn, nhưng lại biết phải làm như thế nào: "Người đâu, dâng ghế cho Trương công công."

Trương Bảo Thuận đầu đã bạc trắng, giữa mày chỉ còn lại vệt uế oải,

khí thể quanh thân giảm đi rất nhiều, nhưng lại càng thêm trầm ổn, từng trải.

Trương Bảo Thuận nói: "Tạ Hòa Tần nương nương."

Chờ ông ấy ngồi xuống, mới chậm rãi mở miệng: "Hòa Tần nương nương, vừa rồi lão thần tình cờ đang ở Thận Hình Tư, Thận Hình Tư sáng sớm đã nhận được chỉ thị của Vọng Nguyệt cung, chuẩn bị đến đây nghe lệnh hành sự, lão thần tò mò nên cũng đến xem."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Tưởng Liên Thanh lập tức trắng bệch.

Từ lúc Ngô cô cô vào bẩm báo đến giờ chưa được bao lâu, sao Thận Hình Tư đã nhận được chỉ thị mà đã chạy tới rồi?

Trong số những người có mặt, người thông minh đã sớm đoán được đây là cái bẫy của Tưởng Liên Thanh, nhưng cũng không dám hoàn toàn chắc chắn, dù sao trong toàn bộ quá trình Tưởng Liên Thanh cũng từng do dự.

Nhưng lúc này bị Trương Bảo Thuận vạch trần, những suy đoán trong lòng mọi người được xác thực.

Bị mọi người nhìn chăm chăm, Tưởng Liên Thanh cố gắng duy trì nụ cười gượng gạo trên mặt.

Lần này người ra tay cứu nguy vẫn là Tưởng Mẫn: "Công công nói rất đúng, hôm nay nương nương nhà chúng ta thiết yến mời các vị nương nương tiểu chủ, tự nhiên phải cẩn thận chu đáo, nếu xảy ra chuyện gì, nương nương nhà chúng ta cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này."

Nói cách khác, Vọng Nguyệt cung đã sớm gọi Thận Hình Tư đến, không phải để bắt Thẩm Kinh Trĩ mà là để đảm bảo an toàn cho mọi người.

Nhưng lời giải thích này thật sự quá gượng gạo, cũng chỉ vớt vát được chút mặt mũi cho Tưởng Liên Thanh.

Trương Bảo Thuận nhàn nhạt cười: "Mẫu cô nói có lý, vẫn là Hòa Tần nương nương lo xa."

Nụ cười dần dần biến mất, Trương Bảo Thuận chuyển giọng: "Nhưng vừa rồi lão thần sao lại nghe thấy, Hòa Tần nương nương muốn đưa Thẩm chiêu nghi xuống Thận Hình Tư? Đây là có chuyện gì?"

Kỳ thật vừa rồi Trương Bảo Thuận ở ngoài cửa cung, đã có tiểu cung nữ kể cho ông ấy nghe tất cả mọi chuyện bên trong, nhưng Trương Bảo Thuận lại giả vờ như không biết, còn muốn người ta kể lại lần nữa.

Ngô cô cô từng trải nhiều, lúc này cũng không sợ, chỉ có Lâm Phán cúi đầu, trong lòng sớm đã muốn rút lui. Ai ngờ được, Trương Bảo Thuận lại đứng lúc đến Vọng Nguyệt cung.

Đúng vậy, ông ấy chỉ là một thái giám, hiện giờ cũng đã già yếu, danh tiếng bị những người bên cạnh tận tụy như Niên Cửu Phúc lấn át, nhưng ông ấy đại diện vẫn là tiên đế.

Bề ngoài ông ấy có vẻ nhỏ bé yếu ớt, nhưng không ai dám công khai nghi ngờ ông ấy. Mà bản thân Trương Bảo Thuận cũng rất rõ ràng điều này, cho nên sau khi quốc tang kết thúc liền ăn chay niệm Phật, không xuất hiện trước mặt mọi người.

Lần này ông ấy xuất hiện, đại biểu cho việc dù Thái Hậu và Hoàng Thượng không có mặt, trong cung cũng không thể để người khác muốn làm gì thì làm. Ông ấy nhắm vào ai, hoặc là Thái Hậu và Hoàng Thượng nhắm vào ai, nhìn sắc mặt Tưởng Liên Thanh, mọi người đều hiểu rõ.

Tình thế trong nháy mắt đảo ngược, Tưởng Liên Thanh hoảng hốt, Tưởng Mẫu lại càng thêm bình tĩnh.

Sự việc đã đến nước này, không thành công thì thành nhân, bất kể Trương Bảo Thuận là ai, chung quy ông ta cũng chỉ là một thái giám. Tưởng Mẫn hít sâu một hơi, cup mắt nhìn Ngô cô cô: "Ngô cô cô, người kể lại cho công công nghe, phải kể từng chữ từng câu không được sai sót."

Ngô cô cô dập đầu với Tưởng Liên Thanh, hơi nghiêng người bắt đầu kể lại.

Trương Bảo Thuận nghe rất chăm chú, chờ bà ta kể hết mọi chuyện mới mỉm cười nói: "Lão thần đã hiểu."

Trương Bảo Thuận ngẩng đầu nhìn Tưởng Liên Thanh: "Hòa Tần nương nương, tuy lão thần không làm việc ở Thận Hình Tư, nhưng cũng quản lý Thận Hình Tư nhiều năm, vẫn biết cách thẩm vấn cung nhân, hiện giờ lại liên lụy đến Thẩm chiêu nghi nương nương, hơn nữa lời khai của cô cô và cung nữ này mơ hồ không rõ ràng, lão thần cho rằng nên thẩm tra lại thì hơn."

"Được không?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí kiên định không cho phép nghi ngờ.

Tưởng Liên Thanh liếc nhìn Ngô cô cô đang quỳ phía dưới, suy nghĩ một chút, chỉ đành nhả ra: "Được, ta nghe theo đại bạn."

Trương Bảo Thuận nhàn nhạt cười. Ông ấy cúi đầu nhìn Ngô cô cô và Lâm Phán đang quỳ dưới đất, lúc này mới hỏi: "Ngô cô cô, Lâm Phán, các người có biết vu cáo phi tần là sẽ liên lụy đến người nhà không?"

Ngô cô cô đáp: "Công công, ta biết."

Lâm Phán cũng vội vàng nói: "Công công, nô tỳ biết."

Trương Bảo Thuận mỉm cười gật đầu: "Tốt, biết là tốt, sau này xuống suối vàng gặp người thân bị mình hại chết, các người cũng phải nói là mình biết. Dù sao, bọn họ đều là bị các người hại chết."

Lời này nói ra có chút đáng sợ. Các phi tần có mặt đều trầm mặc không nói, yên lặng nghe Trương Bảo Thuận thẩm vấn.

Trên mặt Trương Bảo Thuận là nụ cười hiền từ, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng như băng: "Lâm Phán, người nói người đi theo Nghênh Hồng của Cảnh Ngọc cung đến gian phòng nhỏ phía sau Cảnh Ngọc cung, phát hiện hình nhân giấy từ gian phòng đó, đúng không?"

Lâm Phán đáp đúng, Trương Bảo Thuận nói tiếp: "Lúc đầu người nói là phát hiện hình nhân giấy bên trong Cảnh Ngọc cung, nhưng gian phòng nhỏ lại ở ngoài Cảnh Ngọc cung, ngoài người của Cảnh Ngọc cung ra, cung nhân khác của Tây lục cung cũng có thể ra vào, đến đây lấy nước lấy củi, cung nhân tạp dịch cũng sẽ nghỉ chân ở đây."

"Bản thân người không thể vào Cảnh Ngọc cung, chỉ có thể nói là phát hiện hình nhân giấy ở gian phòng nhỏ, nhưng gian phòng nhỏ không phải chỉ thuộc về Cảnh Ngọc cung, vì sao người lại chắc chắn là người của Cảnh Ngọc cung làm hình nhân giấy?"

"Người tận mắt nhìn thấy Nghênh Hồng làm hình nhân giấy, hay là thấy nàng ta cầm? Hay là các người đã sớm thẩm vấn Nghênh Hồng?"

"Nàng ta bị thẩm vấn bán đứng Thẩm chiêu nghi, vì sao còn dám tiếp tục làm việc ở Cảnh Ngọc cung như không có chuyện gì xảy ra? Nếu thật sự có gan lớn như vậy, vì sao lại bị các người dọa một cái liền khai ra mọi chuyện?"

Đừng nhìn Trương Bảo Thuận đã lớn tuổi, hiện giờ lại có vẻ già yếu nhưng đầu óc vô cùng minh mẫn, hỏi đến mức Lâm Phán và Ngô cô cô ngây người ra.

Mọi người có mặt cũng đều im lặng, Tưởng Liên Thanh nắm chặt tay, dùng khước mắt liếc về phía cửa cung, có vẻ rất căng thẳng.

Còn Chương Nhược Tích thì bưng chén trà lên, vừa uống vừa nhìn chăm chăm Lâm Phán.

Thẩm Kinh Trĩ sớm đã phát hiện ra sơ hở trong lời khai của Lâm Phán, nhưng lúc đó nàng không hỏi, một là chắc chắn Thận Hình Tư không dám bắt nàng thẩm vấn, hai là muốn xem Tưởng gia còn có hậu chiêu gì.

Hiện giờ Trương Bảo Thuận đến, không cần nàng tự mình phản bác, ngược lại đã vạch trần tất cả những điểm đáng ngờ của vụ án này.

Lâm Phán bị hỏi đến mức trán đổ mồ hôi, nàng ta cúi đầu, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Ngược lại Ngô cô cô kia rất bình tĩnh, suy nghĩ một chút bèn trả lời: "Công công, ngài nói rất đúng, chỉ là thuật nguyên rửa thật sự quá kinh khủng, ta cũng sợ hãi trong lòng không dám điều tra rầm rộ, cho nên mới phái Lâm Phán đến Cảnh Ngọc cung bí mật điều tra, hiện giờ những chuyện biết được đều là do Lâm Phán báo cáo, hình nhân giấy này cũng là do Lâm Phán tự mình lấy trộm đưa cho ta, ta mới tin là thật. Lâm Phán là do ta đích thân dạy dỗ, là cung nữ đặc lực nhất bên cạnh ta, ta tự nhiên rất tin tưởng nàng ta. Lâm Phán, người hãy trả lời cho rõ ràng, nói cho công công biết sự thật."

Một câu nói này, đã lập tức đẩy Lâm Phán vào chỗ vạ kiếp bất phục. Nếu Lâm Phán nói thật, vậy chính là nàng ta có công tố cáo, nếu bà ta bị Lâm Phán lừa gạt, cũng chỉ là nhìn nhầm người.

Lợi ích bà ta được hưởng, hậu quả lại không dính dáng gì.

Mặt mày Lâm Phán tái mét, nàng ta hoàn toàn không ngờ tới Trương Bảo Thuận lại ra mặt, rõ ràng là muốn bảo vệ Thẩm Kinh Trĩ.

Nếu hôm nay nàng ta tố cáo không thành, bản thân nàng ta sẽ rơi vào Thận Hình Tư, sau này muốn ngóc đầu lên sẽ rất khó khăn.

Lâm Phán nắm chặt tay, cắn chặt răng, lúc này mới khàn giọng nói: "Hồi công công, là nô tỳ dùng từ không đúng, nô tỳ... nô tỳ không phải vì lời nói của Nghênh Hồng mới đi điều tra Cảnh Ngọc cung, nô tỳ sớm đã để mắt tới Cảnh Ngọc cung rồi. Như Chiêu Nghi đã nói, nô tỳ trong lòng đổ kỵ với vinh hoa phú quý của Chiêu Nghi, luôn muốn tìm ra lỗi sai từ người, cho nên mới cẩn thận theo dõi Cảnh Ngọc cung, chuyện Cảnh Ngọc cung dùng hình nhân giấy cũng là do nô tỳ phát hiện trước, đặc biệt báo cho cô cô, để cô cô hỏi Nghênh Hồng."

"Hòa Tần nương nương, công công, nô tỳ thật sự không nói dối, nô tỳ thật sự nhìn thấy Nghênh Hồng nghịch hình nhân giấy ở cửa sau, cho nên mới nhân lúc không có ai lấy trộm hình nhân đó, nếu công công không tin, có thể gọi Nghênh Hồng đến, nô tỳ nguyện ý đối chất với Nghênh Hồng."

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài một tiếng, Lâm Phán này thật sự là đập nôi chìm thuyền, thấy không thể thoát thân, chết cũng phải kéo người khác xuống nước.

Lòng đổ kỵ thật đáng sợ.

Đúng lúc này, Trương Bảo Thuận lại nhàn nhạt cười thành tiếng: "Lâm Phán, nói tới nói lui toàn bộ vụ án đều là do người nhìn thấy, người cho rằng, người suy đoán, hình nhân giấy này cũng là do tay người trình lên, người tự mình cũng đã nói, người đổ kỵ với Thẩm Chiêu Nghi, cho dù bị tra tấn, cho dù gọi Nghênh Hồng đến, người cũng sẽ cắn răng không chịu nhả ra."

"Vậy thì tra tấn Nghênh Hồng còn có ý nghĩa gì?"

Trương Bảo Thuận một lời định đoạt, khẳng định là Lâm Phán vu oan cho Thẩm Kinh Trĩ.

Lòng Lâm Phán chìm xuống đáy vực, nàng ta mím chặt môi, lần này không nói một lời.

Trương Bảo Thuận vuốt phẳng tay áo hơi nhăn, vừa định kết thúc vụ án này, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói the thé: "Đức thái phi nương nương giá lâm."

Tưởng Liên Thanh bỗng thở hỗn hển, trên mặt nàng ta lộ ra vẻ vui mừng, nắm chặt tay Tưởng Mẫn. Trên mặt Tưởng Mẫn cũng nở nụ cười: "Nhanh đi nghênh đón Đức thái phi nương nương."

Từ khi Đức thái phi chuyển vào Thừa Nhân cung, đã rất lâu rồi không ra ngoài đi lại, chỉ có hôm qua bà ta cùng mấy vị Thái Phi khác tiễn Thái Hậu rời cung, có lộ diện một lần. Nhưng hôm qua các phi tần mới đều không có mặt, nên không nhìn thấy bà ta trông như thế nào.

Hôm nay đột nhiên nghe nói Đức thái phi giá lâm Vọng Nguyệt cung, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc thì không khỏi suy đoán nguyên do Đức thái phi đến đây.

Một đoàn người với vẻ mặt khác nhau đi ra khỏi chính điện, đến cửa Vọng Nguyệt cung nghênh đón Đức thái phi, trong đám người này, vui vẻ nhất chính là Tưởng Liên Thanh.

Tưởng Liên Thanh bước nhanh vài bước, đi trước mọi người vòng qua bức bình phong, nụ cười trên mặt nàng ta đã không kìm nén được nữa.

"Cô mẫu." Tưởng Liên Thanh vui vẻ gọi.

Đức thái phi liếc nhìn nàng ta một cái, vịn tay Tưởng Hồng ung dung bước xuống kiệu.

Chờ bà ta đứng vững, Tưởng Liên Thanh tiến lên khoác lấy cánh tay bà ta.

"Cô mẩu sao lại đến đây?" Tưởng Liên Thanh hỏi một câu.

Đức thái phi khẽ nhướn mày, bà ta thản nhiên liếc nhìn Tưởng Liên Thanh, khóe mắt gần như không thể nhận ra khẽ động.

Đứa chất nữ này của bà ta là người duy nhất có tuổi tác và thân phận đều phù hợp, chỉ là bị nuông chiều quá mức, có chút không đủ trầm ổn. Nhưng dù sao cũng là chất nữ của mình, từ nhỏ đã thân thiết, cho nên Đức thái phi cũng dành cho nàng ta nhiều sự yêu thương hơn, dù sao cũng khoan dung hơn so với người ngoài.

Đức thái phi trông rất lạnh lùng, trên người toát ra vẻ kiêu ngạo khiến người ta không dám đến gần. Bà ta đứng ở cửa Vọng Nguyệt cung, nhìn cung điện này chưa được tu sửa hoàn toàn, hơi nhíu mày với vẻ chán ghét.

"Hôm nay thời tiết đẹp, nghe nói người tổ chức trà hội, bốn cung đương nhiên phải đến xem thử."

Giọng nói của Đức thái phi vô cung hiên từ, bà ta vỗ vỗ tay Tưởng Liên Thanh, dẫn chất nữ mình từng bước đi vào trong.

Chờ vào đến Vọng Nguyệt cung, bà ta có vẻ như mới nhìn thấy Trương Bảo Thuận, rất kinh ngạc: "Sao đại bạn cũng ở đây?"

Bà ta vừa nói vừa không dừng bước, trực tiếp đi vào chính điện Vọng Nguyệt cung.

Chờ bà ta dẫn chất nữ mình cùng ngồi vào vị trí chủ tọa, thản nhiên ban chỗ ngồi xong, Trương Bảo Thuận mới lên tiếng: "Hồi Đức thái phi nương nương, vừa rồi lão thần nghe nói Vọng Nguyệt cung có chút chuyện, nên đến đây nghe ngóng."

Đức thái phi nương mày, bà ta ồ một tiếng: "Là chuyện Cảnh Ngọc cung thi triển thuật yểm thẳng à?"

Một câu nói này, cả chính điện bỗng chốc im lặng.

Xem ra Đức thái phi đã sớm biết chuyện này, lần này bà ta đến đây chính là vì chuyện này. Tưởng gia đã có sự chuẩn bị, cho dù Tưởng Liên Thanh ra tay có chút thất sách, nhưng nhìn thái độ của Đức thái phi, lần này chính là quyết tâm kéo Thẩm Kinh Trĩ xuống đài.

Cho dù sau này có thể vì vậy mà gây ra tranh đấu lớn hơn nữa, cũng không tiếc.

Tưởng Liên Thanh vừa định xen vào, liền bị Tưởng Mẫn bên cạnh kéo lại, cuối cùng cũng không nói gì.

Trương Bảo Thuận mặt không đổi sắc nói: "Đúng vậy, xem ra nương nương cũng vì chuyện này mà đến."

Đức thái phi hơi cup mắt xuống, cao cao tại thượng nhìn Trương Bảo Thuận, trong lòng lại nghĩ đến chuyện cũ. Trước kia người không cho ta chút mặt mũi nào, bây giờ thì sao? Tiên đế đã qua đời, chúng ta đều thành quả phụ, nhưng dù sao cũng là các nương nương chủ vị, dưới gối lại có hoàng tử, quận vương.

Người chỉ là một thái giám, còn có tương lai gì nữa?

Đức thái phi cười lạnh một tiếng: "Bổn cung vậy mà không biết thái giám Bình Bút còn phải quản chuyện của Thận Hình Tư, Vương Trọng của Thận Hình Tư đâu?"

Hôm nay ở Vọng Nguyệt cung nói nửa ngày về Thận Hình Tư, kết quả quản sự thái giám của Thận Hình Tư vẫn chưa xuất hiện.

Đức thái phi vừa mới lên tiếng, Vương Trọng công công lập tức tiến

lên: "Nương nương, thần có mặt."

"Trong cung xảy ra chuyện lớn như vậy, quy trình xử lý thế nào?"

Vương Trọng có chút khó xử, nhưng hắn ta không nhìn ai, chỉ khom người nhỏ giọng nói: "Hồi nương nương, trước đây nếu có chuyện này, trước tiên phải dựa vào chứng cứ bắt giữ tất cả cung nhân liên quan, bẩm báo với nương nương chủ vị rồi đưa xuống Thận Hình Tư thẩm vấn."

Hắn ta vừa nói xong, lại bổ sung một câu: "Nhưng nếu không làm theo quy trình này, cũng không có gì sai, đều xem ý của quý nhân."

Trong cung tuy quy củ nghiêm ngặt, nhưng cuối cùng định tội như thế nào vẫn phải xem ý của quý nhân, án là chết nhưng người là sống.

Thẩm Khinh Trĩ thầm thở dài, xem ra Vương Trọng công công này muốn đi theo con đường không đắc tội ai. Nhưng hiện giờ trong cung, e là không được.

Khó trách đến nay vẫn ở Thận Hình Tư không hề được thăng tiến, nhìn Trương Bảo Thuần đại bạn mà xem, trải qua hai triều vẫn đứng vững, đây mới là tấm gương hắn ta nên học tập.

Tuy lời này rất là nước đôi, nhưng Đức thái phi cũng hài lòng gật đầu: "Đúng vậy, Trương đại bạn, sao ngươi lại có thể tự ý quyết định chuyện trong cung thay quý nhân được?"

Trương Bảo Thuần lại không hề nao núng: "Trước khi Hoàng Thượng khởi hành, đặc biệt dặn dò lão thần phải trông coi hậu cung giúp Hoàng Thượng, lão thần không dám lơ là việc gì, liên quan đến vụ án lớn như thuật yểm thủy, không dám tự ý quyết định, đương nhiên phải nghe hết mọi lời khai."

Trương Bảo Thuần trên mặt mang theo nụ cười, giọng nói ôn hòa,

dường như hoàn toàn không biết mình đang nói ra những lời đại nghịch bất đạo gì.

Sắc mặt Đức thái phi hơi trầm xuống, bà ta nhìn chăm chăm Trương Bảo Thuận, cũng đột nhiên nhếch môi cười: "Trương Bảo Thuận, người vẫn giống như trước kia."

Trương Bảo Thuận khom người: "Tạ nương nương khen ngợi."

Đức thái phi hừ lạnh một tiếng: "Thẩm chiêu nghi của Cảnh Ngọc cung thi triển thuật yểm thẳng, có Ngô cô cô và Lâm Phán của Thượng Cung Cục làm chứng, có hình nhân giấy làm vật chứng, ta hỏi Trương đại bạn một câu, đây sao lại không thể làm chứng cứ, còn cần đại bạn thẩm vấn kỹ càng hơn nữa?"

Mọi người sớm đã nhìn ra, chuyện hôm nay căn bản không phải do Tưởng Liên Thanh chủ đạo, từng việc từng việc đều là Đức thái phi ở phía sau thao túng.

Bà ta hoàn toàn không quan tâm nguyên nhân hậu quả, không quan tâm có phải là lời nói một phía hay không, cũng không quan tâm lời khai và chứng cứ kia có xác thực hay không, bà ta chính là muốn nhân lúc Thái Hậu và Hoàng Thượng không có mặt trong cung, nhờ bỏ sợi dây liên kết mà Tô gia để lại này.

Có Thẩm Kinh Trĩ ở đây, Hoàng Thượng vĩnh viễn sẽ không thiên vị Tưởng gia.

Ai ai cũng nói Hoàng Thượng lạnh lùng vô tình, từ nhỏ đã được nuôi dạy như Thái Tử, cả người không có chút hơi thở con người nào, nhưng Đức thái phi chính là người nhìn hắt lớn lên. Bà ta hiểu vị tân đế này kỳ thật rất trọng tình nghĩa.

Trọng tình nghĩa lại hiếu thuận, Tô Dao Hoa căn bản không cần sắp xếp nữ nhi Tô gia, cũng không cần để Tô gia làm việc gì cho Hoàng Thượng, Tô Dao Hoa chỉ cần có ân tình nuôi dưỡng Hoàng Thượng

hai mươi năm, có lòng trung thành của Tô gia tận tâm tận lực vì Tiêu thị là có thể đứng vững.

Nữ nhân do Tô Dao Hoa đích thân chọn lựa, Hoàng Thượng cũng sẽ không bạc đãi.

Tranh đấu trong cung này vĩnh viễn không phải vì sự sủng ái, sủng ái của nam nhân giống như hoa trong gương, trăng dưới nước, đôi khi một cơn gió cũng có thể thổi tan. Như bà ta, như Quý thái phi, như Hiền thái phi, cũng như Thái Hậu. Thứ bọn họ muốn từ trước đến nay đều là quyền lực.

Gia tộc đứng vững, bọn họ cao cao tại thượng, con cái của mình là dòng dõi cao quý, mới là cuộc sống tốt đẹp nhất.

Tình yêu đều là chuyện trong thoại bản, chỉ có thiếu nữ không hiểu chuyện mới tin tưởng. Cuộc tranh đấu này vốn dĩ không phải vì một Chiêu Nghi nhỏ bé như Thẩm Kinh Trĩ, nói cho cùng, là cuộc chiến quyền lực giữa Tương gia và Tô gia.

Trước kia hậu cung này phải nghe lời Tô thị, hiện giờ Tô thị xuất cung dưỡng bệnh, là cơ hội tốt nhất cho những người khác.

Một cây đại thụ tương lai phải bị nhổ tận gốc khi còn là cây non.

Thẩm Kinh Trĩ tuy nhỏ bé, nhưng nàng là người mà Thái Hậu đã chọn lựa bốn năm mới đưa ra, chỉ cần nhìn biểu hiện của Tiêu Thành Dục, liền biết Thẩm Kinh Trĩ có thủ đoạn nắm bắt lòng người rất cao. Chỉ cần có thể hạ gục nàng, Thái Hậu lại đang dưỡng bệnh, trong thời gian ngắn hậu cung sẽ không còn người của Tô thị nữa, đến lúc đó tình hình trong cung sẽ thay đổi.

Đức thái phi muốn chính là điều này. Bà ta khác với Tương Liên Thanh, Tương Liên Thanh chỉ là vì thể diện, muốn đánh Thẩm Kinh Trĩ một trận, nhưng Đức thái phi lại muốn nàng chết.

Chỉ có người chết mới không thể xoay người.

Ánh mắt Đức thái phi dần trở nên lạnh lẽo, bà ta cụp mắt xuống nhìn Trương Bảo Thuận: "Đại bạn thấy thế nào?"

Trương Bảo Thuận dừng một chút, quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm chiêu nghi, chuyện này liên quan đến người, người có gì muốn nói?"

Đức thái phi đã nói trúng điểm yếu, nếu là Tưởng Liên Thanh thì còn đỡ, nhưng Đức thái phi vừa ra mặt, đã làm cho Trương Bảo Thuận không thể áp chế được nữa.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu với ông ấy, rồi cung kính mở miệng nói với Đức thái phi: "Hồi Đức thái phi nương nương, chắc hẳn nương nương đã biết rõ quá trình vụ án này, lúc đầu chính là Nghênh Hồng trong cung của tần thiếp đến Thượng Cung Cục lấy giấy hai lần, loại giấy này không phải dùng để viết, chủ yếu là để vá cửa sổ giấy, lau bàn ghế và dùng khi đi tịnh phòng, với số lượng người của Cảnh Ngọc cung, một tháng lấy một lần là đủ, cho nên Nghênh Hồng lấy hai lần, Ngô cô cô mới cảm thấy nghi ngờ."

Giọng Thẩm Kinh Trĩ rất nhẹ, từng chữ từng chữ đều rất rõ ràng: "Ngô cô cô, đúng vậy chứ?"

Ngô cô cô không lập tức trả lời, trầm mặc một lát mới mở miệng: "Đúng vậy."

Thẩm Kinh Trĩ: "Theo lời khai của người, là người đã ép hỏi Nghênh Hồng, Nghênh Hồng hoảng sợ nói là ta bảo nàng ấy lấy giấy làm hình nhân, đúng không?"

Ngô cô cô gật đầu: "Đúng vậy."

Thẩm Kinh Trĩ nhàn nhạt cười. Dung mạo nàng tinh xảo, trong cung điện xa hoa vẫn tỏa sáng rực rỡ, thu hút ánh nhìn. Chỉ bằng

khuôn mặt này, nàng đã có thể có được vinh hoa phú quý.

Ánh mắt Đức thái phi hơi sâu, nhìn chăm chăm Thẩm Kinh Trĩ, từ trên người nàng, bà ta không nhìn thấy bất kỳ sự hèn mọn, bất kỳ sự sợ hãi nào, nàng dường như rất chắc chắn mình sẽ không gặp chuyện, từng chữ từng chữ biện bạch cho mình.

Rõ ràng, bình tĩnh lại thông minh.

Thật là một mầm non tốt, chỉ tiếc là... Đức thái phi cup mắt xuống, chỉ tiếc là nàng không mang họ Tưởng.

Thẩm Kinh Trĩ tiếp tục nói: "Ngô cô cô, nếu Nghênh Hồng thật sự nói ta muốn làm hình nhân giấy, vậy cũng không sai."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói ra lời này, trong chính điện đã vang lên một vài tiếng hít khí nho nhỏ.

Đó là tiếng mọi người kinh ngạc hít vào.

Thần sắc Thẩm Kinh Trĩ không đổi, tiếp tục nói: "Tuy nhiên, nàng ấy còn nhỏ tuổi, đầu óc cũng có chút không được lanh lợi, có thể đã nói sai điều gì đó. Ta không phải muốn làm hình nhân giấy, mà là làm giấy mẫu.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, khóe môi nở nụ cười nhạt: "Hồi nương nương, Cảnh Ngọc cung của tần thiếp ít người, tự nhiên dễ quản lý hơn, do đó mỗi người mỗi ngày dùng giấy đều có định lượng, hơn nữa đều được ghi chép lại trong sổ sách Thật trùng hợp, trong cung của tần thiếp có cung nữ chuyên phụ trách sổ sách kho, cực kỳ am hiểu việc này, mỗi tháng chi tiêu vật dụng đều có ghi chép, nếu phái người đến kiểm tra sẽ rõ ràng ngay."

"Lượng giấy sử dụng vẫn luôn giống với các cung khác, không hơn không kém, mỗi tháng lĩnh một lần, tổng cộng hai mươi đao, mỗi tháng cấp phát không có dư thừa. Mười đao giấy lĩnh thêm trong

tháng này, đã dùng hai đao để làm giấy mẫu, tám đao còn lại vẫn còn trong Cảnh Ngọc cung của tần thiếp."

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới ngẩng đầu lên, khép hờ mắt nhìn Đức thái phi. Nàng ôn nhu nói: "Nương nương cũng biết, mấy ngày trước Nhu Giai công chúa bị bệnh vẫn luôn dưỡng bệnh ở Thọ Khang cung, Hoàng Thượng không tiện đến thăm công chúa, vừa lúc tần thiếp muốn đến thăm Thục thái phi nương nương, nên được lệnh đến thăm công chúa và Hiền thái phi nương nương."

"Sau khi trở về, tần thiếp cảm thấy đại công chúa còn nhỏ, cứ mãi dưỡng bệnh cũng không thú vị gì, nên muốn làm một ít búp bê vải cho công chúa chơi, giấy mẫu này chính là dùng để tạo hình."

Thẩm Kinh Trĩ nói rõ ràng rành mạch: "Giấy mẫu có hai bản, bản trong Cảnh Ngọc cung vẫn còn trong kho, bản còn lại đã trình lên cho Hiền thái phi nương nương, nếu nương nương cho phép, cũng có thể đến chỗ Hiền thái phi nương nương hỏi thử."

"Như vậy, tần thiếp muốn hỏi Lâm Phán đã tìm ra hình nhân giấy này, trong cung của tần thiếp lấy đâu ra giấy thừa để làm hình nhân giấy?"

Hình nhân giấy trông rất chắc chắn, thoát nhìn không phải là vỏ rỗng, hẳn là đặc ruột, xem ra hình nhân giấy nhỏ bé này nếu dùng hồ dán để làm, dù sao cũng phải tốn một hai đao giấy.

Một hai đao giấy tuy không nhiều, trong cung cũng không thiếu, nhưng nếu tất cả giấy dùng trong Cảnh Ngọc cung đều khớp với sổ sách, thì một hai đao giấy đã là rất nhiều rồi.

Giấy của Thượng Cung Cục đều do Ngô cô cô quản lý, nếu Thẩm Kinh Trĩ lấy thêm giấy từ chỗ bà ta, sao bà ta lại không nói ra.

Thẩm Kinh Trĩ trình bày rõ ràng mạch lạc như vậy, chính là đợi Đức thái phi đích thân đến, nàng mới nói ra.

Đức thái phi mặt lạnh như nước, đợi nghe xong những điều này, mới chậm rãi mở miệng: "Người quả nhiên quản lý nghiêm ngặt, không hổ là xuất thân cung nữ, đồ đạc trong cung đều nhìn chăm chăm như trân bảo."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ gật đầu, im lặng không nói.

Đức thái phi nhất thời không nói gì.

Cả chính điện cũng yên tĩnh, chỉ có Tưởng Liên Thanh có chút bồn chồn, trong lòng nàng ta hồi hộp, không chắc chắn nhìn về phía Lâm Phán.

Chẳng lẽ tất cả đều là Lâm Phán nói bậy? Thực tế giống như Thẩm Kinh Trĩ nói, đều là Lâm Phán ghen ghét nên cố ý hãm hại?

Nhưng nàng ta chỉ là một cung nữ, lá gan cũng quá lớn rồi!

Tưởng Liên Thanh nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào, ngược lại Đức thái phi bên cạnh nàng ta bưng chén trà lên, nhấp một ngụm Phượng Kỳ quen thuộc.

Hương trà thanh nhã bay vào mũi, Đức thái phi trong phút chốc như trở về những ngày tháng thiếu thời ở Thanh Khê.

Bà ta chậm rãi đặt chén trà xuống: "Thẩm chiêu nghi, có phải người cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng rồi không?"

Khóe môi Đức thái phi nhếch lên nụ cười lạnh lùng: "Nhưng trong cung này, không phải chỉ cần một mình người cẩn thận là có thể sống yên ổn, có phải người còn quên một người không?"

Đức thái phi vỗ tay: "Người đâu, mang Nghênh Hồng lên đây."

Bà ta cup mắt nhìn Thẩm Kinh Trĩ, trong mắt mang theo sát ý lạnh

lòng: "Người để nó tự tay làm chuyện bẩn thỉu đó, sao có thể cho rằng nó sẽ không hối hận khai ra tội lỗi của người?"

Đức thái phi mỉm cười đắc ý, giữa lông mày đều là vẻ chắc chắn: "Thái Hậu nương nương luôn nhân từ, luôn không nỡ dạy dỗ cung nữ phải tàn nhẫn một chút, bài học này, bốn cung thay người bổ sung cho người. Thậm chíêu nghi, chỉ có người trong cung của người mới phản bội người."

Chương 44: Quý thái phi

Thẩm Kinh Trĩ thăm thờ dài, xem ra lần này Đức thái phi là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Nhưng hôm nay trước khi nàng rời cung, đã sắp xếp cho Nghênh Hồng ở lại trong cung không được đi đâu, không ngờ Đức thái phi vẫn dám vào cung nàng bắt người.

Thẩm Kinh Trĩ ngược mắt lên, lần này trên mặt nàng không còn vẻ đoan trang, ngược lại mang theo vài phần sắc bén: "Thái Phi nương nương, theo cung quy, không có lệnh triệu tập không được vào cung của hậu phi bắt người," Thẩm Kinh Trĩ nói từng chữ một, "Thứ nhất, tần thiếp chưa bị định tội, vẫn chưa có bất kỳ tội danh nào; thứ hai, Nghênh Hồng cũng không phạm lỗi; thứ ba, Nghênh Hồng hẳn là đang ở trong cung của tần thiếp, hôm nay không có nhiệm vụ ra ngoài."

"Tần thiếp muốn hỏi Đức thái phi nương nương, là từ đâu tìm được Nghênh Hồng?"

Đức thái phi hiện tại chỉ là phụ giúp chưởng quản việc hậu cung, Hoàng Thượng không có Hoàng Hậu hoặc Quý phi, do đó người chưởng quản việc hậu cung vẫn là Thái Hậu. Chỉ là hiện tại Thái Hậu không có trong cung, nên do Đức thái phi cùng ba vị thái phi tạm thời quản lý việc cung.

Nhưng dù sao các bà cũng là thái phi, so với bốn vị phi tần năm đó rốt cuộc cũng khác biệt, hành sự trong cung nhất thiết phải có lý do chính đáng, cũng phải có chiều chỉ để làm theo.

Nếu là Thái Hậu ra lệnh bắt người, trên dưới trong cung tự nhiên không dám nói hai lời, nhưng Đức thái phi không phải Thái Hậu, bà

ta chưa bao giờ là nữ chủ nhân của hậu cung này.

Trước kia không phải, bây giờ cũng không phải.

Đức thái phi không ngờ Thẩm Kinh Trĩ đến lúc này vẫn còn cứng rắn như vậy, trong lòng có chút tức giận, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười nhạt. Dù sao bà ta cũng đã sống trong cung này hai mươi năm, cảnh tượng gì cũng đã thấy qua, Thẩm Kinh Trĩ dám cãi lại như vậy, cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Cứ coi như là trẻ người non dạ không hiểu chuyện.

Đức thái phi nghĩ như vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần từ ái: "Các người vẫn còn trẻ, bốn cung ra lệnh cho Thượng Cung Cục bắt người, tất nhiên là có chứng cứ xác thực."

"Thẩm chiêu nghi, cung nữ tên Nghênh Hồng trong cung của người, đã làm rất nhiều chuyện sau lưng người. Người còn chưa biết sao?"

Thẩm Kinh Trĩ mặt không đổi sắc, dường như đang suy nghĩ lời của Đức thái phi, nhất thời quên phản bác lại.

Trong mắt Đức thái phi lóe lên tia cười, bà ta ra lệnh: "Mang Nghênh Hồng lên đây."

Lời vừa dứt, hai quân sự ma ma cao lớn liền áp giải Nghênh Hồng gầy yếu nhỏ bé vào chính điện Vọng Nguyệt cung.

Nghênh Hồng cúi đầu, thân hình nhỏ bé như chiếc lá liễu trong gió, mặc cho các ma ma lôi kéo, không chút phản kháng. Đến khi các ma ma vào chính sảnh, liền ném mạnh Nghênh Hồng xuống đất. Nghênh Hồng chán nản quỳ sụp xuống đất, cả người run rẩy.

Đức thái phi vẫn giữ nụ cười hiền từ trên môi. Bà ta hỏi: "Người tên là Nghênh Hồng? Người có biết vì sao Thượng Cung Cục lại bắt người đến đây không?"

Trong mắt bà ta ánh lên vẻ đắc ý. Đến nước này rồi, dù có trái cung quy, dù có đắc tội với Trương Bảo Thuận, dù sau này có bị Thái Hậu trả thù, bà ta cũng nhất định phải dẫm nát Thẩm Kinh Trĩ.

Nghênh Hồng từ từ ngẩng đầu lên, tóc tai rối bời, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ còn lại đôi mắt kinh hoàng. Chỉ trong nháy mắt, nàng ấy đã nhìn thấy Đức thái phi.

Là cung nữ tam đẳng, nàng ấy chưa từng gặp Đức thái phi, nhưng dù sao cũng đã ở trong cung nhiều năm, trên đường đi lại bị quản sự ma ma giáo huấn, nàng ấy lập tức nhận ra phụ nhân xinh đẹp ngồi ở vị trí chủ tọa là ai.

Ánh mắt Nghênh Hồng nhanh chóng rời khỏi Đức thái phi, nàng theo bản năng tìm kiếm trong điện, cho đến khi nhìn thấy đôi giày thêu quen thuộc của Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghênh Hồng cố gắng quỳ thẳng dậy, dập đầu mấy cái về phía Đức thái phi: "Nô tỳ thỉnh an các vị nương nương."

Vẫn còn biết quy củ.

Đức thái phi càng thêm hài lòng, ánh mắt bà ta chạm vào một quản sự ma ma, rồi nhìn sang Tưởng Hồng bên cạnh: "Hồng cô cô, người hỏi đi."

Tưởng Hồng cung kính đáp "Vâng", rồi nhìn về phía Nghênh Hồng: "Người tên là Nghênh Hồng, là cung nữ tam đẳng bên cạnh Thẩm chiêu nghi, đúng không?"

Nghênh Hồng nhỏ giọng đáp: "Vâng."

Tưởng Hồng thấy quản sự ma ma gật đầu với mình, trong lòng hơi yên tâm bèn tiếp tục hỏi: "Nghênh Hồng, người vào cung cũng đã hai năm, vì siêng năng cẩn thận nên mới được Thượng Cung Cục

chọn đưa vào Cảnh Ngọc cung, người hẳn là hiểu quy củ trong cung, cũng biết nên làm như thế nào."

"Vì bản thân người, vì gia đình người, người tuyệt đối không được nói dối lừa gạt, bao che cho kẻ chủ mưu, người hiểu chứ?"

Nghênh Hồng run lên, nhưng không hề ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy chỉ im lặng dập đầu với Đức thái phi. "Nô tỳ hiểu, nô tỳ nhất định nói thật."

Khuôn mặt lạnh lùng của Tưởng Hồng dần dần nở nụ cười: "Tốt, vậy người nói đi, tháng này vì sao người hai lần đến Thượng Cung Cục lấy giấy? Ngô cô cô ở Thượng Cung Cục hỏi người, người có trả lời là Thẩm chiêu nghi muốn làm hình nhân bằng giấy không?"

Tưởng Hồng vừa dứt lời, Nghênh Hồng đột nhiên thẳng người dậy, lộ ra khuôn mặt trắng bệch đầy kinh ngạc.

"Cô cô, nô tỳ chưa từng nói vậy."

Khóe môi Tưởng Hồng vừa mới nhếch lên liền lập tức hạ xuống: "Người nghĩ kỹ lại, nhớ kỹ lại rồi hãy nói."

Nghênh Hồng cúi người, dập đầu với Đức thái phi thêm một cái nữa: "Hồi Đức thái phi nương nương, nô tỳ đúng là đã hai lần đến Thượng Cung Cục lấy giấy," nàng ấy dừng một chút, rồi nói tiếp, "Lần thứ hai, Ngô cô cô quả thực có hỏi nô tỳ vì sao tháng này lại lấy thêm một lần, lúc đó nô tỳ nói là chủ tử của chúng nô tỳ muốn làm giấy mẫu."

Nghênh Hồng hít sâu một hơi, kiên định nói: "Vừa rồi Thái Phi nương nương đã dạy bảo nô tỳ, nô tỳ nào dám nói dối, những lời trên đều là sự thật."

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn hai tay đan vào nhau trên đầu gối, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nhãn quang của Thuy

Lan cô cô thật tốt, chọn người đều là người tốt nhất.

Lời của Nghênh Hồng hoàn toàn trùng khớp với lời của Thẩm Khinh Trĩ, hoặc là chủ tớ hai người bọn họ nói dối, hoặc là cô cô và cung nữ ở Thượng Cung Cục nói dối. Với kịch này, dù nhìn thế nào cũng không thể dễ dàng kết thúc được.

Sắc mặt Đức thái phi hơi trầm xuống, bà ta trừng mắt nhìn quản sự ma ma, khiến quản sự ma ma kia cũng có chút hoảng hốt. Trong lúc hoảng loạn, bà ta cũng không quan tâm đến việc có nhiều người đang ở đây, giơ chân đá thẳng vào lưng Nghênh Hồng.

"Tiện nhân, người đừng nói dối, trên đường đến đây người đã nói với ta như thế nào? Bây giờ lại dám trước mặt nhiều nường nường như vậy mà thay đổi lời khai."

Nghênh Hồng bị bà ta đá ngã xuống đất, thân hình gầy yếu nằm sấp trên mặt đất run rẩy, nhưng nàng ấy cắn chặt răng không hề kêu đau một tiếng.

Trong chính sảnh yên tĩnh đến lạ thường, lúc này không ai dám lên tiếng.

Trương Thuận Bảo liếc nhìn cung nữ nhỏ bé kia, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Đức thái phi: "Đức thái phi nường nường, cứ mỗi người một lời như vậy, chắc chắn có người nói dối, chi bằng cứ theo ý của Đức thái phi nường nường, để ba người này xuống Thận Hình Tư thẩm vấn đi."

Sắc mặt Đức thái phi sa sầm.

Nghênh Hồng này lại là một kẻ cứng đầu, quản sự ma ma nắm thóp uy hiếp lẫn dụ dỗ, nhưng nàng ra cũng không khai ra Thẩm Khinh Trĩ, xuống Thận Hình Tư e là cũng sẽ không mở miệng.

Ngược lại, Lâm Phán kia... vừa nhìn đã biết là kẻ ích kỷ, e là còn chưa dùng hình đã khai hết rồi.

Đức thái phi mặt mày âm trầm, lúc này bà ta cũng không còn quan tâm đến tôn ti trật tự gì nữa, trực tiếp gạt đầu với Tưởng Hồng.

Ánh mắt Tưởng Hồng tối sầm lại, nói: "Nghênh Hồng, người đừng quên mình đã làm những gì, dù thế nào người cũng phải nghĩ đến gia đình, nghĩ đến mầu thân của người."

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài trong lòng, thì ra bọn người Đức thái phi nắm thóp Nghênh Hồng như vậy, nhưng bọn họ thật sự quá nóng vội, chưa hỏi rõ ngọn ngành đã vội vàng hành động.

Không phải ai cũng máu lạnh như bọn họ.

Nghênh Hồng cố gắng bò dậy, ho nhẹ hai tiếng rồi mới khàn giọng nói: "Hồi nương nương, nô tỳ chính là vì nhớ thương mầu thân nên mới nói thật, sẽ không vì bị người khác dận dò mà thay đổi lời khai, vu oan cho Chiêu Nghi."

Nghênh Hồng cúi đầu, không nhìn thấy biểu cảm của bất kỳ ai, tiếp tục nói: "Nô tỳ là người ở ngoại ô kinh thành, phụ thân mất sớm, mầu thân một mình nuôi nấng nô tỳ và muội muội còn nhỏ. Vì lao lực quá độ nên mầu thân bệnh nặng, nô tỳ mới phải bán mình vào cung."

Giọng nói của Nghênh Hồng nhỏ nhẹ khàn khàn, như khóc như kể, khiến người nghe vô cùng đau lòng.

Trong chính sảnh này đang ngồi đều là các vị nương nương, nhưng những người đứng đó chẳng phải ai cũng là cung nữ sao? Trước khi vào cung bọn họ đều có phụ mẫu huynh đệ, lời kể của Nghênh Hồng khiến họ cũng nhớ đến người thân của mình.

"Nô tỳ chỉ là cung nữ tam đẳng, mỗi tháng chỉ được một đồng bạc, nhưng cô cô ở Thượng Cung Cục thương tình, các vị quý nhân nương nương lại nhân từ, mỗi dịp lễ tết đều có thưởng, cho nên mỗi

năm nô tỳ đều có thể gửi về nhà một hai đồng bạc, để mẫu thân và muội muội không đến nỗi chết đói."

Giọng Nghênh Hồng rất bình tĩnh, không hề oan ức hay thấp thỏm, càng không hề sợ hãi. Nàng ấy chỉ bình tĩnh kể lại cuộc đời mình: "Sau này nô tỳ may mắn được cô cô chọn vào Cảnh Ngọc cung. Vừa vào Cảnh Ngọc cung, nô tỳ đã phát hiện nơi này khác với Thượng Cung Cục."

Nghênh Hồng dừng lại một chút, không hề cố ý tăng bốc lấy lòng Thẩm Kinh Trĩ, sau đó nói tiếp: "Chiêu Nghi rất nhân từ, đặc biệt hỏi han tình hình của mỗi người, cũng nói trước, nếu ai có khó khăn trong nhà, cứ việc trực tiếp tìm người, vạn lần đừng làm chuyện trái cung quy. Chiêu Nghi nói, có thể được phân đến Cảnh Ngọc cung là duyên phận của chúng ta, người rất trân trọng duyên phận này."

Nghênh Hồng vừa dứt lời, ánh mắt mọi người liền vô thức hướng về Thẩm Kinh Trĩ.

"Tháng trước, muội muội của nô tỳ nhờ người đưa thư vào cung, nô tỳ mới biết mẫu thân đã bệnh nặng nhiều ngày, mãi không khỏi. Trong nhà thứ gì bán được đều đã bán hết, đến tháng này, muội muội nô tỳ mới mười tuổi đã không còn cách nào sống tiếp, mới cầu xin tiểu thái giám thường ra ngoài cung làm việc nói cho nô tỳ chuyện này, bảo nô tỳ nghĩ cách."

Nghênh Hồng hơi ngẩng đầu lên, mọi người mới phát hiện nàng ấy đã lệ rơi đầy mặt.

"Mạng nô tỳ hèn mọn, cả nhà nô tỳ cũng hèn mọn, nhưng nô tỳ không muốn mất đi người thân, cho nên... cho nên nô tỳ mới đi cầu xin Chiêu Nghi."

Trước kia trong cung có chuyện thế này, các tiểu cung nữ phần lớn đều tự mình lén lút giải quyết, hoặc là vay tiền người khác, hoặc là làm chút thủ đoạn, lén lấy vải vóc chỉ màu trong cung mang ra

ngoài bán, chung quy năm nào cũng có những chuyện vụn vặt thế này.

Bị phát hiện, phần lớn đều bị đánh một trận, may mắn thì sống sót, không may thì bị vút vào bãi tha ma, cả đời coi như kết thúc.

Thẩm Kinh Trĩ đã hỏi trước hoàn cảnh gia đình của mỗi cung nhân, nếu có khó khăn, bảo cung nhân nhất định phải nói với nàng, nàng có thể giúp được nhất định sẽ tận lực, như vậy sẽ tránh được việc cung nhân phạm lỗi.

Đương nhiên, cũng tránh được việc cung nhân bị người khác nắm thóp, lấy đó uy hiếp Cảnh Ngọc cung.

Nghênh Hồng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt: "Tháng này nô tỳ đã gửi đồ về nhà hai lần, một lần là bạc, một lần là thuốc, đều là Chiêu Nghi ban thưởng cho nô tỳ. Lúc Chiêu Nghi ban thưởng đồ cho nô tỳ, cung nhân trên dưới Cảnh Ngọc cung đều nhìn thấy, từng món đồ bày ra trước mặt, tuyệt đối không sai."

Nhân chứng vật chứng đều có đủ, người khác tự nhiên không nói được gì.

Nghênh Hồng không phạm lỗi, tự nhiên không sợ người ta uy hiếp, nàng dần dần thẳng lưng, nước mắt trên mặt cũng khô đi: "Thái Phi nương nương, nô tỳ không phạm cung quy cũng không có lỗi, Chiêu Nghi cũng không làm chuyện yểm bùa, vì sao quản sự ma ma xông vào Cảnh Ngọc cung, áp giải nô tỳ đến Vọng Nguyệt cung, dọc đường đến đây cứ nói nô tỳ tư tàng đồ trong cung, tiếp tế nhà riêng, bảo nô tỳ nhất định phải nhớ kỹ lời dạy bảo của Đức thái phi nương nương, nên nói gì không nên nói gì, bảo nô tỳ tự mình cân nhắc?"

Tuy Nghênh Hồng tuổi còn nhỏ nhưng lá gan thật sự rất lớn. Nếu không có bạc và thuốc Thẩm Kinh Trĩ cho, mẫu thân nàng không thể qua khỏi mùa hè này, còn muội muội mười tuổi của nàng cũng

sắp phải lưu lạc đầu đường xó chợ, sắp được vào Vinh An đường rồi, có mấy ai có thể bình an trưởng thành.

Chiêu Nghi không để nàng tan cửa nát nhà, nàng dù chết cũng không thể để người khác khi nhục chủ tử.

Nghênh Hồng vừa nói xong, liền đập đầu với Đức thái phi, nàng ấy đập đầu rất mạnh, tiếng động nặng nề như tiếng trống chiều vang vọng trong chính sảnh.

Cả người Nghênh Hồng quỳ rạp xuống đất: "Nô tỳ thân phận nhỏ bé, lời nói chẳng có trọng lượng, tuổi trẻ chưa trải sự đời, nhưng những gì nô tỳ nói đều là sự thật, nếu có lời nào dối trá, trời tru đất diệt."

"Thái phi nương nương, nô tỳ nguyện cùng cô cô của Thượng Cung Cục và quản sự ma ma đến Thận Hình Tư, những gì nô tỳ nói đều là sự thật, nô tỳ không sợ thẩm vấn."

Sắc mặt Đức thái phi càng khó coi vô cùng.

Chuyện này làm quá vội vàng, Tiêu Thành Dục cùng Thái Hậu rời cung trước sau cũng chỉ ba năm ngày, cho nên Đức thái phi không có thời gian tính toán kỹ lưỡng.

Cảnh Ngọc cung lại gần như không chút sơ hở, bọn họ chỉ có thể bắt lấy chút sai sót của tiểu cung nữ tên Nghênh Hồng này để uy hiếp nàng ta. Ai ngờ tiểu cung nữ này tuy mới mười sáu tuổi lại không hề run sợ, không bị tình thế bức bách chút nào.

Nhưng vậy thì đã sao?

Đức Thái phi cụp mắt xuống, giọng nói lạnh lùng: "Nói như vậy, Thẩm chiêu nghi có ơn lớn với ngươi, cho nên bảo ngươi làm gì ngươi cũng đều nguyện ý làm?"

Đến đây, vụ án này đã rất rõ ràng, hoặc là Ngô cô cô nhận lệnh của ai đó vu oan cho Thẩm Kinh Trĩ, hoặc là bên Thẩm Kinh Trĩ thật sự làm chuyện yểm bùa, nhưng lại làm mọi chuyện kín kẽ, lời khai và chứng cứ đều không thể trực tiếp định tội.

Đức thái phi đương nhiên là không cam lòng. Bà ra tay vào lúc này đã xé rách mặt với Tô gia, hành động này cũng sẽ đắc tội với tân đế, nhưng vậy thì đã sao?

Thế lực tiền triều rắc rối khó gỡ, không chỉ có Tưởng thị bọn họ, còn có nhiều thế gia vọng tộc, công hầu, mỗi người đều có toan tính riêng. Thừa dịp Hoàng Đế còn trẻ, thừa dịp hắc còn chưa đứng vững trên triều đình, thừa dịp hậu cung chưa định, nhất định phải dốc toàn lực hành động.

Dù sao thiên hạ là của Tiêu thị, nhưng người ngồi trên long ỷ thì có thể thay đổi. Trong cung có nhiều quận vương như vậy, đâu phải chỉ có mình Tiêu Thành Dục mới có thể làm Hoàng Đế.

Tưởng thị bọn họ cũng có hoàng tử.

Đây cũng là lý do lúc ban đầu Tô Dao Hoa không muốn rời cung. Bà ta rất rõ ràng, bà ta vừa rời khỏi Trường Tín cung thì tình cảnh của Tiêu Thành Dục sẽ vô cùng khó khăn, với tính cách của hắc tuy sẽ không thỏa hiệp, nhưng sẽ khó khăn hơn nhiều so với khi bà ta còn ở đó. Tất cả mọi vấn đề, đều cần hắc tự mình giải quyết.

Nhưng vì sức khỏe của bà ta, Tiêu Thành Dục vẫn quyết định đưa bà ta ra khỏi cung dưỡng bệnh. Chỉ bằng điểm này, Tiêu Thành Dục đối với người dưỡng mẫu này thật sự là hiếu thuận vô cùng, Đức thái phi lần này động đến Thẩm Kinh Trĩ chính là đánh vào mặt Tô gia, Tiêu Thành Dục sẽ không bỏ qua.

Nhưng cũng chưa chắc.

Dù sao lúc này hắc còn phải dựa vào mấy thế lực kiềm chế lẫn nhau

mới có thể ngồi vững trên long ỷ, hẳn chưa chắc sẽ hoàn toàn thiên vị ai.

Nghĩ đến đây, Đức thái phi nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Thẩm chiêu nghi, đã cung nữ của người nguyện ý đến Thận Hình Tư, vụ án hôm nay tạm thời tha cho người, chờ khi nào nàng ta khai nhận, bốn cung sẽ lại hỏi tội người. Kẻ làm chuyện xấu, vĩnh viễn không thể sống yên ổn."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhú mày, nàng không muốn Nghênh Hồng vào Thận Hình Tư, nói cách khác, nàng không muốn bất cứ ai khi nhục người của Cảnh Ngọc cung nàng.

"Nương nương, Trương đại bạn, sự việc là Ngô cô cô, Lâm Phán và ma ma này vu cáo trước, tất nhiên phải thẩm vấn ba người bọn họ trước, nếu ba người bọn họ khai ra sự thật, trả lại sự trong sạch cho tần thiếp, vậy thì không cần thẩm vấn Nghênh Hồng."

"Dù sao chuyện cũng do bọn họ mà ra, tự nhiên cũng phải do họ mà kết thúc. Tần thiếp là người bị vu oan, vốn đã là kẻ yếu thế, nếu ngay cả cung nữ của mình cũng không bảo vệ được, sau này còn làm sao đứng vững trong cung?"

Đức thái phi đang bưng chén trà khẽ khựng lại, một lát sau, bà ta tùy ý phẩy tay, hất chén trà xuống tấm thảm len lông cừu.

"Thẩm chiêu nghi, người thật to gan," giọng Đức thái phi lạnh như băng, "Người đang nghi ngờ quyết định của bốn cung?"

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Tần thiếp không dám, tần thiếp chỉ là bẩm báo sự thật. Hôm nay tần thiếp bị vu oan một cách vô cớ, còn phải đưa cung nữ ra ngoài để người ta tra tấn đánh đập, tần thiếp đương nhiên không bằng lòng."

"Nếu nương nương nhất định phải làm như vậy, vậy tần thiếp thỉnh cầu Trương đại bạn có thể bẩm báo chuyện này lên Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng, xin Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng phân xử."

Vốn là thế cục toàn thắng của Đức thái phi, từng việc từng việc đều suy tính rất kỹ càng, nhân chứng vật chứng đều có đủ, ngay cả trong Cảnh Ngọc cung cũng đã tìm được kẻ phản bội, nhưng sự việc lại cứ không diễn ra theo sự sắp xếp của bọn họ, nếu theo sự sắp xếp của bọn họ, bây giờ Thẩm Kinh Trĩ đã bị đưa vào Thận Hình Tư rồi.

Thế nhưng nàng hiện giờ vẫn ngồi yên ổn ở đây, một mực khẳng định mình bị vu oan, trong trường hợp không có chứng cứ khác, quả thực không thể định tội nàng.

Lúc này Trương Bảo Thuận mới lên tiếng: "Đức Thái phi nương nương, lão thần cho rằng lời Thẩm chiêu nghi nói rất đúng. Vụ án này đã thẩm vấn rõ ràng, đại khái là mấy cung nhân này gây rối loạn cung đình, lừa gạt Đức thái phi nương nương, mưu đồ hãm hại Thẩm chiêu nghi, như vậy, chỉ cần thẩm vấn mấy cung nhân này là được."

Trương Bảo Thuận mỉm cười, giọng nói vẫn ôn hòa: "Vốn chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để Đức thái phi nương nương phải tổn nhiều công sức như vậy, dù sao Hoàng Thượng hai ngày nữa sẽ hồi cung, nếu hồi cung mà biết chuyện này, nhất định sẽ không vui."

"Thật sự là được không bù mất."

Câu này của Trương Bảo Thuận kỳ thực là cho Đức thái phi một bậc thang để xuống, xác định chuyện này là do mấy cung nhân kia cố ý gây rối loạn hậu cung, như vậy thì không liên quan gì đến Đức thái phi và Tưởng Liên Thanh. Họ cũng là bị người ta che mắt, cũng là một lòng vì Hoàng Thượng, đương nhiên sẽ không bị liên lụy.

Nhưng bậc thang này của Trương Bảo Thuận, Đức thái phi không cần. Cả đời bà ta chưa bao giờ cần người khác cho bậc thang để xuống.

Lúc này Đức thái phi đã hoàn toàn không màng đến mặt mũi và tôn nghiêm, bà ta trầm giọng ra lệnh: "Vương Trọng, lời bốn cung nói không còn tác dụng nữa sao? Thái Hậu nương nương xuất cung dưỡng bệnh, các người còn muốn lấy những chuyện nhỏ nhặt này đi quấy rầy Thái Hậu nương nương, rốt cuộc là có ý đồ gì? Trương đại bạn, người chẳng lẽ không biết tình hình sức khỏe của Thái Hậu hay sao?"

Trương Bảo Thuận bất đắc dĩ cười cười, cuối cùng thở dài một tiếng, nhìn Đức thái phi nói: "Nương nương, hiện giờ trong cung có tổng công bốn vị Thái Phi, trước khi Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng rời cung, đã giao việc chăm sóc hậu cung cho bốn vị, để bốn vị cùng nhau thương nghị hành sự."

"Nếu nương nương lo lắng cho long thể của Thái Hậu nương nương, không muốn quấy rầy Thái Hậu tĩnh dưỡng, vậy có thể mời ba vị nương nương còn lại đến đây cùng thương nghị chuyện này."

"Như vậy cũng coi như mọi người cùng quyết định, sẽ không có gì là bất công."

Đức thái phi không nhận lấy bậc thang của ông ta, Trương Bảo Thuận cũng không cần phải nể mặt Đức thái phi nữa.

Đức Thái phi cười lạnh một tiếng, bà ta trước tiên liếc nhìn Vương Trọng một cái, sau đó mới mở miệng: "Nhu Giai công chúa bệnh rồi, Hiền thái phi cũng không có tâm trí quản những chuyện khác, Thục thái phi xưa nay luôn tự quét tuyết trước cửa nhà mình, lần này chắc cũng sẽ không ra mặt, còn về phần Quý thái phi..."

Trên mặt Đức thái phi đều là vẻ khinh thường: "Trước kia bà ta chưa từng quản chuyện trong cung, cũng chưa từng học những thứ này,

một chữ bẻ đôi cũng không biết, cho nên những thứ này nhất định không hiểu."

Đức thái phi hơi ngả người ra sau, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý: "Chuyện này nói qua nói lại, chẳng phải vẫn là do một mình ta định đoạt sao?"

Bà ta rõ ràng muốn dùng Nghênh Hồng, muốn ép cung cho ra lời khai, muốn kéo Thẩm Kinh Trĩ xuống nước, lần này ai đến cũng vô dụng.

Ở trong cung, Thục Thái phi xưa nay không can thiệp vào những chuyện này, luôn luôn là Phật Di Lặc không nói một lời. Hiện thái phi bây giờ không rảnh để ý đến những chuyện vụn vặt như thế, nếu bà ta đến, chắc chắn cũng sẽ đứng về phía Đức thái phi.

Còn lại một Quý thái phi, hiện giờ vẫn bị nhốt trong Thừa Nhân cung, chỉ có hư danh Quý thái phi mà không có quyền lực gì, một kẻ xuất thân cung nữ thấp hèn, biết gì về cung quy chứ.

Hơn nữa, nữ nhân kia cả ngày nguyên rủa Hoàng Thượng, quan hệ với tân đế cực kỳ xấu, nhìn không giống mẫu tử, mà càng giống kẻ thù. Cho dù bà ta có đến, cũng sẽ không giúp Thẩm Kinh Trĩ.

Đức thái phi tuy chưa điều tra rõ lai lịch của Nghênh Hồng, nhưng đã sớm nhìn thấu những lão bằng hữu trong cung này, cho nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Chứng cứ không đủ cũng không sao, vào Thận Hình Tư một chuyến, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi. Đến lúc đó, tiểu cung nữ này chẳng phải sẽ khai ra ân nhân của mình sao?

Đức thái phi dần dần giãn lông mày, đôi mắt hẹp dài hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười đầy vẻ lạnh lùng kiêu ngạo: "Vương Trọng, còn không bảo người của ngươi đưa bốn cung nhân này xuống, thủ đoạn nào dùng được thì cứ dùng, ngày mai bốn cung muốn biết kết

quả."

Vương Trọng nghe đến đây, đại khái đã hiểu phải làm thế nào, hẳn ta không dám nhìn sắc mặt Trương Bảo Thuận, vẫy tay với đám thái giám phía sau: "Còn ngậy ra đó làm gì, còn muốn Đức thái phi nương nương nhắc lại lần nữa à?"

Đám thái giám chờ ngoài cửa điện nghe thấy câu này, lập tức muốn xông vào chính sảnh bắt người.

Đức thái phi bưng chén trà mới lên, thản nhiên cười nói: "Các người đều còn trẻ, không hiểu nhiều chuyện trong cung, bây giờ vừa hay có thời gian rảnh, ta sẽ giảng giải cho các người nghe. Trong cung này, có lúc phải xem chứng cứ, có lúc cũng phải xem địa vị. Không có sự công bằng tuyệt đối, cũng không có sự yên ổn tuyệt đối. Hiểu chưa?"

Nhưng người đáp lại bà ta không phải là đám cung phi trẻ tuổi đang cúi đầu im lặng bên dưới, mà là một giọng nói yêu kiều, quyến rũ.

"Bốn cung không hiểu."

Giọng nói này nghe không xa, chỉ cách một khoảng sân, theo tiếng nói bay đến, một bóng hình yếu điệu xuất hiện trước mắt mọi người. Người tới mặc áo váy màu xanh trúc, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc, mặt mộc không trang điểm lại toát lên vẻ xinh đẹp trẻ trung.

Nếu không phải trên người bà ta mặc đồ tang, người khác chắc hẳn sẽ cho rằng là cung phi mới vào cung.

Người tới dĩ nhiên là sinh mẫu của hoàng đế bệ hạ đương triều- Quý thái phi nương nương.

Bà ta quả thật đẹp như tiên nữ, diễm lệ như hoa đào, không ai sánh bằng.

Ban đầu mọi người đều thấy Đức thái phi nương nương khí thế hùng hồn, phong thái hơn người, cũng là vô cùng xinh đẹp. Bây giờ xem ra, lại bị vị Quý thái phi nương nương này lấn át hoàn toàn.

Chẳng trách Quý thái phi tuy xuất thân cung nữ, lại luôn gây sóng gió trong hậu cung, nhưng vẫn được sủng ái không suy, bây giờ nhìn thấy người thật mới hiểu vì sao có thể được ân sủng không ngừng.

Có thể xinh đẹp đến mức này, cũng là ông trời ban cho bát cơm, cho bà ta một con đường giàu sang phú quý.

Nghe nói trước linh cữu của tiên đế, Quý thái phi vì quá đau buồn nên nói năng lung tung, cho nên vẫn luôn dưỡng bệnh trong Thừa Nhân cung, ngay cả lễ dâng cơ của tiên đế cũng không có mặt.

Thời gian thấm thoắt trôi qua hai tháng, vị Quý thái phi nương nương này mới xuất hiện trở lại trước mắt mọi người.

Vẫn xinh đẹp như xưa.

Quý thái phi uyển chuyển đi tới, trên mặt mang theo nụ cười nhạt vừa phải, bà ta vừa vào chính sảnh liền nhìn thấy Trương Bảo Thuận đang đứng ở cửa.

"Trương đại bạn, đã lâu không gặp, người dạo này khỏe không?"

Lúc này mọi người trong chính sảnh đã đứng dậy, đều chấp tay đứng im, Quý thái phi được sủng ái hơn Đức thái phi nhiều, bà ta thường xuyên hầu hạ tiên đế, với Trương Bảo Thuận cũng có thêm vài phần thân quen.

"Tạ nương nương quan tâm, lão thần vẫn khỏe, vẫn có thể hầu hạ Hoàng Thượng."

Quý thái phi nghe thấy hai chữ "Hoàng Thượng", trong mắt thoáng

chốc tràn đầy yêu thương: "Phải rồi, bây giờ Thái Hậu nương nương không có ở đây, Hoàng Thượng lẻ loi một mình, vẫn phải nhờ các lão nhân như người chăm sóc chu đáo."

Quý thái phi từng bước đi về phía chủ vị, vừa đi vừa cười nói: "Mọi người ngồi xuống đi, ta còn chưa được gặp mặt các người cho đảng hoàng, hôm nay mượn gió đông của Đức thái phi, mầu tử chúng ta cùng ngồi lại trò chuyện."

Bà ta vừa nói xong, vừa đứng lúc đi đến trước mặt Tưởng Liên Thanh, Tưởng Liên Thanh đã cứng đờ né sang một bên nhường chỗ cho bà ta.

Từ lúc bà ta bước vào Vọng Nguyệt cung, Đức thái phi không nói một lời, bà ta không đứng dậy, không tươi cười chào đón, cũng không thềm nhìn Quý thái phi lấy một cái.

Nhưng Quý thái phi hoàn toàn không để ý. Bà ta phỉ phỉ chiếc váy tinh xảo, yếu điệu ngồi xuống chủ vị, mới nói: "Nghe nói hôm nay uống trà Phượng Kỳ, vậy ta phải nếm thử một chút, dù sao đây cũng là loại trà mà chỉ có những thế gia vọng tộc cao quý mới được uống."

Bà ta vừa dứt lời, Tưởng Mẫn liền dâng trà lên.

Quý thái phi không thềm để Tưởng Mẫn vào mắt, bà ta quay đầu nhìn Đức thái phi: "Đức thái phi, vừa rồi người nói chuyện trong cung không cần ta nhúng tay, là vì ta không hiểu?"

"Đây là người không đúng rồi," Quý Thái phi vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, "Người không nói rõ cho ta nghe, sao biết ta không hiểu? Ví dụ như vụ án hôm nay."

Đôi mắt phượng có ba phần giống Tiêu Thành Dục hơi nhếch lên, ánh mắt liền rơi vào người Thẩm Khinh Trĩ.

"Vụ án hôm nay, theo ta thấy chính là đám cung nhân này giở trò quỷ, muốn phá hoại tình cảm tử muội tốt đẹp giữa người và Thái Hậu nương nương," Quý thái phi nói năng tha thiết, "Đức thái phi, theo ta thấy cứ làm theo lời Trương đại bạn nói, chỉ thăm vấn mấy người này là được."

"Còn Thăm chiêu nghi, nàng ta trông đơn thuần yếu đuối như vậy, sao có thể có lòng hại người chứ? Nhìn là biết bị người ta hãm hại. Như vậy, người thấy thế nào?"

Đức thái phi thấy thế nào ư? Bà ta chỉ cảm thấy ngực mình đau nhức.

Trước kia, Phùng Mịch Nhi tuy sinh ra đại hoàng tử, lại là Nghi phi nương nương, nhưng chung quy vẫn không bằng Đức phi. Trong tứ phi, lấy thứ tự Đức, Thục, Nghi, Hiền để phân biệt tôn ti, trong cung không có Quý phi, Đức phi chính là đứng đầu tứ phi.

Nhưng bây giờ thì khác. Tiên đế băng hà, tân đế đăng cơ, bây giờ Phùng Mịch Nhi cho dù không thành Thái Hậu nhưng cũng là Quý thái phi.

Cho dù tân đế với Quý thái phi quan hệ có lạnh nhạt đến đâu, hai người vẫn là mẫu tử ruột thịt, Quý thái phi vẫn là Quý thái phi.

Đức thái phi tính toán mọi chuyện đâu ra đấy, cho rằng Quý thái phi vẫn không thể ra khỏi Thừa Nhân cung, như vậy bà ta chính là người có phẩm cấp cao nhất trong cung, mệnh lệnh của bà ta không ai dám cãi lại. Nhưng bà ta rốt cuộc đã bỏ sót Quý thái phi, cũng bỏ sót hậu chiêu của Tô Dao Hoa.

Tô Dao Hoa tuy đã rời khỏi Trường Tín cung nhưng lại thả Phùng Mịch Nhi ra, Phùng Mịch Nhi này không có quy tắc, làm càn làm bậy, chuyện gì cũng không thông, bà ta vừa ra ngoài, trong cung nhất định sẽ dậy sóng không có ngày nào yên ổn.

Ví dụ như tình hình trước mắt này, mọi người đều cho rằng Quý thái phi với Hoàng Thượng có tình cảm mẫu tử nhạt nhòa, thế nào cũng sẽ không giúp hần làm việc, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại.

Đức thái phi muốn hãm hại Thẩm Kinh Trĩ, Quý thái phi thì cố tình bảo vệ nàng.

Hai người đấu đá gần hai mươi năm, đều rất hiểu nhau, Đức thái phi đại khái cũng hiểu Quý thái phi đang tính toán điều gì.

Đức Thái phi nheo mắt nhìn Quý thái phi, thấy trên mặt Quý thái phi là nụ cười đắc ý, suy nghĩ trong lòng không hề che giấu, cứ thế phơi bày ra ngoài: "Người chính là muốn làm ta khó chịu." Đức thái phi hừ lạnh một tiếng.

Quý thái phi sóng mắt lưu chuyển, cười tươi như hoa: "Sao có thể chứ? Ta là vì muội muội mà suy nghĩ, mới cố ý ra mặt chủ trì chuyện này, hoàng nhi có tính cách gì, người trong cung đều biết, muội muội đừng vì chút chuyện nhỏ mà cắt đứt tình thân."

Đức thái phi suyt nửa thì tức cười: "Người cũng biết tình thân à? Nếu người biết thì ngày đó ở... người đã không bị ép dưỡng bệnh." Hai vị Thái phi ở chủ vị người một câu ta một câu, lời nói ra đều là gai nhọn, cố gắng đâm vào tim đối phương, đám cung phi trẻ tuổi ngồi bên dưới không ai dám hó hé, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Quả nhiên, vừa nghe thấy câu này, vẻ mặt đoan trang mà Quý thái phi cố gắng duy trì lập tức sụp đổ. Bà ta sa sầm mặt mày, giọng nói cũng không còn giả vờ nữa, lạnh lùng áp xuống mặt Đức thái phi: "Chẳng trách Tưởng thị các người không được thánh tâm, nhà các người có đưa vào một trăm cô nương cũng không được Hoàng Thượng sủng ái."

"Nữ nhân phải có dáng vẻ của nữ nhân, các người bày ra vẻ cao quý cho ai xem?"

(Chộc bà hả, bà giận lên bà quậy cho xem nhé)

Đều là cáo già ngàn năm, lẫn nhau diễn trò gì đều rõ ràng.

Đức thái phi hít sâu một hơi, thấy Quý thái phi trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cũng không muốn dây dưa với bà ta nữa, chỉ nói: "Chuyện hôm nay trì hoãn đã lâu, nếu Quý thái phi đến rồi, vậy cứ làm theo ý Quý thái phi đi."

Phùng Mịch Nhi vừa đến, Đức thái phi liền biết chuyện này không thể làm được nữa. Đã không làm được, bà ta cũng không cần thiết phải nói chuyện với một kẻ điên, vốn đã không vui, nói thêm một câu với người này nữa, về nhà sợ là phải tức đến ốm mất.

Thế nhưng Đức thái phi muốn cho qua chuyện, Quý thái phi lại không đồng ý.

Phùng Mịch Nhi nhướng mày nói: "Đã Đức thái phi nói vậy, Vương Trọng, lập tức đưa ba cung nhân này xuống, dùng hình tra khảo, xem rốt cuộc là ai sai khiến các nàng ta gây rối loạn hậu cung, mưu hại cung phi."

Quý thái phi trực tiếp định đoạt cho vụ án này.

Sắc mặt Đức thái phi âm trầm, bà ta nhàn nhạt liếc nhìn Vương Trọng một cái, sau đó đứng dậy, dẫn Tưởng Hồng đi ra ngoài.

"Người là Quý thái phi, người nói là được." Đức Thái phi để lại một câu.

Vạt váy của Đức Thái phi kéo lê phía sau thành một dải hoa uốn lượn, đúng lúc này, một bàn tay thon dài nắm lấy vạt áo của bà ta.

"Nương nương, cầu xin người, cầu xin người." Ngoài dự đoán của Thẩm Khinh Tri, cầu xin Đức thái phi không phải là Lâm Phán, mà là Ngô cô cô từ đầu đến cuối vẫn rất bình tĩnh.

Đức thái phi cup mắt nhìn bà ta, giọng nói còn lạnh hơn cả đêm đông giá rét: "Các người nếu không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ hình phạt của Thận Hình Tư, nếu thật sự trong sạch, bốn cung sẽ cho các người được chữa trị."

Dứt lời, Đức thái phi nhẹ nhàng kéo váy ra khỏi tay Ngô cô cô, ngẩng đầu bước nhanh rời đi.

Bà ta đã đi rồi, vở kịch hôm nay coi như hoàn toàn kết thúc.

Vương Trọng cười cười tiến lên, nói: "Quý thái phi nương nương, vậy thần xin phép đưa mấy cung nhân này đi? Thần nhất định sẽ cố gắng hết sức, ngày mai sẽ trình kết quả lên cho nương nương."

Quý thái phi hôm nay coi như đại thắng, nhưng trên mặt không hề có vẻ vui mừng, bà ta xua tay: "Đưa xuống đi."

Thế là mấy thái giám nối đuôi nhau đi vào, hai người áp giải một người, một người trói tay, một người bịt miệng, gọn gàng dứt khoát áp giải ba cung nhân đang quỳ trên đất đi.

Lâm Phán vẫn luôn không nói gì, mãi đến khi đi ngang qua Thẩm Kinh Trĩ, nàng ta mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Trong mắt nàng ta, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy sự oán hận tột độ.

Đi chuyển này, con đường của Lâm Phán coi như đứt đoạn, hoặc cũng có thể mạng của nàng ta cũng sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng con đường này là do chính nàng ta lựa chọn. Nàng ta không thể trách ai.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, không nhìn ba người bị áp giải đi nữa, nàng khẽ động tâm, đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của Quý thái phi.

Đôi mắt bà ta sinh ra vô cùng xinh đẹp, sóng mắt lưu chuyển là vẻ

quyến rũ phong tình tốt độ, nhưng lúc này nhìn Thẩm Kinh Trĩ lại bình tĩnh và thản nhiên.

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, như có chút hoảng hốt lập tức cúi đầu xuống.

Quý thái phi nhìn những nụ hoa tràn đầy sức sống trong điện, đột nhiên cười nói: "Các người đều còn trẻ, từng người một còn xinh đẹp hơn cả hoa xuân, sau này phải cố gắng nhiều hơn, vì hoàng nhi khai chi tán diệp, để trong cung này náo nhiệt hơn một chút."

Bà ta vừa nói xong, thậm chí còn nhìn Tưởng Liên Thanh đang có sắc mặt tái nhợt với vẻ yêu thương: "Hòa tần, bữa tiệc sáng sớm hôm nay kéo dài thời gian hơi lâu rồi, chi bằng giải tán đi thôi. Sau này còn nhiều dịp như vậy."

Tưởng Liên Thanh vội vàng đứng dậy đáp: "Vâng, vâng."

Tưởng Liên Thanh lúc này đã không còn vẻ đắc ý vừa rồi, nàng ta như con thỏ bị kinh hãi, hai mắt đỏ hoe, cả người run rẩy.

Nàng ta thật sự sợ hãi. Nàng ta sợ đám cung nhân kia khai ra nàng ta.

Quý thái phi nhìn dáng vẻ hoảng hốt của nàng ta, khóe môi nhếch lên nụ cười chế giễu, bà ta vịn tay Phán Hạ đứng dậy, yếu điệu đi ra ngoài.

Đến khi đi tới cửa, bà ta mới quay đầu lại nhìn Thẩm Kinh Trĩ một cái: "Thẩm chiêu nghi, người tiến bốn cung một đoạn."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức hành lễ với bà ta, sau đó chào tạm biệt Tưởng Liên Thanh và những người khác, cúi đầu đi theo sau Quý thái phi.

Chờ hai người đều đi rồi, Vọng Nguyệt cung lập tức yên tĩnh trở lại.

Tưởng Liên Thanh ngồi trên chủ vị tâm trạng rối bời, Tưởng Mẫn thấy sắc mặt mọi người đều không tốt, vội vàng nói: "Đoan tần nương nương, Trang tần nương nương, Lệ tần nương nương, bữa tiệc sáng sớm hôm nay kết thúc rồi, các nương nương cứ tự về nghỉ ngơi đi."

Thế là mọi người nối đuôi nhau ra khỏi Vọng Nguyệt cung.

Ra khỏi Vọng Nguyệt cung, Trương Diệu Hâm lập tức ngã xuống kiệu, được Phạm Chân cô cô vội vàng đưa về Trường Xuân cung.

Còn Phùng Doanh thì có vẻ mặt lo lắng, hỏi Chương Nhược Tịch: "Đoan tần tỷ tỷ, chuyện hôm nay... kết thúc rồi chứ?"

Chương Nhược Tịch nhướn mày nhìn nàng ta, tự mình bước lên kiệu, mới lạnh lùng nói một câu: "Không biết nữa, có thể kết thúc rồi, cũng có thể mới bắt đầu."

Bên kia, Thẩm Kinh Trĩ muốn tiễn Quý thái phi, nên chỉ có thể đi theo bên cạnh kiệu của bà ta chậm rãi bước đi.

Lúc này đã là đầu thu, không bao lâu nữa sẽ đến tết Trung Thu, không khí mùa thu trong lành, đi dạo trong cung cũng không quá nóng.

Quý thái phi dường như quên mất Thẩm Kinh Trĩ đang đi theo, bà ta ung dung ngồi trên kiệu, vừa đi vừa nói: "Nha đầu người cũng thật là, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, bọn họ rõ ràng muốn hãm hại người, người còn nhẹ nhàng giải thích với bọn họ làm gì, có gì mà phải giải thích?"

Thẩm Kinh Trĩ e lệ cười cười, không đáp lời.

Phùng Mịch Nhi liếc nhìn nàng, ngừng một chút rồi lại nói: "Lần sau gặp phải chuyện như vậy người không cần nể mặt mũi, cứ trực tiếp chối tội, quyết không để bọn họ điều tra, bây giờ người là sủng phi, là bảo bối của Hoàng Thượng, sao có thể để bọn họ ức hiếp?"

Dù sao Phùng Mịch Nhi cũng làm sủng phi nhiều năm, hai mươi năm nay tuy không đọc nhiều sách vở, nhưng khí thế kiêu căng ngạo mạn lại học được mười phần.

Bà ta lại nói: "Bọn họ chẳng qua là thấy chúng ta không có chỗ dựa, bên cạnh không có gia tộc giúp đỡ, ta còn đỡ hơn người, dù sao trong nhà cũng còn chút họ hàng, người thì hay rồi, chỉ còn lại một mình. Không bắt nạt người thì bắt nạt ai?"

Quý thái phi nói lời thâm thúy: "Chuyện trong cung chắc người cũng biết, Thái Hậu nương nương vì sao lại chọn người? Chẳng phải là thấy người không nơi nương tựa dễ nắm bắt sao? Nhưng đã chọn người rồi, đây chính là cơ hội của người."

"Tranh thủ lúc hoàng nhi còn yêu thích người, người cứ giữ chặt hắn, ngày sau sinh nhi dục nữ, vinh hoa phú quý nửa đời sau đều có."

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy lời này, càng thêm e lệ.

"Nương nương..." Giọng nàng nhẹ như bụi bay.

Quý thái phi hận sắt không thành thép liếc nhìn nàng: "Chuyện nam nữ chẳng phải là như vậy sao, có gì mà phải xấu hổ? Ta cũng xuất thân cung nữ, ta biết người vất vả thế nào, ta là vì muốn tốt cho người, cũng là vì muốn tốt cho Hoàng Thượng."

Quý thái phi bày ra dáng vẻ của một mẫu thân hiền từ: "Hoàng nhi vất vả lắm, tuy được nuôi dưỡng bên cạnh Thái Hậu, nhưng dù sao cũng không phải do Thái Hậu thân sinh, bề ngoài là đích trưởng tử, trên thực tế luôn thiếu thốn điều này điều kia, đám lão già cổ hủ ở

tiền triều, lúc muốn gây khó dễ cho người ta có thể làm người ta đến chết, hễ là Hoàng Đế thì sống dễ dàng à? Hễ là Thái Tử kế vị thì có thể ung dung vô lo à?"

"Ta đúng là có giận dữ, nhưng hai tháng qua đóng cửa ăn năn, ta đã nghĩ thông suốt rồi. Ta là sinh mẫu của hễ, hai mẫu tử chúng ta mới là đồng lòng," ngữ khí Quý thái phi chân thành, "Chỉ có ta mới thật lòng muốn tốt cho Hoàng Thượng."

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ là vẻ e thẹn vừa phải, trong lòng lại nghĩ: Lời này mà nói tiếp nữa, chắc Quý thái phi tự mình cũng tin mất.

Quả nhiên, Quý thái phi lại nói thêm mấy câu về việc Hoàng Thượng không dễ dàng, sinh mẫu đau lòng các kiểu, cuối cùng chuyển chủ đề: "Chúng ta đều xuất thân cung nữ, ta biết người vất vả, hoàng nhi bận rộn việc triều chính nên không để ý đến những chuyện phiền lòng hậu cung này, sau này e là người sẽ càng khó khăn hơn."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Cảm ơn ngài, không cần ngài phải chúc phúc cho ta như vậy đâu.

Quý thái phi đưa tay ra nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ với vẻ cao cao tại thượng. Tay bà ta rất lạnh, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy mình như nắm phải ngọc lạnh mùa đông, rất buốt tay.

Quý thái phi tràn đầy yêu thương mà nói: "Hoàng nhi thích người, vậy ta cũng thích người, bây giờ Thái Hậu nương nương không có trong cung, cũng không có ai quan tâm người, không sao, người cũng không cần phải sợ hãi."

Bà ta cười nói: "Không phải còn có ta sao? Sau này có chuyện gì, người cứ nói với ta, ta là Quý thái phi, trong cung này ai dám làm mất mặt ta?"

"Nhớ kỹ chưa?"

Vẻ mặt Thẩm Kinh Trĩ tỏ ra sợ hãi: "Nương nương, nương nương, tần... tần thiếp nào có phúc phận được người quan tâm."

Quý thái phi nở nụ cười tinh tế: "Sao lại không có phúc phận. Ta thích người, muốn giúp người, người liền có phúc phận."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến cuối Tây Nhất trường nhai, Thẩm Kinh Trĩ rõ ràng là đến con hẻm trước Cảnh Ngọc cung, còn Quý thái phi thì phải tiếp tục đi thẳng về Thừa Nhân cung.

Hai người chỉ có thể lưu luyến chia tay ở đây.

Kiệu chậm rãi đi về phía trước, giọng nói của Quý thái phi vẫn vang lên: "Nhớ kỹ, có chuyện gì nhất định phải đến tìm ta, ta sẽ quan tâm người."

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ cung kính tiễn bà ta, đợi đến khi kiệu của bà ta biến mất ở cuối con đường, mới thẳng người dậy.

Nàng nhàn nhạt cười: "Thật thú vị."

Chương 45: Bị cấm túc

Trở về Cảnh Ngọc cung, Thẩm Kinh Trĩ mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lười biếng dựa vào chiếc giường La Hán, để mặc Ngân Linh lau mặt cho mình.

Chiếc khăn ấm áp áp lên mặt, hơi nóng bốc lên làm ấm lòng, sự căng thẳng và mệt mỏi của cả buổi sáng đều tan biến. Lau sạch tay và mặt xong, Thẩm Kinh Trĩ liền thay bộ váy áo tinh xảo, mặc vào bộ váy áo mềm mại thường ngày.

Thích Tiểu Thu vừa dọn đồ Đồng Quả buổi trưa thêm một bát mì bò, xoay người đi vào tắm điện, nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi thở dài.

"Mệt quá."

Thích Tiểu Thu mím môi, đi tới nói: "Chiêu Nghi, lát nữa là có thể dùng bữa trưa rồi, buổi trưa người dùng nhiều một chút, nghỉ trưa một lát là hết mệt."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nàng uống một bát chè ngân nhĩ hạt sen, mới cảm thấy toàn thân thoải mái.

"Đi gọi Nghênh Hồng đến đây."

Bất kể Quý thái phi vì sao mà đến, nhưng dù sao bà ta cũng đã giúp mình, cũng cứu được Nghênh Hồng.

Không lâu sau, Thích Tiểu Thu đã dẫn Nghênh Hồng đến.

Nghênh Hồng vào cung hai năm trước, năm nay vừa tròn mười sáu tuổi, nàng ấy thật thà chất phác lại siêng năng, từ sớm đã được các cô ở Thượng Cung Cục chọn trúng, chuẩn bị đưa đến chỗ các cung nương nương.

Có thể đến chỗ Thẩm Kinh Trĩ, cũng là do Thẩm Kinh Trĩ nhìn trúng nàng ấy.

Không ngờ một tiểu cung nữ tam đẳng nhỏ bé như vậy, hôm nay lại trở thành nhân vật chính của vở kịch lớn, tất cả mọi chuyện đều xoay quanh một mình nàng ấy mà diễn ra, cũng may nàng ấy ý chí kiên định, gan dạ tử mĩ, mới ổn định được tình hình.

Chắc là bây giờ mới bắt đầu sợ hãi, lúc Nghênh Hồng đi vào nhà thất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, thân hình gầy yếu càng thêm yếu ớt, như một cơn gió cũng có thể thổi bay.

Nàng ấy vừa vào đã muốn hành đại lễ với Thẩm Kinh Trĩ, may mà Thích Tiểu Thu nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng ấy.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Nghênh Hồng lúc này mới dám ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, nước mắt liền tuôn ra như suối, gần như nghẹn ngào không thành tiếng.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài, dịu dàng an ủi nàng ấy: "Khóc ra đi, khóc ra là sẽ ổn thôi."

Nghênh Hồng bật khóc nức nở. Dù sao nàng ấy cũng bị kinh hãi, cho dù khóc lớn cũng không khiến người ta chán ghét, chỉ khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Đợi đến khi Nghênh Hồng khóc mệt, nước mắt cũng chảy hết, Thích

Tiểu Thu mới đưa cho nàng ấy một chiếc khăn ấm để lau mặt.

Nghênh Hồng ngại ngùng mở miệng: "Chủ tử, nô tỳ làm phiền người rồi."

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu nói: "Nói gì vậy, nếu không phải vì ta, người đâu cần phải chịu đựng chuyện này."

Nếu hôm nay không có Quý thái phi, cho dù nàng liều chết bảo vệ Nghênh Hồng, e rằng cũng chỉ có thể để nàng ấy ít chịu hình phạt hơn mà thôi, chung quy vẫn không thoát khỏi việc phải vào Thận Hình Tư một chuyến.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống: "Bọn họ không vừa mắt Thái Hậu nương nương được thế, không vừa mắt ta được sung ái, cho nên luôn muốn ra tay với Cảnh Ngọc cung."

"Bây giờ ta chỉ là một Chiêu Nghi, trong khả năng của mình ta nhất định không để bất kỳ ai trong cung ta phải chịu khổ chịu nạn, vì bản thân ta cũng không được," Thẩm Kinh Trĩ nhìn Nghênh Hồng, "Chuyện hôm nay tuy ta đã sớm có chuẩn bị, nhưng lại xem nhẹ sự cứng rắn của đối phương."

Hôm nay nàng đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng không ngờ Đức thái phi lại muốn xé rách mặt, Tưởng gia với Tô gia ngay cả hòa khí bề ngoài cũng không muốn duy trì, cứ muốn nàng phải chết.

Chỉ có ngàn ngày làm đạo tặc, nào có ngàn ngày phòng đạo tặc, cho dù Thẩm Kinh Trĩ có chuẩn bị kỹ càng đến đâu, cũng không thể lường trước được sự liều lĩnh của đối phương.

Nhưng đây không phải lỗi của nàng, cũng không phải lỗi của Nghênh Hồng, càng không phải lỗi của bất kỳ ai trong Cảnh Ngọc cung.

Tất cả đều là lỗi của kẻ gây ra chuyện.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Nghênh Hồng: "Dù sao thì, người đã làm tốt hơn ta tưởng tượng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh đỉnh đạc, ngay cả Đức thái phi cũng bị người chất vấn đến cứng họng, ta rất an tâm, cũng rất cảm tạ người đã giữ vững bản tâm của mình, không vì quyền thế uy hiếp mà phản bội. Nghênh Hồng, cảm tạ người."

Nước mắt vừa mới ngừng của Nghênh Hồng lại tuôn ra, làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ấy: "Chủ tử, người nói gì vậy, ân tình của người đối với nô tỳ, nô tỳ cả đời cũng không quên, nếu nô tỳ dám phản bội chủ tử, trời tru đất diệt cũng không đủ."

Chủ tử tìm thái y, thậm chí còn tự mình bỏ tiền ra tìm thuốc ở Thái Y Viện cho nàng, mới cứu được mạng mẩu thân của nàng. Mẩu thân được cứu, muối muối cũng được cứu, Thẩm Kinh Trĩ đã giúp gia đình nàng không phải chia lìa âm dương, nàng nếu phản bội Thẩm Kinh Trĩ, vậy thì nàng còn không bằng cầm thú.

Nghênh Hồng khóc nói: "chủ tử, bệnh tình của mẩu thân nô tỳ đã khỏi, bây giờ bà cũng có thể tự nuôi sống bản thân, trên đường đi đến Vọng Nguyệt cung nô tỳ đã nghĩ kỹ rồi, nếu bọn họ nhất định bắt nô tỳ nhận tội, nô tỳ sẽ đến Thận Hình Tư, nô tỳ không sợ bị đánh. Chủ tử không hãm hại ai, nô tỳ không làm sai chuyện, chúng ta đều không sợ, kẻ sợ hãi chính là kẻ làm chuyện tán tận lương tâm."

Cô nương này thật là cứng cỏi.

"Nha đầu ngốc, sao ta có thể để người của Cảnh Ngọc cung vào Thận Hình Tư được? Bất cứ ai trong Cảnh Ngọc cung của ta cũng không thể bị người khác ức hiếp."

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng ấy: "Được rồi, chuyện hôm nay coi như qua đi, có lời của Quý thái phi, Thận Hình Tư không dám làm càn, còn những kẻ đã vào Thận

Hình Tư, bọn họ sẽ nói gì, nhận tội cho ai, đã không còn liên quan đến chúng ta nữa."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Hai ngày nữa Hoàng Thượng sẽ hồi cung, đợi Hoàng Thượng trở về, chuyện này sẽ kết thúc."

Nghênh Hồng nghe nàng nói, vẻ mặt dần dần thả lỏng. Dù sao nàng ấy cũng còn trẻ, trong lòng vẫn là sợ hãi.

Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng hỏi: "Không sợ nữa?"

Lúc này Nghênh Hồng mới hiểu, Thẩm Kinh Trĩ là cố ý an ủi nàng ấy, sợ nàng ấy sợ hãi không ngủ được. Nghênh Hồng e thẹn gật đầu: "Vâng, hồi chủ tử, nô tỳ không sợ nữa."

Thẩm Kinh Trĩ: "Được rồi, hôm nay người đừng làm việc nữa, về nghỉ ngơi cho khỏe. Đi đi."

Nghênh Hồng đứng dậy hành lễ, được Thích Tiểu Thu dẫn ra khỏi nhã thất.

Đi xa rồi, Nghênh Hồng mới nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Thu tỷ tỷ, sau này muội phải làm sao?"

Thích Tiểu Thu xoa cái đầu nhỏ của nàng ấy: "Sau này muội cứ làm như thế nào thì cứ làm như vậy, làm tốt phận sự của mình là được, đến tết nếu muội làm tốt, chủ tử còn thưởng cho muội nữa."

Nghênh Hồng lập tức cười nói: "Chủ tử thật tốt."

Chuyện hôm nay gần như theo gió thu mát mẻ truyền đến mọi góc ngách trong cung, ai ai cũng xì xào bàn tán, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra.

Buổi trưa Thẩm Kinh Trĩ ăn một bát mì bò hầm nhừ, nước dùng đậm đà, thịt thơm nức mũi, bên trong có thêm chút vị cay nồng của hạt tiêu làm ấm dạ dày nàng, khiến đầu lưỡi đang có chút đắng chát của nàng cảm nhận được hương vị thơm ngon của món ăn.

Người của Ngự Thiện Phòng đều là những kẻ tinh tường, bữa trưa hôm nay của Cảnh Ngọc cung đặc biệt thịnh soạn, không chỉ có món sườn xào chua ngọt mà Thẩm Kinh Trĩ thích ăn, cá chép hấp, còn có thêm một đĩa tôm sông chiên giòn.

Bên trên rắc một lớp muối tiêu, ăn vừa thơm vừa giòn, rất ngon miệng.

Thẩm Kinh Trĩ luôn luôn dùng bữa cùng với các cung nhân, nàng không bao giờ ăn một mình, thức ăn thừa đều chia cho các cung nhân cùng thưởng thức, sau khi bữa trưa thịnh soạn này kết thúc, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống trong cung có tốt hay không, chỉ cần nhìn vào bữa ăn hàng ngày là có thể đoán được đại khái.

Những người trong Ngự Thiện Phòng đều là người tinh mắt, nên lấy lòng ai nên nhắc nhở ai, bọn họ chưa bao giờ sai.

Thẩm Kinh Trĩ dùng xong bữa trưa thì đi nghỉ ngơi, đợi đến khi tỉnh dậy là vào buổi chiều, đã khôi phục tinh thần.

Một ngày sau đó sóng yên biển lặng, trong cung dường như không có chuyện gì xảy ra, vẫn là mỗi cung tự lo chuyện của mình.

Các cung nhân của Cảnh Ngọc cung tuy không nói ra miệng nhưng thần sắc vẫn có thêm vài phần căng thẳng, bọn họ trong cung cũng đều im lặng, không dám phát ra tiếng động.

Chỉ có tiểu cung nữ đáng lẽ phải sợ hãi nhất là Nghênh Hồng, vẫn

làm việc một cách nghiêm túc, không hề lười biếng.

Thẩm Khinh Trĩ thậm chí còn thấy Nghênh Hồng lúc rảnh rỗi còn đan giỏ tre. Nàng tò mò hỏi một câu, mới biết trước kia ở nhà nàng ấy đã học qua, những năm đầu khi phụ thân mới mất, cả nhà họ đều dựa vào nghề đan tre để kiếm sống, nếu không phải mẫu thân bệnh nặng, cuộc sống thật ra cũng không khó khăn.

Nghênh Hồng thấy còn hai tháng nữa là đến mùa đông, hoa nhài hải đường mà Thẩm Khinh Trĩ yêu thích nhất không chịu được mùa đông, nàng ấy liền tìm dây leo, muốn làm cho mỗi chậu hoa một chiếc giỏ hoa để giữ ấm.

Hoa tươi sáng xinh đẹp rực rỡ, có thể sống lâu thêm một chút cũng tốt.

Thẩm Khinh Trĩ thấy nàng ấy đan đẹp, bản thân cũng hứng thú, bèn khởi xướng các cung nhân cùng học đan giỏ tre.

Nàng vốn khéo tay, học những kiểu dáng đơn giản gần như vừa học là biết, nửa ngày đã đan được gần nửa chiếc giỏ tre, càng nhìn càng thích.

Thứ nàng đan kỳ thật không thể gọi là giỏ tre, mà là chiếc giỏ nhỏ để đồ lặt vặt trên bàn, rất tinh xảo.

Thích Tiểu Thu không học được cái này, chỉ có thể ở bên cạnh trợ giúp, nhưng cũng trêu chọc nàng: "Tay nghề này của chủ tử, sau này học thêm vài kiểu dáng đều có thể mang ra ngoài kiếm sống, một cái ít nhất cũng kiếm được năm đồng."

Thẩm Khinh Trĩ véo nàng ấy một cái, cười nói: "Vậy được, cảm tạ Tiểu Thu tỷ tỷ yêu thích, giỏ tre này ta làm xong rồi, tỷ nhất định phải mua, năm đồng không bớt một xu."

Nghe nàng nói như vậy, các cung nữ đều cười rộ lên.

Mọi người ồn ào một hồi, bầu không khí căng thẳng của Cảnh Ngọc cung đã dịu đi.

Chiếc giỏ tre này còn chưa làm xong, long giá của Hoàng Thượng đã hồi cung, trước khi mặt trời lặn đã vào Trường Tín cung.

Thẩm Kinh Trĩ không biết chuyện này, Tiêu Thành Dục không thích đi đâu cũng có một đám người đi theo, nên không cho bày tiệc, cũng không cần ai phải long trọng nghênh đón hần hồi cung.

Hần tự mình hồi cung, vừa về đến Càn Nguyên cung đã bắt đầu xử lý chính sự, không chậm trễ một khắc nào. Đợi đến khi Hoàng Thượng hỏi han tất cả các đại thần xong, mới rảnh rỗi dùng bữa tối.

Hần vội vàng đi đường hai ngày, thật ra không có khẩu vị, nhưng hần tuổi trẻ lực mạnh, không có khẩu vị cũng cảm thấy đói bụng, vẫn ăn một bát lớn hủ tiếu xào.

Niên Cửu Phúc thấy sắc mặt hần như thường, lúc này mới nhỏ giọng nói chuyện xảy ra ở Vọng Nguyệt cung hôm trước.

Tiêu Thành Dục rất không thích người khác nói chuyện ngắt quãng, hỏi một câu đáp một câu, hần buông hủ tiếu xuống, quay sang ăn bánh bao nhân thịt cua, chỉ để Niên Cửu Phúc tự mình nói.

Niên Cửu Phúc hầu hạ Hoàng Thượng mười mấy năm, hai người gần như cùng nhau lớn lên, rất hiểu thói quen của ngài ấy. Thấy tiểu thái giám dâng bánh bao lên, hần vội vàng đi múc một bát canh rau cần thịt bò, đặt bên cạnh Hoàng Thượng.

"Bệ hạ, Thẩm Chiêu Nghi đã không còn sơ hở, nhưng Đức thái phi nương nương lại có chút hùng hổ dọa người, cho dù không nắm được bất kỳ tội chứng nào của Chiêu Nghi, cũng nhất định phải đưa

cung nhân của Cảnh Ngọc cung vào Thận Hình Tư, nói là muốn thăm vấn cùng nhau."

Tiêu Thành Dục cầm đũa khựng lại, vẫn không nói gì.

Niên Cửu Phúc dè dặt nhìn hẩn một cái, mới nói: "Chuyện này vốn đã không còn đường xoay chuyển, ngay cả Trương đại bạn cũng không được nể mặt, cuối cùng là... là Quý thái phi nương nương ra mặt, Đức thái phi nương nương mới không thành công."

Nghe đến sinh mẫu mình, lông mày Tiêu Thành Dục cũng không thềm động dậy, hẩn chậm rãi ăn canh đợi Niên Cửu Phúc nói hết.

"Đức thái phi nương nương với Quý thái phi nương nương cũng không có thù oán gì, Quý thái phi nương nương cảm thấy Cảnh Ngọc cung vô tội nên cuối cùng chỉ bắt ba cung nhân của Thượng Cung Cục, Vương Trọng đang thăm vấn."

Nói đến đây, Niên Cửu Phúc mới nhin không được nói móc: "Vương Trọng cũng vậy, hẩn ta chẳng lẽ không biết những chuyện quanh co trong hậu cung hay sao, sao còn phải đợi Quý thái phi nương nương ra mặt mới làm việc, thật là..." Thật là không hiểu quy củ, không biết trung thành.

Niên Cửu Phúc không nói ra, nhưng ý tứ trong lời nói lại rõ ràng.

Nói đến đây là có thể kết thúc, Niên Cửu Phúc thấy Tiêu Thành Dục buông bát đũa, mới hỏi: "Bệ hạ, đi Ngự Thư Phòng?"

Tiêu Thành Dục mới liếc hẩn một cái: "Đi Cảnh Ngọc cung."

Lúc này ở Cảnh Ngọc cung, Thẩm Kinh Trĩ vẫn đang tập trung tinh thần đan giò tre.

Chiếc giỏ tre của nàng chỉ còn bước viền cuối cùng, đêm nay là có thể làm xong.

Đêm đầu thu ở Trường Tín cung hơi lạnh, so với mùa hè thì mát mẻ hơn nhiều, Thẩm Kinh Trĩ dựa vào ghế nằm trong sân, tay thoăn thoắt đan.

Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh phe phẩy quạt cho nàng, xua đi những con muỗi bay về phía ánh đèn.

"Chủ tử, hôm nay đan xong giỏ tre, ngày mai làm thêm một cái túi vải bỏ vào bên trong, như vậy dùng sẽ tiện hơn."

Thích Tiểu Thu đưa ra ý kiến, Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Ừ, ngày mai làm thêm cái túi."

Hôm nay Đồng Quả không trực, đã lui xuống nghỉ ngơi, Ngân Linh bưng chậu đồng đến, ngâm chân cho Thẩm Kinh Trĩ. Trong chậu đồng có bỏ nước hoa nhài, hương thơm thoang thoang lan tỏa trong sân, ấm áp dễ chịu.

Thẩm Kinh Trĩ giãn lông mày, cười véo má Ngân Linh: "Ngân Linh thật ngoan, ta thật sự rất thích người."

Nếu là ngày thường, Ngân Linh nhất định sẽ đỏ mặt nói chủ tử đừng trêu ghẹo nô tỳ nữa, hôm nay nàng ấy lại cúi đầu không nói gì.

Thẩm Kinh Trĩ hơi nghi hoặc, đang định hỏi nàng ấy làm sao vậy, thì nghe thấy từ cửa thủy hoa không xa truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Trông nàng rất vui vẻ nhỉ."

Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc ngẩng đầu lên. Ngay sau đó, khuôn mặt tuần tú vô cùng của Tiêu Thành Dục đập vào đôi mắt hoa đào của Thẩm Kinh Trĩ. Hắn vừa bước qua cửa thủy hoa, đứng dưới ánh đèn lưu ly cạnh cửa, ánh đèn vàng ấm áp chiếu sáng khuôn mặt hắn, khiến cho ánh mắt và lông mày đều nhuốm một tia ấm áp.

Hình như có chút khác biệt so với ngày thường.

Giọng nói của Tiêu Thành Dục tuy mang theo sự thoải mái, nhưng ánh mắt và lông mày lại không hề có ý cười.

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ hôm nay hắc đã hồi cung, nhất thời không biết phản ứng thế nào, đợi nàng hoàn hồn lại thì Tiêu Thành Dục đã vào hậu viện, đến trước mái hiên.

"Bệ hạ, sao người lại về rồi." Thẩm Kinh Trĩ vội vàng định đứng dậy.

Tiêu Thành Dục xua tay, bảo nàng tiếp tục ngâm chân, không cần hành lễ.

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngại ngùng, đôi chân nhỏ trắng nõn ngâm trong chậu đồng khế động đậy, các ngón chân xấu hổ co lại với nhau.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục dừng lại trên đôi chân nàng một chút, rồi nhẹ nhàng lướt qua.

Thích Tiểu Thu đã mang ghế đến, Tiêu Thành Dục bèn ngồi xuống dưới mái hiên, thản nhiên nhìn chiếc giỏ tre trong tay Thẩm Kinh Trĩ: "Đây là cái gì?"

Sự kinh ngạc của Thẩm Kinh Trĩ chỉ thoáng qua, nàng nhanh chóng thả lỏng, mỉm cười giơ chiếc giỏ tre trong tay lên cho hắc xem: "Đây là giỏ tre đan bằng cành liễu, gần đây không có việc gì nên học cùng cung nữ, thấy cũng khá thú vị."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, trên mặt cũng không giấu vẻ đắc ý: "Hôm nay tần thiếp mới học mà đã biết làm giỏ tre rồi, bệ hạ, tần thiếp có phải rất thông minh không?"

Giọng điệu nàng mang theo sự tinh nghịch, cứ như vậy nhìn Tiêu

Thành Dục, giống như đứa trẻ đang cầu xin lời khen, đáng yêu lại thú vị.

Tiêu Thành Dục nhận lấy chiếc giỏ tre, ánh mắt cẩn thận quan sát một lượt, sau đó mới trả lại cho nàng: "Không tệ."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười thành tiếng, vui mừng khôn xiết.

Lúc hai người nói chuyện, cung nhân đều lui xuống, dưới mái hiên chỉ còn lại đế phi. Thẩm Kinh Trĩ thấy Tiêu Thành Dục có vẻ mệt mỏi, bèn quan tâm hỏi: "Bệ hạ, hôm nay người là trực tiếp chạy về sao? Có mệt không? Nếu mệt thì chúng ta nghỉ ngơi sớm nhé?"

Tiêu Thành Dục chỉ buộc tóc lỏng lẻo, hiển nhiên đã tắm rửa thay y phục, Thẩm Kinh Trĩ không hỏi hắn có cần tắm rửa nữa không.

Tiêu Thành Dục ngả người ra sau dựa vào lưng ghế, giọng nói cũng khàn đi ba phần: "Không vội."

Thẩm Kinh Trĩ bèn ồ một tiếng, tiếp tục đan giỏ tre.

Tay nàng rất khéo léo, nhanh chóng hoàn thành vòng viền cuối cùng, một chiếc giỏ tre nhỏ bằng bàn tay xuất hiện trong tay nàng.

Tiêu Thành Dục hình như chưa từng thấy ai làm giỏ tre, ngồi bên cạnh yên lặng nhìn nàng đan, đợi nàng làm xong, hắn đưa tay nhận lấy: "Tay nàng đúng là khéo léo."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Để mấy hôm nữa tần thiếp học thêm, làm cho bệ hạ một cái ống đựng bút, bệ hạ đừng chê nhé."

Tâm trạng Tiêu Thành Dục vốn không được tốt, nhưng yên lặng nhìn nàng làm đồ mây tre một lúc, lại nghe được câu này, tâm trạng u ám không khỏi rộng mở hơn, không còn cảm thấy phiền lòng nữa.

Tiêu Thành Dục thở dài một hơi, đề nghị: "Không chỉ ống đựng bút,

hộp mực, hộp đựng nghiên cũng làm một cái đi, nếu nàng làm tốt, trẫm sẽ có thưởng."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ thuận miệng nói, không ngờ Tiêu Thành Dục lại coi là thật, nàng cũng không từ chối, chỉ nói: "Vậy tần thiếp xin chờ đợi trọng thưởng của bệ hạ."

Chỉ nói vài câu, Thẩm Kinh Trĩ cũng nhận ra tâm trạng Tiêu Thành Dục không vui, suy nghĩ một chút lại nói: "Chuyện trong cung, bệ hạ đã biết rồi chứ?"

Tiêu Thành Dục hẳn là đã biết chuyện Vọng Nguyệt cung, đêm nay mới đến Cảnh Ngọc cung, chắc là có chuyện chính sự muốn nói.

"Ừ, biết rồi." Tiêu Thành Dục gật đầu.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ động dậy chân trong chậu nước, cảm thấy nước hơi lạnh, bèn lấy khăn lau ở bên cạnh lau khô đôi chân.

Tiêu Thành Dục định nói tiếp, nhưng bị động tác của nàng cắt ngang. Chẳng hiểu sao hắn lại im bặt, chỉ nhìn nàng lau chân đi tất.

Đợi nàng xong xuôi, Tiêu Thành Dục mới lên tiếng tiếp: "Lần này Tưởng gia quá nóng vội, cũng quá đáng", giọng hắn càng thêm trầm thấp, "Bọn họ cứ tưởng phụ hoàng băng hà thì có thể tùy ý thao túng trẫm. Bọn họ nghĩ hay thật đấy."

Thẩm Kinh Trĩ đi giày thêu xong, ngồi thẳng người yên lặng lắng nghe hắn nói.

"Lần này bọn họ cứng rắn như vậy, không có chứng cứ mà vẫn ra tay, rõ ràng đã có quyết tâm không thành công thì thành nhân. Nếu lần này trẫm nhịn, sau này bọn họ còn dám làm càn."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi: "Bệ hạ..."

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải đôi mắt nàng: "Nàng yên tâm, trăm sẽ không để nàng bị oan uổng."

Lòng Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhõm, nàng chớp mắt khẽ cười: "Đa tạ bệ hạ."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, nói tiếp: "Sau này trăm đi đâu cũng mang nàng theo, như vậy bọn họ dù muốn ra tay cũng phải cân nhắc xem có thành công hay không."

Nếu không thành công, chính là cục diện cá chết lưới rách.

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ Tiêu Thành Dục lại có dự định như vậy, mặt nàng ửng hồng, càng tôn lên dung nhan xinh đẹp như hoa.

"Bệ hạ..." Thẩm Kinh Trĩ e thẹn cảm động.

Tiêu Thành Dục: "Nhưng lần này, nàng làm rất tốt."

"Nhưng dù tần thiếp đã chuẩn bị kỹ càng, vẫn không ngờ tới sự nóng vội và tàn nhẫn của họ", Thẩm Kinh Trĩ nói, "Nếu không có Quý thái phi nương nương ra tay, e rằng cung nữ Nghênh Hồng trong cung của tần thiếp đã bị đưa vào Thận Hình Tự, không chết thì cũng mất nửa cái mạng."

Giọng Thẩm Kinh Trĩ có chút lạnh lẽo: "Nghênh Hồng trung thành với tần thiếp, chắc chắn sẽ không nhận tội oan, nhưng tần thiếp không giống bọn họ, tần thiếp trân trọng mỗi người bên cạnh mình."

"Đánh cung nữ của tần thiếp, chính là đánh tần thiếp." Giọng nàng càng thêm lạnh lùng: "Bệ hạ, lần này tuy là Đức thái phi ra tay, nhưng Hòa tần chưa chắc không biết."

Tiêu Thành Dục đưa tay ra, nắm lấy tay nàng đang đặt trên đầu gối. Nàng vừa dùng khăn ẩm lau tay, tay nàng ấm áp mang theo chút hơi ẩm ẩm ướt: "Ừ, lần này Tưởng thị sẽ không chiếm được lợi lộc

gì."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Tạ bệ hạ."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng hỏi: "Quý thái phi đã nói gì với nàng?"

Tiêu Thành Dục chưa bao giờ gọi là mẫu phi, trước kia gọi là Nghi phi nương nương, bây giờ thì là Quý thái phi, chưa từng có ý thân cận.

Thẩm Kinh Trĩ thuật lại lời Quý thái phi, rồi nói: "Bệ hạ, tần thiếp cho rằng, Quý thái phi muốn thông qua tần thiếp để hòa hảo với bệ hạ."

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Không, bà ấy không phải muốn lấy lòng trẫm, bà ấy muốn lôi kéo nàng", giọng Tiêu Thành Dục cũng lạnh đi, "Nàng không biết bà ấy là người thế nào đâu, trong mắt bà ấy không có tình thân, không có tình mẫu tử, cũng không có nghĩa phu thê, trong mắt bà ấy chỉ có vinh hoa phú quý."

Thẩm Kinh Trĩ im lặng lắng nghe, không đáp lời.

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, những vết chai trên tay nàng cọ xát vào lòng bàn tay hẵn, cảm giác rất kỳ lạ, nhưng không khiến người ta chán ghét.

"Trước kia bà ấy có thể dùng sắc đẹp để lấy lòng sủng ái, tranh giành được tất cả những gì bà ấy muốn, bà ấy sinh trưởng tử cho phụ hoàng, trở thành một trong Tứ phi, giờ nhi tử của bà ấy làm hoàng đế, nhưng bà ấy lại không được làm Thái Hậu."

Tiêu Thành Dục nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Bà ấy sẽ không cam lòng đâu."

Đối với sinh mẫu của mình, Tiêu Thành Dục có rất nhiều điều không

thích, những trải nghiệm thời niên thiếu khiến hắn luôn cảnh giác với người này, đến bây giờ hắn kế thừa đại thống, trở thành bậc cửu ngũ chí tôn, thái độ của hắn với Quý thái phi vẫn như vậy.

Bà ta sinh ra là để sống cho bản thân, trong mắt chưa bao giờ có người khác.

Nhưng những lời này hắn chỉ có thể chôn giấu trong lòng, không thể nói với bất kỳ ai, bây giờ thì khác, hắn có thể nói với Thẩm Kinh Trĩ. Không phải vì sủng ái tin tưởng, chỉ là vì hai người họ là người cùng đường, chỉ có hiểu rõ ý của nhau mới có thể cùng nhau đi tiếp con đường này.

Những lời này nói ra, hắn liền cảm thấy toàn thân thư thái, đột nhiên nhớ tới lời mẫu hậu từng nói với hắn: "Con cần có một người để chia sẻ những vui buồn, hỉ nộ ái ố của con, không thể một mình gánh chịu.

Người này không cần nhiều, hoàng nhi, cả đời con có thể tìm được một người, đã may mắn hơn phụ hoàng con rồi."

Giờ phút này, hắn mới hiểu được ý nghĩa của câu nói đó. Cảm giác có người để tâm sự thật sự rất tốt, rất tuyệt, khiến hắn chìm đắm trong đó không nổi rời xa.

Khi hắn nói hết những tâm tư về Quý thái phi cho Thẩm Kinh Trĩ nghe, chỉ cảm thấy tảng đá lớn đè nặng trong lòng mười mấy năm qua cuối cùng cũng được dỡ bỏ, không còn treo lơ lửng trên đầu hắn nữa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tiêu Thành Dục khi nói chuyện vẫn luôn không có biểu cảm gì, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại có thể cảm nhận được chút tâm trạng của hắn từ đôi tay đang nắm chặt.

Hình như hắn đã buông bỏ được, lại hình như có chút giải thoát, dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu lắng nghe, đợi hắc nói xong, mới nhẹ giọng nói: "Bệ hạ, người nói như vậy tần thiếp đã hiểu rồi. Không trách Quý thái phi nương nương cứ nói tần thiếp có chuyện gì cũng có thể tìm nương nương, hóa ra không phải vì tần thiếp, cũng không phải vì bệ hạ, Quý thái phi nương nương chỉ muốn biết chuyện trong cung. Nương nương cũng muốn để tần thiếp cầu xin, chỉ khi tần thiếp có chuyện cầu xin thì mới thay nương nương làm việc."

Giữa lòng mây Tiêu Thành Dục dần dần hiện lên ý cười. Mấy ngày nay bên ba vội vã, hắc mệt cả tâm lẫn thân, về đến hoàng cung lại phải đối mặt với vô số triều thần và tấu chương, chưa từng thực sự được thư giãn.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trước là tiên đế băng hà, sau là Thái Hậu rời cung, hai người từ nhỏ đã tận tâm dạy dỗ hắc, cùng hắc trưởng thành đều rời khỏi, hắc cảm thấy trong lòng trống trải. Cảm giác này không rõ ràng, cũng không khiến hắc rối loạn, nhưng lại khiến hắc khó chịu không được thoải mái.

Những người từng đồng hành cùng hắc dần dần rời đi. Từng có khoảnh khắc hắc cảm thấy mình rất cô độc, nhưng hiện tại hắc lại không cảm thấy như vậy.

Tiêu Thành Dục nắm chặt tay Thẩm Kinh Trĩ. Sẽ có những người đồng hành mới đến bên hắc, cùng hắc bước tiếp trên con đường rộng mở phía trước.

Thẩm Kinh Trĩ bỗng bị Tiêu Thành Dục siết chặt tay, kinh ngạc gọi: "Bệ hạ?"

Ánh mắt Tiêu Thành Dục hạ xuống, chậm rãi dừng trên gương mặt xinh đẹp của nàng. Hắc dùng sức kéo nàng đứng dậy, ôm nàng vào lòng.

"Ái phi nói đúng, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi thôi."

Đêm nay Tiêu Thành Dục tuy có chút mệt mỏi, nhưng hứng thú lại rất cao, ban đêm không chỉ gọi nước hai lần, mà sau khi xong chuyện còn nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ một lúc.

Hắn rất hưởng thụ khoảnh khắc ôn nhu này, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại vừa mệt vừa buồn ngủ. Không có lý do gì khác, Tiêu Thành Dục lúc hứng thú lên, thật sự rất biết cách hành hạ người ta.

Có lẽ là vừa khai thông, nên hắn nhất thời cao hứng bày ra đủ trò, nửa đêm dẫn vật như vậy, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy xương cốt đều mềm nhũn.

Tuy mệt, nhưng trong lòng lại rất thoải mái.

Nam nhân trẻ tuổi thật là tốt.

Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, để nàng mềm mại dựa vào người mình, giọng nói toát lên vẻ sáng khoái: "Lần này nàng muốn được ban thưởng gì?"

Thẩm Kinh Trĩ nửa mê nửa tỉnh, đầu óc mơ màng, cả người như đang chìm nổi trong nước, có chút vấn vương khó tả.

"Hửm?" Nàng cự quạ cổ, mái tóc dài mượt mà cọ xát trên cánh tay Tiêu Thành Dục, "Bệ hạ, bệ hạ nói gì cơ?"

Giọng nàng mơ hồ không rõ.

Tiêu Thành Dục cúi mắt, vuốt lại mái tóc dài cho nàng, hỏi lại: "Nàng muốn gì?"

Thẩm Kinh Trĩ đã sắp chìm vào giấc mộng đẹp, bèn đáp lại qua loa: "Gì cũng được."

Giọng nói của nàng như đang mê sảng, vang lên bên tai Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ ban thưởng gì, tần ... tần thiếp liền muốn cái đó."

Ngay sau đó, nàng chìm sâu vào giấc ngủ, không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào bên cạnh nữa.

Tiêu Thành Dục buông tay, để nàng yên ổn nằm trên gối mềm, thối tắt đèn bên trong màn.

Gì cũng được sao? Tiêu Thành Dục như có điều suy nghĩ.

Có lẽ vì bị Tiêu Thành Dục hành hạ quá sức, cả đêm nay Thẩm Kinh Trĩ đều nằm mơ. Trong mơ, nàng lúc thì phi ngựa trên thảo nguyên, lúc thì vùng vẫy bơi trong sóng biển, cuối cùng mới chìm vào giấc ngủ trong khu rừng yên tĩnh.

Những giấc mơ kỳ quái đêm qua khiến Thẩm Kinh Trĩ ngủ không ngon, đến sáng sớm hôm sau, Tiêu Thành Dục vừa trở mình, Thẩm Kinh Trĩ đã tỉnh theo.

"Bệ hạ, giờ Mão rồi sao?" Giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng mềm mại, buông bỏ hết mọi phòng bị, đơn thuần và non nớt. Nàng thậm chí còn chưa mở mắt, chỉ mò mẫm người bên cạnh.

Giờ này Tiêu Thành Dục vẫn chưa đi, nàng vừa vặn sờ trúng cánh tay hắn. Tiêu Thành Dục vốn có chút cáu kỉnh khi ngủ dậy, buổi sáng nếu có người quấy rầy, hẳn nhất định sẽ rất khó chịu, nhưng bị bàn tay nhỏ bé ấm áp này nắm lấy, hắn lại không cảm thấy tức giận.

Tiêu Thành Dục khẽ cười, quay đầu lại nhìn nàng đang nhắm mắt tựa quây trong chăn gấm, không khỏi nói: "Ừ, giờ Mão rồi."

Hôm nay có buổi lâm triều sớm, cho nên hắn phải dậy từ giờ Mão, đến giờ chính Mão là bắt đầu buổi lâm triều.

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Thẩm Kinh Trĩ đang cố gắng mở mắt.

Hắn ngồi dậy, đưa tay che mắt nàng: Không cần nàng hầu hạ, ngủ đi."

Nói xong, Tiêu Thành Dục bỗng cảm thấy hàng mi đang phe phẩy trong lòng bàn tay không còn động đậy nữa, bên tai chỉ còn lại tiếng thở nhẹ nhàng của Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng lại ngủ thiếp đi rồi.

Tiêu Thành Dục mỉm cười lắc đầu, buông tay che mắt nàng ra, nhẹ nhàng bước xuống giường.

Niên Cửu Phúc cùng Thích Tiểu Thu canh giữ trong tấm điện, còn đám thái giám hầu hạ rửa mặt thay y phục đều chờ ở Đông phối điện đối diện.

Bọn họ không dám quấy rầy Hoàng Thượng và Chiêu Nghi.

Niên Cửu Phúc vội vàng hầu hạ Tiêu Thành Dục đi giày, theo hắn ra khỏi tấm điện.

Đến khi Tiêu Thành Dục ngồi trên ngai vàng ở Thái Cực điện, đã trở lại là vị hoàng đế trẻ tuổi lạnh lùng nghiêm nghị kia.

Hôm nay triều đình có không ít việc, ngoài việc Hàn Lâm Viện vẫn kiên trì dâng tấu chương, các vị đại thần cũng báo cáo một số việc quốc gia đại sự.

Đang là tháng bảy, thuế má nửa đầu năm đã vào kho, cần phải phái quan lại từ các bộ phận của Hộ Bộ đến các nơi kiểm kê, sau khi kiểm kê xong sẽ tập trung vận chuyển, số thuế bạc dùng để cứu trợ thiên tai, dân sinh và quốc phòng sẽ được đưa đến phía Nam, số còn lại thì được đưa về Thịnh Kinh.

Sau khi kiểm kê xong, đến tháng tám là mùa thu hoạch.

Mà tháng bảy nắng nóng vẫn chưa qua, sông dài ở phía Nam vẫn có khả năng xảy ra lũ lụt, nhưng nếu lượng mưa không đủ, lúa mì thiếu nước, thì có khả năng dẫn đến mất mùa.

Năm này qua tháng nọ, cứ thế lặp đi lặp lại tuần hoàn không ngừng.

Triều đình trên dưới chưa bao giờ có lúc nhàn rỗi, Tiêu Thành Dục dù sao khi còn là Thái Tử đã từng nhiếp chính, cũng có kinh nghiệm trị quốc, dù vậy vẫn cảm thấy chính vụ nhiều như núi, luôn có cảm giác làm không hết việc.

Tuy rằng Văn Uyên Các đã có năm vị đại thần, đều là những phụ chính đại thần do tiên đế lựa chọn, nhưng đất nước Đại Sở rộng lớn, núi sông trùng điệp, có đủ loại sông hồ biển cả, tổng cộng có mười chín châu, dân chúng đông đúc, chỉ dựa vào mấy vị đại thần này đương nhiên không thể chu toàn mọi việc.

Tiêu Thành Dục có ý định cải cách, nhưng không vội vàng trong nhất thời, tương lai còn dài, hẳn luôn tin có ngày thực hiện được lý tưởng của mình.

Nghĩ đến đây, Tiêu Thành Dục không khỏi có chút thất thần. Đúng lúc này, một giọng nói già nua vang lên từ phía dưới: "Bệ hạ, thần có bản tấu."

Tiêu Thành Dục hoàn hồn, cúi đầu nhìn ông ấy.

Người nói chuyện là Thành Quân Thiên, là tiến sĩ khoa thi năm Hoảng Trị nguyên niên, nay đã ngoài ngũ tuần, từng làm đến chức Lễ Bộ thị lang. Đến khi tuổi cao, ông ấy dâng biểu lên tiên đế xin chuyển sang làm tế tửu Quốc Tử Giám.

Là môn sinh của thiên tử, trạng nguyên của một khoa thi, học thức của Thành tế tửu không thể nói là không cao. Hai năm gần đây, ông ấy cũng là thái phó của Thái Tử, dạy hẳn những bài học về trị quốc. Tuy không giống như Trương Tiết Hằng dạy dỗ Tiêu Thành Dục từ

nhỏ, nhưng Tiêu Thành Dục cũng phải gọi ông ấy một tiếng tiên sinh.

Ông ấy vừa mở lời, Tiêu Thành Dục bèn thuận nước đẩy thuyền: "Thành tiên sinh cứ nói."

Thành Quân Thiên cung kính hành lễ, rồi mới nói: "Bệ hạ, thần cho rằng nhóm người Chu viện phán, Phùng viện phán của Hàn Lâm Viện liên danh thượng tấu, thỉnh cầu khôi phục chế độ âm phong cho con cháu thế gia, thật sự là..."

Thành Quân Thiên không nhìn những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình, giọng nói vẫn vang như chuông đồng: "Thần cho rằng thật sự không ổn!"

Lời của lão tiên sinh như nước sôi đổ vào chảo dầu, khiến cả triều đình lập tức dậy sóng.

Kể từ khi Tiêu Thành Dục đăng cơ đến nay đã được một tháng, trong một tháng này Hàn Lâm Viện đã nhiều lần dâng tấu, danh sách thỉnh cầu càng lúc càng dài, nhưng Tiêu Thành Dục đều gạt đi không xem xét.

Vì vậy trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, không ai dám công khai đề cập đến chuyện này. Nhưng lúc này không biết Thành Quân Thiên trúng tà gì, lại dám đứng ra phản đối.

Ông ấy có thể phản đối, thì Chu viện phán của Hàn Lâm Viện cũng có thể phản bác.

Ngay sau đó, các quan viên đại diện cho phe phái thế gia lần lượt lên tiếng, tạo ra một bầu không khí ồn ào, dường như muốn áp đảo Thành Quân Thiên phải khuất phục.

Hoặc cũng có thể, là muốn ép Tiêu Thành Dục phải nhượng bộ.

Tiêu Thành Dục thản nhiên ngồi trên ngai vàng, khuôn mặt lạnh lùng như băng sương, đôi mắt phượng sâu thẳm khiến người khác không thể nào đoán được hỉ nộ ái ố của hắn.

Ngay cả lúc này, khi Thái Cực điện náo loạn như nồi cháo, những vị đại nhân ngày thường đao mạo lại đang tranh cãi kịch liệt với nhau, nhưng Tiêu Thành Dục vẫn bình tĩnh như nước, không hề dao động.

Các đại thần cãi nhau là để cho hắn nghe, chỉ cần hắn không nghe, thì dù họ có cãi nhau đến long trời lở đất cũng vô ích.

Cứ như vậy, các quan viên trong triều chia làm ba phe. Một phe ủng hộ, một phe phản đối, còn lại là phe trung lập do năm vị phụ thần đứng đầu, đều im lặng không lên tiếng.

Họ cứ việc cãi nhau, Tiêu Thành Dục còn tranh thủ uống hết nửa ấm trà, phê duyệt một bản tấu chương.

Không biết là vị quan viên trẻ tuổi nào nóng nảy, trong lúc tranh luận, đã vô tình đẩy ngã Thành Quân Thiên.

Trong phút chốc, Thái Cực điện im phăng phắc.

Các vị đại thần mặt đỏ tía tai, lúc này đều cảm thấy xấu hổ, vội vàng lui ra, trở về vị trí của mình.

Dù sao Thành Quân Thiên cũng đã lớn tuổi, không thể tự mình đứng dậy, vị phụ thần trẻ tuổi nhất là Hàn Nhược Thần liền bước tới, tự mình đỡ lão đại nhân dậy.

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện ra Hoàng Thượng không hề tỏ vẻ buồn vui, ngay cả tính khí dường như cũng đã nuốt xuống theo chén trà ấm kia.

"Cãi xong rồi?" Chờ đến khi mọi người đều trở về vị trí, Tiêu Thành Dục mới lên tiếng: "Nếu đã cãi xong, vậy các khanh hãy về viết tấu

chương trình lên Văn Uyên Các, Hàn các lão," Tiêu Thành Dục gọi tên Hàn Nhược Ngu, "Khanh sẽ phụ trách việc này."

"Quốc gia đại sự nhiều vô kể, Lâm Thành vẫn còn bá tánh vì lũ lụt mà không có nhà để về, biên quan vẫn còn bá tánh vì chiến tranh mà nhà tan cửa nát, chưa nói đến chuyện xa xôi, chỉ nói chuyện gần đây, giống lúa mới năm nay vẫn chưa canh tác thành công, năng suất mỗi mẫu chỉ cao hơn lúa hai vụ có trăm cân."

"Mùa thu sắp đi qua, mùa đông sắp đến, thiên tai tuyết giá rét đậm làm sao vượt qua? Bá tánh đã tích trữ đủ lương thực để qua đông chưa? Họ có áo bông để mặc không? Những việc này, các khanh làm quan một phương lại không quan tâm?"

Cả triều văn võ bá quan không một ai dám ho he. Họ thừa dịp Hoàng Đế còn trẻ, thừa dịp hãn còn chưa thể nắm vững triều chính, lập tức ra sức ép buộc, muốn nhân cơ hội này giành lấy càng nhiều quyền lực.

Nhưng họ quên mất, vị tân đế này là do tiên đế đích thân dạy dỗ, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã giám quốc lâm triều hơn một năm.

Hơn nữa, hãn chưa bao giờ mềm lòng. Ngay cả với sinh mẫu của mình còn như vậy, thì làm sao có thể nhu nhược vô năng thoả hiệp chỉ vì bị bức bách?

Tiêu Thành Dục nhiên nói: "Trước tiên phải có gia, rồi mới có quốc. Nếu bá tánh không có cuộc sống tốt thì dù ngươi là quốc gia nào, họ cũng sẽ không nghe theo ngươi," Tiêu Thành Dục nhìn những vị đại nho của Hàn Lâm Viện, giọng nói càng thêm lạnh lùng, "Sách đọc nhiều rồi, càng phải biết lễ nghĩa liêm sỉ, càng phải biết lấy dân làm gốc, càng phải biết..."

"Càng phải biết những kẻ tranh quyền đoạt lợi, ức hiếp kẻ yếu đều là gian thần."

Hai chữ "gian thần" này rất nặng nề. Các đại thần phía dưới lập tức không chịu nổi, đồng loạt quỳ xuống.

Trong chốc lát, Thái Cực điện toàn người quỳ đầy đất, Tiêu Thành Dục cũng không thềm nhìn, chỉ nói: "Các khanh hãy viết tấu chương, mỗi bên chỉ được trình một bản, Văn Uyên Các sẽ tổng hợp lại để nghị sự, cuối cùng trình một bản tấu lên cho trẫm. Đến lúc đó sẽ bàn lại."

Tiêu Thành Dục không hoàn toàn bác bỏ, cho cả hai bên cơ hội, chỉ xem họ có biết nắm bắt hay không.

Nói đến đây, quần thần đương nhiên dập đầu hành lễ: "Chúng thần tuân chỉ."

Tiêu Thành Dục cup mắt xuống, đặt chén trà trong tay lên ngự án: "Mấy hôm trước, trẫm vừa tiễn mẫu hậu đến Ngọc Tuyền sơn trang, không ngờ trong cung lại xảy ra chuyện," hắn đột ngột chuyển chủ đề sang chuyện hậu cung, "Triều đại thay đổi, hậu cung tiền triều lòng người bàng hoàng, trẫm tất nhiên cũng hiểu, nhưng mà..."

"Nhưng mà, mỗi người đều phải nhớ rõ thân phận của mình, nên hành xử như thế nào thì hãy hành xử như thế đó."

"Chuyện hậu cung không tiện nói rõ ở đây, nhưng trẫm biết gần đây Thuận quận vương không cầu tiến bộ, chỉ lo ăn chơi hưởng lạc, hành vi thật sự không đúng mực. Trưởng huynh như phụ, phụ hoàng đã bằng hà không thể dạy dỗ con cái, trẫm là huynh trưởng, tất nhiên phải thay phụ hoàng dạy dỗ đệ muội."

"Truyền khẩu dụ của trẫm, Thuận quận vương học nghệ không tinh không chịu tiến thủ, phạt đóng cửa tự kiểm điểm một tháng, phạt bổng lộc nửa năm, đợi đến khi hắn sửa đổi lỗi lầm, sẽ khen thưởng."

Tiêu Thành Dục nói một hơi, rồi lại chuyển chủ đề: "Hôm nay còn chính sự gì khác không?"

Các đại thần vẫn quỳ tại chỗ, không ai dám lên tiếng, chỉ có Trương Tiết Hằng khom người hành lễ: "Bệ hạ, chính sự đã xong."

Tiêu Thành Dục dứt khoát đứng dậy, phất tay áo: "Tan triều."

Hôm nay trên triều Tiêu Thành Dục phạt Thuần quận vương, chưa đầy nửa canh giờ đã truyền đến tai Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ còn chưa kịp ngạc nhiên, Tiền Tam Hỉ đã vội vã bước vào Cảnh Ngọc cung: "Chủ tử, Hoàng Thượng ban ý chỉ."

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày: "Nói."

Trên mặt Tiền Tam Hỉ lộ rõ vẻ vui mừng: "Hoàng Thượng bởi vì Hòa Tần nương nường nhiều loạn hậu cung, nên phạt Hòa tần đóng cửa tự kiểm điểm ba tháng, phạt bổng lộc một năm, lệnh cho nàng ta sửa đổi lỗi lầm, nếu ba tháng sau vẫn không sửa, sẽ tước bỏ phong hào Hòa tần, nghị tội xử lý."

"Ngoài ra, Hoàng Thượng lấy lý do Đức thái phi nương nường tuổi cao sức yếu, tước đi quyền quản lý hậu cung, lệnh cho bà ta an hưởng tuổi già, giữ gìn sức khỏe."

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười: "Lần này Đức thái phi nương nường sợ là tức đến phát điên rồi."

Chương 46: Nghi ngờ

Thấy Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ, Tiền Tam Hỉ cũng vui lây, bèn nói: "Chủ tử, còn có chuyện vui nữa ạ."

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày nhìn Tiền Tam Hỉ: "Còn nữa?"

Tiền Tam Hỉ tiến lại gần, nhỏ giọng nói: "Chuyện vui này bệ hạ còn chưa hạ chỉ, nhưng tiểu nhân đã nghe Giản công công nói rồi, ông ấy dặn tiểu nhân chuẩn bị chu đáo cho chủ tử, cuối tháng Tám này chúng ta sẽ cùng Bệ hạ đến bãi săn Đông An, bệ hạ muốn tổ chức thu săn đúng hạn."

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, lần này là vui mừng thật sự: "Thật sao?"

Tiền Tam Hỉ đáp: "Tất nhiên là thật rồi, Giản công công có thể lừa tiểu nhân, chứ không thể lừa chủ tử ạ."

Đúng là vậy, xem ra năm nay dù trong cung có chuyện gì xảy ra, Tiêu Thành Dục cũng nhất định phải đến Đông An vi trường* để săn bắn.

*vi trường là bãi săn hoàng gia.

Đây vốn là lệ cũ của hoàng thất Đại Sở, chỉ là tiên đế sức khỏe yếu kém, đừng nói cưỡi ngựa bắn cung, ngay cả cửa cung cũng không ra được, cho nên tổ chế này đã bị bỏ trống nhiều năm nay.

Thời gian trôi qua, những người như Tô thị đại diện cho tầng lớp huân quý không thể không có ý kiến. Xét cho cùng, lúc khai quốc, chính là những vị huân quý này cùng Cao Tổ hoàng đế vào sinh ra tử, mới có được Đại Sở phồn vinh thịnh vượng ngày nay, người mới

thay người cũ, ai mà vui vẻ cho được.

Nay Đại Sở trọng văn, tuy không xem nhẹ võ, nhưng hàng năm nếu thiếu đi tổ chế săn bắn thì chắc chắn sẽ khiến võ thần bị xem nhẹ, chẳng trách trên triều đình, tranh đấu giữa các văn thần ngày càng gay gắt.

Nhưng bây giờ thì khác, Tiêu Thành Dục tuổi trẻ tài cao, khôi phục lại thu sẵn là điều đương nhiên.

Một khi có thu sẵn, các võ tướng do huân quý đại diện sẽ lại có cơ hội thể hiện. Cũng có nghĩa là họ sắp gia nhập vòng xoáy tiền triều, trở thành một thế lực khác trong niên hiệu Thiên Hựu.

Hiện giờ triều đình đã đủ loạn, Tiêu Thành Dục lại còn muốn kéo cả huân quý vào cuộc, khiến tất cả mọi người đều bị cuốn vào cơn bão. Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ cảm thán, Tiêu Thành Dục, vị trứ quân được tiên đế dày công dạy dỗ, quả nhiên mạnh hơn Lệ Minh Hạo rất nhiều, nếu không phải các hoàng tử Hạ quốc đều bị Lệ Minh Hạo hãm hại, thì Lệ Minh Hạo thật sự không đáng để so sánh.

Hắn ta có thể trở thành bậc quân vương tuyệt đối, chỉ vì thủ đoạn đủ tàn nhẫn, đủ độc ác, chỉ cần hắn ta không quan tâm đến những lời chỉ trích trên sử sách, hắn ta có thể làm theo ý mình, trở thành vị hoàng đế độc nhất vô nhị.

Nhưng còn bách tính thì sao? Hắn ta làm hoàng đế nhưng trong lòng lại không có bách tính, trước khi Thẩm gia bị tru di cửu tộc, Đại Hạ đã có cảnh quốc gia suy yếu, dân chúng oán thán.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng quốc vận của Đại Hạ cũng chẳng kéo dài được bao lâu.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ không hề bi thương, hoặc có lẽ, nàng sẽ không đau lòng vì sự sụp đổ của hoàng thất Đại Hạ, nhưng nàng vẫn lo lắng cho bách tính Đại Hạ.

Bách tính thật đáng thương.

Tiền Tam Hỉ không biết vì sao Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên thở dài, hần cần thận thăm dò: "Chủ tử?"

Thẩm Kinh Trĩ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chuyện tương lai ai mà biết trước được? Nàng ở đây lo lắng trước, còn chưa biết tương lai sẽ ra sao, chi bằng cứ sống tốt những ngày trước mắt đã.

Nàng khẽ cười: "Như vậy, Hòa tần bị cấm túc, e là không thể cùng đi thu sản rồi, thật đáng tiếc."

Tiền Tam Hỉ lúc này mới hiểu ra: "Chẳng trách bệ hạ hôm nay không hạ chỉ cùng lúc."

Nếu hạ chỉ cùng lúc, quả thực là vút hết mặt mũi của Tưởng gia xuống đất mà giẫm đạp.

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Ngày mai cũng chẳng có gì khác biệt."

Tuy không có giao tình sâu đậm với Tưởng Liên Thanh, nhưng Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn thấu tính tình của Tưởng Liên Thanh, lúc này cổng lớn Vọng Nguyệt cung đóng chặt, Tưởng Liên Thanh đang cầm những món đồ cổ trên giá trưng bày ở chính điện, từng món từng món đập nát xuống đất.

Trong Vọng Nguyệt cung vang lên những tiếng cầu xin hoảng loạn, chúng cung nữ trẻ tuổi quỳ trong điện run lấy bầy, Tưởng Mẫn thì ôm chặt eo Tưởng Liên Thanh khuyên nhủ: "Nương nương, người phải giữ gìn sức khỏe, đừng vì tức giận mà làm hại bản thân."

Tưởng Liên Thanh đầy mặt oán hận, gằn giọng quát: "Hắn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cấm túc ta? Năm đó khi tổ tiên nhà hắn còn đang cày ruộng thì chúng ta đã là đại tộc của triều trước rồi. Hắn họ Tiêu thì tính là cái thá gì?"

Vừa nói, nàng ta vừa vung tay lên, chiếc bát sen bằng sứ xanh ngọc bích đã trải qua năm trăm năm vẫn còn nguyên vẹn liền vỡ tan tành trên mặt đất.

Tưởng Mẫn chỉ đành quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy nàng ta vừa khóc vừa nói: "Nương nương, bây giờ đã khác rồi, không thể nói những lời này nữa."

Tưởng Liên Thanh thở hổn hển, chân nàng ta mềm nhũn giống như quả bóng xì hơi, cả người ngã quỵ xuống đất.

Nàng ta dựa vào Tưởng Mẫn, trong mắt là sự oán hận không thể tan biến.

"Cô mẫu lừa ta," giọng Tưởng Liên Thanh khàn đặc, "Cô mẫu lừa ta, cô mẫu nói chỉ có Trường Tín cung to lớn này mới xứng với xuất thân của ta, mới xứng với Thanh Khê Tưởng thị, cô mẫu nói chỉ cần sau này ta sinh được hoàng trưởng tử, là có thể trở thành Hoàng Hậu, là có thể mẫu nghi thiên hạ."

"Cô mẫu lừa ta," Tưởng Liên Thanh quay đầu lại, nước mắt giàn giụa trên mặt, tràn đầy tuyệt vọng, "Còn không bằng ta ở lại Thanh Khê làm đại tiểu thư của ta, làm đích nữ Tưởng thị của ta. Ta hà tất phải vào cung để bị người ta chà đạp."

Tưởng Mẫn ôm chặt lấy nàng ta, giống như hồi nhỏ vẫn ôm nàng ta vào lòng: "Nương nương, Đức thái phi nương nương cũng là thân bất do kỷ, nếu người không vào cung, Đức thái phi nương nương và Thuận quận vương biết làm sao, có người ở trong cung, có người cùng Đức thái phi nương nương nương tựa lẫn nhau, Tưởng thị mới có thể khôi phục lại vinh quang ngày xưa."

"Nương nương, chỉ là ba tháng thôi, chúng ta cứ để mặc bọn họ làm loạn," Tưởng Mẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng Tưởng Liên Thanh, "Đợi

đến khi Tưởng thị chúng ta trỗi dậy, đợi đến khi... Thuận quận vương có cơ hội lớn mạnh, đến lúc đó người sẽ được làm Hoàng Hậu."

Trong mắt Tưởng Liên Thanh lóe lên tia sáng, đó là những giọt nước mắt của hy vọng.

"Thật sao?"

Trên mặt Tưởng Mẫn nở nụ cười dịu dàng: "Tất nhiên là thật rồi, hoàng đế không để ý đến người, không thích người, chẳng phải là chuyện tốt sao? Đợi sau này người gả cho Thuận quận vương, chẳng phải là trời sinh một cặp sao?"

Tưởng Liên Thanh khi còn nhỏ cũng thường xuyên vào cung bầu bạn với Thuận quận vương, đối với người biểu đệ này, nàng ta tự nhiên quen thuộc hơn Tiêu Thành Dục.

Thuận Quận vương cũng là một thiếu niên phong lưu đa tình, tuy nhỏ hơn nàng ta vài tuổi, nhưng cũng không sao, đợi thêm hai năm nữa, vừa đúng tuổi thành thân, quả là một mối lương duyên tốt đẹp.

Dường như cuối cùng Tưởng Liên Thanh cũng đã tỉnh táo lại, nàng ta nắm chặt tay Tưởng Mẫn, giọng nói mang theo nỗi uất ức: "Cô cô, cô cô về nói với cô mẫu một tiếng, ta là vì người, vì biểu đệ nên mới bị Hoàng Thượng cấm túc. Còn mong cô mẫu thương xót ta cô cô chút một mình, chiếu cố nhiều hơn."

Nàng ta đây là đã hiểu ra rồi.

Tưởng Mẫn vuốt ve đầu nàng ta, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư, chúng ta sẽ không nhẫn nhịn quá lâu đâu, sẽ không đâu."

Tưởng Liên Thanh gật đầu: "Phải, sẽ không đâu."

Chuyện bên trong Vọng Nguyệt cung, người ngoài tất nhiên không thể nghe ngóng được, nhưng trong cung cũng chỉ có từng ấy đất, cho dù Vọng Nguyệt cung đóng cửa không ra ngoài, thì vẫn có cung nhân tạp dịch nghe được đại khái.

Tưởng Liên Thanh vốn cao ngạo ương ngạnh, lại chưa từng được sủng ái, người trong cung nếu không phải nể mặt Đức thái phi và xuất thân của nàng ta, thì sớm đã giẫm đạp, không để nàng ta sống yên ổn ở Vọng Nguyệt cung rồi.

Hiện nay bị cấm túc, cung nhân cũng không kiêng dè nói lời thị phi về nàng ta, còn chưa đến lúc hoàng hôn, Thẩm Kinh Trĩ đã nghe được tin tức Hòa Tần nương nương tức giận đập vỡ đồ đạc.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này đang hoàn thiện chiếc giỏ tre mình đan, những miếng lát bằng vải bên trong đều được làm rất tinh xảo, nghe chuyện này, nàng không khỏi nói với Thích Tiểu Thu: "Hòa tần vẫn còn trẻ người non dạ, chuyện này có gì đáng tức giận chứ? Nàng ta ra tay trước, hại người không thành lại bị phạt, nếu là ta, ta nhất định sẽ đau lòng mà suy nghĩ, tính toán kỹ càng cho những ngày sau, chỉ biết tức giận thì có ích gì?"

Nghe nàng nói vậy, trên gương mặt vốn không chút biểu cảm của Thích Tiểu Thu lộ ra chút ý cười. "Chủ tử, Hòa tần còn lớn hơn người một tuổi đấy."

Nghe Thẩm Kinh Trĩ bình phẩm Tưởng Liên Thanh, cứ như bậc trưởng bối nhìn hậu bối vậy, thật kỳ lạ.

Thẩm Kinh Trĩ luồn mũi kim cuối cùng, đặt chiếc giỏ tre lên bàn vuông, hài lòng ngắm nghía một lúc: "Tuổi tác thì lớn, nhưng tâm tính lại chẳng lớn."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ bình luận đơn giản một câu, sau đó muốn gọi Nghê Hông đến, dạy nàng ấy cách làm hoa văn mới. Kết quả Thẩm Kinh Trĩ còn chưa kịp mở miệng, Tiền Tam Hỉ đã lại đến.

"Chủ tử, vừa rồi Đa công công có đến một chuyến, nói là Ngọc Tuyền sơn trang có thư gửi cho người."

Thẩm Kinh Trĩ có chút kinh ngạc: "Cho ta?"

Trong nháy mắt, nàng đã hiểu là ai.

Nhất định là Phó Tư Duyệt, người đã theo Thái hậu đến Ngọc Tuyền sơn trang.

Thẩm Kinh Trĩ vui mừng khôn xiết, nói: "Mau trình lên đây."

Tiền Tam Hỉ vội vàng tiến lên, trình một phong thư lên tay Thẩm Kinh Trĩ.

Phong thư là loại giấy Tuyên Thành màu trắng ngà, trên đó không viết tên người nhận, chỉ dùng ấn triện hình hoa mai. Thẩm Kinh Trĩ sờ sờ ấn triện đó, mở phong thư ra.

Phó Tư Duyệt theo Hồng Cần cô cô học chữ đã mấy năm, tuy không nói là văn chương bay bổng, nhưng hiện giờ cũng có thể viết được một phong thư dài đơn giản.

Lúc Thẩm Kinh Trĩ từ Xuân Cảnh Uyển đến Dục Khánh cung, đã từng cùng Phó Tư Duyệt bàn bạc về nơi ở sau này, nếu Thẩm Kinh Trĩ muốn xin người từ Thái Hậu, Thái Hậu cũng sẽ không từ chối, nhưng cả hai đều không cảm thấy đây là thời điểm tốt.

Lúc đó Phó Tư Duyệt nói: "Bên cạnh người đã có Thích Tiểu Thu, Tiểu Thu thông minh lanh lợi lại có quan hệ trong cung, dựa vào Thượng Cung Cục, nàng ấy là người thích hợp nhất bên cạnh người, nếu ta đến, vậy nên lấy nàng ấy làm trọng hay lấy ta làm trọng? Trong cung nếu không thể thống nhất hành sự, sẽ sinh loạn đấy."

Nàng ấy nói rất có lý, những năm này ở bên cạnh Hồng Cần cũng

càng thêm tỉnh táo thông minh hơn.

Thẩm Kinh Trĩ lúc đó nói: "Hồng Cần cô cô là một thượng phong* tốt, đi theo người nhất định có tiền đồ tốt, kỳ thực ta nghĩ, về sau..."

*thượng phong: ý chỉ cấp trên, đây là cách gọi chung chỉ cấp trên trực tiếp điều hành mình (nhưng không phải chỉ chủ tử/chủ nhân).

Thẩm Kinh Trĩ còn nhiều lời chưa nói, nhưng Phó Tư Duyệt cũng hiểu. Nàng ấy giã lông mày, trên mặt mang theo sự khao khát về tương lai: "Ta trước hết cứ đi theo Hồng Cần cô cô hầu hạ nương nương, đợi đến sau này tự nhiên sẽ đến Thượng Cung Cục, đợi ta vào Thượng Cung Cục rồi, chúng ta một ngoài một trong, xem ai còn dám coi thường."

Cho đến bây giờ Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn nhớ rõ đôi mắt sáng ngời lúc đó của Phó Tư Duyệt.

Nàng chậm rãi mở phong thư ra, trên mặt tràn đầy ý cười.

"A Thái, thấy chữ như người. Ngọc Tuyền sơn trang mọi thứ đều tốt, nơi đây sơn thủy hữu tình, gió mát trăng thanh, rất thích hợp dưỡng bệnh. Nương nương rời cung, Hồng Cần cô cô dẫn ta cùng đi theo, bây giờ ta đã là đại cung nữ, cũng có thể hầu hạ bên cạnh nương nương rồi. Phong thư này ta nhờ Đa công công đưa về, trả cho hẵn một lượng bạc làm thù lao, người nhớ sau này trả lại cho ta gấp đôi nhé," Thẩm Kinh Trĩ vừa xem vừa cười tươi, "Hồng Cần cô cô cũng rất nhớ người, lúc tinh thần nương nương tốt cũng rất nhớ người."

Đây chính là lợi ích của việc đi theo đúng người chủ tốt.

Thẩm Kinh Trĩ là do Hồng Cần dẫn dắt, bây giờ dù nàng ấy không có trong cung, nhưng cũng có thể thường xuyên nhắc đến mình trước mặt Thái Hậu, nối tiếp đoạn duyên phận này.

Thái Hậu rời cung đã nửa năm, nửa năm nay biến cố rất nhiều, trên

đời vốn không có chuyện thập toàn thập mỹ, tất cả tình cảm đều cần phải bỏ tâm sức vun đắp. Đương nhiên, duyên phận thanh mai với Phó Tư Duyệt là không cần phải lo lắng.

Cuối thư Phó Tư Duyệt viết: "Sức khỏe nường nường đã tốt lên nhiều rồi, sẽ không có trở ngại gì lớn đâu, người cứ yên tâm, ta cũng rất khỏe, chỉ mong người càng khỏe hơn."

Thẩm Kinh Trĩ xem đi xem lại phong thư này ba bốn lần, cuối cùng áp chặt nó vào lòng. Trước kia khi còn là quý phi Đại Hạ, nàng bị tru di cửu tộc không còn một người thân nào. Bây giờ thành chiêu nghi Đại Sở, nàng vẫn lẻ loi một mình, không người thân thích. Chỉ có Phó Tư Duyệt là người đồng hương nàng quen biết từ khi mới vào cung, là bằng hữu của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ từng mất đi tất cả, thậm chí mất đi cả tính mạng, cho nên đối với tất cả những gì có được bây giờ nàng đều trân trọng gấp bội.

Sống cho tốt, ăn cho ngon, mới không phụ lòng đoạn thời gian tươi đẹp trời ban này.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói với Thích Tiểu Thu: "Lấy bút mực đến đây, ta cũng viết thư trả lời cho Phó đại cung nữ."

Giờ phút này trong Càn Nguyên cung, Tiêu Thành Dục mở ra một quyển sách.

Đây là một quyển danh lục, trên đó ghi lại tất cả quá khứ và lai lịch của một người.

Niên Cửu Phúc nghiêng người lén nhìn, chỉ thấy trên đó viết: Vinh Ân Đường, nuôi dưỡng trẻ mồ côi, dạy kỹ thuật đan mây, vá may, quét dọn.

Niên Cửu Phúc chỉ lén nhìn một cái, tim gan đã run lên không dám nhìn nữa.

Nhưng sắc mặt Tiêu Thành Dục vẫn như thường, hắn xem kỹ quyển danh lục này một lần nữa, mới đặt lại trên bàn: "Cất đi thôi."

Giọng nói của Niên Cửu Phúc gần như không nghe thấy: "Vâng."

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu liếc nhìn hắn, trên mặt mang theo ý cười: "Hoảng cái gì, đều là chuyện nhỏ."

Niên Cửu Phúc vội vàng lau mặt một cái: "Vâng, bệ hạ nói phải."

Tiêu Thành Dục quay sang mở hộp đựng tấu chương, bắt đầu xử lý chính sự.

Thẩm Kinh Trĩ bên kia đang ăn món lẩu cho bữa trưa.

Tuy lúc này vẫn còn là mùa thu, nhưng thịt dê con từ Nội Mông và Đông An vì trường đã được đưa đến kinh thành, Lý thiện thực của Ngự Thiện Phòng rất biết cách làm người, trước tiên đến hỏi Thẩm Kinh Trĩ có thích ăn thịt dê hay không.

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên là thích ăn thịt dê, nghe nói có thịt dê tươi không khỏi có chút động lòng, buổi trưa đã gọi ngay món lẩu.

Thịt dê Nội Mông vừa mềm vừa thơm, cho vào nồi không hề có mùi tanh, ngược lại có một loại mùi thơm sữa nồng đậm. Ăn kèm với nước chấm nhị bát nổi tiếng nhất kinh thành, thêm dầu ớt và rau thơm, buổi trưa Thẩm Kinh Trĩ suýt chút nữa ăn đến no căng bụng.

Đợi nàng dùng xong bữa trưa, còn ở trong sân đi dạo hai khắc, sau đó mới đi nghỉ trưa.

Đêm qua Thấm Khinh Trĩ ngủ ít nên hiện tại liền có chút uể oải, ngủ một mạch một canh giờ mới mơ màng tỉnh lại, lúc này mới cảm thấy nghỉ ngơi đủ rồi. Đợi nàng rửa mặt thay y phục, ngồi trên ghế mây dưới mái hiên học Nghênh Hồng đan ống đựng bút, thì Giản công công cười tủm tỉm đi đến Cảnh Ngọc cung.

Hắn không phải đến một mình, phía sau còn đi theo tám tiểu thái giám, mỗi người đều bưng một cái khay, vừa nhìn đã biết không phải vật bình thường.

Thấm Khinh Trĩ vừa nhìn thấy hắn, lập tức ngồi ngay ngắn, cười nói: "Lâu rồi không gặp Giản công công."

Trên mặt Giản Nghĩa là nụ cười ôn hòa, hắn hành lễ với Thấm Khinh Trĩ, rồi nói: "Nơi này của Chiêu Nghi là đất lành, sau này nhà ta nhất định sẽ thường xuyên đến, hôm nay chẳng phải là phụng mệnh đến chúc mừng Chiêu Nghi sao."

Thấm Khinh Trĩ cũng cười nói: "Làm phiền Giản công công rồi."

Giản Nghĩa: "Được chúc mừng Chiêu Nghi chính là phúc phận của nhà ta, Cảnh Ngọc cung phúc vận cao chiểu, chúng ta là đến cộ chút phúc khí."

Giản công công bây giờ địa vị cao, nhưng hành sự lại càng thêm hòa khí, cũng càng thêm có quy củ. Thấm Khinh Trĩ hàn huyên với hắn vài câu, Giản Nghĩa mới nói: "Chúc mừng Chiêu Nghi, Chiêu Nghi hành sự cẩn trọng, huệ chất lan tâm, thiện trạch cung đình, bệ hạ đặc biệt ban thưởng một đôi lư hương Bác Sơn mạ vàng, một bộ gương lược Hồng Sơn gồm tám món, một bộ bát đĩa sứ xanh gồm mười cái, hai tấm bình phong bằng gỗ lim, một bộ trang sức hoa mai nạm vàng khảm ngọc, một bộ diều khảm hình tiên nữ chạm ngọc bằng vàng, sáu thất gấm vân, sáu thất gấm trang hoa, sáu thất lụa mỏng, một chiếc áo choàng lông chồn, một chiếc áo lụa

ngọc trai, một chiếc váy Nguyệt Hoa, hai đôi giày thêu kim tuyến, năm trăm lượng bạc."

Giản Nghĩa có thể nói một hơi hết những thứ này, cũng coi như là bản lĩnh.

Thẩm Kinh Trĩ vốn nhìn thấy nhiều tiểu thái giám như vậy nên đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ đây vẫn chưa phải là toàn bộ, những thứ như bình phong và bộ đồ dùng các loại một lát nữa còn phải đưa đến thêm một chuyến.

Giản Nghĩa nói một hơi xong, thực sự nhịn không được thở hỗn hển hai cái, lúc này mới cười nói: "Chiêu Nghi, là đưa thẳng vào kho cho người, hay là để ở gian chính?"

Thẩm Kinh Trĩ gọi Lục Lộc đến, để nàng ấy đi cùng Giản Nghĩa đến kho phòng, đem những vật bệ hạ ban thưởng bày biện cẩn thận vào đó.

Thẩm Kinh Trĩ từ một cung nữ thị tẩm, hai bàn tay trắng vào cung, trên người mặc bộ y phục cũ rách nát, ngay cả cung nữ tạp dịch cũng phải ghét bỏ. Bây giờ nàng đã có cả một kho báu đầy ắp, cũng trở thành quý nhân mà ai ai cũng phải cung kính gọi một tiếng Chiêu Nghi.

Cũng chỉ mới bốn năm trôi qua.

Đợi Giản Nghĩa đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ cảm khái với Thích Tiểu Thu: "Bệ hạ thật là hào phóng."

Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh bóc nho cho nàng, từng quả nho trong suốt được đặt trong bát lưu ly, dùng thìa bạc nhỏ xúc ăn, chua chua ngọt ngọt, nước rất nhiều.

"Bệ hạ yêu thích chủ tử nên mới hào phóng như vậy."

Tay Thẩm Kinh Trĩ đang ăn nho hơi khượng lại, nàng có chút buồn cười nhìn Thích Tiểu Thu. Thích Tiểu Thu luôn lạnh nhạt, trừ khi vui vẻ từ tận đáy lòng, nếu không nàng ấy chưa bao giờ cười. Ngày thường ngoài việc thỉnh thoảng nói đùa với nàng ấy vài câu, thì không hay nói những lời bông đùa.

Nghe câu này, Thẩm Kinh Trĩ cười đến run rẩy cả người: "Tiểu Thu, đừng trêu ta, lời này ta không dám nhận đâu."

Thích Tiểu Thu dừng một chút, rồi mới nói: "Là nô tỳ lỡ lời."

Thẩm Kinh Trĩ điểm điểm vào mũi nàng ấy: "Nam nhân trên đời này nào có ai tốt bụng thật lòng? Bệ hạ đối xử tốt với ta, không phải vì bệ hạ thích ta, mà vì ta và bệ hạ là người cùng đường, ta có thể kiên định đi theo bệ hạ tiến về phía trước. Ta giúp ngài ấy làm việc, trung thành không hai lòng, bệ hạ lấy ơn báo đáp nên phải đối xử tốt với ta. Chuyện này không liên quan gì đến tình cảm nam nữ."

Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Thành Dục, nhớ lại mỗi lần hãnh đến Cảnh Ngọc cung, mười câu thì có tám câu là nói về chính sự, nhất thời cảm thấy càng buồn cười hơn.

"Nam nhân như bệ hạ trong lòng vĩnh viễn chỉ có chính sự, chỉ có giang sơn xã tắc mới là người ngài ấy yêu nhất." Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu.

Thích Tiểu Thu nghe Thẩm Kinh Trĩ cảm khái như vậy, tuy cảm thấy chủ tử nói quá tuyệt đối, nhưng lời chủ tử nói chắc chắn sẽ không sai.

"Nương nương nói rất đúng." Thích Tiểu Thu thành khẩn nói.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, tiếp tục học đàn ống đung bút với Nghênh Hồng, không tiếp tục bàn luận về đề tài này nữa. Hôm nay được ban thưởng, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ rất tốt.

Buổi tối Tiêu Thành Dục không lật thẻ bài, Thẩm Kinh Trĩ liền gọi món sườn cừu nướng than mà nàng thích ăn nhất, ăn thỏa thích một bữa.

Lúc ăn thì rất vui vẻ, nhưng vui vẻ xong lại khổ sở.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy có chút nóng trong người, không chỉ hơi đau răng, còn không hiểu sao có chút bồn chồn.

Thích Tiểu Thu thấy nàng ăn sáng cũng không ngon miệng, bèn nói: "Chủ tử bị nóng trong người rồi, lát nữa để Đồng Quả nấu canh đậu xanh hạt sen cho người ăn, rất mát. Đến bữa trưa cũng đừng ăn thịt dê nữa, gọi một món canh vịt hầm củ cải chua để bình tâm tĩnh khí."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Quả nhiên vẫn còn trẻ, mới ăn hai bữa thịt dê đã nóng trong người, trước kia..."

Thẩm Kinh Trĩ nói đến đây đột nhiên dừng lại, một lát sau mới cười nói tiếp: "Trước kia ở nhà cũng không được ăn những thứ này."

Đồng Quả bưng canh lê tuyết nhĩ đến, rót cho Thẩm Kinh Trĩ một bát: "Chủ tử, vừa ướp lạnh xong, bây giờ ăn rất ngon miệng."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, ăn một hơi hết nửa bát, mới cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn một chút.

Đồng Quả có chút hổ thẹn: "Cũng là do nô tỳ hầu hạ không chu đáo, trước đây chủ tử cũng không ăn thịt dê nhiều, nhưng do dê Nội Mông nuôi quá tốt, chủ tử ăn nhiều hơn nên bị nóng trong người, là lỗi của nô tỳ."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy cười nói: "Người đúng là biết cách nói đỡ cho ta, không nói ta tham ăn."

Ai nấy đều cười.

Thẩm Khinh Trĩ ăn canh lê và canh đậu xanh, nóng trong người giảm bớt, liền có chút nóng lòng muốn tiếp tục đan ống đựng bút.

Ngày tháng trong cung dài đằng đẳng, nàng không thể cứ buồn chán qua ngày, thích gì thì học cái đó, hiện giờ đang hứng thú với việc đan mây nên dồn hết tâm sức vào chơi. Đợi đến ngày nào đó không thích chơi nữa, tất sẽ có thú vui khác.

Một buổi sáng trôi qua trong niềm vui đan lát, buổi trưa Thẩm Khinh Trĩ không gọi cơm, chỉ ăn một bát cháo gan heo, triệt để giải nhiệt.

Nàng tưởng rằng mấy ngày nay sẽ sóng yên biển lặng, nào ngờ một hôm vừa ngủ trưa dậy, Thích Tiểu Thu đi tới nói với nàng: "Chủ tử, Lý tuyển thị cùng mấy vị tiểu chủ vừa phái cung nhân đến, muốn ngày mai cùng nhau đến thỉnh an người."

Họ từ cung nữ thị tẩm của Dục Khánh cung biến thành cung phi Trường Tín cung, cũng chỉ mới một tháng trôi qua, một tháng này Thái Hậu vẫn luôn dưỡng bệnh, Hoàng Thượng thì bận rộn chính sự, hậu cung không có chủ vị nương nương, nên cũng không có quy củ thỉnh an sáng tối.

Ngày thường họ đều tự mình ở, tự mình ăn, ai cũng không làm phiền ai.

Cũng chỉ là gặp nhau trong Ngự Hoa Viên, nói chuyện với nhau một lúc, cùng nhau uống trà, rồi cùng nhau chơi đùa một hồi. Cũng không có gì hơn.

Hai người Thẩm Khinh Trĩ và Chương Nhược Tịch cùng ở Tây lục cung, còn có thêm bốn vị tiểu chủ khác, Chương Nhược Tịch vừa nhìn đã biết là người thẳng thắn, không thích những chuyện xã giao, Thẩm Khinh Trĩ cũng không muốn tự chuốc lấy phiền phức, sẽ không lúc nào cũng đến thăm hỏi.

Bốn tiểu chủ còn lại đều là những người không có tiếng nói gì, cũng không bao giờ đi lại nhiều trong cung.

Đồng lục cung như thế nào Thẩm Kinh Trĩ không biết, nhưng nhìn dáng vẻ kia, Trương Diệu Hâm e là sẽ không ra ngoài đi lại, mà Tưởng Liên Thanh bây giờ cũng không thể đi lại được.

Như vậy, trong hậu cung càng thêm vắng vẻ.

Đương kim Hoàng Thượng làm Thái Tử cũng chỉ mới một năm, lúc đó là vì tiên đế bệnh nặng, Thái Tử vội vàng được lập, bên cạnh cũng không có nhiều phi tần, bây giờ trong cung tính cả thầy cũng chỉ có mấy người này, một đôi tay đếm được hết.

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ, Tưởng thị không được thánh quyến, các thế gia thị tộc khác chắc hẳn sẽ không cam lòng, có lẽ trước năm nay trong cung sẽ có thêm người mới.

Kỳ thực như vậy cũng rất tốt. Có người mới thì sẽ có trò hay mới, ngày tháng sẽ thêm phong phú, đó mới gọi là cuộc sống.

Thẩm Kinh Trĩ không để ý suy nghĩ đã đi đến tận đâu, vội vàng thu hồi ý nghĩ, nói: "Họ đã từng đến thỉnh an các vị nương nương khác chưa?"

Chuyện này Tiền Tam Hỉ đã nghe ngóng rõ ràng, hẳn vội vàng tiến lên bẩm báo: "Hồi chủ tử, trước đó mấy vị tiểu chủ đã đến bái kiến Hòa Tần nương nương, Trang Tần nương nương và Lệ Tần nương nương rồi ạ. Mấy vị tiểu chủ cùng ở một cung với Đoan Tần nương nương, nô tài không biết có từng đến thỉnh an Đoan Tần nương nương hay chưa."

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ra, là bây giờ mới đến lượt bái kiến nàng. Nàng bèn nói: "Như vậy cũng tốt, Đồng Quả, ngày mai cứ đi lấy chút hoa quả làm bánh điểm tâm, khách đến nhà, chúng ta không thể để tay không."

Đồng Quả lĩnh mệnh lui xuống làm việc, Tiền Tam Hỉ mới tiến lên nửa bước: "Chủ tử, nghe nói hôm qua Trang Tần nương nương lại ho ra máu."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày: "Trước đó nhìn nàng ta sắc mặt vàng như giấy, không được khỏe mạnh, sao lại càng thêm yếu đi?"

Tiền Tam Hỉ rất có thâm ý: "Chủ tử nghĩ xem, tình cảnh ngày ấy như vậy, các cung nhân vừa bị thẩm vấn vừa bị mắng, vừa khóc lóc vừa cầu xin, còn làm ra chuyện kinh hãi như vậy, Trang Tần nương nương làm sao có thể không bị tổn thương gì?"

Thẩm Kinh Trĩ lập tức hiểu ra, Trương thủ phụ quyền thế ngập trời, xưa nay luôn đối đầu với Tưởng thị, lúc này không thừa cơ đập đổ, vậy mới là thật sự ngu ngốc.

"Ta chỉ biết Trang tần thân thể không tốt, là bệnh mang từ trong bụng mẹ ra, rốt cuộc nàng ta mắc bệnh gì?"

Tiền Tam Hỉ: "Chủ tử, chuyện này phải đến Thái Y Viện hỏi thăm, ba ngày nữa nô tài sẽ đến bẩm báo người."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cổ vũ hân vài câu, để hân tự đi làm việc.

Đội cung nhân đều đi làm việc, Thẩm Kinh Trĩ mới hỏi Thích Tiểu Thu: "Lát nữa người cũng hỏi Thụy Lan cô cô, vì sao Trương gia lại chọn nàng ta."

Cô nương được đưa vào cung, những thứ khác có thể không nổi bật, duy nhất một điểm là thân thể phải khỏe mạnh. Chỉ có thân thể khỏe mạnh mới có thể sinh nhi dục nữ, khai chi tán diệp cho hoàng gia.

Trương Diệu Hâm nhìn như đi một bước suyễn ba bước, không biết Trương Tiết Hằng nghĩ thế nào mà lại chọn một tôn nữ như vậy vào

cung làm phi.

Ánh mắt Thích Tiểu Thu khẽ lóe lên: "Vâng, nô tỳ nhớ kỹ."

Thẩm Kinh Trĩ như có điều suy nghĩ, lại nói thêm: "Hoặc là trong nhà không có cô nương nào đủ tuổi, hoặc là có mưu đồ khác."

"Mưu đồ gì chứ?"

Trương Diệu Hâm có mưu đồ gì thì tạm thời chưa điều tra ra được, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng không vội, nàng đã tìm thấy niềm vui mới trong việc đan mây.

Lúc hoàng hôn, gió thu mát mẻ thổi vào trong cung, lay động những chiếc lá đỏ của cây hoàng liên. Gió nhẹ lay, lá đỏ bay múa, xào xạc rung động.

Thẩm Kinh Trĩ rất thích cây hoàng liên này ở Cảnh Ngọc cung, nhất là lúc nàng mới chuyển đến đúng vào mùa thu, cả sân đều là một màu đỏ rực.

Rực rỡ như ráng chiều, nhiệt tình như lửa.

Thẩm Kinh Trĩ đang lựa chọn từng sợi mây màu đỏ vừa phơi khô.

Nghênh Hồng rất thông minh, nàng ấy nói: "Chủ tử, nô tỳ là người Thạch Bi đình, trong thôn của nô tỳ nhà nhà đều làm nghề đan mây, ngoài hai màu, còn có thể làm nhiều màu, thậm chí có thể đan thành hình động vật sống động như thật, mấy thứ như ống đựng bút, giỏ tre là đơn giản nhất."

"Trong cung chúng ta vừa hay có hoa phượng tiện, có thể dùng để nhuộm màu đỏ, nếu mà có phong lan, sơn chi, tử thảo các loại, còn có thể nhuộm ra nhiều màu sắc hơn, đan ra nhiều hoa văn hơn."

Thẩm Khinh Trĩ cảm thấy mới lạ, liền hỏi: "Vậ thứ gì bán chạy?"

Nghênh Hồng suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ngày thường là những vật dụng thường dùng đơn giản như giỏ tre, ống đựng bút bán chạy nhất, huyện lệnh Thạch Bi đình là một vị quan tốt, ông ấy cho các thương hộ trong huyện cùng nhau nhận việc, sau đó thống nhất phân chia cho các thôn làng, như vậy nhà nhà đều có thể kiếm thêm thu nhập."

"Nhưng vào dịp lễ Tết, những vật dụng đan mây tinh xảo lại bán chạy, tuy tốn thời gian công sức nhưng thu nhập cũng khá, dịp lễ Tết có rất nhiều người thạo nghề đều làm loại hình này."

Thẩm Khinh Trĩ hiểu ra, vị huyện lệnh Thạch Bi đình này coi như là lúc nông nhàn đã tạo thêm một công việc mưu sinh cho người dân dưới quyền.

"Cũng không tệ, chúng ta từ từ học," Thẩm Khinh Trĩ nheo mắt cười, "nhất định sẽ học được, sau này nói không chừng có thể đan một con thỏ nhỏ, đặt dưới gốc cây để ngắm."

Mấy người đang vui vẻ nói chuyện, bên ngoài bỗng truyền đến giọng nói nịnh nọt của Tiền Tam Hỉ, thì ra là Tiểu Lộc Tử bên cạnh Giản công công đến báo tin vui.

Tiểu Lộc Tử và Tiểu Đa Tử bên cạnh Niên Cửu Phúc là huynh đệ song sinh, đều có một đôi mắt một mí, trông rất thanh tú. So với Tiểu Đa Tử, Tiểu Lộc Tử có vẻ rụt rè hơn, không giỏi nói những lời ngọt ngào. Nhưng hễ đi theo bên cạnh Giản công công, chỉ cần đến các cung báo tin vui, cũng không cần hẳn nói lời ngọt ngào gì.

"Nô tài thỉnh an Chiêu Nghi, bệ hạ hôm nay lật thẻ bài của người, tuyên người tối nay thị tẩm."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười gật đầu, Tiền Tam Hỉ tự mình tiễn Tiểu Lộc

Tử ra ngoài.

Hắn là lần đầu tiên đến báo tin vui, Cảnh Ngọc cung phải cho hắn hồng bao.

Tiêu Thành Dục là người tính tình thất thường, lúc triều chính thanh bình, có thời gian rảnh rồi hắn thỉnh thoảng sẽ ghé qua hậu cung, nhưng cũng chỉ là thỉnh thoảng. Nếu triều chính bận rộn, mười ngày nửa tháng hắn cũng không nhớ đến hậu cung một lần, các vị nương nương tiểu chủ chỉ có thể chờ đợi.

Hôm kia hắn vừa từ ngoài cung trở về, đã đến Cảnh Ngọc cung một lần, Thẩm Kinh Trĩ nghĩ hắn phải thật lâu mới đến nữa, không ngờ hôm nay lại đến.

Nhưng hắn đến hay không, Thẩm Kinh Trĩ vốn cũng không có bao nhiêu mong đợi, chỉ thỉnh thoảng nhớ đến chuyện chặn gối trên giường, cũng chỉ có vậy.

Dù sao cũng là nam nhân trẻ tuổi cường tráng, Tiêu Thành Dục một khi đã "hành sự" thì thật sự là tinh lực dồi dào, không hề mệt mỏi.

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ đến đây không khỏi hơi đỏ mặt, khẽ ho một tiếng, tiếp tục bận rộn với công việc trong tay.

Lúc này đã là giờ Dậu, Thẩm Kinh Trĩ vừa dùng xong bữa tối, đợi đến khi ống đựng bút trong tay đã hiện rõ hoa văn nút thắt màu hồng, thì nghi thức của Tiêu Thành Dục mới rẽ vào con đường dài trước Cảnh Ngọc cung.

Lần này có cung nhân thông báo trước, Thẩm Kinh Trĩ vừa nhận được tin, liền dẫn theo cung nhân đến cửa cung chờ đợi.

Tiêu Thành Dục không ngồi kiệu, hắn thong thả bước đi như thể đang tản bộ trong cung, không hề vội vàng.

Dưới ánh sáng của ngọn cung đăng, Thẩm Kinh Trĩ có thể nhìn thấy vẻ bình thản giữa hai hàng lông mày của hắc. Hắc luôn không có nhiều biểu cảm, khiến người ta không nhìn ra vui buồn giận dữ, giống như là một đất sét được viết hai chữ "Hoàng Đế" lên người, đi đứng nằm ngồi đều là khí chất đế vương.

Nhưng dưới khí chất đế vương đó, lại không có bao nhiêu hơi thở con người.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn hắc từ xa, đột nhiên nhớ đến lúc trước ở Khôn Hòa cung, khi đó hắc còn chưa làm Thái Tử, không có nhiều quốc gia đại sự phải bận tâm, mỗi khi Tô Dao Hoa bệnh nặng nằm trên giường, hắc đều lo lắng hầu hạ ở Khôn Hòa cung.

Chỉ có lúc đó, chỉ có trong đoạn thời gian thanh xuân tươi đẹp đó, Thẩm Kinh Trĩ mới có thể mơ hồ nhớ đến vẻ trẻ trung trên người hắc: Hắc cũng từng là thiếu niên lang sẽ lo lắng vì mẫu thân bị bệnh.

Thẩm Kinh Trĩ ngăn người một lúc, Tiêu Thành Dục đã đến gần ngay trước mắt. Nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt lập tức rơi vào khuôn mặt anh tuấn bức người của hắc.

Đôi mắt Tiêu Thành Dục rất sâu, rất đen, như có một dòng nước lặng lẽ lắng đọng trong mắt hắc. Sống mũi cao thẳng, nhân trung dài vừa phải, nhìn xuống dưới nữa là đôi môi mỏng luôn mím chặt của hắc.

Khóe môi không cao không thấp, không hề có chút cảm xúc nào.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn đến ngây người, trong mắt nàng đều lộ ra vẻ mê ly, cho đến khi khuôn mặt tuấn tú mê hoặc lòng người đó đột nhiên phóng đại trong mắt nàng, Thẩm Kinh Trĩ mới không khỏi khẽ kêu lên.

"Ôi."

Eo nàng buông lỏng, hơi ngả ra sau, dường như muốn tránh né khuôn mặt quá mức tuấn tú của hân.

Nhưng nàng chung quy không thể tránh né hân. Tiêu Thành Dục quả quyết đưa tay ra, vững vàng đỡ lấy eo thon của nàng.

Hai người lập tức dán chặt vào nhau, cung nữ thái giám đứng xung quanh đều cúi đầu, không dám nhìn thêm một cái nào.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng bằng đôi mắt phượng sâu thẳm, trong mắt dần dần có ánh sao lấp lánh.

"Sao vậy?" Tiêu Thành Dục khẽ hỏi.

Trên mặt Thẩm Kinh Trĩ hiện lên một tia ráng đỏ, nàng lảng tránh ánh mắt, nói sang chuyện khác: "Bệ hạ hôm nay đến sớm vậy, ban đêm gió lớn, vào nội điện nói chuyện thôi."

Nhưng Tiêu Thành Dục vẫn không buông nàng ra. Ánh mắt hân nhìn chăm chăm vào mặt nàng, khiến cho vẻ ửng đỏ xấu hổ trên mặt nàng không thể nào che giấu được, một lát sau hân mới khẽ cười ra tiếng.

Hân "ừm" một tiếng, lui về sau nửa bước, nhưng không buông tay đang đặt trên eo nàng.

Hai người cứ thế dựa vào nhau thân mật đi vào Cảnh Ngọc cung.

Tiêu Thành Dục đã tắm rửa thay y phục, lúc này trên người hân thoang thoảng mùi hương trầm thủy sạch sẽ mà lạnh lẽo, rất dễ ngủ.

Thẩm Kinh Trĩ dù sao cũng không phải thiếu nữ ngây thơ chưa trải sự đời, lúc này đã lấy lại tinh thần, không còn tâm thần mê ly nữa. "Bệ hạ, hôm nay bận nhiều không?"

Lời này các phi tần khác không hỏi được, đại khái cũng không dám hỏi, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại có thể hỏi, cũng dám hỏi.

Đôi môi mỏng lãnh đạm của Tiêu Thành Dục khẽ nhếch lên, trên mặt rốt cuộc cũng có thêm chút thần sắc, cũng có thêm chút hơi thở con người.

"Bạn, ngày nào trầm chẳng bạn?" Tiêu Thành Dục uể oải nói, "Nhưng trầm cũng thích bạn rộn."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Bệ hạ là minh quân, một lòng vì giang sơn xã tắc, sự vất vả của người có thể đổi lấy bình an hạnh phúc cho bách tính Đại Sở, người bạn rộn cũng đáng."

Lời này thật là êm tai.

Tiêu Thành Dục cũng theo đó khẽ cười thành tiếng: "Lời nói của Thẩm Chiêu Nghi thật là êm tai."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ rạng rỡ: "Tần thiếp đều là xuất phát từ đáy lòng, tâm có cảm nhận, lời nói mới có ý nghĩa."

Tiêu Thành Dục lại khẽ cười một tiếng, lồng ngực hẫng phập phồng, tiếng cười gần như có thể xuyên qua lưng truyền đến tận đáy lòng nàng.

"Ừm, đúng vậy, Chiêu Nghi nói đúng."

Lúc này còn chưa đến khuya, ngày mai lại là tiểu triều, Tiêu Thành Dục cũng không vội nghỉ ngơi, chỉ cùng nàng đến nhã thất, ngồi trên giường La Hán xem nàng đan mây.

Thấy trên ống bút còn được đan hoa văn, trong mắt Tiêu Thành Dục lóe lên tia sáng: "Cái này làm thế nào vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Đây là màu nhuộm bằng hoa phượng tiên, mấy sợi này phải cố tình thêm vào, như vậy mới có thể đan ra hoa văn."

Tiêu Thành Dục chọn tới chọn lui trong giỏ mây bên cạnh, lấy ra những sợi mây được nhuộm đỏ xem xét kỹ lưỡng: "Cũng thú vị đấy, đây cũng là do cung nữ kia dạy nàng?"

Thẩm Kinh Trĩ: "Chính là nàng ấy, đứa nhỏ Nghênh Hồng này trung thành tận tâm lại khéo tay, tần thiếp rất thích nàng ấy."

Tiêu Thành Dục đưa sợi mây vào tay nàng, nhìn ngón tay thon dài của nàng linh hoạt đan lát, không bao lâu đã đan xong một vòng.

"Gì mà đứa nhỏ với không đứa nhỏ, nàng cũng mới mười tám tuổi thôi."

Hai tay đang bận rộn của Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, nàng suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Không nhỏ đâu, tần thiếp sinh vào đầu tháng tám, qua sinh thần là mười chín tuổi, tính theo tuổi mụ đã hai mươi rồi."

Tiêu Thành Dục tự mình lấy hạt dẻ nướng, dùng kim bạc kẹp từng hạt ra, sau đó dùng nhíp từ từ bóc vỏ: "Cũng đúng, qua năm mới sang năm, trăm cũng nhược quán rồi."

Nhược quán chính là đã trưởng thành, có nghĩa là rất nhiều người không thể lấy tuổi tác của hã ra viện cố nữa.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, dịu dàng hỏi: "Bệ hạ nhược quán, tần thiếp nên tặng lễ vật gì đây?"

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Sinh thần ái phi, muốn trăm tặng nàng cái gì?"

Thẩm Kinh Trĩ vốn chỉ nói đùa, lúc này nghe được lời này, không khỏi sáng mắt lên: "Bệ hạ, tần thiếp muốn gì cũng được sao?"

Đôi mắt Tiêu Thành Dục sâu thẳm, đuôi mắt hơi xếch lên, trong mắt tràn ngập vẻ thoải mái cùng tự tại.

Hắn phát hiện, mình rất thích nói chuyện với nàng.

Bất kể trong lòng có bao nhiêu phiền muộn, chỉ cần ngồi trong căn phòng thoải mái sạch sẽ này, ngồi bên cạnh nàng, bất kể nàng làm gì đều là ung dung tự tại như vậy.

Xung quanh nàng có một loại tĩnh lặng khó tả, loại tĩnh lặng này có thể xoa dịu sự bức bối trong lòng Tiêu Thành Dục, khiến toàn thân hắn thoát khỏi áp lực nặng nề.

Tiêu Thành Dục thấy nàng tràn đầy ý cười, loại vui mừng và mong đợi đó gần như muốn tràn ra từ ánh mắt, cũng có chút không nhịn được cười. Hắn nhướn mày nói: "Trừ hoàng vị ra, cái gì cũng được."

Vị hoàng đế bệ hạ lạnh lùng như tảng băng này vậy mà cũng có lúc nói đùa, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nhịn được cười theo.

Hai người rõ ràng không nói gì buồn cười, nhưng lại đều rất vui vẻ, cười một lúc lâu Thẩm Kinh Trĩ mới nói: "Bây giờ tần thiếp ăn ngon mặc đẹp, cuộc sống sung túc, nói là vinh hoa phú quý cũng không phải nói quá, bệ hạ đã cho tần thiếp rất nhiều rất nhiều thứ rồi."

"Vậy nàng từ từ nghĩ đi."

Thẩm Kinh Trĩ hiển nhiên coi câu nói đùa này của Tiêu Thành Dục thành lời hứa, thận trọng suy nghĩ rất lâu, lâu đến mức hạt dẻ trong tay Tiêu Thành Dục đã bóc hết, ống bút trong tay nàng cũng đã làm xong, ngay ngắn đứng trên bàn vuông, Thẩm Kinh Trĩ mới nhớ ra mình muốn gì.

Mắt nàng sáng lên, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, tần thiếp muốn một con hãn huyết mã."

Hãn huyết mã chính là danh mã của Nội Mông, trước giờ đều được dùng làm chiến mã, bình thường rất ít khi dùng để cưỡi. Trước kia Thẩm Kinh Trĩ ở Đại Hạ đã từng thấy loại ngựa này, con ngựa đó cao lớn cường tráng, oai phong lẫm liệt, thật uy phong.

Thẩm Kinh Trĩ cười đến cong cả mắt: "Bệ hạ, sau này chúng ta năm nào cũng đi săn bắn mùa thu, tần thiếp có một con tuần mã của riêng mình, cũng hợp lý mà."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói như vậy, dường như còn lo lắng Tiêu Thành Dục không đồng ý, vẻ mặt đáng thương đẩy ống bút về phía hãn.

Tiêu Thành Dục nhất thời cảm thấy buồn cười. Hãn cầm lấy ống bút, cẩn thận xem xét những đường vân tinh xảo trên đó, mỗi sợi mây đều do nàng tỉ mỉ đan thành, không hề qua loa.

Nàng không phải tiểu thư khuê các, xuất thân bình thường, vết chai trên tay mãi không hết nhưng nàng lại không hề để tâm. Chính là nhờ đôi tay khéo léo quen làm việc này, mới có thể dễ dàng làm ra ống bút đan mây, chỉ trong một ngày đã đan xong.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục sâu thẳm, kiên định và quả quyết. Hãn nhìn Thẩm Kinh Trĩ nói: "Được, nàng muốn, trẫm cho."

Chương 47: Bệnh đến

Hoàng đế bệ hạ đã hứa, Thẩm chiêu nghi lại còn được voi đòi tiên.

"Bệ hạ, tần thiếp thích ngựa đỏ."

Đôi mắt Thẩm Kinh Trĩ long lanh nước, như thể vô tội và ngây thơ.

Nhưng Tiêu Thành Dục lại không hề tức giận, hắn đẩy hạt dẻ đã bóc vỏ qua, để nàng nếm thử hạt dẻ mới năm nay, rồi trả lời nàng: "Được."

Thẩm Kinh Trĩ nhón lấy một hạt dẻ, đưa lên môi khẽ cắn một miếng, hương vị ngọt bùi mềm dẻo ngon không tả xiết, mùi thơm của hạt dẻ lưu luyến giữa răng môi, khiến người ta không nhịn được lại ăn thêm một hạt.

"Bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, vậy tần thiếp sẽ chờ con ngựa đỏ của mình."

Tiêu Thành Dục gật đầu, thấy nàng còn muốn ăn, liền ngăn lại: "Đêm đã khuya, buổi tối đừng ăn nhiều."

"Hạt dẻ này ở phía Tây kinh thành thật sự là ngon, vừa mềm vừa ngọt, ngày mai dùng để nấu chè hạt dẻ, chắc cũng rất ngon."

Thẩm Kinh Trĩ buông hạt dẻ xuống, dùng khăn lau sạch tay, sau đó mới nói tiếp: "Bệ hạ, ống bút này đã làm xong rồi, người có thích kiểu dáng này không?"

Nàng chỉ vào hoa văn nút thắt trên ống bút: "Hoa văn này đơn giản mà sang trọng, làm cũng không khó, nếu bệ hạ thích, vậy ngày mai

hộp đựng mực tần thiếp cũng làm hoa văn giống vậy."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Không tệ."

Hắn nói không tệ, chính là không tệ. Thẩm Kinh Trĩ liền vui vẻ, nàng cẩn thận đặt ống bút vào hộp gấm bên cạnh: "Đợi bộ này làm xong rồi sẽ tặng cho bộ hạ."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, như đang trò chuyện hỏi: "Nàng học cũng nhanh đấy, mới hai ba ngày đã làm được hai kiểu dáng rồi."

Thẩm Kinh Trĩ: "Đan mây đơn giản mà, đều là cách làm giống nhau, chỉ là hình dạng khác nhau thôi, tần thiếp vừa học là biết ngay."

Tiêu Thành Dục không ngẩng đầu lên, như không để ý mà hỏi: "Trước kia chưa từng học qua?"

"Tần thiếp lấy đâu ra mà học nghề này," Thẩm Kinh Trĩ cười, "đây là nghề gia truyền của Thạch Bi đình quê hương Nghênh Hồng, nghe nói người dân Thạch Bi đình đều sống bằng nghề này."

Nàng vừa nói vừa thuật lại lời của Nghênh Hồng: "Vị huyện lệnh này cũng rất tốt."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Quả thật không tệ."

Hai người nói chuyện một lúc, Tiêu Thành Dục mới nhớ ra điều gì, quay sang gọi: "Niên Cửu Phúc, bẩm báo cho Chiêu Nghi."

Niên Cửu Phúc lúc này mới bước nhỏ tiến vào nhã thất, cung kính đứng bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, giọng nói không nhanh không chậm: "Hồi Chiêu Nghi, mấy hôm trước ba cung nữ Vọng Nguyệt cung vu oan giá họa người hành sử yêu thuật, đã bị Thận Hình Tư thẩm vấn, cả ba đều đã nhận tội."

Giọng nói của Niên Cửu Phúc không hề có vui buồn giận dữ, chỉ đơn giản thuật lại sự thật: "Ngô cô cô của Thượng Cung Cục khai nhận, cung nữ Nghênh Hồng trong cung của người đúng là nói "giấy mẫu", lúc đó bà ta nghe nhầm, lại thêm Lâm Phán dẫn dắt, khiến bà ta tưởng rằng Nghênh Hồng nói là "giấy người", cho nên mới có chuyện điều tra sau đó."

"Theo lời khai của cung nữ Lâm Phán, nàng ta đúng là có đi theo Nghênh Hồng về Cảnh Ngọc cung, nhưng nàng ta không vào được Cảnh Ngọc cung, chỉ có thể điều tra ở cửa phụ bên cạnh, Nghênh Hồng có đến cửa phụ nhưng là để lấy nước, căn bản không để lại bất cứ thứ gì ở cửa phụ."

"Lâm Phán khai nhận, hành động này không có ai chỉ thị, đều là do nàng ta lòng dạ ghen ghét nên mới làm một hình nhân giấy giả, dùng để vu oan giá họa người."

"Ma ma áp giải và uy hiếp dụ dỗ Nghênh Hồng khai nhận, bà ta được Trang Tần nương nương sai khiến, bị mờ heo che mắt mới làm ra chuyện sai trái như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc thốt lên: "Ai sai khiến?"

Ngũ diệu của Niên Cửu Phúc vẫn rất bình thản: "Là Trang Tần nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nói Đức thái phi nương nương tai mắt khắp nơi, cho dù cung nữ được mua chuộc có vào Thận Hình Tự, cũng không dám khai ra bà ta.

Tiêu Thành Dục bình tĩnh uống trà, không nói gì. Niên Cửu Phúc tiếp tục nói: "Ma ma này không có chứng cứ, chỉ nói là cung nữ bên cạnh Trang Tần nương nương đưa cho bà ta một trăm lượng bạc, bà ta liền làm ra chuyện sai trái, hơn nữa trong tình huống Thận Hình

Tư canh phòng cẩn mật, bà ta đã căn lưỡi tự sát vào lúc nửa đêm."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Vậy là chết không đối chứng rồi."

Niên Cửu Phúc hành lễ với nàng: "Chiêu Nghi, tuy nói vậy nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, vụ án này bất kể là ai, cũng không thể trực tiếp định tội."

Vụ án này dù nhìn thế nào, cũng là do người Tưởng thị làm, từ đầu đến cuối Trang tần ngoại trừ ho khan, ngay cả một câu cũng không nói. Tuy không phải tuyệt đối, nhưng ma ma tự sát này cố tình khai ra Trang tần cũng rất thú vị.

Thẩm Kinh Trĩ hỏi: "Vậy sau đó sẽ xử lý thế nào?"

Giọng Niên Cửu Phúc rất lạnh lùng: "Hồi Chiêu Nghi, Ngô cô cô và Lâm Phán vụ oan giá họa cung phi, ngụy tạo chứng cứ gây rối loạn hậu cung, mỗi người bị phạt năm mươi trượng để răn đe."

Năm mươi trượng trong cung có thể đánh chết người, cơ bản là không có đường sống.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ đến ánh mắt oán hận của Lâm Phán hôm đó, không khỏi thở dài: "Sao lại phải như vậy chứ."

Sao lại phải dùng những thủ đoạn bẩn thỉu này, không chỉ không hại được người, ngược lại còn tự hại mình.

Niên Cửu Phúc không trả lời câu hỏi này của Thẩm Kinh Trĩ, chỉ hành lễ rồi lui xuống.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng: "Sao vậy, cảm thấy không đành lòng?"

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu: "Bệ hạ, bọn họ muốn hại tần thiếp đến chết, nếu chuyện này thành công, không chỉ một mình tần thiếp mà

cả Cảnh Ngọc cung đều phải mất mạng, tần thiếp sao có thể không đành lòng được."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, chờ đợi lời tiếp theo của nàng. Thẩm Kinh Trĩ nhìn lại hắn, trong mắt có sự kiên định: "Bệ hạ, tần thiếp cảm thấy bọn họ ngu ngốc, đã muốn hại người thì phải có kế hoạch chu toàn, cho dù cuối cùng hại người không thành, cũng không thể tự hại mình, bọn họ như vậy chỉ khiến người thân đau lòng kẻ thù vui mừng, còn không bằng không làm chuyện xấu."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Cũng đúng."

Thẩm Kinh Trĩ nở nụ cười thoải mái với hắn: "Nếu là tần thiếp ra tay, nhất định sẽ không nhân từ nương tay, hơn nữa sẽ không làm việc cầu thả, tần thiếp nhất định sẽ chuẩn bị chu toàn, làm tốt mọi việc."

Nàng "độc ác như vậy, ngang ngược như vậy, nếu người khác nghe thấy nhất định sẽ sợ hãi, nhưng người nghe là Tiêu Thành Dục. Hắn nhìn đôi mắt ngang ngược của nàng, vậy mà lại gật đầu khen một câu: "Nói hay."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nghiêng người, tiến đến gần nhìn mặt hắn, giọng nói có chút lả lơi: "Vậy tần thiếp có chỗ nào tốt?"

Hơi thở như lan phả vào mặt hắn, hương thơm thoang thoang trên người nàng nhàn nhạt ngọt ngào, rất dễ ngủ.

Tiêu Thành Dục đưa tay nắm lấy cằm nàng, giống như chim ưng trực tiếp cướp lấy hơi thở của nàng: "Chỗ nào cũng tốt."

Đêm nay trời đổ mưa to, đập vào cửa sổ vang lên tiếng tí tách.

Trong màn mưa lất phất, hai người náo nhiệt một hồi. Khi thì mưa to gió lớn, khi thì mưa phùn lất phất, cuối cùng cũng là mưa tạnh trời quang, ngày nắng đến.

Đến lúc nửa đêm, Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng có chút thỏa mãn, hai người mới yên ổn ngủ. Cùng với tiếng mưa rơi, cùng với sự ấm áp của nhiệt độ cơ thể, vây quanh hai người chỉ có giấc mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau khi Thảm Kinh Trĩ tỉnh lại, Tiêu Thành Dục đã đi lâm triều.

Tiểu triều ngày thường chỉ có các đại thần tam tỉnh lục bộ và các quan viên nha môn đến, cho nên thời gian không phải là giờ Mão mệt mỏi, mà đổi thành giờ Thìn thoải mái hơn.

Dù sao các lão đại thần đều đã lớn tuổi, cả ngày cứ vất vả như vậy, không nói bọn họ chịu không nổi, ngay cả Hoàng Đế cũng mệt mỏi.

Thảm Kinh Trĩ tỉnh dậy lúc vừa qua giờ Thìn, không sớm cũng không muộn, nàng đứng dậy khoác áo ngoài, đi giày vải ra khỏi cửa tầm điện.

Bên ngoài điện nắng vàng rực rỡ, cây cối xanh tươi, có một mùi thơm ngát hiếm có sau cơn mưa.

"Trời lại lạnh rồi, một cơn mưa thu một trận lạnh, câu nói xưa quả nhiên không sai."

Thích Tiểu Thu đi theo phía sau nàng, nhẹ trách: "Chủ tử cũng không đợi nô tỳ, trời lạnh phải cẩn thận thân thể, đừng để bị cảm lạnh."

Thảm Kinh Trĩ ngoan ngoãn mặc áo khoác ngoài, sau đó để nàng ấy tết tóc mình thành bím tóc dài, nhân lúc bữa sáng còn chưa đến thì tập Ngũ Cầm Hí trong sân.

So với những chuyện khác thì nàng quan tâm nhất là sức khỏe của

mình, vạn sự đều có thể qua loa, nhưng nhất định phải sống lâu trăm tuổi.

Nếu không thì sống lại một đời này cũng uổng phí.

Nàng không chỉ tự mình tập, còn dẫn theo các cung nữ cùng nhau tập đến đổ mồ hôi, rồi mới cười vui vẻ vào trong tắm điện thay y phục.

Không bao lâu, bữa sáng đã được dâng lên.

Sáng nay là Thảm Kinh Trĩ tự mình gọi món hoành thánh gà, hoành thánh có ba loại nhân, hành lá thịt heo, nấm hương thịt gà và tôm thịt heo, tất cả đều là Ngự Thiện Phòng mới gói.

Nước dùng gà được ninh suốt hai canh giờ vừa đậm đà vừa thơm, những chiếc hoành thánh mỏng tang như cánh ve sần nổi trên mặt nước, lớp vỏ giòn như trong suốt như rong rêu nở hoa trong bát canh.

Thời tiết mùa thu, sáng sớm và tối muộn đều đã se lạnh.

Trong nước canh hoành thánh còn có thêm hạt tiêu, ăn vào có thêm vị cay, có thể khử thấp trừ ẩm.

Thảm Kinh Trĩ ăn liền hai bát, lại ăn thêm một quả trứng gà chiên tròn xoe, lúc này mới cảm thấy no.

Dùng xong bữa sáng là phải chuẩn bị tiếp đón các tiểu chủ đến thỉnh an buổi sáng.

Hôm qua Đồng Quả đã đưa danh sách điểm tâm trái cây đến Ngự Thiện Phòng, những thứ trong định mức thì cứ theo định mức mà cấp, những thứ ngoài định mức thì Thảm chiêu nghị tự mình chi trả.

Tuy nhiên, quy định của Trường Tín cung dù có nghiêm khắc đến

đâu, Ngự Thiện Phòng cũng không dám đòi tiền trái cây điểm tâm của vị sủng phi đang được yêu thích nhất, chỉ cần nói một câu ghi lại trước, là sẽ giải quyết được mọi chuyện.

Thẩm Kinh Trĩ lựa chọn kỹ càng, thay một bộ y phục màu cánh sen tay bướm, váy sam xếp ly, trên tà váy thêu những con bướm ngũ sắc, khi di chuyển phát ra ánh sáng lấp lánh, đẹp để điểm lệ.

Thay xong y phục, Ngân Linh liền vấn cho nàng kiểu tóc hai búi rất trẻ trung, bên mai chỉ cài một đóa hoa hải đường, nhìn tổng thể là một thiếu nữ thanh xuân, hoạt bát đáng yêu.

Thẩm Kinh Trĩ mặc y phục trang điểm đều theo sở thích của mình, nàng chỉ quan tâm mình có thích hay không, những chuyện khác đều không quan tâm.

Một thân y phục trang điểm như thế này chỉ cần nàng thích là đủ rồi.

Hôm nay trời trong xanh mát mẻ, cho dù Cảnh Ngọc cung có dùng cửa sổ lưu ly thì trong ngoài điện đều sáng sủa như nhau, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn cho người bày bàn ghế ra dưới mái hiên, đón gió ấm ngấm cây hoàng liên đỏ rực kia.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Thẩm Kinh Trĩ cầm một quyển sách thông thả đọc dưới gốc cây.

Cũng chỉ mới đọc được hai khắc, bên ngoài liền truyền đến tiếng thông báo. Ngay sau đó, Tiền Tam Hỉ mặt mày hớn hờ dẫn theo một đám mỹ nhân bước vào cửa thùy hoa.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy bốn người quen cũ. Người dẫn đầu là Lý Xảo Nhi có địa vị cao nhất, dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt trắng nõn sâu thẳm của nàng ta càng thêm chói mắt, vẻ đẹp dị vực đó khiến người ta khó quên.

Phía sau nàng ta là Vương Hạ Âm trầm lặng ít nói, Kỳ Lê Lê tươi cười xinh đẹp và Triệu Viên Nhi dè dặt cẩn trọng.

Mấy người này dường như vẫn giống như trước.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi ở vị trí chủ vị, trên mặt mang theo nụ cười nhạt nhưng không đứng dậy. Đợi đến khi bốn người đến trước mặt nàng, vừa định hành lễ, Thẩm Kinh Trĩ mới mở miệng: "Đều là tỷ muội trong nhà, miễn lễ đi."

Thế là mấy người chỉ khẽ hành lễ với nàng, sau đó lần lượt ngồi xuống.

Lý Xảo Nhi và Triệu Viên Nhi ngồi hai bên cạnh nàng, tiếp theo là Vương Hạ Âm và Kỳ Lê Lê.

Lý Xảo Nhi vốn cũng không nói chuyện nhiều với Thẩm Kinh Trĩ, nhưng hai người vừa vào cung đã quen biết, so duyên phận còn lâu hơn cả Triệu Viên Nhi, nàng ta bèn mở miệng trước. "Sáng sớm đã muốn đến thỉnh an Chiêu Nghi, nhưng sợ Chiêu Nghi nơi này nhiều việc, chúng tần thiếp không dám quấy rầy người, nên mới kéo dài đến bây giờ."

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Sao phải khách khí như vậy, ta cũng không phải chủ vị nương nương, trong cung cũng không có quy củ thỉnh an sáng tối, các người nếu muốn đến tìm ta chơi thì cứ đến, không đến thì ở trong cung nghỉ ngơi, cũng không sao."

Giọng nói của Lý Xảo Nhi nhẹ nhàng, đôi môi anh đào khẽ mở, trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt vừa phải: "Chúng tần thiếp nghe theo Chiêu Nghi, người nói gì, chúng tần thiếp sẽ làm cái đó."

Thẩm Kinh Trĩ ý vị thâm trường nói: "Cũng không cần phải như vậy."

Lý Xảo Nhi dường như bị câu nói này của Thẩm Kinh Trĩ làm cho

ngớ người, nàng ta có chút ngạc nhiên, đôi mắt nâu sâu thẳm tràn đầy vẻ khó hiểu.

"Chiêu Nghi?" Nàng ta theo bản năng hỏi.

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên nhìn nàng ta, khóe mắt nhìn thấy vẻ bất mãn của Vương Hạ Âm.

"Các người ở Bích Vân cung của Đao Tần nương nương, theo quy định phải tôn Đao Tần nương nương làm chủ vị, cho nên có chuyện gì phải đi bẩm báo Đao Tần nương nương, chứ không phải ta - một Chiêu Nghi không ở cùng cung."

Lời này của nàng không có vấn đề gì, Lý Xảo Nhi rất nhanh đã phản ứng lại, có chút xấu hổ cười cười: "Chiêu Nghi nói phải."

Nàng ta nói xong liền không mở miệng nữa, ngược lại là Kỷ Lê Lê lên tiếng: "Bộ váy áo này của Chiêu Nghi thật đẹp, nhìn kỹ thuật thêu Tô Châu này, chắc chắn là do thợ thêu giỏi của Thượng Cung Cục làm ra, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường."

Triệu Viên Nhi cuối cùng cũng bắt kịp chủ đề, miễn cưỡng nói: "Đúng vậy, đẹp, đẹp lắm."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn hai người họ cười cười: "Đúng vậy, ta cũng rất thích."

Nói thật, nàng không hề thân thiết với họ, cứng nhắc ngồi cùng nhau cũng không biết nên nói gì.

Nhưng giọng nói của Kỷ Lê Lê êm tai, cũng rất biết nói chuyện, ngược lại đã làm dịu đi bầu không khí gượng gạo trong sân.

"Cửa sổ ở nơi này của Chiêu Nghi thật tốt, dù là cửa sổ lưu ly, trong phòng rất sáng sủa, hậu điện của Bích Vân cung không thay cửa sổ, ban ngày cũng không được sáng lắm."

Lý Xảo Nhi vội vàng tiếp lời: "Đúng vậy, thật tốt, chúng tần thiếp ngày thường lúc đọc sách đều phải ra ngoài sân."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Đợi đến sau này Thái Hậu nương nương hồi cung, các người gặp dịp lễ Tết cũng có thể bẩm báo với người, xin người thay cửa sổ. Cửa sổ lưu ly tuy đắt đỏ, nhưng thay cửa sổ cũng có thể tiết kiệm nến đèn dầu, lâu dần chung quy là tiết kiệm."

Trong cung không phải là không thể làm cửa sổ lưu ly, bây giờ chính điện của các vị nương nương đều được thay cửa sổ lưu ly, chỉ có bốn tiểu chủ bọn họ không ai lên tiếng, chỉ có thể dùng tạm cửa sổ cũ.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy Chương Nhược Tịch là người không tệ, nên chuyện phiền phức này nàng không đề cập đến Chương Nhược Tịch, nhưng Thái Hậu thì khác, nương nương quản lý mọi việc trong hậu cung, có thể xin người.

Nàng vừa nói như vậy, mấy người đều theo bản năng gật đầu, chỉ có Vương Hạ Âm đột nhiên mở miệng: "Chúng tần thiếp chỉ là tiểu chủ địa vị thấp kém, không bằng Chiêu Nghi được Thái Hậu nương nương yêu thích, cái gì cũng có thể nói, cái gì cũng có thể xin."

Lời này nói ra, cứ như thể địa vị Chiêu Nghi này cũng là xin Thái Hậu ban cho vậy.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không để ý đến nàng ta, chỉ hỏi Triệu Viên Nhi: "Dạo này thế nào? Cung nhân có tận tâm không?"

Trong bốn tiểu chủ ở đây, chỉ có Triệu Viên Nhi là chưa từng được thị tẩm, nàng ta tuổi còn nhỏ lại nhút nhát, nếu không phải cùng ở Bích Vân cung với ba người kia, e là ngày tháng sẽ rất khó khăn.

Triệu Viên Nhi nghe thấy nàng quan tâm mình, trong lòng không

khỏi dâng lên tủi thân, nhưng sau khi tủi thân, trong mắt nàng ta lại không có nước mắt.

Nàng ta mỉm cười với Thẩm Kinh Trĩ, nói: "Chiêu Nghi cứ yên tâm, Bích Vân cung rất tốt, Đoan Tần nương nương rất hòa nhã, chúng tần thiếp đều sống rất tốt."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới yên tâm một nửa.

Mấy người sau đó lại nói chuyện phiếm một lúc, đại khái cũng chỉ là chuyện nhà đông nhà tây, nói vài câu thì không còn gì để nói.

Cuối cùng là Lý Xảo Nhi nhìn cây hoàng liên trong sân, đột nhiên nói: "Nói ra cũng thật trùng hợp, lúc trước tần thiếp ở nhà, Vinh Ân đường gần đó cũng trồng một rừng cây hoàng liên, vỏ cây có thể dùng để nhuộm màu, mùa thu lá cây chuyển sang màu đỏ rất đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, cười hỏi: "Nhà người ở gần Vinh Ân đường?"

Người trong cung đại khái đều biết Thẩm Kinh Trĩ là cô nhi ở Vinh Ân đường, lần này nghe Lý Xảo Nhi nói vậy, thế nào cũng phải hỏi một câu.

Lý Xảo Nhi dường như mới nhận ra mình lỡ lời, sắc mặt bỗng trắng bệch: "Chiêu Nghi, tần thiếp lỡ lời, mong người thứ tội."

Thẩm Kinh Trĩ: "Chuyện này có gì mà phải nhận lỗi, ta từ Vinh Ân đường vào cung, trên dưới trong cung đều biết, Vinh Ân đường nuôi dưỡng ta, để một cô nhi như ta có thể sống sót, ta không cho rằng có gì đáng xấu hổ."

"Tiên hoàng lập ra Vinh Ân đường chính là để những cô nhi không phụ không mẫu có thể sống sót, đây là lòng nhân từ của hoàng tộc Đại Sở chúng ta, là phúc lành của các đời Hoàng Đế, tại sao không thể nói?"

Lý Xảo Nhi hơi sững sờ, sau đó lúng túng cười nói: "Chiêu Nghi dạy dỗ chí phải."

Thẩm Kinh Trĩ: "Chúng ta đều xuất thân từ Xuân Cảnh Uyển, bây giờ tuy không ở cùng một chỗ, nhưng cũng không cần phải xa lạ như vậy, muốn nói gì thì cứ nói, tính tình của ta các người cũng biết."

Chỉ cần không chọc giận nàng, Chiêu Nghi rất dễ ở chung.

Lý Xảo Nhi xấu hổ cười cười, nhỏ giọng đáp: "Đa tạ Chiêu Nghi."

Tuy nói chuyện đông chuyện tây một hồi nhưng cũng đã qua gần nửa canh giờ, thấy mặt trời lên cao, ánh nắng rực rỡ, Kỷ Lê Lê liền nói: "Có thể đến thỉnh an Chiêu Nghi là phúc khí của chúng tần thiếp, nhưng không nên làm lỡ chính sự của người, vậy chúng tần thiếp xin cáo lui."

Nàng ta vừa nói vừa đứng dậy, ba người kia cũng theo đó đứng dậy.

Thẩm Kinh Trĩ không hề tỏ vẻ là Chiêu Nghi cao cao tại thượng, đích thân tiễn bọn họ đến cửa thùy hoa.

Vương Hạ Âm chắc là hôm nay không muốn đến, nhưng không đến không được, nhìn tính tình này giờ không nói gì, vừa đến cửa đã lập tức rời đi.

Kỷ Lê Lê cũng hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, cười tủm tỉm rời đi.

Trong Cảnh Ngọc cung chỉ còn lại Lý Xảo Nhi và Triệu Viên Nhi, Lý Xảo Nhi dường như nhìn ra Triệu Viên Nhi có lời muốn nói, bèn hành lễ cáo từ: "Sau này nếu có thời gian rảnh, tần thiếp sẽ lại đến thỉnh an Chiêu Nghi, tần thiếp nhìn cây hoàng liên trong cung của người, trong lòng cảm thấy rất thân thiết."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói được, Lý Xảo Nhi nhanh chóng lui xuống.

Trước cửa thủy hoa chỉ còn lại Triệu Viên Nhi.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn Triệu Viên Nhi, Triệu Viên Nhi dáng người nhỏ nhắn, thấp hơn nàng nửa cái đầu, đứng đó có vẻ gầy yếu.

"Người nói thật cho ta biết, dạo này có thật sự ổn không?"

Trong lòng Triệu Viên Nhi tự nhiên là cay đắng khó tả, nhưng trên mặt nàng ta lại nở nụ cười: "Chiêu Nghi, tần thiếp cần gì phải lừa người, nếu thật sự sống không nổi, tần thiếp nhất định sẽ mặt dày đến cầu xin người."

Thẩm Kinh Trĩ vươn tay vỗ vỗ vai đôi gầy của nàng ta, nói: "Được, ta tạm thời tin người một lần."

Triệu Viên Nhi giãn lông mày, lần này là thật sự vui vẻ.

"Chiêu Nghi, chuyện hôm nay đến thỉnh an người là do Lý tuyển thị và Kỷ thực nữ cùng nhau đề nghị, Vương thực nữ không muốn đến nhưng cũng không thể từ chối."

Triệu Viên Nhi nhỏ giọng kể lại: "Bích Vân cung tạm thời không có chuyện gì, Đoan Tần nương nương là người rất tốt, chưa bao giờ làm khó chúng tần thiếp, mọi người đều đóng cửa sống cuộc sống của mình."

Như vậy cũng tốt.

Thẩm Kinh Trĩ: "Ta biết rồi, nếu có chuyện gì thì người nhất định phải tìm ta."

Triệu Viên Nhi xấu hổ cười cười, nàng ta ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thấy khuôn mặt nàng còn xinh đẹp hơn lúc trước, khí sắc

rất tốt, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng tan biến. "Chiêu Nghi bận rộn, tần thiếp không làm phiền người nữa."

Thẩm Kinh Trĩ tiễn nàng ta đến cửa cung, thấp giọng nói: "Sau này có thời gian rảnh, sẽ gọi người đến chơi."

Trong mắt Triệu Viên Nhi ánh lên tia sáng, nở nụ cười rất đáng yêu: "Đa tạ Chiêu Nghi."

Thấy trong mắt Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn lo lắng, Triệu Viên Nhi mới nhón chân lên, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Thẩm tỷ tỷ, bây giờ mọi thứ rất tốt, mọi thứ rất sợ... rất sợ ngài ấy, cuộc sống hiện tại là điều mọi người hằng mơ ước."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Triệu Viên Nhi, thấy trong mắt nàng ta có sự kiên định, liền vỗ vỗ đầu nàng ta: "Được, ta biết rồi."

Triệu Viên Nhi lúc này mới thả lỏng tâm tình, bước nhanh rời khỏi Cảnh Ngọc cung.

Đợi nàng ta rời đi, Thẩm Kinh Trĩ mới vịn tay Thích Tiểu Thu trở về dưới mái hiên, nàng ngồi trên ghế mây vừa được chuyển ra ngoài, nhìn cây hoàng liên phía xa xa.

Loại cây này rất phổ biến ở kinh thành và các vùng giáp ranh kinh thành, vì nó chịu lạnh chịu hạn, đến mùa thu lại có cảnh lá đỏ kéo dài mấy tháng liền, ngay cả trong cung và Vạn Xuân viên cũng thường xuyên trồng.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn cây hoàng liên, cẩn thận lục lại trong ký ức, nhưng nàng khi trở thành Thẩm Thái đã không có ký ức của trước kia, thật sự không nhớ nổi tình hình lúc ở Vinh An đường năm đó.

Thẩm Kinh Trĩ hỏi Thích Tiểu Thu: "Tiểu Thu, ta nhớ người là người ở Thập Lý bảo?"

Thẩm Khinh Trĩ xuất thân từ Vinh Ân đường, cùng với Phó Tư Duyệt đều là người Vũ Hoa thôn, Vũ Hoa thôn rất gần với Thập Lý bảo và Thạch Bi đình, đều nằm ở phía Nam kinh thành.

Thích Tiểu Thu rót cho nàng một ly trà hoa nhài, vừa lấy giỏ mây để nàng tiếp tục đan, vừa nói: "Vâng, chủ tử, nhà nô tỳ ở Thập Lý bảo rất gần với Vũ Hoa thôn và Thạch Bi đình, chỉ là lúc nhỏ nô tỳ chưa từng đến hai nơi đó."

Thẩm Khinh Trĩ day day trán: "Lúc nhỏ ta luôn bận rộn kiếm tiền, không nhớ rõ Vinh Ân đường rốt cuộc có trồng cây gì, người nhớ bảo Tiền Tam Hỉ đi hỏi thăm, xem Lý Xảo Nhi có phải cũng xuất thân từ mấy nơi này không."

Thích Tiểu Thu lập tức hiểu ra: "Chủ tử cảm thấy nàng ta có gì đó không đúng?"

Thẩm Khinh Trĩ nheo mắt lại, nói: "Lúc trước chúng ta đều ở Trữ Tú cung, nàng ta chưa bao giờ nói chuyện với ta, cho dù là thỉnh thoảng cùng làm việc, nàng ta cũng không bao giờ nhắc đến chuyện nhà, nếu cùng là người đồng hương, sau khi vào cung thường rất thích kết bè kết phái, nhưng nàng ta lại không."

"Sau đó chúng ta chia tay không nói đến nữa, nhưng ta lại đến Xuân Cảnh Uyển, nàng ta cũng không hề nhắc đến chuyện này."

"Vậy bây giờ nàng ta tại sao lại nói đến xuất thân của mình? Nàng ta muốn ám chỉ ta điều gì?"

Thích Tiểu Thu như có điều suy nghĩ: "Bây giờ chủ tử là Chiêu Nghi, lại là sủng phi, nàng ta muốn dựa vào tình nghĩa trước kia để nương nhờ người, chia sẻ chút sủng ái từ người?"

Thẩm Khinh Trĩ lắc đầu, nàng nheo mắt nhìn cây hoàng liên lá đỏ như lửa: "Ta cảm thấy không phải, nhưng lại không nói rõ được."

Thích Tiểu Thu thấy nàng có vẻ bận tâm, bèn trấn an: "Chủ tử, chúng ta cứ từ từ, Tam Hỉ luồn lách trong cung nhiều năm, quan hệ rất rộng, cứ để hắn đi dò la trước đã."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Ừm, cũng không vội, chỉ là chúng ta phải cẩn thận."

Hai người nói chuyện một lúc, bữa trưa liền được đưa đến.

Mấy ngày sau đó, trong cung yên bình không sóng gió, thoát cái đã đến giữa tháng bảy, hoàng đế bệ hạ mới hạ chỉ, nói muốn mở lại cuộc săn bắn mùa thu, dự kiến vào giữa cuối tháng tám sẽ dẫn văn võ bá quan đến Đông An vi trường săn bắn.

Cùng với thánh chỉ được ban xuống là danh sách những người đi theo.

Trong danh sách này, Đao tần Chương Nhược Tịch, Lệ tần Phùng Doanh và chiêu nghi Thẩm Kinh Trĩ đều phải đi theo, ngoài ra còn có hai tiểu chủ Lý Xảo Nhi và Kỷ Lê Lê cũng được gọi tên.

Trong số các vị Thái Phi, Thục thái phi không muốn đi lại, chỉ có Hiền thái phi dẫn theo một đôi nhi nữ đi theo, ngược lại khiến bệnh tình của Nhu Giai công chúa bỗng nhiên khỏi hẳn.

Tưởng Liên Thanh bị cấm túc không thể đi, Trương Diệu Hâm bị bệnh cũng không thể đi, như vậy số người đi theo thánh giá ra khỏi cung có vẻ rất ít.

Ngoài ra, còn có Thuận quận vương và Thành quận vương, hai người họ cũng phải đi theo bởi giá Hoàng Thượng săn bắn.

Danh sách vừa ban xuống, trong cung lập tức náo nhiệt hai ngày, những người được đi vui mừng khôn xiết, những người không được

đi không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ đành phải gượng cười.

Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên là cũng muốn đi. Nàng không phải vì muốn đi theo hầu hạ, nàng là vì con ngựa đỏ mà Tiêu Thành Dục đã hứa với nàng.

Nghĩ đến con ngựa còn chưa có được, Tiêu Thành Dục lại vì quốc sự bận rộn mà lâu rồi không đến hậu cung, Thẩm Kinh Trĩ bèn đích thân trông chừng Đồng Quả hầm một nồi canh gà nhân sâm, chọn một ngày đẹp trời đi đến Càn Nguyên cung.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Càn Nguyên cung.

Chỉ là không biết Tiêu Thành Dục có đồng ý cho nàng vào cửa hay không.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ không chỉ mang theo canh gà nhân sâm, còn mang theo ống đựng bút, hộp đựng mực và hộp đựng bút đã làm xong, đều được đặt trong một hộp gấm bằng gỗ tào nhã, bên trên lót một lớp vải nhung dày, để Tiền Tam Hỉ bưng theo phía sau.

Khí thế đó cứ như là đến tặng đồ sứ xanh của triều đại nào đó, rất có tư thái.

Vì Cảnh Ngọc cung cách Càn Nguyên cung không xa, đi bộ cũng chỉ mất một khắc là đến, nên Thẩm Kinh Trĩ không gọi kiệu, thay một bộ y phục màu vàng nhạt liền ra khỏi cửa.

Ánh nắng vừa đẹp, chim hót hoa thơm.

Hôm nay nàng vẫn trang điểm theo kiểu tươi tắn thanh thuần, càng nhìn mình càng thấy xinh đẹp, tâm trạng tốt, chưa nói đã cười ba phần, nhìn vào khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Đội Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ đi cùng nàng đến Càn Nguyên cung, Kim Ngô Vệ canh giữ ở cổng nhìn thấy lập tức hành lễ: "Chiêu

Nghi vạn phúc."

Thích Tiểu Thu gật đầu, nói với tiểu thái giám đã từ phòng gác cổng chạy đến: "Triệu tiểu công công, Chiêu Nghi xin cầu kiến Hoàng Thượng."

Tiểu thái giám họ Triệu lập tức hành lễ: "Chiêu Nghi vạn phúc, xin người chờ một lát, tiểu nhân lập tức vào trong thông báo."

Hắn cũng rất biết cách làm người, không dám để Chiêu Nghi cứ đứng ngoài chờ như vậy, mời nàng vào cổng cung, bày một chiếc ghế bên ngoài phòng gác cổng mời Thẩm Kinh Trĩ ngồi chờ.

Người có thể ở bên cạnh hầu hạ Niên Cửu Phúc, cũng là người biết cách làm việc, lanh lợi lại hiểu chuyện.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không làm khó hắn, chỉ ngồi chờ một lát, Triệu tiểu thái giám đã từ bên trong điện bước nhanh ra ngoài, trên mặt tràn đầy nụ cười.

"Hồi Chiêu Nghi, bệ hạ cho gọi người vào trong điện yết kiến, mời đi bên này."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, đứng dậy vịn tay Thích Tiểu Thu, chậm rãi đi theo Triệu tiểu thái giám vòng qua tầng tầng lớp lớp hành lang, cuối cùng đến trước Càn Nguyên điện.

Càn Nguyên điện là tấm cung của các đời Hoàng Đế, tiền điện rộng rãi, nhưng dưới vẻ uy nghiêm này, cách bài trí trong điện lại có chút quanh co khúc khuỷu, ngoại trừ gian chính rộng rãi ở tiền điện, hai bên đều là tường điện và cửa thủy hoa, khiến người ta không phân biệt được đường đi.

Cho dù có thể vào Càn Nguyên cung, Thẩm Kinh Trĩ cũng sẽ không hành động hấp tấp.

Đến trước cửa điện, nàng cùng cung nhân đứng chờ ở ngoài, không bao lâu Niên Cửu Phúc đã vội vàng chạy đến: "Thần thỉnh an Chiêu Nghi, mời người vào trong."

Thích Tiểu Thu đỡ Thẩm Kinh Trĩ vào gian chính của chính điện, Thẩm Kinh Trĩ đứng ở cửa quan sát Càn Nguyên điện.

Quả nhiên là tấm cung của Hoàng Đế, chỉ riêng bàn ghế ở gian chính đã bày biện mười hai bộ, bình phong phía sau ngai vàng của Hoàng Đế có đến mười hai cánh, hai bên đều có lư đồng hình chim hạc và tượng voi, từ trong ra ngoài đều tràn ngập vẻ nguy nga tráng lệ.

Chưa kể đến đa bảo các hai bên và cách bài trí cảnh quan, chỉ riêng mười sáu chiếc đèn lồng bằng lưu ly treo dưới trần nhà cũng đã rất thu hút ánh nhìn.

Niên Cửu Phúc thấy vẻ mặt Thẩm Kinh Trĩ bình tĩnh, chỉ đơn giản nhìn qua cách bài trí trong điện, bèn chủ động nhận lấy hộp gấm trong tay Tiền Tam Hỉ, trừng mắt liếc hắt một cái rồi đuổi hắt ra khỏi Càn Nguyên điện.

"Chiêu Nghi, bệ hạ đang ở Ngự Thư Phòng, mời người đi bên này."

Thẩm Kinh Trĩ đi theo hắt đến trước cửa bên trái, họ vừa bước tới, cửa được mở ra từ bên trong, một tiểu thái giám cao lớn im lặng hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, rất quy củ.

Niên Cửu Phúc cười nói: "Xin mời Chiêu Nghi vào trước."

Thẩm Kinh Trĩ bước qua ngưỡng cửa, đi vào Ngự Thư Phòng trước.

Phía trước sân của Càn Nguyên điện còn có Thiên Cơ xử, bình thường Tiêu Thành Dục triệu kiến các vị đại thần sẽ ở chỗ này, Ngự Thư Phòng ở chính điện phía sau chỉ tiếp những người thân cận

nhất, cho nên nhấ thất bên ngoài Ngự Thư Phòng không tính là lớn, chỉ bày một chiếc giường La Hán và một bộ bàn trà.

Đi vào trong nữa là vòng qua một noãn các, cuối cùng mới đến cửa thư phòng ở bên trong.

Giọng nói của Niên Cửu Phúc không cao không thấp, bình ổn ôn hòa: "Bệ hạ, Thẩm chiêu nghi xin cầu kiến."

Một lát sau, cửa phòng được mở ra từ bên trong, người canh giữ ở đây là Tiểu Đa Tử.

Tiểu Đa Tử nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, vội vàng im lặng hành lễ với nàng, định tiến lên nhận lấy hộp gấm trong tay Niên Cửu Phúc. Niên Cửu Phúc trừng mắt liếc hắt một cái, bảo hắt đi chỗ nào mát mẻ thì đi đi, sau đó hơi cúi người với Thẩm Kinh Trĩ: "Chiêu Nghi mời."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nàng chỉnh lại cây trâm cài tóc bằng vàng trên búi tóc hai vòng, sau đó mới uyển chuyển bước vào.

Phía sau cửa là một tấm bình phong bằng ngọc bích, vòng qua bình phong chính là ngự án bằng gỗ tử đàn dài đến mười thước, phía sau ngự án, Tiêu Thành Dục đang ngồi viết.

Hôm nay hắt hình như không triệu kiến các vị đại thần, trên người chỉ mặc một bộ thường phục màu đen đơn giản, ống tay áo được xắn lên gọn gàng, không quá chặt cũng không quá lỏng ở cổ tay mạnh mẽ của hắt, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần liếc mắt một cái, là có thể nhìn thấy gân xanh trên cổ tay hắt.

Mái tóc đen dài dày dặn của Tiêu Thành Dục được buộc gọn ra sau đầu bằng dây buộc tóc vân gấm, vài sợi tóc đen rơi xuống bên má, ngược lại khiến hắt bớt đi vài phần sắc bén, thêm vài phần ung dung tự tại.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi đi đến trước ngự án, đợi hắt viết xong một

nét bút, cắt một cuốn tấu chương đi, mới dịu dàng mở miệng: "Bệ hạ, tần thiếp chưng một chén canh gà, đặc biệt mang đến cho người, người nghỉ ngơi một chút nhé? Nếm thử canh gà?"

Giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ êm dịu, trong giọng nói có sự quan tâm nồng đậm, tay Tiêu Thành Dục đang cầm bút son hơi khựng lại, sau đó liền ngẩng đầu lên.

Không biết vì sao, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy hôm nay hắc công tử có vẻ mệt mỏi. Trong mắt hắc công tử có chút tia máu, vừa nhìn đã biết đêm qua không ngủ ngon, ban ngày còn phải vất vả xử lý quốc sự, tất nhiên sẽ không có tinh thần.

Cứ tiếp tục như vậy, thân thể bằng sắt cũng sẽ bị hao mòn. Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ hơi thất vọng, nàng quay người nhận lấy hộp đựng thức ăn từ tay Thích Tiểu Thu, vòng qua ngự án đến bên cạnh Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, nghỉ ngơi một chút đi." Thẩm Kinh Trĩ vừa nói như vậy, cũng không quản Tiêu Thành Dục có đồng ý hay không, tự mình mở hộp đựng thức ăn ra, lấy bát sứ trắng nắp bí ngô ra.

Canh gà vẫn còn nóng, vừa lấy ra, liền có mùi thơm ngào ngạt bay ra.

Tiêu Thành Dục cũng không tức giận, hắc công tử đặt bút son lên ngự án, đang định mở miệng nói chuyện, lại không nhịn được ho một tiếng.

"Khụ khụ," Tiêu Thành Dục hoãn lại một lúc, sau đó mới cất giọng khàn khàn: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Thẩm Kinh Trĩ đứng rất gần hắc công tử, liếc mắt một cái đã nhìn thấy trên mặt hắc công tử có chút đỏ không rõ ràng lắm, ngoài ra môi hắc công tử cũng hơi trắng bệch, trông rất yếu ớt.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống chiếc ghế đầu thêu bên cạnh, nhíu mày

hỏi: "Bê hạ bị bệnh sao?"

Tiêu Thành Dục xua tay, hẩn bùng bát canh gà lên uống một ngụm, lúc này lông mày mới giãn ra. Canh gà bổ dưỡng, đúng là thích hợp cho người bệnh ăn.

Hẩn không trả lời, Thẩm Kinh Trĩ cũng không hỏi thêm, chỉ yên lặng đợi hẩn uống hết bát canh gà, trên trán cũng toát ra chút mồ hôi mỏng, Thẩm Kinh Trĩ mới lấy khăn ra nhẹ nhàng lau sạch cho hẩn.

"Bê hạ, nếu bị bệnh phải gọi thái y đến xem," giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ rất êm dịu, trong mắt đều là sự quan tâm, "người là thiên tử, không thể có sơ suất gì, quốc sự để lại một ngày cũng không sao, chẳng phải còn có các vị đại thần sao."

Tiêu Thành Dục khẽ cười hai tiếng, hẩn nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ kéo nàng đứng dậy, đi đến chiếc giường quý phi bên cửa sổ ngồi xuống.

Tiêu Thành Dục vừa ngồi xuống, lại ho thêm hai tiếng.

Niên Cửu Phúc vội vàng lấy sơn trà lộ đến, cho hẩn uống một ngụm làm dịu cổ họng, lúc này mới đỡ hơn một chút.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là đêm qua bị nhiễm lạnh, sáng nay thức dậy liền hơi choáng đầu, đã uống thuốc rồi."

Tiêu Thành Dục tuy nói như vậy, nhưng bàn tay nắm lấy tay nàng lại nóng đến đáng sợ.

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày, ánh mắt sắc bén nhìn Niên Cửu Phúc: "Niên đại bạn, các người hầu hạ bê hạ kiểu gì vậy?"

Vị Thẩm chiêu nghi này ngày thường luôn tươi cười xinh đẹp, đối xử với người khác rất khách khí, nhưng bây giờ tức giận lại đáng sợ

như vậy, khí thế trên người so với Hoàng Hậu nương nương năm đó chỉ hơn chứ không kém.

Hoàng Hậu nương nương là do nhiều năm làm mẫu nghi thiên hạ, chỉ là vì thân thể suy yếu, uy nghiêm thì có thừa nhưng lại không đủ sức răn đe, nhưng Chiêu Nghi trẻ tuổi chưa đến hai mươi trước mắt lại có sự sắc bén khiến người ta không dám coi thường.

Niên Cửu Phúc khựng lại, vội vàng tiến lên hành lễ: "Chiêu Nghi dạy dỗ rất phải, đều là do chúng thần hầu hạ không chu đáo, là lỗi của thần."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ trách mắng theo lệ một câu, sau khi trách mắng xong, ánh mắt liền dịu dàng trở lại: "Bệ hạ lo lắng quốc sự sẽ không chú ý đến những việc vặt vãnh này, chỉ có những người hầu hạ thân cận mới có thể chăm sóc đến mọi mặt."

"Nếu các người không cẩn thận, bệ hạ phải bảo dưỡng sức khỏe thế nào?" Giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ êm dịu, nhưng lời nói ra lại rất mạnh mẽ, "Bệ hạ bị bệnh, là lỗi của các người, nhưng bên cạnh người không thể thiếu người hầu hạ, Niên đại bạn nhiều năm đi theo bên cạnh bệ hạ, tất nhiên không thể rời xa, vẫn phải hầu hạ bệ hạ khỏe lại mới có thể chuộc lỗi."

Cây roi giơ cao rồi lại nhẹ nhàng hạ xuống, mắng cũng đã mắng, phạt cũng đã phạt, cuối cùng cũng chỉ là chuộc lỗi, ai cũng không thiệt thòi.

Niên Cửu Phúc vội vàng đáp: "Vâng, thần nhất định sẽ cẩn thận, xin Chiêu Nghi yên tâm."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục thấy nàng thật sự tức giận, không biết vì sao trong lòng dâng lên một sự ấm áp khó tả, tuy sắc mặt hắc hơi đỏ ửng, mắt cũng đỏ như ướt nước, nhưng khi nhìn người khác lại có thêm

vài phần dịu dàng và vô tội so với ngày thường.

Thẩm Kinh Trĩ bị hấn nhìn như vậy, ngược lại nuốt xuống lời định nói: "Bệ hạ, đã bị bệnh thì phải nghỉ ngơi cho khỏe, long thể của người liên quan đến quốc vận, sao có thể qua loa tùy hứng như vậy chứ."

Đây là lần đầu tiên có người nói hấn tùy hứng, Tiêu Thành Dục bỗng cảm thấy bệnh tật trên người cũng không đáng là gì, hấn lại ho một tiếng, mới mở miệng nói: "Thẩm chiêu nghi, trăm sắp bị nàng mắng đến nỗi không nói được gì rồi."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, uất ức cúi đầu nói: "Bệ hạ chê tần thiếp lo chuyện bao đồng sao?"

Tiêu Thành Dục thấy nàng tủi thân, chỉ đành nói: "Trăm nào có ý đó, chỉ là quốc sự bận rộn, trăm thật sự không thể nghỉ ngơi."

Là một Hoàng Đế, nếu Tiêu Thành Dục nói mình là người tốt nhất thì không ai dám nói mình tốt hơn, so với hấn, Lệ Minh Hạo quả thực không thể gọi là một Hoàng Đế bình thường. Hấn cả ngày chìm đắm trong đam mê nhân, chỉ biết sinh hài tử trong hậu cung, cho dù đến triều đình cũng chỉ là nổi giận, tịch thu gia sản, xử tử, hoặc đánh trượng răn dạy, Đại Hạ hiện tại còn chưa diệt vong, hoàn toàn là nhờ vào nền tảng mà các đời Hoàng Đế tích lũy.

Nhưng nghĩ đến vị tiên đế Đại Hạ trước đó, rồi lại nhìn vị Hoàng Đế hiện tại, chắc là nền tảng cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, giọng nói có chút buồn bã: "Bệ hạ, người còn nhớ Thái Hậu nương nương đã nói gì không?"

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhắc đến Thái Hậu, Tiêu Thành Dục lập tức mềm lòng: "Ừm, trăm đảm bảo hôm nay sẽ ngủ sớm, một đêm là có thể khỏe lại."

Thẩm Khinh Trĩ nhìn hần một cách nghiêm túc: "Bệ hạ định khi nào thì nghỉ ngơi?"

Tiêu Thành Dục lại ghen lời. Vốn dĩ hần đã hơi choáng váng đầu óc, người cứ lạnh toát, xử lý chính sự hoàn toàn dựa vào ý chí, hiện giờ có một bát canh gà nóng hổi vào bụng, thả lỏng người ra liền có chút lười biếng, Thẩm Khinh Trĩ kiên trì như vậy, hần có chút không đỡ nổi.

Bản thân không đỡ nổi, đương nhiên phải tìm người giúp đỡ.

Niên Cửu Phúc tiến lên một bước, nịnh nọt cười: "Tối nay thần nhất định sẽ nhắc nhở bệ hạ ngủ sớm, khoảng... khoảng..."

Hần trao đổi ánh mắt với Tiêu Thành Dục, rồi mới nói tiếp: "Khoảng đầu giờ Hợi sẽ mời bệ hạ nghỉ ngơi."

Sớm hơn hần một canh giờ so với lúc Tiêu Thành Dục thường ngủ muộn, nhưng Thẩm Khinh Trĩ vẫn không hài lòng lắm: "Bệ hạ, đã có thể đổi thành giờ Hợi, chi bằng giờ Tuất đi ngủ luôn đi, chỉ có ngủ đủ giấc thì thân thể mới khỏe mạnh được."

Tiêu Thành Dục nhìn thấy sự quan tâm trong mắt nàng, theo bản năng gật đầu: "Được."

Đợi đến khi hoàn hồn lại, đã thấy Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười: "Người tự mình đồng ý rồi đấy, không được nuốt lời."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, vậy mà cũng cong khóe môi: "Trẫm kim khẩu ngọc ngôn, sẽ không nuốt lời."

Chương 48: Đế phi tâm sự

Sự xuất hiện của Thẩm Kinh Trĩ ngược lại nhắc nhở Niên Cửu Phúc, dù sao cũng có Chiêu Nghi ở đây, Niên Cửu Phúc cũng không sợ Tiêu Thành Dục, bèn vội vàng nhắc: "Bệ hạ, đến giờ uống thuốc rồi ạ."

Tiêu Thành Dục không thừa nhận mình bị bệnh, hẳn cảm thấy mình vẫn khỏe, có thể thức đến nửa đêm canh ba cũng không nghỉ ngơi. Nhưng cả trên dưới Càn Nguyên cung đều rất lo lắng, những người như Niên Cửu Phúc không thể qua loa cho xong chuyện, nhất định là cẩn thận từng li từng tí.

Cho nên hôm nay thái y đến cẩn thận bắt mạch cho bệ hạ, kê đơn thuốc theo mạch tượng, thậm chí còn lén dặn dò Niên Cửu Phúc nhất định phải hầu hạ Tiêu Thành Dục uống thuốc.

Tuy Tiêu Thành Dục không hề giấu bệnh sợ thầy, nhưng cũng không hứng thú lắm, sáng sớm uống một bát liền không muốn uống nữa, đợi đến lúc này bát đầu tiên cũng chưa uống.

Cả ngày hôm nay Niên Cửu Phúc lo lắng đến mức miệng đắng ngắt, nhưng không dám khuyên trực tiếp, bây giờ ngược lại ngoài ý muốn đợi được Thẩm chiêu nghi đến, cho nên vội vàng tiến lên lái nhai vài câu.

Hắn đúng là rất biết nắm bắt thời cơ.

Niên Cửu Phúc vừa nhắc nhở, Tiêu Thành Dục không thể không nể mặt Thẩm Kinh Trĩ, cũng không trực tiếp từ chối, chỉ có thể nhàn nhạt liếc nhìn Niên Cửu Phúc một cái, cuối cùng vẫn để hắn bưng thuốc lên.

Đội uống xong thuốc, Thẩm Kinh Trĩ cũng đã bóc xong quả quýt, bẻ một múi đưa đến bên môi Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, ăn cho ngọt miệng."

Tiêu Thành Dục ăn múi quýt vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt lan tỏa, hần khế giãn lông mày, lúc này mới cảm thấy trong miệng không còn đắng nữa.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười cùng hần ăn một quả quýt: "Bệ hạ, đồ đan mây đã hứa với người trước đó đã làm xong rồi, tần thiếp mang đến cho người xem."

Nàng vừa mở miệng, Thích Tiểu Thu đã lui xuống, lấy hộp gấm đem đến.

Thẩm Kinh Trĩ để nàng ấy đặt hộp gấm lên bàn vuông, tự mình mở nắp hộp ra, mỉm cười nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, xem có thích không?"

Thẩm Kinh Trĩ tổng cộng làm ba món, ống đựng bút Tiêu Thành Dục đã nhìn thấy rồi, hộp đựng mực được làm thành hình tròn, dưới đáy có hoa văn nút thắt màu hồng, trông rất tinh xảo.

Một cái hộp đựng bút khác hình chữ nhật dài, bên trên cũng là hoa văn nút thắt nhưng hoa văn rất nhỏ, nối liền thành một chuỗi trên nắp hộp. Tuy không phải là đồ cổ quý giá, nhưng Thẩm Kinh Trĩ có mắt nhìn, tay cũng rất khéo léo, ba món đồ đan mây đặt cùng nhau tinh xảo lại đẹp mắt, không hề có vẻ tầm thường.

Hơn nữa, đây cũng là do Thẩm Kinh Trĩ ngày đêm tự tay làm cho hần, càng thêm quý giá. Tô Dao Hoa từ nhỏ đã dạy hần, phải biết cảm tạ lòng tốt của người khác, cảm tạ tâm huyết mà người khác bỏ ra cho mình, không thể vì bản thân là thiên tử mà cho rằng tất cả những điều này là lẽ đương nhiên.

Trên đời này không có gì là lẽ đương nhiên, chỉ có bỏ tâm huyết hay không.

Tiêu Thành Dục lấy từng món ra cầm trên tay xem xét kỹ lưỡng, đợi xem xong cả ba món, hắn mới nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

Trên khuôn mặt tuấn tú mang theo vẻ bệnh tật của hắn, lúc này lại có nụ cười như ánh sao.

Hắn nhìn Thẩm Kinh Trĩ, tuy giọng nói vẫn khàn khàn nhưng lại có sự vui mừng rõ ràng: "Làm rất tốt, trẫm rất thích."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, bên má có lúm đồng tiền ẩn hiện: "Người thích là tốt rồi, tần thiếp mấy ngày nay cũng không uống công."

Thẩm Kinh Trĩ rất biết cách làm nũng, nàng đưa bàn tay trắng nõn ra trước mặt Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ xem, tay tần thiếp đều nổi chai rồi."

Tiêu Thành Dục đưa tay ra nắm chặt lấy tay nàng.

Thẩm Kinh Trĩ quen làm việc, Tiêu Thành Dục quen cầm trường kiếm và bút son, tay của hai người đều không mềm mại. Chỉ là một người hơi lạnh, một người nóng hổi, như âm dương quần quýt lấy nhau.

Thẩm Kinh Trĩ cảm nhận được độ nóng trong lòng bàn tay Tiêu Thành Dục, nụ cười trên mặt giảm bớt vài phần: "Bệ hạ, hay là nghỉ ngơi một chút đi, được không?"

Vừa rồi Thẩm chiêu nghi rất cứng rắn, lúc này lại dùng kế sách mềm mỏng, Tiêu Thành Dục ngày thường luôn độc đoán, vậy mà lại có chút động lòng.

Từ xưa đến nay không có ai dám trách mắng bậc cửu ngũ chí tôn, cũng không cần để bệ hạ cúi đầu nghe lời ai. Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng dỗ dành như vậy, Tiêu Thành Dục bỗng nhiên cảm thấy buồn

ngủ mệt mỏi ập đến, hần thậm chí cảm thấy mắt cũng không mở ra được, liền muốn gục xuống ngủ.

Thẩm Kinh Trĩ thật sự không ngờ một câu nói của mình vậy mà lại hiệu quả như vậy, nàng vội vàng đứng dậy, cùng Niên Cửu Phúc đỡ Tiêu Thành Dục nằm xuống giường quý phi, Niên Cửu Phúc nới lỏng cổ áo cho Tiêu Thành Dục, rồi đi cởi giày cho hần.

Trong chốc lát, Tiêu Thành Dục đã ngủ thiếp đi.

Đợi đắp chăn gấm cho hần xong, Thẩm Kinh Trĩ mới cùng mọi người lui xuống.

Niên Cửu Phúc để Tiểu Đa Tử ở lại trông coi, tự mình đi cùng Thẩm Kinh Trĩ đến nhả thất, hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống.

"Chiêu Nghi, may nhờ người đến, nếu không bệ hạ sẽ không chịu uống thuốc đâu."

Thuốc trị cảm lạnh đau đầu đều có tác dụng an thần, uống vào là buồn ngủ, Tiêu Thành Dục không chịu uống không phải vì sợ đắng, mà là vì uống vào sẽ làm chậm trễ chính sự. Nhưng bị Thẩm Kinh Trĩ nhìn chăm chăm uống thuốc, hần cũng tưởng rằng sẽ không buồn ngủ, không ngờ thuốc vừa vào bụng lập tức ngủ thiếp đi.

Là do quá mệt mỏi.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày nhìn Niên Cửu Phúc: "Niên đại bạn, lời này vốn không phải là ta có thể nói, nhưng Thái Hậu nương nương không có ở trong cung, bệ hạ không có ai quản, người luôn coi trọng quốc sự, những chuyện khác đều không để tâm, đối với thân thể của mình cũng không quan tâm."

Niên Cửu Phúc cũng cau mày, thở dài theo: "Ai nói không phải chứ, nhưng tính tình của bệ hạ thế nào, người còn không biết sao? Trong

cung này ngoại trừ Thái Hậu nương nương thì cũng chỉ có lời của người mà bệ hạ mới chịu nghe, lời của chúng thần, bệ hạ chưa bao giờ nghe."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không cho rằng mình có bao nhiêu mặt mũi, cũng không cảm thấy mình quan trọng như vậy trong lòng Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục nghe lời nàng là vì nàng luôn nghĩ giống hần.

Hai người mục tiêu nhất trí, phương hướng nhất trí, nên có chút đồng lòng.

Hôm nay chẳng phải Thẩm Kinh Trĩ cũng vừa đấm vừa xoa mới khiến Tiêu Thành Dục uống thuốc, có thể ngủ một lát sao.

Thẩm Kinh Trĩ và Niên Cửu Phúc nhìn nhau, hai người đều thở dài: "Chỉ có thể khuyên nhủ thôi."

Thẩm Kinh Trĩ vênh tai lên, nghe thấy tiếng thở đều đều trong thư phòng, bèn nói với Niên Cửu Phúc: "Niên đại bạn, bệ hạ đã ngủ rồi, ta về cung đây."

Sao có thể được chứ!

Mất công Thẩm Chiêu Nghi hôm nay tình cờ đến, nếu nàng đi rồi, cả cung bọn họ cũng không khuyên được bệ hạ. Trong mắt Niên Cửu Phúc lóe lên tia sáng, hần lập tức cau mày nói: "Chiêu Nghi, người không thể đi được, lát nữa buổi tối còn một lần thuốc nữa, nếu người đi rồi, bệ hạ nhất định sẽ không chịu uống thuốc."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Sao Thẩm Kinh Trĩ lại cảm thấy mình bị Niên Cửu Phúc đeo bám vậy.

Nhưng nhìn thấy vẻ cầu khẩn trong mắt Niên Cửu Phúc, lại nghĩ đến

tính tình ngang bướng của Tiêu Thành Dục, Thẩm Kinh Trĩ vẫn thờ dài đồng ý.

Bệnh của Tiêu Thành Dục phải nhanh chóng khỏi, nếu không khỏi, sẽ làm lỡ chuyện nàng đến Đông An vi trường cưới ngựa.

Vậy thì thiệt thòi lớn rồi!

Thẩm Kinh Trĩ ở lại khiến Niên Cửu Phúc thở phào nhẹ nhõm, hăn vội vàng bảo tiểu thái giám lấy sách đến, lại dâng trà bánh cho nàng, lúc này mới lui xuống.

Thẩm Kinh Trĩ tùy tiện chọn một quyển sử ký, vậy mà đọc đến say mê, đọc liền một canh giờ mới thôi.

Đến trước bữa tối, không cần người gọi, Tiêu Thành Dục đã tự mình tỉnh lại.

Trong thư phòng chỉ có Tiểu Đa Tử, hăn vừa nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy đến hầu hạ: "Bệ hạ muốn dậy rồi ạ?"

Tiêu Thành Dục ngủ một giấc thật ngon, toát cả mồ hôi, người cũng đỡ lạnh hơn, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Dậy thôi, trẫm muốn thay y phục."

Tiểu Đa Tử vội vàng đáp một tiếng, bảo tiểu thái giám khác lấy y phục đến, sau đó quỳ xuống hầu hạ hăn đi giày.

"Bệ hạ, Chiêu Nghi vẫn còn ở đây, buổi tối có cần bảo ngự trà thiện phòng làm chút đồ ăn mà Chiêu Nghi thích không ạ?"

Tiêu Thành Dục vừa mới tỉnh ngủ, tính tình không tốt lắm, nhưng nghe nói Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn ở đây, lòng mảy mẩy không tự chủ được mà giãn ra.

Bản thân hắn cũng không biết lúc này mình trông như thế nào, chỉ nói: "Thẩm chiêu nghi thích ăn cua om cam, nhớ bảo ngự trà thiện phòng làm, không cần chuẩn bị đồ ăn của trẫm."

Tiểu Đa Tử vui mừng khôn xiết: "Vâng ạ."

Đợi Tiêu Thành Dục thay y phục rửa mặt xong, tinh thần cũng tỉnh táo hơn, hắn sai bước ra khỏi thư phòng, vòng qua bình phong, ngẩng đầu đã nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi dưới ánh sáng, yên lặng đọc sách.

Ánh hoàng hôn chiếu xiên vào phòng, xuyên qua cửa sổ lưu ly trong suốt, chiếu sáng khuôn mặt dịu dàng thanh tú của Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng đang yên lặng đọc sách trong tay, vì quá chăm chú nên không nghe thấy tiếng bước chân của Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục cũng không quấy rầy nàng, chỉ nhẹ nhàng đi đến bên giường La Hán, chậm rãi ngồi xuống.

Đợi hắn ngồi xuống, Thẩm Kinh Trĩ mới nghe thấy động tĩnh, đưa mắt nhìn sang.

"Bệ hạ?" Lúc này ánh hoàng hôn cũng được thu vào trong mắt nàng, "Người đỡ hơn chưa ạ?"

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Đỡ hơn rồi."

Trên mặt hắn không còn vẻ ửng đỏ bệnh tật như buổi chiều, chỉ hơi trắng bệch, giữa hai hàng lông mày cũng bớt đi vài phần bức bối, thêm vài phần bình thản.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay ra nhẹ nhàng áp lên trán hắn.

Tay nàng mát lạnh, không mềm mại nhưng lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu, Tiêu Thành Dục theo bản năng nhắm mắt lại, sau đó

nắm lấy tay nàng.

"Trẫm thật sự đỡ hơn nhiều rồi," hắc cười nói, "Sao Chiêu Nghi cứ không tin trẫm vậy."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhượng đôi mắt hoa đào, trong mắt tràn đầy ý cười dịu dàng: "Người tự mình nghĩ xem, làm thế nào để tần thiếp tin tưởng?"

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nói một câu, cũng không nhắc lại chủ đề này nữa: "Lúc này cũng đã đến giờ cơm tối, tần thiếp mặt dày muốn ăn ké bữa tối ở chỗ người."

Tiêu Thành Dục không buông tay nàng ra, chỉ cười đáp một tiếng "được".

"Nàng muốn ăn gì thì cứ dặn dò Niên Cửu Phúc, hắc biết cách sắp xếp."

Thẩm Kinh Trĩ được lời đồng ý, gọi Niên Cửu Phúc đến, vừa mở miệng đã gọi món cua om cam, nói xong món này lại gọi thêm gân nai hầm và thịt dê nướng, cuối cùng cảm thấy hai món này hơi nặng miệng, bèn gọi thêm canh thịt bò rau câu.

"Trước tiên cứ chuẩn bị những món này đi, lúc này còn kịp không?"

Niên Cửu Phúc đáp: "Chiêu Nghi yên tâm, ngự trà thiện phòng vừa thấy người đến đã chuẩn bị rồi, ngoại trừ gân nai hầm còn chưa làm, những món khác đều là món người thích ăn, nhất định phải chuẩn bị."

Thẩm Kinh Trĩ cười rất vui vẻ, nói với Tiêu Thành Dục: "Nếu nói thái giám trong cung ai là người đứng đầu, vẫn phải là Niên đại bạn, có Niên đại bạn ở đây, mọi người đều bớt lo lắng một nửa."

Đây đúng là sự thật, năm đó chính vì Niên Cửu Phúc là người cần

thận hiểu chuyện, lại trung thành với Tiêu Thành Dục, nếu không hẳn còn trẻ như vậy, Thái Hậu cũng sẽ không để hẳn làm tổng quản thái giám bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Tuy bây giờ có chút phát tướng, trông càng thêm khôn khéo từng trải, nhưng Niên Cửu Phúc năm nay cũng mới hai bốn hai lăm tuổi, vẫn là người trẻ tuổi.

Vừa rồi ở trong Ngự Thư Phòng, Thẩm Kinh Trĩ trách mắng Niên Cửu Phúc một trận, lúc này lại vừa đấm vừa xoa, hết lời khen ngợi hẳn, thật sự là đủ mọi trò. Niên Cửu Phúc nào dám đắc tội nữ nhân mà ngay cả Thái Hậu cũng nói là thông minh này, mỉm cười rồi hành lễ lui xuống.

Tiêu Thành Dục thấy nàng nghe nói buổi tối có món ăn ngon, giống như đứa trẻ được quà, cười đến nỗi mắt cũng cong lên.

"Vui vậy sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cười tủm tỉm nhìn hẳn, vui vẻ nói: "Thấy sắc mặt bộ hạ tốt lên, tần thiếp đương nhiên là vui mừng rồi."

Tiêu Thành Dục cũng cười. Giấc này ngủ say, cả người hẳn thoải mái hơn, tâm trạng tự nhiên cũng tốt lên.

"Xem ra vẫn là uy lực của cua om cam lớn hơn." Tiêu Thành Dục cười nói.

Thẩm Kinh Trĩ tiến đến gần, hôn lên má hẳn một cái: "Không, uy lực của bộ hạ mới lớn hơn."

Ngự trù của ngự trà thiện phòng quả nhiên là cái gì cũng biết làm, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục vừa mới ngồi xuống trong phòng ăn, một ngự trù hầu thiện đã đẩy bàn ăn vào trong.

Hắn trước tiên hành lễ, sau đó mới nói: "Hồi bộ hạ, Chiêu Nghi, đây là món ăn mới do Chu ngự trù của ngự trà thiện phòng làm ra, tên là vịt quay treo lò, dựa theo cách làm vịt của Phù Tô ở Nam Châu, giống vịt khác nhau, lửa khác nhau, đổi thành hương vị ở kinh thành cũng khác."

"Vịt quay treo lò phải quay vịt đến khi có một lớp da giòn, thịt bên trong phải tươi mềm, ngoài giòn trong mềm, cháy cạnh mà không ngấy, sau khi thái thành từng miếng, ăn kèm với tương ngọt, hành lá và bánh tráng mỏng, chính là một món ăn mới. Bộ hạ, Chiêu Nghi, tiểu nhân có thể bắt đầu thái vịt rồi ạ?"

Ngự trù này tuổi còn trẻ, giọng nói trong trẻo vang dội, lúc giới thiệu món ăn từng tiếng đều rõ ràng, cho dù chưa nhìn thấy con vịt quay đẹp mắt nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng sẽ nảy sinh ý muốn nếm thử.

Cũng không cần Tiêu Thành Dục dặn dò, Niên Cửu Phúc đã mở miệng: "Bắt đầu đi."

Liền thấy ngự trù kia cầm một con dao dài nhỏ hẹp, nhẹ nhàng rạch một đường trên lưng con vịt quay bóng loáng như hồ phách, một đường cắt thẳng tắp xuất hiện trước mặt mọi người.

Cùng với đó là mùi thơm ngào ngạt của vịt quay.

Thẩm Kinh Trĩ hít hít mũi, thầm gật đầu: Con vịt quay này làm thật ngon.

Nhìn ngự trù thái vịt cứ như đang xem xiếc, trong nháy mắt đã thái toàn bộ thịt vịt lẫn da vịt thành từng miếng mỏng, xếp thành một bông hoa nở rộ trong đĩa sứ trắng hình hoa loa kèn.

Xương vịt còn lại cũng không bỏ đi, ngự trù dặn dò thái giám hầu thiện bưng món ăn lên, rồi mời Niên Cửu Phúc và Thích Tiểu Thu cuốn thịt vịt cho hai vị quý nhân, lúc này mới nói: "Thịt vịt còn lại

cũng không lãng phí, lát nữa Chu ngự trù sẽ nấu canh rau thịt vịt, nấu xong tiểu nhân sẽ lại dâng lên."

Vừa nói như vậy, hắc vừa đưa dao cho tiểu thái giám bên cạnh, rồi cùng tiểu thái giám lui xuống.

Đợi người đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ nóng lòng nhìn Tiêu Thành Dục. Tuy nàng không nói gì, nhưng ý tứ trong mắt lại rất rõ ràng: Bệ hạ mau dùng bữa đi, người ăn rồi tần thiếp mới được ăn.

Tiêu Thành Dục gấp cuốn thịt vịt đã được cuốn sẵn, trực tiếp cho cả cuốn vào miệng, sau đó chậm rãi nhai.

Thẩm Kinh Trĩ cứ nhìn chăm chăm, dường như rất muốn nghe hắc nhận xét, nàng lại quên mất mình cũng có thể nếm thử.

Cuốn thịt vịt Niên Cửu Phúc cuốn không to không nhỏ, vừa vặn một ngụm, Tiêu Thành Dục nhai hai ba miếng đã nhai xong.

Đợi hắc ăn xong, trên mặt vẫn không vui không buồn, không nhìn ra là ngon hay không ngon.

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được hỏi: "Bệ hạ thấy thế nào?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng: "Cũng được."

Đối với hoàng đế bệ hạ mà nói, cũng được đã có thể ban thưởng rồi.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới cầm đĩa lên, cho cuốn thịt vịt vào miệng. Vừa vào miệng, một mùi thơm nồng đậm của thịt vịt tràn ngập khoang miệng, lớp bánh tráng mỏng bên ngoài mỏng như cánh ve sầu, có mùi thơm của lúa mì, khi cắn vỡ lớp bánh, vị ngọt tươi của thịt vịt bên trong trở nên đậm đà.

Nếu ăn thịt vịt không, sẽ hơi ngấy. Nhưng hiện tại bên ngoài thịt vịt

được bọc một lớp tương ngọt, lại có thêm dưa chuột thanh mát, ăn vào thật sự là ngọt mà không ngấy, béo ngậy mà thơm ngon.

Đặc biệt là lớp da vịt giòn tan béo ngậy, mùi thơm của mỡ vịt rất đặc biệt, lại còn nóng hổi, khiến người ta ăn mãi không quên.

Thẩm Kinh Trĩ nếm món ngon chưa bao giờ ăn ngẫu nhiên, nàng từ tốn thưởng thức xong cuốn thịt vịt này, bản thân cũng không phát hiện ra lúc này nàng đang cười tít mắt, vui vẻ vô cùng.

Chỉ có mỹ thực mới có thể xua tan mọi ưu phiền.

Thẩm Kinh Trĩ ăn xong một cuốn, lại bảo Thích Tiểu Thu cuốn thêm cho mình hai cuốn nữa, ăn rất ngon miệng. Chỉ trong chốc lát, Thẩm Kinh Trĩ đã ăn hết năm cuốn thịt vịt, cuối cùng cũng dừng đĩa.

Tiêu Thành Dục thấy nàng thích như vậy, liền hỏi: "Thích món này sao?"

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Ngự trù ở chỗ bệ hạ quả nhiên là tài giỏi, món này thật sự rất ngon, hơn nữa lại là món ăn mới do ngự trù tự mình nghiên cứu, càng cảm thấy tuyệt diệu hơn."

Tiêu Thành Dục cảm lạnh chưa khỏi hẳn, không nên ăn nhiều dầu mỡ, cũng không nên ăn thịt cá, hẳn chỉ nếm thử hai cuốn là dừng lại, chuyển sang ăn cháo trứng bắc thảo thịt nạc.

Hắn xưa nay không thích ăn cháo, khi không thể ăn những thứ khác thì mới miễn cưỡng ăn hai muống, hiện tại thấy Thẩm Kinh Trĩ ăn ngon miệng, hẳn cũng cảm thấy bụng hơi đói, trong lúc lơ đãng một bát cháo đã hết sạch.

Cháo nóng hổi theo thực quản trôi xuống dạ dày, khiến toàn thân Tiêu Thành Dục ấm lên, cảm giác run rẩy lạnh lẽo cũng dần dần tan biến, gừng trong cháo đã kích thích nhiệt độ cơ thể vốn có của Tiêu Thành Dục.

Hắn đột nhiên cũng có chút thèm ăn.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hắn ăn xong cháo, mới hỏi Niên Cửu Phúc: "Bệ hạ còn có thể ăn gì nữa không?"

Niên Cửu Phúc đáp: "Buổi chiều Chiêu Nghi đã mang canh gà đến rồi, buổi tối ngự trà thiện phòng không chuẩn bị gì khác, nhưng có chuẩn bị canh đậu phụ cho bệ hạ, nước cốt được hầm từ nhiều nguyên liệu, bệ hạ cũng có thể dùng."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, tự mình bưng bát canh đậu phụ đặt trước mặt Tiêu Thành Dục.

Canh đậu phụ được hầm bằng nhiều loại nước dùng, bên trong có đậu phụ thái sợi, nấm hương thái sợi, măng đông thái sợi, giăm bông thái sợi, kỹ thuật dùng dao của ngự trù quả thực rất tốt, mấy thứ đều được thái mỏng như sợi tóc, giống như bông cúc nở rộ, lặn lẽ nổi lênh bênh trong nước dùng.

Món này rất thanh đạm, nhưng cũng rất mềm mại, rất thích hợp với Tiêu Thành Dục đang bị đắng miệng.

Bát canh là do Chiêu Nghi đích thân bưng đến, Tiêu Thành Dục cũng sẽ không làm mất mặt mũi Thẩm Kinh Trĩ, vì vậy vẫn cầm thìa sứ lên, từ tốn ăn.

Thẩm Kinh Trĩ cũng lấy một bát, ăn vài miếng.

Vì nguyên liệu đều được cắt rất nhỏ, khi ăn bằng thìa sứ sẽ kèm theo nước dùng đậm đà, hương vị thuần túy của nguyên liệu hòa quyện với nước dùng trong miệng, tuyệt vời không gì sánh bằng.

Thẩm Kinh Trĩ cũng rất thích món này: "Món này cũng rất ngon."

Tiêu Thành Dục hào phóng phát tay lên: "Thưởng."

Niên Cửu Phúc đáp một tiếng, nhanh chóng liếc nhìn chiếc thẻ trên hộp đựng thức ăn, sau đó lớn tiếng hô: "Thượng Chu Lương, ngự trù ở ngự trà thiện phòng, mười lượng bạc."

Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng hô của thái giám hầu thiện: "Tạ ơn bệ hạ ban thưởng."

Một thưởng một tạ ơn này, càng khiến bữa ăn thêm phần thú vị.

Tuy Tiêu Thành Dục bị bệnh, không có khẩu vị, nhưng dù sao cũng là nam nhân trẻ tuổi, bình thường có thể ăn nhiều hơn Thẩm Kinh Trĩ hai bát cơm, hôm nay cho dù có kiềm chế một chút, thức ăn còn là đồ thanh đạm, nhưng cuối cùng vẫn ăn thêm một bát cháo kê táo đỏ, còn buông đĩa sau Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Bệ hạ, hôm nay chúng ta đừng ra ngoài sân nữa, chi bằng đi dạo trong nhĩ thất cho tiêu cơm?"

Tiêu Thành Dục không tỏ ý kiến, liền bị Thẩm Kinh Trĩ dụ dàng kéo tay, cùng nàng sóng vai đi đến nhĩ thất. Trong Càn Nguyên cung có một cái ao nhỏ, cũng chỉ lớn bằng Thư Âm Trai, bên trong nuôi rất nhiều cá chép đỏ, lúc trời đẹp ra xem cá chép, thật sự là sóng nước lấp lánh vô cùng đẹp.

Bên cạnh ao cá chép là nhĩ thất của Đông Tráo điện, từ cửa sổ của Đông Tráo điện có thể nhìn thấy ao cá chép bên ngoài.

Hai người đi dạo trong đó một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới nói: "ngự trà thiện phòng của bệ hạ thật sự rất tốt, các ngự trù đều có tay nghề tuyệt diệu, không chỉ vậy, họ còn thích sáng tạo, luôn có thể làm ra những món ăn mới lạ ngon miệng."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn hắc cười, ánh mắt long lanh, đuôi mắt lộ ra ba phần làm nũng, hai phần quyến rũ: "Chẳng trách bệ hạ

phong độ như vậy, chắc chắn là ăn uống tốt hơn tần thiếp rồi."

Vẻ làm nũng này, khiến Tiêu Thành Dục luôn bình tĩnh tự nhiên cũng không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

"Hửm?" Hắc thân nhiên đáp lại một tiếng.

Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng lầu bầu, cả người như không xương cốt, mềm mại dựa vào cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, tần thiếp tham ăn lắm, trước kia ở nhà chưa từng được ăn món ngon gì, vào cung rồi mới cảm thấy như bước vào tiên cảnh vậy. Ngự trà của ngự trà thiện phòng còn chu đáo hơn cả Ngự Thiện Phòng, tần thiếp dùng một bữa tối rồi, sau này vẫn còn muốn dùng nữa."

Ngự trà thiện phòng chỉ hầu hạ một mình Tiêu Thành Dục, Ngự Thiện Phòng hầu hạ cả cung, sao có thể giống nhau được?

Tiêu Thành Dục lúc này mới hiểu được ý ngoài lời của nàng, khen hắc anh tuần đều là giả, nhớ nhung ngự trà thiện phòng mới là thật.

Thẩm Kinh Trĩ là Chiêu Nghi, hiện tại mới chỉ là phi tần bậc trung, ngay cả những vị tần nương nương kia, trong cung cũng không được mở phòng bếp nhỏ. Chỉ có Hoàng Hậu, Quý phi và Tứ phi mới được mở phòng bếp nhỏ trong tam cung của họ.

Thẩm Kinh Trĩ đã sớm nói với hắc, nàng muốn vinh hoa phú quý, muốn ăn sung mặc sướng, muốn làm người trên người, hiện tại nàng chỉ muốn ngự trà thiện phòng, có gì to tát đâu.

Hơn nữa, Tiêu Thành Dục còn cảm thấy Thẩm Kinh Trĩ làm nũng như vậy lại có một vẻ phong tình khác, rất thú vị.

Nghĩ đến đây, tâm trạng hoàng đế bệ hạ rất tốt, ánh mắt lóe lên nhưng lại không lập tức mềm lòng đồng ý: "VẬY sau này nếu ái phi rảnh rồi cũng có thể đến Càn Nguyên cung dùng bữa tối, nhưng nếu

ái phi đến thỉnh an trẫm, không thể đến tay không được."

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt hai người giao nhau, ánh hoàng hôn chiếu vào mắt cùng lông mày của họ, cá chép găm ở đằng xa bơi lội tung tăng, tạo ra tiếng nước nho nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ cong khóe môi, nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Thành Dục, một lát sau mới nói: "Tần thiếp biết mà, bệ hạ là tốt nhất."

Nàng nhìn ra được, hắn đang nói đùa với nàng.

Tiêu Thành Dục cũng nhàn nhạt cười. Khuôn mặt tuần tú lạnh lùng như băng giá của hắn dường như được sưởi ấm bởi ánh hoàng hôn, chỉ còn lại nụ cười ấm áp.

"Ừm, trẫm đang đùa nàng đấy."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng đánh hắn một cái, sau đó lại khoác tay hắn, cùng nhau tản bộ trong sảnh.

Tiêu Thành Dục: "Mấy ngày gần đây Trương gia và Tưởng gia ầm ĩ rất dữ dội ở triều đình, có chút căng thẳng, nàng tìm một ngày đến thăm Trang tần."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Vâng."

Tiêu Thành Dục dừng một chút, lại nói: "Đến thăm Thục thái phi và Hiền thái phi, còn có Nhu Giai nữa, bệnh của muội ấy tuy đã khỏi, nhưng cũng không thể cứ ở trong cung thái phi không làm gì, nàng nói với Hiền thái phi, bây giờ cả lão đại và lão tam đều đang đi học, Nhu Giai cũng phải đến thư phòng."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Tần thiếp biết rồi, nếu Hiền thái phi không muốn thì sao?"

"Bà ta sẽ không không muốn, chỉ là thiếu một câu nói của trẫm, ngay cả cô nương đến học cùng Hà gia cũng đã tìm xong rồi, chỉ chờ Nhu Giai khỏi bệnh thôi."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức hiểu ra, đây là muốn đưa cô nương Hà gia vào cung cùng học, tiện thể làm quen với hai vị quận vương, Hà gia dòng dõi cao quý, gả cho quận vương làm vương phi là thích hợp nhất.

"Vâng, vậy tần thiếp sẽ nói chuyện rõ ràng với Thái Phi nương nương."

Nói đến đây, Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt cười, đôi môi đỏ mọng như lửa thiêu đốt trong mắt Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, tần thiếp giúp người làm nhiều việc như vậy, người cũng không thể để tay không được."

Tiêu Thành Dục hỏi nàng: "Vậy Thẩm chiêu nghi muốn gì?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ kỹ càng, nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Thành Dục: "Đợi người khỏe lại, thì dành chút thời gian đến Cảnh Ngọc cung một chuyến, tần thiếp làm cho người..."

Tiêu Thành Dục cúi đầu xuống, đôi lông mày anh tuấn gần như chạm vào mặt Thẩm Kinh Trĩ: "Cái gì?"

Thẩm Kinh Trĩ sóng mắt lưu chuyển nhìn hắn, trên mặt đều là vẻ phong tình, nàng nhón chân lên, thổi khí như lan bên tai Tiêu Thành Dục, thật là yêu kiều diễm lệ.

Đợi nàng nói xong, ánh mắt Tiêu Thành Dục ngưng tụ, nắm chặt eo nàng: Nàng nói đấy nhé."

Tiêu Thành Dục cúi đầu, hôn lên má nàng. Tay hắn rất nóng, cánh tay rất mạnh mẽ, nhưng nụ hôn rơi xuống lại nhẹ như lông hồng.

"Nàng đừng có mà hối hận." Hắc khế nói.

Hoàng đế bệ hạ hơi cảm lạnh, Chiêu Nghi đương nhiên không thể ở lại thị tẩm.

Sau khi dùng xong bữa tối, hai người lại trò chuyện một lúc, Thẩm Kinh Trĩ bèn cáo lui.

Đợi đến khi trở về Cảnh Ngọc cung, Thẩm Kinh Trĩ đang chuẩn bị đi ngủ sớm, Tiền Tam Hỉ ử rữ đi đến: "Chủ tử..."

Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn hắc một cái, ngồi xuống giường La Hán trong nhĩ thất, hỏi: "Chuyện gì?"

Tiền Tam Hỉ liền nở nụ cười nịnh nọt: "Chủ tử trước đó dặn dò tiểu nhân đi dò la chuyện nhà của Trang tần nương nương, tiểu nhân đã cố gắng rồi, nhưng... nhưng tin tức này không dễ dò la lắm."

Hắc cười gượng gạo: "Chủ tử cũng biết, người trong cung miệng đều kín như bưng, đặc biệt là người của Càn Nguyên cung và Thượng Cung Cục cứng nhắc nhất, nếu không có chút cơ duyên, thì không ai chịu nói gì với tiểu nhân đâu."

Những chuyện quanh co trong cung, phi tần mới vào cung có thể không hiểu, nhưng Thẩm Kinh Trĩ đã ở trong cung gần năm năm, sao có thể không biết chứ?

Muốn làm việc trong cung, một là dựa vào địa vị, dựa vào quý nhân mình đi theo có được sủng ái hay không; hai là dựa vào tiền bạc.

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ.

Thẩm Kinh Trĩ buồn cười nhìn Tiền Tam Hỉ đang lo lắng, bật cười thành tiếng: "Người còn sợ ta như vậy sao, ta đâu phải những vị

nương nương nhà cao cửa rộng ở Đông lục cung kia, sao có thể không biết những chuyện này chứ."

Tiền Tam Hỉ cười hì hì, mặt mày giãn ra, không còn vẻ rụt rè như vừa rồi nữa: "Đây không phải là tiểu nhân cảm thấy chuyện này không làm tốt, tự vả mặt mình, để chủ tử biết tiểu nhân không có bản lĩnh thì sao được."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Thích Tiểu Thu bên cạnh, rồi quay lại nói với Tiền Tam Hỉ: "Sau này người muốn dùng tiền thì nói với Tiểu Thu tỷ tỷ của người, Tiểu Thu biết có nên dùng hay không."

Thái giám trong cung không vì quyền thì cũng vì tiền, bọn họ cả đời cô độc, không thể không tử, nhà cũng không về được, sao có thể không kiếm chút tiền chứ.

Cung nhân trong Cảnh Ngọc cung chỉ cần trung thành, có chuyện gì nói thẳng, những chuyện khác đều dễ nói.

Tiền Tam Hỉ cầm tiền ra ngoài làm việc, bản thân hẳn không giữ lại một nửa đã là tốt lắm rồi, nhưng chuyện này thì có là gì đâu?

Tiền Tam Hỉ thấy Thẩm Kinh Trĩ hào phóng, trong lòng cũng yên tâm, bèn hành lễ: "Chủ tử yên tâm, tiểu nhân đã tìm được đường rồi, Thượng Cung Cục có một lão công công xin nghỉ hưu từ Kính Sự Phòng, ông ta biết rất nhiều chuyện trong cung, chỉ là miệng hơi tham, thích uống rượu, tiểu nhân đến Ngự Thiện Phòng mua chút rượu ngon để lấy lòng ông ta, ngày mai sẽ có tin tức."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cổ vũ thêm một câu: "Tiền công công, người là đại tổng quản của Cảnh Ngọc cung chúng ta, trong cung này ngoài Tiểu Thu ra thì chính là người, người ra ngoài đại diện cho thể diện của Cảnh Ngọc cung, sau này sẽ có lúc người ngẩng cao đầu."

"Người không thể làm mất mặt Cảnh Ngọc cung, cũng không thể

quá kiêu ngạo, người là người thông minh, trong lòng nhất định hiểu rõ, ta chỉ nói với người một lần này thôi."

Tiền Tam Hỉ nghiêm mặt, lập tức quỳ xuống dập đầu ba cái với Thảm Khinh Trĩ: "Chủ tử yên tâm, tiểu nhân đều hiểu, nhất định sẽ không làm người mất mặt."

Thảm Khinh Trĩ gật đầu, để hần lui xuống nghỉ ngơi.

Thích Tiểu Thu xoa bóp vai cho Thảm Khinh Trĩ, xoa được một lúc Thảm Khinh Trĩ không để nàng làm nữa: "Sao phải để người làm việc này chứ."

Thích Tiểu Thu nói: "Chủ tử, Tiền Tam Hỉ là do Niên tổng quản dạy dỗ, sẽ không xảy ra sai sót đâu."

Thảm Khinh Trĩ ừ một tiếng, khẽ nhắm đôi mắt hoa đào lại, cả người đều thả lỏng: "Chuyện này ta biết, nhưng hần không giống người, cho người một vạn lượng người cũng không động lòng, cho hần thì sao?"

Thích Tiểu Thu sững sờ, sau đó trong lòng dâng lên một sự ấm áp. Năm đó cô hỏi nàng có muốn đi theo Thảm Khinh Trĩ hay không, nàng không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý.

Không vì gì khác, chỉ vì Thảm Khinh Trĩ là người quang minh lỗi lạc. Thảm Khinh Trĩ chưa bao giờ giấu giếm, lại còn lanh lợi thông minh, đi theo người như vậy, sau này sẽ không phải sống khổ sở, hơn nữa, có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không bị nàng ấy nghi kỵ.

Giống như hôm đó ở Vọng Nguyệt cung, cuối cùng ngay cả Đức thái phi cũng lên tiếng muốn thăm vấn Nghênh Hồng, Thảm Khinh Trĩ cũng không hề cúi đầu.

Nàng ấy luôn quan tâm đến những người trung thành với mình.

Thích Tiểu Thu cất giấu sự ăm áp trong lòng, cố gắng cong khóe môi cũng nói đùa một câu: "Cũng chưa chắc đâu, một vạn lượng vẫn là rất nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ mở mắt ra, trong mắt chỉ có ý cười, nàng vỗ Thích Tiểu Thu một cái: "Một vạn lượng thì tính là gì? Chẳng lẽ ta không đưa nổi?"

Bây giờ nàng không đưa nổi, sau này thì chưa chắc.

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Thôi, hôm nay bận rộn cả ngày, người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi."

Thẩm chiêu nghi rất vô tâm vô phế, trời còn sớm đã đi ngủ.

Bên trong Càn Nguyên cung, cho dù đã đến giờ đi ngủ mà Thẩm Kinh Trĩ quy định, Tiêu Thành Dục vẫn đang vui đầu phê tấu chương trong Ngự Thư Phòng.

Ngủ một buổi chiều, chính sự bị trì hoãn quá nhiều, Tiêu Thành Dục luôn cảm thấy hôm nay vẫn chưa làm xong việc, dù thế nào cũng không yên tâm.

Niên Cửu Phúc thấy hắn vẫn còn bận rộn, lông mày nhíu chặt, trong lòng rất lo lắng.

Tiểu Đa Tử bưng bát thuốc đến, lăm la lăm lét hỏi: "Sư phụ, bát thuốc này có đưa vào không ạ?"

Niên Cửu Phúc trừng mắt liếc một cái, lười để ý đến hắn.

Tiểu Đa Tử: "..."

Tiểu Đa Tử chỉ đành đứng ở cửa Ngự Thư Phòng, bưng bát thuốc

nóng hổi mà ngăn người. Niên Cửu Phúc lại trừng mắt liếc hắt thêm một cái. Tiểu Đa Tử ử rử, sắp khóc đến nơi.

Niên Cửu Phúc dù sao cũng thương đồ đệ, không muốn để hắt đi vào bị trách mắng, bèn hung hăng véo vào tay hắt một cái, lúc này mới nhận lấy khay thuốc tự mình bưng vào.

"Bệ hạ, thuốc sắp nguội rồi." Niên Cửu Phúc cẩn thận nhắc nhở.

Tiêu Thành Dục đang chăm chú xem tấu chương, không nghe thấy lời của Niên Cửu Phúc, cũng căn bản không có tâm trạng để ý đến hắt.

Niên Cửu Phúc cau mày, suy nghĩ một lúc, đột nhiên linh quang lóe lên; "Bệ hạ, bát thuốc này là do Thấm chiêu nghi nhìn ngự trà thiện phòng nấu, còn đặc biệt dặn dò để bệ hạ uống xong vào giờ Tuất rồi đi ngủ sớm, bệ hạ..."

Niên Cửu Phúc nhấn mạnh ba chữ "Thấm chiêu nghi", cuối cùng cũng gọi hồn phách của Tiêu Thành Dục trở về.

Tay hắt đang cầm bút son hơi khựng lại, nhìn nửa số tấu chương còn lại trong hộp, khó có khi do dự. Niên Cửu Phúc thấy vậy lại tiếp tục khuyên nhủ: "Bệ hạ, thái y cũng nói rồi, người phải bảo dưỡng sức khỏe cho tốt, ngủ nhiều một chút, như vậy mới có thể nhanh chóng khỏe lại."

"Chiêu Nghi rất lo lắng cho người."

Tiêu Thành Dục như thể không nghe thấy gì, lại tiếp tục viết, dường như căn bản không quan tâm đến Chiêu Nghi hay thái y gì cả, nhất định phải phê duyệt xong tấu chương.

Trong lòng Niên Cửu Phúc chỉ biết thở dài, sao lại thích xem tấu chương như vậy chứ, trên tấu chương toàn là lời vô nghĩa, có gì hay mà xem? Hắt nghĩ trong lòng như vậy nhưng miệng lại không dám

nói, chỉ có thể khổ sở đứng bên cạnh, lo lắng Hoàng Thượng lại thức cả đêm.

Nhưng ngay lúc Niên Cửu Phúc đang suy nghĩ lung tung, Tiêu Thành Dục viết xong nét bút cuối cùng, tiện tay ném cuốn tấu chương lên bàn, ngẩng đầu nhìn Niên Cửu Phúc một cái.

Niên Cửu Phúc run bắn cả chân, suýt chút nữa thì quỵ xuống.

Hai người im lặng nhìn nhau một lúc, Tiêu Thành Dục mới nhú mày nói: "Đưa thuốc cho trầm."

Niên Cửu Phúc: "Ồ ồ."

Tiêu Thành Dục uống thuốc không hề lễ mễ, hần uống một hơi cạn sạch bát thuốc, cuối cùng dùng nước bạc hà súc miệng, coi như là uống xong.

Niên Cửu Phúc cẩn thận hỏi: "Vậ bệ hạ, hay là nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Tiêu Thành Dục nhìn đồng hồ cát bên cửa sổ, thời gian trong đồng hồ cát sắp đến giờ Tuất. Những hạt cát nhỏ li ti rơi xuống xào xạc, được ánh đèn sáng rực chiếu vào lấp lánh.

Tiêu Thành Dục thở dài, nhớ đến buổi chiều Thẩm Kinh Trĩ dụ dằng khuyên nhủ, cuối cùng hần cũng không cầm bút son lên nữa.

"Đi ngủ thôi." Tiêu Thành Dục đứng dậy, dứt khoát rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Niên Cửu Phúc vui mừng khôn xiết đi theo sau hần, trong lòng niệm: A Di Đà Phật, quả nhiên vẫn là Chiêu Nghi linh thiêng.

Thế là đến ngày hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ lại được mời đến Càn Nguyên cung.

Hôm nay là Tiểu Đa Tử tự mình đến mời, còn mang theo kiệu đến, nhưng Thẩm Kinh Trĩ muốn tự mình đi dạo, nên không ngồi kiệu.

Nàng thay một bộ váy áo màu đỏ, trang điểm nhẹ nhàng, đi dưới ánh nắng mùa thu giống như hoa hải đường vừa nở rộ, rực rỡ xinh đẹp, diễm lệ yêu kiều.

Tiểu Đa Tử đi theo sau nàng, cười nói: "Bệ hạ rất nhớ Chiêu Nghi, tổng quản vừa nói muốn mời người đến dùng bữa tối, bệ hạ liền nói chi bằng bây giờ đến luôn đi, lúc này ánh nắng đẹp, còn có thể ra ngoài đi dạo."

Câu nói này nhìn như đơn giản, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe đã hiểu. Chắc chắn là Niên Cửu Phúc không hầu hạ được vị Hoàng Đế ngoan cố đang bị bệnh, nên mời nàng đến cứu nguy đây mà.

Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn Tiểu Đa Tử, nói: "Đa công công, hôm nay ta đến đây, tất nhiên sẽ khuyên nhủ bệ hạ thật tốt, Niên đại bạn cũng không thể quên công lao chạy đi chạy lại của ta."

Tiểu Đa Tử lập tức cười nói: "Chiêu Nghi nói phải, tổng quản đều hiểu rõ."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ hừ một tiếng, thông thả đi đến Càn Nguyên cung.

Hôm nay Tiêu Thành Dục ở trên triều, vì thật sự không có tinh thần, bệnh chưa khỏi hẳn nên cũng không trì hoãn lâu, chỉ qua loa sắp xếp công việc của Văn Uyên Các rồi bãi triều.

Trở về Ngự Thư Phòng, Tiêu Thành Dục triệu kiến vài vị đại thần, buổi trưa thì ngoan ngoãn uống thuốc, nhưng buổi chiều chỉ ngủ một lúc đã cố gắng tỉnh lại.

Lúc Thẩm Kinh Trĩ đến hẳn vẫn đang vui đầu phê tấu chương trong Ngự Thư Phòng.

Đôi khi nàng cảm thấy Tiêu Thành Dục là người rất kỳ lạ, không như Lê Minh Hạo, trước khi làm Hoàng Đế cũng thức khuya dậy sớm, việc gì cũng tự mình làm, vừa lên làm Hoàng Đế thì xui xuống, những năm đầu lên ngôi nếu không phải quyền lực chưa hoàn toàn nắm trong tay, chắc là hắn ta cũng sẽ không lên triều.

Còn Tiêu Thành Dục, tuy triều đình chưa ổn định nhưng dù sao hắn cũng là Thái Tử do tiên đế tự mình lựa chọn, đăng cơ với thân phận Thái Tử, dựa vào di chiếu của tiên đế.

Thân phận và địa vị của hắn đều hoàn mỹ không chút khuyết điểm. Cho dù là vậy, sau khi làm hoàng đế hắn cũng không hề lơ là, Thẩm Kinh Trĩ luôn cảm thấy mỗi lần hắn đến Cảnh Ngọc cung đều là vì chính sự, triền miên với nàng một đêm chỉ là tiện thể.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là đôi mắt tươi cười xinh đẹp của nàng. Sắc mặt hắn lập tức giãn ra, khàn giọng hỏi: "Sao nàng lại đến đây?"

Thẩm Kinh Trĩ đi đến bên cạnh hắn, nhìn ấm trà trên ngự án, thấy bên trong là trà hoa đại hải, liền rót cho hắn một chén.

Tiêu Thành Dục vừa uống trà vừa nghe Thẩm Kinh Trĩ nói: "Sợ bệ hạ không chịu uống thuốc, nên mới đến xem một chút."

Tiêu Thành Dục nghe xong, trên mặt dường như không hề có cảm xúc, chỉ nói: "Sao trẫm có thể giống như đứa trẻ được."

Thẩm Kinh Trĩ lại rót cho hắn một chén trà, không tiếp lời hắn, chỉ nhìn Niên Cửu Phúc: "Niên đại bạn, vẫn là bảo ngự trà thiện phòng chuẩn bị cho bệ hạ một chén canh lê tuyết liên tử, để người làm dịu cổ họng."

Niên Cửu Phúc hơi cúi người, lập tức lui xuống.

Trong thư phòng chỉ còn lại hai người.

Tiêu Thành Dục cả người mệt mỏi khó chịu, thấy nàng đến, cũng không tiếp tục làm khó mình nữa, bèn đứng dậy cùng nàng ngồi xuống bên giường La Hán.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt hắn, cuối cùng vẫn hỏi: "Bệ hạ, tại sao người lại siêng năng như vậy?"

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, thản nhiên nhìn nàng.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, giọng nói cũng có chút vui vẻ, tựa hồ chỉ là nói chuyện phiếm: "Người đã là hoàng đế, đã là bậc cửu ngũ chí tôn giàu có tứ phương, tại sao còn phải vất vả như vậy?"

Chương 49: Thỏa thích

Tại sao?

Đúng vậy, tại sao chứ!?

Chưa từng có ai hỏi Tiêu Thành Dục vấn đề này, dù trong lòng có nghi vấn, cũng chẳng ai dám thẳng thắn hỏi hần.

Trong cung này, e rằng chỉ có Thái Hậu và Thẩm Kinh Trĩ mới có thể hỏi hần.

Nhưng Thái Hậu hiện không có trong cung, chẳng hay biết gì từ mình thức khuya dậy sớm, đốt đèn ngao du ra sao, nên chỉ còn Thẩm Kinh Trĩ hỏi được.

Tiêu Thành Dục trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức Thẩm Kinh Trĩ cho rằng hần sẽ không trả lời, đang định tìm đề tài khác cho qua chuyện, hần mới đột nhiên mở miệng: "Vì có thể đạt được như ý nguyện."

Thẩm Kinh Trĩ hơi sửng sốt. Tiêu Thành Dục nhìn nàng, ánh mắt nghiêm túc dần tan đi, chỉ còn lại ý chí chiến đấu sục sôi.

"Thời niên thiếu trăm theo phụ hoàng lâm triều, cùng người nghe báo cáo, quyết định sự việc, những điều nghe thấy luôn có chỗ khiến trăm không hài lòng. Triều chính trối buộc, chính vụ phiền phức, Đại Sở đã đi đến lúc khô kiệt."

Đại Sở khai quốc đến nay đã 148 năm, hơn trăm năm chìm nổi, hơn trăm năm vinh nhục, con thuyền này chở vô số bá tánh, vô số gia đình, vẫn luôn vượt mọi chông gai thẳng tiến không lùi.

Nhưng con thuyền lớn ấy, đã quá cũ kỹ.

Tiêu Thành Dục quay đầu, ánh mắt theo khung cửa sổ bằng lưu ly sáng ngời, nhìn ra những cây tùng bách bất hủ ngoài kia.

Trừ Đông Tây lục cung và Khôn Hòa cung của Hoàng Hậu, trong cung nhiều nhất chính là tùng bách, tùng bách quanh năm xanh tươi, không sợ phong tuyết, bền bỉ một loài.

Càn Nguyên cung của Tiêu Thành Dục cũng vậy, nhiều nhất chính là tùng bách. Nhìn màu xanh bát ngát ấy, trong giọng nói Tiêu Thành Dục thoáng hiện nỗi sợ hãi khó ai nhận ra: "Phụ hoàng triều miên giường bệnh nhiều năm, dù có hùng tâm tráng chí đến đâu cũng bị thân thể trói buộc. May mắn là các đại thần trong triều đều đồng lòng, không xảy ra chuyện bỏ bê nhiệm vụ, tham ô hủ bại, quốc vận Đại Sở cũng thuận lợi truyền đến tay trẫm."

"Nhưng thiên hạ này nào có cơ nghiệp muôn đời, nào có phồn vinh vĩnh viễn, nào có giang sơn mãi thuộc về một nhà? Nếu trẫm cứ đứng yên một chỗ an phận thủ thường, làm một vị vua chỉ biết giữ gìn cái đã có, thì có thể làm được gì cho mai sau?"

"Nếu quốc vận không bền, quốc lực suy yếu, Đại Hạ và Bắc Tề sẽ như hổ rình mồi, ngoài ra còn có bộ tộc Mạc Bắc. Đến một ngày, Đại Sở cũng sẽ bị người ta ức hiếp. Đến lúc đó, e rằng dù trẫm đã chết cũng phải bò ra khỏi quan tài, tạ tội với trời xanh."

Giọng Tiêu Thành Dục rất nhẹ, như một sợi tơ, như lời thủ thủ lúc no say, khiến người ta bất giác khắc ghi vào lòng. Sắc mặt hần bình tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng không còn vẻ lạnh lẽo thường ngày, cũng không còn khí phách đế vương, chỉ có nỗi lòng lắng đọng sau khi phồn hoa tan biến.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng lắng nghe, giờ khắc này, dung mạo tuấn mỹ của Tiêu Thành Dục càng thêm rực rỡ, trên người hần tựa hồ tỏa ra ánh sáng diệu kỳ, soi sáng màn sương mù trong lòng mỗi

người.

Tiêu Thành Dục nói đến đây, trầm mặc hồi lâu rồi mới nói tiếp: "Phụ hoàng để lại rất nhiều sách lược cải cách, bản thân trẫm cũng sớm có mưu đồ. Những cải cách này cần được thực hiện từng bước, từng chút một, dù vậy, trẫm cũng không thể lơ là."

"Một khi chậm chân, ngày mai của Đại Sở có thể sẽ là một kết cục khác."

Cư an tư nguy*, đó mới là phẩm chất một bậc đế vương nên có.

(*cư an tư nguy nghĩa là khi sống trong hoàn cảnh yên ổn, phải nghĩ đến những lúc nguy nan. Trong hoàn cảnh này ý nói: nếu muốn làm một vị vua tốt, luôn phải suy nghĩ đến những nguy cơ tiềm ẩn cho đất nước, không được phép lơ là, chủ quan dù đang trong thời bình.)

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài, vươn tay nắm lấy tay Tiêu Thành Dục.

Hôm nay tuy hãn chưa hoàn toàn khỏe lại, nhưng cũng không còn yếu ớt như hôm qua. Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng cào cào lòng bàn tay hãn, chỉ cảm nhận được hơi ấm nóng bỏng không thua gì lửa.

Không còn đáng sợ như hôm qua nữa.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở phào, thầm nghĩ may mà hãn không còn sốt mê man, nếu không những lời này mà nói ra, nàng thật không dám nghe.

Tiêu Thành Dục bị nàng cào lòng bàn tay, nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt, mỉm cười ngọt ngào với hãn: "Bệ hạ, tần thiếp cho rằng, những điều bệ hạ nói đều đúng, những việc bệ hạ làm cũng đúng, nhưng bệ hạ vẫn là quá nóng vội."

"Tục ngữ có câu 'nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng', chưa kể hiện giờ tiền triều còn chưa ổn định, nhiều thế gia đang nhìn chăm chăm, bệ hạ muốn thi triển cũng khó mà thi triển được. Hơn nữa, bệ hạ cũng mới lên ngôi, làm hoàng đế ắt hẳn khác với khi làm Thái Tử."

"Hiện tại, bệ hạ có thể nhìn thấy rất nhiều góc khuất trước kia không thấy được, chỉ bằng chúng ta cứ thông thả, từng bước một, chờ tiền triều ổn định, thủy triều rút đi, bệ hạ sẽ nhìn rõ hơn, suy nghĩ kỹ càng hơn, tính toán chu toàn hơn."

Giọng Thẩm Kinh Trĩ cũng rất nhẹ nhàng: "Tần thiếp biết những lời này có phần vượt quá giới hạn, nhưng cũng là lời thật lòng, xin bệ hạ cứ xem như tần thiếp đang cùng bệ hạ trò chuyện việc nhà, nghe rồi bỏ qua cũng được."

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ, ánh mắt sâu thẳm, mang theo sự kiên định khiến người ta an tâm: "Nàng nói đi, trầm nghe."

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi nói: "Tần thiếp kỳ thật cũng không hiểu lắm chính sự, nhưng hiện giờ bệ hạ ngày nào cũng phê tấu chương, thật sự quá vất vả. Tần thiếp thấy tấu chương quyển nào quyển nấy đều dày cộp, các đại nhân viết đã mệt, bệ hạ xem còn mệt hơn, chi bằng..."

Thẩm Kinh Trĩ ngập ngừng: "Chi bằng trước tiên cải cách tấu chương? Ví dụ như quy định số lượng chữ cho mỗi phần tấu chương, nếu việc chính có thể viết xong trong số chữ đó thì các đại nhân cứ viết, còn nếu không viết xong, thì lược bỏ bớt, trước hết viết việc chính, những việc vặt vãnh không quan trọng thì thôi."

Quả là một ý kiến hay.

Tiêu Thành Dục tuy nhìn trầm ổn, nhưng rốt cuộc còn trẻ, không đủ kiên nhẫn để xem những lời dài dòng vô nghĩa.

Hắn thở dài: "Hôm nay xem tấu chương của bố chính sứ Cẩm Châu, mấy trăm chữ đầu tiên toàn viết về việc gần đây hắn ăn gì, xem gì, trong nhà ra sao, khiến trăm hoa cả mắt mà chẳng hiểu gì."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thì ra các đại nhân thật sự viết như vậy sao?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Tiêu Thành Dục không khỏi bật cười: "Tấu chương phần lớn đều như vậy. Nàng nghĩ mà xem, các vị đại quan trấn thủ biên cương một hai năm mới về kinh một lần, không thể thường xuyên yết kiến, bọn họ không được gặp trăm, chẳng phải sẽ sợ trăm quên mất họ sao? Chẳng phải sẽ lo lắng trăm không còn trọng dụng họ sao?"

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Tiêu Thành Dục nói: "Cho nên họ đều sẽ viết thêm chút việc nhà, chia sẻ cảm nghĩ với trăm, để trăm nhớ đến họ, đến lúc khảo hạch ba năm một lần, mới có thể được thăng chức."

Tuy là lẽ thường tình, nhưng vì vậy mà hiệu suất hành chính trở nên cực kỳ thấp kém.

Phương pháp của Thẩm Kinh Trĩ tuy hay, nhưng lại khiến các đại nhân lo lắng bất an.

Thẩm Kinh Trĩ như chợt nghĩ ra điều gì, nói: "Vậy chi bằng tách riêng trần tình và chính sự? Kỳ thật các đại nhân cũng chỉ là nhớ thương bề hạ mà thôi. Tấu chương chính sự chỉ viết chính sự, chia ra các mục lục rõ ràng như cứu tế, thuế vụ, dân sinh, quân vụ, hình danh,... rồi đưa đến Văn Uyên Các để các đại thần tập hợp, phân loại rồi trình lên bề hạ. Còn tấu chương trần tình thì mỗi năm trình hai lần, thời gian tùy ý, các đại nhân có thể thoải mái bày tỏ cảm tình, như vậy được không?"

Nghe Thẩm Kinh Trĩ nói vậy, mắt Tiêu Thành Dục sáng rực lên. Hắn nhìn Thẩm Kinh Trĩ với ánh mắt sáng ngời, thậm chí còn cổ vũ: "Nói tiếp đi."

Thẩm Kinh Trĩ trầm tư suy nghĩ một lát, mới nói: "Nếu có tình hình tai nạn đặc biệt lớn, thì viết thành tấu chương khẩn cấp đưa thẳng đến Càn Nguyên Cung, không cần qua nhiều trạm kiểm soát, mệnh lệnh sẽ đến nhanh hơn. Đương nhiên, nếu sự việc điều tra ra là sai, thì phải xử lý theo luật, cách chức, trị tội."

Tiêu Thành Dục vừa nghe vừa gật đầu, cơn ho khan dâng lên cổ họng cũng bị hắn nuốt xuống, không để phát ra tiếng động làm phiền Thẩm Kinh Trĩ.

Những sách lược cải cách này, kỳ thật không phải do Thẩm Kinh Trĩ nghĩ ra, mà là do phụ thân nàng suy nghĩ lúc còn trẻ. Chỉ là tiên đế Hạ quốc ngu ngốc vô năng, chẳng màng đến triều chính, còn Lê Minh Hạo thì lãnh khốc vô tình, nên những sách lược trị quốc mà phụ thân nàng cùng các môn sinh tâm huyết thảo luận bấy lâu đều đổ sông đổ biển, cả nhà nàng cũng bị vạ lây, chôn vùi theo.

Giờ có thể nói ra cho Tiêu Thành Dục nghe, dù có thích hợp với triều đình Đại Sở hay không, dù Tiêu Thành Dục thấy có được hay không, thì nàng cũng đã nói ra rồi. Đây là tâm nguyện ấp ủ ba mươi năm của phụ thân nàng, cuối cùng cũng không được chứng kiến.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng đã sửa đổi đôi chút, dựa trên những gì nàng quan sát được trong 5 năm sống ở Đại Sở, để những chi tiết ấy phù hợp hơn với tình hình hiện tại.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ nói xong, Tiêu Thành Dục mới nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

"Thật tốt, thật tốt." Ánh mắt Tiêu Thành Dục ánh lên niềm vui sướng. "Phương án cải cách này quả thực rất ổn thỏa. Nếu sửa đổi

như vậy, triều đình trên dưới ắt sẽ đổi mới hoàn toàn, ít nhất có thể thay đổi bầu không khí triều thần chỉ biết dựa vào tấu chương để thi hành chính sách, đồng thời cũng giúp họ hiểu được cách thức tốt hơn để làm việc vì dân."

"Nếu cái gì cũng không biết, không biết phải làm sao, không biết phải xử lý chính sự như thế nào, thì tấu chương chính sự bọn họ sẽ chẳng viết nổi, cũng chẳng viết ra được gì."

Hạn chế số lượng chữ, đối với những kẻ ăn không ngồi rồi thì khó hơn nhiều so với những người tài giỏi.

Tiêu Thành Dục càng nói càng phấn khởi, cuối cùng còn vỗ tay xuống giường: "Rất tốt, rất tốt!"

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Thẩm Kinh Trĩ hơi hồi hận vì đã nói ra lúc này, thấy hấn kích động như vậy, chẳng phải là muốn lập tức triệu tập các đại thần từ Văn Uyên Các đến, bàn bạc chính sự thâu đêm sao?

"Bệ hạ, đừng vội, đừng vội." Thẩm Kinh Trĩ nhẹ giọng khuyên nhủ, "Phương án này chỉ là tần thiếp thuận miệng nói ra, còn nhiều mặt chưa hoàn thiện, đợi bệ hạ khỏi hấn, hãy cùng các đại thần bàn bạc kỹ càng, đưa ra quyết định thật chu toàn rồi mới thi hành."

"Tần thiếp hôm nay đến Càn Nguyên Cung, không phải để bệ hạ hao tâm tổn sức."

Tiêu Thành Dục khựng lại, sự kích động rốt cuộc cũng lắng xuống. Hấn hít sâu một hơi, nhìn Thẩm Kinh Trĩ với ánh mắt đầy ẩn ý: "Trẫm biết rồi."

Thẩm Kinh Trĩ che miệng cười, đưa ra lý do đã chuẩn bị từ trước: "Mấy hôm trước tần thiếp đọc sách, thấy trong đó có viết cách các tiên sinh trong học đường phê chữa bài tập, thấy hay nên hôm nay

mới nói với bệ hạ."

Thẩm Kinh Trĩ mặt không đổi sắc, không chút sợ hãi bị người khác nghi ngờ: "Lát nữa tần thiếp sẽ mang sách đến cho bệ hạ xem, bệ hạ thông minh hơn người, tự mình xem chắc chắn sẽ hiểu rõ hơn tần thiếp."

Quả thật có cuốn sách đó, nhưng nội dung thì có chút khác biệt, nhưng suy nghĩ của mỗi người đâu thể nào giống nhau hoàn toàn, Thẩm Kinh Trĩ đọc sách mà ngộ ra được như vậy, chẳng lẽ lại trách nàng quá thông minh?

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Được."

Tựa hồ như đã giải quyết được chuyện lớn trong lòng, Tiêu Thành Dục có vẻ mệt mỏi hơn.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng sai Niên Cửu Phúc mang thuốc đến, hầu hạ Tiêu Thành Dục uống xong, lại tự tay bóc quýt cho hắn ăn.

"Bệ hạ, người thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều rồi phải không? Chi bằng hôm nay nghỉ ngơi một chút, tĩnh dưỡng thêm vài ngày nữa là khỏi hẳn."

Tiêu Thành Dục khẽ dừng lại, lúc này cảm thấy nàng nói gì cũng đúng, bèn nói: "Cũng được."

Thẩm Kinh Trĩ cong mắt cười, nét mặt tràn đầy sự dịu dàng.

Niên Cửu Phúc hầu hạ Tiêu Thành Dục cởi giày, vớ và áo ngoài, Tiêu Thành Dục nằm xuống giường La Hán, đầu vừa chạm vào gối mềm, cơn buồn ngủ và mệt mỏi liền ập đến.

Hắn mơ màng chìm vào giấc ngủ, vẫn nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ. Tiêu Thành Dục cố gắng tỉnh táo, thốt ra câu cuối cùng trước khi chìm hẳn vào giấc ngủ.

Hắn nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Đừng đi."

Khi Tiêu Thành Dục tỉnh lại lần nữa, đã đến giờ dùng bữa tối. Hắn mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng nhu hòa tĩnh lặng của Thẩm Kinh Trĩ.

Nàng ngồi trên ghế bên cạnh giường La Hán, tựa lưng vào lớp đệm mềm mại, tay cầm một quyển sách đang chăm chú đọc.

Nhìn cách một người đọc sách là biết người đó có tập trung hay không. Thẩm Kinh Trĩ không phải chỉ đọc suông, nàng vừa đọc vừa suy tư, đôi mắt chớp nhẹ, rõ ràng là đang nghiền ngẫm.

Thật sự rất nghiêm túc.

Tiêu Thành Dục chợt nhớ ra, nàng dường như làm việc gì cũng rất nghiêm túc, không hề qua loa. Khi làm mây tre cũng vậy, khi cười đùa cũng vậy, khi đọc sách cũng vậy.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, không nhận ra ánh mắt mình đã sáng rực lên, nhìn nàng không chớp mắt.

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, nàng quay đầu lại, thấy Tiêu Thành Dục đang nhìn mình. Vừa mới tỉnh giấc, nhưng trong mắt hắn không hề có chút mệt mỏi nào, đôi mắt phượng kia lấp lánh như sao trời.

Thẩm Kinh Trĩ buông sách xuống, mỉm cười nhìn hắn: "Bệ hạ tỉnh rồi? Người đã thấy khá hơn chưa?"

Tiêu Thành Dục ngồi dậy, thở dài một hơi: "Giấc này ngủ thật đã."

Thẩm Kinh Trĩ gọi Niên Cửu Phúc vào hầu hạ hắn thay y phục, vừa

cười nói: "Tối nay bệ hạ muốn dùng gì?"

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, hắc ngữ một giấc no nê, cũng không thấy đói bụng, nhất thời không biết nên ăn gì. Thấy vậy, Thẩm Kinh Trĩ liền quyết định thay hắc: "Bệ hạ đã ăn thanh đạm nhiều ngày rồi, giờ đã đỡ hơn, có thể dùng chút món bổ dưỡng. Tối nay tần thiếp sẽ cho ngự trà thiện phòng hầm một con vịt, thêm táo đỏ và kỷ tử, vừa bổ âm nhuận táo, lại không nóng."

Nàng nghĩ ngợi rồi lại dặn dò: "Thêm một phần chè ngó sen hoa quế, ăn chút mật ong nhuận giọng. Tối nay không dùng cháo, bệ hạ ăn thịt yến và mì sợi đi, vừa ngon miệng lại dễ tiêu hóa."

Đầu bếp trong cung đều là cao thủ hàng đầu, thịt yến bọn họ làm vừa thơm mà không ngấy, mì sợi mềm mại vừa tới, hương vị vô cùng vừa miệng.

Thẩm Kinh Trĩ rất chú trọng đến việc ăn uống, nàng dặn dò một tràng, Niên Cửu Phúc suýt chút nữa thì không nhớ hết, may mà Tiểu Đa Tử lanh lợi, vừa nghe xong đã chạy đi truyền lời, không để Niên công công mất mặt.

Bữa tối hôm nay, ngoài những món Chiêu Nghi dặn dò phải chuẩn bị cho bệ hạ, ngự trà thiện phòng còn làm thêm cá chép sốt chua ngọt và lươn chiên giòn theo khẩu vị của Chiêu Nghi.

Cá chép tươi sống được chiên giòn hai lần rồi sốt chua ngọt, khi dọn lên còn được tạo hình như cá chép vượt vũ môn, thịt cá đã được cắt thành từng miếng vuông vức, da cá giòn tan, thịt cá bên trong mềm mại, chỉ cần gắp nhẹ là có thể tách khỏi xương.

Cắn một miếng, vị chua ngọt giòn tan của lớp vỏ hòa quyện với vị tươi ngon của thịt cá bên trong, nước sốt đậm đà thấm đẫm, quả là mỹ vị.

Thẩm Kinh Trĩ vốn thích ăn chua ngọt, món này đúng là hợp khẩu

vị nàng.

Trong bữa ăn, Chiêu Nghi không nhận được khen ngợi: "Ngự trà thiện phòng quả là có tâm."

Tiêu Thành Dục liếc mắt nhìn qua, Niên Cửu Phúc lập tức vì Chiêu Nghi mà ban thưởng cho ngự trù.

Thẩm Kinh Trĩ là chiêu nghi, theo cung quy mỗi tháng được ban mười con cá, không hạn chế loại, do nàng tự chọn. Nàng vốn thích ăn cá, ngày thường cũng hay bỏ tiền ra mua, nhưng nào có được như ngự trà thiện phòng làm, vừa ngon lại vừa hợp khẩu vị.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thán: "Vẫn là ở chỗ bệ hạ tốt, ngự trà thiện phòng gần, món ăn vừa làm xong là có thể thưởng thức ngay."

Tiêu Thành Dục ngủ đủ giấc, nghỉ ngơi đầy đủ, tâm trạng cũng tốt lên, nghe vậy liền hào phóng nói: "Sau này nàng muốn ăn gì, cứ sai người đến ngự trà thiện phòng dặn dò, sẽ không ai để nàng thiếu một miếng ăn đâu."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức vui mừng, ngược mắt nhìn Tiêu Thành Dục, khuôn mặt rạng rỡ như hoa: "Bệ hạ thật tốt với tần thiếp."

Hai người dùng bữa xong, lại đi dạo một lát, Thẩm Kinh Trĩ dặn dò hắc buổi tối đừng thức khuya làm việc rồi mới cáo lui.

Đợi Chiêu Nghi rời khỏi Càn Nguyên cung, Niên Cửu Phúc mới hầu hạ Tiêu Thành Dục đi tắm.

Mấy hôm nay hắc mệt mỏi, cứ mê man ngủ li bì, cũng không tắm rửa, giờ đã khỏe hơn một chút mới đến Noãn Hương Các.

Hắc vừa xuống nước đã nhắm mắt nghỉ ngơi, Niên Cửu Phúc tự mình gội đầu cho hắc.

Niên Cửu Phúc hầu hạ hần từ nhỏ, quan hệ với hần thân thiết hơn những thái giám khác, tuy thường giả vờ làm trò trước mặt hần, nhưng không phải vì thật sự sợ hãi, mà chỉ là muốn chọc Tiêu Thành Dục vui.

Lúc này trong Noãn Hương Các chỉ có hai người bọn họ, Niên Cửu Phúc mới nhịn không được nói: "Bệ hạ, bệnh này của người là do tự mình bức ra, trong lòng nóng nảy, thân thể liền sinh bệnh."

Tiêu Thành Dục nhắm mắt dưỡng thần, khẽ "ừ" một tiếng coi như đã nghe thấy.

Niên Cửu Phúc lại nói: "Thần nghe Chiêu Nghi nói rất phải. Người ta phải biết mình muốn làm gì, trước mắt có đường đi rõ ràng thì sẽ không hoang mang. Bệ hạ cũng đừng nóng vội, cứ từ từ mà đi."

Tiêu Thành Dục lúc này mới mở mắt ra, liếc nhìn hần một cái rồi lại nhắm mắt dưỡng thần: "Xem ra Chiêu Nghi thật lợi hại, đến người mà cũng có thể thu phục được."

Hần hiếm khi nói đùa như vậy, Niên Cửu Phúc vội vàng bày tỏ lòng trung thành: "Ôi chao bệ hạ, Chiêu Nghi nào có để mắt đến thần. Chỉ là chúng ta nghĩ giống nhau thôi, thấy bệ hạ bệnh nặng, trong lòng lo lắng, nên mới nói những lời thật lòng đó."

Tiêu Thành Dục khẽ cười: "Sau này nếu Nam Âm Các thiếu người diễn, trẫm sẽ đưa người qua đó hát hí khúc, chắc chắn người hát hay hơn cả những danh giá."

Niên Cửu Phúc là ai chứ, da mặt còn dày hơn cả tường thành. Hần lập tức dè miệng: "Bệ hạ thật biết khen ngợi thần. Nếu thần có thể hát được, nhất định ngày nào cũng hát cho bệ hạ nghe."

Chủ tớ hai người nói chuyện một hồi lâu, Niên Cửu Phúc lau người vấn tóc cho hần. Tóc dài được vấn gọn ghẽ trên đỉnh đầu, sau đó

Niên Cửu Phúc thức thời lui xuống.

Đợi đến khi trong Noãn Hương Các chỉ còn mình Tiêu Thành Dục, hắn mới từ từ mở mắt ra, nét mặt cuối cùng cũng giãn ra, không còn căng thẳng như mọi ngày.

Bệnh tình của hắn, không cần thái y nói, bản thân cũng biết rõ. Nói cho cùng, chẳng qua là do trong lòng nóng vội bất an, nên mới đêm không thể ngủ. Người ngoài đều thấy hắn thuận lợi từ Thái Tử lên ngôi Hoàng Đế, chính sự thuận buồm xuôi gió, tiền triều hậu cung đều đầu vào đấy, nhưng chỉ có bản thân hắn mới biết, trong lòng hắn không phải là không hoang mang.

Suy cho cùng, đây là lần đầu tiên hắn làm Hoàng Đế.

Gánh nặng giang sơn xã tắc đều đặt trên vai hắn, nếu hắn có thể thản nhiên đối mặt, vậy thì hắn không phải người thường.

Tiêu Thành Dục thở dài, trút bỏ nỗi uất ức tích tụ trong lòng. Khi còn là Thái Tử, hắn đã từng giám quốc, nhưng dù phụ hoàng bệnh nặng không thể xử lý triều chính, thì người vẫn còn đó.

Phụ hoàng luôn tận tâm dạy dỗ hắn, mỗi khi gặp khó khăn trong việc triều chính, hắn đều có thể đến hỏi han phụ hoàng. Lúc đó luôn có người chỉ cho hắn phải làm gì, phải làm như thế nào, cũng có người nói với hắn đừng sợ, có chuyện gì đã có phụ hoàng lo.

Khi đó, hắn không phải là bầu trời, trên đầu hắn còn có một bầu trời khác.

Sau này phụ hoàng băng hà, hắn vội vàng kế vị, nhưng trong cung vẫn còn có mẫu hậu.

Năm xưa khi khai quốc, Cao Tổ hoàng đế từng bệnh nặng, Văn hoàng hậu đã lấy thân phận quốc mẫu gánh vác cả giang sơn Đại Sở.

Vì vậy, tuy những năm gần đây mẫu hậu không còn can thiệp nhiều vào triều chính, nhưng mọi việc trong triều, mẫu hậu đều nắm rõ.

Cách đây không lâu, nếu gặp phải việc khó xử lý, Tiêu Thành Dục cũng sẽ đến hỏi mẫu hậu, mẫu hậu luôn có thể cho hắn một liều thuốc an thần.

Hiện tại, mẫu hậu đã đến Ngọc Tuyền Sơn trang, cả hoàng cung chỉ còn lại một mình hắn. Khi gặp khó khăn trong triều chính, không còn ai chỉ đường dẫn lối cho hắn, cũng không có ai nói với hắn rằng đừng sợ, có chuyện gì đã có ta lo.

Giờ đây, hắn đã trở thành bầu trời của người khác.

Tiêu Thành Dục từ nhỏ đã hiểu rõ thân phận của mình, nên hắn chưa bao giờ học được cách yếu đuối và lùi bước. Hắn là đích trưởng tử, nếu lùi nửa bước, cái chết sẽ không chỉ đến với mình hắn, mà còn liên lụy đến Hoàng Hậu và Nghi phi.

Vì vậy, từ nhỏ đến lớn, gặp chuyện gì hắn cũng cắn răng chịu đựng không lùi bước, cũng không dám lùi bước. Hiện tại cũng vậy, gặp phải khó khăn, hắn cũng không hề nao núng, không hề sợ hãi, chỉ biết nỗ lực hơn nữa, tiến lên phía trước.

Chính vì vậy mà thức khuya dậy sớm, cuối cùng khiến bản thân ngã bệnh.

Thẩm Kinh Trĩ nói rất đúng, cuộc đời còn dài, hà cớ gì phải tự làm khổ mình, đến mức làm Hoàng Đế cũng không được thoải mái.

Trải qua lần này, hắn đã bình tĩnh lại, trút bỏ được ngọn lửa nóng vội trong lòng, không còn bồn chồn lo lắng nữa.

Sau này, cứ sống từng ngày vậy là tốt rồi.

Tiêu Thành Dục nhắm mắt lại, ngả đầu lên gối mềm bên cạnh, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhõm.

Đó là nụ cười chưa từng xuất hiện trên gương mặt hắc, rạng rỡ tự do, tràn đầy niềm vui.

Hiện tại hắc là Hoàng Đế. Tất nhiên muốn làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm, dù có những điều nhất thời chưa đạt được, nhưng rồi sẽ có ngày thuộc về hắc.

Trong Noãn Hương Các yên tĩnh, vang lên tiếng cười khe khẽ.

Niên Cửu Phúc canh giữ ở cửa, nghe thấy tiếng cười của Hoàng Thượng, cũng mỉm cười theo. Hắc ngẩng đầu nhìn trời, đêm nay sao sáng lấp lánh, trời quang mây tạnh, vầng trăng tròn vành vạnh như chiếc mâm bạc treo trên cao, soi sáng khắp Trung Nguyên yên bình.

Trăng sáng sao đẹp, quả là thời tiết tốt lành.

Bên kia, Thẩm Kinh Trĩ cũng đang tắm gội. Hôm nay nàng không dùng hương liệu hoa nhài, mà đổi sang hương liệu hoa hồng, mùi thơm thanh mát hơn, tắm xong cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Thấy nàng như vậy, Thích Tiểu Thu mỉm cười nói: "Nếu chủ tử thích, lát nữa nô tỳ sẽ sai người đến Thượng Cung Cục, dặn họ sau này có hương liệu nào thơm, đều mang đến cho chủ tử dùng."

Nàng ấy nghĩ ngợi rồi nói thêm: "Nghe nói hương hoa cam của phương Nam cũng dễ chịu, còn có linh lan, oải hương,... đều thơm mát cả."

Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Được, vậy nhờ Thu tỷ tỷ nhé."

Thích Tiểu Thu lắc đầu, nàng ấy đi ra ngoài gọi Ngân Linh vào hầu

hạ, thì thấy Tiền Tam Hỉ lén lút nấp ở ngoài cửa, chỉ ló đầu vào thăm dò.

Thích Tiểu Thu: "..."

Nàng ấy vẫy tay: "Hôm nay sao lại đến lượt Tiền công công trực đêm vậy?"

Trong cung có ba thái giám, tuy Tiền Tam Hỉ chưa lên chức tổng quản nhưng cũng là quản sự, việc trực đêm đâu đến lượt hắn phải nhọc lòng, thường thường cứ đến phiên trực là hắn lại chuồn đi tìm Đông Tứ hưởng thụ.

Hôm nay hắn chưa đi, hiển nhiên là có việc.

Tiền Tam Hỉ nhăn mặt với nàng ấy: "Thu tử tử, hôm nay ta dò la được tin tức tốt, muốn bẩm báo với chủ tử, nhưng chủ tử lại được bệ hạ triệu kiến, mãi đến giờ ta mới có cơ hội."

Thích Tiểu Thu bảo hắn đợi, rồi vào trong bẩm báo. Thẩm Kinh Trĩ khoác áo ngoài đi ra: "Hôm qua mới thưởng bạc cho người, hôm nay đã làm xong việc rồi, Tiền công công quả là lợi hại."

Tiền Tam Hỉ cười hề hề hành lễ với nàng: "Đâu có, kỳ thật không phải nhờ bạc của tiểu nhân, mà là nhờ chủ tử đại triển thần uy mấy hôm nay, nên mới dò hỏi được tin tức này."

Tiền Tam Hỉ là kẻ khôn khéo, muốn dò la chuyện nhà Trang Tần nương nương, hắn nào dám tự mình ra mặt, mà là tìm người đồng hương mời lão thái giám trong Thượng Cung Cục uống rượu.

Ban đầu lão thái giám không chịu nói, sợ lỡ sau này Trang Tần nương nương được sủng ái, lão ta chẳng phải đắc tội người ta trước sao, nên nhất quyết không hé răng nửa lời. Nhưng mấy hôm nay bệ hạ bị phong hàn, cứ triệu Thẩm Kinh Trĩ đến hầu hạ, nàng vốn đã được sủng ái, nay bệ hạ lại càng ân cần chiều chuộng, vì vậy Cảnh

Ngọc cung vô cùng náo nhiệt, phồn hoa như gấm.

Trang Tần nương nương bệnh tật ốm yếu kia, muốn thị tẩm còn chưa biết đến bao giờ, chi bằng bán tin tức này lấy chút lợi lộc.

Lão thái giám cũng chẳng quan tâm ai hỏi, ai đưa tiền người đó là đại gia.

Nghe đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cười rộ lên, thầm nghĩ: Bộ hạ cũng có chút tác dụng.

Nhờ vậy mà Cảnh Ngọc cung bớt được khối chuyện. Nàng nhìn Tiền Tam Hỉ: "Người nói đi?"

Tiền Tam Hỉ liền đáp: "Bẩm chủ tử, Trang Tần nương nương không phải đích nữ Trương gia, nàng ta là nữ nhi của thiếp thất được sủng ái của tam phòng Trương thủ phụ, cùng mẫu thân sinh ra còn có một người ca ca."

"Câu chuyện này phải bắt đầu từ người ca ca này."

Trương Tiết Hằng từng được coi là Văn Khúc Tinh của Đại Sở, thơ ca từ phú đều tinh thông, năm ba mươi tuổi thi đỗ tam nguyên, là trạng nguyên lang đích thực.

Nhưng cuộc đời thuận lợi của hắn đến năm ba mươi tuổi thì bỗng chững lại. Lúc bấy giờ là Sở Bình Đế, hoàng tổ phụ của Tiêu Thành Dục, đang trị vì. Sở Bình Đế là người theo chủ nghĩa cải cách cấp tiến, không thích những triều thần tầm thường trung dung, nhất là Trương Tiết Hằng, nổi tiếng nhờ thơ ca từ phú chứ không phải tài năng trị quốc, nên không được trọng dụng.

Mười năm thoáng cái trôi qua, đến khi tiên đế lên ngôi, lúc này Trương Tiết Hằng đã làm tri phủ ở biên ải được năm sáu năm. Có

lần hăn về kinh báo cáo công việc, cùng tiên đế đàm đạo thâm đêm, tiên đế mới phát hiện ra lý tưởng của hai người giống nhau.

Gặp tri kỷ, ngàn chén rượu cũng là ít.

Đối với tiên đế vốn ồm yếu, có người cùng mình thực hiện lý tưởng là điều vô cùng quý giá, vì vậy Trương Tiết Hằng từ một tri phủ nơi biên ải, nhảy vọt lên làm Lễ Bộ thị lang ở kinh thành.

Không đến hai năm, nhờ chiến tích xuất sắc, hăn được thăng chức làm Hộ Bộ thượng thư, trở thành trọng thần bên cạnh Hoàng Đế.

Năm Hoảng Trị thứ mười, ông ta được vào nội các. Năm Hoảng Trị thứ mười lăm, ông ta trở thành thủ phụ. Lúc này Trương Tiết Hằng đã năm mươi tuổi, nhưng con đường quan trường của ông ta dường như mới bắt đầu.

Sau đó, ông ta còn làm giáo thụ ở Thượng Thư Phòng, dạy dỗ hoàng tử, dần dần trở thành nhân vật có ảnh hưởng lớn trong triều.

Thậm chí đến nay, tân đế đăng cơ, với tư cách là thái phó của Thái Tử, ông ta vẫn đứng hàng tam công, là người đứng đầu các vị đại thần phụ chính.

Nói về Trương thủ phụ, phải công nhận là ông ta rất trung thành, lại được mệnh danh là người nho nhã thanh liêm, chỉ có điều, hậu viện nhà ông ta hơi lộn xộn.

Trương Tiết Hằng cưới thê là Tôn thị, sau đó nạp thêm sáu thiếp thất, ngoài đích trưởng tử, những người con khác đều là do thiếp thất sinh ra.

Người có tiền đồ nhất Trương gia dĩ nhiên là đích trưởng tử của Trương Tiết Hằng, tuổi còn trẻ đã thi đỗ tiến sĩ, vì phụ thân đang làm quan ở kinh thành nên hăn tự mình xin ra ngoài, chưa đến tuổi tứ tuần đã là đại quan trấn thủ biên cương.

Nhưng những nhi tử còn lại của Trương Tiết Hằng đều không mấy xuất sắc, trừ hai nữ nhi được gả cho phiên vương, còn lại phần lớn đều tư chất bình thường. May mà có ông ta làm thủ phụ trấn giữ, nên trong nhà mới không xảy ra chuyện lớn.

Tiền Tam Hỉ nói với vẻ mặt hớn hở: "Chủ tử có điều không biết, Tôn phu nhân trong nhà lão đại nhân là người hiền lành, chưa bao giờ khinh rẻ thiếp thất, nên mấy phòng thiếp thất Trương gia đều đấu đá lẫn nhau, ngày nào cũng náo nhiệt vô cùng. Họ không chỉ tự mình đấu, mà con cái cũng theo đó mà đấu."

"Phụ thân của Trang Tần nương nương là Trương tam gia, nhi tử của Liễu di nương được sủng ái nhất. Bản thân hãnh ta cũng học theo không hề tôn trọng đích thê, chỉ sủng ái biểu muội là tiểu Liễu thị, Trang Tần nương nương chính là con gái của tiểu Liễu thị đó."

Thẩm Kinh Trĩ nghe mà muốn ù cả tai. Nàng sai người lấy giấy bút, vẽ vờ trên giấy, cuối cùng cũng hiểu được mối quan hệ rắc rối Trương gia.

Tiền Tam Hỉ tiếp tục nói: "Trương tam gia chỉ là một viên ngoại lang lục phẩm, chức vị này là do Trương nhị gia chết sớm mới nhường lại. Bản thân hãnh ta không cao không thấp, lại luôn muốn tranh giành với Trương đại gia, nhưng chức quan của Trương đại gia là do chính hãnh cố gắng mà có được, lại là đích trưởng tử, nên ở Trương gia không ai vượt qua được hãnh. Trước đây khi Thái Hậu nương nương tuyển phi cho Hoàng Thượng, kỳ thật người nương nương nhắm đến là đích nữ của Trương đại gia."

Chuyện này Thẩm Kinh Trĩ thật sự không biết, nhưng nghe cũng thấy hợp lý. Thái Hậu nương nương coi Hoàng Thượng như châu như ngọc, bà ấy nhìn ai cũng thấy không xứng với nhi tử mình, tuy Đại Sở không quá câu nệ đích thứ, nhưng cũng không thể nào để Hoàng Thượng cưới một người ốm yếu bệnh tật.

Chẳng phải là rước thêm xui xẻo cho Hoàng Thượng sao.

Thấy nàng trầm ngâm suy nghĩ, Tiền Tam Hỉ lại nói tiếp: "Chuyện sau đó thì lão công công cũng không rõ, nhưng có một điều ông ta biết rất rõ."

"Ban đầu người muốn vào cung là đại cô nương Trương gia, còn huynh trưởng của Trang Tần nương nương là Trương cửu lang đến Bình Tâm Thư Viện đọc sách, không biết tại sao sau này đổi thành Trang Tần nương nương vào cung làm quý nhân."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ dừng lại: "Nói cách khác, Trang tần thế chỗ trưởng tử vào cung làm phi, thậm chí còn giúp ca ca có được tiền đồ tốt đẹp."

Tiền Tam Hỉ cười nói: "Đúng vậy chủ tử, lão công công cũng nghĩ như vậy."

Nhưng kết luận này, lại có một lỗ hổng rất rõ ràng.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn bản tóm tắt quan hệ Trương gia vừa viết: "Không đúng, Trương gia đưa nữ nhi vào cung là vì cái gì? Là vì duy trì địa vị thủ phụ, là vì giúp Trương gia tiến thêm một bước, vậy thì phải chọn người có khả năng gắn bó lâu dài chứ?"

Tiền Tam Hỉ ngơ ngác, dường như không hiểu nàng đang nói gì.

Thích Tiểu Thu như chợt hiểu ra, nói: "Ý chủ tử là, cho dù muốn đổi người, cũng không nên đổi thành Trang Tần nương nương, bởi vì nàng ta ốm yếu không thể gánh vác trọng trách này."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy với ánh mắt tán thưởng: "Chính là vậy."

Nàng chỉ vào bản tóm tắt nói: "Cho dù hai vị Liễu di nương có thời giờ bên gối, có được phú quý tám đời, nhưng đối với một nữ nhi

bệnh tật ốm yếu mà nói, đây chưa chắc đã là chuyện tốt. Nếu Trang Tần nương nương này vừa vào cung đã bệnh chết, mọi chuyện sẽ càng khó nói, ngược lại trở thành tai họa."

Thích Tiểu Thu chớp mắt: "Chủ tử, rốt cuộc đưa ai vào cung, rồi sắp xếp việc nhà cửa như thế nào, hẳn là phải xem ý tứ của Trương thủ phụ. Nói cách khác, việc Trang Tần nương nương vào cung là do Trương thủ phụ cho phép."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười khen ngợi: "Đây mới là vấn đề lớn nhất, đưa một tôn nữ rõ ràng sống không được bao lâu vào cung, Trương Tiết Hằng đang toan tính điều gì? Tại sao Thái Hậu lại đồng ý?"

Tiền Tam Hỉ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thở dài: "Chủ tử, đầu óc tiểu nhân thật sự ngu dốt, thật sự không hiểu nổi."

Thẩm Kinh Trĩ liếc hẳn một cái, uống ngụm trà rồi mới nói: "Đừng giả vờ nữa, người hiểu mà. Quay lại tìm lão công công kia uống rượu đi, dò hỏi thêm chút tin tức khác."

Tiền Tam Hỉ vâng dạ rồi nhanh chóng lui xuống.

Thẩm Kinh Trĩ súc miệng rồi trở về tắm điện, nằm dài trên giường.

Thấy nàng vẫn còn tỉnh táo không hề buồn ngủ, Thích Tiểu Thu cũng ngồi xuống mép giường, nhỏ giọng trò chuyện với nàng: "chủ tử, chuyện Trương gia không cần phải vội, chúng ta cứ từ từ dò la. Bệ hạ không phải bảo chủ tử đến thăm Trang Tần nương nương sao? Khi nào thì đưa thiệp mời ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút mới nói: "Để sau đi, ngày mai chúng ta đi gặp Thái Phi và công chúa."

Thích Tiểu Thu đáp "vâng, sáng sớm hôm sau sẽ đưa thiệp mời", rồi lui xuống.

Thẩm Kinh Trĩ nằm dưới màn che tối om, nhắm mắt trầm tư. Nếu Trương Tiết Hằng không phải bị tiểu thiếp mê hoặc mà mất đi lý trí, vậy thì việc Trương Diệu Hâm vào cung chính là quyết định được đưa ra sau khi ông ta đã suy tính kỹ càng. Nếu vậy, Trương gia nhất định có mưu đồ.

Một lão thần lăn lộn trên quan trường ba mươi năm, tuyệt đối sẽ không đưa ra phán đoán bất lợi, hoặc là vì gia đình, hoặc là vì Hoàng Đế, hoặc là... vì cả hai.

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, suy nghĩ dần dần bay bổng giữa bầu trời sao, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, nàng nghĩ, những người trong cung ngoài cung này, thật sự rất thú vị.

Hôm sau Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy, sai Thích Tiểu Thu đưa thiếp mời đến Thọ Khang cung. Cung nhân trở về bẩm báo rằng hai vị thái phi nương nương bên đó và công chúa đều rảnh rỗi, mời Chiêu Nghi qua đó vào buổi chiều.

Dùng xong bữa trưa, Thẩm Kinh Trĩ nghỉ ngơi một lát rồi tỉnh dậy.

Ngân Linh đến hầu hạ nàng rửa mặt, hỏi: "Chủ tử, hôm nay chuẩn bị y phục màu nguyệt bạch, ngọc bích và hồng cánh sen, chủ tử chọn bộ nào ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ xem qua từng bộ, cuối cùng chọn bộ màu hồng cánh sen. Đây là xiêm y mới may, dùng vải vân cẩm, thích hợp mặc vào đầu thu. Trên tà váy và tay áo đều thêu cảnh nho, trông rất sinh động.

Thẩm Kinh Trĩ thay y phục, nghĩ đến việc đi thăm Thái Phi nên búi tóc kiểu song hoàn kế, cài thêm một cây trâm như ý bằng ngọc bích

tím, trên tai đeo đôi khuyên tai bằng ngọc bích tím hình hồ lô.

Trang điểm như vậy, trông nàng trẻ ra vài tuổi, như thiếu nữ mười lăm mười sáu. Nàng vừa trang điểm xong, mấy cung nữ thi nhau khen ngợi.

"Chủ tử thật xinh đẹp."

"Mỗi ngày được nhìn thấy chủ tử, buổi tối đều có thể ăn thêm hai bát cơm, chủ tử như tiên nữ vậy."

Thẩm Kinh Trĩ: "....."

Thẩm Kinh Trĩ buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt non nớt của các nàng, cười mắng: "Các người cứ thích trêu chọc ta."

Nàng vừa trang điểm xong, Thích Tiểu Thu đã dẫn Lục Lộ trở về: "Chủ tử, đã chuẩn bị xong quà tặng rồi ạ, mời người xem qua."

Thẩm Kinh Trĩ nhận lấy danh sách, thấy trên đó chỉ ghi vài món đơn giản.

Vì đi thăm Thái Phi nên không thể mang theo nhiều đồ, Thích Tiểu Thu chọn toàn nhân sâm, linh chi,... những món bổ dưỡng, ngoài ra còn sai Đồng Quả làm một hộp điểm tâm ba tầng, bên trong không chỉ có điểm tâm đang thịnh hành do Đồng Quả làm, mà còn có cả dưa tươi mới được đưa đến từ Quỳnh Châu.

Cũng không phải ngày lễ tết gì, Thẩm Kinh Trĩ chỉ thay mặt Hoàng Đế đến thăm hỏi, nên không cần quá phô trương lãng phí, đơn giản như vậy là được rồi.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, khen ngợi mỗi người một câu, đợi đến khi kiệu đến, liền dẫn Thích Tiểu Thu xuất cung.

Trên đường đi không có chuyện gì xảy ra, đến Thọ Khang cung,

Thẩm Kinh Trĩ vừa xuống kiệu đã nghe thấy tiếng khóc từ bên trong truyền ra.

Tiếng khóc đó rõ ràng là của trẻ con, có chút nũng nịu, Thẩm Kinh Trĩ và Mặc Hương liếc nhìn nhau, Mặc Hương bất đắc dĩ nói: "Chắc lại là Nhu Giai công chúa đang tranh giành gì đó với Hiền thái phi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cười nói: "Vậy vừa lúc đến vấn an Thục thái phi nương nương trước, ta cũng không biết dỗ trẻ con."

Mặc Hương nở nụ cười ôn hòa: "Đợi đến khi Chiêu Nghi có tin vui, sẽ biết cách dỗ trẻ thôi."

Đây là một câu chúc cát tường, Thẩm Kinh Trĩ ngượng ngùng cười, cùng nàng ấy bước vào Thọ Khang cung.

Thọ Khang cung dường như vẫn giống như lần trước nàng đến, chỉ là hoa cỏ trước sân có vẻ hơi khô héo vì thiếu nước mưa.

Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn kỹ, chỉ cần lướt qua cũng biết cung nhân trong cung này có tận tâm hay không.

Thục thái phi và Hiền thái phi đều có hoàng tử được sủng ái, nhưng cung nữ thái giám còn không quá để tâm đến, huống chi là những tiểu chủ nhỏ bé kia.

Thẩm Kinh Trĩ quan sát kỹ lưỡng, nhưng Mặc Hương không hề phát hiện, vẫn cười dẫn nàng vào chính điện.

Thục thái phi đã chờ sẵn ở đó.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng hành lễ, nở nụ cười: "Tần thiếp thỉnh an Thái Phi nương nương, đã lâu không gặp, tần thiếp rất nhớ người. Vừa hay bệ hạ cũng không biết sức khỏe các vị nương nương dạo này thế nào, tần thiếp liền xung phong đến đây thăm hỏi, tiện thể mượn vài quyển sách về đọc."

Thục thái phi rất thích nàng, tuy nàng nói những lời khách khí nhưng lại khiến người nghe cảm thấy thoải mái, đây là điều người khác khó lòng học được.

Chẳng trách Thái Hậu yêu quý nàng, quả thật là không có chỗ nào chê trách được.

Thục thái phi mời nàng ngồi xuống, hỏi: "Gần đây người đọc sách gì?"

Thẩm Kinh Trĩ kể cho bà ấy nghe những cuốn sách mình đã đọc, lại được Thục thái phi chỉ dạy thêm, cảm thấy như được khai sáng.

"Nương nương thật uyên bác, tần thiếp chỉ đọc qua loa thôi." Trò chuyện xong, Thẩm Kinh Trĩ mới cười nói: "Nương nương, bệ hạ nói người rất lo lắng cho Thành quận vương, sắp tới quận vương sẽ theo bệ hạ đi săn bắn ở Đông An, người có gì dặn dò không?"

Tuy không tiếp xúc nhiều với các vị thái phi, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng có thể nhận ra ai tốt ai xấu. Thục thái phi là người khiến người ta cảm thấy yêu mến.

Lần này Đức thái phi vì chuyện ở Vọng Nguyệt cung nên không thể đi, Quý thái phi thì Tiêu Thành Dục không muốn bà ấy đi, nên Thục thái phi đành phải ở lại trông coi hậu cung.

Nghe vậy, Thục thái phi không khỏi an tâm, cười nói: "Có bệ hạ ở đó, ta không cần lo lắng cho Ương Nhi, hẳn sẽ nghe lời bệ hạ. Nhưng mà có chuyện này, vừa hay người đến, ta kể cho người nghe."

Chương 50: Tin tức

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ Thục thái phi lại muốn nói chuyện với mình, trên mặt vẫn giữ nụ cười, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Thục thái phi liếc nhìn cửa điện, thấy không có cung nữ nào lảng vảng bên ngoài, mới hạ giọng nói: "Mấy hôm trước, tẩu tử nhà mẫu thân ta vào cung, kể chuyện các thế gia đại tộc ngoài kia đang rầm rộ tìm các ma ma từng làm việc trong cung về dạy dỗ cho các cô nương nhà họ."

Nhà mẫu thân của Thục thái phi họ Giang, là dòng dõi thư hương nổi tiếng gần kinh thành. Giang thị là bề tôi trung thành, không kết bè kết phái với các thế gia khác, nên Thục thái phi sống trong cung rất an nhàn tự tại.

Bà ấy là người hiền lành, đối xử với mọi người rất hòa nhã, làm việc lại có chừng mực, không chỉ hòa thuận với Thái Hậu, mà ngay cả với Đức thái phi cũng chưa từng xảy ra mâu thuẫn. Ngay cả Đức thái phi với tính cách đó, cũng chưa từng nói xấu bà ấy nửa lời.

Vì vậy, bà ấy sống chung với Hiền thái phi trẻ tuổi ở Thọ Khang cung cũng rất hòa hợp, Nhu Giai công chúa cũng rất thích bà.

Nói như vậy, không khí ở Thọ Khang cung chắc chắn tốt hơn Thừa Nhân cung nhiều, các vị thái phi ở đây đều rất bình dị, gần gũi.

Ngay cả Thẩm Kinh Trĩ, người không tiếp xúc nhiều với Thục thái phi, cũng cảm thấy bà ấy rất hiền từ, dễ gần. Nên khi bà ấy muốn nói chuyện, Thẩm Kinh Trĩ nhất định sẽ chăm chú lắng nghe.

Thục thái phi thấy nàng chuyên tâm lắng nghe, trong lòng hơi an

tâm, nói: "Tuy Giang thị chúng ta không phải là dòng dõi nhiều đời vinh hiển như Tưởng thị hay Hà thị, nhưng cũng là thư hương thế gia, có qua lại với nhiều gia tộc trong kinh thành. Khoảng giữa tháng bảy, nghe nói các nhà đều mời các ma ma từng làm việc trong cung về dạy dỗ các cô nương."

"Nếu chỉ một hai nhà thì cũng chẳng sao, nhưng có đến năm sáu nhà đều làm vậy, thì có vẻ không bình thường."

Ngũ khí Thục thái phi ôn hòa, trên mặt tuy không cười nhiều, nhưng cũng không tỏ ra nghiêm trọng: "Không khí trong kinh thành thường chịu ảnh hưởng từ Trường Tín Cung. Nếu có vị nương nương nào được sủng ái thích ăn bánh râu rồng, thì bánh râu rồng trong kinh sẽ bán rất chạy. Nếu có vị tiểu điện hạ nào thích chơi lục lạc, thì nhà nhà đều học làm lục lạc."

"Chưa kể đây là chuyện trong cung có thể để lộ ra ngoài, còn những chuyện trong cung không truyền ra ngoài, ta cũng không rõ ràng lắm."

Đây mới là điều quan trọng, bà cùng Đức thái phi, Hiền thái phi giúp đỡ Thái Hậu nương nương xử lý việc hậu cung, có chuyện gì xảy ra, Thục thái phi không phải người đầu tiên biết thì cung nhân ngày hôm sau cũng sẽ bẩm báo cho bà.

Nhưng chuyện này có vẻ bất thường, bởi vì các thế gia đại tộc mời ma ma trong cung về dạy dỗ cô nương, chỉ có thể là vì muốn đưa các nàng vào cung làm phi, trở thành chỗ dựa cho gia tộc. Nhưng nếu trong cung thật sự muốn tuyển phi, thì Thục thái phi chắc chắn là người đầu tiên biết.

Mà hiện tại, tin đồn này lại truyền từ ngoài cung vào, thì có vẻ kỳ lạ.

Thẩm Kinh Trĩ kỳ thật đã hiểu ý của Thục thái phi, nhưng nàng vẫn e lệ cười, giả vờ mình còn trẻ người non dạ, chưa hiểu chuyện đời.

Thục thái phi liền dạy bảo: "người nghĩ mà xem, cô nương nhà người ta, dù là nhà thế gia cũng không cần ma ma trong cung ra dạy dỗ. Những cô nương được dạy dỗ như vậy chỉ có thể làm cung phi, không thể làm chính thê quán xuyên gia đình, nếu không vào cung thì coi như hỏng cả đời."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, lúc này mới "à" lên một tiếng: "Tần thiếp hiểu rồi, ý nương nương là, các vị đại thần ngoài kia đã bắt đầu chuẩn bị đưa người mới vào cung."

Thục thái phi vui mừng vì nàng đã hiểu: "Người quả là thông minh, một chút là hiểu, đúng là ý tứ này. Nếu chỉ một nhà thì cũng chẳng sao, nhưng nhiều gia tộc cùng lúc chuẩn bị như vậy, mà trong cung lại không có tin tức gì, thì có nghĩa là gì?"

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng: "Điều này có nghĩa là, bọn họ muốn cùng nhau liên danh dâng tấu, ép bệ hạ phải đồng ý."

Tiêu Thành Dục vốn không có thời gian quản chuyện hậu cung, năm nay có đại hôn hay không, có nghênh đón Hoàng Hậu hay không là do tiên đế đã dặn dò trước đó, mà Thái Hậu hiện giờ đang bị bệnh, không có trong cung, nên việc hậu cung đều do các vị thái phi xử lý.

Hiện tại số lượng cung phi cũng không nhiều, mọi việc đều đầu vào đây, vậy mà cách đây không lâu Tưởng thị vẫn gây ra chuyện. Nếu lại có thêm nhiều người như vậy, chẳng phải hậu cung sẽ càng loạn sao? Liệu có kẻ nhân cơ hội đó mà gây chuyện, tranh giành lợi ích lớn hơn không?

Rắn mắt đầu, lắm người lắm miệng, cuối cùng sẽ chẳng ra sao.

Chưa kể bản thân Tiêu Thành Dục không có ý đó, hẳn là người thế nào? Nếu thật sự có ý định đó đã sớm nói thẳng, cần gì phải đợi các đại thần chủ động đề xuất, rồi cùng nhau ép hắn?

Tiêu Thành Dục thật sự rất bận, một tháng cũng chẳng đến hậu cung được mấy lần, mà phần lớn đều chỉ đến Cảnh Ngọc cung, đủ thấy hắn không muốn tiếp xúc với người lạ.

Phải, tuy những cung phi đó đều là phi tần của hắn, nhưng đối với Tiêu Thành Dục mà nói, họ khác với Thẩm Kinh Trĩ, người từ nhỏ đã theo hầu Thái Hậu. Đối với Tiêu Thành Dục, họ chính là người xa lạ.

Hoàng đế bệ hạ một lòng vì chính sự, nhưng các quan văn võ trong triều lại chỉ quan tâm đến quyền lực. Nói cho cùng, những người đó không phải vì Tiêu Thành Dục, cũng không phải vì hoàng thất, mà là vì lợi ích của gia tộc mình.

Tân đế đăng cơ, hậu cung trống vắng, nếu lúc này nhét đầy người vào hậu cung, đợi thêm vài năm, dù có thêm người mới thì những người vào cung trước vẫn là người cũ.

Mà người cũ thì có thể hưởng phúc.

Nếu may mắn sinh được hoàng trưởng tử, thì càng có thể mẫu bằng tử quý, thậm chí còn có thể mơ tưởng đến ngôi vị Hoàng Hậu.

Đây là cám dỗ lớn đến nhường nào.

Họ nào quan tâm lúc này có thích hợp hay không, Tiêu Thành Dục có đồng ý hay không, nói trắng ra là, ý nguyện của Hoàng Thượng không nằm trong phạm vi suy xét của họ.

Nếu không phải đại tẩu Giang thị cẩn thận, vô tình nghe được một nhà nói chuyện, rồi âm thầm dò hỏi tình hình các nhà khác, thì chuyện này chắc chắn sẽ được che giấu rất kỹ, có thể phải đợi đến khi các đại thần dâng tấu thì trong cung mới biết được.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ đã suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, Thục thái

phi mới an tâm mỉm cười: "Ta vốn định hôm nay viết thư cho Hoàng Thượng, nói sơ qua chuyện này, nhưng vừa hay người đến đây, nên kể cho người nghe rõ hơn."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, lúc này mới giãn lông mày, nhìn Thục thái phi cười rõ lên: "Nương nương tin tưởng tần thiếp như vậy sao?"

Lý do Thục thái phi có thể tin tưởng nàng, là vì trước khi rời đi, Tô Dao Hoa đã dặn dò Thẩm Kinh Trĩ. Tô Dao Hoa sống trong cung hơn hai mươi năm, bà ấy hiểu rõ những nữ nhân này, sao có thể không biết ai là người thế nào?

Bà ấy nói Thục thái phi đáng tin, thì Thục thái phi nhất định đáng tin.

Nhưng Thục thái phi lại tin tưởng nàng đến vậy, chuyện quan trọng như thế này mà cũng nói thẳng với nàng, còn chỉ điểm cho nàng, thật sự khiến Thẩm Kinh Trĩ không ngờ tới.

Thấy nàng có vẻ nghi ngờ, đôi mắt xinh đẹp kia ánh lên vẻ thông minh lanh lợi, Thục thái phi không khỏi mỉm cười: "Không phải ta tin tưởng người, mà là Hoàng Thượng tin tưởng người."

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, lặp lại câu nói này trong đầu.

Thục thái phi nhìn nàng, trong mắt thoáng hiện chút ghen tị, nhưng bà giấu kín trong lòng, không hề biểu lộ ra ngoài.

Hai mươi năm qua, bà đã quen với việc giữ trong lòng, chưa từng để lộ ra ngoài.

"Hoàng Thượng là người rất cẩn thận, trong hậu cung này không mấy ai có thể được ngài ấy tin tưởng, ngay cả ta, theo Thái Hậu nương nương hai mươi năm cũng không dám nói Hoàng Thượng hoàn toàn tin tưởng ta, nhưng ngài ấy lại tin tưởng người. Vì tin tưởng người nên mới để người đến Thọ Khang cung vấn an ta, vấn

an Hiền thái phi và Nhu Giai công chúa. Vì tin tưởng người, nên mới để người bước vào Càn Nguyên cung, bước vào Ngự Thư Phòng của ngài ấy."

"Ngài ấy tin tưởng người là vì người đáng tin, vì người và Hoàng Thượng có chung mục đích, có thể cùng nhau tiến về phía trước. Mục tiêu của Hoàng Thượng cũng là mục tiêu của người, đúng không?"

Thẩm Kinh Trĩ ngậy người, nàng kinh ngạc trước sự nhạy bén của Thục thái phi, cũng kinh ngạc trước sự thẳng thắn của bà ấy, nhưng suy cho cùng, nàng vẫn kinh ngạc trước sự tín nhiệm của Tiêu Thành Dục.

Thì ra, Càn Nguyên cung của Hoàng Thượng lại khó vào như vậy sao?

Thấy nàng đẩy mặt kinh ngạc, Thục thái phi không khỏi nở nụ cười ôn hòa: "Hoàng Thượng tin tưởng người, giao chuyện quan trọng cho người, nên ta cũng có thể tin tưởng người, đơn giản vậy thôi. Chúng ta đều là vì Đại Sở, vì Thái Hậu, vì Hoàng Thượng, đúng không?"

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, nhìn Thục thái phi: "Nương nương nói phải, hôm nay được nghe những lời này, tần thiếp được lợi rất nhiều, đa tạ nương nương chỉ dạy."

Thục thái phi nhìn khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp của nàng, nhìn đôi mắt sáng ngời kia, nghe giọng nói êm tai như chim hoàng oanh, trong lòng không khỏi cảm thán.

Thật tốt, vận khí của nàng thật sự rất tốt.

Hai người chỉ nói chuyện vài câu, Thẩm Kinh Trĩ đã hiểu rõ mọi chuyện, nàng lại cùng Thục thái phi nói thêm vài chuyện nhỏ nhặt, rồi mới lui ra.

Lúc này Thọ Khang cung đã yên tĩnh trở lại, Nhu Giai công chúa dường như đã nín khóc.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Mặc Hương, Mặc Hương mỉm cười gật đầu với nàng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vịn tay Thích Tiểu Thu đi ra phía hậu điện.

Đợi nàng đi rồi, Mặc Hương mới vào hầu hạ Thục thái phi. Thục thái phi đang nhìn chăm chăm hộp dĩa trên tay, nghe thấy tiếng bước chân của Mặc Hương, bà đột nhiên cười khổ: "Đến tuổi này rồi, vẫn còn hâm mộ bọn trẻ."

Tiêu Thành Dục không giống tiên đế, hăn tuy nhìn lạnh lùng nhưng đã nhận định ai thì sẽ không thay đổi.

Còn tiên đế thì đối xử với ai cũng ôn hòa, dường như yêu quý và tin tưởng tất cả mọi người, nhưng kết quả là, người trong lòng ông ấy chỉ có Hoàng Hậu.

Thấy bà có vẻ buồn bã, Mặc Hương không đành lòng khuyên: "Nương nương, chuyện cũng đã qua lâu rồi, giờ người không phải sống rất tốt sao?"

Thục thái phi cười, nhưng nụ cười lại chan chứa nước mắt: "Hôm nay nhìn thấy Thẩm chiêu nghi như vậy, ta vừa mừng cho nàng ấy, vừa thương cho bản thân mình."

"Ta yêu người đó, cứ ngỡ ngài ấy cũng có chút tình cảm với ta, nhưng kết quả là, ngài ấy tuy có tình cảm, nhưng chỉ dành cho một người. Chuyện đó cũng chẳng sao, nhưng người xem, tiên đế có mấy ngày đến chỗ Thái Hậu nương nương?"

"Đó là còn vì tiên đế sức khỏe không tốt, nếu không, e rằng Thọ Khang cung và Thừa Nhân cung cũng không đủ chỗ ở. Ta thương cho bản thân mình, càng đau lòng cho Thái Hậu nương nương, ta

chỉ mong trong cung bớt đi những nữ nhân như vậy."

Mặc Hương nhẹ nhàng vỗ lưng Thục thái phi, để bà ấy dựa vào lòng mình khóc.

Tiên đế đã qua đời, chuyện cũ cũng không cần nhắc lại, Mặc Hương biết Thục thái phi đau khổ nhiều đến nhường nào, nhưng bà ấy chưa bao giờ oán trách số phận. Bà ấy đồng cảm với Thái Hậu - người cũng có cuộc sống khó khăn. Nhiều năm qua, bà ấy luôn ở bên cạnh Thái Hậu, tình cảm tỷ muội giữa hai người họ rất sâu đậm.

Tình cảm này, còn quý giá hơn cả thứ tình yêu mơ hồ kia.

Đó là sự tin tưởng và thân thiết chỉ thuộc về riêng họ.

"May mà, Thái Hậu xem người vẫn rất chuẩn." Thục thái phi lau nước mắt, cười nói, "Người xem vị Thẩm chiêu nghi này, tuy về ngoài ngây thơ nhưng trong lòng lại tính toán rất kỹ, nàng ấy có thể gánh vác mọi việc, đó mới là lý do Thái Hậu chọn nàng ấy."

"Hiểu con không ai bằng mẫu thân, Thái Hậu hiểu rõ tính cách của Hoàng Thượng nhất, người mà Thái Hậu chọn, Hoàng Thượng chắc chắn cũng sẽ thích."

Thục thái phi thở dài: "Chỉ là không biết con đường sau này của họ sẽ ra sao."

Mặc Hương cười nói: "Nương nương, đó là chuyện của họ, chúng ta cứ yên tâm theo dõi là được."

Thẩm Kinh Trĩ không biết Thục thái phi đang cảm thán điều gì, nàng vừa bước vào hậu viện, đã nghe thấy giọng nói nhỏ xíu của Nhu Giai công chúa.

Nàng ấy vừa khóc vừa nói: "Mẫu phi, con không đi học đâu, con không đi, con không đi hu hu hu."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Nàng tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, đúng lúc đó Thính Tuyên - quản sự cô cô của Hiền thái phi - nhìn thấy nàng.

"Chiêu Nghi đến rồi, mời người vào trong."

Thế là, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy một tiểu oa nhi nước mắt lưng tròng.

Vừa thấy nàng, Nhu Giai liền cảm thấy vô cùng tủi thân, mếu máo khóc lớn hơn: "Con không đi đâu, con không đi, người đừng đuổi con đi!"

Trước đây khi Thẩm Kinh Trĩ đến thăm Nhu Giai công chúa, nàng ấy còn ốm yếu nằm trên giường gầy trơ xương, trông rất đáng thương. Nhưng chỉ vài ngày sau khi khỏi bệnh, vì còn nhỏ, ăn uống lại tốt nên đã béo khỏe trở lại.

Nhưng sau khi béo khỏe, tiểu oa nhi liền bắt đầu nghịch ngợm.

Hiền thái phi vốn là mẫu thân hiền từ, giờ đây chỉ chuyên tâm chăm sóc con cái, nên càng cưng chiều nàng ấy hết mực.

Mấy hôm trước tiểu công chúa làm ầm ĩ ở Thọ Khang cung, các vị thái phi đều yêu quý, ai cũng dỗ dành, nàng ấy thấy mình như tiểu bá vương trong cung nên càng thêm nghịch ngợm.

Kết quả không bao lâu, Hiền thái phi chịu hết nổi.

Nhu Giai công chúa năm nay đã năm tuổi, đáng lẽ sang năm phải đến Thượng Thư Phòng học cùng các hoàng huynh, nhưng vì tiên đế bệnh nặng, rồi lại quốc tang, nên việc này cứ bị trì hoãn. Giờ

thấy nàng ấy làm ầm ĩ như vậy, Hiền thái phi thật sự sợ nữ nhi sinh hư, nên mới nảy ra ý định đưa nàng ấy đi học.

Bà ta là mẫu phi của Hoàng Thượng, có chuyện gì cũng có thể nói thẳng, nên đã viết tấu chương trình lên Tiêu Thành Dục.

Đây là chuyện nhỏ, Tiêu Thành Dục tất nhiên sẽ không ngăn cản, hôm nay hẳn sai Thẩm Kinh Trĩ đến xem thử, xem Nhu Giai công chúa khi nào có thể đến Thượng Thư Phòng, hỏi han xem Hiền thái phi còn thiếu gì không, để Thượng Cung cục chuẩn bị.

Kết quả nàng vừa đến đã gặp phải tình huống này, đứng im ở cửa không dám bước thêm nửa bước.

Hiền thái phi mấy hôm nay bị nữ nhi làm cho khóc dở mếu dở, nhưng cả cung chỉ có một tiểu công chúa, giờ nhi tử lại không ở bên cạnh, bà ta càng thêm đau lòng cho nữ nhi. Trẻ con khóc nhiều sẽ khản giọng, lại dễ sinh nóng trong người, Hiền thái phi chỉ còn cách dỗ dành khuyên nhủ, kèm theo cả dọa nạt.

Tỷ như: Nếu con không nghe lời, hoàng huynh sẽ đến bắt con đi, con sẽ phải tự mình ở Nội Ngũ Sở.

Tỷ như: Ngoài kia có rất nhiều nương nương không có con, nếu con không nghe lời, ta sẽ không cần con nữa, sẽ cho con đến ở với những nương nương tốt bụng kia.

Dọa như vậy, tiểu công chúa tuy sợ hãi nhưng càng không dám đi học.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ cũng bị Nhu Giai dọa sợ, Hiền thái phi có chút xấu hổ, bà ta tiến lên bế nữ nhi, dỗ dành rồi vỗ lưng: "Đây là Chiêu Nghi của hoàng huynh con, là thay mặt hoàng huynh đến thăm con, không phải đến bắt con đi đâu."

Nhu Giai thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trông đáng yêu vô

cùng.

Thẩm Kinh Trĩ thử bước đến gần, thấy tiểu công chúa tò mò nhìn mình, liền mỉm cười dịu dàng: "Công chúa chắc không nhớ ta, trước đây khi công chúa bị bệnh, ta đã đến thăm công chúa."

Nói xong, nàng đã đến bên cạnh Hiền thái phi, vươn tay nhéo nhéo búi tóc nhỏ của Nhu Giai: "Công chúa không nhớ ta cũng không sao, công chúa còn nhớ con ngựa nhỏ và con thỏ nhỏ không?"

Đây là hai con thú do Hàn Lập Nhi, người quản lý việc thêu thùa làm riêng, chính vì vậy mà xảy ra chuyện hình nhân giấy ở Vọng Nguyệt cung.

Nàng nghĩ thầm, quả thật nên làm thêm cho Nhu Giai vài món đồ chơi mới.

Thứ này Nhu Giai rất thích, Hiền thái phi còn từng cảm tạ nàng, giờ nghe nàng nhắc đến, Hiền thái phi vội vàng nói: "Phải phải phải, mau đi đem tiểu hôi lại đây, đây chính là Chiêu Nghi làm cho con."

Vừa nghe nói tiểu hôi là nàng cho người làm, hai mắt Nhu Giai sáng lên, nước mắt lưng tròng liền nuốt ngược trở vào. Nàng ấy quay đầu, tò mò nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Nhu Giai thừa hưởng nét đẹp của tiên đế và Hiền thái phi, dung mạo đáng yêu ngọt ngào, gương mặt nhỏ nhắn với đôi mắt to đen láy, cực kỳ đáng yêu.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy, không tự chủ được mỉm cười: "Nếu Nhu Giai công chúa thích tiểu hôi, sau này ta sẽ làm thêm cho công chúa những mẫu mới."

Nhu Giai lập tức thích nàng.

“Nương nương, ôm!” Nhu Giai cũng không phân biệt được Chiêu Nghi và Hiền phi khác nhau thế nào, nàng ấy thấy nữ tử nào ăn mặc xinh đẹp đều gọi là nương nương.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Hiền thái phi gật đầu, mới đưa tay ôm Nhu Giai. Nhu Giai đã năm tuổi, tuy rằng vừa mới khỏi bệnh nặng, nhưng lúc này đã khỏe lại, thân mình nhỏ bé nặng trĩu, Thẩm Kinh Trĩ suýt nữa làm rơi nàng ấy.

Hiền thái phi thấy nàng luống cuống, suýt nữa trừng mắt, không khỏi bật cười: “Đừng nhìn Nhu Giai nhỏ như vậy, nha đầu này nặng lắm, người không quen bế trẻ con, mau đặt nó xuống đất cho nó tự chạy đi.”

Nhu Giai cũng bị Thẩm Kinh Trĩ làm cho hoảng sợ, vội vàng tụt xuống, đứng dưới đất ngẩng đầu nhìn nàng.

Mẫu thân nàng ấy là tứ phi, lại rất được sủng ái, bản thân nàng ấy là công chúa duy nhất của tiên đế, phía dưới còn có hoàng đệ cùng mẫu phi, cho nên tính tình Nhu Giai rất hoạt bát, không hề bị Trường Tín Cung quản thúc.

Nàng ấy trước giờ chưa từng gặp Thẩm Kinh Trĩ, lúc này mới gặp, không khỏi tò mò ngẩng đầu đánh giá, nhìn một lát mới thăm nói: “Nương nương thật xinh đẹp.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười.

Nàng cũng không câu nệ, bèn ngồi xổm xuống nhìn Nhu Giai: “Đa tạ công chúa khen ngợi, vậy hôm nào ta làm búp bê vải mới tặng công chúa nhé.”

Nhu Giai chớp mắt, đưa bàn tay nhỏ ra: “Một lời đã định.”

Thẩm Kinh Trĩ cũng vỗ tay nàng ấy một cái: “Một lời đã định.”

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, Hiền thái phi nhìn cảnh này, trong lòng cũng thấy vui mừng. Thẩm Kinh Trĩ là sủng phi của Tiêu Thành Dục, là Thái Hậu tự mình chọn ra, muốn nàng một lòng đi theo Hoàng Thượng. Nếu nàng không ngốc, ắt biết nên làm thế nào.

Nhất cử nhất động, lời nói cử chỉ của nàng không chỉ đại diện cho nàng, mà rất nhiều lúc còn đại diện cho Hoàng Thượng.

Ví như việc đến Thừa Nhân cung và Thọ Khang cung lần này, các phi tần khác không được triệu kiến thì không đến, nhưng nàng đã đến hai lần, mỗi lần đều là làm việc Hoàng Thượng giao phó.

Như vậy có thể thấy được chút manh mối.

Nàng có thể thích Nhu Giai, Nhu Giai cũng thích nàng, Hiền thái phi đương nhiên vui mừng.

Bà ta vội nói: “Đừng đứng ngoài sân nữa, vào trong ngồi nói chuyện đi.”

Đợi mọi người vào gian chính, bởi vì cũng không có chuyện gì quan trọng nên Hiền thái phi không cho gọi cung nữ vào hầu, một bên bảo nữ nhi chọn đồ ăn trong hộp Thẩm Kinh Trĩ mang đến, một bên nói: “Hôm nay người đến đây, là vì chuyện Thượng Thư Phòng phải không?”

Nhu Giai đang ăn bánh hạnh nhân, nghe vậy tai vểnh lên, bánh trong miệng cũng ngừng nhai, trừng mắt nhìn Hiền thái phi.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nàng ấy khẩn trương như vậy, suy nghĩ một chút, không trả lời Hiền thái phi ngay mà ôn nhu nói với Nhu Giai: “Công chúa, đại ca ca của công chúa vẫn luôn nhớ người và Hiền thái phi nương nương, cho nên muốn người chuyển đến Thọ Khang cũng ở cùng Hiền thái phi nương nương, là để nương nương chăm sóc cho người.”

Nhu Giai chớp chớp mắt, nuốt bánh hạnh nhân xuống.

Nàng ấy đã nghe hiểu.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, ôn nhu nói tiếp: “Nhưng giờ người đã lớn rồi, phải ra ngoài học hành. Nhị ca ca, tam ca ca, thậm chí là tiểu đệ đệ đều đang học ở Thượng Thư Phòng, họ lâu ngày không gặp người, sẽ rất nhớ.”

Nhu Giai nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ do dự.

Nàng ấy bị Thẩm Kinh Trĩ thuyết phục, nhưng lại không muốn đi học, trong lòng đang rối bời.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Hiền thái phi, thấy bà ta gật đầu với mình, bèn nói với Nhu Giai: “Công chúa, thật ra Thượng Thư Phòng rất thú vị, buổi sáng các tiên sinh sẽ kể đủ loại chuyện xưa, buổi chiều còn có thể đi cưỡi ngựa bắn cung, công chúa cũng không cần phải ở một mình trong Thọ Khang cung, đến Thượng Thư Phòng sẽ có rất nhiều biểu tỳ muội cùng chơi với người.”

Đôi mắt Nhu Giai mở to: “Thật ư?”

Thẩm Kinh Trĩ cười: “Đương nhiên là thật. Người thích tỳ muội nào thì cứ nói với Hiền thái phi nương nương, nương nương sẽ cho mời họ vào cung.”

Lúc này nàng đối người chủ sự thành Hiền thái phi, ý tứ rất rõ ràng, Hoàng Thượng không quản chuyện hậu cung, họ muốn chọn nữ nhi nào vào cung thì chọn, dù sao cũng chỉ là để bầu bạn với công chúa, làm cho công chúa vui vẻ là quan trọng nhất.

Hiền thái phi lập tức an tâm, thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Nguyệt Nguyệt, như vậy có tốt không?”

Nhu Giai rốt cuộc cũng đồng ý: “Vậy con vẫn muốn ở Thọ Khang

cung.”

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu: “Đó là điều đương nhiên, người còn phải bầu bạn với Hiền thái phi nương nương, chăm sóc nương nương và các nương nương khác nữa, đúng không?”

Nhu Giai đắc ý gật đầu: “Đúng vậy! Nguyệt Nguyệt có thể chăm sóc các nương nương!”

Thẩm Khinh Trĩ khẽ cười, tiếp tục nói: “Cho nên Thọ Khang cung này sẽ không rời xa công chúa, công chúa sau này ban ngày đi học, buổi chiều tan học lại về cung, như vậy chẳng phải thú vị hơn sao?”

Nhu Giai công chúa hoạt bát đáng yêu nhưng cũng rất ngây thơ, mặc dù Thẩm Khinh Trĩ nói hay như vậy, Nhu Giai công chúa vẫn cảm thấy việc học rất khó khăn.

Nàng ấy đáng thương nhìn Thẩm Khinh Trĩ, nhỏ giọng hỏi: “Nếu Nhu Giai học không tốt, đại ca ca có giận không?”

Thẩm Khinh Trĩ ghen lời. Nàng nào biết Tiêu Thành Dục có quản cả chuyện học hành của muội muội hay không?

Hiền thái phi thấy nàng khó xử, liền chủ động lên tiếng: “Con còn nhỏ, chuyện học hành cứ để mẫu phi lo, mẫu phi luôn thương con, cái gì cũng chiều con, con nghĩ xem có đúng không? Nếu học không tốt, chúng ta sẽ từ từ cải thiện, rồi sẽ có ngày tiến bộ.”

Nhu Giai vẫn bị Thẩm Khinh Trĩ nói đến chuyện có bạn chơi cùng làm cho xiêu lòng. Nàng ấy ở trong cung tuy rằng được sủng ái, nhưng các ca ca đều lớn, không thể chơi cùng nàng ấy, đệ đệ thì lại quá nhỏ, muốn chơi cũng không được, chỉ có các biểu tỷ muội bên nhà ngoại tổ mẫu là có thể chơi cùng.

Cuối cùng Nhu Giai cũng gật đầu: “Vậy được, vậy con sẽ đến Thượng Thư Phòng thử xem sao.”

Thấy nữ nhi rốt cuộc cũng đồng ý, Hiền thái phi thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Kinh Trĩ lại an ủi Nhu Giai vài câu, Nhu Giai không muốn ngồi trong nội điện nữa, bèn kéo tay Thính Tuyên cô cô ra ngoài chơi.

Chờ đến khi Nhu Giai đi rồi, Hiền thái phi mới nói: “Đa tạ Thẩm chiêu nghi vừa rồi khuyên giải Nhu Giai, đứa nhỏ này bướng bỉnh lắm, lời ta nói nó đều không chịu nghe.”

Thẩm Kinh Trĩ vội nói: “Tần thiếp chỉ nói những điều nên nói với công chúa, công chúa hiểu chuyện, thông minh lanh lợi nên mới đồng ý.”

Hiền thái phi lại hỏi: “Hôm nay là Hoàng Thượng bảo người tới?”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười đáp: “đúng vậy, Hoàng Thượng biết thái phi nương nương muốn cho Nhu Giai công chúa đi học, ngài ấy cũng đang có ý này, nên bảo tần thiếp đến hỏi thăm xem, xem nương nương còn cần chuẩn bị gì không, định khi nào cho công chúa đi học.”

Hiền thái phi suy nghĩ một chút: “Hoàng Thượng trước đó đã hạ thánh chỉ, bảo chúng ta cùng đi Đông An vi trường, công chúa ra ngoài sẽ vui vẻ mà không muốn quay về, vậy thì chờ cho đến khi trở về từ Đông An vi trường rồi hãy đến Thượng Thư Phòng.”

Hiền thái phi thở dài: “Nói thật với người, chỉ cần tiểu ma tinh này chịu ra ngoài, không quấy phá chúng ta nữa, ta đã thấy mãn nguyện rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười: “Vậy nương nương còn thiếu thứ gì không? Chuyện đi Đông An vi trường, Hoàng Thượng đã cân nhắc kỹ, các vị thái phi nương nương không tiện đi, mà Hoàng Thượng lại muốn cho công chúa cùng Mục quận vương đi xem thử cho biết, nên mới mời nương nương cùng đi. Hai vị quận vương

khác cũng còn nhỏ, mong nường nường chiếu cố thêm.”

Tiêu Thành Dục làm việc luôn chu toàn, cẩn thận.

Hiền thái phi cảm thán: “Vẫn là Hoàng Thượng chu đáo, làm phiền Thẩm chiêu nghi chạy một chuyến này, người về bẩm báo với Hoàng Thượng, chúng ta ở đây không thiếu gì cả, chuyện Đông An vi trường vì để Hoàng Thượng yên tâm, ta sẽ trông nom các quận vương.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nói đã rõ. Sau đó lại theo lệ hỏi han về nhu cầu sinh hoạt, sức khỏe,... nói chưa được năm câu thì Thẩm Kinh Trĩ đã cáo lui.

Chuyến này trước sau cũng chỉ mất một canh giờ, lúc trở về Cảnh Ngọc cung trời vẫn còn sáng, ánh nắng ấm áp chiếu rọi khắp người.

Thẩm Kinh Trĩ đang định nghỉ ngơi một chút trên giường La Hán, thì Tiền Tam Hỉ vội vã chạy vào: “Chủ tử, Lộc công công đến, nói Hoàng Thượng thấy hôm nay trời đẹp, mời người đến Ngự Hoa Viên thưởng cảnh.”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Vừa mới khỏi bệnh đã lăn lộn đi khắp nơi, người này thật là không chịu ngồi yên.

Thẩm Kinh Trĩ rất có tinh thần trách nhiệm, mặc dù trong lòng nghĩ Tiêu Thành Dục sẽ không bị sắc đẹp mê hoặc, nhưng vẫn ngồi dậy để Ngân Linh trang điểm cho mình.

Nàng vẫn mặc bộ váy áo màu hồng cánh sen thêu quả nho, nhưng trên đầu đã thay đổi kiểu tóc búi mẫu đơn, trên búi tóc ngoài cây trâm như ý ngọc bích tím còn thêm một bộ diêu tua rua ngọc bích

tím buông rủ bên tai trái.

Như vậy khi di chuyển, tua rua sẽ lay động, trông rất đẹp mắt.

Lớp trang điểm trên mặt nàng vẫn nhẹ nhàng như ban nãy, chỉ có điều Ngân Linh vẽ thêm một đóa hoa tử đằng ở giữa trán, trên môi thêm một lớp son màu hồng phấn, làm cho sắc mặt nàng càng thêm rạng rỡ, tràn đầy sức sống và khỏe mạnh.

Thái Hậu thích nhất là nàng như vậy, Hoàng Thượng từ nhỏ được Thái Hậu nuôi lớn, chắc cũng thích như vậy.

Ai mà không thích một mỹ nhân xinh đẹp với nụ cười tươi tắn chứ?

Thẩm Kinh Trĩ trang điểm xong, nghĩ đến việc phải đi Ngự Hoa Viên, bèn đổi sang một đôi giày Triều Vân, đế giày mềm mại vừa phải, đi đường không bị mệt, rất thích hợp để dạo chơi.

Thẩm Kinh Trĩ vốn đã xinh đẹp tự nhiên, trang điểm cũng nhanh chóng đơn giản, chỉ trong chốc lát đã thay đổi hình tượng, từ tiểu thư khuê các ôn nhu đáng yêu ban nãy biến thành sủng phi điểm lệ.

Vì phải đi Ngự Hoa Viên, Thẩm Kinh Trĩ không thể chỉ mang theo một mình Thích Tiểu Thu, nàng còn bảo Ngân Linh chuẩn bị thêm trà bánh, khăn tay, hương cao,... rồi mới lên kiệu ra khỏi Cảnh Ngọc cung.

Kiệu lắc lư một đường, dọc theo Tây Nhất trường nhai ngang qua Khôn Hòa cung và Từ Hòa cung, mất khoảng hai khắc mới đến Ngự Hoa Viên. Thẩm Kinh Trĩ vén rèm kiệu, nhìn Tiểu Lộc Tử đang vội vã đi theo bên cạnh.

“Lộc công công, hôm nay Hoàng Thượng sao lại muốn đến Ngự Hoa Viên vậy?”

Tiểu Lộc Tử nghe nàng hỏi, vội vàng khom người, cười tươi đáp:

“Hồi Chiêu Nghi, hôm nay Hoàng Thượng thấy đã khỏe, hơn nữa việc triều chính cũng không nhiều, nên muốn đi thưởng cảnh.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, lại hỏi: “Lộc công công, dạo này Giản công công có bận không?”

Tiểu Lộc Tử nghe vậy liền hiểu ý nàng: “Chiêu Nghi cứ yên tâm, Giản công công nhà chúng nô tài bận nhất là việc của Cảnh Ngọc cung.”

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi mỉm cười liếc hẳn: “Lộc công công thật biết nói chuyện.”

Tiểu Lộc Tử cười ha hả, trông hoạt bát hơn Tiểu Đa Tử một chút.

“Hai huynh đệ các người cùng vào cung, sao lại theo hai vị công công khác nhau?” Dù sao cũng đang rảnh rỗi, Thẩm Kinh Trĩ cũng không phải người thích ra vẻ cao quý, nàng bèn trò chuyện với Tiểu Lộc Tử đôi câu.

Tiểu Lộc Tử và Tiểu Đa Tử là huynh đệ song bào thai, những đứa trẻ như vậy, dù sinh ra ở nhà nông bình thường cũng đều được coi như bảo bối mà nuôi nấng.

Hai người họ cùng vào cung làm hoạn quan, e là gia cảnh quá khó khăn, phụ mẫu có lẽ cũng không còn nữa. Nếu vậy, lẽ ra hai người họ phải đi theo cùng một người đồng hương, giờ lại mỗi người một nơi, nghe có vẻ kỳ lạ.

Hơn nữa, hai người họ năm nay cũng đã mười sáu mười bảy tuổi, Giản Nghĩa hơn bốn mươi tuổi, nhận làm đồ đệ còn có vẻ hợp lý, còn Niên Cửu Phúc mới hai mươi tư tuổi, vậy thì quá trẻ.

Mấy năm trước, Niên Cửu Phúc cũng mới ngoài hai mươi, lúc đó Tiêu Thành Dục còn chưa được lập làm Thái Tử, thanh thế tuy không quá lớn nhưng cũng không phải nhỏ bé.

Niên Cửu Phúc như vậy, lại vừa vặn được Tiểu Đa Tử bái làm sư phụ.

Tiểu Lộc Tử thấy nàng thật sự quan tâm đến huynh đệ mình, không phải chỉ hỏi han qua loa, nghĩ đến lời ca ca dặn dò, hắn cũng không giấu giếm: "Chiêu Nghi là người nhân hậu nhất trong hậu cung, chúng nô tài ai ai cũng biết. Người hắn cũng rõ những tiểu thái giám như chúng nô tài, vào cung đều phải tìm người đồng hương trước."

Thẩm Kinh Trĩ từng làm cung nữ, quen biết với nhiều cung nữ và thái giám, những chuyện trong cung này, nàng hiểu rõ hơn ai hết.

Hơn nữa, sau khi nàng được phong làm sủng phi, cách đối xử với người trên kẻ dưới hầu như không thay đổi, luôn bảo vệ cung nhân của mình, đối xử với người ngoài cũng rất khách khí, chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, nên danh tiếng trong cung rất tốt.

Đương nhiên, các nương nương khác có lẽ không ưa nàng, nhưng những cung nhân xuất thân giống nàng tuy sẽ ghen tị với nàng, nhưng sẽ không ghét bỏ nàng.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu ý hắn, gật đầu: "Đúng là như vậy."

Tiểu Lộc Tử cười khỏ nói: "Người nhìn xem, khuôn mặt huynh đệ chúng nô tài có phải khác với rất nhiều người trong cung không? Bởi vì chúng nô tài là dân tị nạn từ phương Nam, một đường long đong lận đận đến Thịnh Kinh, vốn là đến đây nương nhờ họ hàng, kết quả không tìm được người thân, lại không muốn chết đói nên mới đến Tiểu Đào Môn."

Thảo nào, nhìn khuôn mặt hai người họ quả thật có chút khác biệt, đều là mắt sâu, sống mũi cao, hiện tại còn nhỏ nên trông non nớt, lớn lên chắc sẽ khá hơn.

Thẩm Kinh Trĩ từng nghe đến Tiểu Đào Môn.

Trong kinh thành có hai nơi chuyên làm nghề thái giám, một là Tiểu Đao Môn, hai là Trương Phát Tài, nếu muốn vào cung làm thái giám, ngoài việc kết thân với thái giám chưởng quản nhân sự vào mỗi dịp tuyển người hàng năm, thì chỉ có thể đến hai nơi này.

Thông thường muốn đến hai nơi này, người nhà phải đưa tiền đưa gạo, ít nhất phải chuẩn bị gạo đủ cho thái giám ăn trong mười ngày, còn phải bán những người xuống đao làm sư phụ. Tiểu Lộ Tử và Tiểu Đa Tử chắc chắn không có tiền, nên hẳn là đã hứa hẹn điều gì khác.

Quả nhiên, Tiểu Lộ Tử chấp tay nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Trong cung này chỉ có người là minh bạch, biết rõ tình cảnh của chúng nô tài. Năm đó, huynh đệ nô tài không có tiền bán sư, nên đã hứa sau khi vào cung sẽ đưa tiền trong vòng hai năm. Huynh đệ nô tài nghĩ, chỉ bằng bán hai sư phụ, như vậy ít ra cũng có thêm một con đường, biết đâu có thể trả hết nợ.”

Những người xuống đao nắm giữ tiểu bảo bối của các thái giám, nếu thái giám nào được sủng ái trong cung, thì ngay cả quý nhân cũng không coi ra gì, nhưng lại không dám đắc tội với những người đó.

Bằng không đến lúc chết đi, vẫn là một người tàn phế, chết cũng không nhắm mắt.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Ra là vậy, hai người là huynh đệ song bào thai, nên họ thấy có lợi.”

Người trong cung đều thích những người có tướng tốt, mang lại may mắn, Tiểu Lộ Tử và Tiểu Đa Tử chính là những người như vậy.

Tiểu Lộ Tử gật đầu, cười khổ nói: “Chúng nô tài đều rơi vào tình cảnh này rồi, làm gì có mệnh tốt chứ.”

Tuy hẳn còn trẻ, hiện giờ cũng được coi là đồ đệ đặc ý bên cạnh sư

phụ, cũng có thể lộ mặt trong cung, ai thấy cũng phải gọi một tiếng tiểu công công, nhưng vậy thì sao chứ? Nói cho cùng, cũng chỉ là một tên hoạn quan không con nôi dãi.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hần buồn bã, trong lòng thở dài, bèn ôn tồn an ủi: "Người cứ nhìn về phía trước, nghĩ xem những người cùng người đến kinh thành năm đó giờ còn ai ở đây? Bất kể bây giờ mọi người là ai, người vẫn còn sống, hơn nữa còn sống tốt hơn những người khác."

Lời này sư phụ đã nói, huynh trưởng cũng đã nói, nhưng giờ nghe Thẩm Kinh Trĩ nói lại có một cảm giác khác.

Đúng vậy, hần chỉ cần đợi đến năm hai mươi tuổi, đợi sư phụ được thăng lên làm thượng giám, hần cũng có thể làm trung giám.

Vinh hoa phú quý chẳng phải đang ở ngay trước mắt sao?

Thẩm Kinh Trĩ thấy hần đã nghĩ thông suốt, trên mặt cũng lộ ra vẻ mong đợi, bèn cười nói: "Con cháu gì đó, thân thể tàn phế gì đó, đều không quan trọng bằng mạng sống của mình. Lộc công công cứ cố gắng làm việc, sống lâu hơn những người khác chính là người chiến thắng."

Lời này thật sự khiến người ta chấn động.

Tiểu Lộc Tử sững sờ hồi lâu, mới ngẩng cái cổ gầy guộc lên, nhìn vị Chiêu Nghi xinh đẹp trong kiệu.

Trong mắt hần không có nước mắt, không có sự cảm kích rõ ràng, thậm chí dường như không có bất kỳ cảm xúc nào. Nhưng sâu thẳm trong đôi mắt ấy lại có một sự kiên định khiến người ta tin phục.

"Đa tạ nương nương, lời nói hôm nay của người, tiểu nhân được lợi rất nhiều, không dám quên."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, cuối cùng cũng buông rèm kiệu xuống.

Tuy Tiểu Lộc Tử còn trẻ, hơn nữa cũng được coi là thái giám trẻ tuổi có tiền đồ nhất, nhưng hẳn chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, dù là được Giản Nghĩa sai ra ngoài làm việc, cũng luôn khách khí với mọi người.

Với những người như vậy, Thẩm Kinh Trĩ cũng sẵn lòng nói thêm vài câu.

Đợi đến khi đoàn người đến cổng Ngự Hoa Viên, tổng quản Ngự Hoa Viên là Trương Đức Hải đã đứng đợi ở cổng phía Nam.

“Hoan nghênh Chiêu Nghi giá lâm, Ngự Hoa Viên hôm nay thật rực rỡ.”

Trước kia, Thẩm Kinh Trĩ không thường xuyên theo Thái Hậu đến Ngự Hoa Viên, Thái Hậu cũng ít khi ra ngoài, nên nàng không quen biết Trương Đức Hải lắm.

Sau khi được phong làm Chiêu Nghi, nàng mới đến đây chơi hai lần, mà Trương Đức Hải cũng không phải lúc nào cũng gặp được.

Hôm nay chắc là nghe nói Hoàng Thượng cho gọi nàng đến, nên hẳn mới ra đây để lấy lòng.

Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ cười khẽ: “Trương công công, lâu rồi không gặp, người khách khí rồi.”

Trương Đức Hải vội nói không dám, tự mình đỡ nàng xuống kiệu, thân thiết nói: “Hoàng Thượng đã đến Ngự Hoa Viên từ sớm, đang đợi Chiêu Nghi đây ạ.”

Người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng, điều kiêng kỵ nhất là tiết lộ hành tung của ngài, Trương Đức Hải chỉ có thể nói đến đây, không thể nói thêm gì nữa.

Thẩm Khinh Trĩ vẫn mỉm cười: “Được, vừa nghe nói Hoàng Thượng triệu kiến, ta lập tức đến ngay, làm phiền Trương công công phải chờ đợi.”

Trương Đức Hải vẫn cười nịnh nọt, dẫn nàng vào Ngự Hoa Viên, ngay cả Tiểu Lộc Tử cũng bị hắt chen ra phía sau.

“Chiêu Nghi sau này rảnh rồi thì cứ đến Ngự Hoa Viên giải sầu, cảnh sắc mùa xuân hạ ở đây rất đẹp, trăm hoa đua nở, ngay cả cảnh sắc mùa thu đông cũng rất nên thơ, mùa thu lá đỏ rực như lửa, cả vườn tĩnh lặng, mùa đông tuyết trắng xóa, khắp nơi đều đẹp.”

Trương Đức Hải này vậy mà có thể đọc được vài câu thơ, Thẩm Khinh Trĩ kinh ngạc liếc nhìn hắn, cũng đáp lại: “đúng vậy, vẫn là công công cẩn thận, chăm sóc nơi này chu đáo.”

“Nào có, nào có, được nhờ phúc của quý nhân mà thôi.”

Hai người nói chuyện xã giao vài câu, rồi men theo con đường lát đá đi đến Du Tâm trì. Từ Du Tâm trì nhìn về phía Đông, có thể thấy một rừng trúc xanh mướt, Thẩm Khinh Trĩ biết, sâu bên trong rừng trúc chính có một toà lầu.

Nghĩ đến rừng trúc, Thẩm Khinh Trĩ bỗng nhớ đến tiểu thái giám mà nàng từng gặp ở Ngự Hoa Viên năm nào, trong lòng thầm cảm thán, không biết giờ này hắn sống ra sao.

Dù sao hai người cũng từng có chút duyên phận, chỉ mong hắn thăng quan phát tài, sống vui vẻ.

Thẩm Khinh Trĩ đang miên man suy nghĩ, đoàn người đã rẽ vào vườn mai trước Quyện Cần Trai.

Hoa mai nở vào mùa đông, lúc này chỉ còn lá xanh phủ kín cành. Sau rừng mai là một tòa lầu hai tầng ẩn mình trong núi giả, trên lầu

có tấm biển đề ba chữ lớn: Quyện Cần Trai.

Trên tầng hai có một đài ngắm trăng rộng rãi, bốn phía đài ngắm trăng đều dùng cửa sổ lưu ly, nhìn thoáng qua đã thấy sáng sủa, có thể nhìn ra xa.

Sau cửa sổ, đang có một bóng người mặc lam y đứng đó.

Thẩm Kinh Trĩ vừa ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt phượng của Tiêu Thành Dục đang nhìn mình. Hoàng đế bệ hạ không biết đã đứng đây bao lâu, cũng không biết đang nghĩ gì mà trên mặt lại có chút ý cười.

Nụ cười ấy không rõ ràng, chỉ như làn gió nhẹ thoảng qua. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn kịp bắt gặp nụ cười thoáng qua ấy.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, mỉm cười rạng rỡ cùng với vị hoàng đế bệ hạ khó có dịp ra ngoài giải sầu kia.

Dưới ánh mặt trời, trong gió thu, nụ cười của nàng còn đẹp hơn cả lá mai trong vườn.

Tiêu Thành Dục chỉ nghe thấy trái tim mình dường như cũng lỡ mất hai nhịp.

Rốt cuộc là vì sao?

Chương 51: Mỗi lo ngại của Hoàng Thượng

Thẩm Kinh Trĩ tươi cười rạng rỡ hành lễ với Tiêu Thành Dục, sau đó vòng qua núi giả gập ghềnh, đi theo bậc thang lên tầng hai của Quyển Cần Trai.

Hôm nay Tiêu Thành Dục thật sự đến đây để giải sầu, hắn vừa rồi đã nghĩ thông suốt, cảm thấy không cần thiết phải ép bản thân quá mức, nên muốn nhân lúc vừa khỏi bệnh, ra ngoài ngắm cảnh trong cung, suy nghĩ một chút việc nhàn rỗi.

Vừa bước lên đài ngắm trăng, Thẩm Kinh Trĩ đã thấy hắn đang xem bức tranh chữ trên bàn.

Trước kia mỗi khi gặp Tiêu Thành Dục, Thẩm Kinh Trĩ đều thấy hắn đang phê duyệt tấu chương, hoặc đang trên đường đi phê duyệt tấu chương, cả ngày không có thời gian rảnh rỗi, bây giờ đột nhiên thấy hắn nhàn nhã thưởng thức bức tranh, không khỏi có chút kinh ngạc.

Thật đúng là chuyện lạ đời!

Tiêu Thành Dục nghe thấy tiếng bước chân của nàng, trước tiên nói "Miễn lễ", sau đó vẫy tay với nàng: "Lại đây."

Thẩm Kinh Trĩ bước nhanh đến trước mặt Tiêu Thành Dục, đang định trêu chọc hắn vài câu, nhưng ánh mắt vừa đảo qua, lập tức bị bức tranh thu hút toàn bộ tâm thần.

Bức họa này chính là "Thịnh Kinh dạ du đồ" trứ danh thời tiền triều.

Tuy rằng triều đại trước cuối cùng bị hủy hoại bởi họa vu cổ, nhưng cũng từng có thời kỳ thịnh trị huy hoàng. Năm đó lúc cường thịnh

nhất, kinh thành Thịnh Kinh về đêm sáng như ban ngày, xe cộ tấp nập, náo nhiệt phi phàm.

Tấm "Thịnh Kinh dạ du đồ" này vẽ lại chính là cảnh tượng phồn hoa lúc bấy giờ.

"Bảo mã điều xa hương mẫn lộ. Phượng tiêu thanh động, ngọc hồ quang chuyển, nhất dạ ngư long vũ." (1)

Kinh thành Thịnh Kinh năm xưa không có lệnh giới nghiêm, đến đêm, đại lộ Chu Tước nhộn nhịp vô cùng. Trừ trò đu đèn và hí khúc nhân gian, thì tất cả các hoạt động giải trí khác đều được phép công khai.

Của cải vật dụng hàng ngày, châu báu ngọc ngà, quả thật là cái gì cũng có.

Tuy Thẩm Kinh Trĩ là người Đại Hạ, nhưng cũng từng nghe nói về sự huy hoàng của Thịnh Kinh, về sự cường thịnh của triều đại trước.

Bức tranh này cũng rất nổi tiếng, không ngờ lại được cất giấu trong Trường Tín Cung.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức bị những nhân vật sống động trong tranh hấp dẫn, không khỏi hỏi: "Bệ hạ, họ đang đập guồng nước sao?"

Nàng chỉ vào một chỗ trong bức tranh. Tiêu Thành Dục nhìn theo: "Đúng vậy, đây hẳn là phường xay lúa, chỉ cần hai người cùng đập guồng nước, guồng nước sẽ dẫn động cối xay, dùng sức nước để xay lúa. Hiện giờ Thịnh Kinh cũng có phường xay lúa như vậy, nghe nói buôn bán rất tốt, một ngày có thể xay được cả ngàn cân."

Trước kia khi còn ở Đại Hạ, vì phụ thân quyền cao chức trọng, quan trường Đại Hạ lại hỗn loạn, nên Thẩm Kinh Trĩ ngày thường chỉ có thể đi lại trong kinh thành Nhạn Trạch, chưa từng thấy núi non, đồng cỏ của Đại Hạ. Sau này nàng chết đi sống lại, trực tiếp đầu

thai vào Trường Tín Cung, trước mắt chỉ toàn tường son gác tía.

Tường son gác tía tuy giam cầm thân nàng, nhưng không giam được tâm nàng.

Nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt phần hoa như vậy, nghe Tiêu Thành Dục kể về cuộc sống của người dân, trong lòng bỗng dâng lên một niềm khao khát.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Phường xay lúa này kiếm được nhiều tiền không?”

Tiêu Thành Dục quả không hổ là vị Hoàng Đế siêng năng nhất những năm gần đây, rất am hiểu về sinh kế của người dân: “Tự nhiên là kiếm được nhiều tiền, vào mùa thu hoạch, mỗi ngày họ có thể xay hơn một ngàn cân gạo, mỗi cân lấy hai đồng tiền công, một ngày có thể kiếm được hai quan tiền, một tháng là năm sáu mươi lượng bạc.”

“Đương nhiên đây là mùa vụ, hết mùa vụ thì buôn bán ế ẩm hơn, nhưng vẫn có thể duy trì sinh kế.”

“Guồng nước là do nhà họ tự sửa chữa, người trong nhà thay phiên nhau đập guồng nước, cũng không quá mệt nhọc, một xưởng nhỏ có thể nuôi sống cả gia đình mười mấy người.”

Mùa vụ thì kiếm được nhiều như vậy, lúc nông nhàn tuy giảm đi một nửa, còn ba bốn phần, nhưng ăn uống không lo, vậy là đủ rồi.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn kỹ bức tranh, lại hỏi: “Cái này là bán gì vậy? Bệ hạ có biết không?”

Tiêu Thành Dục liếc mắt một cái đã biết là cái gì: “Các tiền sĩ Quốc Tử Giám trước kia đã từng nghiên cứu bức tranh này, mỗi nhà bán gì, sinh hoạt ra sao đều được giải thích rõ ràng, nhà này hẳn là bán bột đánh răng.”

Thẩm Khinh Trĩ lập tức hiểu ra: “Vậy thì buôn bán chắc là rất khá.”

Hai người lại tiếp tục xem, còn thấy có người cho thuê lừa ngựa ven đường chở khách du ngoạn, cũng có người gánh hàng rong rao bán dọc phố, còn có người bưng mâm lớn đi khắp nơi giao cơ.

Muôn hình vạn trạng, chúng sinh trăm họ sống động như thật.

Thẩm Khinh Trĩ xem đến mê mẩn.

Tiêu Thành Dục vốn định nói chuyện phiếm với nàng, thấy nàng chăm chú như vậy, không khỏi bật cười: “Nàng vốn là người Vũ Hoa thôn tiếp giáp kinh thành, chẳng lẽ chưa từng đi đến Thịnh Kinh sao? Dù trước kia không thường xuyên ra ngoài, nhưng sau này khi được tuyển vào cung làm cung nữ, cũng phải đến trạm dịch ở phía Nam kinh thành ở vài ngày chứ.”

Thẩm Khinh Trĩ hơi khựng lại, nhưng nàng phản ứng rất nhanh, lập tức đáp lời: “Lúc đó tần thiếp còn nhỏ, lại được các quản sự ma ma dạy dỗ, không ai dám chạy lung tung, dù có lên xe ngựa cũng chỉ dám len lén nhìn, mà nhiều năm trôi qua rồi, tần thiếp cũng quên gần hết.”

Mấy năm nay nàng vào cung, tuy không cùng cung với Phó Tư Duyệt, nhưng hai người thường gặp nhau khi được nghỉ phép, nàng đã khéo léo hỏi han về tình hình ở Vũ Hoa thôn.

Những thông tin này nàng đều ghi nhớ kỹ, giờ có thể thuận miệng kể ra.

“Nhưng tần thiếp vẫn còn nhớ rõ, năm đó ở quê nhà, mỗi độ cuối xuân đầu hạ, sau những cơn mưa rào, hoa sen ở trong thôn nở rộ khắp nơi, những đóa sen trắng hồng to lớn nổi trên mặt hồ, bên dưới là những lá sen xanh mướt trải dài, in sâu vào trong lòng

người.”

Vừa rồi là Thẩm Kinh Trĩ chăm chú nghe Tiêu Thành Dục nói chuyện, bây giờ đến lượt Tiêu Thành Dục chăm chú nghe Thẩm Kinh Trĩ hồi tưởng.

Thẩm Kinh Trĩ dựa vào cửa sổ khắc hoa, một tay chống má, một tay phe phẩy chiếc quạt tròn, trong mắt thoáng nét u buồn cùng hoài niệm.

Ánh sáng lọt qua cửa sổ, chiếu lên hàng mi cong vút của mỹ nhân. Nàng đang mỉm cười, khóe môi hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt, ánh sáng vừa vắn chiếu vào lúm đồng tiền ấy.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, bỗng hiểu ra thế nào là đôi mắt sáng xinh đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với hắn, nói: “Sen hồng ở quê nhà tần thiếp là ngon nhất, lấy nó hầm với sườn non, hầm ra canh sườn đỏ au, lại có thêm chút vị ngọt.”

Nói đến đây, ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ hơi sáng lên, trên mặt lại hiện lên một tia luyến tiếc: “Nhưng tần thiếp nào có mệnh được ăn canh sườn thường xuyên, chỉ có ngày rời khỏi Vinh Ân Đường, ma ma mới thương tình bỏ tiền ra làm một nồi lớn.”

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, dường như không muốn để Tiêu Thành Dục nhìn thấy nỗi cô đơn và nhớ nhung trong mắt mình.

“Cho nên tần thiếp cũng không nhớ rõ cảnh xe cộ tấp nập ở Thịnh Kinh, chỉ nhớ mãi nồi canh sen hầm sườn non ấy, sau này cứ nhắc đi nhắc lại với các tỷ muội cùng vào cung, đến giờ vẫn còn thèm.”

Giọng Thẩm Kinh Trĩ rất nhẹ, như chiếc lông vũ vừa rơi xuống, đậu vào lòng Tiêu Thành Dục.

Hắn nhìn nàng, mở miệng nói: "Ngự Thiện Phòng cũng đâu phải không làm được."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, nhưng dù sao cũng không phải hương vị năm đó."

Dứt lời, nàng lại cảm thấy mình nói chuyện quá nặng nề, vội nở nụ cười chuyển đề tài: "Bệ hạ, danh sách mà các tiến sĩ năm đó viết, có thể cho tần thiếp xem được không?"

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, lúc này mới hoàn hồn: "Bức tranh này đã được cung đình sao chép hai lần, trong đó có một bản vừa mới vẽ xong, còn rõ nét hơn cả bản chính, lát nữa sẽ bảo người đưa đến cung của nàng, cất ở Đông trắc điện, nàng muốn xem thì cứ lấy danh sách ra mà xem, bức tranh này có thể xem được một hai tháng."

Đối với người nhàn hạ sung túc như Thẩm chiêu nghi, một hai tháng quả thật rất tốt.

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ thật tốt, người thật sự muốn thưởng cho tần thiếp sao?"

Tiêu Thành Dục hiếm khi cảm thấy mặt đỏ bừng, hắn khẽ ho một tiếng: "Chỉ là bản sao chép mà thôi."

Bức họa này trải ra dài đến một trượng, lại là tranh công bút cực kỳ tinh xảo, cho dù là đại sư của Tào Bàn Xứ, muốn mô phỏng cũng phải mất một năm rưỡi. Sở dĩ Tiêu Thành Dục cho người sao chép, chính là sợ bức họa cổ này phai màu, dù bảo quản kỹ lưỡng cũng khó tránh khỏi sự bào mòn của thời gian.

Thẩm Kinh Trĩ vui mừng khôn xiết, chút thương cảm trong mắt cũng tan biến: "Vậy tần thiếp xin mặt dày nhận lấy, tần thiếp thật sự rất thích bức họa này."

Thấy nàng vui vẻ như trước, không hiểu sao Tiêu Thành Dục cũng thấy nhẹ nhõm.

Hắn hỏi: "Hôm nay đi thăm Nhu Giai thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới nhớ đến chính sự, nàng ngồi xuống trước đài ngắm trăng cùng Tiêu Thành Dục, nhìn xuống rừng mai và Du Tâm trì, nhìn trúc xanh thông biếc, trong lòng dần bình tĩnh lại.

Nàng kể lại tỉ mỉ cho Tiêu Thành Dục nghe về tình hình của Nhu Giai công chúa và Hiền thái phi, khi nói đến chuyện Nhu Giai công chúa làm nũng, Tiêu Thành Dục không khỏi bật cười.

Đôi mắt phượng lạnh lùng của hắn cũng trở nên dịu dàng, lông mày hơi cong, khóe môi khẽ nhếch, như băng tuyết tan chảy, đất trời vào xuân.

Thẩm Kinh Trĩ thoả mãn chiêm ngưỡng nụ cười của mỹ nam, sau đó mới khẽ ho một tiếng: "Sao bệ hạ lại chê cười công chúa, nàng ấy vẫn còn là một hài tử mà."

Tiêu Thành Dục cười: "Nha đầu này từ nhỏ đã lanh lợi, thường xuyên đòi hỏi phụ hoàng đủ thứ, bây giờ lại càng giỏi, biết đàm phán điều kiện rồi."

Có vẻ tình cảm hai huynh muội rất tốt.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Công chúa muốn có bạn chơi cùng, cùng nàng ấy học hành, cùng nàng ấy cưỡi ngựa bắn cung, một mình ở Thọ Khang cung chắc là cô đơn lắm."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Trẫm đã biết, chờ cuối tháng chín trở về từ Đông An vi trường thì sẽ cho nàng ấy đi học."

Nói đến đây, Tiêu Thành Dục bỗng nhớ tới điều gì, lại cười: "Tiểu nha đầu vẫn còn quá ngây thơ, không biết Thượng Thư Phòng là nơi

nào. Đến lúc đó nàng ấy sẽ biết, đúng là rất vui nhưng cũng phải cố gắng học hành, nếu không sẽ bị tiên sinh điểm danh mỗi ngày.”

Những hài tử trong cung đều phải mạnh mẽ, từ trước đến nay đều rất sĩ diện, chúng không chỉ đại diện cho bản thân mà còn đại diện cho vinh dự của mẫu thân, cho địa vị của ngoại tộc. Nếu không chịu khó học hành, suốt ngày bị tiên sinh điểm danh, lại còn đến tai Hoàng Thượng, thật sự rất mất mặt.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng có kinh nghiệm này, nàng từ nhỏ đã học rất giỏi, tiên sinh luôn khen ngợi nàng, là tấm gương cho người khác noi theo.

Nghe Tiêu Thành Dục nói vậy, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được trêu chọc hắc: “Vậy còn bệ hạ? Bệ hạ đã từng bị điểm danh chưa?”

Tiêu Thành Dục liếc nhìn nàng, đưa tay véo nhẹ khuôn mặt mềm mại của nàng.

“Sao có thể,” Tiêu Thành Dục kiêu ngạo nói, “Trẫm là ai chứ, sao có thể bị điểm danh, năm đó trẫm được tất cả thái phó khen ngợi.”

Thẩm Kinh Trĩ thấy vẻ mặt đắc ý của hắc, không nhịn được bật cười. Nàng dỗ dành hắc: “Được rồi được rồi, bệ hạ giỏi nhất.”

Hai người vui đùa một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới kể tiếp: “Bệ hạ, Thục thái phi nương nương có nói cho tần thiếp một tin tức, tần thiếp liền thuận miệng kể lại cho bệ hạ nghe.”

Tiêu Thành Dục gật đầu: “Nàng nói đi.”

Thẩm Kinh Trĩ bèn thuật lại lời Thục thái phi một lần nữa: “Nương nương cảm thấy việc này có chút phức tạp, lại có chút mờ ám, nên mới nhân lúc tần thiếp đến đó mà nói cho tần thiếp biết, để bệ hạ nắm được tình hình bên ngoài.”

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, nghiêm túc nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Ánh mắt hắn có chút dò xét, lại có chút khó tả: “Vậy còn nàng?”

Thẩm Kinh Trĩ không hiểu: “Tần thiếp làm sao?”

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, hỏi lại: “Nàng nghĩ sao?”

Ban đầu Thẩm Kinh Trĩ chỉ định kể lại chuyện này cho Tiêu Thành Dục, nói cho hắn biết tin tức bên ngoài cung, còn mọi quyết định đều do hắn định đoạt. Nhưng bây giờ hắn lại hỏi nàng một câu kỳ quặc: Nàng nghĩ sao?

Nàng nghĩ sao ư? Nàng nghĩ nếu có thêm người mới vào cung, chắc chắn sẽ náo nhiệt hơn rất nhiều, ngày thường các nàng muốn chơi đánh bài thì sẽ phải gom đủ người. Chỉ là Đông Tây lục cung sẽ chật chội hơn, tuy rằng chắc chắn sẽ đủ chỗ ở, nhưng không biết sẽ sắp xếp thế nào. Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của riêng nàng, nếu nói thẳng ra e là có vẻ quá thờ ơ.

Một sủng phi đủ tư cách sẽ không để Hoàng Thượng cảm thấy mình bị lạnh nhạt.

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, sau đó mỉm cười, nhìn Tiêu Thành Dục với vẻ tinh nghịch: “Sao bệ hạ lại hỏi tần thiếp chuyện này? Tần thiếp chỉ thay mặt Thục thái phi nương nương bẩm báo việc bên ngoài cung thôi, nào dám can thiệp vào quyết định của bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục chăm chú nhìn nàng, đôi mắt sâu như một hồ nước thăm thẳm. Nhưng hắn cũng chỉ nhìn trong giây lát rồi dời mắt đi: “Trẫm chỉ hỏi nàng thấy việc này nên xử lý thế nào, dù sao sau này chuyện cung thất cũng là do nàng lo liệu.”

Nói vậy cũng đúng, dù sao Tiêu Thành Dục cũng không biết tình hình hậu cung hiện giờ ra sao, hắn không rảnh lo chuyện hậu cung, vất vả nhất định là Thẩm Kinh Trĩ, nên hỏi nàng một câu để có thể đưa ra quyết định.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, rồi nói: “Bệ hạ, thật ra hiện giờ người trong cung đúng là hơi ít, so với thời tiên đế thì kém xa, nếu mở tiệc cung yến, từ trên xuống dưới cộng lại cũng không đủ ngồi đầy một bàn, phải thêm cả các thái phi nữa. Bốn vị tần nương nương, Hòa tần nương nương bị cấm túc, Trang tần nương nương thì ốm đau liên miên, ngay cả lục đầu bài cũng chưa từng được triệu kiến, chỉ còn lại Đoan tần nương nương, Lệ tần nương nương và tần thiếp - một kẻ gà mờ.”

Nói xong, nàng còn bật cười một cách thú vị.

Nhưng Tiêu Thành Dục không cười, hắn đang nghiêm túc lắng nghe, trong mắt không hề có ý cười.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, cảm thấy miệng hơi khô, bèn bưng chén trà lên uống một ngụm. Vị trà lúc đầu có chút chua chát, nhưng vị đắng như một làn khói nhẹ thoảng qua, rất nhanh, một mùi thơm ngào ngạt liền dâng lên, hương thơm ngọt ngào lan tỏa.

Hai mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên: “Trà ngon.”

Nước trà được rót trong chén sứ trắng, dưới ánh nến, nước trà màu xanh nhạt trong chén nhỏ mỏng như cánh ve, trông rất đẹp mắt.

Tiêu Thành Dục không ngờ Thẩm Kinh Trĩ lại đột nhiên khen trà, hắn khựng lại một chút, mới nói: “Đây là Bích Loa Xuân Vũ mới được tiến cống từ Phủ Châu, nếu nàng thích, lát nữa bảo Niên Cửu Phúc gói mấy lạng mang về uống.”

Thẩm Kinh Trĩ lập tức vui vẻ: “Tạ ơn bệ hạ ban thưởng, đây là loại trà ngon nhất, tần thiếp rất thích.”

Được thưởng trà ngon, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi ngồi thẳng người,

trở nên nghiêm túc hơn với chính sự, lời nói ra cũng trang trọng hơn: "Bệ hạ, hiện giờ trong cung vắng vẻ, bệ hạ cũng chưa có hoàng tử, nhìn thật quạnh quẽ. Tần thiếp cho rằng nếu các thế gia muốn đưa người vào cung, bất kể vì lý do gì, nếu bệ hạ cảm thấy có thể cân bằng triều chính, thì có thể cho ba năm cô nương vào."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, không hiểu sao trong lòng lại thấy không vui. Đây là chuyện hắc nặc phi, lẽ ra phải là chuyện vui, sao Thẩm Kinh Trĩ không hề tức giận, mà ngược lại chính hắc nặc lại khó chịu?

Tiêu Thành Dục không hiểu, cũng không muốn nghĩ nhiều. Nhưng chỉ trong giây lát, hắc nặc đã suy tính tình hình triều chính và hậu cung, trong lòng cũng có chút tính toán. Hắc nặc chưa bao giờ là người biết thỏa hiệp, muốn có được lợi ích thì phải trả giá thật nhiều, cứ xem các thế gia này có thể trả giá những gì.

Nhưng Tiêu Thành Dục luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nghĩ mãi cũng không ra là gì.

Thôi, cứ để sau này rồi tính. Biết đâu đến lúc đó, hắc nặc sẽ bỗng nhiên thông suốt hiểu rõ mọi chuyện.

Tiêu Thành Dục an lòng, nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Năm người thì quá nhiều, trong cung không cần nhiều người như vậy, hơn nữa phải để các thế gia thấy được lợi ích chứ. Muốn được thăng tiến đâu chỉ có mỗi con đường đưa nữ nhi vào cung, trong triều có rất nhiều lợi ích, nếu họ thật lòng cống hiến cho quốc gia, tự nhiên sẽ được vinh hoa phú quý, gia tộc hưng thịnh, cần gì phải tìm kiếm quan hệ thông gia? Phải xem họ có thông minh hay không."

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Nhưng mà, người trong cung đông, nàng có thấy mệt không?"

Tuy rằng hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ chỉ là Chiêu Nghi, chưa chính thức chưởng quản hậu cung, nhưng mọi việc lớn nhỏ trong cung nàng đều để tâm, sở dĩ phái Tiền Tam Hỉ đến hầu hạ nàng là vì Tiền Tam

Hỉ có thể làm tốt mọi việc.

Chuyện hậu cung chẳng có gì to tát, Thẩm Kinh Trĩ cũng không khó đối phó, hậu cung Đại Sở so với lúc trước ở Đại Hạ ít hơn mấy chục người, căn bản không cần phải tốn nhiều tâm sức.

Trừ những chuyện như lần trước, Đức thái phi ra mặt xé rách mặt mũi, không quan tâm đến hậu quả, thì Thẩm Kinh Trĩ thật sự không sợ người và việc trong cung.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục cười: Bệ hạ, mấy ngày nay tần thiếp đã làm hết ba ống bút, xem hơn mười quyển sách rồi, bệ hạ nghĩ sao?”

Ý là, tần thiếp rất rảnh rồi, chuyện trong cung chẳng nhằm nhò gì.

Tiêu Thành Dục: “.....”

Cũng đúng, Thẩm Kinh Trĩ tài giỏi như vậy, ngay cả mẫu hậu cũng từng khen ngợi. Hắn nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Nàng có muốn gì không?”

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, khẽ chớp mắt, mỉm cười nhìn Tiêu Thành Dục: “Tần thiếp vất vả như vậy, lại gánh vác trọng trách lớn lao như thế, bệ hạ phải ban thưởng cho tần thiếp chứ, ít ra cũng phải có người để sai bảo cho tương xứng với thân phận.”

Trong hoàng cung này, thân phận, địa vị, thể diện là tất cả. Thẩm Kinh Trĩ không có dã tâm lớn, chỉ cần hai ba năm sau có thể lên làm Quý phi là đã thấy mãn nguyện rồi.

Cứ từ từ mà sống qua ngày, không cần phải tranh giành, nàng cũng tin tưởng mình có thể làm được.

Bởi vì trong cung, chỉ có nàng mới được Tiêu Thành Dục tin tưởng.

Cho dù không được, chẳng phải còn có Thái Hậu nương nương sao?

Chỉ cần nửa năm nữa, Thái Hậu nương nương sẽ hồi cung, có bà ấy giúp đỡ, chẳng phải Thẩm Kinh Trĩ sẽ như hổ thêm cánh, một bước lên mây hay sao?

Nghĩ vậy, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười.

Tiêu Thành Dục: “.....”

Hậu cung sắp có thêm người mới, Thẩm chiêu nghi - sủng phi của hắn lại vui mừng như vậy, có phải hơi kỳ lạ không?

Tiêu Thành Dục bất đắc dĩ hỏi: “Nàng thích nào nhiệt vậy sao?”

Thẩm Kinh Trĩ liếc hắn một cái đầy kỳ quái: “Ai mà chẳng thích nào nhiệt, trong cung càng nào nhiệt càng tốt, hiện giờ tần thiếp muốn đánh bài Cửu mà cũng không đủ người.”

“Nhưng tần thiếp không phải vì chuyện đó mà vui,” Thẩm Kinh Trĩ vừa nói vừa lén nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, “Tuy vừa rồi bệ hạ chưa trả lời ngay, nhưng nhìn sắc mặt của người, tần thiếp biết chuyện thăng vị của mình chỉ là sớm muộn, sao tần thiếp có thể không vui cho được? Điều này chứng tỏ bệ hạ đã nhìn thấy sự nỗ lực của tần thiếp.”

Thẩm Kinh Trĩ không hề giả vờ trước mặt hắn, nàng nghĩ gì nói nấy, nói đến đây, lại không nhịn được mà cười tiếp: “Đến lúc đó tần thiếp cũng là tần rồi, xem Tưởng Liên Thanh kia còn dám xem thường tần thiếp nữa không.”

Tưởng thị hãm hại nàng một lần, còn suýt nữa hại chết Nghênh Hồng, Thẩm Kinh Trĩ là người bên vực người mình, ai dám động đến người của nàng, chỉ phạt cấm túc ba tháng thì nàng thấy quá nhẹ.

Tiêu Thành Dục thấy nàng càng nghĩ càng vui, trong mắt đều là ý cười, sự khó chịu khi bị các thế gia liên kết đối phó cũng dần tan

biển, hắt khẽ ho một tiếng, dùng giọng nói trầm thấp hứa hẹn với nàng: "Sau này bảo nàng ta quỳ lạy nàng, nếu ho khan không khỏi thì không cho nàng ta đứng dậy."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức cười rộ lên, nàng cứ tưởng Tiêu Thành Dục đang nói đùa, nhưng vừa nhìn vào mắt hắn, nàng đã biết hắn nói thật: "Bệ hạ, một lời đã định nhé?"

"Một lời đã định." Tiêu Thành Dục nhìn nàng, quả quyết hứa hẹn.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy vô cùng thoải mái, vẫn là những người có địa vị làm việc sang khoái, nàng nỗ lực, người ta cho nàng hồi báo, không thiệt chút nào.

Tâm trạng tốt, Thẩm chiêu nghi càng thêm vui vẻ.

Nàng cùng Tiêu Thành Dục ngắm cảnh trên đài ngắm trăng, bình phẩm về Ngự Hoa Viên xung quanh, cảm thán nói: "Tần thiếp chưa từng đến Giang Nam, không biết vùng sông nước Giang Nam trông như thế nào."

Tiêu Thành Dục: "Ở phía Tây Bắc Trường Tín Cung có Thanh Châu Viên, được xây dựng từ thời hoàng tổ phụ, khi còn trẻ, hoàng tổ phụ thỉnh thoảng đến đó nghỉ đông, đến thời phụ hoàng, vì người ốm yếu nên chưa từng rời khỏi Trường Tín Cung lâu ngày."

"Phụ hoàng luôn tiết kiệm, nếu không đến ở thì không cho phép sửa sang lại, mỗi năm chỉ quét dọn một lần để tránh hư hại, bây giờ có thể đến đó ở rồi."

Chuyện về Thanh Châu Viên rất ít khi được nhắc đến trong cung, tiên đế tại vị hai mươi bốn năm cũng chưa từng đến đó, những người mới vào cung cũng không biết, dần dần mọi người đều quên lãng.

Nhưng Tiêu Thành Dục thì khác, hắn là người nắm rõ toàn bộ Đại

Sở, quen thuộc nhất là Thịnh Kinh và các vùng lân cận, đặc biệt là Thịnh Kinh, hồi trẻ mỗi khi được ra ngoài cung, hẳn đều đi khắp các ngõ ngách của Thịnh Kinh.

Vừa nghe đến Thanh Châu Viên, hai mắt Thẩm Kinh Trĩ lại sáng lên.

Người khác không biết đến nơi này, nhưng Thẩm Kinh Trĩ thì có nghe nói qua, dù sao kiếp trước nàng mất khi đã qua tuổi ba mươi, lúc nàng còn nhỏ là thời hoàng tử phụ Tiêu Thành Dục trị vì, nên nàng đương nhiên biết đến danh tiếng của Thanh Châu Viên.

Thanh Châu Viên được xây dựng từ thời Cảnh Hoàng Đế - tổ tiên của Đại Sở. Trường Tín Cung vốn là hoàng cung cũ của triều đại trước, chỉ được sửa chữa đôi chút.

Nhưng sau khi dọn vào ở, mới phát hiện vì tập tục của triều đại trước, nên tiền triều tuy rộng lớn nguy nga, nhưng hậu cung lại có vẻ chật chội, hơn nữa trong cung toàn là cung thất vuông vức, đường đi hẹp dài, không có đình đài lầu các, cầu nhỏ nước chảy, thậm chí cả hoa thơm chim hót, cây cối rợp bóng mát cũng không có. May ra còn có Ngự Hoa Viên nhưng nhỏ đến thảm hại, Du Tâm trì thì chỉ to bằng bàn tay, đừng nói đến việc chèo thuyền, ngay cả cá chép cũng không dám nuôi nhiều.

Ở trong hoàng cung như vậy làm sao hoàng đế cam tâm? Làm sao các phi tần ở cho thoải mái được?

Ngay cả chủ vị của một cung, bên cạnh chính điện cũng có các phi tần khác ở, một cái viện nhỏ như vậy mà ở đến mười mấy người, làm sao ở cho thoải mái?

Hơn nữa, vì đường đi trong Trường Tín Cung hẹp và dài, nên mùa hè rất bí bách, mùa đông thì lạnh lẽo, chỉ có thể dựa vào lò sưởi và chậu than để sưởi ấm.

Vì vậy đến thời Cảnh Đế, khi quốc lực hưng thịnh, Cảnh Đế mới nghĩ đến việc xây dựng một Tiểu Viên Tử, để mùa đông khỏi bị lạnh cóng.

Năm đó, Cảnh Đế không muốn phô trương lãng phí, cũng không muốn làm khổ dân chúng, tuy có ý này nhưng vẫn chưa thực hiện, chỉ cho người của hoàng gia thiết kế bản vẽ một Tiểu Viên Tử có quy mô tương đương hậu cung.

Hai năm sau, Trường Giang bị lũ lụt, vô số người dân mất nhà cửa, Cảnh Đế bèn mở kho bạc, cho phép lưu dân vào kinh xây dựng Thanh Châu Viên.

Thanh Châu Viên không lớn, chủ yếu là núi non sông nước, cây cối. Cảnh Đế là người có phần keo kiệt, ngay cả đá giả cũng không cho vận chuyển từ phương Nam, mà trực tiếp chọn những cảnh đẹp gần Thịnh Kinh, cung điện cũng lấy sự nhỏ nhắn thoải mái làm chủ, không quá tốn kém nguyên vật liệu, chủ yếu sử dụng gỗ thông và gỗ đại.

Nhờ vậy, không chỉ tạo nên một Thanh Châu Viên vừa có phong cảnh thôn quê vừa thích hợp để ở, mà còn không tốn kém bao nhiêu, xây dựng nhanh chóng, thuận lợi dọn vào ở.

Các vị hoàng đế sau này đều từng ở Thanh Châu Viên, chỉ có Hoảng Trị Đế là không, ông ấy không đến ở, thì Tiêu Thành Dục cũng không thể đến.

Nhưng cứ để Thanh Châu Viên hoang phế thì không được, cứ phải chen chúc trong cung cũng không phải tính cách của Tiêu Thành Dục.

Trước đó hần đã tính toán, sẽ ở trong cung thêm một năm nữa, đợi đến cuối năm nay, trước tiên sẽ cho người sửa sang lại Thanh Châu Viên, rồi dẫn Thẩm Kinh Trĩ đến đó ở, bây giờ nghe Thẩm Kinh Trĩ nói vậy, hần bèn thuận miệng đề nghị.

Nhìn thấy đôi mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lấp lánh, Tiêu Thành Dục cũng thấy vui vẻ và mong chờ.

“Chờ đến sang năm mầu hậu hồi cung, mùa thu chúng ta sẽ dọn đến đó,” Tiêu Thành Dục hứa hẹn với nàng, “Trẫm sẽ dẫn nàng đi.”

Thẩm Kinh Trĩ cười tươi như hoa: “Bệ hạ thật tốt.”

Tiêu Thành Dục nghiêm nghị gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Đã đến Ngự Hoa Viên, đương nhiên không thể chỉ ngồi nói chuyện ngắm cảnh. Đợi đến lúc chạng vạng, các cung nhân cẩn thận cất bức tranh "Thịnh Kinh dạ du đồ" đi, sau đó lần lượt dọn thức ăn lên.

Hôm nay họ sẽ ăn lẩu ở Ngự Hoa Viên.

Chiều thu, tiết trời đã mát mẻ hơn, gió đêm thổi qua, nếu mặc mỏng sẽ thấy hơi se lạnh. Tuy không đến mức quá lạnh, nhưng cũng đủ xua tan cái nóng ban ngày.

Nồi lẩu bằng đồng, xung quanh là nước dùng, ở giữa có một ống khói cao, có thể nhanh chóng làm nước dùng sôi sùng sục.

Nước lẩu mà hai người họ ăn chính là sườn non hầm củ sen đậu phộng mà Thẩm Kinh Trĩ vừa nhắc đến lúc chiều.

Chỉ có điều nước lẩu nhiều hơn thịt, để dễ nhúng đồ ăn.

Vừa nhìn thấy nước lẩu màu hồng nhạt, Thẩm Kinh Trĩ cười nói với Niên Cửu Phúc: “Làm phiền công công rồi.”

Niên Cửu Phúc không dám nhận công, vội nói: “Đây là do bệ hạ dặn dò.”

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục cười: “VẬY ĐA TẠ BỆ HẠ, CÒN NHỚ LỜI NÓI BĂNG QUƠ CỦA TẦN THIẾP.”

Tiêu Thành Dục thản nhiên nói: “Chiều nay nàng nói nghe hấp dẫn quá, khiến trăm cũng muốn ăn, nên nhân tiện hôm nay làm luôn.”

Ngự Hoa Viên cách ngự trà thiện phòng và Ngự Thiện Phòng khá xa, nếu ăn các món thông thường, khi đưa đến Ngự Hoa Viên thì sẽ bị nguội, mất đi hương vị ngon nhất. Ở Ngự Hoa Viên mà ăn lẩu, nướng thịt là hợp lý nhất, lửa nóng tự mình điều chỉnh, lại có thêm chút thú vui dân dã.

Ngoài nồi lẩu bằng đồng, ngự trà thiện phòng còn chuẩn bị thịt dê và thịt bò tươi thái mỏng, thịt dê bò ngon nhất là phần thịt ở cổ, vừa nạc vừa mỡ, vị tươi mới, thái thành từng lát mỏng, nhúng vào nồi là chín, có thể nói là vừa vào miệng liền tan.

Ngoài thịt dê bò, còn có đủ loại nấm, rau, hải sản,... nhiều vô số kể, đến ba bốn mươi món, để cho đẹp mắt, mỗi loại chỉ bày ra một đĩa nhỏ, như một bức tranh cuộn tròn bên cạnh nồi lẩu.

Màu sắc rực rỡ, phong phú đa dạng.

Bàn ăn ở Quyện Cần Trai không lớn, có thể tùy ý di chuyển, nên hai người họ chỉ bày một nồi lẩu, thức ăn hay ăn thì xếp trên bàn, ít ăn thì để ở bên cạnh.

Thẩm Kinh Trĩ rất nghiêm túc trong việc ăn uống, nàng không cần Ngân Linh hầu hạ, tự mình lấy một chiếc bát sứ nhỏ để pha nước chấm.

Nàng là người phương Bắc, thích nhất là nước chấm vùng. Nước chấm vùng được pha bằng nước tương, dấm, sa tế, thêm lạc rang giã nhỏ, rau thơm để tăng thêm hương vị, vậy là đã có một bát nước chấm vùng ngon tuyệt.

Khẩu vị của Tiêu Thành Dục cũng giống nàng, chỉ là cho thêm chút sa tế, vị đậm đà hơn một chút.

Hai người pha nước chấm xong, nước dùng cũng đã sôi, Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục, hắn liền chủ động gấp một miếng thịt dê bỏ vào nồi.

“Thẩm chiêu nghi, mời.”

Thẩm Kinh Trĩ cười đáp lại: “Bê hạ, mời.”

Tiêu Thành Dục không thích uống rượu, hắn ghét tất cả những thứ khiến mình mất lý trí, nên dù ăn lẩu, hắn cũng không cho dọn rượu, chỉ có hai bình nước ép nho.

Nồi lẩu nóng hổi, ăn kèm với nước ép nho chua chua ngọt ngọt, bữa ăn này có thể nói là cả chủ lẫn khách đều vui. Thẩm Kinh Trĩ không chỉ thích ăn thịt dê bò, mà còn thích ăn tiết canh vịt, đậu phụ cuốn lá, nấm hương và tàu hủ ky chiên giòn. Sau khi ăn xong, nàng lại cho thêm mì và rau cải vào, trộn với chút nước chấm vùng còn sót lại, ăn đến sạch sẽ, không bỏ phí chút nào.

Ăn lẩu chậm hơn so với ăn cơm thường ngày, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, chủ yếu là Thẩm Kinh Trĩ nói, Tiêu Thành Dục thỉnh thoảng góp thêm một câu, phối hợp với ánh đèn lồng được thắp sáng lác đác ở Ngự Hoa Viên, thật sự có cảm giác yên bình như đang ở chốn thôn quê.

Ăn xong, hai người dần dần buông đũa xuống, Tiêu Thành Dục bưng chén trà, nhìn làn khói lẩu bốc lên nghi ngút, nhìn Ngự Hoa Viên yên tĩnh phía dưới.

Con người luôn cần có những khoảng thời gian nhàn rỗi, dù chỉ là ngồi uống trà ngắm ngó, cũng có thể khiến những phiền muộn trong lòng dần tan biến theo gió.

Bị các thế gia coi là thiếu niên trẻ tuổi chưa trải sự đời, muốn thao túng hậu cung, tuy Tiêu Thành Dục sẽ không để họ đạt được mục đích, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu.

Nhưng sự khó chịu ấy cũng dần tan biến theo lời an ủi của Thẩm Kinh Trĩ và nồi lẩu nóng hổi này.

Họ không để hấn yên ổn, vậy hấn cũng sẽ không để họ yên.

Hấn không cần phải tức giận, cũng không cần phải nổi trận lôi đình ngay lập tức, mà phải chọn thời cơ thích hợp nhất để cho tất cả triều thần một bài học.

May mắn là, hấn có đủ kiên nhẫn, không vội vàng trong chốc lát.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi cùng hấn một lúc, cũng cảm thấy lòng mình bình yên hơn rất nhiều.

Gió đêm thổi qua, ánh đèn lồng trong rừng mai lay động, như đang trôi nổi trên biển, vui vẻ tự do.

Tiêu Thành Dục mặc y phục rất mỏng, gió thổi qua khiến hấn thấy hơi lạnh, lúc hoàn hồn nhìn sang bên cạnh, mới phát hiện mặt Thẩm Kinh Trĩ đã ửng hồng.

Gió lạnh thổi đỏ mặt nàng, cũng thổi bay những tia sáng lấp lánh trong mắt nàng. Những ánh đèn lồng ấy không chỉ trôi nổi trên mặt hồ, mà còn trôi nổi trong mắt nàng.

Cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Thành Dục, Thẩm Kinh Trĩ quay sang nhìn hấn, vẻ mặt đầy hạnh phúc sau khi được ăn no nê.

“Bệ hạ, trời tối rồi, chúng ta về thôi.”

Khoảnh khắc này, Tiêu Thành Dục bỗng nhiên cảm thấy lưu luyến.

Khoảng thời gian rảnh rỗi nửa ngày này thật sự quý giá, đến nỗi một người ham mê chính sự như hân cũng thấy tiếc nuối.

Nhưng dù có lưu luyến, thì những ngày tháng tốt đẹp cũng luôn ngắn ngủi.

Tiêu Thành Dục thầm thở dài trong lòng, rồi nói: "Trời lạnh rồi, nên về thôi."

Hoàng Thượng lên tiếng, các cung nhân tiến lên dọn dẹp bàn ăn, Thảm Kinh Trĩ rửa tay, rồi cùng Tiêu Thành Dục xuống Quyển Cần Trai.

Lúc này, đèn đuốc đã được thắp sáng, vì Hoàng Thượng và sủng phi đến, nên Ngự Hoa Viên khó có dịp được thắp đèn muện. Hai người men theo con đường lát đá cuội đi ra ngoài, ánh đèn lồng chiếu sáng cả con đường dưới chân.

Thảm Kinh Trĩ tò mò nhìn những chiếc đèn lồng hình hồ lô, cá chép, đèn kéo quân, hoa sen,...: "Đây là lần đầu tiên tần thiếp đến Ngự Hoa Viên vào buổi tối, đèn ở đây thật độc đáo, khác với đèn lưu ly trong cung."

Nàng khoác tay Tiêu Thành Dục, hai người sóng vai đi bên nhau, trông như những cặp phu thê bình thường, vừa đi vừa trò chuyện sau bữa tối: "Đây là do phụ hoàng đặc biệt làm cho Nhu Giai, Nhu Giai là công chúa duy nhất trong cung, hồi nhỏ thường đến Ngự Hoa Viên chơi, phụ hoàng bèn cho người thay đổi tất cả đèn lồng trong vườn, Nhu Giai rất thích, nên đến giờ vẫn giữ nguyên như vậy."

Thảm Kinh Trĩ cảm thán: "Tiên đế thật là một phụ thân thương con."

Tiêu Thành Dục vẫn thản nhiên như cũ, tiếp tục bước về phía trước, đi được mười mấy bước, hân mới khẽ đáp "ừ" một tiếng

Giọng nói ấy quá nhỏ, lại bị gió thổi bay đi mất, Thẩm Kinh Trĩ không nghe rõ, nhưng cũng không hỏi thêm.

Hai người ra khỏi Ngự Hoa Viên, Thẩm Kinh Trĩ lên kiệu, lắc lư đi theo sau Tiêu Thành Dục.

Đoàn người nối đuôi nhau đi trên Tây Nhất trường nhai, đến ngã rẽ vào Cảnh Ngọc cung, nghi thức của Hoàng Thượng dừng lại, kiệu của Thẩm Kinh Trĩ tiến lên, hơi lệch sang một bên để nhường đường. Thẩm Kinh Trĩ vén rèm kiệu.

“Bệ hạ, tần thiếp xin cáo lui.”

Tiêu Thành Dục phẩy tay, nghi thức tiếp tục đi, còn Thẩm Kinh Trĩ thì quay về Cảnh Ngọc cung.

Tối nay ăn hơi nhiều, Thẩm Kinh Trĩ thấy hơi khó tiêu, về đến cung liền uống một chén trà, ăn thêm nửa viên ô mai, mới thấy dễ chịu hơn.

Nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, Thích Tiểu Thu đi tới gần nói: “Chủ tử, hay là ra sân đá cầu một lát, vận động một chút cho thoải mái.”

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ cũng đúng, bèn gật đầu: “Được, người gọi các nha đầu vừa ăn cơm tối xong ra đây, chúng ta đá cầu một lát.”

Thế là một đám người vây quanh ở hậu viện Cảnh Ngọc cung, thay phiên nhau đá cầu.

Đá một lúc, Thẩm Kinh Trĩ toát mồ hôi, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nàng vừa thở hổn hển vừa hỏi: “Cái cầu này ở đâu ra vậy? Sao thấy nặng nề thế này?”

Thích Tiểu Thu và Ngân Linh trở về Cảnh Ngọc cung ăn tối, lúc này cũng chưa đá cầu, Thích Tiểu Thu không biết những việc vặt này, nhưng Ngân Linh thì biết: “Chủ tử, đây chắc là đồ Thượng Cung Cục

đưa đến, không phải do tay nghề của sư phụ làm, chủ tử cứ dùng tạm, ngày mai nô tỳ sẽ đến Tạo Bàn Xứ đặt làm mấy quả cầu mới.”

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu: “Cần gì phải phiền phức vậy, chuyện này dễ thôi, ta biết làm, ngày mai rồi tính.”

Quả cầu tuy hơi nặng nhưng vẫn đá được, Thẩm Kinh Trĩ cùng các tiểu cung nữ đá khoảng hai khắc, ra chút mồ hôi, lại tiêu thực, cuối cùng cũng thấy thoải mái.

Tối đó sau khi tắm rửa thay y phục xong, Thẩm Kinh Trĩ liền đi ngủ sớm.

Hôm nay đến lượt Ngân Linh trực đêm, nàng ấy đang ngồi bên mép giường thắp huân hương.

Nàng ấy vừa thắp huân hương vừa nhìn Thẩm Kinh Trĩ bằng đôi mắt ngập nước, khiến Thẩm Kinh Trĩ phải bật cười: “Sao vậy?”

Ngân Linh đáp: “Chủ tử có thể nói cho nô tỳ cách làm quả cầu được không? Nếu không biết, chắc tối nay nô tỳ ngủ không được mất.”

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay véo nhẹ mũi nàng ấy: “Nha đầu này, còn nghiêm túc nữa.”

Ngân Linh ngượng ngùng cười: “Nô tỳ chỉ tò mò thôi, quả cầu tốt và quả cầu không tốt khác nhau chỗ nào.”

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: “Nghe nói là khác nhau nhiều lắm.”

Thẩm Kinh Trĩ bèn ngồi dậy, phe phẩy chiếc quạt tròn: “Ta cũng chỉ nghe các lão nhân ở quê nhà nói thôi, ngày mai người đến Thượng Cung Cục lấy nguyên liệu, rồi bảo họ cử một tiểu thái giám khéo tay đến làm cẩn thận, chúng ta thử xem có được không.”

Cách làm quả cầu này là do một ma ma già ở Thẩm gia dạy nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vừa hồi tưởng vừa chậm rãi nói: “Làm quả cầu phải dùng lông vịt, lông ở những chỗ khác đều không tốt, chỉ có lông đuôi là tốt nhất, hơn nữa phải dùng lông cứng, người cứ nói vậy là Thượng Cung Cục sẽ hiểu.”

Ngân Linh mở to mắt, chăm chú lắng nghe. “Lông đuôi vừa dài vừa cứng, phía dưới xòe ra như lông gà, nhìn rất lộn xộn.”

Thẩm Kinh Trĩ nói tiếp: “Hai ba cái lông đuôi là đủ rồi, ngoài ra còn cần chọn hai đồng xu, một to một nhỏ, đồng xu to làm đế, đồng xu nhỏ làm lỗ, dùng dây da buộc chặt lông đuôi vào đồng xu nhỏ, sau đó ghép hai đồng xu lại với nhau, Thượng Cung Cục chắc chắn biết chọn loại đồng xu nào, người cứ nói với họ là được.”

“Chỉ có quả cầu có trọng lượng vừa phải, lông đuôi dựng đứng, đá mới thích, vừa đâm chân lại vừa có trọng lượng, đá một cái bay cao, đá cả buổi tối cũng không chán.”

Thẩm Kinh Trĩ nói một tràng dài như vậy, Ngân Linh đều ghi nhớ trong lòng, mắt nàng ấy sáng lấp lánh, trông rất vui vẻ.

“Chủ tử yên tâm, ngày mai nô tỳ nhất định làm cho xong, Thượng Cung Cục sẽ làm tốt.”

Thẩm Kinh Trĩ thấy nàng ấy đáng yêu như vậy, lại muốn trêu chọc, bèn véo thêm vào má nàng ấy một cái: “Yên tâm rồi chứ?”

Ngân Linh ngượng ngùng cười, hầu hạ nàng nằm xuống, sau đó mới thổi tắt nến, rồi rời khỏi tấm điện, ra ngoài nằm trên giường La Hán.

Thẩm Kinh Trĩ luôn ngủ ngon, nàng tỉnh giấc lúc bình minh, đến giờ Thìn thì tỉnh hẳn, nằm thêm một lát rồi mới dậy ra sân tập Ngũ Cầm Hí.

Tập xong một bài Ngũ Cầm Hí, nàng mới rửa mặt thay y phục, mặc một bộ váy áo màu xanh lam.

Bộ y phục này thuần tịnh ưu nhã, nên nàng không búi tóc, chỉ cài một chiếc trâm ngọc bích, trông nàng càng thanh tú, có chút phong thái nho nhã.

Hôm nay phải đi thăm người bệnh, không cần phải trang điểm cầu kỳ.

Ăn sáng xong, thấy thời gian cũng không sai biệt lắm, nàng bèn nói: "Cho người đến báo với Trang Tần nương nương, hai khắc nữa ta sẽ đến."

Hai khắc sau, Thẩm Kinh Trĩ đến Trường Xuân Cung của Trang tần.

Phạm Chân đang đứng ở cửa, trên mặt nở nụ cười hiền từ, bất kể gặp ai, bà ta cũng đều như vậy: "Chiêu Nghi cát tường, thật khó có được người đến thăm nương nương nhà nô tỳ, đa tạ người đã nhớ đến."

(1) Câu thơ này được trích từ bài "Thanh Ngọc Án · Nguyên tịch" của Tân Khí Tật thời Nam Tống.

Nguyên văn:

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,
Cánh xuy lạc, tinh như vũ.
Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.
Phượng tiêu thanh động,
Ngọc hồ quang chuyển,
Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim liễu,
Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.
Chúng lý tầm tha thiên bách độ,
Mạch nhiên hồi thủ,
Na nhân khước tại,
Đăng hoả lan san xứ.

Dịch nghĩa:

Đêm đông gió thổi ngàn cây hoa,
Cuối cùng rơi rụng như mưa sao,
Ngựa quý xe đẹp hương bay khắp,
Phượng tiêu réo rắt,
Chén ngọc ánh vàng,
Suốt đêm cá rồng vui.

Đầu đội mũ ngài liễu vàng rủ,
Cười nói vui đùa hương thoang thoảng.
Tìm kiếm ngàn nơi trong đám đông,
Bỗng nhiên quay đầu,
Người ở ngay đó,
nơi ánh đèn tàn.
(Theo thivien net)

- * Bảo mã điều xa: Ngựa quý, xe chạm trổ tinh xảo.
- * Phượng tiêu: Sáo làm bằng ngọc, có hình chim phượng.
- * Ngọc hồ: Chén rượu làm bằng ngọc.
- * Ngư long vũ: Cá rồng múa, chỉ cảnh tượng náo nhiệt, vui vẻ.

Chương 52: Người và sự vật

Thẩm Kinh Trĩ chỉ gặp Phàm Chân vài lần, bình thường nàng cũng không đến thăm riêng các phi tần khác, hôm nay là do Tiêu Thành Dục nhờ vả đến thăm Trang tần.

Nhưng dù sao nàng cũng đã tự mình đến đây, đương nhiên phải tạo mối quan hệ tốt.

“Cô cô nói gì vậy, nếu không phải nương nương ốm đau, không dám tùy tiện quấy rầy, thì ta đã đến thăm lâu rồi. Gần đây nghe nói nương nương có vẻ khỏe hơn, nên mới dám đệ thiệp đến thăm.”

Thẩm Kinh Trĩ bước xuống kiệu, mỉm cười nói với Phàm Chân: “Hôm nay Trang Tần nương nương khỏe không? Ta chỉ sợ đến không đúng lúc.”

Nhắc đến sức khỏe của Trang tần, Phàm Chân cô cô không khỏi thở dài. Bà ta dùng khăn lau khóe mắt: “Cũng vẫn vậy, không tốt hơn cũng không xấu đi, tạm thời gắng gượng được.”

Ngừng một lát, bà ta lại thêm một câu: “Nghe nói người muốn đến, nương nương rất vui, Chiêu Nghi cũng không chê Trương Xuân cung mang bệnh khí.”

Thẩm Kinh Trĩ không hỏi han kỹ về bệnh tình của Trang tần, chỉ nghe nói nàng ta từ trong bụng mẹ đã không được khỏe mạnh, sinh ra cũng luôn bệnh tật ốm yếu. Ở trong nhà Trương thủ phụ có nhiều khuê tú, nổi tiếng nhất là đại cô nương, còn Trương Diệu Hâm thì ít người biết đến.

Thẩm Kinh Trĩ không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: “Có thể tạm ổn đã là

tốt lắm rồi, cô cô đừng nói vậy, nào có chuyện bệnh khí hay không đâu.”

Thẩm Kinh Trĩ bước vào trong, ánh mắt thoáng vẻ kinh ngạc. Trang tần ở hậu điện Trường Xuân cung, cũng giống như Cảnh Ngọc cung của nàng, chỉ khác là hậu điện cùng hai bên tả hữu đều thuộc về một mình nàng.

Thẩm Kinh Trĩ còn nhớ rõ lúc mới chuyển đến Cảnh Ngọc cung, tiền điện và tiền viện đều được dọn dẹp sạch sẽ, còn trồng hoa cỏ tươi mới. Đó là lúc nàng chưa dọn vào, giờ đây cây cối càng thêm sum suê, hoa nở rộ rỡ vô cùng xinh đẹp.

Nhưng khi đến Trường Xuân cung, lại hoàn toàn khác với vẻ phồn thịnh của Cảnh Ngọc cung. Không chỉ không có hoa cỏ cây cối, toàn bộ tiền viện đều trống trụi, ngay cả sân ngoài cũng có vẻ lâu ngày không được quét dọn, trong ngoài đều xám xịt và loang lổ.

Nơi này chẳng giống một cung thất của chủ vị tần phi chút nào.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nhú mày. Trong lòng nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng nàng không phải là người có quyền ra lệnh cho chủ vị nương nương, nên chỉ ghi nhớ việc này trong lòng, thản nhiên đi theo Phàm Chân vào hậu điện.

Bước qua nguyệt môn, có thể nhìn thấy trong viện trồng một cây ngô đồng. Cây ngô đồng rất cao lớn, cành lá xanh tươi, làm cho Trường Xuân cung sinh động đôi chút.

Thẩm Kinh Trĩ khen: “Cây ngô đồng này được chăm sóc thật tốt.”

Phàm Chân đáp: “Nương nương nhà nô tỳ cũng rất thích cây này. Thịnh thoảng có thể ra ngoài đi dạo, người sẽ ngồi dưới gốc cây thêu thùa, nói rằng cây cối sinh động có thể mang đến sinh khí cho người.”

Thẩm Kinh Trĩ chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào gian chính ở hậu điện Trường Xuân cung. Thẩm Kinh Trĩ từng hầu hạ Thái Hậu nhiều năm, vừa bước vào Trường Xuân cung nàng đã ngửi thấy mùi thuốc chua xót quen thuộc.

Mùi thuốc ở đây nồng hơn so với ở Khôn Hòa cung năm xưa, khiến người ta hơi đau đầu.

Vừa ngửi thấy mùi này, Thẩm Kinh Trĩ liền nhíu mày: “Cô cô, mùi này có phải hơi nồng không? Trang Tần nương nương đang dùng vị thuốc nào vậy?”

Năm đó, tuy Khôn Hòa Cung rộng lớn nhưng lò thuốc nhỏ chỉ đặt ở thiện phòng, nên tấm điện không có mùi thuốc nồng nặc. Chỉ là sau này, Tô Dao Hoa thường xuyên cảm thấy tay chân lạnh, phải dùng thuốc dán để ủ ấm, nên trong điện mới có chút mùi thuốc. Hơn nữa, loại thuốc dán đó là do Thái Y Viện đặc chế, mùi không chua xót, mà còn có một loại hương thơm thanh nhã.

Chứ không giống như Trường Xuân cung, mùi thuốc chua xót đến mức khiến người ta không muốn bước vào.

Thấy nàng không thoải mái, Phàm Chân chỉ biết cười khổ lắc đầu: “Nương nương nhà nô tỳ mang bệnh từ nhỏ, trong phòng quanh năm phải dùng dược liệu trân quý để huân, nếu không ngửi thấy mùi này người sẽ ho khan, lâu dần sẽ ho ra máu, thật sự rất khổ sở.”

Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ biết thở dài. “Nương nương thật đáng thương.”

Phàm Chân đáp một câu “Ai nói không phải đâu”, rồi hai người cùng nhau vào tấm điện.

Khác với Cảnh Ngọc cung sáng sủa sạch sẽ, mọi thứ ở Trường Xuân cung dường như đều ảm đạm. Tuy cửa sổ đã được thay bằng lưu ly, nhưng vì sức khỏe của Trương Diệu Hâm, bên trong cửa sổ còn treo thêm sa màn để che bớt ánh sáng.

Từ gian chính bước vào thứ gian, lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm. Lại đẩy cánh cửa khắc hoa của tấm điện ra, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy mùi thuốc càng nồng hơn.

Phàm Chân nói: “Chiêu Nghi dùng khăn che miệng mũi lại sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Thẩm Kinh Trĩ cũng không khách khí, nàng dùng khăn tay thơm mùi hoa nhài che kín miệng mũi.

Cửa tấm điện vẫn bày một bình phong, trên bình phong rất đơn giản, không có hoa văn khảm đá quý, chỉ dùng lụa vàng viết Tâm Kinh. Thẩm Kinh Trĩ vòng qua bình phong, mới nhìn thấy Trương Diệu Hâm đang dựa vào giường, tóc chỉ đơn giản tết một bím buông lỏng trên vai.

Có lẽ vì biết hôm nay có khách, nàng ta khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài tay bướm, miễn cưỡng trông có tinh thần hơn một chút. Nhưng nhìn nàng ta tiêu tụy hơn nhiều so với lần gặp trước ở Vọng Nguyệt cung, tinh thần và khí sắc đều khác hẳn.

Thẩm Kinh Trĩ vừa chạm mắt nàng ta, liền vội vàng hành lễ: “Bái kiến Trang tần tỷ tỷ.”

“Muội muội mau ngồi.” Giọng nói của Trương Diệu Hâm rất nhẹ, yếu ớt gần như thoi thóp, nếu không chú ý lắng nghe, hầu như không thể nghe thấy nàng ta nói gì.

Bên giường đã bày sẵn ghế, Thẩm Kinh Trĩ đi qua ngồi xuống, mới nhìn kỹ khuôn mặt của Trương Diệu Hâm.

Trước đây khi ra ngoài, Trương Diệu Hâm thường dùng khăn che kín miệng mũi, không nhìn rõ mặt nàng ta. Bây giờ mới thấy, nàng ta có vẻ mệt mỏi, gương mặt lộ rõ vẻ bệnh tật.

Trương Diệu Hâm dường như không ngại để nàng nhìn, thấy nàng chỉ liếc mắt một cái rồi dời đi chỗ khác, cười khổ nói: "Ta từ nhỏ đã như vậy rồi, cũng quen rồi, muội muội đừng quá để ý. Sắc mặt ta không tốt, cũng phải huân hương, nên muội muội chắc ít khi thấy ta như thế này."

Thẩm Kinh Trĩ cũng thở dài theo.

Cung nữ dâng trà xong liền lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Phàm Chân, Thích Tiểu Thu và hai người họ.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi lo lắng hỏi: "Thái Y Viện có tận tâm chữa trị cho nương nương không? Sao vào cung đã lâu mà vẫn không thấy đỡ? Trước đây còn khỏe hơn bây giờ một chút, sau này trời lạnh, nương nương phải bảo trọng sức khỏe như thế nào?"

Nàng đến thăm bệnh, phải bắt đầu câu chuyện từ bệnh tình.

Có lẽ đúng như lời Phàm Chân nói, dược liệu huân trong tấm điện của Trương Diệu Hâm giúp nàng ta dễ thở hơn, không còn ho khan liên tục như lần trước ở Vọng Nguyệt cung.

"Đây là bệnh cũ của ta, trước đây tổ phụ đã mời Thái Y Viện đến khám cho ta, họ chỉ có thể giúp ta kéo dài hơi tàn, không đến mức chết yếu, chứ muốn chữa khỏi thì e là không thể."

Nhắc đến bệnh tình, trong mắt Trương Diệu Hâm dâng lên một nỗi buồn vô tận.

Nàng ta cười khổ nói: "Muội muội nhìn ta xem, ngày thường chỉ có thể nằm trong phòng, uống thuốc đắng. Tuy rằng thỉnh thoảng cũng

có thể ra ngoài một chút, nhưng cũng rất miễn cưỡng, không thể chạy nhảy không thể vui chơi, chẳng còn chút thú vui nào.”

Ánh mắt Trương Diệu Hâm tràn đầy sự tuyệt vọng. Nàng ta dường như đã sớm đánh mất ý chí chiến đấu với cuộc sống.

Thẩm Kinh Trĩ thì chưa bao giờ bi quan như vậy. Dù kiếp trước trải qua nhiều khổ cực, nàng vẫn luôn mạnh mẽ chống chọi không chịu khuất phục. Sau khi chết đi sống lại, trở thành một cung nữ thấp hèn, nàng vẫn muốn tìm cho mình một con đường tươi sáng để đi.

Con đường ấy đã đưa nàng đến ngày hôm nay.

Thấy nàng ta chán chường như vậy, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi khuyên nhủ: “Trang tần tỷ tỷ hà tất phải buồn phiền như thế? Hiện giờ tỷ tỷ chỉ là ở trong cung của mình, mỗi ngày uống thuốc, huân hương, cũng chẳng khác gì người khác. Tỷ tỷ còn có thể ra ngoài vườn giải sầu, có những người... tuy có thể ra khỏi cửa điện, nhưng lại chẳng có tâm trạng thưởng ngoạn cảnh đẹp, phải không?”

Thẩm Kinh Trĩ không sợ Tưởng Liên Thanh, Trương gia và Tưởng gia tuy chưa bao giờ đối phó nhau, nhưng nàng và Trang tần đều không ưa cách hành xử của Tưởng Liên Thanh.

Nghe Thẩm Kinh Trĩ nói vậy, Trương Diệu Hâm lấy khăn che miệng cười: “Thẩm muội muội, lời này đừng nói ra ngoài nhé.”

Nàng ta cười lên trông rất xinh đẹp, đúng là tiểu thư khuê các xuất thân từ thư hương thế gia, toát lên vẻ thanh nhã cao quý.

Cùng là khuê tú thế gia, nhưng nàng ta và Tưởng Liên Thanh lại khác nhau một trời một vực.

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười theo: “Chỉ là nói với tỷ tỷ vài câu thôi mà. Nếu tỷ tỷ muốn thoải mái một chút, chúng ta đã hơn người khác nhiều rồi. Đời người nào có thập toàn thập mỹ, chẳng phải luôn có

những bệnh tật nhỏ nhất hay sao? Chỉ cần không ảnh hưởng đến đại cục là được.”

Trương Diệu Hâm nhìn nàng cười, nét buồn giữa mày tan đi ít nhiều, cả người cũng tươi tắn hơn: “Đa tạ Thẩm muội muội đã đến thăm ta. Từ khi vào cung, chưa có ai đến Trường Xuân cung này cả, chỉ có muội muội không sợ lây bệnh khí của ta.”

Thẩm Kinh Trĩ: “Ta từ trước đến nay thân thể khỏe mạnh, nào sợ những thứ này. Hơn nữa, ta thường ngày cũng không có việc gì, trong cung cũng chẳng có bằng hữu, là nương nương không chê ta, nhận lời mời của ta.”

Trương Diệu Hâm nhìn nàng, đôi mắt hạnh tròn xoe lộ vẻ hiểu rõ: “Ta cũng mong có người đến chơi với ta,” trong mắt Trương Diệu Hâm tràn đầy ý cười, “Trước kia ở nhà, tỷ tỷ ta cũng không chê ta bệnh tật, ta không thể đến tộc đọc sách, tỷ tỷ sẽ mang bài vở về giảng cho ta, để ta không bị chậm trễ.”

“Giờ vào cung rồi, thật khó gặp được tỷ muội.” Trương Diệu Hâm thở dài.

Thẩm Kinh Trĩ khéo léo gợi chuyện: “Nhìn tỷ tỷ có tính cách như vậy, tưởng chừng như không màng thế sự, sao lại nghĩ đến chuyện vào cung?”

Trương Diệu Hâm quả thật không ngờ nàng lại hỏi thẳng thừng như vậy, ngẩn người một lúc lâu. Thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, cũng không hề tức giận, thậm chí còn mỉm cười với nàng: “Muội muội xem, ta như vậy thì thật sự cũng không tìm được người trong sạch nào, làm không được việc lớn gì. Nếu cứ ở nhà làm người dưỡng bệnh, cũng không tốt cho thanh danh của Trương gia. Trong cung có vị trí này, Thái Hậu nương nương lại nhân từ, nên đã cho phép ta vào cung.”

“Vào cung cũng coi như là gả đi, thanh danh của Trương gia được

bảo toàn, thanh danh của hoàng thất cũng được bảo toàn, thật là chuyện vui vẻ." Nàng ta nhìn Thẩm Kinh Trĩ cười, ánh mắt chân thành. "Thẩm muội muội, muội nói xem, có phải là chuyện vui vẻ không?"

Thẩm Kinh Trĩ tạm thời tin lý do thoái thác của nàng ta, cũng cười theo: "Vậy thì thái y khám bệnh cho tỷ tỷ, chẳng phải là tỷ tỷ không cần trả tiền khám nữa sao? Tỷ tỷ lời to rồi."

Trương Diệu Hâm ngăn người, sau đó bật cười: "Thẩm muội muội, muội thật thú vị, đúng là một người kỳ lạ."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày nói: "Trương tỷ tỷ, hôm đó ở Vọng Nguyệt cung tỷ hẳn là đã nhận ra rồi, tính tình ta là vậy, nói chuyện rất thẳng thắn. Ta xuất thân nghèo hèn, chưa trải sự đời, mười mấy tuổi đã vào cung, may mà Thái Hậu nương nương không chê, ta mới có được vinh hoa phú quý ngày hôm nay. Nhưng trong xương cốt ta vẫn là một cô nương nông thôn không hiểu những lễ nghi văn nhã, cũng không làm được những chuyện tao nhã."

Thẩm Kinh Trĩ cười ngại ngùng: "Mong tỷ tỷ thông cảm."

Trương Diệu Hâm nhìn nàng, lắc đầu. Màu mắt nàng ta rất nhạt, đôi mắt ấy vì bệnh tật quanh năm mà mang một chút sương mù, nhưng không hề ảnh hưởng đến khả năng nhìn thấu lòng người của nàng ta.

"Không, muội không phải như vậy." Trương Diệu Hâm quay người đi, ho khan một tiếng. Phàm Chân vội vàng đưa trà cho nàng ta uống, nàng ta mới nói tiếp: "Thẩm muội muội, ta thấy trong cung này không có ai sánh bằng muội."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cười ngây ngô, như không hiểu nàng ta đang nói gì.

Trương Diệu Hâm: "Tâm của muội rất lớn, đã sớm bay ra khỏi

Trường Tín cung này rồi, nơi này không thể giam giữ được muội.”

Thẩm Kinh Trĩ: “Ta sao lại không hiểu Trương tỷ tỷ đang nói gì chứ.”

Trương Diệu Hâm lắc đầu, nàng ta nhấp một ngụm trà: “Thẩm muội muội, nếu có một ngày như vậy, nếu ta còn sống, muốn nhờ muội chiếu cố để ta có thể sống thoải mái.”

“Trong cung này, người duy nhất ta có thể trông cậy chỉ có muội.” Giọng nói của Trương Diệu Hâm tuy yếu ớt, nhưng lời nói ra lại đầy khí phách.

“Trương gia chúng ta giàu sang quá lâu, quyền thế cũng quá lớn, sớm muộn gì cũng có một ngày...” Trương Diệu Hâm dừng lại, nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, “Muội xem ta, sao lại nói những chuyện này chứ, chúng ta nói chuyện vui vẻ hơn đi.”

“Hôm nay muội đến đây vì chuyện gì?” Nàng ta chuyển đề tài, cười hỏi.

Thấy nàng ta khách khí như vậy, Thẩm Kinh Trĩ cũng không giấu giếm: “Chẳng phải nghe nói tỷ tỷ mấy hôm nay lại đổ bệnh sao? Chúng ta vào cung đã hai tháng rồi, ta còn chưa từng đến bái kiến tỷ tỷ, nên nhân lúc rảnh rỗi đến thăm một chút. Chuyện bên ngoài thì không có gì, nhưng tỷ tỷ thông minh như vậy, hẳn là biết ta đến đây vì sao rồi. Những lời thừa thãi muội muội cũng không cần phải nói nhiều, tỷ tỷ đều hiểu rõ.”

Thẩm Kinh Trĩ cười duyên dáng, khi nói chuyện ánh mắt không hề né tránh, cứ nhìn thẳng vào mắt Trương Diệu Hâm.

“Muội muội thật là một người kỳ lạ,” Trương Diệu Hâm khẽ nói, “Thân thể ta thế này, vốn cũng không mong cầu ân sủng gì, có thể sống sót đã là may mắn lắm rồi. Chỉ cần Hoàng Thượng còn cần đến Trương gia, ta sẽ an phận thủ thường trong cung này. Hoàng

Thượng có gì phân phó, muội muội cứ nói thẳng với ta là được.”

Trương Diêu Hâm thoát nhìn không màng danh lợi, quả thật cũng không giống như muốn tranh giành sủng ái, hơn nữa với thân thể yếu ớt này, muốn tranh sủng cũng thật sự là làm khó nàng ta. Cho nên nàng ta đã sớm nhận ra, chỉ cần có thể sống sót là tốt rồi, những chuyện khác nàng ta không còn bận tâm nữa.

Thẩm Kinh Trĩ vừa bước vào tầm điện nhìn nàng ta, liền biết nàng ta không giống như Tưởng Liên Thanh quanh co lòng vòng, vừa rồi đã thử một lần, lúc này cũng không thăm dò nữa. Thẩm Kinh Trĩ hạ giọng nói: “Gần đây trong triều có một số người nổi lên công kích, dường như không hòa thuận với các vị lão thần. Tuy rằng hiện giờ chưa có biến cố gì lớn, nhưng triều đình cứ rối ren như vậy cũng không phải là dấu hiệu tốt, dù sao cũng chỉ còn bốn tháng nữa là đến Tết.”

Thẩm Kinh Trĩ nhìn chiếc nhẫn hồng bảo thạch trên tay, thông thả nói: “Hoàng Thượng tất nhiên là tín nhiệm thủ phụ đại nhân, nhưng thủ phụ đại nhân không phải chỉ có một mình, ông ấy còn có bằng hữu thân thích, làm việc sẽ gặp nhiều khó khăn, cũng sẽ phải lo lắng nhiều điều. Hoàng Thượng cũng hiểu cho thủ phụ.”

“Thủ phụ là ân sư của Hoàng Thượng, đích thân dạy dỗ Hoàng Thượng trưởng thành, có vài lời nếu nói trực tiếp, e rằng sẽ làm tổn hại đến tình cảm thầy trò, kết quả sẽ xấu hơn. Chỉ là thủ phụ đại nhân phải hiểu rằng, trên đời này không có chuyện gì thập toàn thập mỹ, phải có sự đánh đổi mới được.”

“Nếu có người nhà đến thăm tỷ tỷ, tỷ tỷ cứ nói vài câu đơn giản là được.” Nói đến đây, Thẩm Kinh Trĩ ngược mắt nhìn Trương Diêu Hâm, ánh mắt chứa đựng ý cười chân thành, “Dù sao, đây cũng không phải là chuyện gì to tát.”

Trương Diêu Hâm trong lòng hơi run lên, Thẩm Kinh Trĩ vừa dứt lời, một cơn đau lạnh buốt lan khắp lồng ngực, nàng ta đau đến mức

phải cúi người xuống ho khan. Phàm Chân cô cô vội vàng tiến đến, dìu nàng ta uống một viên thuốc đen, Trương Diệu Hâm mới dần ổn định lại.

Thẩm Kinh Trĩ lo lắng hỏi: “Tỷ tỷ đỡ hơn chút nào chưa?”

Trương Diệu Hâm che miệng gật đầu, một lúc sau mới nói: “Ta vốn yếu ớt như vậy, muội muội đừng sợ.”

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nói: “Tỷ tỷ không sao là tốt rồi.”

Hai người trò chuyện qua lại vài câu, Trương Diệu Hâm mới nói: “Những chuyện muội muội nói, ta đều ghi nhớ trong lòng, nhất định sẽ nói lại với mẫu thân. Mẫu thân thông tuệ, chắc chắn sẽ biết phải làm như thế nào.”

Nàng nói mẫu thân chắc chắn không phải là tiểu Liễu di nương của mình, mà là chính thê của Trương tam gia.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cuối cùng nói: “Chờ tỷ tỷ khỏe hơn một chút, sau này có thể cùng đi săn bắn ở Đông An, tuy không thể xuống sân cưỡi ngựa, nhưng ngắm nhìn phong cảnh núi non cũng rất tuyệt.”

Nàng nhìn Trương Diệu Hâm: “Tỷ tỷ, đến lúc đó tỷ sẽ thấy, sống sót vẫn tốt hơn.”

Trương Diệu Hâm khẽ dừng lại, nàng ta nhìn Thẩm Kinh Trĩ với ánh mắt mang theo sự cảm kích, không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

Thẩm Kinh Trĩ đến đây vốn chỉ là để truyền đạt ý chỉ của Hoàng Thượng, lúc này đã nói hết những gì cần nói, nàng ở lại thêm sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Trương Diệu Hâm, bèn đứng dậy cáo từ.

Trương Diệu Hâm vội vàng sai Phàm Chân cô cô tiễn nàng, cuối

cùng còn nói: “Nếu muội muội không chê nơi này tồi tàn và buồn chán, thì khi rảnh rỗi hãy đến đây trò chuyện với ta, trong cung này ta không có ai để tâm sự cả.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu đồng ý, xoay người ra khỏi Trường Xuân cung, ngồi vào kiệu.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trời xanh mây trắng, nắng chan hòa.

Thẩm Kinh Trĩ vén rèm kiệu lên, nhìn ra xa. Thích Tiểu Thu đứng bên cạnh nàng, cười nói: “Hôm nay tâm trạng chủ tử có vẻ tốt.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, đang định nói chuyện, thì nghe thấy tiếng thỉnh an từ xa vọng lại. Tiền Tam Hỉ nhanh nhậy, chưa đợi Thẩm Kinh Trĩ hỏi, đã lập tức đáp: “Chủ tử, người thỉnh an là Kỷ thực nữ.”

Kiều dừng lại, Thẩm Kinh Trĩ vén rèm nhìn sang bên phải. Chỉ thấy trên con đường hẹp dài, Kỷ Lê Lê cùng cung nữ Liên Hoa đang cung kính hành lễ.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười cho nàng ta đứng dậy, khách khí hỏi: “Kỷ thực nữ đang đi đâu vậy?”

Kỷ Lê Lê được cho đứng dậy, đang định tiến lên nói chuyện với nàng, bỗng nghe thấy câu hỏi này, bước chân có chút do dự.

Thẩm Kinh Trĩ sao có thể không nhận ra điều này, nàng vẫn mỉm cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thẩm Kinh Trĩ không phải chủ vị nương nương, cũng không phải người có địa vị cao nhất trong cung, nàng chỉ làm việc cho Hoàng Thượng và Thái Hậu, những chuyện khác nàng không quản được. Cho nên nàng muốn nghe xem là chuyện gì rồi mới quyết định.

Kỷ Lê Lê dường như cũng hiểu ý nàng, bước chân dần dần vững vàng hơn.

Đến khi nàng ta đến bên kiệu của Thẩm Kinh Trĩ, đã không còn do dự nữa: "Thỉnh an Chiêu Nghi, tần thiếp đang định đến Ngự Thiện Phòng hỏi về bữa tối hôm nay."

Kỷ Lê Lê dường như không khác gì so với năm đó ở Xuân Cảnh Uyển, vẫn gầy yếu như bông hoa lay động trong gió, nhỏ bé và xanh xao. Giọng nàng ta rất nhẹ, so với Trương Diệu Hâm còn yếu ớt hơn, trông càng thêm đáng thương.

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên nói: "hiện tại còn sớm, sao đã phải đi dọn dò bữa tối rồi? Hơn nữa không phải còn có Liên Hoa sao? Sao người phải đích thân đi?"

Cùng sống ở Xuân Cảnh Uyển, Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên quen biết các cung nữ bên cạnh nàng ta, lúc này còn có thể gọi tên Liên Hoa, trông có vẻ thân thiết hơn vài phần.

Kỷ Lê Lê ngẩng đầu, đôi mắt như nai con nhìn về phía nàng, khi chạm phải ánh mắt mang theo ý cười của nàng, lại vội vàng né tránh như bị bỏng: "Là... là vì mấy hôm nay cơm ở Ngự Thiện Phòng không được ngon, Viên Nhi muội muội lại bị bệnh, nên tần thiếp mới muốn đến xem sao."

Ban đầu Thẩm Kinh Trĩ không định quản, trong cung có quá nhiều người, nàng không phải Quan Âm Bồ Tát, sao có thể cứu giúp tất cả mọi người. Nhưng khi nghe nàng ta nhắc đến Triệu Viên Nhi, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi quan tâm. Nàng luôn đối xử với người khác theo cách họ đối xử với mình, chỉ cần chân thành với nàng, nàng sẽ không hờ hững.

Hôm đó ở Vọng Nguyệt cung, trong số rất nhiều người, chỉ có Triệu Viên Nhi là thật lòng lo lắng cho nàng. Thẩm Kinh Trĩ tinh ý, nàng nhìn ra rõ ràng, sự lo lắng của Triệu Viên Nhi không phải giả vờ.

Hai người từng có duyên phận cùng ở chung một cung, giờ nàng

cũng không thể bỏ mặc người ta được, nàng không vượt qua được rào cản trong lòng mình.

Thẩm Kinh Trĩ không do dự, trực tiếp hỏi: “Sao lại thế này?”

Có lẽ giọng nàng hơi nghiêm khắc, Kỷ Lê Lê run lên, lắp bắp đáp: “Chiêu Nghi, đúng, đúng là có chuyện như vậy ạ.”

Chuyện cũng không có gì khó nói, đơn giản là Ngự Thiện Phòng ý thể hiệp người, bắt nạt những tiểu chủ có vị phân thấp lại không được sủng ái, cơm canh ngày càng tệ.

Thôi thì chuyện này cũng tạm cho qua. Xét cho cùng, họ đều xuất thân là cung nữ, thời trẻ đều từng trải qua những ngày tháng cơ cực, cơm canh kém một chút cũng có thể ăn, chỉ cần no bụng là được.

Nhưng hôm trước, Ngự Thiện Phòng khó khăn lắm mới dâng lên một món gà kho tàu, bốn người họ đều được chia phần, vui vẻ mang về dùng bữa tối. Món gà kho tàu ấy đậm vị, gia vị cho nhiều, ăn rất đưa cơm. Kết quả đến hôm sau, Triệu Viên Nhi vốn thể yếu, bắt đầu đau bụng không ngừng.

Ba người còn lại cũng thấy dạ dày khó chịu, nhưng họ nôn ra vài lần thì khỏi, chỉ có Triệu Viên Nhi không cầm cự được, bị bệnh luôn.

Những tiểu chủ như họ, trong cung còn không bằng các ma ma có mặt mũi, Triệu Viên Nhi bị bệnh, hai ngày nay đều không dậy nổi, họ mới nghĩ đến chuyện đi tìm Thái Y Viện. Nhưng các thái y đều bận rộn, cuối cùng cũng chỉ kê đơn thuốc qua loa, bảo họ tự mình xem mà làm.

Sức khỏe Triệu Viên Nhi vốn không tốt, đặc biệt là dạ dày có vẻ yếu, phải ăn uống kiêng khem mới đỡ hơn một chút, nhưng lần này xem như bị thương tổn.

Kỷ Lê Lê có chút ngượng ngùng: “Lý tử tử và Vương tử tử cũng không được khỏe. Tần thiếp thấy mình không thích ăn đồ đậm vị, ăn ít một chút cũng không sao, nên mới muốn đến Ngự Thiện Phòng hỏi xem, buổi tối có thể cho chút cháo gạo kê táo đỏ để các tử tử dưỡng dạ dày không.

“Vì muốn nhờ Ngự Thiện Phòng giúp đỡ, nên tần thiếp mới phải đích thân đến.”

Thẩm Kinh Trĩ nói: “Ta đã hiểu.”

Kỷ Lê Lê nói xong, cũng không mong Thẩm Kinh Trĩ giúp đỡ, định hành lễ cáo lui.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ gọi nàng ta lại.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng thương của Kỷ Lê Lê, nếu chỉ nhìn tướng mạo, đúng là một nữ tử nhỏ bé đơn thuần đáng thương, cũng không nhìn ra điều gì khác lạ từ nàng ta.

Thẩm Kinh Trĩ chăm chú nhìn nàng ta một hồi, mới hỏi: “Tại sao các người không đến gặp Đao Tần nương nương? Người mới là chủ vị nương nương của các người.”

Kỷ Lê Lê sửng người, mím môi không đáp.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không sốt ruột, cứ ngồi trong kiệu nhìn nàng ta.

Cuối cùng Kỷ Lê Lê đành phải nói: “Chúng tần thiếp đã bàn bạc rồi, đây đều là chuyện nhỏ, không nên làm phiền Đao Tần nương nương.”

Thẩm Kinh Trĩ hơi nhíu mày: “Người sai rồi.”

Giọng nói của Thảm Kinh Trĩ nghiêm nghị mang theo khí thế uy nghiêm, Kỷ Lê Lê run sợ, định quỳ xuống nhận lỗi.

May mà Thích Tiểu Thu nhanh tay lẹ mắt, giữ lấy cánh tay gầy guộc của nàng ta: "Kỷ tiểu chủ, đây là trên đường cái không được phép quỳ lạy, người cần phải cẩn thận, đừng làm hỏng thanh danh của chủ tử chúng nô tỳ."

Bị Thích Tiểu Thu dọa cho một trận, Kỷ Lê Lê lập tức im bất không dám ho he. Lúc này Thảm Kinh Trĩ mới chậm rãi nói tiếp: "Các người ở Bích Vân cung của Đoan tần tử tử, đều là người của tử ấy, Đoan tần tử tử là chủ vị của cung, bất luận xảy ra chuyện gì, người đầu tiên các người cần hỏi ý kiến phải là tử ấy mới đúng."

"Người trong cung của tử ấy vì bị Ngự Thiện Phòng bạc đãi mà sinh bệnh, tử ấy lại thờ ơ không hề quan tâm, làm như vậy không phải là giúp Đoan tần tử tử được thanh tịnh, mà còn khiến tử ấy rơi vào cảnh bất nghĩa, thật sự không ổn."

Thảm Kinh Trĩ liếc nhìn nàng ta: "Người xuất thân là cung nữ, lại được học tập ở Xuân Cảnh Uyển, lẽ nào không biết phải cư xử thế nào sao?"

Thảm Kinh Trĩ dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Người không cần đến Ngự Thiện Phòng nữa, hãy quay về Bích Vân cung, đến chính điện bái kiến Đoan tần tử tử, sau đó làm theo lời tử ấy đi."

Giọng Thảm Kinh Trĩ lạnh lùng: "Người nghe rõ chưa?"

Chương Nhược Tịch thoát nhìn không phải người cần thận tỉ mỉ, có lẽ nàng ấy không để ý đến chuyện trong cung, thậm chí chưa từng đến hậu viện. Nàng ấy không đến, những tiểu chủ phía sau xảy ra chuyện gì, cũng không thể nào biết được.

Thảm Kinh Trĩ nghĩ đi nghĩ lại, Tưởng Liên Thanh thì có thù oán, Trương Diệu Hâm lại bất lực, Phùng Doanh... Phùng Doanh thì khó

đoán, chỉ còn Chương Nhược Tích là người hào sảng, đáng để kết giao. Thẩm Kinh Trĩ sống trong cung không muốn lúc nào cũng đối đầu với người khác, hôm nay Trương Diệu Hâm đã cho nàng một gợi ý lớn.

Nàng cũng nên tìm vài bằng hữu, phải không?

Thẩm Kinh Trĩ hơi nheo mắt, không nhìn sắc mặt của Kỷ Lê Lê, chỉ nói với Tiền Tam Hỉ: "Lập tức đến Bích Vân cung một chuyến, nói ta có việc muốn bá kiến, nếu Đoan tần tỷ tỷ rảnh rồi, thì gặp ta một lát."

Tiền Tam Hỉ cười tủm tỉm đáp lời: "Vâng."

Tiền Tam Hỉ làm việc rất nhanh chóng, chỉ trong chốc lát, khi kiệu của Thẩm Kinh Trĩ rẽ vào Tây Nhất trường nhai, thì Tiền Tam Hỉ đã chạy về.

Hắn không hề thờ gấp, chỉ nói: "Chủ tử, Đoan Tần nương nương mời người qua đó nói chuyện."

Xem ra Đoan tần có thời gian.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, quay lại nhìn thoáng qua Kỷ Lê Lê đang đi theo phía sau, nàng ta cúi đầu bước nhanh, không thấy rõ mặt.

Tiền Tam Hỉ lập tức nhận ra ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ, vội vàng khom người hành lễ, rồi bước nhanh về phía sau. Thẩm Kinh Trĩ rất yên tâm về cách làm việc của hắn, bèn buông rèm kiệu xuống, không nhìn lại nữa.

Không lâu sau, kiệu của Thẩm Kinh Trĩ đến trước Bích Vân cung.

Tây lục cung có tổng cộng sáu cung thất, Cảnh Ngọc cung của Thẩm Kinh Trĩ nằm gần Tây Nhất trường nhai, bên kia Tây Nhất trường nhai là Càn Nguyên cung của Tiêu Thành Dục.

Nói cách khác, Cảnh Ngọc cung là cung thất gần Càn Nguyên cung nhất. Còn Bích Vân cung của Chương Nhược Tịch lại không hề gần Cảnh Ngọc cung, nó nằm ở phía Tây con hẻm thứ hai, cách Càn Nguyên cung xa nhất.

Tất nhiên, xa gần trong cung này cũng không hoàn toàn thể hiện sự tôn ti.

Chương Tĩnh Ninh, cô cô được Chương Nhược Tịch mang từ nhà đến, đã chờ sẵn ở cửa cung từ. Thấy Thẩm Kinh Trĩ đến, nàng ta tiến lên khách khí nói: “Không ngờ hôm nay Chiêu Nghi rảnh rỗi đến Bích Vân cung của chủ tử chúng nô tỳ, khó trách sáng sớm đã nghe thấy chim hỉ thước kêu vang trong viện, quả nhiên là có khách quý đến cửa.”

Lời nói vừa phải, khách khí đúng mực, nhưng lại thiếu vài phần thân thiết.

Thẩm Kinh Trĩ cũng khách khí cười đáp lại, nụ cười tinh tế mà khiêm nhường, đúng mực của một Chiêu Nghi.

Chương Tĩnh Ninh không hỏi nàng vì sao đột nhiên đến, chỉ khách khí mời nàng vào Bích Vân cung. Trên đường đi cũng không trò chuyện gì thêm, cả đoàn người cứ thế vào chính điện.

Nàng ta vô cùng trầm ổn. Thẩm Kinh Trĩ vừa mới rời khỏi Trường Xuân cung, sau đó liền đến Bích Vân cung, người thường chắc chắn sẽ thắc mắc mà hỏi han nhiều. Nhưng nàng ta không hề.

Chương Nhược Tịch đang ngồi ở chính điện, buồn chán nghịch roi dài trong tay. Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn đã biết nàng ấy vừa luyện roi xong.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, nàng ấy ngẩng đầu lên mỉm cười với Thẩm Kinh Trĩ. Nụ cười của nàng ấy trong sáng phóng khoáng,

so với lần gặp trước ở Vọng Nguyệt cung thì ít câu nệ hơn, thêm vài phần tự nhiên thoải mái.

Sự câu nệ của nàng ấy chỉ là để cho người ngoài thấy mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ thấy vậy, cũng không nhìn được mỉm cười đáp lại.

Chương Nhược Tịch ném dây roi xuống, đứng dậy đi về phía trước: "Hôm nay Thẩm muội muội sao lại rảnh rỗi đến đây tìm ta vậy?"

Tính tình nàng ấy thẳng thắn như vậy, trước giờ không hiểu thế nào là hàm súc. Nếu là Tưởng Liên Thanh, chắc hẳn Tưởng Mẫn phải nhắc nhở nhiều, nhưng Chương Tĩnh Ninh lại không hề nhiều lời. Đợi Thẩm Kinh Trĩ được Chương Nhược Tịch kéo ngồi lên chủ vị, Chương Tĩnh Ninh nhanh chóng dâng trà lên, thêm một đĩa lê thơm, rồi lui về đứng bên cạnh Chương Nhược Tịch.

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới nhận ra, chính điện Bích Vân Cung chỉ có hai cung nữ hầu hạ, không còn ai khác. Nàng không nhìn ngó hay hỏi han nhiều, chỉ cười nói: "Trên đường gặp chút chuyện, nghĩ tở tở có lẽ không biết, thấy không ổn lắm nên đến đây nói một tiếng."

Chương Nhược Tịch thẳng thắn, nàng cũng không giấu giếm quanh co.

Kỷ Lê Lê từ khi trở về Bích Vân cung, chỉ cúi đầu đi thẳng về hậu viện, không dám dừng lại ở tiền viện. Nàng ta không có mặt ở đây, Thẩm Kinh Trĩ nói chuyện càng thêm tiện lợi.

Nghe nói nàng có việc, Chương Nhược Tịch cũng nghiêm túc hẳn lên: "Muội muội cứ nói, ta nghe đây."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, kể lại chuyện ở hậu viện, cuối cùng nhìn về phía Chương Nhược Tịch, sắc mặt nàng lúc này đã sa sầm: "Chương tử tử, lẽ ra đây là chuyện của Bích Vân cung, ta không nên xen vào, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh

danh của tỷ tỷ, thật không hay.”

Thẩm Kinh Trĩ dừng lại, thấy Chương Nhược Tịch không hề tức giận, bèn nói tiếp: “Tỷ tỷ khác với chúng ta, trong cung còn có người khác ở, trong ngoài quả thật có chút bất tiện, nhưng đã được sắp xếp như vậy rồi, thì tạm thời cứ ở như vậy thôi.”

Lúc này Chương Nhược Tịch mới thở dài, nhưng chỉ trong giây lát, vẻ uể oải trên mặt nàng ấy biến mất, lại trở nên linh hoạt sáng khoái như trước.

“Ta biết ý của muội muội,” Chương Nhược Tịch nhìn Thẩm Kinh Trĩ, “May nhờ muội cẩn thận, nếu không chuyện hôm nay e là sẽ gây ra sóng gió không nhỏ. Cũng tại ta sơ suất, không quản lý chu đáo những tiểu chủ ở hậu viện, để họ ốm đau mà không biết cầu cứu ai, là lỗi của ta.”

Chương Nhược Tịch nói rất rõ ràng: “Ngự Thiện Phòng làm như vậy không phải là khinh nhục mấy tiểu chủ kia, mà là khinh nhục Bích Vân cung, tát vào mặt ta, Chương Nhược Tịch này không thể cứ thế bỏ qua được.”

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng lắng nghe Chương Nhược Tịch nói, không cắt ngang. Nàng chỉ cần nói ra những gì mình nghĩ là được, còn làm thế nào là tùy vào Chương Nhược Tịch.

“Nhưng cũng không thể mặc kệ những tiểu chủ ở hậu viện. Họ có vị phân thấp, người trong cung quả thật sẽ nịnh bợ kẻ mạnh, ức hiếp kẻ yếu. Họ bị đối xử như vậy, dù ta có biết hay không rốt cuộc cũng không ra tay giúp đỡ, họ không tin tưởng ta cũng là lẽ thường.”

Chương Nhược Tịch thực sự biết cảm thông cho người khác, nàng ấy tuy có vẻ tùy tiện nhưng thật ra là người chu đáo: “Việc này ta đã biết phải làm thế nào rồi, vẫn phải cảm ơn Thẩm muội muội đã đến đây một chuyến.”

Chuyến đi này của Thẩm Kinh Trĩ quả thực là giúp nàng ấy một ân huệ lớn. Nếu gặp phải chủ vị Bích Vân cung là người như Tưởng Liên Thanh, e rằng sẽ không nghĩ nàng có ý tốt giúp đỡ, mà là đến Bích Vân cung chế giễu.

Xem ra, vị Đoan Tần nương nương thoát nhìn có vẻ không tinh tế này, còn thông minh hơn cả Hòa Tần nương nương được giáo dục trong thế gia đại tộc.

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, ý vị thâm trường nói: "Chúng ta đều là tỷ muội từ tiềm đế, là tỷ tỷ không chê xuất thân của ta, còn trò chuyện với ta, hôm nay có chuyện này sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn được."

Chương Nhược Tịch xua tay, ra vẻ đau đầu: "Thôi đừng nói chuyện xuất thân gì nữa, hai đời trước nhà ta còn là lưu dân, nếu không phải bần cùng quá thì tổ phụ ta cũng chẳng tự nguyện gia nhập quân hộ. Ai cũng như ai thôi, ta không thích nghe những chuyện này."

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được cười ra tiếng. Thấy nàng cười, Chương Nhược Tịch cũng cong môi cười rộ lên.

Tuy nói là tiếp khách, nhưng nàng ấy không hề trang điểm cầu kỳ, vẫn là bộ trang phục đơn giản vừa người, trên đầu chỉ búi tóc gọn gàng, thoát nhìn năng động và mạnh mẽ.

Vì hai người đều là người thẳng thắn dứt khoát, một chút việc nhỏ này cũng không cần thiết dây dưa mãi không bỏ qua, chỉ trong chốc lát đã nói rõ mọi chuyện. Ngay cả cách giải quyết tiếp theo, Chương Nhược Tịch cũng đã phân phó xong cho Tĩnh Ninh cô cô. Hai người nhất thời không biết nói gì thêm.

Tuy nói là tỷ muội ở cùng tiềm đế, nhưng rốt cuộc cũng không thân thiết, chưa từng trò chuyện cùng nhau.

Thẩm Khinh Trĩ nhấp một ngụm trà, hỏi: “Lúc này khi bước vào, ta thấy tỷ tỷ đang nghịch roi, tỷ tỷ biết võ sao?”

Chương Nhược Tịch: “Ta là nữ nhi nhà quân hộ, tuy bây giờ đã là thế gia huân quý, nhưng con cháu trong nhà đều phải tập võ, giống như những gia đình huân quý khác trong kinh thành. Ta không giỏi dùng kiếm, thích nhất là tiên pháp, ngày thường rảnh rỗi sẽ luyện tập một chút, vừa thư giãn gân cốt vừa rèn luyện sức khỏe.”

Thẩm Khinh Trĩ không khỏi cảm thán: “Khó trách ngày thường thấy tỷ tỷ luôn tràn đầy sức sống, tập võ quả thật khiến tinh thần phấn chấn hơn nhiều.”

Chương Nhược Tịch cười, nụ cười có chút đặc ý: “Ta thấy muội muội cũng có hứng thú, nếu sau này rảnh rỗi thì có thể đến Bích Vân cung, ta dạy muội dùng roi, đảm bảo dạy đến khi nào biết thì thôi.”

Tâm Thẩm Khinh Trĩ khẽ động.

Sống lại một đời, có thêm mấy chục năm tuổi thọ, nếu nàng cứ sống qua loa, chẳng phải là lãng phí nhân sinh tốt đẹp này sao? Vì vậy, hiện tại hễ gặp điều gì thú vị là nàng lại hứng thú bừng bừng. Nếu có dịp học hỏi, nàng sẽ chủ động thử sức, bất kể có học được hay không cũng muốn thử một phen.

Gần đây nàng đã học xong thêu thùa, học xong đan lát mây tre, lại đọc thêm mười mấy quyển sách, ngày tháng trôi qua thật phong phú và thú vị.

Nhưng roi mềm là thứ nàng chưa từng tiếp xúc.

Thẩm Khinh Trĩ chớp mắt, nhìn Chương Nhược Tịch đầy mong đợi: “Tỷ tỷ thật sự có thể dạy ta sao?”

Nếu là người khác nói, Thẩm Khinh Trĩ chắc chắn sẽ cho rằng đối phương chỉ khách khí, nhưng người mở lời lại là Chương Nhược Tịch,

nên Thẩm Kinh Trĩ tin là thật.

Thấy nàng thực sự có hứng thú, Chương Nhược Tích cũng có chút vui mừng. Ánh mắt nàng ấy sáng lên, cả người như tràn đầy sinh khí: “Muội muội thật sự muốn học sao?”

Thẩm Kinh Trĩ thành thật gật đầu: “Muốn chứ, ngày thường sáng sớm ta cũng tập Ngũ Cầm Hí để rèn luyện sức khỏe, chỉ là chưa từng thử qua võ nghệ, không biết mình có học được không.”

Vừa nghe nói nàng tập Ngũ Cầm Hí, Chương Nhược Tích lập tức như Bá Nha gặp Tử Kỳ, hai mắt sáng lên vì tìm được tri âm. Nàng ấy nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, chân thành hỏi: “Muội muội, muội thật sự muốn học sao? Nếu muội muốn học, ta sẽ dạy dỗ cẩn thận, đảm bảo biến muội thành một nữ hiệp võ nghệ cao cường.”

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được cười: “Vậy nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy nhé.”

Chương Nhược Tích rất vui, Thẩm Kinh Trĩ hẹn với nàng ấy cách một ngày sẽ đến học vào buổi trưa, hôm nào bận không đến được thì sẽ cho người thông báo trước, để khỏi phải chờ đợi.

Việc này đã quyết định xong, hai người đều rất vui vẻ, cùng nhau uống thêm một chén trà nữa. Thấy trời đã không còn sớm, Thẩm Kinh Trĩ liền cáo từ về Cảnh Ngọc cung.

Đợi nàng rời đi, Chương Tĩnh Ninh mới từ ngoài cửa bước vào bẩm báo: “Nương nương, thái y đã đến, khám cho bốn vị tiểu chủ rồi ạ.”

Chương Tĩnh Ninh đến bên cạnh Chương Nhược Tích, rót đầy trà cho nàng ấy: “Trừ Kỷ thực nữ không ăn được món gà kho, Lý tuyến thị và Vương thực nữ đều chỉ đau bụng một ngày là khỏi, hôm nay chỉ hơi yếu một chút, uống ba thang thuốc là khỏe lại ngay.”

Giọng nàng ta đều đều như đang kể một chuyện vặt vãnh, Chương

Nhược Tịch đã quen với tính cách của nàng ta, chỉ im lặng lắng nghe.

Chương Tĩnh Ninh nói tiếp: "Chỉ có Triệu thực nữ, hình như do nàng ta vốn da dày yếu, sau khi đau bụng một ngày lại bị sốt cao không dứt, hôm nay trông không được khỏe."

Chương Nhược Tịch nhíu mày hỏi: "Thái y có thể chữa khỏi không?"

Chương Tĩnh Ninh đáp: "Vẫn có thể chữa khỏi, thái y nói phải uống thuốc nửa tháng, đợi đến khi hết sốt, bắt đầu tắm bổ da dày, khoảng một tháng sẽ hồi phục như cũ."

Nghe nói Triệu Viên Nhi không sao, Chương Nhược Tịch thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Chương Tĩnh Ninh gật đầu: "Nương nương, nô tỳ đã nói chuyện với thái y, bảo ông ấy cử y nữ đến, mỗi ngày khám cho Triệu thực nữ cho đến khi nàng ta khỏi hẳn."

"Người làm tốt lắm, cứ làm vậy đi. Chi phí chữa trị thế nào cứ lấy từ phần của ta mà chi." Sắc mặt Chương Nhược Tịch trở nên nghiêm túc, "Cử một quản sự ma ma từ cung của chúng ta sang đó. Các tiểu chủ còn trẻ chưa trải sự đời, gặp chuyện sẽ hoảng loạn, có ma ma ở đó sẽ tốt hơn."

Chương Tĩnh Ninh gật đầu đáp: "Vâng."

Chương Nhược Tịch nghĩ ngợi rồi nói tiếp: "Lát nữa dùng bữa trưa, gọi Lý thiện thực ở Ngự Thiện Phòng đến đây. Người của Bích Vân cung ta, mà bọn họ cũng dám khinh mạn sao?"

Chương Tĩnh Ninh lại đáp "Vâng".

Nói xong những chuyện này, Chương Nhược Tịch dừng lại, mỉm cười nói với Chương Tĩnh Ninh: "Cô cô, Thẩm Khinh Trĩ thật thú vị, không

ngờ nàng ấy lại muốn học roi, ta cũng rất bất ngờ.”

Chương Tĩnh Ninh bình tĩnh đáp: “Nương nương, đây là chuyện tốt mà.”

Chương Nhược Tịch vui vẻ ra mặt: “Đúng vậy, đây là chuyện tốt, ngày tháng trong cung nhàm chán quá, cuối cùng cũng có chuyện vui.”

“Thật thú vị.” Nàng ấy bật cười thành tiếng.

Chương 53: Trêu đùa

Sau chuyến đi đó của Thẩm Kinh Trĩ, tối hôm đó, Ngự Thiện Phòng dâng sữa bò đông lạnh đến.

Tuy trong cung cũng có sữa bò tươi, nhưng mỗi người có một định mức nhất định, chẳng hạn như Thẩm Kinh Trĩ, với vị trí Chiêu Nghi chính ngũ phẩm, mỗi tháng được mười cân sữa bò.

Mười cân nghe thì có vẻ nhiều, nhưng thực ra cũng không dư dả gì.

Định mức của các phi tần trong cung không phải chỉ dành cho riêng họ, mà là dành cho tất cả cung nhân và thái giám dưới quyền họ. Nói cách khác, hiện giờ mười mấy người ở Cảnh Ngọc cung đều sống dựa vào định mức của Thẩm Kinh Trĩ.

Những phi tần không được sủng ái, cuộc sống sẽ rất khó khăn.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ thì không cần lo lắng.

Ngự Thiện Phòng chưa bao giờ dám cắt xén định mức của nàng, những thứ ngoài định mức cũng không cần Thẩm Kinh Trĩ trả giá cao, suy cho cùng, vẫn là nhờ nàng được sủng ái nên có thể sống thoải mái.

Ngự Thiện Phòng rất biết điều, chuyện hôm nay khiến Thẩm Chiêu Nghi phải đích thân đến Bích Vân cung, làm lỡ thời gian của nàng đó chính là lỗi của Ngự Thiện Phòng.

Vì vậy, món sữa bò đông lạnh này là do Ngự Thiện Phòng đặc biệt dâng lên để lấy lòng nàng.

Đồ được dâng tặng không tính vào định mức.

Vị trí, định mức, lương tháng, những thứ này liên quan đến ăn, mặc, ở, đi lại, liên quan đến ba bữa ăn mỗi ngày của phi tần, ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày.

Thế nên, tại sao trong cung luôn có những cuộc tranh đấu ngầm, chỉ vì ai cũng muốn có cuộc sống tốt đẹp, ai cũng muốn vinh hoa phú quý. Chỉ cần ân sủng ít đi một chút, quyền thế gia tộc suy yếu một chút, cuộc sống sẽ thay đổi lập tức, khác biệt rất lớn.

Không ai muốn sống khổ, cũng không ai muốn chịu khổ.

Trong cung này, người được sủng ái và người không được sủng ái sẽ có hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau. Các tiểu chủ không được gặp Hoàng Thượng nên Ngự Thiện Phòng có thể tùy ý ức hiếp, nhưng nếu vì chuyện nhỏ mà đắc tội với Chiêu Nghi, dù chỉ là việc nhỏ không tổn sức gì của Chiêu Nghi, Ngự Thiện Phòng cũng phải vội vàng đến cửa nhận lỗi.

Đó chính là muôn màu muôn vẻ của cuộc sống trong cung.

Thứ thích hợp nhất để ăn cùng với sữa bò đông lạnh chính là mút hoa hồng và mút hoa nhài. Hai loại mút hoa này được làm từ hoa nở rộ vào mùa xuân và bảo quản kỹ lưỡng. Chỉ cần dùng rượu trắng niêm phong thì sẽ không bị mốc hỏng, có thể ăn trong vòng năm năm.

Ngoài mút hoa thơm ngào ngạt, còn có mút trái cây, mút quả mâm xôi chua chua ngọt ngọt, rất khai vị, cũng thích hợp để ăn kèm với sữa đông lạnh.

Thẩm Kinh Trĩ vốn thích uống sữa bò, món sữa đông lạnh hôm nay cũng rất hợp khẩu vị của nàng, nên nàng cũng bỏ qua chuyện này, không truy cứu Ngự Thiện Phòng nữa.

Vài ngày sau, ngoại trừ Triệu Viên Nhi vẫn chưa khỏi hẳn, những tiểu chủ khác đều đã bình phục. Họ thậm chí còn cùng Chương Nhược Tịch dạo chơi Ngự Hoa Viên, khiến cho những cơn sóng ngầm trong cung dần dần lắng xuống.

Ngự Thiện Phòng cũng nhờ đó mà thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Kinh Trĩ không bận tâm đến chuyện này, chỉ chuyên tâm học tiên pháp với Chương Nhược Tịch. Nhưng mới học được một ngày, hôm sau Thẩm Kinh Trĩ đã cảm thấy toàn thân đau nhức, gần như không thể ra khỏi cửa.

Chương Nhược Tịch còn đặc biệt đến thăm nàng, nghiêm túc khích lệ: "Muội muội đừng sợ, cứ quen chiêu thức rồi luyện tập nhiều vào là sẽ hết đau thôi. Mới đầu ai cũng vậy mà. Vượt qua giai đoạn đầu là tốt rồi."

Thẩm Kinh Trĩ tựa vào giường La Hán, nhìn vẻ mặt kiên định của Chương Nhược Tịch, chỉ thiếu chút nữa là muốn thi triển tiên pháp cho nàng xem để nàng khỏi nản chí, bèn không nhin được bật cười.

Ngay sau đó, nàng lập tức hít sâu một hơi vì đau, không dám cười nữa. Cười một cái mà toàn thân như muốn rã rời, nàng cảm thấy ngay cả đầu cũng đau.

Xem ra nàng vẫn cần phải rèn luyện thêm. Mỗi ngày nàng luyện tập Ngũ Cầm Hí mà đã như vậy, thì nhóm tiểu thư khuê các kia nếu học tiên pháp đã phải nằm liệt giường rồi.

Thẩm Kinh Trĩ cắn răng nhin đau nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định sẽ kiên trì. Ta muốn học thì nhất định sẽ học được."

Đôi mắt Chương Nhược Tịch sáng lên. Nàng ấy nghĩ ngợi một chút rồi lấy một lọ thuốc dán của Chương Tĩnh Ninh đưa cho Thẩm Kinh

Trĩ: “Đây là thuốc trị bong gân gia truyền nhà ta, muội muội nếu thấy đau quá thì dùng thử xem, có thể giảm đau.”

Chương Nhược Tịch dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Dĩ nhiên, dùng thuốc của Thái Y Viện cũng được, nhưng thuốc nhà ta là bí phương, ta thấy hiệu quả tốt hơn. Muội muội có thể đưa cho các thái y xem qua, nếu họ thấy không ổn thì không cần dùng cũng được.”

Nàng ấy luôn luôn thẳng thắn như vậy, Thẩm Kinh Trĩ bèn bảo Thích Tiểu Thu nhận lấy, mỉm cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm.”

Chương Nhược Tịch nghiêm túc nói: “Không, ta mới phải cảm ơn muội. Nếu không có muội cùng luyện tập với ta, ta cũng không biết phải làm gì mỗi ngày.”

Thẩm Kinh Trĩ cười: “Tỷ tỷ có thể đến Ngự Hoa Viên dạo chơi, cảnh sắc ở đó rất đẹp, còn có thể câu cá ngắm cảnh nữa. Tỷ tỷ có thể thử xem. Dù sao cũng không có việc gì làm, đúng không?”

Chương Nhược Tịch như đang suy nghĩ điều gì, gật đầu nói: “Ta đến đó nhiều lần rồi mà không biết Ngự Hoa Viên còn có thể câu cá. Đa tạ muội đã nói cho ta biết.”

Đợi Chương Nhược Tịch đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ đưa lọ thuốc dán cho Thích Tiểu Thu: “Giúp ta bôi lên tay một chút.”

Thích Tiểu Thu có chút do dự: “Chủ tử, như vậy e là không ổn lắm.”

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: “Nàng ấy đưa thuốc cho ta trước mặt bao nhiêu người như vậy, không thể nào có vấn đề gì được. Nàng ấy dám đưa ra thì chắc chắn đã được Thái Y Viện đồng ý rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ bảo Thích Tiểu Thu lật đáy lọ thuốc lên. Quả nhiên dưới đáy chiếc lọ sứ trắng nhỏ nhắn có dấu triện của Thái Y Viện, đủ thấy Chương Nhược Tịch cẩn thận đến mức nào.

Thích Tiểu Thu không khỏi cảm thán: “Đoan Tần nương nương thật không giống người tử mị chu đáo.”

Nàng ấy vừa nói vừa giúp Thẩm Kinh Trĩ bôi thuốc. Thuốc dán không có mùi khó chịu mà ngược lại còn có một mùi hương thanh khiết, thật dễ chịu.

Thẩm Kinh Trĩ đang định nói chuyện thì lại kêu lên một tiếng, một lúc sau mới hoàn hồn: “Không được, ta nhất định phải học được tiên pháp này, cho dù chỉ là đơn giản vung roi ra được cũng không uổng công ta chịu khổ.”

Thích Tiểu Thu đặt lọ thuốc xuống, vừa nhẹ nhàng xoa bóp cho nàng vừa nói: “Chủ tử nhất định sẽ thành công. Nô tỳ chưa từng thấy người làm việc gì mà không thành công cả.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: “Người thật biết cách khen ta.”

Nàng vừa dứt lời thì một giọng nam trầm thấp vang lên: “Khen nàng thế nào?”

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, vội vàng bảo Thích Tiểu Thu buông tay áo ra, cố gắng ngồi thẳng người.

“Bệ hạ sao giờ này lại đến?” Thẩm Kinh Trĩ vịn tay Thích Tiểu Thu, hít sâu một hơi chuẩn bị đứng dậy.

“Không cần đa lễ.” Giọng nói và người cùng lúc xuất hiện ở nhĩ thất. Hắc long thả bước vào như đang dạo chơi trong sân vắng, từng bước một tiến đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ.

Hôm nay Tiêu Thành Dục hiếm khi mặc một bộ trường bào màu trắng, thắt lưng bằng bạch ngọc càng tôn lên vòng eo thon gọn mà săn chắc. Cổ áo viền lạnh vừa vặn ôm lấy chiếc cổ cao, tựa như ngọc thụ lâm phong.

Vừa bước vào, Tiêu Thành Dục đã nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ đang nhăn nhó, khác hẳn với vẻ ung dung tao nhã thường ngày, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn đưa tay ra đỡ lấy cánh tay Thẩm Kinh Trĩ, để nàng ngồi xuống giường La Hán.

“Nàng làm sao vậy?”

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới nhận ra trời đã chạng vạng tối. Kính Sự Phòng không báo trước, xem ra hôm nay Tiêu Thành Dục muốn dùng bữa tối ở Cảnh Ngọc cung.

Mấy hôm nay Tiêu Thành Dục đều bận rộn, sáng nay Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy cả người đau nhức cũng không để ý, nên không báo Kính Sự Phòng triệt thẻ bài, thật là sơ suất.

Thẩm Kinh Trĩ có chút ngượng ngùng: “Hôm nay bệ hạ đến không đúng lúc rồi, tần thiếp hiện tại không thể thị tẩm.”

Chỉ cần Thẩm chiêu nghi cảm thấy ngượng ngùng, nàng sẽ lại xưng hô là tần thiếp.

Tiêu Thành Dục nhướng mày, nhưng cũng không vội vàng, chỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Nàng... đánh nhau với ai à?”

Thẩm Kinh Trĩ không dám lắc đầu, chỉ cứng cổ nói: “Mấy ngày trước tần thiếp đến tìm Đao Tần nương nương nói chuyện, thấy nàng ấy đang múa tiên pháp, bèn xin nàng ấy dạy cho. Ai ngờ mới luyện tập một ngày mà tần thiếp đã ra nông nổi này.”

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: “Thật là tự phụ quá, cứ tưởng mình khỏe mạnh, học chút võ nghệ cũng được, nào ngờ trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Học võ có lẽ là khó khăn nhất ở giai đoạn đầu.”

Cơ đau nhức trên người, sự khổ luyện mà không thấy tiến bộ sẽ khiến rất nhiều người muốn học võ phải bỏ cuộc. Trước khi học, Thẩm Kinh Trĩ đã chuẩn bị tâm lý, cũng nghĩ rằng đây sẽ là một quá trình dài, nhưng không ngờ ngày đầu tiên đã khiến nàng bị đả kích nặng nề.

Tiêu Thành Dục thấy Thẩm Kinh Trĩ than thở mãi mà không hề có vẻ hối hận, ngược lại còn tràn đầy ý chí chiến đấu, chỉ hận không thể hết đau ngay lập tức để tiếp tục luyện tập.

Nàng quả thật chưa bao giờ sợ khổ.

Cũng đúng, nếu sợ khổ thì làm sao có thể từ một cung nữ vườn lên, thành công xuất hiện trước mặt mẫu hậu.

Cơ hội luôn dành cho người biết chuẩn bị.

Tiêu Thành Dục không biết vì sao Thẩm Kinh Trĩ muốn học tiên pháp của Chương gia, nhưng hẳn biết, một khi Thẩm Kinh Trĩ đã muốn học thì sẽ không bao giờ bỏ dở giữa chừng.

Hắn chưa từng thấy nàng từ bỏ bất cứ điều gì, dù khó khăn đến đâu cũng không thể ngăn cản bước chân nàng.

Tiêu Thành Dục đưa tay, nhẹ nhàng ấn vào cánh tay nàng, thấy nàng nhú mày khẽ kêu lên một tiếng.

Tiêu Thành Dục lắc đầu: "Đoan tần dạy sai rồi, nàng ấy không nên trực tiếp dạy nàng tiên pháp mà phải cho nàng luyện tập cơ bản trước đã. Con cháu các gia đình huân quý trong kinh thành, khi còn nhỏ đều phải luyện tập từ những kiến thức cơ bản, đợi đến khi thân thể cường tráng mới có thể chuyển sang học các loại võ nghệ. Đoan tần chắc là đã quên mất chuyện này, thấy nàng chỉ muốn học tiên pháp nên mới trực tiếp dạy nàng."

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ, trong mắt thoáng ý cười. Hắn thoải mái tựa vào giường La Hán, tay mân mê hai viên hạt dẻ rang đường, chậm rãi bóc vỏ.

“Tiên pháp trước tiên đừng học vội, đợi nàng khỏe lại, trăm sẽ dạy nàng võ lòng.”

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, có chút ngạc nhiên: “Võ lòng?”

Thấy nàng như vậy, Tiêu Thành Dục không tự chủ được cong khóe môi: “Phải, tập văn cần võ lòng, chẳng lẽ học võ thì không cần? Võ lòng võ công còn khó hơn võ lòng tập văn nhiều.”

Tiêu Thành Dục nhớ lại chuyện cũ của hai người, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Nàng có thân hình cân đối, khỏe mạnh, rất thích hợp luyện võ.”

Thẩm Kinh Trĩ ồ lên một tiếng, sau đó vui vẻ hẳn.

“Bệ hạ,” nàng cười tươi như hoa, “Võ lòng mất bao lâu ạ?”

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, không trả lời câu hỏi này mà chỉ hỏi: “Nàng chỉ muốn học trường tiên hay muốn học tất cả?”

Thẩm Kinh Trĩ lập tức hào hứng. Nàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy tần thiếp có thể học trường kiếm được không? Trước kia thấy người ta múa trường kiếm, tần thiếp thấy rất oai hùng, nếu có thể thì tần thiếp cũng muốn học.”

Tiêu Thành Dục gật đầu: “Được.”

Hắn thản nhiên nói: “Những thứ này trăm đều biết, đều có thể dạy nàng.”

Thẩm Kinh Trĩ lại nói: “Vậy thì không được. Tần thiếp đã nói với Chương tỷ tỷ rồi, tần thiếp muốn học tiên pháp với tỷ ấy. Một

chuyện không làm phiền hai người, tần thiếp sẽ không làm phiền bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục: “.....”

Tay Tiêu Thành Dục đang bóc hạt dẻ khượng lại, vẫn giữ nguyên sắc mặt, nói: “Được.”

Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ tính toán: “Vậy có phải là đến khi chúng ta đi săn ở Đông An, tần thiếp có thể cưỡi ngựa rong ruổi không?”

Tiêu Thành Dục ăn một viên hạt dẻ đã bóc vỏ, vị ngọt bùi lan tỏa trong lòng: “Cưỡi ngựa cũng phải học từ từ.”

Thẩm Kinh Trĩ vốn đã biết cưỡi ngựa, nhưng hiện tại Thẩm chiêu nghi không biết, đành e lệ nói: “Vậy tần thiếp sẽ chăm chỉ học, năm nay nhất định sẽ học được.”

Tiêu Thành Dục thấy nàng tuy ngồi nghiêm chỉnh nhưng trên mặt lại rạng rỡ, trong mắt ánh lên niềm mong chờ và khao khát đối với cuộc sống tương lai, tâm trạng bận rộn cả ngày của hắn dần dần thư thái. Hình như chỉ khi nói chuyện với nàng và mẫu hậu, hắn mới có thể cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc khi có người thân bên cạnh.

Mặc dù chỉ là những câu chuyện đơn giản, không có ý nghĩa gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy mãn nguyện.

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn bàn tay dính đường của mình, có chút khó hiểu. Duyên phận giữa người với người thật kỳ lạ.

Hôm nay Tiêu Thành Dục đến quả thật hơi sớm, hiện tại vẫn chưa đến giờ dùng bữa tối, bên ngoài nắng vẫn còn chói chang, Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết vì sao Tiêu Thành Dục lại đột nhiên giá lâm.

Tiêu Thành Dục không nói, Thẩm Kinh Trĩ cũng không hỏi.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Tiêu Thành Dục dặn Thẩm Kinh Trĩ nghỉ ngơi cho tốt rồi đi sang Đông trắc điện đối diện để xử lý chính sự.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi yên một lát, mới nói với Thích Tiểu Thu: “Người nói xem, bệ hạ ở đây, ta muốn nằm cũng không nằm được.”

Thích Tiểu Thu an ủi nàng: “chủ tử, người vốn cũng không nằm nhiều mà. Thực ra chỉ cần không quá đau, người cứ chịu khó đi lại một chút sẽ nhanh khỏi hơn.”

Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ là người yếu đuối, nghe Thích Tiểu Thu nói vậy, nàng cũng cảm thấy nên đi lại một chút cho khỏe, bèn để Thích Tiểu Thu và Ngân Linh dìu, ba người chậm rãi đi dọc hành lang. Giữ nguyên một tư thế đi lại quả thật đỡ đau hơn, Thẩm Kinh Trĩ đi được một lúc, cảm thấy cơn đau nhức trên người cũng dịu đi, đúng là có đỡ hơn thật.

Nàng đi dọc theo hành lang, đến khi đi ngang qua cửa sổ Đông trắc điện, vô tình quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Thành Dục đang nghiêm túc viết chữ. Khuôn mặt hắc quả thực rất anh tuấn, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta tim đập nhanh hơn.

Tiêu Thành Dục quá tập trung, không nhận ra ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ, cứ thế múa bút thành văn, không ngừng nghỉ một khắc nào.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn một lát, đến khi đã thỏa mãn rồi mới chậm rãi đi tiếp.

Nàng không biết rằng, ngay khi nàng vừa quay đầu lại, ánh mắt Tiêu Thành Dục đã dõi theo nàng.

Khoảng thời gian nhàn nhã buổi chiều thật ngắn ngủi, mới đi dạo được hai ba vòng thì trời đã tối sầm lại.

Thẩm Kinh Trĩ trở về nhà thất, sai người đi gọi Tiểu Đa Tử đến: “Bệ hạ có nói dùng bữa tối ở đâu không?”

Tiểu Đa Tử đáp: “Chiêu Nghi cứ yên tâm, Niên tổng quản đã sắp xếp ổn thỏa rồi ạ, lát nữa ngự trà thiện phòng sẽ mang bữa tối đến.”

Thẩm Kinh Trĩ hài lòng gật đầu. Thích Tiểu Thu lại xoa bóp cho nàng một lúc, cảm thấy người thoải mái hơn hẳn.

Một lát sau, bữa tối được mang đến.

Cung nhân bên ngoài bận rộn nhưng không hề phát ra tiếng động, yên tĩnh đến mức dường như không có ai ở đó.

Đợi thái giám hầu thiện bày xong bữa tối, Tiểu Đa Tử không cần ai dẫn dò, vội vàng chạy vào trắc điện bẩm báo.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi ở gian chính chờ đợi, đến khi bóng dáng Tiêu Thành Dục xuất hiện bên ngoài rèm châu, Thẩm Kinh Trĩ liền vịn tay Thích Tiểu Thu chậm rãi đứng dậy: “Bệ hạ, nên dùng bữa tối rồi.”

Tiêu Thành Dục gật đầu, còn ân cần nói: “Nàng cứ từ từ, không cần đa lễ, ngồi xuống trước đi.”

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ xong mới ngồi xuống. Hai người ngồi đối diện nhau qua bàn ăn, Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục chờ hắt động đũa.

Tiêu Thành Dục cầm đũa lên, nhìn nàng một cái: “Dùng bữa thôi.”

Thẩm Kinh Trĩ đáp lời, hai người bắt đầu dùng bữa.

Đại Sở trước nay vốn không có quy củ thực sự nghiêm ngặt về việc

ăn không nói, ngủ không luận, nhưng Tiêu Thành Dục không thích dùng bữa trong không khí quá yên tĩnh. Điều này có lẽ liên quan đến thói quen của Tô Dao Hoa, nên Thẩm Kinh Trĩ cũng không câu nệ, vẫn trò chuyện đôi câu về bữa ăn.

“Bệ hạ, hôm nay ngô ngọt ăn ngon lắm, người thử xem, không quá ngọt đâu.”

Tiêu Thành Dục không cần lên tiếng, Tiểu Đa Tử đã lập tức gắp cho hắn một miếng ngô.

Hắn nếm thử, quả nhiên ngô mềm thơm, vị ngọt thanh mát, bèn gật đầu: “Không tồi.”

Đây đã là lời khen ngợi rất cao.

Thái giám hầu thiện lập tức mừng rỡ: “Tạ ơn bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục yên lặng ăn một lát, thấy Thẩm Kinh Trĩ dùng đũa có vẻ khó khăn, không khỏi hơi nhíu mày.

Nàng bị thương ở cánh tay, cử động rất bất tiện, nên dùng đũa càng thêm khó khăn. Nửa bát cơm mà ăn mãi không hết, ngón tay nàng gần như tê cứng.

Tiêu Thành Dục bèn nói: “Nàng đổi sang dùng thìa đi, không sao đâu.”

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đổi sang dùng thìa, nàng ăn cơm dễ dàng hơn hẳn.

“Ngô mùa thu đúng là ngon nhất,” Thẩm Kinh Trĩ cười nói với Tiêu Thành Dục, “Tuy rằng có thể bảo quản ngô được lâu, nhưng ngô mới thu hoạch vẫn là thơm ngon nhất, chế biến thế nào cũng ngon.”

Tiêu Thành Dục nói: “Bách tính mong chờ nhất chính là mùa xuân và mùa thu. Mùa xuân trăm hoa đua nở, thời tiết ấm áp, vất vả trải

qua mùa đông lạnh giá, một năm mới lại đến với đầy sức sống. Còn mùa thu là mùa thu hoạch, nhà nhà đều có lương thực đầy kho, có cơm ăn áo mặc, mới thực sự là những ngày tốt lành.”

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy Tiêu Thành Dục luôn nghĩ cho quốc gia và bách tính, ngay cả khi nói về một loại lương thực nhỏ bé như ngô, hẳn cũng có thể bày tỏ sự quan tâm đến dân chúng. Quả nhiên là người trời sinh đã làm hoàng đế.

Hoàng đế bệ hạ nhân từ như vậy, người dưới tự nhiên phải hết lòng ca ngợi.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức tỏ vẻ kính phục: “Bệ hạ thật sự là vị vua yêu dân như con. Bách tính có được minh quân như bệ hạ, thật là phúc khí của họ.”

Tiêu Thành Dục khẽ nâng đôi mắt phượng sâu thẳm, thản nhiên nhìn nàng. Khi hắn nhìn người khác với ánh mắt đầy giận dữ, sự lạnh lẽo cùng uy nghiêm trong mắt có thể khiến người ta run sợ, kẻ nhát gan sẽ lập tức quỳ sụp xuống. Nhưng hắn chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Lần này ánh mắt hắn còn mang theo chút ý cười, như thể đang nói: Nàng không cần phải tăng bốc trầm như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ dĩ nhiên không sợ hắn.

Nàng vốn là người gan dạ, cho dù Tiêu Thành Dục có dùng ánh mắt đáng sợ kia nhìn nàng thì nàng cũng sẽ không sợ hãi.

Lúc này đây, khi bị Tiêu Thành Dục nhìn, Thẩm Kinh Trĩ vẫn ngẩng đầu lên, mỉm cười ngọt ngào với hắn: “Bệ hạ thật tốt, luôn biết quan tâm đến người khác.”

Tiêu Thành Dục: “.....”

Tiêu Thành Dục cúi đầu, tiếp tục yên lặng dùng bữa.

Trong bữa ăn, hai người tuy không nói nhiều nhưng cũng không đến nỗi quá ít ỏi. Thẩm Kinh Trĩ còn hỏi: “Bệ hạ, khi chúng ta đến Đông An vi trường, việc ăn uống sẽ được sắp xếp như thế nào?”

Sau thời gian dài chung sống, Tiêu Thành Dục biết Thẩm Kinh Trĩ rất quan tâm đến chuyện ăn uống, nên nàng hỏi câu này cũng không khiến hấn thấy lạ.

Tiêu Thành Dục đã ăn xong cơm, Niên Cửu Phúc dâng lên một chén canh, hấn vừa thông thả uống vừa trò chuyện với Thẩm Kinh Trĩ.

“Ngự Thiện Phòng và Ngự trà thiện phòng cũng sẽ phái một nửa số người đi theo, những ngự trù giỏi đều sẽ có mặt. Tuy nhiên...” Tiêu Thành Dục cũng chưa từng đến Đông An vi trường, nên không rõ lắm việc ăn uống ở đó sẽ được sắp xếp ra sao.

Nghĩ vậy, hấn bèn liếc nhìn Niên Cửu Phúc, Niên Cửu Phúc lập tức hiểu ý.

Niên Cửu Phúc cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Chiêu Nghi, Đông An vi trường có một khu vực núi non rộng lớn, gà vịt thịt cá, dê bò thỏ nai đều có đủ cả. Ngoài ra, gần Đông An vi trường còn có một thị trấn rất lớn, bên cạnh thị trấn là hoàng trang, mọi loại gạo mì rau củ mà hành cung cần đều có thể lấy từ đó.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, trong lòng hơi yên tâm: “Hành cung ở Đông An vi trường có đẹp không?”

Niên Cửu Phúc cũng chưa từng đến đó, nhưng vẫn tự tin trả lời: “Hành cung ở Đông An vi trường tuy không thể sánh bằng hoàng cung ở Thịnh Kinh, nhưng lại rất rộng rãi, mỗi cung thất đều có hoa viên riêng, cảnh trí cũng khác nhau, Chiêu Nghi đến đó có thể đi dạo khắp nơi, ở lại cũng rất thoải mái.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói: “Vậy thì tốt.”

Nếu như trước kia, sau khi dùng bữa tối xong, hai người sẽ đi dạo trong sân cho tiêu cơm. Nhưng hôm nay tình hình có chút đặc biệt, Tiêu Thành Dục thấy nàng có vẻ mệt mỏi, bèn nói: "Nàng đi nghỉ ngơi đi, trẫm còn có việc phải làm."

Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng dặn dò: "Bệ hạ đừng làm việc quá sức, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải lâm triều."

Nàng vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy, Tiêu Thành Dục bước tới, đưa tay về phía nàng.

Thích Tiểu Thu vội vàng lùi lại một bước, thu tay về.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, thấy hắn rất nghiêm túc, bèn đặt tay mình vào tay hắn. Lòng bàn tay Tiêu Thành Dục rất ấm, truyền hơi ấm đến tận trái tim nàng.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi ngẩn người. Nàng vừa lơ đãng liền mất đà, cả người loạng choạng suýt nữa thì ngã. Tiêu Thành Dục vội vàng kéo nàng lại ôm vào lòng. Thẩm Kinh Trĩ nhíu mày hô lên một tiếng: "A, đau quá."

Lồng ngực Tiêu Thành Dục rắn chắc như một bức tường, va vào như vậy sao có thể không đau cho được?

Vị hoàng đế bệ hạ theo bản năng cứu người: "....."

Tiêu Thành Dục khẽ ho một tiếng, chỉ nhẹ nhàng trách: "Cẩn thận một chút, nàng đã bị thương rồi, không thể tùy tiện như trước kia nữa."

Thẩm Kinh Trĩ đáp lời, được hắn dìu vào nhã thất. Đợi đến khi ngồi xuống giường La Hán, nàng mới ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Đa tạ bệ hạ."

Tiêu Thành Dục khẽ hừ một tiếng, định đi sang Đông trạch điện.

Thẩm Khinh Trĩ dừng lại một chút, gọi hản: “Bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục dừng bước, quay đầu lại bình tĩnh nhìn nàng. Gương mặt Thẩm Khinh Trĩ khẽ ửng hồng, ánh mắt long lanh, đôi mắt xinh đẹp như hoa đào lấp lánh, vô cùng kiều diễm.

Vẻ tiểu nữ nhi e lệ của nàng đến đột ngột như vậy, khiến lòng Tiêu Thành Dục dâng lên một tia ấm áp.

“Ừm?” Tiếng đáp lại khàn khàn.

Thẩm Khinh Trĩ khẽ cắn môi đỏ, mắt chỉ nhìn đôi tay đang đặt trên đầu gối: “Bệ hạ, tối nay người còn đi không?”

Nàng vừa hỏi ra câu này, dường như cũng cảm thấy ngượng ngùng, bèn quay mặt đi không dám nhìn Tiêu Thành Dục.

Nàng bị thương, đi lại ăn uống đều khó khăn, nên không thể thị tẩm. Tuy thấy nàng như thế, Tiêu Thành Dục vẫn yên tâm ở lại Cảnh Ngọc cung, dùng xong bữa tối cũng không rời đi, dường như có ý muốn ở lại.

Nhưng Chiêu Nghi tuổi trẻ trong lòng chắc chắn vẫn còn thấp thỏm bất an, nên mới có câu hỏi vừa rồi.

Tiêu Thành Dục nhìn theo ánh mắt nàng, dừng lại trên đôi tay trắng nõn. Tay Thẩm Khinh Trĩ rất đẹp, thon dài trắng trẻo mịn màng, chỉ là vì từ nhỏ đã phải làm việc nên lòng bàn tay không được mềm mại như những cô nương khác.

Nhưng đôi tay ấy toát lên vẻ kiên cường. Chỉ cần nắm lấy tay nàng, dường như hản sẽ không thể nào buông ra được nữa.

Tâm tình Tiêu Thành Dục rất tốt, thấy Thẩm Khinh Trĩ e lệ như vậy, hản biết nàng luyện tiếc mình rời đi, bèn nói: “Nàng yên tâm, trẫm không đi.”

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng gật đầu, âm thanh nhỏ nhẹ: “Được.”

Tiêu Thành Dục khẽ nhếch môi, sai bước về phía Đông trắc điện.

Đợi hẵn đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ lập tức ngẩng đầu dặn dò Thích Tiểu Thu: “Thay hết đệm chăn đi, nói với Tiểu Đa Tử sắp xếp người hầu hạ bệ hạ tắm rửa cẩn thận, đừng để người khó chịu.”

Phân phó xong, nàng không để ý đến nữa, lấy thoại bản ra thông thả ung dung xem.

Vừa xem, nàng vừa không nhịn được bật cười.

Đừng nhìn Tiêu Thành Dục là Diêm Vương mặt lạnh, nhưng cũng là nam nhân trẻ tuổi, mà nam nhân trẻ tuổi, có ai chịu nổi vẻ e lệ quần quýt của nữ nhân chứ.

Nghĩ đến lúc này nhìn thấy Tiêu Thành Dục hơi đỏ mặt, tâm tình Thẩm Kinh Trĩ càng thêm vui vẻ, ngay cả những cơn đau trên người cũng dịu đi vài phần.

“Vẫn là trẻ tuổi tốt,” Thẩm chiêu nghi lắm bầm, “Trêu chọc mới thú vị.”

Mỗi chiều hẳng ngày, Tiêu Thành Dục sẽ ở Càn Nguyên cung hoặc Càn Chính điện tiếp kiến quần thần. Mỗi ngày có rất nhiều người muốn diện kiến hẵn, truyền đạt thẻ bài thường phải chờ một hai tháng, dù vậy, quần thần vẫn kiên trì xin gặp mặt Hoàng Thượng.

Suy cho cùng, cả triều văn võ hàng ngàn người, ai cũng sợ bệ hạ quên mất mình.

Tiêu Thành Dục không giống tiên đế, hẵn tinh lực dồi dào, tuổi trẻ

khí thịnh, nên hễ có thể gặp thì sẽ gặp, cũng là để xem xét phẩm hạnh của đối phương.

Đặc biệt là với những người được cử đi làm quan phụ mẫu một phương, càng phải cẩn thận dò hỏi, suy tính kỹ càng, nếu không tai họa sẽ giáng xuống bá tánh một châu một thành.

Sau khi tiếp kiến quần thần, hắc mới dùng bữa tối.

Ăn tối xong mới là thời gian xử lý chính sự, cho nên mỗi ngày đều phải bận đến tận khuya, lúc mới lên ngôi còn vì thế mà ngã bệnh.

Dạo gần đây, hắc đã điều chỉnh lại thời gian, mỗi ngày rút ngắn thời gian tiếp kiến quần thần, tấu chương cũng cùng Văn Uyên Các thương nghị giải quyết. Năm nay sắp ban hành tân chính lệnh, nên hắc cũng không còn phải bận rộn tối ngày như trước nữa.

Nhưng cũng không đến mức như hôm nay, giờ Hợi vừa đến đã tắm rửa thay y phục, trở về nhĩ thất.

Thẩm Kinh Trĩ đang ở nhĩ thất đọc sách, vì không tiện thuê thừa nên nàng lấy bài lá ra chơi một mình. Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động từ phía đối diện, nàng cũng không để ý xem Tiêu Thành Dục đang bận gì.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục với mái tóc còn rối bước vào nhĩ thất, Thẩm Kinh Trĩ mới kinh ngạc hỏi: "Hôm nay bệ hạ xong sớm vậy?"

Tiêu Thành Dục ngồi xuống giường La Hán, thấy nàng đang chơi bài lá, liền thuận tay lấy bộ bài từ tay nàng, dùng những ngón tay thon dài mạnh mẽ chậm rãi xáo bài: "Hôm nay buổi chiều có việc, nên trầm đã xem sổ con xong rồi."

Tiêu Thành Dục chỉ nói đơn giản một câu, rồi hỏi nàng: "Nàng biết chơi bay hoa diễm không?"

Bay hoa diển là cách chơi bài lá đơn giản nhất, hai người cùng rút bài, mỗi người mười lá, sau đó thay phiên rút bài, đủ một đôi thì bỏ ra, ai hết bài trước thì người đó thắng.

Thẩm Khinh Trĩ đương nhiên là biết chơi.

Trước kia ở Thư Âm Trai, Hầu Thư rất thích chơi bài lá, đã dạy Thẩm Khinh Trĩ đôi chút. Nàng cũng tò mò hỏi lại: “Bệ hạ cũng biết chơi sao?”

Tiêu Thành Dục đặt bộ bài đã xáo xong lên bàn, ra hiệu Thẩm Khinh Trĩ rút bài trước: “Trẫm đương nhiên biết, là do mẫu hậu dạy trẫm.”

Thẩm Khinh Trĩ chớp chớp mắt, tò mò nhìn Tiêu Thành Dục, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc, Tiêu Thành Dục liếc mắt một cái đã hiểu.

“Nàng muốn hỏi vì sao mẫu hậu lại dạy trẫm trò này?”

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, dừng một chút, câu nói đến bên miệng lại uốn lượn một vòng mới thốt ra: “Thái Hậu nương nương nhất quán coi trọng việc đọc sách hơn hưởng lạc, tần thiếp ở Khôn Hòa Cung bốn năm, số lần thấy người đánh bài xem hí khúc chỉ đếm trên đầu ngón tay, thời gian còn lại người đều dùng để nghe sách, đọc sách, viết chữ,” Thẩm Khinh Trĩ nói, “Phẩm hạnh nương nương cao quý thanh nhã, tần thiếp cứ nghĩ người không thích những trò giải trí này.”

Nói về hiểu biết đối với Tô Dao Hoa, Thẩm Khinh Trĩ không dám nói mười phần, nhưng cũng phải được năm sáu phần, nàng thật không ngờ Tô Dao Hoa lại dạy Tiêu Thành Dục đánh bài.

Nghe vậy, khóe môi Tiêu Thành Dục khẽ nhếch lên, nét mặt cũng giãn ra đôi chút.

Lúc này Thẩm Khinh Trĩ mới nhận ra, lửa giận trong lòng hẳn cuối cùng cũng đã tan biến, hiện tại đúng là lúc tâm tình hân hoan nhất kể

từ khi xuất hiện tối nay.

Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ mỗi người lấy mười lá bài, Thẩm Kinh Trĩ rút bài, không có đôi nào, còn Tiêu Thành Dục vừa rút lá đầu tiên đã là một đôi hoa mai.

Tiêu Thành Dục cười đặt đôi hoa mai lên bàn, mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Trẫm nhớ lúc đó sáu bảy tuổi, vừa mới bắt đầu đến Thượng Thư Phòng học võ lòng. Vì Thượng Thư Phòng chỉ có mình trẫm là hoàng tử, trẫm cũng không muốn phụ lòng phụ hoàng nên rất cố gắng, mỗi ngày đều chăm chỉ học hành, không dám lơ là.”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Hoá ra người này từ nhỏ đã tự ép mình như vậy, không dôn mình đến phát điên thì không chịu thôi.

Bảy tuổi đã có chí khí như vậy, quả nhiên sau này hẳn đã giành được đại thống, lên ngôi hoàng đế.

Giọng nói Tiêu Thành Dục tràn ngập niềm vui của những năm tháng niên thiếu: “Mỗi ngày trẫm đều về Khôn Hòa Cung. Mẫu hậu là người đầu tiên phát hiện ra trẫm có điều khác thường, ngay cả thái phó dạy dỗ trẫm hàng ngày cũng không nhận ra. Chỉ có mẫu hậu, khi cùng dùng bữa tối với trẫm, mới thấy trẫm ăn cơm mà cứ ngẩn ngơ.”

Thẩm Kinh Trĩ đại khái hiểu ra, hẳn ép mình quá mức, luôn luôn đọc sách học hành, đến lúc ăn cơm đầu óc vẫn không ngừng nghĩ, nên mới vô thức ngẩn ngơ.

Trẻ con vốn dĩ hoạt bát, dù là trẻ con trong cung, tuy không được tự do như bên ngoài, nhưng nhìn Nhu Giai hiện tại, vẫn đáng yêu tinh nghịch, đó mới là đáng vẻ được yêu thương chiều chuộng.

Tiêu Thành Dục nói: “Mẫu hậu phát hiện ra trẫm có điều không ổn,

nhưng không lập tức trách mắng, mà tìm Niên Cửu Phúc hỏi han tình hình. Sau đó, người chọn một ngày nghỉ không phải học tập, dẫn trăm đến trại nuôi ngựa cưỡi ngựa.”

Tiêu Thành Dục học võ lòng cả văn lẫn võ, hẳn đương nhiên biết cưỡi ngựa, nhưng chưa từng được phụ hoàng mẫu hậu dẫn đi cưỡi ngựa ngắm cảnh. Việc học và việc được phụ mẫu dẫn đi chơi là hai trải nghiệm hoàn toàn khác nhau.

Nói đến đây, trong mắt Tiêu Thành Dục hiện lên vẻ hoài niệm dịu dàng: "Hôm đó chơi rất vui, mẫu hậu cưỡi ngựa rất giỏi, trăm còn nhỏ luôn bị tụt lại phía sau, nhưng vẫn cố gắng đuổi theo con ngựa màu đỏ của mẫu hậu," Tiêu Thành Dục nói, "Sau khi về cung, mẫu hậu cho trăm tắm nước nóng, thay y phục xong cũng không bắt trăm mặc chỉnh tề, cứ mặc thường phục, tóc tai bù xù cùng người học chơi bài lá ở phòng khách."

"Ngoài bài lá, mẫu hậu còn dạy trăm đánh mã điều."

Mã điều là cách gọi dân gian, trong cung gọi là con ngựa diễn, nghe tao nhã hơn một chút.

Giọng kể chuyện quá khứ của Tiêu Thành Dục trầm thấp giàu cảm xúc, Thẩm Kinh Trĩ lập tức bị cuốn hút, chìm đắm trong những năm tháng niên thiếu của hắn.

Tiêu Thành Dục chậm rãi ghép những lá bài thành từng đôi, đặt lên bàn, rồi tiếp tục nói: "Mẫu hậu dạy trăm chơi bài không phải muốn làm hư trăm, cũng không phải muốn trăm mê muội sa đọa, mà chỉ muốn nói cho trăm biết, con người sống trên đời không thể lúc nào cũng căng thẳng, lâu dần sẽ kiệt quệ."

"Cũng giống như chơi bài vậy, tuy mẫu hậu không quá mê mẩn, nhưng thỉnh thoảng trong cung có yến tiệc, người cũng chơi một chút, không ảnh hưởng đến đại cục lại có thể khiến tâm trạng thoải mái."

“Lúc đó trẫm còn nhỏ, tính tình hơi cố chấp, không thực sự để tâm đến lời mẫu hậu. Người bèn nói sau này mỗi ngày sẽ dạy trẫm một kiểu chơi mới. Bài lá có mười mấy kiểu chơi, dù là trò chơi đơn giản này cũng cần thời gian dài học tập mới có thể thành thạo.”

Lời này quả thực đã khích tướng Tiêu Thành Dục. Hẳn là người cầu tiến, chắc chắn muốn học được tất cả, không chịu thua kém.

Nhớ lại chuyện này, Tiêu Thành Dục không nhịn được bật cười: “Mẫu hậu thật dụng tâm lương khổ. Lúc đó trong cung nhiều việc, người mỗi ngày vẫn dành ra một canh giờ để chơi bài lá với trẫm. Khi trẫm dần dần nắm được cách chơi, học được từng kiểu một, sợi dây căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng được nới lỏng. Vì trẫm cuối cùng cũng nhận ra rằng, không có việc gì có thể hoàn thành ngay lập tức. Dù trẫm có cố gắng đến đâu, cơm cũng phải ăn từng miếng, ngày tháng cũng phải trôi qua từng ngày. Sau đó trẫm không còn học hành ngày đêm nữa, mà lập ra kế hoạch cho bản thân, từng bước hoàn thành.”

Tiêu Thành Dục cười đặt hai lá bài cuối cùng trong tay lên bàn.

“Thẩm chiêu nghi, trẫm thắng.”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Thẩm Kinh Trĩ nhìn một đống bài trên tay mình, lâm vào trầm tư. Nàng ám chỉ nói: “Bệ hạ, nhân sinh cũng giống như chơi bài vậy, đôi khi cũng phải dựa vào vận may. Xem ra hôm nay tần thiếp không có vận may rồi.”

Tiêu Thành Dục cười ha ha: “Chưa chắc đâu, Thẩm chiêu nghi muốn chơi thêm ván nữa không?”

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, ý chí chiến đấu bùng lên.

Ván thứ hai, Tiêu Thành Dục thắng hiểm. Ván thứ ba, hai người chỉ còn cách nhau một lá bài. Đến ván thứ tư, Thẩm Kinh Trĩ đã nghiêm túc hẳn. Đợi đến khi nàng cuối cùng cũng thắng, mới vui vẻ đặt hai lá bài cuối cùng lên bàn, đặc ý nhìn vào số bài còn lại trên tay Tiêu Thành Dục: “Bệ hạ, xem ra tần thiếp vẫn còn chút vận may.”

Tiêu Thành Dục cười gật đầu, hất buông toàn bộ bài trên tay xuống, xếp chúng vào hộp bài, sau đó đưa tay về phía Thẩm Kinh Trĩ: “Đêm đã khuya, an trí sớm đi thôi.”

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới nhận ra hai người đã chơi bài hơn nửa canh giờ. Nàng có chút ngượng ngùng: “Sao bệ hạ không nhắc tần thiếp? Ngày mai bệ hạ còn phải vào triều giờ Thìn, phải ngủ thêm một chút mới được.”

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, hai người cùng nhau trở về tấm điện, rửa tay súc miệng rồi lên giường đi ngủ.

Khi màn trướng dày nặng buông xuống, sự phấn khích trong lòng Thẩm Kinh Trĩ dần tan biến, cơn buồn ngủ ập đến. Hiện tại nàng ăn ngon ngủ yên, không có chuyện gì phải lo lắng, gần như vừa nằm xuống là ngủ ngay.

Ai ngờ Tiêu Thành Dục lại không buồn ngủ chút nào.

Hắn nhìn màn trướng quen thuộc, nghe tiếng thở nhẹ nhàng bên tai, cuối cùng cũng lên tiếng: “Năm đó khi trầm học võ võ lòng, phụ hoàng mẫu hậu đều rất quan tâm. Lúc đó phụ hoàng còn khá trẻ, sức khỏe chưa đến nỗi nào, vẫn có thể đi lại trong cung, nên mỗi khi đến giờ học võ, người đều đến giáo trường luyện tập cùng trầm.”

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi mở mắt, nàng không nhìn Tiêu Thành Dục, chỉ yên lặng lắng nghe.

Tiêu Thành Dục dường như cũng không cần ai đáp lại. Giọng nói

trầm thấp của hân vang vọng trong màn trướng chật hẹp, kể về câu chuyện của gia đình đế vương mà chỉ có mình hân biết, về tình yêu thương của phụ mẫu mà chỉ có mình hân cảm nhận được.

Người ta thường nói đế vương vô tình, hoàng gia vô nghĩa, nhưng đối với Tiêu Thành Dục, những kẻ vô tình mới là loài cầm thú. Có lẽ đúng như lời Thẩm Kinh Trĩ, hân sinh ra đã may mắn.

Hân có phụ mẫu yêu thương và trân trọng mình hết mực.

Tiêu Thành Dục nói: “Lúc đó, trẫm cũng luyện tập đến mức toàn thân đau nhức, nhưng trẫm đã nói rồi, trẫm là người có tính cách quật cường chưa bao giờ chịu thua. Dù khó chịu đến đâu trẫm cũng không kêu ca, vẫn nhất quyết đến lớp học võ mỗi ngày. Phụ hoàng nhìn là biết ngay tính cách quật cường của trẫm, nhưng không hề trách mắng, mà chỉ nói với trẫm rằng người cũng muốn luyện tập cùng trẫm, nhưng sức khỏe không tốt, phải để hoàng nhi đợi người một chút.”

Lòng Thẩm Kinh Trĩ nhói đau. Nàng nhớ đến phụ mẫu, nhớ đến người thân, nhớ đến tất cả những gì đã qua. Dù là kiếp trước hay kiếp này, phụ mẫu nàng đều không còn nữa, nàng lẻ loi trên cõi đời này, chẳng còn người thân thích nào.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, cố gắng kìm nén nỗi xót xa đang dâng lên. Nàng không hề cô độc, nàng còn có Phó Tư Duyệt, còn có Thích Tiểu Thu, còn có bằng hữu.

Như vậy là đủ rồi.

Con người dù sao cũng phải học cách biết đủ, biết đủ thì mới vui vẻ, cuộc sống mới tốt đẹp.

Nếu cứ mãi tính toán những gì mình không có, thì cuộc sống biết bao giờ mới hết khổ đau?

Đúng lúc này, một bàn tay ấm áp áp vào mu bàn tay Thẩm Kinh Trĩ. Một dòng nước ấm lan tỏa trong lòng nàng, nỗi xót xa vừa mới kìm nén lại trào dâng. Nàng chớp mi, cố gắng ngăn nước mắt rơi xuống.

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng, hai người yên lặng nằm một lúc, không ai nói gì.

Rất lâu sau, Thẩm Kinh Trĩ dần chìm vào giấc ngủ. Ngay trước khi chìm vào giấc mộng, nàng nghe thấy giọng nói của Tiêu Thành Dục, không xa không gần, vắng vắng bên tai.

“Vận may của nàng cũng không tệ.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười chìm vào mộng đẹp, vì câu nói đó, nàng có một giấc mơ ngọt ngào.

Chương 54: Bằng hữu

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Thành Dục tỉnh dậy từ sớm. Hắn quen dậy vào giờ Mẹo, trước hết để tinh thần tỉnh táo rồi mới vào triều.

Đêm qua ngủ ngon giấc, khi tỉnh dậy hắn không cảm thấy khó chịu chút nào, ngược lại còn có cảm giác sảng khoái và thỏa mãn sau một giấc ngủ đủ đầy.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ bên cạnh, thấy nàng vẫn đang ngủ say, nên không gọi nàng dậy. Cho dù có đánh thức nàng, với cánh tay bị thương, Thẩm chiêu nghi e là cũng không thể hầu hạ bệ hạ thay y phục được.

Tiêu Thành Dục nằm thêm một lát, nhẹ nhàng xoay người, liền nghe thấy Thẩm Kinh Trĩ lẩm bẩm: “Nho ngon quá.”

Tiêu Thành Dục: “.....”

Tiêu Thành Dục cố gắng nhin cười.

Ngoài việc yêu thích vinh hoa phú quý, điều Thẩm Kinh Trĩ coi trọng nhất chính là ăn uống. Nàng thể hiện rõ ràng sở thích ăn uống của mình, không hề coi đó là điều gì đáng xấu hổ, ngược lại còn rất tự hào.

Ba bữa cơm một ngày quan trọng đến thế, yêu thích mỹ thực thì có gì phải ngại ngùng?

Vì sở thích này của nàng, mà mỗi lần cùng dùng bữa với nàng, Tiêu Thành Dục đều cảm thấy ngon miệng hơn, có thể ăn thêm nửa bát

cơm.

Tiêu Thành Dục suy nghĩ miên man, lại cảm thấy buồn ngủ. Hắn bèn hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi dậy, tự mình vén màn trướng.

Trong tấm điện không có người trực đêm, cả Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ đều không thích có người trong tấm điện, nên Ngân Linh và Niên Cửu Phúc đều canh giữ ở bên ngoài nhả thất. Lúc này Niên Cửu Phúc đã thức dậy, cùng Ngân Linh canh giữ hai bên cửa.

Nghe thấy tiếng bước chân bên trong, Niên Cửu Phúc nhẹ nhàng mở cửa, Tiêu Thành Dục bước ra khỏi tấm điện, đi thẳng sang Đông trắc điện đối diện.

Không cần dặn dò, Ngân Linh cũng biết bệ hạ không muốn làm phiền giấc ngủ của Chiêu Nghi, nên không cố ý gọi chủ tử dậy.

Tiêu Thành Dục rửa mặt thay long bào ở Đông trắc điện đối diện, sau đó ra sân hóng mát.

Lúc này trời còn tờ mờ sáng, mặt trời chưa lên, ánh nắng vẫn chưa chiếu rọi khắp mặt đất. Những tầng mây lơ lửng trên bầu trời mờ ảo như chốn bồng lai tiên cảnh. Giữa đất trời mênh mông, chỉ có cây hoàng liên trong sân Cảnh Ngọc cung vẫn đỏ rực.

Cây hoàng liên này quả thực được trồng ở vị trí rất đẹp.

Tiêu Thành Dục ngẩng nhìn sắc trời một lúc, ngồi xuống chiếc ghế bập bênh mà Thẩm Kinh Trĩ thường ngồi, bảo Niên Cửu Phúc dâng điểm tâm.

Bữa sáng trước khi vào triều của Tiêu Thành Dục thường rất đơn giản, chỉ cần hai ba miếng điểm tâm lót dạ là được. Đợi sau khi tan triều, hắn mới dùng bữa sáng chính thức.

Hôm nay điểm tâm gồm có bánh nhân hạt thông, bánh hoa hồng,

bánh phục linh, và một chén chè hạt sen nắm tuyết.

Niên Cửu Phúc nói: “Chè hạt sen nắm tuyết là do Chiêu Nghi dặn dò, nghe nói bệ hạ hơi nóng trong người, nên dặn đi dặn lại nói bệ hạ sáng nay phải ăn một chén, nước chè không nhiều, không sợ đầy bụng.”

Tiêu Thành Dục gạt đầu, điểm tâm hắn chỉ ăn một miếng, còn chén chè hạt sen nắm tuyết thì uống hết sạch, không chừa một giọt.

Đợi Hoàng Thượng dùng điểm tâm xong, nghi thức đã chờ sẵn ở cửa Cảnh Ngọc cung. Tiêu Thành Dục sai bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, hắn chợt nhớ ra điều gì, quay sang hỏi Niên Cửu Phúc bên cạnh: “Sinh thần Thẩm chiêu nghi là ngày mai phải không?”

Niên Cửu Phúc vội đáp: “Vâng, đúng là ngày mai. Bệ hạ có gì phân phó?”

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày mai cứ cho nàng gọi món tùy thích từ ngự trà thiện phòng, muốn ăn gì cứ gọi.”

Như vậy chắc chắn sẽ khiến Thẩm chiêu nghi vui lòng.

Niên Cửu Phúc cười híp mắt: “Vâng, thần sẽ lo liệu việc này.”

Tiêu Thành Dục không nói thêm gì nữa, rời khỏi Cảnh Ngọc cung, thẳng tiến vào triều.

Trong Cảnh Ngọc cung, Thẩm Kinh Trĩ ngủ đến tận khi mặt trời lên cao mới tỉnh. Mấy ngày nay nàng quả thực rất mệt mỏi, sáng nay thức dậy vẫn còn thấy đau nhức, nhưng so với hôm qua đã đỡ hơn nhiều, ít nhất nàng có thể tự mình ngồi dậy.

Nghe thấy tiếng động bên trong, Ngân Linh vội vàng dẫn các cung

nữ vào tắm điện hầu hạ nàng rửa mặt.

“Chủ tử, bệ hạ đã đi từ sớm, không làm phiền người. Người dọn dò chén chè hạt sen năm tuyết, bệ hạ đã dùng hết ạ.”

Giọng nói Ngân Linh ôn hòa kể lại chuyện sáng nay, sau đó hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ rửa mặt thay y phục. Thẩm Kinh Trĩ chọn một bộ váy áo bằng lụa mỏng nhẹ nhàng, thông thả đi đến gian chính dùng bữa sáng.

Bữa sáng hôm nay vẫn là những món Thẩm Kinh Trĩ thích. Có bánh bao nhân thịt, bánh quẩy, sữa đậu nành, cháo thập cẩm tôm khô, và cháo đậu xanh bách hợp mà nàng thường ăn.

Từ khi nàng được sủng ái, những ngự trù hầu hạ nàng cũng đã thay đổi mấy người, những người hiểu khẩu vị của nàng hiện giờ chắc chắn là do những ngự trù hàng đầu của Ngự Thiện Phòng chế biến.

Nhìn những chiếc bánh bao nhân thịt kia, vỏ mỏng như tờ giấy, chỉ cần cắn nhẹ một cái là nước thịt đậm đà trào ra, thơm ngon vô cùng.

Tay nghề này phải tích lũy kinh nghiệm qua năm tháng, không có mười mấy năm kinh nghiệm thì không thể làm ngự trù của Ngự Thiện Phòng. Đối với việc phục vụ Cảnh Ngọc cung, Ngự Thiện Phòng tất nhiên không dám lơ là.

Họ cẩn thận như vậy, Thẩm Kinh Trĩ ăn uống cũng thoải mái. Nàng thông thả dùng xong bữa sáng, sau đó mới vịn tay Ngân Linh chậm rãi đứng dậy.

“Vẫn nên đi dạo hai vòng, không đi lại người sẽ mệt mỏi.”

Ngân Linh bèn gọi các tiểu cung nữ dưới trướng cùng nhau dìu Thẩm Kinh Trĩ đi dạo trong sân.

“Chủ tử, Thu tử tử đang xem thực đơn sinh thần cho người. Lần này, các nương nương trong cung đều đến chúc mừng, mấy vị tiểu chủ cũng muốn đến.”

Trong cung quanh năm suốt tháng chẳng có thú vui gì, các nương nương tiểu chủ tham gia yến tiệc sinh thần, tự nhiên là muốn tổ chức náo nhiệt một chút.

Các nương nương khác khi tổ chức sinh thần, phàm là ai được sủng ái một chút thì cũng phải bày ra hai bàn tiệc, những người quan hệ thân thiết đều sẽ đến chúc mừng. Hiện giờ trong cung ít người, có mời hết cũng không đủ một bàn. Thẩm Kinh Trĩ cũng không phân biệt đối xử, ngoại trừ Tưởng Liên Thanh bị cấm túc và Trương Diệu Hâm bệnh nặng không thể ra ngoài, những người khác nàng đều mời cả.

Còn họ có đến hay không thì là chuyện của họ.

Thích Tiểu Thu tự mình đi đưa thiệp mời, hiện giờ đã có hồi âm, Chương Nhược Tích và Phùng Doanh nhất định sẽ đến.

Dù sao cũng chẳng có mấy người, chi bằng cứ tổ chức náo nhiệt một chút.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát rồi nói: “Thời tiết này, bày tiệc ở Ngự Hoa Viên hình như cũng không tồi. Chi bằng nói với Thượng Cung Cục một tiếng, trưa mai ta sẽ mở tiệc chiêu đãi các nương nương tiểu chủ ở Thính Nhã Hiên của Ngự Hoa Viên.”

“Ngoài ra, hãy mời nhạc tư đến, diễn hai khúc đang thịnh hành gần đây, cho thêm phần náo nhiệt.”

Ngân Linh nghe xong, cũng thấy vậy là tốt nhất, bèn cười đáp: “Vâng, đợi Thu tử tử xong việc, nô tỳ sẽ nói với tử ấy.”

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, lại đi dạo thêm hai vòng trong Cảnh Ngọc cung. Đợi đến khi người ra mồ hôi, cảm thấy thoải mái hơn nhiều mới than thở: "Ôi, già rồi già rồi, qua sinh thần này là mười chín tuổi rồi."

Ngân Linh không nhịn được bật cười, dịu dàng nói: "Chủ tử nói gì vậy? Người đang ở độ tuổi thanh xuân, là thời điểm đẹp nhất."

Ngân Linh lớn tuổi hơn cả Thích Tiểu Thu, nàng ấy luôn dịu dàng chu đáo, nói chuyện nhỏ nhẹ khiến người ta cảm thấy như đang tắm mình trong gió xuân.

Thẩm Khinh Trĩ rất thích trò chuyện với nàng ấy, chỉ cần nói vài câu là tâm trạng đã bình yên. Nàng đưa tay véo nhẹ lên má Ngân Linh: "Ngân Linh ngoan, chỉ có người là biết khen ta."

Mặt Ngân Linh đỏ bừng, nàng ấy mím môi, nhẹ giọng cười: "Chủ tử là người tốt nhất," giọng Ngân Linh rất nhỏ, chỉ đủ để Thẩm Khinh Trĩ nghe thấy, "Người xem, bệ hạ thích người nhất mà."

Thẩm Khinh Trĩ nghe vậy, cũng cười theo.

Tiếng cười của nàng giống như tên của Ngân Linh, ngân vang khắp Cảnh Ngọc cung.

Thẩm Khinh Trĩ cười một lúc mới nói với Ngân Linh: "Người đúng là hạt dẻ cười của ta."

Ngân Linh bị nàng chọc cười đến mức cả người đỏ bừng, nhưng không thể bỏ chạy để mặc chủ tử đang đi lại khó khăn ở hành lang một mình, đành nhỏ giọng nói: "Chủ tử cứ thích trêu nô tỳ."

Thẩm Khinh Trĩ cười nhìn nàng ấy: "Không phải đâu, nhìn thấy người là ta vui rồi, vì ta thích người mà."

Ngân Linh ngẩng đầu, liếc nhìn Thẩm Khinh Trĩ, lại đỏ mặt cúi đầu.

“Chủ tử....” Ngân Linh hiếm khi làm nũng, “Người lại trêu nô tỳ nữa, nô tỳ giận đấy.”

Thẩm Kinh Trĩ bật cười, nhưng người vẫn còn đau nhức, không dám cười quá sảng khoái, chỉ có thể cười một lúc rồi lại ngừng, đúng là hơi khó chịu.

Ngân Linh bất đắc dĩ, cũng không biết chủ tử vui vì chuyện gì, đành dìu nàng về chính điện ngồi xuống, bưng một chén nước mật ong hoa quế đến cho nàng đỡ khát.

“Chắc là chủ tử vui vì sắp đến sinh thần.” Ngân Linh nói.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Ngân Linh thật thông minh, người nói đúng đấy.”

Hai người nói chuyện được một lúc thì Thích Tiểu Thu từ ngoài bước vào, bẩm báo: “Chủ tử, vừa rồi Bích Vân cung cho người đến báo, bốn vị tiểu chủ cũng muốn tham gia tiệc sinh thần của người.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cười nói: “Được, đông người càng vui.”

Khi biết tin Thẩm Kinh Trĩ muốn tổ chức tiệc ở Ngự Hoa Viên, Thích Tiểu Thu không thấy có gì không ổn, ngược lại còn cảm thấy như vậy mới đúng.

“Chủ tử chọn địa điểm thật tốt. Cảnh sắc ở Thính Nhã Hiên lúc này vừa đẹp, nhìn xa có thể thấy hoàng liên đỏ rực và những bạch quả vàng nhạt, gần thì có hoa sen trong hồ, các nương nương trong cung đều tổ chức tiệc sinh thần ở đó.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Được, vậy cứ quyết định ở đó đi. Người đi thông báo, trưa mai ta sẽ mở tiệc ở Thính Nhã Hiên, mời các nàng nhớ đến dự.”

Thích Tiểu Thu gật đầu đáp vâng, đưa thực đơn vừa mới lập xong cho nàng, cười nói: “Chủ tử, nhạc tư mới ra mắt một danh giác, chuyên hát thanh y, giọng rất hay, hay là chúng ta mời nàng ấy đến?”

Thẩm Kinh Trĩ nói: “Các người cứ sắp xếp đi, ta không thường nghe hát, cũng không hiểu mấy cái đó, Tiểu Thu thấy ổn là được.”

Thích Tiểu Thu mỉm cười: “Hôm nay tâm trạng chủ tử tốt thật.”

Mấy chủ tớ trò chuyện hồi lâu, cuối cùng cũng sắp xếp xong xuôi cho tiệc sinh thần ngày mai.

Đêm xuống, đợi đến hôm sau, cơn đau nhức trên người Thẩm Kinh Trĩ đã đỡ hơn rất nhiều. Tuy vẫn chưa thể đi lại nhanh nhẹn, nhưng đã có thể đi lại như người bình thường, không còn vướng bận gì nữa.

Đúng ngày này, Thượng Cung Cục đưa trang phục mùa đông đến.

Hiện tại y phục của Thẩm Kinh Trĩ đã nhiều đến mức không thể mặc hết. Trang phục mùa đông năm nay mà Thượng Cung Cục đưa đến còn tinh xảo hơn mọi năm.

Trước đây đều là đại cung nữ đưa đến, hôm nay lại là Tư Liễu cô cô đích thân đến.

Nàng ta vừa gặp Thẩm Kinh Trĩ đã vội vàng hành lễ, sau đó cười nói: “Nhờ nhan sắc của Chiêu Nghi mà y phục của chúng nô tỳ được nâng tầm, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen ngợi. Nô tỳ phải đa tạ Chiêu Nghi đã nói giúp vài lời tốt đẹp.”

Thẩm Kinh Trĩ không biết chuyện này, đoán chắc là Tiêu Thành Dục thuận miệng nói ra, Niên Cửu Phúc nhanh trí làm ngay. Nhưng nàng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Cô cô luôn tận tâm, từ hồi ở Xuân Cảnh Uyển đã thấy tay nghề của cô cô là tốt nhất, bây giờ đúng là không

quen mặc đồ người khác may.”

Tư Liễu cô cô cười tí mắt, nói: “Sau này Chiêu Nghi có gì phân phó cứ việc hạ lệnh, chỉ cần chúng nô tỳ rảnh rỗi, nhất định sẽ làm cho người.”

Tư Liễu nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp: “Theo quy định, áo khoác mùa đông của Chiêu Nghi chỉ có hai loại là lông chuột xám và lông thỏ bạc. Tuy nhiên, hôm qua Hoàng Thượng đã đặc biệt hạ lệnh, bảo Thượng Cung Cục chọn cho người hai bộ đẹp hơn, nên nô tỳ đã chọn hai bộ lông chồn đến đây, không biết Chiêu Nghi có thích không.”

Tư Liễu nói lời này thật khéo léo, Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe đã hiểu ngay đây là lễ vật sinh thần do Tiêu Thành Dục đặc biệt ban tặng.

Nàng nghe vậy liền mỉm cười.
“Bệ hạ thật chu đáo.”

Nhìn vị Thẩm chiêu nghi xinh đẹp như tiên nữ đang mỉm cười rạng rỡ, Tư Liễu không khỏi cảm thán trong lòng. Ai nhìn thấy mỹ nhân như vậy mà không chu đáo cơ chứ?

Bệ hạ cũng là người mà.

Tư Liễu không chỉ mang đến trang phục mùa đông cho Thẩm Kinh Trĩ, mà còn có cả y phục mùa đông cho toàn bộ cung nhân trong Cảnh Ngọc cung.

Theo quy định của Đại Sở, mỗi năm cung nhân đều được cấp bốn bộ y phục ngoài và hai bộ y phục trong. Thông thường, trang phục xuân hè do cần giặt giũ thay đổi thường xuyên nên dễ bị hỏng, mặc lâu sẽ không dùng được nữa.

Dù sao thì cung nhân tuy không hầu hạ bên cạnh các quý nhân, nhưng cũng là người của hoàng cung, cần phải ăn mặc chỉnh tề, chỉ

có cung nhân của Hoán Y Cục là có thể thoải mái hơn một chút, không cần quá cầu nệ.

Nhưng một khi đã không chú ý đến vẻ bề ngoài, cuộc sống sẽ ngày càng tồi tệ, càng ngày càng không thấy ánh sáng.

Cung nhân trong cung của Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên đều ăn mặc chỉnh tề, xinh đẹp.

Thẩm Chiêu Nghi có tiền, thường xuyên ban thưởng cho cung nhân, nên nàng cũng có đủ khả năng để cho người trong cung của mình sống thoải mái, chưa bao giờ phải tiết kiệm.

Tuy quy định bốn mùa chỉ có bốn bộ y phục ngoài, nhưng chất liệu vải và cách thêu lại khác nhau.

Ví dụ như trang phục của Thích Tiểu Thu luôn khác biệt so với các cung nữ khác. Nếu Thẩm Kinh Trĩ không chỉ là Chiêu Nghi mà được thăng chức, thì Thích Tiểu Thu sẽ càng thêm long trọng.

Sự long trọng của nàng ấy không phải vì bản thân nàng ấy, mà là vì Cảnh Ngọc cung. Đây là điều mà ai trong hoàng cung cũng biết, cũng là lý do vì sao người người đều xu nịnh kẻ mạnh, ai cũng muốn tìm nơi tốt để nương tựa.

Chẳng ai muốn sống khổ sở cả.

Tư Liễu cô cô đương nhiên cũng hiểu điều này. Thẩm Kinh Trĩ đã cho Thích Tiểu Thu đến Thượng Cung Cục báo trước và đưa tiền, nên trang phục mùa đông lần này của Cảnh Ngọc cung đều rất dày dặn, bông lót bên trong đủ ấm, mặc vào sẽ không thấy lạnh.

Nhận được y phục mới, các cung nhân ai nấy đều vui mừng, Cảnh Ngọc cung tràn ngập tiếng cười nói.

Sau một buổi sáng náo nhiệt, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ cũng tốt lên

nhiều.

Đến giờ nghỉ trưa, lại có một vị khách không mời mà đến.

Triệu Viên Nhi cho cung nhân đến báo trước, sau khi truyền lời xong mới vội vàng chạy đến Cảnh Ngọc cung. Vừa vào cửa, nàng ấy đã hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Thỉnh an Chiêu Nghi tỷ tỷ."

Triệu Viên Nhi sau một trận ốm nặng, người gầy đi hẳn, sắc mặt nhợt nhạt. Trước kia nàng ấy trông còn thanh tú khả ái, bây giờ lại ốm yếu xanh xao. Đường như cũng biết mình trông không được khỏe mạnh, nên cứ cúi gằm mặt, không để Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy vẻ tiều tụy của mình.

Thẩm Kinh Trĩ không để nàng ấy hành đại lễ, vội vàng đỡ nàng ấy vào nhà thất ngồi xuống.

Trước đó, Triệu Viên Nhi đã cùng Lý Xảo Nhi đến một lần, nhưng vì hôm đó đông người nên nàng ấy không nói gì nhiều. Có lẽ vì vậy mà lần này nàng ấy mới đến một mình.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, bảo Thích Tiểu Thu dâng trà gừng táo đỏ cho nàng ấy để ấm bụng.

Triệu Viên Nhi nói với Hạnh Hoa bên cạnh: "Mang đồ lên đây."

Thẩm Kinh Trĩ tò mò nhìn, thấy mặt Triệu Viên Nhi ửng hồng, nàng ấy nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, đây là lễ vật sinh thần mà muội tự tay làm cho tỷ, không phải thứ gì quý giá, mong tỷ đừng chê."

Thẩm Kinh Trĩ nhận lấy, thì ra là một bức thư pháp.

Nàng từ từ mở ra, thấy trên đó chỉ có bốn chữ "Phúc Thọ An Khang". Chữ viết tuy không xuất sắc, nhưng lại ngay ngắn, toát lên sự ngay thẳng, bình thản.

Thẩm Kinh Trĩ rất vui mừng: “Đây là do người viết sao?”

Trước kia ở Xuân Cảnh Uyển, Triệu Viên Nhi còn không biết chữ. Nhờ được theo học tiên sinh ở Xuân Cảnh Uyển mấy ngày và được Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt dặn dò phải chăm chỉ học hành, từ đó về sau, Triệu Viên Nhi rất cố gắng học chữ, mỗi ngày đều nán lại đến cuối giờ để hỏi han tiên sinh.

Thẩm Kinh Trĩ biết nàng ấy rất nỗ lực, cũng luôn động viên nàng ấy. Nàng không ngờ rằng chỉ trong mấy tháng vào cung, Triệu Viên Nhi đã âm thầm luyện chữ, quả thật đáng khen.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ hỏi vậy, mặt Triệu Viên Nhi càng đỏ hơn, nhỏ giọng nói: “Vâng, là muội viết, mong tỷ tỷ đừng chê.”

Thẩm Kinh Trĩ đang định lên tiếng khen ngợi thì nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Triệu Viên Nhi: “Tỷ tỷ, muội không có bản lĩnh gì, thân phận thấp kém không giúp được gì cho tỷ, lại còn dễ gây thêm phiền phức. Nếu không phải vì chuyện của muội, tỷ tỷ cũng đâu cần phải đến Bích Vân cung, gây thêm rắc rối cho tỷ.”

Triệu Viên Nhi hơi ngẩng đầu, len lén nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng đang chăm chú lắng nghe, trong lòng càng thêm ấm áp: “Tỷ tỷ, nếu Đoan Tần nương nương không phải người dễ tính, thì với cách hành xử tùy tiện của tỷ tỷ, chắc chắn sẽ đắc tội với người ta. Nói đi nói lại, vẫn là tại muội vô dụng.”

Triệu Viên Nhi nói những lời này nhưng không khóc như trước kia. Sau khoảng thời gian dài, dường như nàng ấy đã không còn hay khóc nữa.

Thẩm Kinh Trĩ không ngắt lời Triệu Viên Nhi, chỉ im lặng lắng nghe, để nàng ấy trút hết nỗi lòng.

Triệu Viên Nhi nói với Thẩm Kinh Trĩ: “muội luôn ghi nhớ những

điều này trong lòng, không bao giờ quên, cũng nhớ những lời tử tử đã nói. Lúc đó tử tử bảo muội phải chăm chỉ nghe giảng, học hành cho tốt, cơ hội khó có được không thể bỏ lỡ. Muội luôn ghi nhớ, tuy rằng vào hậu cung không còn lớp học, nhưng muội vẫn tự học Tam Tự Kinh, Bách Gia Tính, lúc nào rảnh rỗi cũng luyện chữ.”

“Đây là muội viết theo chữ mẫu, luyện tập ba tháng cũng chỉ viết được bốn chữ này, mong tử tử đừng chê.”

Nói đến đây, trên mặt Triệu Viên Nhi dần nở nụ cười. Nụ cười ấy giống như mầm non vươn lên từ lớp đất lạnh mùa đông, chịu đựng giá rét mà mạnh mẽ sinh trưởng.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy sự dũng cảm và sức mạnh to lớn từ thân hình nhỏ bé, gầy gò của nàng ấy.

Nàng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Triệu Viên Nhi, hỏi: “Viên Nhi, người thấy việc viết chữ, đọc sách có hữu dụng không?”

Triệu Viên Nhi chớp chớp mắt, ngược nhìn Thẩm Kinh Trĩ, đôi mắt trong veo như nước hồ thu phản chiếu ánh nhìn của đối phương. Nàng ấy nở nụ cười rạng rỡ: “Đương nhiên là có ích rồi, tử tử. Hậu điện Bích Vân cung có bốn người chúng ta, ba người kia tâm tư không yên, chỉ có mình muội, chỉ có mình muội là tâm tĩnh.”

“Vị phân không cao, không được sủng ái, những điều này đều không quan trọng, muội cũng chưa bao giờ cầu mong điều đó. Năm xưa trời xui đất khiến trở thành cung nữ thị tẩm, muội tự mình chọn con đường này, phải tiếp tục bước đi, không thể hối hận.”

“Muội không thay đổi được người khác, nhưng có thể thay đổi chính mình. Thông qua đọc sách, muội biết được rất nhiều điều chưa biết, nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng trước kia chưa từng thấy, đối với muội mà nói, vậy là đủ rồi.”

Triệu Viên Nhi nhìn Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, ánh nắng ấm áp của

buổi chiều tà chiếu lên gương mặt nàng ấy, khiến dung nhan vốn bình thường trở nên rạng rỡ lạ thường.

Thẩm Kinh Trĩ chợt nhận ra, trước kia mình đã nhìn lầm. Nàng ấy không phải một người hèn mọn nhút nhát, chỉ là sinh nhầm nơi, đến nhầm chốn nhân gian.

Nàng ấy không hề yếu đuối.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ dâng lên niềm vui sướng khôn tả, nàng nắm chặt tay Triệu Viên Nhi, ánh mắt lấp lánh niềm hân hoan.

Nàng đã từng là tiểu thư khuê các, đã từng là Quý phi được sủng ái, cũng từng là tội nhân phản quốc, thứ dân lãnh cung. Nàng cũng từng là cung nữ tam đẳng, là cung nữ hầu đọc, sau lại trở thành cung nữ thị tẩm, thành Thái Tử phụng nghi.

Không ai có cuộc đời bất biến. Không có nữ nhân nào cả đời chỉ quanh quẩn bên việc giúp phu dạy tử, để mặc người khác sắp đặt số phận.

Ở Triệu Viên Nhi, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy đóa hoa kiên cường vươn mình từ bụi trần.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Triệu Viên Nhi, nghiêm túc nói: "Viên Nhi, người rất tốt, là cô nương kiên cường nhất mà ta từng gặp, về sau người sẽ càng tốt hơn nữa."

Triệu Viên Nhi ngượng ngùng cười với Thẩm Kinh Trĩ: "Tỷ tỷ, hiện tại muội sống đã rất tốt rồi, cơm bưng nước rót, trước kia muội nào dám nghĩ tới. Phân lệ của muội tuy không nhiều nhưng người trong cung cũng ít, giấy bút mực muội vẫn mua được. Nếu không tranh giành, cuộc sống rất dễ chịu."

Triệu Viên Nhi vừa nói vừa cười: "Chỉ là sau này ăn gì cũng phải nếm thử trước, thức ăn của Ngự Thiện Phòng đôi khi cũng làm đau

bụng.”

Nàng ấy quả thật là người biết đủ, an phận thủ thường.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay xoa đầu Triệu Viên Nhi, nàng ấy theo bản năng nghiêng đầu để Thẩm Kinh Trĩ dễ dàng vuốt ve hơn. Cử chỉ này khiến Thẩm Kinh Trĩ khựng lại, không biết vì sao, hai người bỗng bật cười vui vẻ.

Cười đủ rồi, Thẩm Kinh Trĩ mới nói: “Viên Nhi, đa tạ người về lễ vật sinh thần, ta rất thích, ta sẽ trân trọng nó, trân trọng tấm lòng của người.”

Triệu Viên Nhi vui mừng đến đỏ bừng mặt. Nàng ấy đáp: “Tỷ tỷ thích là tốt rồi. Đợi muội về luyện thêm vài kiểu chữ, cố gắng sang năm viết tặng tỷ tỷ một bức thư pháp.”

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút: “Tự người đọc sách, cuối cùng cũng khó mà hiểu hết được. Để ta chọn cho người vài quyển sách vỡ lòng tốt hơn, thêm mấy quyển mẫu tự, người mang về luyện tập cho tốt. Kiến thức tự mình học được mới thật sự thuộc về mình, còn lại đều là vật ngoài thân.”

Triệu Viên Nhi nghiêm túc lắng nghe, gật đầu lia lịa: “Vâng, Viên Nhi nhớ kỹ, đa tạ tỷ tỷ chỉ điểm.”

Nói đến đây, Triệu Viên Nhi mới chậm rãi mở miệng: “Tỷ tỷ, hiện giờ muội đang bị bệnh, cái này không được ăn, cái kia cũng không được ăn, trên người còn bệnh khí, ngày mai nếu đến Thính Nhã Hiên lỡ mang đến xui xẻo cho tỷ thì không ổn. Cho nên muội suy đi tính lại, ngày mai vẫn là không nên đến làm phiền tỷ tỷ.”

Triệu Viên Nhi nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng không tức giận mới nói tiếp: “Vì vậy hôm nay muội đến, muốn chúc mừng sinh thần tỷ trước, tặng lễ vật muội đã chuẩn bị. Tỷ tỷ thấy vậy có được không?”

Nàng ấy nói như vậy, quả thật là không muốn tham dự yến tiệc.

Bản thân Triệu Viên Nhi là người trầm lặng không thích náo nhiệt, cũng không hòa nhập được với sự náo nhiệt. Nếu nàng ấy đến yến tiệc, ngược lại sẽ cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa bệnh tình của nàng ấy vẫn chưa khỏi hẳn, thứ nhất là trông không được khỏe mạnh, thứ hai là vì chuyện của nàng ấy mà Thẩm Kinh Trĩ đã có một phen tranh chấp với Chương Nhược Tịch, dù kết quả cuối cùng ra sao, nhưng cũng là do nàng ấy mà ra.

Nàng ấy không xuất hiện là tốt nhất.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nàng ấy nghiêm túc như vậy, suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Được, nếu người không muốn đi thì đừng đi, ta tổ chức yến tiệc cũng chỉ là làm theo truyền thống trong cung thôi."

Triệu Viên Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ tay nàng ấy: "Người đừng nghĩ ngợi nhiều, phải cố gắng dưỡng bệnh, chăm chỉ đọc sách, có gì không hiểu thì cứ đến hỏi ta. Nếu ai dám làm khó người, cứ đến tìm Đao Tần, Đao Tần tính tình thẳng thắn, hai người cũng không cần phải giấu diếm, có chuyện gì cứ nói thẳng."

Triệu Viên Nhi cảm thấy yên tâm, nét cười trên mặt cũng rạng rỡ hơn: "Vâng, muội nghe lời tỷ tỷ."

Triệu Viên Nhi ngập ngừng một chút, lại nói: "Tỷ tỷ, ngày thường muội đều ở hậu điện Bích Vân cung, mỗi ngày chỉ gặp ba tiểu chủ khác. Lần trước muội bị bệnh, rất nhiều chuyện muội đều không biết, sau đó muội mới nhờ Hạnh Hoa tìm hiểu..."

Giọng Triệu Viên Nhi nhỏ lại: "Lúc đó Vương thực nữ nói, chuyện nhỏ này không cần phải làm phiền Đao Tần nương nương, nàng ta đã mở miệng, Kỳ thực nữ cũng lập tức đồng ý. Cuối cùng Lý tuyền

thị do dự một chút rồi cũng đồng ý với Vương thực nữ.”

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt: “Nói cách khác, việc bỏ qua Đoan tần mà đi tìm Ngự Thiện Phòng là chủ ý của Vương Hạ Âm?”

Triệu Viên Nhi gật đầu: “Phải.”

Thẩm Kinh Trĩ như suy tư điều gì: “Nàng ta và Đoan tần có mâu thuẫn gì sao?”

Vương Hạ Âm chỉ là một cung nữ thị tẩm bình thường, sao có thể có mâu thuẫn với Đoan tần xuất thân từ thế gia huân quý? Điều này thật sự khó hiểu.

Triệu Viên Nhi nghe vậy cũng suy tư: “Tỷ tỷ, các nàng làm như vậy có ảnh hưởng gì đến Đoan Tần nương nương không?”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười. Nàng cầm một hạt dưa, thong thả bóc lớp vỏ trắng nõn, bỏ hạt dưa vào miệng từ từ thưởng thức: “Nếu lúc đó các nàng thật sự bỏ qua Đoan tần mà đi tìm Ngự Thiện Phòng hoặc Thái Y Viện, người được chữa khỏi thì không sao. Còn nếu người không khỏi, xảy ra chuyện gì bất trắc, vậy Đoan tần sẽ bị mang tiếng là người thế nào?”

Triệu Viên Nhi vốn cũng không ngốc, từ khi rời khỏi Xuân Cảnh Uyển, nàng ấy đã nghe Thẩm Kinh Trĩ nghiêm túc dặn dò về việc đọc sách biết chữ, nên đến lúc này, chỉ vài câu nói của Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy đã hiểu rõ.

Thẩm Kinh Trĩ thấy trong mắt nàng ấy không còn vẻ mơ hồ khó hiểu, bèn nói tiếp: “Nói nặng thì là tặc trách, nói nhẹ thì tuy không có lỗi nhưng với cương vị chủ vị một cung, phi tần thấp cấp trong cung mình bị Ngự Thiện Phòng làm khó dễ mà nàng ấy không hay biết, bị bệnh nàng ấy cũng không biết, vậy chẳng phải nàng ấy đã không làm tròn trách nhiệm của một chủ vị sao?”

Các nữ nhân trong cung, vị phân của họ không chỉ đơn thuần là vinh hoa phú quý, hưởng thụ lợi ích, mà đằng sau đó còn phải gánh vác trách nhiệm. Việc này cũng giống như những công hầu thế gia, họ sinh ra đã được hưởng vinh hoa, nhưng khi quốc gia lâm nguy, họ cũng phải khoác áo giáp ra trận, lấy thân mình bảo vệ đất nước.

Đoan tần là chủ vị một cung, nàng ấy phải gánh vác mọi việc lớn nhỏ của Bích Vân cung, bao gồm cả những tiểu chủ ở tại Bích Vân cung.

Tuy Triệu Viên Nhi biết điều này, nhưng nàng ấy không nghĩ sâu xa đến vậy, không nhìn thấy những sóng gió tiềm ẩn đằng sau sự việc. Nàng ấy chỉ nghĩ rằng mình ăn uống không cẩn thận dẫn đến đau bụng là chuyện nhỏ, là do mình xui xẻo mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, nói tiếp: “Việc này kỳ thực không đơn giản như vậy. Người cảm thấy bản thân mình không quan trọng, nhưng người là người của Bích Vân cung, người gặp chuyện không may, vì thức ăn mà sinh bệnh, vậy thì rốt cuộc là do Ngự Thiện Phòng tắc trách, hay là có kẻ ác ý hạ độc? Nếu là hạ độc, kẻ hạ độc là người trong Bích Vân cung, hay là ngoài Bích Vân cung?”

“Nếu ngay từ đầu việc này được báo cáo cho Đoan tần, Đoan tần lần theo manh mối mà điều tra, đại khái có thể biết rõ ràng đầu đuôi câu chuyện. Nhưng nàng ấy không biết chuyện này, nên mới có chút phiền phức.”

Thẩm Kinh Trĩ phân tích rõ ràng như vậy, Triệu Viên Nhi mới rốt cuộc hiểu ra, thở dài nói: “Tỷ tỷ, hậu cung thật phức tạp.”

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, khẽ cười, nhướn mày nói: “Hậu cung, nói trắng ra là nơi tranh giành ân sủng, nhưng xét đến cùng là vì quyền lực. Chỉ có từng bước một leo lên cao, mới có thể có được nhiều quyền lực hơn. Các vị tần nương nương có thể quản lý một cung, đến khi thành phi vị thì có thể quản lý lục cung, vậy còn Quý phi, Hoàng Hậu? Thậm chí là Thái Hậu?”

Thẩm Kinh Trĩ nói tiếp: “Nữ tử Đại Sở tuy cũng có thể đọc sách biết chữ, có thể gả vào gia đình quyền quý trở thành nữ chủ nhân, cũng có thể mở cửa hàng, mua đất cày cấy, dựa vào sức mình nuôi sống gia đình, nhưng chung quy vẫn không có cách nào nắm giữ quyền lực thực sự.”

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ ánh lên tia sáng, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô hình. “Hậu cung thì khác, muội nhìn các vị Thái Phi nương nương, rồi nhìn Thái Hậu nương nương, muội sẽ hiểu được ý nghĩa của bốn chữ thành vương bại khấu.” (1)

(1): thắng làm vua thua làm giặc

“Đoan tần là người ngay thẳng không nhiều tâm cơ, nhưng nàng ấy không có, không có nghĩa là người khác cũng vậy,” Thẩm Kinh Trĩ nói, “Các nương nương trong cung đều có gia tộc riêng, đều có lợi ích riêng, chỉ có những cung nữ thị tẩm như chúng ta mới là người trắng tay.”

Triệu Viên Nhi chớp chớp mắt, đến lúc này nàng ấy mới bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Cho nên... Cho nên bệ hạ mới sủng ái tỷ tỷ như vậy?”

Thẩm Kinh Trĩ lại cười: “Gần như là vậy. Vì thế chuyện ở Bích Vân cung này, tuy không đơn giản nhưng dường như cũng không quá phức tạp. Nhìn thái độ của Đoan tần, sự tình đã kết thúc, đến đây dừng lại là được.”

Triệu Viên Nhi gật gật đầu, nửa hiểu nửa không. Lời này nàng ấy không hiểu lắm, nhưng rất tin tưởng Thẩm Kinh Trĩ, tỷ tỷ nói gì cũng đúng, nàng ấy nghe theo là được.

Thẩm Kinh Trĩ nói: “Người cứ ngoan ngoãn dưỡng bệnh, sau này ít giao du với ba người kia.”

Triệu Viên Nhi ngượng ngùng cười: “Họ vốn cũng không thích chơi

với muội, muội cũng thấy thanh tịnh.”

Đối với ba người kia, Triệu Viên Nhi là người vô dụng nhất, nàng ấy thậm chí không giúp đỡ được gì, không kéo chân sau đã là tốt lắm rồi, nên cũng chẳng ai muốn tìm đến nàng ấy.

Với tình trạng hiện tại của Triệu Viên Nhi, bình thường lại là sự bảo vệ tốt nhất.

Thẩm Kinh Trĩ lại dặn dò: “Người phải nhớ kỹ, có việc gì nhất định phải đến tìm ta, đừng tự mình gánh chịu.”

Triệu Viên Nhi gật đầu: “Muội biết rồi tỷ tỷ, tỷ tỷ là người tốt nhất.”

Đột nhiên bị khen là người tốt, Thẩm chiêu nghi - người một lòng muốn leo lên cao - ho khan một tiếng, lập tức chuyển chủ đề: “Hôm đó Kỷ Lê Lê muốn ra ngoài tìm Ngự Thiện Phòng, người có biết vì sao không?”

Kỷ Lê Lê gặp nàng trên đường quả thực quá trùng hợp. Tuy rằng sau đó nàng hỏi, Kỷ Lê Lê mới nói, nhưng ngẫu nhiên gặp nhau trên đường mà nàng không hỏi han gì thì có vẻ quá lạnh nhạt.

Nàng đi thăm Trương Diệu Hâm, một ngày trước đó đã đưa thiệp mời, Thượng Cung Cục cũng đã sắp xếp kiệu, chỉ cần để ý một chút là sẽ biết hôm đó nàng muốn đến Trường Xuân cung.

Muốn sắp xếp một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên cũng không khó.

Triệu Viên Nhi cẩn thận nhớ lại, nhưng vẫn lắc đầu: “Hôm đó muội vẫn luôn hôn mê, tỉnh lại mới biết được rất nhiều chuyện, đều là Hạnh Hoa đi hỏi thăm.”

Nàng ấy quay đầu nhìn Hạnh Hoa bên cạnh, Hạnh Hoa tuy nhút nhát nhưng lúc này lại không hề luống cuống.

Hạnh Hoa hành lễ với Thăm Khinh Trĩ, đáp: “Hồi Chiêu Nghi, lúc trước nô tỳ không dám hỏi thẳng, chỉ có thể hỏi bóng gió. Việc các tiểu chủ quyết định đến Ngự Thiện Phòng như thế nào, Kỷ tiểu chủ đã nói với người rồi. Nô tỳ chỉ nhớ mang máng, lúc đó họ nói bởi vì tiểu chủ nhà nô tỳ hôn mê bất tỉnh, không thể chờ đợi thêm được nữa, nên mới để Kỷ tiểu chủ vội vàng ra ngoài. Nhiều chuyện nô tỳ cũng không hỏi được.”

Việc này có liên quan trực tiếp đến Triệu Viên Nhi, Thăm Khinh Trĩ lại bị liên lụy, nên sau khi Triệu Viên Nhi tỉnh lại, quả thật đã cho Hạnh Hoa cẩn thận đi dò hỏi. Nhưng sự việc đã qua, Hạnh Hoa không thể hỏi trực tiếp, nên cũng chỉ có thể hỏi được những điều này.

Thăm Khinh Trĩ gật đầu khen ngợi: “Tốt lắm, người làm rất tốt.”

Hạnh Hoa cũng giống như Triệu Viên Nhi, đỏ mặt cúi đầu.

Thăm Khinh Trĩ lại trò chuyện với Triệu Viên Nhi một lát, thấy nàng ấy có vẻ mệt mỏi, biết nàng ấy cần phải về nghỉ ngơi, bèn nói: “Ta đã dặn dò Đồng Quả chuẩn bị một ít điểm tâm bổ dưỡng và canh hầm, người mang về ăn liên tục bảy ngày, khí huyết sẽ hồi phục, không xung khắc với thuốc của Thái Y Viện.”

Triệu Viên Nhi ngẩn người, đáy mắt bỗng dưng đỏ hoe.

Thăm Khinh Trĩ nắm tay đỡ nàng ấy đứng dậy, đưa nàng ấy ra ngoài: “Kiệu của ta không tiện đưa người về, người cứ thông thả mà về, đợi khi nào khỏe hẳn rồi lại đến tìm ta chơi.”

Triệu Viên Nhi phải đi rồi, nỗi chua xót và lưu luyến dâng lên trong lòng. Nàng cố gắng chớp chớp mắt, không muốn mình khóc trước mặt Thăm Khinh Trĩ. Cuộc sống của nàng đã tốt đẹp hơn nhiều, nàng không muốn tỷ tỷ phải lo lắng cho mình.

Thăm Khinh Trĩ mỉm cười tiễn nàng ấy ra cửa, đợi đến khi bóng dáng nàng ấy khuất dần sau lối rẽ, mới quay trở về tấm điện.

Thích Tiểu Thu theo nàng vào trong, hầu hạ nàng ngồi xuống: “Xem ra Bích Vân cung của Đoan Tần nương nương cũng bị người ta nhúng tay vào rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, phát ra tiếng “thùng thùng” trầm đục. Nàng trầm ngâm một lúc lâu mới nói: “Vương Hạ Âm là chất nữ của Thụy Lan cô cô, nhưng Thụy Lan cô cô đối xử với nàng ta không tốt bằng với người?”

“Đúng vậy chủ tử, cô cô không thích nàng ta lắm, cảm thấy nàng ta quá khéo nịnh nọt, tâm tư lại nhiều.”

Thẩm Kinh Trĩ ừ một tiếng: “Vậy thì nàng ta không phải là người của Thụy Lan, vậy thì sẽ là người của ai đây?”

Hai chủ tử đang trò chuyện, thì Tiền Tam Hỉ vội vàng chạy về. Hắn cả ngày không ở Cảnh Ngọc cung, dường như lúc nào cũng lảng vảng bên ngoài, nhưng chuyện gì bên ngoài hắn cũng đều nắm rõ. Những tin tức Thẩm Kinh Trĩ biết được đều là do hắn và Thích Tiểu Thu dò la.

Vừa vào đến nơi, Tiền Tam Hỉ đã kêu lên một tiếng, quỳ xuống trước mặt Thẩm Kinh Trĩ: “chủ tử, hôm nay tiểu nhân nghe được một chuyện.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, bảo hắn uống ngụm trà cho đỡ khát: “Người cứ từ từ kể.”

Tiền Tam Hỉ uống liền hai chén trà, mới cảm thấy thoải mái hơn. Hắn thở hỗn hển một hơi, điều hòa lại nhịp thở, mới làm mặt quỷ mà nói: “Chủ tử, hôm qua bệ hạ không phải là đến Cảnh Ngọc cung vào buổi chiều sao? Tiểu nhân thấy có điểm kỳ lạ, hôm nay vừa hay có mấy vị thúc thúc rủ nhau đi đánh mã điếu, tiểu nhân liền đi theo chơi vài ván.”

Thẩm Kinh Trĩ liếc hắt một cái: “Thua à?”

Tiền Tam Hỉ cười hắc hắc: “Sao có thể ạ, tiểu nhân là người của Cảnh Ngọc cung, đánh bạc sao có thể thua được, trừ phi gặp phải sư phụ của tiểu nhân, lúc đó tiểu nhân nhất định sẽ đến khóc lóc với chủ tử.”

Thích Tiểu Thu chen vào: “Người cứ khoác lác đi.”

Tiền Tam Hỉ kiểm lời, nghe được những lời này tất nhiên là vui mừng khôn xiết. Hắn chấp tay với Thích Tiểu Thu, tiếp tục nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Hôm qua bệ hạ rời khỏi Càn Nguyên cung sớm, là bởi vì Quý thái phi nương nương.”

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi ngời thẳng dậy: “Chẳng lẽ Quý thái phi nương nương đến Càn Nguyên cung?”

Tiền Tam Hỉ vỗ tay một cái: “Quả nhiên chủ tử của chúng ta là người thông minh nhất thiên hạ, chỉ một câu đã đoán ra được, tiểu nhân thật sự là cười ngựa cũng không theo kịp.”

Miệng lưỡi hắn thật khéo léo, nịnh hót không cần nghĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nói: “Đừng có nói nhảm nữa, nói chuyện chính đi.”

Nghe được câu này, Tiền Tam Hỉ liền biết hôm nay mình đùa giỡn đã đủ rồi, lập tức tiến lên hai bước, thu lại vẻ mặt tươi cười, trở thành đại tổng quản của Cảnh Ngọc cung:

“Chủ tử, nghe các vị thúc thúc nói, khoảng mười ngày trước chắt tử của Quý thái phi - Phùng tự thừa ở Thái Bộc Tự đã dâng thẻ bài xin được yết kiến. Nhà thân mẫu của Quý thái phi không có ai làm quan lớn, chỉ có vị Phùng đại nhân này là miễn cưỡng có chút địa vị, nên khi hắn xin yết kiến, bệ hạ đã sắp xếp tiếp kiến hắn vào chiều hôm qua. Hắn vào cung yết kiến vào khoảng đầu giờ Thân, lúc đó bệ hạ đang triệu kiến các vị lão thần, hắn là người thứ hai được gặp.”

“Đây vốn là chuyện tốt, bệ hạ cuối cùng cũng chịu tiếp kiến người Phùng gia, Phùng gia đáng lẽ phải vui mừng mới đúng. Nhưng vấn đề là, bệ hạ đang ở Ngự Thư Phòng triệu kiến các vị lão thần, thì Quý thái phi lại đột nhiên đến Càn Nguyên cung.”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Quý thái phi bây giờ có thể tự do đi lại trong cung rồi sao? Trước đây khi Thái Hậu nương nương còn ở đây, Quý thái phi không dám đi đâu cả, chỉ có thể ở trong cung của mình.

Bây giờ thấy Thái Hậu vẫn chưa về Trường Tín Cung, Quý thái phi liền không ngừng ra ngoài?

Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại những lời Quý thái phi đã nói với mình, chỉ cảm thấy Tiêu Thành Dục nhất định rất đau đầu vì bà ta.

Quý thái phi không phải ai khác, mà là sinh mẫu của Tiêu Thành Dục, hẳn không chỉ không thể lạnh nhạt với bà ta mà còn phải kính trọng bà ta. Tuy bà ta không phải là Thái Hậu, nhưng chỉ cần bà ta là sinh mẫu của hoàng đế, hoàng đế cũng không thể làm phật lòng bà ta.

Trong cung này, e rằng chỉ có Thái Hậu và Đức thái phi mới có thể đối phó được với bà ta.

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt, nếu bà ta có thể ra khỏi Thừa Nhân cung, nói cách khác, Đức thái phi đã buông tay không quản nữa rồi.

Khó trách Tiêu Thành Dục phải chạy khỏi Càn Nguyên cung, chẳng lẽ Quý thái phi còn có thể đuổi đến tận Cảnh Ngọc cung này hay sao?

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên rùng mình.

Với những chiến tích trước đây của Quý thái phi... cũng không phải là không có khả năng?

Chương 55: Sinh thần

Tiền Tam Hỉ tất nhiên là người sống trong cung lâu hơn Thẩm Kinh Trĩ, hẳn lại là người bên cạnh Niên Cửu Phúc, hiện tại tuy rằng đi theo Thẩm Kinh Trĩ nhưng rất nhiều chuyện trong cung hẳn đều biết.

Tiền Tam Hỉ suy nghĩ một chút, rồi nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Chủ tử, có vài lời thật ra không phải là một nô tài như tiểu nhân có thể nói, nhưng có nhiều chuyện người vẫn nên biết, nếu không sau này gặp Quý thái phi nương nương trong cung, người sẽ không biết cách ứng phó."

Hắn nói năng khéo léo, Thẩm Kinh Trĩ cũng không trách hắn nhiều chuyện, chỉ gật đầu: "Người cứ nói, ta nghe, cứ coi như nghe chuyện vậy."

Tiền Tam Hỉ cười híp mắt. Nụ cười híp của hắn rất giống Niên Cửu Phúc, trên mặt đều hiện rõ sự tinh ranh, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Tiền Tam Hỉ tiến lên nửa bước, hạ giọng nói: "Chủ tử chắc cũng biết, trước đây khi Quý thái phi còn là Nghi phi nương nương, đã từng nhiều lần chặn kiệu của bệ hạ."

Tin đồn này, Thẩm Kinh Trĩ đã nghe từ năm đầu tiên vào cung.

Tiền Tam Hỉ thấy nàng gật đầu, mới tiếp tục nói: "Chủ tử, đây không phải là tin đồn, mà là sự thật. Năm đó Quý thái phi nương nương không biết bị làm sao, cứ liên tục chặn kiệu của bệ hạ. Mỗi lần bệ hạ tan triều về Khôn Hòa cung, nhất định sẽ bị ngài ấy chặn lại ở Đông Nhất trường nhai."

“Ngài ấy không chỉ chặn kiệu của bệ hạ, nếu chỉ là muốn nói chuyện với bệ hạ thì cũng không sao, bệ hạ cũng sẽ không phải tránh mặt, nhưng là ngài ấy thật sự nổi điên với bệ hạ.”

Hắn nhắc lại hai lần từ “nổi điên”, khiến Thẩm Kinh Trĩ cũng phải ngồi thẳng người: “Nổi điên?”

Tiền Tam Hỉ: “Hồi chủ tử, chuyện là thế này ạ. Tiểu nhân nghe sự phụ kể mãi, lúc ấy ai cũng không dám can, cứ để mặc ngài ấy mỗi khi lao đến cổ kiệu bên cạnh là dùng sức lôi kéo kiệu côn, rồi đối với bệ hạ khàn cả giọng mà kêu gào. Ngài ấy cứ gào lên ‘Ta là mẫu thân người, ta sinh ra người, người chỉ có thể có một mình ta là mẫu thân, vì sao người không gọi ta là mẫu thân?’. Ngay từ đầu ngài ấy đã kêu la như vậy, khiến bốn phía cung nhân đều sợ hãi. Quản sự cô cô của Quý thái phi nương nương phải tiến lên bịt miệng ngài ấy lại, kết quả bị Quý thái phi cho một cái tát ngã lăn ra đất, nửa ngày không dậy nổi.”

Thẩm Kinh Trĩ nghe xong thì trợn mắt há hốc mồm.

Quý thái phi nương nương này thoát nhìn kiêu diễm nhu mì, lúc nói chuyện với nàng cũng rất hòa nhã, vậy mà trước kia lại hung dữ như vậy, ngay cả Phán Hạ cô cô cao to cũng đánh không lại bà ta.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ hơi lóe lên, không, không phải đánh không lại, mà là đối mặt với Quý thái phi nương nương đang nổi điên, Phán Hạ không dám động thủ.

Ngân Linh bưng ấm trà tiến vào, cắt ngang câu chuyện của hai người.

Mùi thơm ngào ngạt từ ấm trà lượn lờ dâng lên, làn khói trà thoang thoảng xoa dịu tâm tình mỗi người.

Thẩm Kinh Trĩ vốn rất hào phóng, nói với Ngân Linh: “Cũng rót một ly trà cho Tiền ca của người đi, hắn nói này giờ chắc cũng khát nước

rồi.”

Tiền Tam Hỉ cười hắc hắc, nói: “Vẫn là chủ tử thương tiểu nhân.”

Ngân Linh trừng mắt liếc hắt một cái, rót cho hắt một chén trà lớn, rồi nói móc một câu: “Ta không thương ngươi sao? Vậy thì đừng có uống trà nữa.”

Hai người đôi co vài câu, Ngân Linh nhanh chóng lui ra. Tiền Tam Hỉ bưng chén trà lên uống một ngụm, tiếp tục nói: “Ngay từ đầu Quý thái phi nương nương cứ gào thét như vậy, cung nhân đều sợ hãi, vội vàng chạy trốn. Nhưng sau đó, liên tiếp ba ngày ngải ấy đều làm như thế, khiến bệ hạ buổi tối ngủ không yên, ban ngày thì ngủ gật bị thái phó trách phạt, việc này chẳng dễ dàng gì.”

“Chủ tử cũng đã biết, sư phụ tiểu nhân cũng chỉ lớn hơn bệ hạ bốn năm tuổi, lúc ấy cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu. Tuy trước mặt bệ hạ sư phụ luôn được nể mặt, nhưng một đứa trẻ mười mấy tuổi rốt cuộc không thể so được với Quý thái phi nương nương khỏe mạnh.”

“Hơn nữa Quý thái phi lại làm ầm ĩ như vậy, bệ hạ còn sợ Thái Hậu nương nương lo lắng, cho nên không dám nói cho Thái Hậu biết, mỗi ngày đều phải tự mình chịu đựng. Kẻ mạnh thường hay bắt nạt kẻ yếu, Quý thái phi nương nương thấy bệ hạ còn nhỏ tuổi không biết phản kháng, liền được nước lấn tới, bắt đầu ngăn cản bệ hạ, bắt bệ hạ phải thay mặt Phùng gia cầu xin chỗ tốt.”

“Cuối cùng bệ hạ không thể chịu đựng được nữa, bắt đầu thường trú ở Thượng Thư Phòng, không dám hồi hậu cung. Chính vì nguyên nhân này nên Thái Hậu nương nương khi đó mới biết chuyện, sau khi nói chuyện với tiên đế, mới ngăn cản Quý thái phi nương nương. Sau đó nhiều năm, Quý thái phi nương nương cũng không còn điên cuồng như năm đó nữa.”

Tiền Tam Hỉ dùng những từ ngữ khá ôn hòa để miêu tả Quý thái phi.

Thẩm Khinh Trĩ không khỏi thở dài. Đối với hai mẫu thân đối lập này, cho dù là người mù cũng biết nên chọn ai.

Huống chi Tiêu Thành Dục vốn là người sáng suốt, minh mẫn. Hẳn thông minh như vậy, sao có thể bỏ rơi Thái Hậu nương nương, người đã coi hắn như nhi tử thân sinh, mà chạy đến trò chuyện với Quý thái phi chỉ vì ơn sinh thành chứ?

Nếu Quý thái phi thật lòng yêu thương nhi tử này, xem hắn như người thân do chính mình mang nặng đẻ đau mười tháng, thì đã không đối xử với hắn như vậy, khiến đại hoàng tử tuổi còn nhỏ mà sống trong cung cũng chẳng yên ổn.

Con người ta không thể lựa chọn phụ mẫu, không thể lựa chọn xuất thân, nhưng có thể phân biệt ai thật lòng tốt với mình và ai không.

Dù rằng thời trẻ, Thái Hậu có chút lẫn lộn giữa tình cảm và lợi ích, thì đã sao? Thái Hậu chưa từng hãm hại Tiêu Thành Dục, đối xử với hắn còn tốt hơn bất cứ ai, dốc hết sức lực đưa hắn lên ngôi hoàng đế. Chỉ riêng điểm này, Tiêu Thành Dục cũng vĩnh viễn không bao giờ phụ lòng dưỡng dục của Thái Hậu.

Huống hồ, vì củng cố ngôi vị Hoàng Đế cho bệ hạ, dù bệnh nặng người cũng không chịu rời cung dưỡng bệnh, mãi đến khi Tiêu Thành Dục tự mình khuyên nhủ, Thái Hậu mới đồng ý rời đi.

Chuyện này sao có thể không có tình cảm chân thành? Người bình thường, dù chỉ sống chung hai mươi năm cũng có thể vun đắp nên tình cảm, huống chi Tiêu Thành Dục đã gọi bà ấy là mẫu thân hai mươi năm. Tình mẫu tử này là do hai người họ cùng nhau vun đắp, nỗ lực mà có được. Một người có lòng thương, một người có lòng hiếu thảo, nhờ vậy mà tình mẫu tử đáng quý này mới có thể tồn tại trong chốn cung đình lạnh lẽo.

Chuyện quá khứ Thẩm Kinh Trĩ đã rõ trong lòng nên không hỏi đến nữa, chuyện cũ rồi cuộc cũng không cần nhắc lại.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nhàn nhạt nói: “Cung nhân mỗi lần kể lại chuyện xưa đều nói bệ hạ đáng thương, nhưng ta lại cảm thấy, đáng thương không phải bệ hạ, mà là những người nghiệp chướng nặng nề, chấp mê bất ngộ kia.”

Trong lòng Tiền Tam Hỉ chấn động, ngay cả Thích Tiểu Thu cũng không tự chủ được mà nhú mày. Lời chủ tử nói quả thật không sai, nhưng dù sao cũng không nên nói thẳng ra như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ phẩy phẩy tay, không nhắc lại chuyện này nữa, chỉ hỏi: “Quý thái phi nương nương đến Càn Nguyên cung gây sự, bệ hạ có gặp Quý thái phi không? Còn Phùng tự thừa thì sao?”

Tiền Tam Hỉ còn đang chìm đắm trong câu chuyện quá khứ, nghe Thẩm Kinh Trĩ hỏi vậy thì ngẩn người ra một chút, sau đó mới nói: “Chuyện này nói ra cũng lạ, đám thái giám chúng tiểu nhân đều không biết Phùng tự thừa vì chuyện gì xin gặp bệ hạ, mà Quý thái phi nương nương đã xông thẳng đến cửa. Miệng thái phi lúc nào cũng lải nhải chuyện thẳng quan cho Phùng tự thừa, nói chúc quan tự thừa Thái Bộc Tự quá thấp, khiến Phùng gia mất hết mặt mũi. Phùng gia dù sao cũng là mẫu tộc của bệ hạ, bị người ta làm mất mặt mũi như vậy, cũng là làm bệ hạ mất mặt mũi. Bệ hạ sao có thể không nghĩ cho bản thân mình chứ?”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Quý thái phi so với trước kia lợi hại hơn nhiều rồi, lời này nói ra quả thật có chút đạo lý.

Tiền Tam Hỉ chưa nói bệ hạ đáp lại thế nào, nhưng chắc chắn là người không đồng ý, thậm chí vì không muốn gặp thái phi mà ngay cả Càn Nguyên cung cũng không ở được, sớm đã tránh đến Cảnh Ngọc cung rồi.

Thảo nào, Tiêu Thành Dục hôm qua cứ cau có mãi, hóa ra là vì chuyện này mà tức giận.

Đường đường là Hoàng Đế, vậy mà bị sinh mẫu bức đến mức không ở nổi tấm cung, sao có thể không ầm ức cho được? Nhưng sự đời chính là trở trêu như vậy, từ xưa đến nay hoàng thất đều lấy hiếu đạo để trị thiên hạ. Từ quan to hiển quý cho đến thứ dân bá tánh, đều không cho phép con cái ngỗ nghịch phụ mẫu, bất kính bất hiếu.

Hoàng đế muốn lấy hiếu đạo trị thiên hạ, lấy gia pháp tộc quy để ước thúc bá tánh, thì bản thân phải làm gương, phải làm người hiếu thuận nhất trên đời.

Tuy tình mẫu tử giữa hắc và Thái Hậu có phần diễn trò, nhưng tình cảm giữa hai người quả thật rất chân thành. Thẩm Kinh Trĩ đã chứng kiến nhiều lần, cũng hiểu rõ tính cách của hai người, biết họ đều không phải là người giả tạo chỉ để diễn kịch.

Tình cảm này là chân thật.

Nhưng đối với Quý thái phi, Tiêu Thành Dục quả thật không có chút tình cảm nào. Tuy nhiên, không có tình cảm không có nghĩa là hắc có thể làm mất mặt Quý thái phi, có thể bất hiếu ngỗ nghịch sinh mẫu. Đúng là Tiêu Thành Dục được nuôi dưỡng dưới danh nghĩa của Tô Dao Hoa, thân phận của hắc là đích trưởng tử do Hoàng Hậu sinh ra.

Nhưng khắp thiên hạ ai ai cũng biết hắc là con của Phùng Mịch Nhi. Chỉ cần Phùng Mịch Nhi sinh ra hắc, bất kể bà ta có nuôi dưỡng hay không, đối xử với hắc thế nào, thì bà ta vẫn là sinh mẫu của hắc.

Đây là thiên mệnh, từ xưa đến nay, dù là Hoàng Đế cũng không thể thay đổi. Cho dù Phùng Mịch Nhi có mắng hắc ngay trước mặt thì đó cũng là mẫu thân dạy dỗ nhi tử, là Quý thái phi răn dạy Hoàng Đế, chẳng có gì sai.

Nhân thể vốn dĩ không có đạo lý.

Mẫu thân không dành cho nhi tử nửa phần tình cảm chân thành, hết lần này đến lần khác ép buộc nhi tử theo ý mình, nhưng người con vẫn phải hiếu thuận kính trọng bà ta, không được làm bất cứ điều gì trái với đạo hiếu.

Ngay cả Hoàng Đế cũng không ngoại lệ.

Đây là quy tắc trên đời.

Tiêu Thành Dục tuy bề ngoài lạnh lùng uy nghiêm, nhưng hẳn không phải là người lãnh khốc, chắc chắn sẽ không làm ra chuyện ám hại sinh mẫu. Nếu hẳn làm vậy, thì hẳn cũng không xứng đáng làm người. Vì vậy hẳn chỉ có thể tự mình chịu đựng nhẫn nhịn, chờ đến khi Phùng Mịch Nhi bình tĩnh lại, có lẽ trong cung sẽ yên ổn hơn.

Hắn cũng đang chờ Thái Hậu từ Ngọc Tuyền Sơn trang trở về. Chỉ cần chịu đựng nửa năm này, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tiêu Thành Dục nghĩ như vậy, nên hẳn không trực tiếp xung đột với Quý thái phi, gặp bà ta là lập tức tránh mặt, có thể trốn được lúc nào hay lúc đó, chờ đến khi có người thật sự chế ngự được Quý thái phi xuất hiện, mọi chuyện rồi sẽ mưa tan mây tạnh.

Cùng là mẫu thân, Thái Hậu là mẫu thân của trử quân do tiên đế thừa nhận, chỉ khác Quý thái phi một chữ "Thái" mà khác biệt một trời một vực. Trước khi qua đời, tiên đế đã tính toán rõ ràng mọi chuyện.

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, sau khi đã suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, mới nói: "Người làm rất tốt, việc này quả thật quan trọng, ta đã biết rồi, sau này không cần nhắc lại nữa."

Dò xét chuyện ở Càn Nguyên cung là điều tối kỵ trong cung, nếu

không phải hôm qua Tiêu Thành Dục có biểu hiện khác thường, Tiền Tam Hỉ cũng sẽ không âm thầm hỏi thăm. Nhưng Niên Cửu Phúc dám nói với hắn những điều này, chắc hẳn là do bề hạ sắp xếp, nếu không cho hắn mười ngàn lá gan, hắn cũng không dám bàn luận chuyện riêng của mẫu tử thiên tử.

Tiền Tam Hỉ đứng dậy, cung kính hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, mới cup mi rũ mắt thưa: "Đây đều là việc tiểu nhân nên làm, vậy tiểu nhân xin lui xuống."

Thẩm Kinh Trĩ phẩy tay: "Người đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm."

Đợi Tiền Tam Hỉ đi rồi, Thẩm Kinh Trĩ mới nheo mắt lại: "Xem ra, trước kia Thái Hậu cố ý sắp xếp Quý thái phi và Đức thái phi ở chung một cung là có lý do. Lúc đó ta còn nghĩ, hai người họ vốn bất hòa, dù là ai, ở cùng Thục thái phi đều thích hợp hơn. Nhưng Thái Hậu lại để họ ở bên nhau, kỳ thật là muốn họ kiềm chế lẫn nhau."

Trong sự kiện ở Vọng Nguyệt cung trước đây, nếu không phải Quý thái phi và Đức thái phi ở chung một cung, luôn âm thầm quan sát động tĩnh của nhau, thì họ cũng sẽ không xuất hiện kịp thời như vậy.

Bất kể mục đích của bà ta là gì, dù sao cũng đã giúp Thẩm Kinh Trĩ một phen, chuyện này Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Chỉ là, cứ chờ xem bà ta muốn nàng báo đáp thế nào.

Thẩm Kinh Trĩ cong môi cười, nói với Thích Tiểu Thu: "Ta vốn là người nhỏ mọn, cứ xem Quý thái phi muốn gì."

Hôm nay tuy không làm việc gì, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại cảm thấy bận rộn cả ngày. Đến chạng vạng, nàng tắm rửa thay y phục, rồi nghỉ ngơi sớm.

Chỉ là hôm nay khác với mọi ngày, đêm nay nàng lại mơ một giấc mơ.

Trong mơ, nàng phi thăng lên Thiên giới, ăn no nê đào tiên trong tiệc bàn đào của Vương Mẫu nương nương. Đào tiên vừa ngọt vừa mềm, tươi ngon mọng nước, ăn đến vô cùng thỏa mãn.

Nàng ăn suốt cả đêm, đến sáng hôm sau, Thấm Khinh Trĩ bị đánh thức bởi cái bụng trống rỗng.

Thấm Khinh Trĩ mở choàng mắt, trong khoảnh khắc tỉnh táo, nàng lại cảm thấy có chút buồn bã tiếc nuối. Hương vị đào tiên dường như vẫn còn lưu lại trong miệng, nhưng càng muốn níu giữ vị ngọt mơ hồ ấy, thì hương vị đó càng nhanh chóng tan biến.

Chỉ trong chốc lát đã như gió thoảng mây bay, không còn thấy bóng dáng.

Thấm Khinh Trĩ không nhịn được mím môi, vẫn không nhớ nổi rốt cuộc là vị gì, cuối cùng đành từ bỏ việc hồi tưởng lại hương vị đào tiên, xoay người ngồi dậy.

Ngân Linh nghe thấy nàng tỉnh, liền gọi tiểu cung nhân hầu hạ nàng rửa mặt thay xiêm y. Bởi vì yến tiệc sinh thần hôm nay tổ chức vào buổi trưa, mà trước đó Thấm Khinh Trĩ còn sắp xếp một hí khúc ngắn, tuy chỉ có hai ba hồi, nhưng nàng cũng phải đến Ngự Hoa Viên trước để đợi khách.

Vì vậy Thấm Khinh Trĩ phải dậy sớm, trực tiếp thay trung y màu tím đậm.

Nàng vừa mặc xong áo ngoài, các cung nhân liền nối đuôi nhau tiến vào, đồng thanh vui vẻ chúc thọ: “Chúc chủ tử sinh thần đại cát, phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Lời chúc thọ này quả thật êm tai, nhưng năm nay không phải là năm chẵn, cũng không phải sinh thần hai mươi tuổi, nên Thẩm Kinh Trĩ không tổ chức lớn. Nàng mỉm cười nhìn các cung nhân trong Cảnh Ngọc cung, thấy họ ai nấy dường như còn vui vẻ hơn cả mình, quả thật rất biết điều.

“Cùng vui, cùng vui. Thu tỷ tỷ, xem thưởng.”

Ngày vui của quý nhân, các cung nhân đều được thưởng, nên họ mới vui vẻ như vậy. Thẩm Kinh Trĩ đối xử với người dưới rất hào phóng, Thích Tiểu Thu thưởng cho mỗi người hai lượng bạc, lại sai Ngự Thiện Phòng chuẩn bị trái cây điểm tâm để họ tự mình ăn uống, coi như cùng nhau mừng sinh thần chủ tử.

Đây đã là phần thưởng hậu hĩnh trong cung, các cung nhân ngàn ân vạn tạ, mới hoan hỉ rời khỏi.

Ngân Linh vừa chải tóc cho Thẩm Kinh Trĩ vừa nói: "Chủ tử thật quá hào phóng, nhà nào cũng chưa từng thưởng đến hai lượng bạc."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Các cung nhân vất vả cả năm, cũng chỉ có mấy ngày lễ tết mới được thưởng, đó là quy định trong cung, ta cũng không thể thưởng nhiều hơn. Hôm nay là sinh thần của ta mới có thể thưởng nhiều hơn một chút, cũng là nhờ các người hầu hạ chu đáo mới có được những phần thưởng này."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn mình trong gương, nhìn búi tóc phi thiên trên đầu cao vời vợi, không khỏi mỉm cười: "Ta cũng từng là cung nhân, ta biết mọi người đều mong muốn điều gì. Mọi người xa quê hương, không có người thân giúp đỡ mà vào cung, cũng chỉ vì những thứ này thôi. Có những thứ này trong tay, lòng người sẽ yên ổn hơn, cuộc sống cũng dễ dàng hơn."

Ngân Linh cũng là người không có thân thích, nghe xong những lời này, mắt không khỏi rưng rưng: "Đó là vì chủ tử tốt bụng."

Vốn là ngày vui, vậy mà lại khiến cô nương này cảm động đến thế. Thích Tiểu Thu liếc nhìn Ngân Linh, đưa tay véo nhẹ lỗ tai nàng nằng ậy lại.

Ngân Linh quay đầu lại, hôm nay khó được nở nụ cười tươi rói: “Chủ tử, hôm nay hãy dùng trâm cài hoa mẫu đơn bằng vàng mà bệ hạ mới ban thưởng đi ạ. Cây trâm này rất hợp với kiểu tóc phi thiên, nhìn vừa đẹp vừa vui mừng.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Vậy hôm nay ta sẽ dùng nó.”

Hôm nay nàng rất chú trọng đến việc trang điểm của mình, không chỉ cài trâm hoa mẫu đơn bằng vàng lấp lánh, mà còn thoa một lớp phấn màu khói lên mặt. Sau khi khoác lên mình bộ váy áo bằng gấm vân thêu hoa mẫu đơn bằng kim tuyến, nàng lập tức trở thành tiên nữ mẫu đơn cao quý yếu diệu.

Thẩm Kinh Trĩ vốn sở hữu dung mạo hơn người, nên không kiên nhẫn trang điểm, ngay cả khi thị tẩm cũng mang theo ba phần lười biếng và tùy hứng. Vậy mà hôm nay nàng lại trang điểm lộng lẫy, vô cùng rực rỡ.

Thẩm Kinh Trĩ đứng trước gương trang điểm, nhìn kỹ khuôn mặt mình, cuối cùng hài lòng nói: “Nữ tử trang điểm vì người mình yêu, hôm nay là sinh thần ta, ta phải làm những điều khiến bản thân vui vẻ mới được. Quá trình trang điểm chính mình vốn dĩ đã là một niềm vui rồi.”

Thích Tiểu Thu và Ngân Linh cùng cười.

“Chủ tử là tiên nữ xinh đẹp nhất trên đời, ai nhìn cũng thích,” nỗi buồn của Ngân Linh đến nhanh đi cũng nhanh, lúc này đã vui vẻ trở lại, “Nếu bệ hạ nhìn thấy, chắc chắn sẽ không nở rời đi.”

Chỉ khi ở trong cung của mình, Ngân Linh mới dám nói đùa như vậy.

Thẩm Khinh Trĩ véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ấy, nhướn mày cười nói: “Vậy chúng ta hãy khiến ngài ấy có đến mà không có về.”

Mọi người trong điện cười vang, ai nấy đều đỏ mặt.

Sau khi vui đùa xong, Thẩm Khinh Trĩ đi đến chính điện dùng bữa sáng. Bữa sáng hôm nay có thể nói là vô cùng phong phú, chỉ cần nhìn qua là Thẩm Khinh Trĩ đã nhận ra có gì đó khác lạ so với thường ngày.

“Bánh cuốn, bánh trôi, bánh gạo phương Nam này không phải là món mà ngự trù phương Bắc biết làm, đây không phải là tay nghề của Ngự Thiện Phòng đúng không?”

Đồng Quả đang gấp bánh cuốn cho nàng, nghe vậy bèn cười nói: “Quả nhiên chủ tử nhà chúng ta là người sành ăn, chỉ cần nhìn qua là biết ngay món ăn này từ đâu đến. Chủ tử, đây là sáng sớm nay ngự trà thiện phòng sai người đưa đến, nói là khẩu dụ của bệ hạ, hôm nay tất cả món ăn của người đều do ngự trà thiện phòng chuẩn bị, coi như là quà mừng sinh thần cho người.”

Thẩm Khinh Trĩ nhướn mày, nàng thích món quà này hơn chiếc áo choàng hôm qua.

“Vậy thì ta xin nhận.”

Thẩm Khinh Trĩ vui vẻ dùng bữa sáng. Ngự trù mới của ngự trà thiện phòng quả nhiên biết cách lấy lòng các quý nhân, bánh cuốn tôm tươi được làm mềm mại nóng hổi, ăn kèm với nước chấm vừa miệng, vô cùng ngon.

Bánh gạo được làm chỉ nhỏ bằng nắm tay hài tử, một lớp gạo nếp mỏng bọc lấy nhân quả trám nhỏ và dưa muối băm nhuyễn, bên cạnh còn có một ít ruốc, vừa mềm vừa thơm, ngọt ngào vừa phải,

ăn ngon cực kỳ.

Những hiểu biết của Thẩm Kinh Trĩ về phong thổ Đại Sở đều là từ sách vở, không thực sự quen thuộc, nhưng nàng rất coi trọng việc ăn uống. Những món ăn lạ mà nàng chưa từng ăn, chưa từng nghe qua đều được ghi nhớ trong lòng, chỉ cần có cơ hội nếm thử là nàng sẽ trân trọng.

Bữa sáng hôm nay quả thật đã khiến nàng hài lòng.

Sau khi dùng xong bữa sáng, tâm trạng Thẩm Kinh Trĩ càng thêm vui vẻ. Nàng luyện viết chữ một lúc, uống một chén trà, lại ngồi vào trước gương trang điểm thoa thêm một lớp son.

Trang điểm xong xuôi, Thẩm Kinh Trĩ không chần chừ thêm nữa: “Đi thôi, hôm nay thời tiết đẹp, chúng ta đi dạo Ngự Hoa Viên một chút.”

Nếu đã là sinh thần của mình thì phải thật vui vẻ thoải mái, không cần câu nệ quá nhiều quy củ. Hôm nay nàng muốn đi dạo Ngự Hoa Viên, vậy thì cứ đi thôi.

Cảnh Ngọc cung có một quy tắc bất thành văn, đó là mọi lời Chiêu Nghi nói đều đúng, những việc nàng muốn làm chắc chắn không sai.

Vì vậy Thích Tiểu Thu cũng không tự chuốc lấy phiền phức, Thẩm Kinh Trĩ nói muốn đi Ngự Hoa Viên chơi, vậy thì mọi người cứ chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này Tiền Tam Hỉ đang ở Thính Nhĩ Hiên trong Ngự Hoa Viên để chuẩn bị yến tiệc cho buổi trưa, không có ở Cảnh Ngọc cung. Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, bèn dẫn theo Thích Tiểu Thu, Ngân Linh và Đồng Quả, cùng ba tiểu cung nhân khác đi đến Ngự Hoa Viên.

Ngân Linh là người cẩn thận, hận không thể mang theo tất cả mọi

thứ, từ ăn, mặc, ở, đi lại, nhất định không để chủ tử mất mặt mũi ở Ngự Hoa Viên. Cho nên chuyển đi này có vẻ khá long trọng, náo nhiệt.

Là người được sủng ái nhất trong hậu cung hiện nay, nhất cử nhất động của Thẩm Kinh Trĩ đều được người người quan tâm. Trên đường đi, hễ gặp phải kiệu của Thẩm Chiêu Nghi, các cung nhân đều hành lễ, miệng hô to: "Chúc Chiêu Nghi sinh thần đại cát."

Đi dọc theo con đường, quả thật khiến chốn cung đình yên tĩnh trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Khi Thẩm Kinh Trĩ đến cổng Ngự Hoa Viên, tổng quản Ngự Hoa Viên là Trương Đức Hải đã đứng đợi sẵn ở đó. Chưa đợi kiệu dừng hẳn, hắn đã tiến lên: "Chúc Chiêu Nghi sinh thần đại cát."

Thẩm Kinh Trĩ vịn tay hắn, mỉm cười bước xuống kiệu: "Hôm nay làm phiền Trương công công rồi."

Trương Đức Hải mừng rỡ nói: "Chiêu Nghi nói quá lời rồi, người có thể chọn Ngự Hoa Viên của chúng nô tài để tổ chức sinh thần, đó là vinh hạnh của Ngự Hoa Viên chúng nô tài. Đa tạ Chiêu Nghi đã khiến Ngự Hoa Viên vinh quang."

Lời này thật sự quá êm tai, Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Cũng là nhờ công công chăm chút khiến Ngự Hoa Viên xinh đẹp như vậy. Khi vừa nói đến chuyện tổ chức tiệc sinh thần, ta đã nghĩ ngay đến Thính Nhã Hiên."

Trương Đức Hải đương nhiên là vui mừng khôn xiết.

Mọi người vui vẻ tiến vào Ngự Hoa Viên, đi qua con đường nhỏ trong rừng, vòng qua cây cầu nhỏ bắc ngang dòng nước chảy róc rách, rồi mới đến Thính Nhã Hiên.

Thính Nhã Hiên tuy hơi thấp hơn so với toà lâu trong rừng trúc,

nhưng đình hiên rộng rãi, bốn phía không có cửa sổ hay tường, là một đình nghỉ mát thoáng đãng.

Đi qua núi giả lên lầu hai, lúc này trong sảnh đã bày sẵn một chiếc bàn tròn lớn, trên bàn đặt một chiếc mâm xoay, ở giữa mâm bày một bình hoa lớn. Bên cạnh bàn tròn có tám chiếc bàn vuông nhỏ, trên bàn đã bày sẵn trái cây, rượu và điểm tâm. Các thái giám và cung nữ được Thượng Cung Cục điều đến hầu hạ đứng xếp hàng hai bên, đang chỉnh sửa từng thứ một.

Thính Nhã Hiên nằm đối diện với một ngọn núi giả, trong đó có một sân khấu nhỏ. Nếu không nhìn kỹ sẽ chỉ tưởng đó là một khoảng trống trên núi giả, rất thích hợp cho một hai nhạc tư ở bên trong hát tuồng ngâm thơ. Âm thanh truyền qua khoảng trống của núi giả có thể vang xa.

Hôm nay có yến tiệc, sân khấu nhỏ đã được trang hoàng lộng lẫy, giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Tiền Tam Hỉ đang cầm phát trần, giám sát các cung nhân treo màn lụa xung quanh Thính Nhã Hiên, để phòng khi gió nổi lên cũng không ảnh hưởng đến hứng thú của các quý nhân.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần nhìn sơ qua đã thấy yến tiệc được chuẩn bị rất chu đáo, cơ bản không cần nàng phải lo lắng gì.

Nàng mỉm cười gật đầu với Tiền Tam Hỉ, sau đó mới nhìn về phía Trương Đức Hải: “Trương công công, hôm nay ta đến sớm, cũng là muốn dạo chơi trong Ngự Hoa Viên một lát, công công cứ đi làm việc của mình, không cần phải ở đây hầu hạ ta.”

Trương Đức Hải vội nói: “Chiêu Nghi yên tâm, hôm nay những nơi có thể tham quan đều đã được sắp xếp cung nhân túc trực, người cứ việc đi dạo chơi, nếu có gì không vừa ý, xin người cứ nói với nô tài.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, Trương Đức Hải quả thật biết điều, lập tức

lui xuống.

Thẩm Khinh Trĩ lại dẫn dò Tiền Tam Hỉ vài câu, rồi mới rời khỏi Thính Nhã Hiên đi về phí Du Tâm trì.

Thích Tiểu Thu hiểu ý nàng, vừa bước chân lên con đường đá cuội, nàng ấy mỉm cười: "Chủ tử muốn đi câu cá phải không ạ?"

Thẩm Khinh Trĩ liếc nhìn nàng ấy, nói: "Chỉ có người là thông minh."

Hôm nay Thích Tiểu Thu rất biết phối hợp, cả ngày không hề tỏ vẻ khó chịu, mỉm cười dìu tay Thẩm Khinh Trĩ: "Chủ tử, nghe nói Nghênh Hồng là cao thủ câu cá, lát nữa để nàng ấy hầu hạ người câu cá, đảm bảo cá sẽ cắn câu."

Dù sao hôm nay Tưởng Liên Thanh cũng không thể đến, Thẩm Khinh Trĩ mang theo Nghênh Hồng cùng mấy tiểu cung nhân khác ra ngoài chơi. Nghe thấy Thích Tiểu Thu nói giúp mình, Nghênh Hồng đỏ mặt nhưng vẫn nói với Thẩm Khinh Trĩ: "Chủ tử, nô tỳ không chỉ biết câu cá, mà còn biết câu tôm nữa. Chỉ không biết trong Du Tâm trì có tôm hay không, nếu có, nô tỳ đảm bảo hôm nay sẽ câu được cá ạ."

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, bên tai là tiếng gió nhẹ nhàng, nàng bước đi trên con đường nhỏ trong Ngự Hoa Viên, phía trước là Du Tâm trì lấp lánh gợn sóng.

Thật náo nhiệt, thật vui vẻ, thật tươi trẻ.

Tuy là sinh thần mười chín tuổi, nhưng Thẩm Khinh Trĩ vẫn muốn cảm thán một câu: Tuổi trẻ thật tốt!

Thẩm Khinh Trĩ biết câu cá, nhưng đã nhiều năm không câu nên có chút lóng ngóng. Sau khi được Nghênh Hồng hướng dẫn một hồi, nàng ngồi xuống con đường lát đá bên Du Tâm trì, chỉ một lát sau đã tìm lại được cảm giác.

Trương Đức Hải rất tinh ý, biết hôm nay chắc chắn sẽ có các quý nhân đến Ngự Hoa Viên chơi, nên đã cho người thả rất nhiều cá chép đủ màu vào Du Tâm trì. Thấm Khinh Trĩ vừa ngồi xuống chưa được bao lâu đã có cá cắn câu.

Thấm Khinh Trĩ câu cá chỉ để giải trí, nàng không thiếu cá để ăn, nên sau khi câu được cá liền bảo Nghênh Hồng thả cá về hồ.

Nhìn những con cá chép béo mập nhanh chóng lặn mất tăm, Thấm Khinh Trĩ lại mỉm cười.

Câu cá quả thật có thể khiến lòng người bình yên.

Thấm Khinh Trĩ câu cá một lúc, những cảm xúc phấn khích ban đầu do các cung nhân tạo ra cũng dần dần lắng xuống. Nàng ngồi bên hồ Du Tâm trì khoảng hai khắc, thì nghe thấy giọng nói của Chương Nhược Tịch vang lên phía sau: "Người đến sớm thật đấy."

Thấm Khinh Trĩ quay đầu lại, mỉm cười nhìn nàng ấy: "Tỷ tỷ cũng đến sớm mà."

Chương Nhược Tịch nhìn thấy dung nhan xinh đẹp rực rỡ của nàng, không khỏi ngẩn người, hồi lâu mới nói: "Ôi chao, sao ngày thường không thấy người trang điểm như vậy?"

Nàng ấy tiến lên hai bước, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Thấm Khinh Trĩ. Nghênh Hồng nhanh nhẹn đưa cho nàng ấy một chiếc cần câu.

Chương Nhược Tịch không có thời gian để ý đến Nghênh Hồng, nàng ấy ngây người nhìn chiếc cần câu trong tay, ánh mắt cứ dán chặt vào khuôn mặt Thấm Khinh Trĩ.

Bị nàng ấy nhìn chăm chăm như vậy, Thấm Khinh Trĩ lại cảm thấy hơi ngượng ngùng: "Chương tỷ tỷ, đừng trêu chọc ta nữa."

Chương Nhược Tịch lắc đầu: "Ta không trêu ngươi đâu, ngươi thật sự còn xinh đẹp hơn cả tiên nữ."

Nói đến đây, Chương Nhược Tịch nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh không có ai mới ghé sát vào nàng nhỏ giọng nói: "Trước kia người ta đều nói, người đẹp nhất trong cung chính là Quý thái phi nương nương, chỉ có ngài ấy mới có thể khiến tiên đế lưu luyến si mê, không nỡ bỏ mẫu lấy tử."

Chương Nhược Tịch là người Thịnh Kinh, xuất thân từ thế gia huân quý, thời niên thiếu thường xuyên vào cung tham gia yến tiệc, chắc chắn đã từng gặp Quý thái phi lúc trẻ. Tuy thời thế đã thay đổi, Nghi phi nương nương giờ cũng đã trở thành Quý thái phi, nhưng vẻ đẹp động lòng người năm xưa vẫn khiến người ta khó quên.

Nhìn Thẩm Kinh Trĩ, Chương Nhược Tịch đột nhiên hiểu ra vì sao bệ hạ lại sủng ái nàng đến vậy.

Ngày thường nhìn nàng đã đẹp, nhưng không đến mức bá đạo như hôm nay.

Hôm nay nàng ăn vận lộng lẫy, trang điểm kỹ càng, ánh mắt long lanh, nhìn người ta với nụ cười dịu dàng, ngay cả Chương Nhược Tịch là nữ tử mà cũng động lòng, huống chi là bệ hạ trẻ tuổi khí thịnh.

Chương Nhược Tịch đột nhiên cảm thán: "Bệ hạ thật có phúc."

Thẩm Kinh Trĩ: "....."

Thẩm Kinh Trĩ vươn tay véo nhẹ vào cánh tay nàng ấy: "Chương tỷ tỷ, đừng nói lung tung."

Chương Nhược Tịch lại nhìn nàng một lúc, thở dài: "Thảo nào ai cũng thích mỹ nhân, ta chỉ cần nhìn người một lát, tâm trạng đã tốt

lên rất nhiều, cảm thấy hôm nay trang điểm một chút cũng không uổng công.”

Nghe Chương Nhược Tịch nói vậy, Thẩm Kinh Trĩ mới nhận ra hôm nay nàng ấy ăn mặc khác hẳn mọi ngày.

Ngay cả tóc cũng được búi theo kiểu mẫu đơn, cài trâm và hoa châu, khiến gương mặt sắc sảo thường ngày của nàng ấy trở nên dịu dàng hơn vài phần.

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười nói: “Hôm nay tỷ tỷ cũng rất xinh đẹp, đa tạ tỷ tỷ đã vì sinh thần của ta mà trang điểm.”

Chương Nhược Tịch nhướn mày: “Ta không phải là người không hiểu chuyện, ta cũng phải xem xét hoàn cảnh chứ.”

Hai người vừa nói vừa cười, chẳng mấy chốc đã đến giờ Ty.

Thẩm Kinh Trĩ bảo các tiểu cung nhân cất cần câu, rồi cùng Chương Nhược Tịch đi về phía Thính Nhĩ Hiên.

Trên đường đi, hai người gặp Lý Xảo Nhi và hai tiểu chủ khác, cả năm người cùng nhau đến Thính Nhĩ Hiên.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ là chủ nhân bữa tiệc, nên Chương Nhược Tịch nhường nàng ngồi vị trí chủ vị. Mọi người vừa ngồi xuống, Phùng Doanh đã vội vàng đến.

Nàng ta mặc một bộ váy áo màu xanh nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp thanh tú, tao nhã của mình.

Vừa lên đến lầu hai, thấy mọi người đã ngồi xuống, nàng ta vội nói: “Hình như ta đến muộn rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy đón tiếp, mọi người lại trò chuyện một lúc rồi mới an vị.

Tiền Tam Hỉ vỗ tay một cái, cao giọng nói: “Dâng trà bánh.”

Tuy giờ này dùng bữa trưa thì hơi sớm, nhưng không thể để bàn trống không, nên trước tiên dâng trà bánh và món khai vị lên trước.

Thẩm Kinh Trĩ nâng chung rượu lưu ly lên, nói với mọi người: “Hôm nay ta đặc biệt nhờ Ngự Thiện Phòng chuẩn bị rượu nho, không phải rượu mạnh, các vị tỷ muội cứ thoải mái uống, chúng ta không say không về.”

Mọi người cũng nâng chung rượu lưu ly lên, cụng ly nhẹ nhàng, sau đó nhấp một ngụm. Rượu nho có hương vị thanh khiết, mang theo chút vị chua chua ngọt ngọt của trái cây, quả là độc đáo.

Chương Nhược Tịch rất thích loại rượu này, uống một ngụm liền nướng mảy: “Rượu ngon đấy, ta phải mua một vò về mới được.”

Phùng Doanh cười nói với nàng ấy: “Không ngờ Chương tỷ tỷ lại thích hương vị này. Từ khi vào cung, ta rảnh rỗi không có việc gì làm, cũng đã ủ vài vò rượu mơ xanh, nhưng phải chôn xuống đất một năm thì hương vị mới ngon. Nếu Chương tỷ tỷ và Thẩm muội muội không chê, sang năm khi mở vò rượu, ta sẽ mời hai người đến Tĩnh Thần cung cùng uống.”

Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tịch nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười gật đầu: “Vậy thì tốt quá, đa tạ người.”

Thẩm Kinh Trĩ làm cung phi đã lâu, những người này nàng đều đã quen biết, chỉ có Phùng Doanh là không thân thiết lắm. Phùng Doanh có vẻ ngoài khác hẳn Quý thái phi, nàng ta luôn tươi cười rạng rỡ, bên môi còn có hai lúm đồng tiền nhỏ xinh, trông vừa vui vẻ vừa phúc hậu.

Tính tình nàng ta cũng rất tốt, trong cung ai cũng nói nàng ta là người hiền lành, đối nhân xử thế rất hòa nhã. Tĩnh Thần cung của

nàng ta cũng luôn yên tĩnh không hề ồn ào.

So với Thẩm Kinh Trĩ xinh đẹp nổi bật và Chương Nhược Tích tính tình nóng nảy, nàng ta gần như không được ai nhắc đến. Trong hậu cung Trường Tín Cung hiện tại, Quý thái phi đang làm mưa làm gió, còn nàng ta là phi tần của Hoàng Thượng lại lùi về phía sau, ẩn mình trong bóng tối.

Thẩm Kinh Trĩ không có xích mích gì với nàng ta, nên cũng mời nàng ta đến dự tiệc. Nàng ta đồng ý đến, tức là có ý muốn kết giao.

Mọi người vừa uống rượu vừa ăn sữa tươi, thì trên sân khấu nhỏ đối diện có một danh giác nổi tiếng đến hát vở "Thọ Cô Truyền".

Vở diễn này thường được biểu diễn cho các tiểu thư, phu nhân trong ngày sinh thần, nội dung vui vẻ, cốt truyện may mắn. Sau vài câu hát ê a, mọi người đã bị thu hút, đều chăm chú lắng nghe.

Tiền Tam Hỉ mang hạt dưa, đậu phộng, hạt dẻ lên cho các chủ tử vừa ăn vừa xem.

Mọi người xem hơn nửa canh giờ, đến gần giờ Ngọ, ba hồi của vở diễn cũng vừa vãn kết thúc.

Tiền Tam Hỉ vội vàng tiến lên, vui vẻ nói: "Chúc chủ tử cát tường, có thể dọn bữa trưa lên ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ phẩy tay, Tiền Tam Hỉ cao giọng hô: "Dâng tiệc mừng thọ!"

Các thái giám bưng thức ăn lần lượt tiến lên, bày biện các món ăn lên bàn.

Đúng lúc này, Tiểu Đa Tử bước nhanh lên lầu, mỉm cười hành lễ với mọi người, mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Chủ tử, bệ hạ biết người đang mở tiệc ở đây, nên đặc biệt sai ngự trà thiện phòng chuẩn bị

bữa tiệc hôm nay, coi như là quà chúc mừng sinh thần người.”

Việc này quả là dật hoa trên gấm.

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng đứng dậy hành lễ về phía Càn Nguyên cung, cung kính nói: “Tạ ơn bệ hạ ban thưởng.”

Tiểu Đa Tử cũng theo nàng hành lễ, rồi nói tiếp: “Vừa rồi bệ hạ dùng bữa trưa, thấy món thịt kho tàu chân giò gấu và hải sâm sốt hành tây rất ngon, biết chủ tử thích ăn, nên cũng sai người mang đến đây hai món này.”

Thẩm Kinh Trĩ lại một lần nữa tạ ơn. Tiểu Đa Tử đợi các món ăn được dọn lên hết, nói thêm một tràng những lời chúc tốt lành, rồi mới lui ra.

Sau khi hăn rời đi, Thính Nhã Hiên bỗng trở nên im lặng một cách kỳ lạ.

Không cần nhìn, Thẩm Kinh Trĩ cũng biết sắc mặt của mọi người lúc này ra sao. Chỉ có Chương Nhược Tịch dường như không hề để tâm, thấy mọi người đều không nói gì, nàng ấy giục Thẩm Kinh Trĩ: “Thẩm muội muội, chúng ta bắt đầu dùng bữa thôi.”

Thẩm Kinh Trĩ nhìn vào ánh mắt sáng ngời của nàng ấy, không khỏi cong môi cười: “Được, bắt đầu thôi.”

Thẩm Kinh Trĩ nâng chung rượu lưu ly lên: “Đa tạ các vị tỷ tỷ, muội muội đã đến tham dự tiệc sinh thần của ta, chúc mọi người phúc như Đông Hải, vạn sự như ý, chúng ta cùng nâng ly.”

Mọi người nâng chung lên uống cạn một ngụm rượu nho, sắc mặt cũng dần tươi tỉnh trở lại.

Tiệc rượu bắt đầu, sân khấu nhỏ không còn hát tuồng nữa, hai ca kỹ của gánh hát giang Nam bước lên sân khấu, ngân nga hát những

khúc nhạc nhỏ. Giai điệu du dương êm tai, hòa cùng gió ấm và ánh nắng, khiến bữa tiệc thêm phần rực rỡ.

Bữa tiệc hôm nay đặc biệt phong phú, Thẩm Kinh Trĩ không chỉ gọi những món chính như cá quế chiên xù, thịt viên tứ hỉ, giò hoa mai, tứ hỉ lâm môn, mà còn có các món ăn kèm đa dạng, ví dụ như món cua sốt cam mà nàng yêu thích, hôm nay cũng được chuẩn bị cho mỗi người một phần.

Ngay cả Phùng Doanh vốn không ham ăn uống, cũng phải tấm tắc khen ngợi: “Thẩm muội muội quả là sành ăn, thật tinh tế. Bữa tiệc hôm nay được phối hợp rất ngon miệng, ta cảm thấy món nào cũng muốn ăn, dù bụng đã no căng cũng không nở buông đĩa.”

Chương Nhược Tích cũng gật đầu: “Đúng vậy.”

Nàng ấy quay đầu nhìn Chương Tĩnh Ninh: “Tĩnh Ninh, người hãy ghi nhớ mấy món ăn này, sau này chúng ta cũng gọi.”

Vì có hai vị quý nhân chủ vị và một vị Chiêu Nghi, nên trên bàn tiệc chủ yếu là ba người họ trò chuyện. Lý Xảo Nhi, Vương Hạ Âm và Kỳ Lê Lê chỉ biết cặm cụi ăn, thỉnh thoảng được gọi tên mới đáp lại vài câu, chứ không chủ động nói chuyện.

Bữa tiệc diễn ra khá chậm. Vừa phải giao tiếp vừa phải ăn uống, thỉnh thoảng còn phải bàn luận chuyện trong cung, nên hơn nửa canh giờ mà vẫn chưa ăn xong. Đến nửa cuối bữa tiệc, mọi người gần như đều buông đĩa, mỗi người cầm một chén trà vừa uống vừa trò chuyện.

Phùng Doanh rất lịch sự, thấy ba tiểu chủ không nói gì, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Mấy vị muội muội đã ăn no chưa? Nếu chưa no, cứ bảo Thẩm muội muội gọi thêm món nhé.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói: “Đúng vậy, khó khăn lắm mới có dịp tụ họp, không cần phải quá câu nệ.”

Lý Xảo Nhi nhìn Thẩm Kinh Trĩ, đáp: “Hồi Chiêu Nghi, hôm nay các món ăn rất phong phú, chúng tần thiếp đều đã no rồi, không cần gọi thêm nữa.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Vậ thì tốt.”

Phùng Doanh nhìn ba người họ nói: “Nãy giờ chỉ có chúng ta nói chuyện, cũng chưa trò chuyện nhiều với các vị muội muội. Mấy vị muội muội có chuyện gì thú vị, cứ kể cho mọi người cùng nghe.”

Ba người họ vốn không được chú ý trong cung, xưa nay hiếm khi được ai nhắc đến, lúc này đột nhiên bị điểm danh, nhất thời không biết nên nói gì. Lý Xảo Nhi dù sao cũng là tuyển thị, nàng ta suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: “Tần, tần thiếp nghe nói... Nghe nói...”

Lý Xảo Nhi cúi đầu, không nói tiếp nữa.

Phùng Doanh không hiểu nguyên do, tò mò nhìn nàng ta, dường như đang chờ đợi nàng ta nói tiếp. Chương Nhược Tích vốn tính tình thẳng thắn, liền nói thẳng: “Lý tuyển thin có gì cứ nói thẳng ra, đều là tỷ muội trong cung, không có gì phải sợ.”

Lý Xảo Nhi hoảng hốt, nàng ta cắn chặt môi dưới, vẫn không dám mở miệng.

Vương Hạ Âm ngồi bên cạnh thấy vậy, liền ngẩng đầu lên tiếp lời: “Hồi Đaoan Tần nương nương, Lệ Tần nương nương, Chiêu Nghi, tần, tần thiếp nghe các lão ma ma trong cung nói, sắp tới sẽ có các quý nhân mới vào cung.”

Trong mắt Vương Hạ Âm lộ rõ vẻ sợ hãi và bất an, vừa nói xong nàng ta đã cảm thấy mình lỡ lời, vội vàng cúi đầu xuống: “Tần, tần thiếp nói bậy, mong Chiêu Nghi đừng để bụng.”

Hiện giờ trong cung, Thẩm Kinh Trĩ là người được sủng ái nhất,

những người còn lại đều không được sủng ái thường xuyên, cũng không mấy nổi bật. Trong lòng họ tự biết rõ, bệ hạ không có thời gian để ý đến những phi tần trong hậu cung, giang sơn xã tắc mới là điều quan trọng nhất đối với người. Vì vậy, tuy hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ có chút được sủng ái, nhưng nếu có người mới vào cung thì sao? Liệu nàng có còn được như bây giờ?

Không ai có thể chắc chắn.

Trong bữa tiệc sinh thần của Thẩm Kinh Trĩ mà lại nói chuyện này, chẳng phải là đang làm mất mặt người ta sao? Vương Hạ Âm vừa nói xong đã hối hận, co rúm người lại không dám hé răng.

Trong Thính Nhã Hiên nhất thời chỉ còn tiếng gió, không biết từ lúc nào mà tiếng hát đối diện cũng đã ngừng.

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, nàng nhìn Phùng Doanh im lặng không nói, rồi lại nhìn Chương Nhược Tích có vẻ hơi ngạc nhiên, cuối cùng dừng ánh mắt ở Lý Xảo Nhi và Vương Hạ Âm. Sau đó khẽ cười: “Chưa nghe nói. Vậy Vương muội muội nói rõ hơn một chút được không?”

Chương 56: Tin tức

Vương Hạ Âm bị bao nhiêu ánh mắt vây quanh nhìn chăm chăm, nhất thời trở nên lúng túng không biết làm thế nào.

Trước đây, khi còn ở Xuân Cảnh Uyển, dựa vào danh tiếng của Thụy Lan cô cô, dựa vào sự hào phóng của mình, và dựa vào mối quan hệ thân thiết với Thuần Huệ, mà nàng từng hô phong hoán vũ.

Nhưng niềm kiêu hãnh ấy chỉ như đóa hoa quỳnh, chợt nở rồi tàn trong thoáng chốc.

Nàng vốn chẳng được Thái Tử điện hạ yêu thương, chẳng có những ngày tháng rực rỡ được thêu hoa trên gấm, chẳng có tương lai huy hoàng như cảnh hoa khoe sắc. Người trong cung đâu phải ngốc, tự nhiên họ cũng không thể mãi vây quanh nàng.

Tất cả những gì nàng từng có đều là do nàng dùng tiền bạc mua về.

Thuần Huệ bị đuổi khỏi cung, Thụy Lan thì chỉ có chút quan hệ thân thích với nàng, vốn không thân thiết gì. Dẫu nàng có cố gắng thế nào, Thụy Lan cũng sẽ chẳng nói giúp cho nàng nửa lời. So với Thích Tiểu Thu, nàng vĩnh viễn là kẻ không bao giờ được yêu thương.

Chính vì sự không cam lòng cùng sợ hãi ấy, nàng mới ra tay với Thẩm Kinh Trĩ vừa mới bước vào Xuân Cảnh Uyển.

Thủ đoạn của nàng thực sự thô thiển nhưng lại rất trực diện. Nếu đổi lại là một cung nữ bình thường có lẽ đã bị nàng dọa sợ. Đáng tiếc, Thẩm Kinh Trĩ không phải người tầm thường.

Không những thế, nàng ta còn phản kích tát cho Vương Hạ Âm một cái, đuổi Thuần Huệ ra khỏi Trường Tín Cung. Thậm chí, nhờ chuyện nhỏ nhất ấy mà nàng ta thành công trở thành Thái Tử phụng nghi.

Nàng ta từ một con chim sẻ hóa phượng hoàng, trở thành sủng phi được cả Dục Khánh cung kính nể. Còn Vương Hạ Âm chỉ có thể ở lại Xuân Cảnh Uyển, sống những ngày tháng mà trước đây nàng từng âm thầm mưu tính để đày đoạ Thẩm Kinh Trĩ.

Trong lòng Vương Hạ Âm dĩ nhiên chất chứa oán hận.

Nhưng nỗi oán hận ấy không còn cách nào để phát tiết.

Một người đặc đạo, thân phận trời vực khác biệt, nàng muốn trút giận cũng phải tự biết cân nhắc sức mình.

Giờ đây Thẩm Kinh Trĩ đã trở thành Thẩm chiêu nghi được sủng ái nhất, còn nàng chỉ là một chủ nhân nhỏ bé, quanh năm suốt tháng không được gặp mặt Hoàng Thượng. Trong cung này, có nàng hay không cũng chẳng ai để ý.

Khoảng cách giữa thân phận và địa vị khiến nàng dù không cam lòng, dù căm hận, cũng chẳng thể tùy ý ức hiếp Thẩm Kinh Trĩ như trước.

Nàng phải sống cẩn thận, phải niềm nở với người khác, phải luôn cúi thấp hèn. Còn Thẩm Kinh Trĩ muốn ức hiếp nàng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lời nói vừa thốt ra, trong đầu Vương Hạ Âm như trống rỗng. Nàng không biết tại sao mình lại nói như vậy, làm như vậy, nhưng trong khoảnh khắc nói ra câu đó, ác ý trong lòng nàng lại hân hoan như đang cất cao tiếng hát.

Thật sự rất sáng khoái. Chỉ cần nghĩ đến việc câu nói ấy khiến Thẩm Kinh Trĩ khó chịu, nàng liền cảm thấy vô cùng vui sướng.

Nhưng nói xong rồi, khi cảm giác hưng phấn qua đi, điều còn lại trong lòng nàng chỉ là hoang mang cùng bất an.

Tại sao nàng lại lảm lời như vậy? Không thấy Lý Xảo Nhi cũng nghĩ giống nàng sao, nhưng lại ngập ngừng mãi chẳng dám thốt ra câu nào?

Chỉ có mình nàng hấp tấp thốt lên những lời đó.

Vương Hạ Âm cúi đầu, đầu ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, trong lòng rối như tơ vò, không biết nên phản ứng thế nào. Câu hỏi của Thẩm Kinh Trĩ như một cây kim đâm thẳng vào tim nàng.

Đúng lúc ấy, một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, kéo tâm trạng nàng từ vực sâu trở lại.

“Vương muội muội, đừng sợ hãi, chúng ta quả thực không biết chuyện này. Nếu muội đã nghe được, chi bằng kể cho chúng ta nghe một chút.”

Người lên tiếng chính là Phùng Doanh luôn ôn hòa nhã nhặn.

Vương Hạ Âm ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phùng Doanh, thấy nàng ta đang mỉm cười với mình. Trong ánh mắt không hề có chút nghi ngờ hay khinh miệt, chỉ có sự động viên và quan tâm.

Lòng Vương Hạ Âm khẽ ấm lên, nàng hoảng hốt cúi đầu, mãi sau mới lí nhí nói: "Tần, tần thiếp nghe một ma ma mang nước đến hậu điện Bích Vân cung kể lại. Bà ta nói dạo gần đây Trữ Tú cung đang dọn dẹp sạch sẽ, các điện thất đều thay mới gia cụ. Họ cũng tò mò, nên hỏi một vị cô cô quen biết. Cô cô ấy nói rằng chẳng bao lâu nữa trong cung sẽ có quý nhân mới.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ gật đầu, trong lòng hiểu rõ sự việc trên tiền triều mà Thực thái phi từng đề cập đã có kết quả.

Vương Hạ Âm ngẩng đầu nhìn, thấy mọi người đều bình thản, Chương Nhược Tích thậm chí còn đang ung dung bóc hạt dưa, bèn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ta cảm kích cười với Phùng Doanh, rồi tiếp lời: "Ma ma kia cũng chỉ là người thô kệch, không biết được nhiều chuyện. Tần thiếp hiểu kỳ hỏi, bà ta cũng không đáp, chỉ nói có lẽ sẽ có ba đến năm người mới nhập cung, đều là tiểu thư thế gia, nghĩ rằng vị trí trong cung sau này sẽ không thấp."

Nói đến đây, nàng ta cúi đầu xuống, dường như không còn gì để nói.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Chương Nhược Tích, rồi lại nhìn sang Phùng Doanh, thấy sắc mặt Phùng Doanh vẫn bình tĩnh như thường, đôi mắt hạnh kia tựa hồ như mặt hồ rộng lớn phẳng lặng không gợn sóng.

Phùng Doanh gật đầu với Thẩm Kinh Trĩ, trên mặt thoáng hiện nụ cười, nàng ta cảm tạ tin tức của Vương Hạ Âm, sau đó mới nói với Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tích: "Trong cung có thêm người mới, náo nhiệt hơn một chút cũng là chuyện tốt."

Giọng nàng nhẹ nhàng, như đang an ủi lòng người.

"Sang năm bệ hạ sẽ đến tuổi nhược quán, tuổi này mà vẫn chưa có hoàng tử, trong cung nhiều người hơn một chút, cũng tốt để khai chi tán diệp cho hoàng thất, để bệ hạ sớm có con nối dòng, đây là chuyện tốt."

Phùng Doanh nói năng chậm rãi, có thể nghe ra là đang cố gắng an ủi Thẩm Kinh Trĩ.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ trăm mối ngổn ngang, cảm thấy trước

đây thật sự đã xem thường Phùng Doanh, nhưng nàng vẫn giữ nụ cười ôn hòa trên mặt.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Phùng Doanh nói: "Chuyện tỷ tỷ nói, trước đây Thái Hậu nương nương cũng đặc biệt lo lắng cho việc bề hạ có con nối dõi, chúng ta làm phi tần, chính là muốn khai chi tán diệp cho bề hạ. Chương tỷ tỷ, Phùng tỷ tỷ, chúng ta đều cố gắng lên, sớm để cho trong cung náo nhiệt hơn."

Nụ cười của Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt rạng rỡ: "Muội rất thích hài tử, hài tử nhiều mới náo nhiệt, đúng không?"

"Phụt" một tiếng, Chương Nhược Tích nhả vỏ hạt dưa, sau đó phúi phúi tay, cầm chung rượu lên nốc một ngụm lớn.

"Đúng đúng đúng, các người nói đều đúng," đôi mắt sáng của Chương Nhược Tích liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, "Thêm vài người đến chơi với ta là chuyện tốt."

Thế là một hồi sóng gió, cứ thế lắng xuống trong lời chúc phúc của các vị quý nhân. Vương Hạ Âm náo loạn một hồi, tiệc cũng không thể cứ bày mãi, Thẩm Kinh Trĩ chơi cả buổi sáng, lúc này thật sự cũng có chút mệt mỏi, thấy mọi người đều tận hứng, bèn tuyên bố tan tiệc.

Sau khi tiệc tan, Phùng Doanh cùng ba vị tiểu chủ đi trước, Thẩm Kinh Trĩ cùng đường với Chương Nhược Tích nên cùng nhau hồi cung.

Chương Nhược Tích là người rất tùy hứng, nàng ấy nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Người ở gần đây, ta đưa người về cung trước, cùng lên kiệu của ta, chúng ta nói chuyện một chút."

Kiệu rộng rãi, ngồi hai người cũng không thấy chật chội, Thẩm Kinh Trĩ bèn nghe lời lên kiệu của Chương Nhược Tích.

Kiều nhẹ nhàng lắc lư, ánh mắt Chương Nhược Tịch nhìn về phía trước, không nhìn Thẩm Kinh Trĩ, chỉ khẽ nắm tay nàng, giọng nói có chút cứng nhắc: "Người đừng để trong lòng, trong cung chính là như vậy, phong thủy luân chuyển, vận may đến rồi đi, người có Thái Hậu nương nương làm chỗ dựa, ngày sau không cần phải lo lắng."

Ngón tay Chương Nhược Tịch thon dài mạnh mẽ, khác hẳn với tay của nữ tử bình thường, dù tay Thẩm Kinh Trĩ không còn mềm mại, cũng cảm thấy tay nàng ấy rất có lực.

Mang đến cho người ta cảm giác an toàn to lớn. Sự an toàn này là trực tiếp đến tận đáy lòng, khiến người ta không tự chủ được mà dựa dẫm vào nàng ấy.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi khẽ cười. Chương Nhược Tịch đang dùng cách của mình để an ủi nàng, sợ nàng buồn phiền, cho nên mới nói ra những lời này. Khó trách nhất định phải cùng nàng hồi cung, nguyên lai là vì chuyện này.

Nghe thấy tiếng cười của Thẩm Kinh Trĩ, Chương Nhược Tịch quay đầu nhìn nàng, chỉ một cái liếc mắt, nàng ấy đã yên tâm.

Giữa lòng mày Thẩm Kinh Trĩ nào có vẻ u sầu, nàng còn cười tủm tỉm nhìn Chương Nhược Tịch, đầu ngón tay có vết chai mỏng nhẹ nhàng cào vào lòng bàn tay Chương Nhược Tịch. Chương Nhược Tịch theo bản năng co ngón tay lại nắm chặt tay Thẩm Kinh Trĩ trong lòng bàn tay mình.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta, có gì mà phải lo lắng chứ? Nói ra thì, ta cũng không phải là người sống dựa vào ân sủng, tỷ tỷ nên hiểu ta."

Lời này nói ra quả thật rất phóng khoáng.

Chương Nhược Tịch nghiêm túc nhìn vào mắt Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng quả thật không có vẻ buồn phiền, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ấy cũng cười theo: "Khó trách ta cảm thấy hợp ý với người, chúng ta vốn là cùng một loại người."

Họ đều rất tinh táo, biết mình muốn gì và nỗ lực vì điều đó, chỉ cần đã nỗ lực rồi thì không hối hận với lòng.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Tỷ tỷ, kỳ thật chúng ta không giống nhau lắm, ta là người ham hư vinh lại tham tiền, không thể so sánh với tỷ được."

"Nói bậy." Chương Nhược Tích không nhìn nàng, lắc đầu cười mắng một câu.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới nói: "Đúng rồi tỷ tỷ, ta muốn rèn luyện võ công cơ bản trước, đợi khi thân thể khỏe mạnh rồi sẽ đến tìm tỷ tỷ học tiên pháp, đến lúc đó tỷ tỷ không được phép không dạy ta."

Chương Nhược Tích gật đầu: "Được, một lời đã định."

Hai người nói xong, cũng đã đến ngõ hẻm trước Cảnh Ngọc cung, Thẩm Kinh Trĩ không để nàng ấy đưa đến tận cửa, nói muốn tự mình đi bộ một chút, liền xuống kiệu ở Tây Nhất trường nhai.

Chương Nhược Tích cũng không để nàng đứng tại chỗ tiễn đưa, chỉ nói: "Người về trước đi, không cần nhiều lễ nghi như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ liền hành lễ với nàng ấy, xoay người đi về phía cửa Cảnh Ngọc cung.

Chương Nhược Tích ngồi trên kiệu cao, nhìn bóng lưng yếu điệu của nàng dần dần khuất xa, mới thở phào nhẹ nhõm. Chương Tĩnh Ninh thấy nàng ấy đã an tâm, bèn nhỏ giọng nói: "Nương nương, Thẩm chiêu nghi là người có tính toán, những chuyện nhỏ nhặt này sẽ không khiến nàng ấy phân tâm chút nào, nô tỳ đã sớm nói với người

rồi."

Chương Nhược Tịch ừ một tiếng, kiệu quay đầu thông thả đi về Bích Vân cung.

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời cao hẹp, nhìn những đám mây lơ lửng trên không trung, ánh nắng chan hòa rơi trên gương mặt, rơi vào trong lòng nàng.

Chương Nhược Tịch khẽ cười: "Nàng ấy thích hợp sống trong cung này hơn ta, kỳ thật ta mới là người không hợp."

Câu nói này nàng nói rất khẽ, tựa như một làn khói xanh, trong giây lát đã bay lên bầu trời.

Gió thu hiu hiu, khắp nơi vàng rục, chỉ trong chớp mắt thời gian mấy tháng đã trôi qua, Chương Nhược Tịch bước vào chốn thâm cung bức bối này tựa như đã trăm năm.

Nàng đưa tay ra, đếm từng ngày.

Chương Tĩnh Ninh nhìn nàng với ánh mắt từ ái: "Đúng vậy, nhanh thật."

Chương Nhược Tịch mím môi, cuối cùng cũng cười: "Có người chơi cùng ta, thời gian trôi qua thật nhanh, ta cảm thấy rất tốt."

Chương Tĩnh Ninh mỉm cười đồng ý: "Quả thực rất tốt."

Ở một góc khác, trong Cảnh Ngọc cung, Thẩm Khinh Trĩ vừa bước vào tấm điện đã ngã phịch xuống giường La Hán như người không xương.

Thích Tiểu Thu vội bước lên, nhanh tay đặt một chiếc gối mềm dưới

đầu nàng.

Thẩm Kinh Trĩ suýt nữa thì đập đầu xuống, nàng nhìn Thích Tiểu Thu cười ngây ngô.

Thích Tiểu Thu thở dài: "Chủ tử, cẩn thận kéo va đầu. Trên đầu người còn cài kim thoa đấy ạ."

"À đúng rồi, quên mất." Thẩm Kinh Trĩ ngừng lại, men rượu dần bốc lên khiến đầu óc nàng như nổi trôi lâng lâng khó tả: "Giúp ta tháo kim thoa, ta muốn ngủ."

Thích Tiểu Thu nhìn chiếc đồng hồ cát đặt trên bậu cửa sổ, thấy giờ mới là buổi trưa, vẫn còn mấy canh giờ nữa mới tới bữa tối. Nàng ấy cùng Ngân Linh nhẹ nhàng hầu hạ chủ tử tháo kim thoa, cởi áo ngoài, để chủ tử thoải mái nằm trên giường La Hán.

Thẩm Kinh Trĩ cười hì hì, gương mặt đỏ bừng, rõ ràng là đã ngà ngà say.

Ngân Linh bưng chậu nước ấm, dùng khăn lau sạch lớp son phấn trên mặt nàng. Xong xuôi, Ngân Linh khẽ hỏi: "Chủ tử, có cần uống trà giải rượu không?"

Thẩm Kinh Trĩ đã chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Trong mơ, nàng lại được ăn trái đào tiên ngọt lịm.

Khóe môi Thẩm Kinh Trĩ khẽ cong, nụ cười như thực như mơ hiện lên trên gương mặt. Nàng khẽ thì thầm: "Ngon thật."

Thẩm Kinh Trĩ ngủ một giấc thật sâu. Đã lâu nàng không uống rượu, lần này uống nhiều như vậy, say khướt cũng là chuyện thường tình.

Khi trời gần tối, tiểu Lộc Tử từ Kính Sự Phòng báo tin mừng, Thích

Tiểu Thu quyết định không đợi nữa. Nàng ấy rón rén bước vào nhà thất, thấy Thẩm Kinh Trĩ ngủ say sưa, không nỡ gọi dậy nhưng vẫn phải tiến tới bên giường La Hán.

Thích Tiểu Thu chạm nhẹ vào cánh tay nàng: "Chủ tử, lát nữa bệ hạ sẽ tới, người nên dậy thôi."

Thẩm Kinh Trĩ: "khò khò khò."

Thích Tiểu Thu: "....."

Chủ tử ngủ quá thoải mái, còn khẽ ngáy.

Thích Tiểu Thu không còn cách nào khác, đành nói đủ thứ bên tai nàng, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn không tỉnh, chỉ hơi xoay người vỗ nhẹ lên cánh tay Thích Tiểu Thu một cái.

Lúc Tiêu Thành Dục bước vào hậu điện Cảnh Ngọc cung, hẩn nghe thấy một tiếng "bộp", bèn khựng chân lại, liếc mắt ra hiệu cho Niên Cửu Phúc bảo các cung nhân im lặng.

Bước chân Tiêu Thành Dục chậm rãi, nhẹ nhàng tiến tới trước cánh cửa khắc hoa. Qua rèm châu trong suốt, hẩn nhìn thấy một cảnh tượng như tranh vẽ.

Thẩm Kinh Trĩ nằm trên giường La Hán, người đắp chăn mỏng. Mái tóc như lụa đen xõa tung trên gối, gương mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ, đôi môi đỏ thắm khẽ nhếch, đôi mắt hoa đào nhắm hờ, trông như vẫn đang chìm trong giấc mộng đẹp.

Thích Tiểu Thu ngồi xổm bên chân nàng, một tay đỡ cánh tay nàng, khuôn mặt đầy vẻ bất lực khi cố gọi nàng dậy.

Thẩm chiêu nghi rõ ràng vẫn chưa thức dậy từ giấc ngủ trưa.

Thẩm Khinh Trĩ tuy đôi lúc lười biếng, nhưng ba bữa ăn trong ngày với nàng vô cùng quan trọng. Cho dù buổi chiều nàng thích nằm dài trên trường kỷ, đến giờ cơm tối cũng chắc chắn sẽ dậy.

Dù trời có sập, Thẩm chiêu nghi vẫn phải ăn cơm.

Thế mà hôm nay gọi mãi nàng không dậy, đúng là hiếm thấy.

Tiêu Thành Dục không cho rằng nàng thất lễ với mình. Ngược lại còn cảm thấy thú vị.

Hắn khẽ bước vào nhã thất, chậm rãi tiến tới bên trường kỷ. Vừa đến gần, đã ngửi thấy mùi rượu nho thoang thoảng. Hương vị này chua chua ngọt ngọt, thanh nhẹ, ngọt dịu mà không gắt, rất quyến rũ.

Dù không uống rượu, Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy như mình hơi say. Ánh mắt hắn trầm xuống, nhìn thấy Thích Tiểu Thu đang quỳ gối hành lễ với mình.

Tiêu Thành Dục bước lên bậc thềm, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Khinh Trĩ

“Chuyện gì vậy?”

Thích Tiểu Thu hạ giọng đáp rõ ràng: “Hồi bẩm bệ hạ, trong yến tiệc buổi trưa tại Ngự Hoa Viên, chủ tử đặc biệt xin một vò rượu nho, uống say mất rồi.”

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu, thấy nàng say đến mức ngủ ngáy, khóe môi không khỏi cong lên. Hiếm khi thấy nàng thả lỏng như vậy, Tiêu Thành Dục cũng không làm khó Thích Tiểu Thu, chỉ phất tay: “Người lui ra đi, trăm thứ gọi nàng.”

Thích Tiểu Thu chần chừ, liếc nhìn ánh mắt kiên định của Tiêu Thành Dục, cuối cùng vẫn rời khỏi.

Xem thái độ bề hạ như thế, chắc hẳn sẽ không làm khó chủ tử. Đây lại là Cảnh Ngọc cung, toàn người của chủ tử, hẳn là... không sao đâu?

Chờ Thích Tiểu Thu lui ra, Tiêu Thành Dục cúi xuống ngắm nhìn gương mặt Thẩm Kinh Trĩ. Nàng đang trong giấc mơ, vẫn còn lẩm bẩm, Tiêu Thành Dục ghé sát tai lắng nghe, chỉ nghe được mấy chữ: “Ngon thật.”

Tiêu Thành Dục: “...”

Hắn giơ tay khẽ véo mũi nàng. Hồi nhỏ, mỗi khi hắn không chịu dậy sớm học bài, mẫu hậu cũng hay gọi hắn dậy kiểu này.

Quả nhiên, cách làm của Tiêu Thành Dục khiến Thẩm chiêu nghi, người mà Thích Tiểu Thu gọi mãi không tỉnh, phải khẽ động dậy mí mắt. Một lát sau, đôi tay thon dài của nàng nắm chặt cổ tay hắn.

“Ai đấy?” Thẩm Kinh Trĩ mắt nhắm mắt mở, khẽ kéo tay hắn. “Bốn cung đang ngủ mà.”

(Này là chị đang mơ màng tương mình vẫn là Quý phi nên xưng hô là bốn cung nhé)

Chiêu Nghi tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tiêu Thành Dục bật cười khẽ: “Chiêu Nghi giận thật rồi. Kinh Trĩ, dậy thôi, đến giờ ăn tối rồi.”

Hàng mi khẽ rung, nàng nắm lấy cổ tay hắn, dùng sức kéo lấy đà rồi ngồi dậy. Tiêu Thành Dục không kịp phản ứng, bị nàng kéo nhẹ, hai trán chạm nhau.

“A,” Tiêu Thành Dục không kêu đau, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại khẽ rên lên. “Sao trán ngươi cứng thế.”

Tiêu Thành Dục bật cười.

Hai người đầu tựa đầu, Thẩm Kinh Trĩ uể oải dựa vào vai hăn, mái tóc đen óng buông dài, tỏa ra như một đóa hoa đen nở trên trường kỷ. Tóc xõa bồng bềnh khiến nàng trông trẻ hơn. Thẩm Kinh Trĩ tựa như chú chim nhỏ, ngoan ngoãn dựa vào lòng hăn, toát lên vẻ đáng yêu đầy tin cậy.

Tiêu Thành Dục đưa tay ra, vuốt lại mái tóc dài cho nàng, để chúng ngoan ngoãn buông xõa sau lưng.

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, yên lặng một lúc lâu, mới cố gắng để bản thân tỉnh táo hơn đôi chút. Nàng khẽ mở mắt ra, ngay lập tức chạm phải ánh mắt sâu thẳm của Tiêu Thành Dục.

Giờ phút chạng vạng, ánh hoàng hôn chiếu qua cửa sổ lưu ly phủ lên bóng dáng hai người đang dựa vào nhau. Đôi mắt Tiêu Thành Dục rất sâu, mắt phượng hẹp dài mang theo sức hút mê hồn, khiến tâm trí Thẩm Kinh Trĩ rung động.

Vẻ đẹp động lòng người, hơi men bốc lên, Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết mình làm sao nữa, nàng tiến sát lại gần, nhỏ giọng gọi: "Bệ hạ?"

Tiêu Thành Dục bị gương mặt ửng đỏ vì rượu của nàng đột nhiên áp sát làm phân tâm, hăn rũ mắt xuống, ánh mắt từ đôi mắt mơ màng của nàng rơi xuống đôi môi đỏ mọng.

Đôi môi hé mở, gọi tên hăn. Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một ngọn lửa, như cơn mưa rào mùa hạ ập đến cuộn cuộn, khiến hai người đứng giữa cơn mưa chẳng thể trốn tránh.

Tiêu Thành Dục hít sâu một hơi.

Thế nhưng hăn còn chưa kịp làm gì, đã cảm thấy đôi môi mềm mại áp lên.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Thẩm Kinh Trĩ ánh lên nét tinh nghịch. Nàng mỗ nhẹ lên môi hân một cái, rồi lại một cái, như chú chim nhỏ tìm kiếm thức ăn vừa đáng yêu vừa khơi gợi.

Thế này thì, dù ai đến cũng không thể ngăn cản Tiêu Thành Dục được nữa.

Tiêu Thành Dục bế nàng lên khỏi giường La Hán, mặc cho mái tóc dài của nàng bay bay bên người, mặc cho đôi tay thon dài của nàng siết chặt lấy cổ mình, cứ thế loạng choạng ngã xuống chiếc giường lớn.

"Bệ hạ, ban ngày ban mặt... thật không ra thể thống gì cả." Thẩm Kinh Trĩ nằm nhoài trên người Tiêu Thành Dục, hương rượu nho trên người nàng tỏa ra ngào ngạt, gần như dán sát vào môi Tiêu Thành Dục, chậm rãi nói.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, một tay vuốt xuống, chạm vào nơi khiến nàng thỏa mãn.

"Tần thiếp không dám đâu."

Tiêu Thành Dục một tay kéo màn che xuống, ôm nàng xoay người lại: "Trẫm thấy nàng chưa bao giờ biết sợ là gì."

Cái giá của sự phóng túng chính là, đến cuối cùng cả hai đều không còn chút sức lực nào.

Không vì gì khác, chỉ vì chưa dùng bữa tối, cả hai đều đã đói. Cứ thế dây dưa đến tận đêm khuya, mãi đến khi Thẩm Kinh Trĩ đói bụng đòi dậy ăn khuya, Tiêu Thành Dục mới dìu nàng dậy.

Sau khi rửa mặt thay y phục, ngồi vào bàn ăn, Thẩm Kinh Trĩ khó có lúc không còn giữ ý tứ, ăn ngẫu nhiên một bát cháo thịt băm trứng bắc thảo.

"Uhm, ngon quá," Thẩm Kinh Trĩ thờ dãi, "Đói bụng quá, thật không chịu nổi."

Mái tóc dài của nàng được tết thành bím tóc lớn, buông hờ hững bên má, gương mặt nàng vẫn còn ửng hồng, nhưng không phải vì say rượu, men rượu lúc trưa đã hoàn toàn tan hết.

Tiêu Thành Dục cũng chỉ mặc thường phục, tóc dùng dây buộc gọn trên đỉnh đầu, ngồi cùng nàng ăn cháo.

"Sao lại uống nhiều rượu thế?"

Sau một buổi chiều vất vả, giọng nói của Tiêu Thành Dục có chút trầm thấp khàn khàn, nghe thật êm tai.

Thẩm Kinh Trĩ múc một bát cháo bí đỏ tào tàu, nhấp từng ngụm nhỏ, nói: "Tần thiếp thấy rượu nho kia chua chua ngọt ngọt, tưởng không có nhiều độ, lúc uống cũng không thấy choáng váng, ai ngờ trên đường về bị gió thổi, vừa nằm xuống đã thấy chóng mặt, bây giờ mới đỡ hơn một chút."

Nghe giọng nói của nàng, Tiêu Thành Dục cảm thấy vô cùng dễ chịu, hẳn khó có lúc ngả người vào ghế tựa, cả người toát lên vẻ lười biếng.

"Rượu nho này có hậu kinh mạnh lắm, sau này uống ít thôi. Nếu muốn mở tiệc chiêu đãi, cứ uống rượu gạo hoặc rượu mơ xanh, không mạnh như rượu nho."

Thẩm Kinh Trĩ ngoan ngoãn gật đầu: "Tần thiếp đã biết."

Hai người yên lặng ăn cháo một lúc, Tiêu Thành Dục ăn liền ba bát mới thấy hơi no, nhưng vì lát nữa còn phải ngủ, nên không ăn thêm nữa.

Ăn xong cháo, Tiêu Thành Dục sai cung nhân lấy áo choàng mỏng khoác lên vai Thẩm Kinh Trĩ. Nàng khoác tay hắt, như những cặp phu thê bình thường khác, cùng nhau tản bộ trong sân.

Trăng sáng sao thưa, bóng cây lay động, đúng là cảnh đẹp, thời gian đẹp.

Hai người đi dạo một lúc, Tiêu Thành Dục mới nói: "Lễ vật sinh thần trăm đặc biệt chuẩn bị cho nàng, cuối cùng lại lãng phí, chỉ đành ban thưởng cho cung nhân."

Tất cả các món ăn trong ngày hôm nay đều là ban thưởng của Tiêu Thành Dục cho sinh thần của nàng, chỉ là buổi tối hai người mãi lẩn lộn, nên nàng không kịp thưởng thức bữa tối thịnh soạn này.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nét quyến rũ phảng phất giữa đôi lông mày, ánh mắt nàng vừa liếc qua, hơi thở của Tiêu Thành Dục đã trở nên dồn dập hơn.

"Bệ hạ chỉ chuẩn bị cho tần thiếp lễ vật này thôi sao?" Giọng nói Thẩm Kinh Trĩ mềm mại, có vẻ như rất tủi thân, "Chương tỷ tỷ còn tặng tần thiếp một bộ trang sức kia, lễ vật của bệ hạ thật sơ sài."

Tiêu Thành Dục khựng lại, nhưng vẫn trêu chọc nàng: "Chẳng lẽ Thẩm chiêu nghi lại để tâm đến những thứ phù phiếm này sao?"

Thẩm Kinh Trĩ véo nhẹ vào tay hắt, hờn dỗi: "Sao tần thiếp lại không để tâm chú? Tần thiếp cái gì cũng để tâm hết."

Nghe vậy, Tiêu Thành Dục khẽ cười. Tiếng cười trầm thấp, nhẹ nhàng của hắt hòa vào làn gió thu, thoảng chốc đã bay xa không thấy bóng dáng.

Hắt thấp giọng nói: "Trẫm không thấy nàng để tâm đến thứ gì cả."

Giọng nói quá nhỏ, cùng tiếng cười bay đi mất, Thẩm Kinh Trĩ

chẳng nghe thấy gì.

Hai người lại yên lặng đi dạo một lúc, Tiêu Thành Dục mới lại mở miệng: "Ngự trà thiện phòng mới có hai ngự trà từ phương Nam đến, trăm ban thưởng cho nàng một người, sau này mỗi ngày sẽ có hai món ăn mới được đưa đến Cảnh Ngọc cung, nàng thấy lễ vật này thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại, ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn Tiêu Thành Dục: "Thật sao?"

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn nàng, trong mắt chỉ có sự chân thành: "Trăm kim khẩu ngọc ngôn, đã bao giờ nói dối nàng chưa?"

Đúng là vậy, Tiêu Thành Dục là bậc đế vương, sinh ra đã là trữ quân, những lời hứa của hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ nuốt lời.

Lễ vật này đối với Thẩm Kinh Trĩ mà nói, quả thật là vô cùng vừa ý.

Ngày thường Tiêu Thành Dục ban thưởng cho nàng rất nhiều thứ, vàng bạc châu báu, đồ cổ ngọc quý, đó đều là những thứ cần thiết hàng ngày, không có gì đặc biệt. Nhưng vị ngự trà của ngự trà thiện phòng đặc biệt mời đến này, lại không phải là người thường có trong cung, đây là do Tiêu Thành Dục đặc biệt dành cho nàng vì biết nàng thích ăn ngon.

Có phần tâm ý này, còn vui hơn cả châu báu lấp lánh.

Trong mắt Thẩm Kinh Trĩ gần như muốn phát sáng, nàng cười tủm tỉm nhìn Tiêu Thành Dục, cả người đều vui vẻ từ tận đáy lòng.

Ngay cả Tiêu Thành Dục cũng vui vẻ theo nàng.

Lễ vật được chuẩn bị kỹ càng, có thể nhận được lời khen ngợi của người nhận, điều này còn vui hơn bất cứ chuyện gì.

Thẩm Kinh Trĩ nhón chân lên, khẽ hôn lên mặt Tiêu Thành Dục: "Đa tạ bộ hạ."

Tiêu Thành Dục cảm thấy những ngón tay như tê dại, vội vàng nắm chặt lại, chỉ khẽ nói: "Nàng thích là tốt rồi."

Sinh thần của Thẩm Kinh Trĩ vào ngày mừng tám tháng tám, chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết Trung Thu rằm tháng tám. Đây là ngày lễ lớn đầu tiên sau khi Tiêu Thành Dục kế vị, cho dù triều đình có bận rộn đến đâu, trong cung cũng phải tổ chức yến tiệc để chúc mừng.

Thái Hậu không có trong cung, Đức thái phi vì chuyện của Tưởng Liên Thanh cũng gián tiếp đóng cửa không ra ngoài, cho nên bữa tiệc Trung Thu này do Thục thái phi, Hiền thái phi cùng Chương Nhược Tích, Phùng Doanh và Thẩm Kinh Trĩ cùng nhau tổ chức.

Mỗi người phụ trách một việc, hai vị thái phi nắm toàn bộ công việc của bữa tiệc, Chương Nhược Tích và Phùng Doanh quản Ngự Thiện Phòng, Thẩm Kinh Trĩ giám sát việc trang trí Ngự Hoa Viên.

Tiêu Thành Dục chọn Bách Hỷ Lâu trước Ngự Hoa Viên để tổ chức tiệc Trung thu năm nay, tầng hai của Bách Hỷ Lâu rộng rãi sáng sủa, từ trên đó có thể nhìn bao quát cảnh sắc của Ngự Hoa Viên.

Cung yến sẽ kéo dài rất lâu, từ giữa trưa đến tận tối, sau khi bữa tiệc buổi trưa kết thúc, sân khấu lớn ở Ngự Hoa Viên đối diện Bách Hỷ Lâu sẽ diễn tuồng, những người không thích nghe tuồng có thể đi dạo chơi trong Ngự Hoa Viên, đợi đến khi bữa tối kết thúc mới lần lượt trở về.

Đây là ân điển của bộ hạ, những người có thể đến tham gia cung yến đều là người thân cận của bộ hạ và các vị nương nương, là những vị đại thần trọng yếu, cho dù cung yến có thể khiến người ta

mệt mỏi rãi rời, vẫn là ai ai cũng muốn vào chốn thâm cung này.

Ngự Hoa Viên là nơi vui chơi quan trọng nhất, Thẩm Kinh Trĩ rất đề tâm, sau khi nhận được lời dẫn dò từ Thục thái phi và Hiền thái phi, Thẩm Kinh Trĩ đã cẩn thận liệt kê danh sách nơi nghỉ ngơi và bày trí, lại liệt kê các hạng mục vui chơi, sau đó đưa cho Thục thái phi xem qua, vì vậy mà mỗi ngày đều bắt đầu bận rộn ở Ngự Hoa Viên.

Thẩm Kinh Trĩ là người không sợ phiền phức, nàng thích nhất là quản lý những việc vặt vãnh này, bây giờ có thêm việc, nàng cảm thấy ngày tháng cũng có thêm chút thú vị, cũng không sợ nắng nóng mùa thu, mỗi ngày đều hăng hái đến Ngự Hoa Viên, qua lại nhiều lần liền thân quen với Trương Đức Hải.

Trương Đức Hải là loại thái giám thường thấy nhất trong cung, không lên được cũng không xuống được, mạnh hơn thái giám bình thường rất nhiều, nhưng lại không thể đến gần các vị quý nhân, nhưng hắn đã ở trong cung nhiều năm, quen biết rất nhiều người, nên trong cung cũng có chút thể diện.

Cho nên hắn làm việc ở Ngự Hoa Viên này đã ba năm, bây giờ Tiêu Thành Dục đăng cơ cũng không thay đổi hắn, chính là vì hắn biết làm việc, hiểu cách làm việc và cũng rất có tâm.

Thời tiên đế, tiên đế và Thái Hậu không hay đi dạo trong Ngự Hoa Viên, nên nơi đây rất đìu hiu, sau khi Trương Đức Hải đến đã tạo ra rất nhiều cảnh sắc sinh động, khiến các vị hoàng tử công chúa đều hứng thú, ngay cả các vị nương nương cũng thỉnh thoảng đến Ngự Hoa Viên một lần.

Người đến nhiều mới có nhân khí. Trương Đức Hải vì thế mà được ban thưởng nhiều, cũng quen biết với các vị nương nương, lúc này mới có thể yên ổn làm tổng quản Ngự Hoa Viên của hắn.

Hiện giờ một triều vua một triều thần, các vị thái phi tạm thời không đến Ngự Hoa Viên, các vị quận vương bận rộn nghe giảng, cũng chỉ

có phi tần của đương kim thánh thượng và đại công chúa là thường đến xem.

Trương Đức Hải thay đổi cách bài trí Ngự Hoa Viên, khiến nơi này tràn đầy sức sống, hoa cỏ nhiều hơn trước, lại còn thêm các hạng mục vui chơi như câu cá, thả diều, để các vị phi tần có thêm một nơi để thư giãn.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy hắn cũng không tệ, rất biết cách làm việc. Sau khi quen thân, Thẩm Kinh Trĩ phát hiện Trương công công còn có rất nhiều ý tưởng, nhưng hắn chỉ là tổng quản Ngự Hoa Viên, tiền bạc có thể điều động không nhiều, cho nên rất nhiều hạng mục đều không làm được.

Tỷ như hắn muốn xây một cái xích đu ở vườn mai, thêm một hành lang nhỏ cho Du Tâm trì, trồng trúc xanh xung quanh núi giả..., rất chịu bỏ tâm tư để chăm sóc Ngự Hoa Viên tốt hơn.

Thẩm Kinh Trĩ nghe ý tưởng của hắn, ngược lại đánh giá rất cao. Nhân dịp tiệc Trung Thu, Thẩm Kinh Trĩ liền xin ý kiến Thục thái phi, phê duyệt cho Trương Đức Hải năm sáu hạng mục.

Trương Đức Hải quả thực cảm kích đến rơi nước mắt, mỗi ngày khi Thẩm Kinh Trĩ đến, hắn hận không thể quỳ xuống nghênh đón, coi Thẩm Kinh Trĩ như tổ tông mà hầu hạ.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ vừa đến Ngự Hoa Viên, đã nhìn thấy Trương Đức Hải khó có khi cau mày, ủ rũ đứng ở cổng, khuôn mặt vốn đã không đẹp lại càng xấu hơn.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy có chút buồn cười: "Trương công công sao vậy?"

Nàng vịn tay Thích Tiểu Thu xuống kiệu, nhìn Trương Đức Hải hỏi, dáng người thon thả, y phục tao nhã, nhìn tổng thể rất nhanh nhẹn. Ngân Linh đi theo sau nàng, tiến lên hai bước che dù cho nàng,

cùng nàng chậm rãi đi về phía trước.

Trương Đức Hải tiến lên, cau mày nhỏ giọng nói: "Hồi Chiêu Nghi, hôm nay có một vị khách quý."

"Là vị nương nương nào đến vậy?" Thẩm Kinh Trĩ hỏi.

Một đoàn người đi vào Ngự Hoa Viên, Trương Đức Hải khẽ nói: "Là Quý thái phi nương nương, ngài ấy đến rất sớm, vừa mới mở cổng đã đến rồi, nói là muốn dùng bữa sáng ở Vọng Xuân Đình."

Đây đúng là chuyện lạ.

Tâm tư của Quý thái phi bây giờ đều đặt trên người Phùng gia, ba lần năm lượt đến Càn Nguyên cung tìm bệ hạ nói chuyện, cũng không phải là cự tuyệt bà ta, chỉ là thứ bà ta muốn không phải là thứ Phùng gia muốn.

Quý thái phi cứ khẳng khẳng đòi theo ý mình.

Hôm đó Tiêu Thành Dục bị bà ta làm ầm ĩ ở Càn Nguyên cung, phải đến Cảnh Ngọc cung để tránh, nên không gặp được Phùng đại nhân. Nhưng sau đó hẳn vẫn gặp riêng Phùng Đồng Lương, Phùng Đồng Lương lập tức dập đầu với Tiêu Thành Dục mấy cái, nói mình không có bản lĩnh gì, cho dù nuôi ngựa ở Thái Bộc Tự cũng rất vất vả, sợ nuôi không tốt lãng phí tiền thuế, cho nên muốn xin từ quan đi kinh thương.

Người Phùng gia phần lớn giống như Phùng Mịch Nhi, trong lòng đều là vinh hoa phú quý, đều là vinh quang của mẫu tộc Hoàng Đế, rất biết luồn lách. Một bộ phận khác thì giống như An Định hầu phu nhân, chỉ cầu bình an, không cầu giàu sang phú quý, chất tử của vị An Định hầu phu nhân này chính là người có tính cách như vậy.

Phùng gia được ban không ít chức quan, hầu hết đều không có gì đáng ngại, vì Phùng Đồng Lương là người rất trầm ổn, Tiêu Thành

Dục mới đặc biệt đề bạt hẳn làm tự thừa Thái Bộc Tự.

Tự thừa Thái Bộc Tự chỉ là quan thất phẩm, ngày thường chính là nuôi ngựa chăn dê, không gây ra chuyện gì lớn, lại còn an nhàn, chức quan này là do Tiêu Thành Dục đặc biệt ban thưởng cho Phùng gia. Nhưng Quý thái phi lại không vừa ý, bà ta chê bai quan thất phẩm, mà người làm quan lại vô cùng lo sợ làm hỏng việc, cầu xin không muốn làm nữa.

Chuyện này ầm ĩ, thật sự là không biết nên nói thế nào.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy Quý thái phi này rất thú vị, bà ta làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ nhìn bản thân mình, không hỏi người nhà thế nào, không hỏi Phùng Đồng Lương thế nào, thậm chí không quan tâm nhi tử nghĩ gì, thứ bà ta muốn, nhất định phải làm ầm ĩ để có được.

Sau đó chuyện này ầm ĩ một thời gian, Tiêu Thành Dục thật sự chán ghét, còn cố ý dành thời gian bàn bạc với Phùng Đồng Lương, để hẳn tiếp tục ở lại Thái Bộc Tự, không chỉ thăng chức cho hẳn lên làm thiếu khanh Thái Bộc Tự, còn cho người đặc biệt mời hai vị sư gia cho hẳn, nếu thật sự không làm được thì cứ hỏi sư gia, sư gia nhất định biết cách giải quyết.

Như vậy, mới giải quyết xong chuyện này.

Cũng mới chỉ vài ngày, Quý thái phi đã vui vẻ đến mức có thể đến Ngự Hoa Viên dùng bữa sáng rồi.

Thẩm Kinh Trĩ nghe xong không khỏi mỉm cười, liếc nhìn Trương Đức Hải một cái: "Tâm trạng nương nương gần đây rất tốt, ngài ấy xưa nay cũng hào phóng, người lo lắng gì chứ?"

Trương Đức Hải bước chân hơi khựng lại, nhất thời không nói nên lời. Hẳn biết tính cách của Thẩm Kinh Trĩ, luôn là có gì nói nấy, không thích nhất là cung nhân lừa gạt qua loa, nhưng lời này thật sự

khó nói ra miệng, cho nên Trương Đức Hải cho dù có đắc tội với Thẩm Chiêu Nghi, cũng không dám nói bậy.

Hai người đi đến trước Du Tâm trì, nhìn hàng rào bằng tre vừa mới dựng xong cho giàn nho, Thẩm Kinh Trĩ hài lòng gật đầu.

Nàng dừng bước, quay người lại cúi đầu nhìn Trương Đức Hải, eo Trương Đức Hải vội cúi thấp hơn.

"Người cứ nói đi, bốn cung nghe thử xem."

Trong lòng Trương Đức Hải lộp bộp một tiếng, thầm than Thẩm Chiêu Nghi thật sự quá thông minh, chỉ cần hắt do dự một chút đã đoán được đại khái.

Trương Đức Hải thở dài, vì Thẩm Kinh Trĩ đang đứng dưới hàng rào, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Hồi Chiêu Nghi, có vài chuyện vốn không phải là nô tài có thể quản, nhưng đứa nhỏ đó trông thật sự đáng thương, tiểu nhân mới lẩm lời một câu."

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên gật đầu, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói.

Trương Đức Hải: "Ngự Thiện Phòng có một thái giám hầu thiện, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, mi thanh mục tú, tính tình cũng rất ôn hòa, ở Ngự Thiện Phòng cũng rất được mọi người yêu quý, tuổi còn trẻ như vậy sắp được thăng lên làm trung giám rồi."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe đã hiểu, thái giám hầu thiện này không phải là đồ đệ thì cũng là cháu đồ đệ của Trương Đức Hải, chắc chắn là có quan hệ. Nếu không hẳn - một tổng quản Ngự Hoa Viên, sao có thể quản được người của Ngự Thiện Phòng chứ?

Thái giám hầu thiện trong cung đều có ngoại hình ưa nhìn, hầu hạ các vị quý nhân dùng bữa, nếu biết lấy lòng và làm việc, rất nhiều người đều được thăng chức, ở Ngự Thiện Phòng nếu có thể học thêm một nghề, cả đời này sẽ không phải lo lắng nữa.

Thẩm Kinh Trĩ cười nhìn Trương Đức Hải: "Người cũng khá đấy, nhét được người vào Ngự Thiện Phòng."

"Haiz, chuyện này nếu lúc đó nô tài không làm thì tốt rồi, bây giờ lại hại đứa nhỏ đó rồi."

Thẩm Kinh Trĩ hỏi: "Liên quan đến vị quý nhân kia?"

Trương Đức Hải cau mày gật đầu: "Trước đó nô tài cũng đã nói với người rồi, đứa nhỏ đó lớn lên rất đẹp, mà còn không phải là đẹp bình thường, các ngự trù của Ngự Thiện Phòng cũng muốn lấy may, thấy hắc trâm ổn lại nghe lời, liền để hắc trâm đến Thừa Nhân cung hầu hạ, nhưng vừa đến đó đã hỏng chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ nghe đến đây, trong lòng không khỏi lộ bộ một tiếng.

Quả nhiên liền nghe thấy Trương Đức Hải đề thấp âm thanh nhỏ như muỗi nói tiếp: "Vị quý nhân kia nhìn trúng hắc trâm, trực tiếp đòi người từ Ngự Thiện Phòng, muốn hắc trâm đến Thừa Càn cung chuyên môn hầu hạ mình."

Sao có thể được chứ?

Cho Ngự Thiện Phòng mười ngàn lá gan, cũng không dám đưa tiểu thái giám trẻ tuổi mỹ mạo đến cho mẫu thân của Hoàng Đế, chẳng lẽ Ngự Thiện Phòng không muốn sống nữa sao?

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhún mày. Nàng không biết Quý thái phi lại còn có thể làm ra chuyện như vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thật sự là quá khó nghe, không biết người ngoài sẽ chế nhạo thế nào.

Thẩm chiêu nghi chỉ nghe được vài lời đã suy đoán ra toàn bộ sự việc, cho nên tâm trạng bỗng chùng xuống. Nàng cúi đầu nhìn Trương Đức Hải: "Ý của người là, Ngự Thiện Phòng không dám đồng

ý, thậm chí còn liều lĩnh bị thái phi trách mắng để bảo vệ người đó. Mà hôm nay, Quý thái phi lại đặc biệt gọi tên muốn dùng bữa sáng ở Ngự Hoa Viên," Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt lại, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, "nói cách khác, thái phi đã gọi người đến Ngự Hoa Viên?"

Núi không đến thì ta đến núi. Quý thái phi chính là người như vậy, thứ bà ta muốn, cho dù phải làm ầm ĩ cũng phải có được.

Trương Đức Hải thở dài, hẩn vén vạt áo lên, dứt khoát quỳ xuống trước mặt Thẩm Kinh Trĩ: "Chiêu Nghi, người cứu hẩn với, đó là một đứa trẻ rất tốt, cứ tiếp tục như vậy hẩn sẽ mất mạng."

Hoàng Thượng tự nhiên sẽ không trách cứ mẩu thân mình tư thông, cho dù chỉ là một tiểu thái giám, đó cũng là lỗi của hẩn, ai bảo hẩn chọc giận người không nên chọc chứ?

Thẩm Kinh Trĩ và Trương Đức Hải cũng coi như có chút giao tình, nàng vốn không phải là người lạnh lùng, tuy nhìn có vẻ sắc sảo, nhưng Trương Đức Hải biết nàng là người tốt bụng.

Nếu không hôm đó nàng cũng sẽ không liều chết bảo vệ Nghênh Hồng trong cung mình.

Trương Đức Hải quỳ xuống, cũng không hề khiến Thẩm Kinh Trĩ khó xử, ngược lại nàng còn nheo mắt nhìn về phía Vọng Xuân Đình nơi xa. Chuyện này cho dù Trương Đức Hải không cầu xin, nàng cũng phải nhanh chóng giải quyết, không thể để bệ hạ mang tiếng xấu như vậy.

Nàng cũng không thể phụ lòng Thái Hậu đã đề bạt và coi trọng nàng.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, nói với Trương Đức Hải: "Đi thôi, ta muốn xem xem, sự việc đã đến mức nào rồi."

Chương 57: Giúp đỡ

Ngự Hoa Viên chính là địa bàn của Trương Đức Hải, hẳn đương nhiên biết chỗ nào có đường nhỏ bí mật.

Thẩm Kinh Trĩ không gọi nhiều người đi theo, chỉ để Thích Tiểu Thu và Trương Đức Hải đi cùng, ngoài ra còn có một tiểu đồ đệ mà Trương Đức Hải mang theo, bốn người lặng lẽ vòng qua hoa viên, men theo con đường nhỏ bí mật rón rén đi đến phía núi giả sau Vọng Xuân Đình.

Vừa nấp sau núi giả, họ đã nghe thấy một giọng nữ đầy vẻ lười biếng.

Giữa tiếng gió ào ào, chỉ nghe bà ta nói: “Liều công công, người dám xem thường Thừa Nhân cung của bốn cung? Người cho rằng bốn cung chỉ là một Quý thái phi không quản được người, cũng không bằng Thái Hậu có quyền lực sao?”

Thẩm Kinh Trĩ nhận ra ngay giọng nói này, người đang cất lời chính là Quý thái phi Phùng Mịch Nhi.

Phùng Mịch Nhi tuổi chưa đến bốn mươi, lại kiều diễm yêu mị. Bà ta đang độ tuổi xuân sắc mà phải thủ tiết, có những tâm tư như vậy cũng chẳng lạ. Nhưng điều đáng nói là bà ta lại là sinh mẫu của Hoàng Thượng.

Nếu trong cung mà đạo đức suy đồi, luân thường bại hoại thì Tiêu Thành Dục làm sao trị lý thiên hạ? Làm sao khiến bá tánh tin phục?

Hành động của Quý thái phi chẳng khác nào hắt nước bẩn vào Hoàng Thượng, người đã vất vả lắm mới ngồi vững trên ngai vàng.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Thẩm Kinh Trĩ đã nghe tiếng Quý thái phi nói tiếp: "Cởi áo hăn ra cho bốn cung! Để xem roi của bốn cung lợi hại, hay cốt khí của hăn lợi hại hơn."

Một giọng nói quen thuộc khác vội vàng vang lên: "Nương nương, đây là Ngự Hoa Viên, tai mắt nhiều, hay là thôi đi ạ."

Người nói chính là Phán Hạ, quản sự cô cô của Quý thái phi.

Phán Hạ nhẹ nhàng khuyên can, nhưng Phùng Mịch Nhi nào có nghe?

Thẩm Kinh Trĩ chỉ nghe thấy một tiếng "bốp" vang dội, một cái tát giáng thẳng vào mặt ai đó.

"Nương nương, nô tỳ làm vậy là vì muốn tốt cho người! Nô tỳ thật lòng đối đãi với người!"

Giọng Quý thái phi lạnh như băng: "Thật lòng? Nếu người thật lòng thì ngày ấy ở đại điện đã không nghe theo Thái Hậu và Hoàng Thượng bịt miệng bốn cung lại, rồi lôi bốn cung xuống!"

Tại Vọng Xuân Đình, Phán Hạ quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Phùng Mịch Nhi. Cái tát của Phùng Mịch Nhi thật không nương tay chút nào, mặt Phán Hạ sưng đỏ, trông rất đáng sợ.

Phùng Mịch Nhi nheo mắt, nhìn Phán Hạ với vẻ oán hận.

Phán Hạ theo Quý thái phi mười mấy năm, sao có thể không biết tính tình của bà ta? Dù trong lòng có ủy khuất đến đâu, cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Phán Hạ chỉ đau khổ rơi lệ, bò đến trước mặt Phùng Mịch Nhi, nắm lấy vạt áo bà ta nói: "Nương nương, người không thể nào không nhớ tình cảnh ngày hôm đó. Khi ấy người bị quỷ ám, nói năng lung tung.

Nếu nô tỳ không ngăn cản, hậu quả thật khó lường.”

Phùng Mịch Nhi nắm chặt chén trà trong tay nhìn Phán Hạ, cung nữ đã theo mình mười mấy năm, với ánh mắt âm trầm.

Cuối cùng, bà ta vẫn không tuyệt tình.

“Được rồi, bốn cung tạm tin người.” Giọng Phùng Mịch Nhi lạnh lẽo, “Sau này bốn cung phân phó việc gì, người phải làm cho tốt.”

Phán Hạ run rẩy đứng dậy, chỉ biết gật đầu: “Vâng, nô tỳ lĩnh mệnh.”

Vọng Xuân Đình yên tĩnh một lát. Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, cẩn thận quan sát tình hình bên trong Vọng Xuân Đình qua khe hở của núi giả.

Vừa nhìn, nàng đã thấy một bóng người cao lớn.

Đó là một thái giám trẻ tuổi mặc thường phục màu xám than, đang quỳ thẳng lưng trước mặt Phùng Mịch Nhi. Thẩm Kinh Trĩ không nhìn thấy mặt hắn, nhưng có thể cảm nhận được sự cứng cỏi, thẳng thắn trong dáng hình ấy. Đúng như lời Trương Đức Hải, đây là một người trẻ tuổi mi thanh mục tú.

Ngay sau đó, Phán Hạ gọi một đại cung nữ khác bên cạnh Phùng Mịch Nhi. Hai người cùng tiến lên, một người giữ chặt đầu thái giám, một người kéo áo hắn.

Trời mùa thu không lạnh, ngược lại còn hơi oi bức vì nắng hanh cuối thu đột ngột ập đến. Nhưng dù vậy, bị lột đồ trước mặt mọi người vẫn là một sự sỉ nhục công khai. Trước mặt Quý thái phi, một thái giám thấp hèn căn bản không thể phản kháng.

Nhìn từ xa, Thẩm Kinh Trĩ thấy hắn như một con rối gỗ bị người ta

xé toạc y phục, cuối cùng bị lột sạch áo ngoài, tóc tai bung xõa. Mái tóc đen dài rối tung sau lưng càng khiến bóng dáng hắc thêm cô độc, đáng thương đến cùng cực.

Đến nước này, rõ ràng Quý thái phi muốn làm lớn chuyện.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ càng thêm nặng trĩu. Nàng suy nghĩ một lát rồi cúi đầu nhìn Trương Đức Hải: "Tâm tính tên thái giám kia thế nào?"

Trương Đức Hải vội vàng đè thấp giọng nói: "Hồi Chiêu Nghi, đó là một đứa trẻ ngoan, rất nghe lời và hiểu chuyện. Hắc kín miệng lắm. Chuyện ở Thừa Nhân cung đã xảy ra một hai tháng rồi nhưng không hề than vãn, cũng không cầu cứu ai, cứ âm thầm chịu đựng. Mãi đến khi Quý thái phi trực tiếp đến Ngự Thiện Phòng đòi người, quản sự thái giám của Ngự Thiện Phòng mới nhận ra có điều bất thường, mới hỏi han hắc."

"Đến nước này rồi mà hắc vẫn không nói, quả là một người cẩn thận."

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi gật đầu. Nàng nheo mắt nhìn Trương Đức Hải: "Nếu người và Lý thiện thực ở Ngự Thiện Phòng đều có thể bảo đảm cho hắc, ta sẽ nghĩ cách đưa hắc đến một nơi tốt đẹp mà Quý thái phi tuyệt đối không dám động đến."

Trương Đức Hải mừng đến phát khóc. Nhưng hắc không dám biểu lộ ra ngoài, cũng không dám làm động tác quá lớn, chỉ nói: "Nô tài có thể bảo đảm, Lý tổng quản cũng vậy."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, Vọng Xuân Đình lại có động tĩnh. Thẩm Kinh Trĩ chưa kịp quay lại xem tiếp thì nghe thấy một tiếng "bốp" thật mạnh từ bên kia.

Đó là tiếng roi da quất vào da thịt.

Một cái, hai cái, rồi những tiếng quất liên tiếp vang lên trong Vọng Xuân Đình, kèm theo đó là tiếng cười khoái trá của Phùng Mịch Nhi.

“Hừ, người dám xem thường bốn cung? Cũng không xem lại mình là cái thứ gì! Trong mắt bốn cung, người còn không bằng con chó hoang, vậy mà dám cãi lời bốn cung?”

Giọng bà ta vốn êm ái uyển chuyển, nhưng nghe vào tai mọi người lại âm trầm đến đáng sợ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn qua khe núi giả về phía Vọng Xuân Đình. Một thái giám trẻ tuổi tay cầm roi đang ra sức quất vào người thái giám kia với vẻ mặt hả hê. Người bị đánh vẫn giữ nguyên tư thế thẳng lưng, chiếc áo trong trắng tinh dần dần thấm máu đỏ tươi.

Một tiếng, lại một tiếng, một roi, rồi lại một roi.

Nhưng hắn vẫn không nói một lời, không cầu xin, không kêu la, thậm chí dường như không hề có tiếng thở dốc.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ đến những cung nhân trung thành năm xưa, lòng nàng thắt lại, đau đớn khôn nguôi. Họ bị lôi ra khỏi cung nàng từng người một, quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin, nhưng những kẻ kia không hề buông tha, cứ thế giơ cao gậy gộc, đánh lên thân thể gầy yếu của những thiếu nữ.

Từng roi, từng roi, mặc cho máu tươi bắn tung tóe, không một ai dừng tay.

Không thể nhớ lại nữa, Thẩm Kinh Trĩ nhắm chặt mắt. Nàng hít sâu một hơi, xoay người nói với Trương Đức Hải: “Hôm nay nếu không cứu hắn, hắn sẽ chết ở đây. Trương Đức Hải, người có dám cãi lời Quý thái phi nương nương không?”

Trương Đức Hải vốn đã lo lắng, nghe vậy không chút do dự: “Chiêu Nghi, nô tài dám.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Tốt lắm, lại đây, việc này phải làm như thế này...”

Trong Vọng Xuân Đình, Phùng Mịch Nhi đang nhấp trà táo đỏ mật ong, tựa vào đệm mềm thưởng thức vở kịch trước mắt. Đôi mắt hồ ly quyến rũ khẽ nheo lại, ánh mắt sắc bén như những mũi kim băng đâm vào người đầy máu đang nằm đó. Người kia bị đánh đến run rẩy toàn thân, nhưng vẫn cố gắng giữ thẳng lưng. Gương mặt vốn tuấn tú ôn nhu giờ nhuốm đầy máu, lại toát lên vẻ đẹp ma mị. Hắn cứ thế quỳ gối, mắt nhắm hờ, ánh mắt đã không còn sự sống như trước.

Phùng Mịch Nhi càng thêm hả hê.

Một giọt máu bắn ra ghế, nhuộm đỏ dây leo màu trắng. Ánh mắt Phùng Mịch Nhi lóe lên, nhìn về phía người kia với vẻ thích thú: “Liễu Tố Y, tên người cũng hay đấy, đáng tiếc, đáng tiếc là người không nghe lời.”

Phùng Mịch Nhi nhìn hắn cười: “Con chó không nghe lời, dù có đẹp đến đâu bốn cung cũng không cần. Tố Y à Tố Y, người còn trẻ mà chết như vậy thì thật đáng tiếc!”

Quý thái phi nương nương cao cao tại thượng, bóp chết một nô tài hèn mọn chẳng khác gì bẻ một cọng rơm. Bà ta chẳng cần tốn sức, chỉ cần động động miệng là có kẻ thay bà ta vung đao giết người.

Liễu Tố Y quỳ ở đó, giờ phút này đã nhắm mắt, buông xuôi tất cả.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng kêu thất thanh vang lên: “Nương nương, nương nương, không xong rồi!”

Phùng Mịch Nhi cau mày: “Hoàng hốt cái gì?”

Một tiểu cung nữ trẻ tuổi lăn lộn bò lên bậc thang Vọng Xuân Đình, có lẽ vì sợ hãi mà chân tay rụng rời, ngã dúi dụi giữa bậc thang.

“Nương nương,” nàng ta run rẩy nói, “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng đang đến Ngự Hoa Viên ạ!”

Phùng Mịch Nhi trợn mắt: “Cái gì?”

Tiểu cung nữ lắp bắp: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ đi lấy nước cho người, nghe thấy các công công bên ngoài nói... nói Hoàng Thượng sắp đến Ngự Hoa Viên, chỉ còn khoảng một khắc nữa thôi ạ.”

Phùng Mịch Nhi bỗng chốc ngồi bật dậy. Thấy tên tiểu thái giám vẫn đang hăng say quất roi vào Liễu Tố Y, bà ta nhú mày quát: “Ngu xuẩn! Còn đánh nữa làm gì? Không nghe thấy nàng ta nói gì sao?”

Tên tiểu thái giám sợ hãi định quỳ sụp xuống đất, bị Phán Hạ kéo tay lại.

“Nương nương, việc này không thể để Hoàng Thượng biết được,” Phán Hạ lo lắng nói, “Người này không thể giữ lại.”

Phùng Mịch Nhi chỉ thoáng bối rối, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Bà ta đưa tay ra hiệu cho Phán Hạ đỡ mình dậy, vừa vuốt phẳng nếp áo vừa nói: “Tiểu Viên Tử, lấy áo hăn bọc lại, ném xuống Du Tâm trì.”

Tiểu Viên Tử không ai đỡ, lúc này mới quỳ sụp xuống đất: “Nương nương... nô tài...” Hăn ta đánh người thì được, chứ vút xác thì không dám.

Đây là Ngự Hoa Viên, đâu đâu cũng có người, nếu bị phát hiện, nương nương sẽ không sao nhưng hăn ta thì chết chắc.

Phùng Mịch Nhi mất kiên nhẫn, liếc nhìn Tiểu Viên Tử. Thấy hắn ta quả thật không làm được việc, bà ta mới nói: "Vậy thì ném hắn ra sau núi giả. Hắn là hoạn quan, dù có nói ra cũng chẳng ai tin."

Dứt lời, Phùng Mịch Nhi vịn tay Phán Hạ yếu điệu bước ra ngoài.

Dọc đường đi, bà ta bước đi vững vàng không hề lão đảo.

Tiểu Viên Tử bò tới, lấy vạt áo Liễu Tố Y phủ lên người hắn, rồi cố sức đứng dậy kéo lê hắn ra sau núi giả. Có lẽ ý chí sinh tồn đã át đi nỗi sợ hãi, Tiểu Viên Tử kéo Liễu Tố Y ra sau núi giả mà không hề dừng lại.

Bên ngoài đã ồn ào tiếng người vang lên.

Tiểu Viên Tử thậm chí không kịp nhìn Liễu Tố Y, vút cây roi dài xuống rồi cúi đầu chạy ra ngoài.

Gió thổi qua, trong Vọng Xuân Đình chỉ còn lại vũng máu loang lổ cùng một người đầy máu me.

Liễu Tố Y cảm thấy người lúc nóng lúc lạnh, hắn khép hờ mắt, những ký ức về gia đình hiện lên trong đầu. Cảnh sắc tươi đẹp, tiếng cười nói vui vẻ như chốn tiên cảnh vắng vắng bên tai.

Trước mắt hắn tối sầm, không nhìn thấy gì nữa. Một bàn tay kéo tấm áo cũ đang phủ trên người hắn ra. Liễu Tố Y tưởng mình đã lên tiên giới, cố gắng mở mắt, nhìn thấy một đôi mắt hoa đào xinh đẹp.

Hắn lẩm bẩm: "Là tiên nữ sao?"

Bị đánh đến mức này, hắn đã kiệt sức, chỉ gắng gượng được một chút, lại rơi vào hôn mê.

Nhìn gương mặt trắng nõn dính đầy máu của hắn, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi thảm than. Chẳng trách Quý thái phi lại say mê đến vậy,

không chiếm được cũng muốn hành hạ, quả thật là một vẻ ngoài quá mức xinh đẹp.

Liễu Tố Y năm nay mới hai mươi tuổi, từ nhỏ đã làm thái giám nên mặt mày thanh tú, lại có nét đẹp nữ tính. Cộng thêm đôi mắt sâu thẳm, quả thật là tướng mạo khiến người ta động lòng.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài, nhìn về phía Trương Đức Hải: "Khi Quý thái phi nương nương rời khỏi Ngự Hoa Viên, người lập tức tìm người chữa trị cho hãn. Nếu Quý thái phi hỏi đến, cứ bảo Ngự Thiện Phòng nói hãn bệnh nặng, đang dưỡng bệnh."

Người đã cứu được rồi, Thẩm Kinh Trĩ không thể để hãn chết vì bệnh được. Nàng dừng lại một chút mới nói tiếp: "Việc này ta sẽ bẩm báo Hoàng Thượng, để người định đoạt."

Dù sao thì Liễu Tố Y cũng đã được cứu sống. Trương Đức Hải "bịch" một tiếng quỳ xuống, dập đầu hai cái trước Thẩm Kinh Trĩ: "Đại ân đại đức của Chiêu Nghi, tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp, tạ ơn Chiêu Nghi!"

Thẩm Kinh Trĩ xua tay, bảo họ nhanh chóng đi chữa trị cho Liễu Tố Y, rồi cùng Thích Tiểu Thu chậm rãi rời khỏi Vọng Xuân Đình.

Ở lại Ngự Hoa Viên thêm một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới trở về Cảnh Ngọc cung.

Còn hai ngày nữa là đến cung yến Trung Thu, Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát, cảm thấy không thể trì hoãn việc này, phải nhanh chóng báo cho Tiêu Thành Dục.

Nàng sai Đồng Quả hầm một nồi canh củ mài bồ câu, đợi đến giờ nghỉ trưa thì mang canh đến Càn Nguyên cung. Tuy Càn Nguyên cung luôn mở cửa, nhưng nếu không được triệu thì không ai được ra vào. Trừ những lúc Tiêu Thành Dục triệu kiến các đại thần, chỉ có vài vị quận vương được phép thường xuyên ra vào nơi này.

Ngoài ra, tất cả các phi tần dù có trình thê bài trước, Tiêu Thành Dục cũng đều không gặp.

Chỉ có một ngoại lệ.

Đó là Thẩm chiêu nghi, người đang được sủng ái nhất hậu cung.

Nếu Thẩm chiêu nghi rảnh rỗi đến Càn Nguyên cung một chuyến, cho dù Hoàng Thượng đang nổi trận lôi đình cũng sẽ vì nàng mà kìm nén cơn giận, ăn chút cơm, trò chuyện giải khuây. Chỉ trong chốc lát, cơn giận liền tan biến.

Trong cung nhiều người như vậy, ngoài Thái Hậu nương nương, Niên Cửu Phúc chỉ đối xử ôn hòa với mỗi Thẩm chiêu nghi.

Vì vậy, hôm nay Thẩm Kinh Trĩ đến Càn Nguyên cung, tiểu thái giám canh cửa cũng không dám ngăn cản, chỉ mời nàng ngồi đợi một lát, Tiểu Đa Tử đích thân ra đón.

“Ôi chao! Sáng nay sư phụ nhìn thấy chim hỉ thước đậu trên cành, còn nói hôm nay nhất định có chuyện vui, thì ra là vì Chiêu Nghi sẽ đến. Quả nhiên là quý nhân ghé thăm! Nô tài thỉnh an Chiêu Nghi, Chiêu Nghi cát tường!”

Tiểu Đa Tử thật khéo miệng, có thể nói người chết thành sống lại.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, gật đầu với hắn: “Đa công công, làm phiền ngươi rồi.”

Tiểu Đa Tử cúi đầu khom lưng đi theo nàng, tỏ vẻ thân thiết. Thái giám Càn Nguyên cung thấy vậy cũng không lấy làm lạ, ai cũng hiểu rõ trong lòng. Gặp Thẩm chiêu nghi ai mà chẳng muốn nịnh bợ? Ai dám tỏ vẻ chính là chán sống, muốn bị đuổi khỏi Càn Nguyên cung.

Thẩm Kinh Trĩ không hỏi Tiêu Thành Dục đang làm gì, chỉ ân cần

nói: "Gần đây trời hanh khô, Hoàng Thượng lại bận rộn, Đa công công là người bên cạnh Hoàng Thượng, nên thường xuyên dâng nước cho người uống. Ngự Thiện Phòng nên nấu nhiều canh lê và chè hạt sen năm tuyết, đừng làm ngọt quá, Hoàng Thượng không thích."

Thẩm chiêu nghi thật chu đáo.

Tiểu Đa Tử vội vàng đáp lời: "Vâng vâng vâng, Chiêu Nghi nói phải. Vẫn là người hiểu ý Hoàng Thượng."

Sau màn khách sáo, hai người đi đến cửa Càn Nguyên điện. Tiểu Đa Tử mời Thẩm Kinh Trĩ vào điện, rồi nói: "Hồi Chiêu Nghi, Hoàng Thượng đang ở Ngự Thư Phòng ạ."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, đi thẳng đến cửa Ngự Thư Phòng. Tiểu Đa Tử cao giọng bẩm báo: "Thẩm chiêu nghi cầu kiến."

Ngay sau đó, không để Thẩm Kinh Trĩ phải đợi lâu, Niên Cửu Phúc đã đích thân ra đón.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hần bước ra từ sau bình phong, cười tủm tỉm đi về phía cửa: "Chiêu Nghi vạn phúc."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, không nói chuyện nhiều, chỉ nhìn Niên Cửu Phúc từ trên xuống dưới. Hai ngày không gặp, Niên Cửu Phúc trông gầy đi không ít.

Lúc Tiêu Thành Dục mới lên ngôi, Niên Cửu Phúc cũng được đà thăng tiến, trở thành đại tổng quản quyền lực nhất trong cung. Tuy hần vẫn hầu hạ bên cạnh Tiêu Thành Dục, dường như không quản những việc vặt vãnh khác, nhưng mọi chuyện trong cung đều phải báo cáo cho hần.

Lúc trước không quá bận rộn nên hần phát tướng, tuy còn trẻ mà trông đã phúc hậu. Mấy tháng nay, có lẽ vì sự vụ bận rộn, Niên Cửu

Phúc dần gầy đi, khôi phục lại vẻ ngoài thanh tú trước kia.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười với hắc. Niên Cửu Phúc khom lưng tỏ vẻ cung kính.

Hai người bước vào Ngự Thư Phòng. Vừa qua bình phong, Thẩm Kinh Trĩ đã thấy Tiêu Thành Dục đang ngồi sau ngự án, chăm chú xem tấu chương. Mười lần gặp Tiêu Thành Dục thì chín lần hắc đang xem tấu chương, còn lại một lần là đang dùng bữa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ suýt bật cười, nhưng cũng may là nàng đã kịp nhịn.

Tiêu Thành Dục đã nghe thấy Tiểu Đa Tử thông báo, hắc ghi xong vài dòng vào tấu chương, rồi mới ngẩng đầu lên.

Vừa nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, hàng lông mày nhíu chặt của hắc không tự chủ được mà giãn ra. Chính hắc cũng không nhận ra mỗi khi gặp Thẩm Kinh Trĩ, mọi phiền muộn trong lòng đều nhanh chóng tan biến, khiến hắc cảm thấy thư thái.

Niên Cửu Phúc tinh ý nhận ra tất cả, sau khi dâng trà bánh cho Thẩm Kinh Trĩ, hắc liền lui về phía sau Tiêu Thành Dục, im lặng đứng hầu.

Tiêu Thành Dục buông bút, đứng dậy vươn vai.

“Sao giờ này nàng lại đến? Đạo này nàng không phải rất bận sao?” Tiêu Thành Dục trêu nàng.

Thẩm Kinh Trĩ đi đến nắm tay Tiêu Thành Dục, cùng hắc đi vào phòng nghỉ. Sau khi hai người ngồi xuống giường La Hán, Thẩm Kinh Trĩ mới cười nói: “Tần thiếp mấy ngày không gặp bệ hạ, cảm thấy nhớ người. Lại sợ bệ hạ không ăn uống đầy đủ, bị khô nóng trong người, nên đã tự tay hầm canh củ mài bồ câu, mang đến cho bệ hạ dùng.”

Lời lẽ thật sắc sảo.

Thẩm Kinh Trĩ sòng mắt lưu chuyển, lời nói mềm mại, cử chỉ quyến rũ, khiến Tiêu Thành Dục đang cầm chén canh bỗng khựng lại, nhưng rồi vẫn nhẹ nhàng thưởng thức tiếp. Nước canh bồ câu thanh đậm, chỉ có vị ngọt của kỷ tử, cùng với ánh mắt vũ mị của nàng, khiến nội tâm hấn rung động.

“Canh ngon lắm,” Tiêu Thành Dục uống cạn chén canh, nói, “Nàng vất vả rồi, sau này đừng tự mình làm, cứ sai cung nhân là được.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười. Nàng lấy một quả đào trên bàn, dùng dao bạc cắt thành từng miếng nhỏ, xếp vào đĩa sứ.

“Bệ hạ dùng chút đào đi ạ,” Thẩm Kinh Trĩ nói, “Được nấu canh cho bệ hạ là phúc phận của tần thiếp, sao có thể nói là vất vả chứ?”

Thẩm Chiêu Nghi nói những lời khách khí này thật lưu loát, chẳng cần suy nghĩ.

Tiêu Thành Dục trò chuyện với nàng một lúc, cảm thấy thư thái hơn hẳn. Dù sao hấn và Thẩm Kinh Trĩ cũng đã làm phu thê mấy tháng, cả hai đã quen thuộc nhau, cũng không cần thiết phải giữ khoảng cách quân thần.

Vì vậy Tiêu Thành Dục cởi cúc áo, ngả người ra sau dựa vào gối mềm. Sau đó thở dài một hơi.

Thẩm Kinh Trĩ thành thoi ăn vài miếng đào mật, sau đó lau tay, nhấp một ngụm trà.

“Bệ hạ, hôm nay tần thiếp có tin tức muốn bẩm báo,” Giọng Thẩm Kinh Trĩ mềm mại, khiến Tiêu Thành Dục thư giãn chậm rãi khép hờ hai mắt, “Tần thiếp nói cho bệ hạ nghe một chút?”

Tiêu Thành Dục nhắm mắt ừ một tiếng, chờ nàng nói tiếp.

Thẩm Kinh Trĩ dùng ngữ khí ôn hòa kể lại chuyện xảy ra ở Ngự Hoa Viên hôm nay.

Trong lúc nói, Thẩm Kinh Trĩ uống một ngụm trà, còn Tiêu Thành Dục thì vẫn nhắm mắt như đang nghỉ ngơi. Nàng cũng không để ý đến hắn, cứ thế kể hết câu chuyện, rồi mới tiếp tục ăn đào.

Đào mùa này là ngon nhất, mọng nước, vừa ngọt vừa thơm. Cắn một miếng, thịt đào mềm như mây tan ngay trong miệng.

Đợi Thẩm Kinh Trĩ kể xong, Tiêu Thành Dục vẫn không lên tiếng ngay, hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Nàng làm rất tốt."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười.

Lúc này chim hỉ thước lại bay đến đậu trên bệ cửa sổ, tò mò nhìn vào bên trong. Hỉ thước kêu vang báo hiệu điềm lành, nhưng tin tức Thẩm Kinh Trĩ mang đến lại không phải chuyện vui.

Tiêu Thành Dục không hề tức giận vì những việc làm của Quý thái phi. Ngược lại, sau ngần ấy năm hắn đã quen với tính cách của mẫu thân mình. Những chuyện như vậy xảy ra trong cung, hắn thậm chí còn thấy nhẹ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Cũng chỉ có vậy.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng gặp Quý thái phi nương nương lúc trẻ, cũng không bị bà ta hành hạ, nên những chuyện trong mắt nàng là không thể tưởng tượng nổi, đối với Tiêu Thành Dục chỉ là chuyện nhỏ như đã từng xảy ra.

Hắn thậm chí còn cảm thán trong lòng: Bà ta không còn như xưa nữa.

Hắn vẫn lười biếng nằm đó, trầm mặc một lát rồi mới hỏi: "Thái giám kia là do nàng cứu?"

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, đáp: "Vâng, bệ hạ. Trương Đức Hải đã đến cầu xin tần thiếp, thấy thái giám kia đáng thương nên tần thiếp đã cứu hắn, bảo Trương Đức Hải an bài cho hắn trị thương, phải dưỡng thương cũng mất một hai tháng."

Thấy thái độ của Tiêu Thành Dục lúc này, biết chuyện không quá nghiêm trọng, Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Nhưng sau chuyện này, Liễu Tố Y không thể ở lại Ngự Thiện Phòng được nữa, tần thiếp nghĩ nên đổi chỗ cho hắn."

Tiêu Thành Dục lại ừ một tiếng.

Ngoài trời nắng chiều, bóng hai người in trên chậu hoa thạch lựu đối diện, ghi dấu thời gian trôi qua.

Đồng hồ cát trên cửa sổ đang chậm rãi chảy xuống, Thẩm Kinh Trĩ cảm giác như nghe thấy tiếng cát sà sạt rung động.

Thời gian như thoi đưa, thoáng chốc đã qua.

Tiêu Thành Dục từ từ mở mắt. Hắn ngồi quay lưng về phía ánh sáng, ánh mắt sâu thẳm, Thẩm Kinh Trĩ không thể hiểu được suy nghĩ cũng như nội tâm của hắn.

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Thấy nàng đang nhìn mình với vẻ lo lắng, chút khó chịu trong lòng cũng tan biến. Hắn cong môi mỉm cười với nàng.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, không hiểu sao cũng cười theo.

Hai người cười một lúc, Tiêu Thành Dục mới thở dài: "Lúc mới nghe chuyện này, nàng có sợ không?"

Thẩm Kinh Trĩ tưởng hễ muốn an ủi mình, định gặt đầu nững nịu, lại nghe hễ nói: “Quý thái phi là người như vậy, bà ta làm chuyện này cũng không có gì lạ. Sau này nàng thấy nhiều rồi sẽ quen thôi.”

Chương 58: Đào rất ngọt

Trước đây, khi nhắc đến Quý thái phi, Tiêu Thành Dục thường không muốn nhắc nhiều, hôm nay lại hiếm khi nói vài câu đùa cợt.

Có lẽ hẳn thật sự không thấy chuyện này có gì đáng ngạc nhiên. Từ nhỏ đến lớn, Quý thái phi đã làm quá nhiều chuyện kỳ quặc, nên việc này đối với Tiêu Thành Dục chẳng đáng nhắc tới.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ không thể cười được, nàng biết tâm trạng Tiêu Thành Dục không tốt như vẻ bề ngoài. Nếu hẳn muốn che giấu thì có thể giấu kín cảm xúc, không để lộ bất kỳ dấu vết nào.

Chỉ là trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, hẳn ít khi bộc lộ cảm xúc, có lẽ ngoài chuyện của Quý thái phi, chuyện của ai khác cũng không thể khiến hẳn lay động.

Nghe hẳn nói vậy, Thẩm Kinh Trĩ chỉ nhẹ nhàng đáp: “Bệ hạ đừng trêu tần thiếp nữa.”

Tiêu Thành Dục khẽ cười, không nhắc đến Quý thái phi nữa, chỉ nói: “Nếu nàng muốn bảo vệ tiểu thái giám kia, thì đợi hẳn khỏi bệnh rồi chuyển đến Càn Nguyên cung. Thư khố Càn Nguyên cung vừa thiếu người quét dọn, hẳn có vẻ phù hợp.”

Tuy là hoàng tộc, nhưng Tiêu Thành Dục không phải người lạnh lùng, hẳn hiếm khi kiêu ngạo hay xa cách, dù đã lên ngôi vẫn rất nhân từ. Hẳn phân biệt rõ ràng đúng sai, nhìn người rất chuẩn. Hẳn biết chuyện này hoàn toàn do Quý thái phi gây ra, nếu tên thái giám kia có ý đồ trèo cao, hẳn đã nhảy từ Ngự Thiện Phòng sang Thừa Nhân cung từ lâu, làm gì còn đến nỗi này.

Nếu không có Trương Đức Hải thương cảm, không có Thẩm Kinh Trĩ tốt bụng, hôm nay hắn đã chết ở Ngự Hoa Viên rồi.

Một sinh mạng đối với Tiêu Thành Dục chỉ là chuyện nhỏ.

Chuyện này được giải quyết một cách đơn giản, Tiêu Thành Dục cũng không để tâm nữa. Thấy Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn do dự, hắn liền hỏi: “Sao vậy? Nàng còn lo lắng gì nữa?”

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: “Bệ hạ, chuyện của Quý thái phi lần này là do tần thiếp vô tình biết được, mới chuyển nguy thành an. Nếu sau này... bị người ngoài biết được, hậu quả thật khó lường.”

Đại Sở vừa mới tiến đưa một vị tiên đế trị vì hai mươi bốn năm. Triều đình hiện giờ trông có vẻ vững chắc, nhưng lại như con thuyền trên biển, lênh đênh trước sóng gió. Tiêu Thành Dục đứng sừng sững trên mép thuyền, một con sóng lớn ập tới, có khả năng sẽ tan xương nát thịt. Thẩm Kinh Trĩ luôn nhìn về phương xa, ánh mắt nàng không dừng lại ở chốn cung đình, mà hướng đến thế giới rộng lớn bên ngoài.

Thấy nàng nghiêm túc như vậy, Tiêu Thành Dục không hề cảm thấy phiền muộn, hắn chống tay ngồi thẳng dậy, thông thả thưởng trà.

“Hành động của Quý thái phi đại đế cũng chỉ gây náo loạn trong cung thôi. Việc này nói lớn thì lớn mà nói nhỏ cũng nhỏ, dù có truyền ra ngoài cũng chỉ là chuyện bà ấy quá mức ngang ngược. Đến lúc đó cùng lắm là cấm túc phạt bổng, giam lại mười ngày nửa tháng, mọi chuyện sẽ lại yên ổn.”

“Trước đây chuyện thế này nhiều lắm, phụ hoàng cũng luôn xử lý như vậy.”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Nàng thở dài: “Nhưng thưa bệ hạ, Quý thái phi nương nương hiện

nay không phải phi tần trong hậu cung của Hoàng Đế, bà ấy là sinh mẫu của người, thân phận khác biệt. Tuy Quý thái phi không được phong làm Thái Hậu, nhưng bà ấy vẫn là mẫu phi. Bà ấy tùy ý đánh giết cung nhân, kiêu ngạo ương ngạnh, tùy ý làm bậy, tổn hại chính là danh dự của bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục tuy không quá để ý thanh danh, nhưng đến chuyện này, hắn cũng không thể không bận tâm.

Hắn đã không còn là Thái Tử nữa.

Tiêu Thành Dục chậm rãi đặt chén trà xuống bàn, kỳ thật hắn không phải cảm thấy việc này nhỏ nhặt, chỉ là mỗi khi nhắc đến Quý thái phi, vô thức muốn trốn tránh.

Cả đời này, hắn chỉ trốn tránh duy nhất một người này.

Tranh giành ngôi vị, chém giết lẫn nhau, sóng gió triều đình, hắn chưa từng sợ hãi, nhưng đối mặt với Quý thái phi, hắn dường như bất lực.

Tiêu Thành Dục cụp mắt xuống, khóe môi cũng rũ xuống, uy nghiêm trên người đã giảm đi phân nửa, ngược lại tăng thêm vài phần đáng thương.

Thẩm Kinh Trĩ hiếm khi nhìn thấy sự đáng thương và bất đắc dĩ trên người hắn. Nàng rũ mắt trầm tư, nói: “Bệ hạ, hiện giờ sức khỏe Thái Hậu đã ổn định, thái y cũng nói hiệu quả trị liệu rất tốt, việc này bệ hạ không để xử trí, chi bằng dò hỏi ý kiến của nương nương?”

Thẩm Kinh Trĩ là cung phi, nàng không thể thay bệ hạ xử lý chuyện mẫu tử hai người, nhưng Thái Hậu cũng là mẫu thân của Hoàng Thượng, bà có thể ra mặt.

“Chuyện nhỏ nhất như vậy hiện giờ cũng đã chấm dứt, lại đi quấy rầy mẫu hậu dưỡng bệnh, e là không ổn.” Tiêu Thành Dục trầm ngâm một lát, vẫn lắc đầu.

Thẩm Kinh Trĩ không bỏ cuộc. Nàng nhìn Tiêu Thành Dục với ánh mắt kiên định, dường như đã có dự liệu: “Bệ hạ, Thái Hậu nương nương tuy vì sức khỏe mà không thể quán xuyến hết cung vụ, cần có vài vị nương nương hiệp trợ quản lý, nhưng sự vụ trong cung, dù lớn hay nhỏ, nương nương kỳ thật đều nắm rõ,” Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng nói tiếp, “Bệ hạ, tần thiếp từng ở Khôn Hòa cung hầu hạ nhiều năm, tuy không dám nói là hiểu rõ Thái Hậu nương nương, nhưng cũng đại khái biết tính tình của bà. Vốn dĩ vì sức khỏe, không thể duy trì sự ổn định của triều đình và hậu cung, trong lòng nương nương đã có chút áy náy, hiện tại bệ hạ gặp chuyện, lại không chịu cùng nương nương thương nghị, chỉ sợ nương nương sẽ càng thêm buồn lòng.”

Tiêu Thành Dục sửng sốt, hẳn luôn cảm thấy mình đã trưởng thành, hiện giờ đã là Hoàng Đế, nếu gặp chuyện còn phải đi cầu cứu mẫu hậu, thật sự rất mất mặt.

Hắn chưa bao giờ nghĩ kỹ, kỳ thật mẫu hậu cũng cần sự "ỷ lại" này của hắn.

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy dừng trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ.

Người ta thường nói mỹ nhân ở cốt cách chứ không ở làn da, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại đẹp từ trong ra ngoài, không chỉ có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, mà còn có một trái tim thuần khiết.

Việc hôm nay, người khác gặp phải có lẽ sẽ không quán, nhưng nàng lại bình thản xử lý ổn thỏa, từ đầu đến cuối cũng không xảy ra xung đột với Quý thái phi. Thậm chí ngay từ lúc sự việc mới xảy ra, nàng đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của nó, buổi chiều liền bẩm báo lên hắn.

Sự thông tuệ và dũng khí này, người khác khó có được.

Tiêu Thành Dục im lặng một lát mới hỏi: “Thật sự sẽ không quấy rầy mẫu hậu dưỡng bệnh sao?”

Tiêu Thành Dục hiếm khi do dự về một chuyện như vậy, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới không nhìn được khổ cười, đưa tay ra nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, nhẹ nhàng cào vào lòng bàn tay ấm áp của hắn.

“Bê hạ, Thái Hậu là mẫu thân của người,” Thẩm Kinh Trĩ nói, “mẫu thân nào cũng sẽ quan tâm con cái, không muốn con cái chịu khổ. Thay người vất vả, nương nương vui vẻ chịu đựng.”

Tiêu Thành Dục thở dài, hắn rũ mắt xuống để hàng mi dày che đi thần sắc phức tạp trong mắt, cuối cùng thoả hiệp: “Được, nghe nàng.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười. Lời nàng nói không phải để Tiêu Thành Dục thương cảm, nàng chỉ muốn nói cho hắn biết, hắn có thể không có duyên phận mẫu tử với Quý thái phi, nhưng hắn vẫn có một mẫu thân yêu thương hắn.

Cả đời này không nên tham lam, có một người mẫu thân là đủ rồi.

Tiêu Thành Dục cũng hiểu được ẩn ý trong lời nàng, hắn hít sâu một hơi, đè nén những cảm xúc phức tạp xuống đáy lòng, chuyển dời đề tài: “Chuyện Trữ Tú cung, nàng đã biết?”

Thẩm Kinh Trĩ cười: “Tất nhiên là đã biết, bê hạ làm việc chưa từng giấu diếm tần thiếp.”

Tiêu Thành Dục gật đầu, việc nạp phi tần thậm chí còn không khiến hắn bận tâm bằng chuyện Quý thái phi vừa rồi.

Hắn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống một nam tử trẻ

tuổi tràn đầy tinh lực. Hắn chỉ nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Gần đây trong triều, Trương gia thế lực suy yếu, Trương gia lại có chút kiêu ngạo, Thục mẫu phi nhắc nhở rất đúng lúc, từ đó trăm liễn biết nên làm như thế nào. Việc này liên quan đến sự củng cố triều đình, cho nên trăm đã hỏi qua mẫu hậu, mẫu hậu cùng trăm lập danh sách.”

Tiêu Thành Dục vung tay, Niên Cửu Phúc mang tới một quyển sổ nhỏ, tiến lên trình cho Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ tùy ý mở ra, nhìn thấy bên trong liệt kê tên ba người: Một cô nương nhà phú thương giàu nhất Giang Nam; trưởng nữ của viện trưởng thư viện Vạn Thanh lớn nhất Lương Giang; người cuối cùng là nữ nhi của Bình Hồ Vương.

Mỗi người một vẻ, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ lập tức có tính toán.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục: “Bệ hạ..... có phải muốn động đến U Vân tam châu?”

Tiêu Thành Dục không ngờ nàng lại nghĩ đến chuyện này trước tiên, không khỏi có chút kinh ngạc, hắn nhìn Thẩm Kinh Trĩ, chỉ liếc mắt một cái liền biết nàng đã xem kỹ danh sách này.

Không biết vì sao, Tiêu Thành Dục có chút vui vẻ.

Nụ cười lại nở trên môi hắn, nhìn Thẩm Kinh Trĩ nói: “Thẩm chiêu nghi quả thật thông tuệ, trăm còn đang nghĩ phải giải thích thế nào, nàng đã hiểu rõ tất cả.”

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, đôi mắt phượng long lanh ánh lên vẻ tinh nghịch cùng đắc ý: “Bệ hạ, tần thiếp đoán trúng nhanh như vậy, có thưởng không?”

Tiêu Thành Dục bật cười: “Có, đương nhiên là có, dạo này Chiêu Nghi vất vả nhiều, trăm đều nhìn thấy, nhất định sẽ có thưởng.”

Thẩm Kinh Trĩ nghiêng người về phía trước, hương thơm thoang thoang trên người nàng phảng phất quanh chóp mũi Tiêu Thành Dục.

“Thường khi nào thì ban ạ?” Thẩm Kinh Trĩ nhìn thẳng vào mắt hắn hỏi.

Tiêu Thành Dục không hề né tránh, mặc cho nàng ngắm nhìn mình, chỉ nói: “Thẩm chiêu nghi đừng vội, đến Trung Thu này thường sẽ được ban.”

“Được, bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, tần thiếp sẽ chờ.” Thẩm Kinh Trĩ cong mày, cười vô cùng ngọt ngào.

Tiêu Thành Dục đưa tay vuốt ve tóc mai bên tai nàng: “Sao nàng lại đoán được?”

Thẩm Kinh Trĩ đáp: “Trước đây ở Khôn Hòa cung, nương nương từng cho tần thiếp đọc Hiên phi truyện. Đại Sở lập quốc đến nay 148 năm, phi tần trong cung xuất thân muôn hình muôn vẻ, nhưng mỗi khi sắp có chiến sự, phần lớn đều có nữ nhi thương gia vào cung. Suy cho cùng, đánh giặc cần người cũng cần tiền, không có quân lương, tướng sĩ lấy gì bảo vệ quốc gia?”

“Hơn nữa, lần này chọn trưởng nữ của viện trưởng thư viện, cũng thể hiện bệ hạ không muốn khôi phục chế độ cửu phẩm trung chính, cùng với Vương thị - những người đã sớm từ bỏ thân phận, dựa vào khoa cử để tạo dựng chỗ đứng trong triều - đưa ra lời cảnh cáo rõ ràng cho những gia tộc môn phiệt kia.”

Người ta thường nói, hậu cung chẳng qua là hoa viên sau nhà của Hoàng Đế, các nương nương chỉ cần có được ân sủng, là có thể hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng hậu cung và tiền triều kỳ thật cũng không khác nhau, bất cứ

biến động nào trong hậu cung, đều là sự phản ánh của cuộc đấu tranh chính trị nơi tiền triều, kẻ lên người xuống, phong thủy luân chuyển.

Những gia tộc có thể đứng vững trong hậu cung, đều là những người ủng hộ Hoàng Đế kiên định.

Tưởng thị gây ra náo loạn vừa rồi, cùng Tô thị và Hoàng Thượng đều có xích mích, tuy rằng mục tiêu của họ chỉ hướng về Thẩm Kinh Trĩ, nhưng âm mưu sau lưng thì ai cũng nhìn ra.

Tiêu Thành Dục sẽ không để Tưởng thị một mình độc đại, nếu Tưởng thị tự cho mình cao quý, tự cho mình là thế gia môn phiệt mấy trăm năm, vậy thì thêm một cô nương từ thế gia môn phiệt nữa vào cung, để họ hiểu rõ, khi Tiêu Thành Dục còn là Thái Tử, Tô Dao Hoa đã cúi đầu, đó chỉ là chuyện nhất thời. Tưởng thị đã liên tiếp hai đời đều có cung phi, sẽ không thể leo lên vị trí cao hơn, cũng không thể có đời thứ ba.

Thậm chí đối với những kẻ ngấm ngầm muốn ủng hộ Thuận quận vương, muốn giành lấy công lao phò tá tân đế, đây cũng là một thái độ rõ ràng.

Tiêu Thành Dục tuyệt đối không để Thuận quận vương có bất cứ cơ hội soán ngôi nào, hễ cũng sẽ không cho Tưởng thị quyền lực đó.

Tuy danh sách này chỉ có vón vẹn ba trang, nhưng Thẩm Kinh Trĩ tin rằng, sau khi nó được công bố, sẽ khiến rất nhiều người trần trọc suy nghĩ, đêm không thể ngủ.

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày nhìn Tiêu Thành Dục, thấy hắc cũng đang nhìn mình với ánh mắt sáng ngời, nàng không khỏi mỉm cười đáp lại.

Đức thái phi chắc chắn sẽ tức điên lên, nghĩ thôi cũng cảm thấy rất vui.

Tiêu Thành Dục hôm nay hiển nhiên vẫn rất bận, thu đến là mùa thu hoạch, khắp nơi trên cả nước đều bắt đầu thu hoạch vụ mùa, mưa to gió lớn, hạn hán thiếu nước đều sẽ ảnh hưởng đến sản lượng thu hoạch hàng năm.

Tấu chương từ các châu huyện chất đống trên ngự án, dù mỗi ngày đều phải xem bốn canh giờ, nhưng vẫn không xem hết.

Đây là đã qua sàng lọc và phân loại từ Văn Uyên Các, tin vui tin buồn chia làm hai hộp, Tiêu Thành Dục xem cũng nhanh hơn một chút.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Tiêu Thành Dục nghỉ ngơi một lát rồi lại quay về Ngự Thư Phòng, nghĩ nghĩ liền đi theo: “Bệ hạ, nếu không có việc gì, tần thiếp xin cáo lui.”

Tiêu Thành Dục đang cầm bút son dừng lại, ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ cát, thấy sắp đến giờ Dậu, bèn nói: “Không vội. Hôm nay cứ ở lại Càn Nguyên cung đi, nàng chưa từng ở đây bao giờ.”

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn ra, nhưng chỉ trong chốc lát đã lấy lại tinh thần, nở nụ cười quyến rũ với Tiêu Thành Dục một cái, giọng nói cũng mang theo ý cười. “Tần thiếp xin tạ ơn bệ hạ.....” Nàng kéo dài giọng, “.... ban yến.”

Dứt lời, Thẩm Kinh Trĩ hành lễ với hắc, rồi lui ra ngoài.

Tiêu Thành Dục ngồi trước ngự án nhìn bóng dáng yếu điệu của nàng khuất dần sau tấm rèm châu, bóng người lay động, rục rĩ muôn màu.

Hắc khẽ thở phào nhẹ nhõm, day day ấn đường, cầm bút son tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Sau khi Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống nhã thất, Niên Cửu Phúc lanh lợi

gọi Diêu Triều Đồng đến hầu hạ nàng.

Diêu Triều Đồng đi đến hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, trên mặt tràn đầy ý cười: "Chiêu Nghi cát tường, đã lâu không gặp, hôm nay để nô tỳ hầu hạ người."

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười: "Người hiện tại đã là Tư Chúc cung nữ, chúc mừng người." Thẩm Kinh Trĩ vừa nói, Thích Tiểu Thu đã tiến lên đưa hồng bao.

Diêu Triều Đồng đỏ mặt, nhưng trong mắt vẫn ánh lên niềm vui, nàng ấy cũng không sợ đây là Ngự Thư Phòng, trực tiếp nhận lấy hồng bao, tiến lên hai bước đến bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ.

"Đều nhờ phúc trạch của Chiêu Nghi, tạ ơn người ban thưởng."

Cung nữ ở Càn Nguyên cung không nhiều lắm, được sủng ái đều là thái giám, Tiêu Thành Dục cũng không thích có cung nữ hầu hạ bên cạnh, nên Niên Cửu Phúc ở Càn Nguyên cung kỳ thật còn có quyền thế hơn cả Trịnh Như cô cô.

Nhưng dù sao Niên Cửu Phúc cũng bận rộn, việc khác ở Càn Nguyên cung vẫn do Trịnh Như và Giản Nghĩa cùng nhau lo liệu, Diêu Triều Đồng là tâm phúc của Trịnh Như, tự nhiên cũng được thơm lây.

Hôm nay hiếm khi có phi tần ở lại Càn Nguyên cung thị tẩm, lại là người quen cũ, nên Diêu Triều Đồng tự mình đến hầu hạ.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ ngồi đó có vẻ hơi buồn chán, nàng ấy liền hỏi: "Chiêu Nghi muốn đọc sách hay chơi cờ? Hay là muốn thử giải cửu liên hoàn hoặc vinh hoa phú quý?"

Thẩm Kinh Trĩ đến đây thị tẩm, không thể rời khỏi Ngự Thư Phòng, nhưng cứ ngồi như vậy thật sự không thú vị, nên Diêu Triều Đồng muốn tìm chút việc vui cho nàng.

Thẩm Khinh Trĩ híp mắt suy nghĩ một chút, rồi nói: "Lấy cho ta một bộ kim chỉ, ta làm chút nữ công vậy."

Được Thẩm chiêu nghi phân phó, Diêu Triều Đồng không do dự đáp ứng, hành lễ rồi nhanh chóng lui xuống, chỉ trong chốc lát đã bưng một hộp gấm trở về.

Diêu Triều Đồng nhẹ nhàng đặt hộp gấm lên bàn, mở ra cho Thẩm Khinh Trĩ xem: "Hồi Chiêu Nghi, trong này có đủ loại chỉ màu và kim, cũng có khung thêu, gấm vân, lụa mỏng, còn có chỉ vàng chỉ bạc, người xem thử còn thiếu thứ gì, nô tỳ sẽ bổ sung."

Thẩm Khinh Trĩ liếc mắt nhìn, hộp này chuẩn bị thật chu toàn, làm đồ thêu bình thường cũng đủ rồi.

"Rất tốt, người vất vả rồi." Thẩm Khinh Trĩ lấy vài thêu từ trong hộp, cầm bút vẽ, suy nghĩ một chút rồi vẽ lên đó một ngọn núi đá, vẽ thêm hoa lan và chim ưng trên núi đá. Vẽ xong, nàng đặc ý khoe với hai người họ.

"Thế nào?"

Thích Tiểu Thu và Diêu Triều Đồng im lặng nhìn bức vẽ một lát, sau đó mở miệng đáp: "Hồi Chiêu Nghi, bức tranh này thật hàm súc."

Thẩm Khinh Trĩ nhướng mày cười.

Nàng là người rất biết cách tĩnh tâm, nói muốn làm gì liền tập trung làm, chưa bao giờ làm việc qua loa đại khái.

Chọn một miếng gấm vân màu xanh thẫm, Thẩm Khinh Trĩ căng nó cùng với vài thêu lên khung, sau đó bắt đầu thêu nền.

Vừa rồi chỉ thoáng nhìn qua, nàng phát hiện Tiêu Thành Dục vẫn đeo chiếc túi thơm mà nàng đã tặng khi ở Dục Khánh cung. Lúc đó nàng làm có chút qua loa, đường kim mũi chỉ cũng không tỉ mỉ, không hề tinh xảo độc đáo, chỉ có thể coi là mới lạ.

Khi còn là Thái Tử thì không sao, nhưng hiện tại đã là Hoàng Đế, Thẩm Kinh Trĩ tưởng tượng đến việc hắt đeo chiếc túi thơm này vào triều, liền cảm thấy mặt nóng bừng, có chút xấu hổ.

Vì vậy khi làm chiếc túi thơm mới này, Thẩm Kinh Trĩ rất nghiêm túc, ít nhất phải làm cho ra hình dạng, đừng để vừa nhìn đã biết là sản phẩm thô ráp của người không biết thêu thùa. Như vậy không chỉ mất mặt Tiêu Thành Dục, mà chủ yếu là Thẩm chiêu nghi cũng mất mặt.

Thẩm Kinh Trĩ vừa thêu vừa thở dài, Diêu Triều Đồng quả nhiên tâm tư nhạy bén, nàng ấy vừa nhìn đã biết đây là đồ dùng để làm túi thơm, liền hỏi: “Người muốn làm túi thơm mới cho bệ hạ ạ?”

“Đúng vậy, chiếc túi thơm trên người bệ hạ đã cũ rồi, nhân hôm nay rảnh rỗi, làm cái mới cho ngài ấy.”

Diêu Triều Đồng lúc này mới nhớ ra, bèn len lén nhìn Ngự Thư Phòng, rồi lại rướn người đến gần Thẩm Kinh Trĩ, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ rất thích chiếc túi thơm đó.”

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, quay đầu nhìn nàng ấy.

Diêu Triều Đồng cười đầy ẩn ý, thấp giọng nói: “Ngày thường y phục của bệ hạ đều do cô cô chuẩn bị, cô cô đã phối cho bệ hạ đủ loại túi thơm, nhưng khi về Càn Nguyên cung, bệ hạ vẫn dùng chiếc túi do người thêu.”

“Hương thơm trong túi đã nhạt, bệ hạ còn cho người thay hương liệu cùng loại, không cho cung nhân sửa chữa lung tung.”

Nghe xong những lời này, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ như mây bay sương phủ, muôn vàn cảm xúc dâng lên, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã kìm nén lại những dòng ấm áp cuộn cuộn đó.

Thẩm Khanh Trĩ nghe thấy giọng mình thật nhẹ nhàng: "Bệ hạ thích là tốt rồi."

Nàng thần nhiên nói, tay lại bắt đầu thêu hoa, ánh mắt cũng từ trên mặt Diêu Triều Đồng rơi xuống khung thêu: "Vậy thì ta càng phải thêu cho bệ hạ một chiếc túi thơm thật đẹp, để ngài ấy luôn mang theo bên mình."

Diêu Triều Đồng cảm thấy mình đã làm được một việc tốt, trong lòng rất vui mừng, bèn lui ra hai bước, ngoan ngoãn đứng hầu bên cạnh Thẩm Khanh Trĩ.

Trong nhĩ thất nhất thời yên tĩnh lạ thường.

Hai người cách nhau một chiếc giá khắc hoa, cách tấm rèm châu lấp lánh, ngồi ở hai đầu của thời gian.

Hương thơm thoang thoảng từ lò Bác Sơn tỏa ra, trầm tĩnh, ấm áp và an lành. Thẩm Khanh Trĩ mỉm cười dịu dàng, nâng niu chiếc khung trong tay, không ngừng thoăn thoắt mà thêu.

Tiêu Thành Dục thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp ở phía bên kia tấm rèm châu óng ánh. Chỉ cần nhìn một cái, những phiền muộn trong tấu chương dường như cũng không thể quấy nhiễu tâm trí hẳn.

Hai người yên lặng hồi lâu, cho đến khi Niên Cửu Phúc lên tiếng, mới phá vỡ sự yên bình trong căn phòng.

Niên Cửu Phúc khom lưng hành lễ với Tiêu Thành Dục, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, đã đến giờ chính Dậu, nên dùng bữa tối ạ."

Tiêu Thành Dục không để ý đến Niên Cửu Phúc. Tay hắn không ngừng nghỉ, nhanh chóng viết xong một bản tấu chương, mới ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh mặt trời ấm áp dần buông xuống phía Tây, ánh sáng ban ngày dần tan biến, chỉ còn lại ánh chiều tà bao phủ khắp mặt đất.

Tiêu Thành Dục buông bút, đứng dậy vươn vai. Niên Cửu Phúc cất tấu chương vào hộp,

Làm việc cả buổi chiều, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi. Tiêu Thành Dục vặn vẹo tay chân, ngược mắt lên liền nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ vẫn đang lười biếng dựa vào ghế, dường như chưa hề di chuyển.

Hắn không khỏi nhú mày, vòng qua ngự án đi về phía nhã thất.

Chỉ nghe tiếng rèm châu va chạm, thanh thúy dễ nghe, bóng dáng cao lớn thon dài xuất hiện bên trong nhã thất.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy tiếng rèm, ngẩng đầu lên nhìn, bắt gặp khuôn mặt tuần tú của Tiêu Thành Dục. Nàng vội vàng ngồi thẳng dậy, cất kim chỉ đi, đưa khung thêu về phía trước: "Bệ hạ xem đây là gì?"

Tiêu Thành Dục ngồi xuống bên cạnh nàng, nhận lấy khung thêu nhìn nhìn, lần này hắn rất tinh ý, không nói lung tung.

"Ái phi lại muốn thêu túi thơm cho trẫm sao?" Câu hỏi này không hề có chút sai lầm nào.

Thẩm Kinh Trĩ cười híp mắt nói: "Đúng vậy, tần thiếp làm thêm cho bệ hạ mấy cái, để người thay đổi. Bệ hạ còn thích kiểu dáng nào nữa? Để khi nào rảnh rồi, tần thiếp sẽ làm."

"Nàng vất vả rồi," Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng, nhưng hắn vẫn nói, "Những việc này đều có cung nhân làm, đừng để bản thân mệt mỏi."

Thẩm Kinh Trĩ cười lắc đầu, những lọn tóc mai nhẹ nhàng bay bay,

như làn khói nhẹ nhàng bay vào lòng Tiêu Thành Dục.

“Tần cả ngày không có việc gì làm, có thể tìm được việc để bận rộn đã là tốt lắm rồi. Đây chỉ là việc may vá đơn giản, không mệt đâu.”

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, nghiêng người về phía trước, hơi thở phả vào mặt Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ thật tốt, còn biết đau lòng cho tần thiếp, tần thiếp rất vui.”

Tiêu Thành Dục quay đầu nhìn nàng, vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai cho nàng: "Nàng là ái phi của trẫm, trẫm từ trước đến nay luôn muốn yêu thương nàng.”

Vị hoàng đế anh tuấn bức người cứ như vậy nhìn nàng, lời nói ra nặng tình nặng nghĩa, nếu là nữ tử khác nhất định sẽ cảm động vạn phần, không nỡ rời xa. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ là người bình thường, nàng chỉ mỉm cười nhìn Tiêu Thành Dục, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục vô thức rơi xuống đôi môi của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vừa rồi uống trà, son môi có chút phai đi, nhưng vẫn còn vương vấn trên môi, tạo nên một vẻ đẹp khác lạ.

Nàng mím môi, đột nhiên nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng hôn lên má Tiêu Thành Dục.

“Tần thiếp xin tạ ơn bệ hạ quý trọng.” Thẩm Kinh Trĩ thì thầm bên tai hắn.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục lóe lên, trong mắt hiện lên chút cuồng nhiệt, hắn nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Thẩm Kinh Trĩ, không cho nàng rời đi. Ngay sau đó, nụ hôn mang theo hương thơm ngọt ngào của quả đào rơi xuống môi nàng.

Đồng hồ cát bên song lẳng lặng lẽ trôi, ánh sáng ngoài cửa sổ lay

động, trong nhĩ thất chỉ có hương Long Tiên thoang thoảng, cung nhân trong ngoài phòng đều cúi đầu không dám thở mạnh.

Thẩm Kinh Trĩ bị hắc chiêm lấy toàn bộ hơi thở, giữa môi lưỡi quần quýt, nàng có thể cảm nhận được sự bá đạo và nhiệt tình của Tiêu Thành Dục.

Đó là sự nhiệt tình của một nam nhân trẻ tuổi.

Thẩm Kinh Trĩ bị hắc hôn như vậy, lại còn phân tâm nghĩ những điều này, mãi đến khi môi bị hắc khế cắn, mới hoàn hồn trở lại.

“Ừm.” Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười.

Nàng đưa tay còn lại lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt góc cạnh của hắc. Bàn tay mang theo vết chai mỏng nhẹ nhàng lướt qua, chạm đến vành tai mềm mại của Tiêu Thành Dục.

Nàng nhắm mắt lại, tinh nghịch nhéo nhẹ vành tai hắc.

Hơi thở Tiêu Thành Dục như ngừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ lại khẽ cười, tiếng cười quanh quần bên tai hắc, khiến lửa nóng trong lòng hắc dâng lên, không sao kìm nén được.

Nhưng lúc này, Thẩm Kinh Trĩ lại giống như con bướm linh hoạt, dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của hắc. Hai người rời môi nhau, Thẩm Kinh Trĩ thở nhẹ hai hơi, nhìn Tiêu Thành Dục cười nói: "Quả đào thật ngọt."

Tiêu Thành Dục chỉ nghe thấy nàng nói vậy.

Chương 59: Ái phi

Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ tính cách khác nhau, nói chung, bản thân hắn không có yêu cầu gì về bữa ăn, tuy rằng Hoàng Thượng chưa bao giờ nói mình thích ăn gì, nhưng đầu bếp Ngự Thiện Phòng đều hiểu rõ trong lòng.

Không cần ngày nào cũng dâng lên món ăn mới cho Tiêu Thành Dục, cũng không cần đặc biệt tìm kiếm những hương vị mới lạ, chỉ cần mỗi ngày đều dâng lên hai ba món hắn thích ăn, những món này được làm càng thêm tinh tế, thì Tiêu Thành Dục sẽ hài lòng. Trước đây Trịnh Như từng nói với Thẩm Kinh Trĩ rằng Hoàng Thượng là người trọng tình nghĩa, quả thật không sai.

Những món hắn thích ăn đều là những món đã thích từ nhỏ, nhiều năm như vậy khẩu vị cũng không thay đổi, hơn nữa Hoàng Thượng cũng không kén ăn, trừ bỏ vị chua ngọt hắn không quá thích, còn lại đều không có vấn đề gì.

Về ăn mặc ở đi lại, Tiêu Thành Dục rất dễ hầu hạ, không hề cầu kỳ.

Quan trọng là tâm tư của hắn không đặt vào việc ăn uống, mỗi ngày hắn bận rộn như vậy, ngay cả việc đi dạo Ngự Hoa Viên cũng phải cố gắng sắp xếp thời gian, hận không thể một ngày có hai mươi bốn canh giờ, làm sao còn để ý đến những thứ bên ngoài kia.

Hắn chỉ muốn làm cho đất nước dưới sự cai trị của mình ngày càng tốt đẹp hơn, muốn cho bách tính ấm no, muốn cho Đại Sở được trường tồn.

Vì vậy các ngự trù ở ngự trà thiện phòng cũng không có đất dụng võ, chỉ có ngự trù mới đến từ phương Nam được phân công hầu hạ

Thẩm Khinh Trĩ, mới có thể làm cho mọi người có chút việc mới mẻ để làm.

Mỗi khi Thẩm Khinh Trĩ đến Càn Nguyên cung dùng bữa, các ngự trù đều hừng hực khí thế, hận không thể làm ra cả trăm món ăn cho Thẩm chiêu nghi, để Hoàng Thượng thấy bọn họ mới là những người tài giỏi nhất.

Tay nghề không có chỗ thi triển, thật sự uất ức chết mất.

Bữa tối hôm nay vẫn rất thịnh soạn, thịnh soạn đến mức Thẩm Khinh Trĩ cũng phải giật mình.

Hôm nay ngự trà thiện phòng không chỉ dâng lên món vịt quay mới, mà còn có canh bát bảo, canh cải trắng, bát bảo hấp, thịt kho tàu và nhiều món ăn mới khác. Ngoài ra, các đầu bếp còn nghiên cứu ra một món ăn chua ngọt là thịt lợn sốt chua ngọt, miếng thịt chiên giòn rụm được phủ một lớp sốt chua ngọt, ăn rất ngon miệng.

Thẩm Khinh Trĩ thích nhất món này, ăn liền hai miếng mới cảm thấy thỏa mãn.

Mỗi lần dùng bữa, biểu cảm của nàng đều rất thỏa mãn, bất luận ai nhìn thấy nàng ăn cơm, đều cảm thấy món ăn trong tay thơm hơn, ăn vào miệng cũng ngon hơn.

Tiêu Thành Dục mỗi khi cùng nàng dùng bữa, luôn có thể ăn thêm nửa bát, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thấy Tiêu Thành Dục cũng ăn một miếng thịt lợn sốt chua ngọt, Thẩm Khinh Trĩ liền hỏi: “Bệ hạ thấy thế nào?”

Tiêu Thành Dục cố gắng nuốt xuống vị chua ngọt trong miệng, ăn thêm một miếng cơm, mới nói: “Cũng được.”

Cũng may là hắn không thích ăn, Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, cười:

“Khẩu vị của bệ hạ thanh đạm, không thích những món chua ngọt, nhưng món canh cải trắng này hẳn là hợp với bệ hạ, người thử xem.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, có chút giống đôi phu thê già, Thẩm Kinh Trĩ không nghĩ nhiều, nhưng Niên Cửu Phúc lại nhìn thấy hết.

Sau khi dùng bữa tối xong, Tiêu Thành Dục định quay lại Ngự Thư Phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương, Niên Cửu Phúc vội vàng gợi ý: “Bệ hạ, hay là cùng Thẩm chiêu nghi đi dạo bên hồ, mấy hôm nay trăng đẹp, nước hồ cũng rất đẹp.”

Tiêu Thành Dục vừa chạm tay vào bút, nghe vậy liền dừng lại, sau đó buông bút xuống, xoay người đi ra khỏi Càn Nguyên cung.

Quả nhiên như lời Niên Cửu Phúc nói, Thẩm Kinh Trĩ ăn xong liền đến hồ Cẩm Lý.

Hai người họ ăn cơm đều thông thả, một bữa ăn xong cũng đã đến giờ Tuất, trời vẫn chưa tối hẳn, một góc chân trời vẫn còn le lói ánh hoàng hôn. Lúc này Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi xõm bên hồ Cẩm Lý, nàng đưa tay khuấy nhẹ nước, thu hút những con cá chép không sợ người.

Trong cả Trường Tín Cung, cá chép ở hồ Cẩm Lý của Càn Nguyên cung là đẹp nhất, thuần một sắc đỏ nhũ bạc, con nào con nấy đều khỏe mạnh hoạt bát, ban ngày dưới ánh mặt trời có thể thấy chúng xếp thành một hàng dài, bơi lội tung tăng trong hồ.

Thẩm Kinh Trĩ vừa khảy tay, những con cá chép đỏ bạc liền bị thu hút đến bên hồ, phun bong bóng nhìn nàng.

Cảm thấy chúng thật đáng yêu, Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn đàn cá chép, ánh mắt đầy ý cười.

Tiêu Thành Dục bước từng bước đến bên hồ, hắn vừa đến gần, còn chưa kịp nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ, thì đàn cá chép vây quanh liền tản ra, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Tiêu Thành Dục: “.....”

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn hắn, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn, không khỏi bật cười thành tiếng.

Nàng đưa tay về phía Tiêu Thành Dục, hắn nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng kéo vào lòng.

Thẩm Kinh Trĩ dựa vào ngực Tiêu Thành Dục, nghe tiếng tim hắn đập thình thịch, cười trêu chọc: “Bệ hạ thật hung dữ, cá chép cũng sợ người.”

Tiêu Thành Dục ôm lấy eo thon của nàng, không đáp lại lời trêu chọc, chỉ nói: “Gầy đi rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt: “Cái gì?”

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của nàng, lặp lại: “Nàng gầy đi rồi.”

“Thật sao?” Thẩm Kinh Trĩ không cảm thấy mình gầy, nhưng nghe Tiêu Thành Dục nói vậy, mới nhận ra dạo này người mình quả thật nhẹ nhàng hơn không ít.

Nàng cũng đưa tay sờ sờ eo mình, rồi gật đầu: “Bệ hạ thật lợi hại, chỉ cần sờ một chút đã biết tần thiếp gầy. Dạo này mỗi ngày đều đi Ngự Hoa Viên, đi lại nhiều nên mới gầy. Nhưng tinh thần tần thiếp tốt hơn trước kia, gầy một chút cũng không sao.”

Tiêu Thành Dục yên lặng nghe nàng nói xong, mới hỏi: “Nàng có thấy vất vả không?”

Câu hỏi này kỳ thật có ẩn ý, nhưng Thẩm Kinh Trĩ coi như mình không hiểu, vẫn cười nói: “Vất vả gì chứ? Tần thiếp ngày nào cũng được đi Ngự Hoa Viên chơi, nhìn Ngự Hoa Viên dần dần được sửa sang lại đẹp đẽ, trong lòng thật sự rất thỏa mãn, không hề thấy vất vả.”

Tiêu Thành Dục không nói thêm gì nữa.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc, cho đến khi mặt trời lặn hẳn, trăng sáng dần lên cao, Thẩm Kinh Trĩ mới nắm lấy tay Tiêu Thành Dục.

“Ăn xong đi trăm bước, sống đến chín mươi chín.” Thẩm Kinh Trĩ nắm tay hắn chậm rãi tản bộ trên hành lang, những ngọn đèn cung đình xung quanh dần dần sáng lên, chiếu sáng con đường dưới chân hai người.

Tiêu Thành Dục cùng nàng đi dạo trên hành lang khoảng hai vòng, trên người đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng mới dừng bước.

“Trở về thôi, ban đêm gió lạnh.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, ngoan ngoãn cùng hắn trở về Ngự Thư Phòng.

Buổi tối vẫn là một người phê duyệt tấu chương, một người thêu túi thơm, Ngự Thư Phòng đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Thẩm Kinh Trĩ biết cách chăm sóc bản thân hơn Tiêu Thành Dục, cứ nửa canh giờ, lại đứng dậy đi lại hai vòng trong nhả thất, còn gọi Tiêu Thành Dục: “Bệ hạ đứng dậy đi lại một chút đi, ngồi lâu không tốt đâu.”

Nàng nói gì, đưa ra yêu cầu gì, Tiêu Thành Dục cũng không bao giờ tức giận.

Thậm chí còn nghe lời đứng dậy đi theo nàng hai vòng trong phòng, rồi mới ngồi xuống tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Niên Cửu Phúc thấy vậy thì tấm tắc khen lạ, trong lòng bội phục không thôi. Hắn không chỉ bội phục Thẩm chiêu nghi, mà còn bội phục Thái Hậu nương nương đã chọn Thẩm chiêu nghi từ hàng ngàn cung nữ.

Phải hiểu rõ Hoàng Thượng đến mức nào, mới có thể chọn ra một người phù hợp với tâm ý của ngài ấy đến vậy.

Mà Thẩm chiêu nghi cũng rất lợi hại, mỗi bước đi, mỗi việc làm của nàng sau khi vào cung đều rất vừa lòng Hoàng Thượng, bất luận nàng làm gì, Hoàng Thượng đều cảm thấy đúng.

Điều này mới đáng sợ. Niên Cửu Phúc hầu hạ Hoàng Thượng từ nhỏ, biết rõ tính tình của ngài, vị Hoàng Thượng này rất cố chấp, những thứ ngài thích, những việc ngài muốn làm, chưa bao giờ chịu thay đổi.

Thường ngày Hoàng Thượng hận không thể dính chặt vào ghế xem tấu chương cả buổi, ngay cả nước trà điểm tâm cũng phải do Niên Cửu Phúc cẩn thận nhắc nhở mới chịu ăn, nếu không ngài sẽ không biết mệt cũng chẳng biết đói, thật là kỳ lạ.

Vậy mà bây giờ chỉ cần Thẩm chiêu nghi nói một câu, Hoàng Thượng liền ngoan ngoãn đứng dậy đi lại hai vòng.

Niên Cửu Phúc liếc nhìn tấu chương trên bàn, bản tấu đó mới viết được một nửa, chữ “thỏa” mới viết được một nét, vậy mà Hoàng Thượng đã buông bút xuống, chưa viết xong đã đứng dậy.

Tiêu Thành Dục trở lại bàn liền thấy biểu cảm của Niên Cửu Phúc. Hắn thản nhiên liếc Niên Cửu Phúc một cái, rồi dứt khoát ngồi xuống ngự án, viết nốt mấy nét còn lại.

Viết xong bản tấu, Tiêu Thành Dục bảo Niên Cửu Phúc cất vào hộp: "Lát nữa đưa đến Văn Uyên Các, đây là bản tấu đã duyệt."

Niên Cửu Phúc vâng dạ, khóa kỹ hộp, tiếp tục đứng hầu phía sau Tiêu Thành Dục.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cứ yên lặng như vậy suốt nửa buổi tối, hôm nay có nàng ở đây, Tiêu Thành Dục cũng không thức khuya làm việc, đến giờ Hợi liền phân phó Niên Cửu Phúc chuẩn bị nước ấm.

Hắn viết xong bản tấu cuối cùng rồi ném lên bàn, đứng dậy ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Thẩm Kinh Trĩ tuy khéo tay nhưng nàng không thích thêu thùa, nên nữ công của nàng không thể nói là xuất sắc, chỉ ở mức tạm được, nhưng tốc độ thêu của nàng lại không chậm. Chỉ trong nửa ngày, Thẩm Kinh Trĩ đã thêu được nửa dãy núi, nhìn cũng ra hình ra dạng.

Tiêu Thành Dục ngồi xuống bên cạnh nàng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, gật đầu: "Không tệ."

Tiêu Thành Dục rất ít khi nói những từ như "cực tốt", hắn thường nói "không tệ" chính là ý khen ngợi, nếu nói "tạm được" thì có nghĩa là không quá thích, nhưng cũng sẽ không nói rõ.

"Tạm được" hắn cũng có thể chấp nhận, không phải là hoàn toàn không thích.

Nghe hắn khen mình "không tệ", Thẩm Kinh Trĩ không khỏi mỉm cười, nàng cẩn thận cất kim chỉ đi, đưa khung thêu cho Tiêu Thành Dục xem: "Bệ hạ, tay nghề của tần thiếp có tiến bộ không?"

Tiêu Thành Dục nhìn kỹ, nhẹ nhàng sờ sờ hoa văn thêu trên đó: "Quả thật tốt hơn trước rất nhiều, ngọn núi cũng có vẻ sắc nét,

không còn gồ ghề như đá vụn nữa.”

“Đa tạ bệ hạ khen ngợi.” Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn Niên Cửu Phúc ở bên ngoài, nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ dìu nàng đứng dậy.

Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên bị hắt kéo, có chút không hiểu nguyên do.

“Đi thôi,” giọng Tiêu Thành Dục trầm thấp hơn, “Đêm đã khuya, nên an trí rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ đi theo hắt vài bước, mới phát hiện hai người không đi đến tẩm cung, cũng chẳng phải Chung Tư điện, mà là noãn các.

Vừa bước vào noãn các, Thẩm Kinh Trĩ đã nghe thấy tiếng nước róc rách bên trong, gương mặt nàng thoáng chốc đỏ bừng.

“Bệ hạ.....” Thẩm Kinh Trĩ có chút ngượng ngùng.

Tiêu Thành Dục quay đầu lại, thấy nàng hiếm khi e thẹn, không khỏi cong môi cười. Hắt đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy eo Thẩm Kinh Trĩ, thấp giọng nói bên tai nàng: “Nàng vào cung đã lâu, mà chưa từng thử qua suối nước nóng Hưng Long Sơn nhỉ?”

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt.

Tiêu Thành Dục tiếp tục nói: “Ấm trì ở Càn Nguyên cung dẫn nước trực tiếp từ suối nước nóng Hưng Long Sơn, ấm áp dễ chịu, có thể xua tan giá lạnh, rất thoải mái.”

Nghe thật hấp dẫn.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng tắm suối nước nóng, Đại Hạ vốn là vùng đất lạnh lẽo ở Tây Bắc, không có suối nước nóng, chỉ có Đại Sở với

lãnh thổ rộng lớn, trải dài ngàn dặm mới có thứ mà cả Đại Hạ và Bắc Tề đều không có này. Thấm Khinh Trĩ ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn Tiêu Thành Dục, đưa tay vỗ nhẹ lên cổ áo hắn.

“Bệ hạ,” Thấm Khinh Trĩ cúi người, giọng nói khàn khàn đầy mê hoặc, “Bệ hạ đã tính toán trước rồi sao?”

Tiêu Thành Dục khẽ cười: “Ái phi của trẫm thông minh nhất.”

Quả là uyên ương hí thủy, ân ái mặn nồng.

Tuy hai người không nô đùa trong hồ nước nóng, nhưng cũng hưởng thụ niềm vui của uyên ương, đến tối, tự nhiên là quần quýt si mê, vô cùng náo nhiệt.

Vì tối nay Thấm Khinh Trĩ ngủ lại Càn Nguyên cung, Tiêu Thành Dục còn đặc biệt sai Niên Cửu Phúc dọn dẹp Tây noãn các vốn luôn bỏ trống, để hai người cùng ở đó.

Hôm sau chỉ có tiểu triều, Tiêu Thành Dục buông thả một phen, mãi đến nửa đêm mới dừng lại.

Thể lực Thấm Khinh Trĩ không theo kịp hắn, cuối cùng đành phải nhắc nhở: “Bệ hạ, ngày mai còn phải lâm triều.”

Giọng nàng run run, rõ ràng là đã mệt mỏi rồi.

Tiêu Thành Dục chỉ thản nhiên đáp lại một tiếng, hôn lên trán nàng: “Nàng không cần lâm triều.”

Thấm Khinh Trĩ: “.....”

Được rồi, người vui là được.

Chờ đến khi mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc, Thẩm Kinh Trĩ mới thở phào nhẹ nhõm, tắm rửa xong liền bị hắc kéo vào lòng.

“Ngủ đi.” Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, giống như dỗ dành trẻ con, chỉ vỗ hai ba cái, Thẩm Kinh Trĩ đã chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng ngủ say, bỗng nhiên có chút ghen tị với nàng.

Không vì gì khác, chỉ vì nàng có thể ăn ngon ngủ yên trong những lúc thế này, ai nhìn mà chẳng ghen tị?

Vị hoàng đế bệ hạ ghen tị một lát, rồi tự giấu cười khế, xoay người nhìn màn trướng mờ ảo. Ban ngày trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, hắc tỏ ra bình tĩnh tự nhiên, dường như không để tâm đến những chuyện Quý thái phi làm, nhưng lúc này chỉ còn lại một mình tỉnh táo, hắc mới cảm nhận được nỗi đau dâng lên từ tận đáy lòng.

Nỗi đau đó không đến mức trí mạng, nhưng cứ âm ỉ kéo dài không dứt, khiến lòng người phiền muộn.

Từ nhỏ đến lớn, Phùng Mịch Nhi đã làm quá nhiều chuyện, ngay từ đầu bà ta đã cắt đứt tình cảm mẫu tử này, Tiêu Thành Dục dần dần lớn lên, trong lòng tự nhiên không còn tình mẫu tử với bà ta.

Hắc chưa bao giờ đau buồn vì bà ta không dành cho hắc tình thương của người mẫu thân, ngược lại, hắc hy vọng Quý thái phi quên hắc đi, đừng lúc nào cũng xem hắc là tai họa, để có chuyện gì là lại đến gây sự trước mặt hắc.

Hắc chỉ cảm thấy chuyện này thật khó giải quyết, nan giải. Dù là bậc cửu ngũ chí tôn, cũng không thể bạc đãi sinh mẫu của mình, đó là luân thường đạo lý không thể thay đổi.

Tiêu Thành Dục thở dài trong lòng, hắc tính toán thời gian, đợi đến

mùa xuân sang năm mậu hậu sẽ hồi cung.

Hiếu đạo là xiềng xích trói buộc hăn, nhưng xiềng xích này không phải một mà là hai, Thẩm Kinh Trĩ nói rất đúng, có hai mẫu thân cũng không phải chuyện xấu.

Nếu hăn vẫn luôn ở bên cạnh Quý thái phi, e rằng hăn cũng không thể kế thừa ngôi vị này, là trưởng tử, rất có thể hăn đã không sống đến tuổi trưởng thành.

May mắn thay, hăn còn có một mẫu thân khác.

Tiêu Thành Dục chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ: Ngày mai lại viết một bức thư gửi mẫu hậu vậy.

Cứ như vậy suy nghĩ miên man, Tiêu Thành Dục nghe tiếng thở nhẹ bên tai, hương thơm thoang thoảng của nàng phảng phất quanh chóp mũi, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Thật may mắn, tối nay hăn không gặp ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, mặt trời chưa mọc, Tiêu Thành Dục đã theo thói quen thức dậy. Hăn từ từ mở mắt, cảm thấy toàn thân thư thái.

Bên tai vẫn là tiếng thở quen thuộc, Tiêu Thành Dục quay đầu nhìn nàng, Thẩm Kinh Trĩ ngủ rất đáng yêu, nàng thường xuyên mấp máy môi trong mơ như đang ăn món ngon gì đó, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng hôm nay Thẩm Kinh Trĩ lại không như vậy, nàng khẽ cau mày, ngủ không yên giấc. Hăn nhìn nàng một lúc, thấy tình hình không khá hơn, liền đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng.

Một cái, hai cái.

Tiêu Thành Dục dỗ dành nàng một hồi, Thẩm Kinh Trĩ mới dần bình tĩnh lại.

Thẩm Kinh Trĩ có vóc dáng khá cao, trong số các phi tần chỉ có Chương Nhược Tích cao hơn nàng một chút. Ngày trước khi nàng đi theo bên cạnh mình, Tiêu Thành Dục luôn cảm thấy nàng thon thả mà cao ráo. Nhưng lúc này nàng cuộn tròn trong lòng mình, hẳn lại cảm nhận được sự nhỏ bé và yếu đuối của nàng.

Dù sao cũng là nữ nhi, không thể so sánh với nam nhân.

Tiêu Thành Dục kiên nhẫn dỗ dành Thẩm Kinh Trĩ đang gặp ác mộng, trong lòng lại nghĩ, dù nàng có tâm chí kiên định, thông minh quyết đoán đến đâu, thì vẫn luôn cần người bảo vệ.

Hắn phiền lòng vì Phùng Mịch Nhi tùy ý làm bậy, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại chẳng có lấy một người thân, nàng đơn độc một mình không nơi nương tựa, người thân cận nhất bên cạnh chỉ là Thích Tiểu Thu và một cung nữ đồng hương.

Hắn giàu có thiên hạ, lại để cho một người tay trắng an ủi mình, thật sự có chút quá đáng.

Tiêu Thành Dục lại chìm vào suy nghĩ miên man.

Hắn cứ nghĩ ngợi như vậy nên chậm trễ giờ thức dậy, Niên Cửu Phúc canh giữ bên ngoài không khỏi sốt ruột, đợi thêm một lúc, mới bảo Diêu Triều Đồng vào tắm diện gọi người.

Tiêu Thành Dục đã tỉnh từ sớm, nghe thấy tiếng mở cửa bên ngoài, liền nói thẳng: "Gọi dậy đi."

Diêu Triều Đồng không vào tắm diện, mà vội vàng lui xuống chuẩn bị nước ấm, bột đánh răng cho Thẩm Kinh Trĩ rửa mặt.

Khi Tiêu Thành Dục triệu Thẩm Kinh Trĩ thị tắm, hẳn không thích

cung nhân tùy tiện ra vào tấm cung, Niên Cửu Phúc rất hiểu tính tình của bộ hạ, nên chỉ chờ ở phòng khách bên ngoài.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục tự mình đi giày ra ngoài, Niên Cửu Phúc đã chuẩn bị xong đồ dùng rửa mặt, đám tiểu thái giám lập tức tiến lên hầu hạ Tiêu Thành Dục.

Sau khi hăn rửa mặt xong, Niên Cửu Phúc mới hầu hạ hăn thay y phục.

Sau khi đăng cơ một tháng, phong cách xử sự của Tiêu Thành Dục dần lộ rõ. Hăn không thích những chuyện rườm rà, ở những việc cần giữ lễ nghi và thể thống, hăn không nói nhiều, hoàn toàn tuân theo, nhưng ở những nơi có thể thay đổi, hăn bắt đầu dần dần đưa vào những điều mình yêu thích.

Ví dụ như tiểu triều hội.

Thông thường, đại triều hội phải có các quan viên tứ phẩm trở lên của các nha môn quan trọng trong kinh thành đến nghe báo cáo và quyết định công việc, thời gian là vào giờ chính Mão, Tiêu Thành Dục không cần mặc miện phục, nhưng phải mặc lễ phục, lễ phục khá rườm rà, nhưng Tiêu Thành Dục cũng không ngại phiền phức.

Nhưng tiểu triều hội chỉ ở Càn Chính điện nghe thường chính, tháng trước Tiêu Thành Dục còn mặc lễ phục, đến tháng tám, dần dần bắt đầu mặc tiểu lễ phục.

Không cần nhiều ngọc bội trang trí, cũng không cần kim quan ngọc trâm, chỉ cần lễ phục màu đen đơn giản là được.

Hăn thay đổi y phục, Văn Uyên Các không nói gì, tam tỉnh lục bộ cũng không dám hé răng.

Sự thay đổi này diễn ra từ từ, tiềm di mặc hóa (1), Tiêu Thành Dục tuy trẻ tuổi, lại mới đăng cơ, nhưng hăn rất hiểu rõ mình muốn gì.

(1): thay đổi một cách từ từ, lặng lẽ, không ai hay biết.

Vì vậy hắn sẽ không ngừng cố gắng, không bao giờ thỏa hiệp.

Tiêu Thành Dục nhanh chóng thay tiểu lễ phục, ngồi ở minh gian dùng bữa sáng.

Tiểu triều hội muộn hơn đại triều hội hai khắc, Tiêu Thành Dục vừa vặn có thể dùng bữa sáng, thời tiên đế vì sức khỏe không tốt, sau khi kết thúc triều hội liền bãi triều, để các đại thần tự đi làm việc, nhưng Tiêu Thành Dục cảm thấy như vậy rất lãng phí thời gian, nên sau tiểu triều hội còn sắp xếp thời gian cho các triều thần yết kiến, nếu muốn diện thánh thì phải nộp thẻ bài trước, để Cần Chính điện sắp xếp.

Tiêu Thành Dục dùng bữa sáng xong mới đi tiểu triều hội, như vậy có thể tiết kiệm thời gian dùng bữa, không cần phải đi đi lại lại.

Dưới tác phong cứng rắn của hắn, các triều thần cũng không dám lười biếng như trước nữa, hoàng đế trẻ tuổi lại tràn đầy năng lượng, với quốc gia là chuyện vui, nhưng với các triều thần thì không hẳn.

Một đời vua một đời thần, các triều thần đời trước cũng muốn tiếp tục duy trì vinh quang ở triều đại này, nên dù trong lòng có chút khinh thường vị hoàng đế trẻ tuổi, muốn dựa vào tuổi tác để gây khó dễ cho hắn, nhưng trên mặt vẫn phải tỏ ra tôn trọng.

Tiêu Thành Dục không phải không biết những điều này, việc hắn hiện tại vẫn duy trì chính lệnh của triều đình trước kia, không phải vì nhu nhược mà là vì thời cơ chưa đến.

Mới chỉ một tháng, hắn cũng mới chỉ mười chín tuổi, vạn sự đều không vội.

Tiểu triều hội hôm nay cũng vậy, các triều thần lần lượt trình bày ý

kiến của mình, Tiêu Thành Dục chỉ nói vài lời ngắn gọn, sắp xếp ổn thỏa việc thu hoạch mùa thu, rồi giữ lại Lễ Bộ thượng thư và các quan viên của Văn Uyên Các.

Ngoài ra hôm nay còn có tông lệnh của Tông Nhân Phủ, Triết thân vương - hoàng thúc tổ của Tiêu Thành Dục. Triết thân vương là thúc thúc của tiên đế, đảm nhiệm tông lệnh mười mấy năm, hiện giờ Tiêu Thành Dục đăng cơ vẫn mời Triết thân vương chủ trì tông sự.

Triết thân vương có bối phận cao, có thể trấn áp được rất nhiều chuyện.

Ông chỉ quản Tông Nhân Phủ, ngày thường không đến triều, nên sau khi tiểu triều hội tan, các đại thần nhìn thấy ông ở Cần Chính điện đều có chút kinh ngạc.

Nhưng đám lão thần này, người nào cũng giao hoạt hơn người, trong lòng dù sóng gió nổi lên nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như nước, thấy Triết thân vương còn tiến lên chào hỏi, nhất thời không khí rất hòa nhã.

Tiêu Thành Dục thay y phục trở về, thấy bọn họ đang chờ ở gian ngoài Cần Chính điện, ai nấy đều im lặng không nói.

Trong mắt Tiêu Thành Dục thoáng hiện ý cười, hắn tiến lên tự mình đỡ Triết thân vương dậy: “Triết thúc tổ đừng đa lễ, mời vào trong điện ngồi.”

Sau khi Triết thân vương ngồi xuống, Tiêu Thành Dục cũng mời Trương Tiết Hằng và một vị lão sư từng dạy hắn ngồi xuống, sau đó mới ngồi vào ngự tọa.

Hắn không vội nói chuyện chính sự, mà trò chuyện với Triết thân vương vài câu.

“Nghe nói Sí đường đệ học văn uyên thâm, văn võ song toàn, trầm

thấy mấy vị hoàng đệ trong cung hiện giờ khá cô đơn, chi bằng cho các vị đường đệ vào cung, cùng nhau nghe thái phó dạy học.”

Tiêu Trường Sí là trưởng tôn của Triết thân vương, năm nay vừa tròn tám tuổi, trong tông thất được xem là đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, thông minh lanh lợi.

Tiêu Thành Dục có ý này, không phải nhất thời nảy ra, mà đã sớm bàn bạc với phụ hoàng.

Triết thân vương cũng biết chuyện này từ trước, nên khi Tiêu Thành Dục đề nghị, ông không hề ngạc nhiên, mà rất bình tĩnh nói: “Bệ hạ quan tâm đến tông thất, coi đường thân như người nhà, thật khiến lão thần cảm động. Bệ hạ có ý tốt, thần không có ý kiến gì.”

Tiêu Thành Dục mỉm cười, hẩn nhìn thoáng qua các đại thần: “Các ái khanh thì sao?”

Đây là chuyện riêng của hoàng gia, các ái khanh dù có ý kiến cũng không thể nói trước mặt bệ hạ và tông lệnh, nên mọi người chỉ cúi đầu suy nghĩ, một lát sau Trương Tiết Hằng mới lên tiếng: “Bệ hạ, thần cho là rất tốt.”

Ông ta vừa mở lời, các đại thần khác liền đồng loạt hành lễ: “Bệ hạ, thần cho là rất tốt.”

Tiêu Thành Dục hài lòng mỉm cười: “Như vậy, sau này Thượng Thư Phòng sẽ mở thêm mấy lớp học, các gia đình trong tông thất đều có thể cho con cháu vào cung học tập, còn phải nhờ các lão sư và Triết thúc tổ cùng nhau bàn bạc, ba ngày sau trình bản kế hoạch lên cho trẫm.”

Mọi người lĩnh mệnh, tưởng rằng hôm nay chỉ có vậy, Tiêu Thành Dục lại đột nhiên nói: “Gần đây trẫm nhận được không ít sớ con.”

Trương Tiết Hằng thầm giật mình.

Tiêu Thành Dục tiếp tục nói: “Xem ra triều thần trên dưới đều rất quan tâm đến hậu cung của trẫm, cho rằng hậu cung của trẫm quá đơn bạc, cứ thế này Đại Sở sẽ tuyệt tự.”

Lời này rất nghiêm trọng.

Các vị đại thần không dám ngồi nữa, vội vàng quỳ xuống tạ tội.

Tiêu Thành Dục lại chuyển giọng, ngữ khí ôn hòa: “Các vị ái khanh làm gì vậy? Trẫm cho rằng các triều thần suy xét chu đáo, thật sự là vì tông thất Đại Sở mà lo lắng, hậu cung trống trải, quả thật không phải là biểu hiện của thịnh thế.”

“Vì vậy, sau khi bàn bạc với mẫu hậu, trẫm quyết định tuyển thêm phi tần vào cung, mẫu hậu đang bệnh mà còn phải lo lắng cho trẫm, trẫm thật không đành lòng.”

Ý tứ của những lời này là, các người ép trẫm nạp phi, trẫm liền nạp, nhưng mẫu hậu của trẫm vì việc này mà mệt mỏi sinh bệnh, trẫm rất không vui, cho nên danh sách này là danh sách cuối cùng, không có cơ hội thay đổi.

Trương Tiết Hằng cảm thấy có chút không ổn, nhưng cũng không dám trao đổi với Chu Kính Thiên trước mặt Tiêu Thành Dục, nên chỉ cúi đầu im lặng.

Tiêu Thành Dục cười nói: “Đây là chuyện tốt mà, các người xem, danh sách này đơn giản biết bao.”

Dứt lời, hắc bảo Niên Cửu Phúc trình thánh chỉ mới soạn thảo xong lên, rồi nói tiếp: “Nhân dịp hỷ sự này, vị phân trong cung cũng nên thay đổi một chút.”

“Năm mới không khí mới.”

Chương 60: Thăng vị

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy ở Càn Nguyên cung.

Nàng vùng vẫy thoát khỏi giấc mơ hỗn loạn, đợi đến khi hoàn toàn tỉnh táo, mới nhận ra mình đang ở Càn Nguyên cung.

Đêm qua nàng mơ thấy rất nhiều cảnh tượng kiếp trước, những người đã chết từ lâu lần lượt hiện ra trước mắt nàng, giống như nàng đang sống lại cuộc sống nhung lụa của nữ nhi thế gia ở Đại Hạ ngày trước.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy bản thân dần trưởng thành, đọc sách biết chữ, cưỡi ngựa rong ruổi, sau đó lại khoác lên mình bộ y phục lộng lẫy bước chân vào cung đình. Cuối cùng trơ mắt nhìn gia tộc sụp đổ, chỉ còn lại một mình nàng chết trong lãnh cung.

Nhớ lại tất cả những chuyện đã qua, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy ngực đau nhói, đã nhiều năm trôi qua, thời gian dài đến mức Thẩm Kinh Trĩ cứ ngỡ đã trăm năm. Nhưng một giấc mơ đêm khuya, nàng mới nhận ra, dù đã qua bao lâu ký ức năm xưa cũng sẽ không bao giờ phai mờ.

Thẩm Kinh Trĩ nằm yên lặng một lúc, nàng cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nhớ đến chuyện cũ, có lẽ là vì ban ngày hôm qua đã an ủi Tiêu Thành Dục, nhắc đến chuyện mẫu tử, nên nàng cũng nhớ đến phụ mẫu của mình.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài.

Đúng lúc này, Diêu Triều Đồng canh giữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh, vội thăm dò: “Chiêu Nghi muốn dậy rồi ạ?”

Thẩm Khinh Trĩ trả lời, Diêu Triều Đồng bèn cùng Thích Tiểu Thu hầu hạ nàng thức dậy.

Hôm qua đến đây vội vàng, Thẩm Khinh Trĩ không mang theo y phục, sáng nay vẫn mặc bộ váy áo hôm qua, được Diêu Triều Đồng hầu hạ đi ra ngoài.

“Người muốn dùng bữa sáng ở đâu ạ?”

Thẩm Khinh Trĩ suy nghĩ một chút, nói: “Đến Đông Tráo điện đi, ta thích cảnh sắc ở đó.”

Diêu Triều Đồng đáp lời, cao giọng hô: “Chiêu Nghi giá lâm Đông Tráo điện.”

Theo tiếng nàng ấy vang lên, mọi người trong ngoài lập tức bận rộn, ngự trà thiện phòng đã chuẩn bị bữa sáng từ sớm, nghe thấy Diêu Triều Đồng thông truyền, liền sai thái giám mang thức ăn đến Đông Tráo điện.

Thẩm Khinh Trĩ thông thả bước đến Đông Tráo điện, bữa sáng đã được bày biện xong xuôi.

Một thái giám hầu thiện tiến lên, giới thiệu từng món ăn mới cho Thẩm Khinh Trĩ: “Hồi Chiêu Nghi, hôm nay ngự trù đặc biệt làm món bún canh chua cay phương Nam, món này vừa cay vừa chua rất khai vị, nếu nương nương không thích, có thể thử mì lạnh trộn mè, rất vừa miệng. Ngoài ra, ngự trù còn làm bánh đường hoa quế, cơm nắm, há cảo tôm pha lê, các loại sủi cảo hấp, xin người cứ tự nhiên hưởng dụng.”

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, cười nói: “Các người vất vả rồi, làm rất tốt, ta rất thích.”

Thẩm chiêu nghi vừa nói thích, Diêu Triều Đồng lập tức ban thưởng.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên hồ cá chép, vừa ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm và những con cá chép đỏ bạc tung tăng bơi lội, vừa chậm rãi thưởng thức bữa sáng.

Món bún canh chua cay quả thật rất ngon, nước dùng được ninh từ xương, vừa chua vừa cay, bên trên rắc một lớp thịt băm xào, ăn kèm với đậu phộng chiên giòn và rau xanh, khiến món ăn thêm phần phong phú, chỉ cần nếm một miếng là muốn ăn thêm miếng nữa.

Ngự trù đã canh đúng thời gian Thẩm Kinh Trĩ đến Đông Tráo điện, nấu bún vừa chín tới, sợi bún làm từ khoai lang đỏ, dai mềm vừa phải không hề nát, ăn rất ngon.

Ban đầu Thẩm Kinh Trĩ chỉ định nếm thử, kết quả ăn một miếng lại không dừng lại được, cho đến khi ăn hết cả bát, nàng không chỉ toát ra một lớp mồ hôi mỏng, mà cơn ác mộng đêm qua cũng bị vị chua cay của nước dùng xua tan hết.

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, sau khi dùng bữa sáng xong, nàng lại cho cá chép ăn một lúc, rồi mới chuẩn bị rời khỏi Càn Nguyên cung.

Cảnh Ngọc cung cách Càn Nguyên cung không xa, đi bộ một khắc là đến, Thẩm Kinh Trĩ ăn sáng no tám phần, lúc này cũng không muốn ngồi kiệu, bèn dẫn mọi người đi bộ ra ngoài.

Nàng vừa đến cửa Càn Nguyên cung, thì thấy một đoàn người đang tiến về phía này.

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, lúc này muốn tránh cũng không kịp, liền thoả mái đứng ở cửa Càn Nguyên cung hành lễ với phụ nhân ngồi trên kiệu.

“Tần thiếp tham kiến Quý thái phi nương nương, nương nương vạn

phúc kim an.”

Quý thái phi hiện giờ là thái phi, là quả phụ, nhưng bà ta vẫn mặc áo váy màu đỏ tím, trang điểm tinh xảo. Bà ta ngồi trên kiệu cụp mắt nhìn vị Chiêu Nghi trẻ tuổi đang đứng ở cửa cung, vẻ khinh thường trong mắt nhanh chóng biến mất, khóe môi lại nở nụ cười hiền từ.

Kiệu dừng lại, Phùng Mịch Nhi đỡ tay Phán Hạ chậm rãi bước xuống, sau khi đứng vững, nhìn Thẩm Kinh Trĩ ôn tồn hỏi: "Hài tử ngoan, sao người lại ở đây?"

Câu hỏi này thật vụng về, phi tần đến tắm cung của bệ hạ, ngoài thị tắm ra còn có thể làm gì? Huống chi lúc này mới sáng sớm, Thẩm Kinh Trĩ lại từ Càn Nguyên cung đi ra, có thể thấy hôm qua nàng đã ngủ lại đó.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn giữ nguyên nụ cười, sau khi hành lễ với Phùng Mịch Nhi xong, mới nhẹ nhàng đáp: "Hồi bẩm nương nương, tần thiếp đến Càn Nguyên cung hầu hạ bệ hạ."

Phùng Mịch Nhi gật đầu, bước về phía trước, khi đến trước cửa Càn Nguyên cung thì dừng lại.

Lúc này Tiêu Thành Dục không có ở Càn Nguyên cung, Niên Cửu Phúc tất nhiên cũng không có ở đó, người có thể chủ sự trong cung chỉ còn Giản Nghĩa và Trịnh Như. Kiệu của Phùng Mịch Nhi vừa rời khỏi Thừa Nhân cung, đã có người đến Càn Nguyên cung bẩm báo, nên Trịnh Như hẳn là sẽ đến ngay.

Phùng Mịch Nhi chưa muốn xé rách mặt với nhi tử, bà ta đứng im ở cửa Càn Nguyên cung, Thẩm Kinh Trĩ cũng hiểu đạo lý này, nên cũng đứng chờ cùng Phùng Mịch Nhi.

"Nương nương, bệ hạ đã vào triều sớm, chưa về ạ." Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói với Phùng Mịch Nhi, dường như đang giải thích, nhưng

thực chất là nói bà ta đến không đúng lúc.

Tiêu Thành Dục cứ ba ngày một đại triều, năm ngày nghỉ triều một ngày, những ngày còn lại đều là tiểu triều hội, Phùng Mịch Nhi ở trong cung hơn hai mươi năm, không thể nào không biết điều này. Bà ta chọn lúc này đến Càn Nguyên cung chắc chắn là có chuyện khác, vốn dĩ bà ta đến đây cũng không gặp được Tiêu Thành Dục, hẳn cũng sẽ không đặc biệt gặp bà ta.

Ưu điểm lớn nhất của Phùng Mịch Nhi chính là da mặt dày, bà ta không biết là có hiểu hay không, vẫn cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Ta biết, nhưng mấy hôm nay nghe nói hoàng nhi có chút nóng trong người, nên ta làm canh bồ câu mang đến cho hẳn.”

Bà ta bày ra dáng vẻ của từ mẫu, nhưng nụ cười trên mặt không hề thay đổi.

“Hoàng nhi từ trước đến nay bướng bỉnh, quá để tâm đến triều chính,” Phùng Mịch Nhi nhìn Thẩm Kinh Trĩ, ánh mắt có chút lo lắng, “Hoàng nhi là người phải làm một hoàng đế tốt, ngày thường nếu có lạnh nhạt với các người, các người cũng đừng để trong lòng, hiện giờ việc triều chính quan trọng hơn.”

Đây là đang mỉa mai Thẩm Kinh Trĩ.

“Người là đứa trẻ hiểu chuyện, sẽ chăm sóc hoàng nhi, đúng không?”

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên không để tâm, Tiêu Thành Dục triệu nàng thị tẩm, nàng coi như tìm niềm vui; hẳn không tìm nàng, thì nàng an ổn sống cuộc sống của mình, hiện giờ nàng có nhiều sách muốn đọc, nhiều thứ muốn học, cuộc sống phong phú biết bao, căn bản không có thời gian để buồn rầu.

Nói cho cùng, Phùng Mịch Nhi là đang lấy mình ra để suy bụng ta ra bụng người, bà ta không thể rời khỏi sự sủng ái của tiên đế, bèn cho

rằng các phi tần khác cũng như vậy.

Thật nực cười!

Thẩm Kinh Trĩ cũng học theo bà ta, nở nụ cười thoả đáng, giọng nói rất nghiêm túc: “Nương nương nói phải, tần thiếp thụ giáo.”

Hai người đang đấu đá bằng lời nói, thì Trịnh Như vội vàng chạy đến.

Vừa nhìn thấy Trịnh Như, sắc mặt Phùng Mịch Nhi liền thay đổi. Nụ cười trên mặt bà ta biến mất, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng căm hận: “Trịnh cô cô, người ra đáng lắm.”

Trịnh Như vội vàng liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, lập tức hành lễ với Phùng Mịch Nhi: “Là lỗi của nô tỳ, xin nương nương trách phạt.”

Phùng Mịch Nhi chỉ nói miệng cho sướng, bà ta không thể trách phạt cô cô hầu hạ hoàng đế bệ hạ. Phùng Mịch Nhi hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt lại chuyển chủ đề sang Thẩm Kinh Trĩ: “Trịnh cô cô, hiện giờ ta và hoàng nhi không thân thiết, ta đến Càn Nguyên cung người không nghênh đón cũng được, nhưng Thẩm chiêu nghi là người được sủng ái, bệ hạ yêu thương nàng như vậy, nàng rời cung sao người có thể không tiễn?”

Thẩm Kinh Trĩ: “.....”

Thẩm Kinh Trĩ thầm than sao mình vừa rồi không cho cá ăn thêm một lúc nữa, bị Phùng Mịch Nhi dây dưa thật phiền phức, chuyện nhỏ nhặt cũng có thể lôi ra nói.

Nàng không tiếp xúc nhiều với Phùng Mịch Nhi, chỉ có lần trước ra tay giúp đỡ khi xảy ra chuyện ở Vọng Nguyệt cung, sau đó nói chuyện vài câu, hôm qua lại gặp phải cảnh tượng máu me ở Ngự Hoa Viên, Thẩm Kinh Trĩ khó mà nói rõ Phùng Mịch Nhi là người thế nào.

Nhưng hiện tại, nhìn nụ cười thoả đáng trên mặt Trịnh Như, Thẩm Khinh Trĩ liền biết bà ta chắc chắn thường xuyên đến Càn Nguyên cung gây sự, chỉ là lần nào cũng không được như ý.

Quả nhiên nghe Phùng Mịch Nhi nói vậy, Trịnh Như cũng không thèm nhìn bà ta, lập tức hành lễ với Thẩm Khinh Trĩ, thuần thực như đã trải qua rất nhiều lần: "Nô tỳ quả thật có lỗi chậm trễ, xin Chiêu Nghi trách phạt."

Thấy Trịnh Như như vậy, Thẩm Khinh Trĩ cũng biết nên làm gì. Nàng thở dài nói với Phùng Mịch Nhi: "Nương nương, giờ phút này Trịnh cô cô chắc hẳn rất bận, hơn nữa tần thiếp chỉ là Chiêu Nghi, không dám phiền cô cô đưa tiễn, lần này bỏ qua được không?"

"Nương nương nể mặt tần thiếp một chút, được không?" Thẩm Khinh Trĩ nhìn Phùng Mịch Nhi với vẻ đáng thương.

Diễn trò, Thẩm Khinh Trĩ đã diễn nhiều năm sớm đã thành thạo, lời nói cử chỉ đều rất chuẩn xác.

Phùng Mịch Nhi không ngờ nàng lại biết điều như vậy, thấy nàng cầu xin mình liền thở dài: "Các người đó, những phi tần trẻ tuổi thật là quá tốt bụng, cẩn thận sau này đám nữ quan già mồm kia leo lên đầu người."

Thẩm Khinh Trĩ cười tạ ơn: "Nương nương, tần thiếp về Cảnh Ngọc cung trước."

Nàng lười diễn trò với Phùng Mịch Nhi nữa, nói xong liền xoay người định đi. Nhưng Phùng Mịch Nhi lại không cho nàng đi. Bà ta không quan tâm đến mọi người xung quanh, trực tiếp đưa tay ra nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Thẩm Khinh Trĩ.

Ngoài dự đoán của Thẩm Khinh Trĩ, tay Phùng Mịch Nhi rất khỏe,

các khớp xương rõ ràng, giống như móng vuốt thép siết chặt cổ tay nàng.

Thẩm Kinh Trĩ dừng bước, quay đầu lại nghi hoặc nhìn Phùng Mịch Nhi: "Nương nương, đây là.....?"

Phùng Mịch Nhi tiến lên một bước, kéo nàng sang một bên, dùng giọng điệu thân thiết nói chuyện: "Hài tử ngốc này, còn nhiều chuyện người không biết đâu."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt hoang mang: "Chuyện gì ạ?"

Phùng Mịch Nhi nắm chặt tay Thẩm Kinh Trĩ, bà ta nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của nàng, gần từng chữ: "Hoàng nhi sắp nạp thêm phi tần mới."

Lông mi Thẩm Kinh Trĩ khẽ run, lộ ra vẻ kinh ngạc, cẩn thận liếc nhìn Phùng Mịch Nhi, dường như bị ánh mắt nóng bỏng của bà ta làm cho sợ hãi, vội vàng né tránh.

"Nương nương..... Người đừng nói bậy."

Phùng Mịch Nhi đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng.

"Hài tử ngốc, ta đang muốn tốt cho người," Giọng Phùng Mịch Nhi đầy mê hoặc, "nam nhân đều không đáng tin, hôm nay có thể yêu thương người hết mực, ngày mai có thể vứt bỏ như giày rách, ta chính là ví dụ điển hình."

Phùng Mịch Nhi siết chặt tay Thẩm Kinh Trĩ: "Người chúng ta dựa vào chỉ có thể là chính mình. Ngoài bản thân ra, còn có những người cùng cảnh ngộ."

Phùng Mịch Nhi hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "A Thái, người thấy sao?"

Thẩm Kinh Trĩ dường như bị Phùng Mịch Nhi dọa sợ, nàng run rẩy muốn vùng vẫy, trong lúc hoảng loạn đụng trúng eo Phùng Mịch Nhi, khiến bà ta vô thức buông tay ra.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức thoát khỏi sự kiềm chế của Phùng Mịch Nhi, liên tục lùi ba bước, mới cẩn thận ngẩng đầu liếc nhìn Phùng Mịch Nhi một cái.

Sau đó, giống như một con thỏ kinh hoàng, ánh mắt vội vã dời đi.

“Nương nương, tần thiếp không hiểu nương nương đang nói gì,” Thẩm Kinh Trĩ vừa hoang mang vừa bối rối, vội vàng hành lễ. “Tần thiếp phải về cung, tần thiếp xin cáo lui.”

Nói năng lộn xộn vài câu, nàng xoay người kéo Thích Tiểu Thu hoảng hốt chạy đi.

Phùng Mịch Nhi đứng yên tại chỗ, ánh mắt sắc bén dõi theo bóng dáng mảnh mai của Thẩm Kinh Trĩ. Dù đang hoảng loạn chạy trốn, nhưng thân ảnh vẫn tao nhã mỹ lệ.

Phùng Mịch Nhi khẽ hừ lạnh một tiếng: “Xinh đẹp thì có ích gì? Chẳng qua chỉ là món đồ chơi mà thôi.”

Bà ta khẽ thở dài, ánh mắt chuyển sang nhìn Trịnh Như: “Bốn cung tới thăm hoàng nhi. Các người nếu không thể hầu hạ tốt hoàng nhi, thì để bốn cung đích thân chăm sóc.”

Trịnh Như dẫn theo nhóm cung nhân lùi sang một bên nhường đường. Họ đứng ở cổng Càn Nguyên cung, nghiêm cẩn như mọi lần trước.

Sau khi sắp xếp mọi người vào vị trí, Trịnh Như cung kính hành lễ với Phùng Mịch Nhi: “Nương nương, Càn Nguyên cung là tẩm cung của bệ hạ. Khi bệ hạ không có mặt, người ngoài không được tùy tiện ra vào. Xin nương nương thứ lỗi.”

Phùng Mịch Nhi nhướn mày, cười lạnh: “Trước kia thì không nói, nhưng hôm nay ta tận mắt thấy Thẩm Chiêu nghi bước ra từ Càn Nguyên cung. Thế nào, nàng chỉ là một Chiêu Nghi thì được, còn ta, sinh mẫu của hoàng đế lại không được?”

Câu nói này Phùng Mịch Nhi ngày nào cũng dùng, Trịnh Như cũng đã quá quen với việc phải đối phó, một lần nữa hành lễ: “Hồi nương nương, Thẩm Chiêu nghi tới đây là để thị tẩm. Bệ hạ có khẩu dụ, sau khi dùng bữa sáng, Chiêu Nghi sẽ hồi cung.”

Ý tứ rất rõ ràng: nếu không có khẩu dụ của bệ hạ, Phùng Mịch Nhi không thể vào Càn Nguyên cung.

Phùng Mịch Nhi vốn đã đoán trước lời này. Bà ta mặt dày, hoàn toàn bỏ qua thể diện của một Quý thái phi, đứng ngay trước cửa cung chuẩn bị gây náo loạn.

Không ít lần trước đây, Càn Nguyên cung đã bị bà ta làm ầm ĩ.

Thường ngày Trịnh Như sẽ nhẫn nhịn, để mặc Phùng Mịch Nhi mắng vài câu rồi thôi. Nhưng hôm nay lại khác, Trịnh Như không đợi Phùng Mịch Nhi kịp lên tiếng, đã nhanh chóng hành lễ: “Nương nương, sáng nay bệ hạ có khẩu dụ. Bệ hạ kính trọng nương nương là Quý thái phi, lại là sinh mẫu của bệ hạ, nên lý ra phải tôn trọng nương nương. Nhưng hiện nay quốc sự bận rộn, bệ hạ không thể quan tâm chu toàn. Vì vậy bệ hạ lệnh cho nô tỳ chuyển lời: từ nay về sau, bất luận chuyện lớn nhỏ, nương nương có thể viết tấu trình lên, bệ hạ sẽ để Thái Hậu nương nương định đoạt.”

Trịnh Như vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nói tiếp: “Bệ hạ còn căn dặn, dù là việc nhỏ, người cũng sẽ lưu tâm, bởi bệ hạ kính yêu nương nương. Thái Hậu nương nương cũng hết sức săn sóc, chắc chắn sẽ làm chủ cho nương nương.”

Sắc mặt Phùng Mịch Nhi trầm xuống.

Bà ta chưa từng nuôi dưỡng Tiêu Thành Dục một ngày, giữa bà ta và đứa nhi tử này chẳng hề thân cận. Nhưng điều đó không có nghĩa bà ta không hiểu rõ hần.

Tiêu Thành Dục từ nhỏ đã quen tự mình gánh vác mọi chuyện, dù gặp khó khăn đến đâu cũng không mở lời cầu cứu. Hần luôn âm thầm chịu đựng, đến khi vượt qua được mới thản nhiên báo lại với Thái Hậu.

Tô Dao Hoa thân là chính thê nguyên hậu, nay đã trở thành Thái Hậu, địa vị vốn áp chế hoàn toàn Phùng Mịch Nhi. Dù bà ta sinh ra Tiêu Thành Dục, nhưng vì hần không đứng dưới danh nghĩa của bà ta, bà ta mãi mãi phải cúi đầu trước Tô Dao Hoa.

Vì vậy, sau khi Tiêu Thành Dục đăng cơ, Phùng Mịch Nhi chưa lập tức hành động. Một phần là do Tô Dao Hoa còn ở trong cung, một phần khác là tình thế trong cung chưa rõ ràng. Bà ta phải sống cùng Đức thái phi, không tiện ra tay.

Mãi đến khi Thái Hậu rời cung dưỡng bệnh, Đức thái phi lại tự thấy nhàm chán, muốn nhắm vào Thẩm Kinh Trĩ người đang được Tiêu Thành Dục sủng ái, Phùng Mịch Nhi mới nắm bắt cơ hội.

Dù Đức thái phi xuất thân cao quý, là thiên kim danh môn thì sao chứ?

Hiện tại bà ta là Quý thái phi, Đức thái phi không thể hành động tùy tiện, cũng không thể vượt mặt người khác để can thiệp chuyện trong cung.

Đó là lý do khiến bà ta xuất hiện ở Vọng Nguyệt cung hôm đó để cứu Thẩm Kinh Trĩ.

Phùng Mịch Nhi không thể gần gũi với Tiêu Thành Dục. Mỗi lần gặp hần, oán hận trong lòng bà ta lại trỗi dậy không kiểm soát nổi.

Nhưng Thẩm Khinh Trĩ lại có thể dễ dàng thân cận với hẳn.

Cung đình là nơi đầy rẫy toan tính. Làm gì có chân tình? Tất cả chỉ vì lợi ích. Tiêu Thành Dục vì sao sủng ái Thẩm Khinh Trĩ? Không phải vì nàng có thể mang lại lợi ích cho hẳn sao?

Ánh mắt Phùng Mịch Nhi u ám, cặp mắt phượng xinh đẹp không chút ánh sáng, như màn đêm đông lạnh lẽo có thể nuốt chửng tất cả.

Bà ta nhìn chăm chú vào Trịnh Như, nhưng sắc mặt Trịnh Như không hề thay đổi, chỉ cúi người, khiêm tốn đối mặt với ánh nhìn sắc bén ấy.

Cung hẻm dài và hẹp, yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng gió luẩn quẩn.

Phùng Mịch Nhi cuối cùng lên tiếng: "Hay lắm, thật sự rất hay."

Bà ta chỉnh lại tay áo, ngón tay khẽ vuốt lớp thêu tinh xảo, cất giọng lạnh lẽo: "Thái Hậu hiện đang ở Ngọc Tuyền sơn trang dưỡng bệnh. Sức khỏe của nương nương là quan trọng nhất. Hoàng nhi thật không hiểu chuyện, sao có thể để những việc nhỏ nhất quấy rầy nương nương?"

Lại cười nhạt: "Người cứ chuyển lời cho hoàng nhi, nếu hẳn thật lòng hiếu thuận, thì đừng làm nương nương thêm nhọc lòng."

Trịnh Như cúi đầu đáp: "Tạ Quý thái phi nương nương chỉ dạy. nô tỳ chắc chắn sẽ chuyển lời đến bệ hạ."

Phùng Mịch Nhi hừ lạnh, liếc nhìn mái cong uy nghi của Càn Nguyên cung lần cuối, rồi phất tay áo rời đi.

Chờ bóng bà ta khuất xa, Trịnh Như mới thở phào nhẹ nhõm, dặn dò cung nhân: "Đóng cửa cung, từ giờ không ai được tự ý ra vào."

Hôm nay quả thực quá trùng hợp, Phùng Mịch Nhi đến đúng lúc Thẩm Chiêu Nghi rời cung, làm cục diện không tránh khỏi căng thẳng.

Nhưng câu trả lời của Phùng Mịch Nhi vẫn lạnh lùng vô tình như vậy. Danh tiếng, ngôi vị hoàng đế, thậm chí tính mạng của Tiêu Thành Dục đối với Phùng Mịch Nhi mà nói đều không quan trọng, nhi tử này từ khi sinh ra bà ta chưa từng quan tâm đến một lần, rốt cuộc bà ta có ý đồ gì với hắn, người ngoài đều có thể nhìn ra.

Bà ta oán hận Tiêu Thành Dục, hận hắn hiện giờ đã là hoàng đế, mà bà ta lại không thể làm Thái Hậu để sau này cùng tiên đế an nghỉ trong lăng tẩm, bà ta hận hắn đối xử với Thái Hậu còn tốt hơn cả sinh mẫu, Thái Hậu bệnh cả đời, hắn luôn ở bên cạnh hầu hạ, còn bà ta, dù có chuyện gì xảy ra, hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Hắn vong ân bội nghĩa, quên mất người đã mang thai mười tháng sinh ra hắn, không nhớ đến ơn nghĩa, không biết hiếu thuận với sinh mẫu là bà ta, hắn không phải là một đứa nhi tử ngoan.

Vì vậy Phùng Mịch Nhi chưa bao giờ quan tâm đến hắn, hắn bị thương, chết hay bệnh tật, Phùng Mịch Nhi đều không cảm thấy đau lòng, bà ta chỉ biết vui vẻ.

Trịnh Như sai cung nhân đóng cửa phòng, dẫn Diêu Triều Đồng trở về.

Thấy sắc mặt cô càng thêm khó coi, Diêu Triều Đồng không khỏi lo lắng: “Quý thái phi sẽ không làm khó Chiêu Nghi chứ?”

Cung nhân ở Càn Nguyên cung đều tinh mắt, ai là người bề hạ quan tâm nhất, bọn họ đều rõ ràng, nên lúc này Diêu Triều Đồng liền nghĩ ngay đến Thẩm Kinh Trĩ - người đã xảy ra xung đột với Quý thái phi.

Trịnh Như lắc đầu, rồi lại gật đầu: "Tâm tư Quý thái phi khó đoán, bà ta tâm cơ sâu nặng khác với người thường, chúng ta không thể nào đoán được ý nghĩ của bà ta, nhưng....." Trịnh Như dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Tạm thời bà ta sẽ không động đến Thẩm chiêu nghi."

Diêu Triều Đồng lúc này mới yên tâm, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Cũng không biết Quý thái phi nương nương nghĩ thế nào, bỏ mặc nhi tử thân sinh không thân cận, lại muốn đổi đầu với ngài ấy."

"Nói bậy!" Trịnh Như liếc nhìn nàng ấy, cảnh cáo đừng nói năng lung tung, rồi mới quay vào trong nội điện.

Trịnh Như biết rõ, Quý thái phi vĩnh viễn không thể nào hàn gắn tình cảm mẫu tử với bệ hạ, tình cảm này chỉ dựa vào một người một chuyện thì không thể nào hàn gắn được, bởi vì trong lòng Phùng Mịch Nhi, ngay từ khi bệ hạ sinh ra, bà ta đã không xem bệ hạ là nhi tử của mình.

Trịnh Như là cô cô dạy dỗ Tiêu Thành Dục, chăm sóc hẩn từ nhỏ, rất thân thiết với hẩn, chính vì thân phận này nên bà ấy và Quý thái phi cũng coi như quen biết đã lâu.

Khi bệ hạ còn nhỏ, vẫn là một đứa trẻ sơ sinh chưa hiểu chuyện, Phùng Mịch Nhi đã nhiều lần muốn làm hẩn bị thương làm hẩn khóc, không hề có chút tình thương nào. Vì vậy, những năm đó Trịnh Như luôn phải để mắt đến Tiêu Thành Dục, sợ hẩn xảy ra chuyện.

Sau này Thái Hậu biết chuyện, lập tức hạ lệnh cho Phùng Mịch Nhi dưỡng bệnh, còn thu hồi thẻ bài của bà ta nửa năm, Phùng Mịch Nhi mới ngoan ngoãn lại.

Nhưng sự ngoan ngoãn này chỉ là do tình thế bắt buộc. Hiện tại Thái Hậu không có trong cung, không ai có thể kiềm chế bà ta, bà ta tự nhiên muốn làm gì thì làm.

Dù sao hoàng đế cũng không thể làm gì bà ta, chẳng lẽ hẳn có thể giết mẫu thân mình sao? Bà ta ỷ vào thân phận sinh mẫu cao quý, lấy chữ hiếu ra để uy hiếp, khiến Tiêu Thành Dục khó xử.

Nhưng bệ hạ cũng không phải là người dễ bị bắt nạt.

Ánh mắt Trịnh Như lóe lên, nói với Diêu Triều Đồng: “Chuẩn bị bút mực, ta cũng phải viết thư.”

Bên kia, Thẩm Kinh Trĩ đã trở về Cảnh Ngọc cung.

Hôm qua hai người quần quýt đến nửa đêm mới nghỉ ngơi, tuy rằng Thẩm Kinh Trĩ ngủ một mạch đến sáng nhưng vẫn cảm thấy mệt mỏi.

Trở về Cảnh Ngọc Cung, nàng thay thường phục rồi nằm nghỉ ngơi trên trường kỷ.

Ngủ thêm hơn một canh giờ, Thẩm Kinh Trĩ mới bị ánh nắng chói chang đánh thức, nàng ngồi dậy, chậm rãi vươn vai.

Thích Tiểu Thu mỉm cười, tiến lên hầu hạ nàng uống một chén trà ấm: “Chủ tử ngủ đã đủ chưa ạ?”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: “Ngủ ngon rồi.”

Thích Tiểu Thu liền hỏi: “Vậy trưa nay chủ tử muốn dùng gì? Có cần gọi món không?”

Thẩm Kinh Trĩ rất quan tâm đến ăn uống, Thích Tiểu Thu tự nhiên cũng để ý, đối với ba bữa một ngày đều rất cẩn thận, chưa bao giờ để người ta qua mặt.

Nhưng trong cung này cũng chẳng có ai dám qua mặt Thẩm chiêu

nghi.

Thẩm Khinh Trĩ đang trầm ngâm suy nghĩ xem trưa nay nên ăn gì, thì bên ngoài bỗng nhiên náo nhiệt.

Thẩm Khinh Trĩ và Thích Tiểu Thu nhìn nhau, Thích Tiểu Thu vội vàng hầu hạ nàng đi giày, vừa gọi Ngân Linh đến chải đầu cho nàng, vừa giúp nàng vuốt phẳng nếp nhăn trên y phục.

Đợi đến khi tiếng ồn ào truyền đến hậu điện, Thẩm Khinh Trĩ đã sửa soạn xong xuôi, tinh thần sảng khoái bước ra khỏi tẩm điện. Bên ngoài có một gương mặt quen thuộc cùng một đám người lạ mặt.

Người quen thuộc tất nhiên là Giản Nghĩa công công, còn người lạ mặt đứng trước Giản Nghĩa mặc quan phục văn thần chính tam phẩm, đường hoàng đứng trước điện.

Thẩm Khinh Trĩ hơi khựng lại, liền nghe thấy Giản Nghĩa hô lớn: "Tán giả Lễ Bộ Giang Thế Ngu tham kiến Thẩm chiêu nghi."

Ngay sau đó, Giang Thế Ngu chấp tay hành lễ với Thẩm Khinh Trĩ, giọng nói ôn hòa, trong trẻo dễ nghe: "Chúc mừng Thẩm chiêu nghi, chúc mừng Thẩm chiêu nghi, thần phụng thánh chỉ của bệ hạ, đặc biệt đến đây báo tin vui cho người."

Chương 61: Ninh Tân nương nương

Theo lời xướng của Giang Thế Ngu, Tiền Tam Hỉ lập tức đặt đệm mềm trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, nàng dẫn mọi người trong cung quý xuống tiếp chỉ.

Sau khi mọi người hành lễ xong, Giang Thế Ngu cao giọng đọc: “Thẩm thị Kinh Trĩ ở Cảnh Ngọc cung đoan trang lễ phép, hiếu thảo trung nghĩa, trinh tĩn hiền thực, được sắc phong làm Ninh tần tòng tam phẩm, phụ trách giúp đỡ xử lý lục cung sự vụ, khâm thủ!”

Tuy việc sắc phong này nằm trong dự đoán của Thẩm Kinh Trĩ, nhưng lại đến sớm hơn dự kiến rất nhiều, khiến nàng có chút bất ngờ. Ban đầu nàng cho rằng ít nhất cũng phải đợi thêm một năm nữa, khi Thái Hậu nương nương từ Ngọc Tuyền sơn trang trở về, thì vị phân của nàng mới có thể thay đổi.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ là người từng trải qua nhiều việc lớn, nàng chỉ ngạc nhiên trong giây lát, đợi đến khi tán giả Giang Thế Ngu đọc xong thánh chỉ, Thẩm Kinh Trĩ đã nở nụ cười vui mừng, nghiêng mình hành đại lễ về phía Càn Nguyên cung.

“Tạ ơn bệ hạ, thần thiếp vô cùng cảm kích, nhất định sẽ công bằng cẩn thận, giúp đỡ các thái phi quản lý tốt mọi việc trong hậu cung.”

Thẩm Kinh Trĩ nói xong, Giang Thế Ngu cũng đáp lời: “Ninh tần nương nương xin đứng dậy, chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương.”

Thích Tiểu Thu đỡ Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, nàng mỉm cười nói: “Giang đại nhân cùng vui, cùng vui.”

Nàng tự mình ban thưởng cho Giang Thế Ngu, những thái giám cung nữ khác cũng đều được thưởng, Cảnh Ngọc cung tràn ngập không khí vui mừng.

Giang Thế Ngu nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Nương nương, bệ hạ có khẩu dụ, vì Trang tần nương nương cần tĩnh dưỡng, nên nương nương cứ tạm thời ở lại Cảnh Ngọc cung, không cần dọn đến Trường Xuân cung, sau này Thượng Cung Cục sẽ đến thu xếp Đông trạch điện và Đông phối điện, nương nương có yêu cầu gì cứ việc phân phó.”

Thì ra mỗi khi Tiêu Thành Dục đến Cảnh Ngọc cung, đều ở đông trạch điện xử lý chính sự, noãn các, thư phòng và nhã thất ở Đông trạch điện đều đã được sửa sang lại, Thẩm Kinh Trĩ chỉ việc dọn vào ở mà thôi.

Hiện giờ nàng đã được thăng làm Ninh tần, toàn bộ hậu điện của Cảnh Ngọc cung tất nhiên thuộc về nàng sử dụng, nàng muốn làm gì cũng được.

Tiêu Thành Dục quả nhiên hào phóng, Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười ấm áp nói với Giang Thế Ngu: “Đa tạ đại nhân quan tâm.”

Giang Thế Ngu là quan viên của Lễ Bộ, hẳn không thể ở lại hậu cung lâu, bèn nói: “Nương nương, bệ hạ quyết định ngày mười sáu tháng tám sẽ tổ chức lễ sắc phong, các nương nương sẽ cùng nhau được sắc phong ở Phụng Tiên điện, Thượng Cung Cục đã chuẩn bị thỏa đáng, nương nương không cần lo lắng.”

Thẩm Kinh Trĩ cười cảm tạ, sai Tiền Tam Hỉ đích thân tiễn hẳn ra khỏi Cảnh Ngọc cung, rồi nhìn về phía Giản Nghĩa.

Giản Nghĩa tiến lên hai bước, chúc mừng: “Nương nương đại hỷ, đồ dùng ở Đông trạch điện và Đông phối điện, nương nương cứ việc nói, Thượng Cung Cục có gì sẽ dọn cho nương nương cái đó. Còn về việc bổ sung cung nhân, ngày mai Thượng Cung Cục sẽ đưa đến, nương

nương cứ việc chọn lựa, nếu không vừa ý thì đổi người khác.”

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: “Công công vất vả rồi.”

Giản Nghĩa và nàng là người quen cũ, nàng không cần mở miệng, Giản Nghĩa cũng biết mình nên nói gì: “Nương nương, bệ hạ sai nô tài báo cho nương nương, lần này cùng được tấn phong với nương nương còn có Đoan tần nương nương, Đoan tần nương nương đã được thăng lên làm Hiền phi, sẽ cùng nương nương tham gia lễ sắc phong.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cười: “Vậy bốn cung phải đến chúc mừng Chương tỷ tỷ mới được, đây là đại hỷ sự.”

Giản Nghĩa: “Nương nương, ngoài ra bệ hạ còn tuyển thêm ba vị phi tần mới vào cung, dự kiến ngày mười sáu sẽ đến Trường Tín Cung, sẽ cùng Hiền phi nương nương và người cùng nhau thụ phong, nhưng sau khi sắc phong, ba vị đó sẽ phải ở lại Trữ Tú cung học quy củ, không thể cùng đi Đông An vi trường.”

Sự sắp xếp này rất chặt chẽ, Tiêu Thành Dục bị các triều thần khuyên nhủ nên mới nạp thêm ba phi tần, nhưng các nàng vừa vào cung đã bị nhốt ở Trữ Tú cung, còn Tiêu Thành Dục thì chuồn mất.

Tuy rằng học quy củ ở Trữ Tú cung là lệ cũ, nhưng hoàng đế có ở trong cung hay không lại là hai chuyện khác nhau.

Đây cũng là lần đầu tiên hoàng đế bày tỏ sự bất mãn với các triều thần. Hắn có thể tiếp thu “lòng tốt” của các triều thần, nhưng không thể chấp nhận bị người ta “ép buộc”.

Tướng gia gây khó dễ trong hậu cung, hắn chỉ cấm túc và khiển trách, đó là lần thứ nhất. Tướng gia và Trương gia tranh đấu, khiến triều đình trên dưới xôn xao, hắn cũng chỉ nhắc nhở Trương gia một cách uyển chuyển, để Trương Tiết Hằng tỉnh táo lại, đó là lần thứ

hai.

Lần thứ ba, chính là ba vị tân cung phi này.

Tiêu Thành Dục nói rõ với các triều thần, hễ có thể rất ôn hòa, có thể nể mặt mọi người, nhưng sự nể mặt này cũng có giới hạn.

Lần thứ ba rồi, không ai biết được lần thứ tư sẽ như thế nào. Vì vậy, sau khi thánh chỉ được ban ra, trên dưới triều đình, trong ngoài hậu cung, không một ai dám nhiều lời.

Tiêu Thành Dục vừa đánh vừa xoa, cách làm này hễ học được từ tiên đế, dùng đến nay mới thấy hiệu quả thật sự rất tốt.

Mà Tưởng gia và Trương gia đấu đá nhau lâu như vậy, kết quả chỉ khiến Chương thị được lợi, trở thành tứ phi đầu tiên. Còn Thẩm chiêu nghi - đại diện cho thái hậu Tô thị, cũng thành công trở thành chủ vị nương nương.

Nhìn thì có vẻ hoàng đế chịu thiệt thòi, nhưng thực tế hễ đã thu được rất nhiều lợi ích, không hề mất mát gì.

Sau khi nghe danh sách sắc phong, mọi người trong cung nghĩ gì, Thẩm Kinh Trĩ hoàn toàn không biết, nàng đang chăm chú xem xét danh sách ba vị tân cung phi.

Đây là Giản Nghĩa đặc biệt đưa cho nàng, để nàng làm quen trước, trên đó không chỉ có tiểu sử mà còn có cả chân dung.

Giản Nghĩa nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Bệ hạ nói, nương nương tự hiểu là được."

Đây là ý bảo hễ giao hết cho Thẩm Kinh Trĩ, bản thân hễ lười quản.

Thẩm Kinh Trĩ: "....."

Thẩm Kinh Trĩ thầm mắng hăn lười biếng, quay sang cười nói với Giản Nghĩa: “Bốn cung đã rõ, công công cứ yên tâm, bốn cung nhất định sẽ làm tốt.”

Đợi mọi người lui ra, Cảnh Ngọc cung lại yên tĩnh trở lại, Thẩm Kinh Trĩ dựa vào ghế mây, thông thả xem quyển sổ trong tay. Ba vị cung phi mới vào cung lần này, vị phân không tính là quá cao, nhưng cũng không quá thấp.

Xuất thân cao quý nhất là đích nữ của Bình Hồ Vương thị, tên Vương Nhan Khanh, năm nay mười chín tuổi, được phong làm Huệ tần, ban cho ở tiền điện Bích Vân cung.

Nhìn bức tranh là một mỹ nhân có dáng người mảnh mai, không biết tính tình có giống Tưởng Liên Thanh hay không.

Tiếp theo là trưởng nữ của viện trưởng thư viện Vạn Thanh, tài nữ nổi tiếng Giang Nam - Tạ Cảnh, năm nay mười tám tuổi, được sắc phong làm Chiêu Nghi, ban cho ở Tây trắc điện của hậu điện Vọng Nguyệt cung, cùng cung với Tưởng Liên Thanh.

Thẩm Kinh Trĩ chăm chú nhìn bức chân dung, một lúc sau thì bỏ cuộc, nói với Thích Tiểu Thu: “Tranh vẽ đều giống nhau cả, chẳng nhìn ra ai với ai, cứ chờ gặp người thật rồi hãy nói.”

Xem xong hai người đầu, Thẩm Kinh Trĩ liền xem người thứ ba.

Người thứ ba tên Diêu Kim Ngọc, là cô nương nhà phú thương giàu nhất Giang Lăng, năm nay mười chín tuổi, được phong làm Chiêu Nghi, ban cho ở Tây phối điện của hậu điện Tĩnh Thần cung.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy chữ “Tây phối điện, hậu điện Tĩnh Thần cung” thì dừng lại, hỏi Thích Tiểu Thu: “Lần này các tỷ muội đều phải chuyển chỗ ở sao?”

Thích Tiểu Thu đã hỏi thăm rõ ràng, liền cười đáp: “Chủ tử nói đúng, Đoan tần nương nương được phong làm Hiền phi, ban cho ở Phi Yên cung, Phi Yên cung đã được sửa sang lại từ lâu, Đoan tần nương nương muốn ở lại đó trước khi sắc phong, nên tiền điện Bích Vân cung có thể nhường lại cho Huệ tần nương nương.”

Tiêu Thành Dục không thích phô trương lãng phí, ban đầu các phi tần đều ở theo tổ chế, trong cung vốn không có mấy người, nếu còn ở chung với nhau, không chỉ dễ dàng sinh chuyện thị phi mà còn có vẻ keo kiệt.

Nhưng hiện tại Đông Tây lục cung tổng cộng mười một chỗ, đã có sáu chỗ có người ở, Tiêu Thành Dục cảm thấy không cần thiết phải mở thêm cung thất nữa, may mà cứ để mọi người chuyển chỗ ở, miễn sao ở được là được.

Người ngoài không biết, nhưng Tiêu Thành Dục tự hiểu rõ, trong cung đại khái chỉ có chừng này người, nếu nhiều hơn nữa sẽ dễ sinh loạn, Thẩm Kinh Trĩ xử lý mọi việc cũng sẽ vất vả hơn, đây vốn không phải là chuyện càng nhiều càng tốt, cứ như vậy là vừa đủ.

Vì vậy hẳn rất hào phóng, Phùng Doanh và Trương Diệu Hâm tuy không được thăng vị, nhưng đều được dọn đến tiền điện, hậu điện thì sắp xếp cho hai vị phi tần mới tiến cung.

Hậu điện của Bích Vân cung vốn dĩ có bốn vị tiểu chủ đang ở, Tiêu Thành Dục cho Vương Nhan Khanh dọn đến tiền điện, ở nơi tốt hơn, tuy vị phân không thay đổi nhưng cũng coi như là một dạng ban thưởng.

Như vậy chẳng phải là đại hỷ sao?

Nghe Thích Tiểu Thu nói vậy, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười: "Bệ hạ thật biết cách tiết kiệm, như vậy cũng chỉ cần sửa sang lại Phi Yên cung, những cung khác đều không cần động đến, tiết kiệm được một khoản tiền lớn."

Thích Tiểu Thu mím môi cười: “Nhưng cũng sẽ náo nhiệt vài ngày, chỉ có Hòa tần nương nương và các tiểu chủ không cần chuyển, ngay cả Cảnh Ngọc cung của chúng ta cũng phải sửa sang lại, e là đến trước ngày sắc phong sẽ rất bận rộn.”

“Bận rộn cũng đáng mà,” Thẩm Kinh Trĩ cười tủm tỉm, “Chờ sắc phong xong chúng ta sẽ đến Đông An vi trường, đến lúc đó có thể cười ngựa nướng thịt, thật là vui.”

Thích Tiểu Thu hỏi: “Nghe nói phải học cưỡi ngựa rất lâu, trước kia chủ tử đã biết cưỡi chưa ạ?”

“Sao ta biết cưỡi ngựa được?” Thẩm Kinh Trĩ sóng mắt lưu chuyển, cười véo má nàng ấy, “Thu cô cô của chúng ta biết cưỡi không?”

Thẩm Kinh Trĩ thường trêu chọc bọn họ, tuy đã quen nhưng Thích Tiểu Thu vẫn không nhịn được mà đỏ mặt : “Nô tỳ không biết.”

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, ánh mắt tràn ngập vui vẻ.

“Từ mai trở đi, người sẽ là quản sự cô cô của Cảnh Ngọc cung chúng ta.”

Thích Tiểu Thu vừa rồi chỉ lo vui mừng cho Thẩm Kinh Trĩ, mà quên mất chuyện này, giờ nghe nàng nhắc đến, liền ngây người ra.

“Sao vậy, vui đến choáng váng rồi à?”

Thích Tiểu Thu lắc đầu, nàng ấy vốn là người điềm tĩnh, nhưng lần này cũng không khỏi kích động.

“Chủ tử, người còn nhớ lúc ở Khôn Hòa cung đã nói gì không?”

Thẩm Kinh Trĩ chớp mắt, đó là chuyện vào mùa xuân năm ngoái,

hiện tại chưa đầy một năm nhưng lại cứ ngỡ như đã qua rất lâu, cảnh còn người mất.

Thích Tiểu Thu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Nàng ấy vốn ít khi cười, nhưng lúc này khóe môi và ánh mắt đều tràn ngập ý cười.

“Lúc đó nô tỳ nói với chủ tử, nô tỳ chọn đi theo người thì nhất định sẽ có cuộc sống tốt hơn trước kia,” Thích Tiểu Thu cảm khái nói, “Nô tỳ đã không chọn sai người, nếu nô tỳ vẫn đi theo cô cô, thì giờ nhiều nhất cũng chỉ là một đại cung nữ, làm sao có thể làm quản sự cô cô được.”

Hơn nữa, quản sự cô cô của Thượng Cung Cục và quản sự cô cô bên cạnh sủng phi là hai chuyện khác nhau, tuy đều là thất phẩm, nhưng địa vị lại khác nhau rất nhiều.

Trong cung người ta hay phung cao đạp thấp, nịnh bợ người giàu sang, khinh thường kẻ nghèo hèn, hiện giờ nàng ra ngoài đã được người ta gọi là tỷ tỷ, sau này có khi còn ghê gớm hơn.

Thích Tiểu Thu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, trong mắt không quá kích động, nhưng ánh mắt có ánh sáng lấp lánh, tràn đầy hy vọng và mong đợi về tương lai.

Ai nói vào cung sâu như biển? Bọn họ ở trong cung cũng có nhiều việc phải làm, có công việc của riêng mình, có tương lai của riêng mình, chỉ cần làm tốt là có thể có được cuộc sống mình mong muốn.

Nàng không cần phải dựa dẫm hoàn toàn vào một nam nhân, sống dựa vào sắc mặt và sự ban ơn của hắn.

Thích Tiểu Thu thật sự rất vui mừng.

“Tạ ơn nương nương đề bạt.” Thích Tiểu Thu hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, nói: “Cảm tạ cô cô đã tin tưởng.”

Nói xong, hai người cùng nhìn nhau cười.

Bọn họ luôn nắm tay nhau, cùng nhau trải qua mọi chuyện, nắm tay đến tận bây giờ.

Sau này, sẽ còn có con đường rộng mở hơn đang chờ đợi họ. Thẩm Kinh Trĩ đã nóng lòng muốn xem thử rồi.

Hôm sau, Thụy Lan cô cô tự mình dẫn một nhóm cung nữ trẻ tuổi đến Cảnh Ngọc cung.

Vì Thẩm Kinh Trĩ đã được thăng làm chủ vị tần, nên các cung nữ bên cạnh nàng đều được thăng chức, Thích Tiểu Thu được thăng làm quản sự cô cô chính thất phẩm, Tiền Tam Hỉ được thăng làm trung giám tông thất phẩm, sau này người khác gặp hai người, đều phải gọi là cô cô và công công. Hơn nữa, Ninh tần là chủ vị tông tam phẩm, bên cạnh ngoài một quản sự cô cô, còn phải có bốn đại cung nữ, hai thái giám, sáu tiểu cung nữ và tám tạp dịch.

Tạp dịch kỳ thật không thuộc quyền quản lý của Thẩm Kinh Trĩ, bọn họ trực thuộc Cảnh Ngọc cung. Thẩm Kinh Trĩ không cần phải lo lắng về tạp dịch, nhưng những cung nhân trực thuộc Ninh tần thì phải do nàng tự mình lựa chọn.

Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ được thăng chức trực tiếp, Ngân Linh và Đồng Quả vốn là đại cung nữ bên cạnh nàng, lần này không thể thăng thêm nữa, Thẩm Kinh Trĩ bèn thưởng thêm bạc tháng cho họ.

Hàn Lật Nhi chuyên phụ trách khâu thừa, Lục Lộc chuyên quản lý sổ

sách và khố phòng được thăng làm đại cung nữ, những cung nữ khác như Nghênh Hồng cũng được thăng lên nhất đẳng.

Cung nữ cũ được thăng chức, tự nhiên phải bổ sung thêm cung nữ mới, nên Thụy Lan đưa đến toàn những cung nữ trẻ tuổi, nhìn ai cũng lạnh lợi.

Thụy Lan là biểu cô của Thích Tiểu Thu, tuy hai người cách phòng, không phải họ hàng gần, nhưng tục ngữ nói chất nữ giống bên ngoại, Thích Tiểu Thu quả thật có nhiều nét giống Thụy Lan.

Trước đây khi còn ở Khôn Hòa cung, Thẩm Kinh Trĩ thỉnh thoảng cũng gặp Thụy Lan, nhưng chỉ là nhìn từ xa, chưa từng quen biết, đến Cảnh Ngọc cung rồi, thì đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Chỉ có điều, giờ đây là Thụy Lan đến bá kiến nàng.

Thụy Lan có khuôn mặt khá giống Thích Tiểu Thu, đều là kiểu mặt mày thanh tú, chỉ là nàng ấy lớn tuổi hơn một chút, đuôi mắt đã có dấu vết thời gian, nhìn có vẻ hiền hòa hơn. Tuy trông có vẻ nhu mì nhưng thực chất lại là người khéo léo, hiểu chuyện, biết điều, trách không được nàng ấy là tâm phúc của Thái Hậu nương nương, dù hiện giờ tân hoàng đăng cơ, nàng ấy vẫn được giao chủ quản Thượng Cung Cục.

Thậm chí trong một thời gian dài sắp tới, nàng ấy vẫn sẽ là đại cô cô trong cung.

Khi nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ, Thụy Lan luôn mỉm cười, trông rất hòa nhã.

Nàng ấy chào hỏi Thẩm Kinh Trĩ, chúc mừng nàng rồi mới bẩm báo: "Nương nương, Thượng Cung Cục đã chọn tám cung nhân cho người, nương nương xem thử, nếu thấy chưa được, thì thần sẽ về chọn tám người khác, nhất định phải làm nương nương hài lòng."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: “Cô cô chọn người chắc chắn là tốt rồi, ta thấy mấy người này đều được cả, cứ để cô cô chọn giúp ta vậy.”

Thụ Lan là người được Thái Hậu một tay để bạt, từ trước đến nay luôn cẩn thận, Thẩm Kinh Trĩ cũng khá tin tưởng nàng ấy. Hơn nữa, chất nữ của nàng ấy lại đang làm việc bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, nếu nàng ấy chọn người không cẩn thận, người chịu khổ chịu thiệt chính là chất nữ mình, cũng giúp Thẩm Kinh Trĩ bớt lo lắng.

Thụ Lan đã đoán trước được Thẩm Kinh Trĩ sẽ làm như vậy, bèn hành lễ nói: “Thần tạ ơn nương nương tín nhiệm, ba cung nữ này đều là do đồ đệ của thần đích thân dạy dỗ, thật thà chất phác, hiểu chuyện nghe lời, chắc chắn nương nương sẽ thích.”

Thẩm Kinh Trĩ nhìn qua, thấy cũng được, không nói gì mà giữ họ lại.

Chờ các cung nữ được chọn xong, những người không được chọn bị dẫn đi, Thụ Lan mới cùng Thẩm Kinh Trĩ vào chính điện: “Nương nương, hiện giờ Đông Tây phối điện đều phải sửa sang lại, Đông phối điện vốn đã được dọn dẹp sạch sẽ, trước đây là Phật đường của Thục thái phi nương nương, bàn ghế, bàn thờ Phật đều chưa động đến.”

Thẩm Kinh Trĩ liền nói: “Vậy cứ theo bố trí của Phật đường mà làm.”

“Vâng,” Thụ Lan nói, “Nương nương, còn Tây phối điện thì làm sưởi ấm bằng giường đất, mùa đông sẽ rất ấm áp, nếu nương nương không thích, có thể đổi thành phòng khách.”

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: “Ta không có nhiều yêu cầu như vậy, chỉ là sợ người trong cung qua lại ồn ào, nên cứ theo bố trí ban đầu mà sửa chữa, thay đổi bàn ghế đồ dùng là được.”

Tuy hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ đang được sủng ái, nhưng nàng lại là

phi tần ít chuyện nhất trong cung, không bao giờ làm mất lòng người khác. Một phần là vì Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy có những chuyện không cần quá để ý, một phần là vì mọi người trong cung đều kính trọng nàng, có những việc không cần nàng mở miệng, cung nhân đã làm xong, nàng cũng không cần phải nhiều lời.

Phật đường và noãn các đều là những thứ Thẩm Kinh Trĩ thích, Thụy Lan cũng nghĩ Thẩm Kinh Trĩ dọn đến Cảnh Ngọc cung sẽ dùng đến, nên không thay đổi.

Việc này rất dễ làm.

Thụy Lan dừng lại một chút, nhìn thoáng qua Đông trắc điện: “Nương nương, vậy Đông trắc điện thì bố trí thế nào?”

Đông trắc điện từ trong ra ngoài đều sạch sẽ gọn gàng, đồ dùng, bàn ghế bài trí tao nhã, Thụy Lan liếc mắt một cái là biết thường ngày bệ hạ hay sử dụng, nên nàng ấy không dám đưa ra ý kiến gì về Đông trắc điện.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, cũng không giấu diếm, thẳng thắn nói: “Thường ngày bệ hạ đều bận rộn ở thư phòng, nên bố trí ở thư phòng cứ để nguyên. Hiện giờ Đông trắc điện cũng thuộc quyền sử dụng của ta, vậy thì đổi gian ngoài thành tắm điện, chuyển một phần giá sách đến nhả thất ở Tây trắc điện, như vậy bệ hạ vẫn có thể nghỉ ngơi ở đó.”

Thụy Lan ghi nhớ, ngày mai sẽ cho người mang đồ dùng mới đến.

Nói xong những việc quan trọng, Thụy Lan mới cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: “Lại chúc mừng nương nương, lễ phục của nương nương đã được chuẩn bị từ sớm, chỉ là thấy dạo này nương nương gầy đi một chút, có cần sửa lại vòng eo không? Còn có mũ đội đầu, nương nương có yêu cầu gì không?”

Các loại lễ phục trong cung đều được chuẩn bị từ trước, nếu có vị

nương nường nào đột nhiên được sủng ái, được phong chức cao, thì dù lễ sắc phong có gấp gáp, cũng không thể để nường nường mặc lễ phục kém chất lượng.

Như vậy không chỉ làm mất mặt nường nường, mà còn làm mất mặt Thượng Cung Cục.

Nhưng lời Thụy Lan nói rất có ý tứ, nàng ấy đang nói với Thẩm Kinh Trĩ rằng, lễ phục của nàng không phải là đồ may sẵn, mà là được may riêng từ mấy tháng trước.

Nói cách khác, việc Thẩm Kinh Trĩ được phong làm Ninh tần đã được quyết định từ trước, chỉ là không thể vừa lên đã phong làm chủ vị, nên mới phải đợi hơn một tháng, vừa vặn đến lúc Tưởng thị gây chuyện ầm ỹ, các gia tộc bên ngoài cũng muốn gây sự, tạo cơ hội cho Tiêu Thành Dục.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, chỉ nói: "Không cần sửa lại, hiện giờ trời nóng, mặc rộng rãi một chút cho mát mẻ, lễ phục mùa đông cũng không cần may quá bó sát, ta sợ lạnh, bên trong còn phải mặc thêm áo."

"Mũ đội đầu thì làm nhẹ nhàng một chút, ta không cầu kim ngọc đầy đầu, những chi tiết dùng kim loại thì cố gắng dùng loại dát mỏng, như vậy trọng lượng sẽ nhẹ hơn, đội cả ngày cũng không thấy nặng."

Đây là yêu cầu duy nhất của Thẩm Kinh Trĩ.

Tuy rằng đồ dát mỏng khó làm, cần các nghệ nhân tăng ca mới có thể kịp thời gian, nhưng Thụy Lan vẫn đồng ý ngay: "Vâng, nường nường yên tâm, nhất định sẽ làm nường nường hài lòng."

Thụy Lan là người nhanh nhẹn, làm xong việc không nán lại lâu, định cáo lui. Thẩm Kinh Trĩ bèn gọi lại, rồi quay đầu nhìn Thích Tiểu Thu, cười nói: "Vừa hay, Tiểu Thu đến Thượng Cung Cục đổi

thẻ bài cho cung nhân, người tiễn Thụy Lan cô cô ra ngoài, trò chuyện thêm đi.”

Hơn nửa số cung nhân ở Cảnh Ngọc cung đều phải đổi thẻ bài, dù sao Thích Tiểu Thu cũng phải đi một chuyến, như vậy vừa tiện.

Hậu cung cứ náo nhiệt như vậy cho đến ngày mười sáu.

Hai ngày trước đó, ba vị tân phi mới được sắc phong đã vào cung, các nàng không đến chỗ ở được phân, mà trực tiếp đến Trữ Tú cung.

Vì vậy Hồng Cẩn đã vội vàng từ Ngọc Tuyền sơn trang trở về, để hoàn thành nhiệm vụ này.

Nàng không mang Phó Tư Duyệt trở về, mà mang về một bức thư của Phó Tư Duyệt. Thẩm Kinh Trĩ xem xong, trong lòng càng thêm yên ổn, biết nàng ấy và Thái Hỷ đều khỏe mạnh, nàng liền yên tâm.

Sáng sớm tinh mơ ngày mười sáu , Thẩm Kinh Trĩ đã bị Thích Tiểu Thu đánh thức. Lúc này trời còn chưa sáng rõ, mới vừa đến giờ Mão, đất trời vẫn còn mờ mịt.

Thẩm Kinh Trĩ hôm trước ngủ sớm, lúc này tuy có chút mệt mỏi nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo.

Lễ phục hôm nay của nàng vô cùng phức tạp.

Ngoài yếm, trung y còn có đơn y, áo lót và lễ phục ngoài, riêng váy xếp ly đã có ba lớp, chưa kể lễ phục ngoài cùng.

Lễ phục màu tím nhạt, trên đó thêu hoa văn cát tường như ý, váy có một mặt thêu đầy đủ, trên đó là hình thêu sông ngòi, hồ biển

đầy ắp, mặc lên người trông vô cùng uy nghiêm.

Ngoài lễ phục còn có ngọc bội, hà biện, túi thơm như ý,... đợi đến khi mặc xong toàn bộ lễ phục, nửa canh giờ đã trôi qua.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở phào nhẹ nhõm, ngồi trước gương trang điểm để Ngân Linh chải đầu cho nàng.

Hôm nay nàng phải đội mũ miện, chỉ cần búi hết tóc lên đỉnh đầu thành một búi tròn là được. Sau khi chải đầu xong, Ngân Linh liền lấy mũ miện Song Phượng Ngũ Trĩ, cẩn thận đội lên đầu cho nàng.

Cung quy Đại Sở quy định, tần vị dùng mũ miện Ngũ Trĩ, phi vị dùng Thất Trĩ, đến quý phi có thể dùng Cửu Trĩ, cũng có thể dùng Ngũ Phượng. Hoàng Hậu nương nương thì tùy tâm trạng, muốn dùng gì thì dùng, bình thường trong các bữa tiệc nhỏ hoặc những dịp không phải tế lễ, Hoàng Hậu thường đội mũ miện Thất Phượng hoặc Thập Nhất đoàn hoa.

Chiếc mũ miện này là do Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt nhờ Thượng Cung Cục sửa lại, dù vậy đội lên đầu vẫn nặng trĩu, khiến nàng cảm thấy đầu nặng như đeo đá, áp lực vô cùng.

Đội trên đầu chiếc mũ miện nặng nề, cho dù trên người có đeo trăm chiếc chuông ngọc, e rằng cũng chẳng thể phát ra tiếng động nào. Thì ra, dáng vẻ đoan trang thướt tha của các nương nương đều có nguyên do cả.

Sau khi đội mũ miện xong, Ngân Linh đến gần quan sát dung nhan của Thẩm Kinh Trĩ.

Vốn dĩ Thẩm Kinh Trĩ đã trang điểm rồi, nhưng chiếc mũ miện này quá mức lộng lẫy, so với lớp trang điểm ban đầu của Thẩm Kinh Trĩ, trông có vẻ nhạt nhòa.

Ngân Linh cùng Thích Tiểu Thu bàn bạc một lúc, vẫn quyết định tô lại son cho nàng, khiến sắc mặt nàng trông tươi tắn hơn.

Bên này Ngân Linh cùng người khác bận túi bụi, bên ngoài Tiền Tam Hỉ cũng không ngừng dặn dò kiêu phu khiêng kiệu.

Thẩm Kinh Trĩ tranh thủ lúc rảnh rồi ăn tạm hai miếng bánh hoa quế, những thứ khác không dám ăn nhiều.

Bận rộn một hồi như vậy, cho dù Cảnh Ngọc cung trên dưới có mười cung nhân, dường như cũng không đủ dùng. Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ trang điểm xong xuôi, lên kiệu đã là đầu giờ Thìn.

Thẩm Kinh Trĩ từ Chiêu Nghi nhảy liền hai cấp, trực tiếp thăng lên Ninh tần, tước vị tòng tam phẩm. Phương tiện di chuyển của nàng cũng từ kiệu ấm đổi thành bộ liễn do bốn người khiêng. Mùa xuân, hạ và thu, trên bộ liễn chỉ có mái che, ngồi vừa vững chãi vừa mát mẻ, đến mùa đông sẽ có thêm màn che, không để gió lạnh thổi đến các nương nương.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên bộ liễn, theo tiếng hô của Tiền Tam Hỉ, nghi thức của Ninh tần hướng Phụng Tiên điện mà đi.

Hôm nay là ngày trọng đại, Thẩm Kinh Trĩ không chỉ mang theo Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ, mà còn mang theo Ngân Linh và Đồng Quả. Cộng thêm các cung nhân đi theo phía sau, một đoàn người menh mông cuồn cuộn trông thật khí thế.

Thật trùng hợp, bộ liễn vừa ra khỏi Cảnh Ngọc cung không lâu, liền gặp Chương Nhược Tịch từ Phi Yên cung đi ra.

Hôm nay Chương Nhược Tịch ăn mặc long trọng hơn nàng, lớp trang điểm trên mặt cũng rất đậm, nếu không phải Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt nhận ra lễ phục của nàng ấy, e rằng cũng không nhận ra.

Nghi thức của hai người gặp nhau trên đường, Thẩm Kinh Trĩ vốn định đợi một chút, nhường Chương Nhược Tịch đi trước, nhưng Chương Nhược Tịch lại trực tiếp vẫy tay với nàng: "Thẩm muội muội,

thật trùng hợp."

Bộ liễn của Thẩm Kinh Trĩ đi chậm lại so với Chương Nhược Tịch vài bước, hai người xem như sóng vai mà đi.

Chương Nhược Tịch quay đầu nhìn nàng, mỗi lần cử động, mũ miện trên đầu liền lắc lư, Thẩm Kinh Trĩ nhìn mà thót tim: "Hiền phi tử, tử đừng lộn xộn, mũ miện nặng lắm đấy, cẩn thận bị thương cổ."

Chương Nhược Tịch thở dài, nàng ấy bất đắc dĩ đưa tay đỡ mũ miện, vẻ mặt thờ ơ nói: "Lễ sắc phong này thật phiền phức, chỉ có lần này thôi, không muốn có lần sau nữa. Phúc này về sau để mọi hưởng đi."

Chương 62: Đáp lễ

Câu nói này của nàng ấy thật đường đột, Thẩm Kinh Trĩ nhất thời không phản ứng kịp, mãi một lúc sau mới phát hiện nàng ấy đang nháy mắt ra hiệu với mình, Thẩm Kinh Trĩ mới hiểu được ý tứ.

Thẩm Kinh Trĩ nhất thời dở khóc dở cười.

"Tỷ tỷ sao lại nói vậy," Thẩm Kinh Trĩ khéo léo lảng tránh chủ đề, "Tuy rằng trang điểm lâu một chút, nhưng lát nữa sắc phong sẽ nhanh thôi, hơn nữa sắc phong là chuyện vui, là sự coi trọng và khẳng định của bề hạ đối với chúng ta."

Lúc sắc phong, mọi người chỉ cần đứng trước Phụng Tiên điện nghe thánh chỉ, sau đó hành đại lễ tam khấu cửu bái, cuối cùng nhận lấy bảo sách như ý là xong chuyện.

Chương Nhược Tịch vốn sợ phiền phức, nghe vậy cũng không thấy vui vẻ gì, chỉ ngụ ý sâu xa nói với nàng: "Ta ấy à, thật sự không chịu nổi phúc khí này, sau này phải trông cậy vào muội rồi."

Bộ liền của hai người yên lặng đi một lúc, đã rẽ vào Tây Nhất trường nhai, sau khi vòng qua Tây lục cung, lại đi về phía Ngự Dực môn thêm một khắc, cuối cùng mới nhìn thấy Phụng Tiên điện phía sau Bách Phật đường.

Con đường này đi mất tận hai khắc đồng hồ, Chương Nhược Tịch suýt chút nữa ngủ gật trên kiệu, ngay cả Thẩm Kinh Trĩ cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, phải cố gắng ăn một viên kẹo bạc hà mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Lúc này, Phụng Tiên điện vô cùng náo nhiệt.

Huệ tần Vương Nhan Khanh, Diêu chiêu nghi và Tạ chiêu nghi vừa mới nhập cung đều đã đợi ở cửa Phụng Tiên điện, bởi vì Hiền phi và Ninh tần chưa tới, nên họ không thể vào trong.

Ba người vừa nhìn thấy nghi thức của Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tịch, lập tức tiến lên vài bước hành lễ.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ gặp ba vị tân phi này, nhưng do lớp trang điểm quá dày, lại đều mặc lễ phục na ná nhau, Thẩm Kinh Trĩ đại khái chỉ có thể phân biệt ai là Vương Nhan Khanh dựa vào mũ miện trên đầu.

Phụng Tiên điện vốn là nơi hành lễ tế bái, yêu cầu sự yên tĩnh và trang nghiêm, cho nên mọi người cũng không hàn huyên khách sáo ở cửa cung, chỉ gật đầu chào hỏi rồi được chính giám của Phụng Tiên điện mời vào trong.

Bên trong đã bày sẵn nghi thức sắc phong, do quan viên Tông Nhân Phủ, quan viên Lễ Bộ và nữ quan Thượng Cung Cục cùng nhau xếp hàng, chờ đợi trước lễ đài.

Toàn bộ nghi thức sắc phong, Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tịch đều đã trải qua một lần, cho nên cũng coi như thành thạo, rất thuận lợi hoàn thành lễ sắc phong của mình. Đến lượt ba vị tân phi thì hơi chậm một chút, đợi đến khi tất cả mọi người đều nhận được bảo sách kim ấn của mình, lễ sắc phong hôm nay coi như kết thúc.

Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên cùng đường với Chương Nhược Tịch, bộ liễn của hai người đi trên cùng, phía sau là Vương Nhan Khanh.

Vì hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, Chương Nhược Tịch còn tò mò nhìn nàng ta hai lần.

Vương Nhan Khanh sở hữu khuôn mặt thanh tú lạnh lùng, chỉ vì trên mặt trang điểm đậm, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo của nàng ta. Nàng ta dường như cảm nhận được ánh mắt của Chương

Nhược Tịch, dáng ngồi trên bộ liễn không hề lay động, chỉ gật đầu chào hỏi Chương Nhược Tịch cùng Thẩm Kinh Trĩ.

Chương Nhược Tịch chặc một tiếng, đợi đến khi Vương Nhan Khanh ba người rẽ về phía Trữ Tú cung, Chương Nhược Tịch mới gọi Thẩm Kinh Trĩ đến gần, hai người cùng nhau trò chuyện.

"Vương Nhan Khanh kia thật lợi hại, muội không biết đâu, nàng ta rất nổi tiếng ở Bình Hồ, nghe nói cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, có chút giống với Đoan hoàng hậu năm xưa."

Bình Hồ Vương thị và Thanh Khê Tướng thị đều là thế gia vọng tộc, chỉ có điều một bên cao cao tại thượng, một bên lại bình dị gần gũi.

Vương thị từng có người làm hoàng hậu, cũng coi như là dòng dõi phượng hoàng, nhưng không giống với Tướng thị cố chấp bảo thủ, Vương thị vẫn luôn duy trì truyền thống nhà nông hiếu học, không chỉ giúp đỡ người dân Bình Hồ cày cấy làm ruộng, mà còn mở lớp dạy học, dạy chữ cho dân thường ở Bình Hồ.

Những hiểu biết của Thẩm Kinh Trĩ về Đại Sở đều là từ sách vở đọc được trong bốn năm nay, nhưng đối với những thế gia vọng tộc này, nàng lại không có chỗ nào để tìm hiểu. Lúc trước tuy Thái Hậu cũng có dạy dỗ nàng, nhưng phần lớn đều là về những gia đình văn võ ở kinh thành, những thế gia vọng tộc này thì nói ít hơn.

Chương Nhược Tịch lại nói rất đầu ra đấy.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy Vương thị nhân từ như vậy, không khỏi nói: "Đây đúng là nhà tốt rồi."

"Muội cứ chờ xem," Chương Nhược Tịch đột nhiên cười thành tiếng, "Muội cứ chờ xem, tương lai Vương Nhan Khanh cùng Tướng Liên Thanh ở bên nhau, nhất định sẽ rất náo nhiệt."

Đều là thiên kim thể gia môn phiệt, đều là gia tộc trăm năm, Tưởng thị ỷ vào có hai đời cung phi, có Thuận quận vương, từng người một đều kiêu căng ngạo mạn, không sợ người khác để vào mắt, vậy thì đã sao? Vương thị còn từng ra Hoàng Hậu cơ đấy.

Cùng xuất thân, mới bị người ta đem ra so sánh mọi chuyện, luôn bị người ta so bì nghị luận, với tính tình của Tưởng Liên Thanh kia, sợ là phải tức đến thổ huyết.

Chương Nhược Tịch nghĩ đến đây liền vui vẻ, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Thật sự là trước kia ta còn cảm thấy Tưởng Liên Thanh bị cấm túc ba tháng quá ít, hiện tại lại quá nhiều, chờ đến khi chúng ta từ Đông An vi trường trở về, nàng ta còn chưa thể ra khỏi Vọng Nguyệt cung, thật đáng tiếc."

Chương Nhược Tịch hiện tại đã thân quen với Thẩm Kinh Trĩ, hai người đều cảm thấy đối phương rất hợp ý, Chương Nhược Tịch đại khái cũng biết nàng là người của Hoàng Thượng, cho nên nói chuyện cũng không còn giấu diếm, ngược lại rất thẳng thắn.

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày, nghe nàng nói vậy không khỏi cũng có chút mong đợi.

Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều có ý định xem kịch vui.

Ai mà không thích xem náo nhiệt chứ?

Lễ sắc phong xong, trong cung lập tức phải chuẩn bị đại sự đi Đông An vi trường cho sẵn bữa mùa thu.

Cảnh Ngọc cung sớm đã thu xếp xong hành lý Thẩm Kinh Trĩ cần dùng, ăn mặc ở đi lại đều đã chuẩn bị ổn thỏa, vì chuyến này mà Thích Tiểu Thu gầy đi không ít, so với lúc trước cung yến Trung Thu còn vất vả hơn.

Nói đến cung yến Trung Thu lần này, trên dưới trong cung đều rất

vui mừng, bởi vì là tân đế đăng cơ, người mới không khí mới, cho nên trong cung còn chuẩn bị đến toàn bộ vở kịch, thêm vào đó yến tiệc phong phú mỹ vị, Ngự Hoa Viên nhiều trò chơi thú vị, cung yến lần này khiến cho các đại thần cùng quyền thuộc đều cảm thấy có thêm vài phần mới mẻ.

Kèm theo đó, các vị nương nương đều ra oai phủ đầu trước mặt các đại thần, đặc ý nhất là Chương Nhược Tịch vừa mới được thăng lên làm Hiền phi và Thẩm Kinh Trĩ được sủng ái nhất.

Nhân cung yến lần này, Thẩm Kinh Trĩ cũng gặp gỡ các mệnh phụ ngoại thần, nhận biết thêm được vài gương mặt quen.

Bận rộn hơn nửa tháng, cuối cùng cung yến cũng chỉ có một ngày này.

Chờ Trung Thu kết thúc, Thích Tiểu Thu lại phải bận rộn việc xuất cung săn bắn mùa thu và lễ sắc phong của Thẩm Kinh Trĩ, lại bận rộn mười mấy ngày, mãi đến qua ngày mười sáu nàng ấy mới coi như được thả lỏng.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nàng ấy mệt mỏi đến mức cả người gầy đi một vòng, bèn để nàng ấy hai ngày mười bảy và mười tám đều nghỉ ngơi trong cung, ngủ cho đã giấc, rồi cùng nhau xuất cung đi chơi.

Cho nên vào ngày mười bảy, khi Thẩm Kinh Trĩ bị Tiêu Thành Dục triệu đến Càn Nguyên cung, không mang theo Thích Tiểu Thu, chỉ mang theo Ngân Linh và Tiền Tam Hỉ.

Tiêu Thành Dục triệu kiến hôm nay có chút đặc biệt, hắc bảo Tiểu Đa Tử dặn dò nàng không cần ăn mặc quá mức hoa lệ, cứ mặc y phục đơn giản để đi lại là được.

Thẩm Kinh Trĩ có chút ngẩn người, nghĩ lại, có lẽ là Tiêu Thành Dục muốn khai sáng võ học cho nàng, nên liền thay một bộ xiêm y gọn gàng, vội vàng đi đến Càn Nguyên cung.

Lúc nàng đến Càn Nguyên cung, Tiêu Thành Dục vẫn đang bận rộn ở Ngự Thư Phòng.

Tuy rằng Đông An vi trường chỉ cách năm ngày đường, ngựa nhanh nửa ngày là tới, nhưng bản tính Tiêu Thành Dục từ trước đến nay đều là người cẩn trọng chu toàn, nên mấy ngày nay hẳn chuyên tâm xem xét tấu chương chất đống trên án, phê duyệt những chính lệnh mới nghị định, đợi đến Đông An vi trường, lại có những việc chính sự khác chờ hẳn xử lý, từng việc từng việc đầu vào đây, hẳn không thích dồn mọi việc lại một lúc.

Thẩm Kinh Trĩ như thường lệ nhanh chóng được mời vào Ngự Thư Phòng, nàng hành lễ với Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục đầu cũng chẳng ngẩng, chỉ nói: "Đợi trăm một khắc."

Thẩm Kinh Trĩ bèn lui về nhã thất, bảo Diêu Triều Đồng lấy giỏ kim chỉ, tiếp tục thêu cái túi thơm của nàng.

Phải, cái túi thơm này Thẩm Kinh Trĩ không mang về Cảnh Ngọc cung, mỗi khi rảnh rỗi đến Càn Nguyên cung lại thêu vài mũi, dù sao cũng không vội dùng, khi nào làm xong khi đó mới xem như hoàn thành.

Thẩm Kinh Trĩ thêu thừa một lúc, tai khẽ động, nghe thấy tiếng rèm châu vang lên. Nàng ngẩng đầu, liền thấy Tiêu Thành Dục sải bước ra khỏi Ngự Thư Phòng.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Thẩm Kinh Trĩ từ trong mắt Tiêu Thành Dục thấy rõ vẻ kinh diễm.

Nàng cúi đầu, mới nhớ ra hôm nay mình mặc bộ váy áo bó sát, tay áo hẹp, càng tôn lên vòng eo thon thả, gọn gàng mạnh mẽ, trên đầu cũng không vấn kiểu tóc cầu kỳ, chỉ búi tóc đơn giản, trên búi tóc tròn buộc dải lụa màu đỏ bạc giống y phục. Bản thân nàng vốn đã có dung mạo diễm lệ, mắt ngọc mày ngài, phối thêm bộ y phục

màu đỏ bạc càng giống như một ngọn lửa rực cháy, thiêu thẳng vào lòng người.

Hiếm khi khiến Tiêu Thành Dục cũng phải ngẩn ngơ.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi cười, nàng đặt đồ thêu xuống, đứng dậy đi đến trước mặt Tiêu Thành Dục, cười hỏi hắn: "Bệ hạ, thần thiếp hôm nay có đẹp không?"

Hai người đứng rất gần, hơi thở nàng phả ra như lan, hương thơm nhài thoang thoang thanh nhã đặc biệt, Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, khẽ ngửi mùi hương quen thuộc này.

"Ái phi," Tiêu Thành Dục cúi đầu, để gương mặt mình áp sát gương mặt xinh đẹp của nàng, "Ái phi tự thấy mình có đẹp không?"

Giọng hắn trầm thấp, vì đứng quá gần nên hơi thở hai người quấn quýt vào nhau, có một loại mờ ám khó nói nên lời. Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, dường như có chút e thẹn, vội vàng rũ mắt xuống, chỉ nhìn vào sống mũi cao thẳng của Dục.

"Thần thiếp tự biết trong lòng, nhưng thần thiếp muốn được bệ hạ khen ngợi, bệ hạ?"

Tiếng "Bệ hạ" cuối cùng vừa mềm mại vừa nũng nịu, mang theo vô hạn yêu kiều, dường như len lỏi vào tận đáy lòng Tiêu Thành Dục. Hắn khẽ cười, nghiêng người về phía trước, đặt lên đôi môi đỏ mọng của nàng một nụ hôn nhẹ.

"Đẹp," Tiêu Thành Dục nói, "Ái phi là đẹp nhất."

Lời này nghe có vẻ qua loa nhưng lại vô cùng chân thành, dù sao hoàng đế bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, hắn nói Thẩm Kinh Trĩ đẹp nhất, vậy Thẩm Kinh Trĩ chính là đẹp nhất.

Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ nhướn mày nhìn về phía Tiêu Thành Dục, đôi mắt mang theo ý cười dường như có ánh sao lấp lánh. Nàng nhón chân lên, cũng nhanh chóng in lên môi Tiêu Thành Dục một nụ hôn.

Nụ hôn ấy như chuồn chuồn lướt nước, gió thoảng mây bay.

Nàng hôn xong liền lui ra, dứt khoát kéo dài khoảng cách giữa hai người, cười nói: "Đáp lễ."

Tiêu Thành Dục không khỏi bật cười.

Tâm tình hân hoan nay dường như rất tốt, trên mặt luôn mang theo nụ cười mỉm, Thẩm Kinh Trĩ đang định hỏi hân gọi mình đến Càn Nguyên cung vì chuyện gì, thì nghe hân phân phó cung nhân: "Khởi giá, đến Ngự Hoa Viên."

Thẩm Kinh Trĩ thấy hân thần thần bí bí, cũng không hỏi nhiều, hai người cùng đi đến Ngự Hoa Viên.

Ngự Hoa Viên đã được dọn sạch sẽ, ngoài cung nhân ra chỉ còn hai người họ. Tiêu Thành Dục tựa như chỉ là tùy ý đến đây thư giãn, hân dẫn Thẩm Kinh Trĩ đi dạo một vòng lớn trong Ngự Hoa Viên, cuối cùng đến trước vườn mai.

Thẩm Kinh Trĩ vốn đang nói chuyện với Tiêu Thành Dục, nhưng vừa đến vườn mai, ánh mắt liền bị một bóng dáng đỏ rực thu hút.

Đó là một con bảo mã Hãn huyết, thân hình mạnh mẽ, rực rỡ như lửa.

Thẩm Kinh Trĩ mở to mắt nhìn con ngựa, rồi lại nhìn Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục bị dáng vẻ này của nàng chọc cười, không khỏi nắm lấy tay nàng, dẫn nàng từng bước đến trước con tuần mã xinh đẹp kia, nắm tay nàng vuốt ve bờm ngựa, con ngựa ngoan ngoãn đứng

đó, thậm chí còn tò mò nhìn Thẩm Kinh Trĩ một cái.

Thẩm Kinh Trĩ cao hứng, sự vui mừng tràn ra từ đôi mắt hoa đào xinh đẹp.

"Nó là của nàng." Hãn dừng một chút, lại nói bên tai nàng: "Cũng là đáp lễ."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy con Hãn Huyết mã, trong mắt liền không còn Tiêu Thành Dục nữa.

Đây là một con ngựa cái trẻ trung mạnh mẽ, toàn thân lông đỏ rực như lửa, thân hình thon thả, đôi mắt to linh động đáng yêu, vì bị Thẩm Kinh Trĩ v.uốt v.e nên quay đầu nhìn nàng. Đã lâu rồi Thẩm Kinh Trĩ không nhìn thấy ánh mắt thuần khiết như vậy, không khỏi động lòng.

Nó nhìn Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ nhìn nó cười, chính nàng cũng không biết mình cười cái gì, chỉ là từ tận đáy lòng cảm thấy vô cùng yêu thích.

Con ngựa cái này không quá cao nhưng cũng không thấp, toàn thân cơ bắp săn chắc thon dài, tràn đầy sức mạnh. Thẩm Kinh Trĩ v.uốt v.e bờm ngựa mềm mại, quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, con ngựa này tặng cho thần thiếp thật sao?"

Tiêu Thành Dục thấy nàng vui vẻ, trong lòng tự nhiên cũng vui lây: "Nàng chỉ có chút tâm nguyện nhỏ nhoi này, trăm tự nhiên phải thỏa mãn, đương nhiên là tặng cho nàng."

Thẩm Kinh Trĩ hí mắt cười, ánh nắng chiếu lên gương mặt tươi tắn của nàng, như thể thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc này.

Tiêu Thành Dục hiếm khi thấy nàng tràn đầy sức sống như vậy, trong lòng dâng lên một cảm xúc xa lạ, nhưng cảm xúc này lại như một làn khói xanh không nhìn thấy, không chạm vào được... cũng

không đoán ra được.

Thẩm Kinh Trĩ nhận lấy bánh đậu nành từ tay cung nhân, từng chút từng chút dứt cho con ngựa đỏ, nói với Tiêu Thành Dục: "Nhưng mà bệ hạ, cung của thần thiếp không thể nuôi ngựa, phải làm sao bây giờ?"

Là người tặng lễ vật, Tiêu Thành Dục đã sớm nghĩ ra đối sách; "Ngựa trong cung đều được nuôi ở Ngự Mã Giám, ngay cạnh Ngoại Ngũ Sở, sau này nàng muốn cưỡi ngựa, thì bảo cung nhân đưa nó vào trường đua trong cung là được."

Thẩm Kinh Trĩ lại v.uốt v.e bờm ngựa, có chút không nỡ: "Vậ ư, vậy thì làm như vậy đi, tạ ơn bệ hạ chu toàn."

Tiêu Thành Dục thấy sắc mặt nàng lúc nắng lúc mưa, trong lòng cảm thấy buồn cười, nghĩ nghĩ, vẫn an ủi một câu; "Đợi sau này chúng ta đến Thanh Châu Viên, bên đó sẽ thuận tiện hơn nhiều, nàng muốn nuôi ngựa nuôi chó gì cũng được, ngày nào cũng có thể chơi."

Hai mắt Thẩm Kinh Trĩ lập tức sáng lên.

Qua thời gian dài chung đụng, nàng cũng biết tính cách Tiêu Thành Dục, luôn luôn là nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra chính là thánh chỉ, chuyện đã hứa cũng sẽ không bao giờ nuốt lời. Vì vậy nàng cũng không cần phải hỏi đi hỏi lại, hẳn luôn luôn nói được làm được.

Thẩm Kinh Trĩ bèn yên tâm dắt con ngựa đi dạo.

Con ngựa đỏ tính tình hiền lành, đột nhiên đổi chủ nhân mới nhưng cũng không nóng nảy, chỉ ưỡn cái thân hình xinh đẹp đi theo bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, vừa đi vừa ăn bánh đậu nành từ tay nàng.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nó ăn ngon lành như vậy, không khỏi bật cười: "Ngoan thật."

Nàng quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục hỏi: "Bệ hạ, nó có tên chưa?"

Tiêu Thành Dục nghĩ nghĩ, nói: "Hình như Ngự Mã Giám chưa đặt tên cho nó, nàng tự đặt một cái đi."

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, vỗ vỗ bờm ngựa, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy gọi nó là Chích Diễm đi."

Thẩm Kinh Trĩ cười hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ thấy tên này hay không?"

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, cảm thấy nàng cũng giống như ngọn lửa, thiêu đốt trái tim băng giá của hắn.

"Hay." Hắn khẳng định.

Hai người dắt Chích Diễm thông thả dạo bước trong Ngự Hoa Viên, Tiêu Thành Dục phát hiện Thẩm Kinh Trĩ dường như rất biết dắt ngựa, tựa như có sự thân thiết bẩm sinh với loài ngựa, không chỉ biết cách cho ăn bánh đậu nành, còn biết cách dắt nó đi, hoàn toàn không giống một người chưa từng cưỡi ngựa.

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, nhìn chuỗi tràng hạt trên tay, hỏi: "Trước kia ở nhà, nàng cũng từng gặp ngựa sao? Gan nàng thật lớn, chẳng sợ nó chút nào."

Mặc dù Chích Diễm không tính là cao lớn, nhưng dù sao cũng là Hãn huyết mã, đứng bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ càng tôn lên vóc dáng nhỏ nhắn của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vừa rồi quá vui mừng, đến nỗi quên mất rất nhiều chuyện cũ, chẳng hạn như nàng là một cô nhi lớn lên ở Vinh Ân Đường, làm sao có thể quen thuộc với ngựa như vậy?

Tuy nhiên từ khi Thẩm Kinh Trĩ vào Khôn Hòa cung, rất nhiều chuyện nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, sớm phân tích rõ ràng nguyên nhân hậu quả, cho nên gặp phải tình huống như bây giờ, cũng sẽ không bị hỏi đến mức luống cuống sợ hãi.

Nụ cười trên mặt Thẩm Kinh Trĩ không hề thay đổi, thậm chí còn ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn thẳng Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ cũng biết, thần thiếp trước kia lớn lên ở Vinh Ân Đường," Thẩm Kinh Trĩ rất bình tĩnh, không hề cảm thấy đoạn quá khứ này có gì cần phải giấu giếm, "Trong Vinh Ân Đường có rất nhiều việc, muốn sống tốt hơn thì phải cố gắng làm việc, thần thiếp đã từng đến huyện học, cũng là ở huyện học mới biết chữ."

Nàng vốn là một cô nhi không nơi nương tựa, từ thuở ấu thơ đã chẳng có nổi một điểm sáng trong cuộc sống. Trong số bao nhiêu đứa trẻ ở nhà từ thiện Vinh Ân Đường, nàng chắc chắn chẳng phải là người xuất sắc nhất.

Khi còn bé, A Thái cũng chỉ là một hạt cát nhỏ giữa biển người ở Vinh Ân Đường. Người khác sống thế nào, nàng cũng sống như vậy, chỉ mong có thể bình yên lớn lên. Đến năm mười bốn tuổi nhập cung, trở thành cung nữ, đó có lẽ là thời khắc rực rỡ nhất trong cuộc đời nàng.

Chẳng bao lâu sau khi nhập cung, nàng đổi tên thành Thẩm Kinh Trĩ. Không ai còn nhớ đến một A Thái bình thường ở Vinh Ân Đường. Dẫu có tìm đến nơi đó hỏi thăm, ma ma cai quản cũng chẳng nhớ nổi nàng đã từng làm gì hay hồi nhỏ ra sao.

Ở Vinh Ân Đường, những đứa trẻ tên A Thái nhiều vô số, ma ma chắc hẳn cũng chẳng biết người ta đang hỏi về ai.

Cũng chính vì thế mà Thẩm Kinh Trĩ mới dám tự tạo cho mình một đoạn quá khứ ở huyện học. Theo phản hồi nhận được, không ai nghi

ngờ về câu chuyện này, nên nàng mới an lòng.

Những năm đầu làm cung nữ, chẳng ai để tâm đến thân thể của nàng. Nay nàng đã là Ninh tần, nhưng bốn năm năm cũng đã trôi qua, quá khứ chỉ còn là gió thoảng mây bay.

Thế nên khi Tiêu Thành Dục hỏi đến, Thẩm Kinh Trĩ có thể thản nhiên đáp: "Hồi đó trấn trên có một trại ngựa, chúng thần thiếp từng ở đó làm tạp dịch một thời gian, nên thần thiếp biết cách chăm sóc ngựa."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Chích Diễm, trong ánh mắt tràn đầy yêu thích: "Hồi đó thần thiếp đã rất thích ngựa. Khi bệ hạ hỏi thần thiếp muốn lễ vật sinh thần gì, thần thiếp cũng chỉ nghĩ đến việc có được một con ngựa của riêng mình."

Nói đến đây, nàng khẽ rũ mắt, dáng vẻ dịu dàng mềm mại: "Từ nhỏ đến lớn, thần thiếp chưa từng có thứ gì thuộc về mình. Ma ma và các thúc thúc phải chăm lo cho tất cả trẻ con và người già ở Vinh Ân Đường. Y phục của chúng thần thiếp đều là đồ cũ do các tỷ tỷ để lại. Mọi thứ chúng thần thiếp có đều đến từ triều đình và lòng hảo tâm của người khác. Thậm chí, ngay cả tương lai của chính mình, chúng thần thiếp cũng chẳng thể tự quyết định."

Những điều này, Thẩm Kinh Trĩ đã nghiên cứu kỹ càng khi còn ở Khôn Hòa cung. Vì thế lời kể của nàng vừa tự nhiên, lại như rút ra từ tận đáy lòng, tựa như nàng đang thay tiểu Thẩm Thái kể lại cuộc đời mình.

Thẩm Thái đã không còn, không thể tự nói nên lời, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn ở đây.

"Bệ hạ, ở Vinh Ân Đường, các nam hài khi lớn lên hoặc trở thành quân hộ, hoặc làm thợ thủ công. Nếu chẳng có tay nghề gì, chúng sẽ bị đưa vào trang viên của hoàng gia làm công. Không nhà, không nghề, thậm chí chẳng thể trở thành nông dân bình thường. Còn các

nữ hài, ai chín chắn hơn thì nhập cung làm cung nữ, hoặc được đưa đến các hành cung, vườn ngự uyển hay trang viên hoàng gia, nhưng chung quy đều là làm cung nữ, cũng chẳng khác biệt gì. Ai không có nhan sắc thì bị đưa vào sở dệt, ít ra cũng có thể tự nuôi sống mình. Nếu tự tìm được người gả thì Vinh Ân Đường sẽ chuẩn bị cho một bộ y phục mới, nhưng vốn chẳng có của hồi môn. Những cô nương ở Vinh Ân Đường không có mẫu tộc, đến người nông dân bình thường cũng không muốn kết thân. Phần lớn đều kết duyên với các nam nhân từ Vinh Ân Đường, làm quân hộ hay thợ thủ công, hai người cùng nương tựa mà sống.”

Giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng, chậm rãi, ngay cả Chích Diễm dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn của chủ nhân, bèn giảm tốc độ bước đi.

“Tất cả chúng thần thiếp đều muốn có một gia đình của riêng mình, muốn có thứ thuộc về mình. Năm đó, ở trại ngựa có một con ngựa cái nhỏ, bộ lông đỏ rực như Chích Diễm, thần thiếp rất thích. Nhưng rồi con ngựa ấy bị thiên kim nhà một thương nhân mua mất. Thần thiếp chẳng bao giờ được gặp lại nó nữa.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài:

“Vậy nên thần thiếp vẫn luôn mong có một con ngựa thuộc về mình.”

Chích Diễm rất thông minh, dường như cũng hiểu được lời nàng nói. Nó nghiêng đầu, nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn tay nàng. Thẩm Kinh Trĩ nhìn nó, đôi mắt hơi đỏ lên, nhưng lại ánh lên nụ cười.

Dẫu nàng và Thẩm Thái xuất thân khác biệt, nhưng cuối cùng vẫn đều là những kẻ cô đơn. Những điều nàng kể, có phần từ sách, có phần từ câu chuyện của các cung nữ cùng xuất thân từ Vinh Ân Đường. Dù không tự mình trải qua, nhưng nàng cảm nhận như chính mình từng sống qua vậy.

Nói một hồi, nàng cảm nhận được sự an ủi từ Chích Diễm, bèn ôm

lấy cổ nó, vỗ về một lúc.

"Ngoan lắm, người thật thông minh." Nàng lại cho nó một miếng bánh đậu.

Tiêu Thành Dục vẫn lặng lẽ lắng nghe từng lời của Thẩm Kinh Trĩ. Đợi nàng nói xong, mới chậm rãi hỏi: "Nhập cung rồi, nàng có cảm thấy tiếc nuôi không?"

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, không ngẩng đầu mà hỏi lại hần: "Bệ hạ chưa từng sống ở Vinh Ân Đường, không biết được những ngày tháng sáng không lo nổi tối, chẳng thấy tương lai sẽ khó khăn ra sao. Ai nấy đều sợ lớn lên, vì lớn rồi sẽ phải rời khỏi Vinh Ân Đường, tự mình sống sót."

"Nhưng với chúng thần thiếp, nếu không có Vinh Ân Đường, thì ngay từ khi sinh ra, chúng thần thiếp đã phải chết đói. Thần thiếp không phụ không mẫu, cũng không thân thích. Nếu không có Vinh Ân Đường nuôi dưỡng, thì giờ đây cũng không có Ninh tần này."

Nói đến đây, nàng mới ngẩng đầu, bình thản nhìn thẳng vào Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, người nghĩ thần thiếp sẽ cảm thấy tiếc nuôi sao?"

Tiêu Thành Dục chăm chú nhìn nàng thật lâu, nắm lấy tay nàng. Đôi bàn tay nàng có đầy vết chai, nhưng lòng bàn tay lại mềm mại, tựa như trái tim nàng vậy.

"Đi thôi." Tiêu Thành Dục ngược nhìn sắc trời. "Nhân lúc còn sớm, chúng ta đến trường đua, trăm sẽ dạy nàng cưỡi ngựa."

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ hần lại chọn hôm nay để dạy nàng cưỡi ngựa, không khỏi vui mừng đến cong cả khóe mắt: "Bệ hạ bận trăm công nghìn việc, thần thiếp đâu dám làm phiền việc triều chính của người."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nãy còn vẻ yếu đuối đáng thương, lúc này lại tỏ ra hiểu chuyện. Nàng ngẩng đầu ngoan ngoãn nhìn Tiêu Thành Dục, nhưng trong mắt lại chỉ viết hai chữ:

Muốn đi!

Tiêu Thành Dục nén xuống cảm giác xót xa trong lòng, nghiêm túc nhìn nàng: "Ninh tần nương nương chẳng phải từng nói phải tính kế lâu dài, không vội một chốc một lát sao?"

Hắn tuy phản bác lại nàng, nhưng rõ ràng là đang trêu nàng vui vẻ. Thẩm Kinh Trĩ cũng không quá buồn bã, nhanh chóng bị lời hắn chọc cười.

Nàng đưa mắt nhìn, Thích Tiểu Thu liền tiến tới đưa khăn để nàng lau sạch tay, trong khi Tiền Tam Hỉ nhanh nhẹn dắt Chích Diễm đi.

Thẩm Kinh Trĩ khoác tay Tiêu Thành Dục, cùng hắn bước ra khỏi Ngự Hoa Viên.

Trên đường đi, trời trong mây nhẹ, chim hót hoa thơm, hòa với làn gió thu nhẹ nhẹ, cả hai không nói thêm gì.

Khi hai người đến cổng Ngự Hoa Viên, Tiêu Thành Dục chậm rãi quay đầu nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, trầm giọng nói: "Lựa chọn năm đó của nàng, là đúng đắn."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ chớp mắt, nâng tay mời hắn lên bộ liễn, sau đó nàng cũng ngồi vào bộ liễn của mình. Bộ liễn từ từ nhấc lên, nàng nhìn con đường hoàng cung ngày càng rộng mở trước mắt, thấp giọng bật cười.

Hoàng đế bệ hạ quả thực là người ngoài lạnh trong nóng, tính tình lại cũng không tệ.

Chương 63: Cưỡi ngựa

Thẩm Kinh Trĩ hiện tại đương nhiên không biết cưỡi ngựa, cho nên khi đến bãi tập, Tiêu Thành Dục cưỡi ngựa biểu diễn cho nàng một lượt.

Bãi cưỡi ngựa trong cung nằm ở phía Đông ngự hoa viên. Chốn cung đình vốn không rộng lớn, đất đai có hạn, cho nên nơi đây chỉ bằng hai gian Cảnh Ngọc cung, ngựa vừa chạy chưa được bao xa đã hết đường. Nơi này nhỏ bé như vậy, chạy nhanh không được, thường ngày chỉ có các phi tần rành cưỡi ngựa đến dạo quanh vài vòng, coi như giải khuây.

Các hoàng tử trong thượng thư phòng lại có bãi tập cưỡi ngựa riêng ở tiền triều, rộng rãi gấp đôi nơi này, thuận tiện cho họ luyện tập.

Lần đầu tiên đến bãi tập cưỡi ngựa, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi ngạc nhiên, nhìn bãi cỏ trước mắt mà cất lời: "Quá nhỏ bé, ở đây làm sao chạy được?"

Tiêu Thành Dục vừa tới, con ngựa Đạp Vân của hắn đã nhanh chóng chạy đến đón, hí vang một tiếng như muốn xin chút bánh đậu.

Đạp Vân là một con hãn huyết mã màu đen tuyền, vóc dáng cao lớn, cơ thể cường tráng. So với nó, con Chích Diễm của Thẩm Kinh Trĩ trông thấp bé hơn hẳn, lại nhỏ nhắn đáng yêu.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn thấy Đạp Vân liền sáng mắt, nói: "Bệ hạ, ngựa của người đẹp quá, nó tên gì vậy?"

Nàng vừa nói vừa đưa tay muốn chạm vào bờm ngựa của Đạp Vân. Nhưng Đạp Vân vốn không phải loại ngựa dễ tính, vừa thấy động tác của nàng đã lắc đầu, hí lên một tiếng bất mãn.

Thẩm Khinh Trĩ bật cười, le lưỡi trêu nó: "Không cho chạm thì thôi, của ta là Chích Diễm mới là tốt nhất. Người đen như than, chẳng đẹp chút nào."

Tiêu Thành Dục lần đầu nhìn thấy nàng trẻ con như vậy, cảm giác chua xót trong lòng bỗng tiêu tan. Hắn khẽ vỗ đầu Đạp Vân, trả lời nàng: "Nó tên là Đạp Vân."

Hắn ngừng một lát, tiếp tục giải thích: "Đạp Vân tính khí không tốt, ngoài người chăm ngựa và trầm, không ai có thể chạm vào nó."

Thẩm Khinh Trĩ hóm hỉnh kết luận: "Danh hay, tính dở."

Tiêu Thành Dục bật cười, lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Nàng hãy nhìn kỹ động tác của trầm, lát nữa trầm sẽ dạy nàng, học cưỡi ngựa không thể vội vàng."

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, mắt dõi theo hắn. Chỉ thấy hắn khẽ vén áo, thân hình nhanh nhẹn phóng lên lưng ngựa, động tác vừa dứt khoát lại thanh thoát.

Nếu nàng thật sự là người chưa từng cưỡi ngựa, hẳn lúc này sẽ hoa mắt không kịp nhìn rõ. Nàng cố ý lộ vẻ ngơ ngác, hỏi: Bệ hạ... Người vừa làm thế nào để lên được?"

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, khẽ dừng lại, rồi chậm rãi xuống ngựa, mỉm cười nói: "Nàng xem kỹ, lần này trầm làm chậm lại một chút. Trước tiên nắm lấy yên ngựa, sau đó đặt chân vào bàn đạp, rồi xoay người lên như thế này."

Hắn vừa nói vừa làm từng động tác, chậm rãi và rõ ràng, khiến cho phong thái uy nghiêm trở nên cứng nhắc mà đáng yêu.

Thẩm Khinh Trĩ che miệng cười trộm sau tay áo, tiếng cười khe khẽ mà không giấu được.

Tiêu Thành Dục đã cười đi một vòng, nghe thấy tiếng cười của nàng thì lại bất đắc dĩ quay đầu: "Ninh tần nương nương, nàng còn muốn học cười ngựa không?"

Thẩm Kinh Trĩ lập tức nghiêm mặt, đáp rất nghiêm túc:

"Muốn!"

Tiêu Thành Dục xoay ngựa trở về, dừng trước mặt nàng: "Nếu vậy, hay để trẫm trực tiếp dạy nàng."

"Hay quá! Bệ hạ thật tốt!" Thẩm Kinh Trĩ lớn tiếng đáp, vẻ mặt rạng rỡ.

Tiêu Thành Dục mỉm cười lắc đầu, nhảy xuống ngựa, giao Đạp Vân cho người chăm ngựa dẫn đi.

Thế nhưng Đạp Vân không đồng ý.

Con ngựa này từ khi hấn còn là thái tử đã theo bên mình, thường xuyên được cùng hấn rong ruổi, tinh thần luôn phấn chấn. Nhưng giờ Tiêu Thành Dục vì bận việc triều chính mà không cưỡi ngựa trong nhiều tháng, khiến Đạp Vân buồn bực, tính khí ngày càng nóng nảy. Hôm nay vừa được hấn cưỡi một vòng, chưa kịp chạy thỏa sức, Tiêu Thành Dục đã xuống ngựa, làm sao nó chịu đi?

Đạp Vân tức giận hí vang, không ai kéo nổi, người chăm ngựa cũng kinh hãi tái mặt.

Tiêu Thành Dục bất đắc dĩ thở dài, quay sang Thẩm Kinh Trĩ: "Để trẫm dỗ nó đã."

Nhưng hoàng đế bệ hạ vốn không giỏi dỗ dành. Hấn v.uốt ve, cho ăn, Đạp Vân vẫn đứng yên tại chỗ, ngang bướng không chịu nhúc

nhích.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn không được. Nếu trì hoãn nữa, trời cũng sẽ tối, còn muốn dùng bữa tối nữa không?

Trời đất bao la, chuyện gì cũng đều không thể làm chậm trễ Ninh tần nường nường dùng bữa.

Nàng cầm bánh đậu trong tay, nhẹ nhàng tiến lên đưa tới trước mặt Đạp Vân, dịu dàng nói: "Chờ ta học xong cưỡi ngựa, sẽ để người chạy một vòng, được không?"

Đạp Vân vừa nãy không cho nàng chạm, vậy mà giờ đây lại ngoan ngoãn cúi đầu, yên lặng ăn bánh đậu trong tay nàng.

Chỉ thấy đáng vẻ ấy, có lẽ cũng là kẻ ham ăn.

Thẩm Khinh Trĩ cũng không tiến lên chạm vào nó, chỉ nhẹ nhàng nói: "Chủ nhân của người quá bận rộn, lạnh nhạt với người, nhưng qua vài ngày nữa sẽ ổn thôi."

Nàng tự mình cũng không hay biết, giọng nói kia mang theo bao nhiêu phần hân hoan vui sướng.

"Qua vài ngày nữa, chúng ta sẽ được ra ngoài dạo chơi." Thẩm Khinh Trĩ khẽ nói.

Nàng lẩm nhẩm trò chuyện cùng Đạp Vân, vừa nói vừa đút cho nó ba miếng bánh đậu. Đạp Vân ăn uống no đủ, cuối cùng cũng ngoan ngoãn trở lại. Đợi đến lúc Tiêu Thành Dục tiến tới dạy Thẩm Khinh Trĩ cưỡi ngựa, nó cũng không gây rối, chỉ lạnh lùng liếc nhìn con Chích Diễm thấp bé hơn mình một cái đầu.

Đồ thấp bé, chẳng đáng nhắc tới.

Thẩm Khinh Trĩ không giống những tiểu thư khuê các bình thường.

Nàng xương cốt mềm mại, dáng hình thon dài, kỳ thực rất thích hợp để học võ cưỡi ngựa. Thêm vào đó, nàng tính tình gan dạ, thông minh, đối với ngựa lại có thiên cảm tự nhiên.

Vậy nên, Tiêu Thành Dục chỉ dạy một lát, nàng đã mạnh miệng tuyên bố mình học được rồi, thậm chí còn muốn thử lên ngựa.

Tiêu Thành Dục nhìn qua vóc dáng của Chích Diễm, nghĩ ngợi rồi nói: "Được, để trầm ổn nàng lên trước, chờ khi nàng thành thực, trầm sẽ dẫn nàng đi vài vòng."

Có người có thiên phú, học gì cũng nhanh.

Thẩm Kinh Trĩ chính là người có thiên phú như vậy. Nàng được Tiêu Thành Dục đỡ lấy thắt lưng, một tay nắm lấy yên ngựa, tay kia giữ dây cương, chân khẽ nhấn vào bàn đạp, rất nhanh đã tự đẩy mình lên cao.

Bàn tay của Tiêu Thành Dục nóng rực mạnh mẽ, vững vàng giữ lấy eo nàng, khiến Thẩm Kinh Trĩ dù đã lâu không cưỡi ngựa, trong lòng cũng dần thấy an tâm.

Có Tiêu Thành Dục ở đây, nàng chẳng cần phải sợ.

Thẩm Kinh Trĩ trước đây từng biết cưỡi ngựa, nhưng lúc này thân phận không cho phép, đành làm bộ không biết. Vì vậy thân thể cũng không thể thuận theo ý chí, đến khi nàng đứng vững trên bàn đạp, lại không dám đưa chân kia qua.

Kết quả là, Ninh tần nương nương cứ thế cứng đờ tại chỗ.

Nàng không thể khống chế bản thân.

Lần này, người cười trộm đổi thành hoàng đế bệ hạ.

Tiêu Thành Dục khẽ nhượng mào, khóe môi nhếch lên một độ cong,

nhưng rốt cuộc vì giữ thể diện cho Ninh tần nên không bật cười thành tiếng.

Tay phải hần hơi siết lại, giữ chắc eo nàng, giọng trầm thấp nói: "Nhanh, mạnh, dứt khoát thì sẽ lên được. Nàng cứ dùng lực chân phải, có trầm đỡ, không ngã đâu."

Âm thanh Thẩm Kinh Trĩ hơi run: "Thật chứ? Nhưng cao quá..."

Tiêu Thành Dục suýt không nhịn được tiếng cười trong cổ họng, khẽ ho một tiếng, nói: "Thật, trầm đã bao giờ lừa nàng đâu."

Quả thật là chưa từng.

Hơn nữa, Thẩm Kinh Trĩ vốn cũng không sợ, chỉ là cơ thể phản ứng không theo ý.

Tiêu Thành Dục khẽ thở dài, tay phải giữ chặt nàng, tay trái vòng lại nhẹ nhàng ôm lấy, bế nàng ngang qua.

"A!" Thẩm Kinh Trĩ khẽ thốt lên, theo bản năng ôm lấy cổ hần.

"Bệ hạ..." Đợi đến khi yên vị trong vòng tay Tiêu Thành Dục, nàng mới khẽ vỗ vai hần một cái: "Bệ hạ làm thần thiếp hoảng sợ rồi."

Tiêu Thành Dục khẽ cười hai tiếng, lồng ngực mang theo rung động, nói: "Sợ gì chứ, trầm lại để nàng ngã sao? Nàng nghỉ chút đã, rồi ta lại bắt đầu."

Thẩm Kinh Trĩ điều chỉnh hơi thở, sau đó nói: "Bệ hạ, thả thần thiếp xuống đi, thần thiếp nặng lắm."

Tiêu Thành Dục tuy đặt nàng xuống đất, đỡ nàng đứng thẳng nhưng vẫn nói: "Chẳng nặng chút nào, trầm có thể bế nàng đi khắp Cảnh Ngọc cung."

Thẩm Khinh Trĩ: "..."

Bệ hạ, cần gì phải mạnh miệng lúc này chứ.

Nhưng lần bế ấy đã làm tan đi nỗi sợ hãi trong lòng nàng. Lần thứ hai lên ngựa, nàng nhẹ nhàng vắt chân qua ngỗi gọn trên lưng Chích Diễm.

Tuy nhiên, lên được nhưng lại vẫn không dám động đậy.

Tiêu Thành Dục đành nhảy lên ngựa, ngỗi phía sau vừa dạy nàng cách điều khiển dây cương, vừa đỡ lấy thắt lưng nàng, chỉ dẫn cách lấy lực trên lưng ngựa. Hắn dạy rất tận tình, mà Chích Diễm lại rất biết điều, chậm rãi từng bước một.

Lúc đầu Thẩm Khinh Trĩ không nhận ra nó đã di chuyển, đến khi cảm nhận được, nàng cũng đã quen với nhịp lắc lư trên lưng ngựa.

Buổi học đầu tiên kéo dài đến tận lúc dùng bữa tối. Cười hết vòng cuối cùng, Thẩm Khinh Trĩ đã mệt mỏi rã rời, dù vui cũng chẳng muốn cười nữa.

Nàng quay lại nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, chúng ta về thôi? Thần thiếp đói rồi."

Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy đói, bèn gật đầu: "Được, hồi cung thôi."

Hắn nhảy xuống trước, đưa tay ra muốn bế nàng.

"Không cần đâu, bệ hạ, thần thiếp học được rồi!" Thẩm Khinh Trĩ không để hắn bế, tự mình nắm dây cương, bám yên ngựa, lấy một tư thế đẹp mắt mà nhảy xuống. Rồi bổ nhào vào lòng ngực Tiêu Thành Dục.

Lần đầu cười ngửa, nàng mới như cả eo lẫn chân, đứng không vững nữa.

Tiêu Thành Dục ôm lấy nàng, không chê cười, chỉ ghé sát bên tai nàng khẽ nói: "Ninh tần nương nương, thể lực vẫn chưa tốt, cần luyện thêm."

Thẩm Kinh Trĩ hừ nhẹ một tiếng, đợi hồi sức mới cùng hần hồi Cảnh Ngọc cung.

Trở về, dùng xong bữa tối, Tiêu Thành Dục bận rộn phê duyệt tấu chương đến tận đêm khuya, mới cùng nàng nắm tay vào tắm điện.

Đêm ấy, Thẩm Kinh Trĩ ngủ chẳng yên.

Thậm chí trong giấc mộng, nàng còn thấy mình đang cười Chích Diễm, có Tiêu Thành Dục cùng theo phía sau, chạy trên thảo nguyên rộng lớn. Trên đầu là trời xanh vời vời, bên tai là tiếng chim ca hoa nở, sau lưng là vòng tay ấm áp.

Thế nhưng, Thẩm Kinh Trĩ chẳng lấy gì làm vui vẻ, nàng chỉ cảm thấy mệt. Eo, bụng, hai chân, chẳng nơi nào không đau nhức.

Trong mơ còn không nhịn được mà lẩm bẩm nhắc mãi với Tiêu Thành Dục: "Người quả thực không biết mệt."

Ngày ba mươi tháng tám, khi trời còn chưa sáng, các cung trong hoàng cung đều đã thắp đèn rực sáng.

Ánh trăng bạc mỏng manh chỉ còn là một vầng trăng lưỡi liềm, nửa ẩn nửa hiện sau tầng mây. Trong con ngõ hoàng cung, gió lạnh rì rào cuốn bay chiếc khăn tay ai đó đánh rơi. Chiếc khăn nhẹ nhàng trôi qua các cung điện, cuối cùng rơi xuống trước Ngự Dược môn.

Tại Đông Tây lục cung, các cung nhân gần như thức trắng đêm. Ai nấy đều nhẹ tay nhẹ chân thu dọn hành lý riêng tư, chuẩn bị cho hành trình tới Đông An vi trường.

Lần này, đoàn đi sẽ sử dụng xa liễn. Loại xe này chắc chắn và êm ái hơn xe ngựa thông thường, chỉ cần đi trên quan đạo, xe sẽ không quá xóc nảy, chỉ là tốc độ hành trình chậm hơn, quãng đường một ngày ngựa đi được sẽ kéo dài thành năm ngày.

Việc hành trình chậm rãi đối với hoàng gia có Hoàng Thượng cùng các phi tần tông thất đôi khi lại là điều tốt. Các phòng ban phụ trách như Ngự Thiện Phòng, kho lương, Thượng Cung Cục, hay các trạm dịch đều phải chuẩn bị trước. Nếu ngựa xa đi quá nhanh mà không kịp chuẩn bị, để thánh giá dừng lại mà không có đồ dùng cùng thực phẩm, thì quả thực khó xử.

Ngoài ra, nếu hành trình quá gấp, các quan viên địa phương chưa kịp diện kiến Hoàng Đế, chuyển xuất cung kỳ công cũng mất đi ý nghĩa.

Dẫu Tiêu Thành Dục nổi danh tiết kiệm, nhưng có những việc không thể qua loa. Chẳng hạn, thánh giá xuất hành, nghi lễ và thể diện là điều không thể thiếu, cho dù hãn muốn giản tiện cũng không thể.

Bởi vậy hãn vẫn cho các cung phi và quận vương tuân theo quy chế, chuyển đồ dùng thường ngày của các cung tới Thượng Cung Cục để chuyển trước đến hành cung Đông An vi trường. Hôm nay các cung nhân chỉ thu xếp những vật dụng cần thiết trên đường đi.

Trong bầu không khí ồn ào nhộn nhịp đó, Vọng Nguyệt cung lại tĩnh mịch như tờ.

Sáng nay lúc trời còn chưa sáng, Tưởng Mẫn đã tỉnh giấc. Trằn trọc mãi trên giường không ngủ được, cuối cùng ngồi dậy khoác áo, nhanh chóng chỉnh trang.

Sau khi xong xuôi, Tưởng Mẫn nhẹ nhàng bước ra ngoài, tiến đến tấm điện ở tiền điện Vọng Nguyệt cung. Một cung nữ đang ngồi trước cửa ném tới ánh mắt dò hỏi.

Tưởng Liên Thanh nổi tiếng là người lạnh lùng và nghiêm khắc. Các cung nữ trực đêm chỉ được phép ngồi ở cửa, không được ngủ say giấc, phần lớn đều trong trạng thái mơ màng, vật vờ suốt đêm.

Lúc này, đại cung nữ Thúy Chi đang mơ màng thì bất chợt nhìn thấy một bóng người xám xịt trong tấm điện. Nàng ta không kịp phản ứng ngay, phải một lúc sau đầu óc mới tỉnh táo lại, hoảng sợ giật mình.

Tưởng Liên Thanh khi ngủ không thích ồn ào, cũng không thích ánh sáng nên nội tấm điện tối đen như mực, đèn cung đình đều đã bị tắt hết. Còn gian ngoài cửa chỉ có một ngọn nến nhỏ leo lét trên giá nến, vừa đủ để cung nữ trực đêm nhìn rõ mọi vật.

Thúy Chi dù sao cũng là người có thâm niên trong cung, lúc này tuy rất hoảng hốt, sợ đến toàn thân run rẩy nhưng vẫn không kinh hoảng đến mức thất thanh kêu to.

"Cô cô?" Thúy Chi ngồi dậy, cố gắng nhìn rõ người đến là Tưởng Mẫn, liền nhỏ giọng dò hỏi.

Giọng nàng ta nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhẹ đến mức khó nghe thấy, nhưng Tưởng Mẫn vẫn gật đầu với nàng ta.

Tưởng Mẫn bước nhanh đến trước cửa, dù trong phòng tối tăm như vậy nhưng bà ta vẫn đi lại như thường, thậm chí không phát ra một tiếng động nào.

"Ban đêm thế nào?" Tưởng Mẫn đến trước mặt Thúy Chi, thấp giọng hỏi.

Thúy Chi quay đầu nhìn cánh cửa phòng khép kín: "Thưa cô cô,

nướng nướng ban đêm ngủ rất ngon, cũng không thức giấc."

Nàng ta nói như vậy nhưng lòng Tưởng Mẫn lại càng thêm lo lắng.

"Không thức giấc?"

Tưởng Mẫn cau mày, lách qua Thúy Chi, nhẹ nhàng đẩy hé nửa cánh cửa phòng.

Để tiện cho cung nhân ra vào hầu hạ, cũng để không phát ra tiếng động lớn, cửa tấm điện đều khép hờ, khi đẩy sẽ không phát ra tiếng động.

Tưởng Mẫn giống như làm chuyện mờ ám, rón rén áp sát mắt vào khe cửa hẹp nhìn vào tấm điện. Tấm điện tĩnh lặng đến cực điểm, ngay cả tiếng hít thở của Tưởng Liên Thanh cũng không nghe thấy.

Hàng ngày bà ta đều ở bên Tưởng Liên Thanh, đối với cảnh vật trong tấm điện đều đã quá quen thuộc. Dù trong phòng tối đen như mực, chỉ có một góc đặt dạ minh châu tỏa ánh sáng mờ ảo, mong manh đến cực điểm, bà ta vẫn có thể đi đến bên giường không một tiếng động.

Qua lớp màn trướng dày cộm, Tưởng Mẫn nghiêng tai lắng nghe một lát, rồi duỗi tay vén một góc màn trướng, lặng lẽ nhìn vào bên trong.

Nhờ ánh sáng mờ mờ của dạ minh châu, bà ta nhìn thấy đôi mắt sáng ngời.

Người nằm trên giường hai mắt mở to, đôi ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào Tưởng Mẫn, suýt chút nữa khiến bà ta lùi về phía sau một bước.

Nhưng Tưởng Mẫn kìm lại được.

Vừa nhìn là biết ngay Tưởng Liên Thanh đã thức trắng đêm.

Tưởng Mẫn thở dài trong lòng, buông màn trướng xuống, đi đến lò sưởi lấy nước ấm, trở lại bên giường nói với Tưởng Liên Thanh: "Tiểu thư, uống chút nước đi."

Bà ta không gọi là nương nương, Tưởng Liên Thanh ghét nhất hai chữ nương nương, luôn cảm thấy như người khác đang châm chọc mình, khiến nàng ta khó chịu.

Tạ Cảnh còn chưa vào cung, hiện giờ Vọng Nguyệt cung vẫn là của riêng nàng ta, Tưởng Mẫn dặn dò trên dưới không được gọi nàng ta là nương nương mà gọi là tiểu thư. Dù sao tiểu thư nhà bà ta cũng đang bị cấm túc, người trong cung không ra được, người ngoài cung không vào được, gọi gì cũng chẳng ai quản.

Nghe được hai chữ tiểu thư, đôi mắt Tưởng Liên Thanh đang trợn trừng mới chuyển động, ánh mắt mất thần dần dần thu lại, cuối cùng cũng có chút phản ứng của người bình thường.

Tưởng Mẫn nhìn thấy nàng ta như vậy, thì nổi khở sở trong lòng lại trào dâng. Bà ta đỡ Tưởng Liên Thanh ngồi dậy, đút cho nàng ta một ngụm nước, đợi nàng ta uống hết mới nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, bọn họ đều đi rồi, chúng ta ở lại trong cung thật tốt, rất thanh tịnh. Trước kia Đức thái phi nương nương không thể đến thăm tiểu thư, đợi bọn họ đi rồi thì nương nương có thể đến thăm người."

Tưởng Liên Thanh im lặng không nói gì.

Tưởng Mẫn nghĩ ngợi rồi lại nói: "Người đi Đông An vi trường ít hơn người ở lại trong cung, đây không phải là chuyện gì lớn, nương nương không cần để tâm."

"Người cho rằng ta lo lắng chuyện này sao?" Tưởng Liên Thanh khó khăn lắm mới mở miệng được.

Thời điểm vừa bị cấm túc, Tưởng Liên Thanh mỗi ngày đều mất bình tĩnh, đập nát hết đồ sứ cổ có thể đập vỡ trong Vọng Nguyệt cung.

Náo loạn mấy ngày, Đức thái phi phái cung nữ tới trấn an, nàng mới yên tâm đôi chút.

Khi mới bị cấm túc, Tưởng Liên Thanh vẫn còn ăn ngon ngủ yên. Thế nhưng thời gian dần trôi, nàng càng thêm bức bối, mỗi đêm trằn trọc không tài nào yên giấc.

Nàng vốn không chịu được việc bị giam cầm, cho dù người đó là Hoàng Đế đi chăng nữa.

Nhưng điều khiến nàng phẫn uất hơn cả, chính là chỉ sau vài ngày bị cấm túc, Tiêu Thành Dục lại ban thánh chỉ, quyết định cuối tháng tám khởi hành đến Đông An vi trường săn bắn mùa thu. Trong danh sách những người đi theo, đông đủ không thiếu một ai, nhưng duy chỉ không có tên nàng.

Điều này cũng không có gì khó hiểu. Một người bị giam lỏng như nàng, ngay cả bước ra khỏi Vọng Nguyệt cung còn không được, huống chi là đến Đông An vi trường.

Song lòng nàng vẫn không cam tâm. Phẫn nộ, oán hận, sự bất bình trong nàng như sóng lớn cuộn trào.

Dựa vào cái gì?

Cho dù Thẩm Khanh Trĩ không hề thi hành tà thuật, sự tình cuối cùng cũng đã tra rõ. Kẻ nên chịu phạt đều đã chịu phạt, vậy thì chuyện này có liên quan gì đến nàng?

Thế nhưng Tiêu Thành Dục lại chẳng chút nể nang, không những cấm túc nàng mà còn gián tiếp giam lỏng Đức thái phi. Dù hãn không ban lệnh cấm, nhưng cũng khiến Đức thái phi không bước chân ra khỏi Thừa Nhân cung được nửa bước.

Hoàng Đế trẻ tuổi trông vẻ ngoài ôn hòa nhã nhặn, nhưng bên trong lòng dạ lại đầy mưu mô, thậm chí tâm can cũng đen tối.

Nỗi phần hận này kéo dài đến tận hôm nay. Khi thiên tử cao hứng dẫn theo nhóm ái phi rời cung đi săn thú, thì nàng vẫn phải ở lại cái Vọng Nguyệt cung chật hẹp này mà tự sinh tự diệt.

Tưởng Liên Thanh chẳng thể nào chớp mắt.

Mỗi lần nằm xuống, nàng đều mở to hai mắt. Rõ ràng là đã mệt, vậy mà lại chẳng thể ngủ được.

Trong tâm trí nàng tràn ngập oán hận.

Khi nghe Tưởng Liên Thanh đột nhiên nói ra một câu lạ lùng, Tưởng Mẫn không khỏi kinh ngạc: "Tiểu thư, ý này là sao?"

Tưởng Liên Thanh khép hờ đôi mắt, gương mặt nàng ta lúc này lại hiện vẻ bình yên, hoàn toàn không còn chút kiêu ngạo hay ngạo mạn thường ngày. Nhìn nàng ta lúc này, Tưởng Mẫn bỗng ngỡ ngàng, cứ ngỡ như họ vẫn còn ở Thanh Khê Tưởng thị.

Giọng Tưởng Liên Thanh khàn khàn mà chậm rãi cất lên: "Ở nhà, không một ai dám đối xử với ta như vậy, ngay cả huynh trưởng cũng chỉ cung kính lễ độ. Huynh ấy là tài tử danh tiếng khắp Thanh Khê, là tiên nhân thanh tao như hoa sen, khác xa những kẻ thô lỗ chân đất này."

Âm thanh của nàng ta u ám như vọng từ đáy lòng: "Thô nhân đâu có bước lên ngai vàng, cốt cách bùn đất trong máu thịt bọn chúng cũng chẳng thể rửa sạch qua bao kiếp luân hồi. Ta vào cung là vì gia tộc, vì cô mẫu, chứ không phải vì chính ta dù chỉ một ngày."

"Nhưng nay mà xem, ta thành toàn cho kẻ khác, còn có ai thành toàn cho ta?"

Nếu Tưởng thị thực sự xem trọng nàng, ban đầu đã chẳng để nàng tiến cung. Về sau khi chuyện tà thuật bị phanh phui, nàng và Đức thái phi bị Tiêu Thành Dục trách phạt, trong khi Tưởng thị dạy dỗ biết bao học sĩ, không ít người là trọng thần trong triều, vậy mà chẳng ai đứng ra nói đỡ nửa câu.

Tưởng Liên Thanh hiểu rõ, không phải bọn họ vong ân phụ nghĩa, mà là phụ thân nàng vốn dĩ chưa từng mở lời.

Phụ thân nàng liệu có phải đã quên nàng, quên cả cô mẫu, quên đi sự hy sinh của hai người họ?

Trong Vọng Nguyệt cung, Tưởng Liên Thanh ngày ngày dễ nổi giận, khiến Tưởng Mẫn chẳng dám kể cho nàng ta nghe những chuyện bên ngoài, dù bản thân bà ta cũng chẳng rõ mấy, nhưng vẫn biết chút ít.

Giờ đây nghe nàng ta trách cứ Tưởng thị, Tưởng Mẫn ngẫm nghĩ một lát rồi an ủi: "Tiểu thư, lão gia đã tận lực, nhưng Trương thị, Vương thị, cùng Chương thị, Tô thị đều không phải kẻ dễ đối phó. Dầu họ đã gắng hết sức, vẫn bị ép lui. Mấy tháng nay tranh đấu gay gắt, tổn thất không ít nhân lực, quan viên Tưởng thị trong triều bị bãi miễn không ít, lão gia mới đành bỏ cuộc."

Tưởng Mẫn khẽ vỗ nhẹ lưng nàng ta, giọng nói trầm ấm trấn an: "Tiểu thư, chúng ta chỉ cần nhẫn nhịn qua ba tháng, ba tháng sau là có thể ra khỏi Vọng Nguyệt cung rồi."

Tưởng Liên Thanh cười khẽ, nhưng trong tiếng cười lại chẳng mang chút niềm vui, chỉ còn lại oán hận và chua xót.

"Ba tháng sau thì sao? Dù ta có rời khỏi Vọng Nguyệt cung, cũng chẳng thể ra khỏi Trường Tín Cung. Cả đời này, ta phải sống dưới ánh mắt của Tiêu Thành Dục. Ta không muốn như vậy."

Dứt lời, trong đôi mắt nàng ta chợt ánh lên một tia sáng kỳ lạ. Nàng ta nghiêng đầu nhìn Tưởng Mẫn, hỏi: "Biểu đệ lần này cũng đi Đông An vi trường ư?"

Tưởng Mẫn biết nàng ta để tâm nhất là Tiêu Thành Diệp, liền đáp: "Vâng. Đây là thánh chỉ của bệ hạ, ngoài Thuận quận vương và Thành quận vương, ngay cả đại công chúa cùng Mục quận vương cũng đều phải tham gia."

Tưởng Liên Thanh gật đầu, tựa hồ đang suy tính điều gì. Nàng ta dựa người vào Tưởng Mẫn, cảm nhận hơi ấm và sự an ủi từ bà ta, thần sắc dần thả lỏng.

"Ta sẽ không đợi quá lâu đâu, cô cô," Tưởng Liên Thanh nói, giọng nàng ta nhẹ nhàng mà sắc bén, "Rồi sẽ có một ngày, ta trở thành chủ nhân khác của Trường Tín Cung này."

Lúc này trong tấm điện vắng lặng không một bóng người, chỉ có chủ tớ hai người, nên Tưởng Mẫn nói chuyện cũng không kiêng dè gì.

"Phải đó tiểu thư," Tưởng Mẫn nhẹ nhàng vỗ về lưng Tưởng Liên Thanh, ánh mắt tràn đầy yêu thương, "Tiểu thư nhà ta sinh ra đã là ánh dương chói lọi, là gió mát trong lành, là cây tùng bách kiên cường, là phượng hoàng bay lượn trên trời cao."

"Cái Trường Tín Cung nhỏ bé này không thể giam cầm người được." Tưởng Mẫn khẳng định: "Người sẽ có được tất cả những gì mình muốn, cùng điện hạ ngắm nhìn non sông, làm chủ Trung Nguyên đất rộng ngàn dặm."

Chương 64: Xuất cung

Thẩm Kinh Trĩ hôm nay cũng tỉnh dậy rất sớm, nàng mặc áo trong xong, liền ngáp ngẩn ngáp dài tự lau mặt. Khăn mặt ẩm áp tỏa ra hơi nóng phả lên mặt, khiến ý thức mơ màng dần dần tỉnh táo, nàng lại ngáp một cái thật dài, cuối cùng cũng tỉnh hẳn.

"Haiz, sao phải xuất cung sớm thế này."

Thẩm Kinh Trĩ rửa mặt sạch sẽ, dùng muối tre súc miệng, lại dùng bàn chải cán gỗ lông mềm chải răng, đợi đến khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, mới ngồi trước gương trang điểm.

Ngân Linh dùng lược chải tóc cho nàng.

Mái tóc đen của Thẩm Kinh Trĩ vừa đen vừa bóng, mềm mại như tơ, nếu chỉ nhìn vào tóc, sẽ tưởng nàng là người có tính cách nhu mì.

Nhưng thực tế thì không phải vậy.

Ngân Linh chải tóc, Thẩm Kinh Trĩ thì tự thoa nước hoa hồng và cao dưỡng da lên mặt, đợi đến khi da mặt mềm mại thơm tho, nàng mới soi gương cẩn thận.

Ngân Linh cười nói: "Nương nương hôm nay phải đội mũ miện, Thu cô cô biết người không chịu nổi cái mũ trĩ nặng trĩu kia, nên đã bảo Thượng Cung Cục làm thêm một chiếc mũ hoa, trên đó đều dùng bích tĩ* và trân châu, không dùng khung vàng nặng nề mà thay bằng tông đỉnh** nhẹ nhàng, vừa thanh thoát lại vô cùng đẹp mắt."

*bích tĩ: Là một loại đá quý, tên tiếng anh gọi là Tourmaline.

****tông đỉnh:** Có thể hiểu là một loại vật liệu nhẹ, dùng để tạo độ chắc chắn nhưng không quá nặng.

"Các người thật có lòng," Thẩm Kinh Trĩ cười nói, "Chờ lên xa liền rồi hãy thay."

Trong lòng Ngân Linh cũng vui mừng, nàng hiếm khi cười đến mức mắt cong lại, trên mặt tràn đầy hân hoan.

"Nương nương, nô tỳ thật cao hứng." Ngân Linh len lén nói với Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, nàng nhìn qua gương trang điểm thấy đôi mắt Ngân Linh cong cong như trăng non: "Ta cũng vui, ta cũng thích ra ngoài chơi mà."

Ngân Linh nhanh nhẹn búi tóc tròn cho Thẩm Kinh Trĩ, buộc lên trên một dải lụa óng ánh, cuối dải lụa thêu chim trĩ, lông đuôi đều dùng chỉ vàng chỉ bạc, rủ xuống sau lưng lấp lánh.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay cầm lấy dải lụa, đưa lên trước mắt nhìn kỹ: "Cái này đẹp đấy."

Ngân Linh cười nói: "Nương nương, đây là Lật Nhi cố ý làm cho người, nghĩ đến Đông An vi trường người không thể thiếu việc đội mũ miện, phía sau gắn thêm hai dải lụa đẹp sẽ tăng thêm vẻ rạng rỡ, mấy hôm nay nàng ấy cứ luôn tất bật làm dải lụa."

Cung nhân trong cung của Thẩm Kinh Trĩ ai nấy đều rất tinh tế, rất nhiều lúc không cần nàng phân phó, tự họ đã biết phải làm như thế nào.

Đến Đông An vi trường không thể thiếu việc cưỡi ngựa săn bắn, có thể còn phải cùng Hoàng Thượng du ngoạn, y phục Thượng Cung Cục đưa tới đều giản dị hào phóng, chủ yếu là váy áo gọn gàng, đương nhiên cũng có mũ miện đi kèm.

Thích Tiểu Thu biết Thẩm Kinh Trĩ không thích đội mũ miện nặng nề, nên chọn toàn kiểu dáng nhỏ nhắn đơn giản, nhưng như vậy lại có vẻ hơi đơn điệu.

Hàn Lật Nhi liền nghĩ đến việc tập trung vào dải lụa.

Ngân Linh nói: "Lật Nhi cố ý đến Chiết Tú Sở chọn mấy món đồ thêu chỉ vàng chỉ bạc nhỏ nhắn về làm thành năm dải lụa, cái này là đẹp nhất."

"Tốt lắm, ta rất thích, nhớ bảo Thu cô cô thưởng cho nàng ấy."

Ngân Linh hí mắt cười: "Vậy nô tỳ xin thay Lật Nhi tạ ơn nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ tay nàng ấy, đờn chải đầu xong liền xoay người bảo nàng ấy ngồi lên ghế thêu trang điểm cho mình.

"Người đúng là người tốt bụng, còn biết thay người khác nhận công lao," Thẩm Kinh Trĩ cảm thán, "Điều này ở trong cung cũng không dễ dàng."

Ngân Linh liền đáp: "Nương nương, đó là bởi vì người rất tốt. Nương nương sáng suốt, mọi chuyện trong Cảnh Ngọc cung của chúng ta đều rõ như lòng bàn tay, mọi người làm gì nghĩ gì, người đều biết, chỉ cần chúng nô tỳ trung thành với người, tương lai sẽ có tiền đồ tốt đẹp, dù sao Nghênh Hồng cũng đã là cung nữ nhất đẳng."

Điều một cung nhân sợ nhất chính là đi theo nhầm người, đi theo nhầm người thì ngày tháng sẽ vô cùng khó khăn, gặp chuyện gì không những không có ai quan tâm, thậm chí còn bị đẩy ra chịu chết.

Người như Thẩm Kinh Trĩ thật sự rất hiếm thấy.

Trong cung ai ai cũng ngưỡng mộ cung nhân của Cảnh Ngọc cung, Ninh tần nương nương hào phóng, đối xử với người dưới hòa nhã, nương nương ăn gì, cung nhân liền ăn nấy, người được ban thưởng, cũng đều hào phóng ban thưởng cho cung nhân.

Chuyện của Nghênh Hồng trước kia, cả trên dưới trong cung đều biết, nhà ai mà chẳng có người thân, ai mà chẳng có điều lo lắng? Thẩm Kinh Trĩ không chỉ lo chuyện của Nghênh Hồng, thậm chí còn tự bỏ tiền túi mời thái y làm thuốc. Sau đó ở Vọng Nguyệt cung, nương nương thà chết cũng không chịu giao ra Nghênh Hồng, bởi vì cung nhân một khi đã vào Thận Hình Tư, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nàng không cho phép bất cứ ai động vào người của Cảnh Ngọc cung.

Lòng người đều là thịt, ai sinh ra đã mang số phận thấp hèn, phải hầu hạ người khác, phải bị người ta chà đạp chứ?

Vì vậy sau sự kiện Vọng Nguyệt cung, Cảnh Ngọc cung không những không có ai dao động, cung nhân ngược lại càng thêm trung thành, ai nấy đều cố gắng vì Cảnh Ngọc cung, vì Thẩm Kinh Trĩ thắng tiến.

Bởi vì họ đều hiểu, chỉ cần Thẩm Kinh Trĩ càng tốt, họ cũng sẽ càng tốt.

Bây giờ chính là như vậy. Thẩm Kinh Trĩ đã trở thành tần chủ vị, người trong cung của nàng cũng theo đó mà được nâng đỡ, tuy Ngân Linh vẫn là đại cung nữ, nhưng bổng lộc hàng tháng của nàng đã ngang bằng với cung nữ Tư Chúc.

Trong lòng mấy người Ngân Linh đều hiểu, đợi Thẩm Kinh Trĩ thắng tiến thêm một bước nữa, chức quan của họ tự nhiên cũng sẽ được thăng lên. Ngày tháng này thật đáng mong chờ.

Ngân Linh vẽ lông mày cho Thẩm Kinh Trĩ, vẽ cho nàng một đôi lông mày lá liễu vô cùng dịu dàng: "Nương nương, chúng nô tỳ đều biết rõ trong lòng, lòng trung thành của chúng nô tỳ người cũng biết rõ, nên nô tỳ không sợ khen ngợi người khác, để bạt bạn bè, bởi vì người tuyệt đối sẽ không thiên vị, của ai thì là của người đó."

Ngoài Thích Tiểu Thu ra, Ngân Linh và Đồng Quả là những cung nhân đi theo Thẩm Kinh Trĩ lâu nhất, hai người họ luôn được Thẩm Kinh Trĩ coi trọng, đi đứng nằm ngồi đều kề cận bên người, cho dù Hàn Lật Nhi và Lục Lộc bây giờ cũng đã là đại cung nữ, nhưng dù sao họ cũng không hầu hạ bên người, nên ở chỗ Thẩm Kinh Trĩ vẫn kém một bậc.

Ngân Linh đề bạt Hàn Lật Nhi, là vì nàng ấy trung thành cẩn thận, biết lo nghĩ cho nương nương, cũng biết nàng ấy không giỏi ăn nói, chỉ có thể làm nhiều nói ít.

Sau này bên cạnh nương nương sẽ chỉ có càng ngày càng nhiều vị trí, Ngân Linh không sợ bị người khác cướp mất vị trí, nàng ấy bên cạnh nương nương là không thể thay thế.

Nàng ấy có sự tự tin này.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Ngân Linh hiếm khi tự tin như vậy, trong mắt đều tỏa sáng, không khỏi đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nàng ấy: "Nhìn xem, Ngân Linh tỷ tỷ của chúng ta đã có phong thái của đại cô rồi."

Ngân Linh lúc này mới đỏ mặt ngại ngùng.

Đợi Thẩm Kinh Trĩ trang điểm xong, dừng lại ở bước cuối cùng là son môi, Ngân Linh chọn một hộp son bốn màu, lần lượt so sánh màu sắc xong, liền nói: "Nương nương, người dùng chút điểm tâm trước đi ạ, đường xá xa xôi không tiện thay y phục, cháo nước trên đường sẽ ít một chút."

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, nói đã biết

Bên này họ vừa xong việc, bàn ăn nhỏ bên ngoài đã được bày ra, Đồng Quả cố ý bảo Ngự Thiện Phòng dâng lên mì nóng trộn, bánh bao nhỏ và chả giò tam ti, lại thêm một bát nhỏ chè ngân nhĩ hạt sen.

"Nương nương, trên đường đi mất năm ngày, sợ người bị nóng trong, hôm nay chuẩn bị chè ngân nhĩ hạt sen, mấy ngày sau nô tỳ sẽ làm canh đậu xanh hoa bách hợp, để mọi người giải nhiệt." Người nói là Đồng Quả.

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, cũng khen nàng ấy một câu, bắt đầu dùng điểm tâm.

Điểm tâm cho bữa sáng đơn giản hơn rất nhiều, tổng cộng chỉ có ba bốn món ăn, Thẩm Khinh Trĩ mỗi món ăn một hai miếng, lại ăn thêm nửa bát mì nóng trộn, coi như đã ăn no năm sáu phần. Số điểm tâm còn lại Thẩm Khinh Trĩ đều bảo Đồng Quả mang theo, đợi lễ xuất cung buổi sáng xong, lên xe liền rồi ăn tiếp.

Đội Thẩm Khinh Trĩ thoa son xong, mặc từng lớp từng lớp lễ phục vào, mới đội mũ miện bước ra khỏi tấm điện.

Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ đã chờ sẵn ở ngoài cửa.

Thẩm Khinh Trĩ lần này xuất cung, chỉ để lại Lục Lộc cùng đồ đệ của Tiền Tam Hỉ và vài cung nhân ở lại Cảnh Ngọc cung, có bọn họ trông coi, nàng rất yên tâm.

Những người còn lại đều phải theo bên cạnh Thẩm Khinh Trĩ, cùng nhau đến Đông An vi trường.

Thích Tiểu Thu tiến lên đỡ lấy tay Thẩm Khinh Trĩ, thấy nàng không kiên nhẫn sờ sờ mũ miện, không khỏi buồn cười. Nương nương cái gì cũng tốt, chỉ là không thích mũ miện nặng nề, nhưng hiện giờ

thân phận càng ngày càng cao, mỹ miện của nàng càng thêm nặng nề, dù thế nào cũng không thể trốn tránh được.

Đây có lẽ là khuyết điểm duy nhất của chủ vị nương nương.

"Cung nhân của nương nương sẽ do Đồng Quả dẫn đầu, cùng đến chỗ xa liền chờ người, nghi thức trước Thái Cực điện, do nô tỳ, Ngân Linh và Hỉ Tử đi theo người."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Đi thôi, chúng ta không thể đến muộn."

Đợi Thẩm Kinh Trĩ lên bộ liễn, nghi thức của Ninh tần nương nương liền rầm rộ tiến về Thái Cực điện.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng đến Thái Cực điện, lúc tiên hoàng băng hà, nàng ở linh đường nhỏ trong Khôn Hòa cung chịu tang, đến sau này được phong làm Ninh tần, cũng là ở Phụng Tiên điện trong hậu cung.

Vào cung bốn năm, nàng chưa từng bước chân ra khỏi hậu cung, hôm nay là lần đầu tiên.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên bộ liễn, nhìn qua những chiếc đèn cung đình lập lòe hai bên cung đạo, miễn cưỡng có thể nhìn rõ cảnh vật.

Các kiệu phu bước chân đều nhau, đi lại nhẹ nhàng, cho dù không kiệu cùng với nương nương trên kiệu, cũng không hề tỏ vẻ mệt nhọc.

Nghi thức đi thẳng một đường, đợi ra khỏi Tây Nhất trường nhai liền tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã rẽ vào Dưỡng Tâm lộ phía trước.

Cổng ra khỏi hậu cung của Tây lục cung gọi là Tạo Hóa môn, đối diện với Ngự Dược môn của Đông lục cung, đều ở hai đầu cung đạo sâu hun hút, cùng nhau bảo vệ Trung Hòa điện phía trước.

Trước Trung Hòa điện chính là Thái Cực điện, cung điện lớn nhất trong cung.

Nghi thức rất nhanh đã đến trước Tạo Hóa môn, Tiền Tam Hỉ tiến lên một bước, đưa lệnh bài của Ninh tần nương nương cho thị vệ canh cửa xem, thị vệ hành lễ với Thảm Khinh Trĩ, xoay người mở Tạo Hóa môn.

Cánh cổng gỗ tảo kéo kẹt mở ra, nhìn qua khe cửa hẹp, Thảm Khinh Trĩ thấy được bầu trời bao la bát ngát bên ngoài.

Tiền triều rộng rãi sáng sủa, trước mỗi cung điện đều có nguyệt đài cao lớn và quảng trường rộng lớn phía dưới. Bộ liễn nhẹ nhàng lắc lư, Thảm Khinh Trĩ được đưa đi về phía trước, chỉ trong chớp mắt, trước mắt nàng đã là bầu trời rộng mở.

Lúc này mới chỉ là giờ Mão, mặt trời sắp mọc, đất trời còn mờ mịt. Nhưng trong màn sương mờ ấy, Thảm Khinh Trĩ lại thấy được những ngôi sao vĩnh hằng.

Hôm nay trời đẹp, vạn dặm không mây, bầu trời đầy sao lấp lánh.

Thảm Khinh Trĩ ngẩng đầu nhìn trời, trái tim vốn luôn bình lặng cũng đang đập rộn ràng trong lồng ngực.

Bộ liễn rất nhanh đã ra khỏi hậu cung, sau khi ra khỏi Tạo Hóa môn, không đi về phía Trung Hòa điện, mà men theo hành lang phía Tây nhanh chóng tiến về phía trước.

Thảm Khinh Trĩ nhìn từ xa quảng trường trước Trung Hòa điện, thấy bên đó có không ít Kim Ngô Vệ, bèn nói với Thích Tiểu Thu: "Hôm nay mọi người đều đến sớm."

Thích Tiểu Thu nói với Thảm Khinh Trĩ: "Vừa rồi nô tỳ có hỏi, nương nương là người đầu tiên của Tây lục cung đến."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Bộ liền tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã bỏ lại Trung Hòa điện phía sau, đợi vòng qua một cánh cổng cung khác, phía trước là một không gian càng thêm rộng lớn.

Nàng đã đến Thái Cực điện.

Lúc này trước Thái Cực điện đã đứng đầy văn võ bá quan, theo quy củ, nàng được đưa đến trước Tây phối điện bên cạnh, đợi Thẩm Kinh Trĩ xuống kiệu, Thích Tiểu Thu bèn giúp nàng chỉnh trang lại y phục và mũ miện. Sau đó, Thích Tiểu Thu liền dìu nàng đến trước bậc thang bằng bạch ngọc bên cạnh Thái Cực điện.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, nhìn cung điện cao vút gần như chạm mây, từng bước từng bước bước lên bậc thang, sau khi đi hết hai mươi bảy bậc, nàng đã đến nguyệt đài.

Vị trí của nàng ở hàng thứ hai trong số các phi tần, đợi nàng đứng yên, mới nhận ra mình thật nhỏ bé.

Trên đầu là bầu trời rộng lớn, sau lưng là đất đai bao la, còn nàng đang đứng ở nơi giao thoa giữa trời và đất, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cung điện.

Ba chữ Thái Cực điện lập tức đập vào mắt nàng.

Vạn vật muôn loài, Thái Cực là khởi đầu.

Có lẽ đây chính là tương lai mà Tô Dao Hoa muốn nàng nỗ lực nhìn thấy.

Thẩm Kinh Trĩ đợi một lát, Hiền thái phi, Hiền phi, Nhu Giai công chúa và các vị vương phi tiến đến nguyệt đài.

Thẩm Kinh Trĩ hành lễ với bọn họ, rồi yên lặng đứng bên cạnh Chương Nhược Tịch.

Bên trái nguyệt đài là các phi tần, bên phải là các vương gia, quận vương cùng hoàng thân quốc thích, trước sau chưa đầy một khắc, mọi người đã đứng vào vị trí.

Hiện giờ là lúc mặt trời mọc.

Ánh sáng mỏng manh dần dần lộ dạng từ nơi giao thoa giữa trời và đất, ánh sáng ấy xuyên qua tầng mây, chiếu rọi từng tia từng tia lên mái ngói lưu ly vàng kim trên Thái Cực điện.

Ngay sau đó, Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy giọng nói vang dội của Niên Cửu Phúc: "Bệ hạ giá lâm."

Theo tiếng hô của hắn, trống nhạc nổi lên, bắt đầu tấu khúc Thanh Hòa Phượng Minh.

Các đại thần dưới nguyệt đài đều quỳ xuống hành lễ, những người trên nguyệt đài khom người hành lễ, tiếng bước chân trầm ổn vang lên, Thẩm Kinh Trĩ liền thấy trước mắt xuất hiện một đôi giày đỏ.

Hôm nay Tiêu Thành Dục vận bộ thông thiên quan phục* chỉnh tề, đầu đội ngọc quan, thân khoác giáng sa bào, toàn thân toát lên vẻ uy nghi lẫm liệt.

(*Thông thiên quan phục: là một loại trang phục thường được sử dụng trong các dịp đại lễ, triều hội quan trọng của hoàng đế và quan lại.

Thông thiên: có nghĩa là "thông với trời", thể hiện quan niệm về sự kết nối giữa con người và trời đất, vũ trụ.

Quan phục: là trang phục dành cho quan lại trong triều đình.)

Đợi Niên Cửu Phúc hô: "Quỳ, đứng dậy."

Mọi người phía dưới liền làm lễ tam khấu cửu bái*, những người trên đài khom người hành lễ, sau khi làm lễ xong, mọi người chấp tay trước bụng đứng nghiêm trang.

*ba quỳ chín lạy

Thẩm Kinh Trĩ đứng cách Tiêu Thành Dục không xa phía sau, chỉ cần liếc mắt là thấy bóng dáng cao lớn, uy nghiêm trong bộ quan phục màu đỏ son của hắn.

Tiêu Thành Dục ngày thường vẫn thích mặc những bộ xiêm y đơn sắc, thường là huyền hắc, hoặc lam, bích. Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy hắn mặc quan phục màu chu sa.

Dù khoác trên mình bộ trang phục màu đỏ rực rỡ, Tiêu Thành Dục vẫn giữ được vẻ khí chất bức người không hề suy giảm, trái lại càng tôn lên vẻ tôn quý, quyền uy.

Hắn hoàn toàn xứng đáng là bậc đế vương.

Sau khi hành lễ xong, chính là tế cáo liệt tổ liệt tông, Tiêu Thành Dục không cần nhìn thánh chỉ, rất trôi chảy đọc to bài văn tế.

Đọc xong bài văn tế, Tiêu Thành Dục dẫn đầu mọi người làm lễ tam khấu cửu bái, sau đó dâng hương tế lễ, nghi thức tế cáo mới hoàn thành.

Sau khi lễ xong, mọi người trực tiếp lên xa liễn, đi theo long giá của Hoàng Thượng đến Đông An vi trường.

Từ lúc Thẩm Kinh Trĩ tỉnh giấc vào canh năm, cho đến tận bây giờ đều bận rộn không ngơi, thoát cái đã hai canh giờ trôi qua. Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ ngồi kiệu đến trước xa liễn của mình thì trời đã sáng rõ, mặt trời treo cao trên nền trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ trôi, như đang nô đùa cùng ánh dương.

Xa liễn của mọi người đều ở trong khu vực giữa Nam An môn và Chu Tước môn, Thẩm Kinh Trĩ đến trước xe của mình, được Thích Tiểu Thu đỡ lên xe.

Trật tự di chuyển trên đường lần này là do Cẩm Y Vệ và Kim Ngô Vệ dẫn đường, Lễ thân vương, Túc thân vương đi theo hầu giá trước ngựa xa của Hoàng Thượng, Hiền Thái phi, Hiền phi và Ninh tần theo sau, tiếp đến là các thân vương, quận vương, công chúa, vương phi..., cuối cùng là các quan văn võ đi theo hầu giá lần này.

Vì vậy, đoàn người kéo dài mấy dặm, Kim Ngô Vệ dẫn đầu đã đến Đông An môn, Cẩm Y Vệ ở phía sau còn chưa ra khỏi Chu Tước môn.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi ngay ngắn ở gian trước trong xa liễn, hai bên rèm xe được cuốn lên, để lộ dung nhan xinh đẹp đoan trang của Ninh tần nương nương.

Các cung nữ đều ở gian sau, chỉ có một mình nàng ngồi ở phía trước.

Chờ đến khi đoàn người hoàn toàn ra khỏi kinh thành, đến quan đạo ngoại ô, Thẩm Kinh Trĩ mới nhẹ nhàng xoa eo cho đỡ mỏi, được Thích Tiểu Thu dìu vào gian sau nghỉ ngơi.

Xa liễn của các phi tần đều do bốn con ngựa kéo, xa liễn nhìn chung không quá nặng, ngựa kéo cũng không thấy mệt nhọc. Tiền Tam Hỉ cùng những người khác đi theo trên xe ngựa phía sau, chỉ có Thích Tiểu Thu, Ngân Linh và Đồng Quả là đi cùng Thẩm Kinh Trĩ trên xa liễn phía trước.

Xa liễn rất rộng rãi, có bàn ghế và giường, thậm chí còn có bình phong, chuyên để các nương nương thay y phục.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên ghế đầu một lúc, đợi đến khi bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, mới tháo mũ miện xuống, thay y phục rửa mặt.

Sau khi thay thường phục, nàng lại trang điểm nhẹ nhàng, rồi mới xoa trán nằm xuống giường.

Thích Tiểu Thu hỏi: "Nương nương mệt rồi sao? Muốn dùng điểm tâm trước hay nghỉ ngơi trước ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, nói: "Ta muốn ngủ một lát, có việc gì thì gọi ta."

Thích Tiểu Thu vâng dạ, sau đó hầu hạ nàng nằm xuống, buông rèm trên nóc xe xuống một chút, che bớt ánh nắng chói chang từ bên ngoài.

Giấc ngủ này của Thẩm Kinh Trĩ không được sâu, chỉ chớp mắt khoảng nửa canh giờ đã bị đánh thức bởi sự xóc nảy của xa liễn. Nàng dụi dụi mắt, cảm thấy đã hồi phục tinh thần, mới vén rèm xe lên hỏi: "Đến đâu rồi?"

Thích Tiểu Thu và Ngân Linh đang ngồi trong xe, hai người đều nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng Thẩm Kinh Trĩ, đồng loạt tỉnh dậy.

Ngân Linh dìu Thẩm Kinh Trĩ ngồi dậy, giúp nàng chải lại tóc, Thích Tiểu Thu thì lấy nước mật ong bạc hà, giúp Thẩm Kinh Trĩ làm dịu cổ họng.

"Đến Táo Hoa trang rồi ạ, nhưng mà lúc này chắc táo đã ra quả rồi, không thấy hoa táo đâu."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ ừ một tiếng, uống nước mật ong xong, đầu óc cũng tỉnh táo hơn, liền đến bên cửa sổ ngắm cảnh.

Thực ra tốc độ của xa liễn rất chậm, Thẩm Kinh Trĩ không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy rõ cảnh vật bên ngoài. Hai bên xa mã đều có thị vệ cưỡi ngựa bảo hộ, thỉnh thoảng có ngựa phi nhanh từ ngoài cùng lao vút qua, chắc là có việc gấp.

Thẩm Khinh Trĩ thò đầu ra, nhìn về phía Táo Hoa trang bên đường.

Quả nhiên như lời Thích Tiểu Thu nói, cây táo trong trang đều là cành lá sum suê xanh mướt, giữa những tán lá thấp thoáng những quả non nhỏ xíu, tuy nhìn từ xa không rõ, nhưng Thẩm Khinh Trĩ biết đó là quả táo.

Nhà cửa ruộng vườn trong trang trại đều ngăn nắp trật tự, nhà nào nhà nấy đều có khói bếp bốc lên, hiển nhiên đã đến giờ cơm trưa.

Thỉnh thoảng có người dân đi làm đồng ngang qua, tò mò nhìn về phía xa mã, vừa nhìn thấy cờ xí hoàng gia và Kim Ngô Vệ đông nghịt, liền không dám nhìn thêm, vội vã bước về nhà.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn cảnh tượng khác lạ này một lúc, trong lòng dâng lên nỗi khát khao khó tả, dường như đã rất lâu rồi, mười mấy năm nay nàng chưa từng được nhìn thấy thế giới bên ngoài, cảnh người dân an cư lạc nghiệp tựa như bức tranh tuyệt mỹ, từng chút từng chút in sâu vào trong tâm trí nàng.

Từng chút từng chút lấp đầy những vết nứt và khoảng trống trong lòng nàng.

Khung cảnh này thật đẹp, đẹp đến mức khiến người ta muốn ngắm mãi, không muốn bất kỳ người hay sự việc nào phá hỏng vẻ đẹp này.

Thẩm Khinh Trĩ cứ thế nhìn một khắc, Thích Tiểu Thu thấy nàng không nhúc nhích, tưởng nàng nhớ nhà, nên cũng không khuyên can. Mãi đến khi bụng Thẩm Khinh Trĩ kêu ục ục, Thích Tiểu Thu mới buông chiếc thìa bạc trong tay xuống, nhìn Đồng Quả cười.

Thích Tiểu Thu đang cho đường vàng vào bát canh đậu xanh nóng, đây là Đồng Quả vừa nấu xong, đợi đường tan hết là vừa ăn được.

Thẩm Khinh Trĩ quay đầu lại, thấy hai người họ đều cười, nàng cũng mỉm cười theo.

"Trưa nay ăn gì, ăn thế nào?" Nàng tò mò hỏi.

Thích Tiểu Thu đáp: "Nướng nướng, trưa nay chúng ta ăn đồ hầm, có hai món theo quy định, còn có một món ngó sen đường quế và mì gà do nô tỳ sai Tiền Tam Hỉ thêm vào, để có chút hương vị ạ."

Thẩm Khinh Trĩ thích ăn mì, cũng thích ăn chua ngọt, vì đoàn người cứ di chuyển, ngựa trù thời gian gấp rút nên chỉ chuẩn bị đồ hầm và đồ hấp. Hôm nay có sườn hấp và thịt kho tàu, trong nồi thịt kho có đủ thứ, phần cũng nhiều, bao nhiêu người ăn cũng đủ.

Ngó sen đường quế là món nguội, món này đã được làm sẵn mang theo, nhưng không nhiều, chỉ đủ ăn trong hai ngày đầu, mì cũng dễ làm, hai món này đều không tốn công.

Ninh tần nướng nướng tuy kén ăn, nhưng sẽ không cố ý làm khó người khác, thời điểm này cho dù ngựa trù có tài nghệ đến đâu, cũng là không bột đổ gột nên hồ, không thể làm ra được.

Thấy Ninh tần nướng nướng đã đói, Thích Tiểu Thu không chờ đợi nữa, gọi Tiền Tam Hỉ đi truyền thiện.

Tiền Tam Hỉ biết cưỡi ngựa, nhưng không cưỡi được ngựa tốt, Thượng Cung Cục chỉ phân cho hãnh một con ngựa lùn, hãnh cứ cưỡi nó đi đi lại lại làm việc cho Ninh tần nướng nướng.

Tiền Tam Hỉ đi nhanh về cũng nhanh, hãnh không về một mình, còn dẫn theo hai thái giám hầu thiện cưỡi ngựa theo bên cạnh.

Ngựa của các thái giám chờ thức ăn, đoàn người không dừng lại, họ truyền thức ăn trên lưng ngựa, Tiền Tam Hỉ ở trên xe nhận lấy.

Tổng cộng chỉ có ba bốn món ăn, cộng thêm hai món chính, rất

nhANH đã xong.

Tiền Tam Hỉ thưởng tiền xong, hai tên thái giám kia liền chạy nhanh như chớp.

Lúc này trong long xa đã bày sẵn bàn ăn, Thẩm Kinh Trĩ cũng xắn tay áo vào phụ giúp, bưng một cái lồng hấp đặt lên bàn. Nắp hộp đựng thức ăn được mở ra, ở giữa là một nồi thịt hầm mềm như đậm đà. Thịt ba chỉ cắt lát mỏng trong suốt được xếp thành hình một bông hoa nở rộ trên cùng, bên dưới là các loại nguyên liệu được sắp xếp ngay ngắn, có rau cải, nấm, tôm, khoai tây, khoai môn, củ cải, miến, thịt viên chiên giòn, cải thìa..., nhìn sơ qua đã thấy vô cùng phong phú.

Một bát khác là thịt hấp bột gạo, món này Thẩm Kinh Trĩ rất thích.

Còn lại là hai món nguội, một món ngó sen đường quế, một món dưa chuột trộn sốt mè thanh mát, đây là bốn món ăn của ngày hôm nay.

Ngoài ra, món chính còn có một bát mì gà, có lẽ vì cân nhắc đến việc thay y phục, nên nước dùng trong bát mì không nhiều, chỉ có một chút.

Nhưng sợi mì vẫn rất dai, Ngự Thiện Phòng còn chuẩn bị thêm hai loại nước sốt, e là sợ nàng không thích mì nước ít, nên cho nàng trộn thêm.

Lồng hấp đựng thức ăn có hai tầng, tầng trên là một lồng bánh bao nhân thịt, tầng dưới là một lồng bánh gạo Bích Canh, phần này đủ cho bốn năm người ăn, thức ăn còn thừa có thể cho các cung nhân phía sau.

Thẩm Kinh Trĩ rất hài lòng, nàng cười nói: "Không ngờ trên đường xa liền di chuyển không ngừng, Ngự Thiện Phòng vẫn có thể chế biến được những món ăn ngon như vậy."

Tiền Tam Hỉ và Thích Tiểu Thu đứng hầu bên cạnh nàng, Ngân Linh và Đồng Quả ngồi ở bàn phụ, vì đang trên đường nên cũng không câu nệ tiểu tiết, Thẩm Kinh Trĩ liền bảo mọi người cùng nhau dùng bữa.

Cung nhân trong cung ăn uống rất có quy củ.

Họ dùng đĩa chung gắp thức ăn cho mỗi người trước, rồi mới dùng đĩa riêng ăn, bình thường khi chủ tử buông đĩa xuống, họ cũng sẽ buông theo. Nếu không đủ ăn hoặc chưa no, sau khi hết việc, họ sẽ thay phiên nhau đến phòng ăn ăn thêm một bữa, trong cung tuy cần người hầu hạ, nhưng cũng không bạc đãi.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Chuyến này khó khăn lắm mới được ra ngoài, chúng ta cứ vui vẻ, ta cũng không nói gì khác, mọi người vui là được."

Mọi người cầm bát canh đậu xanh lên, cụng vào nhau, cười nói vui vẻ rồi bắt đầu dùng bữa.

Thẩm Kinh Trĩ ăn mì gà trộn sốt mè, rất vừa miệng, thêm vào đó là đủ loại thức ăn trong nồi hầm, xua tan cơn đói trong bụng. Nhưng vì đang ở trên xe, Thẩm Kinh Trĩ cũng không dám ăn nhiều, ăn khoảng sáu bảy phần no là được rồi.

Nàng ăn chậm, từ tốn, đến khi buông đĩa xuống thì bốn người kia cũng đã ăn gần xong.

Ngân Linh và Đồng Quả dọn bàn ăn, Tiền Tam Hỉ cũng không nán lại trước mặt nương nương, hẩn hành lễ rồi vội vàng ra xe ngựa phía sau chia thức ăn.

Sau khi hẩn đi, Thẩm Kinh Trĩ nhìn cảnh vật bên ngoài nói với Thích Tiểu Thu: "Ngồi trong xa liễn quả thật không được thoải mái."

Thích Tiểu Thu suy nghĩ một chút, nói: "Nương nương, chiều tối sẽ

đến trạm dịch Phụng Thiên, đến lúc đó sẽ thoải mái hơn một chút."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ đành thở dài: "Giá mà đến sớm hơn thì tốt rồi."

Hai người họ đang nói chuyện, thì bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa, Tiểu Đa Tử cười một con ngựa lùn, lộc cộc lộc cộc chạy đến trước xa liễn của Ninh tần nương nương.

"Thu tử tử, có ở đó không?"

Thích Tiểu Thu vừa nghe thấy giọng hân, hai mắt sáng lên, vội vàng vén rèm xe ra ngoài.

Không lâu sau, nàng ấy trở vào với vẻ mặt vui mừng, cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, Hoàng Thượng triệu người đến ngự liễn ạ."

(Giải thích xe ngựa và xa liễn:

Đều là phương tiện có ngựa kéo, nhưng khác nhau về kiểu dáng và công dụng:

Xe ngựa là cách gọi chung, chỉ bất kỳ loại xe nào do ngựa kéo, có thể dùng để chở hàng, chở người, hoặc đi chiến trận. Xe ngựa có thể có mui hoặc không mui, kiểu dáng đơn giản hay cầu kỳ tùy vào mục đích sử dụng.

Xa liễn là một loại xe ngựa có mui, thường dành cho tầng lớp quý tộc, quan lại hoặc vua chúa. Xa liễn thường được trang trí công phu, có rèm che hoặc mái che để bảo vệ người ngồi bên trong.

Nói đơn giản, mọi xa liễn đều là xe ngựa, nhưng không phải xe ngựa nào cũng là xa liễn.)

Chương 65: Diễn kịch

Tuy Chích Diễm vẫn luôn đi theo bên cạnh xa liễn của nàng, nhưng hiện giờ nàng vẫn chưa "học được" cách cưỡi ngựa, nên không thể cưỡi Chích Diễm đến ngự liễn phía trước.

Cho nên khi Tiểu Đa Tử đến, hắn đã mang theo một chiếc xe ngựa nhỏ.

Xa mã vẫn tiến về phía trước, không hề dừng lại, khi xe ngựa nhỏ đến bên cạnh xa liễn của Thẩm Kinh Trĩ, cũng không dừng hẳn mà song song với xa liễn, giữa hai xe được ghép bằng một tấm ván gỗ.

Thẩm Kinh Trĩ gan dạ, tất nhiên không thấy sợ, nàng đội hoa quan mà Thích Tiểu Thu mới sai Thượng Cung cục làm, trang điểm nhẹ nhàng trước gương, sau đó liền bước lên xe ngựa nhỏ.

Xa liễn của nàng cách ngự liễn của Tiêu Thành Dục hai chiếc, xe ngựa nhỏ nhanh chóng đến bên cạnh ngự liễn.

Ngự liễn gần như gấp đôi xa liễn của nàng, lại còn rất cao, Niên Cửu Phúc đứng trên bệ trước ngự liễn, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Hắn tự mình vươn tay đỡ Thẩm Kinh Trĩ lên ngự liễn, sau đó nhỏ giọng nói: "Bệ hạ vừa mới nổi giận, hiện giờ đang đợi nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười gật đầu, đợi đứng vững trên bệ, quay đầu lại thấy Thích Tiểu Thu cũng đi theo, nàng mới yên tâm theo Niên Cửu Phúc vào ngự liễn.

Ngự liễn lớn hơn xa liễn của Thẩm Kinh Trĩ không chỉ một vòng,

bên ngoài không chỉ có bệ, bên trong còn có phòng trà, đi qua phòng trà mới đến thư phòng và phòng ngủ.
(Hình minh hoạ để ở phía dưới bên wattpad)

Thư phòng được ngăn cách với phòng ngủ phía sau bằng vách tre.

Lúc này Tiêu Thành Dục đang ngồi trước bàn, cầm bút viết tấu chương.

Ngự liễn rất cao, Thẩm Kinh Trĩ ở bên trong vẫn có thể đi lại bình thường, sau khi vào cửa liễn hành lễ với Tiêu Thành Dục, được Niên Cửu Phúc mời ngồi trên chiếc ghế bên cạnh.

Tiêu Thành Dục vẫn lạnh mặt, Thẩm Kinh Trĩ không biết hắn có thật sự tức giận hay không, nhưng cũng ngồi im lặng không nói gì.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục phê xong tấu chương trong tay, hắn ném sang một bên, quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

"Nàng đến rồi." Giọng Tiêu Thành Dục hơi khàn.

Chỉ một câu nói, Thẩm Kinh Trĩ đã biết hắn đang cố nén lửa giận. Nàng liếc mắt với Niên Cửu Phúc, Niên Cửu Phúc lập tức đến rót trà cho Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, nửa ngày không gặp, đã nhớ thần thiếp rồi sao?" Thẩm Kinh Trĩ cười tủm tỉm nhìn Tiêu Thành Dục, nói đùa với hắn một câu.

Tay Niên Cửu Phúc cầm ấm trà không hề run, nhưng trong lòng vẫn hơi sợ hãi. Trong cung này nói về người dám nói nhất, thứ nhất tất nhiên là Quý thái phi, cái miệng kia thật sự có thể khiến tiên đế tức đến sống lại, đáng sợ vô cùng.

Thứ hai chính là Ninh tần nương nương này.

Nhưng dù nàng nói gì, Hoàng Thượng cũng sẽ không tức giận, ngược lại như bây giờ, vẻ giận dữ trong ánh mắt ngài đã giảm đi phân nửa.

"Phải, trẫm rất nhớ Ninh tần nương nương."

Tiêu Thành Dục vỗ nhẹ lên chỗ ngồi bên cạnh, khẽ nói: "Qua đây, ngồi xuống nói chuyện."

Suy xét đến việc giảm trọng lượng, ngự liễn được làm từ trúc mọc nhẹ nhàng, ngự toạ cũng bằng trúc, rộng rãi, đủ cho hai người cùng ngồi.

Thẩm Kinh Trĩ vội liếc nhìn Niên Cửu Phúc một cái, thấy hắc khế gập đầu không dễ nhận ra, nàng mới bước từng bước chậm rãi tiến tới.

Nàng vừa qua đó, Niên Cửu Phúc đã nhanh chóng lui ra ngoài.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ như sóng nước, eo thon nhẹ xoay, cả người tựa như mất hết xương cốt, mềm mại ngồi vào lòng Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, có nhớ thần thiếp không?" Thẩm Kinh Trĩ đưa đôi bàn tay mềm mại, thon dài vuốt từ cổ áo hắc trượt xuống.

Tiêu Thành Dục đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng, giúp nàng ngồi yên ổn hơn trong lòng hắc.

"Nơi nào cũng nhớ." Hắc cầm lấy bàn tay nàng, giữ nàng lại trong lòng, không để nàng cử động.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, chỉ thấy cái trán trơn bóng của hắc.

Nam nhân trẻ trung đầy nhiệt huyết, dù là tiết trời mùa thu, chỉ còn

ít lâu nữa sẽ vào đông, hắn vẫn cảm thấy nóng bức. Lúc này trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, lộ rõ trước mắt Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ lấy khăn tay từ trong ngực ra, cẩn thận lau mặt cho hắn, giọng nói nhẹ nhàng như đang dỗ dành: "Bệ hạ, đừng vì những kẻ không đáng mà tức giận."

Trong âm thanh còn vương ý cười: "Chúng ta giận, chẳng phải là vừa ý bọn họ sao? Khiến người thân đau lòng, kẻ thù hả hê, thật sự không đáng."

Tiêu Thành Dục ôm chặt nàng vào lòng, chỉ cảm thấy trái tim lạnh lẽo của mình được sưởi ấm. Hắn ngẩng đầu lên, hơi thở nóng ấm theo cổ nàng lan dần lên đến bên tai.

Tiêu Thành Dục thấp giọng nói, âm thanh chỉ đủ để nàng nghe thấy: "Nàng biết vì sao trước đây bọn họ dám ngang ngược như thế không?"

Ngang ngược đến mức tưởng rằng Tiêu Thành Dục sẽ không động vào họ, tưởng rằng gia tộc Tưởng thị ở Thanh Khê có thể mãi mãi đứng vững.

Người khác đều cho rằng Đức thái phi vì mất phu quân mà bị thương quá độ, Hòa tần vì thất sủng mà sinh lòng ghen ghét điên cuồng. Nhưng chỉ có Tiêu Thành Dục hiểu rõ nhất, tại sao bọn họ lại ngang nhiên làm càn đến thế.

Thẩm Kinh Trĩ híp mắt, một luồng lạnh lẽo dâng lên trong lòng nàng. Âm thanh trầm ổn của Tiêu Thành Dục tiếp tục vang lên: "Bởi vì bọn họ đã tìm được một con đường thay thế."

Thẩm Kinh Trĩ theo bản năng nắm lấy cánh tay Tiêu Thành Dục.

Dã tâm của Tưởng thị, ai ai cũng biết. Từ ngày trở thành Đức phi, bà ta đã không cam lòng chỉ là một trong Tứ phi. Bà ta sinh nhị

hoàng tử, nuôi dưỡng lớn khôn, đến cuối cùng vẫn không thể trở thành Thái Hậu, cũng không thể để nhi tử của bà ta trở thành Hoàng Đế kế vị.

Bà ta không cam lòng, Thanh Khê Tướng thị cũng không cam lòng.

Nhưng khi tiên đế còn tại vị, quân quyền trong tay, triều đình phần lớn là công thần do ngài đề bạt. Khi đó Tướng thị còn chưa có nhiều môn sinh, chưa bồi dưỡng được nhiều trọng thần.

Giờ thì khác.

Bọn họ đã có đủ năng lực để khuynh đảo triều đình.

Từng năm tích lũy, từng chút gom góp.

Bao nhiêu triều thần, bao nhiêu phe cánh, bọn họ đã đủ sức tạo nên sóng gió trên triều, đủ sức đối đầu với thủ phụ cùng các thế gia công khanh.

Tiêu Thành Dục quyết không thể ngồi yên. Vì thế hắn mới để Đức thái phi chương quản hậu cung, để Hòa tần đứng đầu các phi tần, cố ý rời xa Trường Tín Cung, chính là muốn cho bọn họ một cơ hội.

Và bọn họ cũng đã nắm lấy.

Đức thái phi chờ ngày này hai mươi năm, bà ta không thể chờ thêm một ngày nào nữa. Vì thế trong cơn cuồng cuồng bèn bày ra một vở kịch nực cười.

Nếu không nhờ Thẩm Kinh Trĩ kiên quyết bảo vệ Nghênh Hồng, chỉ e mọi thứ đã vượt khỏi tầm kiểm soát, nhưng chẳng phải đó cũng là cách để dò xét giới hạn của Tiêu Thành Dục, kiểm tra xem hắn nắm được bao nhiêu quyền lực trong triều và quân đội sao?

Tiêu Thành Dục tất nhiên đã đưa ra phản hồi mà họ mong muốn.

Bây giờ, việc hần cần làm chính là cho Tưởng thị cơ hội thực sự để hành động.

Nếu để chuyện xảy ra ở Thịnh Kinh, sẽ không biết kéo theo bao nhiêu thường dân vô tội. Vì thế hần sớm đã sắp đặt chuyến đi đến Đông An vì trường này.

Nếu hần lặng lẽ ra đi, thì Thuận quận vương có thể thuận lợi đăng cơ. Một khi hần chết đi, dù Tô thị phản đối thế nào cũng vô ích.

Người có thể kế thừa đại thống chỉ có thể là Thuận quận vương.

Chỉ là...

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, lòng hần vẫn có chút nhức nhối.

Chỉ là họ chưa bao giờ nghĩ đến hậu quả.

Không phải Tưởng thị, không phải hai vị nương nương trong cung, mà là nhi tử của Đức thái phi.

Đệ đệ của hần.

Tiêu Thành Dục không tự chủ mà siết chặt cánh tay, muốn người trong lòng sưởi ấm trái tim bằng giá của hần.

Thấm Khinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hần, an ủi cơn bi thương bất chợt.

Nàng không phải triều thần, không biết những chuyện rắc rối nơi triều đình, càng không rõ Tưởng thị đã làm gì, nhưng thấy Tiêu Thành Dục như vậy, cũng đoán được bảy tám phần. Nàng hiểu rằng, chuyến đi Đông An vì trường này là Tiêu Thành Dục đặc biệt chuẩn bị cho Tưởng thị.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Thành Dục, cố gắng trấn an hắn: “Bệ hạ đã có cách đối phó, vậy thì cứ bước từng bước mà đi, thần thiếp tin tưởng bệ hạ.”

Tiêu Thành Dục thở dài một hơi.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay chạm vào chóp mũi hắn: “Bệ hạ, không được khóc đâu đấy.”

Tiêu Thành Dục khựng lại, bàn tay đang giữ cổ tay nàng khế siết chặt, giam nàng trong lòng.

“Đừng nghịch.”

Thẩm Kinh Trĩ khế bật cười.

Nghe tiếng cười của nàng, tâm trạng Tiêu Thành Dục cũng dịu lại, khóe môi khế nhếch, giữa hàng lông mày dần khôi phục vẻ điềm tĩnh thường ngày.

“Nàng không sợ sao?”

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ một chút, nói: “Sợ, nhưng cũng có chút mong chờ.”

Tiêu Thành Dục ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng lóe lên những tia sắc bén.

Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ che giấu bản thân trước mặt hắn, giống như hắn chưa từng giả tạo trước mặt nàng, vì căn bản không cần thiết.

Tiêu Thành Dục chăm chú nhìn nàng, nghe nàng kiên định nói: “Bọn họ muốn ta chết, ta lại muốn bọn họ chết.”

Đôi mắt hoa đào của Thẩm Kinh Trĩ không chớp nhìn thẳng Tiêu Thành Dục.

Ngón tay sơn móng đỏ của nàng nhẹ nhàng vuốt ve họa tiết mây trên cổ áo hắn: "Bệ hạ, thần thiếp xưa nay luôn lấy thù báo thù, bệ hạ... liệu có sợ không?"

Tiếng cười trầm thấp của Tiêu Thành Dục vang lên, tay đang đỡ lấy eo nàng chậm rãi trượt lên, cuối cùng dừng lại trên chiếc cổ thon mềm của nàng. Hắn ngẩng đầu, khẽ đặt một nụ hôn lên môi nàng.

"Trẫm chưa từng sợ bất cứ điều gì."

"Kinh Trĩ, chờ nàng tới Đông An vi trường..."

Mỗi khi hai người gần gũi, Tiêu Thành Dục liền không tự chủ được gọi khuê danh nàng.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ thoáng rung động, nàng ngẩng đầu, nhẹ nhàng dây dưa với đôi môi hắn đang định rời xa.

"Bệ hạ," hơi thở Thẩm Kinh Trĩ như lan, từng lời từng chữ đều nhỏ nhẹ, "vậy thần thiếp đợi bệ hạ ở Đông An."

Trêu đùa một hồi, Thẩm Kinh Trĩ mới nghiêm túc ngồi ngay ngắn bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Hắn lấy ra hai bản tấu chương đưa nàng xem. Ban đầu, Thẩm Kinh Trĩ còn điềm nhiên đọc, nhưng càng xem, ánh mắt nàng càng trầm xuống, cuối cùng gương mặt cũng lộ rõ vẻ nghiêm nghị.

"Bệ hạ, sao bọn họ lại có thể..."

"Vì sao lại không?" Tiêu Thành Dục nói, "Quyền lực động nhân tâm. Những kẻ kia vốn chỉ là những cấm vệ quân tầm thường, không ai để ý tới. Vậy mà Tưởng thị lại có đủ kiên nhẫn, từng bước lôi kéo,

cuối cùng đã mua chuộc được nhiều người như vậy.”

“Chẳng trách bọn họ lại có thể tự tin đến vậy.” Thẩm Kinh Trĩ suy tư, chậm rãi lên tiếng: “Nhưng nếu bệ hạ vẫn ở Trường Tín Cung, bọn họ sẽ rất khó ra tay, thậm chí có thể gây ra biến cố trong cung. Vì thế...”

Vì thế, Tiêu Thành Dục mới quyết định tới Đông An vi trường.

Không phải vì muốn phục hồi tổ chế, cũng chẳng phải vì đam mê săn bắn, mà chỉ vì không muốn để Thịnh Kinh đầm máu, đồng thời cho đối phương một cơ hội.

Nhưng một khi đã quyết định, sẽ không còn đường lui nữa.

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ: “Nếu nàng không sợ, vậy hãy cùng trăm diễn một vở kịch thật ngoạn mục.”

Lời đã nói ra, tâm tình Tiêu Thành Dục lập tức từ âm u chuyển sang quang đãng. Hắn cũng không kể rõ đầu đuôi câu chuyện với Thẩm Kinh Trĩ, chỉ nói sơ qua vài bước chuẩn bị tiếp theo, rồi cho qua đề tài này.

Nhưng khi hắn vừa dứt lời, Thẩm Kinh Trĩ thoáng liếc mắt, ghé sát tai hắn nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, tâm người vốn lạnh lẽo. Thần thiếp không nghĩ người sẽ vì chút tình nghĩa huynh đệ mà đau lòng.”

Động tác cầm chén trà của Tiêu Thành Dục thoáng khựng lại, nhưng hắn không trả lời ngay. Từ nhỏ đến lớn, dù là phụ hoàng hay mẫu hậu, đều cho rằng hắn là người kế vị xuất sắc nhất. Chỉ duy nhất một điều khiến họ lo ngại: hắn có phần mềm lòng, vừa thương sinh mẫu vừa quý anh em, lại kính trọng thái phó.

Dù ngoài mặt hắn luôn lạnh lùng vô tình, nhưng trong mắt phụ mẫu, đây là một nhược điểm trí mạng. Họ lo rằng, nếu hắn không thể sát phạt quyết đoán, kẻ chịu thống khổ cuối cùng sẽ là chính hắn.

Trước kia, hắn luôn an ủi phụ mẫu rằng mình có thể làm tốt.

Nhưng lúc này, khi nghe Thẩm Kinh Trĩ nói, hắn lại không biết phải đáp lời thế nào. Nàng đã nhìn thấu suy nghĩ sâu thẳm nhất trong lòng hắn.

“Giả như hắn chịu làm một đệ đệ ngoan ngoãn, trầm lặng giữ tình huynh đệ với hắn. Cả đời này huynh kính đệ hòa, đời sau đọc sử thư, đây sẽ là một đoạn giai thoại thiên cổ.”

Nhưng Tiêu Thành Diệp không có.

Hoặc có thể nói, trong lòng Tiêu Thành Dục biết rõ mẫu tộc của hắn có dị tâm, thế nhưng người đệ đệ ấy không những không tới cầu xin tha thứ, cũng không ngăn cản Tưởng thị, mà chỉ nhút nhát co mình lại để mặc sóng gió cuộn trào nơi triều chính.

Tiêu Thành Dục không tự mình thay đổi khốn cảnh.

Con cái trong cung từ khi sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, nhưng hưởng phú quý ngút trời thì cũng phải trả giá.

Tiêu Thành Dục, một hoàng trưởng tử sinh ra bởi thiếp thất nhưng ghi danh dưới hoàng hậu, chưa từng có một ngày yên ổn suốt hai mươi năm. Ngay cả khi đã kế vị, con đường phía trước vẫn chẳng mấy bình lặng.

Mỗi người đều phải tự bước đi trên con đường của mình, và Tiêu Thành Dục chỉ đi con đường đúng đắn nhất.

Thẩm Kinh Trĩ nghe xong những lời ấy, biết lòng hắn không bị chuyện này làm phiền muộn, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn. Nàng cười rót cho hắn một chén trà, nghiêng người dựa vào người hắn.

“Bệ hạ, thần thiếp theo người trải qua bao nhiêu chuyện lớn, trong

lòng cũng thật sợ hãi." Giọng nàng mang theo chút làm nũng, "Bệ hạ không an ủi thần thiếp sao?"

Tiêu Thành Dục mặt không đổi sắc, nhưng trong mắt lại ánh lên nét cười: "Ninh Tần nương nương muốn gì đây? Ninh Tần nương nương hiện tại cái gì cũng có, những kẻ đối đầu với nàng trong cung đều đã bị cấm túc, chẳng lẽ nàng còn chưa vừa ý?"

Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt một cái, cười nhạt: "Bệ hạ chẳng phải không biết, thần thiếp chẳng có nhà chẳng có sản nghiệp, tất cả tài sản đều phải tự tích góp."

Nói rồi, nàng nhẹ nhàng dựa lên vai hắn, dáng vẻ mềm mại vô cùng: "Huống chi, lần này thần thiếp thật sự sợ hãi, đêm nào cũng bị ác mộng làm tỉnh giấc, chẳng thể ngủ yên."

Tiêu Thành Dục định trêu chọc vài câu, nhưng bất chợt nhớ lại lần nàng thực sự gặp ác mộng đêm nọ, những lời bông đùa liền nghẹn lại nơi cổ họng.

"Nàng chịu khổ rồi." Tiêu Thành Dục dịu dàng nói.

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy kinh ngạc, bất giác ngồi thẳng dậy nhìn hắn đầy sững sốt, thậm chí còn đưa tay chạm nhẹ vào gò má hắn.

Khuôn mặt Tiêu Thành Dục có đường nét sắc lạnh, khiến nàng càng không nén được tò mò mà chạm vào lần nữa. Hắn cũng không né tránh.

Thẩm Kinh Trĩ khó tin nhìn hắn: "Bệ hạ, người làm sao vậy? Lại biết an ủi thần thiếp sao?"

Tiêu Thành Dục thấy nàng đùa giỡn, cũng nghiêm túc nói: "Chuyện lần này quả thực khiến người người khiếp sợ, chẳng ai dám bảo mình yên ổn. Làm sai, cả nhà bị tru di cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ gì."

“Nàng dù không có gia tộc nhưng vẫn còn bản thân. Từ một cô nhi tay trắng, nàng bước từng bước run rẩy mà đi tới hiện tại. Cuộc sống yên ổn vừa mới ở trước mắt, lại đột nhiên gặp biến cố lớn như vậy, ai mà không sợ chứ?”

“Nàng nói nàng không sợ, chỉ vì nàng quá dũng cảm.”

Những lời nói ấy như dòng suối ngọt mát len lỏi vào lòng Thẩm Kinh Trĩ, làm dịu đi tâm hồn khô cằn của nàng, khiến nàng lần đầu tiên sau bao năm cảm nhận được sự quan tâm chân thành từ người khác.

Lời của Tiêu Thành Dục rất ít, chỉ khi bàn chuyện chính sự mới thao thao bất tuyệt, Thẩm Kinh Trĩ thật không ngờ hẳn lại nhìn nhận và thấu hiểu nàng như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, dường như sắp bị Tiêu Thành Dục cảm động đến phát khóc, nàng vươn tay ra, trực tiếp nhào vào lòng hắn.

Khóe môi Tiêu Thành Dục bất giác nở nụ cười thương tiếc, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, khẽ nói: "Trẫm đều hiểu."

Không ai sinh ra đã kiên cường bất khuất, không ai sinh ra đã mạnh mẽ dũng cảm, Thẩm Kinh Trĩ chỉ là sau khi lớn lên trong cô độc và vất vả, mới học được cách dùng sự dũng cảm để trang bị cho nội tâm, để bản thân vượt qua sóng gió, tranh thủ cuộc sống tốt đẹp mà nàng mong muốn.

Tiêu Thành Dục chưa bao giờ cảm thấy việc muốn sống tốt hơn là điều gì đáng xấu hổ, ngược lại, những người sinh ra đã tay trắng, tại sao không thể dựa vào chính mình để sống tốt hơn?

Còn những kẻ sinh ra đã ngậm thìa vàng, lại chưa từng có lòng trắc ẩn, bọn họ khinh thường người nghèo, khinh thường nông dân,

khinh thường tất cả những người không cao quý bằng bọn họ.

Nhưng bọn họ cao quý ở chỗ nào?

Nếu là thế gia vọng tộc trăm năm trước, quả thực còn có chút cốt cách văn nhân, ít nhiều cũng có tấm lòng thương người, biết cảm thông cho kẻ yếu thế.

Còn bây giờ, trong huyết quản của bọn họ e rằng chỉ chảy hai chữ kiêu ngạo và lạnh lùng. Nếu bọn họ còn một chút lòng trắc ẩn, còn hiểu thế nào là trung quân ái quốc, thì đã không có chuyện Tưởng thị gây sóng gió như ngày hôm nay.

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Kinh Trĩ, khẽ nói bên tai nàng: "Nàng rất dũng cảm, cũng rất nỗ lực, những gì nàng muốn rồi sẽ có, đừng vội..."

Trong mắt Tiêu Thành Dục ánh lên vẻ dịu dàng mà chính hắn cũng không nhận ra.

"Những gì nàng muốn, trăm điều sẽ cho nàng."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, khẽ đáp một tiếng, khóe môi lại nở nụ cười.

Tiêu Thành Dục từ trước đến nay luôn nhất ngôn cửu đỉnh, hắn đã hứa hẹn, nàng liền biết lần này nhất định sẽ được ban thưởng hậu hĩnh. Nàng ngồi thẳng dậy khỏi lòng hắn, nghiêm túc nhìn hắn nói: "Bệ hạ, ngay từ khi bệ hạ nói câu đầu tiên, thần thiếp đã tin tưởng rằng chuyện này sẽ không có sai sót, chuyện bệ hạ muốn làm, nhất định có thể làm tốt, thần thiếp không hề sợ hãi."

Tiêu Thành Dục giúp nàng vuốt lại tóc mai: "Ừm."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười híp mắt: "Thần thiếp rất vui vì bệ hạ chủ động nói với thần thiếp những bí mật này, trong lòng thần thiếp cảm

thấy vui mừng vô cùng."

"Vui sao?" Tiêu Thành Dục hỏi nàng.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nụ cười giữa hàng lông mày như sắp tràn ra ngoài: "Vui ạ, điều này chứng tỏ bệ hạ tin tưởng thần thiếp, không còn gì tốt hơn thế nữa."

Tiêu Thành Dục lại đột nhiên quay đầu đi, không nhìn vào đôi mắt chân thành của nàng: "Từ ngày đầu tiên đã nói với nàng rồi, trẫm đã chọn nàng, thì sẽ tin tưởng nàng."

Thẩm Kinh Trĩ dứt khoát đáp một tiếng.

Nàng ngồi cùng Tiêu Thành Dục một lúc, thấy hắn muốn tiếp tục phê tấu chương, liền đứng dậy nói: "Bệ hạ, vậy thần thiếp xin lui xuống?"

Tay Tiêu Thành Dục cầm bút son không hề dừng lại, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Nàng đến trường kỷ ngồi một lát, đợi lát nữa dùng bữa tối."

Lúc này kỳ thực còn sớm, muốn đến bữa tối ít nhất cũng phải hơn một canh giờ nữa, nhưng Tiêu Thành Dục đã nói như vậy, Thẩm Kinh Trĩ bèn nghe theo.

Nàng tự mình đến trường kỷ ngồi một lúc, Niên Cửu Phúc đã đi vào.

Hắn trước tiên dâng trà bánh cho hai vị quý nhân, sau đó mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, chiếc giỏ tre người để ở Càn Nguyên cung cũng đã được mang đến, nương nương có muốn chơi không?"

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày: "Đại bạn thật chu đáo."

Niên Cửu Phúc cười hắc hắc, đi ra ngoài dặn dò một tiếng, Tiểu Đa

Tử mang chiếc giỏ tre đến cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ quả thực có chút buồn chán, trên xe ngựa của mình còn có thể rủ cung nhân chơi bài, bây giờ ở chỗ Tiêu Thành Dục, chỉ có thể làm nữ công. Thẩm Kinh Trĩ tự mình cầm chiếc giỏ tre, nhẹ nhàng lướt qua người hắc, vòng qua bình phong, nhìn thấy một chiếc giường được bài trí đơn giản.

Ngoài giường ra cũng không có chỗ nào để ngồi, Thẩm Kinh Trĩ liền trực tiếp ngồi trên giường, tiếp tục làm nữ công.

Bây giờ nàng đã hiểu tại sao Tiêu Thành Dục không cho nàng đi.

Chủ yếu là trên đường đến đây có quá nhiều đại thần đến yết kiến, Tiêu Thành Dục phiền lòng không thôi, suy đi tính lại, liền mời sủng phi Ninh tần nương nương đến đây, như vậy rất nhiều đại thần không có cơ hội nói chuyện trước mặt bệ hạ sẽ không đến nữa.

Chẳng qua, cũng không phải là ngăn cản tất cả mọi người, cận thần như Hàn Nhược Thần, nhất định là có thể gặp được Tiêu Thành Dục.

Quả nhiên, một lát sau, Thẩm Kinh Trĩ khẽ động tai, nghe thấy tiếng bước chân vững vàng.

Bên kia bình phong, Hàn Nhược Thần vừa bước vào ngự liễn, đã ngửi thấy mùi hương hoa nhài thơm ngát, ánh mắt thoáng đảo qua, liền nhìn thấy trà bánh được đặt trên trường kỷ.

Trà vẫn còn bốc khói, đủ thấy có người vừa ngồi ở đây.

Mặt Hàn Nhược Thần không đổi sắc tiến lên, đứng cách ngự án ba bước hành lễ với Tiêu Thành Dục.

"Thần, Hàn Nhược Thần tham kiến bệ hạ."

Giọng nói trầm ổn của Tiêu Thành Dục vang lên: "Hàn ái khanh,

bình thân."

Hàn Nhược Thần đứng thẳng dậy, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy một bóng người mơ hồ sau bình phong. Người nọ đang ngồi ngược sáng bên cửa sổ làm việc gì đó.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền thu hồi tầm mắt, cung kính bẩm báo công việc với Tiêu Thành Dục.

Thẩm Khinh Trĩ lúc nghe lúc không, nghe đến cuối cùng, trong lòng liền hiểu rõ.

Vị Hàn các lão Hàn Nhược Thần này tuyệt đối là tâm phúc của Tiêu Thành Dục. Có thể còn thân cận hơn cả Trương Tiết Hằng.

Hoàng đế bệ hạ từ khi nào đã bắt mối với vị các lão trẻ tuổi này?

Thẩm Khinh Trĩ vừa làm nữ công, vừa thầm nghĩ trong lòng. Vị hoàng đế bệ hạ này thật sự không thể xem thường.

Chương 66: Nghi ngờ

Bữa tối hôm nay tuy là dùng trên ngự liễn, nhưng thức ăn cũng không khác gì so với các phi tần, vẫn là một nồi lẩu, trong nồi là xương bò hầm, nước dùng đậm đà, đồ nhúng cũng phong phú, một nồi là đủ ăn.

Ngoài ra còn có mấy món nguội, hai món hấp, cũng coi như đủ đầy.

Trưa nay Thẩm Kinh Trĩ dùng mì trộn, tối đến lại được nếm món thịt kho tàu, đều rất thơm ngon. Thịt ba chỉ cả bì không hề ngấy, sau khi chiên qua lại đem kho, mỡ thừa đều đã ra hết, thêm vào đó là vị ngọt thanh của cải mơ, rất đưa cơm.

Thẩm Kinh Trĩ dùng bữa tối cùng Tiêu Thành Dục xong thì sắc trời bên ngoài dần tối. Tiêu Thành Dục hiếm khi muốn nghỉ ngơi một chút, liền cho Niên Cửu Phúc mở vách ngăn của phòng trà bên ngoài, cùng Thẩm Kinh Trĩ ngồi ở phòng trà ngắm cảnh sắc bên ngoài.

Vì đoàn người quá dài, số lượng đông đảo, nên tốc độ di chuyển trên đường rất chậm. Buổi sáng Thẩm Kinh Trĩ đã quen với tốc độ của xe ngựa, đến tối đã có thể đi lại tự nhiên.

Nhưng dù tiến chậm như vậy, họ cũng đã ra khỏi kinh thành, hiện đang men theo quan đạo hướng bắc đến Phụng Thiên. Trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy làng mạc, đó là những ngôi làng đã hình thành với hơn trăm hộ gia đình, thỉnh thoảng cũng có những huyện trấn nhậm nhip hơn, chỉ là cách quan đạo rất xa, không nhìn rõ cuộc sống của người dân.

Nhưng dọc đường đi, Thẩm Kinh Trĩ có thể nhìn thấy những cánh

đồng lúa bạt ngàn.

Thời điểm này đang là mùa thu, lúa mạch và lúa gạo đều đã chín, chỉ vài ngày nữa là đến mùa thu hoạch lúa mạch. Cánh đồng vàng ruộm như tương lai tươi sáng, đó là hy vọng ấm no của mỗi người trong một năm tới, là điểm tựa trong lòng mỗi người.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên cạnh Tiêu Thành Dục nhìn cánh đồng lúa, dù đó không phải là của mình, trong lòng cũng cảm thấy mãn nguyện.

"Bệ hạ, thần thiếp nhớ bệ hạ từng nói về giống lúa mới?"

Tiêu Thành Dục nhìn cánh đồng lúa mì vàng óng, trong lòng cũng cảm thấy an tâm, dù sao thì mùa màng bội thu năm nay cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Vẫn luôn để các tiến sĩ của viện nghiên cứu Nông Tang tìm ra cách tăng năng suất, từ năm Hoảng Trị thứ hai mươi đến nay, mỗi mẫu cũng chỉ tăng thêm được trăm cân, cho nên vẫn chưa phổ biến rộng rãi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, trầm ngâm nói: "Bệ hạ, hôm trước thần thiếp rảnh rồi xem thoại bản du ký, thấy có một câu chuyện."

Tiêu Thành Dục mỉm cười nhìn nàng: "Kể xem sao?"

Thẩm Kinh Trĩ không nhìn lại hắn, chỉ vẫn nhìn cánh đồng lúa mì vàng óng trong ánh hoàng hôn.

"Câu chuyện đó kỳ thực cũng không có gì đặc biệt, lý do khiến thần thiếp ấn tượng sâu sắc là vì trong đó kể rằng người viết ngao du đến một ngôi làng ở biên giới phía Nam, người trong làng ai nấy đều khỏe mạnh cường tráng, nhìn là biết ăn uống đầy đủ. Ông ta rất tò mò, bèn hỏi thăm, người dân trong làng mới thần thần bí bí nói rằng lúa ở làng họ có thể trồng hai vụ một năm."

Tiêu Thành Dục nhượng mảy, ánh mắt đầy nghiêm túc.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới nhìn lại hắn: "Lúc đó khi đọc câu chuyện này, thần thiếp còn tưởng là truyền thuyết, nhưng bây giờ nghĩ lại thì không cảm thấy như vậy nữa."

"Nếu các tiến sĩ của Nông Tang viện không có cách nào tăng năng suất cho lúa gạo và lúa mì, tại sao không tăng cường các hiệu quả khác của chúng, ví dụ như khả năng chịu lạnh."

"Nếu có thể chịu lạnh, vậy từ mùa đông đến tiết Mang Chủng có thể trồng xen canh một vụ, như vậy một năm sẽ có hai vụ lúa."

Tiêu Thành Dục gật đầu trầm ngâm: "Ý của nàng là, không để đất hoang?"

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Vâng thưa bệ hạ, nhưng người dân cũng sẽ không để đất hoang, đến mùa đông họ sẽ trồng củ cải, khoai tây, cà tím và cải thảo, cũng có thể ăn được, chỉ là những thứ này dù sao cũng không bằng gạo mì, ăn nhiều đến mấy cũng sẽ thấy đói."

Tiêu Thành Dục nói: "Là một ý kiến hay, trước đây các tiến sĩ cũng đã đề cập đến ý tưởng này, chỉ là mùa đông ở phương Bắc lạnh và khô, đến giữa mùa đông sông ngòi đều đóng băng, không thể tưới tiêu, cũng không thích hợp cho cây trồng sinh trưởng, cho nên mới không nghiên cứu sâu."

"Tuy nhiên, nàng nói như vậy, trầm lại cảm thấy khả thi, dù sao mùa đông ở Giang Nam cũng không lạnh như phương Bắc, nếu Giang Nam có thể trồng hai vụ một năm, có thể nâng cao sản lượng lương thực lên rất nhiều."

Là một hoàng đế, trách nhiệm quan trọng nhất của Tiêu Thành Dục chính là cho toàn bộ người dân trong nước được ăn no. Đối với hắn hiện tại, điều này gần như là không thể, nhưng không thể không có

nghĩa là không cố gắng.

Tiêu Thành Dục từ nhỏ đã rất coi trọng Nông Tang viện, muốn ấm no, muốn có đủ lương thực, không phải chỉ dựa vào con đường đọc sách làm quan, thay đổi gia thế, mà chỉ có trồng được nhiều lương thực hơn trên cùng một mảnh đất, trong cùng một khoảng thời gian, mới có thể giải quyết vấn đề này.

Dù sao, cũng không có nhiều người tài giỏi như vậy, cũng không phải ai cũng là văn khúc tinh hạ phàm, người dân phần lớn đời đời đều cày cấy trên đồng ruộng, điều Tiêu Thành Dục cần làm là giúp họ trồng trọt được lương thực.

Cho nên sau khi hắn được phong làm Thái Tử, nơi đầu tiên hắn đến chính là Nông Tang viện.

Tuy rằng năng suất của giống lúa mới chỉ có thể tăng lên một cách ổn định, nhưng cũng đã tăng từ ba bốn trăm cân lên hơn bốn trăm cân mỗi mẫu. Theo suy nghĩ của Tiêu Thành Dục, dù ít dù nhiều cũng là tăng, sau khi trồng thử nghiệm ổn định thêm hai năm thì sẽ bắt đầu phổ biến.

Thẩm Kinh Trĩ nói đến một hướng đi khác, dù sao thì môi trường Nam - Bắc khác biệt, chênh lệch nhiệt độ mùa đông và mùa hè cũng khác nhau, như vậy kỳ thực không cần thiết phải phổ biến thống nhất trên toàn quốc, có thể nhìn vào điều kiện địa phương mà áp dụng biện pháp thích hợp.

Hai người chỉ trò chuyện đơn giản vài câu, Tiêu Thành Dục liền nảy ra ý tưởng: "Lần này nếu có thể trồng thử nghiệm thành công, nàng là người có công đầu, đến lúc đó trẫm sẽ ban thưởng cho nàng."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười híp mắt: "Thần thiếp không cầu ban thưởng."

Nàng nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xa, nơi có những ngôi

nhà nông thôn đang bốc khói, nhìn cánh đồng lúa mì vàng óng, nhìn những hình nộm bằng rơm đang lay động trong gió trên cánh đồng, trên mặt tràn đầy khao khát.

"Thần thiếp hy vọng bốn biển thái bình, người dân đều được ấm no, không phải chịu đói tha phương cầu thực, không kể sinh nhai," giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng lại rất nghiêm túc, "thần thiếp cũng hy vọng nhà nhà đều được đoàn tụ, không phải vì nghèo khó mà bán hài tử, gia đình ly tán."

Tiêu Thành Dục nhìn gương mặt thanh tú của nàng, nghe nàng trầm ngâm nói, trong lòng đột nhiên yên tĩnh lại.

Hai người im lặng rất lâu, họ sóng vai ngồi đó nhìn phong cảnh xa xa, dường như cũng đang nhìn tương lai của Đại Sở.

Ngắm cảnh một lúc, sắc trời cũng tối hẳn, binh lính hai bên lần lượt thấp sáng ngọn lửa, cảnh vật xa xa dần dần biến mất trong bóng tối, những làn sóng lúa mì vàng óng dần dần khuất khỏi tầm mắt, họ không còn nhìn thấy khói bếp từ những ngôi nhà nông thôn nữa.

Gió đêm dần nổi, thu ý dạt dào.

Tiêu Thành Dục nhìn Niên Cửu Phúc một cái, hắn liền lấy áo choàng của Tiêu Thành Dục khoác lên cho Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, cẩn thận kéo lạnh."

Thẩm Kinh Trĩ tự mình thắt chặt dây áo, nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, vậy thần thiếp xin phép cáo lui trước."

"Đi đi, đêm nay nghỉ ngơi cho tốt."

Tiêu Thành Dục đưa tay giúp nàng đội mũ trùm đầu, mỉm cười tự mình đưa nàng lên xe ngựa nhỏ, sau đó đứng trên bậc nhìn theo bóng dáng xe ngựa khuất dần.

Mãi cho đến khi không còn nhìn thấy nữa, Tiêu Thành Dục mới xoay người trở về trong ngự liễn.

Thẩm Kinh Trĩ trở về xa liễn của mình, mới cảm thấy có chút mệt mỏi, trên ngự liễn nàng chỉ có thể ngồi, còn trên xa liễn của mình thì có thể nằm.

Ngân Linh đã chuẩn bị nước xong, trước tiên tháo mũ miện cho nàng, rồi nói: "Nương nương, vừa rồi Đa công công có đến một chuyến, nói là còn hơn một canh giờ nữa mới đến trạm dịch, đến lúc đó chúng ta hãy nghỉ ngơi."

Thẩm Kinh Trĩ nhận lấy khăn ẩm lau mặt sạch sẽ, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Nàng ngửa đầu nằm trên giường, Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh giúp nàng xoa bóp eo chân: "Nương nương, lát nữa đến trạm dịch, e là nương nương sẽ không quen, trạm dịch không yên tĩnh như trong cung, nếu nương nương sợ không ngủ được, chi bằng chuẩn bị sẵn an thần thang?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, nói: "Dùng an thần hương là được rồi, ta không kén chọn nơi ngủ, trong xe ngựa cũng ngủ ngon."

Nàng vừa nói vừa mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Thích Tiểu Thu nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho nàng, sau đó cất chiếc áo choàng màu đen tuyền đi, cẩn thận đặt vào rương.

Một canh giờ sau, đoàn người phi tinh đại nguyệt* đến trạm dịch Phụng Thiên.

(*ý diễn tả sự di chuyển nhanh chóng trong đêm, giống như sao băng lướt qua bầu trời dưới ánh trăng.)

Trạm dịch Phụng Thiên nằm cách thành Phụng Thiên năm dặm, vì nơi đây có trạm dịch, nên xung quanh nhiều lữ quán, nhà trọ và quán rượu mọc lên san sát, gần như hình thành một thôn xóm nhỏ.

Trạm dịch Phụng Thiên đã được sắp xếp ổn thỏa từ sớm, toàn bộ trạm dịch chỉ còn lại binh lính trấn giữ và dịch thừa, Thượng Cung Cục và Ngự Thiện Phòng đã đến trạm dịch từ sớm dọn dẹp tất cả các phòng ốc, chỉ chờ Hoàng Thượng giá lâm.

Xa liền của hai vị thân vương đi đầu đoàn xe tiến vào trạm dịch trước, sau khi họ xuống xe, Tiêu Thành Dục cũng không đợi văn võ bá quan nghênh đón, tự mình xuống ngựa liền.

Quan viên Lễ Bộ và Thượng Cung Cục đều đứng chờ bên ngoài trạm dịch, Tiêu Thành Dục vẫy tay bảo họ không cần làm những lễ nghi rườm rà.

Giản Nghĩa lần này không đi cùng.

Vì trước đó Vương Trọng làm việc không hiệu quả, Tiêu Thành Dục trực tiếp cách chức hắn ta, bây giờ không biết đang ở nơi nào. Thận Hình Tư cũng do Giản Nghĩa quản lý, Giản Nghĩa liền thăng chức cho đại đệ tử Vinh Khánh của mình quản lý Kinh Sự Phòng, người sắp xếp trạm dịch nghỉ ngơi trước sau chính là Vinh Khánh và Tư Liễu cô cô của Thượng Cung Cục.

Vinh Khánh biết tính tình của Tiêu Thành Dục, vốn đã mệt mỏi sau một ngày di chuyển, nếu còn làm những trò nghênh đón rườm rà, e là Tiêu Thành Dục sẽ nổi giận, cho nên vội vàng tiến lên hành lễ với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, tắm điện đã chuẩn bị xong, thỉnh người đi bên này."

Như vậy liền miễn những lễ nghi rườm rà.

Tiêu Thành Dục cảm tạ hai vị vương thúc, mời họ cùng nhau về

phòng nghỉ ngơi, đợi ba người họ đều vào tắm cung của mình, xa liền của Thẩm Kinh Trĩ và những người khác mới tiến vào trạm dịch.

Trạm dịch Phụng Thiên là trạm dịch lớn nhất gần kinh thành, có ba dãy nhà, xa mã Nam - Bắc đều đi qua nơi này.

Tiêu Thành Dục không hạn chế việc qua lại của quân dân, ví dụ như trạm dịch, dãy nhà chính phía trước của trạm dịch Phụng Thiên chỉ dành cho quan viên và thương nhân triều đình sử dụng, hai dãy nhà phía sau lúc nhàn rỗi cũng có thể cho bá tánh và thương nhân bình thường thuê.

Cho nên trạm dịch Phụng Thiên nơi này không cần triều đình cấp kinh phí, chỉ bằng việc cho thuê cũng có thể kiếm thêm thu nhập, sửa sang quan đạo và làng mạc tạm thời gần đó thật đẹp đẽ.

Dù lúc này đã khuya, Thẩm Kinh Trĩ vẫn có thể nhìn thấy ba dãy nhà của trạm dịch hoành tráng như thế nào.

Chương Nhược Tịch đang đợi bên cạnh xa liền, thấy nàng đi tới, liền mỉm cười vẫy tay với nàng: "Ngồi xe cả ngày, mệt chết ta rồi, bữa tối cũng không ăn được mấy."

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười: "Chịu đựng thêm ba ngày nữa là đến nơi rồi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi cưỡi ngựa nướng thịt, có thể chơi hơn một tháng, thật thoải mái."

Chương Nhược Tịch nghe nàng nói vậy, không khỏi cười rộ lên. Tiếng cười của nàng ấy theo gió đêm lan xa, mấy vị tiểu chủ xuống xe phía sau cũng nghe thấy.

Họ theo tiếng cười mà đến, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy sắc mặt của mọi người dưới ánh đèn.

Lý Xảo Nhi thì sắc mặt như thường, còn cười hành lễ với nàng, Kỷ Lê

Lê lại có sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ mệt mỏi. Hỏi han vài câu, Thẩm Kinh Trĩ mới biết nàng ta bị say xe, cả đường đi đều mê man không ăn được gì.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Chương Nhược Tịch nhìn nhau, Chương Nhược Tịch liền nói: "Lát nữa để thái y mang dược đến cho người, uống xong ngủ một giấc, ngày mai trước khi lên xe uống thêm một viên nữa là khỏe hơn."

Kỷ Lê Lê mỉm cười nhợt nhạt đa tạ Chương Nhược Tịch.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, cung nhân đã đến mời, Thẩm Kinh Trĩ theo Chương Nhược Tịch đi vào bên trong trạm dịch, lúc đi ngang qua Lý Xảo Nhi, nàng bị miếng ngọc bội trên eo nàng ta làm chói mắt.

Nhìn kỹ một chút, đó là miếng ngọc bội hình cá chép.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh, không để lộ sắc thái gì trở về tấm điện của mình. Đợi đến khi vào phòng, Thẩm Kinh Trĩ mới nhú mày.

Tại sao lại là miếng ngọc bội đó?

Thẩm Kinh Trĩ vẫn giữ vẻ mặt bình thường đi rửa mặt thay y phục, sau đó nằm lên chiếc giường thoáng thoảng mùi an thần hương. Đệm chăn đều là do Ngân Linh và Đồng Quả mang theo từ hoàng cung tới, dùng chính đệm chăn của mình nên nằm rất thoải mái.

Màn che chậm rãi buông xuống, Thẩm Kinh Trĩ lại mở mắt ra trong bóng tối.

Những ký ức trong quá khứ lần lượt hiện lên trong đầu nàng, những con người và sự việc đã qua như mùa rồi bóng ngày xưa, lại trở về trước mắt nàng.

Những hình ảnh rối ren giao nhau trong đầu nàng, cuối cùng dừng lại ở miếng ngọc bội hình cá chép kia.

Đó là một miếng ngọc bội rất bình thường, dùng loại bạch ngọc thông thường nhất, thậm chí vì thân phận của Lý Xảo Nhi thấp kém, chất liệu của miếng ngọc bội kia rất kém, bạch ngọc còn pha lẫn màu xanh, màu sắc không đẹp.

Tay nghề điêu khắc cá chép cũng rất bình thường, chỉ đại khái điêu khắc ra mắt và miệng, nói là sinh động thì không đúng.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại nhìn thấy miếng ngọc bội đó ngay lập tức, nàng vội vàng nhìn lướt qua, không để bất cứ ai nhìn thấy ánh mắt của mình, cũng không biểu lộ chút nghi ngờ nào.

Nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Miếng ngọc bội kia kỳ thực không có gì đặc biệt, đeo trên người Lý Xảo Nhi cũng hợp tình hợp lý, vấn đề duy nhất là, cách chạm khắc mắt cá rất đặc biệt.

Đôi mắt của con cá như được bao phủ bởi một tầng hơi nước, cả trên lẫn dưới đều có mí mắt, trông rất có thần.

Cách khắc này, Thẩm Kinh Trĩ từng có cơ duyên nhìn thấy khi còn ở hậu cung Đại Hạ. Lúc đó người thợ thủ công cũng khắc một miếng ngọc bội dâng lên cho nàng, nàng thấy mắt cá rất kỳ lạ, liền gọi người thợ thủ công đó đến hỏi.

Người thợ thủ công khi đó bẩm báo với nàng, nói rằng sau khi Đại Hạ lập quốc, đã đưa người tộc Thản Mộc nhập vào thợ tị, tay nghề điêu khắc của họ liền được truyền lại.

Trải qua mấy chục năm dung hòa và biến đổi, kỹ thuật điêu khắc của tộc Thản Mộc tuy được truyền thừa, nhưng nét đặc sắc lại dần dần biến mất, dù sao người dân Trung Nguyên cũng không thích

những hoa văn kỳ quái đó, họ vẫn thích những đồ trang trí đơn giản, tao nhã.

Người biết kỹ thuật điêu khắc của tộc Thản Mộc ngày càng ít, khi Thẩm Kinh Trĩ hỏi, chỉ còn vài người thợ thủ công quen biết người Thản Mộc, thấy cách khắc mắt cá như vậy rất thú vị, liền lưu giữ kỹ thuật này.

Tính trên toàn bộ Đại Hạ, hay là Đại Sở ngày nay, người biết cách này có thể đếm trên đầu ngón tay, miếng ngọc bội của Lý Xảo Nhi trông cũng không phải mới làm, chắc là có người tặng cho nàng ta.

Thẩm Kinh Trĩ ngửi thấy mùi hương an thần thoang thoảng, cảm thấy có chút buồn ngủ. Nhưng đầu óc nàng lại hoạt động hết công suất, đủ loại suy nghĩ phức tạp ủa đến, khiến lòng nàng cũng trở nên phiền muộn.

Nàng không phải vui mừng vì nhìn thấy đồ vật cũ của mình, hiện tại nàng đã là người Đại Sở, sống ở Đại Sở nhiều năm, kết bằng hữu với nhiều người như vậy, lại thấy cuộc sống yên bình của người dân Đại Sở, điều nàng không muốn thấy chính là chiến tranh loạn lạc, người dân tha phương cầu thực.

Nhưng nàng cũng hiểu rõ Lệ Minh Hạo, Lệ Minh Hạo luôn cho rằng mình là chân mệnh thiên tử, mảnh đất Trung Nguyên phì nhiêu rộng lớn như vậy của Đại Sở, hẳn ta không thể nào bỏ qua.

Năm đó, lý do hẳn ta hãm hại cả nhà Thẩm Kinh Trĩ, lại hãm hại cả nhà đại tướng quân, một trong những nguyên nhân, là vì cả phụ thân nàng lẫn phụ thân của tiên Hoàng Hậu đều không đồng ý việc hẳn ta dùng vũ lực bừa bãi. Lệ Minh Hạo muốn làm việc gì thì nhất định phải làm cho bằng được, vì vậy hẳn ta không từ thủ đoạn nào.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ đã sống hai kiếp, nàng nhìn rất rõ ràng, Đại Hạ tuyệt đối không đánh lại Đại Sở, kết quả cuối cùng của việc Lệ Minh Hạo khăng khăng làm theo ý mình chính là người dân biên giới

hai nước chịu khổ.

Nước mất, dân khổ; nước thịnh, dân cũng khổ.

Chỉ cần là chiến tranh, sẽ có máu chảy khắp nơi.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi nhắm mắt lại, nàng không thể vội vàng, cần phải điều tra rõ ràng miếng ngọc bội kia trước.

Biết đâu chỉ là một sự trùng hợp.

Đại Sở rộng lớn, người dân các tộc cùng sinh sống, vừa rồi chỉ là liếc nhìn vội vàng, kỳ thực Thẩm Kinh Trĩ cũng không nhìn rõ hoa văn đó, biết đâu là một kỹ thuật của thợ thủ công Đại Sở, cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, bảy năm trước kỹ thuật đó đã gần như biến mất, bảy năm sau lẽ nào lại có người kế thừa? Cho dù có, họ đã đưa miếng ngọc bội này vào cung Đại Sở như thế nào? Lại tại sao phải đưa vào cung? Thậm chí xuất hiện trong tay một tuyển thị không được sủng ái.

Lý Xảo Nhi là biết hay không biết? Nàng ta là bị người khác hãm hại hay chủ động làm vậy, Thẩm Kinh Trĩ đều không thể nắm rõ.

Hơn nữa khả năng rất lớn, đó chính là một sự trùng hợp.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài. Chuyện này nàng chỉ có thể tìm hiểu một cách vòng vo, thậm chí không thể hỏi Lý Xảo Nhi, một khi nàng hỏi, chính là rơi vào bẫy của đối phương.

Nàng cũng không thể bẩm báo chuyện này cho Tiêu Thành Dục. Một cô nhi chưa từng rời khỏi Đại Sở, mười bốn mười lăm tuổi đã vào cung, biết kỹ thuật điêu khắc đã gần như biến mất này như thế nào?

Thẩm Kinh Trĩ lại chậm rãi thở dài.

Không vội, nàng tự nhủ trong lòng, những kẻ ẩn náu trong bóng tối đều có mục đích, chỉ cần họ không nhìn được nữa, nhất định sẽ ra tay.

Vậy thì cứ đợi họ ra tay.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ kỹ càng về chuyện này, liền chìm vào giấc ngủ trong hương thơm của an thần hương.

Một đêm không mộng寐.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Ngân Linh đã vào gọi nàng dậy.

Đêm qua Thẩm Kinh Trĩ ngủ không ngon giấc, tuy rằng không nằm mơ nhưng dường như cũng không ngủ say, Ngân Linh vừa gọi nàng đã tỉnh.

Ngân Linh vén màn lên, thấy nàng trông mệt mỏi, không khỏi hỏi: "Nương nương đêm qua không ngủ được sao?"

"Ừ, ngủ không ngon giấc," giọng Thẩm Kinh Trĩ cũng có chút khàn, "Có lẽ là đột nhiên rời khỏi kinh thành nên không quen."

Các quý nhân trong cung đều cao quý, ngay cả Lý tuyền thị và Kỷ thực nữ ở phòng bên cạnh đêm qua cũng dậy mấy lần, rõ ràng là ngủ không ngon giấc.

Các quý nhân không giống như trong hoàng cung mà có phòng riêng, ở trạm dịch tất cả hậu phi đều ở cùng một tầng, ban đêm là Nghênh Hồng trực đêm, nàng ấy cùng cung nữ của Hiến phi trải chiếu ngủ dưới đất, dựa vào tường mà ngủ, rõ ràng là biết Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tích ban đêm sẽ không làm phiền người

khác.

Cung nữ của hai vị tiểu chủ kia thì có chút vất vả, trong lòng rất ghen tị với nhóm người Nghênh Hồng.

Không nói gì khác, nương nương của họ không chỉ được sủng ái mà còn rất ôn hòa, chưa từng cố ý làm khó cung nhân, đã khiến phần lớn cung nhân ngưỡng mộ.

Đương nhiên, điều này còn phải xem người. Nương nương như Quý thái phi, không ai dám phục vụ.

Nghênh Hồng lúc này cũng đang ở trong nội thất phục vụ, nghe vậy thì cười nói: "Nương nương, Lý tuyển thị và Kỳ thực nữ đều không ngủ được, kỳ thực nương nương và Hiền phi nương nương còn coi như ngủ ngon, ban đêm không dậy lần nào."

Thẩm Kinh Trĩ "ừ" một tiếng, nói: "Xe ngựa của họ nhỏ, cả đường đi nhất định rất xóc nảy, ngủ không được cũng đúng thôi."

Nghênh Hồng mím môi cười. Từ sau chuyện ở Vọng Nguyệt cung, Đức thái phi và những người khác bị trừng phạt, còn Nghênh Hồng cũng thăng tiến theo Thẩm Kinh Trĩ, tính tình của nàng ấy trông cởi mở hơn.

Trước kia nàng ấy luôn im lặng, bây giờ cũng biết nói vài câu hài hước.

Nghe Thẩm Kinh Trĩ nói vậy, Nghênh Hồng liền cười: "Nương nương, kỳ thực đêm qua cung nữ của Lý tuyển thị còn than phiền với nô tỳ vài câu, nói Lý tuyển thị vốn dĩ tính tình rất tốt, vậy mà trở thành tuyển thị rồi lại nghiêm khắc hơn trước nhiều, mấy người họ mỗi ngày đều sợ sệt, sợ làm nàng ta không vui."

Thẩm Kinh Trĩ đang rửa mặt bỗng khựng lại, có chút kinh ngạc: "Trước kia ta cũng từng ở chung cung với nàng ta, lúc đó tính tình

nàng ta rất tốt, thật không ngờ nàng ta cũng thay đổi."

Nghênh Hồng làm ấm khăn mặt, hầu hạ nàng lau sạch tay và mặt, sau đó mới nói: "Nương nương, người trong cung này đều sẽ thay đổi, nô tỳ thấy chỉ có nương nương là không thay đổi."

Lời này nói thật êm tai, Thẩm Kinh Trĩ véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng ấy, mỉm cười đi dùng bữa sáng.

Hôm nay dậy sớm, chính là để dùng bữa sáng ở trạm dịch, các ngự trù của Ngự Thiện Phòng cuối cùng cũng có thể trở tài trong một căn bếp đúng nghĩa, coi như thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tiêu Thành Dục vẫn hạ lệnh không được phung phí, cho nên bữa sáng vẫn tương đối đơn giản.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thực đơn, gọi một bát hoành thánh gà, bánh hoa quế, bánh bao thịt nướng, bánh cuốn, sủi cảo mỗi loại một lồng, ngoài ra còn gọi thêm bánh nướng thịt và bánh bướm, gọi đủ loại điểm tâm bày đầy một bàn.

Đây không phải là nàng ăn một mình, trên đường đi các tiểu cung nữ cũng sẽ đói, là chuẩn bị cho họ. Dù sao thì phần của Ninh tần nương nương rất nhiều, lại hào phóng, muốn ăn gì thì ăn, chưa bao giờ tính toán chi li.

Ăn sáng xong, Thẩm Kinh Trĩ bảo cung nhân đóng gói số điểm tâm còn lại mang đi, sau đó liền ra khỏi tầm điện.

Lúc này trời vẫn còn rất tối, chỉ có một tia sáng mỏng manh ở chân trời xa xăm, nhưng toàn bộ trạm dịch đã nhộn nhịp từ sớm, cung nhân bắt đầu bận rộn thu dọn hành lý, chuyển lên xe ngựa.

Để thuận tiện, trong trạm dịch đã treo mười mấy chiếc đèn lồng, chiếu sáng toàn bộ trạm dịch sáng trưng.

Thẩm Kinh Trĩ đứng trên hành lang tầng hai, cúi đầu nhìn thấy Chương Nhược Tịch đang múa roi trên khoảng đất trống ở tầng một.

Tư thế múa roi của nàng ấy rất đẹp mắt, cổ tay cũng linh hoạt, nhưng roi quất xuống đất lại không phát ra tiếng động ồn ào, Thẩm Kinh Trĩ lắng tai nghe, chỉ nghe thấy tiếng gió nhẹ nhàng.

Mỗi ngày Chương Nhược Tịch đều phải luyện tiên pháp một lúc, nếu không luyện thì cảm thấy toàn thân khó chịu. Nàng ấy vừa múa xong một bài, liền nghe thấy tiếng vỗ tay trên tầng hai.

Chương Nhược Tịch ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt nhu hoà nửa sáng nửa tối của Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy cười, Chương Nhược Tịch cũng ngẩng đầu mỉm cười với nàng.

Thẩm Kinh Trĩ vịn lan can, nói vọng xuống: "Hôm nay bài tiên pháp rất đẹp mắt, sau này tỷ dạy cho ta với."

Chương Nhược Tịch giơ nắm đấm về phía nàng: "Được, đợi người đến học với ta."

Hai người nói chuyện một lúc, xa liền đã tiến vào trạm dịch.

Vừa đúng lúc Hiền thái phi dẫn Nhu Giai công chúa và Mục quận vương từ nội thất đi ra, Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tịch liền qua nói chuyện vài câu.

Nhu Giai công chúa và Mục quận vương còn nhỏ, đi đâu cũng vui vẻ, hai hài tử cười đến nổi mắt cũng không thấy đâu, chỉ có Hiền thái phi trông có vẻ mệt mỏi.

Bà ta nhìn Mục quận vương đang được nhũ mẫu bế, lại sờ đầu Nhu Giai công chúa, nói với Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tịch: "Lợi dụng lúc còn trẻ thì đi chơi nhiều vào, đừng sợ mệt, đến tuổi ta rồi,

đi lại có chút vất vả."

Thẩm Kinh Trĩ chào hỏi Nhu Giai công chúa, mỉm cười nói với Hiền thái phi: "Nương nương vẫn còn trẻ mà, năm sau chúng ta lại đến Đông An vi trường, nương nương phải cùng đi chơi nhé."

Hiền thái phi mỉm cười đáp ứng.

Hôm qua vì đã khuya, tất cả lễ nghi đều được miễn, hôm nay trời còn chưa sáng, một số lễ nghi vẫn không thể bỏ qua.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục bước ra khỏi tấm điện, bên ngoài vương công đại thần, công chúa phi tần đã đứng chật kín sân, họ cùng nhau hành lễ với Tiêu Thành Dục, sau đó mới cung kính tiễn bệ hạ lên ngự liễn.

Đoàn người phía trước chậm rãi tiến lên, Thẩm Kinh Trĩ cũng theo lên xa liễn của mình. Sau khi nàng ngồi vững vàng, Ngân Linh tháo mũ miện và hầu hạ nàng nằm xuống giường.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Ngân Linh: "Nếu bệ hạ phái người đến gọi, thì nói ta đêm qua không ngủ được, bị đau đầu, đợi chiều ta sẽ đến thỉnh tội với bệ hạ."

Trong cả hoàng cung chỉ có nàng dám từ chối Tiêu Thành Dục, mà cung nữ của nàng lại không hề hoảng hốt, thậm chí còn cảm thấy đương nhiên.

"Vâng nương nương, người cứ ngủ đi ạ, ngủ đủ thì sẽ không khó chịu nữa."

Chương 67: Thẩm tướng quốc

Hai ba ngày sau đó, Thẩm Kinh Trĩ phần lớn thời gian buổi sáng đều ngủ bù, buổi chiều được xe ngựa đưa đến ngự liễn phía trước, nói chuyện với Tiêu Thành Dục một lúc, sau đó an tĩnh làm nữ công.

Vì chăm chỉ hai ba ngày, chiếc túi thơm của Thẩm Kinh Trĩ cũng gần hoàn thành, chỉ còn bước cuối cùng là hoàn thành toàn bộ hoa văn thêu trên mặt túi.

Năm ngày trôi qua nhanh chóng, ngồi xe tuy rất mệt mỏi, nhưng niềm phấn khích khi đi chơi lại khiến sự mệt mỏi này trở nên không đáng kể.

Đến giờ Tỵ sáng ngày thứ năm, đoàn xe cuối cùng cũng đến Đông An vi trường thuộc huyện Ninh Viễn.

Huyện Ninh Viễn nằm phía bắc Phụng Thiên, phía sau là thảo nguyên Ninh Bắc bát ngát, phía trước là dãy núi Phụng Thiên hùng vĩ, mùa hè ở huyện Ninh Viễn mát mẻ dễ chịu, các vị tiên đế đều từng đến Đông An vi trường tránh nóng vào mùa hè.

Trong Đông An vi trường cũng có hành cung.

Đông An vi trường thuộc vùng phía Bắc, nhưng cách xây dựng của Đông An vi trường vẫn có nét mềm mại của phong cảnh Giang Nam, so với Trường Tín Cung cao lớn hùng vĩ, trông đặc biệt yếu điệu hơn.

Hành cung Đông An lớn gấp đôi Thanh Châu Viên, có nội cung cho hoàng đế hậu phi ở, cũng có ngoại cung cho triều thần và hoàng thân ở, ngoài ra còn có mấy chục lều lớn để ở.

Đoàn xe vừa tiến vào hành cung Đông An, bèn dừng lại ở ngoại cung.

Đợi đến khi một đám hoàng thân quốc thích ăn mặc chỉnh tề xuống xa liễn, quy quy củ củ đứng trên quảng trường trước Càn Chính điện của ngoại cung, thì mặt trời đã lên cao đến giờ Ngọ.

Dù đã là giờ Ngọ, ánh nắng chói chang, Đông An vi trường vẫn không khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, ngược lại không khí cuối thu mát mẻ thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ mặc lễ phục màu tím nhạt, đội mũ miện đứng sau Hiền phi, vẻ mặt trang nghiêm.

Một bên là quan nội ngoại và phu nhân của họ, vương công đại thần; một bên là hoàng thân quốc thích, đứng như vậy, khiến quảng trường không rộng lắm trở nên chật kín.

Tiêu Thành Dục cũng thay đổi thông thiên quan phục, từng bước đi từ con đường chính giữa, cuối cùng đến trước tế đàn trước Càn Chính điện.

Ở Đông An vi trường phải cúng bái thần núi của núi Phụng Thiên.

Tiêu Thành Dục cầm một chén rượu cúng rưới lên trước lư hương, lại lấy một chén nữa, làm ba lần như vậy sau đó mới đặt chén rượu xuống.

Tiếp đó hắc lấy ba nén nhang, lớn tiếng nói: "Thần núi núi Phụng Thiên ở trên cao, Đại Sở chúng ta nhờ sự che chở của thần núi mà giữ bình yên cho người dân một phương, nay tiến hành thu săn, rèn luyện quân đội, yêu thương dân chúng, theo ý trời báo lên thần linh."

Tiêu Thành Dục nói xong, khẽ cúi người hành lễ, sau đó đặt nén

hương đang cháy vào lư hương đồng.

Khi nghi thức tế lễ hoàn tất, các cung nhân lập tức tiến lên thu dọn tế đàn.

Trải qua một hành trình dài mệt mỏi, Tiêu Thành Dục cũng không thiết yển, chỉ bảo mọi người ai nấy quay về cung nghỉ ngơi sớm.

Ba ngày sau sẽ đi Đông An vi trường, đến lúc đó sẽ bàn việc thiết yển sau.

Khi các phi tần lần lượt lên kiệu nhỏ đi đến nơi ở của mình, Thẩm Kinh Trĩ mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng xoa nhẹ cái bụng đang sôi ục ục, khẽ hỏi Thích Tiểu Thu bên ngoài kiệu: “Đồng Quả đã đi chuẩn bị bữa trưa chưa?”

Thích Tiểu Thu đáp: “Nương nương, Đồng Quả đã sớm đi đến Phù Dung Viên chuẩn bị xong xuôi rồi.”

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới an tâm.

Chiếc kiệu nhỏ lắc lư chậm rãi đi theo kiệu của Chương Nhược Tịch phía trước. Khi đi qua cổng cung bằng gỗ tảo nôi giữa ngoại cung và nội cung, Thẩm Kinh Trĩ khẽ vén rèm kiệu, cảm nhận hơi ẩm phả vào mặt.

Dù đang ở phương Bắc, hành cung Đông An lại có cầu nhỏ nước chảy, cây cối tươi tốt, đại thụ che trời khiến nơi đây trở nên thoáng mát, dễ chịu lạ thường.

Kiệu của Tiêu Thành Dục tiến vào Sướng Xuân Phương Cảnh trước, sau đó vượt qua một cây cầu nhỏ, đến Phù Dung Viên của Thẩm Kinh Trĩ.

Kiệu của Chương Nhược Tịch dừng lại, nàng ấy vẫy tay chào Thẩm

Khinh Trĩ, hai người chia tay tại cây cầu.

Khi kiêu nhỏ của Thắm Khinh Trĩ tiến vào Phù Dung Viên, nàng lập tức bị khung cảnh bên trong làm cho kinh ngạc.

Cả tiền viện lẫn hậu viện của Phù Dung Viên đều là những cánh đồng hoa rực rỡ, không phải loài hoa phù dung nở trái mùa mà là những loài hoa muôn màu khoe sắc cuối năm. Chính giữa vườn hoa là một tòa lầu nhỏ một tầng, được biển hoa bao quanh, tạo thành cảnh sắc mỹ lệ.

Thắm Khinh Trĩ vịn tay Thích Tiểu Thu bước xuống kiêu, đứng giữa biển hoa, cảm thấy lòng mình bỗng chốc bình yên lạ thường. Thích Tiểu Thu thấy nàng đầy vẻ vui mừng, cũng nở nụ cười: "Nương nương, người thích nơi này sao?"

Thắm Khinh Trĩ gật đầu, cùng Thích Tiểu Thu từng bước tiến vào trong. Dọc đường đi, nàng còn nhìn thấy một chiếc xích đu nhỏ, được chế tác tinh xảo.

"Thật là đẹp," ánh mắt Thắm Khinh Trĩ sáng bừng, cười nói, "Ta chưa từng thấy cảnh sắc Giang Nam, vậy mà ở chốn Bắc địa này lại cảm nhận được vẻ đẹp dịu dàng của sông nước Giang Nam."

Kiến trúc trong hành cung Đông An khác hẳn với Trường Tín Cung, các cung điện ở đây nhỏ nhắn tinh tế, bớt đi phần nghiêm nghị, thêm vào nét duyên dáng.

Chỉ nhìn thoáng qua, Thắm Khinh Trĩ đã yêu thích nơi này.

Thích Tiểu Thu theo nàng bước vào điện các ở tầng một.

So với chính điện của Cảnh Ngọc cung, điện các ở đây còn rộng rãi hơn, vừa bước vào đã thấy đại sảnh thông thoáng bốn phía. Hai bên có trà thất, hoa sảnh, thư phòng và một phòng hương riêng biệt.

Đi qua cầu thang hẹp bên cạnh, Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi lên tầng một. Nơi đây có một tấm điện lớn, chia thành nội thất và ngoại thất, ngoại thất thông với một nhả thất khác, bên ngoài còn có một sân thượng rộng rãi.

Ngoài ra, tầng một còn có một thư phòng.

Thích Tiểu Thu dẫn Thẩm Kinh Trĩ đi xem từng nơi, nàng ưng ý nhất chính là sân thượng và thư phòng.

Trên sân thượng, một vòng chậu hoa được xếp ngay ngắn, bên trong là những chậu hoa nhài đang nở rộ. Cạnh hoa nhài còn có chiếc ghế tựa mà Thẩm Kinh Trĩ yêu thích nhất. Nàng vẫn thường nằm trên chiếc ghế ấy ở Cảnh Ngọc cung, không ngờ Thượng Cung Cục lại chu đáo, ngay cả ở hành cung Đông An cũng chuẩn bị sẵn cho nàng.

Thẩm Kinh Trĩ lười biếng ngả người trên ghế, hương nhài thoang thoảng xung quanh, thư thái nhắm mắt nghỉ ngơi: "Thư phòng cũng rất tốt."

Thích Tiểu Thu tháo mũ miện trên đầu nàng xuống, Ngân Linh giúp nàng gỡ tóc, nhẹ nhàng xoa bóp đỉnh đầu.

"Nương nương, những quyển sách trong thư phòng là Tư Liễu cô cô đặc biệt chuẩn bị cho người. Trong cung ai cũng biết nương nương thích đọc sách, học văn uyên bác, nên hành cung Đông An cũng sắp xếp chu đáo."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười.

Ngân Linh xoa đầu nàng một lúc, sau đó lấy lược chải tóc. Chỉ qua một khắc, tiếng nói hoạt bát của Đồng Quả đã vang lên từ dưới lầu: "Nương nương, dùng cơm trưa thôi ạ, hôm nay có thịt nai nướng!"

Thẩm Kinh Trĩ lập tức mở mắt, vỗ vỗ tay Ngân Linh rồi ngồi dậy.

Ngân Linh vội nói: "Nương nương đừng gấp, lược chưa rút ra đâu."

"Ngân Linh tỷ tỷ mau lên nào, ta đói lắm rồi."

Tiếng cười của cung nhân vang lên từ trên xuống dưới.

Thích Tiểu Thu đưa khăn ẩm, Thẩm Kinh Trĩ rửa sạch tay, cẩn thận thay lễ phục, sau đó mới ung dung xuống lầu.

Nghênh Hồng đã chờ ở tầng một, thấy nàng liền tiến lên:

"Nương nương, Đồng Quả tỷ tỷ đã bày bữa trưa ở đình nghỉ hậu viện, bên đó phong cảnh đẹp hơn, xin nương nương đi theo lối này."

Thẩm Kinh Trĩ đi cùng Nghênh Hồng, băng qua hành lang bên hông hướng về hậu viện.

Hậu viện cũng là một biển hoa, nhưng nơi sâu trong hậu viện còn có núi giả, hành lang uốn khúc, đình nghỉ và bồn hoa, vừa thích hợp tránh nắng ngày hè, lại tiện dùng bữa trong đình.

Khi bước vào hậu viện, Thẩm Kinh Trĩ đã thấy một bàn đầy món ăn được bày sẵn bên trong, bên ngoài là giá nướng thịt. Đồng Quả đang cùng một tiểu thái giám nướng xiên thịt đỏ au trên giá.

Từ xa nàng đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức, nét cười càng sâu thêm nơi khóe mắt.

"Đồng Quả là tốt nhất."

Đồng Quả bẽn lẽn cười: "Nương nương cứ dùng cơm trước, xiên thịt đã sắp xong rồi. Nướng xong mẻ này, nô tỳ sẽ làm thêm một phần cà tím nhồi thịt cho nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, vòng qua Đồng Quả ngồi xuống trong đình hóng mát.

Bàn đá trong đình không lớn, nhưng bày biện đến bảy tám món ăn: có thịt nai nướng mà Đồng Quả vừa nhắc, thêm một nồi thịt heo nấu cải chua, thịt gà xào, dưa leo trộn lạnh, cá pha lê thái lát.... Ngoài ra còn có một giỏ bánh hấp, ngô hấp, bánh bí đỏ, bánh gạo kê táo đỏ, thậm chí có cả bánh ngô.

Đây đều là những món đặc sản của hành cung Đông An, dành cho các quý nhân vốn quen ăn cao lương nếm thử.

Thẩm Kinh Trĩ rất hài lòng với bữa trưa hôm nay. Đúng lúc Đồng Quả mang xiên thịt đến, nàng bèn gọi các cung nhân cùng thưởng thức.

Xiên thịt đỏ au vừa đưa lên môi, đã ngửi được hương thơm ngào ngạt. Thìa là và ớt bột được nêm nếm vừa phải, che đi vị tanh của thịt dê, lại làm nổi bật sự ngọt mềm bên trong.

Nàng cắn một miếng, vừa hay gặp phần gân thịt được nướng chín mềm, mỡ nạc đan xen, thịt dê mềm ngọt, nhai kỹ còn thoảng mùi sữa, thật ngon không tả xiết.

Trong cung sao có thể ăn được thịt dê ngon lành đến thế này.

Thẩm Kinh Trĩ ăn liền một lúc hết cả xiên thịt, mới cảm thấy bụng đói cồn cào được xoa dịu phần nào.

Ăn ngon, Ninh tần nướng nướng liền vui vẻ.

"Nào, mọi người vất vả đường xa rồi, hôm nay cứ ăn thoải mái đi. Tiểu Liễu Tử, chuẩn bị thêm nhiều thịt xiên nướng, để mọi người đều được ăn ngon."

Tiểu Liễu Tử mừng rỡ đáp một tiếng: "Tạ ơn nướng nướng ban thưởng!"

Ăn uống no say, Thẩm Kinh Trĩ mới đuổi người một cái. Hôm nay vừa đến Đông An vi trường, Tiêu Thành Dục phải tiếp kiến chỉ huy sứ cấm vệ quân đóng quân ở Đông An và tả đô đốc của Phụng Thiên đại doanh, cho nên cả ngày đều bận rộn, căn bản không có thời gian rảnh rỗi tìm nàng.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ cũng hiểu rõ, nên mới để Đồng Quả nướng thịt trong sân, cả người ám đầy mùi khói cũng không quan tâm.

Ăn thịt nướng phải thế này mới thơm.

Dùng xong bữa trưa, Thẩm Kinh Trĩ đi dạo một vòng quanh sân, lại chơi xích đu một lúc rồi mới về tắm điện tắm rửa.

Tắm rửa thay y phục xong liền đi ngủ, nàng còn trẻ, ngủ hai canh giờ đã tỉnh lại, đến bữa tối thì không còn cảm thấy mệt mỏi nữa.

Dùng xong bữa tối, trời ở hành cung Đông An đèn lồng mang đầy nét hoang dã được thắp sáng khắp nơi trong hành cung, khiến hành cung mang một vẻ đẹp khác.

Thẩm Kinh Trĩ đứng trên bậc thềm ngắm cảnh một lúc, không khỏi có chút động lòng, nói với Thích Tiểu Thu: "Lấy cho ta một chiếc áo choàng mỏng, ta muốn ra ngoài dạo chơi một chút."

Thích Tiểu Thu: "Vâng, nhưng mà hành cung ít người, phải để bọn Tiểu Liễu Tử đi theo nương nương, đề phòng bất trắc."

Thẩm Kinh Trĩ đồng ý, Thích Tiểu Thu liền đi sắp xếp.

Đợi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cung nhân của Cảnh Ngọc cung đi theo Thẩm Kinh Trĩ bắt đầu khám phá bí ẩn của hành cung Đông An.

Thẩm Kinh Trĩ hôm nay mới chỉ nhìn thấy Cần Chính điện và Sướng

Xuân Phương Cảnh, cho nên vừa ra khỏi Phù Dung viên, lập tức đi thẳng đến Sướng Xuân Phương Cảnh.

Nàng men theo con đường nhỏ lát đá cuội đi về phía trước, phía trước là dòng suối nhỏ chảy xiết, trên suối có một cây cầu vòm nhỏ xinh, trên cầu điểm xuyết những chiếc đèn cá lặc lư.

Thẩm Kinh Trĩ đi trong hành cung yên tĩnh, cảm thấy lòng mình cũng theo đó mà tĩnh lặng lại, nàng đi suốt dọc đường không nói tiếng nào, mãi đến khi cả đoàn người đi qua cầu vòm, mới thấy Sướng Xuân Phương Cảnh tinh xảo.

Sướng Xuân Phương Cảnh so với những cung thất khác có thêm vài phần hoang dã, ngoài cùng thậm chí còn có một ngôi nhà tranh, nhìn từ xa có vẻ rất mới lạ. Nàng vừa nhìn đã thấy thích, nhưng từ xa đã thấy một đội cấm vệ quân canh giữ ở cửa, nên không đi qua đó.

Thẩm Kinh Trĩ men theo ánh đèn lưu ly đi thẳng về phía trước.

Nàng đi qua một bãi lau sậy, vòng qua một khu vườn hoa, cuối cùng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trước Trích Tinh lâu ở cuối con đường nhỏ.

Tiêu Thành Dục mặc áo choàng đen tuyền, đang ngẩng đầu nhìn sao đầy trời.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân của người đến, hắn cúi đầu xuống, nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ đang bước tới từ xa.

Ánh mắt hai người chạm nhau, dường như còn rực rỡ hơn cả ánh sao.

Hoàng đế bệ hạ đang đứng trên Trích Tinh lâu cao cao đưa tay về phía nàng.

Thẩm Kinh Trĩ không nghe thấy âm thanh của hắc, nhưng mơ hồ nhìn thấy khẩu hình. Hắc đang nói với nàng: "Lại đây."

Cung nhân phía sau đều dừng lại tại chỗ, chỉ có Thích Tiểu Thu đi theo Thẩm Kinh Trĩ lên Trích Tinh lâu.

Trích Tinh lâu cao khoảng ba tầng, Thẩm Kinh Trĩ gần đây ngày nào cũng tập võ rèn luyện thân thể, thể lực so với trước kia càng tốt hơn, cộng thêm việc nàng ăn ngon ngủ yên, quả thật là tràn đầy sức sống.

Ngay cả năm ngày lặn lội đường xa cũng không khiến nàng mệt mỏi rã rời, nửa đêm canh ba còn ra ngoài dạo chơi, bị Tiêu Thành Dục bắt gặp.

Nàng leo lên Trích Tinh lâu ba tầng chỉ trong hai ba bước, nhanh chóng đi đến bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Hai người sóng vai đứng trên đài cao ngắm sao, cùng ngẩng đầu nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Tiết trời mùa thu, khi trời quang mây tạnh, ban đêm sao sẽ rất đẹp. Ánh sao lấp lánh treo lơ lửng trên bầu trời xa xăm như những viên đá quý lấp lánh, khiến người ta khao khát mà không có được, càng thêm trân trọng.

Tiêu Thành Dục nghe thấy tiếng thở dài bên cạnh, những phiền muộn trong lòng đều tan biến hết, chính hắc cũng không hiểu vì sao, chỉ cần nàng ở bên cạnh, hắc sẽ không còn bất kỳ phiền não nào.

Những chính sự dường như mãi mãi không xử lý xong, những khó khăn khiến người ta đau đầu, dường như cũng không còn quan trọng nữa.

Trong mắt Tiêu Thành Dục cũng sáng lên những ngôi sao lấp lánh, nói với Thẩm Kinh Trĩ bên cạnh: "Thể lực của nàng bây giờ đúng là

tốt hơn nhiều rồi, leo lên ba tầng một hơi cũng không thấy mệt."

Thẩm Kinh Trĩ liền khẽ cười: "Để rèn luyện thân thể cho tốt, sớm ngày khai tâm học võ, thần thiếp đã rất cố gắng."

Tiêu Thành Dục cũng không nhịn được cười.

Thẩm Kinh Trĩ cũng cong mắt cười, đứng sóng vai cùng hắn, cùng nhìn chung một bầu trời trên đỉnh đầu.

Hai người yên lặng đứng một lúc, Tiêu Thành Dục mới lên tiếng: "Ngày mai nhất định sẽ là một ngày đẹp trời."

Thẩm Kinh Trĩ "vâng" một tiếng, nói: "Chính vì biết ngày mai trời đẹp, nên thần thiếp mới ra ngoài dạo hành cung ban đêm, muốn xem thử hành cung dưới ánh sao trông như thế nào."

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ. Đôi mắt hoa đào xinh đẹp dưới ánh đèn lồng càng thêm long lanh đa tình, nàng cứ như vậy nhìn ngắm bầu trời sao vô tận, dường như đã bị hành cung kia thu hút toàn bộ tâm trí.

Trong mắt nàng, không còn nhìn thấy người bên cạnh nữa.

Hơi thở Tiêu Thành Dục bỗng chốc nghẹn lại, đột nhiên không muốn để ánh mắt nàng mất đi bóng dáng mình, hắn theo bản năng đưa tay ra, nắm lấy tay nàng.

Tay của hai người đều rất nóng, rất ấm, cũng đều rất thon dài rắn chắc, không hề mềm mại.

Nhưng tay của họ lại vừa khéo như vậy, có thể nắm chặt lấy nhau.

Thẩm Kinh Trĩ bị hành động của hắn thu hút tâm trí, quay đầu ngẩng lên nhìn hắn. Tiêu Thành Dục lại được đôi mắt hoa đào kia thu vào tầm mắt, trong lòng rung động không thôi, một niềm vui kỳ

lạ tràn ngập trong lòng, khiến cả người hấn có chút lâng lâng.

Hấn cũng không biết vì sao, đại khái là vì ánh trăng vừa đẹp, ánh sao lấp lánh, lý trí và sự lạnh lùng của hấn đều bị gió đêm thổi tan, không còn tìm thấy bóng dáng nữa.

Hấn biết mình rất kỳ lạ, nhưng lại không muốn kiểm chế tâm trí của mình. Hấn là Hoàng Đế, hà cớ phải quản thúc bản thân mình?

Nghĩ như vậy, hấn bèn mỉm cười với nàng. Nụ cười ấy rất nhạt, như sao băng lướt qua nhưng lại sáng rực rỡ, khiến người ta khắc ghi trong lòng.

Thấy hấn cười, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nhịn được mà cười theo.

"Bệ hạ cũng thích nơi này sao?" Thẩm Kinh Trĩ lắc lắc bàn tay đang nắm chặt của hai người, "Hiếm khi thấy bệ hạ vui vẻ như vậy."

Tiêu Thành Dục bị nàng lắc đến thất thần, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Phải, rất vui vẻ."

Hấn có chút không nở buông tay, cứ để nàng lắc như vậy: "Thuở nhỏ thường nghe cung nhân kể, Đông An vi trường tốt đẹp như thế nào, khi đó trẫm đã rất mong chờ, muốn đến Đông An vi trường xem thử, trẫm cũng muốn cưỡi ngựa phi trên thảo nguyên, muốn ngắm nhìn núi non trùng điệp của Phụng Thiên, muốn nhìn dòng nước trong xanh của Vô Ngăn trì, nhưng cuối cùng đều không có cơ hội."

"Phụ hoàng không thể đến Đông An vi trường, nên mười năm sau đó trẫm chưa từng đến đây một lần nào."

"Cũng chính là mười năm này, các thế gia huân quý bị thế gia môn phiệt lâu năm chèn ép. Môn phiệt, văn thần cùng võ tướng chia ra ba phe mà nắm giữ, triều đình tạm thời ổn định lại, nhưng trẫm biết vì sao, chỉ là vì phụ hoàng không còn sức lực để quan tâm đến U

Vân tam châu, cho dù Bắc Tề và Đại Hạ có hung hăng thế nào, người cũng không còn tâm trí để giành lại đất đai đã mất."

Tiêu Thành Dục bất tri bất giác bắt đầu nói về chuyện triều chính.

Sau khi làm Hoàng Đế, hắn thường cảm thấy cô đơn, có rất nhiều lời không biết nói cùng ai, trước kia còn có thể nói với phụ mẫu, bây giờ phần lớn thời gian hắn đều giấu kín trong lòng.

Có những lời nói với các đại thần, các đại thần sẽ suy nghĩ nhiều, hắn chỉ cần nói một câu tùy ý, họ có thể tưởng tượng ra đủ điều, nghĩ ra cả ngàn lẽ tám trăm ý nghĩa.

Thời gian lâu rồi, hắn cũng không thể giống như trước kia, cùng các lão sư thương nghị.

Tiêu Thành Dục vừa mới đăng cơ, cuối cùng cũng hiểu được bốn chữ "cô gia quả nhân" nặng nề đến nhường nào.

(*cô gia, quả nhân là cách xưng hô của hoàng đế thời xưa. "Cô gia" mang hàm ý rằng dù là bậc chí tôn nhưng cũng cô độc, không có ai thực sự ngang hàng để chia sẻ gánh nặng. "Quả nhân" được các vị vua khiêm tốn tự xưng, ngụ ý rằng bản thân chưa đủ tài đức để cai trị muôn dân. Cả hai cụm từ này đều thể hiện sự cô độc, gánh nặng quyền lực và trách nhiệm to lớn của bậc đế vương.)

Khó trách phụ hoàng luôn nói, không có mẫu hậu, người căn bản không thể sống đến ngày hôm nay, hắn cũng đã hiểu vì sao.

Kỳ thực không liên quan đến tình yêu, chỉ là vì người có thể nói tất cả mọi chuyện với mẫu hậu, dù là buồn bã hay vui vẻ, đều có người để tâm sự.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục vẫn nhìn về phía bầu trời sao. Giọng hắn rất nhẹ và trầm ổn, mang theo một sự kiêu ngạo: "Phụ hoàng vì sức khỏe nên không thể hoàn thành di nguyện của tổ tiên, nhưng trăm

thì khác, trăm còn trẻ khỏe, nhất định sẽ có ngày hoàn thành di nguyện."

"Hiện giờ biên cương không yên ổn, cứu cứu và Ngụy tướng quân đã nhiều năm chưa về kinh, phụ hoàng không phải sợ họ công cao chấn chủ, mà là vì biên cương chiến loạn nổi lên khắp nơi, không có những vị tướng quân này, không có các tướng sĩ biên cương, làm sao có thể bảo vệ bách tính biên cương?"

Những lời này hãn không biết nói cùng ai, lúc này ánh trăng vừa đẹp, bỗng nhiên muốn tâm sự cùng Thẩm Kinh Trĩ. Không vì điều gì khác, chỉ vì hãn biết nàng có thể hiểu được, có thể nhìn thấu, cũng có thể giữ kín miệng.

Hãn tin tưởng Thẩm Kinh Trĩ từ tận đáy lòng.

Thẩm Kinh Trĩ cũng có thể hoàn toàn gánh vác sự tin tưởng của hãn.

Quả nhiên, nghe hãn nói xong, Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Cho nên bệ hạ lần này đến Đông An vi trường, một là muốn khích lệ tinh thần của các thế gia huân quý, nói cho họ biết triều đình muốn trọng dụng võ tướng trở lại. Hai là muốn nói với các thế gia môn phiệt, thời đại của họ cuối cùng cũng sẽ kết thúc. Ba... ba trước đó bệ hạ đã nói rồi."

Kế hoạch và bố cục nhất tiễn hạ song điều này, cũng chỉ có hoàng tử như Tiêu Thành Dục, từ nhỏ đã lăn lộn trong triều mới có thể nghĩ ra.

Các đại thần luôn cho rằng hãn còn trẻ người non dạ, chỉ cần dọa nạt một chút là có thể thỏa hiệp, nhưng bọn họ đều quên mất, Tiêu Thành Dục chưa từng thỏa hiệp với bất kỳ ai.

"Sự thỏa hiệp" của hãn thường là để âm thầm chuẩn bị cho một cuộc phản công lớn hơn.

Tiêu Thành Dục khẽ cười.

"Nói chuyện với nàng quả nhiên thoải mái," Tiêu Thành Dục nói, "Trẫm cũng chỉ có thể nói những lời trong lòng với nàng thôi."

Một cơn gió đêm thổi qua, làm bay những sợi tóc mai của Thẩm Kinh Trĩ, nàng vén những sợi tóc nghịch ngợm đó ra sau tai, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, vì sao người lại muốn nói những điều này với thần thiếp?" Giọng nàng rất nhẹ, ngay cả Niên Cửu Phúc và Thích Tiểu Thu đứng cạnh giữ phía sau cũng không nghe thấy: "Thần thiếp cho rằng, đây đã là chuyện cơ mật đại sự rồi, chuyện trước kia cũng vậy, bệ hạ cứ thế thẳng thắn nói với thần thiếp."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Thật ra, thần thiếp có chút bất an."

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, không trả lời ngay, hồi lâu sau mới thản nhiên lên tiếng; "Vì trẫm cảm thấy nàng đáng tin cậy," Tiêu Thành Dục dừng một chút, rồi nói tiếp, "Nàng là người mẫu hậu đã tồn bốn năm để chọn lựa, trẫm rất yên tâm với nhãn quan của mẫu hậu, hơn nữa trẫm quen biết nàng đã lâu, cũng có thể nhìn rõ con người của nàng."

Ngữ khí của hắn rất nhạt, nhưng từng câu từng chữ lại khắc sâu vào lòng nàng: "Nội tâm của nàng cũng giống như vẻ bề ngoài, đều rực rỡ tươi sáng, trong lòng nàng có thiên hạ, có bách tính, nàng cũng tin rằng ở hiền gặp lành, ác giả ác báo, điều này đối với chốn thâm cung u ám còn quý giá hơn bất cứ điều gì."

Cho dù đã trải qua hai kiếp người, cho dù kiếp trước chết trong oán hận và bi thảm, trái tim Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn hướng thiện.

Nàng khinh thường những thủ đoạn bẩn thỉu, không muốn đồng lõa với những kẻ đó, cũng không muốn vì tư lợi cá nhân mà hãm hại

người khác.

Những gì nàng nghĩ, những gì nàng làm, những gì ánh mắt nàng thể hiện vĩnh viễn đều là ánh mặt trời.

Tiêu Thành Dục biết rõ mình không có nhãn quan sắc bén như mẫu hậu, nhưng hắn cũng không hề ngu ngốc, một người là tốt hay xấu, hắn phân biệt rất rõ ràng.

Hắn tin chắc rằng Thẩm Kinh Trĩ đối với hắn, đối với Đại Sở, với bách tính lê dân đều có một trái tim vàng ròng rực rỡ, vậy là đủ rồi.

Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc há hốc miệng, nhưng lời đến bên miệng lại không biết nên nói gì cho phải.

Giây phút này, ngay cả đáy mắt nàng cũng mang theo dòng nước ấm áp.

Đã lâu rồi nàng không được ai tin tưởng hết lòng như vậy, huống chi người này còn là Hoàng Đế vốn nên cô độc đa nghi, nhạy cảm, điều này càng khiến cho sự tin tưởng này trở nên quý giá.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào, nhưng dù sao nàng cũng không phải là thiếu nữ trẻ tuổi, được khen ngợi một câu liền khóc nhè. Nàng chỉ thở dài một hơi, hồi lâu sau mới trả lời: "Thần thiếp, tạ ơn bệ hạ tin tưởng."

Tiêu Thành Dục khẽ cười.

Trong một đêm thu khí trời mát mẻ như thế này, hai người có thể cùng nhau ngắm cảnh trò chuyện, vốn đã là một việc vô cùng tuyệt vời và lãng mạn. Bản thân việc này đã khiến hắn cảm thấy thư thái và mãn nguyện.

Tiêu Thành Dục tiếp tục nói: "Hôm nay sau khi bàn bạc với chỉ huy sứ của Kim Ngô Vệ và Tả đô đốc của Phụng Thiên đại doanh, đã sắp xếp xong hành trình mười ngày sau, khi đó bên cạnh trẫm sẽ có

nhiều tinh binh bảo vệ."

Hắn quay sang nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Phía sau đã chuẩn bị xong, giờ phải xem vở kịch phía trước diễn như thế nào, Ninh tần nương nương, nàng có muốn cùng trẫm diễn một vở kịch đủ để ghi vào sử sách này không?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau trong gió như phát ra tia lửa.

"Thần thiếp rất vinh hạnh." Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhếch môi, nở một nụ cười đắc ý.

Hắn cũng nhìn nàng cười.

Nói xong chuyện này, Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, hỏi: "Bệ hạ, thần thiếp muốn hỏi tình hình của Đại Hạ và Bắc Tề hiện nay thế nào?"

Tiêu Thành Dục vừa rồi đã chủ động nói về tình hình biên cương, bây giờ nghe nàng hỏi như vậy, cũng không thấy lạ.

Chỉ là trong lòng Thẩm Kinh Trĩ đang đập thành thịch, không hiểu sao có chút căng thẳng.

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, nói: "Hiện nay hoàng đế Đại Hạ đã lên ngôi mười mấy năm, hắn nắm quyền lực tuyệt đối, sau khi loại bỏ Trần Quốc tướng quân và thái phó, trong triều không còn ai có thể chống lại hắn, nhưng đồng thời, toàn bộ Đại Hạ cũng không còn người có năng lực."

"Kẻ được hắn yêu thích thì có thể lên cao, người làm hắn vui lòng thì có thể phát đạt, Đại Hạ không thể nào sản sinh ra những vị quan năng lực trị thế nữa, thật đáng tiếc cho Thẩm tướng quốc, một trung thần tốt như vậy, chết quá oan uổng."

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, gần như không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, trong đầu chỉ văng vẳng bốn chữ "chết quá oan uổng".

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, không để nước mắt tuôn xuống. Nàng cúi đầu, bối rối nhìn những ngón tay trắng bệch của mình, nghe thấy âm thanh mình rất bình tĩnh: "Thẩm tướng quốc là ai vậy?"

Tiêu Thành Dục không nhận ra sự khác thường của nàng, hắn chỉ thở dài: "Ông ấy là nguyên lão hai triều của Đại Hạ, là trụ cột của quốc gia, là trung thần, cũng là phúc của người dân Đại Hạ, chỉ đáng tiếc... chỉ đáng tiếc bị quốc chủ Đại Hạ nghi ngờ, chết oan uổng, cả nhà bị tru di."

"Thật đáng tiếc." Tiêu Thành Dục cảm thán một câu.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy chính mình lại hỏi: "Nếu vị Thẩm tướng quốc này ở Đại Sở thì sao?"

Chương 68: Tin đồn

Nàng hỏi về Thẩm tướng quốc, kỳ thực Tiêu Thành Dục cũng không bất ngờ.

Thẩm Kinh Trĩ thường có những ý tưởng kỳ lạ, cũng thường hỏi hẵn nhiều câu hỏi kỳ quặc, cho nên đối với vị trung thần mà chính mình cũng rất kính trọng này, Tiêu Thành Dục đương nhiên không tiếc lời trả lời.

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, nói: "Vị Thẩm tướng quốc này cũng giống như Trương thái phó, cụ thể thế nào cũng đều là do phụ hoàng kể lại lúc trẻ còn nhỏ, kỳ thực trẻ không rõ lắm. Nhưng trẻ đã đọc tất cả những chính sách mà ông ấy ban hành khi cầm quyền, biết ông ấy là một trung thần yêu nước thương dân."

Tiêu Thành Dục tiếp tục nói: "Nói đến đây, hình như trong nhà ông ấy cũng có một nữ nhi vào cung làm phi, sau đó Thẩm thị bị tru di cả nhà, vị Thẩm quý phi này chắc cũng không thể sống sót, cả nhà Thẩm thị đều không có kết cục tốt đẹp. Chuyện năm đó quốc chủ Đại Hạ làm rất vô tình, cũng thật sự quá nhẫn tâm."

Thẩm Kinh Trĩ không ngờ hẵn lại nói đến chuyện của mình, nhịp tim đột nhiên tăng nhanh, nghe những lời này, trong lòng nàng không khỏi buồn bã, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, không dám phân tâm chút nào.

Tiêu Thành Dục dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Dù bây giờ thái phó thỉnh thoảng có những hành động không đúng mực, nhưng cũng không có ý làm hại Đại Sở, cho dù có những chỗ quá đáng, chắc cũng là do quyền lực che mắt, trẻ biết ông ta sẽ không phản bội trẻ, trẻ cũng tuyệt đối sẽ không phản bội lại ông ta mà hãm hại ân sư của mình vào chỗ chết, lại còn khiến cả nhà ân sư bị tru

di, quốc chủ Đại Hạ làm như vậy, thật sự... thật sự quá mức lòng lang dạ sói."

"Đây không phải là hành động của người quân tử, cũng không phải là phong thái của một vị quân vương, Đại Hạ có một quốc chủ như vậy, là bất hạnh của người dân, cũng là bất hạnh của triều thần."

Thẩm Kinh Trĩ đã lâu không nghe nói đến chuyện của Đại Hạ, đột nhiên nghe những câu chuyện xa xưa này, không khỏi có chút chột dạ. Những người thân đã chìm vào dòng chảy lịch sử, lần lượt xuất hiện trở lại trước mặt nàng, khiến nàng không nói nên lời.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, thấy nàng đang mỉm cười ngẩn ngơ, bèn nắm lấy tay nàng: "Trẫm sẽ không đối xử với ân sư như vậy, càng sẽ không đối xử với nàng như vậy, đừng sợ."

Hắn chuyện xưa nói chuyện nay, tựa như đang trả lời câu hỏi của Thẩm Kinh Trĩ, thực chất là đang an ủi, cho nàng một viên định tâm hoàn.

Tim Thẩm Kinh Trĩ đập mạnh, một cảm xúc khó tả dâng lên, nàng chớp chớp mắt, cuối cùng cũng thu lại nụ cười gượng gạo trên mặt.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn vào mắt Tiêu Thành Dục: "Những gì bệ hạ nói, thần thiếp đều tin."

Tiêu Thành Dục sẵn sàng tin tưởng nàng, nàng đương nhiên cũng sẵn sàng tin tưởng hắn.

Sự tin tưởng này không liên quan đến tình yêu hay cảm xúc, chỉ đơn thuần là hai người, họ rất tin tưởng vào nhân cách và trí tuệ của đối phương, có thể coi nhau là bạn đồng hành cùng nhau phát triển, vậy là đủ rồi.

Tiêu Thành Dục thấy Thẩm Kinh Trĩ thư thái lại, liền nói: "Hiện nay trong nước Đại Hạ dân chúng oán thán rất nhiều, nghe nói quốc chủ

Đại Hạ trong cung chỉ sủng ái một yêu phi, cùng nàng ta làm loạn hậu cung, thậm chí còn nghe theo lời nàng ta xuất binh Bắc Tề, khiến hai nước chiến tranh liên miên."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nheo mắt: "Yêu phi?"

Tiêu Thành Dục lạnh lùng nói: "Nói là yêu phi, nhưng chung quy lại là Lệ Minh Hạo từ lâu đã có ý muốn xâm chiếm Bắc Tề, hắn dùng vũ lực bừa bãi, chính là vì muốn chiếm Bắc Tề càng sớm càng tốt, hoàn thành đại nghiệp thống nhất."

Thẩm Kinh Trĩ rùng mình, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Nàng hiểu rõ Lệ Minh Hạo nhất, biết hắn ta giả dối vô tình, tàn nhẫn lạnh lùng, cũng biết hắn ta rõ ràng không xứng làm Hoàng Đế nhưng lại tham vọng vô độ, tự cho mình là minh quân, là phúc của thiên hạ.

Hiện tại hắn ta động thủ với Bắc Tề, nếu trận chiến này có thể chiến thắng, vậy sau này thì sao?

Thẩm Kinh Trĩ bỗng ngẩng phắt đầu lên, mắt tròn xoe nhìn Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục thấy nàng chỉ cần vài câu đã hiểu được nguy cơ này, không khỏi nói: "Kinh Trĩ, nàng thật sự rất thông minh, nếu là nam nhi, lúc này nói không chừng đã đỗ tiến sĩ, cống hiến cho triều đình."

Thẩm Kinh Trĩ không để ý đến lời khen của hắn, mà chỉ hỏi: "Nhưng mà... sắp có chiến tranh sao?"

Giọng nói của nàng có chút run rẩy.

Không chỉ bởi vì bây giờ nàng là người Đại Sở, sống ở Đại Sở, nàng

còn có nhiều bằng hữu, người quen ở Đại Sở, dọc đường đi từ trong cung ra, nhìn thấy toàn là cảnh người dân ngày ra làm việc tối về nghỉ ngơi, cuộc sống yên ổn.

Nàng không hy vọng, cũng không thích có một ngày bức tranh tươi đẹp này như băng tuyết vỡ vụn.

Không chỉ người dân Đại Sở, còn có Đại Hạ và Bắc Tề, tuy rằng nàng sinh ra đã là tiểu thư thế gia đại tộc, nhưng lời dạy của phụ mẫu khiến nàng hiểu rõ, thiên hạ này tuy nói là của hoàng thất, nhưng thực ra là của bá tánh.

Tiêu Thành Dục thức khuya dậy sớm như vậy cũng chỉ vì muốn bá tánh bớt chịu khổ, được ăn no, hắn làm sao không biết đánh trận tốn nhiều nhân lực vật lực, nhưng e là trận chiến này khó tránh khỏi.

Những hành động liên tiếp của Đại Hạ đã khiến Bắc Tề rối loạn, nếu Lê Minh Hạo thật sự có thể đánh bại Bắc Tề, chiếm phương Bắc, hắn ta sẽ bỏ qua Trung Nguyên màu mỡ này sao?

Không thể nào.

Mục tiêu của hắn ta chính là Trung Nguyên.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, giọng nói nhẹ đến cơ hồ không nghe rõ: "Bệ hạ muốn tặng viện binh cho Bắc Tề?"

Tiêu Thành Dục đang vịn lan can bỗng khựng lại, lời nàng nói khiến hắn thật sự kinh ngạc. Hắn không hỏi nàng đã đoán được ý của hắn như thế nào, suy nghĩ một lúc chỉ nói: "Nếu ba nước thế chân vạc, thì Đại Sở chỉ cần giành lại U Vân tam châu, ba nước sẽ có hòa bình lâu dài."

"Nhưng hiện tại, U Vân tam châu không chỉ không giành lại được, Đại Hạ và Bắc Tề đều có động tĩnh, nếu Lê Minh Hạo đánh Bắc Tề là

thật, quốc lực của Đại Hạ lại mạnh hơn Bắc Tề, thì Bắc Tề bị diệt vong chỉ là vấn đề thời gian."

Tiêu Thành Dục giải thích với Thẩm Kinh Trĩ rất rõ ràng: "Mùa hè năm nay, Bắc Tề bị hạn hán, người dân mất mùa, triều đình lại liên tục tăng thuế, người dân Bắc Tề đã nổi dậy nhiều lần, Lê Minh Hạo hình như đã nhìn thấy cơ hội này, xuất binh đánh Bắc Tề."

"Nếu chúng ta không xuất binh, Bắc Tề sẽ không bị đánh bại ngay lập tức, nhưng e là cũng không chống đỡ được bao lâu, nhưng mà... Nhưng nếu đây là cái bẫy do Bắc Tề và Đại Hạ cùng giăng ra thì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày, lập tức hiểu ra.

Bắc Tề nằm ở phương Bắc, phía Bắc là thảo nguyên bát ngát, không thích hợp cho việc trồng trọt, trong nước Bắc Tề phần lớn là dân tộc du mục, đi theo thảo nguyên mà sinh sống.

Còn Đại Hạ chỉ có thể sống trong một vùng đất hẹp, ai mà không thèm muốn mảnh đất màu mỡ của Đại Sở?

Cho nên tình hình thực sự của hai nước ở biên giới kia như thế nào, không ai biết, nhưng Tiêu Thành Dục lại biết cách thăm dò.

Nếu Đại Hạ đánh Bắc Tề là thật, Bắc Tề dù không muốn Đại Sở tăng viện binh nhưng cũng sẽ không cự tuyệt dứt khoát, rất có thể sẽ thể hiện thái độ thân thiện với Đại Sở, để Đại Sở không đồng thời xuất binh.

Nếu Bắc Tề cùng Đại Hạ bắt tay với nhau, thì Bắc Tề nhất định sẽ cự tuyệt thẳng thừng không cho binh lính Đại Sở tiến vào Bắc Tề.

Dù thế nào đi nữa, cũng phải ba nước cùng nhau đánh cờ.

Hèn chi gần đây triều đình yên ổn hơn nhiều, nhưng Tiêu Thành Dục

lại càng bận rộn. Thấm Khinh Trĩ suy nghĩ một chút, nói: "Bệ hạ, dù thế nào chúng ta cứ chuẩn bị trước, sau đó mới thăm dò, Đại Sở rộng lớn sản vật phong phú, sắp đến mùa thu hoạch, năm nay sẽ là một năm được mùa."

"Được mùa, bá tánh có lương thực trong tay, trong lòng sẽ không hoảng loạn, hơn nữa, trong triều còn có nhiều vị tướng quân lập nhiều chiến công, có họ ở đó, Đại Sở sẽ không để người khác xâm chiếm."

Tiêu Thành Dục khẽ đáp một tiếng: "Ừ, trăm cũng hiểu."

Đại Hạ và Bắc Tề vẫn chưa chính thức khai chiến, nhưng Đại Sở phải chuẩn bị từ sớm, hãn không muốn Đại Sở lại bị chiếm mất một tấc đất nào, hãn chỉ muốn bá tánh ấm no, có cuộc sống yên bình.

Thấm Khinh Trĩ nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, cho hãn một lời an ủi thầm lặng.

Hai người trầm mặc đứng một lúc, Thấm Khinh Trĩ mới cảm thấy hơi lạnh, nàng cuộn chặt áo choàng, nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi thôi."

Tiêu Thành Dục gật đầu, dắt tay nàng xuống khỏi Trích Tinh lâu.

Gần đây Tiêu Thành Dục rất bận, cũng không có thời gian để chơi đùa, cho nên chỉ im lặng đưa nàng trở về Phù Dung Viên, sau đó tự mình trở về cung Sương Xuân Phương Cảnh.

Thấm Khinh Trĩ rửa mặt thay y phục, nằm trên giường, lần này dù có an thần hương nhưng vẫn khó ngủ.

Hồi ức ủa về, những nỗi buồn và đau khổ tuy rằng đã rời xa, nhưng nàng vẫn nhớ những người thân đã khuất. Cỏ cây hoa lá trong nhà, phụ mẫu huynh đệ tỷ muội, những bóng hình quen thuộc dần dần mờ nhạt, thời gian trôi qua, nàng tưởng mình cuối cùng cũng sẽ

quên.

Hôm nay mới phát hiện, chỉ vài câu nói đơn giản, những suy nghĩ ngày xưa lại ùa về.

Nàng trở mình, tâm trí càng thêm minh mẫn.

Hiện tại nàng đã là người Đại Sở, nàng là Thẩm Kinh Trĩ, cũng thay thế Thẩm Kinh Trĩ sống ở Trường Tín Cung của Đại Sở bốn năm rồi, nàng đã có tình cảm với những người quen biết ở đây.

Nàng sẽ không quên mình từng là người Đại Hạ, nhưng cũng thừa nhận mình là người Đại Sở, hai nước khai chiến chắc chắn không phải là điều nàng muốn thấy, nhưng Lê Minh Hạo đã phát điên rồi.

Chỉ cần hãn còn sống, toàn bộ miền Trung Nguyên sẽ không bao giờ có ngày yên bình.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, cuối cùng cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng hy vọng mình có thể tin tưởng Tiêu Thành Dục, tin tưởng hãn là một hoàng đế tốt, tin tưởng hãn có thể mang lại cho bá tánh một cuộc sống hòa bình và ấm no muôn màng.

Nàng cũng hy vọng mình có thể tận mắt chứng kiến ngày đó.

Mang theo ước mơ này, Thẩm Kinh Trĩ dần dần chìm vào giấc ngủ, trong mơ, nàng có thể cảm nhận được biển cả bao la. Nước biển xanh thẳm dập dềnh trước mắt nàng, trong tiếng sóng, nàng cảm thấy yên bình và thanh thản.

Giấc ngủ này rất ngon.

Sáng hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ bị tiếng chim hót bên ngoài cửa sổ đánh thức.

Trong hành cung Đông An có rất nhiều cây cối hoa lá, cho nên cũng có rất nhiều chim chóc, những con chim hót vang bên ngoài cửa sổ, thể hiện tâm trạng đang vui vẻ.

Thẩm Kinh Trĩ mở mắt ra, sau một đêm ngủ say, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, cơ thể thoải mái. Nàng vươn vai một cái, bên ngoài liền vang lên giọng nói của Ngân Linh: "Nương nương, trời còn chưa sáng, nương nương đã dậy rồi sao?"

Thẩm Kinh Trĩ đêm qua chưa dạo hết hành cung, hôm nay muốn nhân lúc trời đẹp đi dạo thêm một chút: "Ừ, dậy thôi."

Gội rửa thay y phục xong, Thẩm Kinh Trĩ ngồi trước gương trang điểm, tự mình lấy lược chải tóc.

Ngân Linh và Đồng Quả cười nói bên cạnh nàng, vừa bày biện phấn son chĩnh chu, vừa đưa cho Thẩm Kinh Trĩ xem trâm cài hôm nay sẽ dùng.

Nàng một bên lựa chọn trong hộp trang sức, một bên nghe Đồng Quả kể chuyện thú vị trong hành cung Đông An.

Đồng Quả đang kể, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm lại, nói: "Nương nương, nô tỳ hôm qua nghe được một lời đồn đáng sợ."

Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn nàng ấy: "Người cẩn thận đừng dọa các tỷ muội."

Đồng Quả cười cười, nhưng nhanh chóng thu lại nụ cười: "Nương nương, nô tỳ nghe cung nữ tạp dịch ở Đông An vì trường nói trong hành cung Đông An không thể đặt chân đèn trước gương trang điểm, không được soi gương chải đầu đối diện với chân đèn."

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy cũng không sợ hãi, chỉ nhìn thoáng qua cách bài trí trong tấm điện.

Quả nhiên, đối diện với gương trang điểm là cả một bức tường, xung quanh không hề đặt bất kỳ ngọn nến nào, mà trên đỉnh treo một chiếc đèn lưu ly, ban đêm có thể chiếu sáng khắp phòng.

Thẩm Kinh Trĩ không lên tiếng, Ngân Linh lại cảm thấy hơi sợ, nàng ấy xoa xoa cánh tay nói: "Vì sao lại như vậy?"

Phải biết cung nữ trong hành cung quanh năm ở đây canh giữ, làm công việc quét dọn tẻ nhạt, tiền để hai mươi năm chưa từng đến hành cung, cho nên cung nữ ở đây không có chút hy vọng nào, thường thường mười mấy tuổi vào cung, hai mươi tuổi thì được thả ra cho xuất giá.

Chỉ có số ít không nơi nương tựa mới ở lại trong cung làm cô cô, chờ cung cấp dưỡng lão. Giữa bọn họ có lẽ quá tịch mịch, nên mới có thể truyền những lời ma quỷ này.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn về phía Đồng Quả, Đồng Quả liền liếc mắt nhìn xung quanh, tiến đến gần nàng thấp giọng nói: "Nô tỳ nghe nói, trước kia có một cung nữ chết như vậy."

Không chỉ nói hành cung, ngay cả trong Trường Tín Cung loại chuyện này cũng được lưu truyền rộng rãi.

Trong cung không có gì mới mẻ, ngày qua ngày lặp lại cuộc sống, cho nên một khi có lời đồn như thế, lập tức có thể lan truyền.

Các cung nữ không dám nói ra ngoài mặt nhưng sẽ truyền tai nhau, một câu chuyện nhỏ không cần đến năm ngày, toàn bộ tiểu cung nữ trong cung đều biết.

Có người quan hệ tốt với các đại cung nữ, sẽ kể lại, có người thì giữ kín như bưng, chỉ ghi nhớ trong lòng.

Thẩm Kinh Trĩ người duyên tốt, mọi người đều thân quen với nàng, cho nên những câu chuyện này nàng nghe nhiều, mấy năm nay nghe cũng phải mười mấy câu chuyện.

Nàng vốn dĩ gan dạ, hơn nữa bản thân là người chết đi sống lại, thậm chí không biết mình là người hay ma, cho nên chưa bao giờ sợ những câu chuyện này, nhưng nàng càng không sợ, các cung nhân càng muốn kể cho nàng nghe, giống như Đồng Quả bây giờ, không nói thì trong lòng khó chịu.

Tiểu cung nữ trong cung chết, đa phần đều là vì bệnh tật, sinh bệnh lại không được chữa trị kịp thời, cuối cùng kéo dài đến mức không còn thuốc cứu chữa thì đành bỏ mặc. Nhưng cũng có người lại vì những nguyên nhân khác.

Ví như hôm đó ở Ngự Hoa Viên, Thẩm Kinh Trĩ cứu Liễu Tố Y, nếu lúc đó nàng không ra tay giúp đỡ, Liễu Tố Y rất có thể đã chết.

Chuyện này trong cung không tính là nhiều, nhưng vĩnh viễn không bao giờ dứt.

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ như thường, chỉ nghe Đồng Quả tiếp tục nói: "Hành cung bên này hai mươi mấy năm chưa từng sử dụng, thường thường đều trưng dụng các nữ hài đến làm cung nữ, làm đến hai mươi tuổi thì thả về nhà cho xuất giá."

"Ngày tháng ở hành cung tuy tẻ nhạt nhưng lại yên tĩnh, hơn nữa bạc hàng tháng nhiều hơn so với gia đình giàu có, có ăn có ở lại gần nhà, cho nên rất nhiều nữ hài đều vào cung làm cung nữ, tuổi thành thân ở phụ cận Phụng Thiên đều cao hơn không ít, nhiều nhà có nhi tử thì chờ các cô nương được thả về nhà rồi mới kết hôn."

Như vậy xem ra đúng là chuyện tốt.

Nhưng cũng có lợi có hại.

Đồng Quả nhíu mày, khuôn mặt tròn trịa hiem khi trầm xuống: "Cung nữ hành cung tuy dễ làm, nhưng thái giám lại không thể tùy tiện thả về nhà, bọn họ một khi đã vào cung, muốn cầu chỉ có thể là vinh hoa phú quý, ở Trường Tín Cung tự nhiên có hy vọng, nếu đắc tội với người bị đầy đến hành cung và Ngọc Tuyền sơn trang, thì ngày tháng không còn gì để mong đợi, hoặc là chấp nhận số phận ở trong hành cung dưỡng lão, hoặc là sẽ động những ý nghĩ xấu xa."

Đồng Quả nói xong, bèn thở dài: "Nghe nói là mùa đông hai năm trước có một tiểu cung nữ mười bảy mười tám tuổi dung mạo rất xinh đẹp, bị trung giám chưởng quản quét dọn nhìn trúng, nhất định muốn nàng ta sau khi xuất cung làm nương tử của mình, cung nữ kia trong nhà vốn đã đính hôn, trong lòng cũng có người thương, chỉ chờ nàng ta hai mươi tuổi xuất cung là sẽ thành thân, bị trung giám kia náo loạn như vậy, đương nhiên là không chịu."

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ cũng trầm xuống.

"Cung nữ kia cũng thông minh, nàng ta không cứng đối cứng với trung giám, mà lấy bạc của mình đi cầu xin quản sự cô cô, quản sự cô cô chắc chắn là bên vực cung nữ nhà mình, cho nên trực tiếp cầm số tiền này đi tìm thượng giám chưởng sự hành cung Đông An, chính là vị thượng giám hiện nay của hành cung, tên là Phùng Lập."

"Phùng công công ghét nhất dưới tay có chuyện như vậy, ông ta liền trách mắng trung giám kia, còn phạt bạc hàng tháng của hắn ta, để hắn ta bớt gây chuyện thị phi, ai ngờ..."

Đồng Quả ghen ngào, hồi lâu không nói nên lời.

Thẩm Kinh Trĩ bất đắc dĩ thở dài, câu chuyện này là nàng ấy muốn kể, nhưng bây giờ lại đau lòng đến mức không nói thành lời.

Nàng suy nghĩ một chút, cũng hiểu được lời chưa nói hết của Đồng Quả, chỉ hỏi: "Cung nữ kia chết như thế nào?"

Đồng Quả nắm chặt tay, chậm rãi cúi đầu xuống: "Nàng ta bị một tên bán rau làm nhục, nhưng không hề tự oán tự trách, lúc liều mạng phản kháng vô tình đâm chết tên bán rau, trong lúc hoảng loạn chạy về phòng mình."

"Nàng ta bị làm nhục, lại giết người, vừa sợ hãi vừa uất ức, ngồi trước gương mượn ánh nến leo lét nhìn mình, cuối cùng tự mình trang điểm chải chuốt một phen, rồi treo cổ tự vẫn."

Nàng ta có thể phản ứng lại giết chết tên bán rau kia, đúng là một nữ tử kiên cường, chỉ là quá đáng tiếc.

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ trầm xuống, hỏi: "Vậy tên trung giám kia thì sao?"

Đồng Quả thở dài: "Hành cung xảy ra án mạng lớn như vậy, Phùng công công và quản sự cô cô đều không chịu bỏ qua, không cần tra cũng biết là do tên trung giám kia làm, vì vậy Phùng công công trực tiếp hạ lệnh đánh hắt ta năm mươi đại bản, kéo đến gian nhà phía Bắc chờ chết."

Trong cung muốn phạt một người, chỉ chết thôi chưa đủ, nhất định phải lột da xẻo thịt, để hắt ta cô độc nằm trong phòng đau đớn mà chết. Hình phạt này coi như nặng, nhưng cũng không cứu được mạng sống của cung nữ kia.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Câu chuyện đến đây coi như kết thúc."

Đồng Quả lại kể tiếp: "Nương nương, câu chuyện này vẫn chưa kết thúc, tên trung giám kia bị đánh đến mức toàn thân lở loét, thoi thóp bị ném vào gian nhà, Phùng công công sợ hắt ta chết trong phòng bốc mùi, còn phái hai tiểu thái giám canh chừng, đợi hắt ta tắt thở thì kéo ra bãi tha ma vứt bỏ."

"Kết quả tên trung giám kia khi bị nhốt vào đã hấp hối, thoi thóp

chờ chết, đến nửa đêm, tiểu thái giám canh gác mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại, chính là bị tiếng kêu la bên trong đánh thức."

"Bọn họ nghe thấy tên trung giám kia ở bên trong kêu la, nói là đừng tìm ta, ta không cố ý, ta biết lỗi rồi, ta cũng sắp chết rồi, sau đó chỉ còn lại tiếng đồ vật rơi xuống đất."

Thẩm Kinh Trĩ đã hiểu rõ, vì sao sau đó lại lưu truyền ra câu chuyện này.

Tên trung giám kia đến nửa đêm chắc là sắp chết, hồi quang phản chiếu một lần, mơ mơ màng màng nói những lời mê sảng này rồi tắt thở, vừa lúc trong gian nhà kia có lẽ có người đánh rơi gương đồng, cho nên rơi xuống đất chính là gương đồng đó.

Vì vậy gương đồng, ánh nến, cộng thêm câu chuyện bi thảm này đã dệt nên một lời đồn mới. Từ đó về sau, hành cung e rằng có rất ít thái giám dám đánh chủ ý lên cung nữ nữa.

Bởi vì cung nữ đã chết oan âm hồn không tan, muốn báo thù.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy tiếc cho cung nữ đó, nhưng lại cảm thấy Phùng công công và quân sự cô cô thông minh, hành cung lưu truyền lời đồn như vậy, không phải vì điều gì khác, chỉ là vì bảo vệ các cung nữ mà thôi.

Cách làm này không đáng khen ngợi nhất, nhưng ở hành cung lâu ngày không có người đến, lại là phương pháp hữu hiệu nhất.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ tay Đồng Quả, thấy mấy cung nữ xung quanh mắt đều đỏ hoe, cũng rất sợ hãi, liền nói cho họ nghe suy nghĩ của mình để họ yên tâm.

Câu chuyện kể xong, tóc tai trang điểm của Thẩm Kinh Trĩ cũng đã hoàn thành, hôm nay nàng đặc biệt chọn một bộ váy áo mỏng màu

vàng ngỗng, trên áo thêu hoa tú cầu xinh xắn, trên đầu cài thêm búi tóc hai vòng và trâm cài hoa tú cầu bên mái tóc, khiến cả người trông đáng yêu lại tinh nghịch.

Ra ngoài chơi chính là phải mặc những xiêm y mới mẻ.

Thẩm Kinh Trĩ thấy mọi người vẫn còn chìm đắm trong câu chuyện, liền véo nhẹ vào má từng người: "Các người đó, chuyện nghe qua thì thôi, nếu thấy các cung nữ ở hành cung đáng thương, thì các người hãy quan tâm chăm sóc nhiều hơn, người sống phải sống tốt hơn mới được."

"Còn về chuyện thần quỷ, đều là chuyện hoang đường, chúng ta tự mình biết rõ trong lòng, nhưng cũng đừng truyền ra ngoài."

Thẩm Kinh Trĩ nói như vậy, sắc mặt đám người Ngân Linh liền tốt hơn, cùng nàng đi dùng bữa sáng.

Bữa sáng hôm nay mang đậm nét đặc trưng của Đông An vi trường.

Thẩm Kinh Trĩ vừa ngồi xuống trước bàn ăn, một bát mì kiều mạch bốc khói nghi ngút đã được bưng lên. Nàng ngẩng đầu nhìn, lại phát hiện người bưng mì tới là một thiếu niên trẻ tuổi.

Dáng người gầy gò, sắc mặt tái nhợt, hàng mi rũ xuống khẽ run rẩy, không dám nhìn thẳng vào dung nhan Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại một lúc bèn nhận ra.

"Người là... Liễu công công?"

Ba chữ Liễu công công vừa thốt ra, tiểu thái giám đối diện vội vàng vén áo quỳ xuống.

Hắn vốn dĩ mới khỏi bệnh nặng, cả người vẫn mang vẻ ốm yếu xanh xao, quỳ gối trước mặt Thẩm Kinh Trĩ một cách hèn mọn như vậy,

càng chật vật đáng thương.

Nàng nhìn dung nhan tuần mỹ của hãn, cũng hiểu vì sao Quý thái phi lại si mê hãn như vậy.

Cả Trường Tín Cung cũng không tìm ra được một thái giám nào tuần mỹ như vậy nữa.

Thẩm Kinh Trĩ đang ngăn người, Liễu Tố Y đã quỳ rạp dưới đất dập đầu hành đại lễ: "Ơn cứu mạng của nương nương, Tiểu Liễu Tử khắc cốt ghi tâm, không có nương nương thì không có Tiểu Liễu Tử ngày hôm nay."

"Được rồi được rồi," Thẩm Kinh Trĩ ôn hòa cười, bảo Thích Tiểu Thu nhanh chóng đỡ hãn dậy, hoà nhã nói, "Sao hôm nay lại là người đến hầu hạ bữa ăn? Bản cung đã thương lượng với bệ hạ rồi, điều người đến Càn Nguyên cung hầu hạ bệ hạ, người cứ yên tâm."

Liễu Tố Y nghe thấy hai chữ bệ hạ, chậm rãi cúi đầu xuống, nói: "Tiểu nhân tạ ơn nương nương, tạ ơn bệ hạ khoan dung, tiểu nhân đã được điều vào Càn Nguyên cung, chuyên hầu hạ bệ hạ dùng bữa, hiện giờ đã là đại thái giám rồi, tiểu nhân có thể có được ngày hôm nay đều là nhờ sự khoan dung của bệ hạ và nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới hiểu, vì sao hãn lại đến hành cung.

"Vậy thì tốt, bệ hạ đối xử với hạ nhân rất ôn hòa, chỉ cần người trung thành không hai lòng, cần mẫn nỗ lực, nhất định có thể từng bước thăng tiến, đợi đến ngày nào đó làm trung giám, chớ quên hồng bao của bản cung."

Thẩm Kinh Trĩ thấy hãn có chút rụt rè, bèn nói đùa một câu.

Liễu Tố Y vội vàng ngẩng đầu lên, đôi mắt như nai con nhanh chóng liếc nhìn dung nhan ôn nhu của Thẩm Kinh Trĩ, rồi như bị kinh hãi, nhanh chóng cúi đầu xuống.

"Tiểu nhân ghi nhớ trong lòng."

Nói chuyện hàn huyên xong, Liễu Tố Y bèn vội vàng hành lễ với nàng: "Nương nương, bát mì kiều mạch này là bệ hạ ban thưởng, sáng sớm bệ hạ ăn thấy ngon, liền nhớ đến nương nương, dặn dò tiểu nhân mang đến cho nương nương."

Hoàng Thượng muốn thể hiện sự quan tâm thật ra rất đơn giản, một là ban thưởng địa vị, hai là ban thưởng đồ vật, không ngoài bốn chữ vinh hoa phú quý.

Nhưng nếu muốn thể hiện sự gần gũi và yêu thương, thì phải thể hiện trong những việc nhỏ nhặt hàng ngày. Ví dụ như việc ăn uống ba bữa mỗi ngày, có thể khiến Hoàng Thượng ngày nào cũng nhớ đến đã ăn ngon chưa, có thích hay không, mới là bản lĩnh thật sự.

Hiển nhiên, trong cung có bản lĩnh này chỉ có hai người là Thái Hậu và Ninh tần nương nương.

Một người là mẫu thân tận tâm nuôi dưỡng Hoàng Thượng trưởng thành, một người là sủng phi mà Hoàng Thượng ghi nhớ trong lòng, cho nên mới có ban thưởng thức ăn ngày nào cũng có.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn bát mì kiều mạch nóng hổi trong tay, hơi nóng bốc lên làm mờ đi đôi mắt nàng, khiến nàng trông càng thêm ôn nhu mỹ lệ.

Thẩm Kinh Trĩ cười cong mắt: "Bệ hạ thật tốt, vậy thần thiếp xin đa tạ bệ hạ."

Đối diện nàng, Liễu Tố Y cúi đầu lặng lẽ đứng, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm mũi giày mới tinh, không nói một lời.

Hắn đang nghĩ gì không ai biết, chính hắn dường như cũng chẳng

hiếu.

Chương 69: Tâm động

Thẩm Kinh Trĩ thoả mãn dùng xong bữa sáng, sau đó liền đi dạo trong hoa viên nhỏ của mình.

Phù Dung Viên tuy lấy phù dung làm tên, nhưng cũng có những loài hoa khác điểm xuyết xen kẽ, ngoài phù dung, còn có những loài hoa thường nở rộ vào mùa thu như tử đinh hương, thu hải đường, cúc, dạ lai hương, tử diệp mai,... những loài hoa này tư thái khác nhau, màu sắc khác nhau, tụ tập thành một đám lớn, tựa như cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt chốn nhân gian.

Thẩm Kinh Trĩ dạo chơi giữa biển hoa, ngửi hương hoa, ngắm trăm hoa, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, bản thân cũng trở thành tiên tử giữa biển hoa, linh động đáng yêu.

Đội nàng đi một vòng từ trước ra sau, liền nhìn thấy một bụi cây hoa quế mà hôm qua nàng không để ý tới.

Đây là một bụi quế tứ quý, hoa có màu vàng sữa xinh đẹp, đến gần ngửi mới thấy được hương thơm thoang thoảng của hoa quế.

Quế tứ quý vì nở hoa quanh năm, cho nên hương thơm nhạt hơn, nhưng lá và hoa lại xinh đẹp, có một phong vị khác.

Đan quế toả hương, mới là mùa thu đẹp nhất trong năm.

Thẩm Kinh Trĩ rất thích hoa quế, bèn nói với Thích Tiểu Thu: "sau khi hồi cung, xem thử trong hành cung Đông An có cây đan quế hoa to không, loại quế này hương thơm nồng đậm, dùng để làm mứt hoa quế là thích hợp nhất, chúng ta làm vài hũ mang về cung, có thể ăn được lâu."

Thích Tiểu Thu liền đáp: "Vâng ạ."

Dạo chơi trong hoa viên xong, Thẩm Kinh Trĩ đi ra khỏi Phù Dung Viên, vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc các cung thất trong hành cung, vừa cẩn thận ngắm nhìn hoa cỏ cây cối trong đây.

Những ngày ra ngoài du ngoạn thật vui vẻ, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy cả ngày hôm nay mình chẳng làm được việc gì ra hồn, thoát cái một ngày đã trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ lại được Tiêu Thành Dục ban thưởng thức ăn.

Vẫn là Liễu Tố Y mang đến, là một đĩa bánh lừ lẩn đậu đỏ*, món điểm tâm này cũng từng lưu hành ở Thịnh Kinh, ngự trù trong cung cũng thường làm, nhưng đúng là đặc sản của Phụng Thiên.

(*Tên Hán Việt là bánh đậu đỏ lữ đà cốn (红豆驴打滚). Hình bánh ở dưới chương bên wattpad. Hoặc các bạn có thể search google tên bánh bằng tiếng Hoa, nó sẽ hiện ra cả video chỉ cách làm bánh này.)

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười cảm ơn Liễu Tố Y, Liễu Tố Y lần này không nói gì thêm, chỉ cúi đầu hành lễ, vội vàng lui xuống.

Đồng Quả nói: "Tiểu Liễu công công này tính tình cũng quá rụt rè, thái giám hầu thiện phải khéo ăn khéo nói mới được."

Ngân Linh liền vỗ nàng ta một cái, nói: "Lo chuyện bao đồng."

"Không phải vì hắc là người nương nương cứu sao," Đồng Quả nhỏ giọng lẩm bẩm, "Người khác tiền đồ ra sao thì liên quan gì đến chúng ta? Ta đây không phải là nghĩ nếu sau này hắc có tiền đồ tốt, thì sẽ có lợi cho nương nương."

Đồng Quả một lòng một dạ vì Thẩm Kinh Trĩ, trong lòng nàng cũng hiểu rõ, cho nên không nói nàng ấy nói năng quá thực dụng, chỉ dặn

dò: "Thôi, dùng bữa đi."

Bánh lửa lăn đậu đỏ ở Đông An vi trường khác với ở kinh thành, kích thước hơi to một chút, bánh mềm dẻo, căn bản không thành hình dạng.

Nhưng là thật sự ngon, lớp bột đậu nành chín bên ngoài vừa thơm vừa mịn, kết hợp với bánh gạo mềm dẻo và nhân đậu đỏ bên trong có lẫn hạt đậu đỏ, ngon không thể tả. Nếu không phải bây giờ là sáng sớm, Thẩm Kinh Trĩ sợ ăn nhiều khó tiêu, nếu không nàng có thể ăn hết cả cái.

Dùng xong bữa sáng, Thẩm Kinh Trĩ theo lệ ra ngoài dạo chơi.

Hôm qua chắc mọi người đều đang nghỉ ngơi nên không ra ngoài mấy, nàng cũng không gặp người quen, nhưng hôm nay vừa ra ngoài đã gặp Lý Xảo Nhi.

Lý Xảo Nhi thường ngày đều đi cùng Kỷ Lê Lê, hai người họ ở Đông An vi trường cũng ở chung trong Thính Ly quán. Thẩm Kinh Trĩ không ngờ hôm nay nàng ta lại tự mình ra ngoài dạo chơi, không gọi Kỷ Lê Lê đi cùng.

Lý Xảo Nhi vừa nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, nàng ta vội vàng tiến lên, mỉm cười hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Ninh tần nương nương vạn phúc."

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên nhìn nàng ta, trên mặt cũng mang nụ cười vừa phải. Nàng không nhìn miếng ngọc bội kỳ lạ trên người nàng ta, chỉ nói: "Sao ngươi lại tự mình ra ngoài? Kỷ thực nữ đâu?"

Lý Xảo Nhi ngoan ngoãn đi bên cạnh nàng, hạ giọng nói: "Nương nương, Lê Lê hơi say xe, dọc đường đi không được thoải mái lắm, hôm qua ngủ cả ngày, vất vả lắm mới dưỡng lại tinh thần, tần thiếp liền để nàng ấy nghỉ ngơi thêm một ngày, cho nên không gọi nàng ấy cùng ra ngoài."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Cũng tại thân thể nàng ta không tốt, lần này ở Đông An vi trường nghỉ ngơi cho khỏe, cũng học cưỡi ngựa săn bắn, đợi thân thể khỏe mạnh, lần sau đến sẽ không khó chịu như vậy nữa."

Lời này nghe thật êm tai.

Lý Xảo Nhi chỉ ôn hòa cười: "Nương nương vẫn giống như trước kia."

Thẩm Kinh Trĩ bước chân hơi dừng lại, mỉm cười hỏi nàng ta: "Giống như thế nào?"

Lý Xảo Nhi suy nghĩ một chút, mới nói: "Nương nương từ trước đến nay luôn lạc quan, chuyện gì cũng không làm khó được người, dù gặp phải khó khăn gì cũng không kêu ngạo không siểm nịnh, tự mình trong lòng không thẹn, không sợ hãi."

"Mấy năm trước ở Hoán Y Cục là vậy, sau này ở Vọng Nguyệt cung cũng vậy," nụ cười trên mặt Lý Xảo Nhi biến mất, vẻ mặt hơi buồn bã, "Nương nương được bệ hạ sủng ái, bệ hạ đi đâu cũng mang theo nương nương, tần thiếp với Lê Lê nào có vận may như vậy, năm sau e rằng không đến được nữa."

Thật ra với tính cách của Tiêu Thành Dục, hẳn rất sợ phiền phức, đến Đông An vi trường chỉ mang theo Thẩm Kinh Trĩ là tốt nhất, nhưng Tiêu Thành Dục cũng biết hành cung rộng lớn này không thể lúc nào cũng vắng vẻ, phải có chút nhân khí, cho nên mới mang theo nhiều phi tần như vậy, thậm chí còn mang theo cả thái phi và tiểu công chúa.

Chỉ để cho hành cung náo nhiệt lên.

Sự náo nhiệt này là sự phồn vinh đông đúc, là hy vọng có thể nhìn thấy được.

Tiêu Thành Dục không kiên nhẫn, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ chỉ quan tâm đến bản thân mình. Hắn rất hiểu rõ thân ở hoàng gia, làm Hoàng Đế phải hành sự như thế nào, bách tính muốn xem gì thì biểu hiện cho họ xem.

Những điều này Thẩm Kinh Trĩ đều hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng không cần thiết phải nói với Lý Xảo Nhi bọn họ, nàng chỉ an ủi nàng ta: "Người hầu hạ bệ hạ cho tốt, sau này vẫn có cơ hội thăng vị."

Lý Xảo Nhi cúi đầu, cũng chỉ khẽ thở dài.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, rất nhanh liền đổi chủ đề: "Các người ở có tốt không? Ngày kia bệ hạ sẽ đi săn bắn ở Đông An vi trường, nếu các người có gì muốn ăn muốn chơi, thì báo trước với Tư Liễu cô cô, Tư Liễu cô cô sẽ chuẩn bị cho."

Sau khi Hoàng Thượng giá lâm Đông An vi trường, hai ba ngày đầu đều dùng để tiếp kiến quần thần. Hắn tiếp kiến ngoài vài vị quan phụ mẫu của đất Phụng Thiên, còn lại đều là các tướng lĩnh đóng quân nơi đây.

Phụng Thiên đại doanh cùng với Cửu Môn đại doanh cùng nhau bảo vệ kinh sư, đảm bảo an toàn cho Hoàng Thượng. Tả đô đốc nơi này là người trẻ tuổi được tiên đế đề bạt khi hắn còn là Thái Tử, tên là Lý Cảm, là một kỳ tài quân sự võ nghệ cao cường.

Lý Cảm năm nay mới hai mươi tám tuổi, năm năm trước thi đỗ võ Trạng Nguyên, sau đó vẫn luôn ở bên cạnh Tiêu Thành Dục làm Đông Cung chỉ huy sứ, năm ngoái mới được điều đến Phụng Thiên đại doanh.

Chỉ là vì còn trẻ, những năm trước chức quan không tính là cao, nhưng danh tiếng của hắn rất vang dội, người cũng thông minh biết cách ứng xử, cho nên sau khi được điều đến Phụng Thiên đại doanh, hắn đã nhanh chóng tạo dựng được chỗ đứng. Sau khi Tiêu

Thành Dục kế vị, trực tiếp đề bạt hẳn làm Tả đô đốc Phụng Thiên đại doanh.

Trong tay hẳn nắm giữ hai vạn binh mã, đã trở thành một vị tướng trẻ đầy triển vọng. Chỉ là lần này Tiêu Thành Dục đến Đông An vì trường không phô trương thanh thế điều động binh mã, không động đến Phụng Thiên đại doanh, cấm vệ bên cạnh là Kim Ngô Vệ và Cẩm Y Vệ.

Chỉ huy sứ của Kim Ngô Vệ và Cẩm Y Vệ mấy ngày nay tuy không thể nói là thường xuyên cầu kiến, nhưng dù sao cũng mạnh hơn so với những văn thần từ Thịnh Kinh đi theo, bọn họ có thể gặp mặt Tiêu Thành Dục.

Vì vậy mấy ngày nay, bầu không khí ở ngoại cung rõ ràng trở nên căng thẳng.

Những người ở nội cung tự nhiên không hề hay biết, đặc biệt là các phi tần, các nàng là đến đây để giải khuây, căn bản không biết chuyện đại sự triều chính.

Thẩm Kinh Trĩ tuy biết, nhưng nàng sẽ không nói với người khác, hôm nay gặp Lý Xảo Nhi cũng chỉ là nhắc nhở nàng ta một chút, để ngày kia khi đi săn nàng ta không đến nỗi không có chút chuẩn bị nào.

Lời nhắc nhở này, rất đáng để suy ngẫm.

Lý Xảo Nhi chớp chớp mắt, trong lòng nàng ta khẽ động, nhưng không xoáy sâu vào chuyện này.

Chuyện đi săn mọi người đều biết, Lý Xảo Nhi tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng nàng ta lại nói: "Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp không biết cưỡi ngựa, càng không dám đi săn, đến lúc đó ở trong lều ăn chút thịt nướng, cũng cảm thấy rất tốt rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, mỉm cười hỏi: "Người không biết cưỡi ngựa sao? Bắc địa Đại Sở, đặc biệt là vùng phụ cận Thịnh Kinh có rất nhiều trường đua ngựa, nữ tử biết cưỡi ngựa rất nhiều."

Sau đó lại thản nhiên hỏi: "Người là người ở đâu?"

Lý Xảo Nhi hơi khựng lại, cũng mỉm cười đáp: "Nương nương, tần thiếp là người Nam Vũ Hoa, tiếp giáp kinh thành, coi như là đồng hương với nương nương, chỉ là tần thiếp không có phúc khí, thôn quê tần thiếp ở cách chỗ nương nương không gần lắm, hồi nhỏ không có duyên gặp được nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Chúng ta còn là đồng hương nữa, sao người không nói sớm? Đây là chuyện tốt mà."

Lý Xảo Nhi e lệ cười: "Trước kia không có cơ hội nói, bây giờ lại cảm thấy không tiện nói ra."

"Khó trách người trước kia từng nói chuyện Vinh Ân Đường, cũng là ta ngu dốt không hiểu ý của người, lúc này mới nói rõ ra." Thẩm Kinh Trĩ cười tủm tỉm nói tiếp: "Hồi nhỏ ta còn từng đến trại nuôi ngựa làm việc, người có biết trại nuôi ngựa nhà Trương viên ngoại không? Ngựa nhà bọn họ rất đẹp, toàn là ngựa lùn một màu, lúc đó ta rất thích, luôn nghĩ mình cũng có một con thì tốt rồi."

Thẩm Kinh Trĩ vuốt ve những bông hoa cỏ ven đường đang đung đưa, khẽ thở dài: "Nhưng ta chỉ là một cô nhi, sao có thể có được con ngựa của riêng mình? Còn người? Nhà người thì sao?"

Trước kia khi Lý Xảo Nhi cùng mấy vị tiểu chủ khác đến bái kiến nàng, nói vài câu, Thẩm Kinh Trĩ liền sai Tiền Tam Hỉ điều tra lai lịch của nàng ta.

Nhưng lai lịch của cung nữ thật ra không dễ điều tra, cung nữ trong cung này quá nhiều, mấy trăm người, lúc đó Thẩm Kinh Trĩ chỉ biết

quê quán của nàng ta ghi là Lý gia thôn, Nam Vũ Hoa, phụ mẫu còn sống, có hai người ca ca, còn lại thì không biết gì.

Hôm nay nàng thử dò xét như vậy, phần lớn là vì miếng ngọc bội kia.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không sợ nàng ta nghi ngờ mình, nàng ta càng nghi thần nghi quỷ càng tốt, nếu nàng ta trong lòng có quỷ thì sẽ chủ động ra tay, đến lúc đó sẽ biết nàng ta rốt cuộc là người phương nào.

Từ chuyện con ngựa nói thẳng đến chuyện nhà, sắc mặt Lý Xảo Nhi không đổi, chỉ là có vẻ hơi ảm đạm.

Nàng ta dừng bước, nghiêng người sang một bên, như đang nhìn hoa tử la lan trong bồn hoa.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy nàng ta thản nhiên nói: "Nương nương, tần thiếp tuy có phụ mẫu, nhưng cũng chẳng khác gì không có, tần thiếp có phụ mẫu, cũng có hai người ca ca, trong nhà còn có mười mấy mẫu ruộng, lẽ ra cuộc sống phải khá giả, thế nhưng... thế nhưng dung mạo này của tần thiếp khiến gia đình lục đục, cuộc sống khó khăn."

Thẩm Kinh Trĩ không nhìn dung mạo của nàng ta, cũng chỉ nhìn chùm tử la lan kia, yên lặng nghe nàng ta kể chuyện.

Lý Xảo Nhi cười khổ nói: "Hồi nhỏ tần thiếp đã có dung mạo dị vực này, nhưng phụ mẫu tần thiếp đều là người kinh thành chính gốc, tổ tiên mấy đời đều chưa từng rời khỏi Nam Vũ Hoa, chỉ có tần thiếp là khác biệt so với người nhà, phụ thân tần thiếp... khó tránh khỏi có chút nghi ngờ."

"Nhưng nhà nông nhà nào cũng ở gần nhau, lại bắt nạt thôn nhỏ của chúng tần thiếp, tổng cộng mới ba bốn mươi hộ gia đình, trong cả thôn không có ai giống tần thiếp, nam nữ đều không có."

"Cho nên phụ thân tần thiếp cho dù nghi ngờ, cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ là đối với tần thiếp luôn lạnh nhạt, hai người ca ca cũng chưa từng nói chuyện với tần thiếp."

"Còn mẫu thân... nếu không phải vì dung mạo này của tần thiếp, cuộc sống của bà hẳn là rất êm đềm, sẽ không bị phụ thân nghi ngờ, cho nên... cho nên bà cũng không thích tần thiếp."

Khó trách Lý Xảo Nhi xuất thân như vậy lại vào cung làm cung nữ, nàng ta ở nhà cũng sẽ không có ngày tháng tốt đẹp gì.

Lý Xảo Nhi nói đến đây, liền không nói thêm gì nữa.

Thẩm Kinh Trĩ dường như cũng cảm thán vì những lời này của nàng ta, nhẹ nhàng vỗ vai nàng ta, thậm chí còn nhỏ giọng an ủi vài câu.

Hai người nói chuyện trong hoa viên rất lâu, Thẩm Kinh Trĩ mới quay về.

Trên đường về, Thích Tiểu Thu nhỏ giọng hỏi nàng: "Nương nương có tin nàng ta không?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Người xem nàng ta có tin chính mình không?"

Một người nếu chột dạ, khi nói chuyện luôn vô thức nhìn sang chỗ khác, Thẩm Kinh Trĩ tự mình bịa ra vô số chuyện để đánh lạc hướng, nhưng dù sao nàng cũng đã từng trải qua cuộc sống ba mươi mấy năm, bây giờ sống lại một lần nữa, tâm cảnh và tâm thái đã khác xưa rất nhiều.

Nàng có thể làm được, nhưng Lý Xảo Nhi là một nữ tử trẻ hai mươi tuổi chưa chắc đã làm được.

Hôm nay nàng ta đã thể hiện rất tốt, thậm chí còn rơi nước mắt,

nhưng Thẩm Kinh Trĩ chú ý tới, nàng ta liên tục v.ốt ve miếng ngọc bội hình cá chép trên eo.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu: "Đừng vội, chúng ta cứ thông thả xem, ngày nào cũng sẽ có trò hay để xem."

Buổi chiều, Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy giữa tiếng chim hót hoa thơm.

Nàng ngủ trên chiếc giường êm ái cạnh cửa sổ, ánh sáng rực rỡ xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, khiến cả người nàng ấm áp.

Thẩm Kinh Trĩ trở mình, cảm thấy toàn thân khoan khoái, dù chỉ ngủ một lát ngắn ngủi cũng cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ là hành cung trước nay ít người lui tới, hiện giờ dù Tiêu Thành Dục muốn khôi phục tổ chế, một năm ước chừng cũng chỉ đến một hai lần, cho nên các cung thất đều chưa thay cửa sổ bằng kính lưu ly.

Tiên đế là người tiết kiệm, Tiêu Thành Dục cũng không kém cạnh.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi ngồi dậy, tựa vào cạnh cửa sổ, khẽ đẩy ra một khe hở, nhìn những khóm hoa rực rỡ sắc màu phía dưới qua khe hở đó. Không biết từ đâu bay đến một con bướm, đang vỗ đôi cánh sắc sỡ, cẩn thận đậu xuống giữa những bông hoa xinh đẹp.

Nàng nhìn đến nỗi tâm hồn cũng tĩnh lặng

Nàng nhìn một lúc lâu, mới đứng dậy gọi: "Dậy thôi."

Ngân Linh và Đồng Quả vào hầu hạ nàng rửa mặt, đến khi ngồi trước gương trang điểm, Thích Tiểu Thu liền dẫn theo cung nhân tiến vào.

Cung nhân đó ôm một cây đàn cổ cầm.

Tài đánh đàn của Thẩm Kinh Trĩ không tinh thông, chỉ có thể gảy thành khúc một cách khó khăn, không đàn được những giai điệu hàm chứa ý nghĩa sâu xa, cũng chính vì vậy, nàng xem kịch cũng không phân biệt được hay dở.

Phần lớn thời gian, nàng chỉ xem cho vui mà thôi.

Thích Tiểu Thu không đợi nàng hỏi, bảo cung nhân đó mang đàn ra đặt trên sân thượng, mỉm cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Đây là cây đàn cổ còn sót lại từ Phượng Hoàng đài bên kia, cung nhân đã chỉnh dây Phượng Vĩ xong xuôi, đặc biệt dâng lên cho nương nương thưởng ngoạn."

"Tốt, lát nữa sẽ đàn một khúc Thanh Bình điệu."

Thích Tiểu Thu gật đầu, vừa rót cho Thẩm Kinh Trĩ một chén nước cam mật ong, vừa nói: "Hình như đêm qua đã xảy ra chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày: "Chuyện gì?"

Thích Tiểu Thu liếc mắt nhìn Đồng Quả, thấy nàng ấy đã dẫn tiểu cung nữ bưng nước xuống, mới nói: "Chắc là có liên quan đến câu chuyện Đồng Quả kể hôm qua, nhưng nô tỳ cũng không chắc chắn."

Sau khi họ đến Đông An vi trường, Chương Nhược Tịch xua tay, nói mình không quản chuyện gì cả, nàng ấy chỉ đến đây để cưỡi ngựa, bảo Tư Liễu cô cô và Vinh Khánh có việc gì thì đến bẩm báo với Thẩm Kinh Trĩ, để Ninh tần nương nương toàn quyền quyết định. Đông An hành cung có thể có chuyện gì lớn, Thẩm Kinh Trĩ cũng đã quen làm rồi, cho nên cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy nhiệm vụ chương quản hành cung.

Chuyện quan trọng nhất là lần này đến Đông An vi trường không

phải đến chơi, Tiêu Thành Dục còn có việc lớn phải làm, Thẩm Kinh Trĩ chương quản hành cung kỳ thật cũng là ý của Tiêu Thành Dục.

Vì vậy một số chuyện nhỏ nhặt trong hành cung, Thẩm Kinh Trĩ đều có thể biết được đôi chút.

Thích Tiểu Thu hạ giọng nói: "Kỳ thật cũng không phải chuyện gì lớn, đêm qua Ngự Thiện Phòng trong hành cung bị thiếu mất một ít lương khô, đại khái là mười mấy cái bánh bao và màn thầu, còn có năm sáu cái bánh ngô, lúc đầu người ghi chép của Ngự Thiện Phòng tưởng mình đếm nhầm, lại gọi thêm một người nữa đến, mới phát hiện quả thực là thiếu, nhưng hành cung quanh năm không có quý nhân đến, Ngự Thiện Phòng cũng không có ngự trù giỏi nào, bọn họ làm đều là cơm canh cho cung nhân ăn, cho nên nhiều ít cũng không có ai để ý."

Nhưng bây giờ thì khác, các quý nhân đều ở trong hành cung, hơn nữa Ngự Thiện Phòng của hành cung còn có thêm nhiều ngự trù từ Trường Tín Cung đến, cho nên cung nhân cũ của hành cung đều rất cẩn thận, sợ làm không tốt bị trách mắng, nhất cử nhất động đều rất quy củ.

Nhưng càng quy củ, càng dễ xảy ra sai sót.

Hai ngày nay, toàn bộ hành cung không thể nói là gà bay chó sủa, nhưng quả thực có không ít chuyện vụn vặt, những chuyện này thậm chí còn không đến tai Tư Liễu cô cô, bọn họ tự mình có thể giải quyết.

Chuyện của Ngự Thiện Phòng có thể lớn có thể nhỏ.

Thiếu mấy cái bánh bao, có thể là hôm nay có người ăn nhiều hơn một hai cái, số lượng mười mấy cái này rất dễ tính toán, nhưng nếu muốn nói lớn chuyện, những lương khô này có phải là bị người ta trộm mất hay không?

Nhưng cung nhân trong hành cung này tại sao lại phải trộm lương khô?

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt lại, nàng ngẩng đầu nhìn Thích Tiểu Thu, Thích Tiểu Thu liền vội vàng bê một chiếc ghế thêu đến, ngồi bên cạnh nàng tiếp tục nói.

"Ngự Thiện Phòng cảm thấy chuyện không lớn, điều tra qua loa, thấy không có gì sai sót bèn bỏ qua chuyện này, cũng là Tư Liễu cô cô cẩn thận hỏi han một hai câu, nhưng không muốn làm lớn chuyện, cũng không điều tra thêm."

Thích Tiểu Thu nói: "Nhưng sáng sớm hôm nay có một tiểu thái giám đến cầu xin cung nữ bên cạnh Tư Liễu cô cô, nói huynh đệ ở cùng phòng với mình không thấy đâu, cả đêm không về."

Thẩm Kinh Trĩ trầm ngâm nói: "Tư Liễu cảm thấy mất bánh bao và thiếu thái giám là một chuyện, nàng ta cho rằng tiểu thái giám kia trộm lương khô bỏ trốn?"

"Chính là như vậy, nương nương anh minh thần võ, vừa đoán đã trúng."

Thích Tiểu Thu nói: "Nói như vậy quả thực hợp lý, nhưng có một vấn đề, hiện giờ hành cung có Hoàng Thượng giá lâm, lại có thêm nhiều hoàng thân quốc thích đến, kỳ thật cuộc sống ở hành cung tốt hơn nhiều, cung nhân tuy bận rộn hơn nhưng bổng lộc cũng tăng gấp đôi, nếu là tiểu cung nữ bỏ trốn thì còn có lý, đại khái là tuổi còn nhỏ không chịu được khổ, nhớ nhà muốn về đều có thể hiểu được, nhưng thái giám thì sao?"

"Một thái giám, cho dù ra ngoài lấy vợ cũng không thể sinh con, đây còn là chuyện sau này, quan trọng nhất là thái giám không có hộ tịch của mình, bọn họ ra khỏi cung thì an cư lạc nghiệp như thế nào? Nếu thật sự có tiền thì có thể ra chợ đen mua một thân phận hộ tịch, nhưng một tiểu thái giám trong hành cung, đã lưu lạc đến

nông nổi này thì không thể nào có tiền mua nổi."

Cho nên chuyện này nhìn bề ngoài là tiểu thái giám lén lút trốn khỏi hành cung, trên thực tế có thể không đơn giản như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Chuyện này hành cung chắc cũng không muốn điều tra thêm, bọn họ đại khái sợ điều tra ra chuyện cũ năm xưa, dù là án gì cũng không đẹp mặt, có vẻ như bọn họ quản lý không tốt, chúng ta cũng là mới đến, Tư Liễu đại khái cũng muốn nể mặt, không can thiệp vào, các người cứ ghi nhớ chuyện này, nếu sự việc còn biến động sẽ xử lý khác."

Hành cung không giống Trường Tín Cung, phòng bị không nghiêm ngặt như vậy, đương nhiên không phải nói Hoàng Thượng ở trong hành cung là không an toàn, mà là vì hành cung chiếm diện tích rộng lớn, tiếp giáp với Đông An vi trường, cung nhân nếu muốn trốn khỏi hành cung cũng không phải là quá khó, chỉ cần chịu khó vượt qua núi Phụng Thiên là có thể chạy ra khỏi hành cung.

Tiểu thái giám kia nếu thật sự bỏ trốn, Thẩm Kinh Trĩ ngược lại phải bội phục hắn ta, chỉ sợ hắn ta không phải bỏ đi.

Trong hành cung này, muốn cho một người biến mất, cách đơn giản nhất chính là ném xuống giếng.

Chỉ có người chết mới không xuất hiện nữa.

Thích Tiểu Thu cùng Thẩm Kinh Trĩ ánh mắt chạm nhau, lập tức hiểu ra, vội vàng nói: "Nô tỳ minh bạch, lập tức dẫn dò Tư Liễu cô cô, ở các góc chết trong hành cung kiểm tra thêm lần nữa."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Vất vả rồi."

Nói xong chính sự, nàng mới nhớ tới lời Thích Tiểu Thu vừa nói, hỏi:

"Chẳng qua việc này sao lại liên quan đến chuyện xưa kia?"

"À, nô tỳ quên bẩm báo nương nương," Thích Tiểu Thu vỗ trán, "Tiểu thái giám mất tích kia nghe nói có kết giao với một cung nữ trong hành cung, nhưng cung nữ kia vừa tròn hai mươi tuổi liền xuất cung, tiểu thái giám kia hồn xiêu phách lạc một hồi, lại chuyển sang một cung nữ khác."

Thẩm Kinh Trĩ liền hiểu, trách không được thái giám cùng phòng của thái giám kia sợ hãi như vậy, bất chấp tất cả còn dám đi cầu đại cung nữ của Tư Liễu, thì ra là sợ oan hồn đòi mạng.

Việc nhỏ này nói xong, Ngân Linh cũng đã trang điểm xong cho Thẩm Kinh Trĩ, vẫn là búi tóc song hoàn xinh xắn đáng yêu, cài một đoá hoa phù dung phấn tím, càng khiến nàng thêm kiều diễm khả ái.

Thẩm Kinh Trĩ soi gương trái xem phải xem, chọn một bộ váy áo mỏng màu đỏ nước, cười nói: "Ai nha, ta thật là đẹp."

Ngân Linh cong mắt cười: "Vâng vâng vâng, nương nương khoác bao tải cũng đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ véo má nàng, dẫn mọi người đi dạo hoa viên.

Đúng lúc này Thích Tiểu Thu nhìn qua cửa sổ thấy Tiểu Đa Tử bước nhanh vào Phù Dung Viên, Tiền Tam Hỉ vội vàng nghênh đón, cùng Tiểu Đa Tử nói cười.

Thích Tiểu Thu lập tức để Ngân Linh đỡ Thẩm Kinh Trĩ ngồi lại trước gương, nói: "Nương nương, Đa công công đến rồi. Trán thêm một đoá hoa điệp vàng, còn khuyên tai đổi thành khuyên tai vàng đính ngọc trai, trên tóc cài thêm một cây trâm hoa ngọc trai."

Trang điểm của Thẩm Kinh Trĩ hôm nay thiên về nhẹ nhàng linh động, trang sức quá nặng không hợp, phôi ngọc trai là vừa đẹp.

Nghe nói Tiểu Đa Tử đến, Thẩm Kinh Trĩ liền ngồi lại, để Ngân Linh tiếp tục trang điểm cho nàng.

Đợi đến khi nàng xuống lầu, Tiền Tam Hỉ đã cùng Tiểu Đa Tử uống một chén trà.

Gặp Thẩm Kinh Trĩ, Tiểu Đa Tử vội vàng đứng dậy hành lễ: "Nương nương, bệ hạ mời người qua thưởng cảnh ạ."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, nói: "Được, làm phiền Đa công công rồi, hôm nay trà này uống có ngon không? Để ta bảo Hỉ Tử gói cho người hai lạng, mang về uống."

Tiểu Đa Tử nào dám nhận đồ của nàng, vội vàng lắc đầu nói không cần, rồi theo Thẩm Kinh Trĩ ra khỏi Phù Dung Viên.

Sống Xuân Phương Cảnh chỉ cách Phù Dung Viên một chiếc cầu vòm, Thẩm Kinh Trĩ thông thả bước đi, chưa đến một khắc đã tới trước cửa Sống Xuân Phương Cảnh.

Trước Sống Xuân Phương Cảnh có một đội Kim Ngô Vệ canh gác, bọn họ dường như đều không thấy Thẩm Kinh Trĩ, mắt nhìn thẳng không hề liếc ngang.

Chỉ có tổng kỳ lại đây hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Ninh tần nương nương vạn phúc."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu với hắn, không nói nhiều liền trực tiếp tiến vào Sống Xuân Phương Cảnh.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ vào đến đây. Nơi này tinh xảo tự nhiên hơn bên chỗ nàng rất nhiều, chủ diện các là một tòa lầu liên nhau, một bên ba tầng, một bên hai tầng, nằm giữa những cây đại thụ cao chọc trời, càng cao vút nguy nga.

Tiền viện có hoa viên, núi giả và hồ cá, hậu viện còn có một rừng trúc, đài ngắm cảnh và lầu các, toàn bộ bố trí tinh xảo độc đáo, càng đi vào trong càng có cảm giác "khúc kính thông u".

(Khúc kính thông u: đường quanh co dẫn đến nơi yên tĩnh, thanh vắng.)

Tiêu Thành Dục tiếp kiến quần thần thường ở Kiến Xuân Hiên ở tiền điện, hoặc là đến Cần Chính Điện ở ngoại cung, cho nên lúc này trong tam điện sẽ không gặp người ngoài.

Thẩm Kinh Trĩ đi một đường, lại càng đi càng chậm, cuối cùng dừng lại trước hồ cá chép, cúi đầu nhìn cả hồ.

Hồ này so với hồ ở Càn Nguyên cung không chỉ lớn hơn gấp đôi, cá chép bên trong béo tốt cường tráng, con nào con nấy đỏ au tròn vo, thấy người đến cũng không hoảng sợ, nhao nhao bơi đến đòi ăn.

Thẩm Kinh Trĩ nhin không được cười rộ lên: "Thật là vui."

Giọng nàng vừa dứt, một âm thanh khác liền vang lên: "Ra là nàng ở đây chơi."

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Thành Dục sai bước từ trong điện đi ra.

Chủ điện các tầng một của Sướng Xuân Phương Cảnh đều là cửa sổ mở toang, ánh dương rực rỡ tràn vào, bao phủ xung quanh Tiêu Thành Dục, rơi trên mắt trên mày hấn.

Tiêu Thành Dục hôm nay khó có khi mặc một thân trường sam màu lam nhạt, vạt áo thêu long văn bằng chỉ bạc lúc ẩn lúc hiện, trên đầu tùy ý búi một đỉnh ngọc bạch quan, trông càng tuấn tú xuất trần, thân hình cao ngất thon dài.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết hôm nay hấn đã gặp những ai, lại

có chuyện gì, nhưng lúc này trên mặt hắn mang theo ý cười, nhìn qua có vẻ rất thư thái.

Ánh mắt hai người gặp nhau dưới ánh mặt trời, Thẩm Kinh Trĩ cong mày mỉm cười, hướng hắn lặng lẽ hành lễ.

Nàng đứng bên hồ cá chép, yếu điệu thướt tha, khéo léo tươi cười, ánh sáng lướt qua đóa phù dung trên tóc nàng, rồi đến đóa hoa điệp vàng trên trán, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt đào hoa long lanh.

Yêu kiều động lòng người, linh động đáng yêu.

Một cái liếc mắt ấy, đã đủ khiến người ta hồn xiêu phách lạc, cả đời khó quên.

Lúc này Tiêu Thành Dục không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, tiếng gió, tiếng nước, tiếng trúc, tiếng chim hót đều biến mất trong thế giới của hắn.

Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, thịch thịch.

Mạnh mẽ biết bao. Cũng mong chờ biết bao.

Hắn mơ hồ nhận ra vì sao tim mình lại đập nhanh như vậy.

Hình như đó là cảm giác rung động.

Chương 70: Tâm ý

Ánh mặt trời vừa vặn, trời thu cao trong xanh, quả là thời tiết đẹp.

Trời đẹp, cảnh đẹp, người càng đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ đi qua bên hồ cá chép, làn váy bay bay, dung nhan kiều diễm, nàng chậm rãi tiến về phía Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ sao lại ra đây? Hôm nay đã xong việc rồi sao?"

Nàng từng bước đến trước mặt hắn, hương thơm Tô Hợp trên người nàng thoang thoảng bay tới, xâm chiếm hơi thở của hắn.

Thẩm Kinh Trĩ rất tự nhiên khoác tay hắn, hai người liền thân mật dựa vào nhau.

Cung nhân xung quanh đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, giả vờ như không thấy, đều giữ vẻ mặt nghiêm nghị không nói một lời.

Trong cung này dám to gan với bệ hạ như vậy cũng chỉ có Ninh tần nương nương, điều kỳ lạ nhất là bệ hạ cũng không hề tức giận, ngược lại còn an nhiên tự tại.

Từng cung nhân đều là tinh ranh, Ninh tần nương nương trong lòng bệ hạ là vị trí gì, bọn họ sớm đã nhìn thấu. Cho nên Thẩm Kinh Trĩ vừa đến, bên kia Niên Cửu Phúc đã cho người nấu sẵn trà Ô Long nho.

Thẩm Kinh Trĩ khoác tay Tiêu Thành Dục, ngẩng đầu nhìn hắn: "Bệ hạ, nếu không bận, dẫn thần thiếp đi xem Sướng Xuân Phương Cảnh này được không?"

Tiêu Thành Dục gật đầu, dẫn nàng xoay người, trực tiếp đi lên tầng hai.

"Vừa vặn hôm nay rảnh rỗi, gọi nàng đến để tối nay ở đây ăn thịt nướng."

Thẩm Kinh Trĩ cười cong mắt: "Bệ hạ thật tốt."

Trong lòng Tiêu Thành Dục ấm áp không nói nên lời, lại cảm thấy trên mặt có chút nóng lên, khẽ ho một tiếng, nói: "Không đáng nhắc tới."

Hai người lên tới tầng hai. Bên cạnh chủ điện và phó điện có hành lang cầu vòm nối liền, hành lang nằm ở vị trí nhả thất tầng hai của hai lầu các, từ nhả thất đi ra, chính là hành lang rộng rãi.

Tiêu Thành Dục dẫn Thẩm Kinh Trĩ lên hành lang, hai người đứng trên hành lang nhìn về phía trước và sau. Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, kinh hỉ phát hiện phía dưới hành lang không xa chính là hồ cá chép.

"Bệ hạ, thiết kế này thật tinh xảo, ở đây còn có thể cho cá chép ăn."

Tiêu Thành Dục gật đầu, hai người ở đây xem giả sơn rừng trúc, sau đó mới đi đến phó lầu.

Trước phó lầu có một sân khấu nhỏ, sân khấu nhỏ không nằm trong Sướng Xuân Phương Cảnh, mà ở bên ngoài Sướng Xuân Phương Cảnh, cách phó lầu một rừng hoa. Nếu muốn nghe hát, để nhạc tư ở sân khấu nhỏ đối diện hát, trong hí sảnh của phó lầu có thể nghe rõ ràng.

Tuy Tiêu Thành Dục sớm đã biết Sướng Xuân Phương Cảnh là dạng gì, vẫn cùng Thẩm Kinh Trĩ đi dạo một vòng, trên đường còn phát hiện ra mấy chỗ thiết kế nhỏ tinh xảo chưa từng thấy, cũng không tính là nhàm chán.

Quan trọng nhất là, nghe Thẩm Kinh Trĩ bên cạnh nói chuyện nhỏ nhẹ, trong lòng hẳn cảm thấy yên bình.

Chờ đến khi dạo xong Sương Xuân Phương Cảnh, hai người mới trở về thư phòng ở tầng hai.

Bên ngoài thư phòng là một mặt cửa sổ trúc, lúc này đều được mở ra để ánh mặt trời chiếu vào.

Trước cửa sổ trúc có đặt trường kỷ và lư hương Bác Sơn, đối diện là một bức bình phong bốn cánh rực rỡ sắc màu, được ánh sáng chiếu rọi càng thêm mỹ lệ phiêu diêu, rất thú vị.

Thẩm Kinh Trĩ ngẫm một lát, mới nhìn về phía Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ gọi thần thiếp đến đây có chuyện gì?"

Dùng cơm thưởng cảnh đều là chuyện sau, Tiêu Thành Dục nhất định có chuyện quan trọng.

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một hồi lâu, mới phát hiện kỳ thật mình cũng không có việc gì, chỉ là nhớ tới hai ngày chưa gặp nàng, liền cho người mời nàng đến.

Nhưng người đã mời đến, hẳn lại không biết nên nói gì, nhất thời có chút ngưng trệ.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, khó có khi thấy trên mặt hắn vẻ do dự, không khỏi có chút lo lắng: "Bệ hạ, chẳng lẽ có đại sự gì sao?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng thật sâu, chậm rãi lắc đầu. Trong tay hắn vô thức nắm lấy chuỗi Phật châu, chuỗi Phật châu bằng mật ong trong tay xoay chuyển, giống như kinh lu trên trời cao.

Trong tay niệm Phật, miệng lại nói chuyện giết chóc quyết đoán.

"Ngày kia đi sẵn nhất định sẽ có chuyện, đến lúc đó dù xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng sợ."

Thẩm Kinh Trĩ híp mắt cười: "Bệ hạ, thần thiếp gan lớn như vậy, khi nào lại sợ hãi? Bệ hạ không cần lo lắng cho thần thiếp!"

Nghe nàng nói, Tiêu Thành Dục lơ đãng gật đầu: "Ừ, nàng nói đúng."

Nói xong, hắn liền hít sâu một hơi, bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch. Ngay sau đó, Thẩm Kinh Trĩ liền thấy hắn che miệng ho khan.

"Khụ khụ."

Rất khó có được nhìn thấy Tiêu Thành Dục ho đến đỏ cả mặt.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Trà kia là Niên Cửu Phúc vừa mới rót, còn hơi nóng, ai ngờ Tiêu Thành Dục không thèm nhìn mà một hơi uống cạn cả chén, sao có thể không bị bỏng?

"Bệ hạ, người thật là," Thẩm Kinh Trĩ vội vàng lấy khăn, nghiêng người qua nhẹ nhàng lau nước trên má hắn, "Sao lại giống như hải tử uống trà lung tung vậy?"

Trong giọng nói của Thẩm Kinh Trĩ mang theo chút bất đắc dĩ, nhưng lại chứa ý cười không thể tan đi, Tiêu Thành Dục chạm phải ánh mắt của nàng, nhất thời cảm thấy trên mặt càng nóng hơn.

Hắn cũng không biết hôm nay mình làm sao vậy, sao lại luôn luống cuống tay chân, khác hẳn ngày thường.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười một tiếng, cẩn thận lau sạch mặt cho hắn, nói với Niên Cửu Phúc đang đứng run rẩy: "Không trách bệ hạ, đều

là lỗi của Niên đại bạn, sao lại dâng trà nóng như vậy chứ?"

Niên Cửu Phúc: "..."

Hai chân Niên Cửu Phúc mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống dập đầu cho Ninh tần nương nương.

Tiêu Thành Dục lúc này mới hoàn hồn, cố gắng duy trì tôn nghiêm của hoàng đế bệ hạ, nhàn nhạt liếc Niên Cửu Phúc một cái, chỉ nói: "Không sao."

Niên Cửu Phúc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó hẩn rót trà, quả thực không dám dâng trà vừa mới pha, đợi một lúc mới dâng một chén trà lên.

Thẩm Khinh Trĩ: "Nho năm nay cũng ngon."

Tiêu Thành Dục gạt đầu: "Nho Hàm Cốc quan nổi tiếng khắp Đại Sở, sắp chín thì dùng giấy dầu bọc lại, có thể bán đi khắp nơi."

Hoàng đế khai quốc Đại Sở năm xưa, nhân lúc đất nước trăm phế đợi hưng*, lưu dân đông đúc, đặc biệt cho tu sửa hai con kênh đào dọc theo Trường Hà, hai con kênh đào này tứ phương thông suốt, thúc đẩy giao thương của toàn bộ Đại Sở.

(*trăm phế đợi hưng: trăm việc bỏ bê đang chờ được khôi phục, thường dùng để chỉ tình trạng một đất nước sau thời kỳ suy tàn, loạn lạc, chiến tranh... cần được tái thiết và phát triển.)

Ví dụ như nho Hàm Cốc quan, có thể theo quan đạo đưa đến tận Phong Trạch nguyên, từ bến tàu Phong Trạch lên thuyền buôn, trong vòng hai ngày có thể đến các châu phủ lớn ven Trường Hà.

Nho bọn họ dùng để pha trà lúc này, chính là nho tím Hàm Cốc quan. Vừa ngọt vừa thơm, bỏ vào trà Ô Long tăng thêm hương vị

trái cây, rất thích hợp.

Thẩm Kinh Trĩ rất thích loại trà này, nghe vậy cũng cười nói: "Đến mùa này, Hàm Cốc quan nhất định đều là nho tím chín mọng."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, không nói chuyện nho nữa.

Hai người ngồi một lúc, cho đến khi cả người đều ấm lên, nàng mới nhìn về phía Tiêu Thành Dục đang ngẩn người.

Nói thật, nàng chưa từng thấy hắc ngẩn người, hắc luôn luôn bận rộn, không có lúc nào mà không phải đang xử lý chính sự, cho dù bị bệnh cũng cố chấp không chịu nằm nghỉ.

Nhưng hiện tại Tiêu Thành Dục lại ngồi ở đây, vừa uống trà vừa ngẩn người.

Thật đúng là chuyện xưa nay hiếm thấy.

Thẩm Kinh Trĩ nhờ ánh sáng nhập nhoạng len lén nhìn dung nhan Tiêu Thành Dục, hắc đang rũ mắt xuống nhìn nước trà xanh biếc trong chén. Lông mi hắc vừa dài vừa cong, in bóng xuống đôi mắt đen nhánh, nhìn theo bóng xuống dưới, chính là sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng khẽ mím.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn đôi môi hắc, rõ ràng là đôi môi mỏng sắc bén, nhưng nàng lại biết đôi môi ấy mềm mại biết bao. Nàng cũng không biết mình làm sao nữa, trong đầu lại hiện lên một mảnh triền miên, cũng không nhận được mà đỏ mặt.

Đúng lúc này, Tiêu Thành Dục cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nàng, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh mắt hai người lại lần nữa chạm nhau, dù Thẩm Kinh Trĩ da mặt dày đến đâu, lúc này cũng có chút ngượng ngùng. Còn Tiêu Thành Dục, từ trong trạng thái thất thần kia lấy lại thanh tỉnh, nhìn chăm

chăm đôi má ửng đỏ của Thẩm Kinh Trĩ, hắng giọng một cái, mới hỏi: "Sao vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu, lại cúi đầu uống một ngụm trà: "Không có gì, chỉ là được phơi nắng thoải mái quá, nên thất thần một chút."

Tiêu Thành Dục lại nhìn nàng, nhưng không tiếp tục truy hỏi.

"Đến hành cung Đông An hai ngày rồi nhưng chưa đi đâu cả, không bằng ngày mai chúng ta cùng đi Đông An vi trường, trầm dục nàng cười ngượng."

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, miệng lại còn hiền huệ nói: "Thật sao? Không làm phiền chính sự của bệ hạ chứ?"

Tiêu Thành Dục nhếch khóe môi, giữa mày thêm vài phần ý cười: "Sao vậy? Nếu trầm nói làm phiền, Ninh tần nương nương sẽ không đi sao?"

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ thầm nói, bệ hạ học hư rồi, lại còn biết nói đùa người khác.

"Vậy sao được, bệ hạ kim khẩu ngọc ngôn, sao có thể nuốt lời chứ?"

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt cười: "Nàng biết là tốt rồi."

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Gần hành cung của bệ hạ có thôn trấn nào không? Thần thiếp muốn xuất cung đi xem một chút, đã lâu rồi thần thiếp chưa ra khỏi cung."

Giọng nàng mang theo sự mong chờ: "Thần thiếp còn rất nhớ khói lửa nhân gian ngày trước."

Tiêu Thành Dục thuận theo ánh mắt nàng cùng nhìn ra bầu trời

xanh ngoài cửa sổ. Bầu trời chưa bao giờ có ranh giới, nó mênh mông vô tận, có thể đến tận cùng của cuộc đời.

Tiêu Thành Dục: "Trước khi xuất cung đã sắp xếp xong hành trình rồi, đợi sau khi săn bắn kết thúc, trẫm sẽ dẫn nàng đi trấn Phồn Hoa, đó là thôn trấn lớn nhất gần hành cung, năm xưa vì có quân đội trú đóng nên trấn mới được xây dựng, cả trấn rất chỉnh tề xinh đẹp, nhà cửa đều mới tinh, thêm nữa trên núi Phụng Thiên còn có chùa Linh Diệu, cho nên du khách Nam - Bắc thường xuyên dừng chân ở trấn Phồn Hoa, có rất nhiều thứ ngon và thú vị."

Hắn nói một hơi dài như vậy, khiến Thẩm Kinh Trĩ mong chờ vô cùng: "Sao bệ hạ không nói sớm, thần thiếp còn chưa chuẩn bị y phục du ngoạn xuất cung, quay về còn phải để Thượng Cung Cục gấp rút may."

Tiêu Thành Dục giới thiệu cẩn thận tỉ mỉ như vậy, chỉ nhận được một câu oán trách của Ninh tần nương nương, lại cũng không tức giận, chỉ ôn hòa nói: "Trước khi xuất cung, Niên Cửu Phúc đã cho Thượng Cung Cục chuẩn bị rồi, không cần nàng lo lắng chuyện này."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe, lập tức cười rạng rỡ, nhìn Tiêu Thành Dục hờn dỗi nói: "Bệ hạ thật tốt."

Lần này, đến lượt Tiêu Thành Dục không nói nên lời.

Hai người cứ như vậy nói chuyện linh tinh, lại còn nói đến tận trước bữa tối, bữa tối hôm nay quả nhiên như Tiêu Thành Dục đã nói, chuẩn bị một bàn thịt nướng.

Nhưng khác với thịt nướng Thẩm Kinh Trĩ ăn ở Phù Dung Viên hôm trước, Tiêu Thành Dục không thích mùi vị thịt sống, cho nên ngự trà thiện phòng đều dâng lên món ăn đã chế biến sẵn. Nhưng vì thịt dê non mềm mại và cá biển tươi ngon, vẫn khiến Thẩm Kinh Trĩ ăn vô cùng thỏa mãn.

Ăn tối xong, Thẩm Kinh Trĩ liền chuẩn bị hồi cung, kết quả nàng còn chưa kịp mở miệng, đã bị Tiêu Thành Dục dùng một ánh mắt gọi lại.

Đêm vừa đẹp, ái muội tự đến.

Thẩm Kinh Trĩ được Tiêu Thành Dục nắm tay, từng bước đi qua bầu trời đầy sao, đến chốn các có suối nước nóng.

Vẫn như thường lệ, Tiêu Thành Dục vào suối nước nóng trước, nàng ở phòng ngoài trang điểm hồi lâu, mới từng bước bước vào.

Một trận hương thơm thoang thoảng, trong lòng Tiêu Thành Dục khẽ động, chậm rãi quay đầu lại.

Lọt vào trong tầm mắt, là màu đỏ nồng đậm.

Thẩm Kinh Trĩ khoác trên người một lớp sa mỏng màu đỏ rực, tóc dài buông xõa, chân trần bước đi giống như phượng hoàng từ lửa đỏ niết bàn trọng sinh, từng bước đến trước mặt hắn, cũng từng bước đi vào lòng hắn.

Nàng đến bên hồ nước, khom lưng xuống, mặc cho mái tóc đen dài buông xuống lòng ngực hắn, vươn tay về phía hắn: "Đỡ thần thiếp xuống."

Tiêu Thành Dục nhìn nụ cười rạng rỡ ấy, trực tiếp đưa tay ra.

Hồ nước nóng lập tức sôi trào. Trong hương thơm Tô Hợp nồng nàn, Thẩm Kinh Trĩ lại lần nữa nếm thử đôi môi mỏng của Tiêu Thành Dục.

Quả nhiên rất mềm.

Trong lòng đang nghĩ, nháy mắt đã bị Tiêu Thành Dục kéo vào vòng

xoáy ái muội, không thể thoát ra được nữa.

Đêm thật đẹp.

Sau khi tắm rửa xong, Thẩm Kinh Trĩ liền đuổi Tiêu Thành Dục ra khỏi noãn các. Ninh tần nương nương yêu sạch sẽ, còn phải tắm rửa sấy tóc mới đi ngủ.

Tiêu Thành Dục mặc y phục xong ra khỏi noãn các, nhất thời lại không biết nên làm gì. Hắn tóc tai bù xù đứng trên hành lang, cúi đầu nhìn cá chép đang bơi lội phía dưới.

Niên Cửu Phúc cẩn thận đứng sau lưng Hoàng Thượng, thấy Hoàng Thượng vẻ mặt nghiêm trọng, trong lòng đầy nghi hoặc. Vừa rồi không phải còn vui vẻ với Ninh tần nương nương sao, sao lúc này lại sa sầm mặt mày?

Tâm tư của Hoàng Thượng thật đúng là giống như thời tiết, lúc nắng lúc mưa, thật khó hầu hạ.

Niên Cửu Phúc thấy Tiêu Thành Dục hồi lâu không nói, suy nghĩ đủ đường mới bạo gan hỏi: "Bệ hạ, người làm sao vậy?"

Tiêu Thành Dục cũng không tức giận, hoặc có thể nói, vừa trải qua một hồi hoan ái, dù là ai cũng sẽ không tức giận. Hắn chỉ là đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhất thời quên mất bây giờ là lúc nào.

Nghe Niên Cửu Phúc hỏi, hắn mới như bừng tỉnh, trầm ngâm một lát mới nói: "Trẫm chỉ là, có chút mê mang."

Niên Cửu Phúc: "..."

Niên Cửu Phúc đảo mắt, bỗng nhiên linh quang lóe lên: "Là liên

quan đến Ninh tần nương nương ạ?"

Tiêu Thành Dục nghiêng người, nhàn nhạt liếc hắt một cái.

Niên Cửu Phúc lúc này ngược lại không sợ nữa, bất giác ưỡn ngực, cười nói: "Có thể khiến bệ hạ để tâm như vậy, trên đời này chỉ có Thái Hậu nương nương và Ninh tần nương nương thôi."

Duyên phận Tiêu Thành Dục với người thân nhát nhòa, chỉ có duyên phận với phụ mẫu hơi tốt một chút, nhưng cũng không bằng người thường.

Làm Hoàng Đế, ai mà chẳng phải là kẻ cô độc.

Hắn còn có người để tâm trong lòng, đều nhờ Thái Hậu bảo vệ và chu toàn, nói như vậy, Thái Hậu đối với hắn thật sự là một lòng từ mẫu.

Tiêu Thành Dục trầm ngâm một lát, nói: "Trẫm chỉ là không biết sau này nên làm như thế nào, cũng không biết nên nhìn rõ lòng mình ra sao."

Hắn với Niên Cửu Phúc không có gì phải giấu giếm, hai người cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ nhưng còn thân thiết hơn cả người thân.

Niên Cửu Phúc là thái giám, lại còn trẻ tuổi, vốn không nên hiểu những chuyện tình cảm nam nữ, nhưng hắn là người lanh lợi lại thông minh, đầu óc xoay chuyển một cái lập tức hiểu ra.

Niên Cửu Phúc cẩn thận thăm dò: "Bệ hạ là phát hiện mình có ý với Ninh tần nương nương? Nhưng đây là chuyện tốt mà."

Tiêu Thành Dục lại liếc hắt một cái: "Sao ngươi biết?"

Niên Cửu Phúc liền cười: "Bệ hạ đối với Ninh tần nương nương như thế nào, ánh mắt người nhìn Ninh tần nương nương có bao nhiêu ôn

nhu, chúng thần ngày ngày hầu hạ bên cạnh, làm sao không biết? Chắc chỉ có bề hạ người trong cuộc u mê, không nhìn rõ lòng mình thôi."

Lời này có chút vượt quá phận, nhưng lại là sự thật.

Tiêu Thành Dục không khỏi đưa tay vịn nhẹ lên lan can hành lang, cúi đầu trầm tư.

"Đúng vậy, kỳ thật trong lòng trẫm sớm đã có đáp án." Tiêu Thành Dục nói.

Từ nhỏ đến lớn hẳn rất ít khi tin tưởng người khác, ngoại trừ phụ mẫu, ngay cả Trương thái phó thân cận nhất hẳn cũng không nói thêm nửa câu, ngày thường cũng chỉ nói vài câu tâm sự với Niên Cửu Phúc mà thôi.

Thẩm Kinh Trĩ là một ngoại lệ.

Cuộc gặp gỡ tình cờ thời niên thiếu, bản thân nàng cũng không nhớ rõ, chỉ coi hẳn là một tiểu thái giám chịu uất ức giống như nàng, không ngờ năm đó thân là đại hoàng tử, hẳn cũng phải chịu phạt quỳ trong tuyết.

Sau này gặp lại, khi hẳn phát hiện cung nữ thị tẩm mà mẫu thân chọn cho hẳn là nàng, không thể phủ nhận, trong lòng hẳn có một chút vui mừng. Nhưng lúc đó hẳn vừa mới được phong làm Thái Tử, chuyện triều chính nhiều lại phức tạp, bản thân hẳn cô độc đứng trên hoang đảo, bốn phía đều là mưa gió bão bùng, những vui mừng và hân hoan tận đáy lòng liền bị hẳn bỏ qua.

Sau đó chính là ngày qua ngày ở chung.

Bất tri bất giác, nàng đã in dấu ấn trong cuộc sống thường ngày của hẳn, trong nhũ thất trên bàn có giỏ đựng kim chỉ, trên bàn thờ thường xuyên có hương Tô Hợp, trên bàn trà có thêm trà nhài, ngay

cả trên giá sách có mấy quyển thoại bản không ăn nhập gì, đều là chứng minh nàng đã sống bên cạnh hắn từng ngày.

Từ lúc ban đầu thăm dò lẫn nhau, đến bây giờ tâm sự trò chuyện, Tiêu Thành Dục gần như không hề do dự đã coi nàng là người của mình. Ngay cả chuyện lớn của triều đình, hắn cũng không cảm thấy cần phải giấu giếm nàng, đều nói rõ ràng với nàng.

Mà Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ phụ lòng tin của hắn.

Tuy xuất thân nông hộ, nhưng nàng trời sinh thông minh lanh lợi, những chuyện chính sự kia đều có thể nghe một hiểu mười, thậm chí còn có thể đưa ra ý kiến độc đáo của riêng mình.

Cũng chính vì vậy, Tiêu Thành Dục càng nguyện ý thương lượng chính sự với nàng. Chuyện lớn nhỏ trong cung, kế hoạch quốc gia thiên hạ, hai người thỉnh thoảng ngồi cùng nhau uống trà, cũng sẽ tùy ý nói chuyện.

Giống như nhàn thoại việc nhà, rất tự nhiên mà nói ra hết.

Sự tin tưởng này đã ăn sâu vào tận xương tủy, sự bầu bạn này cũng khiến người ta an tâm. Cho đến hôm nay, hắn mới đột nhiên nhận ra, loại tình cảm này không phải bắt nguồn từ sự tin tưởng, cũng không phải cân nhắc lợi hại gì, cũng không phải vì sự sắp xếp của mẫu thân.

Hắn chỉ là đơn thuần thích nàng.

Vì thích, cho nên mới tin tưởng.

Đạo lý đơn giản như vậy, chỉ là hắn cô độc, nhìn như nắm giữ thiên hạ nhưng kỳ thật lại lẻ loi một mình, đến nay mới dần dần hiểu ra.

Nhưng thích một người, phải làm sao? Phải làm như thế nào? Tiêu Thành Dục không hiểu.

Trước khi hăn nhìn rõ lòng mình, đã nghĩ đủ mọi cách để đối xử tốt với nàng, hăn không biết mình còn có thể làm gì mới có thể khiến nàng sống tốt hơn.

Hăn thậm chí chưa từng nghĩ đến chuyện nói cho nàng biết tâm ý của mình.

Hăn sợ nàng sợ hãi.

Tiêu Thành Dục khẽ thở dài, người luôn luôn quyết đoán như hăn cũng không khỏi do dự.

Niên Cửu Phúc không biết Hoàng Thượng đang do dự điều gì, nhưng hăn lại biết cách hóa giải sự do dự và buồn bã này của Hoàng Thượng.

"Bệ hạ, nếu người có điều nghi hoặc, không bằng viết thư cho Thái Hậu nương nương? Thái Hậu nương nương kiến thức rộng rãi, người chắc chắn có thể cho bệ hạ câu trả lời."

Mắt Tiêu Thành Dục sáng lên. Vẻ buồn bã trên người hăn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tán thưởng nhìn Niên Cửu Phúc: "Không tệ, đáng thưởng."

Niên Cửu Phúc ngượng ngùng cười: "Đều là chuyện thần nên làm."

Tiêu Thành Dục không do dự, hăn xoay người trở về tấm điện, để Niên Cửu Phúc tìm một tờ giấy hoa dất vàng bắt đầu viết thư.

Niên Cửu Phúc cũng lạnh lợi, hăn không lại gần mà chỉ đứng từ xa bên giá sách ngăn người.

Tiêu Thành Dục vừa viết thư liền có chút không kiềm chế được, lại rất tập trung, đến nỗi Thẩm Kinh Trĩ bước vào tấm điện cũng không phát hiện.

Nàng lúc này đã tắm rửa thay y phục, tóc cũng buông lỏng ra sau đầu, rón rén bước vào tắm điện, tưởng rằng Tiêu Thành Dục đã nghỉ ngơi, nhưng khi vừa vào liền thấy hắt lại ngồi sau ngự án viết viết tấu chương.

Thẩm Kinh Trĩ thầm thở dài, nhẹ nhàng bước vào tắm điện, muốn đến hù dọa hắt một chút, nhưng nàng còn chưa kịp đến gần, Niên Cửu Phúc đứng bên kia đột nhiên lên tiếng.

"Thỉnh an Ninh tần nương nương."

Giọng hắt vừa vang vừa the thé, dọa Thẩm Kinh Trĩ giật mình. Nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc, ngay sau đó, nàng nhìn thấy Tiêu Thành Dục luống cuống tay chân cất chông giấy trên ngự án vào ngăn kéo.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Trước kia Tiêu Thành Dục dù có viết tấu chương cũng sẽ không giấu giếm nàng, hôm nay cũng không biết làm sao, vậy mà lại biết giấu đi. Nàng có chút nghi hoặc, tiến lên hai bước, liếc mắt một cái liền thấy mồ hôi trên trán hắt.

"Bệ hạ... Người đang làm gì vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho hắt. Tiêu Thành Dục khó có khi luống cuống, lại có chút chột dạ vô cớ, hắt cũng không biết mình đang chột dạ cái gì, chỉ nhìn Thẩm Kinh Trĩ cười ngây ngô.

"Không có gì, viết chơi thôi."

Thẩm Kinh Trĩ vâng một tiếng, cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ bất đắc dĩ nói: "Bệ hạ đã trở thể này rồi, sau này dù có việc gì cũng làm vào ban ngày đi, đừng để mệt mỏi."

Giọng nàng ôn nhu, như dòng suối nhỏ chảy vào lòng hắn, khiến sự bồn chồn trong lòng hắn được an ủi.

Tiêu Thành Dục gật đầu, thở dài một hơi rồi mới đứng dậy khỏi ghế, đưa tay về phía Thẩm Kinh Trĩ.

"Đi thôi," Tiêu Thành Dục nhìn vào mắt nàng, trên mặt có sự dịu dàng mà chính hắn cũng không biết, "Cùng nhau nghỉ ngơi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nàng đêm nay mệt mỏi rồi, tự nhiên cũng không thể thức đêm cùng hắn, đã hắn chuẩn bị ngủ, vừa vặn cùng nhau nghỉ ngơi.

Đợi hai người nằm trên giường, Thẩm Kinh Trĩ theo bản năng xoay người, lăn vào lòng Tiêu Thành Dục.

Thời tiết hành cung mùa thu dễ chịu, cả ngày đều không nóng không lạnh, đến tối tuy có chút se lạnh, đắp một lớp chăn mỏng là vừa đủ.

Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, đổi tư thế cho nàng thoải mái, liền nghiêng người qua nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

"Kinh Trĩ, ngủ ngon."

Khóe môi Thẩm Kinh Trĩ cong lên nụ cười, nhắm mắt lại nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, ngủ ngon."

Một đêm ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ sớm đã tỉnh lại.

Hôm nay thật khó có được, khi nàng tỉnh lại Tiêu Thành Dục vẫn

chưa tỉnh, đang ngủ say.

Trải qua một đêm mộng đẹp, Thẩm Kinh Trĩ lúc này đang nằm trên gối mềm bên cạnh, nghiêng người nhìn Tiêu Thành Dục đang nằm ngủ. Hắn ngủ rất ngoan, thường nằm ngửa, hai tay đặt chồng lên bụng, vẻ mặt có thể nói là an tĩnh bình thản.

Khác hẳn với đôi mắt lạnh lùng sắc bén ban ngày.

Cũng không biết là Tiêu Thành Dục đang nằm thấy mộng đẹp gì, mà khóe môi hắn thậm chí còn mang theo ý cười, xem ra đêm qua ngủ rất ngon.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, yên lặng thưởng thức bức tranh mỹ nhân ngủ say mùa thu.

Nàng cứ nhìn, nhìn đến ngán người, không chú ý tới mỹ nhân đã mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn nàng.

"Nhìn gì vậy?" Tiêu Thành Dục nhìn nàng một lúc, mới lên tiếng hỏi.

Thẩm Kinh Trĩ bị hắn dọa giật mình, hoàn hồn vỗ vỗ ngực: "Bệ hạ, người dọa thần thiếp sợ hết hồn."

Tiêu Thành Dục liền cười cười: "Dậy thôi."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Bệ hạ, ở Đông An vi trường thì không cần phải vào triều sớm, dậy sớm như vậy làm gì?"

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, nói: "Dậy sớm một chút có thể thưởng thức cảnh sắc buổi sáng, đứng trên lầu các nhìn mặt trời mọc, phong cảnh rất đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, liền hỏi: "Trên lầu các có thể nhìn rõ sao?"

Tiêu Thành Dục: "Đương nhiên có thể."

Thế là, Ninh tần nường nường lập tức không buồn ngủ nữa.

Hai người cùng nhau thức dậy, sau khi rửa mặt thay y phục, Thẩm Khinh Trĩ liền nói: "Hôm nay đổi một đóa hoa khác đi."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, đóa hoa phù dung hôm qua đã héo tàn, trên đầu nàng chỉ cài một cây trâm ngọc trai, trông rất thanh nhã.

Hắn nắm tay nàng, dắt nàng đến phía trước hoa viên, trong biển hoa muôn màu muôn vẻ, chọn một đóa mẫu đơn màu tím đỏ.

Cung nhân tiến lên lấy hoa, xử lý sạch sẽ cành lá đưa cho để phi.

Tiêu Thành Dục cầm lấy đóa hoa, cẩn thận cài lên búi tóc nàng.

Cài xong, Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu hỏi: "Đẹp không?"

Tiêu Thành Dục chăm chú nhìn dung nhan nàng, ánh mắt hắn chỉ bị đôi mắt đào hoa long lanh của nàng hấp dẫn, không nhìn thấy đóa mẫu đơn rực rỡ kia.

"Đẹp." Tiêu Thành Dục khó có khi nói lời ngon tiếng ngọt: "Ninh tần nường nường là đẹp nhất, mẫu đơn cũng không bằng nàng một phần."

Chương 71: Thu sẵn

Hai người dùng bữa sáng ở hoa viên.

Thực đơn sáng nay có món bánh rau, nhân bánh làm từ rau tể thái, miến, trứng gà và tôm nõn trộn lẫn, vỏ bánh làm từ bột ngô hỗn hợp, ăn vừa thơm vừa ngon.

Đó là hương vị rất khó có thể thưởng thức trong cung.

Thẩm Kinh Trĩ rất thích món bánh rau này, một mình nàng ăn hết cả cái, cuối cùng lại không ăn thêm được gì nữa, chỉ đành bưng chén trà ngồi cùng Tiêu Thành Dục dùng bữa.

Tiêu Thành Dục vừa ăn vừa nói: "Một lát nữa trẫm còn phải đến Kiến Xuân hiên, nàng cứ tự nhiên muốn làm gì thì làm."

Thẩm Kinh Trĩ dùng khăn lau miệng, có chút kinh ngạc: "Bệ hạ, sau khi dùng bữa thần thiếp phải về Phù Dung viên rồi, còn phải để Thượng Cung Cục đưa y phục đến, thần thiếp phải xem thử có vừa người không."

Trong lòng nàng nhớ đến y phục đi du ngoạn, nào có tâm tư ở Sướng Xuân Phương Cảnh đợi hắc, giữa bệ hạ và y phục mới, Ninh tần nường nường dứt khoát lựa chọn y phục mới.

Tiêu Thành Dục: "..."

Hắn trong nháy mắt liền cảm thấy bánh rau trong tay không còn thơm nữa. Nhưng hắn vẫn ăn hết bữa sáng: "Vậy nàng đi làm việc đi."

Thẩm Khinh Trĩ cười tủm tỉm đến hôn lên mặt hảnh một cái, bên tai hảnh nói nhỏ: "Vậy thần thiếp đợi bệ hạ cùng nhau đi cưới ngựa!"

Thế là Ninh tần nương nương mang theo một làn hương thơm rời đi. Để lại vị hoàng đế trẻ tuổi đứng ở cửa điện, ngẩn người một lúc lâu mới xoay người trở về nội điện.

Thẩm Khinh Trĩ trở về Phù Dung viên, nghỉ ngơi một lát, mới cho Thượng Cung Cục đưa y phục đến.

Niên Cửu Phúc cẩn thận sai người chuẩn bị cho Thẩm Khinh Trĩ mấy bộ váy áo mỏng mùa thu, đều là kiểu dáng mà các thiếu nữ bình dân mặc, trên đó không có thêu hoa văn, đều là màu trơn, chỉ có vài vóc may sát người là tỉ mỉ, đều dùng lụa là, nàng mặc lên người sẽ không cảm thấy khó chịu.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn nhìn, bản thân cũng rất thích, bèn cất cẩn thận.

Thời gian thoát cái đã đến giờ Ngọ thiện.

Thẩm Khinh Trĩ đoán Tiêu Thành Dục sẽ bận đến tận chiều, cũng không chủ động sai người đi mời, nàng tự mình dùng xong Ngọ thiện, lại nghỉ ngơi thêm một lúc, mới từ từ tỉnh dậy.

Lúc nàng tỉnh lại cũng mới vừa qua đầu giờ Thân, Thẩm Khinh Trĩ ngồi dậy một hồi cho tỉnh ngủ, sau đó gọi Ngân Linh đến chải đầu trang điểm cho nàng.

Đã muốn đi cưới ngựa, tất nhiên phải mặc y phục cưới ngựa.

Thẩm Khinh Trĩ mặc y phục cưới ngựa gọn gàng, lại để Ngân Linh búi tóc cho nàng, cài ngọc quan gọn nhẹ, coi như trang điểm chỉnh tề.

Có lẽ là hai người tâm linh tương thông, nàng vừa mới trang điểm xong từ nội điện đi ra, định ở trong hoa viên đợi Tiêu Thành Dục

một lát, đã thấy hoàng đế bệ hạ đã sai bước tiến vào Phù Dung viên.

Thẩm Kinh Trĩ hôm nay chọn một bộ y phục cưỡi ngựa màu xanh lá, trùng hợp là, Tiêu Thành Dục cũng mặc kinh trang màu xanh lá, hai người đứng cùng nhau giống như một đôi bích nhân.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục, không khỏi cong mắt cười: "Bệ hạ, chúng ta mặc y phục giống nhau, thật là có duyên."

Ánh mắt Tiêu Thành Dục dừng trên nụ cười của nàng một lát, rồi nói: "Đúng vậy."

Nói xong, hắn đưa tay ra nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ đi ra ngoài.

"Từ hành cung đến bãi săn còn khoảng một khắc đi xe ngựa, trước tiên ngồi xe ngựa đến đó, chờ đến lúc nàng học được cưỡi ngựa là có thể tự mình cưỡi đến đó."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ, khoác tay Tiêu Thành Dục, ngẩng đầu nói với hắn: "Bệ hạ, hôm nay thần thiếp nhất định có thể học được cưỡi ngựa."

Tiêu Thành Dục thấy nàng vẻ mặt chắc chắn, trong lòng cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng không phản bác nàng, chỉ nói: "Vậy nàng học cho tốt."

Hai người rất nhanh đã đến Đông An vi trường.

Đông An vi trường chiếm diện tích rất rộng, có thảo nguyên mênh mông bát ngát cùng dãy núi Phụng Thiên trùng điệp phía xa.

Dưới chân núi Phụng Thiên là một khu rừng rậm rạp, đó là địa điểm chính của cuộc săn mùa thu, hai mươi năm nay động vật lớn nhỏ trên núi Phụng Thiên đều được sinh sôi nảy nở tự do, cuộc săn mùa thu năm nay nhất định sẽ có một khởi đầu tốt đẹp.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn đài ngắm cảnh đã được dựng sẵn, nhìn hàng hàng lớp lớp lều trại, không khỏi nói: "Bệ hạ, trên núi Phụng Thiên có hồ ly không?"

Tiêu Thành Dục đỡ nàng xuống xe ngựa, nắm tay nàng đi về phía chuồng ngựa: "Có."

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Trẫm nghe nói hoàng tử phụ đã từng săn được hai con hoả hồ ly ở đây."

Mắt Thẩm Khinh Trĩ sáng lên: "Hoả hồ ly nhất định rất đẹp."

Tiêu Thành Dục cũng coi như hiểu nàng, biết nàng không phải vì bộ lông, mà là muốn nuôi hồ ly, bèn lắc đầu với nàng.

"Dù có săn được cũng không thể mang về cung nuôi, chỉ có thể nuôi ở vườn ngự thú, hồ ly rất hôi, nàng sẽ không thích mùi đó đâu."

Thẩm Khinh Trĩ đành thở dài: "thỏ cũng hôi mà."

Tiêu Thành Dục nghĩ nghĩ, hỏi: "Nàng có thích mèo chó không? Mèo chó trong cung có thể nuôi, chỉ là trước kia mẫu hậu không thể nuôi những động vật nhỏ này, cho nên trong cung cũng không có phi tần nào khác nuôi."

Mèo chó cũng thích, Thẩm Khinh Trĩ chớp chớp mắt, lập tức nói: "Vậ thần thiếp muốn nuôi tuyết đoàn."

(*loài mèo có lông trắng dày như cục bông tuyết)

Hắn thấy nàng vui vẻ, không khỏi cũng nhếch khóe môi: "Được, về cung sẽ để vườn ngự thú chọn một con đẹp nhất đưa đến cho nàng."

"Bệ hạ thật tốt," Thẩm Kinh Trĩ lập tức nịnh hót, "Bệ hạ đối với thần thiếp tốt nhất."

Tiêu Thành Dục cảm thấy vành tai nóng lên. Hắn khẽ ho một tiếng, chỉ vào Chích Diễm nói: "Nàng đã lâu không gặp nó rồi, cho nó ăn chút bánh đậu, thân thiết một chút rồi hãy cười."

Thẩm Kinh Trĩ liền gật đầu, đi đến làm thân với Chích Diễm.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục luôn dõi theo nàng, cho đến khi một thứ ấm áp húc vào người hắn, hắn quay đầu lại mới phát hiện Đạp Vân đang trừng mắt nhìn mình.

Không biết vì sao, Tiêu Thành Dục lại thấy oán trách trong mắt nó.

Tiêu Thành Dục lại khẽ ho một tiếng, vỗ vỗ đầu nó, cũng lấy bánh đậu tự mình cho nó ăn. Nhưng Đạp Vân đối với việc ăn có chút không hứng thú, qua loa ăn hai miếng liền không ăn nữa, chỉ đi tới đi lui trước mặt hắn.

Tiêu Thành Dục biết nó hoạt bát ưa thích chạy nhảy, bị nhốt trong cung lâu như vậy, đã sớm muốn ra ngoài chơi rồi, cho nên hắn bèn để thái giám ở Ngự Mã Giám mỗi ngày dẫn nó ra ngoài chạy vài vòng, để nó giải tỏa.

Nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa của thái giám đều không tốt, chạy không nhanh, Đạp Vân vẫn chưa thỏa mãn.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy động tĩnh của Đạp Vân bên này, nàng quay đầu lại, nhìn thấy Đạp Vân đang làm nũng với Tiêu Thành Dục, mà Tiêu Thành Dục có chút bất đắc dĩ nhìn nó, khó có khi thấy được vẻ mặt luống cuống trên mặt hoàng đế bệ hạ.

"Bệ hạ, người dẫn nó đi chạy hai vòng trước đi," Thẩm Kinh Trĩ cười nói, "Thần thiếp nói chuyện với Chích Diễm thêm một lát nữa."

Tiêu Thành Dục thấy nàng thật sự không vội học cưỡi ngựa, bèn nói: "Vậy được, nàng đừng chạy lung tung."

Hắn nói xong liền xoay người lên Đạp Vân, kéo dây cương, con ngựa hí vang một tiếng, mang theo hắn như tia chớp lao ra ngoài.

Toàn thân Đạp Vân đen nhánh, dáng người mạnh mẽ, trên lưng có nam tử trẻ tuổi cao lớn tuấn tú, lúc chạy hết tốc lực trông vô cùng mê người.

Thẩm Kinh Trĩ nhất thời nhìn đến ngây người.

Dù sao, bức tranh mỹ nam phi ngựa này không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Thẩm Kinh Trĩ vô cùng thỏa mãn thưởng thức một lát, rồi vỗ vỗ đầu Chích Diễm, nhỏ giọng hỏi nó: "Người có muốn chạy không?"

Chích Diễm nghe không hiểu lời nàng, chỉ cọ cọ vào lòng bàn tay nàng, trông vô cùng đáng yêu.

Tiêu Thành Dục cưỡi ngựa rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã phi ngựa trở về.

Đợi người và ngựa trở về trước chuồng ngựa, Đạp Vân cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Tiêu Thành Dục xoay người xuống ngựa, để nó tự mình chạy thêm hai vòng, còn mình thì đến bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ. Hắn phi nước đại như vậy hai khắc, lại không hề thở dốc mặt đỏ, chỉ có đôi mắt đen láy sáng như sao, vừa nhìn liền biết không hề mệt mỏi.

"Bê hạ, vậy chúng ta tiếp tục học?"

Tiêu Thành Dục đỡ lấy eo thon của nàng, giúp nàng lên ngựa, sau đó hắn cũng nhẹ nhàng xoay người nhảy lên, vững vàng ngồi sau

lưng nàng. Hai tay hắt luôn qua eo nàng, cùng nàng nắm lấy dây cương, bên tai nàng nói: "Bắt đầu?"

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, eo lưng thẳng tắp, ngồi trên ngựa không hề sợ hãi.

Tiêu Thành Dục có thể cảm nhận được sự phấn khích của nàng, biết nàng không sợ, hai chân kẹp nhẹ dẫn nàng chậm rãi tiến về phía trước.

Ban đầu tốc độ rất chậm, còn không bằng tốc độ đi bộ, nhưng dần dần, Tiêu Thành Dục phát hiện Thẩm Kinh Trĩ quả thật không sợ hãi, liền để Chích Diễm chạy nước kiệu.

Chích Diễm vui vẻ chạy trên trường đua.

Đạp Vân cũng thông thả đi theo, chạy bên cạnh bọn họ.

Thẩm Kinh Trĩ vững vàng ngồi trên ngựa, gió nhẹ thổi qua, nàng cảm thấy mình dường như trở lại thời niên thiếu vô ưu vô lo. Lúc đó nàng không có bất kỳ phiền não nào, mỗi ngày ngoại trừ học tập chính là vui đùa, không cần lo lắng nhiều chuyện, không cần bận tâm nhiều người, cũng không cần lo lắng cho tương lai.

Nhưng thời niên thiếu lại trôi qua trong nháy mắt.

Thứ càng quý giá, càng giữ không được.

Thẩm Kinh Trĩ mở mắt ra, nàng vỗ vỗ tay Tiêu Thành Dục, tự mình nắm chặt dây cương, âm thanh thanh thúy mạnh mẽ hét lên: "Giá!"

Theo động tác của nàng, Chích Diễm như ráng chiều lướt qua chân trời lao vút đi, nhanh chóng chạy về phía trước.

Trong mắt Thẩm Kinh Trĩ có sự hưng phấn không thể kìm nén. Thời

niên thiếu không còn nữa, nhưng tương lai vô hạn, nàng muốn sống một cuộc sống tự do tự tại, phải đi tốt mỗi bước đường phía trước, chạy nhanh hơn mỗi người bên cạnh.

Thẩm Kinh Trĩ gần như quên mất Tiêu Thành Dục phía sau, nàng cùng Chích Diễm chạy trên thảo nguyên, cùng nhau cảm nhận làn gió nhẹ mùa thu, cùng nhau thưởng thức núi non xa xa.

Thẩm Kinh Trĩ cười to ra tiếng.

Tiêu Thành Dục ngồi sau lưng nàng, lúc này hắn đã buông hai tay ra, để nàng tự mình điều khiển Chích Diễm.

Hắn không nhìn thấy dung nhan nàng, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh của nàng, nghe thấy tiếng cười sáng khoái của nàng. Hắn không ngăn cản cũng không khuyên nhủ, chỉ cùng nàng cười.

Chạy xong một vòng, hai người đều cảm thấy sáng khoái.

Đợi đến khi trở về trước chuồng ngựa, Tiêu Thành Dục xoay người xuống ngựa, vỗ vỗ lưng Chích Diễm, nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, nàng quả thật rất có thiên phú, sau này sẽ để nàng tự mình cười, nhưng trẫm sẽ luôn ở bên cạnh nàng, nàng không cần sợ."

Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên ngựa, cúi đầu nhìn xuống Tiêu Thành Dục, đây là lần đầu tiên nàng cao cao tại thượng nhìn xuống hắn, nhìn dung nhan ngẩng lên của hắn, nàng đột nhiên ý thức được hắn còn rất trẻ.

Tiêu Thành Dục thậm chí còn chưa đến tuổi nhọc quán, dung nhan sạch sẽ mà thuần khiết, tuấn tú mà lạnh lùng, hắn rõ ràng am hiểu thể tục, rõ ràng đang ở trong vòng xoáy chính trị, nhưng trong đôi mắt đen nhánh của hắn vẫn có ánh sáng thuần khiết.

Đó là ngọn lửa trong lòng hắn, vĩnh viễn sẽ không bị dập tắt.

Nàng rũ mắt xuống, nhìn hắn khẽ cười: "Bệ hạ, vậy phải xem người có đuổi kịp thần thiếp hay không."

Dứt lời, nàng khẽ quát một tiếng, mang theo Chích Diễm phi nhanh đi, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng đỏ rực.

Tiêu Thành Dục đứng tại chỗ, bất đắc dĩ cười cười, cũng xoay người lên Đạp Vân.

Hai bóng người một đỏ một đen phi nhanh trên thảo nguyên, quần quýt lấy nhau, lúc thì cùng nhau vui đùa, lúc thì đuổi theo nhau, gió thổi qua chỉ mang đến tiếng cười.

Đợi đến khi Thảm Khinh Trĩ chạy đến toát mồ hôi, cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi, hai người mới thông thả trở về chuồng ngựa.

Thảm Khinh Trĩ hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, thần thiếp cười có tốt không?"

"Tốt," Tiêu Thành Dục khẳng định kỹ thuật cười ngựa của nàng, "Nàng quả thật rất có thiên phú, từ ngày kia trở đi, trẫm sẽ dạy nàng võ nghệ, chờ đến khi học được chút thành tựu, kỹ thuật cười ngựa của nàng sẽ càng tiến bộ."

Thảm Khinh Trĩ cười tủm tỉm nhìn hắn: "Bệ hạ, nhất ngôn cửu đỉnh."

Tiêu Thành Dục vỗ vỗ đầu Đạp Vân: "Tứ mã nan truy."

Thảm Khinh Trĩ tuy đã lâu không cười ngựa, nhưng không muốn ngày mai săn bắn mùa thu dậy không nổi, nên hôm nay nàng không dám cười thả ga.

Chỉ thông thả chạy hai vòng thưởng thức cảnh sắc, rồi để Chích Diễm tự mình chơi một lát, sau đó thì rời khỏi bãi săn.

Lúc trở về hành cung trời vẫn chưa tối.

Tiêu Thành Dục không để nàng về Phù Dung viên, trực tiếp dẫn nàng về Sương Xuân Phương Cảnh, sau khi rửa mặt đơn giản, liền cùng nhau lên đài ngắm cảnh ở tầng bốn.

Nơi này là nơi ngắm cảnh cao nhất trong hành cung ngoài Trích Tinh lâu, vừa mới lên đài ngắm cảnh, Thẩm Kinh Trĩ đã nhìn thấy ráng chiều đỏ như máu trên bầu trời.

Mặt trời lặn đỏ như máu, ráng chiều như lụa. Thảo nguyên mênh mông bát ngát phía xa xa, cuối tầm mắt là núi non trùng điệp.

Dãy núi Phụng Thiên giống như thần linh của đại địa, nằm trên cỏ cây nhìn xuống toàn bộ Đông An thảo nguyên, yên lặng bảo vệ vùng đồng bằng phì nhiêu ngàn dặm của Trung Nguyên.

Ánh chiều tà chiếu sáng những góc cạnh trên núi, dù khoảng cách rất xa, Thẩm Kinh Trĩ vẫn có thể nhìn thấy cảnh sắc như mộng như ảo kia.

Hai người yên lặng nhìn núi Phụng Thiên một lúc, rồi quay sang phía bên kia nhìn thành trì náo nhiệt.

Cách Đông An vi trường khoảng năm dặm, chính là Phồn Hoa trấn mà Tiêu Thành Dục đã nói lúc trước, từ đài ngắm cảnh có thể nhìn thấy bóng dáng của Phồn Hoa trấn.

Lúc này trời đã tối, vì để phi muống thưởng thức cảnh đẹp, cho nên không thắp đèn lồng trên đài ngắm cảnh, xung quanh hai người là một mảnh tối tăm yên tĩnh.

Nhưng Phồn Hoa trấn lại đèn đuốc sáng trưng.

Vô số ánh đèn thắp sáng thành trì, cũng thắp sáng dung nhan hai

người.

Khói bếp lượn lờ, nhà nhà đèn đuốc sáng trưng, giữa hành cung và Phồn Hoa trấn là cánh đồng lúa vàng mênh mông bát ngát, cuối cánh đồng lúa là một mảnh phồn hoa náo nhiệt.

Đây là một bức tranh tuyệt đẹp biết bao, tràn ngập sức sống cùng sức mạnh vô hạn.

Cũng tràn ngập không khí thái bình thịnh thế.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục yên lặng nhìn một lúc, cho đến khi trời hoàn toàn tối đen, bụng nàng kêu ùng ục, hắn mới nói: "Đến giờ dùng bữa tối rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, cười nói với Tiêu Thành Dục: "Cảnh sắc ở đây thật đẹp."

Nàng nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, mỉm cười với hắn: "Bệ hạ nhìn thấy cảnh sắc như vậy, cũng sẽ rất vui vẻ chứ?"

Làm Hoàng Đế, đương nhiên thích nhìn thấy thái bình thịnh thế.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng trong bóng tối. Trong mắt hắn ẩn chứa sự sâu thẳm mà chính hắn cũng không nhận ra, cũng ẩn chứa chân tâm mà nàng không nhìn thấu, hắn nói với nàng: "Đúng vậy, trẫm rất vui vẻ."

Thẩm Kinh Trĩ lại nói: "Thiếp có chút mong chờ được đến Phồn Hoa trấn."

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, đợi đến khi cung nhân đưa đèn lồng đến, Tiêu Thành Dục dưới ánh đèn lồng sáng rực nói: "Trẫm cũng rất mong chờ."

Ngày mai chính là ngày săn bắn mùa thu, Tiêu Thành Dục cũng rất

kiềm chế, hôm nay không lẫn lộn nàng, sau khi hai người tắm rửa thay y phục, cùng nhau trở về tắm điện.

Thẩm Kinh Trĩ ngược lại rất bất ngờ vì hắn lại muốn ngủ sớm như vậy, không khỏi trêu chọc: "Chạy ngựa cả ngày, bệ hạ mệt rồi sao?"

Tiêu Thành Dục liếc nàng một cái, tùy ý ngồi xuống giường La Hán bên cạnh cửa sổ, chỉ vào bộ bài ngựa trên bàn: "Chơi một lát nhé?"

Như thế thật hiếm thấy.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, ngồi xuống đối diện hắn, hơi nghiêng người nhìn vào mắt hắn.

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, mặc cho nàng đánh giá.

Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái lên chóp mũi hắn: "Bệ hạ, hôm nay người làm sao vậy?"

Tuy Tiêu Thành Dục biết chơi bài, trình độ còn rất cao siêu, nhưng ngày thường hắn không dễ dàng chơi, không chỉ không có thời gian, mà cũng không có hứng thú gì, chỉ khi nào trùng hợp lắm mới chơi hai ván.

Hôm nay vậy mà lại chủ động muốn chơi bài.

Tiêu Thành Dục liếc nàng một cái, đưa tay nắm lấy ngón tay nàng. Lòng bàn tay hắn ấm áp nắm chặt lấy tay nàng, đầu ngón tay nàng khẽ run, như bị lòng bàn tay hắn làm bỏng.

Thẩm Kinh Trĩ trừng mắt nhìn hắn: "Bệ hạ, thần thiếp muốn chơi bài ngựa với người."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng chăm chăm, nếu là người khác đã sớm tim đập như trống rồi, nhưng Thẩm Kinh Trĩ vẫn cong mày mỉm cười nhìn Tiêu Thành Dục.

Hai người nhìn nhau một lúc, lại là Tiêu Thành Dục thua trận trước.

"Được, chơi bài ngựa."

Vì chỉ có hai người, cũng không chia ván, trực tiếp chơi kiểu đơn giản nhất là ghép đôi, một bộ bài trên tay Thẩm Kinh Trĩ chưa từng vượt quá ba lá, mà bài trên tay Tiêu Thành Dục lại càng ngày càng nhiều, một lá cũng không đánh ra được.

Thẩm Kinh Trĩ vui mừng nói với hắn: "Bệ hạ, xem ra vận may hôm nay ở chỗ thần thiếp rồi."

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt uống một ngụm trà, thản nhiên nói: "Không vội."

Hoàng đế bệ hạ chưa bao giờ vội vàng, đợi đến khi một bộ bài rút được quá nửa, bài trên tay Tiêu Thành Dục liền càng ngày càng ít, mà Thẩm Kinh Trĩ vì lúc đầu trên tay không giữ lại bài, đến nửa sau ngược lại không dễ đánh.

Đợi đến khi bài trên bàn đều rút hết, trên tay Thẩm Kinh Trĩ còn tám lá bài, mà trên tay Tiêu Thành Dục chỉ còn lại hai lá.

Hắn lại uống một ngụm trà, nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Ninh tần nương nương, chẳng lẽ hôm nay là ta vận may tốt hơn?"

Thẩm Kinh Trĩ ghen lời, nàng nhin không được hừ một tiếng: "Chưa đến bước cuối cùng, ai thua ai thắng còn chưa biết được."

Thế là hai người liền cầm mười lá bài bắt đầu trao đổi qua lại.

Đợi đến khi chỉ còn lại sáu lá, Tiêu Thành Dục đã đoán được bài trên tay hai người, hắn cười nhìn Thẩm Kinh Trĩ, lắc lắc tay giơ cao một lá trong đó lên: "Ninh tần nương nương, lá bài này tặng nàng."

Hắn có thể đoán bài, Thẩm Kinh Trĩ cũng có thể, nàng đảo mắt, nhìn kỹ hai lá bài trên tay hắn, rồi len lén đổi bài trên tay mình, ra hiệu với hắn.

Tiêu Thành Dục cười rút một lá bài. Ngay sau đó, hắn buồn bã nói: "Haizz, ghép đôi rồi."

Vì thế trên tay hai người chỉ còn lại mỗi người một lá bài đôi, mà lúc này đến lượt Thẩm Kinh Trĩ rút bài.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng thẳng ván bài này.

Chơi xong một ván bài, Thẩm Kinh Trĩ cười toe toét, vui vẻ nói với Tiêu Thành Dục: "Hôm nay vẫn là thần thiếp may mắn."

Tiêu Thành Dục cũng không phản bác, chỉ đồng ý với lời nàng: "Lúc này đúng là nên nghỉ ngơi rồi, ngày mai còn phải dậy sớm."

Hai người đi rửa mặt thay y phục, rồi cùng nhau nằm xuống giường.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau, Thẩm Kinh Trĩ sớm đã tỉnh lại.

Tiêu Thành Dục cũng đã tỉnh, hai người yên lặng nằm một lúc, Thẩm Kinh Trĩ mới đột nhiên lên tiếng: "Hôm qua hai người cùng chơi ghép đôi, bài lại đều là số chẵn, vậy thì dù chơi thế nào, cuối cùng cũng không có người thắng."

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục buồn cười, đưa tay véo véo tay nàng: "Chuyện hôm qua, sao còn nhớ mãi vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng đánh hắn một cái, vẫn nói: "Thôi được rồi, không nói nữa, nhưng sau này thần thiếp cũng không chơi ghép đôi với bệ hạ nữa."

Ghép đôi phải bốn người chơi mới thú vị, hai người thật sự không có gì để chơi.

Tiêu Thành Dục cũng không để ý. Hắn vén màn giường lên nhìn sắc trời bên ngoài, mở miệng gọi Niên Cửu Phúc: "Giờ nào rồi?"

Tại Niên Cửu Phúc quả thực là pháp khí, cách một cánh cửa cũng có thể nghe thấy giọng nói của Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, đã giờ Mão rồi ạ."

Tiêu Thành Dục lại nằm thêm một lúc, mới nói: "Dậy thôi."

Hai người lại bắt đầu thời gian buổi sáng bận rộn.

Vì đêm qua Thẩm Kinh Trĩ ngủ ở Sương Xuân Phương Cảnh, cho nên ngoài Thích Tiểu Thu, Ngân Linh mang theo Nghênh Hồng cũng cùng đến, y phục cưỡi ngựa và mũ đội hôm nay nàng dùng để săn bắn cũng được đưa đến Sương Xuân Phương Cảnh, cộng thêm Diêu Triều Đồng, bốn người cùng nhau chải đầu trang điểm cho nàng.

Tiêu Thành Dục biết nàng trang điểm phức tạp hơn mình nhiều, trực tiếp nhường tấm điện cho nàng, tự mình đến nhả thất đối diện mặc y phục.

Tuy y phục hắn mặc gọi là lễ phục, nhưng rất gọn gàng đơn giản, chỉ có bạch ngọc kim quan trên đầu thể hiện chút uy nghi của Hoàng Đế.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục ở trong sân thưởng thức cảnh sắc một lúc, bàn ăn sáng cũng đã được bày biện xong, Thẩm Kinh Trĩ mới khoan thai tới muộn.

Y phục cưỡi ngựa hôm nay nàng chọn là màu tím đỏ, trên đó thêu chim trĩ tường vân, ngọc quan trên đầu nhỏ nhắn tinh xảo phác họa

hình ảnh bốn mùa.

Ngoại trừ chuỗi ngọc thất bảo trên cổ, Thẩm Kinh Trĩ chỉ đeo khuyên tai ngọc trai, khiến cả người trông thon dài gọn gàng, có một vẻ đẹp khác biệt.

Ngoại trừ đôi môi đỏ mọng, lớp trang điểm của nàng không đậm, có một vẻ tự nhiên vừa phải.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy Tiêu Thành Dục cũng sáng mắt lên, miệng ngọt lập tức khen ngợi: "Bệ hạ hôm nay thật oai phong凛冽."

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt nhìn nàng: "Ninh tần nương nương cũng là mỹ như thiên tiên."

Hai người khen ngợi lẫn nhau một câu, liền cùng nhau dùng bữa sáng.

Bữa sáng hôm nay không có canh, ngay cả cháo bí đỏ cũng được nấu đặc hơn, để tránh các quý nhân ở bãi săn thay y phục bất tiện, khiến họ hôm nay chơi không vui vẻ.

Thẩm Kinh Trĩ ăn hai cái bánh bao hấp nhân thịt cua, lại hai thêm cái bánh bao nhân gạo nếp, sau đó mới ăn nhẹ nửa bát cháo bí đỏ. Buổi sáng nàng ăn không nhiều, chủ yếu là hôm nay săn bắn cũng không có nhiều cảnh của các nàng, nàng định đến Đông An vi trường vừa đánh bài vừa ăn điểm tâm cùng đám người Chương Nhược Tịch.

Tiêu Thành Dục ngược lại ăn khá nhiều.

Hắn ăn thêm một bát mì trộn sốt mè, mới cảm thấy no được sáu bảy phần: "Nghỉ ngơi một lát là phải đi rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, uống nửa ngụm trà rồi mới đi dặm phần.

Đợi đến giờ Mão chính Ngọ, mặt trời mới dần dần ló dạng sau tầng mây.

Quý nhân trong hành cung ngồi bộ liễn của mình, đi theo sau ngự liễn của Hoàng Thượng một đường tiến về Đông An vi trường.

Hoàng thân quốc thích, vương công đại thần đã sớm chờ ở Đông An vi trường.

Sau khi mọi người đến Đông An vi trường, Tiêu Thành Dục theo lệ phải tế thần núi Phụng Thiên.

Thẩm Kinh Trĩ đứng sau Hiền thái phi và Chương Nhược Tích, bên cạnh chính là đại công chúa đang nhón chân tò mò nhìn xung quanh.

Hiền thái phi không yên tâm về tiểu nữ nhi, bèn để Thẩm Kinh Trĩ nắm tay công chúa, không cho chạy lung tung.

Nhưng Nhu Giai công chúa dù sao cũng là kim chi ngọc diệp, từ nhỏ lớn lên trong cung, đối với những nghi lễ này đã quen thuộc, không chỉ không sợ hãi mà quy củ cũng rất tốt, toàn bộ quá trình đều không khóc nháo.

Hai khắc sau, tế lễ cuối cùng cũng kết thúc.

Tiêu Thành Dục xoay người lên ngựa, khích lệ một phen tông thân và các công hầu, cũng dẫn theo một đám học trò Quốc Tử giám, dẫn bọn họ cùng lên ngựa, một đường phi nhanh về phía núi Phụng Thiên.

Đợi đến khi đám nam nhi hùng dũng kia đều rời đi, các phi tần mệnh phụ còn lại mới lần lượt đến đài ngắm cảnh.

Chủ đài của đài ngắm cảnh tất nhiên là dành cho đám người Thẩm Kinh Trĩ, Hiền thái phi mang theo công chúa và Mục quận vương

cũng cùng ngồi trên chủ đài với họ.

Hai bên là các vương phi, quận vương phi, và hai muội muội của tiên đế, càng ra xa hơn là các phu nhân mệnh phụ của các đại thần.

Trên chủ đài, Hiền thái phi và Hiền phi Chương Nhược Tịch ngồi vị trí chủ vị, phía dưới là Thẩm Kinh Trĩ và Phùng Doanh, càng ra hai bên là Lý Xảo Nhi và Kỷ Lê Lê.

Đài ngắm cảnh được bố trí rất cao, có thể nhìn thấy rất xa, cũng có thể nhìn thấy những nam nhân kia dường như vẫn chưa đi xa.

Hiền thái phi ôm lấy nhi tử, thấy nó ngủ say sưa bèn để ma ma đặt nó lên giường nhỏ, để nó thoải mái ngủ tiếp.

"Các người ai biết cưỡi ngựa thì đều đi cưỡi ngựa đi," Hiền thái phi lên tiếng, "Không cần đều ngồi gốc ở đây, thích chơi bài ngựa cũng có thể đánh bài, Thượng Cung Cục đều đã chuẩn bị, muốn chơi gì cũng được."

Quả nhiên, lời Hiền thái phi vừa dứt, Chương Nhược Tịch mong chờ nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

"Thẩm muội muội, chúng ta đi cưỡi ngựa?"

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, đưa tay về phía nàng ấy: "Đi, cưỡi ngựa."

Chương 72: Hành thích

Phùng Doanh không biết cưỡi ngựa, cho nên không đi theo, còn Nhu Giai công chúa muốn cưỡi ngựa, Hiền thái phi tìm một ma ma cưỡi ngựa giỏi để dẫn công chúa cùng ra ngoài chơi.

Thẩm Kinh Trĩ, Chương Nhược Tích và Nhu Giai công chúa cùng nhau phi ngựa trên thảo nguyên, xung quanh còn có không ít vương phi phu nhân, trên đường đi không khí cũng rất vui vẻ.

Nhu Giai chưa từng ra khỏi kinh thành, cũng không phải lần đầu tiên được người ta dẫn đi cưỡi ngựa, nhưng cảnh sắc như vậy lại chưa từng thấy. Cho nên khi ngựa vừa chạy, Nhu Giai liền hưng phấn kêu lên: "Oa, oa nhanh quá, nhanh quá!"

Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tích nhìn công chúa cùng cười.

Hai người cùng Nhu Giai chạy được một lúc, đợi đến khi mấy vị vương phi cũng đến bên cạnh công chúa, hai người mới tăng tốc phi nhanh về phía trước.

Phi ngựa không cần phải nói chuyện, hai người sóng vai nhau cứ như vậy chạy đến tận cùng bãi săn, mới chậm rãi dừng lại.

Nhìn khu rừng rậm rạp và núi non trùng điệp trước mặt, Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy tâm trạng thoải mái, vô cùng sảng khoái.

Đợi đến khi cùng nhau xuống ngựa, nàng mới nhìn về phía Chương Nhược Tích: "Chương tỷ tỷ có cảm thấy vui vẻ không?"

Chương Nhược Tích cười toe toét: "Vui vẻ chứ, ta thích nhất là ra ngoài chạy nhảy chơi đùa, nhưng phụ thân ta lại luôn cảm thấy làm

như vậy sẽ mất mặt mũi nhà huân quý, luôn muốn quản thúc ta."

"Vẫn là thảo nguyên rừng cây, núi non khiến người ta mong chờ hơn."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn sự vui vẻ giữa mày nàng ấy, không khỏi hỏi: "Vây tỷ tỷ bây giờ vào cung, có cảm thấy cô đơn không?"

Nhưng Chương Nhược Tích lại nói: "Vừa có vừa không."

Nàng ấy ngẩng đầu nhìn núi non trùng điệp cùng đàn ngựa cường tráng không xa, trong mắt đều là sự sáng khoái.

"Ta là người biết đủ thường vui, thích ứng với hoàn cảnh, phụ thân đã đến vị trí kia rồi, ông ấy không thể rời kinh thành, ta cũng không thể giống như Ngụy Yên ra biên quan giết địch, so với việc giống như khuê tú bình thường thành thân rồi giúp phu sinh tử, ta cho rằng vào cung làm phi tần kỳ thật tốt hơn một chút."

"Tuy trong cung chỉ có không gian nhỏ hẹp đó, nhưng lại không có những chuyện vụn vặt, ta ngược lại sống rất thoải mái," Chương Nhược Tích nhìn Thẩm Kinh Trĩ cười, "Không sợ muội chê cười, ta ngoại trừ luyện võ ra chẳng có tài cán gì, vừa lười vừa tham ăn, một chút đầu óc cũng không muốn động."

"Cho nên ta cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt."

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng nghe nàng ấy nói, nàng vẫn luôn cảm thấy Chương Nhược Tích tính tình thẳng thắn lại phóng khoáng, bây giờ xem ra không phải vậy.

Trên người nàng ấy càng nhiều hơn là sự siêu thoát.

Nàng ấy không muốn làm khó mình, không muốn để mình rơi vào sự rối rắm, cho nên cuộc sống của nàng ấy mới tốt đẹp.

"Chương tử tử thật sự là siêu nhiên thoát tục, khiến người ta bội phục." Thẩm Kinh Trĩ nói.

Chương Nhược Tích nhìn nàng nhướng mày: "Nhưng ta cảm thấy Thẩm muội muội cũng rất phóng khoáng, muội khác với ta, ta là tự mình chủ động chọn một con đường khiến mình thoải mái, mà muội có là sự siêu thoát từ trong ra ngoài, sự giác ngộ này của muội, không phải người thường có thể có được."

Lời này của nàng ấy nói thật kỳ lạ, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại không phản bác, nàng chỉ nhàn nhạt cười, tay kéo dây cương, quay đầu ngựa lại nhìn nàng ấy: "Chương tử tử, chúng ta thì xem ai chạy về trước nhé?"

Chương Nhược Tích hô một tiếng, cười lớn đuổi theo: "Được thôi."

Hai người, người đuổi ta ta đuổi người, cuối cùng vẫn là Chương Nhược Tích nhỉnh hơn một bậc, dẫn đầu trở về đài ngắm cảnh.

Thẩm Kinh Trĩ đã lâu không luyện cưỡi ngựa, cho nên cũng không liều mạng chạy, chỉ cách Chương Nhược Tích không xa không gần, gần như cùng nàng ấy đến đích.

Phùng Doanh đang ngồi trên đài ngắm cảnh nhìn ra xa, lúc này nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu lại, nhìn thấy hai người họ cười lớn thúc ngựa trở về.

Chương Nhược Tích và Thẩm Kinh Trĩ đều là mỹ nhân xinh đẹp diễm lệ, chỉ có điều Chương Nhược Tích mạnh mẽ hơn một chút, còn Thẩm Kinh Trĩ yếu kiêu hơn, hai người sóng vai nhau, đẹp như một bức tranh.

Ánh mắt Phùng Doanh lóe lên, cười nói với Hiên thái phi: "Hiên phi nương nương cùng Ninh tần nương nương đã trở về."

Hiên thái phi cũng quay đầu lại nhìn, thấy hai người họ chạy đến đỏ

bừng cả mặt, không khỏi đứng dậy đi tới trước lan can, cười nói: "Mau đi lau mặt đi, đều ra mồ hôi rồi, lát nữa gió thổi cẩn thận kéo đau đầu."

Hiền thái phi trải qua hơn hai tháng cuộc sống thái phi, quả nhiên cũng bớt đi vài phần hoạt bát, thêm vài phần từ ái.

Lúc quốc tang Thấm Khinh Trĩ cũng thường xuyên gặp bà ấy, lúc đó trên người vẫn còn sức sống, nào giống như bây giờ, trong mắt đã mất đi sự hoạt bát.

Hiện tại bà là quả phụ, chỉ có thể làm một từ mẫu, dạy dỗ hài tử sống qua ngày. Ngoại trừ việc hài tử trưởng thành, bà không còn tâm sự nào khác.

Hiền thái phi bây giờ nhìn qua, khí chất dung mạo đều ôn hòa hơn trước rất nhiều.

Thấm Khinh Trĩ luôn là người "người kính ta một phần, ta kính người ba phần", Hiền thái phi hòa nhã, nàng cũng khách khí.

Cho nên nghe Hiền thái phi dặn dò như vậy, nàng lập tức ngẩng đầu cười nói: "Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp cùng Hiền phi nương nương sẽ đi rửa mặt ngay, lát nữa lại đến chơi cùng nương nương."

Đợi đến khi hai người rửa mặt sạch sẽ, phủi đi bụi bặm, lúc này mới trở lại đài ngắm cảnh.

Nhu Giai công chúa nhỏ xíu một mình nên không có nhiều kiên nhẫn, chỉ dạo chơi trên thảo nguyên một vòng, rất nhanh đã trở về đài ngắm cảnh.

Hôm nay dậy sớm, lúc này có chút buồn ngủ, Hiền thái phi để nhi nữ cùng đệ đệ đi ngủ một lát.

Hai vị tiểu điện hạ đều nghỉ ngơi, các thái phi và phi tần ở trên đài ngắm cảnh ăn chút điểm tâm uống chút trà, cố gắng nhìn về phía xa xem tình hình chiến đấu trong rừng.

Hôm nay Tiêu Thành Dục chia các nam nhân trẻ tuổi thành mấy đội, kim khẩu ngọc ngôn ai sẵn được nhiều nhất sẽ có trọng thưởng.

Cho nên các thiếu niên ai ai cũng hăng hái, trong rừng dưới chân núi không ngừng truyền đến tiếng reo hò.

Đáng tiếc đài ngắm cảnh cách xa, không nhìn thấy gì, nếu không chơi gì khác thì có chút nhàm chán.

Thẩm Kinh Trĩ trở lại đài ngắm cảnh, thấy Lý Xảo Nhi và Kỷ Lê Lê đều co rúm phía sau không nói lời nào, bèn nói với Hiền thái phi: "Nương nương, chúng ta chơi bài ngựa đi."

Hiền thái phi cười nói: "Các người là người trẻ tuổi cứ chơi đi, đây không phải vừa đủ một bàn sao."

Thái phi đã mở lời, Thẩm Kinh Trĩ đứng ra thu xếp, gọi mọi người cùng nhau chơi bài ngựa.

Nhưng Kỷ Lê Lê không biết chơi, Lý Xảo Nhi nói mình có chút buồn ngủ, chơi cũng không tốt, Thẩm Kinh Trĩ và Chương Nhược Tích vẫn khuyên nhủ Hiền thái phi cùng ba người bọn họ chơi.

Vừa đánh bài, thời gian liền trôi qua nhanh chóng.

Đông An vi trường trời cao mây tạnh, cỏ thấp gió mát, dưới tầng cơn gió thu thổi qua, ai ai cũng vui vẻ, vô cùng thoải mái.

Gió nhẹ mang đến sự mát mẻ của mùa thu, cũng mang đến tiếng cười nói vui vẻ từ phía xa, thỉnh thoảng có từng đàn chim bay qua, là những con ngỗng trời bay về phương Nam để tránh mùa đông.

lạnh giá sắp đến.

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu nhìn trời, rũ mắt xuống, mỉm cười đánh ra một lá bài: "Tự mạc, ta ù rồi."

Chương Nhược Tịch lập tức kêu lên: "Muội đã tự mạc liên tiếp hai ván rồi, nên nhường ta một chút chứ."

Thẩm Khinh Trĩ cười nhìn nàng ấy: "Hai ván này là ta may mắn, ván sau sẽ đến lượt thái phi nương nương ngồi trên rồi, tỷ muốn tự mạc, phải đợi thêm một vòng nữa."

Nàng vừa nói xong, mọi người trên đài ngắm cảnh đều cười rộ lên.

Hiền thái phi ra ngoài chơi cả ngày, trong lòng cũng rất vui vẻ, đang định nói đùa với Thẩm Khinh Trĩ vài câu, đột nhiên nghe thấy phía xa truyền đến một trận tiếng kêu la.

Âm thanh đó không xa cũng không gần, vừa đúng là khu rừng Bách Vật mà các nam nhân trẻ tuổi đang săn bắn.

Không khí trên đài ngắm cảnh bỗng nhiên ngưng trệ, mọi người lập tức dừng tay, ngừng uống trà ngừng chơi bài, lo lắng nhìn về phía rừng Bách Vật.

Trong lòng Thẩm Khinh Trĩ biết rõ, nhưng trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng: "Đây là làm sao vậy?"

Chương Nhược Tịch buông bài trên tay xuống, đứng dậy nheo mắt nhìn.

Chỉ thấy phía cuối thảo nguyên trước rừng Bách Vật, đã lần lượt có bóng dáng người cưỡi ngựa phi nhanh đến.

Những người đó nhanh chóng chạy về phía đài ngắm cảnh, mọi người đều tưởng là săn bắn kết thúc, trở về bãi săn để tiến hành

phong thường, nhưng khi bọn họ càng đến gần, Chương Nhược Tịch lại tinh mắt phát hiện sắc mặt mọi người đều rất nặng nề.

Trong lòng Chương Nhược Tịch căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ. Nàng ấy vừa mở miệng định nói gì đó, lại thấy Thẩm Kinh Trĩ bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Tay Thẩm Kinh Trĩ nhỏ nhưng không hề gầy yếu, ngược lại có vẻ thon dài mạnh mẽ, đó không phải là bàn tay mềm mại yếu ớt, Chương Nhược Tịch nhớ rõ tay nàng nắm roi da quất ra ngoài, bả vai cũng rất khỏe.

Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ là tiểu thư khuê các được nuông chiều, nàng là người tự mình lăn lộn, dựa vào chính mình mới có được vinh hoa phú quý như ngày hôm nay.

Dù gặp phải tình huống lớn đến đâu, tay Thẩm Kinh Trĩ bưng chén trà cũng sẽ không run một chút.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Chương Nhược Tịch cũng dần dần an tâm.

Thẩm Kinh Trĩ buông chén trà xuống, nhìn mọi người nói: "Xem ra các dũng sĩ sắp trở về rồi."

Hiền thái phi lại có chút lo lắng, dặn dò ma ma của mình vài câu, để ma ma trông chừng hai hài tử, rồi đứng dậy cùng mọi người đi tới trước lan can.

Tất cả vương công đại thần, phi tần mệnh phụ không đi sẵn bần đều nghiêm nghị đứng sau lan can, yên lặng nhìn các dũng sĩ đang phi ngựa tới.

Phía sau các dũng sĩ, đã mơ hồ có thể nhìn thấy nghi trượng của hoàng đế bệ hạ. Thẩm Kinh Trĩ cũng không khỏi nheo mắt lại, nàng nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Hiền thái phi, nhỏ giọng an ủi: "Nương

nương, có lẽ không có chuyện gì lớn đâu, nương nương đừng sợ."

Hiền thái phi nhắm mắt lại, quay đầu nhìn nhi nữ đang được người ta trông chừng cẩn thận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ trong chốc lát, các dũng sĩ trở về trước đã xếp hàng trước đài ngắm cảnh, mà nghi trượng của Tiêu Thành Dục cũng dừng lại phía sau hàng ngũ.

Sau khi mọi người đứng vào vị trí, một vị tướng trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt loạng choạng bước ra khỏi hàng ngũ, "bịch" một tiếng quỳ sụp xuống trước mặt Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục một thân kinh trang màu đen cưỡi trên lưng Đạp Vân, rũ mắt nhìn xuống, môi mỏng mím chặt, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Bên cạnh hắn có hai vị tiểu tướng trẻ tuổi xa lạ đi theo. Người quỳ trước mặt Tiêu Thành Dục chính là tâm phúc của hắn, vị tướng trẻ tuổi nhất triều Thiên Hựu, tả đô đốc Phụng Thiên đại doanh Lý Cảm.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn thấy cảnh này, tuy vẫn có chút căng thẳng nhưng lại rất phấn khích. Nàng không để lộ ra ngoài mặt, chỉ lộ ra vẻ lo lắng nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Mà Tiêu Thành Dục lúc này đang cao cao tại thượng nhìn chằm chằm Lý Cảm.

Toàn bộ Đông An vi trường, trong ngoài mấy trăm người lúc này lại im phăng phắc, không ai dám lên tiếng. Đột nhiên một tiếng vó ngựa vang lên, một bóng người cao lớn kéo theo hai bao tải phi nhanh về phía này.

Đợi đến khi người nọ đến gần, lập tức xoay người xuống ngựa, quỳ một gối trước mặt Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, thích khách kinh động thánh giá đã bắt được, kính xin bệ hạ định đoạt!"

Lời này vừa nói ra, cả bãi sân xôn xao.

Đông An vi trường trong ngoài đều được Phụng Thiên đại doanh và cấm vệ canh gác, vậy mà còn có thích khách dám kinh động thánh giá?

Kinh động thánh giá là gì? Đây là cách nói dễ nghe, trên thực tế hai người dưới đất này e rằng là đến để hành thích Hoàng Thượng.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, Tiêu Thành Dục lạnh lùng nhìn Lý Cảm: "Lý đô đốc, người đáng tội gì?"

Lý Cảm chọc giận thiên uy, thất trách vô năng, làm sao dám cãi lại trước mặt hoàng đế bệ hạ.

Cho nên hắn không nói một lời, chỉ dập đầu thật mạnh cho Tiêu Thành Dục ba cái.

Chỉ nghe thấy tiếng "bịch bịch bịch" vang lên, ngay sau đó là giọng nói trầm thấp của Lý Cảm: "Thần, nhận tội."

Tiêu Thành Dục cười lạnh một tiếng.

Hắn giận dữ, lần đầu tiên dùng ánh mắt sắc bén như vậy lướt nhìn mọi người ở đây, trong mắt hắn có sát ý lạnh lùng, khiến người ta không rét mà run.

Các quan văn võ ở đây, thậm chí ngay cả hai vị quận vương nhỏ tuổi cũng đều cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng hắn.

Đặc biệt là nhị hoàng tử Thuận quận vương Tiêu Thành Diệp, sắc mặt hắn trắng bệch đứng bên cạnh tam đệ, như chim sợ cành cong, gần như run rẩy cả người.

Nhưng ánh mắt mọi người lúc này đều đổ dồn vào Lý Cảm, không ai

chú ý đến Tiêu Thành Diệp sợ đến mặt mày tái mét.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn hẩn từ xa, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ thở dài trong lòng.

Tiêu Thành Dục nói không sai, Tiêu Thành Diệp tự mình từ bỏ sinh cơ duy nhất, hẩn nhất gan nhu nhược, không dám phản kháng bất kỳ ai.

Cho nên hẩn cũng không nắm bắt được vận mệnh duy nhất có thể nắm bắt.

Lúc này các quan văn võ đều không dám lên tiếng, ngược lại là Hàn Thành, chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ có công bắt thích khách hôm nay tiến lên một bước, quỳ trước mặt Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, Lý đô đốc từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh bệ hạ, võ nghệ cao cường trung thành tận tâm, sau khi được lệnh chỉ huy Phụng Thiên đại doanh, cũng lập được nhiều chiến công hiển hách, thật sự là tuổi trẻ tài cao, là tấm gương cho chúng thần noi theo."

Hàn Thành năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, hẩn lớn hơn Lý Cảm mười mấy tuổi, từ thời tiên đế đã là tướng lĩnh Kim Ngô Vệ, mãi đến khi Tiêu Thành Dục đăng cơ làm Hoàng Đế, hẩn mới được đề bạt làm chỉ huy sứ.

Nhưng chỉ huy sứ chỉ là chức quan tam phẩm, Kim Ngô Vệ tổng cộng chỉ có năm ngàn người, mà tả đô đốc của Lý Cảm lại là chức quan nhất phẩm, dưới trướng có hơn hai vạn binh sĩ.

Lý Cảm còn trẻ như vậy, lại là cự thần thời Tiêu Thành Dục còn ở tiềm ẩn, tương lai của Lý Cảm tự nhiên không thể đo lường được.

Mà tương lai của Hàn Thành lại đã nhìn thấy điểm cuối.

Chắc đến năm sáu mươi tuổi, Tiêu Thành Dục sẽ xem xét đến việc

hắn luôn tận tụy, mà cho một chức đô chỉ huy sứ để vinh danh, để hắn được cáo lão hồi hương.

Dù vậy, Hàn Thành vẫn thường nói với đồng liêu rằng mình rất biết đủ, cảm niệm hoàng ân, nhất định sẽ vì bệ hạ tan xương nát thịt, không tiếc hy sinh.

Hắn không có dám nghĩ dám làm như Lý Cảm, không có sự táo bạo như Lý Cảm, cũng không có sự trẻ trung tùy ý như Lý Cảm, hắn thành thực ổn trọng, làm người điều thấp, là người hiền lành trong số các võ tướng.

Mà người hiền lành này, bây giờ lại đang cầu xin cho Lý Cảm.

Hắn vừa mới lập công, lại là cận thần thời tiên đế, cho nên Tiêu Thành Dục cũng có vài phần tôn trọng hắn, sự tôn trọng này thể hiện ở chỗ lời hắn vừa dứt, Niên Cửu Phúc đã tiến lên đỡ hắn dậy.

Mà khi đối mặt với hắn, sắc mặt Tiêu Thành Dục cũng không còn lạnh lùng như trước nữa.

"Hàn chỉ huy sứ, khanh là người có tư lịch lâu năm," ngữ khí Tiêu Thành Dục hòa hoãn lại, "Hôm nay nếu không phải khanh kinh nghiệm dày dặn, phát giác có dị thường, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng, thậm chí còn có thể đứng ở đây hay không cũng chưa biết chừng."

Hắn vừa nói xong, các đại thần vội vàng lên tiếng khuyên can: "Xin bệ hạ đừng nói gở."

"Bệ hạ bớt giận."

Tiêu Thành Dục tự nhiên không thể nào bớt giận. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn quanh một vòng, như lưỡi dao sắc bén đâm vào mỗi người.

Hắn chậm rãi lên tiếng: "Trăm tuổi trẻ đăng cơ, từ ngôi vị Thái Tử dựa vào di chiếu của tiên đế kế thừa đại thống, là người kế vị hoàng vị danh chính ngôn thuận, trăm biết..."

Tiêu Thành Dục hơi dừng lại, đợi một lát mới tiếp tục nói: "Trăm biết có vài đại thần tự cho mình là nguyên lão tam triều, trọng thần lưỡng triều, tự cho là trăm tuổi trẻ không hiểu chuyện, liền muốn làm loạn triều chính, muốn làm gì thì làm."

Hắn đột nhiên cầm mạnh trường kiếm trong tay xuống đất, không giận tự uy, âm thanh hùng hồn: "Hôm nay trăm nói cho các người biết, đừng có mơ mộng hão huyền, đừng hòng lật đổ giang sơn."

Giọng Tiêu Thành Dục không lớn, nhưng lại như sấm rền đánh vào lòng mỗi người.

"Chỉ cần trăm còn sống, trăm chính là cửu ngũ chí tôn của Đại Sở, không ai có thể thay thế trăm chủ trì triều chính."

Ánh mắt Tiêu Thành Dục cuối cùng dừng lại trên người Trương Tiết Hằng đang cúi đầu không nói: "Các ái khanh, đã hiểu chưa?"

Dù là ở Đông An vi trường, dưới chân đều là cỏ xanh mượt, các đại thần cũng cùng nhau quỳ xuống, cúi đầu trước Tiêu Thành Dục nghe lệnh.

"Thần, cần tuân thánh dụ." Các đại thần đồng thanh hô vang.

Tiêu Thành Dục vừa dậm vừa xoa như vậy, khiến mọi người ở đây đều thấp thỏm, nhưng hắn cũng không tiếp tục lạnh lùng nữa, sau khi quát mắng liền nở nụ cười nhẹ: "Thôi được rồi, vốn là ra ngoài du ngoạn, không cần quá câu nệ, đều đứng dậy đi."

Đợi đến khi các đại thần đều đứng dậy, Tiêu Thành Dục mới nói với Hàn Thành: "Hàn chỉ huy sứ, hôm nay ngươi hộ giá có công, bắt được thích khách, thật sự là trung dũng song toàn, trăm rất an

tâm."

Được Tiêu Thành Dục khen ngợi như vậy, Hàn Thành lập tức kích động đến đỏ hoe cả mắt.

Tiêu Thành Dục cười vỗ vỗ vai hắn, giọng nói đột nhiên cao lên: "Truyền khẩu dụ của trẫm, Kim Ngô Vệ chỉ huy sứ Hàn Thành trung thành tận tâm, cần mẫn siêng năng có dũng có mưu, thật sự là trung thần, thăng lên làm đô đốc thêm sự chính nhị phẩm, suất lĩnh Kim Ngô Vệ canh gác Đông An vi trường, đảm đương trách nhiệm hộ giá."

Hàn Thành lập tức quỳ xuống đất: "Tạ ơn bệ hạ ban thưởng, thần nhất định không phụ sự kỳ vọng của bệ hạ."

Tiêu Thành Dục cười nhìn Hàn Thành, tự mình đỡ hắn dậy, còn cảm thán một câu: "Hàn tướng quân, đại khí vẫn thành*."

(*có tài nhưng thành đạt muộn)

Chức danh đô đốc thêm sự này không dễ đọc cũng không dễ nhớ, thường thường đều dùng chữ tướng quân để thay thế, đây đại khái là lần đầu tiên được Hoàng Thượng gọi là tướng quân, Hàn Thành càng thêm kích động, suýt chút nữa rơi lệ tại chỗ.

Màn kịch quân thần hòa thuận này khiến các đại thần đều "cảm động" vô cùng, chỉ có Lý Cảm vẫn còn quỳ ở đó, cúi đầu không dám nói lời nào.

Tiêu Thành Dục khen thưởng xong Hàn Thành, lại nhìn về phía hai vị giáo úy trẻ tuổi bên cạnh hắn.

Tiêu Thành Dục hỏi tên hai người, rồi nói: "Tốt, tốt lắm, đây mới là tiểu tướng quân tuổi trẻ tài cao, hai người các ngươi thăng làm tổng kỳ, sau này điều vào cấm vệ quân, mấy ngày này đi theo bên cạnh trẫm, trẫm muốn tự mình khảo nghiệm các ngươi."

Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng đều kích động đến mức không biết nói gì cho phải, chỉ quỳ xuống dập đầu, nhìn qua rất có khí phách.

Đợi đến khi khen thưởng xong những người có công, ánh mắt Tiêu Thành Dục mới lại dừng trên người Lý Cảm.

"Phụng Thiên đại doanh tả đô đốc Lý Cảm lơ là chức trách, làm quan không siêng năng, khiến thích khách trà trộn vào quấy rối cuộc thu săn," Tiêu Thành Dục gằn từng chữ một, "cách chức tả đô đốc, giáng xuống làm trấn phủ sứ tông tứ phẩm, Phụng Thiên đại doanh tạm thời do hữu đô đốc Lỗ Sơn toàn quyền phụ trách."

Lý Cảm cứ như vậy từ chính nhất phẩm bị giáng xuống tông tứ phẩm, bị giáng tận bảy cấp, còn thấp hơn Hàn Thành trước kia hai cấp, đủ thấy sai lầm hôm nay hãn phạm phải lớn đến mức nào.

Tuy Tiêu Thành Dục vì tình nghĩa trước kia đã dùng những từ ngữ rất ôn hòa, nhưng các đại thần đại khái cũng đoán được hôm nay thu săn nhất định đã xảy ra chuyện lớn, nếu không Tiêu Thành Dục sẽ không tức giận như vậy, đem võ tướng do chính mình một tay đề bạt giáng chức đến cùng.

Lý Cảm lần này bị giáng xuống làm trấn phủ sứ, liền bị đá ra khỏi trung tâm quyền lực, từ nay về sau không thể đi theo bên cạnh Tiêu Thành Dục, thay bệ hạ hộ giá nữa.

Hắn e rằng không còn khả năng thăng tiến nữa rồi.

Trong lòng các đại thần nhất thời dậy sóng, tinh thần của mỗi người vì Hoàng Thượng trẻ tuổi mà lơ lửng lại lần nữa căng thẳng, Hoàng Thượng nổi trận lôi đình như vậy, thật sự không còn ai dám đứng trước mặt ngài nghi ngờ phản bác, đưa ra ý kiến khác nữa.

Tiêu Thành Dục thưởng phạt xong, lúc này giống như một làn khói

nhẹ lướt qua, nói: "Hôm nay tuy có ngoài ý muốn, nhưng biểu hiện của các dũng sĩ trẻ tuổi lại rất xuất sắc, chúng ta cùng nhau xem ai là võ trượng nguyên."

Hoàng Thượng đã dẫn đầu khuấy động không khí, các đại thần làm sao có thể không hiểu chuyện, bèn cùng nhau tiến lên vây quanh Tiêu Thành Dục, bắt đầu nịnh hót nhiệt tình.

Cuối cùng chọn ra ba người đứng đầu, Tiêu Thành Dục dựa theo lời đã nói trước đó, mỗi người ban cho một chức tổng kỳ, để bọn họ trong khoảng thời gian ở Đông An vì trường bảo vệ thánh giá, ngoài ra còn có thưởng vàng bạc, có thể nói là rất hào phóng.

Ba dũng sĩ trẻ tuổi này đều là con cháu thế gia huân quý, cho nên huân quý cùng võ tướng đều vui mừng, không khí lạnh lẽo ở Đông An vì trường vì biến cố kia dần dần ấm lên, lại náo nhiệt như cũ.

Phong thưởng xong, đã đến giờ ăn tối.

Bữa tối hôm nay là do Tiêu Thành Dục thiết yến, mọi người cùng nhau ăn thịt dê nướng nguyên con và các món nướng khác trên đài ngắm cảnh, khi đồng lửa được nhóm lên, các tướng lĩnh trẻ tuổi bắt đầu xướng những bài hát xưa của Đại Sở, không khí cuối cùng cũng hòa hoãn lại.

Tiêu Thành Dục ngồi trên ngự tọa chậm rãi ăn thịt nướng một lúc, cảm thấy có chút nhạt nhẽo, không khỏi liếc Niên Cửu Phúc một cái.

Niên Cửu Phúc cẩn thận hỏi: "Bệ hạ?"

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt nhìn hắn, thấy hắn không hiểu ý mình, vẫn khẽ ho một tiếng: "Đi mời Ninh tần nướng nướng đến đây."

Niên Cửu Phúc lập tức hiểu ý, cũng không sai người đi mời, tự mình chạy xuống lầu nhanh chóng đi đến đài ngắm cảnh.

Hai đài ngắm cảnh sát cạnh nhau, Tiêu Thành Dục ngồi trên ngự đài, có thể nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ cười tủm tỉm ăn thịt nướng, không biết vì sao nàng ăn cơm chính là đặc biệt ngon miệng, giống như bất kỳ món ăn nào vào miệng nàng đều là tiên thực, luôn luôn khiến nàng vui vẻ.

Có nàng ở bên cạnh, e rằng ăn trấu nhấm rau cũng sẽ thấy ngon miệng?

Tiêu Thành Dục thất thần nghĩ.

Bên kia, Niên Cửu Phúc đã lộc cộc chạy lên lầu, ngoại trừ Hiền thái phi và Hiền phi, ánh mắt mọi người không khỏi đổ dồn vào vị Niên đại bá này. Hiền thái phi đang hút thịt nướng cho nữ nhi, không quan tâm đến chuyện nhà của tân đế.

Còn Chương Nhược Tích thì đang ăn chân giò ngon lành, cũng không để ý đến Niên Cửu Phúc. Dù tìm ai cũng không thể nào đến tìm nàng, nàng vui vẻ tự tại mà ăn.

Thẩm Kinh Trĩ đang ăn thịt ba chỉ nướng thơm lừng, nàng chấm thịt ba chỉ vào chút gia vị ớt mè khô, cuộn lá tía tô tươi mới hái, cứ như vậy bỏ vào miệng.

Tía tô có một mùi thơm rất đặc biệt, có thể trực tiếp loại bỏ cảm giác ngấy của thịt, nhưng lại mang đến một mùi thơm khác, dù phối với thịt gì cũng rất ngon.

Thẩm Kinh Trĩ đang ăn ngon lành liền nghe thấy tiếng bước chân của Niên Cửu Phúc, bèn tò mò nhìn sang, vừa vặn đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của Niên Cửu Phúc.

Tay Thẩm Kinh Trĩ đang cầm đũa hơi khựng lại, rất nhanh liền hoàn hồn, buông đũa xuống lau sạch môi và tay, sau đó bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Đợi đến khi Niên Cửu Phúc hành lễ với các vị nương nương xong, lúc này mới đến bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, có chút nịnh nọt nói: "Nương nương, bệ hạ mời nương nương qua đó dùng bữa."

Thẩm Kinh Trĩ lập tức làm ra vẻ mặt vinh hạnh kinh hỉ, cười nói: "Thật sao? Đại bạn đợi một chút, ta sẽ đến ngay."

Nàng liền đứng dậy, chỉnh trang lại nếp nhăn trên y phục, nhìn về phía bóng dáng màu đen trầm mặc trên ngự đài từ xa.

"Niên đại bạn, chúng ta đi thôi."

Dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người, dưới ánh mắt tò mò của các mệnh phụ phu nhân, Thẩm Kinh Trĩ yếu điệu đi lên ngự đài.

Người người đều nói Ninh tần nương nương xinh đẹp đa tình, ôn nhu giải ngữ rất được bệ hạ sủng ái, trong cung không ai sánh bằng, vốn mọi người chỉ nghe nói chứ chưa từng tận mắt nhìn thấy, mà lúc này, mọi người mới hiểu được thế nào gọi là ân sủng không suy.

Chỉ thấy Thẩm Kinh Trĩ vừa lên ngự đài đã bị Tiêu Thành Dục gọi đến bên cạnh, cùng ngồi trên ngự tọa với hắn.

Hoàng đế bệ hạ vừa rồi còn lạnh lùng khiến quần thần run sợ, lúc đối mặt với Ninh tần nương nương lại không có chút lạnh lùng kiêu ngạo nào.

Mọi người không dám nhìn thẳng ngự tọa, nhưng không có ai là không liếc mắt lén nhìn về phía đó.

Mọi người chỉ thấy Hoàng Thượng tự mình rửa sạch tay, xé một miếng thịt dê nướng cho Ninh tần, mà Ninh tần cũng rất tự nhiên ăn từ tay Hoàng Thượng, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Miếng thịt dê nướng nhỏ xinh kia không lớn, nhưng Ninh tần nương

nướng lại chỉ cần một miếng nhỏ liền không ăn nữa. Phần còn lại, tự nhiên vào miệng Hoàng Thượng.

Phản ứng của mọi người rất cuộc là gì Thẩm Kinh Trĩ không biết, nhưng nàng lại cười duyên dựa vào bên cạnh Tiêu Thành Dục, nói nhỏ bên tai hắn: "Bệ hạ, hôm nay có vui không?"

Tiêu Thành Dục mỉm cười, nói: "Tự nhiên là vui."

Chương 73: Vi hành

Thẩm Kinh Trĩ vừa đến, Tiêu Thành Dục ăn ngon miệng hơn.

Đế phi hai người dùng bữa tối một lúc, đợi đến khi no được năm sáu phần thì đồng thời dừng tay, bắt đầu chậm rãi uống trà xem các dũng sĩ nhảy múa ca hát.

Lửa trại cháy hừng hực, bên cạnh lửa là các nam tử trẻ tuổi khỏe mạnh, bọn họ vừa nhảy vừa xướng những bài ca cổ xưa.

Thẩm Kinh Trĩ càng xem càng thấy thú vị, mắt sáng long lanh, ngay cả Tiêu Thành Dục nói chuyện với nàng cũng không nghe thấy.

Tiêu Thành Dục: "..."

Tay Tiêu Thành Dục đang bưng chén trà khựng lại, quay đầu nhìn về phía Liễu Tố Y đang đứng hầu bên cạnh: "Dâng cho Ninh tần nương nương một bát sữa hạnh nhân."

Liễu Tố Y khom người, yên lặng lui xuống, không bao lâu sau liền bưng lên hai bát sữa hạnh nhân.

Mùi thơm của sữa hạnh nhân rất đặc biệt, nhất là trong thời tiết thu mát mẻ vào buổi tối, sữa hạnh nhân nóng hổi mang theo mùi sữa thơm ngậy, chớp mũi xinh xắn của Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, lập tức ngửi thấy mùi sữa hạnh nhân.

Nàng không xem các nam tử trẻ tuổi bên cạnh lửa trại nữa, mà quay đầu nhìn về phía Liễu Tố Y.

Liễu Tố Y hành lễ với nàng, trước tiên dâng sữa hạnh nhân cho Tiêu Thành Dục, sau đó mới bưng bát còn lại đặt trước mặt nàng. Sữa

hạnh nhân nóng hổi vừa được dâng lên, tâm tư Thẩm Kinh Trĩ lập tức tập trung vào việc ăn uống.

Trên bát sữa hạnh nhân của nàng được rắc thêm chút vừng trắng, nàng dùng thìa sứ trắng múc một thìa nhỏ, vị ngọt thanh thanh hòa quyện cùng mùi thơm của hạnh nhân tràn ngập khoang miệng, nàng híp mắt lại nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, món này ngon lắm, người cũng thử xem."

Bát của Tiêu Thành Dục không cho vừng trắng, chắc là Ngự trà thiện phòng cố ý để phân biệt độ ngọt, bát của Thẩm Kinh Trĩ ngọt hơn một chút, bát của Tiêu Thành Dục thì nhạt hơn nhiều.

Thấy nàng lại nhìn mình, Tiêu Thành Dục thản nhiên bưng bát sữa hạnh nhân lên, hài lòng thưởng thức một ngụm.

Tan ngay trong miệng, thơm ngát ngào ngạt, quả thật rất ngon.

Tiêu Thành Dục nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nếu nàng thích, sau này mỗi ngày đều dùng một bát, ở đây có trại chăn nuôi, trâu bò cừu dê đều có không ít, sữa rất nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười vui vẻ : "Vậy thần thiếp xin tạ ơn bệ hạ."

Đợi đến khi bữa tiệc tối kết thúc, mọi người trở về hành cung, Tiêu Thành Dục không để Thẩm Kinh Trĩ về Phù Dung viên của mình, mà dẫn nàng cùng nhau trở về Sướng Xuân Phương Cảnh.

Thẩm Kinh Trĩ tắm rửa thay y phục, mái tóc dài được tết thành bím rồi búi lên, khoác trên người tấm áo mỏng, từng bước đi vào hồ tắm.

Tiêu Thành Dục lúc này đã nhắm mắt dưỡng thần từ lâu, nghe thấy tiếng nước, liền đưa tay ra ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng vào lòng.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng dựa vào hắn, cười hỏi: "Bệ hạ, hôm nay có thuận lợi không?"

Tiêu Thành Dục: "Thuận lợi."

Hắn không buồn không vui, không có sự vui mừng vì kế hoạch diễn ra đúng như dự định, cũng không có sự tức giận vì bị người ta phản bội ám sát, hắn lúc này giống như ngày thường vẫn bình tĩnh.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ biết, sự bình tĩnh của hắn bây giờ là kết quả sau khi trù tính trăm phương ngàn kế, trong lòng đã trải qua một phen sóng to gió lớn, mà lúc này sóng đã yên biển đã lặng, chỉ còn lại biển cả tĩnh lặng.

Nước trong hồ ấm áp khiến cả người Thẩm Kinh Trĩ thoải mái, nàng híp mắt lại, cơn buồn ngủ liền ập đến như thủy triều, nàng nghiêng đầu, cứ như vậy tự nhiên dựa vào vai Tiêu Thành Dục, gởi lên cánh tay rộng lớn của hắn hỏi: "Nhị điện hạ thì sao?"

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng: "Chờ xem đi."

Thẩm Kinh Trĩ ừm một tiếng, lại hỏi: "Bệ hạ, thần thiếp không sợ, cho nên bệ hạ cũng đừng sợ."

Tiêu Thành Dục bày mưu tính kế liên tiếp, cuối cùng dù có thể hoàn toàn loại bỏ những tai mắt ngầm và những kẻ hai lòng ở tiền triều và hậu cung, nhưng cũng sẽ mang tiếng xấu thí mấu sát đệ, mặc kệ đối phương đã làm gì, nhưng tiếng xấu này cũng sẽ được ghi vào sử sách.

Để lại cho hậu nhân phán xét.

Lúc ban đầu, có lẽ Tiêu Thành Dục cũng đã do dự, nhưng cuối cùng sự bình an của quốc gia vẫn chiếm ưu thế trong lòng hắn, chỉ là hư danh mà thôi, hắn không coi trọng.

Không có vị Hoàng Đế nào là không bị người đời chỉ trích, bản thân hẳn trong sạch là được.

Đây cũng là điều mẫu hậu luôn dạy hẳn.

Tiêu Thành Dục nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Được, trẫm không sợ."

Hai người yên lặng dựa vào nhau một lúc, đợi đến khi cả người đều toát mồ hôi, mới ra khỏi hồ tắm, trở về tắm điện ngủ ngon lành.

Đêm nay, trong mơ cũng có mùi thơm ngát của sữa hạnh nhân.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Thành Dục vẫn dậy sớm bận rộn, dù ở Đông An vi trường hẳn cũng không thể lơ là, hôm nay liền sắp xếp một buổi chiều nhỏ.

Thẩm Kinh Trĩ tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, nàng dùng xong bữa sáng ở Sướng Xuân Phương Cảnh, bèn thông thả trở về Phù Dung viên.

Nàng vừa về liền bắt đầu hỏi chuyện ở hành cung hai ngày nay.

Hôm qua Thích Tiểu Thu vẫn luôn ở bên cạnh nàng, người ở lại Phù Dung viên làm việc là Tiền Tam Hỉ.

Tiền Tam Hỉ tiến lên, ân cần rót cho Thẩm Kinh Trĩ một chén trà, lúc này mới nói: "Nương nương, hôm qua Tư Liễu cô cô đến đây, nói tiểu thái giám mất tích kia đã tìm thấy rồi."

Trên mặt hẳn không có vẻ vui mừng, giữa mày còn có thêm một tia sầu khổ.

"Tiểu thái giám đó được tìm thấy ở hồ sen, mùa này nước hồ sen

không sâu, chỉ là hoa sen nở rộ che kín cả mặt hồ, lúc đầu cung nhân không tìm thấy, kết quả Tư Liễu cô cô lên tiếng, cung nhân chỉ có thể tìm lại, sau đó mới tìm thấy hắc ta trong lớp bùn."

Thẩm Kinh Trĩ nhàn nhạt ừ một tiếng: "Chết như thế nào?"

Tiền Tam Hỉ mím môi, cố gắng không để giọng mình khô khốc: "Tư Liễu cô cô mời lão ma ma ở Thận Hình Tư đến xem, lão ma ma nói... hắc ta chết đuối trong hồ sen."

Hồ sen nông như vậy, cũng chỉ đến ngực người, nhưng tiểu thái giám kia lại chết đuối trong hồ, trước khi chết hắc ta đã liều mạng giãy giụa, trên cánh tay đều là vết bầm tím rất đáng sợ.

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy, lại hỏi: "Vậy bánh bao và màn thầu biến mất đâu rồi?"

Tiền Tam Hỉ sững sốt, lần này sắc mặt càng khó coi hơn.

"Bấm nướng nướng, cung nhân không nhìn thấy những lương khô bị mất kia bên cạnh hồ sen."

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay gõ gõ lên bàn, đột nhiên nói: "Lấy bản đồ hành cung đến cho ta xem."

Tiền Tam Hỉ đáp một tiếng, rất nhanh đã lấy bản đồ đến, Thẩm Kinh Trĩ cẩn thận xem trên bản đồ, cuối cùng cũng tìm thấy hồ sen mà Tiền Tam Hỉ nói.

Nàng chỉ vào hồ sen trên bản đồ: "Nơi này nằm ở phía Đông Bắc hành cung, phía Nam không có cung thất, là một rừng trúc xanh; mà phía Tây là hai cung thất, Thính Ly quán của hai vị tiểu chủ và Nhạc Thọ đường của Hiến thái phi nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt lại: "Nhạc Thọ đường đều là nhà cổ một tầng, còn Thính Ly quán có hai tầng, nếu đứng trên tầng hai của

Thính Ly quán vừa vặn có thể nhìn thấy hồ sen."

Trong lòng Tiền Tam Hỉ run lên, nhìn Thích Tiểu Thu một cái, vẻ mặt hai người đều trở nên nghiêm trọng.

Thích Tiểu Thu nhỏ giọng nói: "Nương nương, có cần dặn dò Tư Liễu cô cô nghiêm ngặt canh chừng hồ sen không?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát, nói: "Không nói đến chuyện này có phần kỳ lạ, cho dù không kỳ lạ, một người sống sờ sờ cũng không thể nào chết đuối trong hồ sen, phải biết bên cạnh hồ sen còn có các nương nương ở, chẳng lẽ cung nhân đều không nghe thấy tiếng hắt ta giã giụa sao?"

"Nếu một người muốn sống sót, nhất định sẽ lớn tiếng kêu cứu, nhưng hắt ta không kêu cứu được, vậy chỉ có một khả năng..." Giọng Thẩm Kinh Trĩ lạnh xuống: "Có người không cho hắt ta kêu cứu, nhất định phải để hắt ta chết, nhưng một tiểu thái giám vì sao nhất định phải chết?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Thính Ly quán trên bàn đồ, nghĩ đến ngọc bội cá chép trên người Lý Xảo Nhi, trong lòng có một suy đoán.

Nhưng suy đoán này quá táo bạo, ngay cả nàng cũng cảm thấy kỳ lạ, suy nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu rồi biến mất.

Suy nghĩ này hoàn toàn dựa vào kiến thức của nàng kiếp trước, dựa vào những điều tai nghe mắt thấy kiếp trước, mới có suy đoán này, cho nên nàng không thể nói cho bất kỳ ai biết, ngay cả Thích Tiểu Thu cũng không được.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi có chút bức bối.

Nàng cũng không biết vì sao mình lại bức bối, nhưng bí mật không thể nói ra kia đè nén, khiến nàng luôn cảm thấy trong lòng có một tảng đá. Nàng muốn tâm sự với người khác, nhưng cũng biết bí mật

này không thể nói với bất kỳ ai, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một tiếng thở dài.

"Để Tư Liễu cô cô theo dõi Thính Ly quán, cũng canh chừng Nhạc Thọ đường, thái phi nương nương và công chúa, Mục quận vương đều ở đó, nhất định phải bảo vệ bọn họ bình an."

Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ đồng thanh đáp: "Vâng, nô tài/nô tỳ tuân lệnh."

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, lại nói: "Điều tra lai lịch của tiểu thái giám kia, xem hẳn ta rốt cuộc đã làm gì, chúng ta mới có thể lần theo manh mối điều tra tiếp."

Nàng muốn điều tra tiểu thái giám này, không chỉ là muốn điều tra bí mật của hành cung, mà nàng cũng muốn điều tra Lý Xảo Nhi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Dù chỉ là một chút liên quan, Thẩm Kinh Trĩ tin rằng chỉ cần người ta đã ra tay, không thể nào không có sơ hở, không có dấu vết.

Sắp xếp xong chuyện hành cung, Thẩm Kinh Trĩ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai ngày sau, hành cung gió êm sóng lặng, Thẩm Kinh Trĩ tự mình chơi đùa rất vui vẻ.

Mà Tiêu Thành Dục dẫn theo Hàn Thành được thăng chức đi săn bắn ở Đông An vi trường, ngay cả Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng vừa mới được đề bạt cũng cùng nhau nhận được sự khen thưởng của hắn, không khí toàn bộ bãi săn càng thêm náo nhiệt.

Lại qua hai ngày, Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng có thời gian rảnh,

sau khi báo trước với Thẩm Kinh Trĩ một tiếng, sáng sớm hôm sau hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa giản dị ra khỏi hành cung.

Thẩm Kinh Trĩ hôm nay mặc váy áo màu sen nhạt, y phục đều là vải bông trơn, là kiểu dáng thường thấy của các nhà phú hộ trong dân gian, không hề xa hoa, ngược lại rất giản dị sạch sẽ.

Nàng búi tóc mẫu đơn mà các thiếu nữ thường búi, trên đầu quấn một chiếc khăn sạch sẽ, chỉ cài một cây trâm bạc bên tóc mai, trông thanh nhã xinh đẹp.

Nàng ăn mặc như vậy, vẻ yêu kiều phong tình trên người lập tức biến mất, giữa mày lại có thêm vài phần ôn nhu.

Tiêu Thành Dục nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không khỏi ngẩn người một lát.

Lúc đó Thẩm Kinh Trĩ đứng bên cạnh xe ngựa, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiêu Thành Dục chỉ mặc một thân trường sam màu xanh lam nhạt, cổ tay và ống quần đều học theo cách ăn mặc của người dân buộc chặt lại, trên đầu cũng chỉ buộc một sợi dây đơn giản, cả người từ trên xuống dưới đều rất giản dị.

Dù vậy, khí chất anh tuấn giữa mày hấn cũng không giấu được, càng ăn mặc đơn giản, càng khiến hấn trông mày kiếm mắt sáng, tuấn tú phi phàm.

Lên xe ngựa, một đường đi về phía Phồn Hoa trấn, Thẩm Kinh Trĩ mới hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, chúng ta có mang theo tiền không?"

Tiêu Thành Dục sửng sốt, ngay sau đó liền nói: "Kinh Trĩ, trẫm... ta lúc nhỏ thường xuyên ra khỏi cung, là biết đến khó khăn của dân chúng."

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nở nụ cười: "Nhưng mà lão gia, người

nhìn thế này thật sự không giống người biết đến khó khăn của dân chúng."

Nàng trêu chọc Tiêu Thành Dục một phen, Tiêu Thành Dục lại không tức giận, trong đầu hẳn chỉ nghe thấy hai chữ "lão gia", không hiểu sao lại cảm thấy rất êm tai.

Đợi đến khi hẳn từ từ thưởng thức xong hai chữ này, mới ngẩng đầu nhìn nàng.

Hắn há miệng thở dốc, cuối cùng lại nói: "Phu nhân nói rất đúng."

Thẩm Kinh Trĩ bị hắn nhìn như vậy, không biết vì sao tai lại cảm thấy có chút nóng lên, vội vàng cúi đầu uống một ngụm trà, mới nói tiếp: "Sao lão gia lại gọi ta là phu nhân?"

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng, giúp nàng cầm chắc chén trà: "Sao lại không thể?"

Trong mắt Tiêu Thành Dục có ý cười, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Trầm kim khẩu ngọc ngôn (lời vàng ý ngọc), không thể thay đổi."

"Phu nhân, đã nghe rõ chưa?"

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy mặt mình càng đỏ hơn.

Xe ngựa một đường chạy nhanh, chỉ trong chốc lát đã đến trước Phồn Hoa trấn.

Phồn Hoa trấn đã gọi là "trấn", vậy thì chính là từ quân trấn, phiên trấn mà sinh sôi nảy nở, cho nên hình dạng chỉnh tề, tường thành rộng lớn mà thẳng tắp, trông vô cùng sạch sẽ.

Hơn nữa vì gần Đông An vi trường, cho nên việc ra vào Phồn Hoa trấn được quản lý rất nghiêm ngặt, ra vào trấn đều cần phải đăng ký thân phận hộ tịch, không có hộ tịch thì nhất định không được ra

vào.

Ngay cả Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ cũng không ngoại lệ.

Tiêu Thành Dục vốn là vi hành, đương nhiên không thể nào tự mình báo danh tính, nhưng hễ lúc nhỏ thường xuyên đi lại ở kinh thành, bản thân cũng có một hộ tịch, lần này trước khi rời cung, hễ cũng đã cho Lễ Bộ làm một hộ tịch cho Thẩm Kinh Trĩ.

Cho nên lúc binh lính canh giữ cổng thành kiểm tra hộ tịch của họ, Tiêu Thành Dục rất bình tĩnh, còn nói chuyện phiếm với binh lính vài câu.

"Nghe nói gần đây thánh thượng đến Đông An vi trường, du khách ở Phồn Hoa trấn chúng ta có phải nhiều hơn không?"

Binh lính ngược lại rất thích nói chuyện, nghe vậy liền nói: "Du khách không nhiều lắm, nhưng quan to quý nhân thì nhiều hơn, ví dụ như lão gia ngài đây."

Hộ tịch của Tiêu Thành Dục không thể nhìn ra thân phận, nhưng họ ngồi xe ngựa lại có tùy tùng nô bộc đi theo, vừa nhìn là biết nhà phú hộ, cho nên binh lính bèn nói một câu cát tường.

Tiêu Thành Dục cười cười, để Niên Cửu Phúc cho chút tiền vất vả, xe ngựa liền chậm rãi đi về phía trước, được binh lính cho vào Phồn Hoa trấn.

Phồn Hoa trấn rất lớn, đường xá thẳng tắp rộng rãi, ven đường đều là các cửa hàng sạp hàng náo nhiệt, các chủ tiệm bận rộn tiếp đón khách nhân.

Lúc này vừa đúng là giờ ăn sáng, người dân từ trong nhà đi ra, cùng nhau ăn sáng ở quán ăn.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn qua rèm xe, nhìn đến không chớp mắt.

Ông chủ quán mì đang bận rộn luộc mì, mồ hôi trên mặt cũng không kịp lau, bà chủ bưng mì cho khách, trở về nhìn ông chủ cười, dùng khăn lau mồ hôi cho ông ấy.

Phu thê trẻ dẫn theo con cái đến ăn sáng, dường như đã là khách quen của quán mì, bọn họ mỗi đứa trẻ gọi một bát mì gà, hai phu thê lại chỉ gọi mì rau xanh.

Tô mì nóng hổi bốc hơi nghi ngút, cũng bốc lên một mảnh khói lửa nhân gian.

Người dân buổi sáng ra ngoài làm ăn, hoặc là vác cuốc, hoặc là đeo gùi, bọn họ vội vã nhưng trên mặt đều là nụ cười.

Đó là sự mong chờ đối với cuộc sống tốt đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ đã mười mấy năm không nhìn thấy khói lửa nhân gian như vậy, ngay cả nàng cũng không biết từ lúc nào mình lại nhìn đến nước mắt lưng tròng.

Cuộc sống trong cung phần hoa như gấm, bình yên, nàng hài lòng và biết đủ, nhưng dù sao họ cũng là người, là người đều sẽ hướng về nhân gian.

Trong cung ngoài cung là hai thế giới, một ở trên trời, một ở trần gian.

Đợi đến khi một chiếc khăn rơi xuống mặt, Thẩm Kinh Trĩ mới phát hiện không biết từ lúc nào mình đã nước mắt lưng tròng, nàng có chút ngượng ngùng cầm lấy chiếc khăn Tiêu Thành Dục đưa, vừa lau mặt vừa không nhin được tiếp tục nhìn ra ngoài.

Cảnh vật và con người ngoài cửa sổ xe đều khiến nàng vô cùng mong chờ, cũng khiến nàng vô cùng trân trọng.

Tiêu Thành Dục cười nhìn nàng, không hề chê cười sự xúc động của nàng, ánh mắt hần cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cuộc sống bình dị của người dân, trong lòng cũng có chút xúc động.

"Năm ta mười ba tuổi, có một lần tan học, ta hỏi mẫu hậu quán ăn sáng là gì, bởi vì lúc đó ta hỏi tiên sinh đã dùng bữa sáng chưa, tiên sinh nói ông ấy ăn bánh quẩy và tào phớ ở quán ăn sáng ngoài ngõ."

"Ta từ khi sinh ra đã ở Trường Tín Cung, cơm đến há miệng áo đến đưa tay, ta không biết dùng bữa còn phải đến một nơi khác, nhưng lúc đó ta rất sĩ diện, không hỏi thẳng tiên sinh, chỉ trở về cung hỏi mẫu hậu."

Tiêu Thành Dục nhìn người dân náo nhiệt dùng bữa sáng, nụ cười trên mặt không hề tắt.

Hần ở ngoài cung khác với trong cung, nhưng cụ thể khác biệt ở chỗ nào, Thẩm Khinh Trĩ cũng không nói rõ được. Nàng chỉ cảm thấy hần vui vẻ từ tận đáy lòng, sự vui vẻ này giống như nàng, đều là sự trân trọng và mong chờ đối với cảnh vật trước mắt.

Tiêu Thành Dục tiếp tục nói: "Mẫu hậu lúc đó sừng sốt một chút, ngay sau đó liền nhìn ta, hỏi ta có muốn đi xem kinh thành là dạng gì hay không."

"Ta từ nhỏ đọc sách, đã xem bản đồ kinh thành, đương nhiên biết kinh thành là dạng gì, nhưng mẫu hậu nói như vậy, ta liền muốn ra ngoài xem thử," Tiêu Thành Dục nở nụ cười, đuôi mắt có chút hoài niệm, "Ta chưa từng ra khỏi Trường Tín Cung, dù lúc nhỏ theo trưởng bối đi tế lễ ở tế đàn, cũng không biết ngoài cung là bộ dáng gì."

"Lúc đó ta không biết, quyết định này của mẫu hậu có ảnh hưởng lớn với ta đến mức nào."

"Ta đến giờ vẫn còn nhớ, hôm đó là ngày nghỉ, mẫu hậu không cho ta dùng bữa sáng trong cung, chỉ để vị tiên sinh trẻ tuổi nhất là Kiều tiên sinh đi cùng ta ra khỏi cung."

Tiêu Thành Dục nói đến đây, giọng nói hơi dừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ không quay đầu lại nhìn hắn, nhưng nàng hiểu tâm trạng hắn lúc đó, đại khái giống như nàng bây giờ.

Tiêu Thành Dục hít sâu một hơi, hoãn lại một lúc mới nói: "Hôm đó ta ăn bánh quẩy, tào phớ, bánh bao chay và trứng trà ở quán ăn sáng, đến hiệu sách mua hai quyển thoại bản, đi dạo tất cả cửa hàng ở chợ phía Tây kinh thành, ta hỏi giá gạo mì lương thực, hỏi củi gạo dầu muối tương dấm trà đều từ đâu mà có, cũng đứng bên đường nhìn người qua đường rất lâu, nhìn xem bọn họ sống như thế nào."

"Hôm đó ta liền hiểu, bọn họ sống trong nhân gian, mà ta chỉ sống trong Trường Tín Cung."

Hoàng tử mười ba tuổi đã không thể coi là hài tử nữa rồi, lúc đó hắn đã bắt đầu nghe chính sự, cùng tiên đế tiếp kiến triều thần, lắng nghe tấu trình.

Hắn tự cho là mình biết việc thiên hạ, tự cho là mình đã trưởng thành, tự cho mình là đại hoàng tử không gì không làm được, thông minh tuyệt đỉnh.

Nhưng hắn không biết, những điều hắn nghe thấy nhìn thấy lại chỉ giới hạn trong Trường Tín Cung.

Hắn không biết một người dân bình thường sống như thế nào, hắn không biết giá gạo mì, không biết có thể ra ngoài mua thức ăn, không biết một tấm vải có thể may được bao nhiêu y phục, không biết người dân đều mặc không nổi lụa là gấm vóc, mà mặc vải bông vải thô sinh hoạt.

Đương nhiên, hắn sẽ không hỏi những lời ngớ ngẩn như tại sao không ăn thịt, hắn chỉ lặng lẽ nhìn tất cả vào mắt, ghi nhớ trong lòng, trên xe ngựa trở về thảo luận với Kiều tiên sinh một phen, đợi đến khi trở về hoàng cung, cúi đầu trước mặt mẫu hậu.

Thẩm Kinh Trĩ nghe đến đây mới lên tiếng: "Lời của nương nương nhất định đã cho bệ hạ lời khuyên."

Tiêu Thành Dục cười lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mẫu thân trẻ tuổi dắt theo tiểu hài tử, bóc vỏ quả trứng gà duy nhất, từng chút từng chút dứt cho con ăn.

Đứa bé gái làm nũng không chịu ăn, nhưng người mẫu thân cũng không tức giận, ôn nhu dỗ dành để con ăn hết quả trứng gà.

Tiêu Thành Dục yên lặng nhìn một lúc, nói: "Mẫu hậu để ta ra khỏi cung, biết lúc ta trở về sẽ có phản ứng gì, cho nên bà trước tiên để ta rửa mặt thay y phục, ngồi xuống ăn một bát mì nóng hổi, mới hỏi ta hôm nay nhìn thấy gì."

"Lúc đó ta nói với mẫu hậu, ta cảm thấy mười ba năm nay mình sống uổng phí, vì sao ta lại khác với người khác? Ngoài cung náo nhiệt, mỗi người đều làm tốt vai trò của mình, sống cuộc sống của riêng mình, trên mặt ai ai cũng có nụ cười, nhưng trong cung lại như một đầm nước chết, mỗi ngày ta cũng sống theo khuôn phép, nhưng ngày qua ngày dường như vĩnh viễn không có điểm dừng."

Tiêu Thành Dục nói đến đây, bèn cười một tiếng: "Mẫu hậu hỏi ta, ba bữa cơm mỗi ngày ta không cần tự mình cố gắng, mỗi bữa ăn món nguội món nóng cộng lại có thể bày đầy một bàn, ta muốn ăn gì thì ăn, muốn chơi gì thì chơi, trên người mặc là lụa là gấm vóc mà người dân cả đời cũng không mua nổi, bà hỏi ta cuộc sống như vậy có khổ không?"

"Ta đương nhiên không trả lời được, ta tự nhiên biết mình không

khổ, ngược lại, trên những tờ tấu chương kia, ghi chép thiên tai ở các tỉnh các huyện, ghi chép bao nhiêu người dân nhà tan cửa nát, tha hương cầu thực, ghi chép mỗi năm lũ lụt tuyết rơi, có bao nhiêu người dân không sống nổi qua mùa xuân năm sau, ta đương nhiên là biết."

"Nhưng sự chấn động đó quá lớn."

Thẩm Kinh Trĩ cuối cùng cũng quay đầu lại, nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Nàng khác với Tiêu Thành Dục, nàng sinh ra ở dân gian, lớn lên ở dân gian, sống một cuộc sống bình thường nhất, mãi đến sau này vào cung mới dần dần rời xa dân gian.

Nàng bây giờ trở lại dân gian, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thay đổi rõ rệt, cảm khái vô cùng, nhưng Tiêu Thành Dục lúc đó lại là lần đầu tiên nhìn thấy một cuộc sống khác. Cuộc sống bên ngoài bức tường đỏ của hoàng cung thật khác biệt, thật phong phú, thật khiến người ta mong chờ.

Thế giới bên ngoài rộng lớn, trên đầu không còn là bầu trời chật hẹp, mà là bầu trời xanh vô tận.

Nhưng lời thái hậu nói quả thật đúng.

Tiêu Thành Dục nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, mỉm cười.

Từ lúc rời khỏi hành cung, hăn dường như biến thành một người khác, trở nên hoạt bát cởi mở, nụ cười trên mặt không hề tắt, dù đang hồi tưởng quá khứ, cũng vẫn là tràn đầy hạnh phúc.

"Nhưng bệ hạ, người bây giờ nói như vậy, có nghĩa là năm đó người đã hiểu ra rồi." Thẩm Kinh Trĩ lên tiếng.

Tiêu Thành Dục gật đầu nói: "Đúng vậy, phu nhân thật thông minh."

"Năm đó tự mình ta nhất định không hiểu được, nhưng ta có phụ hoàng, có mẫu hậu, năm đó mẫu hậu nói nếu ta là một hoàng tử bình thường, tương lai không cần gánh vác trách nhiệm với đất nước, bà có thể để ta cả đời sống trong không gian này, cả đời nhìn thấy đều là gấm vóc lụa là cảnh đẹp, nhưng ta không được."

"Ta phải biết người dân sống như thế nào, ta phải nhìn thấy khó khăn của dân chúng, ta phải biết thế nào gọi là "ngày ra làm việc, tối về nghỉ ngơi", ta phải biết một chén cơm một ngụm nước đều đến không dễ dàng, ta phải để tất cả mọi người đều sống tốt," Tiêu Thành Dục nói từng chữ một, "Cho nên ta nhất định phải bước ra khỏi thế giới gấm vóc của mình, phải đi xem thử thế gian là dạng gì, ta phải biết những người mà ta cố gắng vì họ, gánh vác vì họ là ai."

"Dù ta sẽ đau khổ trong thời gian ngắn, sẽ mong chờ cuộc sống bên ngoài, sẽ muốn trải nghiệm một cuộc sống khác, nhưng nỗi đau khổ đó chỉ là nhất thời, đối với rất nhiều người dân mà nói, người ngồi trên long ỷ nếu không biết đến đau khổ, vậy nỗi đau khổ của bọn họ sẽ kéo dài cả đời."

"Một người có thể có mấy kiếp người?"

Thẩm Kinh Trĩ nghe đến đây, không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, có một loại cảm xúc không nói rõ được dâng lên, nàng cuối cùng cũng hiểu được sự khác biệt giữa Tiêu Thành Dục và Lê Minh Hạo.

Đều là làm Hoàng Đế, Lê Minh Hạo chỉ vì mình, Tiêu Thành Dục lại vì bá tánh thiên hạ.

Con người không thể lựa chọn phụ mẫu của mình, không thể lựa chọn xuất thân của mình, Thẩm Kinh Trĩ không thể nói Lê Minh Hạo đi đến bước đường hôm nay là lỗi của phụ mẫu hắn, nhưng Tiêu Thành Dục có thể trở thành minh quân như vậy, phần lớn là nhờ sự dạy dỗ của tiên đế và thái hậu.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nắm lấy tay Tiêu Thành Dục, may mắn là, tay hai người đều ấm áp.

Họ nhìn như trong lòng có vết thương, nhưng lại có thể tự mình chữa lành, không cần dựa vào người khác cho ấm áp.

Hiện tại họ lại có thể làm người cho người khác ấm áp rồi.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, nhìn về phía Tiêu Thành Dục, nói: "Bệ hạ, người sẽ trở thành một vị minh quân, sẽ trở thành niềm tự hào của tiên đế và thái hậu, dù trên sử sách viết gì, nhưng những bá tánh hiện tại đều sẽ cảm niệm sự anh minh của bệ hạ."

Bọn họ làm sao quản được tương lai?

Tiêu Thành Dục nắm lại tay nàng, cũng nhìn nàng cười: "Sau này mỗi năm, chúng ta đều ra ngoài đi dạo một chút, xem thử trải nghiệm nhân gian. Được không?"

Chương 74: Tâm sự

Thẩm Kinh Trĩ vừa rồi khóc đến lem luốc cả mặt, lúc này cười rộ lên giống như mèo hoa, Tiêu Thành Dục vốn định nói mấy câu cảm động, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ lem luốc của nàng cũng không nói nên lời.

Hắn bất đắc dĩ cười cười, lau mặt cho nàng, nói: "Nàng tự mình lấy gương ra xem đi, lát nữa nhất định không chịu xuống xe ngựa."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, nàng soi gương nhỏ mang theo bên người, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt mình giống như mèo hoa, lập tức "ai da" một tiếng che mặt lại.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục qua kẽ ngón tay: "Sao bệ hạ không nói sớm?"

Nàng còn trách hắn.

Tiêu Thành Dục bèn để Thích Tiểu Thu vào hầu hạ nàng rửa mặt trang điểm lại, nói: "Lúc đầu không nhìn thấy, vừa rồi mới chú ý tới."

Là nam nhân, nếu không phải vừa rồi cảm thấy khuôn mặt nhỏ lem luốc của Thẩm Kinh Trĩ quá đáng yêu, hắn thật sự không nhận ra có gì không đúng.

Thẩm Kinh Trĩ mím môi không nói chuyện, cẩn thận rửa mặt trang điểm, thoa một lớp phấn mỏng lên mặt, sau đó tô son là xong.

Đợi đến khi Thích Tiểu Thu lui xuống, Thẩm Kinh Trĩ mới hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ chính là nghe lời này của nương nương, mới cuối cùng hiểu ra sao?"

Tay Tiêu Thành Dục đang bưng chén trà khế khựng lại, ngay sau đó lại cười.

"Không có, cũng không phải vì lời này, lúc đó mẫu hậu chỉ nói...", Tiêu Thành Dục vừa cười vừa bắt chước giọng Thái Hậu, "Còn nhỏ tuổi đã biết làm ra vẻ, ngày mai ba bữa cơm con cũng đừng ăn nữa, xem con còn suy nghĩ lung tung gì không."

"Đói một bữa là hiểu hết."

Tuy lời này không giống như lời Thái Hậu sẽ nói, nhưng lại là sự thật, Thẩm Kinh Trĩ thấy hắc bắt chước giống như vậy, không nhịn được lại bật cười.

"Bệ hạ thật biết nói đùa."

Tiêu Thành Dục lắc đầu: "Mẫu hậu chính là nói như vậy, ta cũng cảm thấy mẫu hậu nói đúng."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Thái Hậu nương nương thật sự là thông tuệ, chuyện gì cũng có thể nói rõ ràng."

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã chậm rãi dừng lại, Thẩm Kinh Trĩ nhìn ra ngoài, chỉ nhìn thấy một cái sân nhỏ hẹp.

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Niên Cửu Phúc: "Lão gia, phu nhân, đến nơi rồi ạ."

Niên Cửu Phúc làm việc, tự nhiên là thỏa đáng.

Hôm nay họ ra ngoài vi hành, không phải chỉ để chơi, đại khái vẫn là muốn xem xét dân sinh, hỏi han giá cả tình hình bá tánh, cho nên Niên Cửu Phúc cố ý sửa sang lại một tòa nhà của hoàng trang ở đây, để hai người họ buổi tối có một nơi sạch sẽ nghỉ ngơi.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ xuống xe ngựa, mới phát hiện tiểu viện này có hai gian trước sau, không tính là rộng rãi, nhưng ưu điểm là sạch sẽ yên tĩnh, rất tốt.

Đợi đến khi mọi người đều xuống xe ngựa, Tiêu Thành Dục nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Đường đi cũng không xa, nếu nàng không mệt, chúng ta ra ngoài dạo một chút nhé?"

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, lập tức khoác tay hăn: "Lão gia, chúng ta ra ngoài ngay thôi."

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn tay nàng đang khoác tay mình, thản nhiên nắm chặt tay nàng: "VẬY ĐI THÔI."

Người đi theo bên cạnh họ ngoài Niên Cửu Phúc và Thích Tiểu Thu, còn có hai thị vệ Cẩm Y Vệ, đương nhiên Thẩm Kinh Trĩ cũng biết còn có không ít ám vệ ẩn nấp trong đám đông, không hề gây chú ý.

Hai người từ trong nhà đi ra, một đường đi qua con hẻm yên tĩnh, dần dần đi đến khu chợ náo nhiệt.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn dòng người tấp nập, nhìn cửa hàng buôn bán nhộn nhịp, nhìn thương nhân nói đủ loại giọng nói khác nhau đi lại trong chợ, phía sau họ là xe ngựa chất đầy hàng hóa, không khỏi cảm thán một tiếng.

"Cái tên Phồn Hoa trấn này đặt thật hay, quả thực là phồn hoa như gấm."

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, hai người từng bước đi vào khu chợ náo nhiệt.

Niên Cửu Phúc đi bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Lão gia, phu nhân, tòa nhà này là do hoàng trang cố ý xây dựng để làm ăn, cho nên cách chợ rất gần, nơi này chính là khu chợ lớn nhất của Phồn Hoa trấn, gọi là Tây Thị (khu chợ phía Tây), vì nằm ở vị trí giao thông quan

trọng, cho nên việc buôn bán ở Phồn Hoa trấn rất phát triển. Ngoài bí đỏ gạo nếp, các loại hương liệu đặc sản của Phụng Thiên, còn có thể nhìn thấy hàng hóa từ khắp nơi trên đất nước được bày bán trong chợ."

Vì tiên đế đã hơn hai mươi năm không đến hành cung Đông An, cho nên Phồn Hoa trấn hai mươi năm nay không cần giới nghiêm, đến tận năm nay dù Tiêu Thành Dục mang theo già trẻ lớn bé đến hành cung, cũng không hạ lệnh giới nghiêm, Phồn Hoa trấn cách hành cung cưỡi ngựa nhanh cũng mất hai khắc, không ảnh hưởng gì, bá tánh tự mình sống như thế nào thì cứ sống như thế đó.

Ngược lại vì Hoàng Thượng đến, Phồn Hoa trấn càng thêm náo nhiệt, rất nhiều quan to quý nhân không thể đi theo nghi trượng của Hoàng Thượng đều chỉ có thể đến Phồn Hoa trấn trước, tùy thời chờ đợi cơ hội.

Niên Cửu Phúc quả không hổ là tai mắt bên cạnh Hoàng Đế, hôm nay vừa có lịch trình đến Phồn Hoa trấn, hắn đã chuẩn bị trước, điều tra rõ ràng mọi thứ ở nơi này.

Nhưng những điều này hắn không nói với Tiêu Thành Dục, mà là nói cho Thẩm Khinh Trĩ nghe. Hắn vừa mở miệng, nàng liền chăm chú lắng nghe.

Ánh mắt nàng đảo qua khu chợ, rất nhanh đã nhận ra rất nhiều loại hoa quả hương liệu đặc trưng của phương Nam, cũng nhìn thấy các loại sơn hào hải vị dược liệu của phương Bắc, không khỏi cảm thán: "Vẫn là thương nhân biết làm ăn."

Tiêu Thành Dục cười nói: "Đúng vậy, đi về phía Nam của Phồn Hoa trấn hai mươi dặm, chính là bến tàu vận chuyển, hàng hóa từ Nam ra Bắc đều có thể đi đường thủy từ nơi này, cho nên mọi người đều vận chuyển hàng hóa đến Phồn Hoa trấn, thương nhân buôn bán hàng hóa Nam Bắc tự mình lựa chọn, đều không cần phải vượt qua

ngàn dặm xa xôi để lấy hàng nữa."

Bàn tính trong lòng Thẩm Kinh Trĩ liền kêu "lạch cạch", nàng vừa mở miệng định nói chuyện, lại đột nhiên nhìn thấy một sạp hàng nhỏ bán dây buộc tóc. Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ động, bèn kéo Tiêu Thành Dục đi về phía đó.

Hai người vừa đến trước sạp hàng, thiếu nữ trông coi sạp ngẩng đầu lên, nhiệt tình mời chào: "Lão gia, phu nhân, mua dây buộc tóc may mắn đi ạ."

Trên sạp hàng bày không ít dây buộc tóc, đủ loại màu sắc và hình dạng, vừa nhìn đã biết người làm ra những dây buộc tóc này có tay nghề rất tốt.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn trúng sạp hàng này không phải thích dây buộc tóc, mà là vì trong đó có một loại dây buộc tóc là nút thắt may mắn mà nàng thích nhất.

Nút thắt may mắn kỳ thật rất đơn giản, là loại đơn giản nhất trong số tất cả các nút thắt, nhưng Thẩm Kinh Trĩ là người cầu kỳ, nàng thích khâu thêm hạt châu lên dây buộc tóc, làm như vậy dây buộc tóc sẽ đẹp hơn, cũng bền hơn.

Nhưng đây đều là sở thích trước kia của nàng, bây giờ nàng đang ở Đại Sở, không còn tự tay tết những nút thắt may mắn như vậy nữa.

Nhìn những hạt châu ngũ sắc trên nút thắt may mắn, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy vô số hồi ức ủa về, nhất thời có chút không nói nên lời.

Bốn chữ "gần quê lòng sợ", có lẽ cũng không thể bao hàm hết tâm trạng của nàng lúc này.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi đưa tay ra, nhẹ nhàng cầm lấy một nút thắt may mắn đính hạt châu. Nút thắt may mắn được thắt rất chắc

chấn chỉnh tề, hạt châu chọn cũng rất đều, từng viên từng viên đều được mài giũa cẩn thận, đẹp hơn dây buộc tóc mà người khác bán.

Tiêu Thành Dục thấy nàng cứ v.uốt v.e nút thắt may mắn, cười nói: "Nếu nàng thích, chúng ta mua mấy cái về chơi đi?"

Hắn lên tiếng, nàng mới hoàn hồn, cố gắng đè nén sự kinh ngạc trong lòng, hỏi thiếu nữ bán hàng: "Dây buộc tóc này thắt thật đặc biệt, là do người tự làm sao?"

Thiếu nữ lại lắc đầu: "Phu nhân quá khen rồi, tiểu nữ nào có tay nghề đó, đây là do cô cô tiểu nữ làm."

Thẩm Kinh Trĩ liền ừ một tiếng, lại hỏi: "Nút thắt may mắn đính hạt châu này người còn mấy cái? Ta thật sự rất thích, muốn mua thêm mấy cái."

Thiếu nữ nghe xong mắt sáng lên, vội vàng nói: "Phu nhân thật sự thích sao? Nhà tiểu nữ còn nhiều lắm, nếu phu nhân bằng lòng đợi một chút, một canh giờ sau quay lại được không?"

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, nhìn về phía Tiêu Thành Dục, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ giọng nói: "Thiếp nghĩ dì và muội muội đều sẽ thích dây buộc tóc này, không bằng mua nhiều một chút mang về cho họ chơi?"

Dì và muội muội mà nàng nói chính là Hiền thái phi và Nhu Giai công chúa.

Chỉ là mấy cái dây buộc tóc, Tiêu Thành Dục cũng không để tâm lắm, chỉ nói: "Chuyện trong nhà, nàng làm chủ là được rồi."

Thẩm Kinh Trĩ liền nói với thiếu nữ bán hàng: "Hay là như vậy đi, ta để quản gia của ta đi cùng người lấy, nhà người có bao nhiêu ta đều lấy hết, được không?"

Thiếu nữ kích động đến đỏ bừng cả mặt: "Vâng, vâng, phu nhân thật sự là người tốt, đa tạ phu nhân đã thích."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn khuôn mặt non nớt của nàng ấy, đột nhiên phát hiện ngũ quan của nàng ấy có chút khác biệt với người địa phương, mắt và lông mày đều có chút sâu, khiến nàng càng thêm hứng thú.

Nghĩ đến đây, Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu: "Thích quản gia, người nói với chủ tiệm một tiếng, ta thích hạt châu bằng bạch ngọc hơn, hỏi xem nhà nàng ấy có hạt châu bằng bạch ngọc không, làm thêm sáu cái cho chúng ta, lát nữa muợn một chút chúng ta lại đến lấy."

Thích Tiểu Thu chưa bao giờ nghi ngờ lời Thẩm Kinh Trĩ, nghe vậy bèn đáp "Vâng."

Chuyện này coi như đã quyết định xong, đợi đến khi Thích Tiểu Thu và thiếu nữ bán hàng đi xa, Tiêu Thành Dục mới nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Nàng thật sự thích dây buộc tóc đó."

Thẩm Kinh Trĩ đang nghịch chiếc bát sứ trên một sạp hàng khác, nghe vậy tay khẽ dừng lại, đặt chiếc bát sứ kia về chỗ cũ.

Nàng lui về sau hai bước, khoác tay Tiêu Thành Dục, nhỏ giọng nói với hắn: "Thiếu nữ kia là cô nhi."

Hắn có chút kinh ngạc, hỏi: "Sao nàng biết? Nàng ấy không phải còn có cô cô sao?"

Thẩm Kinh Trĩ: "Lúc nãy nàng ấy bày sạp hàng để lộ ra một đoạn cổ áo, thiếp nhìn thấy trên cổ áo đó thêu một chiếc lá liễu xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là do nàng ấy tự thêu."

Tiêu Thành Dục yên lặng nghe nàng nói.

Thẩm Khinh Trĩ nói những lời nghe được từ Phó Tư Duyệt và các cung nữ khác ở Vinh Ân đường, trong giọng nói lại có chút xót xa.

"Y phục ở Vinh Ân đường đều là người khác bố thí, giống như nhau, mà hài tử ở Vinh Ân đường nhiều, y phục dễ bị mất, bọn trẻ liền thêu tên hoặc ký hiệu của mình lên cổ áo, trước kia thiếp thêu hoa lan."

Tiêu Thành Dục lập tức nghĩ đến chiếc khăn tay có "tay nghề thêu thừa tình xảo" của nàng. Trong lòng nhất thời có chút chua xót, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, giọng nói lại rất bình tĩnh: "Vốn nàng được gọi là A Thái, sao lại nghĩ đến việc thêu hoa lan?"

Bộ y phục Thẩm Khinh Trĩ mặc lúc vào cung năm đó, đến giờ nàng vẫn còn giữ, đó là kỷ niệm về A Thái, nàng không biết vì sao A Thái lại thêu hoa lan, nhưng nàng đã từng v.uốt v.e bông hoa lan xiêu xiêu vẹo vẹo kia, đại khái cũng đoán được một chút.

"Bởi vì hoa lan dễ thêu," Thẩm Khinh Trĩ mím môi, nói rất nhẹ nhàng, "Hoa lan đều là lá nhỏ, không tốn chỉ, cũng không cần tay nghề thêu thừa quá tốt, có thể thêu ra hình dạng là được rồi."

"Cho nên thiếp vừa nhìn thấy lá liễu kia, liền biết nàng ấy là cô nhi ở Vinh Ân đường, lúc này nàng ấy đi lại, thiếp chú ý thấy chân nàng ấy có chút khập khiễng, cho nên mười bốn mười lăm tuổi cũng không vào cung làm cung nữ, bởi vì nàng ấy không thể được chọn."

Cô nhi như nàng ấy, đến tuổi không có chỗ để đi, chỉ có thể lang thang đầu đường xó chợ.

"Thiếp nghĩ, vị cô cô kia e rằng là người tốt bụng đã nhận nuôi nàng ấy," giọng Thẩm Khinh Trĩ có chút cảm động, "Cũng không biết là người như thế nào, lại đi nhận nuôi một cô nhi bị khập khiễng."

Tiêu Thành Dục thấy nàng dường như rất cảm động, bèn vỗ vỗ lưng nàng: "Nếu nàng cảm thấy nàng ấy đáng thương, có thể mua nhiều

dây buộc tóc hơn một chút."

Thẩm Kinh Trĩ lại lắc đầu: "Thiếp giúp được nhất thời, không giúp được cả đời, hơn nữa bây giờ xem ra họ sống rất tốt, có thể tự nuôi sống bản thân, thiếp tại sao nhất định phải ban ơn ban thưởng?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn bóng lưng thiếu nữ rời đi: "Thiếp chỉ là nhớ đến quá khứ của mình mà thôi."

Nàng nói xong, nhướn mày cười với Tiêu Thành Dục: "Thôi được rồi lão gia, chúng ta tiếp tục đi dạo phố thôi."

Tiêu Thành Dục nhìn ánh sáng lấp lánh trong mắt nàng, nghiêm túc gật đầu: "Được."

Hai người dạo chơi một lúc lâu, gần như đã xem qua tất cả các sạp hàng trong chợ, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới cảm thấy có chút mệt mỏi.

Phi tần thường có thân thể kiều nhuyễn, nhưng riêng Thẩm Kinh Trĩ vẫn luôn chú ý sức khỏe, mỗi ngày đều chăm chỉ luyện tập, cho nên thân thể nàng được coi là rất tốt. Hơn nữa sau khi đến hành cung, Tiêu Thành Dục còn cố ý dạy nàng quyền pháp, để nàng tự mình nghiên cứu học tập, chậm rãi nhập môn.

Cho nên nàng có thể đi từ đầu đến cuối, dạo đến tận giờ Ngọ thiện, Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Trên đường đi thậm chí còn liên tục hỏi nàng, nếu cảm thấy mệt thì nghỉ ngơi một chút.

Lúc đầu Thẩm Kinh Trĩ còn ôn nhu trả lời, đến cuối cùng chịu không nổi cũng có chút giận dỗi. Nàng quay đầu lại nhìn Tiêu Thành Dục đang có vẻ mặt lo lắng: "Lão gia, thiếp là người có thể cưỡi ngựa cả buổi chiều, sao lại cảm thấy mệt được?"

"Lão gia hỏi nữa, thiếp sẽ không vui đâu."

Tiêu Thành Dục bị nàng trừng mắt như vậy, lại không hề tức giận, ngược lại rất kiên nhẫn: "Tuy nói như vậy, nhưng khó có được ra ngoài chơi một chuyến, dù là ta cũng cảm thấy có chút không ổn, đây không phải là sợ nàng cậy mạnh sao?"

Thẩm Kinh Trĩ thở dài, đưa tay véo nhẹ lên cánh tay hắn, lực tay không nhỏ, thậm chí khiến Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy có chút đau.

"Lão gia, lần này tin chưa?"

Tiêu Thành Dục bất đắc dĩ cười: "Được rồi, tin rồi."

Thế là hai người tiếp tục đi dạo.

Trong khu chợ có rất nhiều thứ mới mẻ mà Thẩm Kinh Trĩ chưa từng thấy, ngay cả Tiêu Thành Dục cũng chưa từng thấy, nhất là một cửa hàng bán hương liệu, hương liệu bên trong đủ loại, nếu đến gần ngửi thử, mùi hương có thể khiến người ta ngã lộn ra đất.

Thẩm Kinh Trĩ còn nhìn thấy một cục màu vàng rất lớn trên sạp bán hoa quả, đến gần ngửi thử còn có chút hôi, nhưng thương nhân từ nam chí bắc lại đều rất hứng thú, chen chúc nhau mua.

Thẩm Kinh Trĩ có chút tò mò, hỏi chủ sạp: "Đây là thứ gì vậy?"

Chủ sạp liền nói: "Cô nương, đây là mật quả đặc sản của Quỳnh Châu, bổ ra bên trong có từng miếng thịt quả, rất ngọt."

Tiêu Thành Dục cũng chưa từng thấy loại quả này, bèn để Niên Cửu Phúc mua một quả, định mang về ăn thử.

Trên đường đi, rất nhiều thứ tuy Thẩm Kinh Trĩ chưa từng thấy, nhưng cũng không bảo mua, bởi vì đối với nàng mà nói cả đời này cũng không dùng đến, đã là thứ vô dụng thì không cần tốn tiền.

Tuy bây giờ Ninh tần nương nương có tiền, nhưng chưa bao giờ xa xỉ.

Tiêu Thành Dục dường như chỉ đi cùng nàng chơi, không hề tỏ ra tò mò với những thứ bày bán trên sạp, gần như Thẩm Kinh Trĩ xem gì, thì hắn xem theo, nếu biết thì sẽ giải thích cho nàng, nếu không biết thì cùng nhau hỏi chủ sạp.

Cứ như vậy, trên đường đi hai người cũng chỉ mua dây buộc tóc, thỏ tết bằng mây, đèn kéo quân, một bộ văn phòng tứ bảo có thể mang đi bất cứ lúc nào, và một hộp đựng thức ăn nhiều tầng.

Mà Tiêu Thành Dục chỉ mua một mật quả.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy có chút mệt mỏi, cũng đã đến giờ chính Ngọ, Tiêu Thành Dục nhìn sắc trời, nói: "Buổi trưa đã để Niên quản gia đặt một bàn ở Thực Vị trai, chúng ta đến đó ăn thử đi."

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên, cười hỏi: "Phồn Hoa trấn có đặc sản gì?"

Tiêu Thành Dục chỉ biết đại khái, vẫn nói: "Bánh mì kẹp thịt của Phồn Hoa trấn là nhất tuyệt, ngoài ra còn có mì lươn, bánh mè tròn và rau củ trộn, lát nữa đều ăn thử xem."

Vừa nói đến ăn uống, Thẩm Kinh Trĩ liền hứng thú bừng bừng.

Hai người rất nhanh đã đến Thực Vị trai ở đầu khu chợ, đợi đến khi lên nhả gian đã đặt trước, Thẩm Kinh Trĩ mới hừ một tiếng: "Chân hơi mỏi, vai cũng hơi đau."

Thích Tiểu Thu lúc này đã trở về, vội vàng đến xoa bóp vai cho nàng.

Tiêu Thành Dục cũng không hề chê cười nàng, chỉ hỏi: "Buổi chiều là trở về nghỉ ngơi hay là đi khu chợ phía Đông?"

"Bên đó bán gì?"

Tiêu Thành Dục nói: "Bên này là hàng hóa từ Nam chí Bắc, bên đó chính là những thứ cần thiết hàng ngày của bá tánh, củ gạo dầu muối tương dấm trà, đều là những vật dụng thường ngày mà người dân địa phương hay dùng, không có gì đặc biệt quý hiếm."

Thẩm Kinh Trĩ lại không hề cảm thấy nhàm chán: "Vẫn nên đi, bệ hạ vốn là ra ngoài xem xét dân sinh mà."

Tiêu Thành Dục gặt đầu, tự mình rót cho nàng một chén trà hoa nhài để nàng thưởng thức: "Hoa nhài của Phồn Hoa trấn rất nổi tiếng, hoa trắng muốt thơm ngát, trà hoa nhài làm ra vừa thơm vừa đậm, ngọt thanh, hoa nhài mà trong cung hàng năm lấy từ hoàng trang cống nạp phần lớn đều là của nơi này."

Nước trà vừa rót ra, Thẩm Kinh Trĩ liền ngửi thấy một mùi hoa nhài rất nồng nàn. Nàng vốn thích hoa nhài, lúc này ra ngoài du ngoạn tâm trạng càng thêm vui vẻ, trên mặt không tự chủ được toát ra nụ cười hạnh phúc.

Tiêu Thành Dục thấy nàng vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui theo, bưng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Vốn hẳn không thích nước trà có mùi thơm nồng nặc này, bây giờ lại có chút "yêu ai yêu cả đường đi lối về", vậy mà lại cảm thấy hoa nhài rất thơm.

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, được Thích Tiểu Thu xoa bóp, cảm thấy cả người đều thả lỏng: "Trà nhài mà Ngự Thiện Phòng dâng lên có vị nhạt hơn một chút, nhưng lại có hậu vị rất đậm, sao chế cũng rất ngon."

Hai người đang nói chuyện phiếm, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của tiểu nhị.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ tay Thích Tiểu Thu, tự mình ngồi nghiêm chỉnh lại, Niên Cửu Phúc để tiểu nhị bắt đầu dọn món.

Đợi đến khi các món ăn đều được dọn lên, Tiêu Thành Dục mới bưng chén trà hoa nhài lên, nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Phu nhân, mời."

Trong mắt Thẩm Kinh Trĩ đều là ánh nắng tươi sáng của mùa thu, nàng cười bưng chén trà lên, cùng ly với Tiêu Thành Dục.

"Lão gia, mời."

Nơi này không có người ngoài, hai người cũng không cần cung nhân hầu hạ, tự mình dùng bữa.

Thẩm Kinh Trĩ đi dạo cả buổi sáng, quả thật có chút đói bụng, nàng trước tiên ăn một miếng mì lươn, lập tức mở to đôi mắt: "Lão gia, món này ngon hơn món ở nhà mình làm."

Tiêu Thành Dục cũng ăn thử một miếng, khen ngợi: "Quả thật ngon hơn một chút, một là vì lươn ở Phần Hoa trấn vừa to vừa tươi, giống loài cũng tốt, hai là vị lão sư phụ làm món này sở trường nhất chính là món này, có thể đã nghiên cứu rất kỹ, cho nên sẽ ngon ở nhà làm một chút."

Món ăn trong cung chú trọng sự cân bằng, tuy Ngự Thiện Phòng và ngự trà thiện phòng thường xuyên làm món mới, nhưng thường chỉ là ăn cho mới mẻ, món ăn có thể được giữ lại dùng mãi không nhiều, họ đều là cha truyền con nối, hoặc là truyền cho nữ nhi, những thực đơn đó dựa theo lệ cũ mà làm rất ít khi thay đổi, cho nên mùi vị sẽ tương đối cân bằng.

Bàn ăn trong cung chú trọng sự bốn bề vững chắc, hòa hoà thuận thuận.

Thẩm Kinh Trĩ quen ăn món trong cung, đột nhiên được ăn một món ăn đậm đà như vậy, rất khó không kinh ngạc. Nàng không tự chủ được lại ăn thêm hai miếng, mà bên cạnh nàng, Tiêu Thành Dục đã ăn hết nửa bát, nửa bát còn lại cũng sắp hết sạch.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Mỗi lần cùng Tiêu Thành Dục dùng bữa, nàng đều cảm thấy mình không xứng với danh hiệu "người thích ăn", Tiêu Thành Dục ăn nhiều, lại không kén ăn, quả thực còn xứng với danh hiệu "người thích ăn" hơn nàng.

Tiêu Thành Dục ăn xong một bát mì lươn, lại ăn thử món khác: "Dưa muối này cũng ngon, vừa thơm vừa giòn, lát nữa mua một ít mang về ăn với cháo."

Đây là rau củ trộn có vị cay đặc trưng của địa phương, rau củ dùng rất đa dạng, có củ cải nhỏ, củ cải trắng, cà rốt, dưa chuột, hạt bí ngô, quả thật rất ngon.

Món dưa muối này trong cung cũng làm ngon, nhưng đây là đồ mới mẻ, hai người đều khen ngợi một phen.

Đợi đến khi tất cả các món ăn đều được nếm thử, Thẩm Kinh Trĩ bảo Niên Cửu Phúc cắt bánh mì kẹp thịt nước sốt thành miếng nhỏ, nàng dùng thìa từng miếng từng miếng nhỏ màu xanh lá thưởng thức.

Không phải nàng "làm màu", chủ yếu là buổi trưa không cẩn thận ăn nhiều một chút, lúc này đã no rồi.

Dù không phải cầm cả cái bánh mì cắn ăn, hương vị của bánh mì kẹp thịt này cũng rất đậm đà, vỏ bánh mì giòn tan, bên trong lại mềm dẻo, lớp vỏ bánh mỏng đã được thấm đẫm nước thịt, nhẹ nhàng cắn một miếng, đầy miệng đều là mùi thơm của bánh mì và vị đậm đà của nước thịt, lớp vỏ bánh mì trắng bên ngoài, nhưng thưởng thức được là phần thịt kho bên trong.

Vì Phồn Hoa trấn có nhiều thương nhân từ nơi khác đến, cho nên khẩu vị cũng phong phú hơn, ví dụ như bánh mì kẹp thịt này, thịt kho bên trong chia làm hai loại là vị cay và vị ngọt, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều có thể ăn cay, cho nên liền chọn vị cay.

Vị cay trong thịt kho không hề nồng, thịt ba chỉ đã được hầm đến mềm nhừ, hương vị đậm đà, thêm chút rau mùi tươi thái nhỏ, hương vị thật sự tuyệt vời.

Thẩm Kinh Trĩ ăn một miếng nhỏ, lại không nhịn được ăn thêm hai miếng, mãi đến khi thật sự không ăn nổi nữa mới luyến tiếc buông thìa xuống.

Tiêu Thành Dục liền ăn hết phần bánh mì kẹp thịt còn lại của nàng.

"Lão gia, ăn ít một chút, cẩn thận kéo khó tiêu." Thẩm Kinh Trĩ có chút lo lắng khuyên nhủ.

Tiêu Thành Dục đã ăn một bát mì lươn, lại ăn một nửa bánh mì kẹp thịt, cộng thêm nhiều món khác như vậy, ăn nhiều hơn ngày thường.

Hắn thấy nàng lo lắng cho mình, tâm trạng càng tốt hơn. Hắn vỗ vỗ tay Thẩm Kinh Trĩ, nói: "Không sao, ta đoán trưa nay nàng cũng không muốn về nhà nghỉ ngơi, chúng ta buổi chiều còn phải đi dạo, ăn nhiều một chút để có sức."

Thẩm Kinh Trĩ thấy hắn chắc chắn như vậy, thì biết hắn có chừng mực, cũng không khuyên nữa.

Ăn xong, hai người ngồi cạnh cửa sổ, mỗi người bưng một chén trà để tiêu cơm.

Dưới lầu là dòng người náo nhiệt, bá tánh có người dắt díu nhau đi dạo phố, có người dắt theo đàn lừa chở đầy hàng hóa, có người thì

một mình, nhìn đông ngó tây, còn ghi chép vào sổ.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Lão gia, hắn đang làm gì vậy?"

Tiêu Thành Dục nhìn một cái, trả lời nàng: "Hắn đang ghi chép giá cả, như vậy trở về bàn bạc một chút, mới biết nên lấy hàng ở đâu."

"Lão gia," Thẩm Kinh Trĩ không còn tò mò về thương nhân kia nữa, quay sang nhìn Tiêu Thành Dục, "Lão gia, sao người cái gì cũng biết vậy? Rõ ràng giống như thiếp đều là lần đầu tiên đến Phồn Hoa trấn."

Tiêu Thành Dục bị nàng khen ngợi một cách "vòng vo" như vậy, nụ cười trên mặt càng sâu, khó có khi nheo mắt lại, trong mắt đều là sự vui mừng.

Tiêu Thành Dục che giấu biểu cảm, bưng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, chậm rãi mở miệng: "Ta lúc nhỏ đã thấy ở kinh thành rồi, lúc đó ta còn thường xuyên ra khỏi cung, đi dạo khắp các con phố lớn ngõ nhỏ ở kinh thành."

"Thấy nhiều, liền biết những người này sống như thế nào."

Lúc đó Thái Hậu cũng không hạn chế hắn ra khỏi cung, sau này hắn là người làm Hoàng Đế, nếu ngay cả bá tánh sống như thế nào cũng không biết, vậy làm sao có thể làm một Hoàng Đế tốt?

Chim trong lồng vĩnh viễn không thể bay cao, họ cũng vĩnh viễn không thể tranh giành được một vùng trời mới.

Tiêu Thành Dục nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Sau này mỗi năm chúng ta đều đến hành cung Đông An, mỗi năm ta đều dẫn nàng đến Phồn Hoa trấn, đến lúc đó nàng sẽ quen thuộc."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn về phía hắn, cũng cong mắt cười: "Bệ hạ, một lời đã định."

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Lời hứa với nàng, ta tuyệt đối không nuốt lời."

Chương 75: Gặp lại cô nhân

Hai người uống trà một lúc, lại nói chuyện phiếm một lúc, sau đó chuẩn bị rời đi.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ vừa mới buông chén trà xuống, thì nghe thấy dưới lầu truyền đến một trận ồn ào. Nàng thò đầu ra nhìn, thấy một thương nhân đang mắng một hài tử.

Hài tử cúi đầu, không nhìn rõ là nam hay nữ, chỉ đại khái có thể nhìn ra năm nay chắc khoảng mười tuổi, vẫn còn là một hài tử.

Chỉ là vị thương nhân kia mắng quá hung, khiến người qua đường xung quanh đều không hện mà cùng dừng bước, đứng lại nghe hăm ta mắng.

Thẩm Kinh Trĩ vốn không hứng thú với cảnh tượng này, nhưng nàng vừa định nói chuyện với Tiêu Thành Dục, thì nghe thấy hài tử dưới lầu đột nhiên khóc lớn.

Tiếng khóc của nó vừa bén nhọn vừa chói tai, mang theo sự ấm ức cùng không cam lòng, nó gào khóc với thương nhân kia: "Vì sao con là nữ nhi thì không được? Con học hành giỏi hơn ca ca, tính sổ sách cũng tốt hơn ca ca, hôm nay là ca ca tính sai sổ sách, phụ thân lại chỉ mắng một mình con, vì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ hơi nhú mày, ngay cả Tiêu Thành Dục cũng cúi đầu xuống nhìn về phía đó. Thẩm Kinh Trĩ nhìn kỹ, mới phát hiện hài tử đó là một nữ hài, chỉ có điều nó mặc một bộ y phục màu xám xịt, trên đầu lại quấn khăn, khiến người ta không phân biệt được nam nữ.

Vị thương nhân đang mắng nó kia, hiển nhiên chính là phụ thân nó.

Nữ hài ẩm ức khóc lớn, người phụ thân kia giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, hắt ta giờ cao tay lên, dường như muốn tát vào mặt nữ hài.

Thẩm Kinh Trĩ không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, lúc này cũng ngồi không yên. Nhưng nàng còn chưa kịp hành động, đã thấy một bóng dáng nhỏ nhắn khác lao đến, ôm chầm lấy nữ hài.

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt nhìn, phát hiện người ôm lấy nữ hài là một hài tử khác.

Hài tử này vừa xuất hiện, người phụ thân kia không đánh được nữa.

Hài tử lớn hơn vồ vồ lưng nữ hài, rồi xoay người đứng trước mặt nữ hài với tư thế bảo vệ.

"Phụ thân, hôm nay là con tính sai số sách, còn là muội muội sửa lại cho con, sao người lại mắng muội muội? Con đã nói rồi, muội muội thông minh hơn con, muội muội giỏi hơn con, con không làm được lão bản, không quản lý được cửa hàng của nhà mình."

"Phụ thân, con quá ngốc, con không làm được."

Hài tử đó nói xong liền khóc nức nở.

Trong nháy mắt, cả khu chợ dường như im lặng, mọi người đều lặng lẽ nhìn cảnh tượng này, không ai lên tiếng, cũng không ai khuyên can.

Ngay cả Thẩm Kinh Trĩ đang ngồi trên lầu, dường như cũng chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề của người phụ thân kia.

Nghe nhi tử nói như vậy, hắt ta chán nản buông tay xuống, đau khổ

che mặt.

"Sao lại có quy củ như vậy? Sao có thể để muội muội con kế thừa gia nghiệp? Các con còn nhỏ nên không hiểu, đợi đến khi các con lớn lên sẽ hiểu."

"Đại Lang, con không cố gắng, nên phải để muội muội cố gắng giúp con. Nhị Nha, con cố gắng giúp ca ca, nhưng không thể giúp nó cả đời," người phụ thân nói xong lại khóc, "Con có biết một cô nương làm thương nhân khó khăn đến mức nào không?"

"Bây giờ ta có thể bảo vệ các con, ngày nào đó ta chết đi, các con phải làm sao?"

Lời này là nói ra cùng với nước mắt, Thẩm Kinh Trĩ nhìn cảnh này, niềm vui cả ngày đều theo nước mắt kia rơi xuống, trong lòng có thêm vài phần nặng nề.

Lúc này có người hàng xóm đi ra khuyên can, nhà này liền trở về cửa hàng, sau đó xảy ra chuyện gì, bọn họ thế nào, Thẩm Kinh Trĩ không thể nào biết được, cũng không cần phải biết nữa.

Nàng chỉ nhìn về phía Tiêu Thành Dục, có chút nghi ngờ, cũng có chút khó hiểu hỏi: "Đại Sở chúng ta không phải có thể lập nữ hộ sao? Nữ tử cũng có thể làm chủ gia đình?"

Đại Sở những năm đầu vì có sự dũng cảm của hoàng hậu khai quốc, nữ tử vẫn luôn có thể đọc sách biết chữ, đi lại bên ngoài, nữ tử mồ côi phụ mẫu cũng có thể lập nữ hộ. Sau này Cảnh Đế Huệ hoàng hậu thông minh lanh lợi, là tài nữ nổi tiếng của Đại Sở, dưới sự ủng hộ và cải cách của bà, trong trường hợp có huynh đệ, nữ tử cũng có thể dựa vào sự hiền đức để kế thừa gia nghiệp, chỉ là nữ tử kế thừa gia nghiệp không thể gả đi, chỉ có thể ở rể.

Chính lệnh này thi hành đến nay đã bốn năm mươi năm rồi, nhưng đến giờ xem ra vẫn chưa được phổ biến rộng rãi trong dân gian,

hoặc có thể nói, ngoại trừ một số ít nữ tử đọc sách, những người khác đều không để ý.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng đi lại ở Đại Sở, không biết phong tục tập quán của Đại Sở, tất cả những gì nàng biết đều là từ sách vở đọc được, cũng có từ việc trò chuyện với cung nữ và phi tần khác, dù sao nàng cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy non sông đất nước của Đại Sở.

Lần này đến Đông An vi trường, lại đến Phồn Hoa trấn, là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tình người ở Đại Sở.

Nghe câu hỏi của Thẩm Kinh Trĩ, ánh mắt Tiêu Thành Dục hơi trầm xuống, dù là hoàng tử sống trong thâm cung như hắn, cũng biết dân gian không làm như vậy, câu hỏi này của Thẩm Kinh Trĩ, kỳ thật hỏi có chút kỳ quặc.

Nhưng hắn vẫn thản nhiên nhìn Thẩm Kinh Trĩ một cái, cuối cùng vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của nàng: "Những gì luật pháp quy định, đều là chuyện trong luật pháp, bá tánh chỉ nhớ không được làm chuyện xấu phạm pháp, phạm phải trọng tội bị chém đầu tịch thu gia sản, nhưng không nhớ kỹ nữ tử có thể làm gì, có thể vì cái gì."

"Nữ tử trên thế gian này có thể đọc sách biết chữ, nhưng chỉ có một phần vạn cuối cùng dựa vào tài trí hơn người và năng lực để lay động gia tộc, trở thành người kế thừa cuối cùng," Tiêu Thành Dục nghiêm túc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, "Một phần vạn thật sự quá ít, thậm chí không thể tạo nên sóng gió ở địa phương, cuối cùng cứ như vậy lặng lẽ trôi qua."

Tuy có "mồi lửa", nhưng không thể bùng cháy.

Thẩm Kinh Trĩ không chú ý đến ánh mắt của Tiêu Thành Dục, nàng chỉ nói: "Vẫn là vì nữ tử không thể giống như nam tử trở thành

người làm chủ."

Câu nói này của nàng có thể nói là đanh thép, lập tức đánh tan nghi ngờ vừa mới xuất hiện trong lòng Tiêu Thành Dục, chuyển sang suy nghĩ lời nàng nói.

Thẩm Kinh Trĩ vuốt lại tóc mai đang bay bay, giọng nói rất nhẹ, nhưng cũng rất nặng nề.

"Nếu nữ tử có thể phong hầu bá tướng, có thể vào triều làm quan, có thể kế thừa tước vị, thậm chí..." Thẩm Kinh Trĩ nhướng mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Thành Dục, "thậm chí, nếu nữ tử cũng có thể kế thừa đại thống, trở thành hoàng đế, vậy thì tất cả sẽ khác."

Nói cho cùng, nữ tử ở Đại Sở sống tốt, nhưng cũng chỉ tốt hơn các quốc gia khác mà thôi.

So với nam nhân, quả thực khác biệt một trời một vực. Thẩm Kinh Trĩ sống lại không có dã tâm, nàng chỉ muốn để người dân Đại Sở và Đại Hạ an cư lạc nghiệp, hạnh phúc cả đời, nguyện vọng này nhìn như rất nhỏ, nhưng cũng rất lớn.

Trên cơ sở đó, mới là để nữ tử sống tốt hơn, có thể đứng vững trên thế gian này, không cần nhìn sắc mặt nam nhân mà sống, không cần vì hôn nhân bất hạnh mà đau khổ cả đời.

Nàng không phải nghĩ xa xôi tự mình mơ mộng làm nữ hoàng, nàng muốn chính là để nữ nhân toàn thiên hạ đều có thể sống tốt hơn.

Đương nhiên, giấc mơ này còn rất xa vời, bản thân nàng còn chưa đứng vững trong cung, còn chưa trở thành nhân vật như Thái Hậu nương nương.

Nhưng nàng không vội.

Nàng chính là không hiểu sao tin chắc rằng, cuộc sống mới mà ông

trời ban tặng cho nàng sẽ rất dài, sẽ để nàng có cả một đời để thực hiện giấc mơ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn về phía Tiêu Thành Dục, nhân cơ hội trùng hợp hôm nay, nói ra kế hoạch đã sớm nghĩ kỹ trong lòng.

Nàng nói những lời "đại nghịch bất đạo" như vậy, Tiêu Thành Dục lại vẫn bình tĩnh nhìn nàng, thậm chí đợi đến khi nàng nói xong, mới như có điều suy nghĩ lên tiếng: "Nói như vậy, luật Đại Sở quả thật không quy định ai có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế."

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Câu cuối cùng của Thẩm Kinh Trĩ chỉ là nói để thử Tiêu Thành Dục, không ngờ Tiêu Thành Dục lại rất nghiêm túc suy nghĩ khả năng nữ nhân làm hoàng đế.

Luật Đại Sở là luật pháp của Đại Sở, mà luật pháp lại là do hoàng đế ban hành, hoàng đế làm sao lại ban hành luật pháp để quản thúc mình?

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cười lắc đầu: "Lão gia, thiếp nói đùa với người thôi, người cứ coi như thiếp chưa từng nói lời này đi."

Tiêu Thành Dục lại nói: "Theo những gì nàng nói lúc trước, quả thật có chút đạo lý, một người dù là nam hay nữ, chỉ có thể tự mình làm chủ cuộc sống của mình, mới có thể tạo nên một thế giới mới, nếu tương lai chỉ có thể nhìn thấy điểm cuối, vậy thì nói gì đến cố gắng."

Tiêu Thành Dục thân là hoàng đế, vậy mà lại có thể nói ra lời này, thật sự khiến Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc.

Cuộc tranh luận này dường như không nên xảy ra ở nhĩ gian của quán ăn dưới ánh mặt trời, mà nên xảy ra ở Càn Chính điện.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cười, không nhịn được đổi cách xưng hô:

"Bệ hạ, người nên thảo luận chuyện này với các vị đại học sĩ ở Văn Uyên các, chứ không phải thần thiếp, một phi tần hậu cung."

Tiêu Thành Dục lại nghi ngờ nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Nhưng họ không phải nữ tử."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại, một loại cảm xúc phức tạp không nói nên lời dâng lên trong lòng, đúng vậy, những vị đại học sĩ đó đều không phải nữ tử, làm sao họ có thể đồng cảm, cảm nhận được sự khó khăn của nữ tử.

Cho nên lúc Thẩm Kinh Trĩ nói những lời này với Tiêu Thành Dục với vẻ như đang nói đùa, Tiêu Thành Dục lại nghe lọt vào tai.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn về phía hắn, tuy trong lòng nàng cảm thấy hắn là một hoàng đế tốt, nhưng bây giờ, khi nàng nhìn hắn, thậm chí còn cảm thấy hắn là một người tốt.

Một người tốt theo đúng nghĩa, bằng lòng mưu cầu phúc lợi cho tất cả bá tánh.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp, ngay cả đầu ngón tay nàng cũng nóng lên, nắm chặt trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy vừa vặn lại ấm áp.

"Bệ hạ thật tốt." Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục cười, nàng dung mạo xinh đẹp, cả người đều là vẻ rực rỡ, nhưng nụ cười của nàng lúc này lại thuần khiết sạch sẽ.

Lời khen này, khiến Tiêu Thành Dục đang đắm chìm trong cuộc thảo luận khế động, hắn không kịp phòng bị ngẩng đầu lên, nụ cười thuần khiết của Thẩm Kinh Trĩ liền đập vào mắt hắn.

Tiêu Thành Dục chỉ cảm thấy vành tai nóng lên, khẽ ho một tiếng, hơi nghiêng đầu đi, không muốn để nàng nhìn thấy gò má hơi ửng đỏ của mình.

Hắn vậy mà lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Một nam tử hán đại trượng phu, bị thê tử khen một câu liền đỏ mặt, còn ra thể thống gì?

Hắn cảm thấy mình quá yếu đuối, cho nên lại ho khan một tiếng: "Chuyện này sau này bàn lại."

Thẩm Kinh Trĩ cong mày mỉm cười.

Đợi đến khi hai người xuống lầu, một đường đi về phía Đông Thị.

Đông Tây hai chợ cách nhau không xa, hai người đều không ngồi xe ngựa, một đường thông thả đi đến trước Đông Thị. So với Tây Thị, người đi lại ở Đông Thị phần lớn đều là bá tánh bình thường, họ có người dắt díu nhau, có người đeo gùi, đều là đến Đông Thị để mua đồ.

Mà trên sạp trước cửa hàng bán gạo mì lương thực, có rất nhiều rau củ và trứng gà do nông dân ở các thôn làng ngoại ô tự mình trồng, đủ loại, đều là nhu yếu phẩm hàng ngày.

Hai người cùng nhau vào Đông Thị, Thẩm Kinh Trĩ giống như ở Tây Thị nhìn gì cũng thấy mới lạ.

Nửa năm nay, nàng và Tiêu Thành Dục đã rất quen thuộc, hai người là phu thê chung chăn chung gối, cũng là bằng hữu có thể tâm sự, cho nên lúc ở cùng hắn, nàng dần dần không còn đề phòng như lúc ban đầu nữa.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn luôn ghi nhớ Thẩm Thái và xuất thân của mình.

Thẩm Kinh Trĩ đảo mắt, quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Lão gia,

thiếp lúc nhỏ ít khi đến chợ lớn như vậy, ở quê thiếp cũng không có chợ lớn, không hiểu biết lắm về nơi này, nếu hỏi phải câu hỏi kỳ lạ nào, lão gia đừng chê cười thiếp nhé."

Trước tiên dọn đường trước, đến lúc đó dù nàng hỏi gì, dường như cũng không có vấn đề gì nữa.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng một cái đầy ẩn ý, đưa tay vuốt lại tóc mai bên tai cho nàng, cười nói: "Được, nàng cứ đi chơi đi."

Thế là Thẩm Kinh Trĩ liền nắm tay Thích Tiểu Thu, vui vẻ bắt đầu xem các sạp hàng.

Tiêu Thành Dục đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng yếu điệu của nàng, nhìn nụ cười trên mặt nàng, một lát sau hắn cũng cười theo.

"Thật là biết nói." Tiêu Thành Dục nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Buổi sáng là hắn đi cùng nàng dạo phố, buổi chiều lại là nàng đi cùng hắn hỏi han.

Hắn hỏi rất kỹ, những thứ liên quan đến sinh kế của bá tánh như gạo mì lương thực đều hỏi đến, vừa hỏi vừa để Niên Cửu Phúc ghi chép lại.

Khi hỏi đến gạo cũ năm ngoái, hắn hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì ở trong tiệm.

Đợi đến khi ra khỏi tiệm gạo, Thẩm Kinh Trĩ mới hỏi: "Lão gia, đây là làm sao vậy?"

Tiêu Thành Dục nhỏ giọng nói: "Mưa năm ngoái không tốt, mùa đông tuy có tuyết rơi lớn, để lúa mì an toàn vượt qua mùa đông, nhưng lúa gạo lại bị ảnh hưởng bởi mưa mùa hè, sản lượng ở phương Bắc không tốt lắm."

Sản lượng không tốt, có nghĩa là mất mùa, đến tận năm nay trước khi lúa mới được mùa, giá gạo cũ năm ngoái cũng không giảm bao nhiêu, nói cách khác có rất nhiều bá tánh đến lúc cùng đường bí lối, có thể là phải nhịn đói chịu đựng.

Tuy không đến mức xảy ra thiên tai, nhưng người dân sống không tốt, trong lòng Tiêu Thành Dục cũng không dễ chịu.

Chuyện này hãn sớm đã biết, cũng sớm đã hạ chính lệnh không cho phép giá lương thực tăng vọt, nhưng trời cao hoàng đế xa, quan lại không quản được những phú thương ở địa phương, cuối cùng cũng chỉ có thể giữ giá ở mức cao mà thôi.

Phồn Hoa trấn cách kinh thành rất gần, lại thuộc quyền quản lý của Phụng Thiên đại doanh, thương nhân bán lương thực ở đây không dám tăng giá quá cao, nhưng giá đó vẫn không phải là thứ mà bá tánh bình thường có thể tùy tiện mua được.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hãn buồn bã, bèn nắm lấy tay hãn ôn nhu an ủi: "Lão gia, sắp đến mùa thu hoạch rồi, năm nay các nơi đều không có thiên tai, một khi thu hoạch, một năm sau đều sẽ được no ấm, trong năm nay chỉ cần lúa mới cùng lúa hai mùa của chúng ta có thể nghiên cứu thành công, cuộc sống của bá tánh sẽ tốt hơn nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ nắm tay hãn, hai người một đường đi về phía trước: "Hơn nữa dù giá lương thực năm nay cao, nhưng so với những năm trước cũng chỉ cao hơn ba đến năm văn tiền, trong nhà người dân đều có tích trữ, tuy cuộc sống sẽ khó khăn hơn một chút, nhưng cũng không đến mức không có gạo để nấu, nếu thật sự như vậy, tấu chương từ các nơi sẽ không viết như thế."

Tuy nói quan mới nhậm chức ba ngọn lửa, Tiêu Thành Dục là hoàng đế mới, tấu chương không dám viết những chuyện trời oán người than, nhưng các quan phụ mẫu ở địa phương cũng không phải chưa từng tiếp xúc với Tiêu Thành Dục, ba năm một lần bổ nhiệm, trước khi nhậm chức bọn họ đều đã gặp đại hoàng tử lạnh lùng ở kinh

thành, có người thậm chí là bố chính sứ được hãn bổ nhiệm lúc còn là Thái Tử, bọn họ ít nhiều cũng hiểu tính khí hãn.

Hãn chưa bao giờ thích bị người khác giấu giếm.

Cho nên tấu chương mùa mới tuy sẽ viết hoa mỹ hơn những năm trước một chút, nhưng nếu thật sự có thiên tai lớn cũng sẽ không giấu giếm, chuyện này không giấu được.

Tấu chương Thẩm Kinh Trĩ cũng đã xem qua, cho nên mới an ủi hãn như vậy.

Quả nhiên nàng vừa nói xong, sắc mặt Tiêu Thành Dục liền hòa hoãn lại, vỗ vỗ tay nàng, nhỏ giọng nói: "Ta biết."

Hãn biết, nhưng dù sao vẫn sẽ lo lắng chuyện này.

Thẩm Kinh Trĩ ôn nhu an ủi vài câu, bản thân hãn cũng nghĩ thông suốt, bèn không xoắn xuýt nữa.

Thẩm Kinh Trĩ tưởng rằng buổi sáng dạo chơi ở Tây Thị đã đủ lâu rồi, kết quả cả buổi chiều này Tiêu Thành Dục đi tới đi lui hỏi giá ở Đông Thị, hỏi kỹ lại chậm, khiến rất nhiều thương nhân bán lương thực ở Đông Thị đều tưởng hãn đến lấy hàng, ngược lại không tự chủ được nói ra rất nhiều chuyện nhỏ trong dân gian.

Cứ như vậy, thời gian lại càng dài hơn.

Thẩm Kinh Trĩ lại không hề cảm thấy nhàm chán, chuyện liên quan đến kế sinh nhai của bá tánh, nàng vẫn luôn để tâm, cũng muốn góp một phần sức lực cho bá tánh, cho nên nghe cũng rất nghiêm túc.

Thời gian thoát cái đã trôi qua cả buổi chiều, đến đầu giờ Dậu, mặt trời cũng bớt nóng, họ mới vừa hỏi xong tất cả các cửa hàng.

Đợi đến khi mấy người ngồi xuống tửu lâu Duyệt Lai, Thẩm Kinh Trĩ mới cảm thấy toàn thân đau nhức, nhất là bắp chân vừa đau vừa tê, vừa ngồi xuống liền cảm thấy xương cốt cũng đau.

Ngay cả Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, thấy đáng vẻ này của nàng, không khỏi cười: "Buổi tối về nhà nghỉ ngơi cho tốt, để cung nhân xoa bóp cho nàng, sáng mai nếu không dậy nổi, chúng ta cứ ngủ đủ giấc rồi hãy về hành cung."

Thẩm Kinh Trĩ cười tròng mắt nhìn hắn: "Vậy sao được, khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, thiếp còn muốn đi nghe hát."

Phồn Hoa trấn tuy nhỏ hơn kinh thành rất nhiều, nhưng cũng có thể so sánh với nhiều châu phủ xa xôi, trong trấn ngoài Đông Tây hai chợ nổi tiếng, còn có hí bóng rất được yêu thích, vốn hai người đã sắp xếp xem hí bóng trong lịch trình, nàng năm nay chỉ có thể xem một lần này, tự nhiên không muốn bỏ qua.

Tiêu Thành Dục thấy nàng mệt đến mức chu môi, nhưng vẫn kiên trì muốn đi xem hí bóng, không khỏi cười nói: "Vậy được, nếu nàng không dậy nổi, ta sẽ cõng nàng đi."

Hai người nói chuyện, bữa tối đã được dọn lên bàn.

Món ăn đặc trưng của tửu lâu này là đậu phụ kho thịt và bánh thịt, Thẩm Kinh Trĩ món nào cũng thích, đợi đến khi ăn xong bữa tối, cố gắng cùng Tiêu Thành Dục đi bộ về nhà.

Nếu lúc này nàng không đi, người sẽ càng đau hơn, chậm rãi đi bộ về nhà, ngược lại sẽ khiến cả người thả lỏng.

Đợi đến khi trở về nhà, Tiêu Thành Dục lại không nghỉ ngơi được, hắn ra ngoài cả ngày hôm nay, tấu chương còn chưa xem, cho nên dặn dò Thẩm Kinh Trĩ một tiếng liền đến thư phòng xem tấu chương.

Thẩm Kinh Trĩ dựa vào ghế nằm trong phòng ngủ, để Thích Tiểu Thu và Ngân Linh xoa bóp cho nàng.

Ngân Linh hôm nay không đi theo, Thích Tiểu Thu cũng chỉ đứng đợi ở cửa, cho nên hai người đều không đi nhiều bằng nàng.

Được xoa bóp một lúc, Thẩm Kinh Trĩ dường như sắp chìm vào giấc ngủ.

Nhưng lúc này Thích Tiểu Thu lại lên tiếng.

Giọng nàng ấy rất nhỏ, ngay cả Ngân Linh ở cách đó không xa cũng không nghe thấy, Thẩm Kinh Trĩ lại nghe thấy nàng ấy nói với mình: "Nương nương, nhà bán dây buộc tóc hôm nay đã trả lời, nói tối nay hoặc ngày mai đến lấy đều được."

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi mở mắt ra.

Thích Tiểu Thu ngày ngày đều ở bên cạnh nàng, chuyện trong Cảnh Ngọc cung từng việc từng việc đều qua tay và mắt Thích Tiểu Thu, có thể nói, Cảnh Ngọc cung đối với Thích Tiểu Thu mà nói không có bí mật.

Mà Thẩm Kinh Trĩ, nữ chủ nhân của Cảnh Ngọc cung này, ở trong cung đối với Thích Tiểu Thu mà nói cũng không có bí mật.

Thân gia tính mạng của nàng ấy đều ở trên người Thẩm Kinh Trĩ, nàng ấy và Thẩm Kinh Trĩ cũng rất hợp nhau, hai người cùng nhau vượt qua khó khăn để đến ngày hôm nay, không có ai trung thành hơn Thích Tiểu Thu.

Cho nên chuyện dây buộc tóc hôm nay trước sau đều rất kỳ lạ, khác với tính cách của Thẩm Kinh Trĩ, nhưng Thích Tiểu Thu vẫn làm theo lời nàng dặn dò, từ đầu đến cuối không hỏi thêm một câu nào.

Chuyện nương nương dặn dò, nàng ấy chưa bao giờ cần phải hỏi

nhiều.

Thẩm Kinh Trĩ thích nhất chính là điểm này của Thích Tiểu Thu, nàng và Thích Tiểu Thu vẫn luôn biết gì nói nấy, nhưng chỉ có chuyện này là nàng không thể nói ra, cũng không dám nói ra.

Nói ra e rằng ngay cả nàng kiếp trước cũng sẽ không tin.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, phát tay với Ngân Linh để nàng ấy lui xuống, rồi hỏi Thích Tiểu Thu: "Ai trả lời vậy?"

Thích Tiểu Thu không cần suy nghĩ liền đáp: "Chắc là cô cô của cô nương đó, nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, là một phụ nhân có vẻ ngoài lạnh lùng."

"Ta biết rồi."

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, đợi đến khi tay Thích Tiểu Thu dần dần dừng lại, nàng mới ngồi dậy.

"Ta muốn ra ngoài một chuyến." Thẩm Kinh Trĩ nói với Thích Tiểu Thu bằng ngữ khí chắc chắn.

Thích Tiểu Thu lần này cũng không nghi ngờ, chỉ nói: "Vâng, nương nương, bẩm báo với bề hạ như thế nào ạ?"

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, dù lần này sẽ bị Tiêu Thành Dục nghi ngờ, nàng cũng nhất định phải tự mình đi xem thử. Cách biệt bốn năm, cách biệt âm dương, nàng rất muốn gặp lại cố nhân.

Dù người này có phải là Đông Tuyết hay không, nàng cũng muốn gặp.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra: "Người cứ nói với bề hạ, ta muốn đi lấy dây buộc tóc, tiện thể xem thử cô nhi kia

sống như thế nào."

Thích Tiểu Thu hành lễ, nhanh chóng lui xuống, vừa gọi Ngân Linh đến hầu hạ Thắm Khinh Trĩ trang điểm, vừa đi bẩm báo với hoàng thượng.

Đợi đến khi Thắm Khinh Trĩ búi lại kiểu tóc đơn giản, Thích Tiểu Thu cũng nhanh chóng trở về. Nàng ấy hành lễ với Thắm Khinh Trĩ, nói: "Nương nương, bệ hạ cho phép nương nương đi sớm về sớm, ngoài ra còn sắp xếp thị vệ đi cùng nương nương."

Thắm Khinh Trĩ gật đầu: "Ta biết rồi."

Nàng ngồi đó yên lặng một lát, mới đưa tay về phía Thích Tiểu Thu: "Chúng ta đi thôi."

Lần này ra ngoài, nàng trực tiếp ngồi kiệu.

Phía sau có một đội thị vệ đi theo, trong bóng tối còn có ám vệ, Thắm Khinh Trĩ cũng không sợ hãi.

Lúc này đã là chạng vạng tối, mặt trời ngả về Tây, ẩn vào tầng mây dày đặc. Gió chiều mùa thu nổi lên, đi qua các con phố lớn ngõ nhỏ ở Phồn Hoa trấn, Thắm Khinh Trĩ nhắm mắt suy nghĩ, bên tai ngoài tiếng gió, chính là tiếng cười nói vui vẻ của các nhà trong sân.

Một ngày sắp hết, nhà nhà đoàn tụ, ăn uống no đủ nói chuyện phiếm.

Thắm Khinh Trĩ nghe tiếng ồn ào bên tai, nhưng trong lòng lại càng thêm yên tĩnh. Hiếm khi nàng cảm thấy căng thẳng. Cái gọi là "gần quê lòng sợ", chỉ có vậy.

Kiệu đi rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã dừng lại trước một con hẻm nhỏ.

Thích Tiểu Thu thò đầu vào nói: "Phu nhân, nhà này chật hẹp, kiêu vào không được, chúng ta phải tự mình đi bộ vào."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "VẬY ĐI BỘ MỘT CHÚT ĐI."

Đợi đến khi xuống kiệu, nhờ ánh sáng của đèn lồng, nàng mới miễn cưỡng nhìn rõ con hẻm này.

Phồn Hoa trấn không phải nhà nào cũng giàu có, cũng có người bày tạp hàng kiếm sống trên phố, con hẻm nhỏ này vị trí có chút hẻo lánh, đường đi cũng chật hẹp, nhìn từ đầu hẻm vào có thể thấy nhà nhà đều ở rất gần nhau, chắc là không có sân rộng.

Tuy Thẩm Kinh Trĩ đã mệt mỏi cả ngày, nhưng lúc này lại không cảm nhận được sự mệt mỏi trên người, nàng từng bước đi rất vững vàng, ngay cả Thích Tiểu Thu cũng không đi vững bằng nàng.

Đợi đến khi đến trước một ngôi nhà, Thích Tiểu Thu quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Chính là nhà này."

Thẩm Kinh Trĩ đứng yên trước cửa, lắng nghe kỹ càng, có thể nghe thấy trong sân có tiếng trẻ con cười đùa.

Ngoài ra, chính là tiếng tim nàng đập.

Thình thịch, thình thịch.

Đó là âm thanh của sự mong chờ, cũng là sự mong chờ xen lẫn thấp thỏm.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu với Thích Tiểu Thu, Thích Tiểu Thu liền tiến lên một bước, nhẹ nhàng gõ cửa bốn tiếng.

Trong sân lập tức liền truyền đến một giọng nói thanh thúy: "Ai đấy?"

Người nói chuyện chắc là một thiếu nữ mười mấy tuổi, giọng nói rất trong trẻo, Thích Tiểu Thu liền đáp: "Ta là người đã đặt dây buộc tóc hôm qua, bây giờ đến lấy."

Thiếu nữ lại đáp một tiếng: "Vâng thưa phu nhân, người đợi một chút."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt, ngón tay bấu chặt vào lòng bàn tay, nhưng lại không cảm thấy đau.

Không bao lâu sau, bên trong truyền đến tiếng mở cửa. Cánh cửa gỗ bạch dương có chút cũ kỹ chậm rãi mở ra, ngay sau đó, một bóng dáng vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trước mắt Thẩm Kinh Trĩ.

Nói quen thuộc, là vì dung nhan này đã cùng nàng trải qua mười mấy năm; nói xa lạ, là vì dung nhan thanh tú của nàng ấy đã bị năm tháng bào mòn, đã biến thành một dáng vẻ khác.

Nàng ấy đã già, mà nàng vẫn còn trẻ.

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, những giọt nước mắt lớn như hạt đậu lăn dài trên má, rơi xuống vạt áo.

Phụ nhân trung niên trong nhà lúc đầu chỉ ngơ ngác nhìn vị phu nhân xa lạ, không biết vì sao nàng ấy lại khóc, đợi đến khi ánh mắt nàng dừng trên đôi mắt đào hoa sâu thẳm kia, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Phụ nhân trung niên lập tức mở to mắt kinh ngạc nhìn Thẩm Kinh Trĩ, run rẩy đưa tay lên che miệng. Nàng không phải sợ mình khóc thành tiếng, chỉ là sợ mình gọi ra cái tên không nên gọi.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Đông Tuyết, Thẩm Kinh Trĩ vừa khóc vừa gật đầu với nàng ấy.

Là người.

Là ta.

Cũng vẫn là chúng ta.

Chương 76: Tin tưởng nàng

So với Thẩm Kinh Trĩ chết mà sống lại, gặp lại cố nhân, tâm trạng Đông Tuyết càng khó kìm nén hơn.

Đông Tuyết gần như mất đi tất cả mối phải rời xa quê hương, một mình đến đất nước xa lạ sinh sống, trong lòng nàng, nàng là sống thay Quý phi nương nương.

Nàng mang theo cuộc sống của một người khác.

Nỗi đau khổ mất đi đó, Thẩm Kinh Trĩ là người hiểu rõ nhất.

Thấy Đông Tuyết gần như khóc không thành tiếng, Thẩm Kinh Trĩ tiến lên một bước ôn nhu ôm nàng ấy vào lòng.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về lưng Đông Tuyết, nhỏ giọng nói bên tai nàng ấy: "Ta không phải vẫn ổn sao? Đứa ngốc."

Vẫn còn nhớ năm đó ở hậu cung Đại Hạ, lúc đó Đông Tuyết còn trẻ, lo lắng sợ hãi bị phân đến tẩm cung của Quý phi nương nương, nhưng khi nàng sợ đến mức không dám ngẩng đầu lên, một giọng nói ôn nhu lại gọi nàng: "Đứa ngốc, có gì mà phải sợ?"

Đúng vậy, có gì mà phải sợ?

Quý phi nương nương ôn nhu như vậy, săn sóc như vậy, bao dung như vậy, nàng quả thật không có gì phải sợ.

Sau đó nàng không còn sợ hãi nữa.

Nàng một lòng đi theo Quý phi, theo người từ phồn hoa đến lúc lui

tàn, cùng người trải qua nỗi đau mất đi người thân, cùng người gian nan chống đỡ trong Hàn Tuyết cung.

Mười mấy năm đó, nàng chưa từng sợ hãi.

Nhưng nường nường không còn nữa, người sẽ cười đưa kẹo cho nàng, không cho nàng khóc nhè đã chết trong ngày đông lạnh giá đó, người thân thiết nhất trong lòng nàng sẽ không còn gọi nàng là "đứa ngốc" nữa.

Đông Tuyết nghe thấy tiếng gọi "đứa ngốc" này, không còn kìm nén được sự bàng hoàng và đau khổ trong lòng, bèn khóc lớn hơn.

"Hu hu hu, người, sao người lại..."

Dù trong lúc tâm trạng suy sụp, Đông Tuyết cũng không dám nói thêm nửa lời.

Nàng chỉ khóc nức nở, giống như năm đó khi nghe thấy tiếng chuông báo tang của Thẩm thứ nhân, khóc không thành tiếng, đau khổ không thể tự kiềm chế.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ về lưng Đông Tuyết, cảm nhận được sự run rẩy và đau khổ của nàng ấy, nước mắt trong mắt nàng như những trân châu lạnh lẽo rơi xuống.

Nàng cũng đau khổ, nhưng lại có niềm vui gặp lại sau bao năm xa cách.

Hai tiểu nha đầu trong sân sợ ngây người, đứng im không dám lên tiếng, Thích Tiểu Thu thì cảnh giác đứng canh ở ngoài cửa, che chắn ánh mắt của các thị vệ.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng đợi một lúc lâu, đợi đến khi Đông Tuyết cuối cùng cũng bình tĩnh lại, mới dỗ dành nàng ấy: "Thôi được rồi, chúng ta vào nhà nói chuyện."

Đông Tuyết liền gạt đầu trên vai nàng, lùi về sau hai bước, cúi đầu lau nước mắt trên mặt. Đều đã hơn ba mươi tuổi rồi, còn khóc nhè trước mặt nường nường, thật mất mặt.

Đông Tuyết lau nước mắt xong, Thẩm Kinh Trĩ nắm tay nàng ấy đi vào tiểu viện, Thích Tiểu Thu ở phía sau hai người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đóng chặt cửa sân lại.

Sau khi đóng cửa sân, Đông Tuyết mới hoàn hồn, lo lắng nhìn Thích Tiểu Thu một cái, thấy nàng ấy dáng người thẳng tắp, vẻ mặt không chút thay đổi, khí thế quanh thân lại không cho phép nghi ngờ, nhất thời có chút nghi hoặc về thân phận của "Thẩm Kinh Trĩ" này.

Nàng cẩn thận nhìn Thích Tiểu Thu một cái, rồi mới nhìn Thẩm Kinh Trĩ, định mở miệng nói chuyện, lại không biết nên nói gì.

Nàng căn bản không biết thân phận của người trước mắt, chỉ dựa vào kinh nghiệm sống chung nửa đời trước, liếc mắt một cái đã nhận ra là Quý phi.

Nhưng nàng vẫn là nàng, Quý phi lại đã không còn là Quý phi nữa rồi.

Nường nường của nàng đã chết, không thể nào sống lại, mà phụ nhân trước mắt này lại trẻ trung xinh đẹp.

Đông Tuyết chỉ cảm thấy mắt cay cay, trong lòng nàng vốn đã khô cằn, lại mọc lên một mầm cây non nớt.

Đó là hạt giống mang tên hy vọng.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, mỉm cười dùng khăn lau sạch nước mắt trên mặt nàng ấy, mới quay đầu nhìn Thích Tiểu Thu.

Trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt, nhưng giữa mày lại không còn đau buồn nữa.

"Tiểu Thu, người dẫn hai tiểu nha đầu kia đi chơi một lát đi, ta nói chuyện với cố nhân."

Thích Tiểu Thu khom người hành lễ, đi nói với hai tiểu nha đầu kia vài câu.

Trong đó nha đầu lớn tuổi hơn một chút hôm nay đã gặp nàng ấy và Thẩm Kinh Trĩ, do dự nhìn Đông Tuyết một cái, thấy Đông Tuyết gật đầu với mình, lúc này mới dẫn muội muội cùng Thích Tiểu Thu đến phòng chứa củ bên kia.

Mà Đông Tuyết thì dẫn Thẩm Kinh Trĩ vào nhà chính.

Sau khi vào nhà, Thẩm Kinh Trĩ bèn đóng cửa lại, rồi mới nhìn cách bài trí trong nhà.

Tiểu viện mà Đông Tuyết ở chỉ có một gian nhà chính ba phòng, ở giữa là phòng khách, hai bên là hai phòng ngủ, đồ đạc trong nhà rất đơn giản, cũng có chút cũ kỹ, đã dùng nhiều năm rồi.

Đông Tuyết thấy Quý phi quan sát chỗ ở của mình, không khỏi có chút lúng túng, nàng theo bản năng giải thích: "Nô tỳ nghĩ không nên lãng phí tiền bạc, đủ ở là được rồi, nên không sửa sang lại nhiều."

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đông Tuyết.

Đông Tuyết nhìn thấy sự an ủi và khen ngợi quen thuộc trong mắt Quý phi. Trước kia mỗi lần nàng làm đúng việc, nương nương đều sẽ nhìn nàng như vậy, cũng sẽ tận tình dạy dỗ nàng.

Đông Tuyết không nhin được lại đỏ hoe mắt.

Nàng ấy gần như muốn quỳ xuống trước mặt Thẩm Kinh Trĩ:
"Nương nương, người thật sự là nương nương sao?"

Thẩm Kinh Trĩ vội vàng đỡ Đông Tuyết dậy, nàng dìu Đông Tuyết ngồi xuống ghế chủ vị trong nhà, rồi mới nhỏ giọng nói: "Ta là Thẩm Kinh Trĩ."

Đông Tuyết không nhin được lại khóc.

Thẩm Kinh Trĩ không an ủi nàng ấy, chỉ để nàng ấy khóc hết những uất ức trong lòng, mới nói: "Trước tiên nói về người đi, sao người lại đến đây?"

Ba chữ "Thẩm Kinh Trĩ" vừa nói ra, thân phận của nàng liền không cần phải nghi ngờ, năm đó Thẩm gia bị tru di cửu tộc, dù Thẩm Kinh Trĩ được hoàng đế Đại Hạ cho phép sống sót, nhưng cũng không ai dám gọi tên nàng, những năm làm Quý phi, người người đều chỉ nhớ nàng là Thẩm quý phi, người Thẩm gia đều bị giết sạch, cũng chỉ có Đông Tuyết còn nhớ đến nàng.

Từ năm Chính Thủy thứ mười ba nàng chết trong mùa đông lạnh giá, thoát cái đến năm nay đã tròn năm năm.

Thẩm gia đã sớm trở thành chuyện cũ, không chỉ người Đại Hạ không còn nhớ đến Thẩm gia và Thẩm quý phi từng làm mưa làm gió năm đó, người Đại Sở càng không biết đã từng có một người như vậy.

Cho nên nàng có thể chính xác gọi ra ba chữ "Thẩm Kinh Trĩ", chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Đông Tuyết cũng được xóa bỏ.

Nghe thấy nương nương hỏi như vậy, Đông Tuyết mới lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Nương nương... vẫn nên gọi người là tiểu thư đi ạ."

Thẩm Kinh Trĩ liền gật đầu, nghe nàng ấy tiếp tục nói: "Năm đó nô tỳ dựa vào kim bài miễn tử mà tiểu thư cho ra khỏi cung, dùng giấy thông hành mà tiểu thư chuẩn bị cho, từ cửa khẩu đến Đại Sở."

"Sau khi đến Đại Sở, nô tỳ trước tiên đến Giang Nam, du ngoạn ở Giang Nam, thay tiểu thư xem non sông tươi đẹp của Đại Sở," Đông Tuyết không nói đến đoạn nghe thấy tin nàng chết, tiếp tục nói, "Sau đó nô tỳ một đường đi về phía Bắc, trên đường gặp được Đại Nha và Nhị Nha không nhà không cửa, dù sao nô tỳ cũng chỉ có một mình, liền nhận nuôi hai nha đầu này, dẫn theo họ một đường đến Phồn Hoa trấn."

Đông Tuyết có thể nhận ra Thẩm Kinh Trĩ bây giờ là người Đại Sở, cho nên nói: "Tuy Đại Sở có Vinh Ân đường, nhưng lúc đó Đại Nha đã mười sáu tuổi rồi, nàng ấy còn có chút khập khiễng, cho nên không thể vào cung, cũng không tìm được nhà tốt, chỉ có thể dẫn theo Nhị Nha lang thang làm chút việc nặng."

"Vốn nô tỳ không định thành thân, cũng thấy hai nha đầu đáng thương, liền trở thành người một nhà với họ," Đông Tuyết nói đến đây, trong mắt cuối cùng cũng có ý cười dịu dàng, "Sau đó chúng ta một đường đến Phồn Hoa trấn, phát hiện nơi này giao thông thuận tiện, thương nhân nhiều, quan trọng nhất là nơi này có thương nhân các nước đến, nô tỳ biết nói tiếng Bắc Tề, cũng biết nói tiếng Đại Hạ, cho nên ở đây có thể tìm được nhiều việc hơn."

Đông Tuyết quả thật rất thông minh.

Tuy nàng ấy là người Đại Hạ, nhưng lại có khuôn mặt hiền lành, dù ở Đại Sở hay Đại Hạ đều không gây chú ý, người ngoài vừa nhìn là không nhận ra nàng ấy là người nước nào.

Năm đó ở hoàng cung Đại Hạ, vì Thẩm Kinh Trĩ thích học hỏi, cho nên Đông Tuyết đi theo học tiếng Đại Sở và Bắc Tề. Tiếng của Đại Sở gần như không khác gì tiếng nói Đại Hạ, chỉ có một số từ ngữ nhỏ có chút khác biệt, nhưng tiếng của Bắc Tề thì khác biệt hoàn

toàn.

Năm đó Đông Tuyết chỉ là học theo cho vui, bây giờ lại trở thành một kỹ năng có thể giúp nàng ấy kiếm thêm thu nhập ở Phồn Hoa trấn, bản thân nàng ấy cũng không hề rụt rè, thường xuyên chạy đến chợ Đông Tây tự mình tìm việc làm, giúp người ta phiên dịch. Hai năm nay việc làm ăn vậy mà lại rất tốt, có thêm mấy khách quen.

Đông Tuyết vừa mở miệng là không dừng lại được, thao thao bất tuyệt nói rõ ràng mọi chuyện trong mấy năm nay: "Hai nhà đầu ấy thương nô tỳ, không muốn để nô tỳ một mình nuôi bọn họ, cho nên nô tỳ dạy họ làm dây buộc tóc, mỗi ngày thu nhập đủ cho ba bữa cơm."

Đông Tuyết vừa nói, trong mắt tràn ngập ánh sáng lấp lánh. Tuy nàng ấy đã mất đi tất cả, nhưng cũng có được gia đình mới, cũng có cuộc sống hạnh phúc an khang.

Thẩm Kinh Trĩ yên lặng nghe nàng ấy nói xong, mới nói: "Ta nhớ, bây giờ người tên là Cổ Tú."

Cái tên này là do Thẩm Kinh Trĩ đặt cho nàng ấy, mẫu thân của Đông Tuyết họ Cổ, nàng ấy lại giỏi may vá thêu thùa, cho nên Thẩm Kinh Trĩ đặt cho nàng ấy cái tên này.

Năm đó giấy thông hành kia, ngay từ khi Thẩm gia có dấu hiệu suy bại, Thẩm Kinh Trĩ đã chuẩn bị sẵn sàng cho nàng ấy. Khi Đông Tuyết rời khỏi hoàng cung, mở giấy thông hành ra, quả thực đau khổ không thể tự kiềm chế.

Nghe thấy cái tên này, Đông Tuyết lại không nhịn được lau nước mắt.

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ tên là Cổ Tú, sau này cũng sẽ gọi cái tên này."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười gật đầu: "Cái tên này hay, ta rất thích."

Cố Tú cẩn thận nhìn Thẩm Khinh Trĩ, hỏi: "Vậy tiểu thư bây giờ là chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Khinh Trĩ thở dài. Nàng suy nghĩ một lát, vẫn cẩn thận nói: "Ta nghĩ, ta chắc là đã mượn xác hoàn hồn."

Cố Tú không lên tiếng, chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ của Thẩm Khinh Trĩ.

Thẩm Khinh Trĩ bèn kể lại chuyện sau khi tỉnh lại ở Trữ Tú cung, rồi nói: "Mùa đông năm Hoảng Trị thứ hai mươi vô cùng lạnh lẽo, A Thái đại khái cũng không thích ứng được với cuộc sống trong cung, cho nên bị nhiễm phong hàn lại không dám nói, bệnh nặng liền không còn thở nữa, mà ta..."

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu nhìn xà nhà đầy vết tích trên đỉnh đầu, trên mặt có chút hoang mang.

Chỉ khi đối mặt với Cố Tú, nàng mới có thể nói ra lời thật lòng.

"Chắc là ông trời thương xót, cảm thấy Thẩm gia chúng ta bị oan uổng không chỗ kêu oan, cho nên giữ lại một hồn phách của ta, mượn thân thể của A Thái trở lại thế gian này."

Cố Tú thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại có thêm niềm vui: "Tiểu thư, đây là chuyện tốt! Dù sao tiểu thư vẫn còn sống, nô tỳ cũng vẫn ổn, nhìn dáng vẻ này của tiểu thư, bây giờ chắc cũng hai mươi tuổi rồi, đợi đến hai mươi tư tuổi, tiểu thư liền có thể ra khỏi cung, đến lúc đó chúng ta cùng nhau làm ăn ở Phần Hoa trấn."

Cố Tú vừa nói, ánh sáng trong mắt càng thêm rực rỡ.

Thẩm Khinh Trĩ im lặng nghe nàng ấy nói, đợi đến khi nàng ấy nói

xong, mới chậm rãi lên tiếng: "A Tú, người nhìn ta xem."

Trong lòng Cố Tú run lên, ngẩng đầu nhìn lại tiểu thư càng thêm trẻ trung xinh đẹp. Nhưng khi nàng nhìn kỹ, tất cả liền có đáp án. Nàng khựng lại, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, bây giờ người là thân phận gì trong cung?"

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài. Nàng không lập tức nói ra thân phận của mình, chỉ nói sau này làm sao hầu hạ Hoàng Hậu ở Khôn Hòa cung, sau đó Hoàng Đế bệnh nặng, Thái Tử kế vị, mà nàng lại làm sao trở thành cung nữ thị tẩm của Thái Tử.

Nghe đến đây, trong mắt Cố Tú lập tức mất đi ánh sáng.

"Ông trời sao không thương xót hơn một chút mà cho tiểu thư một xuất thân tốt, dù không thể vinh hoa phú quý nhưng cũng được tự do tự tại."

Trải qua chuyện ở Đại Hạ, Cố Tú hận thấu xương nam nhân, cũng hận thấu xương hoàng thất, nàng tự nhiên không muốn tiểu thư dính líu đến hoàng thất dù chỉ nửa phần.

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay Cố Tú. Giữa mày nàng có chút ý cười: "Bệ hạ khác với hắc ta."

Nàng nghiêm túc nói.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn ra sự lo lắng của Cố Tú, nàng suy nghĩ một lát, vẫn kể cho nàng ấy nghe cuộc sống của mình mấy năm nay.

Tuy Đại Sở khác với Đại Hạ, nhưng cuộc sống hậu cung kỳ thật cũng không khác biệt lắm, nói cho cùng cũng chỉ là những chuyện đó, Thẩm Kinh Trĩ kể lại một cách nhẹ nhàng, đợi đến khi nói đến việc hiện tại nàng đang đi du ngoạn cùng Tiêu Thành Dục, sắc mặt Cố Tú mới khá hơn một chút.

"Xem ra, vị hoàng đế Đại Sở này quả thật khác với người kia."

Có vài chuyện không cần nói rõ, Cố Tú sống trong cung hai mươi mấy năm, gặp qua hai đời hoàng đế, hai vị hoàng đế Đại Hạ kia là hạng người gì, Cố Tú biết rõ nhất.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cần nói đơn giản, nàng ấy đã có thể nhận ra sự khác biệt giữa Tiêu Thành Dục và Lệ Minh Hạo.

Nếu nói về bậc quân vương, quả thật Tiêu Thành Dục hơn một bậc, thậm chí còn siêng năng cần cù hơn phần lớn hoàng đế trong sử sách.

Cố Tú thường xuyên ở bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, biết rõ tính cách của nàng, cho nên thấy Thẩm Kinh Trĩ khen ngợi Tiêu Thành Dục, đã biết nàng có chút tôn trọng và thưởng thức vị hoàng đế Đại Sở này.

Sự tôn trọng này không liên quan đến tình yêu, chỉ liên quan đến thân phận của hắn, hắn có thể làm tốt vị trí hoàng đế, có thể mưu cầu phúc lợi cho bá tánh thì đáng để Thẩm Kinh Trĩ tôn trọng.

Cố Tú chăm chú nhìn dung nhan trẻ trung xinh đẹp của Thẩm Kinh Trĩ, nhìn nàng mỉm cười, sắc mặt khỏe mạnh lại tự nhiên, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

"Tiểu thư cảm thấy bây giờ sống rất tốt, vậy nô tỳ liền yên tâm rồi." Cố Tú nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, nếu ngày nào đó người sống không nổi trong cung nữa, người hãy đổi tên họ ra khỏi cung, tiền riêng năm đó người cho, nô tỳ vẫn còn giữ, đủ cho chúng ta ăn uống cả đời."

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được cười rộ lên. Nàng véo má Cố Tú một cái, giống như ngày thường thân thiết.

"Được, vậy sau này ta sẽ dựa vào A Tú nuôi."

Thẩm Kinh Trĩ và Cố Tú gặp lại sau bao năm xa cách, có rất nhiều chuyện để nói, cuộc sống của Cố Tú rất đơn điệu, không có gì để nói, ngược lại là Thẩm Kinh Trĩ kể rất nhiều chuyện trong cung.

Cố Tú chăm chú nghe xong, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ dừng lại, nàng ấy mới ôn nhu nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Tiểu thư, hoàng đế Đại Sở thật sự tốt như vậy sao?"

Tay Thẩm Kinh Trĩ đang v.ốt ve tay áo hơi khựng lại, một lát sau mỉm cười nhìn nàng ấy: "Sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Cố Tú không trả lời rằng "trong năm câu đã có ba câu tiểu thư nhắc đến đều là bệ hạ, mà chỉ nói: "Tiểu thư, nô tỳ đến Đại Sở đã gần năm năm rồi, năm năm nay nô tỳ nhìn thấy người dân an cư lạc nghiệp, nhìn thấy quan phụ mẫu chủ trì một phương cố gắng cải thiện dân sinh, họ xây cầu đắp đường, xây dựng thủy lợi, nhưng chưa bao giờ sửa sang nha môn."

Cố Tú quay đầu lại, dường như nhìn qua cánh cửa đơn sơ kia nhìn về phía Tây Thị đã yên tĩnh.

"Nô tỳ có thể cảm nhận được sức sống mãnh liệt của người dân nơi này, cảm nhận được sự an ổn trong lòng họ, dù năm nay tiên đế băng hà, tân đế đăng cơ, người dân trong kinh thành vẫn sống bình thường," Cố Tú khẽ thở dài, "Người dân có thể như vậy là vì trong lòng có "chỗ dựa", dù là tiên đế hay hoàng đế hiện tại, đều là hoàng đế tốt một lòng vì dân."

"Nô tỳ có thể nhìn thấy, nghe thấy, cũng có thể dự đoán được," Cố Tú quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, "Cho nên nô tỳ cảm thấy, ngài ấy là một hoàng đế tốt."

So với sự ổn định của Đại Sở, Đại Hạ bây giờ có thể nói là gió tanh mưa máu. Năm năm trước Cố Tú cầm giấy thông hành đi qua cửa khẩu vào Đại Sở, du ngoạn ở Đại Sở, trên đường đi nàng nhìn thấy

rất nhiều cảnh đẹp, nhìn thấy non sông tươi đẹp, nhìn thấy cánh đồng lúa bát ngát, nhìn thấy những người nông dân có nụ cười trên mặt.

Nàng cũng nhìn thấy những người dân tha phương cầu thực từ Đại Hạ gian nan đến Đại Sở sinh sống.

Nếu không phải sống không nổi nữa, không ai muốn rời xa quê hương đến một đất nước khác sinh sống.

Mấy năm nay Cổ Tú định cư ở Phồn Hoa trấn, tuy không biết biên quan và cửa khẩu là dạng gì, nhưng nàng cũng gặp rất nhiều thương nhân Đại Hạ và Bắc Tề.

Có rất nhiều người đã dần dần ở lại Đại Sở, không trở về quê hương của mình nữa.

Vì chiến loạn ở Đại Hạ và Bắc Tề, bọn họ đã không còn nhà để về.

Cổ Tú nói những điều tai nghe mắt thấy của mình, cuối cùng vẫn đổi cách xưng hô: "Hy vọng bệ hạ có thể luôn anh minh, để người dân luôn được sống yên ổn."

Thẩm Kinh Trĩ cười cười nói với Cổ Tú: "Sẽ, ngài ấy sẽ làm được."

Nàng không nói với Cổ Tú những lý tưởng và hoài bão của Tiêu Thành Dục, không nói kế hoạch năm năm mười năm sau của hắn, không nói hắn mong muốn một quê hương mới như thế nào, mà chỉ kiên định nói với nàng ấy: ngài ấy sẽ làm được.

Hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt.

Thẩm Kinh Trĩ nói chuyện với Cổ Tú một lúc lâu, cũng không hề cảm thấy nhàm chán, hai người luôn có chủ đề để nói. Mỗi đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, tâm trạng gặp lại sau bao năm xa cách của hai người mới cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Người ngoài cửa là Thích Tiểu Thu.

Thích Tiểu Thu nhỏ giọng nói: "Phu nhân, ra ngoài lâu quá rồi, chúng ta nên trở về thôi."

Thẩm Kinh Trĩ nói vọng ra: "Ta biết rồi."

Nàng giới thiệu Thích Tiểu Thu với Cố Tú, suy nghĩ một chút lại nói: "Ngày mai ta phải về hành cung, sau này e rằng cũng không thể thường xuyên ra ngoài, nhưng sau này mỗi năm đều sẽ đến Phồn Hoa trấn, nếu người có chuyện gì thì viết thư đến trạm dịch, trạm dịch sẽ đưa vào cung cho ta."

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ nghĩ lại không yên tâm: "Như vậy đi, mỗi mùa người viết một bức thư cho ta, ta phải biết người sống có tốt hay không."

Hốc mắt Cố Tú lại đỏ lên, nhưng lần này nàng ấy không khóc, nghiêm túc gật đầu: "Vâng, nô tỳ biết rồi."

Thẩm Kinh Trĩ cởi túi tiền bên hông xuống, lắc lắc trong tay rồi đặt vào tay Cố Tú: "May mà lần này ra ngoài đã đổi hết bạc vụn thành thỏi bạc, ở đây tổng cộng ba năm mười lượng, còn có một thỏi vàng, người cứ cầm lấy mà dùng."

Cố Tú lại đẩy ra: "Tiểu thư, sao nô tỳ lại nhận tiền của người, bây giờ công việc của nô tỳ rất tốt, mỗi ngày đều có thu nhập, không thiếu tiền."

Thẩm Kinh Trĩ lại lạnh mặt: "Người gọi ta là tiểu thư thì phải nghe lời ta, đây không phải cho người, là tiền mừng tuổi cho hai nha đầu, người cất kỹ đi, đợi bọn họ lớn hơn một chút thì cho họ làm của hồi môn."

Đồ trong cung, có thể mang ra ngoài cũng chỉ có tiền.

Bây giờ Cố Tú đã có cuộc sống của riêng mình, có nhà có người thân của riêng mình, Thẩm Kinh Trĩ không muốn phá vỡ cuộc sống yên bình này của nàng ấy.

Nàng có thể làm chính là để Cố Tú sống tốt hơn một chút, không phải hoang mang lo lắng cho tương lai.

Cố Tú cuối cùng vẫn nhận lấy túi tiền nặng trĩu kia.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới đứng dậy, đưa cho nàng ấy một tấm thẻ bài: "Đây là tín vật của ta, nếu người có việc gấp, hãy cầm tín vật này đến trạm dịch nhờ trạm dịch đưa thư vào cung cho ta."

Thẩm Kinh Trĩ đứng dưới ánh đèn dầu mờ ảo, dáng người thẳng tắp lại thon dài, nàng ngẩng cao đầu, giống như trước kia cao quý mà kiên định. Dù thân phận thay đổi, dù trở thành cung nữ thấp kém nhất, nàng cũng chưa từng oán trời trách đất, nàng dựa vào nỗ lực của bản thân có được địa vị tôn quý như ngày hôm nay.

Ánh nước trong mắt Cố Tú càng thêm lấp lánh.

Tiểu thư chính là tiểu thư, chưa bao giờ thay đổi.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Cố Tú: "Người gặp phải bất kỳ khó khăn gì cũng phải đến tìm ta, dù là chuyện gì ta đều có thể làm được."

Nói xong, nàng đưa tay ra nhẹ nhàng lau khóe mắt Cố Tú: "Người hãy tin tưởng ta."

Cố Tú ghen ngào gật đầu: "nô tỳ vẫn luôn tin tưởng tiểu thư."

Thẩm Kinh Trĩ ôm nàng ấy một cái, nhìn thật kỹ rồi mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Thích Tiểu Thu ở bên vẫn có vẻ mặt bình tĩnh, dường như không hề

lo lắng.

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu với Thích Tiểu Thu: "Đi thôi."

Cố Tú đi theo Thẩm Khinh Trĩ đến tận cửa sân, không tiến ra ngoài, chỉ đứng bên trong cửa nhìn nàng từng bước rời đi. Dù sau này mỗi năm chỉ có thể gặp một lần, nhưng trong lòng Cố Tú hiện giờ lại vô cùng bình tĩnh.

Chỉ cần biết tiểu thư sống tốt, nàng đã yên tâm.

Thẩm Khinh Trĩ trở về xe ngựa, một đường chạy về tiểu viện, mà bên kia, Tiêu Thành Dục ngồi trong thư phòng đang bình tĩnh viết tấu chương.

Niên Cửu Phúc đứng bên cạnh mài mực, dù là hắc, lúc này cũng cảm thấy lạnh sống lưng, trán toát mồ hôi lạnh. Đã qua gần nửa canh giờ, nhưng Ninh tần nương nương vẫn chưa trở về.

Nửa canh giờ trước, lúc Thích Tiểu Thu đến bẩm báo Thẩm Khinh Trĩ muốn ra ngoài, Tiêu Thành Dục chính là vẻ mặt bình tĩnh như vậy. Hắc không hề ngăn cản, cũng không hỏi Thẩm Khinh Trĩ vì sao muốn tự mình đi mua dây buộc tóc, hắc chỉ để Niên Cửu Phúc dặn dò Thích Tiểu Thu, trên đường nhất định phải chú ý an toàn, nhất định phải để thị vệ đi theo bảo hộ.

Dặn dò đơn giản xong, Tiêu Thành Dục liền tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Lúc đầu Niên Cửu Phúc cũng không để ý lắm, nhưng theo thời gian trôi qua, Thẩm Khinh Trĩ vẫn chưa trở về, mà Tiêu Thành Dục lại không hề hỏi han, Niên Cửu Phúc lúc này mới ý thức được có điều không đúng.

Niên Cửu Phúc cẩn thận nhìn Tiêu Thành Dục, có thể cảm nhận rõ ràng hắc không hề tức giận, nhưng cũng không phải tâm trạng bình

tĩnh thản nhiên.

Niên Cửu Phúc không biết Tiêu Thành Dục đang nghĩ gì, tuy cùng Tiêu Thành Dục lớn lên, nhưng vẫn không thể lúc nào cũng nhìn thấu hẳn.

Lòng vua khó đoán, ai cũng không đoán được.

Ninh tần nương nương trở về càng muộn, trong lòng Niên Cửu Phúc càng lo lắng, hẳn luôn cảm thấy có chuyện lớn xảy ra, nhưng lại không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong lúc thấp thỏm bất an này, Tiêu Thành Dục buông bút xuống.

Chỉ nghe thấy một tiếng "cạch", bút son rơi xuống giá bút, Niên Cửu Phúc bị dọa cho giật mình, theo bản năng thở phào nhẹ nhõm.

Niên Cửu Phúc thở phào một hơi không sao, ngược lại thu hút ánh mắt của Tiêu Thành Dục. Khi nhìn thấy Niên Cửu Phúc trán toát mồ hôi, ánh mắt lảng tránh, mới có chút kinh ngạc hỏi: "Người làm sao vậy?"

Niên Cửu Phúc nuốt nước miếng, mới cẩn thận nói: "Bệ hạ, chuyện hôm nay có gì không đúng sao? Xin thứ cho thần ngu dốt, thật sự không đoán ra."

Tiêu Thành Dục liếc hẳn một cái, bưng chén trà lên, ngả người ra sau ghế dựa, nhàn nhạt nói: "có cái gì không đúng?"

Niên Cửu Phúc do dự hồi lâu, vẫn lên tiếng: "Ninh tần nương nương... nương nương đã ra ngoài gần nửa canh giờ mà vẫn chưa trở về, mà bệ hạ cũng không hỏi han, việc này..."

Việc này không giống với tính cách của Tiêu Thành Dục. Hẳn thích thứ gì thì sẽ luôn đeo trên người, mang theo bên mình, ví dụ như chiếc túi thơm được thêu qua loa kia, ví dụ như bộ văn phòng tứ

bảo tết bằng mây kia, còn có Ninh tần nương nương.

Bệ hạ lần này đến Phồn Hoa trấn, tuy có ý muốn thị sát dân tình, nhưng cũng là muốn dẫn Ninh tần nương nương ra ngoài dạo chơi, muốn để nương nương vui vẻ.

Niên Cửu Phúc lần đầu tiên thấy bệ hạ quan tâm một người như vậy, yêu thương lo lắng, tôn trọng nương nương như vậy, cho nên ngài ấy không thể nào không hỏi han gì về việc Ninh tần ra ngoài không trở về.

Niên Cửu Phúc hỏi xong, trong thư phòng bỗng nhiên yên tĩnh. Hắn chỉ cảm thấy sống lưng càng lạnh hơn, mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng, rất khó chịu.

Ngay lúc Niên Cửu Phúc sắp không chịu đựng nổi, muốn quỳ xuống nhận lỗi, Tiêu Thành Dục lại lên tiếng.

Giọng nói của hắn vẫn rất bình tĩnh: "Người ngược lại rất nhạy bén," thậm chí còn khen hắn một câu, "Điểm này vẫn luôn không thay đổi, rất tốt."

Niên Cửu Phúc: "..."

Niên Cửu Phúc dập đầu tạ ơn.

Tiêu Thành Dục nhìn lá trà xanh đang nổi trên mặt nước, nhìn nó tạo ra từng vòng gợn sóng, lại nhàn nhạt cười: "Nàng có việc của nàng, làm xong việc, sẽ trở về."

Chương 77: Lòng tin

Lúc Thẩm Kinh Trĩ trở về tiểu viện, không hề phát hiện có gì khác thường.

Các cung nhân mỗi người một việc, bận rộn với công việc của mình, cung nhân trong phòng ngủ thậm chí cũng đã dọn chăn đệm xong, mọi thứ đều đầu vào đấy.

Quan trọng nhất là bản thân Tiêu Thành Dục rất bình tĩnh, hẳn vẫn luôn bận rộn chính sự ở thư phòng, cho nên các cung nhân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Kinh Trĩ xuống xe ngựa, trước tiên về phòng sửa soạn một chút, rồi mới cầm một dây buộc tóc đi đến thư phòng.

Người canh ở cửa thư phòng là Tiểu Đa Tử, Tiểu Đa Tử nhìn thấy nàng, vội vàng hành lễ: "Ninh tần nương nương cát tường."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Ta đến thỉnh an bệ hạ."

Tiểu Đa Tử không biết chuyện trong thư phòng, nghe vậy lập tức vào trong bẩm báo, rất nhanh đã đi ra mời Thẩm Kinh Trĩ vào.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ vào thư phòng, thư phòng vẫn yên tĩnh như thường lệ.

Chỉ là Niên Cửu Phúc ủ rũ đứng sau lưng Tiêu Thành Dục, nhìn qua sắc mặt có chút tái nhợt, không được khỏe lắm.

Nàng không làm chuyện gì khuất tất nên không hề lo lắng, cho nên cũng chỉ kinh ngạc về dáng vẻ của Niên Cửu Phúc, rất nhanh cầm

dây buộc tóc đến bên cạnh Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục dường như không nhận ra nàng đến, vẫn đang vùi đầu viết. Thẩm Kinh Trĩ biết thói quen của hắn, cho nên không lên tiếng thỉnh an, chỉ yên lặng đứng ở bên cạnh.

Đợi đến khi nhìn thấy mực trong nghiên trên bàn sắp khô, nàng xắn tay áo lên, yên lặng mài mực cho hắn.

Đợi đến khi cuối cùng hắn cũng viết xong tấu chương đó, mới ngẩng đầu nhìn nàng, sắc mặt như thường, trong mắt thậm chí còn có ý cười: "Trở về rồi?"

Thẩm Kinh Trĩ cũng nhìn hắn cong môi, nụ cười bình thản lại xinh đẹp: "Trở về rồi, chuyến này ngược lại thu hoạch rất nhiều."

Tiêu Thành Dục: "Vậy thì tốt."

Thẩm Kinh Trĩ đặt thỏi mực Tùng Hoa trở lại bàn, dùng khăn lau tay, lúc này mới cầm dây buộc tóc đưa đến trước mặt Tiêu Thành Dục.

"Tay nghề của cô cô kia quả thật rất tốt, thần thiếp chọn mấy dây buộc tóc mang về, cảm thấy dây này có màu sắc đẹp nhất, muốn dâng lên cho bệ hạ, đợi đến khi trở về cung treo trong Ngự Thư Phòng, cũng cầu mong sự bình an."

Tiêu Thành Dục gật đầu, không nhìn dây buộc tóc, mà đưa tay về phía nàng. Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, mím môi đỏ mặt ngồi vào lòng hắn.

Buổi tối mùa thu đã có chút lạnh lẽo của mùa đông, nàng từ bên ngoài vội vã trở về, thứ chào đón nàng không phải là câu hỏi han, mà là một cái ôm ấm áp.

Khoảnh khắc này, tâm trạng gặp lại sau bao năm xa cách ở trong

lòng Thẩm Kinh Trĩ đều được sự ấm áp này xoa dịu.

Tiêu Thành Dục ôm lấy thân thể hơi lạnh của nàng, không khỏi nhíu mày: "Người bên cạnh nàng làm sao vậy, thời tiết lạnh như vậy không biết choàng thêm áo choàng cho nàng?"

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại hôn lên mặt hắn một cái, thành công xoa tan cơn giận của hoàng đế bệ hạ.

"Bệ hạ ôm thần thiếp một cái, thần thiếp sẽ ấm lên." Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng nói bên tai hắn.

Trái tim Tiêu Thành Dục như nổi như chìm trong nước, theo từng cử động của nàng mà mất đi khống chế, nhưng hắn vẫn kiên trì, không để người khác nhìn ra gợn sóng trong lòng hắn.

Thẩm Kinh Trĩ vuốt ve dây buộc tóc, nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ có thích kiểu dáng này không? Gần đây thần thiếp rất thích, cố ý học với cô cô đó, cho nên mới chậm trễ một chút."

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, Thẩm Kinh Trĩ không nhìn thấy ánh mắt hắn, nhưng có thể nghe thấy tiếng hít thở bình tĩnh của hắn.

Tiêu Thành Dục nói: "Tốt, làm một cái nhỏ hơn một chút, treo lên hà bao nhé."

Thẩm Kinh Trĩ lại cười: "Hà bao mới sắp làm xong rồi, đợi làm xong thần thiếp sẽ tết dây buộc tóc, đến lúc đó hà bao nhất định sẽ rất đẹp, đảm bảo bệ hạ thích."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, quả nhiên biết đồ dành nàng vui vẻ: "Nàng làm gì ta cũng thích."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ mỉm cười. Nàng biết Tiêu Thành Dục không thể nào không nghi ngờ, nhưng nàng đã giải thích, hắn cũng không hỏi thêm nữa, có nghĩa là Tiêu Thành Dục tin tưởng nàng, chuyện này

sau này cũng sẽ không hỏi lại nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng càng thêm vui vẻ.

Kỳ thật nàng cũng không biết mình vui vẻ vì điều gì, đại khái là vì hôm nay tìm được cố nhân, biết nàng ấy sống tốt nên mới vui vẻ như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ nhượng mào, lại hôn lên má Tiêu Thành Dục một cái nữa, rồi mới nhảy ra khỏi lòng hắn.

"Thần thiếp trở về tắm rửa thay y phục trước đây, bệ hạ làm xong việc sớm thì nghỉ ngơi sớm, sáng mai chúng ta còn phải ra ngoài dạo chơi."

Tiêu Thành Dục gật đầu, nhìn bóng dáng yếu đuối của nàng bước ra khỏi thư phòng, mới dần dần thu lại nụ cười trên mặt.

Niên Cửu Phúc vẫn cúi đầu không dám lên tiếng. Một khắc sau, Trịnh Vũ - thống lĩnh thị vệ đi theo Thẩm Kinh Trĩ ra khỏi cung nhanh chóng bước vào thư phòng.

Tiêu Thành Dục không hề ngẩng đầu lên, chỉ ra lệnh: "Nói đi."

Trịnh Vũ liền đáp: "Bẩm bệ hạ, nương nương sau khi ra khỏi cung chỉ đến nhà sạp hàng kia, sau khi vào trong thì không ra ngoài, khoảng ba khắc sau mới từ bên trong đi ra, lúc đi vị phu nhân sạp hàng kia còn ra tiễn nương nương."

Tiêu Thành Dục lúc này mới dừng bút, gấp tấu chương lại, đặt vào hộp gỗ đàn hương bên cạnh: "Ta biết rồi, người làm rất tốt, lui xuống đi."

Trịnh Vũ hành lễ cáo lui, không nói thêm một lời nào.

Đợi đến khi thư phòng yên tĩnh trở lại, Tiêu Thành Dục mới khẽ cười: "Người hiểu rồi?"

Niên Cửu Phúc thở phào nhẹ nhõm: "Là thần ngu dốt, lúc này mới hiểu ra."

Tiêu Thành Dục đứng dậy, vỗ tay đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài mới nhàn nhạt lên tiếng: "Thân là một cô nhi, nàng ấy không thể nào có kiến thức như vậy, dù được mẫu hậu chọn vào Khôn Hòa cung, sau đó lại hầu hạ ở Thư Âm Trai, nàng ấy đại khái cũng không nghĩ đến những chuyện quốc gia đại sự kia," Tiêu Thành Dục thản nhiên nói, "Khí chất và kiến thức mà nàng ấy thể hiện ra trái ngược với xuất thân của nàng ấy, vậy thì có nghĩa là..."

Có nghĩa là nàng không phải Thẩm Thái.

Tiêu Thành Dục nói đến đây, không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng hẳn ít nhiều cũng có suy đoán.

Hai người gần gũi mấy tháng nay, dù không phải ngày nào cũng sống cùng nhau, nhưng Tiêu Thành Dục không phải người mù, không thể nào không biết người nằm bên gối mình là người như thế nào.

Khí chất và vẻ tôn quý mà Thẩm Kinh Trĩ dần dần bộc lộ ra, tuyệt đối không phải thứ có thể có được sau khi hầu hạ ở Khôn Hòa cung và Thư Âm Trai, nàng càng giống như tiểu thư khuê các được thế gia đại tộc tỉ mỉ bồi dưỡng, sự tự tin trên người nàng là không thể che giấu được.

Dù nàng cẩn thận lại thận trọng, dù nàng chưa bao giờ nói sai một câu, nhưng hành vi và thói quen của nàng cũng sẽ để lộ sơ hở.

Ví dụ như nàng lớn lên ở Vinh Ân đường, lại không biết mình có biết làm đồ mây tre đan hay không, còn nữa, nàng hoàn toàn cũng

không biết giá cả sinh hoạt của bá tánh ở Phồn Hoa trấn, dựa vào sự gan dạ và thông minh hơn người mà giả trang thành Thẩm Thái, khiến người ta không nhìn ra sai sót.

Hơn nữa, chắc chắn là nàng biết cưỡi ngựa.

Dù là người có thiên phú, cũng không thể nào sau khi học cưỡi ngựa một hai lần là có thể phi nhanh, tuy Tiêu Thành Dục dạy rất nghiêm túc, nhưng lúc nàng thỏa sức tung hoành, tư thế cưỡi ngựa của nàng có chút khác biệt với những gì hần dạy.

Đó là thói quen cố hữu của nàng. Đó là quá khứ và cuộc sống không thể thay đổi được.

Thẩm Kinh Trĩ vào cung bốn năm rồi, ngay cả đồng hương cùng vào cung với nàng cũng không nhận ra sự khác thường của nàng, đủ thấy nàng cẩn thận đến mức nào.

Tiêu Thành Dục có thể phát hiện ra những điều này, chỉ là vì hần đủ đa nghi, cũng đủ quen thuộc với nàng.

Dù sao, hai người họ là phu thê. Làm phu thê, không thể nào chuyện gì cũng giấu giếm được.

Nếu hần bị người nằm bên gối lừa gạt, không nhận ra thật giả, vậy thì hần cũng không cần làm hoàng đế nữa rồi.

Sau khi trong lòng dần dần có nghi ngờ, Tiêu Thành Dục liền càng để tâm quan sát nàng, dần dần, hần tìm được nhiều điểm đáng ngờ hơn trên người nàng.

Nhưng tương ứng, hần cũng phát hiện ra nhiều ưu điểm hơn trên người nàng.

Nàng hoạt bát, lạc quan, luôn tươi cười với mọi người nhưng không hề nịnh nọt, cuộc sống của phi tần kỳ thật rất nhàm chán, nhưng

nàng lại sống những ngày tháng của mình rất vui vẻ, nàng đối xử với bằng hữu rất nhiệt tình và tốt bụng, đối với kẻ thù cũng không hề nường tay, mỗi khi nhìn nàng, Tiêu Thành Dục đều cảm thấy nàng như đang tỏa sáng.

Nàng là một người tốt như vậy, chỉ cần hiểu nàng, làm sao có thể không thích?

Tiêu Thành Dục chưa bao giờ thích bất kỳ ai, nhưng khi niềm vui rung động in dấu trong lòng hắn, khi hắn vui mừng vì nụ cười của nàng, hắn liền nhận ra rất rõ ràng, mình đã thích Thẩm Kinh Trĩ.

Cảm giác thích một người rất tuyệt vời, hắn không hề cảm thấy có gì không ổn.

Tuy người người đều nói hoàng đế phải cô độc, nhưng hắn lại cảm thấy đây đều là lý lẽ sai lầm do đọc nhiều sử sách, trong sử sách vì tranh giành ngôi vị mà phụ tử huynh đệ trở mặt thành thù nhiều vô số kể, nhưng nhà họ quả thật khác biệt.

Dù có thể trở mặt với huynh đệ, nhưng hắn và phụ mẫu thật sự giống như nhà bình thường, mẫu tử tử hiếu, phụ tử đồng lòng.

Cho nên trong mắt Tiêu Thành Dục, hắn thích phi tần của mình không có gì đáng ngạc nhiên. Điều đáng mừng chính là, vị phi tần này thông minh trung thành, lanh lợi hoạt bát, có thể nói là hiền thê nội trợ.

Hơn nữa, mẫu hậu của hắn cũng rất thích nàng, đây quả thực là người hoàn hảo nhất.

Nhưng Tiêu Thành Dục cũng hiểu, nàng không yêu mình, hoặc có thể nói nàng chỉ cố gắng hết sức làm tốt Ninh tần nương nương của nàng, làm tốt sủng phi của hoàng đế, làm tốt phi tần mà Thái Hậu yêu thích.

Thái Hậu và Hoàng Đế muốn sủng phi như thế nào, nàng có thể làm sủng phi như thế đó, tuy ngày thường luôn làm nũng nói đùa với hắn, nhưng trong lòng Tiêu Thành Dục biết rất rõ, tất cả hành động của nàng đều không có tình yêu.

Nàng luôn luôn giữ lại lý trí cho mình.

Việc này kỳ thật rất tốt, chỉ là Tiêu Thành Dục vẫn sẽ cảm thấy buồn, sẽ có chút đau lòng, sẽ muốn nhận được dù chỉ một chút đáp lại của nàng. Lúc ban đầu, kỳ thật hắn không biết nên đối xử với người trong lòng như thế nào, thậm chí còn viết thư cho mẫu hậu.

Nhớ đến bức thư đó, trên mặt Tiêu Thành Dục lại có thêm nụ cười.

Mẫu hậu chỉ nói với hắn: dùng chân tình để đối xử với nàng.

Hắn suy nghĩ kỹ, có chút hiểu ra chân tình là gì? Chân tình là tin tưởng, là kiên trì, là ở bên nhau cả đời, là tôn trọng lẫn nhau.

Thẩm Kinh Trĩ hoàn toàn tin tưởng hắn, nếu không phải vì hắn cũng sẽ không nói ra hết suy nghĩ trong lòng, cũng chính vì vậy mới khiến hắn nắm được những điểm đáng ngờ của nàng.

Tiêu Thành Dục ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên trời, nghĩ đến nữ tử xinh đẹp trong lòng. Thân phận Thẩm Kinh Trĩ quả thật có vấn đề, tuy không điều tra ra được, nhưng Tiêu Thành Dục có thể khẳng định, nhưng như vậy thì sao?

Nàng đối với hắn, đối với Thái Hậu, đối với Đại Sở vẫn luôn dốc hết sức lực, trung thành tận tâm, những việc nàng làm đều là vì hắn, mỗi kiến nghị mà nàng đưa ra đều là vì muốn mưu cầu phúc lợi cho bá tánh, một người như vậy, dù có vấn đề thì đã sao?

Tiêu Thành Dục vẫn luôn rất tinh táo, hắn lúc này tin tưởng Thẩm Kinh Trĩ, không phải vì thích nàng, mà vì hắn biết con người của

nàng. Nàng chưa bao giờ hãm hại hấn, không làm bất kỳ chuyện gì gây tổn hại đến Đại Sở, vậy thì Tiêu Thành Dục sẽ không vô duyên vô cớ nghi ngờ nàng.

Đó không phải đang nghi ngờ nàng, đó là đang nghi ngờ chính mình, cũng là đang vả mặt mẫu hậu.

Hắn tin tưởng nàng, cho nên tất cả đều không phải vấn đề.

Tiêu Thành Dục cũng không cần biết vị phu nhân sạp hàng dây cột tóc kia rốt cuộc là ai, hấn không tò mò về mối quan hệ giữa Thẩm Kinh Trĩ và nàng ta, chỉ cần người đó không làm hại Thẩm Kinh Trĩ là được rồi.

Nghĩ đến đây, hấn cuối cùng cũng cảm thấy có chút buồn ngủ.

"Muộn rồi, nghỉ ngơi thôi."

Tảng đá lớn trong lòng Niên Cửu Phúc chậm rãi rơi xuống, đáp một tiếng "Vâng."

Lúc Tiêu Thành Dục trở về nội thất, Thẩm Kinh Trĩ đã ngủ say.

Nàng không phải không muốn đợi Tiêu Thành Dục, chỉ là hôm nay bận rộn cả ngày, lại trải qua đại hỉ đại bi, dù còn trẻ, cũng thật sự có chút không chịu đựng nổi.

Nàng đợi Tiêu Thành Dục ở nội thất rất lâu mà hấn vẫn chưa trở về, liền quyết định ngủ trước không đợi nữa.

Nương nương muốn ngủ, các cung nhân đi theo cũng không dám khuyên, ngay cả tiểu thái giám ở Càn Nguyên cung cũng đi theo hầu hạ bên cạnh, không dám nói thêm một lời nào.

Quả nhiên, đợi đến khi Tiêu Thành Dục trở về phòng, cũng chỉ yên lặng rửa mặt, nhẹ nhàng lên giường.

Hôm nay không chỉ Thẩm Kinh Trĩ mệt mỏi, mà hẳn cũng cảm thấy có chút mệt, cho nên hai người ngủ một giấc ngon lành rất say.

Đợi đến sáng sớm, Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy trong tiếng chuông canh.

Lúc trời tờ mờ sáng, người dân sống trong trấn lục tục ra khỏi nhà, bắt đầu một ngày mới. Trong hẻm tiếng xe ngựa không ngừng, nếu không phải Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đêm qua ngủ say, e rằng đã sớm bị đánh thức rồi.

Bên ngoài tự nhiên không yên tĩnh bằng trong cung.

Sau khi tỉnh dậy, Thẩm Kinh Trĩ cũng không lập tức mở mắt ra, nàng nghe tiếng chuông canh một lúc, xác định lúc này đã là đầu giờ Mão, mới lười biếng ngáp một cái.

Nàng vừa động dậy, Tiêu Thành Dục bên cạnh cũng tỉnh dậy theo.

"Sao lại tỉnh sớm như vậy? Hôm nay không có việc gì gấp."

Thẩm Kinh Trĩ xoay người, ngoan ngoãn gối đầu lên vai Tiêu Thành Dục, nói: "Đêm qua ngủ ngon, bây giờ không buồn ngủ nữa."

Tiêu Thành Dục nghiêng đầu hôn lên trán nàng một cái: "Hay là ra ngoài ăn sáng?"

Các món điểm tâm ở Phồn Hoa trấn rất đa dạng, nhiều vô số kể, nếu ăn hết từng nhà thậm chí không thua gì trong cung.

Chỉ là điểm tâm mà dân thường ăn không tinh tế bằng trong cung, nhưng lại có một hương vị hạnh phúc khác.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nghe thấy lời này, lập tức mở mắt ra, nhìn Tiêu Thành Dục với ánh mắt sáng ngời: "Bệ hạ, vậy chúng ta đi thôi!"

Tiêu Thành Dục cười: "Vậy thì dậy thôi."

Bá tánh đi làm đều rất sớm, dù làm nghề gì, lúc trời chưa sáng đều đã ăn sáng xong, đến khi trời tờ mờ sáng là có thể ra ngoài làm việc.

Đợi đến khi hai người rửa mặt thay y phục, sửa soạn xong xuôi ra ngoài, thì trời đã sáng rõ, không một gợn mây.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục thông thả đi ra ngoài, dọc theo con hẻm lát đá xanh một đường đến Tây Thị, bên cạnh Tây Thị có một con hẻm nhỏ, bên trong quán ăn sáng san sát nhau, vô cùng náo nhiệt.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn thấy khói lửa nhân gian bốc lên nghi ngút mà cảm thấy ấm áp, nàng khoác tay Tiêu Thành Dục, kéo hăng nhanh chóng đi về phía trước.

Tiêu Thành Dục bất đắc dĩ nói: "Chậm một chút, không cần phải tranh giành."

Quả thật không cần phải tranh giành, lúc này rất nhiều quán ăn không còn nhiều khách nữa, họ không cần phải xếp hàng, đến trước quán là có thể mua.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn lướt qua một vòng, rất nhanh liền gọi một phần xôi dưa muối, một bát súp cay, hai cái bánh rán đường đỏ, hai bát mì tôm. Trong đó Thẩm Kinh Trĩ thích ăn xôi dưa muối nhất, gạo nếp thơm mềm, bên trong có quẩy, dưa muối, lạc rang giã nhỏ và vừng, ăn vừa mặn vừa thơm vừa giòn, mềm dẻo ngon miệng, rất kích thích vị giác.

Ăn sáng xong, hai người tiếp tục dạo Tây Thị.

Đợi đến khi thời gian gần đến, họ mới đến hí đài lớn trong trấn, lấy

vé xem hí bóng.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Kinh Trĩ xem hí bóng, tuy cũng có người hát, nhưng những động tác bay lượn trên mây trên màn ảnh khiến người ta xem đến không chớp mắt, người lớn trẻ nhỏ đều nín thở chăm chú xem hết vở kịch này.

Đợi đến khi xem xong, Thẩm Kinh Trĩ nói với Tiêu Thành Dục: "Màn biểu diễn này thật sự rất đặc sắc, khác với người thật diễn, có một hương vị khác."

Tiêu Thành Dục: "Hí bóng này đã thịnh hành mấy chục năm rồi, bây giờ càng có nhiều vở diễn hơn, vốn thấy nàng không thích nghe hát, tưởng nàng không thích những giai điệu thô lương, không ngờ nàng lại thích hí bóng."

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút, nói: "Cái này không giống nhau lắm."

Trong mắt Tiêu Thành Dục, đây đều là hí kịch hoa hòe hoa sỏi, không có gì khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ nắm tay hắn đi về phía quán ăn định ăn trưa, nàng suy nghĩ rồi nói: "Vở kịch trên hí đài luôn luôn là chuyện trai tài gái sắc, con hiếu thảo cháu hiền lành, mỗi vở kịch cuối cùng đều là kết thúc có hậu, xem nhiều không có gì mới mẻ, tự nhiên cảm thấy nhàm chán."

Thẩm Kinh Trĩ lúc ở Đại Hạ, đã thường xuyên nghe hát khúc, tuy giọng hát của hai nước khác nhau, nhưng cốt truyện gần như đều giống nhau.

Trước kia nàng đã xem mười mấy năm, bây giờ lại để nàng xem, thật sự không có gì mới mẻ, cho nên nàng cũng không thích xem hát nữa.

Nhưng hí bóng thì khác.

"Hí bóng là người hát cầm con rối diễn, tự nhiên cốt truyện càng phóng đại càng tốt, cái gì mà thần tiên độ kiếp, yêu quái tu luyện, mười tám loại võ nghệ đều có, cốt truyện liền đặc sắc hơn nhiều."

Khi cốt truyện không bị giới hạn trong con người, thì sẽ trở nên thú vị hơn.

Tiêu Thành Dục cảm thấy nàng nói có lý, bèn nói: "Kinh thành cũng có gánh hí bóng, nếu nàng thích, mời về xem cũng được."

Thẩm Kinh Trĩ thích nhất sự hào phóng của hắn, nghe vậy liền híp mắt cười: "Lão gia là tốt nhất."

Tiêu Thành Dục khẽ ho một tiếng, dắt nàng bước vào quán ăn: "Chuyện nhỏ."

Ăn xong, hai người lên xe ngựa, một đường ra khỏi Phồn Hoa trấn.

Thẩm Kinh Trĩ luyện tiệc Cố Tú gặp lại sau bao năm xa cách, cũng luyện tiệc Phồn Hoa trấn mới lạ phần hoa này, nhưng cũng biết một ngày vui chơi là tranh thủ thời gian rảnh rỗi, không thể ngày nào cũng có, cho nên nàng đè nén sự tiếc nuối trong lòng, ghé vào cửa sổ xe chăm chú nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài.

Tiêu Thành Dục thấy trong mắt nàng có chút buồn bã, liền nói: "Năm sau chúng ta lại đến."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ dễ chịu hơn một chút, quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục, cười đáp: "Vâng."

Xe ngựa một đường chạy nhanh, đến chiều đã trở về hành cung Đông An.

Tiêu Thành Dục còn rất nhiều việc phải làm, Thẩm Kinh Trĩ bèn trở

về Phù Dung viên, tắm rửa thay y phục rồi nghỉ ngơi một chút.

Bên kia, Tiêu Thành Dục trở về Sướng Xuân Phương Cảnh, thái giám Tiểu Lộc Tử bèn tiến lên nhỏ giọng nói với Niên Cửu Phúc vài câu. Sắc mặt Niên Cửu Phúc trầm xuống, nhận lấy tấu chương trên tay Tiểu Lộc Tử, vội vàng đi vào thư phòng.

Tiêu Thành Dục lúc này đã thay thường phục, đang dùng khăn lau tay. Nghe thấy tiếng bước chân của Niên Cửu Phúc, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tiếp tục chậm rãi lau sạch từng giọt nước trên tay.

Niên Cửu Phúc đến bên cạnh hắt, nhỏ giọng bẩm: "Bệ hạ, trong cung có tấu chương gửi đến."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, không hề lên tiếng tiếp.

Niên Cửu Phúc mở tấu chương ra, nói: "Bệ hạ, là tấu chương của Đức thái phi, trong tấu chương nói gần đây thân thể nương nương không khỏe, rất nhớ Thuận quận vương, khẩn cầu bệ hạ cho Thuận quận vương hồi cung hầu hạ bên cạnh nương nương."

Tiêu Thành Dục không ngừng tay, đợi đến khi lau tay sạch sẽ mới ném khăn lên giá, xoay người ngồi xuống giường La Hán.

"Tấu chương của Thục thái phi đâu?"

Niên Cửu Phúc lập tức tiến lên, dâng tấu chương khác cho hắt.

Tiêu Thành Dục mở ra xem một cái, nói: "Trong cung bình an vô sự, chỉ có Đức thái phi bị nhiễm phong hàn, uống thuốc mấy ngày cũng không thấy đỡ, những người khác đều không có gì bất thường."

Niên Cửu Phúc trong lòng "lộp bộp" một tiếng. Hắt cẩn thận nhìn Tiêu Thành Dục, Tiêu Thành Dục không nhìn hắt, chỉ bưng chén trà lên nhấp một ngụm trà Quân Sơn Mao Tiêm.

Loại trà này có vị đắng, có mùi thơm thanh mát của cỏ cây sau mưa, hậu vị ngọt lại rất chậm, dường như phải uống hết cả chén trà mới có thể cảm nhận được chút vị ngọt.

Người thích uống loại trà này không nhiều, nhưng Tiêu Thành Dục lại rất thích.

Đắng trước ngọt sau, đây là đạo lý mà người xưa truyền lại.

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, tự mình rót thêm một chén trà, nói: "Đưa tấu chương của Đức thái phi cho Thuận quận vương, để hắc tự mình quyết định."

Trong lòng Niên Cửu Phúc run lên, hắc không dám nghi ngờ thánh ý, vội vàng hít sâu một hơi, cúi người đáp: "Vâng."

Đợi đến khi Niên Cửu Phúc lui xuống, Tiểu Đa Tử liền thay thế đi vào, bẩm: "Bệ hạ, Kiến Xuân hiên đã chuẩn bị thoả đáng, các vị đại nhân đã đợi ở trong thánh phòng rồi ạ."

Tiêu Thành Dục gật đầu, dứt khoát đứng dậy, sai bước đi ra ngoài: "Tuyên vào."

Đợi đến khi tiếp kiến xong mười mấy đại thần đang đợi, lúc Tiêu Thành Dục rời khỏi Kiến Xuân hiên, Niên Cửu Phúc mới vội vàng đuổi theo.

Hắc khom người đi theo sau Tiêu Thành Dục, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, Thuận quận vương cầu kiến nhưng không dám đến Kiến Xuân hiên, thần liền mời điện hạ đợi ở Sướng Xuân Phương Cảnh."

Tiêu Thành Dục dừng lại một chút, nói: "Để hắc đến Ngự Thư Phòng."

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục trở về Ngự Thư Phòng, liền nhìn thấy

nhị hoàng đệ của mình sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi.

Người đệ đệ này của hần từ nhỏ đã nhút nhát, không có chí khí, cũng không có thiên phú, học hành văn võ đều bình thường.

Nhưng hần rất nghe lời. Tiên đế bảo hần làm gì thì hần làm cái đó, Đức thái phi bảo hần thức khuya làm bài tập, hần liền thức khuya học bài, mãi đến khi mệt mỏi sinh bệnh mới bị tiên đế ngăn cản.

Sau khi lớn lên, nhìn qua dường như khá hơn nhiều, nhưng vẫn không biết nên đi con đường nào.

Tiên đế băng hà, hần trở thành Thuận quận vương, tuy vẫn đang học hành ở Thượng Thư Phòng, nhưng Tiêu Thành Dục lại phát hiện hần càng thêm trầm mặc hơn trước.

Bởi vì hần đã ý thức rất rõ ràng, mẫu thân của mình, mẫu tộc của mình muốn làm gì. Nhưng hần sợ hãi nhút nhát, không dám nói với bất kỳ ai, hần cả ngày lo lắng bất an, dọa đến gãy cả người.

Đã thành ra như vậy, hần không dám phản kháng Đức thái phi, cũng không dám cầu cứu huynh trưởng của mình.

Mãi đến bây giờ.

Kỳ thật Tiêu Thành Dục có chút bất ngờ vì hần lại đến cầu kiến, theo phản ứng trước kia của hần, Tiêu Thành Dục tưởng rằng hần sẽ im lặng trở về hoàng cung, im lặng mặc cho Đức thái phi sắp đặt.

Tiêu Thành Dục thậm chí cảm thấy, hần đã nghĩ kỹ cách chết rồi.

Nhưng hần vẫn đến đây.

Chỉ cần hần bằng lòng bước ra bước này, bằng lòng nói với Tiêu Thành Dục tâm sự trong lòng, vậy thì kết cục phải chết của hần nhất định có thể thay đổi.

Tiêu Thành Dục thấy đầu gối hần mềm nhũn như không phải của mình, quỳ ở đó hồi lâu không đứng dậy nổi, không khỏi thở dài, để Niên Cử Phúc đỡ hần lên ngồi xuống giường La Hán.

Tiêu Thành Diệp cúi đầu cuộn mình thành một cục, ấp úng hành lễ với hần: "Thỉnh an... thỉnh an hoàng huynh."

Tiêu Thành Dục không ngồi sau ngự án, mà đi đến bên kia giường La Hán ngồi xuống cùng hần.

Tiêu Thành Diệp lại giật mình. Tiêu Thành Dục không nói một lời suýt chút nữa đã dọa đê đê khóc, cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Tiêu Thành Dục thậm chí còn thầm mắng Đức thái phi trong lòng, chẳng lẽ bà ta không biết nhi tử mình là người như thế nào sao? Tiêu Thành Diệp đã thành ra như vậy rồi, bà ta còn gây chuyện, muốn cướp ngôi cho nhi tử mình làm hoàng đế, cũng không xem Tiêu Thành Diệp có thể ngồi vững trên long y hay không.

Bà ta bày mưu tính kế, nói là vì Tiêu Thành Diệp, nhưng nói cho cùng vẫn là vì bản thân bà ta, vì tương lai của Tương thị.

Không có ai quan tâm đến Tiêu Thành Diệp, thậm chí tính cách nhút nhát này của Tiêu Thành Diệp lại vừa đúng ý bà ta, đến lúc đó bà ta có thể làm Thái Hậu buông rèm nhiếp chính, hoàn thành giấc mơ hai mươi năm của bà ta.

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn chén trà trong tay, cuối cùng cũng lên tiếng: "Nhị hoàng đệ, vì sao ngươi lại đến đây?"

Tiêu Thành Diệp đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, trong mắt toàn là nước mắt.

"Hoàng huynh, đệ... đệ không muốn trở về."

Chương 78: Mạnh mẽ

Cuối cùng Tiêu Thành Dục cũng buông chén trà trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Diệp.

Tiêu Thành Diệp bị ánh mắt Tiêu Thành Dục nhìn như vậy, sợ đến mức lập tức trắng bệch cả mặt, nhưng sau khi run rẩy một lúc, hắn vẫn cố gắng thẳng lưng, ngồi đó tiếp nhận sự xem xét của hoàng huynh.

Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì hắn cũng không bằng hoàng huynh, vẫn võ cái gì cũng không được, hắn nhát gan lại nhu nhược, chưa bao giờ là người có dũng khí.

Hắn không hiểu, vì sao mẫu phi cứ phải làm những chuyện này, bà không biết đây là đang hại hắn, đang ép hắn, khiến hắn không còn mặt mũi nào nhìn hoàng huynh, gần như muốn chết quách cho xong.

Thân thể phụ hoàng không tốt, quanh năm bệnh tật, bài vở của hắn và các hoàng đệ kỳ thật đều là do hoàng huynh dẫn dắt học hành.

Dù hai người chỉ kém nhau ba tuổi, nhưng trong lòng Tiêu Thành Diệp, Tiêu Thành Dục vừa là anh vừa là cha vừa là người dạy dỗ hắn trưởng thành. Hắn căn bản không muốn diễn ra màn huynh đệ tương tàn, hoặc có thể nói hắn chưa bao giờ muốn làm hoàng đế.

Làm hoàng đế dễ dàng như vậy sao? Hoàng huynh tài giỏi như vậy, vẫn cần phải thức khuya dậy sớm mỗi ngày, siêng năng cần cù mới có thể khiến triều chính vận hành bình thường, hắn chỉ là người thường, làm sao có thể làm hoàng đế?

Thậm chí ngay cả quận vương, Tiêu Thành Diệp cũng cảm thấy mình không làm được, sau này nếu đến đất phong phải cai trị như thế nào, hắn cũng không có chút manh mối nào, càng không cần nói đến đất nước rộng lớn này.

Hắn sợ hãi từ tận đáy lòng, bất an cùng lo lắng.

Đại khái biết hắn không phải là người có thể làm nên chuyện lớn, cho nên Đức thái phi và Tưởng gia làm gì cũng không hỏi ý kiến hắn, những thủ đoạn của bọn họ Tiêu Thành Diệp cũng không biết gì.

Những chuyện vụn vặt này, những tội danh tru di cửu tộc này là Tiêu Thành Diệp năm nay mơ hồ phát hiện ra. Vì vậy hắn lo lắng bất an, như đi trên băng mỏng, không dám hỏi mẫu phi, cũng không dám hỏi hoàng huynh.

Hắn ngày đêm không ngủ được, mỗi ngày sống trong sợ hãi, sau khi phụ hoàng băng hà, nỗi sợ hãi này đạt đến đỉnh điểm. Người ngoài thấy hắn ngày càng gầy yếu không rõ nguyên do, hắn chỉ có thể nói mình đau lòng vì phụ hoàng qua đời, không dám nói thêm nửa lời.

Từ khi hoàng huynh đăng cơ, hắn chưa từng quay về hậu cung, chưa từng gặp mẫu phi một lần, hắn không muốn gặp bà, hắn thậm chí sợ mình gặp mẫu phi sẽ không nhịn được mà chửi vắn bà, chửi vắn vì sao bà lại có tâm địa độc ác như vậy, khiến bách tính, khiến Đại Sở, khiến hoàng huynh gặp nguy hiểm... khiến hắn bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa.

Nhưng hắn rất cuộc vắn quá nhu nhược, hắn từng ảo tưởng mẫu phi và Tưởng gia từ bỏ tội ác đại nghịch bất đạo này, ảo tưởng cuối cùng bọn họ thần phục trước mặt hoàng huynh, ảo tưởng hắn vẫn có thể giống như lúc nhỏ huynh hữu đệ cung*, hòa thuận với hoàng huynh.

(*Huynh hữu đệ cung: anh trai yêu thương em, em kính trọng lễ

phép với anh trai)

Nhưng tất cả những điều này bây giờ đều tan thành mây khói.

Vụ ám sát ở Đông An vi trường khiến Tiêu Thành Diệp sợ vỡ mật, cũng khiến hắc ý thức được, dù là hắc hay Tưởng gia đều không thể quay đầu lại nữa rồi.

Tiêu Thành Diệp đau khổ khôn nguôi, hắc thậm chí còn muốn tự sát ở hành cung, nhưng hắc rốt cuộc quá nhu nhược, ngay cả tự sát cũng không dám. Cho dù là chết, hắc cũng muốn dựa vào hoàng huynh, muốn hoàng huynh cho hắc một cái chết thống khoái.

Tiêu Thành Diệp trong nháy mắt suy nghĩ miên man, khi bị Tiêu Thành Dục nhìn như vậy, hắc thậm chí đã nhìn thấy cảnh tượng sau khi chết.

Tiêu Thành Diệp chậm rãi đứng dậy, khó có được một lần kiên quyết, cứ như vậy quỳ sụp xuống trước mặt Tiêu Thành Dục.

"Hoàng huynh, thần đệ không muốn về kinh," Tiêu Thành Diệp lần này cũng không khóc, "Hoàng huynh, thần đệ biết mẫu phi muốn làm gì, cũng biết Tưởng gia muốn làm gì, thần đệ không thể khuyên can họ mưu phản, là lỗi của thần đệ, thần đệ nguyện dùng thân chịu phạt, báo đáp ân tình dạy dỗ của hoàng huynh."

Tiêu Thành Diệp cả đời này chưa bao giờ nói lớn tiếng, hắc luôn ôn hòa lễ phép, dịu dàng khách khí, dù là đối mặt với hoàng huynh, hay đối mặt với cung nhân, hắc cũng chưa từng lớn tiếng với ai.

Hắc là người nhu nhược nhất. Nhưng câu nói này lại nói rất đanh thép.

Tiêu Thành Dục biết, đây đã là toàn bộ dũng khí của hắc.

Sau khi nghe thấy câu nói này, sự phẫn nộ trong lòng Tiêu Thành

Dục dần dần lắng xuống, tuy Tiêu Thành Diệp không nên thân, nhưng hẳn biết trung thành, biết đúng sai, thậm chí còn quỳ trước mặt mình cầu xin một kết thúc.

Trước kia Tiêu Thành Dục quả thật hận sắt không thành thép, bây giờ xem ra hoàng đệ không nên thân này ngược lại là đệ đệ tốt.

Sự nhu nhược và vô năng của hắn, lại cầu xin được một con đường sống.

Tiêu Thành Dục rũ mắt nhìn Tiêu Thành Diệp: "Người không quan tâm đến mẫu phi của người nữa sao? Cũng không quan tâm đến mẫu tộc của người?"

Tiêu Thành Diệp run lên. Nhưng một lát sau, hắn lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn tấm thảm giản dị dưới đất.

"Hoàng huynh, làm sao thần đệ quản được họ?" Tiêu Thành Diệp nói.

"Từ nhỏ đến lớn mẫu phi chưa từng quan tâm đến thần đệ, lúc ở trong cung còn đỡ, đợi đến khi thần đệ đến Ngoại Ngũ Sở, cung nhân thấy thần đệ tính tình tốt, luôn là bằng mặt không bằng lòng, vẫn là hoàng huynh ra tay giúp đỡ, mới khiến cuộc sống của thần đệ dễ chịu hơn một chút."

Tiêu Thành Diệp vừa nói vừa chìm vào hồi ức: "Hoàng huynh, thần đệ không thông minh, nhưng thần đệ cũng biết tâm tư của người khác đối với thần đệ, thần đệ đối với mẫu phi mà nói chưa bao giờ là nhi tử, mà là công cụ để Tướng gia phục hồi, ai mà quan tâm đến công cụ chứ?"

"Công cụ sống tốt hay không, vui vẻ hay không, sợ hãi hay không, không có ai quan tâm, cũng chỉ có hoàng huynh và tam hoàng đệ quan tâm đến thần đệ, ngay cả mẫu hậu cũng từng quan tâm đến cuộc sống của thần đệ, chỉ có mẫu phi, chưa bao giờ quan tâm đến

thần đệ."

"Thần đệ bị bệnh hay là bị thương, bà ấy cũng chưa từng hỏi han, bà ấy chỉ quan tâm bài vở của thần đệ làm thế nào, tiên sinh có khen hay không, thần đệ có giỏi hơn hoàng huynh hay không, thần đệ có được phụ hoàng khen ngợi hay không."

"Nếu thần đệ biểu hiện tốt, chính là nhi tử ngoan của bà, là cháu ngoại tốt của Tưởng gia, nếu thần đệ biểu hiện không tốt, vậy thì chính là Tiêu thị không tốt, không dạy dỗ được hài tử ngoan."

Tiêu Thành Diệp càng nói càng ảm ức, càng nói càng đau lòng, nước mắt cố gắng kìm nén lại lần nữa rơi xuống.

"Hoàng huynh, thần đệ không phải là người bất hiếu, không phải không biết mẫu phi sinh thần đệ nuôi thần đệ không dễ dàng, nhưng thần đệ không thể trơ mắt nhìn Tưởng gia tạo phản, hành thích hoàng thượng là phạm tội đại nghịch bất đạo, chỉ vì một chữ hiếu mà mù quáng nghe theo."

"Cho dù là chết, thần đệ cũng không thể đứng cùng phe với họ, họ muốn thần đệ làm hoàng đế, vậy thì thần đệ sẽ kết thúc mạng sống này trước, để họ không có ai để lợi dụng."

Tiêu Thành Diệp vừa khóc vừa cười, vẻ mặt gần như méo mó.

"Họ quá ích kỷ, người như thần đệ làm hoàng đế, bách tính phải làm sao? Đại Sở sẽ đi về đâu?" Tiêu Thành Diệp ghen ngào nói, "Trong lòng thần đệ, chỉ có hoàng huynh mới có thể gánh vác trọng trách này, tạo nên hoàng đồ bá nghiệp."

"Dù là thần đệ hay tam hoàng đệ, chúng ta đều không làm được," Tiêu Thành Diệp nói, "Chúng ta chỉ cần giúp đỡ hoàng huynh, cũng không đủ xuất sắc, chuyện gì cũng làm không tốt."

Lời hăn nói, cũng không hoàn toàn đúng.

Tiêu Thành Dục chỉ yên lặng nghe hăn khóc lóc kể lể, đợi đến khi hăn nói hết nỗi đau khổ trong lòng, Tiêu Thành Dục mới khom người xuống, nhẹ nhàng vỗ vai hăn một cái.

Cái vỗ nhẹ này lại khiến Tiêu Thành Diệp run lên, ngay sau đó, hăn liền ôm chầm lấy chân Tiêu Thành Dục khóc lớn.

"Hoàng huynh, hoàng huynh, đệ sợ," Tiêu Thành Diệp khóc lóc kêu lên, "Hoàng huynh, đệ tuyệt đối không có ý định tạo phản, vì sao họ lại ép đệ, vì sao!"

Hăn vừa khóc vừa kêu, gần như sắp ngất lịm đi, Tiêu Thành Dục cũng không dỗ dành hăn, chỉ để Niên Cửu Phúc lấy khăn đến, tự mình lau nước mắt trên mặt hăn.

"Người đã vắn tóc rồi, là nam tử hán đại trượng phu, sao còn khóc lóc như vậy?" Tiêu Thành Dục lại biến thành người ca ca ôn hòa lúc nhỏ.

Lần này Tiêu Thành Diệp khóc càng dữ dội hơn, hăn không còn kêu gào nữa, nhưng nước mắt lại không sao dừng lại được, giống như suối nước tuôn rơi.

Tiêu Thành Dục lại vỗ vỗ vai hăn, để Niên Cửu Phúc đỡ hăn dậy, để hăn ngồi yên trên giường La Hán.

"Lau mặt đi, không được khóc nữa."

Tiêu Thành Diệp nghẹn ngào "vâng" một tiếng, nhận lấy khăn lau mặt, đợi đến khi hăn lau đến đỏ bừng cả mặt, Tiêu Thành Dục mới khẽ cười: "Được rồi."

Tiêu Thành Diệp dừng tay, hăn nắm chặt chiếc khăn ướt đầm kia trong tay, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục.

"Hoàng huynh, người không tức giận với đệ sao?"

Dù hắc không có ý định làm hoàng đế, cũng chưa bao giờ nghĩ như vậy, nhưng vừa nghĩ đến việc người thân của mình muốn tạo phản, muốn ám sát mình, dù là người có tính cách như hắc cũng sẽ tức giận.

Mà hoàng huynh của hắc, vị hoàng đế sắp bị người thân tạo phản, vậy mà còn cười với hắc.

Tiêu Thành Diệp lúc này cảm thấy choáng váng. Trong đầu óc choáng váng của hắc thậm chí còn đang nghĩ: Hoàng huynh quả nhiên là hoàng đế, thật sự là lòng dạ rộng lớn, sông sâu biển rộng.

Không phải người thường có thể làm được.

Trách không được chỉ có hoàng huynh mới có thể kế thừa đại thống, làm cửu ngũ chí tôn.

Tiêu Thành Dục thấy tâm trạng Tiêu Thành Diệp ổn định hơn một chút, mới lên tiếng: "Cho nên, người đến tìm trẫm là vì không muốn hồi cung?"

Tiêu Thành Diệp khựng lại một chút, lúc này mới cúi đầu: "Vừa đúng vừa không đúng."

"Hoàng huynh, nếu sự tồn tại của thần đệ sẽ khiến hoàng huynh khó xử, vậy hoàng huynh cứ giết thần đệ đi," Tiêu Thành Diệp khó có được một lần dứt khoát, "Thần đệ vô dụng không thể khuyên can mẫu phi, không thể thuyết phục Tưởng gia, thần đệ chỉ có thể dùng cái chết để tạ tội."

Tiêu Thành Diệp cười khổ: "Thần đệ không có bản lĩnh, nhát gan nhu nhược, ngay cả chết cũng không dám chết, chỉ có thể hy vọng hoàng huynh ra tay cho thần đệ một cái chết thống khoái."

"Như vậy, thần đệ sẽ không phải mang tiếng xấu tạo phản cả đời, sau này đi gặp phụ hoàng, thần đệ cũng không cần phải mang theo áy náy và đau khổ."

Tiêu Thành Dục cắt ngang lời hăn: "Nói bậy bạ gì vậy, người còn trẻ như vậy, nói gì mà sống chết."

Tiêu Thành Diệp hơi sững sốt, ngay sau đó liền ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt khóc đến đỏ hoe nhìn Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục đưa tay ra, vỗ lên đầu hăn một cái.

"Tưởng gia và Đức thái phi đã mưu phản trước, dù thế nào trăm cũng không thể tha thứ cho tội lỗi của bọn họ, nhưng người thì khác, người từ đầu đến cuối đều không biết gì."

Tiêu Thành Dục nói: "Người là đệ đệ của trăm, là người thân của trăm, trăm không muốn từ bỏ người, cũng không muốn người rời xa trăm."

Lời này của Tiêu Thành Dục nói thật cảm động, nước mắt Tiêu Thành Diệp khó khăn lắm mới kìm nén lại được lại rơi xuống.

Tiêu Thành Diệp gần như khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

Tiêu Thành Dục nhìn hăn thật sâu: "Nếu trăm ra tay trừng trị Tưởng gia, trừng trị Đức thái phi, người có oán hận trăm không?"

Tiêu Thành Diệp rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, đây không phải vì Tiêu Thành Dục tha cho hăn một con đường sống, mà là vì Tiêu Thành Dục làm việc dứt khoát, chưa bao giờ trả thù, hăn nói muốn trừng trị, vậy thì sẽ cho mẫu phi và Tưởng gia một cái chết thống khoái.

Tiêu Thành Diệp đứng dậy, cung kính quỳ xuống trước mặt Tiêu Thành Dục.

Hắn dập đầu ba cái với Tiêu Thành Dục, cả người quỳ rạp xuống đất nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, thần đệ vô năng không gánh vác được trọng trách lớn, sau này e rằng không thể đến đất phong tận trung với bệ hạ, thần đệ nguyện cả đời này ở lại vương phủ, làm một vị vương gia nhàn tản vô công rồi nghề."

Đây là đang tự mình xin ở lại kinh thành.

Dù hắn và Tiêu Thành Dục có tình cảm sâu đậm đến đâu, có tin tưởng lẫn nhau đến mức nào, nhưng bản thân Tiêu Thành Diệp cũng hiểu, dù Tiêu Thành Dục tha cho hắn một mạng, các quan văn võ trong triều, tông thân hoàng tộc đều sẽ nghi ngờ hắn.

Có thể cả đời đọc sách viết chữ ở vương phủ, đối với hắn mà nói là kết cục tốt nhất.

Cũng là con đường sống duy nhất mà Tiêu Thành Dục thân là hoàng huynh, có thể cho hắn.

Hắn rất biết đủ rồi.

Tiêu Thành Diệp đứng dậy nhìn Tiêu Thành Dục, hắn vừa cười vừa khóc, nhưng trong mắt lại có ánh sáng của sự sống mới.

"Đa tạ hoàng huynh nhân từ."

Hai ngày nay Thẩm Kinh Trĩ thật sự có chút mệt mỏi, buổi chiều ở lại Phù Dung viên đọc sách, đợi đến giờ ăn tối cũng không có khẩu vị, chỉ muốn ăn qua loa cho xong.

Nhưng còn chưa đợi Ninh tần nương nương dùng bữa, Liễu Tổ Y đã vội vàng đến, hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, bệ hạ sắp đến đây, mời nương nương nghênh giá."

Thẩm Kinh Trĩ sững sốt một chút, rồi mỉm cười: "Được, làm phiên Liễu công công rồi."

Trên mặt Liễu Tố Y vẫn giữ nụ cười đúng mực, những ngày này hẳn đi theo Niên Cửu Phúc, bản lĩnh khác không học được, bản lĩnh "cười giả lả" này lại học được mười phần.

Liễu Tố Y đến truyền lời xong, lập tức đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối, Thẩm Kinh Trĩ cũng lười trang điểm lại, vẫn ngồi trên xích đu trong vườn đung đưa.

Đợi đến khi Tiêu Thành Dục đến Phù Dung viên, liền nhìn thấy bóng dáng yếu điệu của nàng đang ngồi trên xích đu đung đưa.

Dáng người nàng mảnh mai, y phục bay bay, dung nhan xinh đẹp tinh xảo dưới ánh sáng dịu dàng của ánh mặt trời, giống như tiên nữ hạ phàm.

Nàng đung đưa rất cao, tóc bay bay bên tai, vừa nhìn thấy Tiêu Thành Dục, còn vẫy tay với hắn.

"Bê hạ vận phúc." Tiêu Thành Dục nghe thấy giọng nói trong trẻo như chuông bạc của nàng theo gió bay đến.

Nụ cười trên mặt hắn càng thêm rạng rỡ. Hắn sai bước vào Phù Dung viên, vừa vào liền bị hoa phù dung nở rộ khắp vườn làm cho lóa mắt.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn ngồi trên xích đu không nhúc nhích, Tiêu Thành Dục cũng không tức giận, còn rất tự giác đến bên cạnh nàng, thay thế vị trí của Tiền Tam Hỉ đẩy xích đu cho nàng.

"Vui không?"

"Vui lắm."

Hai người nói những lời vô thường vô phạt, nhưng trên mặt đều có nụ cười, nhất là Tiêu Thành Dục, ngay cả Niên Cửu Phúc cũng đã lâu không thấy hân vui vẻ như vậy.

Tuy lúc ở cùng Ninh tần nương nương, hân vẫn luôn rất vui vẻ, nhưng bây giờ càng nhiều hơn là sự thoải mái và an tâm.

Thẩm Kinh Trĩ có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng của hân, cho nên sau khi hai người nhàn thoại một lúc, Thẩm Kinh Trĩ nói hân đừng xích đu, sau đó vịn tay hân nhảy xuống khỏi xích đu.

"Bệ hạ vui lắm sao?" Thẩm Kinh Trĩ khoác tay hân, cùng hân tản bộ trong vườn hoa, "Cảm thấy bệ hạ đặc biệt vui vẻ."

Tiêu Thành Dục theo bản năng sờ sờ mặt mình: "Tâm tư của trẫm dễ đoán như vậy sao?"

Thẩm Kinh Trĩ lại lắc đầu: "Không phải, chỉ là bệ hạ bằng lòng để thần thiếp đoán trúng."

Tiêu Thành Dục hơi dừng lại, ngay sau đó liền khẽ cười: "Ái phi quả nhiên thông minh."

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Đó là điều đương nhiên."

Tiêu Thành Dục điểm điểm chớp mũi nàng, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi nhị hoàng đệ đến tìm trẫm."

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, yên lặng nghe hân nói hết, cuối cùng cũng yên tâm. Nàng ôn nhu nói: "Thuận quận vương vẫn luôn trung thành với bệ hạ, gần như là do bệ hạ nhìn lớn lên, không thể nào có ý định phản bội bệ hạ, bệ hạ chắc đã sớm biết, những việc Tương gia và Đức thái phi là hân đều không biết."

Người đệ đệ cùng nhau ở Ngoại Ngũ Sở nhiều năm, lại bị ám vệ

theo dõi nhiều năm, tính cách như thế nào, đã làm những gì, Tiêu Thành Dục tự nhiên là biết rõ.

Nhưng cho dù hẳn biết rõ, cũng không chắc có thể chống lại tình cảm mẫu tử của người ta. Cho nên Tiêu Thành Dục không hỏi Tiêu Thành Diệp một câu nào, chỉ để hẳn tự mình lựa chọn con đường sau này.

Đây không phải Tiêu Thành Dục nhẫn tâm, cũng không phải máu lạnh, nhưng chuyện này liên quan đến bách tính, liên quan đến đất nước, Tiêu Thành Dục không thể mềm lòng, cũng sẽ không mềm lòng.

Tiêu Thành Dục nghe giọng nói ôn nhu của nàng, trái tim cũng dần dần trở nên dịu dàng.

"Nàng nói rất đúng."

Chuyện này kỳ thật người khó xử nhất không phải là Tiêu Thành Dục, mà là Tiêu Thành Diệp, nếu hẳn chọn mẫu phi chính là bất trung; nếu chọn hoàng huynh chính là bất hiếu, mà dù hẳn chọn thế nào, đều là người bất nghĩa.

Nếu là người đầu óc không tỉnh táo, nhất định sẽ cảm thấy mẫu phi là vì sự nghiệp của mình, nhưng từ nhỏ đến lớn Đức thái phi chưa từng dạy dỗ hẳn tử tế, hẳn là do tiên đế, Thái Hậu và Tiêu Thành Dục dạy dỗ, tuy hẳn nhát gan nhu nhược, nhưng không lớn lên lệch lạc, trong lòng biết rõ đúng sai, cũng biết thân sơ xa gần.

Tiêu Thành Diệp không dám nói, không dám hỏi là một chuyện, nhưng thật sự đến lúc phải để hẳn lựa chọn, hẳn tuyệt đối sẽ không lựa chọn Đức thái phi.

Không nói đến việc chuyện này của Đức thái phi có thể thành công hay không, chỉ cần nhìn thấy bà ta vừa muốn lợi dụng Tiêu Thành Diệp, vừa không muốn cho hẳn tình thương của mẫu thân, liền biết

bà ta thật sự quá kiêu ngạo, cảm thấy mình là sinh mẫu của Tiêu Thành Diệp nên Tiêu Thành Diệp nhất định phải nghe lời bà ta.

Nhưng dựa vào cái gì chứ? Nếu Tiêu Thành Diệp thật sự nghe lời bà ta, chỉ có thể cùng bà ta chết, vậy trên sử sách sẽ ghi rõ ràng hẳn chính là nghịch tặc mưu phản.

Bây giờ như vậy tuy mang tiếng xấu mẫu tộc tạo phản, nhưng ít ra hẳn không phải tội nhân, chỉ cần cả đời này hẳn không làm sai, cuối cùng hẳn cũng có thể ngẩng cao đầu đi gặp phụ hoàng.

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt cười: "Trẫm để hẳn tự mình lựa chọn, hẳn cũng không khiến trẫm thất vọng, hẳn tự mình cứu lấy mạng sống của mình."

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ cánh tay Tiêu Thành Dục: "Được rồi, bệ hạ bây giờ có thể yên tâm rồi, Thái Hậu nương nương chắc cũng sẽ rất vui mừng."

Tiêu Thành Dục nghe thấy nàng nhắc đến Thái hậu, không biết vì sao trên mặt lại có chút nóng lên, khẽ ho một tiếng: "Thôi được rồi, không nói đến hẳn nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi."

Ăn xong, hai người đi dạo trong hoa viên một vòng lớn, đợi đến khi tiêu cơm xong, lúc này mới về Phù Dung viên nghỉ ngơi.

Đại khái là vì trong lòng vui vẻ, đêm nay Tiêu Thành Dục hành hạ Thẩm Kinh Trĩ không ít, may mà buổi chiều nàng đã ngủ một giấc, nếu không buổi tối thật sự không thể "chơi" cùng hẳn đến tận nửa đêm.

Đợi đến cuối cùng, bên ngoài chỉ còn lại tiếng gió xào xạc, Thẩm Kinh Trĩ toát cả mồ hôi, Tiêu Thành Dục mới buông tha cho nàng.

Đợi đến khi tắm rửa xong, thay y phục chăn đệm, Thẩm Kinh Trĩ mới lười biếng nằm trong vòng tay Tiêu Thành Dục ngủ thiếp đi.

"Bệ hạ là vui vẻ," Thẩm Kinh Trĩ nhỏ giọng lẩm bẩm, "Nhưng người vui vẻ cũng không thể chỉ hành hạ thần thiếp."

Tuy nàng đang oán trách nhưng giọng nói lại mềm mại, nghe vào khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, trấn an sự run rẩy của nàng, mới nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

"Ta muốn nàng cùng vui vẻ với ta." Hắn nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Cùng chia sẻ ngọt bùi, cùng vui cùng buồn, cùng sống..."

Những lời phía sau, hắn đều nuốt xuống, không nói ra hai chữ kia.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại không nghe thấy gì, nàng lúc này đã nhắm chặt mắt, ngủ ngon lành.

Tiêu Thành Dục im lặng cười cười, đắp chăn cho hai người, rồi cũng ngủ theo.

Trong mơ, ngay cả gió cũng ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Tiêu Thành Dục lại dẫn mọi người đến bãi săn của hành cung, người đi theo bên cạnh hắn hôm nay không phải Lý Cảm, mà là Hàn Thành và hai vị hiệu úy có công cứu giá.

Ngoài thay đổi này, Thuận quận vương Tiêu Thành Diệp cũng không xuất hiện ở bãi săn, nghe nói hắn ốm đến mức không dậy nổi, hôm nay thái y đã túc trực ở hành cung, không dám tùy tiện rời đi.

Các đại thần không biết gì về những chuyện này ở hành cung, họ cũng không biết Đức thái phi cũng bị bệnh, cho nên chỉ nhỏ giọng bàn tán, nói Thuận quận vương quá nhu nhược, ngay cả gió ở hành

cung cũng không chịu đựng nổi.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ không đi theo đến bãi săn, nàng bị Tiêu Thành Dục hành hạ cả đêm, sáng hôm sau không dậy nổi, chỉ cảm thấy cả người đều mệt mỏi.

Đợi đến khi trời sáng rõ, trời quang mây tạnh, Thẩm Kinh Trĩ mới mở mắt tỉnh dậy, nửa người dựa vào đầu giường ngáp.

"Giờ nào rồi?"

Thích Tiểu Thu bưng chậu nước vào, để cung nhân hầu hạ nàng rửa mặt.

"Nương nương, đã là giờ Thìn rồi ạ."

Lúc này quả thật có chút muộn rồi.

Thẩm Kinh Trĩ cố gắng mở mắt ra, hỏi: "Ai đi rồi, ai chưa đi?"

"Bẩm nương nương, chỉ có Hiền phi nương nương đi rồi, những người khác như Lệ tần nương nương và hai vị tiểu chủ đều chưa đi."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười: "Phụ huynh của Chương tỷ tỷ đều ở bãi săn, chắc tỷ ấy đi cưỡi ngựa."

Hôm nay gió lớn thổi đến đau cả mặt, cũng chỉ có Chương Nhược Tịch mới chịu đội gió đi cưỡi ngựa như vậy, Thẩm Kinh Trĩ có thể tưởng tượng được Chương Nhược Tịch sẽ nói gì.

"Cũng chỉ ở hành cung một tháng, chạy một lần lại mất một lần, dù là mưa to gió lớn cũng phải đi cưỡi ngựa." Thẩm Kinh Trĩ bắt chước ngữ khí của Chương Nhược Tịch nói đùa với các cung nhân.

Các cung nhân liền cùng nhau cười rộ lên.

Thẩm Kinh Trĩ đang rửa mặt thay y phục, bên ngoài đột nhiên có tiếng nói chuyện, Thích Tiểu Thu dừng động tác, vội vàng lui ra ngoài.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ ngồi trước bàn trang điểm, Ngân Linh búi tóc cho nàng, Thích Tiểu Thu mới trở về.

"Nương nương, Tư Liễu cô cô đến."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày: "Ồ?"

Sắc mặt Thích Tiểu Thu hơi trầm xuống: "Nói là trong hành cung lại xảy ra chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ phất tay, đợi đến khi Ngân Linh búi tóc xong cho nàng, mới liền vịn tay Thích Tiểu Thu ra khỏi tấm điện.

Bên ngoài, Tư Liễu đang đợi ở chính sảnh.

Trước kia ở trong cung, chuyện lớn nhỏ đều do Thụy Lan cô cô làm chủ, bà ấy thường sẽ đi cầu kiến Đức thái phi và Thục thái phi, để các vị thái phi quyết định.

Hiện tại thì khác.

Một là Chương Nhược Tích làm Hiền phi, trở thành một trong tứ phi; hai là Thẩm Kinh Trĩ được thăng làm Ninh tần, cũng trở thành chủ vị một cung.

Trong thánh chỉ sắc phong của Tiêu Thành Dục ban cho nàng, có ghi rõ ràng phụ giúp xử lý việc hậu cung, cho nên người chưởng quản hậu cung trên thực tế dần dần từ các vị thái phi chuyển sang các phi tần.

Sau khi đến hành cung, vốn người xử lý việc hậu cung phải là Hiền phi, nhưng Chương Nhược Tích là người không muốn để tâm chuyện

gì, nàng ấy cũng chưa từng học cách chưởng quản hậu cung, cho nên nàng ấy chỉ "đứng tên", để Thẩm Kinh Trĩ toàn quyền xử lý.

Cho nên gần đây Tư Liễu cô cô có chuyện gì lớn nhỏ đều trực tiếp đến tìm Thẩm Kinh Trĩ.

Người trong cung đều đã quen rồi.

Thẩm Kinh Trĩ dậy muộn một chút nên có chút ngượng ngùng, nói với Tư Liễu: "Tỉnh dậy muộn, mong cô cô thứ lỗi."

Đêm qua bệ hạ ngủ lại Phù Dung viên, Tư Liễu tự nhiên biết rõ, nàng ta cười ẩn ý, hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Đâu có, là nô tỳ đến sớm quá, làm phiền nương nương rồi."

Tư Liễu cũng thật khéo ăn nói: "Nương nương còn chưa dùng bữa sáng ư? Vậy người vừa dùng bữa vừa nói chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ bận rộn cả nửa đêm, lúc này cũng đói bụng, liền gật đầu: "Nếu cô cô chưa dùng bữa, cũng có thể cùng nhau ăn thêm một chút."

Tư Liễu tự nhiên không dám ngồi vào bàn ăn, nhưng có thể thay thế vị trí của Đồng Quả, vừa hầu hạ Thẩm Kinh Trĩ dùng bữa sáng vừa nhỏ giọng bẩm báo.

"Nương nương, tiểu thái giám kia sau khi được Thận Hình Tư kiểm tra, phát hiện trên người hắn ta có một vết tích rất kỳ lạ, mời nương nương xem."

Thẩm Kinh Trĩ không biết khám nghiệm tử thi, nhưng cũng biết sơ qua, cho nên sau khi xem bức tranh do Thận Hình Tư vẽ, nàng lập tức hiểu ra.

Trên eo tiểu thái giám có một vết bầm tím hình bán nguyệt, chắc là trước khi chết bị người ta đung mạnh vào, cho nên sau khi chết vẫn

còn lưu lại một vết rất rõ ràng.

Mà hình dạng của vết tích đó, Thẩm Kinh Trĩ càng xem càng cảm thấy giống hệt với ngọc bội hình cá chép trên người Lý Xảo Nhi.

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt lại, bình thản ăn một cái bánh bao, hỏi: "Còn gì nữa?"

Tư Liễu tất nhiên không chú ý đến ngọc bội trên người Lý Xảo Nhi, chỉ nhỏ giọng nói: "Tuy tiểu thái giám kia đã chết, không tìm thấy gì ở chỗ ở của hắn ta, nhưng Thận Hình Tư lại thẩm vấn người ngủ cùng phòng với hắn ta, người đó đã khai ra."

"Hắn nói tiểu thái giám kia rất thân thiết với một người bán rau, nhận rất nhiều bạc của người đó, ngày thường hay dùng số bạc đó mua chuộc các cung nữ, để họ chơi đùa với hắn ta."

Thẩm Kinh Trĩ nhíu mày. Nàng luôn cảm thấy chuyện này còn có ẩn tình.

Chương 79: Động lực

Tư Liễu cô cô thấy nàng nghe chăm chú, mọi chuyện đều rõ ràng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước thời tiên đế, Hoàng Hậu ngồi vững trung cung, tuy chuyện lớn nhỏ trong cung cũng sẽ giao cho các vị nương nương khác cùng nhau xử lý, nhưng các cung nhân trong cung đều có chỗ dựa, biết nương nương nhất định sẽ phân xử công bằng.

Nhưng bây giờ...

Tư Liễu cô cô cup mắt xuống, một lát sau lại nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

Trong cung có thể có thêm một chỗ dựa nữa không?

Thẩm Kinh Trĩ không chú ý đến vẻ mặt của Tư Liễu cô cô, nàng chỉ nói: "cho người đưa người bán rau và tất cả cung nữ có liên quan đến tiểu thái giám đã chết đến Thận Hình Tư thẩm vấn, không được dùng hình với các cung nữ, ghi lại tất cả lời khai trình lên cho ta."

Nàng vừa nói vừa dùng khăn lau miệng. Khăn tay lướt nhẹ trên môi nàng, để lộ đôi môi đỏ mọng.

"Còn người bán rau kia nhất định phải nghiêm khắc thẩm vấn, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào."

Đây chính là ý muốn dùng hình.

Vị Ninh tần nương nương này rõ ràng đang nói những lời giết chóc quyết đoán, nhưng vẻ mặt lại bình tĩnh, động tác tao nhã, thậm chí

còn cầm thìa lên bắt đầu thong thả ung dung ăn cháo.

Tâm trạng có chút bồn chồn vì chuyện của tiểu thái giám, Tư Liễu cô cô được sự bình tĩnh của Thẩm Kinh Trĩ xoa dịu, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thẩm Kinh Trĩ nói: "Tư Liễu cô cô, tất cả di vật của tiểu thái giám kia đều cất kỹ đi, lát nữa ta muốn đi kiểm tra."

Tư Liễu cô cô giật mình, ngay sau đó liền đáp: "Vâng, từ khi tìm thấy thi thể hắn ta, Thượng Cung Cục đã niêm phong chỗ ở của hắn ta, đồ đạc bên trong đều chưa động đến."

Thẩm Kinh Trĩ hài lòng; "Như vậy đi, cô cô trước tiên cứ làm theo lời ta, khoảng hai khắc sau ta sẽ đến kiểm tra, người để đại cung nữ bên cạnh đến hầu hạ dẫn đường."

Tư Liễu khom người hành lễ: "Vâng, nô tỳ tuân lệnh."

Đại cung nữ khác bên cạnh Tư Liễu cô cô tên là Tuế Nhi, năm nay đã hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, sau này cũng định tiếp nhận vị trí của Tư Liễu cô cô, không định ra khỏi cung gả chồng nữa.

Nàng ấy đợi ở cửa Phù Dung viên, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ mặc một bộ y phục cưỡi ngựa oai phong ra ngoài, mới tiến lên hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an nương nương, nô tỳ là Tuế Nhi, phụng lệnh đến hầu hạ bên cạnh nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nói: "Đi thôi."

Tuế Nhi đi theo nàng, vừa đi vừa nhỏ giọng bẩm báo: "Nương nương, tuy tiểu thái giám kia trẻ tuổi không hiểu chuyện, cũng không có chỗ dựa, nhưng hắn ta khéo ăn nói lại tuấn mỹ, cũng biết dỗ dành người khác, cho nên ở trong hành cung rất được việc."

Tuế Nhi nói nhỏ nhẹ, nhưng lời nói lại không hề dài dòng.

"Hắn ta quen biết nhiều người, quan hệ cũng tốt, chỉ vì rất nhiều lão thái giám già yếu ở hành cung này dưỡng bệnh, chiếm cứ vị trí, cho nên mới không được thăng chức, nhưng bổng lộc hàng tháng của hắn ta cũng không ít."

"Sau khi quen biết người bán rau kia, hắn ta thường xuyên giúp các cung nữ trong hành cung mang đồ ra ngoài bán, không chỉ kiếm lời từ đó, còn được người bán rau kia biếu tiền, cuộc sống càng thêm sung túc."

"Lúc đầu là Thận Hình Tư làm việc tắc trách, không nghiêm khắc thẩm vấn người ngủ cùng phòng với hắn ta, cũng không cẩn thận lục soát chỗ ở, cho nên mới bỏ qua chi tiết này," Tuế Nhi nói, "Sau khi thẩm vấn lại, Thận Hình Tư dựa theo lời khai của người ngủ cùng phòng, tìm được số tiền riêng mà hắn ta giấu đi."

Tiểu thái giám đã chết có tên, nhưng trong cung này lại không ai quan tâm.

Thẩm Kinh Trĩ không hỏi hắn ta tên là gì, chỉ hỏi: "Bao nhiêu?"

Giọng nói Tuế Nhi không có chút cảm xúc nào: "Tổng cộng ba trăm tám mươi lượng."

Tuy sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ như thường, nhưng Tiền Tam Hỉ ở bên cạnh nàng lại hít sâu một hơi: "Cái gì?"

Tuế Nhi gật đầu: "Hỉ công công, quả thật là ba trăm tám mươi lượng, ba trăm lượng là bạc nén, tám mươi lượng là bạc vụn, Thận Hình Tư đã kiểm tra kỹ, chính là số này."

Thẩm Kinh Trĩ hơi nhíu mày: "Hắn cũng quá biết tích cóp rồi."

Dứt lời, nàng nhìn Tiền Tam Hỉ một cái.

Nhóm người vừa đi vừa nói chuyện, không biết từ lúc nào đã đến rừng mơ cạnh hồ sen.

Cách hồ sen, có thể nhìn thấy Thính Ly quán của Lý Xảo Nhi, bên ngoài Thính Ly quán có vườn chim hoàng oanh, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng chim hót líu lo.

Tiền Tam Hỉ đi theo bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, bị nàng nhìn một cái liền hiểu ý, không khỏi nhỏ giọng nói: "Nương nương, bổng lộc của cung nhân trong cung giống với bổng lộc của cung nhân ở hành cung, tiểu thái giám kia là nhất đẳng thái giám, bổng lộc ba tiền bạc, hắn ta không ăn không uống tiết kiệm một năm, cũng chỉ có ba lượng rưỡi, nếu không dựa vào thu nhập vật khác, hắn ta muốn có ba trăm tám mươi lượng phải tiết kiệm hơn một trăm năm."

Không phải sao? Dù là ở hành cung cũng không thể nào cả năm không tiêu một đồng nào. Hắn ta phải biếu xén, phải ăn mặc, phải mua trang sức cho tiểu cung nữ mà mình thích, chút tiền này, ngay cả biếu xén cũng không đủ.

Thẩm Kinh Trĩ lại nhìn Tiền Tam Hỉ một cái, Tiền Tam Hỉ toát mồ hôi trên mặt, khúm núm nhỏ giọng nói: "Nương nương, ngay cả nô tài cũng không làm được."

Hắn là thái giám bên cạnh sủng phi, bổng lộc một lượng, đương nhiên hắn giống như nương nương của mình, chưa bao giờ dựa vào bổng lộc mà sống, bổng lộc của hắn cũng không qua tay mình, đồ đệ nhỏ mang về là mấy người chia nhau.

Đây là ân huệ của hắn với tư cách là sư phụ.

Chỗ hắn kiếm tiền nhiều vô số là từ ban thưởng của quý nhân trong cung, tiền hiếu kính của những người khác, Thẩm Kinh Trĩ từng làm cung nhân, biết rõ những chuyện vụn vặt này, nhưng nàng chưa bao giờ quản Tiền Tam Hỉ.

Chỉ cần Tiền Tam Hỉ không làm chuyện khuất tất bất trung bất nghĩa, nàng liền mắt nhắm mắt mở.

Dù sao tất cả mọi người trong cung đều sống như vậy, họ đều đã quen rồi, nếu Tiền Tam Hỉ không nhận tiền hiệu kính, ngược lại có vẻ không hợp, sẽ bị người ta nói xấu.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiền Tam Hỉ, không phải nhìn hăn nhận bao nhiêu bạc, mà là nhìn lúc hăn bằng tuổi tiểu thái giám kia, có thể kiếm được nhiều tiền như vậy hay không.

Tiền Tam Hỉ là đồ đệ của Niên Cửu Phúc, vẫn luôn hầu hạ bên cạnh đại hoàng tử, lúc hăn còn trẻ cũng không kiếm được số tiền này, số tiền riêng của thái giám này rất đáng ngờ.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu, sau đó Tuế Nhi cũng không nói gì nữa, một đoàn người yên lặng đi về phía trước.

Đi thêm vài bước, phía trước rẽ qua một ngọn núi giả kỳ quái, một khung cảnh khác liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Phía sau núi giả là một bức hoạ bách cảnh nông gia, tất cả phòng ốc đều là bằng gạch, thỉnh thoảng còn có mấy phòng bằng tranh, ngoài dãy phòng là một mảnh ruộng nhỏ.

Trước kia Thẩm Kinh Trĩ đã đến đây một lần, vì nơi này không có người ở nên không có hứng thú lắm, hôm nay nàng mới phát hiện cảnh sắc ở nơi đây cũng không tệ.

"Chẳng lẽ tiểu thái giám kia ở phía sau bách cảnh đồ?"

Tuế Nhi gật đầu: "Đúng vậy, nương nương đi lối này, vòng qua bách cảnh đồ chính là một rừng trúc, phía sau rừng trúc là dãy phòng mà cung nhân ở."

Cung nhân ở cũng không quá xa, cung nữ thì tốt hơn một chút, đều có thể ở trong hành cung, thái giám chỉ có thể ở bên cạnh hành cung, trách không được bọn họ có thể qua lại với người bán rau.

Chính là dựa vào sự thuận tiện này.

Thẩm Kinh Trĩ đi theo Tuế Nhi rẽ trái rẽ phải, cuối cùng cũng đến dãy phòng mà cung nhân ở, phòng ở đây đều rất thấp, từng dãy từng dãy rất ngay ngắn, chỉ là lúc này cung nhân đều đang hầu hạ trong hành cung, nơi này chỉ có mấy lão ma ma và lão thái giám đang nghỉ ngơi.

Thẩm Kinh Trĩ vừa đến, bọn họ có chút kinh ngạc, lập tức đứng dậy, có vẻ hơi luống cuống.

Thẩm Kinh Trĩ để Tiền Tam Hỉ nói chuyện với bọn họ, hỏi han tình hình của tiểu thái giám kia, rồi theo Tuế Nhi nhanh chóng đi về phía trước, mãi đến khi đến căn phòng cuối cùng của dãy cuối cùng, Tuế Nhi mới dừng bước.

Bên ngoài căn phòng này có hai thái giám trung niên đang đứng, người nào người nấy trông đều âm trầm, Thẩm Kinh Trĩ không cần nghĩ cũng biết đây là người của Thận Hình Tư.

Hai người họ vừa nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, lập tức khom người hành lễ, Thẩm Kinh Trĩ phất tay, họ liền mở cửa phòng mời Thẩm Kinh Trĩ vào trong.

Hành cung này cung nhân không nhiều, cho nên ở cũng rộng rãi, hai thái giám nhất đẳng ở chung một phòng, không cần phải ở chung phòng lớn.

Nhưng dù là hai người một phòng, căn phòng lại vô cùng chật hẹp, một chiếc giường tầng vừa có thể ngủ ở trên vừa có thể ngủ ở dưới được đặt ở góc tường, thêm chiếc bàn cạnh cửa sổ và mấy chiếc rương cũ kỹ ở góc phòng, chính là toàn bộ đồ đạc trong căn phòng

nhỏ này.

Thẩm Khinh Trĩ dẫn Tuế Nhi vào phòng, Thích Tiểu Thu không vào theo, bởi vì trong phòng không có chỗ để chen chân.

Dù có cửa sổ nhưng trong phòng vẫn rất tối, Tuế Nhi thắp đèn lồng, để Thẩm Khinh Trĩ có thể nhìn rõ hơn một chút.

Thẩm Khinh Trĩ khác với những tiểu thư thế gia khác, nàng xuất thân là cung nữ, sớm đã quen thuộc với khung cảnh như vậy, cho nên nàng không hề nhú mào, bắt đầu cẩn thận kiểm tra trong căn phòng.

Nàng chỉ một chỗ, Tuế Nhi liền nhanh chóng lục soát một chỗ, Thẩm Khinh Trĩ xem xét từng thứ, trừ những thứ bên ngoài có thể nhìn thấy, trong phòng này dường như không có gì đặc biệt.

Xem xong mấy chiếc bát trên bàn, cuối cùng đến trước cái rương ở góc phòng.

Tuế Nhi sức lực rất lớn, tiến lên kéo rương ra, đặt ở chỗ trống giữa phòng, Thẩm Khinh Trĩ đi qua khom người cẩn thận nhìn xem.

Tuế Nhi lấy từng món đồ từ bên trong ra, bên trong có hai loại y phục lớn nhỏ khác nhau, chắc là của hai thái giám.

Trước đó cũng đã nói, lúc mới báo mất tích, phát hiện tiểu thái giám này không mang theo y phục của mình, cho nên bây giờ họ nhìn thấy quần áo của hắn ở đây.

Tuế Nhi lấy từng món đồ ra, dưới cùng của đáy rương là một chiếc túi thơm nhỏ bị y phục đè lên. Chiếc túi thơm đã cũ, nhìn qua rất cổ xưa, góc cạnh đều đã rách, Tuế Nhi lấy nó ra đặt lên bàn.

Dưới ánh đèn lồng, Tuế Nhi đổ hết đồ bên trong túi ra.

Bên trong có một chiếc lược gỗ, một chiếc khăn tay thêu rừng trúc, và một con cá nhỏ bằng gỗ.

Tay nghề khắc con cá nhỏ rất kém, nhìn qua rất thô cứng, nhất là đôi mắt to lồi ra kia, trông có chút đáng sợ.

Ngoài ra, không còn thứ gì khác nữa.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng không quan tâm đến những thứ khác, nàng chăm chú nhìn bức tượng gỗ, nhìn hai mắt cá trên bức tượng gỗ, tất cả manh mối được xâu chuỗi lại với nhau, cuối cùng cũng có phương hướng rõ ràng.

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, đợi đến khi mở mắt ra, liền nói: "Cắt kỹ mấy thứ này đi, ta mang về xem lại."

Tuế Nhi đáp: "Vâng."

Rời khỏi dãy phòng phía sau, Thẩm Kinh Trĩ không vội về Phù Dung viên, nàng thông thả dạo bước đến bách cảnh đồ, chỉ mang theo Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ bên cạnh.

Tiền Tam Hỉ đi theo phía sau thưa: "Nương nương, mấy vị lão nhân gia kia nói, tên tiểu thái giám kia ngày thường khéo miệng, thích nhất lấy lòng người trong hành cung. Tuy tuổi còn trẻ, chức vị không cao, nhưng nhờ khéo ăn nói lại rộng rãi nên làm việc trong hành cung đều rất thuận lợi."

"Nhất là khi thánh giá mới đến hành cung."

Tiền Tam Hỉ vừa nói vừa trầm mặt xuống, gương mặt vốn luôn hớn hở nay bị vẻ âm trầm bao phủ, hiếm khi có vài phần giống Niên Cửu Phúc khi tức giận.

Hắn nói tiếp: "Nương nương, ngày thánh giá mới đến, một tiểu cung nữ có quan hệ với tên tiểu thái giám kia đã được điều đến Thính Ly

quán, hẳn ta cũng nhân lúc rảnh rỗi, cố ý đến thăm tiểu cung nữ đó."

Thận Hình Tư tra hỏi thế nào cũng không ngờ, người hiểu rõ mọi chuyện trong hành cung này không phải là Phùng Lập, mà là những lão nhân gia sắp xuống mồ kia.

Họ ngày ngày ngồi trong dãy phòng phía sau nhìn ngắm, có gì mà không biết chứ?

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống nhìn ruộng lúa trước mặt, khẽ cười: "Thảo nào."

Thảo nào Lý Xảo Nhi có nhiều điểm đáng ngờ như vậy, thì ra thân phận nàng ta thật sự có vấn đề.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn về phương Tây Bắc.

Nàng ta có phải là người mà mình nghĩ hay không?

Thẩm Kinh Trĩ suy đi tính lại, quyết định không vội ra tay, định về bàn bạc với Thích Tiểu Thu rồi tính tiếp.

Nhưng nàng còn chưa về đến Phù Dung viên, vừa đi ngang qua hồ sen đã tình cờ gặp Lý Xảo Nhi từ Thính Ly quán đi ra.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Lý Xảo Nhi bước nhanh tới, khéo léo hành lễ với nàng, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa.

"Hôm nay trời đẹp, sao người không đến Đông An vi trường?" Thẩm Kinh Trĩ hỏi.

Lý Xảo Nhi rũ mắt xuống, đáp: "Nương nương, tần thiếp vốn không thích những thứ đó, cũng không biết cười ngượng, đến đó cũng chỉ buồn chán, chi bằng ngắm cảnh trong hành cung này còn thú vị hơn."

"Người xem, hoa sen này đẹp biết bao."

Nhân lúc nói chuyện, Thẩm Kinh Trĩ âm thầm đánh giá dung mạo Lý Xảo Nhi.

Hai người cùng nhập cung, năm đó Lý Xảo Nhi mới mười ba, mười bốn tuổi đã nổi bật hơn người, chỉ vì nàng ta quá xinh đẹp, lại có nét đẹp của ngoại tộc, nên khi ở Trữ Tú cung cũng chẳng kết giao với ai.

Giờ đây nàng ta đã trưởng thành, dung mạo càng thêm sắc sảo, sống mũi cao lông mày đậm, đôi mắt nâu như hổ phách, toát lên vẻ đẹp khó tả.

Trước đây khi còn ở Trữ Tú cung, các tiểu cung nữ thường nói xấu sau lưng nàng ta, bảo nàng ta là con hoang của Hồ cơ, lúc đó không ít lần bắt nạt nàng ta.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại, khi đó Lý Xảo Nhi không qua lại với ai, chỉ có thể nói chuyện được với nàng.

Lúc đó Thẩm Kinh Trĩ cứ nghĩ nàng ta đang lấy lòng mình, dù sao cả hai đều có dung mạo hơn người, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ tốt đẹp, nên cũng không để tâm lắm, nhưng đến hôm nay mọi chuyện dần hé lộ, Thẩm Kinh Trĩ lại có cảm giác bưng tỉnh.

Lý Xảo Nhi lấy lòng nàng, không phải vì dung mạo, mà là vì xuất thân.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ lại không hề hoảng loạn, nàng có một niềm tin mãnh liệt, tin rằng Tiêu Thành Dực sẽ không vì thân phận của nàng ta mà nghi ngờ mình, nên từ đầu đến cuối nàng đều không hề sợ hãi.

Nàng cũng không cần phải sợ hãi.

Dù xuất thân thế nào, nàng chưa từng làm điều xấu, không gây rối loạn hậu cung, mưu phản phạm thượng, cũng chưa từng làm điều gì gây hại cho bách tính Đại Sở.

Nàng đường đường chính chính, cần gì phải lo lắng sợ hãi vì những lời đồn đại vô căn cứ?

Nhưng nàng vẫn phải làm rõ chuyện của Lý Xảo Nhi.

Ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ lóe lên, cúi đầu nhìn hoa sen đầy hồ, nói với Lý Xảo Nhi: "Hoa sen mùa này là đẹp nhất, nở rộ khắp nơi, lá sen xanh mướt, sinh trưởng thật tốt."

Lòng Lý Xảo Nhi khẽ động, nàng ta tiến lại gần hai bước, hạ giọng nói: "Ý nương nương là....?"

Thẩm Kinh Trĩ liếc nhìn Thích Tiểu Thu, mới nói với Lý Xảo Nhi: "Ta thích nhất là cá bơi lội, trước đây khi còn ở trong cung rất thích Du Tâm trì ở Ngự Hoa viên, vừa hay gặp người, chi bằng chiều nay sau giờ nghỉ trưa, chúng ta đến hồ cá chép dạo chơi?"

Lý Xảo Nhi mừng rỡ như điên. Nàng ta chờ đợi câu trả lời này bao nhiêu năm, giờ đây cuối cùng cũng đã đợi được.

Lý Xảo Nhi cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, cẩn thận nói: "Nương nương, tần thiếp có mang theo một vài món đồ nhỏ từ trong nhà, chiều nay chúng ta cùng nhau thưởng ngoạn nhé?"

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, bỗng nhiên thở dài: "Ta là một cô nhi, không có đồ riêng, thật sự rất ngưỡng mộ những người có gia đình."

Lý Xảo Nhi thông minh, lập tức hiểu ý Thẩm Kinh Trĩ, trong lòng nàng ta khẽ chùng xuống, nhưng rất nhanh liền quyết định tin tưởng Thẩm Kinh Trĩ.

Bởi vì đây là điều mà họ đã sớm được dặn dò, cho dù Thẩm Kinh

Trĩ không đưa ra được tín vật, nhưng lại nói rõ tín vật là gì, nàng ta ngoài việc tin tưởng Thẩm Kinh Trĩ, cũng không còn ai để tin tưởng nữa.

Lý Xảo Nhi hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Vây tần thiếp sẽ đợi nương nương ở hồ cá chép."

Thẩm Kinh Trĩ trở về Phù Dung viên, cho lui hết người hầu, chỉ giữ lại Thích Tiểu Thu.

Thích Tiểu Thu lúc này không đến gần, không biết Thẩm Kinh Trĩ đã nói gì với Lý Xảo Nhi, nhưng nàng ấy có thể đoán được cái chết của tên tiểu thái giám kia chắc chắn có liên quan đến Lý Xảo Nhi, nếu không nương nương sẽ không dây dưa với nàng ta.

Vì vậy sau khi mọi người lui xuống, Thích Tiểu Thu lập tức quỳ xuống.

"Nương nương, nô tỳ từ khi theo nương nương đã biết điều gì nên làm, điều gì không nên làm, những lời không nên nói, nô tỳ tuyệt đối sẽ không nói thêm một lời."

"Nương nương cần dùng người, cứ việc dùng nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ hoàn thành mọi việc."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ta khẽ cười. Thích Tiểu Thu thật ra rất giống Cố Tú, họ đều tin tưởng nàng, trung thành với nàng, dù nàng làm gì họ cũng đều cho là đúng.

Hơn nữa cả hai đều thông minh như nhau.

Thích Tiểu Thu thậm chí còn thông minh hơn Cố Tú một chút, chỉ dựa vào những manh mối này, nàng ấy đã đoán được Thẩm Kinh Trĩ nhất định có chuyện giấu giếm, nhưng lúc này Thẩm Kinh Trĩ giữ nàng ấy lại, nhất định là muốn nói ra sự thật.

Vì nương nương đã tin tưởng, nàng ấy liền bày tỏ thái độ trước, không cần nương nương phải tốn nhiều lời.

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, đích thân nâng nàng ấy dậy, để nàng ấy ngồi xuống chiếc đôn thêu bên cạnh, dịu dàng nói:

“Ta biết ngươi là người trung thành nhất, cũng thông minh nhất. Không cần ta nói nhiều, ngươi cũng tự mình hiểu rõ.”

Những lời này chính là Thẩm Kinh Trĩ đã suy nghĩ kỹ lúc trên đường trở về. Nàng khẽ cúi mắt, nhẹ giọng nói với Thích Tiểu Thu:

“Trước đây Lý Xảo Nhi nhiều lần nói năng lấp lửng trước mặt ta. Ban đầu ta tưởng nàng ta muốn tỏ lòng trung thành, nhưng sau khi tới hành cung, nàng ta lại lớn gan hơn, dám ngang nhiên treo một tín vật trên người.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nheo mắt lại: “Ta vốn không nhận ra tín vật đó, nhưng trong hành cung nhất định có người biết rõ. Nhưng không rõ vì lý do gì, hai người đó xảy ra mâu thuẫn, kết quả là Lý Xảo Nhi ra tay giết chết tên tiểu thái giám kia.”

Thích Tiểu Thu trợn to mắt, hiếm khi lộ vẻ kinh ngạc: “Ý nương nương là, chính Lý tuyển thị đã sát hại tên tiểu thái giám đó?”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, điềm tĩnh nói: “Ta luôn nhớ rất rõ, khi còn ở dịch trạm, ta đã từng thấy miếng ngọc bội trên người nàng ta. Ngọc bội đó có kiểu dáng khá kỳ lạ, vì vậy ta mới đặc biệt ghi nhớ.”

“Sáng nay, Tư Liễu mang đến bản ghi chép nghiệm thi cho ta xem, ta nhận ra vết bầm trên thi thể rất quen thuộc. Nghĩ đi nghĩ lại, ta mới nhớ ra đó chính là tín vật của Lý Xảo Nhi.”

“Dĩ nhiên, lúc đó ta vẫn chưa nghi ngờ nàng ta.” Thẩm Kinh Trĩ hồ hững nói tiếp, “Một phi tần trong cung, có sao lại phải giết một tiểu thái giám ở hành cung, người mà nàng ta chưa từng gặp qua? Ta

thấy việc này rất kỳ quặc, cũng tự hỏi liệu có phải mình nghĩ sai, nên mới quyết định đến nơi ở của tiểu thái giám để kiểm tra."

Nàng chỉ vào chiếc túi thơm trên bàn: "Nhưng từ trong đồ dùng của hắn ta, lại tìm được một tượng điêu khắc cá chép bằng gỗ, giống hệt tín vật bằng ngọc của Lý Xảo Nhi."

Mặc dù một cái làm bằng ngọc, một cái bằng gỗ, nhưng kiểu dáng cá chép khắc họa giống nhau đến kỳ lạ. Thích Tiểu Thu cầm tượng gỗ từ trong túi ra, lập tức nhớ đến miếng ngọc bội của Lý Xảo Nhi.

"Nương nương, đúng là rất giống." Nàng ấy vừa nói vừa ngẩng đầu lên, sắc mặt chợt biến đổi: "Nương nương, chẳng lẽ đây chính là tín vật?"

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, khẽ gật đầu: "Đúng vậy. Chính vì nghĩ đến điều này, ta mới hiểu vì sao nàng ta lại giết tên tiểu thái giám kia."

"Hai người có cùng thân phận, đều mang tín vật giống nhau. Sau khi gặp mặt tại hành cung, tiểu thái giám chắc chắn muốn cướp đoạt thứ gì đó từ nàng ta, nên nàng ta mới ra tay hạ sát."

Thích Tiểu Thu nghĩ đến số bạc hơn ba trăm lượng mà người kia tham lam chiếm giữ, liền đoán ra hắn ta muốn cướp thứ gì.

Thẩm Kinh Trĩ thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: "Sau khi nghĩ thông mọi chuyện, ta nhận ra hành động của tên tiểu thái giám hoàn toàn phù hợp. Hắn ta tận dụng hành cung để vừa kiếm tiền vừa dò la tin tức. Kẻ giao dịch với hắn ta chắc chắn không phải hạng tầm thường."

Hành cung quanh năm vắng bóng người, quản lý không nghiêm, tạo điều kiện cho những kẻ như bọn họ.

Thích Tiểu Thu cũng nghĩ thông điểm này, sắc mặt càng khó coi: "Nương nương, bọn họ rốt cuộc là ai, lại phục vụ cho kẻ nào?"

Thẩm Kinh Trĩ cười nhạt: "Điều này ta không biết, nhưng chiều nay tại hồ cá chép, ta có thể thử dò xét nàng ta."

Chỉ dựa vào những manh mối này, Thẩm Kinh Trĩ tất nhiên không thể nhận ra thân phận của bọn họ. Nhưng nàng không phải nguyên chủ, mà là người trọng sinh, nên ngay lập tức nhận ra nguồn gốc của kỹ thuật chạm khắc kia.

Nếu không có gì bất ngờ, Lý Xảo Nhi và tên tiểu thái giám bị giết đều là mật thám của Đại Hạ cài vào Đại Sở.

Dựa vào xuất thân của cả hai và thái độ của Lý Xảo Nhi, Thẩm Kinh Trĩ đã có một suy đoán táo bạo: Lý Xảo Nhi nghĩ nàng cũng là mật thám của Đại Hạ.

Điều này dễ hiểu. Nàng vốn là một cô nhi không nơi nương tựa, cùng quê quán với Lý Xảo Nhi. Trước đây, nàng từng đáp lại và thăm dò xuất thân của Lý Xảo Nhi, vô tình tạo nên ảo giác: Cả hai giống nhau.

Lý Xảo Nhi đã ẩn mình trong cung suốt bốn năm năm. Trong thời gian này, nàng ta làm gì không ai hay biết. Nhưng chỉ với một vài chi tiết Thẩm Kinh Trĩ cố tình để lộ, nàng đã khiến Lý Xảo Nhi tin tưởng.

Thẩm Kinh Trĩ giải thích với Thích Tiểu Thu như vậy, rồi căn dặn: "Người chết có lẽ bị Lý Xảo Nhi đích thân sát hại. Nàng ta đã tự ra tay, chứng tỏ bên cạnh không có đồng bọn, nên cũng không thể nắm được tình hình trong hành cung. Lát nữa ngươi hãy gọi Tiểu Đa Tử tới đây, ta có điều muốn dặn dò."

Giữa đôi mày của Thẩm Kinh Trĩ thấp thoáng ý cười.

"Nếu lần này có thể bắt trọn ổ đám yêu ma quỷ quái trong cung này," Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, "thì phải xem Lý Xảo Nhi có phải là

người cứng rắn hay không.”

Chương 80: Tróc nã

Tiểu Đa Tử được Thẩm Kinh Trĩ điểm danh, lập tức đến Phù Dung viên.

Thẩm Kinh Trĩ không giải thích nguyên do mà chỉ đưa cho hắn một phong thư, bảo phải tự tay chuyển đến bãi săn.

Sau khi Tiểu Đa Tử rời đi, Thẩm Kinh Trĩ mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù nàng rất chắc chắn, nhưng không giấu nổi sự căng thẳng và bối rối. Thích Tiểu Thu bên cạnh bèn an ủi: “Nương nương, việc này đều nhờ nương nương nhạy bén phát hiện ra bọn gian tà. Bệ hạ nhất định sẽ hiểu tấm lòng trung thành của người. Nương nương không cần quá lo lắng.”

Thẩm Kinh Trĩ cười gượng: “Mong là vậy.”

Trong lòng nàng vốn không sợ, bởi cho dù thân thể này có vướng tội, nhưng từ lúc nhập cung, nàng đã trở thành Thẩm Kinh Trĩ, chưa từng làm điều gì sai trái. Nàng có gì phải sợ?

Chỉ là, Thẩm Kinh Trĩ vẫn cảm thấy Lý Xảo Nhi đã nhận nhầm người. Nhưng tại sao Lý Xảo Nhi lại cố ý nhận nhầm?

Ánh mắt nàng chợt trầm xuống, không nói gì thêm. Đến khi dùng xong bữa trưa trong yên tĩnh, Niên Cửu Phúc đã vội vã tới Phù Dung Viên.

Hắn lén trở về, không để ai trong hành cung hay biết. Thẩm Kinh Trĩ thấy hắn tự mình đến thì không khỏi ngạc nhiên.

Niên Cửu Phúc tháo mũ trùm, hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, nghiêm túc bẩm báo: “Bệ hạ nhận được tấu chương của nương nương, lập tức hiểu rõ tình hình. Vì vậy người cử thần dẫn một đội cấm vệ trở lại hành cung, cùng với phó tướng Phụng Thiên đại doanh là Vương Đồng tướng quân. Hiện Vương tướng quân và cấm vệ đã mai phục gần Cẩm Lý trì, chỉ chờ nương nương ra lệnh.”

Trên gương mặt Thẩm Kinh Trĩ dần hiện nụ cười.

Nàng thích nhất ở Tiêu Thành Dục chính là điểm này. Làm việc cho hắn lúc nào cũng cảm thấy thoải mái, bởi hắn không nghi kỵ linh tinh, chỉ cần tin tưởng là hành động dứt khoát.

Niên Cửu Phúc thấy nương nương nở nụ cười, lưng càng cúi thấp: “Nương nương, bệ hạ ban khẩu dụ, mọi việc này đều giao toàn quyền cho nương nương xử lý. Vương tướng quân và một đội cấm vệ đều do nương nương điều động. Nếu vẫn chưa đủ, toàn bộ cấm vệ trong hành cung cũng có thể do nương nương sử dụng. Ngoài ra, các thái giám tại Sướng Xuân Phương Cảnh cũng nghe lệnh nương nương. Thần cũng đợi nương nương chỉ thị.”

Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc, không ngờ Tiêu Thành Dục lại giao cho nàng quyền lực lớn như vậy. Hành cung có đến ngàn người, chỉ với một khẩu dụ, hắn đã giao hết quyền điều động cho nàng.

Đây không chỉ là sự tin tưởng lớn lao, mà còn là tầm nhìn xa trông rộng đáng khâm phục.

Nghe đến đây, trái tim Thẩm Kinh Trĩ không khỏi đập nhanh, một dòng ầm ập khó tả len lỏi trong lòng.

Là cảm giác mãn nguyện, cũng là một niềm vui sướng khó tả.

Niên Cửu Phúc truyền đạt xong khẩu dụ, thấy Thẩm Kinh Trĩ không nói gì, nhưng vẫn không vội, chỉ cúi người mỉm cười nhìn xuống mặt đất.

Chỉ cần nhìn cách bệ hạ hành động, nương nương nào mà chẳng rung động? Niên Cửu Phúc thầm nghĩ, nhớ lại khi Thái Hậu còn lo bệ hạ sẽ cô độc cả đời, hẳn không khỏi lẩm bẩm trong lòng: Bệ hạ hơn tiên đế nhiều, làm sao có thể cô độc cả đời được?

Hồi lâu sau, Thẩm Kinh Trĩ mới lên tiếng: “Không cần kinh động đến cấm vệ hành cung. Ta thấy thậm chí Vương tướng quân cũng không cần phải ra tay. Chỉ cần phái vài thái giám dày dạn kinh nghiệm từ Thận Hình Tư đến, cũng đủ chế ngự Lý Xảo Nhi rồi.”

Nhưng Niên Cửu Phúc lại đáp: “Nương nương, Vương tướng quân là để bảo vệ người. Lý Xảo Nhi không đáng ngại, nhưng nương nương thì rất quan trọng.”

“Đám gian tà này gan to tày trời, việc gì cũng dám làm. Nếu chẳng may chúng kích động, ra tay với nương nương thì sao?”

Thẩm Kinh Trĩ không nghĩ đến điều này. Nghe Niên Cửu Phúc nói, nàng cũng ngồi thẳng dậy: “Quả là bệ hạ suy nghĩ thấu đáo, ta thì quá nông cạn rồi.”

Sau đó bèn căn dặn: “Hãy từ Thận Hình Tư điều thêm hai tiểu thái giám theo bên cạnh Tiền Tam Hỉ. Đến lúc ấy ta sẽ không ngồi gần Lý Xảo Nhi. Nhìn nàng ta, chắc cũng không biết võ nghệ, nên có lẽ không nguy hiểm lắm.”

Niên Cửu Phúc gật đầu đồng ý.

Nàng dặn dò thêm: “Chúng ta không biết phía sau Lý Xảo Nhi còn có ai, bắt được nàng ta thì không được làm kinh động đến bọn họ. Ta chỉ dựa vào nhạy bén mà đoán ra nàng ta, nếu để nàng ta phát giác, có khi sẽ không nói gì. Sau đó chỉ còn cách nhờ Thận Hình Tư thẩm vấn.”

Niên Cửu Phúc cúi người: "Nương nương yên tâm, mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa."

Nghe vậy, Thẩm Kinh Trĩ mới an tâm.

Trưa hôm đó, nàng không nghỉ ngơi, chỉ ngồi trong nhả thất trầm tư suy nghĩ. Đến đầu giờ Thân, Thích Tiểu Thu bước vào: "Nương nương, đã đến giờ rồi."

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy, hít sâu một hơi thật sâu: "Đi thôi."

Nàng không mang theo nhiều người, chỉ dẫn Thích Tiểu Thu, Tiền Tam Hỉ và hai tiểu thái giám từ Thận Hình Tư, tất cả đều lặng lẽ đi theo nàng.

Cẩm Lý trì đã được bố trí từ trước. Bên cạnh hồ có một cái đình nhỏ tên là Thính Phong, bên trong vốn có ghế gỗ nhưng Niên Cửu Phúc chỉ để lại hai chiếc đặt xa nhau. Dù Lý Xảo Nhi có muốn ra tay thì cũng chưa kịp đến gần Thẩm Kinh Trĩ đã bị chế ngự.

Mọi việc đều được tiến hành trong bí mật. Khi Thẩm Kinh Trĩ đến Kim Lý trì, nhìn thấy Lý Xảo Nhi đang đứng đợi một mình ở đó. Nàng dừng bước, cúi đầu nói vài câu với Thích Tiểu Thu. Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ nghe xong liền dừng lại.

Sau khi Thẩm Kinh Trĩ và Lý Xảo Nhi cùng bước lên Thính Phong đình, chúng thái giám từ Thận Hình Tư mới lặng lẽ tiếp cận.

Lý Xảo Nhi hoàn toàn không hay biết.

Nàng ta được Thẩm Kinh Trĩ cho ngồi xuống ghế, căng thẳng đến mức siết chặt tay, mím môi không nói một lời.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi xa phía bên kia, nhàn nhạt nói: "Ta đã ra lệnh không ai được lại gần. Người không cần sợ, có gì cứ nói với ta."

Lý Xảo Nhi nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ta rụt rè nhìn Thẩm Kinh Trĩ, lấy từ thắt lưng ra một miếng ngọc bội: "Khi ở trạm dịch, chỉ có nương nương liếc nhìn miếng ngọc bội này, lúc đó tần thiếp đã biết nương nương là người cùng phe với tần thiếp."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ mỉm cười, lặng thinh không nói.

Lý Xảo Nhi tiếp lời: "Ngày ấy nhóm cung nữ chúng ta tiến cung đều bị phân tán, tần thiếp chỉ có thể liên lạc với thượng phong* của mình, còn có những ai khác hay không thì tần thiếp hoàn toàn không biết. Bao nhiêu năm qua, một mình tần thiếp chèo chống rất vất vả."

(*thượng phong: cách gọi cấp trên)

Nói đoạn, đôi mắt Lý Xảo Nhi bỗng đỏ hoe: "Nay rốt cuộc cũng trông thấy nương nương, về sau tần thiếp đã có chỗ dựa rồi. Nương nương phân phó tần thiếp làm gì, tần thiếp liền làm nấy, đều nghe theo phân phó của nương nương."

Nghe đến đây, Thẩm Kinh Trĩ rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Lý Xảo Nhi cũng giống nàng, hai người đều thông qua những manh mối nhỏ bé mà xác nhận thân phận của đối phương.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nhận lấy ngọc bội nàng ta dâng lên, giọng nói mang theo vẻ hoài niệm: "Từ khi tín vật của ta bị mất, thì không còn gặp lại loại hình chạm khắc quen thuộc này nữa."

Nghe được câu mình muốn nghe, Lý Xảo Nhi cũng âm thầm thở phào. Xem ra nàng ta cũng đánh cược đúng rồi.

Lý Xảo Nhi thấp giọng nói: "Tuy nương nương không có tín vật, nhưng lời nói ra đều khớp cả, nương nương không nghi ngờ tần thiếp, tần thiếp cũng an tâm phần nào."

Thẩm Kinh Trĩ thản nhiên liếc nhìn nàng ta, chậm rãi hỏi: "Vì sao ngươi lại giết hắn?"

Toàn thân Lý Xảo Nhi run lên, hồi lâu sau mới mở miệng: "Hồi nương nương, tần thiếp không phải sát hại đồng liêu, chỉ là người nọ căn bản không trung thành. Hắn ta làm việc gì cũng đều là vì vợ vét của cải. Bao nhiêu năm ở hành cung cũng chẳng bày ra được thế cục gì, chỉ lo kiếm tiền. Thậm chí gặp tần thiếp, thấy tín vật mà hắn ta cũng chẳng hề sợ hãi, còn muốn mượn chuyện này uy hiếp tần thiếp, bắt tần thiếp lấy bạc ra mua lời của hắn ta."

Thẩm Kinh Trĩ vốn cũng đoán như vậy, xem ra sự việc quả nhiên đúng như nàng dự liệu, Lý Xảo Nhi vì không muốn bại lộ thân phận, lại thấy kẻ chết không đủ trung thành, mới giết hắn ta.

Lý Xảo Nhi nói xong, bất an nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nhưng nàng lại giả vờ trầm ngâm, cuối cùng vẫn mở miệng: "Ngươi làm rất tốt."

"Tạ nương nương khoan dung." Lý Xảo Nhi rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Thẩm Kinh Trĩ lại yên lặng hồi lâu, cuối cùng mới hạ giọng nói: "Kẻ nào không trung thành với Đại Hạ ta, đều là phản đồ, đều đáng chết."

Trong lòng Lý Xảo Nhi run lên, mắt nàng ta đỏ hoe, những giọt lệ to như hạt đậu cứ thế lăn dài. Bao năm qua, ngoài vị cô cô đã dẫn dắt nàng, nàng vẫn luôn một mình sống trong hậu cung Đại Sở.

Nếu nàng có thể giống như Thẩm Kinh Trĩ, sống trong nhung lụa phú quý thì cũng thôi, nhưng nàng rốt cuộc không được Hoàng Thượng sủng ái, chỉ có thể làm một tuyển thị tịch mệnh vô danh, ngày ngày sống cuộc sống tẻ nhạt.

Nàng sao có thể không mong mỏi?

Lời nói của Thẩm Kinh Trĩ như đâm thẳng vào tim nàng, khiến lý trí nàng bay xa, không còn khống chế được bản thân nữa.

"Nương nương, về sau tần thiếp đều nghe theo người."

Thẩm Kinh Trĩ lại xua tay, nói: "Không được, chúng ta là ngang hàng, ta sao có thể sai khiến người? Vị quân sự cô cô của người... lại là người có tính khí ấy, chẳng phải bà ta sẽ tức giận sao?"

Lúc này Lý Xảo Nhi đã một lòng muốn đi theo Thẩm Kinh Trĩ hưởng vinh hoa phú quý, không nghĩ được gì khác, vừa nghe lời này liền nói: "Lý Niệm cô cô quả thật có chút nghiêm khắc, nhưng nếu bà ta biết thân phận của nương nương, nhất định cũng sẽ mừng rỡ khôn xiết. Bà ta sao có thể có được thể diện như nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ thầm niệm cái tên này một lần, phát hiện mình thật sự không quen biết, khẽ gõ gõ lưng ghế, rất khiêm tốn nói: "Ta cũng chỉ là may mắn thôi."

Lý Xảo Nhi lắc đầu: "Nương nương nói gì vậy, tần thiếp nghe cô cô nói, cùng chúng ta tiến cung năm đó, ngàn cay vạn đắng chỉ vào được bốn người. Ngoài bà ta ra, hẳn là còn có thượng phong của nương nương, giờ e là cũng không có được thể diện như nương nương."

Điều này thật sự đúng, Thẩm Kinh Trĩ mà tiến thêm bước nữa là có thể làm tứ phi rồi, trong cung ai có thể vượt qua nàng chứ?

Thẩm Kinh Trĩ lại ghi nhớ con số này trong lòng, im lặng một lát mới thấp giọng nói: "Chuyện ở Khôn Hòa cung lúc quốc tang, có phải do người làm không? Nếu có, ta cũng tiện nói với cô cô một tiếng, ghi cho người một công."

Hai lát Lý Xảo Nhi đầu tiên sáng lên, sau đó liền sụp xuống: "Nương

nương... không phải tần thiếp, lúc ấy tần thiếp ngay cả Dục Khánh cung cũng không ra được, làm sao biết được những chuyện này? Nói như vậy, hẳn là do thượng phong của người làm rồi."

Không phải Thẩm Kinh Trĩ, cũng không phải Lý Xảo Nhi, vậy chỉ có thể là vị cô cô kia.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi gật đầu: "Lúc ấy chuyện này qua tay ta, ta cũng biết sơ sơ. Những vị thái phi trong hậu cung Đại Sở ấy, chẳng có ai có đầu óc cả, đều là kẻ ngu ngốc. Có lẽ sợ ta bại lộ, nên cô cô mới không nói với ta."

Lý Xảo Nhi cũng rất quả quyết: "Vâng, nương nương nói chí phải."

Thẩm Kinh Trĩ lại hỏi: "Trong cung chỉ có bốn người chúng ta, vậy hành cung thì sao? Chỉ có tên tiểu thái giám kia thôi à?"

Lý Xảo Nhi bỗng có chút nghi hoặc: "Nương nương, những điều này cô cô người chưa từng nói với người sao?"

Sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ như thường, rất thản nhiên nói: "Cô cô tự nhiên không thể nói với ta những điều này. Ta cả ngày ở bên cạnh bệ hạ, biết quá nhiều ngược lại là chuyện xấu."

Thẩm Kinh Trĩ lại gõ nhẹ hai cái lên lưng ghế: "Nhưng giờ chúng ta đang ở hành cung, ngược lại có thể làm chút gì đó."

Nghi hoặc trong lòng Lý Xảo Nhi lập tức bị xua tan, nàng ta vội vàng nói: "Hình như còn một thái giám nữa, tần thiếp không biết thân phận nhưng cô cô thì biết."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, phẩy tay áo đứng dậy, vừa chậm rãi bước xuống vừa thản nhiên hô lên: "Bắt lấy."

Trong ánh mắt kinh hoàng của Lý Xảo Nhi, một đám thái giám của Thận Hình Tư mặc áo xanh bỗng nhiên xuất hiện, ầm nàng ta xuống

đất.

Thẩm Kinh Trĩ đứng từ xa bên hồ cá chép, lạnh nhạt nhìn Lý Xảo Nhi.

Lý Xảo Nhi cố ngẩng đầu lên, không thể tin nổi nhìn Thẩm Kinh Trĩ, không hiểu vì sao nàng lại phản bội gia quốc.

Thẩm Kinh Trĩ mặc kệ nàng ta nhìn, đợi đến khi nàng ta bị trời chặt, nàng mới tiến lên một bước, cúi đầu nhìn nàng ta.

"Bản cung đã từng nói, bản cung chính là người mà người nghĩ sao?" Thẩm Kinh Trĩ lập tức cười: "Bản cung một lòng trung thành với bệ hạ, trung thành với Đại Sở, nếu không như vậy sao có thể được bệ hạ tín nhiệm?"

"Các người quá coi thường bệ hạ, cũng quá coi thường Đại Sở rồi."

Một câu nói của Thẩm Kinh Trĩ đã đánh tan ý chí chiến đấu của Lý Xảo Nhi, khiến cả người nàng ta đổ gục xuống đất.

Thẩm Kinh Trĩ vịn tay Thích Tiểu Thu chậm rãi bước đi.

Bộ điệu bên mái tóc nàng lắc lư tỏa sáng, rực rỡ lóa mắt.

Đó là cuộc sống nhung lụa mà Lý Xảo Nhi từng ao ước vô cùng.

Sau khi Lý Xảo Nhi bị đưa xuống, Niên Cửu Phúc và Tư Liễu cô cô đích thân thẩm vấn. Thẩm Kinh Trĩ không đến Thận Hình Tư, nàng chỉ thông thả trở về Phù Dung viên.

Trên đường đi, Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ đều không dám nói lời nào, mãi đến khi đoàn người vào Phù Dung viên, Tiền Tam Hỉ mới như được đại xá, thở phào nhẹ nhõm.

“Thật là dọa chết tiểu nhân rồi.” Tiền Tam Hỉ lẩm bẩm một câu.

Thẩm Kinh Trĩ liếc hắt một cái, hắt lập tức thẳng lưng, nhỏ giọng nói: “Nương nương yên tâm, tiểu nhân hiểu rồi.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ gật đầu, dẫn hai người đi thẳng vào tấm điện.

Chúng cung nhân đều rất hiểu chuyện, thấy sắc mặt họ nghiêm trọng liền lui ra ngoài.

Đợi Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống, trong tấm điện chỉ còn lại ba người. Nàng khẽ gõ lên bàn vuông, cau mày trầm tư một lát rồi mới nói: “Ban đầu tuy ta có chút nghi ngờ Lý Xảo Nhi, nhưng không ngờ nàng ta thật sự là gian tế của Đại Hạ. Tam Hỉ, người xác nhận thân thế của nàng ta không có vấn đề gì chứ?”

Tiền Tam Hỉ vội vàng đáp: “Nương nương, tiểu nhân có thể tra được hộ tịch của nàng ta đều bắt nguồn từ hồ sơ của Thượng Cung Cục. Bởi vì sau khi nàng ta nhập cung liền vào Xuân Cảnh Uyển, cho nên lý lịch đơn giản, gần như không có gì khác thường. Tiểu nhân đã từng hỏi thăm những người quen biết nàng ta, lời họ nói đều không sai biệt lắm.”

“Nhiều năm như vậy, hành vi thói quen, thậm chí khẩu vị của nàng ta đều không hề thay đổi. Nếu Niên công công đã tra rõ nàng ta không phải là người cải danh đổi họ, vậy thì nàng ta đã bị tráo đổi từ trước khi nhập cung.”

“Nàng ta rất có thể không phải là Lý Xảo Nhi vốn nên nhập cung. Trùng hợp là trong số những cung nhân nhập cung cùng năm với nàng ta ở trong thôn đó chỉ có mỗi mình Lý Xảo Nhi, cho nên không ai biết nàng ta đã bị tráo đổi hay chưa.”

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, một lát sau nàng nhìn về phía Thích Tiểu Thu: “Trong cung nàng ta thân thiết với ai?”

Lý Xảo Nhi nói thượng phong của nàng ta tên là Lý Niệm, hẳn là một cô cô trong cung. L Khi nàng ta nói ra cái tên này, Tư Liễu hẳn là đã biết người này là ai.

Hai người họ đều là gian tế của Đại Hạ, ở trong hoàng cung Đại Sở dù thân thiết hay không cũng đều hợp tình hợp lý, cho nên không thể đánh giá được.

Nhưng Lý Xảo Nhi không biết thân phận của những người khác. Những người nàng ta không biết hay không quen biết, chắc chắn sẽ muốn tìm người hợp ý để chơi cùng, hoặc là đối phương biết thân phận của nàng ta, cũng sẽ chủ động tiếp cận nàng ta.

Những gian tế này ẩn náu quá sâu, Lý Xảo Nhi nhập cung gần năm năm, thậm chí còn trở thành cung phi của Hoàng Thượng, tuy không được sủng ái nhưng cũng thật sự có bản lĩnh.

Thích Tiểu Thu liền đáp: "Nương nương, Lý Xảo Nhi ngày thường rất ít khi ra ngoài, theo nô tỳ biết, nàng ta không có thân thiết với một cô cô nào tên là Lý Niệm. Nàng ta thường ở trong Bích Vân cung, tiếp xúc không ngoài những người ở Bích Vân cung, chỉ là..."

Thích Tiểu Thu vừa nói vừa cẩn thận suy nghĩ: "Chỉ nghe nói Lý Xảo Nhi rất thích thêu thùa, thỉnh thoảng ra khỏi Bích Vân cung một lần, thường là đến Thượng Cung Cục, phần lớn là đến Chiết Tú Sở, nhưng nô tỳ có thể khẳng định, ở Chiết Tú Sở không có một cô cô nào tên là Lý Niệm."

Nếu Lý Xảo Nhi cẩn thận như vậy, vậy thì nàng ta và người tên Lý Niệm này chắc chắn cũng không thường xuyên gặp mặt. Nghe Thích Tiểu Thu nói như vậy, có lẽ là khi đến Chiết Tú Sở thì gặp mặt nói vài câu, coi như là gặp gỡ rồi.

Thẩm Kinh Trĩ như có điều suy nghĩ, gật đầu: "Nếu nói như vậy, Tư Liễu cô cô cũng xuất thân từ Chiết Tú Sở sao?"

Thích Tiểu Thu giặt mình, nói: "Ý của nương nương là?"

Thẩm Kinh Trĩ bưng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ: "Hiện tại chúng ta chỉ mới biết được Lý Xảo Nhi và Lý Niệm, hai người còn lại và tiểu thái giám ở hành cung vẫn chưa tìm thấy tung tích. Lý Xảo Nhi miệng thì nói không biết, nhưng nàng ta không thể nào vừa gặp mặt đã tiết lộ nhiều chuyện bên trong như vậy cho ta."

Tiền Tam Hỉ lập tức lên tiếng: "Thì ra là vậy, trách không được còn phải để Niên công công tiếp tục thẩm vấn nàng ta, chỉ là không biết nàng ta sẽ cứ cứng miệng không khai, hay là không chịu nổi tra tấn."

"Hy vọng chuyện này có thể đơn giản một chút," Thẩm Kinh Trĩ nhớ lại quá khứ của Lý Xảo Nhi, trên mặt rốt cuộc cũng có chút ý cười, "Lý Xảo Nhi dễ dàng tin tưởng ta là đồng bọn của nàng ta như vậy, không phải vì ta đưa ra nhiều manh mối khiến nàng ta lầm tưởng là người cùng phe."

"Chỉ vì ta là Ninh tần, là phi tần được sủng ái nhất trong cung, là người bên cạnh bệ hạ. Nếu nàng ta trở thành đồng bọn với ta, các người thử nghĩ xem, sau này nàng ta sẽ sống như thế nào?"

Tiền Tam Hỉ cười lạnh, chế giễu một câu: "Cái gì mà trung thành với quốc gia, cuối cùng cũng chỉ là a dua nịnh hót, muốn lấy lòng nương nương mà thôi."

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu.

Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một lát, nói tiếp: "Thân thế của Lý Xảo Nhi nhất định có vấn đề, chờ bệ hạ hồi cung, ta sẽ bẩm báo sau."

Thích Tiểu Thu hành lễ với nàng, sau đó hầu hạ nàng rửa mặt, uống trà.

Tiền Tam Hỉ nhìn nàng ấy, rồi lại nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, người còn chưa nói chuyện của Tư Liễu cô cô là sao?"

"Người đó," Thích Tiểu Thu hiếm khi nhắc nhở hẩn một câu, "Người thử nghĩ xem, tại sao lần này đến không phải là Hà Nguyễn cô cô, không phải là Lễ cô cô, mà lại là Tư Liễu cô cô?"

Hà Nguyễn và Triệu Lễ đều là tâm phúc bên cạnh Thụy Lan, hai người đều là quản sự cô cô của Thượng Cung Cục, ngày thường thay Thụy Lan làm việc. Nhưng lần này đến hành cung, hai người này đều không đến, ngược lại là Tư Liễu cô cô chuyên quản Chiết Tú Sở lại đến.

Tiền Tam Hỉ cau mày, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu ra: "Bệ hạ... đã sớm có nghi ngờ?"

Thích Tiểu Thu hiếm khi cười một cái, kéo hẩn ra khỏi tầm điện: "Người đứng là đầu gối."

Đợi đến khi Tiền Tam Hỉ cười hì hì rời đi, Thẩm Kinh Trĩ mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngả người ra sau, nằm xuống trường kỷ nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ về những chuyện này.

Lần này Tiêu Thành Dục đến Đông An vi trường thật sự không uống công.

Trách không được dọc đường đi hành trình dài như vậy, mỗi ngày đều như không vội vàng tiến về phía trước, nửa ngày đường lại kéo dài thành năm ngày, hẩn chờ chính là để cho những người này thời gian bố trí.

Cho dù là đồng đảng của Tưởng thị hay là gian tế của Đại Hạ, bọn họ đều ẩn náu quá sâu, đồng đảng của Tưởng thị còn dễ điều tra hơn một chút, gian tế của Đại Hạ thì quá khó tra ra.

Suy nghĩ của Thẩm Kinh Trĩ xoay chuyển, từ ngày nàng tỉnh lại ở

Trữ Tú cung, từng chút từng chút một đều từ sâu trong thần hải cuộn cuộn nổi lên.

Nàng cẩn thận nhớ lại từng câu từng chữ Lý Xảo Nhi đã nói, cẩn thận nhớ lại những sự kiện lớn trong mấy năm nay, cuối cùng, suy nghĩ của nàng dừng lại ở sóng gió trong quốc tang ở Khôn Hòa cung.

Khó trách khi ấy tra đến cuối cùng lại chẳng thấy tăm hơi, thảo nào Tiêu Thành Dục chẳng hề trách phạt bất kỳ vị thái phi nào, thảo nào hắt lại bảo nàng rằng tầm mắt phải nhìn xa trông rộng, chớ nên câu nệ trong cung cấm.

Thuở trước Thẩm Kinh Trĩ cứ ngỡ lời hắt nói đều là việc triều chính, giờ ngẫm lại mới hay, nào phải như vậy.

Việc triều chính trong Đại Sở, thậm chí... thậm chí là cả thiên hạ này.

Tiêu Thành Dục thấu hiểu Tướng thị, thấu hiểu những thế gia vọng tộc kia, bọn họ làm việc bất trung bất nghĩa, miệng lại rao giảng đạo lý nhân luân.

Với Tướng thị, quang minh chính đại tạo phản chẳng phải điều họ muốn, họ muốn Hoàng Thượng đột ngột băng hà, triều thần phò tá tân đế, tân đế là ai, kết quả chẳng cần nói cũng rõ.

Đức thái phi muốn nắm chắc ngôi vị hoàng đế trong tay, bèn làm cho Tiêu Thành Diệp hồi kinh, một khi Tiêu Thành Dục băng hà, Tiêu Thành Diệp chính là hoàng tử có nhiều hy vọng kế thừa đại thống nhất, hắt ở nơi nào cũng có thể kế vị, dẫu Tiêu Thành Diệp không về cũng chẳng ảnh hưởng đến đại sự của bọn họ.

Vậy thì, việc năm xưa ở Khôn Ninh cung ngang nhiên hạ độc Thái Hậu, hắt không phải do Đức thái phi cùng bè lũ gây nên, cái chết của Thái Hậu không thể ảnh hưởng đến ngôi vị của Tiêu Thành Dục, nó chỉ ảnh hưởng đến triều chính Đại Sở.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi mở mắt, ngẩn ngơ nhìn ngọn đèn lưu ly trên đỉnh đầu.

Kẻ ra tay hạ độc Thái Hậu năm đó hẳn là thám tử của Đại Hạ, chúng ẩn mình trong bóng tối, ở trong cung giả dạng tiểu nhân vật vô danh, một khi ra tay, ắt sẽ khiến Đại Sở rối ren bất an.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi thở ra. Lần này Lý Xảo Nhi theo đến hành cung, ắt là không biết việc làm của Tưởng thị, nói cách khác, chúng không ngờ Tưởng thị lại to gan đến vậy, dám cả gan mưu đồ hành thích, ý đồ tạo phản.

Mục đích Lý Xảo Nhi lần này đến đây, là để liên lạc với người ở Đông An vi trường, an bài cho những việc của năm sau.

Chỉ một mình Lý Xảo Nhi đã mai danh ẩn tích gần năm năm, vậy thời gian những kẻ khác ở lại ắt chỉ có hơn chứ không kém, chúng có kiên nhẫn cũng có lòng tin, nên kế hoạch mà chúng bày ra đều trải dài nhiều năm.

Lý Xảo Nhi đã đến hành cung, vậy những kẻ khác, đặc biệt là Lý Niệm sẽ ở lại Trường Tín Cung.

Có lẽ năm xưa Tiêu Thành Dục chưa tra ra những chi tiết vụn vặt này, hẳn cũng không biết những kẻ này rốt cuộc là ai, muốn làm gì, nhưng hẳn rõ ràng chúng không muốn Đại Sở yên ổn, nên cho dù nhẫn nhịn nhiều năm cũng sẽ ra tay.

Thẩm Kinh Trĩ nhớ đến lời Tiêu Thành Dục từng nói với nàng, những kẻ này luôn coi người khác là kẻ ngốc, một khi cảm thấy có cơ hội thì sẽ lập tức ra tay.

Chúng chờ đợi quá lâu, cũng dần mất kiên nhẫn, nên chỉ cần có cơ hội là nhất định sẽ không nhịn được.

Tiêu Thành Dục đã cho chúng cơ hội tốt nhất. Chỉ còn xem chúng có ra tay hay không.

May mắn là cả hai nhóm người này đều không nhịn được nữa.

Quyền lực mê người, phú quý ngập trời, ai mà muốn bỏ qua cơ chứ?

Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhếch môi, nàng chống tay ngồi dậy, lên tiếng gọi: "Tiểu Thu?"

Chỉ đến lúc này, Thích Tiểu Thu mới vén rèm châu bước vào tấm điện, hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương có phải đã đói bụng rồi không? Đã cho người chuẩn bị sẵn chè khoai môn đậu đỏ đường phèn, nương nương dùng một bát lót dạ nhé."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Được."

Nàng đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, lửa giận trong lòng cũng dần tan biến, đợi nàng dùng xong bát chè khoai môn, vị ngọt còn vương vấn nơi đầu lưỡi, Tiểu Đa Tử đã vội vã chạy đến.

"Nương nương," Tiểu Đa Tử vui mừng khôn xiết, "Bệ hạ hồi cung, đang trên đường đến Phù Dung viên."

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cong môi: "Tốt."

Đợi Thẩm Kinh Trĩ sửa soạn qua loa xong, vừa ra khỏi cửa điện, đã thấy Tiêu Thành Dục đang sải bước tiến vào Phù Dung viên.

Trời chạng vạng tối, ráng chiều đỏ rực như lửa, vị Hoàng Đế cao lớn mặc y phục cưỡi ngựa màu đen tuyền, trẻ trung mà trầm ổn. Dung mạo tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, giữa hàng lông mày toát lên vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ, nhưng đôi mắt sáng như sao kia khi nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, lại dần dần ánh lên ý cười ấm áp.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nụ cười của hắn, bản thân cũng mỉm cười theo.

Tiêu Thành Dục chỉ vài bước đã đến trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, hắn đưa tay ra nắm chặt tay nàng.

"Kinh Trĩ, nàng vất vả rồi."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt là nụ cười không sao xóa nhòa: "Bệ hạ, thần thiếp lập được đại công, bệ hạ có thưởng cho thần thiếp không?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng thật sâu: "Đương nhiên là phải thưởng."

Hai người vừa nói vừa cười, dìu nhau vào tấm điện.

Cung nhân đều bị Thích Tiểu Thu dẫn đi, lúc này trong tấm điện chỉ còn lại hai người.

Tiêu Thành Dục cùng Thẩm Kinh Trĩ ngồi trên trường kỷ, nhưng vẫn không chịu buông tay nàng ra.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Bệ hạ, đây là làm sao vậy?"

"Trẫm vui trong lòng, muốn nắm tay nàng một chút."

Lời nói tuy bình thường nhưng tình ý chứa đựng bên trong, vẫn khiến lòng Thẩm Kinh Trĩ mềm mại đi vài phần.

Nàng không khỏi cong mày cười: "Bệ hạ, thần thiếp lợi hại phải không?"

Tiêu Thành Dục khó có được khi bật cười thành tiếng, hắn khẽ nhéo tay nàng: "Ninh tần nương nương lợi hại nhất, trẫm cũng chẳng bằng nàng một nửa."

"Bệ hạ quá khen rồi." Thẩm Kinh Trĩ khẽ ho một tiếng, có chút ngượng ngùng.

Mọi chuyện đã rõ ràng, những cái gai ẩn giấu cũng bị nhổ bỏ từng cái một, hai người trong lòng ắt đều cảm thấy vui vẻ, nên đã nói chuyện phiếm một hồi lâu, đợi đến khi những lời âu yếm không thể nói thêm nữa, Thẩm Kinh Trĩ mới nghiêm túc hỏi:

"Bệ hạ, không biết kết quả thăm vấn thế nào rồi?"

Nàng vẫn rất quan tâm.

Tiêu Thành Dục thản nhiên cười: "Đừng vội, đợi dùng xong bữa tối, chúng ta cùng đi hỏi một chút sẽ biết."

Chương 81: Quý phi

Dù vụ án này tạm thời chưa điều tra rõ, nhưng đã có manh mối, hai người đều cảm thấy trút được gánh nặng trong lòng, dùng bữa tối rất thoải mái, đợi đến khi ăn xong bữa, Thẩm Kinh Trĩ lại cảm thấy hơi no.

Khi nàng đứng dậy khỏi ghế, khó có được khi xoa bụng, cười nói: "Hôm nay đúng là ăn uống no say."

Tiêu Thành Dục mỉm cười đứng dậy, cũng nói: "Đã ăn uống no say, vậy thì đi dạo tiêu cơm thôi."

Gió thu buổi tối nổi lên, càng gần cuối thu thời tiết càng ngày càng lạnh. Thoắt cái đã hai tháng trôi qua kể từ khi Tiêu Thành Dục đăng cơ.

Thích Tiểu Thu quả là nhanh nhạy, nàng ấy lấy cho Thẩm Kinh Trĩ một chiếc áo choàng mỏng, chỉ cùng Tiểu Đa Tử đi theo từ xa, không dám đến gần.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục im lặng bước đi, mãi đến khi vòng qua khe suối, Tiêu Thành Dục mới lên tiếng: "Nàng phát hiện ra nàng ta có điểm khác thường như thế nào?"

"Chuyện này thật không dễ dàng gì," Thẩm Kinh Trĩ cười nói, "Thần thiếp đã phải tốn không ít công sức, mới thử ra được chân tướng của nàng ta đấy, thật là vất vả."

Tiêu Thành Dục khẽ cong khóe môi, hào phóng nói: "Ninh tần nương nương vất vả rồi, trăm nhất định sẽ không phụ lòng vất vả của nàng."

"Bệ hạ nhất ngôn cửu đỉnh nhé!"

Thẩm Kinh Trĩ lập tức vui vẻ: "Cũng bởi thần thiếp thích đọc sách, tình cờ đọc được về một loại thủ pháp điêu khắc của Đại Hạ, kết quả là ở trạm dịch trước đó, thần thiếp lại vừa vặn nhìn thấy Lý Xảo Nhi đeo một miếng ngọc bội có loại thủ pháp này."

"Đồ vật trong cung mỗi thứ đều có lai lịch rõ ràng, thần thiếp chưa từng thấy vật này trên người cung phi nào khác, nên miếng ngọc bội này rất có thể là của riêng nàng ta."

Đương nhiên ban đầu Thẩm Kinh Trĩ còn có nhiều suy đoán hơn, nhưng nói đến đây, nàng chỉ chọn điều đơn giản nhất để nói.

Tiêu Thành Dục sóng vai cùng nàng, yên lặng lắng nghe nàng kể lại những nguyên nhân và kết quả phức tạp này.

Thẩm Kinh Trĩ lại nói đến những điểm đáng ngờ của Lý Xảo Nhi sau đó, rồi kể đến án mạng của tiểu thái giám kia, cuối cùng nói: "Vì vậy thần thiếp suy đoán chính là Lý Xảo Nhi ra tay giết hãm ta, sau khi giết người thì ném xác xuống đáy hồ, nào ngờ hồ sen quá cạn, khiến thi thể cứ thế lộ ra."

"Cả hai người đều có vật điêu khắc kỳ lạ kia, thần thiếp liền có một suy đoán táo bạo, khi gặp Lý Xảo Nhi quyết định lừa nàng ta."

Trong mắt Thẩm Kinh Trĩ ánh lên những tia sáng lấp lánh.

"Thần thiếp vốn nghĩ chuyện này sẽ rất rắc rối, Lý Xảo Nhi là người cẩn thận như vậy, vào cung nhiều năm cũng không có gì khác thường, kết quả nàng ta cuối cùng vẫn mắc câu."

Tiêu Thành Dục gật đầu, nói: "Bọn họ mai danh ẩn tích quá lâu, trước đó trong vụ án của mẫu hậu, Thận Hình Tư đã tra ra được một số manh mối, chỉ là không biết là người của phe nào, cũng

không biết những kẻ này là ai, nhưng theo lời kể của Tề Quang, lúc đó còn có hai ma ma của Thượng Cung Cục ở đó, họ vừa thấy Tôn ma ma đến thì lập tức rời đi, những người có mặt đều không quen biết hai ma ma kia, chỉ lơ mờ nhớ là người của Thượng Cung Cục."

Thượng Cung cục có rất nhiều ma ma, đều là những người đã sống trong cung mười mấy hai mươi năm rồi, nhưng rất nhiều người trong số họ không cao không thấp, các quý nhân không nhớ rõ, người trên không thích, cũng chỉ dựa vào tuổi tác mà làm ma ma, dựa vào bổng lộc mà sống qua ngày. Những người như họ, các ma ma khác cũng sẽ không để ý nhiều.

Nhưng Thận Hình Tư lại có thể tìm ra manh mối, từ một đồng manh mối phức tạp mà tìm ra chân tướng.

Quả nhiên lời Tiêu Thành Dục nói chính là điều Thẩm Kinh Trĩ suy đoán, Thận Hình Tư khi đó nhất định đã tra ra được điều gì, mới có thể coi trọng Chiết Tú Sở như vậy.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ có vẻ mặt đương nhiên, Tiêu Thành Dục cũng không thấy lạ, ngược lại còn khen ngợi: "Kinh Trĩ quả thật thông minh, trẫm không cần nói nhiều, nàng đã hiểu rõ."

"Đó là điều đương nhiên, nếu thiếp không thông minh, bệ hạ sao lại yêu thích thần thiếp chứ?" Thẩm Kinh Trĩ chỉ nói đùa một câu, nhưng vừa dứt lời, Tiêu Thành Dục liền dừng bước.

Thẩm Kinh Trĩ không để ý, nhưng nàng đi được ba năm bước, người bên cạnh lại không thấy đâu, mới quay đầu lại nhìn.

Ánh hoàng hôn buông xuống bao trùm lấy Tiêu Thành Dục, thấp sáng đôi mắt vốn luôn lạnh lùng thanh khiết của hắn. Đôi mắt phượng kia thâm thúy mà kiên định, muôn ngàn vì sao trong mắt hắn hòa cùng ánh hoàng hôn lấp lánh, lập tức thu hút ánh nhìn của Thẩm Kinh Trĩ.

Hắn cứ đứng đó, trong mắt như có ngàn vạn lời muốn nói, khiến người ta không thể nhìn thấu nội tâm hắn.

Tim Thẩm Kinh Trĩ như lỡ một nhịp, nàng siết chặt tay, không hiểu sao nhịp tim cũng bắt đầu tăng nhanh.

Nàng mỉm cười với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, sao không nói nữa?"

Tiêu Thành Dục nhìn nàng thật sâu, rồi mới đuổi theo bước chân nàng, bàn tay ấm áp mạnh mẽ của hắn tìm thấy tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tiêu Thành Dục không nhìn nàng, đổi chủ đề: "Nàng thấy lạnh không?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Cũng tạm, mặt trời chưa lặn, vẫn còn hơi ấm."

Tiêu Thành Dục liền ừ nhẹ một tiếng.

Hai người tay trong tay đi một lúc, Tiêu Thành Dục mới tiếp tục lên tiếng: "Chỉ riêng Chiết Tú Sở của Thượng Cung Cục đã có hơn trăm người, ma ma cũng có mười mấy người, những ma ma này đều có phận sự riêng, ngày thường chỉ xử lý công việc của Thượng Cung Cục, nên người trong các cung đều không quen biết lắm."

"Trước khi nàng điều tra ra Lý thị có điểm khác thường, Thận Hình Tư đã xác nhận chuyện này chắc chắn có liên quan đến Chiết Tú Sở, hơn nữa thế lực liên quan không phải Đại Hạ thì là Bắc Tề, việc mưu hại mẫu hậu đối với Tưởng thị không có lợi, nên thẩm đoán chính là hai nước này muốn khiến Đại Sở rối loạn."

Lúc này Thẩm Kinh Trĩ đã bình tĩnh lại, cười nói: "Bệ hạ quả thật anh minh thần võ, khiến thần tiếp bội phục, hóa ra lần này đến hành cung không phải nhất tiễn song điêu, mà là nhất tiễn tam

điều."

Lời này của nàng nói ra vanh vách, ngữ khí có chút nịnh nọt, nhưng Tiêu Thành Dục nghe xong lại thấy thoải mái toàn thân, vui vẻ từ tận đáy lòng.

"Ninh tần nương nương quá khen rồi."

Hai người khen ngợi lẫn nhau một hồi, Thẩm Kinh Trĩ mới tiếp tục nói: "Chuyện cụ thể bề hạ hèn đã rõ ràng, nhưng lúc đó Lý Xảo Nhi nói chuyện Thái Hậu nương nương trúng độc không phải do nàng ta và Lý Niệm làm, nhưng nàng ta lại không biết người còn lại là ai, vậy phải làm sao?"

Tiêu Thành Dục: "Nàng ta nói không biết, chưa chắc đã thật sự không biết, nếu thật sự như vậy, sao nàng ta lại biết chuyện của mẫu hậu là do thám tử Đại Hạ làm? Chung quy lại, tuy nàng ta vì muốn được nàng đề bạt, vì vinh hoa phú quý hư vô mờ mịt kia mà nhận nàng là đồng bọn, nhưng trong thâm tâm lại không hoàn toàn tin tưởng nàng."

Dù sao mưu nghịch phản quốc là tội lớn, sơ sẩy một chút là toàn bộ đều thua, tru di cửu tộc cũng là nhẹ, Lý Xảo Nhi cho dù có bị phú quý làm mờ mắt cũng không thể nào biết gì nói nấy.

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, hít một hơi mới nói: "Nếu nàng ta biết thì càng tốt."

Hai người vừa nói vừa cười, cùng nhau đến Thận Hình Tư của hành cung.

Thận Hình Tư của hành cung nhỏ hơn Thận Hình Tư trong Trường Tín Cung không chỉ một phần, chỉ dựng hai gian nhà sau một rừng trúc, nhìn từ bên ngoài trông rất bình thường, đi vào bên trong mới phát hiện ra còn có càn khôn.

Thận Hình Tư chính là ngục tối của hành cung.

Thẩm Kinh Trĩ chưa từng đến Thận Hình Tư của Trường Tín Cung, chỉ nghe nói bên trong âm u đáng sợ, nhưng nhìn Thận Hình Tư của hành cung dường như cũng không đáng sợ như lời đồn.

Có lẽ vì hai mươi mấy năm không dùng đến, bên trong tràn ngập một mùi ẩm mốc, bụi bặm và hơi ẩm phả vào mặt, khiến người ta hít thở không thông

Thẩm Kinh Trĩ dùng khăn che miệng mũi, thần sắc tự nhiên theo Tiêu Thành Dục xuống địa lao.

Phòng giam trong địa lao không nhiều, Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt nhìn, ngoại trừ gian trong cùng, những gian khác đều trống không.

Thấy nàng tò mò, Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng ôm lấy eo nàng, thấp giọng nói: "Đường trơn, cẩn thận ngã."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nhỏ giọng hỏi: "Chỉ bắt mỗi Lý Xảo Nhi thôi sao?"

Tiêu Thành Dục: "Chuyện trong hoàng cung, đã cho người phi ngựa tám trăm dặm báo tin, để Giản Nghĩa xử lý, ngày mai sẽ có hồi âm."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Hai người vừa nói vừa đi đến trước gian phòng cuối cùng.

Trong phòng giam, ngoài mùi ẩm mốc còn có mùi máu tanh nồng nặc không tan, Thẩm Kinh Trĩ khẽ nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ thấy Niên Cửu Phúc đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh đến bên cạnh Tiêu Thành Dục.

"Bệ hạ, nương nương, việc thẩm vấn Lý thị đã kết thúc."

Qua song sắt loang lổ của phòng giam, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy người đầy máu nằm trên chiếu rơm bên trong, Lý Xảo Nhi tóc tai bù xù nằm đó, nàng ta không nhúc nhích, cũng không biết là sống hay chết.

Niên Cửu Phúc thấp giọng nói: "Sau khi thẩm vấn, nàng ta chỉ nói mình vào cung như thế nào, rồi vì sao lại làm thám tử cho Đại Hạ, Lý Niệm cô cô kia nàng ta cũng không quen biết, chỉ là mỗi tháng khi bẩm báo tình hình gần đây của bệ hạ với nàng ta thì có nói vài câu, chỉ vậy thôi."

"Nàng ta là thám tử do Đại Hạ nuôi dưỡng, năm đó khi Lý Xảo Nhi muốn vào cung, nàng ta đã giết Lý Xảo Nhi giữa đường rồi thay thế vào Trường Tín Cung. Quả thật nàng ta có bảy tám phần giống Lý Xảo Nhi, nhìn bức họa căn bản không phân biệt được, nên không ai phát hiện ra."

Thần sắc Tiêu Thành Dục bình tĩnh: "Đã biết, ghi chép lại thành sách trình lên cho trẫm."

Niên Cửu Phúc hành lễ, quay đầu hỏi Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, có gì muốn hỏi không? Lý thị còn sống, sẽ không để nàng ta chết."

Thẩm Kinh Trĩ tiến lên một bước, yên lặng đứng ngoài phòng giam nhìn người đầy máu không còn sức sống bên trong.

"Xảo Nhi, người phải biết, tất cả những gì người bỏ ra sẽ không có ai ở Đại Hạ biết được, người bị tra tấn, đánh mất tiền đồ, thậm chí mất mạng, Đại Hạ cũng không ai quan tâm, Hoàng Đế của bọn họ ăn chơi hưởng lạc, suốt ngày say xỉn, ức hiếp những cô nhi như người, người cảm thấy đáng giá sao?"

Lý Xảo Nhi nằm trên chiếu rơm khẽ run lên, nhưng vẫn không nói một lời.

Thẩm Kinh Trĩ im lặng một lúc, vẫn không đợi được nàng ta lên tiếng, cuối cùng đành nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục gật đầu, nắm lấy tay nàng, định cùng nhau rời khỏi phòng giam.

Thế nhưng hai người vừa động, Lý Xảo Nhi lại yếu ớt lên tiếng: "Nhưng ta... là do Lệ thị nuôi lớn, ta cũng giống như người đều là cô nhi, người trước đó đã nói, người được Vinh Ân đường nuôi lớn, người sẽ không phản bội Đại Sở, vậy ta sao có thể phản bội Lệ thị."

Thẩm Kinh Trĩ dừng bước, quay đầu nhìn người đầy máu gầy yếu kia, dứt khoát nói: "Người sai rồi."

"Ta nói ta không phản bội Đại Sở, là vì Vinh Ân đường, vì tiền thuế của bách tính nuôi ta lớn, ta không thể để bách tính phải tha hương, không liên quan gì đến tông thất," Thẩm Kinh Trĩ không nhìn sắc mặt của Tiêu Thành Dục, vẫn nói, "Lệ thị đều là hạng người ăn hại, người không thể không biết bách tính sống như thế nào, Lệ thị dùng tiền của bách tính Đại Hạ nuôi lớn người, người người cần báo đáp là bách tính Đại Hạ, không phải những hoàng thân quốc thích kia."

"Người thử nghĩ xem, nếu hai nước giao chiến, người khổ sở là ai?"

Lý Xảo Nhi run rẩy.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai nói với nàng những điều này, nàng chỉ biết phải trung thành với Lệ thị, trung thành với Đại Hạ, nàng một lòng một dạ đều vì Đại Hạ. Sau khi đến Đại Sở, nàng ngày nào cũng mưu tính, nhưng lại không biết phải mưu tính như thế nào, mưu tính điều gì.

Đôi khi nàng cũng hoang mang, không biết con đường phía trước ra sao.

Cho nên khi nàng nhận ra Thẩm Kinh Trĩ là đồng bọn của mình, nàng mới dễ dàng tin tưởng nàng ta như vậy. Bởi vì nàng muốn có người dẫn dắt mình, dẫn mình tiến về phía trước.

Bản thân nàng không tìm được đường nữa rồi.

Thẩm Kinh Trĩ đứng trước song sắt, hỏi: "Người hãy tự hỏi lòng mình, tự hỏi đôi mắt mình, những gì người nhìn thấy ở Đại Sở thật sự giống với Đại Hạ sao? Trên đường đi, người đã nhìn thấy cuộc sống của bách tính chưa, họ ăn sung mặc sướng, hạnh phúc an khang, vui vẻ hòa thuận."

"Còn bách tính Đại Hạ thì sao? Họ có được ăn no mặc ấm, không bị bọn quý tộc ức hiếp không?"

"Người hãy tự vấn lòng mình, người thật sự muốn mặc kệ bách tính Đại Hạ sao?"

Từng chữ từng câu của Thẩm Kinh Trĩ, khiến Lý Xảo Nhi bị tra tấn đến chết cũng không khóc một tiếng, bây giờ lại bật khóc nức nở.

Nàng ta che mặt khóc lóc thảm thiết.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn ra sự giãy giụa và hoang mang trong lòng nàng ta, nhìn ra sự bối rối của nàng ta, cũng nhìn ra nỗi đau khổ và buồn bã của nàng ta.

Nàng thở dài, cuối cùng vẫn nói: "Dù bách tính Đại Hạ không biết người là ai, nhưng họ đều sẽ cảm tạ vị anh hùng cứu họ thoát khỏi bể khổ."

Lý Xảo Nhi khóc không ngừng.

Nói xong những lời muốn nói, Thẩm Kinh Trĩ mới quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục, hần mím cười nắm lấy tay nàng, dắt nàng từng bước đi ra ngoài.

Sau lưng họ, Lý Xảo Nhi yếu ớt lên tiếng: "Cô cô còn lại là người quản kho của Thượng Cung Cục, tên là Thanh Châu."

Thẩm Kinh Trĩ bước chân không dừng, nhưng vẫn nói với vọng về: "Người là anh hùng rồi."

Tiếng khóc của Lý Xảo Nhi vang lên theo bước chân họ, mãi đến khi nàng và Tiêu Thành Dục trở lại dưới bầu trời, mới khẽ thở dài.

"Sao vậy? Vừa rồi nàng hùng hồn chính nghĩa như vậy, trẫm còn tưởng nàng không buồn."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, ngẩng đầu nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, đối với Đại Sở, nàng ta đúng là người xấu, nhưng đối với Đại Hạ, nàng ta không phải người xấu, nàng ta là anh hùng. Chỉ là nàng ta lặn lội vô danh nhiều năm, không ai biết nàng ta là ai, cuối cùng cũng chỉ có thể chết lặng lẽ trong ngục tối âm u."

"Thần thiếp không cảm thấy tiếc nuối hay đau lòng, chỉ cảm thấy rất không đáng."

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, dắt nàng chậm rãi đi về phía trước.

Vòng qua dãy núi giả và rừng trúc, đi thêm một đoạn nữa chính là dòng suối róc rách, đèn cung đình hai bên bờ suối đã được thắp sáng, soi tỏ khắp đất trời như đom đóm lập lòe.

Ánh đèn sáng rực, soi sáng lòng người.

Thẩm Kinh Trĩ được ánh đèn an ủi tâm hồn, chậm rãi giãn đôi mày đang nhíu lại, cuối cùng nói: "Thời thế tạo anh hùng, vận mệnh mỗi người mỗi khác, kết cục cuối cùng cũng khác nhau."

Tiêu Thành Dục đi bên cạnh nàng, mãi đến khi hai người lên đến cầu vòm, hẵn mới dừng bước.

"Khinh Trĩ," hắn nhìn nàng thật sâu, chậm rãi mở lời, "Nếu trẫm không biết xuất thân của nàng, khi nàng mới vào cung đã gặp nàng, trẫm gần như sẽ cho rằng nàng cũng bị đánh tráo, đổi thành một thiên kim khuê các đầy kinh luân."

Tiêu Thành Dục dường như chỉ đang khen nàng, trong mắt không hề có chút nghi ngờ nào.

Nhưng tim nàng lại đập thành thạch, nàng mím môi, nhờ ánh đèn mà nhìn kỹ khuôn mặt hắn. Điều khiến nàng an tâm là, thần sắc Tiêu Thành Dục vẫn bình tĩnh, trong mắt thậm chí còn mang theo ý cười.

Hắn hắn là không nghi ngờ nàng.

Không hiểu sao, Thẩm Khinh Trĩ lại đột nhiên thấy nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Thành Dục cười nói: "Bệ hạ, nếu thần thiếp là tiểu thư khuê các xuất thân từ thế gia, thì sao ạ?"

Tiêu Thành Dục cúi đầu, bỗng nhiên áp sát mặt lại gần, cả người bao phủ lấy nàng, gần như là bức người.

"Nếu là thiên kim thế gia, vậy trẫm..." Giọng nói dường như chứa đầy mật ngọt, "Vậy trẫm căn bản không cần bị các đại thần ép buộc, bị bọn họ tính toán chuyện hậu cung, trẫm chỉ cần ngênh thú nàng làm Hoàng Hậu, vậy là có thể yên tâm rồi."

Tiêu Thành Dục vừa nói vừa cúi đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên môi nàng.

"Thẩm tiểu thư, không biết nàng có bằng lòng không?"

Thẩm Khinh Trĩ chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập như trống, có thể cảm nhận được hơi ấm trên mặt, nghĩ thầm mặt mình chắc hẳn là rất đỏ.

Tiêu Thành Dục khẽ cười bên tai nàng, lại tìm đến má nàng, in thêm một nụ hôn dịu dàng lên lúm đồng tiền của nàng.

"Thắm tiểu thư, tại hạ thành tâm cầu hôn, nàng có bằng lòng không?"

Cuối cùng Thắm Khinh Trĩ cũng đỏ mặt, nàng đưa tay đánh hắt một cái, nhưng lại bị hắt ôm chặt vào lòng.

Thắm Khinh Trĩ cứ thế yên lặng dựa vào lòng Tiêu Thành Dục, nàng có thể nghe thấy tiếng tim hắt đập mạnh mẽ, có thể nghe thấy lời âu yếm của hắt bên tai.

"Nếu có thể cưới tiểu thư làm thê, là may mắn của tại hạ, tại hạ nhất định sẽ coi tiểu thư như trân bảo, nghe lời tin tưởng tiểu thư."

Nghe lời hắt nói, cũng nghe tiếng tim mình đập, cuối cùng Thắm Khinh Trĩ vẫn nhắm mắt lại, yên lặng tựa vào lòng hắt.

Nàng không phản kháng.

Tiêu Thành Dục khẽ cười, ôm chặt lấy nàng, không nỡ buông ra chút nào.

Hai người yên lặng đứng trên cầu một lúc, Tiêu Thành Dục mới lại nắm lấy tay Thắm Khinh Trĩ, dắt nàng trực tiếp trở về Sướng Xuân Phương Cảnh.

Sướng Xuân Phương Cảnh đêm nay đúng như tên gọi của nó, quả thật là tràn đầy xuân sắc, khoáng đạt vô cùng, trong đêm thu hương thơm ngào ngạt, quả là một cảnh đẹp ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, Thắm Khinh Trĩ tỉnh dậy trong tiếng chim hót líu lo cùng hương hoa thơm ngát.

Lúc tỉnh dậy, nàng đã ngửi thấy mùi hoa nhài ngọt ngào bên gối.

Nàng mở mắt ra, đưa tay vén màn, nhìn thấy trên chiếc bàn vuông bên cạnh giường có một bình hoa nhài.

Thích Tiểu Thu nghe thấy động tĩnh liền vào trong, thấy nàng đang đưa tay v.ượt ve cánh hoa nhài mềm mại, bèn bật cười.

"Nương nương, đây là hoa bệ hạ sáng sớm luyện võ xong đặc biệt hái về cho nương nương đây ạ," Thích Tiểu Thu đến treo màn lên, lại đến hầu hạ Thấm Khinh Trĩ đi giày, "Bệ hạ nói nương nương thích hoa nhài, cành này tặng cho nương nương."

Thấm Khinh Trĩ cũng cười, nàng đi giày xong, liền đợi Ngân Linh đến hầu hạ rửa mặt thay y phục.

Ban đầu nàng định mặc thường phục, nhưng Ngân Linh không biết từ đâu lại tìm ra bộ váy áo mùa thu mới may năm nay, gấm trang điểm màu đỏ bạc lộng lẫy phú quý, cổ áo thêu viền nhỏ tinh xảo độc đáo, phối thêm chiếc váy dài màu đỏ tím thêu hoa văn, mặc lên người quả thật là xinh đẹp tuyệt trần, kiều diễm đa tình.

Vốn dĩ nàng đã diễm lệ rạng rỡ, phối thêm bộ y phục tươi tắn này, càng thêm yêu kiều lộng lẫy.

Thấm Khinh Trĩ đứng trước gương trang điểm, ngắm nghía trái phải, rất hài lòng với cách ăn mặc của mình hôm nay, cười nói với chúng cung nữ: "Bản cung thật sự rất xinh đẹp."

Ngân Linh giúp nàng chọn một chiếc trâm hình hoa cần thận cài lên búi tóc, rồi lại vẽ hoa văn trên trán cho nàng, mới cười nói: "Nương nương đương nhiên là cực kỳ xinh đẹp, phối thêm bộ váy áo và trang sức đặc biệt chuẩn bị cho nương nương này, càng thêm xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt."

Thẩm Khinh Trĩ cười véo má nàng ấy: "Nịnh nọt."

Cả phòng cung nữ đều cười theo.

Trêu chọc chúng cung nữ xong, Thẩm Khinh Trĩ đi đến thiện phòng dùng bữa sáng, Niên Cửu Phúc và Tiểu Đa Tử đều không có ở đó, ngược lại là Liễu Tố Y đang đợi ở thiện phòng, thấy nàng đến bèn vội vàng hành lễ.

"Nương nương, ngự trà thiện phòng đã chuẩn bị cháo đường đỏ, trứng hấp đường, bánh thịt nhân gà, mì sợi, bánh bao nhỏ nhân thịt cua... Mời nương nương dùng bữa."

Thẩm Khinh Trĩ nhìn hẩn, thấy sắc mặt hẩn không tệ, tinh thần cũng tốt hơn nhiều, bệnh cũ trên người hẩn đã khỏi hẩn, không khỏi có chút an ủi: "Người hãy đi theo Niên công công chăm chỉ làm việc, đừng thấy hẩn trẻ tuổi nhưng là người có tư lịch lâu năm, trong lòng rất hiểu rõ."

Liễu Tố Y vội vàng hành lễ, đáp: "Đa tạ nương nương chỉ dạy."

Thẩm Khinh Trĩ xua tay, bắt đầu yên lặng dùng bữa sáng. Không biết là vì tâm trạng tốt, hay là vì hôm qua bận rộn cả ngày không được ăn uống đàng hoàng, mà hôm nay Thẩm Khinh Trĩ ăn rất ngon miệng.

Nàng ăn một bát bánh thịt nhân gà, lại ăn thêm các món ăn và điểm tâm linh tinh, lúc này mới cảm thấy no.

Dùng bữa sáng xong, Thẩm Khinh Trĩ định quay về Phù Dung viên.

Nàng vừa định đi, Liễu Tố Y liền tiến lên ấp úng nói: "Nương nương, xin hãy... hãy đợi một chút."

Thẩm Khinh Trĩ khẽ nhướn mày: "Sao vậy?"

Liễu Tố Y khó xử, hẳn do dự hồi lâu vẫn không nói nên lời, chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía Thích Tiểu Thu.

Trên mặt Thích Tiểu Thu vẫn mang nụ cười kỳ lạ, ngày thường nàng ấy không hay cười, luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, nên nàng ấy vừa cười lại càng lộ ra vẻ kỳ quái.

Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ khi thấy người bên cạnh cười nhiều hơn, nên cũng không hỏi. Nhưng lúc này thấy họ "mắt đưa mày lại", ấp a ấp úng, lại nhớ đến từ sáng sớm họ đã vui vẻ như vậy, Thẩm Kinh Trĩ mới chợt hiểu ra: "Sao vậy? Chẳng lẽ có chuyện vui gì sao?"

Thích Tiểu Thu vẫn giữ nụ cười kỳ lạ, nàng ấy tiến lên, dìu Thẩm Kinh Trĩ đi đến nhả thất của Sướng Xuân Phương Cảnh, để nàng ngồi xuống ghế chủ vị.

"Nương nương, quả thật có chuyện vui, chỉ là chuyện vui phải đợi thêm một chút nữa."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày, có chút vui mừng: "Rốt cuộc là chuyện vui gì lại khiến Thu cô cô chúng ta vui vẻ như vậy?"

"Nương nương, đã là chuyện vui, vậy thì chính là niềm vui bất ngờ rồi, nương nương cứ chờ một chút ạ."

Thích Tiểu Thu không chịu nói, những cung nhân khác cũng không chịu nói, Thẩm Kinh Trĩ ngược lại rất bình tĩnh, nghĩ bụng cũng chỉ cần đợi thêm một lát, liền nói: "Được rồi được rồi, ta không hỏi nữa, ta đợi là được."

Nàng nói đùa một câu: "Chẳng lẽ bệ hạ thưởng cho ta vàng bạc châu báu sao?"

Chúng cung nhân cùng cười, nhưng không ai trả lời nàng.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi một lúc, cảm thấy có chút nhàm chán, bèn lấy

thoại bản đi ra vườn hoa bên ngoài đọc sách.

Thoại bản viết rất thú vị, đại khái đều là những câu chuyện trai tài gái sắc, Thẩm Kinh Trĩ xem xong một hồi, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

Nàng buông sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn đã thấy Giang Thế Ngu.

Giang Thế Ngu dẫn theo mười mấy người ở phía sau, ngoài vị Lễ Bộ thị lang này, còn có hai vị Lễ Bộ viên ngoại lang; ngoài ra, Thẩm Kinh Trĩ còn nhìn thấy tông thân của Tông Nhân Phủ.

Người đi cùng Giang Thế Ngu là Niên Cửu Phúc.

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi đứng dậy, cười nhìn Niên Cửu Phúc: "Niên đại bạn, đây là...?"

Niên Cửu Phúc vội vàng hành lễ, luống cuống nói: "Nương nương, không dám nhận ạ."

Niên Cửu Phúc tiến lên, nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, dìu nàng đi về phía chính điện.

"Nương nương, bệ hạ hôm qua hạ chỉ sắc phong nương nương làm Quý phi chính nhất phẩm, hôm nay các quan viên của Lễ Bộ và Tông Nhân Phủ đều đã chuẩn bị xong bảo sách kim ấn, lập tức đến tuyên chỉ với nương nương."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ giật mình, dù nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không ngờ Tiêu Thành Dục lại mạnh tay như vậy, trực tiếp bỏ qua tước vị phi, phong nàng làm Quý phi.

Luật lệ trong cung Đại Sở, trên cửu tần là tứ phi, Quý phi là tước vị cao nhất chỉ sau Hoàng Hậu.

Lên thêm một bước nữa, chính là Hoàng Hậu.

Vốn Thẩm Kinh Trĩ nghĩ chuyển đi Đông An vi trường này, nàng có công đi cùng hoàng đế, Tiêu Thành Dục rất có thể sau khi hồi cung sẽ phong nàng làm một trong tứ phi. Nhưng nàng không ngờ, không phải dịp lễ tết, cũng không phải có công hoặc có thai, Tiêu Thành Dục lại đột nhiên hạ chỉ sắc phong.

Thẩm Kinh Trĩ khó có được lúc không biết nên làm thế nào, nàng hỏi Niên Cửu Phúc: "Đại bạn, việc này không hợp quy củ?"

Niên Cửu Phúc liền cười. Hắn dìu Thẩm Kinh Trĩ đứng yên ở chủ vị, quay đầu nhìn các đại thần phía sau.

Âm thanh hắn vừa trong vừa vang, khiến mỗi người ở đây đều có thể nghe rõ.

"Nương nương, người trung thành hiếu thuận, vẫn luôn vất vả vì bệ hạ và Thái Hậu nương nương, công lao này của người trong cung không ai sánh bằng," Niên Cửu Phúc dừng lại một chút, nói, "Hơn nữa, vốn dĩ trong cung không có quy củ về tước vị, nương nương là người trong lòng bệ hạ, bệ hạ chỉ yêu thương nương nương, vậy thì Quý phi này nương nương tự nhiên xứng đáng."

"Nương nương, người nhận chỉ là được rồi."

Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, thẳng lưng mỉm cười, đoan trang cung kính nhìn các đại thần phía dưới.

Giang Thế Ngụ dẫn đầu các quan viên của Lễ Bộ và Tông Nhân Phủ, trước tiên hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, sau đó mới mở thánh chỉ ra, cao giọng đọc: "Phụng lệnh Hoàng Thượng, Ninh tần Thẩm thị, hiền lành hiếu thuận, dung mạo xinh đẹp, đoan chính nghiêm nghị, an ủi lòng trầm, được Thái Hậu yêu thích, nay sắc phong làm Quý phi chính nhất phẩm, phụ giúp Thái Hậu chưởng quản việc hậu cung."

Thẩm Khinh Trĩ quý gối dập đầu về phía Kiến Xuân hiên: "Tạ ơn bệ hạ phong thưởng."

Chương 82: Tâm ý

Phong Quý phi là chuyện lớn.

Sau khi Lễ Bộ và Tông Nhân Phủ đến tuyên chỉ, và báii kiến Quý phi nương nương, Thẩm Kinh Trĩ cũng không tiện ở lại Sướng Xuân Phương Cảnh nữa, nàng lập tức trở về Phù Dung viên. Qua hai khắc, Thượng Cung Cục và các phi tần liền đến chúc mừng Thẩm Kinh Trĩ.

Lại là một màn chúc mừng tấp nập, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ bận rộn xong, mới chậm hiểu cảm nhận được niềm vui.

Nàng ngồi trên ghế ngậy ngốc nhìn chén trà trong tay, nhìn lá trà trong nước như con thuyền nhỏ trôi nổi, khóe môi không tự chủ được cong lên, giữa mày đều là ý cười.

Các cung nhân ở Phù Dung viên tự nhiên là vui mừng khôn xiết, sau khi nhận được lời dặn dò của Niên Cửu Phúc, họ tưởng rằng nương nương sẽ được phong làm phi, không ngờ lại nhảy hai cấp, trực tiếp được phong làm Quý phi.

Thời Hoảng Trị Đế, tiên đế kính trọng Hoàng Hậu nương nương nên trong cung không có Quý phi, vị trí này đã bị bỏ trống hai mươi bốn năm, không ngờ tân đế đăng cơ hai tháng, đã đưa Thẩm Kinh Trĩ xuất thân cung nữ lên vị trí Quý phi.

Tuy các cung nhân ở Phù Dung viên đều biết rõ, biết nương nương của mình độc chiếm ân sủng, nhưng họ thật sự không ngờ nhanh như vậy đã được phong làm Quý phi.

Cho nên lúc này không chỉ Thẩm Kinh Trĩ có chút vui mừng quá độ, vẻ mặt ngậy ngốc, ngay cả các cung nhân cũng hồn bay phách lạc,

đều ngăn người ra.

Cũng chỉ có Thích Tiểu Thu và Tiền Tam Hỉ là tinh táo hơn một chút, Tiền Tam Hỉ bận rộn dọn dò các tiểu thái giám bên ngoài, sửa sang lại đồ dùng trong Phù Dung viên, cố gắng sửa theo quy chế của Quý phi, còn Thích Tiểu Thu thì rót một chén trà, đổi lấy chén trà trong tay Thẩm Kinh Trĩ.

"Nương nương, uống một ngụm trà nóng, lòng sẽ bình tĩnh lại."

Lời nói nhỏ nhẹ của Thích Tiểu Thu khiến Thẩm Kinh Trĩ hoàn hồn, nàng cúi đầu uống một ngụm trà, hương thơm của trà lan tỏa khắp khoang miệng, khiến tinh thần nàng dần dần trở lại.

"Ừm," Thẩm Kinh Trĩ thở dài một hơi, "Tốt hơn rồi."

Thích Tiểu Thu nói: "Nương nương có muốn suy nghĩ kỹ một chút, sau này nên làm như thế nào, còn có chuyện gì cần làm không?"

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nàng suy nghĩ một lát, nói: "Vừa rồi tông thân của Tông Nhân Phủ nói, vì ở hành cung, lễ sắc phong vốn nên làm đơn giản, nhưng bệ hạ nói chỉ sắc phong Quý phi một lần này, tất cả quy chế đều không được giảm bớt, phải làm theo lễ sắc phong Quý phi của Ý quý phi năm xưa, cho nên Lễ Bộ cùng bệ hạ thương nghị, lễ sắc phong lần này sẽ làm sau khi hồi cung."

Thẩm Kinh Trĩ cầm thánh chỉ và bảo sách kim ấn, nàng chính là Quý phi, lễ sắc phong sớm hay muộn cũng không sao: "Như vậy, cứ làm theo ý của bệ hạ đi."

Thích Tiểu Thu: "Vâng, nương nương, còn có một chuyện."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nàng ấy, Thích Tiểu Thu liền bẩm: "Theo quy định, bên cạnh Quý phi có một chương điện cô cô, một thượng giám, hai quản sự cô cô, hai trung giám, cung nhân khác không quá mười hai người, thái giám không quá sáu người."

"Hành cung này không có nhiều người phù hợp, vừa rồi Tư Liễu cô cô cũng nói với nô tỳ, những tiểu cung nhân khác đợi sau khi hồi cung sẽ phân phối cho nương nương, những cung nhân đã hầu hạ bên cạnh nương nương có thể ban thưởng trước."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, nhìn Thích Tiểu Thu cười nói: "Thu cô cô, chúc mừng."

Thích Tiểu Thu cũng phối hợp trêu chọc nàng, hành lễ: "Cùng vui với nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ lại không nhịn được cười.

Từ khi vào cung nàng luôn cung kính đoan trang, trung tâm hiếu thuận, từ cung nữ trở thành cung nữ thị tẩm, lại từ cung nữ thị tẩm trở thành phi tần, bây giờ nàng đã làm Quý phi. Tất cả những điều này đều là do nàng tự mình cố gắng, một đường thẳng tiến, phồn hoa như giấc, nàng đã có được tất cả những gì mình từng mong muốn.

Khoảnh khắc này, sự thỏa mãn tràn ngập trong lòng nàng, khiến nàng vui vẻ từ tận đáy lòng.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Ta thật sự không ngờ bệ hạ lại trực tiếp phong ta làm Quý phi, dù sao chuyện của Lý Xảo Nhi tuy lớn nhưng không thể nói với người ngoài, không có lý do gì đột nhiên sắc phong ta làm Quý phi, thật sự có chút đường đột."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói, vừa không chú ý đến các cung nhân bên ngoài đột nhiên im lặng, mãi đến khi một giọng nói trầm thấp vang lên, nàng mới chậm rãi nhận ra Tiêu Thành Dục đã vào nhĩ thất.

"Phong phi cần gì lý do?" Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ cười.

Gần đây tâm trạng hắn càng ngày càng tốt, trước kia lúc còn là Thái Tử thì cả ngày cau có, toàn thân lạnh lùng, ai nhìn thấy cũng cảm thấy hắn máu lạnh vô tình, bây giờ làm Hoàng Đế lại ôn hòa hơn lúc nhỏ không ít, thỉnh thoảng còn có thể nói cười với các đại thần, ôn hòa hỏi han.

Nhất là trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, hắn luôn tươi cười và thả lỏng. Nơi này của Thẩm Kinh Trĩ không phải vùng đất ôn nhu của hắn, mà giống như bến đỗ của hắn sau khi trải qua bão táp mưa sa.

Tất cả bão táp mưa sa đều bị ngăn cản bên ngoài, chỉ cần gặp nàng, lòng hắn liền bình yên.

Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn thấy hắn liền đứng dậy, đợi đến khi Tiêu Thành Dục đến trước mặt nàng, nàng lại vẫn lạnh lùng đứng im không nhúc nhích.

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng, cười hỏi: "Sao không tạ ơn trẫm?"

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, hồi lâu mới hoàn hồn, cong mắt cười.

"Thần thiếp quá vui mừng, gặp bệ hạ trong lòng càng thêm vui vẻ, quên mất tạ ơn bệ hạ."

Phía sau Thẩm Kinh Trĩ là ghế, không còn đường lui, nàng chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, vẫn nhón chân lên, trước mặt các cung nhân nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn một cái.

Nụ hôn này mang theo hương thơm của hoa nhài, trong nháy mắt lan tỏa khắp người Tiêu Thành Dục.

"Tạ ơn bệ hạ phong thưởng."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, cười nói với Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục cũng cúi đầu xuống, hãnh ngược lại không hề kiêng dè, trực tiếp hôn lên môi nàng một cái.

"Quý phi nương nương khách khí rồi, đều là chuyện trẫm nên làm."

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được vỗ vỗ ngực hãnh: "Bệ hạ đừng đùa nữa."

Hai người đưa đẩy một lúc, Tiêu Thành Dục mới nắm tay nàng ra khỏi nội thất, tản bộ trong khu hoa viên bên ngoài.

Hai người họ một xanh lam, một sắc đỏ, thêm hoa tươi nở rộ khắp vườn, thật sự là người đẹp cảnh đẹp, dễ chịu mát mắt.

Tiêu Thành Dục nhìn cách ăn mặc hôm nay của nàng, khen ngợi: "Chỉ bảo Niên Cửu Phúc nói với cô cô của nàng một tiếng, để nàng hôm nay ăn mặc đẹp một chút, không ngờ lại chọn cho nàng một bộ phù hợp nhất."

Bộ váy áo này của Thẩm Kinh Trĩ mặc trên người nàng thật sự là xinh đẹp, rất có khí chất của Quý phi.

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại, nhìn bộ thường phục màu xanh lam tay áo hẹp của Tiêu Thành Dục, cũng nói: "Bộ này của bệ hạ cũng rất anh tú."

Tiêu Thành Dục lại khẽ cười.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới nghiêm túc hỏi: "Vừa rồi thần thiếp hỏi Niên đại bạn, bệ hạ đột nhiên phong thần thiếp làm Quý phi, triều thần có ý kiến gì không?"

Tiêu Thành Dục cười nói: "Vì sao lại có ý kiến? Các thế gia luôn sợ đứt liên lạc với hoàng thất, luôn sợ thể diện của mình không còn, cho nên luôn cố gắng đưa người vào hậu cung, mà phi tần được đưa vào cung có được sủng ái hay không, cũng không bị ảnh hưởng bởi chuyện triều chính, nói cho cùng đây là chuyện nhà của trẫm."

"Người có thể đưa vào, nhưng đưa vào cung là tước vị gì, sau này có thể đi được bao xa, đều do trẫm quyết định, nếu bọn họ không hài lòng, cứ việc đừng đưa người vào cung nữa," Tiêu Thành Dục nói, "Bọn họ kết bè kết phái ở triều đình, muốn ảnh hưởng đến triều chính, vì trẫm mới đăng cơ, không muốn xé rách mặt, cho nên cho bọn họ chút tôn trọng, nhưng điều này không có nghĩa là trẫm phải luôn nhường nhịn bọn họ."

"Chuyện hậu cung là chuyện nhà của trẫm, trẫm thích ai, muốn ai làm Quý phi, thậm chí làm Hoàng Hậu đều do trẫm tự mình quyết định," Tiêu Thành Dục nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, "Bọn họ nếu có ý kiến, thì đi tìm phụ hoàng nói đi, dù sao trẫm phải nghe lời phụ hoàng."

Thẩm Kinh Trĩ ngây người. Tiêu Thành Dục bây giờ càng ngày càng không kiên nhẫn vòng vo với các đại thần, trước kia cho ba người Vương Nhan Khanh vào cung, đã là sự khoan dung cuối cùng của Tiêu Thành Dục, mà ba người này từ khi vào cung đến giờ, vẫn luôn học hành ở Trữ Tú cung, đến giờ vẫn chưa gặp được Hoàng Đế.

Phi tần mới vào cung, Tiêu Thành Dục không chỉ không có bất kỳ biểu hiện gì, ngược lại dẫn theo các phi tần cũ và thái phi ra khỏi hoàng cung, trực tiếp đến Đông An vi trường săn bắn.

Sự lạnh nhạt lần này khác với trước kia, khiến các đại thần đều lo lắng.

Sau khi đến hành cung Đông An, hắc liên tiếp và mặt không ít quan văn, ngược lại tận lực đề bạt quan võ, sau đó lại vì vụ ám sát ở Đông An vi trường mà giáng chức tâm phúc Lý Cảm, ngược lại đề bạt lão thần Hàn Thành thời tiên đế.

Thủ đoạn này của hắc liên khiến các đại thần đều ngơ ngác. Chuyện này chưa qua bao lâu, hắc liên đã trực tiếp dẫn Ninh tần ra khỏi cung đến Phồn Hoa trấn, sau khi vui vẻ hai ngày, mới bình tĩnh trở về hành

cung.

Nhưng ngay sau đó, lại trực tiếp hạ chỉ phong Ninh tần làm Quý phi.

Từng chuyện từng chuyện, đều khiến các đại thần căng thẳng, bọn họ cuối cùng cũng ý thức được, Tiêu Thành Dục đã không còn là Thái Tử chuyện gì cũng phải hỏi phụ hoàng năm đó, hẳn đã trở thành hoàng đế nói một là một, nói hai là hai.

Tiêu Thành Dục nắm tay Thẩm Kinh Trĩ, từng bước đi sâu vào trong hoa viên . Xung quanh hai người là hoa tươi rộ, đó là vẻ đẹp cuối cùng của mùa thu.

"Kinh Trĩ, trăm để tâm đến nàng, cũng chỉ tin tưởng nàng, lúc này trong ngoài hoàng cung, các quan văn võ đều biết, lúc phong nàng làm Ninh tần, trong cung đã không có ai dám nói thêm gì, bây giờ trăm phong nàng làm Quý phi, tự nhiên không có ai dị nghị."

"Nếu họ muốn dị nghị, thì lấy cớ gì đây?"

Từ xưa đến nay, hoàng gia luôn là nơi ít câu nệ lễ nghi nhất, phế thê lập thiếp, nâng thiếp lên làm thê là chuyện thường tình. Xuất thân, công trạng, thậm chí phẩm hạnh của các phi tần trong cung đều không quan trọng, điều quan trọng duy nhất là có được Hoàng Thượng sủng ái hay không.

Chỉ cần Hoàng Thượng thích, người có thể cao cao tại thượng độc chiếm hậu cung. Nếu không được sủng ái, thì chẳng còn gì cả.

Đương nhiên, những điều này Tiêu Thành Dục sẽ không nói với Thẩm Kinh Trĩ, mà Thẩm Kinh Trĩ cũng không phải hoàn toàn không hiểu. Chỉ là Tiêu Thành Dục cảm thấy Thẩm Kinh Trĩ vốn dĩ nên là Quý phi, thậm chí là... Hoàng Hậu.

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ: "Nàng nhập cung đã lâu, lại đoan trang hiền huệ, trung hiếu tiết nghĩa. Trên có thể thay trăm

hiếu kính thái hậu, thái phi, dưới có thể quán xuyên cung vụ, chăm sóc công chúa, Quý phi này sao lại không xứng đáng?"

Bị hấn khen ngợi như vậy, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười: "bệ hạ thật biết cách khen thần thiếp."

Tiêu Thành Dục dừng bước, hấn chăm chú nhìn nàng, không để ánh mắt nàng trốn tránh đôi mắt phượng của mình.

"Kinh Trĩ, trong lòng trẫm nàng muôn vàn điều tốt." Tiêu Thành Dục nhìn nàng, giọng nói chứa đựng ý cười. "Tuy không nói là quen biết từ nhỏ, nhưng cũng đã quen biết nhiều năm. Trước kia khi nàng ở bên cạnh mẫu hậu, trẫm cũng đã gặp nàng rồi. Nàng là người như thế nào, nàng đối với trẫm, đối với mẫu hậu, thậm chí đối với Đại Sở có tấm lòng ra sao, trẫm đều hiểu rõ."

"Nàng tốt như vậy, sao trẫm lại không thích nàng chứ?"

Một hai lần này, Tiêu Thành Dục nói năng càng lúc càng rõ ràng, mảnh đất hoang vu trong lòng Thẩm Kinh Trĩ dần dần được nói lỏng. Cơn mưa xuân theo lời yêu thương tưới mát ruộng đồng khô cằn trong tim nàng, khiến hạt giống trong lòng nàng bắt đầu hồi sinh.

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy trong lòng vừa ngứa vừa tê dại, nàng khẽ mở miệng, nhưng không biết nên nói gì.

Nàng thậm chí còn có chút áy náy.

Sau khi dần dần hiểu được tình cảm của Tiêu Thành Dục, hiểu được những gì hấn đã làm vì nàng, dù đã trải qua bao nhiêu sự bội bạc, Thẩm Kinh Trĩ vẫn không khỏi dao động.

Lý do không gì khác, nàng cũng biết rõ con người của Tiêu Thành Dục.

Hắn là một chính nhân quân tử quang minh lỗi lạc, là một Hoàng Đế nhất ngôn cửu đỉnh, là một nam nhi thiết cốt. Những gì hắn hứa với nàng đều sẽ không nuốt lời.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy đáy mắt như có dòng nước ấm chảy qua.

Nhưng nàng lại không nói nên lời, nàng không muốn từ chối Tiêu Thành Dục, khiến hắn đau lòng buồn bã, cũng không muốn khi chưa nhìn rõ lòng mình lại tùy tiện đáp ứng hắn.

Như vậy, dù đối với hắn hay đối với bản thân nàng, đều không đủ tôn trọng.

Tiêu Thành Dục dường như nhìn ra sự giằng xé trong lòng nàng, hắn vươn tay ôm chặt nàng vào lòng.

Hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, âm thanh vẫn dịu dàng như trước.

"Kinh Trĩ, chúng ta còn mấy chục năm cuộc đời, ta không vội." Giọng nói Tiêu Thành Dục mang theo sự dịu dàng vô hạn. "Ta chỉ muốn nói cho nàng biết tâm ý của mình, để nàng thêm vững tâm."

"Nàng biết tâm ý của ta, vậy là đủ rồi."

Sau khi được tấn phong Quý phi, cuộc sống dường như có chút khác biệt, cũng dường như không có gì khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ mỗi ngày vẫn ngắm cảnh, cưỡi ngựa, uống trà, đọc sách, thêm vào đó là thưởng thức mỹ thực, so với trước kia ở trong hoàng cung còn nhàn nhã hơn. Nhưng ngoài ra, những việc lớn nhỏ trong hành cung, những việc vụn vặt nơi tiền triều, Tư Liễn cũng sẽ đến báo cáo từng chuyện một.

Tuy nhiên, những việc này gộp lại cũng không khó xử lý, Thẩm Kinh Trĩ dễ dàng giải quyết đâu ra đấy.

Suy cho cùng, hậu cung của Tiêu Thành Dục quá ít người, trong hành cung lại càng ít hơn, mọi người đều an phận thủ thường trong viện của mình, ngoại trừ Chương Nhược Tích thỉnh thoảng tìm Thẩm Kinh Trĩ đi cưỡi ngựa, những người khác thậm chí còn ít khi ra khỏi cửa.

Trong tình huống như vậy, thật sự không có nhiều việc khiến Thẩm Kinh Trĩ phải bận tâm.

Mọi người trong cung thậm chí chỉ biết Lý Xảo Nhi bỗng nhiên mắc bệnh nặng, chỉ trong ba ngày đã hưởng tiêu ngọc vẫn. Vì Tiêu Thành Dục vừa mới lên ngôi, còn chưa bắt đầu xây dựng lăng mộ cho mình, nên Lý Xảo Nhi được đưa vào an táng trong Phi Viên của hoàng lăng.

Toàn bộ quá trình không hề có sóng gió, cũng không gây ra xôn xao trong hành cung. Cấp bậc của Lý Xảo Nhi là tuyển thị, thông thường các phi tần qua đời sẽ được truy phong trước khi an táng, nhưng Lý Xảo Nhi vừa không được sủng ái, vừa cấp bậc quá thấp, lại vốn dĩ ra ngoài du ngoạn khỏe mạnh bỗng nhiên lại quy tiên, nên chỉ có thể an táng theo cấp bậc tuyển thị.

Lý Xảo Nhi vốn không nổi bật trong cung, nếu không phải hậu cung của Hoàng Thượng quá ít người, thì nàng ta căn bản sẽ không được ai nhớ đến. Ngay cả Kỷ Lê Lê ở cùng cung với nàng ta, sau khi nàng ta đột nhiên dờn cung dưỡng bệnh, cũng không đến hỏi thăm, chỉ đóng chặt cửa không dám đi đâu cả.

Tất cả cung nữ thái giám bên cạnh Lý Xảo Nhi đều theo "dời" đến thiên cung, trên thực tế là bị đưa xuống Thận Hình Tự, đến nay ra sao Thẩm Kinh Trĩ cũng không hỏi đến.

Đương nhiên, người được an táng trong Phi Viên không phải là Lý

Xảo Nhi, mà chỉ là một chiếc quan tài rỗng. Lý Xảo Nhi hoàn toàn biến mất khỏi hành cung, Thẩm Kinh Trĩ không biết nàng ta sống hay chết, những điều này cũng không phải do nàng quan tâm.

Nàng bắt đầu lo lắng cho nghi thức lên chùa dâng hương vào ngày mai.

Tiêu Thành Dục ra ngoài lần này hành trình rất gấp rút. Ngoài việc thu sẵn để tuyển chọn nhân tài, khơi dậy lòng trung thành của các quý tộc, còn phải đi tuần tra khắp nơi, xem xét đời sống bá tánh.

Trước đó hắn cùng Thẩm Kinh Trĩ đến Phồn Hoa trấn, là lặng lẽ rời khỏi hành cung, các cận thần đều biết rõ, các quan viên không quá quan trọng cũng chỉ nghe nói sau khi hắn hồi cung.

Lần này đến Linh Diệu tự cũng được sắp xếp như vậy, nhưng họ đến hành cung đã được nửa tháng, ngày đến Linh Diệu tự lại đúng vào ngày rằm. Mừng một và ngày rằm đều là ngày các Phật tử lên chùa dâng hương, nên cấm vệ quân rất lo lắng, Hàn Thành vẫn khẩn cầu Hoàng Thượng mang theo một doanh cấm vệ quân để phòng ngừa bất trắc.

Tiêu Thành Dục cảm thấy lời Hàn Thành nói có lý, bèn để Hàn Thành cùng vài võ tướng hộ giá lập công đi theo bảo vệ, còn cấm vệ quân và Phụng Thiên đại doanh cùng nhau bảo vệ từ xa.

Nhưng lần này đến Linh Diệu tự vốn không phải là việc quốc gia đại sự, mà là Tiêu Thành Dục cùng Quý phi đi lễ chùa cầu phúc, nên lời Tiêu Thành Dục nói là: "Mọi việc làm kín đáo, chớ kinh động đến bá tánh."

Hàn Thành đã theo hầu hai đời hoàng đế, lập tức đáp ứng nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Vì vậy nghi thức mà Thẩm Kinh Trĩ chuẩn bị rất đơn giản, nàng chủ yếu chuẩn bị đồ ăn, trà nước, điểm tâm dọc đường cho mọi người,

ngoài ra còn có y phục và trang sức dự phòng để thay đổi, đối với nàng mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay.

Nhưng Thẩm quý phi vừa mới được sắc phong, nên làm việc gì cũng phải cẩn thận chu toàn hơn. Thế nên, nghi thức vốn chỉ mất một canh giờ, nàng lại chuẩn bị mất tới hai canh giờ, cuối cùng còn được Hoàng Thượng khen ngợi là tận tâm tỉ mỉ, trung thành đáng khen, thật sự là được cả danh tiếng lẫn thực lợi.

Đêm đến, hai người cùng vào trong màn trướng, Thẩm Kinh Trĩ mới nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, thần thiếp vẫn còn hơi lo lắng."

Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, cười hỏi: "Lo lắng gì chứ? Nàng lừa gạt Lý thị lúc đó trấn định như vậy, nàng ta thế nhưng là gian tế địch quốc, nàng cũng không sợ."

Thẩm Kinh Trĩ bị hấn nói đến nghẹn lời, một lát sau mới vỗ vào ngực hấn: "Thần thiếp dù có dũng cảm hơn nữa, cũng chưa từng gặp phải chuyện như thế này, sao có thể không lo lắng chứ? Lý Xảo Nhi dù thân phận thế nào, chỉ với thân hình nhỏ bé đó, nàng ta sao đánh lại thần thiếp được, thần thiếp có gì phải sợ."

Tiêu Thành Dục nghe nàng hùng hồn biện giải, bật cười thành tiếng: "Được rồi, Quý phi nương nương lợi hại nhất, nàng cái gì cũng không sợ, chỉ là lo lắng ta gặp nguy hiểm, có phải vậy không?"

Xem kìa, tất cả mọi người trên đời này cộng lại, cũng không ai biết cách lấy lòng Quý phi nương nương bằng hoàng thượng bệ hạ.

Lời này nói ra thật êm tai.

Thẩm Kinh Trĩ cũng cười hùa theo, lại vỗ Tiêu Thành Dục một cái, bị hấn thuận tay nắm lấy cổ tay, lúc này mới ngoan ngoãn.

"Thần thiếp hơi buồn ngủ rồi, hay là nghỉ ngơi sớm đi."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, hai người chuyển động đổi sang tư thế thoải mái hơn, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Cả hai đều là người từng trải qua những tình huống lớn, cho nên dù ngày mai có đại sự xảy ra, hai người cũng không hề mất ngủ, ngược lại còn ngủ ngon một giấc đến tận sáng.

Đến khi trời tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ tiếng chim hót líu lo, Tiêu Thành Dục đã tỉnh dậy trước.

Bên trong màn trướng mờ mờ ảo ảo, dạ minh châu đặt ở góc đã tối đi, không thể chiếu sáng bên trong, Tiêu Thành Dục cử động, lại phát hiện Thẩm Kinh Trĩ không ngủ trong lòng mình, nàng đang yên tĩnh nằm trên gối mềm ngủ say sưa.

Hắn nghiêng đầu lặng lẽ nhìn Thẩm Kinh Trĩ một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng xuống giường.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy, bên ngoài trời đã sáng rõ, ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu rọi xuống nhân gian. Nàng nằm yên lặng một lúc, nghe thấy tiếng chim họa mi hót ngoài kia.

Chim chóc trong cung đều có sư phụ chuyên huấn luyện, chúng biết hát rất nhiều khúc, nhưng phần lớn đều là những khúc nhạc vui tươi, khiến người ta nghe xong tâm trạng thoải mái.

Thẩm Kinh Trĩ nghe tiếng chim hót một lúc, mới gọi cung nữ vào.

Nàng thay một bộ váy áo màu sen nhạt bình thường, cài một chiếc trâm hoa sen lên đầu, lập tức toát lên vẻ thành kính của một nữ Phật tử.

Tiêu Thành Dục sáng sớm đã phê xong một chồng tấu chương, đợi Thẩm Kinh Trĩ sửa soạn xong xuôi, mới thông thả bước đến thiện phòng.

Vừa bước vào, hắn đã bị bộ trang phục của Thẩm Kinh Trĩ làm sáng mắt.

"Nàng mặc như vậy cũng rất đẹp," Tiêu Thành Dục rửa tay sạch sẽ, sau đó dùng khăn lau khô, mới ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kinh Trĩ, ngắm nhìn nàng kỹ càng, "Rất có phong thái của phu nhân dòng dõi thế gia."

Thẩm Kinh Trĩ nhướn mày cười nói: "Vậy hôm nay bệ hạ cũng làm một lão gia thế gia đi, như vậy mới xứng đôi vừa lứa."

Hai người vừa nói vừa cười, bởi vì hôm nay phải ra ngoài, dậy sớm nhưng không dùng đồ ăn nước uống gì nhiều, Thẩm Kinh Trĩ ăn một bát cơm rang, thêm một cái bánh bao, coi như xong bữa sáng.

Tiêu Thành Dục ăn bữa luôn rất nhanh, hắn ăn xong trước, liền đi đến thiên điện thay y phục, đợi hai người cùng lên xe ngựa, cũng mới vừa qua giờ Thìn.

Tiêu Thành Dục phối hợp với trang phục của Thẩm Kinh Trĩ, hiếm khi thay một bộ đạo bào giản dị, văn nhân mặc khách của Đại Sở ngày thường thích nhất mặc đạo bào, cho nên hắn mặc đi chùa cũng không có gì không ổn.

Hai người lên xe ngựa, ngồi ổn định xong Thẩm Kinh Trĩ không nhìn được cười: "Nhìn chúng ta xem, gia tộc chắc chắn là dòng dõi thư hương, người nào người nấy đều thành kính."

Tiêu Thành Dục cũng cười: "Đều là nhờ phu nhân dạy dỗ tốt."

Một đường không nói chuyện.

Linh Diệu tự so với Phồn Hoa trấn xa hơn nhiều, xe ngựa chạy nhanh cũng mất gần nửa canh giờ mới đến nơi dừng xe trên sườn núi Linh Diệu.

Niên Cửu Phúc ở bên ngoài vén rèm xe, thông báo: "Lão gia, phu nhân, đến rồi ạ."

Tiêu Thành Dục xuống xe ngựa trước, Thẩm Kinh Trĩ vịn tay hần bước xuống, lập tức kinh ngạc thốt lên: "Nơi này cỏ cây xanh tươi, cây cối cao chót vót, thật sự là cảnh đẹp không sao tả xiết."

Trong rừng cây xanh mướt, hơi nước phả vào mặt, không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào tươi mát, khiến người ta cảm thấy trong nháy mắt tai sáng mắt tinh, mọi ưu phiền trong đầu đều tan biến hết.

Một chiếc xe ngựa khác bên cạnh cũng vừa dừng lại, nghe thấy lời của Thẩm Kinh Trĩ, phu nhân mặc bạch y trong xe nói: "Núi Linh Diệu có chút linh thiêng, nếu ở trên núi lâu ngày, người ta cũng cảm thấy trẻ ra nhiều, tâm trạng thoải mái, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn."

Người này vừa nhìn là phật tử thành kính, Thẩm Kinh Trĩ vịn tay Tiêu Thành Dục đứng vững, mỉm cười nói với vị phu nhân kia: "Phu nhân nói rất đúng."

Chỉ trong chốc lát nói chuyện, lại có thêm những chiếc xe ngựa dừng lại ở sườn núi, còn những người đi bộ lên núi dĩ nhiên là nối liền không dứt, Linh Diệu tự này thật sự là hương khói hưng thịnh.

Thẩm Kinh Trĩ nói với Tiêu Thành Dục: "Lão gia, thiếp đã nói là hôm khác hãy đến, hôm nay là ngày dâng hương, thảo nào người đông thế này."

Tiêu Thành Dục còn chưa kịp trả lời, vị phu nhân kia đã quan sát hai người một lượt, cười nói: "Nhìn hai người trẻ tuổi như vậy, vậy mà đã làm chủ gia đình, thật sự là hậu sinh khả úy. Tiểu nương tử đừng sợ, hôm nay tuy người dâng hương đông, nhưng Linh Diệu tự cũng quen với việc ứng phó, chúng ta đến muộn một chút, rất nhiều người vừa mở cổng thành đã đến, lúc này đã cúng bái xong xuống

núi rồi, trong chùa cũng không quá đông đúc."

Vị phu nhân này trông hiền lành phúc hậu, tuổi tác cũng tương đương với Thái Hậu, Thẩm Kinh Trĩ thấy hợp ý với bà, liền nói thêm vài câu.

"Chúng ta đi ngang qua Phồn Hoa trấn, nghe nói Linh Diệu tự rất linh thiêng, nên mới đến dâng hương lễ phật, ngoài ra còn muốn dạo chơi một chút trên núi Linh Diệu, không biết tỷ tỷ có gì gợi ý không?"

Tiếng gọi "tỷ tỷ" này, thật sự là gọi vào lòng người.

Vị phu nhân liền nói: "Đợi các người dâng hương xong, thì đi đến rừng mai phía sau, vòng qua rừng mai có một ngọn giả sơn, bên đó khách hành hương sẽ ít hơn một chút, nhưng cảnh sắc vẫn rất đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ chấp tay hành lễ với bà, cười nói: "Như vậy thì tốt quá, đa tạ tỷ tỷ."

Tiêu Thành Dục bèn nói với Hàn Thành: "Một lát nữa đi dạo chơi ở hậu sơn rồi hãy hồi phủ."

Hàn Thành định nói lại thôi. Nhưng thấy hoàng thượng cùng quý phi nói nói cười cười, cuối cùng cũng đè nén bất an trong lòng, đáp: "Vâng."

Ban đầu dự định là sau khi bái Phật xong sẽ dùng cơm chay tại chùa, rồi mới đi dạo chơi trên núi.

Tiêu Thành Dục tùy ý thay đổi hành trình như vậy, việc điều phối phía sau cũng phải theo kịp, bởi vậy Hàn Thành sau khi hành lễ với Tiêu Thành Dục liền vội vã lui xuống.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn hẩn một cái, dẫn Thẩm Kinh Trĩ từng bước lên núi.

Hai khắc sau, hai người cùng với một đoàn hương khách đến trước Linh Miếu tự.

Linh Miếu tự không nằm trên đỉnh núi, mà còn cách đỉnh núi một ngọn hiểm trở, cho nên trước chùa có một rừng trúc rộng lớn. Các tăng nhân lúc rảnh rỗi đã làm rất nhiều chiếc giường tre đặt trong rừng trúc để hương khách nghỉ ngơi.

Lúc này, những hương khách lên núi sớm nhất đã ra khỏi chùa, họ dắt díu nhau, tay bưng thức ăn sáng mang theo, đang vui vẻ dùng bữa.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục nhìn ngắm, thấy thức ăn trong tay bá tánh tuy không quá tinh tế nhưng cũng là lương khô chắc bụng. Ngoài ra, có nhà còn mang theo trứng gà và cháo gạo, hẳn là nhà khá giả.

Tiêu Thành Dục hơi yên tâm, cũng không gọi Niên Cửu Phúc đi xếp hàng thay hai người, mà cùng Thẩm Kinh Trĩ sóng vai đứng trong hàng, chờ đến lượt vào bái Phật.

Phía trước họ là một mẫu thân đang dỗ dành hài tử chưa tỉnh ngủ, gọi bé dậy bái Phật; phía sau là một đôi phu thê mới tân hôn, đang lẩm nhẩm khăn vái, hiển nhiên là đã sớm nghĩ sẵn điều ước.

Cách đó không xa, ngôi chùa tuy đã cũ kỹ nhưng sạch sẽ ngăn nắp, hương khói nghi ngút. Làn khói hương thơm ngát bay lên tận trời xanh, như muốn thưa chuyện cùng Phật Tổ, Quan Âm về tâm nguyện của mỗi hương khách.

Thẩm Kinh Trĩ theo bản năng nhìn về phía Tiêu Thành Dục, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn nàng. Nàng bất giác hỏi: "Người muốn cầu nguyện điều gì?"

Tiêu Thành Dục mỉm cười: "Ta không cần cầu nguyện."

Những gì hăn muốn, cuối cùng đều có thể dựa vào chính mình để đạt được, không cần phải cầu thần bái Phật.

Nhưng trong sâu thẳm tâm hồn, hăn vẫn lặng lẽ nói một câu: Không cầu trường sinh bất lão, chỉ cầu quốc thái dân an.

Chỉ vậy mà thôi.

Chương 83: Xoay chuyển

Tiêu Thành Dục quả thực không cần cầu nguyện, Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy cũng mỉm cười: "Người quả thật muốn gì được nấy."

Tiêu Thành Dục lại cười hỏi nàng: "Nàng cầu nguyện điều gì?"

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, thành thật nói: "Thiếp không biết phụ mẫu là ai, không nơi nương tựa, nên mong kiếp sau phụ mẫu được bình an thuận lợi, khỏe mạnh hạnh phúc. Ngoài ra, thiếp cũng cầu lão phu nhân, người và thiếp đều thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý."

Nàng cầu cho phụ mẫu kiếp trước, phụ mẫu kiếp này, cũng cầu cho Thẩm Thái kiếp sau được hạnh phúc. Họ không có duyên, nhưng nàng mong họ bình an.

Tiêu Thành Dục cười nói: "Nàng thật hiếu thảo, Phật Tổ nhất định sẽ để nàng toại nguyện."

Thẩm Kinh Trĩ có thể đầu thai chuyển thế, Phật Tổ quả thực đã chiếu cố nàng. Nghĩ vậy, nàng bèn mỉm cười với hắn.

Hai người đi theo bá tánh lần lượt vào dâng hương cho từng vị Phật và Quan Âm. Sau đó, đến điện Tài Thần, Thẩm Kinh Trĩ mới phát hiện nơi này hương khói càng thịnh vượng hơn, không khói cười nói: "Lão gia xem, mọi người đều thích cầu tài."

Tiêu Thành Dục cũng giúp nàng lấy hương, hai người thành tâm bái lạy.

"Hầu hết mọi chuyện trên đời này đều bắt nguồn từ cái nghèo."

Những vấn đề có thể giải quyết bằng bạc, đại khái cũng không thành vấn đề."

"Quả là nên bái một lạy."

Thẩm Khinh Trĩ cảm thấy rất có lý, bèn thành tâm dâng hương.

Đợi đến khi hai người bái hết các điện trong chùa, cũng đã qua hơn nửa canh giờ. Tiêu Thành Dục nhìn trời, lặng lẽ cho Niên Cửu Phúc một ánh nhìn.

Niên Cửu Phúc nhận ra, cùng với Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng đi theo đều đang nhìn quanh đám đông, bèn gật đầu với Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục mỉm cười nói với Thẩm Khinh Trĩ: "Hiện giờ trong chùa đã vắng người hơn một chút, hay là chúng ta đến thiện đường xem thử, uống chút trà, nghỉ ngơi một lát rồi hãy đi hậu sơn?"

Thẩm Khinh Trĩ dịu dàng đáp: "Vâng, thiếp nghe lão gia."

Hai người thông thả đi đến thiện đường. Linh Miếu tự hương khói hương thịnh, hương khách từ khắp nơi đều lên núi bái Phật, cho nên chùa cũng có của ăn của để, cơm chay bố thí cho hương khách rất ngon.

Tuy hai người không ăn nhưng cũng nhìn qua một lượt, thấy bánh bao trong chùa đều làm bằng bột ngô, nhân rau cải còn có thêm miến, bỗng thấy hơi đói bụng.

Có tiểu sa di thấy hai người chỉ nhìn không ăn, liền cười nói với họ: "Thí chủ, chay tịnh ở đây miễn phí, đều có thể nếm thử."

Tiêu Thành Dục lắc đầu: "Một lát nữa sẽ xuống núi, về nhà ăn cũng được. Nhưng thấy đồ ăn trong chùa quả thật không tệ, mỗi ngày có nhiều hương khách như vậy, tiền hương hỏa có đủ dùng không?"

Tiểu sa di không ngờ hẳn lại hỏi điều này, suy nghĩ một chút rồi đáp: "Chùa chúng ta có ruộng hương riêng, sản vật trong ruộng quan phủ đều miễn thuế, cho nên ngoài việc tự mình ăn uống, còn có thể cung cấp cơm chay cho hương khách. Hơn nữa, gần đây có không ít hương khách nhà nghèo, nhưng vẫn đến ruộng hương của chùa giúp đỡ. Sư trụ trì nói không thể để hương khách thành tâm đến mà lại ra về tay không."

Ruộng của chùa phần lớn đều do hương khách giúp đỡ canh tác. Vì ruộng hương của chùa được miễn thuế, nên có thể cứu tế bá tánh nghèo khổ.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thán: "Khó trách Linh Miếu tự hương khói hưng thịnh, thì ra còn có lý do các sư phụ nhân từ."

Tiêu Thành Dục cũng nói: "Chính là như vậy, bá tánh không mù, mắt họ nhìn thấy rõ ràng tốt xấu đúng sai, đại khái đều phân biệt được."

Hai người trò chuyện với tiểu sa di thêm khoảng hai khắc nữa mới lưu luyến rời khỏi thiện đường.

Ra khỏi thiện đường, Thẩm Kinh Trĩ phát hiện Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng trao đổi ánh mắt với nhau.

Nàng cười nhìn Tiêu Thành Dục: "Lão gia, vừa rồi nhìn thấy nhiều món ngon như vậy, thiếp cũng thấy hơi đói bụng. Hay là chúng ta đi dạo hậu sơn, tiện thể dùng chút điểm tâm nhé?"

Tiêu Thành Dục cương chiều nhìn nàng: "Được, nghe nàng."

Hai người thân mật cùng nhau đi về phía hậu sơn.

Như lời vị phu nhân lúc lên núi đã nói, hậu viện chùa có một rừng mai. Lúc này lá cây đã có chút tàn úa của mùa thu, hoa chưa nở,

nhưng đã có vài phần đẹp đẽ.

Nhưng vẻ uy nghiêm nơi đây không phải ai cũng yêu thích, bởi vậy nhiều hương khách vừa nhìn thoáng qua đã quay người rời đi, không nán lại lâu.

Đoàn người lại dừng chân trong rừng mai, ngắm cảnh hồi lâu. Chỉ đến khi trên gương mặt của Triệu Thạch Đầu và những người khác hiện rõ nét sốt ruột, khéo léo dẫn đường cho mọi người tiến vào ngọn giả sơn ở sau rừng mai, Tiêu Thành Dục mới nắm chặt tay Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, mỉm cười nhàn nhạt với hắn, khuôn mặt ánh lên nét hứng khởi của một người đi chơi xa. Nhìn nàng không chút sợ hãi, Tiêu Thành Dục cũng khẽ bật cười, nắm tay nàng bước vào khu rừng sau núi.

Khu rừng giả sơn này được xây từ đá lấy từ núi gần đó, nên đá núi gồ ghề, hình dạng kỳ quái, mang đậm vẻ đẹp hoang dã của tự nhiên.

Đoàn người len lỏi qua những lối nhỏ trong rừng, càng đi sâu, bên cạnh Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ chỉ còn lại Niên Cửu Phúc và mấy người giáo úy.

Những giáo úy ấy gồm cả Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng.

Hoàng đế và hoàng phi dường như không hay biết, vừa đi vừa nói cười vui vẻ, thẳng bước rời khỏi rừng giả sơn, tiến vào khu rừng hoang phía sau.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn khu rừng rậm rạp trước mặt, chỉ tay về phía một tảng đá lớn không xa: "Lão gia, chúng ta đến đó nghỉ ngơi chút đi."

Tiêu Thành Dục gật đầu đồng ý, cả nhóm lại cùng nhau đi đến nơi

đó.

Khi đã ngồi xuống bên tảng đá, Niên Cửu Phúc mới nhận ra điều khác thường: "Ờ, mấy tiểu tử đi theo chúng ta đâu hết rồi? Thức ăn của chúng ta vẫn còn trên người bọn họ mà."

Nghe vậy, Tiêu Thành Dục như chợt ý thức được rằng số người bên mình ngày càng ít, liền cau mày trách mắng: "Sao còn chưa đi tìm?"

Thế nhưng, ngoài Niên Cửu Phúc tỏ ý muốn đi, những giáo úy khác đều đứng im bất động bên cạnh hắn.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, chỉ còn lại tiếng gió rít qua những hàng cây.

Sắc mặt Tiêu Thành Dục trầm xuống, quát lớn: "Thế nào? Các người muốn chống lệnh à?"

Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng cùng đám giáo úy đầy vẻ lo lắng, lặng lẽ nắm chặt thanh đao bên hông, ánh mắt cảnh giác nhìn xung quanh.

Tiêu Thành Dục đứng dậy chặn trước Thẩm Kinh Trĩ, thân hình mạnh mẽ che khuất bóng dáng mảnh mai của Quý phi, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Trong khu rừng hoang vắng nơi sau núi, từ lúc nào đã xuất hiện hàng trăm binh sĩ áo xám. Chúng che kín mặt, tay cầm đao, ánh mắt đầy sự cảnh giác hướng về phía Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục giữ nguyên vẻ bình tĩnh, lớn tiếng quát: "Các người thuộc về ai? Từ đâu đến mà dám to gan làm loạn, định ý đồ mưu phản sao?"

Những lời nói của hắn tỏ ra cứng cỏi, nhưng bên cạnh chỉ có Niên Cửu Phúc và Thẩm Kinh Trĩ. Niên Cửu Phúc là một thái giám béo

trắng, Thẩm Kinh Trĩ chỉ là một Quý phi yếu ớt, nếu xảy ra biến cố, mọi sự bảo vệ đều trông cậy vào một mình Tiêu Thành Dục. Khí thế cứng rắn ấy lại càng thêm vẻ gượng gạo.

Ngay khi hần dứt lời, từ sau đám phản tặc, Hàn Thành bước ra.

Biết Tiêu Thành Dục tinh mắt, có thể nhận ra hần ta dù có che mặt, Hàn Thành vẫn khoác nguyên bộ thường phục, ung dung xuất hiện trước mặt hoàng đế.

“Bệ hạ, người bên cạnh người đều là người của thần. Hôm nay dù người có mọc cánh cũng khó mà thoát. Nếu biết điều, người hãy để lại một cái chết nhẹ nhàng cho mình, cũng giúp Quý phi nương nường bớt chịu khổ. Nếu không...”

Hàn Thành liếc nhìn Thẩm Kinh Trĩ đang run rẩy, giọng nói đầy ác ý: "Nếu người không biết điều, đừng trách thần nhẫn tâm."

Hần ta vừa nói dứt lời, Tiêu Thành Dục còn chưa kịp đáp, đã nghe Niên Cửu Phúc lớn tiếng mắng: "Láo xược! Hàn Thành, ngươi muốn mưu phản sao? Tự ý nuôi binh, uy hiếp hoàng thượng, đó là đại tội bất kình! Ta khuyên ngươi nên biết điều, nếu không đến lúc bị xét nhà diệt tộc, phụ mẫu, huynh đệ, thê tử nhà ngươi xuống âm phủ cũng không yên."

Niên Cửu Phúc mắng người quả thực sắc bén. Nhưng Hàn Thành hiển nhiên đã nắm chắc phần thắng, chỉ ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hần ta làm quan hai mươi mấy năm, chưa từng được trọng dụng. Trong lòng sớm đã chất đầy oán hận.

Cổ oán hận ấy, khi bị người khác khích bác, lại càng dâng lên như đỉnh sóng.

Tiêu Thành Dục vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, lặng lẽ nhìn hần cười.

Đợi Hàn Thành cười xong, hắn ta mới trừng mắt nhìn Tiêu Thành Dục đầy oán hận: "Bệ hạ, dù sao người cũng sắp chết, chúng ta dù gì cũng từng là quân thần, thần sẽ cho người chết một cách rõ ràng."

Thẩm Kinh Trĩ đứng sau Tiêu Thành Dục, không kìm được khẽ run rẩy. Nàng nhận ra những kẻ làm chuyện xấu đều lòng dạ độc ác, một khi cảm thấy thắng lợi trong tầm tay, liền thao thao bất tuyệt kể lể về sự bất công của mình, than vãn về nỗi khổ sở đáng thương, cuối cùng ngụy biện bằng một lý do đường hoàng, biến những hành động mưu nghịch, phản bội và thất tín của mình trở nên có lý lẽ.

Kẻ ác nào cũng muốn khoác lên mình một lớp vỏ bọc đẹp đẽ, che giấu nội tâm như bản khỏi ánh mắt người đời.

Hàn Thành đối diện bắt đầu quát lớn: "Bệ hạ, thần văn võ song toàn là thế, nhưng tiên đế lại không trọng dụng, bắt thần mòn mỏi chờ đợi hơn hai mươi năm mới được phong làm chỉ huy sứ Kim Ngô Vệ, một chức quan còn con! Đến khi người đăng cơ, cũng chẳng hề cất nhắc thần, lại còn để loại tiểu tử đầu mâu như Lý Cảm vượt mặt lão thần. Hắn mà xứng làm tả đô đốc ư? Nực cười! Ngay cả việc phòng vệ Đông An vi trường hắn cũng làm không xong, thì làm được trò trống gì? Mấy tên thích khách kia đều do chúng ta phái tới, chẳng tốn chút sức lực nào bọn chúng đã dễ dàng trà trộn vào bãi săn."

Hàn Thành nhìn thẳng vào Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, người xem, những kẻ người trọng dụng đều chỉ là một lũ bất tài, không bảo vệ được người, thậm chí còn không bảo vệ nổi chính mình."

Tiêu Thành Dục chờ đến khi hắn ta nói xong, mới nhàn nhạt cất giọng: "Vậy trăm bây giờ sẵn sàng trọng dụng người, thế nào? Nếu thấy chức tả đô đốc Phụng Thiên đại doanh chưa đủ, trăm có thể phong người làm Trấn Quốc tướng quân, ngang hàng với Cửu phụ."

Nghe đến đây, sắc mặt già nua của Hàn Thành bỗng méo mó: "Ha! Bệ hạ còn trẻ người non dạ, tưởng vài câu nói có thể làm ta mềm

lòng sao? Lại còn so ta với tên văn tướng Tô Trường Uyên? Hẳn xứng à?"

Tiêu Thành Dục điềm tỉnh nói: "Vậy Tưởng thị đã hứa cho người những gì?"

Hàn Thành đã bị cơn hưng phấn chiến thắng làm mờ lý trí, quên mất mình chưa nhắc tới Tưởng thị, bèn tự đắc nói: "Tộc trưởng Tưởng thị hứa rằng nếu ta giúp quận vương lên ngôi, sẽ phong ta làm Thượng Trụ Quốc tướng quân, nắm giữ mọi đại sự quân sự quốc gia. Sao hả, bệ hạ?"

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt mở miệng: "Tưởng thị thật rộng rãi."

Tưởng thị quả thật rất hào phóng. Ngay từ khi Tiêu Thành Dục được phong làm Thái Tử, Tưởng thị đã bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc chính biến này. Suốt hơn một năm qua, bọn họ đã chi ra số tiền lớn mua chuộc không ít cấm vệ quân, tất cả chỉ để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Hàn Thành đầy phấn khích nói: "Bệ hạ, Tưởng thị mới là thế gia đại tộc thực sự. Họ không chỉ tỏ ra khách sáo, lễ độ với những võ tướng như chúng ta, mà còn hậu đãi vô cùng. Người có biết không, Kim Ngô Vệ đã có đến ngàn người bị họ mua chuộc. Lần này, những kẻ tham gia hành thích bệ hạ đều là tinh anh của Kim Ngô Vệ, những người mà người chưa từng trọng dụng."

"Chờ khi quận vương đăng cơ làm hoàng đế, huynh đệ chúng ta đều sẽ được thăng chức, trở thành tướng quân và phó tướng."

Hàn Thành càng nói càng hưng phấn, đám binh lính bên cạnh cũng đồng loạt kích động theo.

Nghe đến đây, Tiêu Thành Dục đã hoàn toàn từ bỏ. Hắn chỉ nắm lấy tay Thẩm Khinh Trĩ, không thèm nhìn đến những kẻ như Triệu Thạch

Đầu hay Lưu Đại Dũng đang nắm chặt binh khí. Hắn kéo Thẩm Kinh Trĩ ngồi lại trên tảng đá lớn.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, nhu nhược tựa vào vai Tiêu Thành Dục, đáng vẻ yếu ớt như cơn gió cũng có thể quật ngã.

Hàn Thành nhìn Thẩm Kinh Trĩ bằng ánh mắt ghét bỏ, quay sang nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ quả thật ngu ngốc, mới đi coi trọng kẻ vô dụng như Lý Cẩm, thích một cô nhi nghèo hèn bần tiện như nàng ta, mà không đoái hoài đến quý nữ Tưởng thị."

Hắn ta bĩu môi, tặc lưỡi châm chọc: "Bệ hạ à bệ hạ, người rơi vào hoàn cảnh hôm nay, tất cả đều do mắt nhìn người kém cỏi mà ra."

Thẩm Kinh Trĩ dùng khăn tay che mặt, dường như đã sợ đến phát khóc. Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, vẫn cố gắng giữ vẻ tôn nghiêm bề ngoài. Hắn hỏi Hàn Thành:

"Hàn tướng quân, nếu người đã hứa cho Trầm và Quý phi một kết cục tốt, vậy Trầm cũng muốn thành thật đối đãi, cho người một tương lai sáng lạn. Người có biết Tưởng thị đã mua chuộc ai trong triều đình, và ai là kẻ không chịu khuất phục?"

Tiêu Thành Dục tỏ ra chân thành hỏi.

Trước câu hỏi của Tiêu Thành Dục, Hàn Thành như được dịp khoe mẽ, liền nói ngay: "Bệ hạ lẽ nào không biết?"

Tiêu Thành Dục bình thản nhìn hắn ta: "Trầm nếu đã biết, làm sao lại lâm vào cảnh nguy nan hôm nay? Trầm tất đã sớm chuẩn bị để ngăn chặn từ đầu."

Hàn Thành lại nói: "Bệ hạ sai rồi. Người vừa mới kế vị không lâu, vẫn là một tân quân. Dù có biết những chuyện này thì đã sao? Ngày xưa Bình Đế, Chiêu Đế chẳng phải cũng chịu nhẫn nhịn nhiều năm, chờ khi lớn mạnh mới diệt trừ được gian thần hay sao?"

Tiêu Thành Dục gật đầu tán thưởng: "Hàn tướng quân nói chí phải. Nếu trước đây trăm biết Hàn tướng quân tài năng đến thế, hẳn đã cùng phụ hoàng tiến cử người. Rốt cuộc là duyên phận chưa đủ."

Hàn Thành đắc ý mỉm cười.

Lúc này mọi việc gần như đã thành công. Chỉ cần tiền tuyến báo tin không còn người qua lại, bọn họ có thể ra tay hạ sát hoàng đế. Vì vậy, Hàn Thành mang tâm tư khoe khoang, cao giọng kể hết cho Tiêu Thành Dục nghe.

Việc Tiêu Thành Dục cố ý dò hỏi Hàn Thành là vì Tưởng thị muốn dựa vào hắn ta để vượt qua cửa ải cuối cùng. Phải ám sát thành công tại Đông An vi trường, sau đó kiểm soát hoàn toàn mọi người ở hành cung. Tiếp đến, các văn thần bị mua chuộc trong triều sẽ đồng loạt dâng tấu, tiến cử Tiêu Thành Diệp kế vị.

Dù Tiêu Thành Dục chết thế nào, thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về kẻ giành quyền trong cuộc chính biến này.

Tưởng thị không hành động mù quáng. Họ mua chuộc Hàn Thành đã mất hơn một năm, trong thời gian đó còn phải tìm cách thâm nhập vào Kim Ngô Vệ, vì các lực lượng như Cẩm Y Vệ hay quân đội Đông Tây đại doanh đều vô cùng vững chắc, chỉ có Kim Ngô Vệ của Hàn Thành là có sơ hở.

Cả năm trời, Tưởng thị dùng tiền bạc từng bước thâm nhập Kim Ngô Vệ, cuối cùng chờ được đến chuyển đi sứ của Hoàng Thượng.

Kế hoạch lần này tiến hành cực kỳ thuận lợi. Từ khi Hoàng Thượng lên kế hoạch đến lúc khởi hành, Tưởng thị đã có cả tháng để chuẩn bị.

Tưởng thị từng muốn nhân dịp Đức thái phi định giết Thẩm Kinh Trĩ trong cung để trừ khử nàng. Nếu Thẩm Kinh Trĩ chết, Tô thị trong

hậu cung coi như mất đi chỗ dựa. Một khi Tiêu Thành Diệp lên ngôi, hậu cung không còn người của Tô thị, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Mặc dù kế hoạch đó thất bại, nhưng chính điều này khiến Tưởng thị quyết định không chờ đợi thêm nữa. Nghe tin Tiêu Thành Dục chuẩn bị vi hành sẵn bản tại Đông An vi trường, họ lập tức chuẩn bị hành động.

Tiêu Thành Dục ban cho tiền triều và hậu cung một tháng để chuẩn bị, Tưởng thị cũng nhờ đó mà có trọn một tháng để bày binh bố trận.

Ngay khi mọi người đến Đông An vi trường, đám thích khách do Hàn Thành chuẩn bị sẵn lập tức được đưa vào, hòng ám sát Hoàng Thượng.

Lần này, kế hoạch của bọn chúng đã thành công.

Mọi việc diễn ra thuận lợi ngoài mong đợi. Giờ phút này, thắng lợi đã ở ngay trước mắt. Cả Hàn Thành lẫn Tưởng thị đều cho rằng Hoàng Thượng còn quá trẻ người non dạ, lại chọn ra những tướng lĩnh bất tài, ví như Lý Cảm. Phụng Thiên đại doanh dưới trướng hãn ta hành sự lỏng lẻo, binh lính không ra dáng quân đội, đến nỗi trong lúc tuần tra để lộ sơ hở, lọt vào hai tên thích khách.

Hai tên thích khách này không chỉ khiến Lý Cảm bị cách chức, giáng tội, mà còn giúp Hàn Thành một bước trở thành trọng thần tâm phúc của Hoàng Thượng, không chỉ nhiều lần tháp tùng Tiêu Thành Dục sẵn bản, mà ngay cả chuyến đi Phồn Hoa trấn trước đó hãn cũng được đi cùng.

Nhưng lần đó Tưởng thị đã không ra tay, Hàn Thành vẫn giữ nguyên vẻ ngoài trung thành của một lão thần.

Phồn Hoa trấn vốn là nơi đông người nhiều miệng lưỡi, bá tánh qua

lại tập nập, chỉ một sơ suất nhỏ cũng có thể chuốc lấy vô số tai tiếng, mang danh mưu phản soán ngôi. Hơn nữa, Tưởng thị vốn cẩn trọng, muốn thăm dò xem nghi thức cải trang vi hành của Hoàng Thượng ra sao.

Sau khi nắm rõ mọi nghi thức của Hoàng Thượng trong chuyến đi đó, việc ra tay trong buổi dâng hương hôm nay trở nên dễ dàng và chắc chắn hơn nhiều.

Bởi vậy, đến thời khắc mấu chốt này, Hàn Thành lại không vội vàng động thủ.

Trong mắt hắn ta, thắng lợi đã nằm chắc trong tầm tay.

Tiêu Thành Dục ngồi yên, vẻ mặt vô cảm lắng nghe Hàn Thành kể ra từng cái tên trong triều. Hắn ta còn không quên giải thích từng người bị mua chuộc thế nào và giữ vai trò gì trong kế hoạch.

Thậm chí, Hàn Thành còn tiết lộ Tưởng thị cùng các thế gia liên tục dâng tấu đòi phục hồi chế độ thừa tước là để che mắt Tiêu Thành Dục và bá tánh thiên hạ. Họ chỉ muốn những chức quan ấy để duy trì gia tộc, chứ không phải vì muốn mưu triều soán vị.

Mỗi chuyện lớn nhỏ, Hàn Thành đều nói rõ ràng.

Tiêu Thành Dục vừa nghe vừa gật đầu, thậm chí còn tỏ vẻ đồng tình.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Nàng phải dùng khăn tay che kín mặt, sợ mình không nhìn được mà bật cười, nên cố che đến mức không lộ chút biểu cảm nào.

Tiêu Thành Dục vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, lặng lẽ nghe hết lời Hàn Thành, cuối cùng mới cất giọng: "Hàn tướng quân, xem ra Tưởng thị rất tín nhiệm ngươi, ngay cả những tâm phúc trong triều

cũng không giấu giếm người.”

“Đó là lẽ đương nhiên.” Hàn Thành cười đầy đắc ý. “Ban đầu Tưởng thị không chịu tiết lộ, nhưng trong triều nhiều võ tướng như vậy, họ chỉ có thể dựa vào ta. Nếu không nói ra, thì lão tử chẳng việc gì phải làm.”

Nghe đến đây, cuối cùng Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy yên lòng.

Hắn hỏi tiếp: “Tưởng thị hành động như vậy, đã hỏi qua ý kiến nhị hoàng đệ chưa? Nhị hoàng đệ là người trung thành tận tâm như thế, sao có thể đồng ý với hành động đại nghịch bất đạo này?”

Lần này Hàn Thành lại không trả lời ngay. Hắn ta trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bệ hạ, ta là kẻ thô lỗ, bình thường dù vào cung cũng ít gặp quận vương điện hạ. Ngài ấy nghĩ gì, ta thực sự không biết. Nhưng tộc trưởng Tưởng thị, tức ngoại tổ phụ của quận vương nói rằng quận vương rất hiếu thuận. Ngài ấy sẽ vì lợi ích của mẫu tộc mà làm mọi thứ. Chỉ cần chúng ta vì đại nghiệp của quận vương mà liều mạng, ngài ấy nhất định sẽ không bạc đãi chúng ta.”

Những lời này của Hàn Thành như nói để tự thuyết phục bản thân. Hắn ta lại còn nói thêm: “Hơn nữa, dù quận vương không đồng ý thì chẳng phải vẫn còn Đức thái phi đó sao? Thái phi là người sáng suốt, rất nhiều chuyện đều do nương nương sắp xếp, giúp Tưởng thị kết nối với các đại thần trong triều. Đến lúc đó, chỉ cần nương nương khuyên bảo, quận vương tự nhiên sẽ vui vẻ làm Hoàng Đế.”

Lời của hắn ta nghe như rất hợp lý.

Nghe đến đây, Tiêu Thành Dục cảm thấy không sai biệt lắm, khẽ siết chặt tay Thẩm Kinh Tri, chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt đầy sát khí lạnh lùng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Hàn Thành.

“Hàn Thành, ngươi mưu phản nghịch tặc, cấu kết với Tưởng thị hành thích, âm mưu đoạt ngôi. Đây là tội đại bất kính. Người có

nhận tội không?”

Hàn Thành sững sờ, hẳn không ngờ vừa rồi Tiêu Thành Dục còn gọi mình là “Hàn tướng quân” rất hòa nhã, nay lại đổi sắc mặt, lạnh lùng tuyên hắn là kẻ tội đồ.

Nhưng sự bàng hoàng của Hàn Thành chỉ kéo dài trong khoảnh khắc. Khi ánh mắt hắn lia tới đám người Triệu Thạch Đầu bên cạnh Tiêu Thành Dục, trái tim hắn từ nhịp đập hỗn loạn liền trấn tĩnh lại.

Hắn nhếch miệng, nhướng mày cười khẩy: “Bệ hạ quả là không biết điều. Người không hiểu rõ tình cảnh hiện tại của mình sao?”

Tiêu Thành Dục chỉ thở dài: “Hàn Thành, vậy còn tình cảnh của ngươi thì sao?”

Hàn Thành: “Bệ hạ, những người bên cạnh người đều là người của ta. Tốt hơn hết, người nên ngoan ngoãn một chút để chết được thanh thản hơn.”

Tiêu Thành Dục bỗng quát lớn: “Hàn Thành, ngươi phụ lòng tổ tông, phản bội lòng trung nghĩa. Người đã chà đạp lên danh dự của gia tộc Hàn thị, nơi từng dâng máu xương vì hoàng đế Cao Tổ trên chiến trường. Người làm mất đi tương lai của cả gia tộc Hàn thị, ngươi đáng tội gì?”

Những lời của hắn từng câu từng chữ đều nhắm thẳng vào tội lỗi của Hàn Thành, không vì Tiêu thị mà chỉ vì danh dự Hàn thị.

Hàn Thành nghe vậy lòng đầy phẫn hận, hắn ta gào lên: “Lão tử văn võ song toàn như thế, tiên đế mất mù, ngươi cũng không phân biệt đúng sai, cả đời lão tử chỉ có thể làm một chỉ huy sứ tứ phẩm. Lão tử không cam tâm!”

“Nếu không nhờ Tướng thị, lão tử làm sao được như ngày hôm nay? Lão tử không hề phụ tổ tông! Bệ hạ có lẽ không biết, ngay cả khi

người đột ngột bằng hà hôm nay, đó cũng chỉ là tai nạn bất ngờ, không liên quan gì đến Tưởng thị hay ta cả.”

“Người chẳng qua là ngã ngựa, gặp phải bọn cướp mà chết, thế thôi!”

Hàn Thành vừa nói, vừa nở nụ cười độc ác: “Ồ, mà đúng rồi, bệ hạ không chết một mình đâu. Vị quý phi xinh đẹp bên cạnh người cũng sẽ theo người xuống hoàng tuyền. Thật đúng là phu thê tình thâm, khiến người ta cảm động!”

Hắn ta vừa nói vừa rút trường đao từ thắt lưng, chỉ về phía Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng, ra lệnh: “Triệu tướng quân, Lưu tướng quân, động thủ đi!”

Hàn Thành đẩy tự miễn đứng đó, chờ đợi cảnh Tiêu Thành Dục hoảng loạn, chờ Thẩm Kinh Trĩ khóc lóc thất sắc, chờ thái giám chết tiệt kia quỳ xuống van xin.

Thế nhưng, chỉ có cơn gió lạnh thổi qua, lá vàng mùa thu nhẹ rơi xuống đất, còn những người như Triệu Thạch Đầu vẫn đứng yên, thần sắc bình tĩnh, tay cầm chặt trường kiếm.

Thời gian trôi qua một tuần trà, trong khu rừng chỉ nghe thấy tiếng thở cùng tiếng gió xào xạc.

Sắc mặt Hàn Thành bỗng trắng bệch. Hắn ta hét lên: “Triệu tướng quân, Lưu tướng quân, các người quên mất Đức thái phi đã dặn dò các người thế nào sao? Chẳng lẽ các người cam lòng cả đời làm lính quèn, khi chiến tranh nổ ra lại chỉ là cái tên trên danh sách tử trận?”

Giờ đây trên mặt Hàn Thành đã không còn sự hung hăng kiêu ngạo, chỉ còn lại vẻ sợ hãi. Hắn ta không tự chủ lùi lại một bước, miệng mấp máy, cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó bất thường.

Những binh sĩ phản loạn đằng sau hắn ta, những kẻ mặc áo xám

che mặt cũng bắt đầu hoang mang. Bọn chúng nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía Hàn Thành.

Hàn Thành định lùi lại núp sau đám loạn quân, nhưng bị chúng chặn lại, cuối cùng chỉ có thể run rẩy đứng ở phía trước.

Tiêu Thành Dục nhìn cảnh tượng như trò hề trước mặt, khẽ thở dài: “Hàn tướng quân, hà tất phải như vậy? Giả như không có chuyện này, vài năm nữa khi người cáo lão về quê, trăm chắc chắn sẽ thăng người lên tam phẩm. Khi ấy lĩnh bổng lộc dưỡng già, chẳng phải sẽ sống sung túc ư?”

“Làm người, không nên tham lam quá mức.”

Tiêu Thành Dục liếc nhìn Niên Cửu Phúc, cuối cùng ra lệnh: “Động thủ đi.”

Lời vừa dứt, Triệu Thạch Đầu và những người khác lập tức bao quanh Tiêu Thành Dục và Thẩm Khinh Trĩ, tạo thành một bức tường người bảo vệ. Niên Cửu Phúc thì rút một chiếc còi tre từ trong áo, đưa lên miệng thổi mạnh.

Tiếng còi chói tai vang lên, trong rừng lập tức có tiếng bước chân rầm rập vọng lại. Là một võ tướng lão luyện, Hàn Thành vừa nghe đã nhận ra con số, so với hơn trăm người của hãn ta, số người đến ít nhất phải gấp mười.

Khuôn mặt Hàn Thành tái nhợt. Hãn ta vừa định bỏ chạy, vừa hét lên với đám loạn quân: “Còn đứng đó làm gì? Động thủ mau!”

Nhưng những kẻ tham lam nhất thường là những kẻ sợ chết nhất. Phần lớn đám người bị Tướng thị mua chuộc đều vì tiền tài, hoặc vì mơ mộng công danh mù mịt. Nay sự việc đã bại lộ, đối phương lại có chuẩn bị từ trước, không ít kẻ đã tỉnh ngộ, hiểu rằng chuyện này không thể thành công.

Lần lượt, vài tên rút bỏ đao kiếm quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Tiêu Thành Dục dập đầu: "Bệ hạ, bọn nô tài chẳng hiểu gì, bị người ta ép buộc. Nô tài không có lòng dạ xấu xa như vậy đâu."

Chúng vừa khóc vừa lạy, nước mắt nước mũi giàn giụa, chỉ mong được tha mạng.

Nhưng bọn chúng lại không biết, nếu chuyện này thành công, triều đình sẽ máu chảy thành sông, bách tính sẽ ra sao?

Tiêu Thành Dục còn chưa lên tiếng, một giọng nói tục tũn vang lên. "Các người con mẹ nó làm binh lính kiểu gì vậy? Binh giả lấy trung nghĩa làm đầu, các người bất trung bất nghĩa, còn dám ở đây cầu xin tha thứ? Thật là không biết xấu hổ."

Theo tiếng nói vang lên, một bóng người cao lớn trẻ tuổi xuất hiện trước mặt Hàn Thành.

Mặt mày Hàn Thành tái mét, đôi môi run rẩy, đao trong tay cũng sắp cầm không vững.

"Lý... Lý Cảm?"

Lý Cảm đơn thương độc mã, không quan tâm đến những loạn đảng đang quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, sải bước đến trước mặt Hàn Thành: "Hàn tướng quân, đã lâu không gặp. Đạo này khỏe chứ?"

Hai chân Hàn Thành mềm nhũn, cả người quỳ sụp xuống đất không đứng dậy nổi nữa.

Lý Cảm phất tay, binh lính của Phụng Thiên đại doanh liền xông lên, gọn gàng dứt khoát bắt giữ những loạn đảng tạo phản.

Sau đó hần xoay người, quỳ xuống hành lễ với Tiêu Thành Dục: "Thần, Lý Cảm đến cứu giá chậm trễ, xin bệ hạ trách phạt, xin nương nương thứ tội."

Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ nhìn nhau, hai người đều mỉm cười.

Tiêu Thành Dục đứng nghiêm nghị nói: "Lý tướng quân trung quân ái quốc, vì bắt loạn đảng mà bị giáng chức, nay khôi phục chức vị cũ, ban thưởng tước vị Trung Nghĩa bá để tỏ lòng khen ngợi."

Tiêu Thành Dục chấp tay đứng đó, lưng thẳng tắp như tùng bách, như đỉnh núi tuyết trên cao, cũng như cột chống trời vĩnh viễn không đổ trong nhà, tuy dung mạo còn trẻ, nhưng không làm tổn hại đến uy nghiêm và khí phách của hắn.

Các binh lính của Phụng Thiên đại doanh ở đây không tự chủ được đứng nghiêm, yên lặng nghe Hoàng Thượng ban thánh chỉ.

Tiêu Thành Dục nhìn lướt qua từng người ở đây, cuối cùng nói: "Các vị tướng sĩ vì trăm, vì Đại Sở, vì bách tính thiên hạ mà tận trung với chức trách, không tiếc máu xương, trăm vĩnh viễn không quên trung thành của các tướng sĩ, bách tính sẽ không quên sự dũng cảm của các người, đến lúc đó thiên hạ thái bình, mưa thuận gió hòa, trên bia đá công đức, mỗi người đều được lưu danh."

Tiêu Thành Dục nhận lấy trường kiếm từ tay Niên Cửu Phúc chỉ thẳng lên trời, khí thế như nuốt chửng non sông: "Các tướng sĩ, có nguyện ý xông pha cùng trăm tạo nên thịnh thế phồn hoa hay không?"

Các tướng sĩ ở đây nghe đến máu nóng sục sôi, đồng thanh hô: "Xin nghe theo lệnh của bệ hạ, chúng thần dám xông pha!"

Chương 84: Đánh cược

Trong số Kim Ngô Vệ, những người tạo phản cùng Hàn Thành tổng cộng có một trăm bảy mươi sáu người, còn có thêm tư binh mà các tướng sĩ nuôi, tổng cộng một trăm chín mươi tám người, sau khi Lý Cảm kiểm kê xong số người, liền để binh lính áp giải tất cả nghịch tặc xuống, lúc này mới bẩm báo với Tiêu Thành Dục.

Con số này, ngay cả Lý Cảm cũng cảm thấy có chút khó nói ra miệng.

Đường đường là danh gia vọng tộc, tạo phản chỉ có từng này người, hai bên cộng lại cũng chỉ có bảy trăm bảy mươi tư người, còn không bằng số người mà một thiên hộ của Phụng Thiên đại doanh thống lĩnh, mà Tương thị chỉ có từng này người cũng dám hừng hực khí thế đến hành thích Hoàng Thượng.

Thậm chí bọn họ còn cảm thấy chuyện này nhất định sẽ thành công, ngay cả Hàn Thành đến tận phút cuối cùng, cũng mơ tưởng hão huyền về vinh hoa phú quý, phong hầu bá tướng, không hề cảm thấy việc tạo phản này của bọn họ không đáng lo.

Tuy Lý Cảm cảm thấy người ít, nhưng Tiêu Thành Dục lại nói: "Bây giờ gần kinh thành, ngay cả vùng Thanh Khê của Tương thị, từ năm ngoái đến nay đều không có thiên tai lớn, người dân sống no đủ, cuộc sống ổn định, không ai muốn làm chuyện xét nhà diệt tộc này."

Thậm chí không chỉ vùng kinh thành, toàn bộ Đại Sở cũng không có thiên tai lớn, trong tình huống này, bá tánh thích cuộc sống an nhàn sẽ không bỏ nhà bỏ cửa đi làm nghịch tặc, cho dù muốn thăng quan tiến chức cũng không phải làm như vậy, người mà Tương thị có thể lén lút thu nhận phần lớn đều là những người vô gia cư, hoặc là ăn

mày không nhà không cửa, những người này đã không còn đường sống, người khác cho ăn, còn quản hấn làm gì?

Sống sót, còn hơn là chết.

Lý Cảm lập tức hiểu ý Tiêu Thành Dục, hấn khom người hành lễ, nói: "Bệ hạ, vậy những loạn đảng kia xử lý như thế nào?"

Tiêu Thành Dục dừng lại một chút, phân phó: "Để Cẩm Y Vệ thẩm vấn từng người, sau khi thẩm vấn những người có điểm đáng ngờ thì giao cho quan phủ, những bá tánh ngu muội thì trực tiếp đày đến biên quan, cho quân trấn trổng tọt nuôi ngựa."

Lý Cảm gật đầu: "Vâng, thần tuân lệnh!"

Tiêu Thành Dục quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng tươi cười bình tĩnh, bèn nói: "Hôm nay không về hành cung, chúng ta ở lại núi Linh Diệu một đêm, những chuyện khác ngày mai bàn lại."

Nơi họ ở đương nhiên không phải ở Linh Diệu tự, mà là quán trọ nghỉ chân ở sườn núi, quán trọ này mừng một và ngày rằm hàng tháng đều mở cửa, để những người không ở được trong chùa mà đến đây nghỉ ngơi, Niên Cửu Phúc đã cho người bao cả quán trọ, vị trí hẻo lánh cũng rất yên tĩnh.

Tiêu Thành Dục vừa hạ lệnh, mọi người ở đây liền lập tức lui xuống, Triệu Thạch Đầu và Lưu Đại Dũng vẫn nghiêm mặt đi theo Tiêu Thành Dục, hầu hạ hấn cùng Thẩm Kinh Trĩ lên xe ngựa.

"Các người lần này rất dũng cảm, đợi sau khi chuyện này kết thúc, trực tiếp điều vào Cẩm Y Vệ, đi theo thẩm."

Khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Thạch Đầu lúc này mới có chút vui mừng, quỳ xuống dập đầu: "Tạ ơn bệ hạ ban thưởng."

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt cười: "Đây đều là thứ các người xứng

đáng được nhận, không cần tạ ơn trăm."

Xe ngựa chậm rãi khởi động, khoang xe hơi lắc lư, Tiêu Thành Dục nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Vừa rồi có sợ không?"

Trong xe ngựa chỉ có hai người, Thẩm Kinh Trĩ lấy khăn tay từ trong ngăn tủ ra, thấm ướt rồi đưa cho Tiêu Thành Dục một chiếc, tự mình lại lấy một chiếc khác lau tay sạch sẽ.

"Không sợ," Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu cười với hắn, cúi đầu xuống tiếp tục lau tay, "Bệ hạ đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, chuẩn bị trước, nên thần thiếp đương nhiên không sợ."

Đợi đến khi hai người lau tay sạch sẽ, Tiêu Thành Dục mới nắm lấy tay nàng: "Cũng là nàng gan dạ, đối mặt với tình huống như vậy còn có thể che mặt cười."

Hắn có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười, nói xong vậy mà bắt chước dáng vẻ vừa rồi của nàng, che mặt run bần bật.

Thẩm Kinh Trĩ trên mặt lập tức đỏ lên, nàng vỗ cánh tay Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ!"

Tiêu Thành Dục cười đủ rồi, cả người cũng thả lỏng, hắn ngả người ra sau, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Không đùa nữa."

Thẩm Kinh Trĩ vâng một tiếng, nàng lấy gối mềm từ trong ngăn tủ ra, để Tiêu Thành Dục ngẩng đầu lên giúp hắn kê gối.

"Bệ hạ, lần này yên tâm rồi chứ?"

Tiêu Thành Dục trầm mặc một lúc, không lập tức đáp lời. Thẩm Kinh Trĩ biết hắn đang suy nghĩ về những tên phản thần mà Hàn

Thành khai ra, kẻ nào thật kẻ nào giả, vụ mưu phản này sẽ liên lụy đến bao nhiêu người, còn bao nhiêu kẻ chưa bị Hàn Thành khai báo. Đó đều là những việc triều chính mà sau này Tiêu Thành Dục phải bận tâm. Loạt sự kiện này, e rằng đến hết tháng năm cũng chưa xong.

Dù vậy, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ vẫn cảm thấy yên ổn.

Khối u ác tính lớn nhất trong triều đã bị nhổ bỏ, bất kể sẽ liên lụy đến bao nhiêu người, ít nhất triều đình cũng có thể ổn định năm năm. Năm năm trôi qua, Tiêu Thành Dục sẽ đứng vững gót chân, sau này sẽ không còn ai dám sinh lòng dạ độc ác như vậy nữa.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi thở ra một hơi, nàng cũng theo đó mà thả lỏng.

Vừa thả lỏng, nàng liền cảm thấy hơi đói.

Nàng nghe thấy bụng mình phát ra tiếng kêu ùng ục, tiếng kêu này khá lớn vang vọng trong xe ngựa một vòng, mãi đến khi Tiêu Thành Dục bật cười thì tiếng động mới bị át đi.

"Đói rồi à?" Tiêu Thành Dục nhìn nàng cười.

Thẩm Kinh Trĩ hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nói: "Thực ra sáng nay thần thiếp ăn không được bao nhiêu, giờ đã quá giờ Ngọ đương nhiên là đói rồi. Chỉ là vừa rồi quá tập trung, tất cả tâm trí đều đặt trên những tên nghịch tặc kia, nên mới quên mất chuyện này."

Tiêu Thành Dục khẽ ừ một tiếng: "Quán trọ chắc đã chuẩn bị xong bữa trưa rồi, một khắc nữa là đến, nàng nhịn một chút."

Thẩm Kinh Trĩ dựa vào cạnh bàn, nhìn Tiêu Thành Dục đang nhắm mắt dưỡng thần ở đối diện: "Hôm nay sao không hồi cung?"

"Với tính cách của Hàn Thành, những tên phản thần hãn khai ra hãn

là toàn bộ những gì hẳn biết, nhưng danh sách này là do Tưởng thị đưa cho hẳn, danh sách này có thật hay không thì khó mà nói." Tiêu Thành Dục chậm rãi nói: "Người của Tưởng thị đều lắm tâm cơ, bọn họ tự xưng là thế gia vọng tộc, lại không biết nhân nghĩa lễ trí tín, việc làm còn không bằng những người nông dân bình thường, bọn họ chỉ là một đám người kiêu ngạo lạnh lùng, ích kỷ hèn hạ. Bọn họ đã muốn lợi dụng Hàn Thành tạo phản, vậy nàng nói xem, bọn họ có nói thật với Hàn Thành không?"

Thẩm Kinh Trĩ cau mày, nhưng chỉ trong chốc lát nàng đã hiểu ra.

"Ý của bệ hạ là, những gì Hàn Thành nói là sự thật mà hẳn ta tưởng, nhưng sự thật rốt cuộc như thế nào chỉ có Tưởng thị biết. Vì vậy hôm nay thánh giá không hồi cung, lại để Hàn Thành tung tin tức, báo cho Tưởng thị biết đại sự đã thành, để bọn họ sáng mai lập tức chuẩn bị cho những triều thần đã cấu kết suy tôn Thuận quận vương lên ngôi hoàng đế, như vậy, tất cả những vết nhơ ẩn giấu dưới sự thật sẽ bị phơi bày."

Tiêu Thành Dục mở mắt ra, nhìn Thẩm Kinh Trĩ với vẻ tán thưởng: "Nàng nói không sai."

Xe ngựa một đường đi đến quán trọ, lúc này Thẩm Kinh Trĩ đã đói đến mức bụng dán vào lưng, vừa ngồi xuống đã bảo Ngân Linh bóc cho nàng một cái xôi gà lá sen.

Ăn hết một cái đùi gà, Thẩm Kinh Trĩ mới cảm thấy trong lòng đỡ bồn chồn, bắt đầu từ từ nhai thức ăn.

Thực ra Tiêu Thành Dục cũng rất đói, hai người lúc đầu ăn cơm không nói một lời nào, đợi đến khi ăn được bốn năm phần no, mới bắt đầu trò chuyện.

"Món sườn hấp này khá ngon, đợi chúng ta trên đường hồi cung,

cũng có thể để Ngự Thiện Phòng chuẩn bị trước một ít."

"Cá diêu hồng sốt chua ngọt cũng không tệ, đây là món nguội, không cần hấp ngay, bảo bọn họ cũng chuẩn bị sẵn."

Nàng vừa dặn dò một câu, Tiểu Đa Tử phía sau liền ghi lại một nét, mà Tiêu Thành Dục trong bầu không khí chuyện trò nhà cửa này, hoàn toàn thả lỏng.

Hắn cong môi, lấy một bát chè ngân nhĩ hạt sen, từ tốn ăn.

"Đợi đến khi về kinh đã qua tháng mười, lúc đó trời sẽ lạnh, nhiều món mặn có thể chuẩn bị trước, không sợ hỏng."

Tiêu Thành Dục cũng tham gia vào: "Hơn nữa chúng ta đi về cũng chỉ mất hai ngày, nhanh gấp đôi lúc đến, ăn năm bữa là về đến nhà rồi."

Đúng là vậy, Thẩm Kinh Trĩ nghĩ nghĩ liền không dặn dò nữa, chỉ nói: "Vâng, thần thiếp biết rồi."

Đợi đến khi ăn xong, nàng mới nhìn về phía Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ còn phải bận việc sao? Hay là nghỉ ngơi trước, đợi ngủ đủ rồi hãy dậy làm việc?"

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng đưa nàng vào phòng ngủ, hôn lên trán nàng một cái: "Nàng nghỉ ngơi đi, hôm nay là thời khắc quan trọng, ta còn phải bận việc."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài, nàng đưa tay ra giúp hắn chỉnh lại y phục, mới một mình quay về nghỉ ngơi.

Tiêu Thành Dục vừa đến thư phòng bên ngoài, đã có không ít triều thần đang đợi ở đó.

Hai vị hoàng thúc của hắn, Lễ thân vương và Túc thân vương đều

đã đợi từ lâu, ngoài ra còn có Trương Tiết Hằng, Bạch Ân, Hàn Nhược Thần ba vị phụ thần, cùng với Lễ Bộ thượng thư Cố Vi Trung, Lễ Bộ thị lang Giang Thế Ngu, Tông Nhân phó lệnh Khang quận vương đều ở đây.

Tiêu Thành Dục vừa vào thư phòng, các vị triều thần lập tức quỳ xuống hành lễ.

Tiêu Thành Dục bèn nói: "Các ái khanh miễn lễ."

Đợi Tiêu Thành Dục ngồi xuống, Túc Thân vương liền tiến lên một bước, vẻ mặt đầy sát khí: "Bệ hạ, loạn thần tặc tử Tưởng thị phải diệt trừ, thần thỉnh bệ hạ hạ chỉ tru di cửu tộc Tưởng thị."

Túc Thân vương luôn luôn là tính tình này, tuy rằng trước khi Tiêu Thành Dục đăng cơ quả thực đã xảy ra chuyện không vui, nhưng sau đó tiên đế đã đích thân cùng ông ta chong đèn tâm tình, ông ta mới yên tâm. Đợi đến khi Tiêu Thành Dục đăng cơ, ông ta tuy không thân cận với Tiêu Thành Dục nhưng cũng không qua lại với các triều thần khác, nhìn qua cũng coi như bình an vô sự.

Nhưng hôm nay trong thư phòng ở đây, Trương Tiết Hằng cùng những người khác thấy Túc Thân vương và Lễ Thân vương cùng nhau đến, trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng cũng có chút bình tĩnh ngoài dự kiến.

Đúng là tính cách của Tiêu Thành Dục, mưu định rồi mới hành động, cực kỳ kiên nhẫn. Ngay từ khi đăng cơ đã bày ra thế cờ bao trùm thiên hạ này, chỉ chờ đến ngày hôm nay thu lưới.

Nghe lời Túc Thân vương nói, nào có giống quan hệ thúc chất bất hòa, rõ ràng là một vị trung quân ái quốc, một lòng vì nước.

Tiêu Thành Dục mỉm cười nói với Túc Thân vương: "Mấy tháng nay làm hoàng thúc phải chịu ấm ức đóng cửa không ra ngoài, giờ thời

cơ đã đến, cần hoàng thúc ra sức ủng hộ mới có thể dụ rắn ra khỏi hang, một lưới tóm gọn bè lũ phản nghịch."

Túc Thân vương vừa nghe lời này, lập tức nhếch miệng cười rộ lên: "Được rồi, thần chờ ngày này lâu lắm rồi, bệ hạ cứ yên tâm, thần nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, khiến cho Tưởng thị không còn cơ hội nữa."

Tiêu Thành Dục gật đầu, lại nói với Lễ Thân vương vài câu, sau đó mới nhìn về phía Trương Tiết Hằng cùng các triều thần khác: "Buổi chiều sớm ngày mai, nhất định sẽ rất náo nhiệt. Trương thủ phụ, Bạch các lão, Hàn các lão, ngày mai nên làm như thế nào, trẫm không cần phải nói nhiều, chỉ là sau này nên hành sự ra sao, trẫm muốn hỏi một chút, các khanh nghĩ thế nào?"

Lời này vừa nói ra, ba vị các thần lập tức toát mồ hôi. Họ nhìn trái nhìn phải, không ai dám mở miệng trước, ngay cả Trương Tiết Hằng vốn tự xưng là thái phó của tiên đế, lúc này cũng như quả bầu bị cưa mất miệng, biến thành kẻ câm.

Tiêu Thành Dục nhìn ba người họ, khẽ cười: "Cứ nói thoải mái là được. Sợ cái gì?"

Trương Tiết Hằng cùng những người khác kỳ thực biết thái độ của Tiêu Thành Dục, hắn là một vị Hoàng Đế rất độ lượng, từ nhỏ đã được nuôi dạy như Thái Tử, hơn nữa Trương Tiết Hằng còn là thái phó của hắn, tự cho mình là hiểu rõ tính cách của bệ hạ.

Hắn độ lượng thì độ lượng nhưng không thể vượt quá giới hạn. Nếu vì tham ô mà khiến bách tính lầm than, nếu vì tranh giành quyền lực mà hãm hại lẫn nhau, hắn tuyệt đối không dung thứ.

Tưởng thị mưu phản phạm thượng, liên lụy đến cung phi, quận vương, võ tướng cùng với các văn thần trong triều, liên quan rất rộng, nếu không cẩn thận sẽ trở thành trọng án như vụ án Hình Lâu năm xưa, từ khi vụ án xảy ra đến khi kết án kéo dài gần hai năm

rười mới cuối cùng kết thúc. Nhưng nếu xử lý nhẹ nhàng thì thực sự làm tổn hại đến hoàng quyền, cũng không đủ sức răn đe triều đình.

Vì vậy vụ án này, kỳ thực cực kỳ khó xử lý.

Những người ở đây người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng vẫn là Trương Tiết Hằng tiến lên một bước, cúi đầu nói: "Bệ hạ, thần cho rằng tân đế vừa đăng cơ mà Tể tướng thị đã mưu phản, đây là đại bất kính, nếu theo luật pháp nghiêm khắc, nhất định phải nghiêm khắc thẩm vấn, kẻ chủ mưu Tể tướng thị nhất định phải tru di cửu tộc, còn những kẻ đồng lõa khác cũng phải tru di nhất tộc để răn đe."

Lời này vô cùng lạnh lùng, không phù hợp với tác phong thường ngày của lão thủ phụ, nhưng mọi người có mặt, kể cả Túc Thân vương cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng nghe lão thủ phụ tiếp tục trình bày.

"Bệ hạ, thần mạo muội, dù sao cũng đã dạy dỗ bệ hạ nhiều năm, hiểu rõ tính tình của bệ hạ, biết bệ hạ tuyệt đối không phải là người tàn nhẫn vô tình giết hại kẻ vô tội, cho nên thần suy đi tính lại, vẫn cảm thấy nên tru di nhất tộc Tể tướng thị, còn những kẻ đồng lõa khác chỉ bắt giữ gia chủ, không liên lụy đến người trong tộc là tốt nhất."

Sau khi Tiêu Thành Dục đã mở lời khoan dung cho những kẻ tạo phản kia, kỳ thực mức độ xử lý vụ án này đã được định sẵn cho bọn họ.

Những kẻ thực sự có tội như Tể tướng thị và Hàn Thành, nhất định phải tru di nhất tộc mới có thể răn đe triều đình, còn những kẻ đồng lõa khác, nếu chỉ là bị mua chuộc nhưng chưa có hành động gì, thì trực tiếp giết chết gia chủ là được, không cần phải liên lụy đến thân tộc.

Tiêu Thành Dục có thể không cần lưu danh sử sách, nhưng Trương Tiết Hằng là thái phó của hãn, nhìn hãn lớn lên, ông ta cũng không muốn nhìn thấy bởi vì những loạn thần tặc tử này mà học trò của

mình lại mang tiếng xấu.

Đây thậm chí không phải là tiếng xấu cả đời, mà là tiếng xấu lưu truyền sử sách đời đời kiếp kiếp.

Trương Tiết Hằng quả thực có tư tâm, cũng quả thực sẽ tính toán cho Trương gia, nhưng lúc này ông ta chính là thái phó của Tiêu Thành Dục, tặc ngữ nói "ân sư như phụ", ông ta không dám làm phụ thân của hoàng đế, nhưng cũng phải dùng tấm lòng của người phụ thân để đối xử với Tiêu Thành Dục.

Sau khi tôn nữ gửi thư về, Trương Tiết Hằng nhanh chóng tỉnh táo lại từ trong uy nghi quyền khuynh triều dã, lúc này ông ta đã trở về với bản tâm, toàn tâm toàn ý vì bệ hạ mà sống.

Lão thủ phụ vừa nói ra những lời này, ngay cả Lễ Thân vương vẫn luôn im lặng không biểu cảm cũng gật đầu tán thưởng, mấy vị triều thần phía sau đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Túc Thân vương có chút bất mãn.

"Khốn kiếp, tiện nghi cho bọn chúng rồi."

Tiêu Thành Dục: "..."

Cũng khó cho nhị hoàng thúc hai tháng nay bị nhốt trong vương phủ, chắc là suốt ngày nóng nảy, khó chịu muốn chết rồi.

Tiêu Thành Dục nhìn về phía Trương Tiết Hằng, sắc mặt hơi dịu lại, ôn hòa nói: "Lão sư nói rất đúng, kế sách hiện giờ là phải lôi từng tên một ra, chỉ cần những con sâu mọt trong triều đình này bị nhổ bỏ, triều đình sẽ trong sạch trở lại."

Tiêu Thành Dục đứng dậy, khom người hành lễ với các vị đại thần ở đây.

Giang Thế Ngụ trẻ tuổi nhất trong số những người có mặt cũng lớn

hơn hẳn mười tuổi, là trạng nguyên do tiên đế đích thân chỉ định, có thể coi là đệ tử của thiên tử, cũng có thể coi là sư huynh của hoàng đế đệ hạ.

Vì vậy, Tiêu Thành Dục đứng ở đây, quả thực là hậu bối.

Hắn hành lễ hậu bối, mọi người không dám nhận, nhưng cũng không hề luống cuống, hành lễ thần tử đáp lại Tiêu Thành Dục.

Trong thư phòng, bầu không khí trong nháy mắt trở nên hòa hợp, có chút vui vẻ hòa thuận.

Tiêu Thành Dục cười nói: "Như vậy, tiểu triều ngày mai xin nhờ các khanh."

Mọi người khom người hành lễ, lại cùng nhau bàn bạc một lúc, đợi đến khi trời sắp tối mới lần lượt lui ra.

Chúng đại thần trở về hành cung với sắc mặt trắng bệch, Giang Thế Ngu thậm chí còn đỏ hoe mắt, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa khóc lóc kia được thể hiện vô cùng đúng chỗ.

Thư mật của Hàn Thành tự nhiên không thể khiến bọn Tưởng thị tin phục, dưới sự biểu hiện của hoàng thúc, tông thân, trọng thần, câu chuyện Hoàng Đế đột ngột gặp chuyện càng thêm khắc sâu vào lòng người.

Sau khi hồi cung, Lễ Thân vương còn lấy danh nghĩa thúc phụ của Hoàng Đế triệu tập các quan văn võ đang ở hành cung vào ngày mai thiết triều, nói có đại sự cần thương nghị, như vậy, phe cánh Tưởng thị càng tin thêm bảy tám phần.

Bọn họ tạm thời ngậm không hành động, nhưng đã âm thầm liên lạc với nhau, chỉ chờ tiểu triều ngày mai.

Còn để phi ở Linh Diệu tự thì nhàn nhã tự tại, đợi đến khi Tiêu Thành Dục bận xong việc, Thẩm Kinh Trĩ cũng tỉnh dậy, hai người liền cùng nhau đi dạo ở hậu sơn.

Rừng núi mùa thu đã có chút lạnh lẽo, lá xanh dần dần khô héo rơi xào xạc, hoa cỏ cây cối khắp núi đồi cũng có vẻ tàn úa, nhưng cảnh tượng tiêu điều loang lổ này vẫn khiến người ta không thể rời mắt.

Một năm bốn mùa, xuân hạ thu đông, mỗi mùa đều có vẻ đẹp riêng.

Hai người dạo bước trong rừng, suốt dọc đường đều im lặng không nói, mãi đến khi đi thật xa, cung nhân xung quanh đều không nhìn thấy bóng dáng, Tiêu Thành Dục mới nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, ôn nhu mở lời: "Kinh Trĩ, nàng nên biết, ta là người rất tinh tế."

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ lộp bộp một tiếng.

Tiêu Thành Dục luôn luôn rất khiêm tốn, hăn đột nhiên nói những lời này, nhất định là để chuẩn bị cho những lời sau.

Quả nhiên, chưa kịp để Thẩm Kinh Trĩ phản ứng, Tiêu Thành Dục giống như pháo hoa được châm ngòi, lập tức nổ tung trong đầu Thẩm Kinh Trĩ vô số tia lửa.

"Kinh Trĩ, nàng không phải là Thẩm Thái? Ta nói có đúng không?"

Thẩm Kinh Trĩ cứng đờ tại chỗ, không dám nhúc nhích. Nàng chớp chớp mắt, cố gắng để mình hít thở lại, một lúc sau mới chậm rãi ngẩng đầu, dò xét nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Nhưng lúc này, trên mặt hăn lại không hề có sự nghi ngờ hay lạnh lùng. Khóe môi hăn hơi nhếch, đuôi mắt nhướng lên, đôi mắt phượng sâu thẳm mang theo ý cười cùng sự dịu dàng nồng đậm, cứ như vậy bình tĩnh nhìn nàng.

Tiêu Thành Dục chưa bao giờ khinh thường việc lừa gạt người khác, hẳn là Hoàng Đế, là quân tử, luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh kim khẩu ngọc ngôn. Ít nhất là đối với Thẩm Kinh Trĩ, quen biết nhau đã lâu như vậy, hẳn cũng luôn luôn nói hết những gì mình biết, cho dù là chuyện triều đình hay hậu cung, hẳn chưa bao giờ giấu giếm nàng.

Những điều này kỳ thực đều là chuyện sau này, khi Thẩm Kinh Trĩ vừa nhìn thấy đôi mắt chứa ý cười của hắn, sự căng thẳng và bất an trong lòng đều tan biến, không còn vương bận nàng nữa.

"Bệ hạ, vì sao lại hỏi như vậy?" Thẩm Kinh Trĩ thả lỏng, thậm chí còn có thể hỏi ngược lại một câu.

Tiêu Thành Dục khẽ cười một tiếng, sau đó lại nắm lấy tay nàng dắt đi về phía trước.

"Cho dù là cung nữ biết chữ, cũng không thể nào dưỡng thành khí chất như nàng được. Ta biết, trước kia ở trong cung mẫu hậu, mẫu hậu cũng từng dạy dỗ nàng, nhưng mẫu hậu một là sức khỏe không tốt, hai là bận rộn cung vụ, người không thể nào lúc nào cũng chuyên tâm dạy dỗ nàng. Nếu nói nàng tự mình thiên phú dị bẩm, thông minh hơn người, có thể dựa vào tự học mà trưởng thành đến như ngày hôm nay, vậy thì thật sự chỉ có thể coi là chuyện trong thoại bản."

Nói đến đây, Tiêu Thành Dục lại cười: "Sự gan dạ, kiến thức, tài học của nàng không phải một sớm một chiều có thể dưỡng thành, hơn nữa không phải chỉ do các phu nhân khuê các dạy dỗ mà có. Kiến thức chính trị của nàng thậm chí còn cao hơn nhiều triều thần, tầm lòng của nàng tự nhiên cũng rộng rãi hơn nhiều triều thần."

"Ta cho rằng, ít nhất có một vị trọng thần đã dạy dỗ nàng."

Lúc này Tiêu Thành Dục mới nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Là thân sinh phụ thân của nàng sao?"

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ chấn động, lần này không phải vì căng thẳng, mà là vì sự thông minh của Tiêu Thành Dục.

Nàng tự thấy mình không hề để lộ ra bất kỳ manh mối nào, nàng chính là Thẩm Thái, Thẩm Thái chính là nàng, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ dựa vào những chi tiết nhỏ nhặt ngày thường, Tiêu Thành Dục lại có thể đoán được đến mức này, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Tiêu Thành Dục thấy Thẩm Kinh Trĩ há miệng, khó có được lúc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, liền không nhịn được khẽ cười thành tiếng.

"Ta đoán đúng rồi?"

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới đáp: "Bệ hạ thật sự là anh minh thần võ, thần ... thần thiếp bội phục."

Tiêu Thành Dục thấy nàng cuối cùng cũng chịu mở miệng, hẩn siết chặt tay còn lại một cách không dễ phát hiện, đập tan sự căng thẳng cuối cùng ở trong lòng.

Phải biết rằng, người mà Thẩm Kinh Trĩ đang đối mặt là Hoàng Đế, hẩn có thể dễ dàng lấy mạng nàng, có thể tùy ý quyết định cuộc đời nàng, những gì nàng nói lúc này, nếu người ngoài nghe thấy quả thực là kinh hãi, gần như có thể coi là yêu ma quỷ quái, nếu Tiêu Thành Dục có một chút ác ý, Thẩm Kinh Trĩ sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Nhưng hẩn lại chọn ngày hôm nay để tâm sự với nàng, là bởi vì mối nguy hại trong triều đã được nhổ bỏ, mà hai người lúc này không ở trong cung, mà là trên núi Linh Diệu.

Xa rời cung điện nguy nga tráng lệ, xa rời vô số cung nhân thị vệ, cũng xa rời quyền lực và đấu tranh.

Hai người lúc này chỉ là Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ. Rất nhiều lời hăn không cần nói nhưng nàng cũng đã hiểu rõ, giống như những gì hăn nói, nàng thật sự là tiểu thư khuê các được dạy dỗ nhiều năm, tuyệt đối không phải là nữ nhi nhà nông bình thường.

Tiêu Thành Dục khẽ cười, hăn lắc lắc tay Thẩm Kinh Trĩ, âm thanh vô cùng dịu dàng: "Kinh Trĩ, lúc này ta là Tiêu Thành Dục, nàng chỉ là Thẩm Kinh Trĩ, nàng có hiểu không?"

Thẩm Kinh Trĩ đáp một tiếng, lại nghe hăn nói tiếp: "Ta hỏi nàng chuyện này không phải là vì muốn thăm dò, cũng không phải là vì muốn nắm thóp nàng, ta chỉ muốn thành thật với nàng, sau này giữa chúng ta sẽ không còn bí mật nữa."

Bước chân Thẩm Kinh Trĩ hơi dừng lại, nàng vô thức ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục cũng nhìn nàng, trong mắt là một biển tình sâu thẳm không thể tan ra.

"Kinh Trĩ, trước kia ta đã từng nói với nàng, trong mấy tháng chung sống này, ta dần dần phát hiện ra trái tim mình, phát hiện ra tình cảm của mình, cũng phát hiện ra mình là một người si tình đến nhường nào."

"Ta thích nàng, ngưỡng mộ nàng, yêu thương nàng," âm thanh của hăn theo gió chiều từng sợi từng sợi rơi vào trong lòng nàng, "Ta muốn nắm tay nàng cùng nàng sống hết mấy chục năm cuộc đời sau này, ta muốn cùng nàng bạc đầu giai lão, nhìn thấy Đại Sở thịnh thế phồn hoa, bách tính an cư lạc nghiệp, con cháu đầy đàn."

"Ta muốn cùng nàng, chỉ cùng nàng sống hết đời này."

"Kinh Trĩ, nàng thấy có được không?"

Thẩm Kinh Trĩ lại chớp chớp mắt, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp

trần, nhưng nếu cẩn thận nhấm nháp e rằng chỉ có chua và ngọt.

Chua thay cho bản thân trước kia, ngọt thay cho bản thân sau này.

Thẩm Khinh Trĩ kỳ thực sớm đã không biết tình yêu là gì, nàng trọng sinh trở về chỉ có một mục đích: đó là sống thật tốt. Vì vậy, tất cả mọi thứ với nàng đều không quan trọng.

Nhưng lúc này Tiêu Thành Dục lại nói với nàng, cho dù nàng không hứa hẹn gì với hắn, hắn cũng sẽ kiên định nói với nàng, hắn yêu nàng.

Tiêu Thành Dục luôn luôn biết mình muốn gì, hắn thích một người, vậy thì nhất định phải thích cả đời, muốn làm một việc, dù có hao hết cả đời cũng phải làm cho bằng được.

Tiêu Thành Dục không biết Thẩm Khinh Trĩ rốt cuộc là ai, cũng không biết nàng đã từng trải qua những gì, nhưng hắn biết, hiện tại nàng là thê tử của hắn, là người muốn cùng hắn nắm tay đi hết cuộc đời.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng mỉm cười.

Nàng còn chưa kịp mở miệng, đã nghe hắn nói tiếp: "Khinh Trĩ, ta không vội, chúng ta có cả đời, ta sẽ đợi đến khi nàng nói cho ta biết, nàng cũng tâm duyệt ta."

"Hay là chúng ta đánh cược đi?"

Chương 85: Triều hội

Tiêu Thành Dục nhìn thì có vẻ nhàn nhã thông dong, tự tin nắm chắc, nhưng chỉ có bản thân hắn biết, lúc này hắn đang căng thẳng biết nhường nào.

Hắn lặng lẽ giấu tay ra sau lưng, không để Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy lòng bàn tay đang siết chặt của mình.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu, trong đôi mắt hoa đào kia có một cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa.

Nàng nhìn hắn chăm chú, hắn cũng rũ mắt xuống, không chớp nhìn nàng.

Hai người im lặng thật lâu, cho đến khi xung quanh tĩnh mịch không một tiếng động, bóng trăng mờ ảo, Thẩm Kinh Trĩ mới lên tiếng: "Bệ hạ thật sự muốn đợi sao?"

Tiêu Thành Dục bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, hắn cong môi, nở một nụ cười rạng rỡ với nàng.

"Ta nói muốn đợi, thì nhất định sẽ đợi."

Thẩm Kinh Trĩ cong mi cười, Tiêu Thành Dục cùng nàng cười.

"Được, vậy thần thiếp xin ước hẹn với bệ hạ, nếu có một ngày thần thiếp động lòng, nhất định sẽ nói cho bệ hạ biết."

Lời nàng tuy thẳng thắn, nhưng nghe vào tai Tiêu Thành Dục lại như tiếng tiên, hắn khẽ cười, nghiêng người hôn nhẹ lên môi nàng: "Một nụ hôn làm tin."

Thẩm Kinh Trĩ để mặc hân hôn một lúc lâu, mới nói: "Bệ hạ còn muốn nghe chuyện của thần thiếp nữa không?"

Tiêu Thành Dục lại nắm lấy tay nàng, hai người tiếp tục bước đi.

Theo ánh hoàng hôn tắt dần, trăng sáng treo cao, rừng cây u tịch sâu thẳm, bóng cây chồng lên nhau, hai người không tiện đi đến nơi xa hơn, chỉ chậm rãi dạo bước trong khu rừng này.

Không có cung nhân đi theo, không có đèn lưu ly lấp lánh, trong đêm yên tĩnh, bên cạnh chỉ có nhau.

"Nàng nói đi, ta nghe."

Thẩm Kinh Trĩ bèn chậm rãi mở lời: "Bệ hạ đoán rất đúng, thần thiếp quả thực xuất thân thế gia, cũng quả thực được phụ mẫu và lão sư dạy dỗ cẩn thận từ nhỏ, những quan điểm triều chính mà thần thiếp biết cũng đều học được từ phụ thân."

"Nhưng thần thiếp không phải là đổi tên họ, giả mạo người khác, mà là..."

Thẩm Kinh Trĩ im lặng một lát, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ, nếu thần thiếp nói thật, người có sợ không?"

Tiêu Thành Dục suy nghĩ một chút, nhưng cũng không nghĩ ra được tình huống nào khác, bèn nói: "Nàng cứ nói đi, ta chưa từng sợ điều gì."

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, nàng nói: "Kỳ thực thần thiếp là... mượn xác hoàn hồn?"

"Hoặc là nói linh hồn chuyển sinh? Kỳ thực bản thân thần thiếp cũng không rõ lắm."

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, thấy sắc mặt hắn như thường, bèn nghi hoặc hỏi: "Bệ hạ không sợ sao?"

Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, hắn quả thực không sợ, thê tử của mình có gì đáng sợ chứ? Hai người sớm tối bên nhau, chung chăn chung gối, nếu hắn không phân biệt được Thẩm Kinh Trĩ là sống hay chết, vậy thì hoàng đế này cũng không cần làm nữa.

Tiêu Thành Dục cười nói: "Tự nhiên là không sợ, nàng cứ tiếp tục nói đi."

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới yên tâm.

Nàng tiếp tục nói: "Thần thiếp là vào mùa đông năm Hoảng Trị thứ mười tám bệnh mất, sau khi qua đời thì không biết gì nữa, nhưng chỉ cảm thấy như tỉnh dậy sau một đêm, khi mở mắt ra lần nữa, thần thiếp đã biến thành Thẩm Thái - một tiểu cung nữ vừa vào cung."

"Lúc này đã là năm Hoảng Trị thứ hai mươi, cách lúc thần thiếp qua đời đã hai năm, hai năm thời gian vật đổi sao dời, thần thiếp bèn coi mình là Thẩm Thái, thay nàng ấy cũng là thay bản thân mình sống thật tốt."

"Bệ hạ, đó chính là lai lịch của thần thiếp," Thẩm Kinh Trĩ dừng một chút, "Bệ hạ sáng suốt anh minh thần võ, biết thần thiếp một lòng trung thành với Đại Sở, trung thành với bệ hạ, cho nên thần thiếp là ai, rốt cuộc bệ hạ cũng không để tâm, nhưng hôm nay đã thành thật nói ra, thần thiếp liền quyết tâm nói thêm với bệ hạ vài câu."

Tiêu Thành Dục đánh cược tình cảm của nàng, đánh cược một tương lai, mà lúc này Thẩm Kinh Trĩ chẳng phải cũng đang đánh cược sao.

"Bệ hạ, cái tên Thẩm Kinh Trĩ là sau khi thần thiếp ở lại Trữ Tú cung, Hồng Cần cô cô đặt cho thần thiếp, có lẽ cũng là do số phận

an bài, tên thật của thần thiếp cũng chính là Thẩm Kinh Trĩ."

"Thẩm Kinh Trĩ trẻ trung non nớt, cùng tên mà năm đó phụ thân đặt cho thần thiếp không khác gì nhau."

"Bệ hạ, người có hiểu cảm giác của thần thiếp lúc đó không?"

Nghe đến đây, Tiêu Thành Dục cũng không khỏi sửng sờ. Thẩm Kinh Trĩ chết đi sống lại, từ Thẩm Kinh Trĩ biến thành Thẩm Thái, rồi lại cơ duyên xảo hợp một lần nữa trở thành Thẩm Kinh Trĩ.

Rốt cuộc đây là ngẫu nhiên hay thiên ý, ai cũng nói không rõ.

Nhưng trong cõi u minh, mọi thứ đều đã được sắp đặt.

Lúc này Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ nhìn nhau, cả hai đều cảm nhận được sự sắp đặt huyền diệu của vận mệnh.

Tiêu Thành Dục thoải mái cười: "Ta hiểu, nhưng cũng không cảm thấy quá đáng sợ, có lẽ đây chính là duyên phận của hai chúng ta, bất quá Thẩm thị ... Đại Sở hình như không có dòng họ nào như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ khựng lại một chút, thở dài nói: "Bệ hạ thật tinh tường."

"Phải, thần thiếp vốn là người nước Đại Hạ," Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục, "Phụ thân thần thiếp chính là vị Thẩm tướng quốc bị Lê Minh Hạo hãm hại."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục, từng chữ từng chữ nói ra: "Còn thần thiếp, chính là Thẩm quý phi năm đó được Thẩm gia đưa vào cung."

Tiêu Thành Dục ghen tở. Hẳn cuối cùng cũng nhớ ra cuộc trò

chuyện của hai người trên đường đến hành cung, trách không được Thẩm Kinh Trĩ lại hỏi nếu là hắc, sẽ đối xử với Thẩm tướng quốc như thế nào, sau khi nghe câu trả lời của hắc, Thẩm Kinh Trĩ đã không hỏi thêm nữa.

Mỗi một câu hắc nói, nàng đều tin tưởng, hắc nói sẽ đối xử tốt với Thẩm tướng quốc, vậy thì sẽ không giống như Lệ Minh Hạo, giết sạch cả nhà Thẩm gia.

Tiêu Thành Dục dĩ nhiên là nghĩ như vậy, Trương gia bây giờ và Thẩm gia năm đó chẳng phải rất giống nhau sao? Mà Tiêu Thành Dục và Trương Tiết Hằng cũng đã dần dần khôi phục lại quan hệ sư trò năm xưa, quân thần hòa hợp như vậy, gần như có thể coi là giai thoại.

Nhưng Lệ Minh Hạo hiển nhiên không có tấm lòng như vậy. Khi Thẩm gia bị kết tội mưu phản, cả nhà bị tổng giam, Thẩm Kinh Trĩ đau khổ biết nhường nào, khi cả nhà Thẩm gia bị xử trảm, nàng đã sống không bằng chết ra sao.

Những điều này, cho dù Tiêu Thành Dục chưa từng trải qua, nhưng cũng có thể cảm nhận được.

Hắc buông tay nàng ra, nhưng ngay sau đó lại ôm nàng vào lòng.

Lòng ngực của Tiêu Thành Dục luôn luôn nóng bỏng và ấm áp, cho dù là trong đêm thu se lạnh, hơi ấm trên người hắc cũng sưởi ấm trái tim băng giá của nàng

Mảnh đất tâm hồn khô cằn của nàng tuy không thể lập tức sống lại, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng sự ấm áp và dịu dàng này.

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ về lưng Thẩm Kinh Trĩ, ôn nhu nói: "Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi, đừng sợ nữa, chúng ta đừng sợ nữa."

Thẩm Kinh Trĩ vùi mặt vào vai hăn, mặc cho nỗi nhớ nhung và đau đớn theo nước mắt tuôn rơi.

Cho dù là khóc, nàng cũng không khóc thành tiếng.

Nhiều năm trôi qua, người xưa đã khuất, nàng giờ đây đã có cuộc sống mới, những đau khổ và mất mát dường như đã phai nhạt, nhưng lúc này khi nhắc lại, nàng mới phát hiện ra rằng dù đã xa cách bao năm, nỗi đau vẫn chưa hề biến mất.

Nàng vẫn luôn nhớ về người thân năm xưa.

Thẩm Kinh Trĩ cứ như vậy mềm nhũn dựa vào lòng Tiêu Thành Dục, khóc một trận đã đời, còn Tiêu Thành Dục thì ôm chặt lấy nàng, để bản thân mình trở thành một pháo đài kiên cố bao bọc lấy toàn bộ con người nàng, che chở cho nàng.

Mãi đến khi lưng Thẩm Kinh Trĩ không còn run rẩy nữa, Tiêu Thành Dục mới nói: "Ta biết nàng đau khổ, nhưng vật đổi sao dời, nhiều năm đã trôi qua, chúng ta phải nhìn về phía trước."

Giọng nói của nàng có chút khàn, nhưng cũng đáp lại lời hăn: "Vâng, thần thiếp biết, thần thiếp cũng nghĩ như vậy."

Khóc một trận, tảng đá lớn trong lòng Thẩm Kinh Trĩ cuối cùng cũng được gạt bỏ, nàng cảm thấy toàn thân đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều, những ký ức năm xưa tuy không quên được, nhưng cũng sẽ không còn khiến nàng đau lòng trong những giấc mộng nửa đêm nữa.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu khỏi lòng Tiêu Thành Dục, nhìn hăn bằng đôi mắt đỏ hoe.

"Bệ hạ, thần thiếp xuất thân từ Đại Hạ, không nỡ nhìn bách tính nước Hạ gặp nạn, giờ đây thần thiếp lại trở thành người Đại Sở, bách tính hai nước đối với thần thiếp mà nói, đều là người thân."

Tuy Thẩm Kinh Trĩ vẫn còn nghẹn ngào, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

"Lê Minh Hạo không phải là một vị minh quân, hắn ta thậm chí còn không xứng đáng làm người, những việc hắn ta làm hiện giờ khiến bách tính đau khổ, dân chúng lầm than."

"Sẽ có một ngày..." Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục, trong mắt chỉ có sự chân thành, "Mong bệ hạ đối xử tốt với muôn dân."

Tiêu Thành Dục cúi đầu, dùng trán mình chạm vào trán nàng.

Tiếng va chạm nhẹ vang lên, Thẩm Kinh Trĩ chỉ cảm thấy trán đau nhói, ngay sau đó là tiếng cười quen thuộc của Tiêu Thành Dục.

"Quý phi nương nương, một lời đã định."

Không biết vì sao, khi nghe hắn gọi mình là Quý phi, Thẩm Kinh Trĩ lại nghe ra chút ý tứ trêu chọc, nàng đỏ mặt, nỗi buồn man mác theo sau nỗi đau khổ cũng tan biến, nàng trách móc một tiếng, dẫm vào vai Tiêu Thành Dục.

Lúc hai người trở về, mắt Thẩm Kinh Trĩ đã không còn đỏ nữa, hai người tay trong tay, ánh mắt đều là vẻ xuan t.ình si mê.

Thích Tiểu Thu lặng lẽ liếc nhìn, luôn cảm thấy bệ hạ và nương nương có chút khác lạ, nhưng rốt cuộc là khác ở đâu, nàng ấy lại không nói rõ được.

Niên Cửu Phúc đứng bên cạnh nàng ấy, khẽ hừ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Đừng nhìn lung tung."

Thích Tiểu Thu cười đáp: "Vâng."

Trải qua một màn kịch lớn, một lần tâm sự hôm nay, Thẩm Kinh Trĩ

chỉ cảm thấy cả người lẫn tâm đều mệt mỏi, buổi tối sau khi tắm rửa đơn giản, Tiêu Thành Dục cũng không phê duyệt tấu chương nữa, hai người sớm nghỉ ngơi.

Màn trướng buông xuống, trên giường lại là một thế giới khác.

Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, đột nhiên hỏi: "Trước kia ở Phồn Hoa trấn, nàng gặp ai vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩn người một chút, mới nói: "Bệ hạ thật là, không gì có thể giấu được người."

"Đó là cung nữ trước kia của thần thiếp, trước khi thần thiếp mất đã đưa kim bài miễn tử của Thẩm gia cho nàng ấy, để nàng ấy đến Đại Sở sinh sống, không ngờ lại gặp nhau ở Phồn Hoa trấn."

"Bệ hạ, thần thiếp rất vui."

Tiêu Thành Dục ừ một tiếng, vuốt mái tóc hơi rối của nàng, nắm lấy bàn tay không yên phận của nàng.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, nhỏ nhẹ nói: "Thần thiếp bây giờ chính là thần thiếp, điều duy nhất còn lưu luyến chính là nàng ấy, vốn dĩ thần thiếp còn nghĩ, sau này nhân lúc chúng ta đi Giang Nam sẽ tìm nàng ấy, không ngờ lại tình cờ gặp nhau ở Phồn Hoa trấn, nàng ấy đã nhận nuôi hai tiểu nha đầu, cũng có gia đình của riêng mình, còn tìm được một công việc ổn định."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài: "Thần thiếp cảm thấy rất mãn nguyện."

"Chúng ta đều sống rất tốt."

Tiêu Thành Dục rũ mắt xuống, nhìn nàng trong bóng tối.

Trong khách điểm không có dạ minh châu, trong màn trướng tối đen như mực không nhìn thấy gì cả, nhưng Tiêu Thành Dục lại cảm thấy,

mình có thể nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của nàng.

Tiêu Thành Dục cũng cười: "Ta cũng rất vui."

"Khinh Trĩ, cung nữ của nàng cũng đã có hài tử rồi, vậy còn chúng ta thì sao?"

Mặt Thăm Khinh Trĩ đỏ bừng, đưa tay véo nhẹ vào eo hắn: "Bệ hạ!"

Tiêu Thành Dục ôm nàng từ từ nhắm mắt lại, nhưng miệng lại nói những lời yêu thương ngọt ngào nhất.

"Khinh Trĩ, ta là người lạc quan, cũng rất trân trọng những gì mình đang có, giờ đây có nàng rồi, ta sẽ không cần ai khác nữa, ta chỉ muốn cùng nàng, cùng hài tử của chúng ta sống hết quãng đời còn lại."

"Cho nên, Quý phi nương nương à, xin nàng vất vả một chút sinh cho nhà chúng ta một đứa con ngoan ngoãn."

"Được không?"

Mặt Thăm Khinh Trĩ nóng như lửa đốt, nhưng trong lòng lại ngọt ngào như uống mật. Nàng không lập tức trả lời, Tiêu Thành Dục cười cười, cũng không chờ nàng trả lời, chỉ là khi Tiêu Thành Dục sắp ngủ thiếp đi, nàng mới khẽ lên tiếng.

"Được."

Sáng sớm hôm sau, Thăm Khinh Trĩ tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp, chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Tiêu Thành Dục cũng vậy. Hai người cùng tỉnh dậy, nhìn nhau, không nhịn được cùng mỉm cười.

Sau khi rửa mặt thay y phục, ăn sáng đơn giản xong, bên ngoài mặt trời còn chưa mọc, trời mờ mờ sáng sáng tối tăm không rõ.

Dưới ánh sáng lờ mờ, hai người lên xe ngựa, men theo đường núi đi xuống.

Chỉ sau ba khắc, đoàn người đã lặng lẽ tiến vào hành cung Đông An.

Lúc này mặt trời sắp mọc, ánh sáng le lói. Ánh nắng dịu dàng v.ượt ve mặt đất, thấp sáng cuộc sống thường ngày của người dân.

Tại Cần Chính điện ở tiền triều của hành cung, văn võ bá quan đã tề tựu đông đủ.

Dẫn đầu là tông thất do Lễ Thân vương đứng đầu, sau họ là các vị công hầu cùng võ tướng, bên kia là các quan văn của các bộ do ba vị các lão đứng đầu.

Hai phe chia ra đứng hai bên, đều im lặng không nói.

Trên đại điện, dưới tấm biển vàng, trước ngai vàng trống không, hoàng đế bệ hạ vốn luôn luôn đến đúng giờ lại không thấy bóng dáng.

Lễ Thân vương dường như đã thức trắng đêm, tuổi gần tứ tuần, cũng là trưởng bối của hoàng đế bệ hạ, lúc này lại có vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt lộ ra vẻ hoang mang.

Bên cạnh ông, Túc Thân vương cúi đầu, không nói một lời.

Mấy vị thân vương quận vương khác đều cúi đầu im lặng, các vị công hầu võ tướng đứng bên cạnh họ thì trợn mắt nhìn, tỏ vẻ vô cùng tức giận.

Các vị văn thần đối diện họ lại là một bộ dạng khác. Ngoại trừ mấy vị lão thần lớn tuổi và tâm phúc của Tiêu Thành Dục, còn có ba bốn người gần như không thể che giấu được nội tâm của mình, tuy rằng họ cúi đầu nhưng lại không khống chế được cong khóe miệng.

Giữa hai phe có chút căng thẳng như sắp xảy ra chiến tranh.

Trong bầu không khí căng thẳng như vậy, một đám người đứng từ lúc trời tối cho đến khi trời sáng, đợi đến khi bên ngoài trời sáng rõ, mặt trời lên cao, các triều thần không biết chuyện cũng bắt đầu bất an.

Chờ một lát, cuối cùng cũng có một vị văn thần bước ra hỏi: "Lễ Thân vương, đã là tiểu triều, vì sao bệ hạ không đến?"

Lễ Thân vương đứng ở đó, có lẽ là do quá mệt mỏi, thân hình ông lão đảo, nếu không có Túc Thân vương đỡ lấy, ông gần như đã ngã xuống đất.

Túc Thân vương ngẩng đầu nhìn quan viên kia, quát lớn: "Người là quan của nha môn nào, lại dám vô lễ như vậy."

Quan viên kia lại không hề sợ hãi, hắn ta như bị người ta yểm bùa, lời nói ra khiến người ta kinh hãi.

"Túc Thân vương, bệ hạ luôn luôn đúng giờ, cũng không thích người khác đến muộn, hôm nay bệ hạ không đến, là bởi vì tiểu triều này không phải do bệ hạ ra lệnh, hay là bởi vì bệ hạ..."

Hắn ta dừng một chút, cúi đầu xuống che giấu sự hưng phấn trong mắt.

"Hay là bởi vì bệ hạ không đến được nữa rồi?"

Câu nói này của hắn ta giống như sấm sét giữa trời quang, khuấy

động Cần Chính điện vốn yên tĩnh thành một mảnh hỗn loạn, các triều thần không biết chuyện đều kinh hoàng lũ lượt nhìn đồng liêu quen thuộc của mình, còn những người biết chuyện, cho dù là biết chuyện gì cũng đều bình tĩnh đứng yên, không ai dám nói thêm lời nào.

Túc Thân vương cũng biến sắc, tức giận nói: "Người lại dám nguyên rủa bệ hạ, người có ý đồ gì? Người đâu! Bắt hẩn lại cho ta!"

Theo tiếng quát của Túc Thân vương, một đội Kim Ngô Vệ nhanh chóng bước vào, nhưng lại chặn ngay cửa Cần Chính điện, không nhúc nhích.

Sắc mặt Túc Thân vương đột nhiên thay đổi: "Các người, các người! Các người muốn làm gì? Các người muốn bức cung sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người có mặt càng thêm kinh hãi, cả Cần Chính điện loạn thành một nồi cháo, đủ loại âm thanh ồn ào náo nhiệt.

Túc Thân vương và Lễ Thân vương nhìn nhau, Lễ Thân vương liền nắm lấy tay đệ đệ, ra hiệu cho ông ta chờ một chút. Túc Thân vương lập tức im bặt, nắm chặt tay Lễ Thân vương: "Nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh làm sao vậy!"

Lễ Thân vương: "..."

Lễ Thân vương chỉ có thể giả vờ ngất đi.

Trong triều đình lập tức càng thêm hỗn loạn.

Ngay lúc này, một giọng nói già nua vang lên: "Mọi người im lặng một chút, Lễ Thân vương đột nhiên phát bệnh, thân thể không khỏe, vị thiên hộ này, cho Vương gia một cái ghế cũng được chứ."

Người nói chuyện là Trương Tiết Hằng.

Ánh mắt Trương Tiết Hằng nhìn chính là đội trưởng Kim Ngô Vệ kia.

Tên đội trưởng im lặng một lát, rồi vẫn phất tay, bảo người ta mang ghế cho Lễ Thân vương.

Đợi đến khi Lễ Thân vương cuối cùng cũng ngồi xuống, Trương Tiết Hằng mới nhìn về phía tên quan văn vừa lên tiếng kia: "Triệu Đường, ta nhớ ngươi là người đỗ nhị giáp đệ lục thập thất danh năm Hoảng Trị thứ mười bốn, là đệ tử của thiên tử, cũng là... học trò của Lưu các lão phải không?"

Lần này đi theo đến hành cung chỉ có Trương Tiết Hằng, Bạch Bân, Hàn Nhược Thần, hai vị các lão còn lại. Bùi Phong Lãm đứng thứ hai và Lưu Hằng Chi đều không đến, ở lại kinh thành chủ trì việc triều chính.

Vì vậy, Trương Tiết Hằng đột nhiên nhắc đến Lưu Hằng Chi, mọi người có mặt đều sững sốt, ngay cả văn thần tên Triệu Đường kia cũng ngây người tại chỗ.

Hắn ta quả thực là tiến sĩ năm Hoảng Trị thứ mười bốn, tiến sĩ đều là đệ tử của thiên tử, điều này không cần phải nghi ngờ, nhưng rất nhiều người không biết hắn ta là người Lĩnh Nam, năm đó quan chủ khảo kỳ thi thu Lĩnh Nam chính là Lưu Hằng Chi.

Hắn ta thi đỗ từ Lĩnh Nam rồi mới đến kinh thành, vì vậy Lưu Hằng Chi cũng có thể coi là ân sư của hắn ta.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Triệu Đường giật mình, ánh mắt lóe lên vẻ hoảng loạn.

Trương Tiết Hằng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn ta mà không cười, thậm chí đã không cười nổi nữa, nhưng lúc này, uy nghiêm của ông với tư cách là thầy của thiên tử, thủ phụ đương triều vẫn được thể hiện rõ ràng.

"Triệu Đường, những lời ngươi vừa nói, rốt cuộc là ý của ngươi, hay là có người khác sai khiến?" Trương Tiết Hằng trầm giọng hỏi.

Lúc này, Cần Chính điện đã yên tĩnh trở lại, các trọng thần có mặt đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám mở miệng nói thêm một chữ.

Trán Triệu Đường cũng toát mồ hôi. Hắn ta ấp úng, không nói nên lời.

Trương Tiết Hằng chấp tay sau lưng, tiến lên một bước nhìn chằm chằm Triệu Đường, từng chữ từng chữ nói: "Nếu ngươi không nói, vậy thì lão phu sẽ coi như ngươi tự đoán thánh ý, nguyên rủa Hoàng Thượng, ngươi có biết tội không?"

Ông ta không giống như Túc Thân vương sai Kim Ngô Vệ ra tay, chỉ nhìn Triệu Đường, để hắn ta tự mình khuất phục.

Quả nhiên, Triệu Đường cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, hắn ta khuỵu gối xuống, "bịch" một tiếng quỳ rạp trên mặt đất.

"Các lão, không phải thần, không phải thần, là... là..." Triệu Đường lắp bắp, còn chưa nói rõ ràng, đã nghe thấy bên ngoài điện truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Trương đại nhân, đều là đồng liêu, hà tất phải bức người ta đến đường cùng như vậy?"

Các vị đại thần không biết chuyện đều kinh hô lên: "Lưu các lão?"

Lưu Hằng Chi chấp tay sau lưng từng bước đi vào trong, mà đám Kim Ngô Vệ vừa rồi không nghe lời Túc Thân vương lúc này lại nghe lời ông ta, nhường ra một con đường.

Đi theo sau lưng ông ta, là một bóng dáng khiến mọi người kinh

ngạc.

Đó là Đức thái phi Tưởng Vũ Hàm.

Lưu Hằng Chi và Đức thái phi vốn nên ở kinh thành lúc này lại đột nhiên xuất hiện ở hành cung Đông An, khiến văn võ bá quan đều kinh hãi, bọn họ im lặng, chỉ dám co rúm lại ở vị trí của mình, không dám nói thêm lời nào.

Lưu Hằng Chi từng bước tiến lên, gần như là ép sát lại đi về phía Trương Tiết Hằng, còn Đức thái phi thì mặc lễ phục thái phi, đầu đội phượng quan, ung dung hoa quý từng bước đi đến bên cạnh Lễ Thân vương.

“Lễ hoàng thúc, chuyện này là thế nào?”

Túc thân vương đang đồng hành cùng Lễ thân vương tức giận quát lớn: “Là người, chính người đã làm ra chuyện này! Đức thái phi, người mưu nghịch phạm thượng, ám hại Hoàng Thượng, người biết tội chưa?”

Những lời này giống như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, làm bùng lên sự hỗn loạn. Các triều thần vốn đã nơm nớp lo sợ nay càng thêm bất an, rì rầm hỏi han đồng liêu bên cạnh.

Chỉ trong chốc lát, đại điện Cần Chính trở nên náo loạn.

Khi Trương Tiết Hằng nhìn thấy Lưu Hằng Chi xuất hiện, sắc mặt ông lập tức tái xanh, lùi một bước không nói gì thêm.

Lưu Hằng Chi liếc nhìn ông ta một cách đặc ý, sau đó đứng thẳng người, hắng giọng nói: "Chư vị đồng liêu, gần đây trong triều có đại sự, vì thế Lễ thân vương triệu tập tiểu triều hôm nay. Nhưng hân các vị đều đang thắc mắc, tại sao bệ hạ không đến?"

Lưu Hằng Chi nhếch môi, vẻ mặt đầy mỉa mai: "Hiện tại bản

quan sẽ cho các vị câu trả lời. Hôm qua, bệ hạ cùng Quý phi đi dâng hương tại Linh Diêu tự, nhưng giữa đường bị đạo tặc phục kích. Nhóm tặc nhân đó có tới hàng nghìn người, cầm vệ quân đi theo không địch nổi. Kết quả, bệ hạ và Quý phi đều bị ám sát trên núi Linh Diêu.”

Mỗi câu nói của Lưu Hằng Chi khiến đại điện lặng xuống thêm một chút. Khi lời cuối cùng vang lên, Cần Chính điện trở nên tĩnh lặng như đêm khuya, có thể nghe rõ tiếng kim rơi.

Lưu Hằng Chi tỏ vẻ đau lòng, giọng nói đầy bi thương: "Bản quan nhận được tin lập tức vào cung bẩm báo Đức thái phi, rồi cùng nương nương suốt đêm tới Đông An vi trường, chỉ vì muốn giữ gìn quốc vận Đại Sở.”

“Bệ hạ đã băng hà, ngai vàng trống không. Các vị đồng liêu, các vị nghĩ sao?”

Nhìn thấy ông ta cùng Đức thái phi, nghe những lời này, các triều thần còn gì không hiểu?

Dù Hoàng Thượng chết như thế nào cũng không còn quan trọng, sự thật là ngai vàng đã bỏ trống. Lễ thân vương triệu tập tiểu triều hôm nay chính là để định ra người kế vị.

Hoàng đế Tiêu Thành Dục đăng cơ khi còn nhỏ, đến nay vẫn chưa tới tuổi nhược quán, lại không có con nối dõi. Do đó, ngai vàng chỉ có thể được truyền cho hoàng thúc hoặc hoàng đệ của người.

Đây là suy nghĩ của những vị đại thần còn giữ được sự bình tĩnh. Còn các quan viên trẻ tuổi từng được Hoàng Thượng nâng đỡ thì đã bật khóc thành tiếng.

“Bệ hạ! Bệ hạ là một minh quân, vì sao... vì sao lại thế này...”

Những người này cùng chí hướng với Tiêu Thành Dục, đều muốn vì

Đại Sở mà cải cách, vì vậy tin Hoàng thượng bất ngờ bằng hà thực sự là đã kích lớn đối với họ.

Một người khóc, liền có người thứ hai khóc theo. Chỉ trong chốc lát, tiếng khóc bi thương vang khắp Cần Chính điện.

Đức thái phi nhìn những khuôn mặt giả tạo của bọn họ, bật cười lạnh lùng. Tiếng cười bị tiếng khóc lấn át, không ai nghe rõ.

Trương Tiết Hằng mặc kệ tiếng khóc ai oán xung quanh, ông ta tiến lên một bước, dùng thân thể già nua của mình chắn trước mặt Lưu Hằng Chi.

“Lưu Hằng Chi, rốt cuộc ngươi muốn gì?” Trương Tiết Hằng lớn tiếng chất vấn, “Ngươi cũng từng là lão sư của bệ hạ, dạy dỗ người trưởng thành. Vậy mà tại sao ngươi lại cùng bọn họ mưu nghịch phạm thượng, sát hại bệ hạ? Rốt cuộc ngươi toan tính điều gì?”

Những lời này khiến các triều thần đang khóc cũng dừng lại, vội lau nước mắt, tập trung ánh mắt vào hai vị trọng thần đối diện nhau.

Lưu Hằng Chi bị Trương Tiết Hằng chỉ trích nặng nề nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi. Trên môi ông ta hiện lên nụ cười đắc ý, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm tay.

“Ta không thích bị đe dọa cười cồ bởi lão già như ngươi,” Lưu Hằng Chi liếc nhìn Trương Tiết Hằng, “chỉ vậy thôi.”

Trương Tiết Hằng tức đến mức suýt không thở nổi.

Lúc này không ai còn bận tâm tới nguyên nhân cái chết của Tiêu Thành Dục, cũng không còn thời gian để bận tâm, bởi đội cấm vệ quân đã tràn vào đại điện, phong tỏa mọi lối ra.

Đức thái phi xoay người, bước từng bước lên bậc thềm cao nhất của đại điện, ngẩng cao đầu nói:

“Hoàng Thượng băng hà, quốc vận Đại Sở đang lâm nguy. Hiện tại Thuận quận vương đã trưởng thành, văn võ song toàn, được tiên đế yêu mến. Bản cung cho rằng vì quốc gia đại sự, nên lập Thuận quận vương làm Hoàng Đế, khai sáng thời kỳ thịnh thế phồn hoa cho Đại Sở.”

Dứt lời, ánh mắt bà ta quét qua đám triều thần, cuối cùng dừng lại trên mặt Trương Tiết Hằng và Lễ thân vương với ánh nhìn khinh thường.

“Các vị đồng ý lập Thuận quận vương làm hoàng đế, hãy bước lên một bước.” Đức thái phi nhếch môi, “Để bản cung xem sự trung thành của các người.”

Sau lời bà ta nói, đại điện lặng như tờ, chỉ trong một cái chớp mắt, đã có Triệu Đường và một vị quan khác bước ra.

Đại điện vẫn tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở dồn dập và bước chân lẻ tẻ. Một lát sau, đã có sáu người đồng ý Thuận quận vương đăng cơ.

Nụ cười trên môi Đức thái phi đông cứng. Bà ta giận dữ quát: “Sao vậy? Các người muốn thấy ngai vàng trống không, quốc gia không có quân vương sao? Rốt cuộc các người đang toan tính điều gì?”

Giang Thế Ngu tiến lên, cung kính hành lễ với Đức thái phi: “Nương nương, theo luật Đại Sở, hoàng đế băng hà mà không có người kế vị thì nên chọn người đức độ để nối ngôi. Thuận quận vương còn trẻ, tính tình thuần lương không thích hợp cai quản giang sơn. Thần cho rằng nên lập Túc thân vương làm hoàng đế. Ý nương nương thế nào?”

Chương 86: Nhổ cỏ tận gốc

Giang Thế Ngu từ trước đến nay vẫn luôn bị coi là kẻ sĩ cô độc. Tuổi trẻ tài cao, văn chương xuất chúng, từng là công tử quý tộc nổi danh Thịnh Kinh.

Sau khi làm quan, hắn dần dần lui về ở ẩn, mãi đến khi Tiêu Thành Dục đăng cơ mới được điều từ Hàn Lâm Viện sang Lễ Bộ.

Tuy thân là Lễ Bộ thị lang, lời nói lúc này của hắn có phần vượt quyền, nhưng cũng không phải là không có lý.

Nếu Tiêu Thành Dục thật sự băng hà, người có khả năng kế thừa đại thống không chỉ có Thuận quận vương, mà Túc thân vương cũng nằm trong tay cơ hội.

Lễ thân vương tuổi tác đã cao, sức khỏe lại yếu, chưa từng tham gia chính sự, tự nhiên không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nhưng Túc thân vương thì khác, văn võ song toàn, lại thêm thân cường thể tráng, tuổi tác còn trẻ, quả thực là lựa chọn thích hợp nhất.

Bởi vậy, lời Giang Thế Ngu vừa dứt, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Túc thân vương.

Túc thân vương: "..."

Đứa cháu này, lần này không phải muốn diệt trừ Tương thị, mà là cố tình muốn hại mình đây mà?

Nhưng lúc này đây, trước mắt bao người, Túc thân vương không thể tỏ ra vui mừng, cũng không thể lộ vẻ sợ hãi, thậm chí còn không thể phát biểu ý kiến của mình, chỉ có thể ủ khuất núp sau lưng Lễ thân

vương, cúi đầu im lặng.

Tuy tính tình l.ỗ m.ãng, nhưng ông không hề ngu ngốc, sao có thể mắc bẫy của Giang Thế Ngu. Nhưng lúc này đây, việc ông không lên tiếng phản bác, đã bị xem như ngầm thừa nhận.

Trên dưới triều đình đồng loạt bàn tán xôn xao.

Số ít người ủng hộ Thuận quận vương liền kể lể những "việc tốt" mà Túc thân vương từng làm, còn đại đa số những người không muốn ủng hộ Thuận quận vương thì bắt đầu lên án những hành vi của Tưởng thị bao năm qua.

Mọi người trong triều đều làm như không thấy đến Thuận quận vương, liệu hẳn có thể làm hoàng đế hay không, vốn dĩ không phải chuyện một tiểu hoàng tử nhút nhát, yếu đuối như hẳn có thể quyết định được.

Trong sự hỗn loạn tại Cần Chính điện, sắc mặt của Đức thái phi dần trở nên khó coi. Bà ta lạnh mặt, giữa đôi mày lộ rõ sát khí.

"Câm miệng!" Bà ta quát lớn, khí thế của một thái phi uy nghiêm bộc lộ rõ ràng: "Triều đình sao lại thành cái chợ ồn ào như thế này, còn ra thể thống gì nữa?"

Nếu là lúc trước, lời quát mắng của bà ta hẳn sẽ khiến không ít quan viên khiếp sợ. Nhưng hôm nay, đây lại là việc hệ trọng liên quan đến vận mệnh quốc gia, quần thần văn võ trong triều không ai chịu nhượng bộ.

Lời vừa dứt, Bạch các lão bước lên một bước, đôi mắt sắc lạnh liếc nhìn Lưu Hằng Chi.

"Đức thái phi, Lưu các lão, Thuận quận vương điện hạ còn chưa lên ngôi, thế mà triều đình đã để Thái Phi nương nương định đoạt mọi chuyện. Nếu muốn định đoạt, chẳng phải cũng nên đưa Thuận quận

vương ra đây cùng nghị sự sao? Có gì lại để ngài ấy vắng mặt?”

Ánh mắt Bạch các lão quét qua một lượt, ngữ khí không chút nể nang: “Cả triều đình đang bàn chuyện quốc sự, vốn liên quan đến cả đời Thuận quận vương, vì sao ngài ấy lại không có mặt ở đây?”

Sắc mặt Đức thái phi thoáng biến đổi. Lẽ nào bà ta không muốn mang Tiêu Thành Diệp đến đây? Nhưng đêm qua, khi bà ta cùng Lưu Hằng Chi âm thầm đến Đông An vi trường, đã không thể liên lạc được với người bà ta cài cắm trong hành cung. Dù có phái người thâm nhập cũng chỉ phí công vô ích, chẳng thể tìm thấy tung tích của Thuận quận vương.

Thuận quận vương điện hạ hiện ở đâu, không ai biết, không ai hay.

Đức thái phi lo lắng cho nhi tử, lòng nóng như lửa đốt. Hiện giờ bị Bạch các lão hỏi dồn, cơn giận lập tức bộc phát, bà ta nghiêm giọng trách mắng:

“Bạch các lão, người thật to gan! Bản cung là chính nhị phẩm Đức phi được tiên đế thân phong, cũng là tòng nhất phẩm Đức thái phi được di chiếu sắc phong. Lẽ nào bản cung không đủ tư cách đại diện cho nhi tử của mình, tranh đoạt ngôi vị vốn thuộc về hắn sao?”

Bạch các lão bật cười lớn: “Vốn thuộc về ngài ấy? Đức thái phi chẳng lẽ quên mất di chiếu của tiên đế? Trong đó, nào có chữ nào phong Thuận quận vương làm Hoàng thái đệ?”

Lời nói của Bạch các lão như mũi kiếm sắc nhọn nhắm thẳng vào tim bà ta. Ông nhìn thoáng qua Túc thân vương vẫn im lặng từ nãy đến giờ, rồi tiếp tục, giọng nói chắc nịch:

“Thái Phi nương nương nói hoàng vị vốn thuộc về Thuận quận vương, vậy chẳng lẽ không phải cũng thuộc về Lễ thân vương, Túc thân vương, hay thậm chí là Đoan thân vương?”

Những lời này càng chọc giận Đức thái phi. Bà ta chẳng buồn để ý đến lời can gián của Lưu Hằng Chi, chỉ đứng trên bậc thang cao nhất của chính điện, dáng vẻ cao ngạo, ánh mắt khinh thường nhìn xuống quần thần bên dưới.

“Kim Ngô Vệ đã có mặt tại đây, các người có đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý!” Đức thái phi từng lời rõ ràng, nhấn mạnh, “Thuận quận vương điện hạ luôn nhân từ bác ái, yêu dân như con, chắc chắn sẽ không bạc đãi những người nguyện ý đi theo hắn.”

Lời này vừa dứt, chẳng khác nào lộ rõ ý định ép triều thần khuất phục.

Bạch các lão thấy mục đích đã đạt được, liền mỉm cười rời khỏi vị trí, nhường lại cho Trương Tiết Hằng tiến lên. Trương Tiết Hằng lãnh đạm nhìn về phía Lưu Hằng Chi:

“Lưu đại nhân, chúng ta cùng làm quan suốt ba mươi năm, đều nhờ hoàng ân sâu nặng. Giờ đây người lại cấu kết với Tưởng thị ép cung đoạt vị. Tội này người định giải thích thế nào?”

Lưu Hằng Chi thấy tình thế đã đến mức không thể giấu giếm, bèn cười lạnh, ánh mắt đầy khinh miệt nhìn Trương Tiết Hành.

“Trương đại nhân, người tuổi già trí kém đã chẳng còn chí tiến thủ. Người thì phải tiến lên, nước thì phải chảy xuống, đó là lẽ tự nhiên,” Lưu Hằng Chi nhìn quanh chúng quan, ngử khí dụ dỗ, “Chư vị, chắc hẳn cũng nghe rõ lời của Thái Phi nương nương. Chỉ cần các người thật tâm ủng hộ Thuận quận vương, tương lai phú quý vinh hoa chỉ trong tầm tay.”

Lời hắn vừa nói xong, một số quan lại trong triều bắt đầu dao động.

Những kẻ làm quan mười mấy năm nhưng vẫn không thăng tiến, giờ

đứng ra cúi mình trước Đức thái phi, cao giọng hô: “Thần ủng hộ Thuận quận vương điện hạ.”

Cộng thêm sáu người đầu tiên, số người ủng hộ nhanh chóng tăng lên thành mười mấy người. Đức thái phi khẽ nhếch môi cười, tựa như đã nắm chắc phần thắng, tâm trạng vô cùng phấn khởi.

“Đợi đến khi hoàng nhi của bản cung đăng cơ, bản cung nhất định ban cho các người tiền đồ xán lạn. Còn kẻ nào không biết điều...” Bà ta ngưng lại, giọng lạnh như băng, “Thì đừng trách bản cung không nương tay.”

Triều đình dù có nhiều người ham vinh hoa phú quý, nhưng phần lớn đều là những kẻ đã khổ học nhiều năm, mang trong lòng ý chí vì quốc gia, vì dân chúng. Họ không phải không ủng hộ Thuận quận vương, mà là không thể để triều đình rơi vào tay Tưởng thị.

Một khi Thuận quận vương lên ngôi, Đức thái phi lâm triều nhiếp chính, triều đình sẽ trở thành con rối của Tưởng thị. Khi ấy, ngay cả hoàng thân quốc thích cũng không đủ sức chống lại bọn họ.

Họ không muốn thấy Đại Sở vừa lóe lên hy vọng phục hưng, lại bị dập tắt ngay tức khắc, trở thành công cụ để Tưởng thị mưu cầu tư lợi, vinh hoa phú quý.

Kẻ sĩ, trọng khí tiết.

Vậy nên dù bị Đức thái phi uy hiếp, bị Lưu Hằng Chi dụ dỗ, những quan lại còn giữ được lòng chính nghĩa vẫn không cúi đầu trước Tưởng thị.

Họ giữ im lặng, như một cách phản kháng âm thầm.

Trương Tiết Hằng tiến lên một bước, hơi cúi mình, cao giọng nói: “Thần, không đồng ý.”

Ngay sau đó, từng người từng người đứng ra, đi theo sau ông, đồng thanh nói: “Thần, không đồng ý.”

Bọn họ không đồng ý ủng hộ Tưởng thị, cũng không muốn Thuận quận vương làm hoàng đế.

Chỉ trong chốc lát, những kẻ trước đó còn cúi đầu im lặng giờ đã như bùng tỉnh, họ do dự, chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn bước đến đứng phía sau Trương Tiết Hằng, những người đồng chí hướng kết thành một hàng dài.

“Thần, không đồng ý.”

Trong sự phản kháng mạnh mẽ ấy, sắc mặt Đức thái phi càng thêm u ám.

Dù có Kim Ngô Vệ bao quanh, dù đã hứa hẹn lợi lộc lớn, đám lão nho cứng đầu này vẫn không chịu ủng hộ hoàng nhi của bà ta, không chịu khuất phục trước Tưởng thị.

Bọn họ điên cả rồi sao? Không lẽ bọn họ đều phát điên?

Đức thái phi không thể kiềm chế được nữa, nhìn sang Lưu Hằng Chi, thấy hắn cũng cau mày, cuối cùng bà ta không nhịn được mà bùng nổ.

Lúc này sau lưng Trương Tiết Hằng đã đứng thành một hàng dài, hàng dài ấy tựa như quốc mạch của Đại Sở.

Đó là ánh sáng không bao giờ tắt.

Đức thái phi vung tay lên, nghiêm giọng ra lệnh: “Kim Ngô Vệ, bắt hết những loạn thần tặc tử này giam vào ngục! Bản cung muốn xem, rốt cuộc là mạng của chúng cứng hay roi của bản cung cứng!”

Lời vừa nói ra, không còn đường để xoay chuyển nữa.

Trong Cần Chính điện bỗng chốc im lặng, trong số những đại thần đứng cùng phe với Trương Tiết Hằng tuy có người nhát gan sợ phiền phức, nhưng lúc này bên cạnh đều là đồng liêu với vẻ mặt phẫn nộ, họ vậy mà lại an tâm.

Vì Đại Sở, vì bách tính, vì ngày mai, chết thì đã sao?

Đến lúc đó lưu danh sử sách, cũng coi như không làm hổ thẹn lời dạy của tổ tiên.

Chúng đại thần đều là vẻ mặt chính nghĩa, bọn họ thẳng lưng đứng trong điện, không ai quay đầu lại, cũng không ai lùi bước.

Bọn họ đều có cốt khí.

Đức thái phi vốn cho là mình đã hạ giận, bà ta ung dung nhìn xuống phía dưới, chờ những quan viên yếu đuối kia bị Kim Ngô Vệ lôi trên mặt đất, chặt vật cầu xin bà ta tha thứ.

Nhưng một lúc lâu trôi qua, trong Cần Chính điện vẫn yên tĩnh không một tiếng động.

Chúng đại thần không ai nhúc nhích, mà Kim Ngô Vệ cũng không ai nhúc nhích.

Trong lòng Đức thái phi run lên, bà ta đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đặng Bồi Nguyên - thiên hộ Kim Ngô Vệ.

"Đặng thiên hộ, sao ngươi không nghe lệnh của ta?"

Đặng Bồi Nguyên vẫn vững như núi, hắc kiên định đứng im tại chỗ, không hề nhúc nhích, thậm chí không đáp lời.

Đức thái phi cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không đúng, bà ta theo bản năng nhìn về phía Lưu Hằng Chi, lại thấy hắc như thấy

quỷ, nhìn về phía chính điện bên phải.

Đức thái phi nhìn theo ánh mắt hắc, liền nhìn thấy một bóng người cao lớn.

Người đến mặc lễ phục màu đen, đầu đội thông thiên quan, chân đi giày đỏ, dáng người cao lớn, vẻ mặt uy nghiêm, chính là Tiêu Thành Dục đã bị người ta ám sát chết.

Tiêu Thành Dục từng bước đi vào Cấn Chính điện, không nhìn mấy kẻ tiểu nhân trên đài, chỉ nói với chúng đại thần vừa nhìn thấy hắc đã rơi lệ: "Chư vị ái khanh vất vả rồi."

Có vài đại thần tuổi đã cao, hôm nay lại trải qua nhiều biến cố như vậy, lúc này đã sức cùng lực kiệt, khoảnh khắc Tiêu Thành Dục xuất hiện, họ mới cảm thấy có hy vọng, đất nước có tương lai, cho nên không chịu đựng được nữa, vô lực ngồi bệt xuống đất.

Tiêu Thành Dục không để các lão thần cứ như vậy ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo. Hắc từng bước đi về phía trước, khiến Lưu Hằng Chi và Đức thái phi không tự chủ được lùi về sau, hắc lại không để ý đến bọn họ, chỉ nói với Kim Ngô Vệ: "Đi lấy ghế cho các lão đại nhân."

Đặng Bồi Nguyên vừa rồi dường như bị điếc lúc này lại tinh thần phấn chấn, lớn tiếng đáp: "Vâng! Thần tuân chỉ."

Triều đình yên tĩnh lại khôi phục sức sống.

Đức thái phi lúc này đã không tự chủ được lui xuống khỏi bậc thang, Tiêu Thành Dục bước lên bậc thang, vạt áo lay động, vững vàng ngồi xuống long y.

Ánh mắt hắc sáng ngời, nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây, cuối cùng dừng lại trên người hai vị hoàng thúc và Trương Tiết Hằng: "Lễ hoàng thúc, Túc hoàng thúc, Trương các lão, Bạch các lão, Hàn các

lão, các vị ái khanh hôm nay vất vả rồi, hôm qua Tưởng thị nhân lúc trầm đến Linh Diệu tự dâng hương, cầu kết với Hàn Thành tạo phản, muốn ám sát trầm ở núi hoang, nhưng trầm đã sớm có dự liệu, cho nên không gặp chuyện ngoài ý muốn."

Chúng đại thần ở đây, ngoại trừ Lưu Hằng Chi và Đức thái phi, đều quỳ xuống nghe thánh chỉ của Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục nhìn các triều thần đông nghịt phía sau Trương Tiết Hằng, hài lòng cười nói: "Tưởng thị cầu kết với bá quan văn võ ý đồ mưu phản soán vị, ám sát hoàng đế, tội danh mưu phản không thể tha thứ. Lưu Hằng Chi, Hàn Thành giúp đỡ kẻ xấu, cầu kết với loạn đảng, bức vua thoái vị cũng không thể tha thứ, những loạn đảng khác trầm đã biết danh sách, sau đó sẽ do Tam Pháp Tư và Cẩm Y Vệ cùng nhau phối hợp bắt giữ loạn đảng, để răn đe."

Tiêu Thành Dục hoàn toàn không nhắc đến Thuận quận vương, hẳn cũng không nhìn sắc mặt tái nhợt của Đức thái phi, chỉ phất tay nói với Đặng Bồi Nguyên: "Đặng thiên hộ, áp giải những tội thần mưu phản xuống, kẻ chủ mưu giam vào ngục, những người khác giam vào nhà lao của Đại Lý Tự."

Kim Ngô Vệ tiến lên bịt miệng từng người, trực tiếp lôi xuống.

Đức thái phi còn muốn giãy giụa chửi rủa, nhưng không thể chống lại Kim Ngô Vệ cao lớn, chỉ có thể bị bắt lực lôi đi. Đợi đến khi loạn thần tặc tử đều bị áp giải xuống, Tiêu Thành Dục mới nhìn các triều thần ở đây.

Hắn mỉm cười, bình tĩnh nói: "Chư vị ái khanh quang minh lỗi lạc, có công với quốc gia, trầm muốn cảm tạ chư vị không sợ cường quyền, tận trung với chức trách, giữ gìn chính nghĩa."

"Đại Sở có thể có ngày hôm nay đều nhờ các ái khanh dốc sức vì đất nước, trầm tin rằng tương lai của Đại Sở sẽ thuận buồm xuôi gió, hy vọng các vị ái khanh cùng trầm chung tay, tạo nên thịnh thế phần

hoa."

Giọng nói hần sáng ngời thanh triệt, rất có khí phách.

Văn võ bá quan trong lòng đều kích động, khom người hành lễ: "Thần, tuân chỉ."

Vì chuyện Tưởng thị tạo phản mà mấy ngày sau Tiêu Thành Dục đều vô cùng bận rộn.

Những đại thần bị liên lụy đến vụ án Tưởng thị tạo phản lên đến mười mấy người, danh sách mà Hàn Thành khai quả nhiên không đầy đủ, sáu người đứng ra ủng hộ Tiêu Thành Diệp trong triều hôm đó lại lần lượt khai báo, liên tiếp khai ra thêm mười mấy người.

Tiêu Thành Dục trực tiếp điều Giang Thế Ngu làm Hình Bộ thị lang, để hần cùng Lý Cảm, Phùng Bân - chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, và ba vị các lão cùng nhau xử lý vụ án này.

Giang Thế Ngu có tài năng về hình luật, vụ án chấn động này vừa đến tay hần lập tức có manh mối.

Hần thẩm vấn riêng từng quan viên liên quan đến vụ án, dùng thủ đoạn thẩm vấn cao siêu hỏi ra không ít chi tiết, lại dựa vào những chi tiết này để thẩm vấn những phạm nhân khác, cứ như vậy thẩm vấn liên hoàn, toàn bộ vụ án dần dần rõ ràng.

Ngay từ hai năm trước, khi tiên đế có ý muốn phong Tiêu Thành Dục làm Thái Tử, Tưởng thị đã bắt đầu hành động. Tưởng thị bây giờ đã bắt đầu suy tàn, không còn danh tiếng, cho nên mới ký thác hy vọng vào thế lực ngoại thích.

Nhưng ngoại trừ Tưởng thị, gần như ai cũng chỉ coi trọng đại hoàng tử.

Lúc đầu bọn họ không dám rêu rao, chỉ dám du thuyết từng người

với những học trò do Thanh Khê thư viện dạy dỗ, những học trò này tuy chức quan không cao, nhưng vì trẻ tuổi lại thăng tiến thuận lợi, cho nên rất mong chờ vào triều đình mới.

Sau khi du thuyết nhiều lần, chỉ có hai ba người động lòng.

Có một thì sẽ có hai.

Thông qua hai ba người này hoạt động trong triều, dần dần có thêm những người phía sau, vụ án này liên lụy đến một các thần chính nhị phẩm, một đô đốc thêm sự Kim Ngô Vệ chính nhị phẩm, hai thiên hộ Kim Ngô Vệ, ba quan tứ phẩm Lục Bộ, hai học sĩ Hàn Lâm Viện và một giám sát ngự sử thất phẩm.

Ngoài ra, còn có các quan lại ở Thịnh Kinh

Nhưng những người này đều là người có tư lịch lâu năm, ở Thịnh Kinh rất có thể diện, có quan hệ với các thế gia ở trong kinh, cho nên tin tức của bọn họ rất nhanh nhạy, hành động cũng thuận tiện hơn.

Tất cả cộng lại, có mười sáu quan văn võ.

Cùng với Đức thái phi và Hòa tần Tưởng Liên Thanh trong hậu cung, vụ án này rốt cuộc có liên quan đến Thuận quận vương hay không, Thuận quận vương có biết hay không, Giang Thế Ngu điều tra rất rõ ràng, căn cứ vào lời khai của các tội thần và thư từ qua lại, bọn họ đều chỉ liên lạc riêng với tộc trưởng Tưởng thị, gần như không có bức thư nào nhắc đến Thuận quận vương.

Giống như bọn họ không phải tạo phản thay Thuận quận vương.

Tiêu Thành Dục nhìn thấy rương chứng cứ đó, tức giận đến mức bật cười: "Tưởng thị này cũng thật lợi hại, tạo phản thay Thuận quận vương, kết quả Thuận quận vương không biết gì, những tội thần cùng nhau tạo phản cũng không quan tâm đến Thuận quận vương,

chỉ quan tâm đến tội phi và Tưởng Vũ Sâm, đúng là chuyện hiểm thấy."

Hoàng đế bệ hạ ở đây mùa mai, chúng đại thần đứng phía dưới lại không dám phụ họa, Tiêu Thành Dục cũng không cần họ phụ họa.

Hắn mùa mai xong, liền xoay người lạnh lùng nói: "Để Phùng Bân đích thân dẫn một đội Cẩm Y Vệ, trực tiếp đến Thanh Khê bắt giữ toàn bộ Tưởng thị, già trẻ lớn bé không được bỏ sót một ai, gia nhân dưới hai mươi tuổi trong nhà trực tiếp bán đi, những tâm phúc thì bắt giữ, để huyện lệnh Thanh Khê mang theo sổ hộ tịch cùng đi, mời gia chủ của hai nhà Vương thị và Trình thị ở Thanh Khê cùng đến nhận diện, không được nhận nhầm một ai, không được để một ai chạy thoát."

"Ngoài ra để Lý Cẩm dẫn một đội Phụng Thiên quân, bắt giữ mẫu tộc và thê tộc của tộc trưởng Tưởng thị, ba họ này đều bắt giam."

Lời này nói ra thật sự lạnh lùng, nhưng Tưởng thị tạo phản, làm như vậy thậm chí còn là hoàng ân rồi.

Chúng đại thần lập tức quỳ xuống hành lễ: "Vâng, thần tuân chỉ."

"Những phạm nhân khác trăm sớm đã có quyết định, cứ làm theo đó là được."

Trương Tiết Hằng lại đáp: "Vâng."

Tiêu Thành Dục tự mình đỡ Trương Tiết Hằng dậy, sắc mặt hơi dịu lại, hắn thở dài nói: "Mười ngày nay vất vả cho tiên sinh rồi."

Mười ngày nay Trương Tiết Hằng ngày đêm vất vả, mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, khiến lão nhân gia sắc mặt trắng bệch, già nua rất nhiều, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi "tiên sinh" này, khiến Trương Tiết Hằng cảm động suýt chút nữa rơi lệ.

"Bệ hạ, đều là chuyện thần nên làm."

Tiêu Thành Dục lại nói: "Tiên sinh, trên đời này không có chuyện nên hay không nên, rất nhiều việc, làm là tình nghĩa, không làm cũng không phải bốn phận."

Tiêu Thành Dục dìu Trương Tiết Hằng ngồi xuống, ôn hòa nói: "Giữa trần và tiên sinh, chỉ có tình nghĩa."

Trương Tiết Hằng nghẹn ngào, cuối cùng không nói lời cảm tạ nữa.

Tiêu Thành Dục sắp xếp xong những việc này, rồi nói: "Vất vả thêm mấy ngày, tạm thời kết thúc vụ án này, trăm sẽ cùng tiên sinh đến Đông An vi trường thưởng ngoạn."

Trương Tiết Hằng cảm động: "Được, được, thần tuân chỉ."

Đợi đến khi mọi người đều lui xuống, Giang Thế Ngu mới tiến lên một bước: "Bệ hạ, Thuận quận vương không cầu xin cho Tưởng thị và tội phi, ngài ấy tự mình xin ra khỏi cung mở phủ, không gây thêm phiền phức cho bệ hạ."

Giang Thế Ngu chủ động nhắc đến Thuận quận vương, là vì hắn còn chưa biết thái độ của Tiêu Thành Dục đối với Thuận quận vương.

Tiêu Thành Dục nhàn nhạt cười: "Nhị hoàng đệ là người hiếu thuận, hiếu thuận với phụ hoàng và mẫu hậu nhất, trước đó hắn đã cầu xin trăm, nói muốn ra khỏi cung mở phủ, lập Phật đường trong phủ, cầu phúc cho phụ hoàng và mẫu hậu."

Giang Thế Ngu thông minh, lập tức hiếu hoàng thượng đã cùng Thuận quận vương thông suốt, Thuận quận vương cũng đã sớm đầu hàng hoàng thượng, cho nên sắp xếp Thuận quận vương như thế nào, hoàng thượng tự có quyết định.

Đây là chuyện nhà của huynh đệ hoàng thượng, Giang Thế Ngu lập

tức đáp: "Vâng, thần đã hiểu, lát nữa thần sẽ báo cho Văn Uyên Các, để các vị đại học sĩ sắp xếp chuyện Thuận quận vương ra khỏi cung mở phủ."

Tiêu Thành Dục gật đầu, nhắc đến chuyện này một cách nhẹ nhàng, như hoàn toàn không để tâm.

Thẩm Kinh Trĩ đang xem lời khai được đưa từ trong cung đến.

Lời khai do tâm phúc của Giản Nghĩa tự mình đưa đến, vừa đến Đông An đã trực tiếp đưa đến trước mặt Quý phi nương nương theo lời dặn dò của Niên Cửu Phúc.

Vị Quý phi nương nương này thật sự lợi hại, bệ hạ đăng cơ đến nay cũng chỉ mới ba tháng, nàng từ Chiêu Nghi thăng lên Quý phi, thậm chí còn có công hộ giá, hiện tại hoàng ân không dứt, sung ái không suy, tiền đồ sau này càng thêm khó lường.

Phú quý và quyền lực ngấp trời này, ai mà không động lòng chứ?

Trong lòng Tôn trung giám không khỏi hâm mộ, nhưng trên mặt hẳn lại bình tĩnh, cung kính khom người đợi Quý phi nương nương xem xong.

Chỉ thấy Quý phi nương nương mặc một bộ váy áo tay rộng viền kim tuyến, hoa mẫu đơn trên váy áo nở rộ, càng tôn lên dung nhan xinh đẹp như hoa xuân của nàng.

So với bộ váy áo tinh xảo này, trên mặt Thẩm Kinh Trĩ lại không hề trang điểm đậm, nàng để nguyên khuôn mặt trắng nõn, chỉ tô một chút son đỏ.

Trong sự lộng lẫy, lại có sự thanh nhã.

Thẩm Kinh Trĩ không biết tên trung giám này còn có tâm tư hâm mộ vinh hoa phú quý của mình, nàng đang chăm chú xem tấu chương trong tay.

Tấu chương này là do Giản Nghĩa tự mình viết, mà người hấn thẩm vấn chính là Lý Niệm và Thanh Châu bị Lý Xảo Nhi khai ra.

Tin tức ở hành cung một khi bị phong tỏa, căn bản không thể đưa vào Trường Tín Cung, cho nên trong cung không ai biết Lý Xảo Nhi đã chết, Lý Niệm vừa bị bắt đã khai báo tất cả mọi chuyện.

Theo lời Lý Niệm, nhiệm vụ chủ yếu của bà ta và Lý Xảo Nhi là dò la hành tung của hoàng thượng, nếu có thể tiến thêm một bước, Lý Xảo Nhi có thể vào Ngự Thư Phòng hầu hạ bút mực, vậy thì có thể dò la được chuyện lớn của triều đình là tốt nhất.

Nhưng Tiêu Thành Dục là người quá cẩn thận, ngay cả sinh mẫu của hấn cũng không thể tùy tiện ra vào Càn Nguyên cung. Trong cả hậu cung, chỉ có Thái Hậu và Quý phi có thể vào tấm cung của Tiêu Thành Dục.

Cho nên Lý Xảo Nhi vào cung bốn năm nay, ngoài việc giết một tiểu thái giám ra thì chưa kịp làm chuyện gì khác, còn Lý Niệm thì lợi hại hơn Lý Xảo Nhi một chút, bà ta vào cung lâu hơn. Lúc Hoảng Trị đế còn tại vị thân thể không tốt, Thái Hậu cũng thường xuyên bị bệnh, Thượng Cung Cục còn chưa có Thụy Lan canh chừng, bà ta ngược lại có thể đưa ra ngoài không ít tin tức.

Nhưng những tin tức đó đều chìm ngấm, không nghe thấy hồi âm, càng không có ai nói cho bà ta biết sau này nên làm thế nào.

Lâu dần lòng Lý Niệm cũng nguội lạnh.

Bà ta sống ở Đại Sở quá lâu, lâu đến mức bà ta đã coi mình là người Đại Sở, thậm chí còn có ý định dưỡng lão ở hậu cung Đại Sở, đáng tiếc là bà ta không được như ý, cũng không biết là chuyện mình làm

năm đó bị bại lộ, mới khiến thân phận bà ta bị vạch trần.

Nhiều năm làm thám tử khiến bà ta mệt mỏi. Bà ta không phải là Lý Xảo Nhi, một người trẻ tuổi tràn đầy khát vọng. Bà ta đã lớn tuổi rồi, sống cũng đủ lâu rồi. Bà ta từng tận tâm tận lực vì Đại Hạ, cũng từng phục vụ nhiều năm ở Trường Tín Cung vì Đại Sở. Bà ta không cảm thấy mình nợ ai, cũng không cảm thấy hổ thẹn với lòng.

Bà ta chỉ là một mối chán ghét.

Vì vậy không đợi Giản Nghĩa dùng hình, mà đã khai hết mọi việc mình làm trong những năm qua, sau đó nói: "Trong cung ngoài ta ra, còn có người khác, điều này các người cũng biết, nhưng ta không thể nói bọn họ là ai."

"Ta có thể phản bội bản thân, nhưng không thể phản bội đồng bọn." Lý Niệm rất bình tĩnh nói với Giản Nghĩa, "Nhưng ta có thể nói cho người biết, trong cung còn bốn người nữa."

Nói xong lời này, Lý Niệm cắn mạnh một cái, cắn vỡ viên độc được giấu trong miệng, lập tức trúng độc mà chết.

Manh mối từ đây đứt đoạn.

Nếu không phải về sau Thẩm Kinh Trĩ hỏi được từ Lý Xảo Nhi về Thanh Châu, e rằng tờ tấu kết án này của Giản Nghĩa phải đợi họ trở về Thịnh Kinh mới có thể trình lên.

Người thứ hai Giản Nghĩa thẩm vấn là Thanh Châu, ngoài ra còn có ba thái giám có liên quan đến Thanh Châu và Lý Niệm.

Thanh Châu không dễ nói chuyện như Lý Niệm, Giản Nghĩa tốn rất nhiều công sức, ngâm mình trong Thận Hình Tư suốt hai ngày, tra tấn đến thoi thóp, nàng ta mới chịu khai.

Thanh Châu trẻ hơn Lý Niệm rất nhiều, nàng ta cũng chỉ ngoài ba

mười, ở Thượng Cung Cục hai năm, hai năm này vừa đúng lúc đến lượt nàng ta cai quản dược liệu.

Nàng ta là một người cực kỳ cẩn thận.

Trong thời gian quốc tang, nàng ta đã phân tích ra một số manh mối từ dược liệu được lấy từ Khôn Hòa cung. Lúc đó nàng ta có thể khẳng định, Hoàng Hậu đã thay đổi phương thuốc.

Phải biết rằng nếu không có biến cố về sức khỏe, thái y viện thường sẽ không thay đổi phương thuốc nhiều. Họ kê đơn đều là phương thuốc an toàn, lấy điều hòa làm chủ, chú trọng điều dưỡng từ từ. Hoàng Hậu đột nhiên thay đổi phương thuốc, điều này khiến Thanh Châu sinh nghi.

Vì vậy, một kế hoạch kéo dài mười mấy ngày đã bắt đầu.

Nàng ta vào cung muộn hơn Lý Niệm, nhưng lại có quyền lực hơn bà ta. Nàng ta biết nhiều hơn về thám tử trong cung, nên việc điều động người càng thêm thuận lợi. Thêm vào đó, tuy chỉ cai quản dược khố hai năm, nhưng nàng ta đã bí mật tìm kiếm không ít dược liệu hữu dụng. Nàng ta không lấy nhiều, chỉ từng chút từng chút một tích tiểu thành đại, làm việc âm thầm lặng lẽ.

Nhắm vào hàn độc của Hoàng Hậu, nàng ta cẩn thận mưu tính, dò hỏi, cuối cùng biết được phải dùng hàn băng thảo để kích phát hàn độc, vì vậy nàng ta ăn cắp chính là hàn băng thảo.

Không cần nhiều, chỉ cần một phân nàng ta lấy trộm, cũng đủ lấy mạng Hoàng Hậu. Vì hành động này, nàng ta đã điều động tất cả thuộc hạ, nhân lúc hỗn loạn trong ngày quốc tang, cuối cùng đã hoàn thành vụ ám sát hoàn hảo này.

Ngay khi nàng ta đang đứng ở cửa kho chờ tin tức, thì lại nhận được tin dữ. Hoàng Hậu tuy trúng độc nhưng vì Thảm phong nghi nhanh trí nên Hoàng Hậu chỉ uống một ngụm, hơn nữa sau khi thay thuốc

thì độc tính của hàn băng thảo đối với Hoàng Hậu đã giảm bớt. Ngụm đó không những không khiến Hoàng Hậu mất mạng, thậm chí còn có thể giúp bà dưỡng tốt thân thể.

Còn nội gián nàng ta sắp xếp lên vào Khôn Hòa cung, toàn bộ đều bỏ mạng ở Khôn Hòa cung.

Ngay cả Dao Quang cô cô, người bị nàng ta coi là quân cờ bí mật, một lòng chỉ muốn vinh hoa phú quý, không có bao nhiêu trung thành với Hoàng Hậu, cũng bị nhốt bỏ khỏi bên cạnh Hoàng Hậu.

Vụ ám sát lần này thất bại, đối với Thanh Châu là một đả kích rất lớn.

Từ đó về sau, nàng ta án binh bất động, không còn tìm được thời cơ tốt hơn.

Thời gian thoát cái đã đến tháng tám, Hoàng Thượng muốn đi hành cung, dường như lại đến lúc nàng ta có thể ra tay.

Nhưng lần này, ông trời không còn chiều cố nàng ta nữa. Người nàng ta chờ đợi không phải là tin vui, mà là Giản Nghĩa của Thận Hình Tư.

Khi Giản Nghĩa mỉm cười nhìn nàng ta, Thanh Châu vô cùng đau khổ.

Cả đời nàng ta kiêu ngạo, nhưng cả đời này lại chẳng làm nên trò trống gì, chẳng làm được gì cho Đại Hạ.

Nàng ta đến đây một chuyến uống phí rồi.

Chương 87: Hồi cung

Theo lời khai của Thanh Châu, phần lớn thuộc hạ đều bỏ mạng trong lần ám sát Hoàng Hậu đó, những người còn lại trong mắt nàng ta đều là những kẻ vô dụng, chẳng biết gì như Lý Niệm và Lý Xảo Nhi.

Bản thân Thanh Châu biết rất rõ, những người trong cung biết thân phận của nàng ta, phần lớn đều đã chết vào lúc đó, vì vậy người có thể khai ra nàng ta chỉ có Lý Niệm hoặc Lý Xảo Nhi.

Nàng ta không quen Lý Xảo Nhi, cơ bản chưa từng tiếp xúc, còn Lý Niệm thì nàng ta quen biết nhiều năm, biết bà ta không có lòng trung thành, chắc chắn là bà ta khai ra mình.

Hiểu rõ những điều này, Thanh Châu cũng biết mình nên nói gì, có thể nói gì.

Nhưng thủ đoạn của Thận Hình Tư thật sự quá đáng sợ, cho dù tâm trí kiên định như nàng ta, cuối cùng cũng không chịu nổi mà lần lượt khai ra sự thật.

Câu hỏi cuối cùng của Giản Nghĩa là: trong cung còn mấy đồng bọn.

Lúc đó Lý Niệm nói là bốn người. Lý Niệm vẫn luôn cho rằng mình bại lộ vì chuyện năm xưa, nên trong nhận thức của bà ta là Lý Xảo Nhi, Thanh Châu và hai người kia vẫn an toàn.

Bà ta không vạch trần bất kỳ ai, dứt khoát kết liễu mạng sống của mình.

Thanh Châu thông minh hơn Lý Niệm rất nhiều, nàng ta lập tức

đoán được nguyên nhân hậu quả, cũng biết chắc chắn là những người này sơ hở bị bắt, nên mới khai ra nàng ta. Sự đã đến nước này, nàng ta chỉ cầu xin được chết nhanh chóng, hoàng đế Đại Sở cũng sẽ không để nàng ta sống lay lắt.

Thanh Châu khai hết những gì mình biết, chỉ còn lại hai nhân vật ẩn náu trong Trường Tín Cung.

Lần này, Thanh Châu do dự.

Giản Nghĩa thấy nàng ta do dự, liền biết nàng ta không phải là người vì người khác mà khiến bản thân đau khổ, đã đến nước này, hẳn cũng sẽ không lấy mạng ra để dụ dỗ.

Hắn chỉ nói với nàng ta: "Nếu người nói ra manh mối của hai người này, ta có thể cho người chết không quá đau đớn."

Câu nói này đã thuyết phục Thanh Châu: "Hai người này, một người giống như Lý Xảo Nhi, người kia là trung giám canh giữ Tuyên Vũ môn, còn là ai, các người tự mình đi tra đi."

Giản Nghĩa theo bên cạnh Tiêu Thành Dục nhiều năm, hiểu rõ tính tình của Tiêu Thành Dục nhất, nên không tiếp tục dùng hình với Thanh Châu, chỉ giam nàng ta trong ngục, vừa điều tra manh mối, vừa nắm bắt tình hình vụ án cho hoàng đế bệ hạ.

Đây cũng là toàn bộ lời khai mà hiện tại Thẩm Kinh Trĩ có được, trang cuối cùng là kết luận sau khi Giản Nghĩa điều tra sơ bộ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tôn trung giám, lại chỉ vào lời khai đó nói với Thích Tiểu Thu: "Thái giám trong cung Giản công công hầu hết đều đã gặp qua, cũng quen biết, vì vậy trung giám ở Tuyên Vũ môn kia, Giản công công rất nhanh đã tìm được người, đã bắt đầu dùng hình. Về cung nhân còn lại, Thanh Châu chỉ nói là người giống như Lý Xảo Nhi, vậy thì có ba cách giải thích."

"Thứ nhất là giống như Giản công công điều tra đồng hương của Lý Xảo Nhi, tra những cung nữ cùng năm vào cung từ cùng một con đường với nàng ta, bí mật điều tra trong số những người này."

"Thứ hai, là điều tra những cung nhân có đặc điểm của người Tây Vực, những cung nhân này ở trong cung không nhiều, rất nhanh có thể điều tra ra, Giản công công cũng đã điều tra rồi."

"Thứ ba, chính là người có thân phận giống như Lý Xảo Nhi, cũng chỉ có trở thành phi tần của bệ hạ, mới càng có khả năng dò la tình hình đất nước, nhưng mấy người này Giản công công lại không dám tùy tiện bắt giữ."

Ba người còn lại dù sao cũng là phi tần của Hoàng Thượng, Giản công công không có thánh chỉ, không thể tự ý bắt giữ thẩm vấn.

Đây là quy củ trong cung.

Cho nên tấu chương này được trình lên hành cung, chính là muốn xin Hoàng Thượng quyết định.

Thích Tiểu Thu thấy sắc mặt Thẩm Kinh Trĩ vẫn bình tĩnh, bèn hỏi: "Nương nương có suy nghĩ gì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nhắm mắt lại, nhớ lại chuyện đã qua trong những năm này, cuối cùng vẫn dừng lại ở bữa tiệc sinh thần của nàng hôm đó.

Tuy Vương Hạ Âm ghen tị vì nàng được sủng ái, lời nói luôn khiêu khích, nhưng nàng ta là cháu gái của Thụy Lan, là thân thích của Thích Tiểu Thu, nếu nàng ta bị đổi thành người khác, Thích Tiểu Thu và Thụy Lan không thể nào không nhận ra.

Hơn nữa, nàng cũng phát hiện, thám tử của Đại Hạ đều chọn những cô nhi không phụ không mẫu. Tuy Lý Xảo Nhi có gia đình nhưng là bị người ta đổi mất giữa đường, hơn nữa lúc đó trong làng nguyên

chủ chỉ có một mình nàng ta vào cung, không có ai quen nàng ta, nàng ta mới có thể mạo danh thay thế thành công.

Những người có thân thích trong cung như Vương Hạ Âm, vừa đến đã có mấy người, không thể nào bị coi là mục tiêu để thay thế.

Khả năng của Vương Hạ Âm gần như bằng không.

Vậy thì chỉ còn lại Kỷ Lê Lê và Triệu Viên Nhi.

Thẩm Kinh Trĩ bây giờ vẫn còn nhớ rõ những lời Triệu Viên Nhi đã nói với nàng, cũng có thể nhớ lại mấy lần tình cờ gặp Kỷ Lê Lê. Cuối cùng điều ảnh hưởng đến phán đoán của nàng chính là ở bữa tiệc sinh thần hôm đó, Vương Hạ Âm đột nhiên nói trong cung sắp có người mới.

Nàng ta chỉ là một tiểu chủ nho nhỏ, không thể nào biết được chuyện của tiền triều, lúc đó Thẩm Kinh Trĩ đã đoán là có người nói cho nàng ta biết, Vương Hạ Âm làm việc không suy nghĩ, tự nhiên sẽ bị người ta lợi dụng, vậy thì người lợi dụng nàng ta nhất định rất thân thiết với Vương Hạ Âm, khiến Vương Hạ Âm nghe lời nàng ta.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi nhắm mắt lại, nhớ lại hành động của mọi người ở đó lúc ấy, khi Vương Hạ Âm nói xong lời đó, nàng ta theo bản năng nhìn một người.

Thẩm Kinh Trĩ đột nhiên mở mắt ra.

Người đó là Kỷ Lê Lê.

Nhưng chỉ dựa vào một ánh mắt này, Thẩm Kinh Trĩ không thể chắc chắn, nhưng dù là chuyện tranh chấp giữa Bích Vân cung và Ngự Thiện Phòng, hay sau đó Kỷ Lê Lê một mình đến Ngự Thiện Phòng, lại vừa vắn bị Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy.

Từng chuyện từng chuyện đều khiến Thẩm Kinh Trĩ không còn tin tưởng nàng ta nữa. Nhưng nàng không thể phán đoán giữa Kỷ Lê Lê và Triệu Viên Nhi, nàng thiên vị muốn tin tưởng Triệu Viên Nhi, nhưng cũng hiểu đây là chuyện quốc gia đại sự, không thể phán đoán bằng tình cảm, cho nên nàng suy nghĩ hồi lâu mới nói:

"Để Hỉ Tử đến Sướng Xuân Phương Cảnh một chuyến, hỏi xem bệ hạ có rảnh không, ta muốn cầu kiến bệ hạ."

Quý phi nương nương muốn gặp, bệ hạ lúc nào cũng rảnh.

Cho nên lúc các đại thần đang đứng bên ngoài Kiến Xuân hiên đợi Tiêu Thành Dục triệu kiến, liền thấy Đa công công chạy đến.

Không bao lâu sau, Niên Cửu Phúc hầu hạ Tiêu Thành Dục ra khỏi Kiến Xuân hiên.

Trên mặt Tiêu Thành Dục mang theo nụ cười hòa nhã, quan trọng nhất là hẳn không thèm nhìn các đại thần, trực tiếp rẽ vào hành lang đi về phía Sướng Xuân Phương Cảnh.

Các đại thần nhìn nhau, có người hỏi: "Đa công công, bệ hạ còn triệu kiến chúng ta không?"

Tiểu Đa Tử rất khách khí, khom người cười nói: "Vừa rồi Phù Dung viên gửi tin đến, nói nương nương có việc muốn gặp, cho nên bệ hạ đến đó trước."

Hắn vừa nói vừa dặn dò tiểu thái giám bên cạnh: "Hầu hạ các vị đại nhân cho tốt, đừng để chậm trễ. Chư vị đại nhân, tiểu nhân đi rồi sẽ quay lại ngay, nếu bệ hạ không rảnh, tiểu nhân sẽ đến thông báo."

Nói xong, liền chạy đi như một cơn gió.

Phía sau hắn, các vị đại thần nhìn nhau, có một vị quan viên ngoại thành hỏi: "Dương đại nhân, đây là vị nương nương nào vậy?"

Bệ hạ có tính cách lạnh lùng như vậy, vậy mà nương nương nói một câu đã gọi được người về cung, ai nghe thấy mà không khen một câu lợi hại.

Vị Dương đại nhân kia liền liếc hẳn một cái, vẻ mặt khó có thể tin: "Trong cung còn có vị nương nương nào nữa?"

Hắn đưa tay ra chỉ lên trời: "Sau này trong cung, chắc là chỉ có một vị nương nương thôi."

Vị quan ngoại thành kia nghĩ hồi lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là Quý phi nương nương, là ta ngu dốt, là ta ngu dốt!"

"Cũng chỉ có Quý phi nương nương mới có thể khiến bệ hạ để tâm như vậy."

Bên kia, Quý phi nương nương đã đến Sướng Xuân Phương Cảnh đương nhiên không biết những lời bàn tán của các đại thần, nàng được cung nhân nghênh vào Sướng Xuân Phương Cảnh, còn chưa ngồi ấm chỗ, đã nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc.

"Sao lúc này lại đến đây? Có chuyện gì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, trên mặt không tự chủ được nở nụ cười, nàng đứng dậy đến cửa nghênh đón hẳn: "Bệ hạ thật là, chẳng lẽ thần thiếp chỉ có việc mới có thể đến gặp người sao?"

Tiêu Thành Dục bị nàng khoác tay, cả hai cùng xoay người chậm rãi đi về phía hậu viện.

Hắn cũng trêu chọc theo: "Được rồi, được rồi, Quý phi nương nương nhất định là nhớ ta, một khắc cũng không đợi được cố ý đến thăm ta."

Mấy ngày nay Thẩm Kinh Trĩ đã quen với kiểu mập mờ này, nàng

khẽ hừ một tiếng, nhưng lại nói: "Quả thật có chính sự."

Nàng đưa tấu chương cho Tiêu Thành Dục, để hần xem trước rồi mới nói suy đoán của mình: "Bệ hạ, thần thiếp quen Triệu Viên Nhi ở Khôn Hòa cung, mấy tháng sau vẫn luôn thân thiết với nàng ta, trong lòng thần thiếp, nàng ta không phải người xấu."

"Nhưng biết người biết mặt không biết lòng, thần thiếp không biết nàng ta rốt cuộc là người như thế nào, giống như Lý Xảo Nhi, nhìn qua cũng không giống người xấu."

Tiêu Thành Dục yên lặng nghe nàng nói, cuối cùng mới mở miệng: "Ý của nàng là, làm sao không động chạm đến những người khác mà khiến thám tử tự chui đầu vào lưới?"

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên.

"Bệ hạ anh minh thần võ, thật sự là phúc của Đại Sở."

Tiêu Thành Dục không nghe nàng vỗ mông ngựa, chỉ nói: "Chuyện này vừa dễ làm vừa khó làm."

"Khó làm là vì cần thời gian, dễ làm là vì nhất định sẽ có kết quả."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ thật sự làm được sao?"

Tiêu Thành Dục cười, hần cúi đầu nhẹ nhàng chạm vào trán nàng, khiến Thẩm Kinh Trĩ giật dỗi một tiếng, che trán trừng mắt nhìn hần: "Bệ hạ!"

Tiêu Thành Dục cười, nói nhỏ bên tai nàng vài câu, nói đến mức Thẩm Kinh Trĩ đỏ bừng cả mặt, sau đó nói: "Quý phi nương nương, ta đã giúp nàng giải quyết chuyện trong lòng, nàng có muốn đáp ứng ta, sau khi chuyện thành công nhất định phải hậu tạ."

Thẩm Khinh Trĩ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Bệ hạ, lời cảm tạ này của người cũng quá nặng rồi."

Tiêu Thành Dục ôm nàng cười lớn: "Không nặng, không nặng,"

Lại trêu chọc nàng, "Đối với Quý phi nương nương mà nói, thật sự là dễ như trở bàn tay."

Tại Thẩm Khinh Trĩ càng đỏ hơn, lần này không nói gì nữa.

Hai ngày sau, Vương Hạ Âm, Kỷ Lê Lê và Triệu Viên Nhi bị cấm túc không được ra ngoài, bị cung nhân của Thận Hình Tư đột nhiên xông vào dọa sợ. Họ bị bịt miệng bịt mũi đưa vào nhà lao của Thận Hình Tư.

Nhưng sau khi vào nhà lao, họ bị nhốt riêng vào một phòng giam tối tăm chật hẹp, trong phòng giam chỉ có một cửa sổ nhỏ, ngoài ra không còn chút ánh sáng nào.

Khi cửa nhà lao đóng lại, họ chỉ có thể ở một mình trong phòng giam tối tăm. Ngày đầu tiên, còn cảm thấy không sợ hãi lắm, nhưng đến ngày thứ hai họ mới nhận ra nhà lao này đáng sợ đến mức nào.

Bên tai luôn có tiếng khóc sâu kín, mỗi khi đêm khuya nhà lao tối đen, tiếng khóc đó càng vắng vắng bên tai.

Thê lương thảm thiết, rợn người đến cực điểm.

Thận Hình Tư không dùng hình với họ, cũng không ngược đãi họ, tuy ba bữa cơm mỗi ngày không nhiều, chỉ miễn cưỡng không chết đói, nhưng cũng có cơm ăn.

Điều dày vò nhất chính là tinh thần.

Cứ như vậy dày vò hai ngày, Triệu Viên Nhi nhát gan nhất vậy mà lại là người có tinh thần tốt nhất; hai người còn lại, dù là Kỷ Lê Lê hay Vương Hạ Âm đều ủ rũ co ro trong góc, run lẩy bẩy.

Đến ngày thứ ba, cung nhân đưa cơm đưa cho mỗi người một phong thư.

Triệu Viên Nhi mở thư ra, chỉ thấy trên đó là nét chữ quen thuộc, nét chữ đó viết: Ta biết tâm ý của ngươi.

Cuối thư đóng ấn Quý phi của Thẩm Kinh Trĩ.

Ba người họ bị nhốt riêng trong phòng giam, không biết tình hình của những người khác, cũng không biết còn có hai người khác giống như mình, cũng đang chịu đựng dày vò.

Họ càng không biết, phong thư mình nhận được đều giống nhau.

Nhưng phản ứng của ba người nhận được thư, sau khi trải qua ba ngày giam cầm, lại khác biệt rất lớn.

Vốn Triệu Viên Nhi không sợ hãi lắm, lúc này nhìn thấy phong thư lại mừng đến phát khóc, còn tình hình của hai người kia thì tệ hơn.

Hai ngày sau Triệu Viên Nhi ăn uống ngủ nghỉ bình thường, không hề lo lắng, còn Kỷ Lê Lê thì đã ba ngày không ngủ, nàng ta không ngừng đi tới đi lui trong phòng giam, tóc rụng lớp này đến lớp khác.

Vương Hạ Âm cũng có chút lo lắng, nhưng tốt hơn Kỷ Lê Lê một chút, chỉ có điều nàng ta càng ngày càng không có khẩu vị, cuối cùng cái gì cũng không ăn nổi nữa.

Thời gian thoát cái đã trôi qua năm ngày.

Đợi đến ngày thứ năm, Giản Nghĩa đến từng phòng giam của họ.

Nhìn ba người trước mặt, hắc chỉ nhàn nhạt nói: "Tự mình nói đi, đã làm sai chuyện gì."

"Trước kia không dùng hình là muốn để các người tự mình khai ra, bây giờ cho các người cơ hội này."

Cuối cùng Triệu Viên Nhi trong sạch, được thả về Bích Vân cung, còn Kỷ Lê Lê khai báo thân phận thám tử của mình, khai báo những chuyện sai trái mình đã làm trong những năm qua.

Vương Hạ Âm hoàn toàn là tự mình dọa mình. Nàng ta từng bắt nạt Thẩm Kinh Trĩ ở Xuân Cảnh Uyển, sau đó lại bất hòa với nàng, cho nên nàng ta tưởng rằng Thẩm Kinh Trĩ làm Quý phi muốn trút giận lên mình, nên mới có tai họa mấy ngày nay.

Nghe thấy lời nàng ta nói, Giản Nghĩa cũng không biết nói gì cho phải.

Thẩm vẫn kết thúc, dù là vụ án thám tử của Đại Hạ hay vụ án Tưởng thị tạo phản, đều đã đi đến hồi kết, chỉ còn lại phán quyết cuối cùng.

Thời gian thoát cái đã đến đầu tháng mười.

Hôm nay thánh giá hồi cung.

Chuyến đi Đông An vi trường này, Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ đều thu hoạch rất nhiều, Tiêu Thành Dục liên tiếp nhổ bỏ hai thế lực phản nghịch trong cung, còn Thẩm Kinh Trĩ thì nhiều lần lập công, từ Ninh tần nhanh chóng thăng lên Quý phi.

Đương nhiên đây chỉ là những gì người ngoài nhìn thấy, đối với hai người họ mà nói, điều cảm thấy quý giá nhất chính là sự chân thành với nhau. Hai người đồng cảm trân trọng lẫn nhau, cảm giác tin

tưởng lẫn nhau đó khiến họ vốn cô độc đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đó là hạnh phúc không thể nói ra với người ngoài.

Sau khi hồi cung, Tiêu Thành Dục bắt đầu bận rộn dọn dẹp những kẻ tạo phản, hơn nữa thời tiết chuyển lạnh, sắp đến mùa đông, hoàng đế bệ hạ cuối năm không được nghỉ ngơi một ngày nào.

Còn Thẩm Kinh Trĩ thì dẫn theo Giản Nghĩa bắt đầu làm sạch hậu cung, thân phận hộ tịch của mỗi người đều được kiểm tra lại, dưới sự kiểm tra nghiêm ngặt như vậy, có thêm mấy cung nhân từng phạm lỗi bị điều tra ra.

Nhưng Thẩm Kinh Trĩ biết rõ điều mà trong cung cần nhất chính là sự ổn định, cho nên sau một tháng điều tra, đến tháng mười một thì cho dừng lại.

Trong hậu cung vừa mới yên ổn được mấy ngày, thì bắt đầu chuẩn bị cho năm mới.

Thẩm Kinh Trĩ mới được phong làm Quý phi, chuyện lớn nhỏ trong cung đều do nàng xử lý. Hiền phi nương nương là người lười biếng, chuyện gì cũng không quản. Trương Diệu Hâm thân thể vẫn luôn lúc khỏe lúc yếu, muốn quản cũng không quản được.

Còn Tưởng Liên Thanh vì liên lụy đến vụ án Tưởng thị tạo phản, đã bị giam vào ngục, bây giờ sống chết ra sao mọi người trong cung đều không biết, chỉ biết nàng ta bị phế làm thứ dân, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mọi người trong hậu cung.

Mà Đức thái phi thân là phi tần của tiên đế, vì tạo phản nên Tiêu Thành Dục tước bỏ hết tước vị của bà ta, ép bà ta tự sát.

Người Tưởng thị hoàn toàn biến mất khỏi Trường Tín Cung, khiến không khí ở Trường Tín cung vui vẻ hơn không ít, người trong cung

ít đi nhưng không hề ảm đạm, Thẩm Kinh Trĩ ngược lại rất thích không khí như vậy.

Trong bốn vị tần, Phùng Doanh không biết quản lý nên không dám hỗ trợ, cuối cùng Thẩm Kinh Trĩ trực tiếp nhờ Vương Nhan Khanh - Huệ tần mới vào cung không lâu.

Những phi tần mới vào cung này, đều không phải vào để làm phi tần của Hoàng Thượng, mỗi người đều có nhiệm vụ của mình, cho nên họ sống rất thoải mái, quan hệ với Thẩm Kinh Trĩ cũng rất tốt.

Lúc để phi hai người mới hồi cung, Tiêu Thành Dục liền hạ thánh chỉ, nói sau này muốn tập trung vào chính sự, không mở rộng hậu cung nữa, trừ khi cung nữ đến tuổi xuất cung, sẽ tuyển chọn cung nữ mới, không tuyển chọn phi tần nữa.

Lục đầu bài mà Kính Sự Phòng dâng lên mỗi ngày cũng bị hủy bỏ, cho nên không phải Tiêu Thành Dục đến Cảnh Ngọc cung ở, thì là Thẩm Kinh Trĩ đến Càn Nguyên cung cùng Hoàng Thượng dùng bữa, hai người sống như phu thê bình thường.

Tiêu Thành Dục vừa mới giết một nhóm người tạo phản, lại bắt giữ không ít tham quan, cho nên hiện tại trên triều đình không còn ai dám coi thường hãn vì tuổi trẻ nữa, các đại thần đều cẩn thận, chuyện gì cũng đợi Tiêu Thành Dục quyết định.

Hoàng Thượng thích phi tần nào, muốn sống như thế nào, sau này muốn làm thế nào, không phải là chuyện họ có thể chất vấn.

Vị hoàng đế này khác với tiên đế, chuyện hãn muốn làm trước tiên nhất định phải làm được, không ai có thể khuyên can.

Ngoại trừ Quý phi nương nương.

Nhận thức được điều này, các bá quan văn võ càng không ai dám nhắc đến một câu, ngay cả những lão cổ hủ ở Lễ Bộ cũng không

dám nói mấy lời ngu xuẩn như khai chi tán diệp với Hoàng Thượng, chủ yếu là để phi hai người đều còn trẻ, mới thành thân không lâu, bây giờ nếu không biết điều nói lung tung, vậy có phải là đang nghi ngờ gì đó không?

Cho nên mấy thánh chỉ vốn nên gây sóng gió của Tiêu Thành Dục, cứ như vậy được ban bố, không có ai chất vấn, bởi vì không ai dám chất vấn.

Hoàng Thượng và Quý phi tình cảm hòa thuận, ngược lại khiến mọi người trong cung thở phào nhẹ nhõm, bốn vị tần cũng không tranh giành tình cảm, ngược lại thích chơi đùa với Thẩm Kinh Trĩ, điều này khiến cung nhân càng thêm nhẹ nhàng.

Trong không khí hòa thuận này, Đông chí lặng lẽ đến.

Đông chí là ngày lễ lớn, mỗi năm vào ngày Đông chí đều phải tế trời tế tổ, cầu mong năm sau mưa thuận gió hòa. Tết Đông chí năm nay khác với năm ngoái, người đứng trước tế đàn đổi thành Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ. Tiên đế băng hà, Thái Hậu dưỡng bệnh, trong cung này người mới thay người cũ, đã được những gương mặt trẻ tuổi thay thế.

Sau khi bận rộn xong Đông chí, Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ mới có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Hai người cũng không câu nệ phải làm gì, hoặc là cùng nhau yên lặng đọc sách, hoặc là uống trà đánh cờ, ôn rượu ngắm tuyết, cuộc sống càng bình dị, hương vị hạnh phúc lại càng thêm đậm đà.

Đó là sự hòa thuận giữa phu thê, là sự đồng hành của hai tâm hồn.

Hai người cứ như vậy lười biếng chơi đùa ở Càn Nguyên cung hai ngày, mãi đến ngày thứ ba, Niên Cửu Phúc vội vàng từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt vui mừng quấy nhiễu Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ đang cùng nhau cắt tỉa cây hoa.

Tiêu Thành Dục thẳng người dậy, buông kéo trong tay xuống, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Niên Cửu Phúc nhìn hẩn, lại nhìn Quý phi nương nương đang tươi cười, hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống đất.

"Bệ hạ, nương nương, Thái Hậu nương nương thân thể khỏe mạnh, đang chuẩn bị từ Ngọc Tuyền sơn trang hồi cung, cùng bệ hạ và nương nương đón tết."

Tiêu Thành Dục đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó liền hỏi: "Thật sao?"

Niên Cửu Phúc lúc này mới dâng tấu chương lên: "Bệ hạ, cùng với thư nhà của Thái Hậu nương nương còn có mạch chứng của Thái Y Viện, Thái Hậu nương nương ở Ngọc Tuyền sơn trang tĩnh dưỡng rất tốt, chưa đến tháng năm đã khỏi hẳn, hai vị viện phó của Thái Y Viện sau khi suy xét kỹ lưỡng, vẫn cho rằng Thái Hậu nương nương có thể khởi hành hồi cung, cho nên Thái Hậu nương nương mới viết thư cho bệ hạ."

Tiêu Thành Dục nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ cũng không khỏi đỏ hoe mắt, nắm lấy tay Tiêu Thành Dục nói: "Bệ hạ, đây là chuyện tốt, Thái Hậu thân thể khỏe mạnh, là do người có hiếu tâm cảm động trời xanh, mới được ông trời phù hộ, người phải vui vẻ mới đúng."

Nước mắt của nàng cũng sắp rơi xuống, nhưng vẫn lấy khăn ra nhẹ nhàng lau nước mắt đang chảy trên mặt Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục lúc này mới nhận ra mình đã rơi lệ, nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ đang lau mặt cho hẩn, hồi lâu không chịu buông ra.

"Kinh Trĩ, Kinh Trĩ, thật tốt."

Thẩm Kinh Trĩ cùng hần vừa khóc vừa cười, hồi lâu mới nói: "Vâng, thật tốt, thật tốt."

Đợi đến khi hai người vui mừng xong, mới xem đi xem lại phong thư ngắn ngủi kia.

Thái Hậu nương nương rất thẳng thắn, cuối thư bà trực tiếp viết: "Mấy hôm nữa mẫu hậu sẽ hồi cung, có chuyện gì nói trực tiếp, không cần vội."

Nhìn đến đây, Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười: "Tính tình của Thái Hậu sao lại hoạt bát hơn trước nhiều vậy. Xem ra Ngọc Tuyền sơn trang dưỡng người, thích hợp để ở."

Tiêu Thành Dục: "Đợi đến mùa hè năm sau, chúng ta cũng đến đó tránh nóng, ở đó có núi có nước, lại gần Cửu Môn đại doanh và quan nội, càng thêm thuận tiện."

Hần nói nói, lại không tự chủ được nói đến chính sự.

Nói xong mới ý thức được bèn vỗ nhẹ tay mình, xin Thẩm Kinh Trĩ khoan dung: "Là lỗi của ta, phạt ta cùng nàng ăn lẩu cay, được không?"

Thẩm Kinh Trĩ vừa định trách hần, thấy hần tự mình nhận lỗi, không nhịn được cười nói: "Cũng không cần phạt người, bởi vì thần thiếp cũng phải nói chút chuyện chính sự."

Quy củ triều đình Đại Sở, từ khi khai quốc đến nay chưa từng thay đổi, mỗi năm vào ngày Đông chí sẽ nghỉ bảy ngày, là nghỉ đông chí; đến tết lại nghỉ thêm bảy ngày, là nghỉ tết, từ trên xuống dưới triều đình, ai ai cũng sẽ cao hứng đón tết.

Mấy ngày nay nghỉ triều, Thẩm Kinh Trĩ vì muốn Tiêu Thành Dục thả lỏng, hai người đã ước hẹn chỉ được vui chơi, không được nhắc đến chính sự, nếu thua thì bị đối phương phạt một việc.

Tiêu Thành Dục không thích ăn lẩu cay, Thẩm Kinh Trĩ phạt hăn chuyện này, còn Thẩm Kinh Trĩ thì không thích may vá; nếu nàng thua, thì phải thêu thêm một cái hà bao mới cho hăn.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không biết hăn làm sao vậy, chính là thích hà bao nàng làm, dù làm thành hình dạng gì, hăn đều sẽ mang theo bên người, dù lên triều cũng không đổi.

Hai người ồn ào như vậy hai ngày, đến ngày thứ ba vậy mà lại "phạm quy".

Tiêu Thành Dục vừa vui vẻ liền quên mất chuyện này, còn Thẩm Kinh Trĩ thì nói: "Thái Hậu ba năm ngày nữa sẽ hồi cung, mặc dù Từ Hòa cung ngày nào cũng có cung nhân quét dọn, nhưng đã lâu không có người ở, dù sao cũng có chút ảm đạm, mấy ngày nay phải để cung nhân nhanh chóng dọn dẹp lại cung thất, thay đổi cây cối, nhóm lò sưởi, như vậy trong cung mới đúng mực."

Hậu cung của Tiêu Thành Dục chỉ có từng này người, mọi người đều tự lo liệu cuộc sống của mình, Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ bận tâm đến việc sửa sang cung thất, y phục mới bốn mùa và cung yến, tế lễ..., còn những đại yến thì không thường xuyên được cử hành.

Cho nên nàng xử lý những việc vặt này dễ như trở bàn tay.

Đã hai người đều thống nhất chuyện này không tính là trừng phạt, Tiêu Thành Dục bèn nói: "Được, nàng cứ sắp xếp đi, mẫu hậu thích gì, nàng hiểu rõ hơn ta."

Thẩm Kinh Trĩ đáp ứng, hai người nhìn nhau, không hện mà cùng nhau mỉm cười.

Sáu ngày sau, Thái Hậu hồi cung.

Tiêu Thành Dục dẫn theo Thẩm quý phi và các quan văn võ, tự mình

đến cửa Chu Tước nghênh đón.

Ở ngoài cửa Chu Tước, Thái Hậu và Hoàng Thượng mẫu tử hai người đều rưng rưng nước mắt trò chuyện hồi lâu. Sau đó Thái Hậu thân thiết gọi Thẩm quý phi lên phượng liễn, để cùng bà hồi cung.

Thẩm Kinh Trĩ mặc lễ phục Quý phi công kênh, còn Tô Dao Hoa cũng mặc y phục hoa lệ, đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ lên xe ngựa, hai người không hẹn cùng nở nụ cười.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn kỹ dung mạo Tô Dao Hoa, thấy bà quả thật khí sắc cùng tinh thần rất tốt, nàng lúc này mới yên tâm.

"Nương nương, có thể gặp người khỏe mạnh, thần thiếp thật sự rất vui mừng, hôm đó nghe nói nương nương thân thể khỏe mạnh, bệ hạ còn rơi lệ, không cho thần thiếp nói với người."

Tô Dao Hoa nắm lấy tay nàng, nhìn kỹ dung mạo nàng, thấy giữa mày nàng đều là sự vui vẻ, đủ thấy cuộc sống rất thư thái, bà cũng yên lòng.

"Con là đứa trẻ ngoan, nửa năm nay con chống đỡ hoàng nhi, làm trong sạch hậu cung, giúp hoàng nhi không ít, ta đều ghi nhớ," Tô Dao Hoa cười nói, "Con và hoàng nhi tình cảm tốt, ta vui mừng nhất."

Tô Dao Hoa lại nói: "Ai nói nhà đế vương không thể có phu thê hòa thuận? Càng phu thê hòa thuận, đất nước càng yên bình, phồn vinh thịnh vượng."

Bà nói xong, vỗ vỗ tay Thẩm Kinh Trĩ: "Ta chỉ hy vọng các con trên thuận dưới hòa, hạnh phúc mỹ mãn."

"Như vậy, chúng ta cũng không uổng công làm mẫu tử một hồi."

Chương 88: Phong Hậu [Hoàn chính văn]

Trở về Từ Hòa cung, Thẩm Kinh Trĩ cùng Thái Hậu vào tắm điện, đợi bà thay y phục, nàng mới đến thiên điện đổi mũ miện.

Bây giờ mũ miện của nàng đều đổi thành phượng quan, đều được làm theo lệ cũ những năm trước, cho nên có chút nặng, vốn Thẩm Kinh Trĩ muốn làm cái mới, nhưng Tiêu Thành Dục lại không cho nàng vội, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ đại khái hiểu được.

Hai người chính thức ở bên nhau cũng chỉ là sau khi Tiêu Thành Dục đăng cơ, thoát cái đã nửa năm trôi qua, nhìn thì thời gian không lâu, nhưng không biết làm sao vậy mà lại giống như hai lão phu thê, có chút tâm linh tương thông.

Có vài lời không cần nói rõ, đều hiểu được tâm ý của đối phương.

Trong lúc Thẩm Kinh Trĩ đổi mũ miện, có chút suy nghĩ miên man, đợi đến khi nàng hoàn hồn thì đã trang điểm xong, một phòng cung nữ đều đang đợi nàng phân phó.

"Thái Hậu vẫn tốt chứ?"

Triều Vân đứng bên ngoài đáp: "Hồi nương nương, Thái Hậu nương nương đang ở trong noãn các."

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy vịn tay Thích Tiểu Thu ra khỏi thiên điện.

Lúc này ở Từ Hòa cung nên nói chuyện không tiện lắm, Thẩm Kinh Trĩ chỉ gật đầu với Triều Vân, coi như chào hỏi, cũng không hỏi Phó Tư Duyệt đang ở đâu.

Sau đó nàng đi đến nấu các.

Tô Dao Hoa đã thay lễ phục nặng nề, chỉ mặc váy áo thường ngày bằng tơ lụa, màu sắc nhã nhặn, trên đầu chỉ cài một cây trâm lưu ly hồng bảo thạch, cây trâm lấp lánh nhưng không quá mức quấy rối, chỉ khiến bà càng trông hiền từ.

Nghe thấy tiếng bước chân, bà nhìn về phía cửa, cách rèm châu cười hiền từ với Thẩm Kinh Trĩ.

"Kinh Trĩ, đến đây, ngồi cạnh ta."

Thẩm Kinh Trĩ ngoan ngoãn đến bên cạnh bà, cung kính ngồi xuống nhìn kỹ sắc mặt Thái Hậu.

Tô Dao Hoa cũng không tức giận, cứ để nàng nhìn, đợi đến khi nàng thu hồi ánh mắt, bà mới nói: "Yên tâm rồi chứ?"

Thẩm Kinh Trĩ ngượng ngùng cười cười: "Nửa năm không gặp, rất nhớ nương nương, tuy thường xuyên có thư từ và bệnh án, nhưng không gặp mặt người, trong lòng vẫn luôn không yên tâm."

Tô Dao Hoa nắm lấy tay nàng, vỗ vỗ mu bàn tay nàng.

"Ta ở Ngọc Tuyền sơn trang ăn ngon ngủ yên, cả ngày du sơn ngoạn thủy, sau khi uống thuốc ba tháng thì đã khỏi hẳn, nhưng Thái Y Viện cẩn thận, tĩnh dưỡng thêm hai tháng nữa mới cuối cùng đồng ý cho ta hồi cung."

Thẩm Kinh Trĩ biết, không phải bà muốn trở về, mà là bà không thể không trở về.

Đồng chí bà không về, có Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ, cũng không quá mức đơn bạc, nhưng tốt dù sao cũng khác.

Thái Hậu nhìn nàng với ánh mắt trù mến, thấy trong mắt nàng đều

là ý cười, lại nhớ đến những thánh chỉ của Tiêu Thành Dục, không khỏi khẽ cười.

"Trước kia ta chỉ cảm thấy hoang nhĩ tính tình lạnh lùng, không muốn nói chuyện tử tế với người khác, đối với người khác cũng không có kiên nhẫn, bây giờ xem ra chỉ là những người đó không đúng mà thôi."

"Chỉ cần là người hân thích, thì phải nâng niu trong lòng bàn tay, không thể chịu chút uỷ khuất nào."

Mặt Thẩm Kinh Trĩ lập tức đỏ bừng, các ma ma xung quanh, những người quen biết Thẩm Kinh Trĩ, đều khẽ cười.

Không khí trong Từ Hòa cung nhất thời rất hòa hợp, nàng hờn dỗi gọi: "Nương nương!"

Thái Hậu phát phát tay nói: "Thôi được rồi, ta không nói nữa, hai người các con đều biết mình muốn gì, trong lòng các con hiểu rõ, vậy thì cuộc sống sẽ rõ ràng."

Thái Hậu nhìn Thẩm Kinh Trĩ, ánh mắt hơi di chuyển xuống dưới, không khỏi nói: "Chỉ mong các con sớm có tin vui, vậy ta còn có thể bề tôn tử, giúp các con chăm sóc."

Mặt Thẩm Kinh Trĩ lại một trận lửa đốt, nàng cúi đầu không nói gì.

Thái Hậu lại cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Từ Hòa cung quen thuộc, rồi nói: "Trước kia ta ở Khôn Hòa cung, nhìn như là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, nhưng ta cảm thấy cuộc sống không thoải mái."

"Bây giờ trở về, lại cảm thấy trong cung khác với trước kia. Ở hai mươi mấy năm cũng không có tình cảm, hiện tại ngược lại cảm thấy giống như là nhà."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười đáp: "Trường Tín cung vĩnh viễn là nhà của nương nương."

Tô Dao Hoa cười cười, nhàn thoai một hồi với Thẩm Kinh Trĩ, hai người cứ như vậy nói chuyện đến tận giờ Ngọ, Tiêu Thành Dục mới từ bên ngoài sai bước đi vào.

Sau khi gặp Thái Hậu, trong mắt Tiêu Thành Dục cũng có chút ấm áp, hắn không để mình khóc như lúc nhỏ nữa, chỉ kìm nén nói: "Mẫu hậu, thấy người khỏe mạnh, nhi thần thật sự rất vui mừng, không gì sánh bằng."

Thái Hậu vỗ vỗ vai hắn, để hắn ngồi xuống nói chuyện, nhìn hắn thật kỹ rồi mới an ủi: "Mây đen trên người hoàng nhi đều tan hết rồi."

Tiêu Thành Diệp sửng sốt.

Thái Hậu cười nhìn hắn, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, từ nhỏ đến lớn bà vẫn luôn nhìn hắn như vậy, giống như đang nhìn bảo bối quý giá nhất.

Đây là viên ngọc quý mà bà dày công nuôi dưỡng.

Nhưng Tiêu Thành Dục lần này lại không cảm động, hắn cười với Tô Dao Hoa: "Vì có mẫu hậu, có Kinh Trĩ, cho nên mây đen trên đầu nhi thần mới có thể tan biến."

Tô Dao Hoa cũng cười theo hắn, trong lòng nhất thời ấm áp vui vẻ.

Hôm nay Tiêu Thành Dục cố ý dành thời gian đến bầu bạn với Tô Dao Hoa, cho nên cùng Thẩm Kinh Trĩ dùng bữa trưa với Tô Dao Hoa ở Từ Hoà cung.

Trên bàn chỉ có một nhà ba người, cũng không quá câu nệ, liền cho

cung nhân lui xuống, riêng người nhà dùng bữa với nhau.

Trong bữa ăn, Tô Dao Hoa kể cho hai người nghe về Ngọc Tuyền sơn trang: "Lúc trước hoàng nhi đưa ta đến đó cũng chỉ nhìn qua loa, căn bản không có cơ hội đi dạo bên trong, ở đó non nước hữu tình, rất đẹp. Nhất là mùa hè luôn có gió mát, khác hẳn với nắng nóng oi bức ở kinh thành, có chút thú vui thôn dã, không cần dùng đá cũng không cảm thấy nóng nực."

Hiện tại Tô Dao Hoa thân thể khỏe mạnh, nói chuyện cũng có sức lực, không còn yếu ớt như trước kia nữa, hai người nghe thấy đều cảm thấy vui vẻ, trên mặt không tự chủ được có nụ cười.

"Khinh Trĩ nhất định sẽ thích nơi đó," Tô Dao Hoa cười nói, "Đợi đến năm sau chúng ta đến đó tránh nóng, ở đó một mùa rồi hãy hồi kinh."

Thẩm Khinh Trĩ đáp: "Vâng, sau này nương nương đi đâu, thần thiếp sẽ đi theo đó, thần thiếp muốn bầu bạn với nương nương."

Tô Dao Hoa điểm điểm lên trán nàng: "Đứa ngốc, con phải bầu bạn với hoàng nhi mới đúng."

Một bữa cơm kết thúc, Thẩm Khinh Trĩ và Tiêu Thành Dục hoàn toàn yên tâm.

Vì Tô Dao Hoa ăn nhiều hơn trước không ít, cũng có thể ăn chay mặn kết hợp, ăn được là phúc, cho nên hai người lúc này mới coi như yên tâm.

Đợi đến khi ăn xong, Tô Dao Hoa liền đuổi hai người họ về làm việc, đợi đến khi họ cáo lui với bà ở chính sảnh, bà mới nhìn Tiêu Thành Dục, nói: "Đợi đến sau tết Nguyên tiêu, ta cũng sẽ ở lại trong cung thêm mấy ngày, đợi đến khi xuân về hoa nở, ta sẽ đến hành cung."

Tô Dao Hoa cười đầy ẩn ý: "Đừng để chúng ta đợi lâu."

Tiêu Thành Dục ngăn người, ngay sau đó lại đỏ mặt, nhỏ giọng đáp ứng một tiếng.

Đợi đến khi hai người ra khỏi Từ Hòa cung, cùng nhau nắm tay đi trên đường, Thẩm Kinh Trĩ mới tò mò hỏi: "Nương nương có ý gì vậy? Cái gì mà đợi với không đợi?"

Tiêu Thành Dục khẽ ho một tiếng, nhẹ nhàng nắm chặt tay nàng, hai người một đường đi đến tận ngoài tường Cảnh Ngọc cung, hẳn cũng không lên tiếng.

Mãi đến khi hai người cùng nhau vào Cảnh Ngọc cung, Tiêu Thành Dục cũng không vội vào trong điện, cứ như vậy trong tiết trời lạnh giá này, nắm tay Thẩm Kinh Trĩ tản bộ trong hành lang tao nhã của Cảnh Ngọc cung.

Không biết từ lúc nào, tuyết trắng rơi xuống.

Gió lạnh mang theo hương thơm của tuyết mới, phảng phất trong mắt Thẩm Kinh Trĩ. Nàng chớp chớp mắt, chỉ ra ngoài hành lang: "Bệ hạ, tuyết rơi rồi, đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay."

Đã sắp đến tết, đúng là mùa đông, nhưng trận tuyết đầu tiên của năm nay lại đến chậm.

Thẩm Kinh Trĩ được Tiêu Thành Dục che chắn ở bên trong, giúp nàng tránh gió tuyết lạnh lẽo, nhưng nàng vẫn đưa tay ra chạm vào bông tuyết đang rơi.

Cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay truyền đến, nàng vui vẻ cười: "Bệ hạ, thật tốt, cuối cùng cũng có tuyết rơi, lúa mạch năm nay có chắn bông rồi, có thể vượt qua mùa đông lạnh giá này."

Thẩm Kinh Trĩ vui vẻ vì tuyết rơi, trong lòng Tiêu Thành Dục cũng vui vẻ, nhưng lại suy nghĩ miên man, hẳn trầm ngâm một lát mới

dừng bước dưới cửa thủy hoa.

Nơi này tránh gió, có thể ngắm tuyết, không bị gió lạnh thổi.

Thẩm Kinh Trĩ cũng dừng bước theo hần, ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt chứa ý cười.

Sau khi qua năm nay, Tiêu Thành Dục sẽ đến tuổi nhược quán, Thẩm Kinh Trĩ ngày ngày ở cùng hần, không cảm nhận được sự thay đổi của hần, lúc này mới nhận ra dường như hần lại cao hơn một chút.

Thẩm Kinh Trĩ cười đến cong cả mắt: "Bệ hạ lại cao lên rồi, thần thiếp phải ngẩng đầu nhìn người."

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn nàng. Vừa đúng lúc có một bông tuyết rơi xuống lông mi hần, giống như giọt nước mắt long lanh lung lay sắp đổ.

Trong mắt Tiêu Thành Dục là tình cảm sâu đậm, đó là ánh mắt mà hần sẽ kiềm chế trước mặt người ngoài, nhưng sẽ buông thả trước mặt nàng.

Hần nhìn Thẩm Kinh Trĩ thật sâu. Một lát sau hần mới lên tiếng: "Kinh Trĩ, nàng còn nhớ mùa đông năm Hoảng Trị thứ hai mươi, cũng là tuyết rơi đầy trời không?"

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, nàng có trí nhớ rất tốt, rất nhanh liền nhớ đến cái lạnh và tuyết rơi hôm đó.

"Thần thiếp nhớ."

Dứt lời, nàng đột nhiên dừng lại, mở to mắt nhìn kỹ dung mạo Tiêu Thành Dục. Nhưng dù nàng nhìn thế nào, cũng không thể ghép hần với tiểu thái giám mặc y phục mỏng manh, tóc tai bù xù trong trí nhớ.

Tuyết rơi dày đặc hôm đó che khuất tầm mắt nàng, lại vì thời tiết lạnh nên nàng không có kiên nhẫn nhìn kỹ dung mạo của người nọ.

Người có thể bị phạt quỳ trong ngày như vậy, sao có thể là quý nhân chứ? Cho nên Thẩm Kinh Trĩ theo lẽ thường cho rằng hắn là tiểu thái giám.

Lúc này nàng mới đột nhiên hiểu, vì sao lần đầu tiên Tiêu Thành Dục gọi nàng thị tẩm, lại nói chuyện như vậy.

Hắn đã biết, nàng căn bản không phải người e lệ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn hắn, khẽ cong môi: "Bệ hạ, người bị phạt hôm đó là người sao?"

Tiêu Thành Dục gật đầu, nói: "Là ta, hôm đó ta làm sai chuyện, lại không muốn chọc mắu hậu tức giận, nên tự mình xin chịu phạt, nhưng vừa ra khỏi cửa ta liền hối hận, lại cảm thấy mất mặt cho nên cởi bỏ long bào, chỉ mặc trung y quỳ trong tuyết."

"Lúc đó không ngờ lại gặp được một tiểu cung nữ, đến khuyên nhủ ta." Tiêu Thành Dục nói xong, không nhịn được cười.

"Duyên phận của chúng ta dài hơn nàng nghĩ, bắt đầu từ gió tuyết, tình sâu cũng bên tuyết." Hắn nắm tay nàng, nghiêm túc chăm chú, "Kinh Trĩ, làm thê tử của ta, được không?"

Tiêu Thành Dục là Hoàng Đế, là cửu ngũ chí tôn, nhưng hắn cũng là chính hắn. Sau khi bỏ đi thân phận Hoàng Đế, hắn chính là Tiêu Thành Dục, cho nên điều hắn cầu xin, chính là để Thẩm Kinh Trĩ trở thành thê tử của Tiêu Thành Dục hắn, sau đó mới trở thành hoàng hậu của Hoàng Đế.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn hắn, nghe lời âu yếm của hắn bên tai, ngay cả

gió tuyết đầy trời cũng không khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng.

Thẩm Kinh Trĩ vẫn không nói gì, chỉ nhìn hắn cười, khiến Tiêu Thành Dục không khỏi có chút lo lắng, hắn nhìn nàng một lúc mới hỏi: "Kinh Trĩ, nàng còn chưa đồng ý với ta."

Hắn vậy mà lại ảm ức. Thẩm Kinh Trĩ "phụt" một tiếng bật cười, nàng nhón chân lên, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn một cái.

Nụ hôn đó như chuồn chuồn đập nước thoáng qua rồi biến mất, Tiêu Thành Dục còn chưa kịp cảm nhận sự ôn nhu, đã bị nàng nắm tay đi vào tắm điện.

"Bệ hạ người xem, Cảnh Ngọc cung của thần thiếp trồng cây quế, cũng trồng một vườn hoa nhài, bên trong có Đông thư phòng mà thần thiếp thích, cũng có Tây sương phòng mà bệ hạ thích."

Thẩm Kinh Trĩ vừa đi vừa nói, đợi đến khi đứng trước cửa tắm điện, nàng mới quay đầu lại nhìn Tiêu Thành Dục. Hắn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng, cùng sự tinh nghịch trong mắt nàng.

"Thần thiếp luyện tiệc Cảnh Ngọc cung," Thẩm Kinh Trĩ trêu chọc hắn, "Không muốn chuyển đến Khôn Hòa cung."

Đây chính là đồng ý rồi.

Tiêu Thành Dục không quan tâm nàng đang chơi đùa cái gì, hắn cao hứng ôm nàng lên, xoay tròn trong tuyết rơi. Một vòng, hai vòng, mãi đến khi tuyết rơi đầy người, hắn mới dừng lại.

Nàng được hắn ôm chặt trong lòng, không cảm thấy lạnh, nhưng có thể nhìn thấy bông tuyết bay múa xung quanh, nhìn thấy năm mới sắp đến.

Nàng cúi đầu xuống, cuối cùng cũng hôn lên môi hắn một nụ hôn

triền miên.

Nàng nói với hân: "Chàng thật là ngốc, sao ta có thể không đồng ý với chàng chứ?"

Ngày mừng một tháng giêng năm Thiên Hựu thứ nhất, Hoàng Thượng dẫn theo các bá quan văn võ, Thái hậu dẫn theo các Thái phi, Quý phi và các phi tần khác cùng đến Thiên đàn tế trời.

Bẩm báo với trời đất, thông báo với bách tính, cầu mong năm mới mưa thuận gió hoà, mùa màng bội thu, người dân an cư lạc nghiệp.

Sau đó lại đến Phụng Tiên điện tế bái tổ tiên Tiêu thị của Đại Sở.

Hôm nay từ canh ba đã bắt đầu bận rộn, mãi đến giờ ngọ thiện mới hoàn thành xong nửa chặng đường. Các bá quan văn võ, tông thân vương công không được xuất cung về nhà, bởi vì hôm nay có yến tiệc tân niên.

Đợi đến khi vương công đại thần, mệnh phụ và các công chúa ngồi vào chỗ, Tiêu Thành Dục mới cùng Thái hậu khoan thai tới muộn.

Người tinh mắt phát hiện, bên trái ngự tọa là Thái hậu, bên phải cũng có một chiếc ghế phượng mạ vàng.

Chiếc ghế đó là do Thái hậu ngồi trước kia, chỉ là lúc này vị trí đặt có chút không đúng, hơi lệch một chút.

Trải qua biểu hiện của hoàng đế bệ hạ nửa năm nay, trong lòng các đại thần đều biết rõ, cho nên khi nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ mặc lễ phục Quý phi, đầu đội phượng quan ngồi trên chiếc ghế đó, các đại thần đều yên tâm.

Vị Quý phi nương nương này tuy xuất thân hàn vi, nhưng lại thông

minh quả quyết, không chỉ có thể cứu giá mà còn có thể chủ trì cung vụ, chưởng quản hậu cung đầu vào đấy.

Thấy Hoàng Thượng đã có ý lập hậu rõ ràng, các đại thần càng thêm yên tâm, dù sao Quý phi thấu hiểu lẽ phải lại hiểu thuận trung nghĩa, quả thật là lựa chọn tốt. Hoàng Thượng thích ai, muốn ai làm Hoàng Hậu, đó là chuyện nhà của Hoàng Thượng, làm đại thần sao có thể nhiều lời?

Cho nên sau khi ba người ngồi vào chỗ, các đại thần lập tức hành lễ: "Thần thỉnh an bệ hạ, Thái hậu nương nương, Quý phi nương nương, chúc mừng năm mới, quốc vận vĩnh hưng."

Tiêu Thành Dục cười nói: "Miễn lễ chư vị ái khanh, chúc mừng năm mới, sống lâu trăm tuổi, bắt đầu cung yến thôi."

Theo lời hăn nói, đàn sáo vang lên, âm nhạc thái bình du dương vang vọng trong Thái Cực điện.

Trong không khí náo nhiệt ăn uống linh đình, thời đại thuộc về Tiêu Thành Dục chính thức bắt đầu.

Ngày mười bốn tháng giêng năm Thiên Hựu thứ nhất, một ngày trước tết Nguyên tiêu, Tiêu Thành Dục nhận được ý chỉ của Thái hậu, phong Thẩm Kinh Trĩ làm Hoàng hậu.

Lúc đó Thẩm Kinh Trĩ đang ở Càn Nguyên cung cùng Tiêu Thành Dục đọc sách, Lễ Bộ thượng thư và Tông Nhân Lệnh Triết Thân vương cùng nhau đến Càn Nguyên cung, tuyên chỉ sắc phong Thẩm Kinh Trĩ làm Hoàng Hậu ở chính điện Càn Nguyên cung.

Thẩm Kinh Trĩ trước tiên hành lễ, sau đó được Thích Tiểu Thu dìu dắt, khom người nghe phong.

Lễ Bộ thượng thư mở thánh chỉ ra, bắt đầu đọc: "Cảnh Ngọc cung Thấm thị Khinh Trĩ, tuổi nhỏ vào cung, hầu hạ bên cạnh Thái hậu, trung thành hiếu thuận, dung mạo xinh đẹp, cần mẫn duyên dáng, khiến trẫm an tâm. Trẫm cùng nàng bầu bạn từ nhỏ, tình nghĩa sâu đậm, nay sắc phong làm Hoàng Hậu, làm chủ trung cung, mẫu nghi thiên hạ."

Ông ta đọc xong liền cuộn thánh chỉ lại, cung kính dâng lên cho Thấm Khinh Trĩ: "Nương nương, chúc mừng nương nương làm chủ hậu cung."

Thấm Khinh Trĩ cười đáp lễ với ông ta, lại cảm tạ Triết Thân vương đã đích thân đến đây, mới bình tĩnh trở về Ngự Thư Phòng, nhìn thấy Tiêu Thành Dục đang phê duyệt tấu chương.

Nàng cầm thánh chỉ sắc phong Hoàng Hậu, vừa bước vào, Tiêu Thành Dục liền ngẩng đầu lên. Bốn mắt nhìn nhau, nàng dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, kích lệ: "Bệ hạ viết thánh chỉ này thật hay."

Tiêu Thành Dục lúc này mới cười: "Tình cảm chân thành, lời lẽ nhất định tha thiết."

Thấm Khinh Trĩ nắm chặt thánh chỉ đó trong tay, từng bước đi đến trước mặt Tiêu Thành Dục, cúi đầu nhìn hắn.

"Bệ hạ, trước kia ta không tin lời hứa, cho rằng lời hứa đều là trò lừa bịp, nhưng hôm nay, ta muốn tin tưởng."

Tiêu Thành Dục im lặng nhìn nàng cười.

"Ta trước nay luôn tuân thủ lời hứa," Tiêu Thành Dục nói với nàng, "Không sao, ta sẽ không để cho sự tin tưởng của nàng đi xuống."

"Mãi đến khi chúng ta tóc bạc đều trắng xóa, từ từ già đi".

Thẩm Kinh Trĩ liếc hẩn một cái: "Ai muốn tóc trắng xóa cùng chàng"? Cho dù thành bà lão, ta cũng phải là bà lão đẹp nhất Đại Sở."

Tiêu Thành Dục ngẩn ra trong chốc lát, ngay sau đó cười rộ lên.

Ánh mặt trời tươi đẹp sau giờ ngọ chiếu vào ngự thư phòng, chiếu lên những quyển sử sách đã được lật đi lật lại, lướt qua chồng tấu chương trên bàn, cuối cùng dừng lại trên nụ cười rạng rỡ của hai người.

Ánh nắng lấp lánh cùng hơi ấm ập đến, xem ra, ngay cả ông trời cũng tin lời hứa của Hoàng Thượng.

Sau khi được phong làm Hoàng Hậu, Thẩm Kinh Trĩ không lập tức chuyển đến Khôn Hòa cung, một là vì Khôn Hòa cung đã lâu không có người ở, cần phải sửa sang; hai là vì Tiêu Thành Dục là người rất cầu toàn, nhất định phải chọn một ngày xuân về hoa nở, chim hót hoa thơm để cử hành đại điển phong Hậu.

Ngày kinh trập năm Thiên Hựu thứ nhất, cử hành đại điển phong Hậu.

Hôm nay từ lúc canh năm Thẩm Kinh Trĩ đã bị Thích Tiểu Thu gọi dậy, nàng ngồi dụi dụi mắt một lúc mới tỉnh táo hơn một chút.

Thích Tiểu Thu và Ngân Linh đang đợi bên ngoài màn, Thích Tiểu Thu khó có được lúc dụi dụi mắt nói: "Nương nương, người tỉnh táo lại một chút, lát nữa dậy cũng không muộn."

Thẩm Kinh Trĩ vén màn lên, cười nói: "Bên ngoài trời vẫn còn tối, các người ngủ đủ chưa?"

Thích Tiểu Thu khom người hành lễ: "Nương nương yên tâm, đều đã ngủ đủ rồi ạ."

Đêm qua Tiêu Thành Dục không thể đến Cảnh Ngọc cung, cho nên sau khi Thảm Kinh Trĩ dùng xong bữa tối liền để các cung nhân đi nghỉ ngơi, nàng cũng sớm đi ngủ.

Nhưng giấc ngủ ngon trước kia lần này lại không đến, nàng rất cuộc vẫn có chút căng thẳng. Sau ngày hôm nay, nàng chính là Hoàng Hậu của Đại Sở, là chính thê của Tiêu Thành Dục, cũng là "mẫu nghi thiên hạ".

Nàng trần trọc, không biết mình có thể làm tốt Hoàng Hậu hay không, không biết mình có thể làm gì cho bách tính. Những tâm trạng này đan xen trong lòng nàng, khiến nàng mãi đến nửa đêm mới ngủ say.

Lúc này đột nhiên tỉnh lại, đầu óc vẫn còn mơ màng, nhưng cũng biết hôm nay không thể ngủ nướng.

Thảm Kinh Trĩ vịn tay Thích Tiểu Thu đứng dậy, đến ngồi trước bàn trang điểm, Ngân Linh dẫn các cung nhân tiến lên, lập tức hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục.

Sau khi rửa mặt xong, Thảm Kinh Trĩ cũng tỉnh táo hơn một chút, nàng để Thích Tiểu Thu lấy thanh tâm đan đến, tự mình uống một viên để đầu óc thanh tỉnh.

Đợi đến khi thanh tâm đan tan trong miệng, nàng cũng trang điểm xong, Ngân Linh đã búi tóc xong cho nàng, Thảm Kinh Trĩ đứng dậy bắt đầu mặc từng lớp y phục.

Địch y là lễ phục của hoàng hậu Đại Sở, mặc lúc sắc phong, tế lễ và đại triều hội.

Thẩm Kinh Trĩ trước tiên mặc trung y, sau đó mặc áo lụa mỏng màu ngọc bích, cuối cùng mới mặc dịch y màu xanh đậm.

Trên dịch y thêu đầy chim trĩ và hoa văn hình tròn, cổ áo và vạt áo đều thêu kim tuyến hình vân long, dịch y vừa mặc lên người lập tức có uy nghi của hoàng hậu. Thẩm Kinh Trĩ vốn dáng người cao ráo, dịch y mặc lên người không hề cồng kềnh, ngược lại càng tôn lên vóc dáng cao thẳng của nàng, rất có khí thế.

Mặc xong xiêm y, mang miếng lót đầu gối, đai lưng, ngọc bội... y phục của "dịch y" cơ bản coi như đã mặc xong.

Một thân xiêm y này phải cần năm sáu ma ma cung nữ vây quanh nàng, mặc vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, đợi đến khi mặc xong Thẩm Kinh Trĩ đều toát mồ hôi.

Đợi đến khi nàng trang điểm lại và đeo phượng quan, thì đã qua gần nửa canh giờ.

Dịch y và mũ phượng cửu long đeo trên người, Thẩm Kinh Trĩ lập tức cảm nhận được trách nhiệm nặng nề của một hoàng hậu.

Đợi đến khi nàng sửa soạn xong, liền đi đến chính sảnh, ngồi ở chủ vị đợi.

Trong tấm điện đèn đuốc sáng trưng, Đồng Quả bưng một đĩa điểm tâm đến để Thẩm Kinh Trĩ chọn hai cái nhỏ, ăn cho đỡ đói.

Thẩm Kinh Trĩ liền chọn một cái bánh khoai môn, một cái bánh đậu đỏ, chậm rãi ăn xong, cảm thấy tâm trạng hơi hoảng loạn cũng bình tĩnh lại.

Nàng tưởng rằng mình sẽ phải đợi rất lâu, nhưng chỉ trong chớp mắt, phượng liền đến đón nàng đã đợi bên ngoài Cảnh Ngọc cung.

Phượng quan nặng trĩu đội trên đầu Thẩm Kinh Trĩ, khiến không

thể nhìn rõ đường đi. Thích Tiểu Thu và Ngân Linh một đường đi bên cạnh nàng, dìu nàng lên phượng liễn.

Thẩm Kinh Trĩ phải đến Thái Cực điện nhận thánh chỉ sắc phong của Hoàng Thượng trước, sau khi tế lễ báo cáo với trời đất mới đến Thiên đàn và Phụng Tiên điện tế bái.

Phượng liễn một đường đi ra khỏi Tây Nhất trường nhai, cho đến khi đến trước cổng Tạo Bản Xứ, cổng lớn hôm nay mở toang, bốn Kim Ngô Vệ nhìn thấy hoàng hậu giá lâm, lập tức hành lễ.

Phượng liễn không dừng lại, trực tiếp ra khỏi cửa Tạo Bản Xứ.

Bên ngoài Thái Cực điện, các bá quan văn võ đã đợi từ sớm, phượng liễn ra khỏi cửa Tạo Bản Xứ, chỉ đi trong con hẻm nhỏ, cuối cùng đến trước cổng Thái Cực điện.

Giờ lành sắc phong của Thẩm Kinh Trĩ được chọn vào giờ chính Mão, vừa đúng lúc mặt trời sắp mọc, ngày đêm giao hoà, trời đất thay mới.

Đợi đến khi phượng liễn dừng trước cổng Thái Cực, giờ lành cũng sắp đến, Thẩm Kinh Trĩ được dìu xuống kiệu, đoan trang đứng trước cổng Thái Cực điện.

Gió đầu xuân nhẹ nhàng thổi đến, báo hiệu một năm thuận buồm xuôi gió.

Mặt trời dần dần ló dạng sau tầng mây, ánh nắng bắt đầu chiếu rọi mặt đất. Theo tiếng nhạc vang lên, cửa Thái Cực điện chậm rãi mở ra, trước mắt Thẩm Kinh Trĩ là các bá quan văn võ đang yên lặng chờ đợi.

Hai bên đường, Cẩm Y vệ mặc Phi Ngư phục, tay cầm cờ đỏ bay phấp phới trong gió, thu hút ánh nắng tươi sáng của đầu xuân.

Thẩm Kinh Trĩ hít sâu một hơi, nàng dẫn theo các nữ quan và cung nhân phía sau, bước lên bậc thang kiên định đi vào Thái Cực điện.

Con đường này, nàng đi rất chậm.

Đợi đến khi nàng đến trước hai mươi bảy bậc thang của Thái Cực điện, mặt trời đã lên cao, dưới bầu trời trong xanh là ánh sáng hướng về lòng người.

Tiếng nhạc càng thêm hùng tráng, Thẩm Kinh Trĩ được tán giả chỉ dẫn, nàng từng bước đi lên bậc thang.

Hai mươi bảy bậc thang, không dài, cũng không ngắn.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ từng bước đến chính điện, một bóng dáng quen thuộc đã đợi ở đó.

Hắn mặc miện phục màu đen, đầu đội mũ miện, ngũ sắc châu lắc lư trước mặt hắn, nhưng không che khuất được đôi mắt đang nhìn nàng ẩn chứa ý cười.

Vị hoàng đế trẻ tuổi luôn lạnh lùng, không thích nói đùa, lúc này lại đang nở nụ cười.

Thẩm Kinh Trĩ đến trước lư hương, quỳ xuống hành lễ, sau đó tán giả lại đọc thánh chỉ sắc phong của Tiêu Thành Dục. Sau khi làm lễ xong, Tiêu Thành Dục đích thân lấy bảo sách và kim ấn của hoàng hậu giao cho Thẩm Kinh Trĩ.

Giống như phượng quan, bảo sách và kim ấn cũng nặng trĩu, nhưng lòng Thẩm Kinh Trĩ lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Đợi đến khi lễ thành, Tiêu Thành Dục tự mình đỡ Thẩm Kinh Trĩ dậy.

Nàng lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Đế hậu hai người đứng trên Thái Cực điện cao cao tại thượng, đứng trước mặt các bá quan văn võ, dung mạo trẻ trung của hai người tỏa sáng dưới ánh mặt trời, thể hiện khí tượng mới của triều đại.

Tiêu Thành Dục đưa tay ra, để Thẩm Kinh Trĩ đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn.

Sau đó hai người nắm tay nhau, nhận sự bái lạy của các triều thần.

“Tham kiến bệ hạ, tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Trong âm thanh vang dội chúc tụng khắp trời đất, lời nói của Tiêu Thành Dục vẫn truyền rõ ràng đến tai nàng.

“Kinh Trĩ, cùng ta kiến tạo một thời đại phồn hoa thịnh thế mới, được chứ?”

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh nắng rực rỡ chiếu vào mắt nàng. Nàng mỉm cười đáp: “Được, ta sẽ đồng hành cùng chàng.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Chương 89: Ngoại truyện 1: Có thai (1)

Mùa xuân ở Thịnh Kinh là dễ chịu nhất. Mùa hè nóng bức, mùa đông giá rét, mùa thu gió lớn, thổi đến nỗi mặt người đau rát.

Chỉ có mùa xuân là ôn hòa và yên ả, với làn gió nhẹ nhàng và hương hoa ấm áp thoang thoảng phả vào lòng người.

Trong tiết xuân dịu dàng ấy, Thẩm Kinh Trĩ lại có chút khó chịu khi tỉnh giấc.

Đêm qua hai người vui vẻ đến tận canh ba mới yên giấc. Sáng sớm giờ Mão, Tiêu Thành Dục đã dậy, làm Thẩm Kinh Trĩ - người đang ngủ không yên, bị đánh thức.

Nàng híp mắt liếc nhìn Tiêu Thành Dục đang chậm rãi ngồi dậy, khẽ hừ một tiếng.

Tiếng hừ rất nhỏ, nhưng Tiêu Thành Dục luôn để ý đến nàng nên nghe thấy rõ ràng. Động tác đứng dậy của hắn hơi khựng lại, quay đầu nhìn nàng.

“Sao vậy? Nàng ngủ thêm chút nữa đi.”

Thẩm Kinh Trĩ kéo chăn lên che mặt, xoay người không để ý đến hắn.

Tiêu Thành Dục cảm thấy buồn cười, nhưng cũng biết có lẽ đêm qua mình làm nàng giận, bèn cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

“Phu quân biết lỗi rồi, mong nương tử đừng giận.”

Hàng mi Thắm Khinh Trĩ khẽ rung, lại hừ thêm một tiếng, coi như bỏ qua.

Tiêu Thành Dục vỗ nhẹ lưng nàng dỗ dành: “Ngủ thêm đi, trong cung không có việc gì, nàng không cần dậy sớm.”

Dưới lời dỗ dành ngọt ngào của hắc, Thắm Khinh Trĩ từ từ chìm vào giấc mộng.

Trong mơ, cảnh sắc lạ lùng hiện ra. Nàng chân trần bước trên đồng cỏ xanh mướt. Mấy con thỏ trắng như tuyết quần quýt dưới chân nàng, vui đùa không ngừng. Thắm Khinh Trĩ ngồi xuống, đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại của chúng. Thỏ con cũng không tránh đi. Lông thỏ rất mềm, rất trắng. Nàng vuốt mãi không chán, cho đến khi nghe thấy có người gọi mình từ xa.

Nàng ngẩng đầu, chợt tỉnh dậy, nhận ra mình vừa mơ.

Người gọi nàng là Ngân Linh.

Ngân Linh đứng ngoài màn trướng nhẹ giọng nói: “Nương nương, đã giờ Tỵ rồi, nếu người không dậy sẽ lỡ bữa sáng, không tốt cho dạ dày.”

Giấc ngủ lần này của Thắm Khinh Trĩ rất sâu rất tròn, khiến cả người nàng thoải mái. Nàng bèn nói: “Gọi dậy đi.”

Lời vừa dứt, Khôn Hòa cung liền nhộn nhịp.

Hoàng hậu nương nương là người tiết kiệm, không thích quanh mình có quá nhiều cung nhân hầu hạ. Vì vậy ngoài quản cung Thu cô cô, chỉ có Ngân Linh cô cô, Đồng Quả cô cô, và vài người khác chăm lo cho nàng.

Dù Khôn Hòa cung bận rộn nhưng vẫn yên tĩnh, mọi thứ đều vào đó.

Thẩm Kinh Trĩ quen thuộc việc thay y phục, chọn một bộ váy áo màu vàng nhạt hợp tiết xuân, trang điểm nhẹ nhàng rồi mỉm cười nói: “Chút nữa phải đến thỉnh an mẫu hậu, hôm nay búi tóc kiểu Nguyên Bảo đi.”

Ngân Linh vâng dạ, cho cung nữ chuyên búi tóc lên hầu, còn mình đứng một bên nói: “Sáng nay Triều Vân tỷ tỷ có đến, nói nương nương đi muộn cũng không sao, thái hậu nương nương không gấp.”

Trong cung phi tần không nhiều, thái hậu không thích đông đúc, nên miễn lễ sáng tối cho mọi người. Nhưng Thẩm Kinh Trĩ ngày nào cũng đến hầu chuyện, kể chuyện trong tông thất, thường xuyên lui tới Từ Hòa Cung.

Hai mẫu tử quen biết đã nhiều năm, tâm ý tương thông, nhiều điều không cần nói cũng hiểu. Như lời thái hậu, chính là ngấm bảo nàng có thể ngủ thêm, không cần đến sớm.

Thẩm Kinh Trĩ nghe vậy mỉm cười: “Ta và mẫu hậu thật có duyên.”

Cả hai cùng ngủ nướng một giấc.

Đợi nàng rửa mặt xong, bữa sáng cũng được dọn lên. Đồng Quả dẫn Nghênh Hồng đến bên nàng, cười nói: “Nương nương, sáng nay có bánh bạch phục linh và canh bồ câu nấu sơn dược, tốt cho khí huyết. Người nên uống một chén.”

Thẩm Kinh Trĩ nâng chén canh lên, từ tốn dùng bữa.

Thích Tiểu Thu bước vào, khẽ khàng đến bên nàng cười nói: “Nương nương, chúc người buổi sáng tốt lành.”

Người vốn ít cười như Thu cô cô, dạo này nụ cười lại càng thường trực.

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng lên nhìn nàng ấy: “Bạn gì vậy?”

Thích Tiểu Thu cười đáp: “Sáng nay thượng thư phòng đưa bài tập của Nhu Giai công chúa đến. Phu tiên sinh nói tính tình công chúa hoạt bát, khó định đoạt, nên trình bày với bệ hạ. Bệ hạ nói việc của công chúa sau này giao cho hoàng hậu xử lý, rồi gửi bài tập đến tay nương nương.”

Thẩm Khinh Trĩ bật cười: “Nhất định là nha đầu này nghịch ngợm quá, phu tiên sinh không dám nói, đành mách gia trưởng.”

Thích Tiểu Thu cũng cười: “Trong học viện, hai vị tiểu điện hạ được Thành quận vương chăm lo. Chỉ có công chúa không sợ quận vương, nên phu tiên sinh không quản nổi.”

“Ta biết rồi. Cứ để bài tập ở thư phòng, lát ta về sẽ xem.”

Nói về chuyện công chúa một lúc, Thích Tiểu Thu lại nói sang chuyện khác: “Nương nương, vải may y phục mùa hè đã được phát xuống. Theo lệnh nương nương còn có thêm thuốc viên và cao thơm. Sổ sách của Thượng Cung Cục cũng đã trình, hiện đang để trong thư phòng.”

Thẩm Khinh Trĩ gật đầu, chợt nói: “Lại sắp đến tháng ba rồi.”

Mỗi năm vào tháng ba, các cung nữ trên hai mươi tuổi đều phải xuất cung theo tổ chế Đại Sở. Trước kia, triều đại đôi khi có ân xá, chỉnh lại tuổi xuất cung thành hai mươi hai. Nhưng đến tiên đế, vì hậu cung ít người nên tuổi xuất cung hạ xuống hai mươi. Đến thời Tiều Thành Dục, tuổi này vẫn giữ nguyên.

Đối với cung nữ đây là chuyện tốt. Nhưng với các phi tần lại là chuyện buồn, vì cung nữ quen thân vừa mới ở bên đã phải rời đi.

Ngoài các cung nữ trẻ, trong cung còn có các ma ma và cô cô không

bị xuất cung, được dưỡng lão trong cung, luôn bên cạnh phi tần.

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ đến tháng ba, nhớ năm nay không ít cung nữ phải rời đi, ngay cả Khôn Hòa cung cũng có vài người, bèn dặn Thích Tiểu Thu: “Những ai phải xuất cung, thưởng thêm bạc và đồ dùng, để ra ngoài có thể ổn định cuộc sống.”

“Ngoài ra,” Thẩm Kinh Trĩ ngừng lại một chút, nhìn những người bên cạnh nói: “Nếu đã qua tuổi mà vẫn muốn rời khỏi cung, cũng đừng ngần ngại, hãy trực tiếp nói với ta hoặc nói với Thích Tiểu Thu cũng được.”

“Đây là cuộc sống của chính các người.”

Lời vừa nói ra, nhiều cung nữ bắt đầu dao động, nhưng cũng có người không chút động lòng, lặng lẽ đứng sau lưng nàng. Dù thế nào, đây đều là lựa chọn của chính họ. Thẩm Kinh Trĩ chỉ là tạo thêm cơ hội mà thôi.

Nói xong chuyện y phục mới, Thẩm Kinh Trĩ lại căn dặn: “Mùa xuân qua đi là mùa hè, trời khô hanh dễ sinh hỏa hoạn. Hãy để Phòng Ngự Cục dọn sạch cỏ dại trong cung, đồng thời đổ đầy nước vào tất cả các bể nước, để phòng ngừa bất trắc.”

Thích Tiểu Thu chấp nhận mệnh lệnh, Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới yên tâm dùng bữa.

Có lẽ vì nói nhiều, nàng cảm thấy không ngon miệng. Chỉ ăn qua loa một bát mì nhỏ rồi đặt đũa xuống: “Không ăn nữa, lát nữa còn phải dùng bữa trưa, ăn nhiều không tốt.”

Cung nhân lập tức đến dọn bàn, Thẩm Kinh Trĩ vịn vào tay Thích Tiểu Thu đứng dậy, trước tiên ngồi nghỉ một lát trong nhã thất, sau đó mới đi ra ngoài.

Từ Khôn Hòa cung đến Từ Hòa cung mất khoảng ba khắc. Thẩm

Khinh Trĩ ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, liền nói: “vẫn nên ngồi bộ liễn thôi.”

Bộ liễn đã chờ sẵn trước cửa cung. Lệnh của hoàng hậu vừa ban ra, kiệu lập tức được đưa vào tiền đình.

Thẩm Khinh Trĩ không dẫn theo nhiều người, chỉ mang theo Ngân Linh và Nghênh Hồng. Khi đến cửa Từ Hòa cung, Triều Vân đã đợi ở đó.

Từ xa thấy bộ liễn của hoàng hậu, Triều Vân lập tức tiến đến, vừa đi bên cạnh bộ liễn vừa trò chuyện: “Thái hậu vừa nói, giờ này hoàng hậu nhất định sẽ tới, quả nhiên không sai chút nào.”

Thẩm Khinh Trĩ cười: “Đúng vậy, sáng nay ta còn bảo với mẫu hậu rằng chúng ta rất tâm đầu ý hợp, quả nhiên là thần giao cách cảm.”

Mọi người cùng bật cười. Khi đến cửa cung, ai nấy đều vui vẻ, mặt mày rạng rỡ.

Vào đến Từ Hòa Cung, Thẩm Khinh Trĩ lập tức thấy Thái hậu đang ngồi trong nhĩ thất cắt giấy.

Nhĩ thất ở Từ Hòa Cung rộng rãi sáng sủa, bên ngoài trồng đầy hoa trà mà Thái hậu yêu thích nhất, hương thơm tỏa khắp không gian. Trong khung cảnh đầy sắc xuân, nụ cười Tô Dao Hoa hiện từ trong vô cùng hòa nhã.

Thẩm Khinh Trĩ đi thẳng đến nhĩ thất. Khi nàng bước đến cửa, chưa kịp hành lễ với Tô Dao Hoa, Thái hậu đã quay đầu nhìn nàng cười nói: “Hài tử ngoan, không cần đa lễ, vào đây trò chuyện với ta.”

Thẩm Khinh Trĩ bước đến bên cạnh bà, ngạc nhiên nhìn bức tranh cắt giấy vừa hoàn thành trong tay bà: một bức họa về hoa trà tiên đào.

“Đây là mẫu hậu tự tay làm sao?”

Tô Dao Hoa mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, giấy này dễ cắt, mỗi ngày ta học một chút, hôm nay mới xong.”

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi thán phục: “Mẫu hậu thật là lợi hại.”

Tô Dao Hoa cười mà không nói, cùng nàng ngắm nhìn bức cắt giấy một hồi lâu, rồi bảo cung nhân dán nó lên cửa sổ kính lưu ly.

Thẩm Kinh Trĩ nắm tay Tô Dao Hoa cùng bà đi đến hoa viên, hai người ngồi xuống chiếc ghế dài trong vườn.

Tô Dao Hoa hỏi: “Hôm nay con bận rộn xong chưa?”

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngại ngùng đáp: “Hồi mẫu hậu, nhi thần vừa mới dậy không lâu, dùng xong bữa sáng mới đến đây.”

Tô Dao Hoa dịu dàng cười: “Nhà mình cả, cứ sống thoải mái, chẳng qua là xuân đến làm con buồn ngủ, có gì đâu mà lo.”

“Dẫu sao vẫn là quá muộn, ngày mai nhi thần sẽ dậy sớm hơn một chút.”

Thẩm Kinh Trĩ vốn là người rất có nguyên tắc. Chuyện nàng quyết định làm, ngay cả Hoàng Thượng cũng khó mà thay đổi nên Thái hậu cũng không khuyên thêm, chỉ nói: “Hiếm khi con ngủ muộn, tối qua không ngủ ngon sao?”

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu: “Không phải, chỉ là sáng nay Hoàng Thượng dậy sớm lên triều, nhi thần bị đánh thức, nhất thời cảm thấy bức bối, mãi mới ngủ lại được nên giấc này hơi sâu.”

“Có lẽ là do trời vào xuân, nhi thần luôn thấy tâm trạng bứt rứt, hai hôm nay ngủ không yên.”

Thái hậu không khỏi lo lắng: “Nếu vẫn không ổn, thì gọi thái y đến xem thế nào.”

“Vâng, thần thiếp tự biết. Mẫu hậu hân cũng rõ, thần thiếp rất quý trọng sức khỏe của mình.”

Nàng đùa một câu, thái hậu cũng bật cười theo, quên luôn chuyện nàng khó chịu khi xuân đến.

Khi Thẩm Kinh Trĩ rời Từ Hòa cung, thái hậu gọi Thái Vi mang trà mới vào, mới cười nói: “Nha đầu này, hiếm thấy bất an trong lòng. Gần đây trong cung cũng chẳng có chuyện gì cả.”

Thái Vi thoáng động tâm, đặt chén trà xuống, kéo ghế nhỏ ngồi gần để thái hậu không phải ngoái nhìn: “Hồi Thái hậu, khi người mang thai, tính tình cũng thất thường như vậy.”

Ánh mắt Tô Dao Hoa sáng lên, quay sang nhìn Thái Vi, khẽ nói: “Đúng là như thế, chỉ là...”

Chỉ là Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đã thành thân gần một năm, tình cảm phu thê vô cùng hòa hợp. Tuy chưa có tin vui, nhưng cả hai vẫn còn trẻ, nên thái hậu và triều thần chưa hồi thúc.

Thái hậu tất nhiên rất mong mỏi. Có một số điều bà không tiện nhắc, sợ làm Thẩm Kinh Trĩ áp lực, lại càng khó có tin vui, nên luôn tránh nhắc đến chuyện hài tử.

Nếu không nhờ Thái Vi, bà cũng quên mất.

Thái hậu ban đầu vui mừng, nhưng sau đó trấn tĩnh lại.

“Không cần vội,” bà mỉm cười, “phu thê hòa thuận, hài tử sớm muộn gì cũng sẽ có. Sớm hay muộn, có gì quan trọng đâu? Nhưng nếu nàng ấy vẫn thấy phiền muộn, thì mời thái y đến xem sao. Sức khỏe mới là quan trọng nhất.”

Thải Vi cúi đầu đáp: “Vâng.”

Thái hậu nhìn khắp vườn xuân đầy sắc hoa, mỉm cười: “Xuân đã về rồi.”

Chương 90: Ngoại truyện 2: Có thai (2)

Mấy ngày sau, Thẩm Kinh Trĩ đích thân gọi Nhu Giai đến Khôn Hòa cung, cùng công chúa dùng bữa rồi mới nghe nàng ấy kể về những phiền muộn ở Thượng Thư Phòng.

Có vài lời, nàng không tiện nói với mẫu phi, sợ mẫu phi nghe rồi phiền lòng, chỉ có thể tâm sự với đại hoàng tẩu.

Nhắc đến đại hoàng tẩu này, Nhu Giai thấy vô số lần may mắn, đại hoàng huynh nàng thật tinh mắt, chọn được một vị đại hoàng tẩu vừa kiên nhẫn lại vừa thấu hiểu lòng người như vậy.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới biết, thì ra Nhu Giai không thích vị đại biểu tử nhà Hiền thái phi, cảm thấy nàng ta quá khéo đưa đẩy, cứ luôn tìm cách nói chuyện với tam hoàng huynh, mấy lần tam hoàng huynh phải tránh đi, nàng ta vẫn không chịu bỏ cuộc.

Nhu Giai tuy còn nhỏ tuổi, nhưng hài tử trong cung dù nhỏ đến đâu thì đôi mắt cũng sáng lắm, nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề, bởi vậy mới cảm thấy mất mặt thay.

Nhưng lời này không tiện nói với mẫu phi.

Mẫu phi hiện giờ chỉ còn lại nàng và đệ đệ, ngoài ra chính là nhà ngoại, Nhu Giai không muốn vì chuyện nhỏ này mà khiến mẫu phi bất hòa với nhà ngoại, nhìn mấy ngày buồn bực không thôi, cho nên bài tập mới không làm xong.

Nàng vốn định đến tìm đại hoàng tẩu, đại hoàng tẩu thông minh nhất định sẽ có cách.

Nghe xong phiên não của tiểu cô nương, Thẩm Kinh Trĩ điểm nhẹ lên trán nàng ấy: "Muội mới bao lớn mà đã nghĩ nhiều chuyện như vậy, suy nghĩ quá nhiều sẽ bị rụng tóc đấy."

Nhu Giai sợ hãi vội vàng ôm chặt đầu mình lắc mạnh: "Muội không muốn rụng tóc!"

Thẩm Kinh Trĩ bị Nhu Giai chọc cười, đưa tay véo véo khuôn mặt tròn trịa của nàng ấy. Năm ngoái Nhu Giai bị bệnh, người gầy trơ xương, bây giờ đã dưỡng lại béo như cừu non, càng thêm phúc hậu đáng yêu.

Thẩm Kinh Trĩ kéo Nhu Giai ngồi xuống bên cạnh nói: "Chuyện này nhỏ thôi, kỳ thật cũng rất dễ xử lý, thậm chí không cần thông qua Hiền thái phi, muội tự mình viết một phong thư cho đại bá mẫu của muội là được rồi."

Nàng rũ mắt xuống, nhìn vào đôi mắt tròn xoe sáng long lanh của Nhu Giai: "Nhu Giai, muội là công chúa, là muội muội duy nhất của bệ hạ, là nữ nhi duy nhất của tiên đế, muội có thể sống vô ưu vô lo, tự tin vui vẻ."

Nhu Giai mím môi cúi đầu xuống, đáy mắt hơi đỏ lên. Tuổi nàng còn nhỏ, sang năm mới bảy tuổi, nhưng nàng sớm mất phụ hoàng, bên cạnh tuy có mẫu phi và hoàng huynh, nhưng dù sao họ cũng không phải phụ hoàng.

Hài tử mất phụ thân, trong lòng luôn cảm thấy thiếu thốn. Cho dù là công chúa cũng vậy.

Cho nên nàng luôn không muốn nói chuyện với mẫu phi, bởi vì nếu mẫu phi muốn thay nàng làm việc gì đó, nhất định phải cầu xin hoàng huynh hoặc cầu xin mẫu hậu, tư vị cầu xin người khác thật không dễ chịu chút nào.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu suy nghĩ của Nhu Giai, cũng thương nàng ấy

hiểu chuyện.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về lưng Nhu Giai, giống hết cách làm của Hiền thái phi.

"Nhu Giai, bệ hạ tuy không phải tiên đế nhưng huynh trưởng như phụ, hiện giờ là do bệ hạ dạy dỗ các đệ muội trưởng thành, bệ hạ bây giờ ôn hòa hơn lúc nhỏ rất nhiều, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất quan tâm các người, bởi vì các người là người thân ít ỏi của bệ hạ."

"Muội là công chúa, thân phận đã đặt ở đó, muội muốn làm việc gì có thể trực tiếp hạ ý chỉ với thân phận công chúa, người ngoài nhìn thấy muội chỉ là Nhu Giai công chúa, họ sẽ không để ý đến tuổi tác của muội, mà chỉ biết muội là muội muội của bệ hạ."

"Ví dụ như Hà gia, muội hạ chỉ cho bọn họ, đó là công chúa hỏi han, không phải vẫn bồi đến vẫn an trưởng bồi, muội hiểu không?"

Những chuyện này, vốn dĩ phải do thái hậu và Hiền thái phi dạy dỗ Nhu Giai, nhưng thái hậu nửa năm trước không có trong cung, mà Hiền thái phi lại sống một mình ở Thọ Khang cung, ngày tháng nhạt nhẽo, ngoài nhi nữ ra thì chỉ chuyên tâm lễ Phật, cho nên ít dạy dỗ nữ nhi hơn.

Nhưng bây giờ đã có hoàng hậu, tự nhiên sẽ có Thẩm Kinh Trĩ dạy dỗ Nhu Giai.

Nhu Giai gật đầu ra vẻ đã hiểu, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: "Nhưng mà hoàng tẩu, muội phải viết ý chỉ như thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Việc này dễ viết thôi, muội cứ nói chỉ có một mình đại biểu tử ở trong cung bầu bạn với muội, muội cảm thấy hơi cô đơn, chỉ bằng nhị biểu tử tam biểu tử đều vào cung cùng nhau bầu bạn với muội."

"Muội chỉ là hoi han thôi, còn Hà gia sẽ đưa mấy nữ nhi vào cung thì đó là chuyện của bọn họ, chỉ cần bọn họ vào cung, đại biểu tỳ của muội muốn làm gì cũng không tiện nữa."

Nhu Giai không thể lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào đại cô nương Hà gia, nhưng những cô nương khác thì chưa chắc.

Nhu Giai như có điều suy nghĩ gật gật đầu, cảm thấy cách làm của đại hoàng tẩu rất hay: "Hoàng tẩu, đây gọi là ngồi xem hổ đấu sao?"

Thẩm Kinh Trĩ điểm nhẹ lên mũi nàng ấy, cười nói: "Tiểu thông minh."

Nhu Giai cười hì hì, sau đó liền ngả vào lòng nàng.

"Hoàng tẩu, có tẩu thật tốt."

Có lẽ bởi vì tính cách của đại hoàng huynh khác với phụ hoàng, hậu cung chỉ có một mình đại hoàng tẩu, cả cung trên dưới cũng chỉ nghe lời một mình hoàng hậu, cho nên trong cung không có nhiều sóng gió cãi vã, cũng không có bất kỳ sự tranh giành đấu đá nào.

Bọn họ bây giờ mới thực sự giống như một gia đình, có thể hòa thuận vui vẻ sống chung. Cho dù trong cung trống trải, nhưng lòng người lại không xa cách.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn tiểu cô nương trong lòng, yêu thương vuốt ve cái đầu nhỏ: "Là đại hoàng huynh của muội tốt."

Đợi đến khi Nhu Giai vui vẻ rời đi, Thích Tiểu Thu mới bước vào bẩm báo: "Nương nương, Đoan Tuệ quận chúa sắp rời kinh, đặc biệt vào cung bái kiến nương nương."

Mắt Thẩm Kinh Trĩ sáng lên: "Nàng ấy sắp đi rồi? Mau tuyên nàng ấy vào."

Đoan Tuệ quận chúa chính là Chương Nhược Tịch, từ khi khẩu dụ của Tiêu Thành Dục không thị tẩm hậu cung được truyền ra, lục tục có người tìm đến Thẩm Kinh Trĩ, thái độ của Tiêu Thành Dục rất rõ ràng, bất kể đã từng thị tẩm hay chưa, chỉ cần nguyện ý xuất cung đều được phép xuất cung, sau này có thể tự do hôn phối, nếu không muốn gả chồng, trong cung cũng sẽ cấp bổng lộc hậu hĩnh, coi như an dưỡng tuổi già.

Người đầu tiên đến tìm Thẩm Kinh Trĩ chính là Chương Nhược Tịch.

Biên quan hỗn loạn, Bắc Tề và Hạ quốc đã khai chiến, bởi vì hai nước đều tiếp giáp với Đại Sở, cho nên chiến sự cũng ảnh hưởng đến Đại Sở.

Chương gia có mấy nam nhi sắp sửa lên đường ra trận, là trưởng nữ có mưu lược nhất Chương gia, Chương Nhược Tịch cũng muốn cùng xuất chinh.

Đương nhiên, phụ thân nàng ấy không đồng ý.

Hiền thái phi cũng không cho phép nàng đến biên quan, nhưng thái độ Chương Nhược Tịch kiên quyết, nàng ấy trực tiếp cầu xin Thẩm Kinh Trĩ, nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, ta từ nhỏ đã chơi đùa với hồng anh trường tiên, thập bát ban võ nghệ không nói là tinh thông mọi thứ, cũng ít nhất biết mười thứ, từ khi biết ghi nhớ sự việc, ta đã bắt đầu học binh pháp binh thư, dường như tất cả những gì đã học đều là vì bảo vệ đất nước."

Chương Nhược Tịch mặc một thân kỵ trang, lưng thẳng tắp oai phong凛冽. Trên người nàng ấy, Thẩm Kinh Trĩ chỉ nhìn thấy khí phách quân nhân.

Chương Nhược Tịch nói: "Ta đã học nhiều thứ như vậy, nỗ lực nhiều năm như vậy, kết quả đến cuối cùng phụ thân chỉ nói ta là nữ nhi, không thể ra chiến trường."

"Nhưng tại sao Ngụy Yên lại có thể chứ?"

Mắt Chương Nhược Tịch đỏ hoe, dường như có vô số uất ức, nhưng cuối cùng nàng ấy cũng không rơi lệ.

Từ nhỏ đến lớn bất kể gặp phải khó khăn lớn đến đâu, nàng ấy cũng sẽ không khóc.

Quân nhân không dễ dàng rơi lệ.

"Khinh Trĩ, ta không sợ chết, quân nhân chết trên chiến trường, đó là chết đúng chỗ, chúng ta bảo vệ đất nước, vì tương lai của bá tánh và quốc gia, chết không đáng sợ, sống cũng không đáng sợ."

"Khinh Trĩ, ta cũng muốn giống như các huynh trưởng của ta, cũng muốn giống như Ngụy Yên cưỡi chiến mã tung hoành trên sa trường, ta không muốn bị giam cầm ở kinh thành, trở thành chim chóc bị gãy cánh."

Thẩm Khinh Trĩ nhìn sự kiên định trong mắt nàng ấy, cuối cùng hỏi: "Mẫu thân tỷ đồng ý sao?"

Chương Nhược Tịch khẽ dừng lại, không trả lời.

Thẩm Khinh Trĩ nói: "Nhược Tịch, phụ thân nuôi tỷ lớn lên, mẫu thân sinh ra tỷ, tỷ là cốt nhục mà mẫu thân mang nặng đẻ đau mười tháng, vượt qua quỷ môn quan mới sinh ra được, phụ thân tỷ không muốn tỷ ra chiến trường là bởi vì các ca ca của tỷ đều đã rời khỏi nhà, nếu tỷ cũng đi, vậy mẫu thân tỷ phải làm sao?"

Thẩm Khinh Trĩ nắm lấy tay nàng ấy, tay Chương Nhược Tịch luôn ấm áp mạnh mẽ, giống như con người nàng ấy.

"Nếu tỷ có thể đảm bảo bình an trở về, nếu tỷ có thể khiến mẫu thân tỷ không phải lo lắng sợ hãi, vậy ta sẽ đi nói với bệ hạ, để tỷ

đến biên cương."

Mắt Chương Nhược Tịch sáng lên. Đôi mắt nàng giống như ốc đảo xanh tươi giữa sa mạc, ánh lên hy vọng cùng khát khao.

Mấy ngày sau, Chương Nhược Tịch đến báo cho nàng biết, mẫu thân nàng ấy đã đồng ý.

Thẩm Kinh Trĩ có chút bất ngờ.

Mắt Chương Nhược Tịch đỏ hoe nhưng vẫn không khóc, chỉ nói: "Phụ thân luôn ép buộc đệ đệ của ta, đệ đệ ta không muốn làm tướng quân, thậm chí còn sợ máu, cho nên ta đã nói với mẫu thân, ta thay đệ đệ đi."

"Ta dũng cảm kiên cường, ta sẽ không chết, nhưng đệ đệ thì chưa chắc. Nếu nhất định phải có người ở bên cạnh mẫu thân, vậy thì hãy để cho nhi tử bé bỏng nhất của người ở lại, còn ta, đợi chiến tranh kết thúc, ta cũng sẽ trở về bên cạnh người."

Chương Nhược Tịch nhìn Thẩm Kinh Trĩ, trong mắt chỉ có sự tự tin.

"Ta sẽ không chết, ta sẽ chiến thắng trở về, ta sẽ trở về."

Nhìn thấy sự kiên định trong mắt nàng ấy, Thẩm Kinh Trĩ cuối cùng gật đầu: "Được."

Cùng tháng đó, Tiêu Thành Dục phong Chương Nhược Tịch làm Đoàn Tuệ quận chúa, đồng thời phong làm thiên hộ tiên phong của Cửu Môn đại doanh để làm quen biên quan, sẵn sàng tập luyện.

Cùng tháng đó, Tiêu Thành Dục lại phong Trương Diệu Hâm làm Đoàn Phương quận chúa, dời đến Thừa Nhân cung an dưỡng bệnh. Ở Bích Vân cung, Vương Hạ Âm được phong làm Diệu Âm cư sĩ, chuyển đến Bạch Vân quan tu hành.

Còn Triệu Viên Nhi được phong làm Hầu Thư nữ quan, vào Nam Thư Quán nhậm chức, nàng ấy coi như là ở lại trong cung giúp Thẩm Kinh Trĩ xử lý việc ghi chép sách mới hàng năm của Nam Thư Quán.

Ngoài ra, Diêu Kim Ngọc, Vương Nhan Khanh và Tạ Cảnh mới vào cung cùng Phùng Doanh chưa có kế hoạch cho tương lai, cho nên tạm thời ở lại trong cung, vị phân cũng không thay đổi.

Thẩm Kinh Trĩ rảnh rồi cũng sẽ cùng các nàng trò chuyện, bằng hữu cũ rời đi, lại có bằng hữu mới đến, mọi người đều sống rất an nhàn.

Giữa cuộc sống an nhàn này, Chương Nhược Tịch sắp sửa lên đường đến biên quan.

Nghe nói Chương Nhược Tịch vào cung, Thẩm Kinh Trĩ rất vui mừng, vội nói: "Nàng ấy đến nơi nào rồi? Bảo nàng ấy đến thẳng Khôn Hòa cung là được."

Thấy nàng vui vẻ, Thích Tiểu Thu liền đáp: "Quận chúa sắp đến rồi, nường nường đừng vội."

Không biết vì sao vừa rồi Thẩm Kinh Trĩ còn rất vui, nhưng nghĩ đến việc nàng ấy sắp rời kinh thành, lại có một nỗi buồn không tên dâng lên.

Chương Nhược Tịch vừa vào Khôn Hoà cung đã thấy Thẩm Kinh Trĩ ngồi trong nhã thất, đang lo lắng nhìn ra cửa.

"Sao vậy?" Chương Nhược Tịch mỉm cười tiến lên hành lễ với nàng, liền bị Thẩm Kinh Trĩ kéo tay ngồi xuống ghế bên cạnh.

"Nghĩ đến việc tỷ sắp đi, cảm thấy có chút không nỡ." Thẩm Kinh Trĩ thở dài.

Chương Nhược Tịch không nhịn được cười. Nàng được toại nguyện nên trong lòng thoải mái, mấy tháng huấn luyện trong quân doanh đã khiến sự dịu dàng trên người nàng tan biến, chỉ còn lại sự oai phong và sát phạt.

Nhưng khi nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ, nàng vẫn tươi cười rạng rỡ, trông vô cùng vui vẻ.

"Kinh Trĩ, ta sắp đi thực hiện ước mơ của mình, người phải vui mừng cho ta mới đúng chứ," Chương Nhược Tịch mỉm cười đưa tay sờ lên mặt nàng, lúc này Thẩm Kinh Trĩ mới phát hiện mình đã rơi lệ, "Đừng khóc nữa, biết đâu ta sẽ sớm trở về."

Thẩm Kinh Trĩ rất ngạc nhiên: "Ta lại rơi lệ rồi, ta cũng không biết mình làm sao nữa, sao lại đa sầu đa cảm thế này."

Chương Nhược Tịch cười nói: "Sao người lại giống đại tẩu của ta vậy? Trước đây khi đại tẩu mang thai cũng thế này, lúc khóc lúc cười, đại ca ta bị đánh mấy trận liên, mãi đến khi chết nhi ra đời mới đỡ hơn."

Nói đến đây, nàng ấy chợt dừng lại. Ngay sau đó, Chương Nhược Tịch nhìn Thẩm Kinh Trĩ từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: "Kinh Trĩ, chẳng lẽ...?"

Thẩm Kinh Trĩ vừa lau khô nước mắt, hoang mang nhìn nàng ấy một cái, theo ánh mắt nàng ấy nhìn xuống bụng mình.

"Chẳng lẽ cái gì?"

Chương Nhược Tịch chớp chớp mắt: "Chẳng lẽ có thai rồi?"

Chương 91: Ngoại truyện 3: Có thai (3)

Thẩm Kinh Trĩ nghe Chương Nhược Tịch nói thì ngẩn ra, sau đó liền đánh nàng ấy một cái, mím môi cười: "Nếu có thai, chẳng lẽ Thái Y Viện ăn không ngồi rồi sao? Cách ba ngày năm ngày lại bắt mạch bình an, chẳng lẽ họ không nhìn ra được?"

Nói cũng đúng, Thẩm Kinh Trĩ mười ngày lại được bắt mạch bình an một lần, lần bắt mạch trước mới cách đây hai ngày, thái y cũng không nói gì, chỉ nói hoàng hậu nương nương thân thể khỏe mạnh, cho nên lời phỏng đoán của Chương Nhược Tịch chỉ là nói đùa thôi.

Nghe vậy, Chương Nhược Tịch không khỏi có chút thất vọng, nhưng nàng ấy không để Thẩm Kinh Trĩ nhìn ra, chỉ cười nói: "Bây giờ chưa có, chẳng mấy chốc sẽ có tin vui thôi."

Thẩm Kinh Trĩ cũng không vội vàng chuyện hài tử, kiếp trước nàng đến lúc chết cũng không có hài tử, kiếp này còn trẻ, cũng không nhất thiết phải vội vàng sinh sớm.

Nhưng nàng cũng biết trên dưới triều đình kỳ thật đều có chút sốt ruột, cho nên cũng sẽ không cố chấp nói muốn chờ đợi, chỉ nói: "Đứa nhỏ này có lẽ trầm ổn, đợi đến lúc nó muốn đến, tự nhiên sẽ đến."

Chương Nhược Tịch nói chuyện với Thẩm Kinh Trĩ một lúc lâu, nói đến ngày mười tháng ba chuẩn bị khởi hành, rồi cáo lui ra khỏi cung.

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ đến lời Chương Nhược Tịch, còn nói đùa với Thích Tiểu Thu: "Nàng ấy thật biết đoán."

Thích Tiểu Thu cũng cười: "Quận chúa là quan tâm nương nương."

Hai người họ tâm đầu ý hợp, tình như tỷ muội, Chương Nhược Tích chưa bao giờ nói lời giả dối với nàng, Thẩm Kinh Trĩ cũng thích sự chân thành của nàng.

Hôm nay quả thật khá bận rộn, gặp người này rồi lại gặp người kia, mãi đến chạng vạng tối, Thẩm Kinh Trĩ mới được nghỉ ngơi.

Thích Tiểu Thu nói: "Nương nương, Tư Duyệt nói gần đây trong cung có dưa Quỳnh Châu, đã dặn dò Ngự Thiện Phòng xử lý cẩn thận, bữa tối hôm nay có thể dùng được."

Từ khi thái hậu hồi cung, Phó Tư Duyệt được điều vào Thượng Cung Cục, hiện giờ nàng ấy đang làm quản sự cô cô ở đó, là phó thủ của Thục Lan, hiển nhiên là để sau này khi Thục Lan an hưởng tuổi già thì thay thế bà ấy, phối hợp với Thẩm Kinh Trĩ quản lý hậu cung.

Gần đây Phó Tư Duyệt bận rộn hơn Thẩm Kinh Trĩ nhiều, cả ngày không có thời gian rảnh rỗi, thậm chí không có thời gian đến chơi bài với nàng.

"Ta nhớ nàng ấy cũng thích ăn dưa, đây là đang muốn xin ta đấy, lát nữa người dặn dò một tiếng, để dành cho Tư Duyệt cô cô hai quả, để nàng ấy ăn cho đã."

Cung nhân cả phòng đều cười, giữa không khí vui vẻ náo nhiệt, Tiêu Thành Dục giá lâm Khôn Hòa cung.

Thấy hân đến, Thẩm Kinh Trĩ tiến lên nghênh đón, mỉm cười giúp hân cởi áo choàng, hỏi: "Hôm nay sao muộn vậy?"

Tiêu Thành Dục không cho nàng bận rộn, nắm tay nàng cùng vào tắm điện rửa mặt, sau đó mới khoan khoái thở phào: "Phải điều động binh lực lương thảo đến Hàn Cổ quan và Trường Dương quan, Binh Bộ và Hộ Bộ cãi nhau ầm ỹ, chỉ có thể đợi bọn họ cãi xong rồi

mới làm việc khác được."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, bảo cung nữ dâng trà hoa cúc câu kỷ để hãm uống một bát: "Hành quân đánh trận từ trước đến nay đều quan trọng, các đại thần lo lắng cũng là lẽ thường."

Tiêu Thành Dục hỏi: "Nhu Giai thế nào rồi?"

Thẩm Kinh Trĩ ngồi xuống cùng hãm, nói: "Chuyện của Nhu Giai chỉ là chuyện nhỏ, chẳng qua là chuyện tử muội, nói vài câu là xong thôi, mà Nhược Tịch hôm nay vào cung, mấy ngày nữa nàng ấy sẽ đi rồi sao?"

Thấy nàng có chút lo lắng, Tiêu Thành Dục bèn trêu chọc nàng: "Đúng vậy, nghe nói lần này đại doanh tiên phong doanh có nàng ấy, nàng ấy vui lắm, hận không thể ngày mai sẽ đi luôn, chỉ có mình nàng lo lắng cho nàng ấy thôi."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, không muốn làm không khí trở nên ảm đạm, cũng nói đùa theo: "Hôm nay nàng ấy còn nói, gần đây thiếp tâm khí bất định, có phải là có thai rồi không, nàng ấy còn lo lắng cho thiếp nữa chứ."

Nghe vậy, tay Tiêu Thành Dục đang cầm chén trà khẽ dừng lại, hãm theo bản năng nhìn Thẩm Kinh Trĩ, chăm chú quan sát dung nhan nàng.

Thẩm Kinh Trĩ nói chuyện với hãm, chưa nói đã cười ba phần, đôi mắt hoa đào của nàng luôn sáng ngời, trong đó như có cả bầu trời sao lấp lánh. Lúc này nàng đang mỉm cười, bên môi hiện lên lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện, càng khiến nàng trông trẻ trung hoạt bát hơn trước vài phần.

Con người một khi sống thoải mái, sẽ toát ra vẻ ung dung tự tại từ trong ra ngoài.

Thẩm Kinh Trĩ nhận ra ánh mắt của hắc, không khỏi liếc nhìn hắc một cái, cười nói: "Mười ngày lại có một lần bắt mạch bình an mà, các thái y dù kém cỏi đến đâu cũng vẫn có thể nhìn ra được hắc mạch, hơn nữa mỗi lần mạch án của thiếp, chàng đều tự mình xem qua, sao có thể giả được?"

Nói cũng đúng, Tiêu Thành Dục không cảm thấy nản lòng, ngược lại có chút yên tâm. Tình hình chiến sự biên quan không ổn định, hắc không biết mình có phải thân chinh hay không, nếu hắc rời khỏi kinh thành để lại mình nàng mang thai, cũng không yên tâm.

Nếu hài tử đến lúc này, chung quy không bằng đợi hắc khai hoàn trở về, là phụ thân, hắc muốn cùng nàng trải qua từng khoảnh khắc của hài tử.

Những lời này Tiêu Thành Dục sẽ không nói cho nàng nghe, Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ nói đùa với hắc vài câu, phu thê hai người đều không để trong lòng.

Đợi đến khi dùng xong bữa tối, rồi cùng nhau đến thư phòng, Thẩm Kinh Trĩ xử lý công việc trong cung hôm nay, Tiêu Thành Dục phê duyệt tấu chương, trong khoảng thời gian này yên ổn vô sự, thư phòng đặc biệt yên tĩnh.

Từ khi Tiêu Thành Dục bắt đầu cải cách công báo, tấu chương và chính lệnh, sau ba tháng bận rộn, hiện giờ đã có hiệu quả rõ rệt, điều dễ thấy nhất chính là quan viên của các nha môn có nhiều thời gian xử lý chính sự hơn, các đại thần của Văn Uyên Các cũng có thể xem xét kỹ lưỡng các công báo, còn thời gian phê duyệt tấu chương của Tiêu Thành Dục được rút ngắn đáng kể, có nhiều thời gian tiếp kiến quần thần, bàn bạc việc nước, thậm chí là đọc sách viết chữ hơn.

Những thay đổi này lặng lẽ lan rộng khắp triều đình, cho dù là lão cổ hủ không muốn cải cách đến đâu, cũng không dám chọc giận vị

hoàng đế trẻ tuổi vừa mới giết sạch cả nhà Tưởng thị.

Lần cải cách này của Tiêu Thành Dục cứ như vậy được tiến hành thuận lợi.

Cho nên khi Thẩm Kinh Trĩ xử lý xong công việc trong hậu cung, kiểm tra xong sổ sách của các nha môn trong cung; Tiêu Thành Dục cũng đã phê chuẩn việc triều chính hôm nay, đang đặt bút son xuống.

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt hần bình tĩnh, thì biết gần đây không có chuyện gì lớn.

"Chàng xong việc rồi sao? Vậy nghỉ ngơi sớm đi?"

Tiêu Thành Dục gật đầu, phu thê hai người tắm rửa thay y phục, sớm lên giường nghỉ ngơi.

Lúc này, đế hậu thường sẽ tâm sự với nhau. Tiêu Thành Dục sẽ kể cho nàng nghe những tin tức mới nghe được ở kinh thành, Thẩm Kinh Trĩ cũng sẽ kể về việc học tập của các quận vương và công chúa, cuộc sống của các thái phi, hai người nói chuyện một lúc, đại khái sẽ buồn ngủ.

Hoặc là ân ái triền miên, hoặc là ôm nhau ngủ, dù sao ngày tháng cũng trôi qua như vậy, cuộc sống hạnh phúc đều giống nhau.

Hôm nay lại có chút khác biệt.

Tiêu Thành Dục kể cho Thẩm Kinh Trĩ nghe một tin tức trong tông thất.

"Trước đây Kính vương có một nhi tử, sau này chỉ được phong làm đô úy Kinh Xa, hiện giờ đang lĩnh bổng lộc, ở nhà ăn không ngồi rồi."

"Nếu hần ta an phận thủ thường cũng có thể nuôi sống cả nhà,

nhưng hắn ta lại thích gây chuyện thị phi, nghe nói hắn ta nhìn trúng thê tử của quản gia nhà mình, nhất định phải nạp làm thiếp, tên quản gia kia nhát gan, căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể về nhà cầu xin thê tử, nhưng thê tử của quản gia không đồng ý, tối hôm đó lén giấu kéo trong người, sau khi bị đưa đến chủ viện liền cửa vào tay nhi tử Kính vương ."

Tiêu Thành Dục tức đến bật cười: "Hắn ta vậy mà còn dám báo quan."

Tiêu Thành Dục ghét nhất những kẻ tông thất ăn không ngồi rồi, ức hiếp người khác, Đại Sở đến nay đã gần một trăm năm mươi năm, tông thất dòng bên thực sự quá nhiều, hiện giờ tính ra thậm chí cũng không được coi là hoàng thân quốc thích, nhưng dù sao cũng họ Tiêu, một khi làm chuyện xấu chính là làm mất mặt mũi tông thất.

Tiêu Thành Dục ghét nhất là những chuyện rắc rối này, trước đây đều giao cho Triết thân vương cai quản, nhưng Triết thân vương gần đây bị cảm mạo, không thể xử lý việc tông thất, mà Lễ thân vương cũng không được khỏe, vẫn luôn dưỡng bệnh.

Túc thân vương thì đang ở phía Nam chuẩn bị lương thảo, Đoan thân vương thì lêu lổng không lo việc chính sự, khó khăn lắm gần đây mới có hứng thú, đang tổ chức thu thập nhạc phổ ở Nhạc tự, loại chuyện tông thất này càng không thể giao cho hắn xử lý. Vì vậy, một vụ án nhỏ như vậy lại được đưa đến trước mặt Tiêu Thành Dục.

Hắn không kiên nhẫn nữa, bèn kể cho Thẩm Kinh Trĩ nghe, nếu là trước đây nàng nhất định sẽ an ủi vài câu, cùng hắn bàn bạc cách xử lý, nhưng hôm nay vừa nghe xong, nàng vỗ một cái vào chân hắn.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bốp", hắn suýt chút nữa bị nàng vỗ cho bật dậy, Thẩm Kinh Trĩ thì đã ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nhìn

hắn.

"Loại cây quyền cây thế ức hiếp người ta như vậy, chàng nhất định không thể bỏ qua! Còn tên quản gia kia nữa, cũng chẳng phải thứ tốt lành gì, cũng phải phạt!"

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục hiếm khi thấy nàng tức giận, cho dù có giận cũng đều mỉm cười tủm tỉm, chưa bao giờ thể hiện ra mặt. Hắn và nàng là phu thê lâu nay, hiểu rõ nhất nụ cười giấu dao của nàng, cho nên hôm nay thấy nàng tức đến mức xù lông, quả thật khiến hắn giật mình.

"Nương tử kia không sao, người vẫn mạnh khỏe, Kinh Triệu Doãn là người sáng suốt, chỉ tạm thời đưa người về phủ nha, không giam giữ."

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng: "Sao lại tức giận đến thế này?"

Nghe vậy, cơn giận trong lòng Thẩm Kinh Trĩ bỗng chốc tan biến. Nàng chớp chớp mắt, hoang mang nhìn Tiêu Thành Dục: "Vừa rồi thiếp đã làm gì?"

Tiêu Thành Dục im lặng một lát, không nói đến việc nàng đã vỗ cho đùi hắn tím bầm, chỉ nói: "Nàng đang bênh vực cho nương tử kia."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, cúi đầu nhìn tay mình, rồi lại cùng Tiêu Thành Dục nằm xuống gối mềm.

"Chắc là do tiết trời xuân khô hanh, mấy ngày nay thiếp cứ hay cáu kỉnh." Thẩm Kinh Trĩ nói: "Sao lại như thế chứ?"

Tiêu Thành Dục không khỏi bật cười: "Cáu thì cứ cáu, chỉ cần nàng đừng tự làm mình tức là được rồi. Hơn nữa, tính khí của nàng thì có

là gì đâu, giống như mèo con cào người ấy, chẳng đáng sợ chút nào."

Thẩm Kinh Trĩ liếc hắt một cái, hừ một tiếng rồi trở mình, dựa vào người hắt nhắm mắt lại.

"Đêm khuya rồi, chúng ta ngủ thôi."

"Được, ngủ thôi."

Ngày tháng cứ thế trôi qua trong những cơn giận dữ thất thường của hoàng hậu nương nương.

Mấy ngày nay, hoàng đế bệ hạ bị đánh ba lần, Thành quận vương bị phạt chép sách ba lần, Nhu Giai công chúa bị tịch thu hai con rồi, trong cung ai nấy đều lo sợ, trừ thái hậu nương nương ra thì không ai dám chọc giận nàng.

Mãi cho đến ngày bắt mạch định kỳ, không khí trong cung mới lại thoải mái trở lại.

Tiêu Thành Dục hấp tấp chạy vào Khôn Hòa cung, khi nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, sự dịu dàng trong mắt hắt thế nào cũng không giấu được.

Nàng ngồi trong hoa viên, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắt.

Dưới ánh nắng, nụ cười ấy đẹp đến nao lòng. Hắt bỗng chốc có chút e dè.

Mãi đến khi nàng vẫy tay, hắt mới từng bước tiến đến trước mặt nàng.

Thẩm Khinh Trĩ nắm lấy tay hắn đặt lên bụng mình, mỉm cười nói:
"Thành Dục, chàng sắp được làm phụ thân rồi."

Nước mắt Tiêu Thành Dục không kịp phòng ngừa bất ngờ tuôn rơi.

Thẩm Khinh Trĩ thấy hơi buồn cười, nhưng niềm vui và hạnh phúc trong lòng nàng không hề kém cạnh hắn. Nàng đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho hắn: "Đây là chuyện vui, chàng khóc cái gì?"

Tiêu Thành Dục đưa tay lau khô nước mắt, cẩn thận ôm nàng vào lòng.

Hắn vốn đã có một bảo bối, giờ đây trong lòng lại có thêm một bảo bối nữa.

"Khinh Trĩ, nàng vất vả rồi."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười dịu dàng, giọng nói theo làn gió xuân ấm áp lan tỏa khắp khu vườn ngập tràn sắc hoa.

"Thành Dục, thiếp sắp được làm mẫu thân rồi."

Nước mắt nàng chậm rãi rơi xuống, nhỏ lên vai Tiêu Thành Dục:
"Thiếp vui lắm."

Chương 92: Ngoại truyện 4: Mang thai + Chiến tranh

Thẩm Kinh Trĩ mới mang thai hơn một tháng, mạch tượng còn chưa rõ ràng, chỉ nhờ thái y y thuật cao siêu mới miễn cưỡng bắt được hỉ mạch.

Vì thai còn nhỏ, nên đế hậu hai người không vội vàng tuyên bố thiên hạ, chỉ nói với thái hậu, Thục thái phi cùng vài vị trưởng bối, sau đó vẫn tiếp tục cuộc sống như thường.

Nói là như thường, nhưng rốt cuộc vẫn có sự khác biệt.

Giày của Thẩm Kinh Trĩ đều được thay bằng giày đế dày để đi lại, y phục cũng thay bằng những bộ váy áo rộng rãi thoải mái hơn, ngay cả chăn đệm trên giường cũng được thêm một lớp nệm mỏng, tất cả chỉ để nàng nằm cho thoải mái.

Thêm vào đó là chuyện ăn uống.

Hoàng hậu mang thai là chuyện vui của quốc gia, nhưng đế hậu không tuyên bố, cung nhân trên dưới không dám nhiều lời. Đặc biệt là những người hầu hạ, thực đơn hàng ngày của hoàng hậu đều được thay đổi, các ngự trù trong ngự thiện phòng đều là người tinh ý, vừa nhìn thực đơn liền hiểu ngay, càng thêm cẩn thận từng li từng tí, sợ có bất kỳ sơ suất nào.

Trong bầu không khí vừa vui mừng vừa căng thẳng đó, thời gian nhanh chóng trôi qua mười mấy ngày.

Sau khi biết mình mang thai, sự cáu kỉnh và thất thường trước đây của Thẩm Kinh Trĩ đều tan biến, không còn buồn phiền chất chứa

trong lòng. Hiện giờ tâm trạng nàng ổn định, ăn ngon ngủ yên, ngoại trừ hơi buồn ngủ ra thì mọi thứ đều như trước, vì vậy Tiêu Thành Dục cũng yên tâm.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, đã đến ngày hai mươi.

Hôm nay đại quân xuất chinh, lên đường tiến về biên ải.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục mặc lễ phục để hậu cùng nhau bước lên Chu Tước môn.

Chu Tước môn cao lớn nguy nga, như một ngọn núi sừng sững bên ngoài hoàng thành, đế hậu đứng trên lầu cao, càng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé và đơn độc.

Nhìn từ xa, họ có thể thấy hàng vạn tướng sĩ phía dưới, khoác áo giáp nghiêm trang chỉnh tề, sắp sửa lên đường bảo vệ đất nước.

Trước đội quân là vài vị tướng quân, trong đó có Chương Nhược Tịch. Nàng ấy cũng mặc giáp trụ, cưỡi trên lưng ngựa cao lớn, oai phong lẫm liệt, vóc dáng không hề thua kém các nam tướng quân trẻ tuổi bên cạnh.

Thẩm Kinh Trĩ liếc mắt một cái đã tìm thấy nàng ấy, Chương Nhược Tịch như có cảm giác, cũng ngẩng đầu nhìn lên tường thành.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Chương Nhược Tịch nở nụ cười rạng rỡ với Thẩm Kinh Trĩ. Bầu trời xanh thẳm, ánh nắng chói chang, nhưng nụ cười của nàng ấy còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

Thẩm Kinh Trĩ biết đây là lúc nàng ấy thực hiện ước mơ của mình, nàng cũng mỉm cười vẫy tay đáp lại.

Nàng biết Chương Nhược Tịch không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, nhưng nàng vẫn muốn nói với nàng ấy: "Chúc tỷ chiến thắng trở về."

Sau khi tiễn đại quân xuất chinh, đế hậu cùng nhau trở về Càn Nguyên cung.

Thẩm Kinh Trĩ không cảm thấy mệt mỏi chút nào, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống uống một chén trà nóng, thở dài nói: "Hi vọng chiến sự năm nay có thể kết thúc."

Tiêu Thành Dục vừa thay xong lễ phục, nghe vậy liền nói: "Lúc trước cứu cứu có dâng tấu chương, nói rằng Đại Hạ và Bắc Tề đã đánh nhau hai tháng, trận này Đại Hạ đã có chuẩn bị từ trước, Bắc Tề ứng phó vội vàng, lại thêm đang trong thời điểm giáp hạt, cỏ ngựa của Bắc Tề còn chưa mọc, rất bất lợi cho Bắc Tề."

Nói đến đây, hần hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Theo ý kiến của cứu cứu, khoảng tầm Tết Đoan Ngọ hoặc Trung Thu, hai nước sẽ phân định thắng bại, bất luận nước nào thắng cũng là thảm thắng."

Thẩm Kinh Trĩ thở dài, đặt chén trà trở lại bàn, hai tay vô thức đặt lên bụng. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng bằng phẳng, dường như muốn cảm nhận được hơi ấm của đứa bé.

"Tam quốc thế chân vạc đã lâu, chiến sự biên ải diễn ra thường xuyên, kinh thành cách Hàn Cổ quan ngàn dặm, nên không thể thấu hiểu sự gian khổ của bách tính biên ải." Thẩm Kinh Trĩ nói: "Hạ quốc địa hình hẹp dài, vận chuyển lương thảo, nuôi ngựa và đời sống của bá tánh đều bất lợi. Những năm gần đây, Hạ quốc lại xây dựng rầm rộ, thường xuyên bắt bá tánh lao dịch, khiến cho dân chúng oán thán sục sôi. Chiến sự biên ải liên miên cũng khiến bách tính khổ sở trăm bề."

Nếu chỉ có một mình Lệ Minh Hạo thì cũng không sao, nhưng tiên đế của Hạ quốc cũng là người ăn chơi hưởng lạc vô độ, oán hận trong dân chúng đã tích tụ từ lâu.

Hạ triều hiện nay tuy nhìn có vẻ hùng mạnh, có thể đánh cho Bắc Tề tan tác, nhưng thực chất bên trong đã mục ruỗng trăm đường. Trận này nếu kéo dài đến sang năm, thì ngay cả mùa đông năm nay cũng khó mà vượt qua.

Bắc Tề cũng vậy.

Ba nước đều giáp ranh nhau, hai nước kia loạn lạc như vậy, biên cương Đại Sở thường xuyên bị ảnh hưởng, đặc biệt là lần này Hạ - Tề khai chiến, chiến tuyến đã tiến sát Hàn Cổ quan, Lệ Minh Hạo đang toan tính điều gì, mọi người đều biết. Hành động lần này của Tiêu Thành Dục chính là không cho hãn ta bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ cần Hạ quốc dám xâm phạm Đại Sở, lập tức sẽ phản công, cho dù không thể đoạt lại U Vân châu, cũng nhất định phải bảo vệ bình an cho bách tính biên ải, không để chiến hỏa lan đến Đại Sở.

Tiêu Thành Dục mới lên ngôi, lại vừa trải qua biến cố tạo phản, nhưng hãn có dã tâm rất lớn, quyết tâm cũng rất mạnh mẽ.

Trận chiến này, hãn chỉ muốn thắng, không chịu thua.

Hai phu thê đang trò chuyện, ánh mắt vô tình chạm nhau, Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy quyết tâm trong mắt hãn, không khỏi mỉm cười.

Giữa hàng lông mày nàng tràn đầy sự khích lệ, không có chút buồn thương hay không nở nào.

"Thành Dục, chàng là đại bàng, nên bay lượn trên bầu trời, chàng muốn bay bao xa thì cứ bay bấy nhiêu." Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng lên tiếng.

Tiêu Thành Dục chấn động trong lòng, hãn nhìn sâu vào mắt Thẩm Kinh Trĩ, không hề thấy một chút miễn cưỡng nào trong mắt nàng.

Nàng hiểu hần.

Tiêu Thành Dục khẽ thở dài: "Nàng hiểu ta, Tử Đồng cũng vậy."

Thẩm Kinh Trĩ nói tiếp: "U Vân châu là nỗi đau đầu của các đời tiên đế, nay Đại Sở đến tay chàng, mấy năm nay mưa thuận gió hòa, quốc phú dân cường, mà biên cương lại loạn lạc, bất lợi cho quốc gia."

"Thiếp biết, chàng nhất định là muốn nhân lúc thiên thời địa lợi mà thu phục U Vân châu, chàng muốn đích thân đi xóa bỏ mối hận mất châu."

"Chàng cứ đi đi."

Tiêu Thành Dục từng bước đến bên cạnh nàng, chậm rãi ngồi xuống, nàng liền nghiêng đầu tựa vào vai hần.

"Bệ hạ, Hạ quốc cũng cần một minh quân."

Không phá thì không xây, hướng về cái chết mà sống, Thẩm Kinh Trĩ đã chết một lần cũng hiểu được đạo lý này. Nếu không như vậy, Hạ quốc sẽ bị Lệ Minh Hạo kéo vào vực sâu.

Tiêu Thành Dục nắm lấy tay nàng. Tay nàng vẫn ấm áp như vậy, nắm chặt lại tay hần, tạo thành một vòng tròn hoàn hảo.

"Ta sẽ trở về, trở về bên nàng và hài tử."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười: "Bệ hạ, chàng không cần lo lắng cho thiếp, trong cung có mẫu hậu, có Thục thái phi, còn có Nhan Khanh và Viên Nhi, thiếp sẽ bình an sinh hạ hài tử của chúng ta, chờ chàng khai hoàn trở về là có thể gặp con rồi."

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, cuối cùng nói: "Nàng vất vả rồi."

Nàng đang mang thai mà hẳn lại phải ra chiến trường xa xôi.

Thẩm Khinh Trĩ cười: "Đây nào phải vất vả, đây là hạnh phúc, hơn nữa, bệ hạ dù có ở kinh thành cũng không thể thay thiếp sinh con được, phải không?"

Tiêu Thành Dục bị nàng trêu chọc như vậy, nỗi buồn chia ly cũng dần tan biến, lý trí trở lại, hẳn vẫn là vị hoàng đế đặt giang sơn xã tắc lên hàng đầu.

"Ta sẽ nhanh đi nhanh về, cố gắng kịp lúc nàng sinh nở."

Sau khi đại quân xuất chinh chưa đầy một tháng, khi đại quân sắp đến Hàn Cổ quan, biên ải lại truyền đến tin tức. Kiêu Dũng doanh của Hạ quốc tập kích trại của Bắc Tề, trực tiếp ám sát quốc chủ Bắc Tề, Bắc Tề đại loạn.

Hạ quốc thừa cơ đánh thẳng vào kinh đô Bắc Tề, đã chiếm được Bắc Tề vào giữa tháng tư. Ngay khi bách tính hai nước Hạ - Tề tưởng rằng chiến tranh đã kết thúc, Lê Minh Hạo lại thân chinh trực tiếp đánh úp Hàn Cổ quan.

May mắn là Hàn Cổ quan có Tô Trường Uyên trấn giữ, Tô tướng quân mưu lược kinh nghiệm phong phú, trong tình huống bị tập kích bất ngờ vẫn kiên cường giữ vững Hàn Cổ quan, không để quân Hạ phá thành xông vào.

Đến đây, cuộc chiến tam quốc chính thức bắt đầu.

Cuối tháng tư, Tiêu Thành Dục hạ chỉ thân chinh, lấy danh nghĩa bảo vệ giang sơn, đánh đuổi kẻ thù xâm lược, dẫn theo năm vạn tinh binh xuất phát.

Trước khi rời kinh, trong cung tuyên bố tin vui hoàng hậu mang thai.

Ngoài ra, Tiêu Thành Dục để thái hậu, hoàng hậu, Lễ thân vương, Túc thân vương cùng nhiếp chính, giao cho năm vị đại thần nội các cùng nhau gánh vác quốc gia, để lại quân doanh phụ cận bảo vệ kinh thành.

Mùng hai tháng năm, Thiên Hựu đế thân chinh.

Lần này thái hậu và hoàng hậu cùng nhau đứng trên Chu Tước môn đưa tiễn

Thẩm Kinh Trĩ được thái hậu nắm chặt tay, nàng cúi đầu nhìn Tiêu Thành Dục mặc giáp trụ phía dưới, nhìn bóng dáng cao lớn oai hùng của hắn, cuối cùng cũng giống như Chương Nhược Tích, dành cho hắn một nụ cười rạng rỡ.

Tiêu Thành Dục giơ cao trường kiếm, hô: "Xuất phát!"

Theo tiếng hô của Hoàng Thượng, đại quân lên đường tiến về biên ải xa xôi.

Sau khi Hoàng Thượng rời kinh, Thẩm Kinh Trĩ với tư cách là hoàng hậu, ngược lại còn bận rộn hơn trước.

Hiện giờ nàng đã mang thai hai tháng, vóc dáng chưa có gì thay đổi, chỉ là hay buồn ngủ hơn một chút. Vì phải lo lắng việc triều chính nên tạm thời giao cung vụ cho Thục thái phi, Hiền thái phi, Huệ tần và Tạ chiêu nghi cùng nhau xử lý.

Nàng và Tô Dao Hoa phần lớn thời gian đều ở ngự thư phòng của Càn Nguyên cung, cùng hai vị thân vương và các đại thần thương nghị quốc sự.

Vì tiên đế sức khỏe yếu, thái hậu thường xuyên phụ tá triều chính, nên các đại thần đều khá hiểu rõ thái hậu, biết bà là người dũng cảm mưu lược, có tầm nhìn xa trông rộng. Lần này Hoàng Thượng để lại thánh chỉ, vốn tưởng là để thái hậu làm chủ, nhưng không ngờ hoàng hậu cũng rất có chính kiến, đối với việc nước việc quân đều am hiểu tường tận.

Thấy hai vị phượng chủ đều thông minh hơn người, kiến thức uyên thâm, các đại thần cũng yên tâm.

Trong lúc bận rộn như vậy, thoát cái đã hai tháng trôi qua. Lúc này tiền quân đã đến biên ải, ngự giá của Tiêu Thành Dục cũng đến Hàn Cổ quan, tấu chương liên tiếp truyền về, mỗi phong thư đều dày hơn phong thư trước, nhưng lại khiến Thẩm Kinh Trĩ càng thêm yên lòng.

Lý do không gì khác, cho dù Lệ Minh Hạo đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng Hạ quốc sau trận thảm thắng đã bị tổn thất nặng nề, lương thảo trong nước cung cấp không đủ, Kiều Dũng doanh đã là nỗ lực hết đà, còn Đại Sở thì lương thảo dồi dào, binh hùng tướng mạnh, hoàn toàn không phải là những binh lính kiệt quệ của Hạ quốc có thể so sánh được.

Hai bên đối lập, sau hai tháng tấn công liên tục, Hàn Cổ quan vẫn vững như bàn thạch, còn Hạ quốc lại suy yếu dần, mất đi khí thế ban đầu.

Một tấu chương khác là do Ngụy tướng quân ở Trường Dương quan gửi đến, tấu rằng Lệ Minh Hạo đánh Hàn Cổ quan mãi không hạ được, bèn phái quân chủ lực tấn công Trường Dương quan, hai bên đánh nhau bất phân thắng bại. Do Trường Dương quan kéo dài hàng trăm dặm, phòng thủ càng khó khăn, nên hai bên vẫn chưa phân định được thắng thua.

Tuy chiến báo chưa rõ ràng, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lệ Minh Hạo lúc này đã rối loạn, hiện tại đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tấn công Đại Sở, sau hai tháng trì hoãn, binh lính sĩ khí suy giảm, người mệt mỏi ngựa kiệt sức, căn bản không thể tấn công mạnh vào hai cửa ải, chỉ bằng nhân lúc hoàng đế Đại Sở thân chinh thì lập tức rút lui, chỉnh đốn lại binh lực của Bắc Tề và Hạ quốc, nghỉ ngơi dưỡng sức rồi tính tiếp.

Nhưng hiện tại, Lệ Minh Hạo rõ ràng đã mất đi lý trí.

Sự tấn công liều lĩnh, sự cố chấp của hắn, khiến Đại Sở không rơi vào nguy hiểm, không bị kỵ binh của Hạ quốc và Bắc Tề giáp công.

Lệ Minh Hạo đã không còn cơ hội chiến thắng.

Cho dù hắn ta bị điên hay bị bệnh, thì hắn ta cũng đã kéo Hạ quốc và Bắc Tề xuống vực sâu.

Chỉ mong Tiêu Thành Dục có thể sớm kết thúc cuộc chiến này, để bách tính không còn phải chịu khổ nữa.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, cảm nhận được sự đáp lại mạnh mẽ của đứa trẻ dưới lớp da bụng, nàng khẽ nheo mắt mỉm cười.

"Con ngoan, phụ hoàng sẽ đánh hạ cả thiên hạ cho con."

"Con hãy khỏe mạnh lớn lên, chờ phụ hoàng khai hoàn trở về."

Chương 93: Ngoại truyện 5: Chuyện mang thai

Cuối tháng bảy, Thẩm Kinh Trĩ đã mang thai năm tháng. Nàng vẫn luôn khỏe mạnh, không bệnh không tật, lại rất chú ý dưỡng thai, cho nên dù đang mang thai cũng không quá vất vả.

Thậm chí vì nàng thường xuyên bận rộn, phải đi lại giữa Càn Nguyên cung và Khôn Hòa cung, nên bụng nàng cũng không quá lộ, nếu mặc váy áo rộng rãi thì gần như không nhìn ra đang mang thai.

Ban đầu thái hậu còn lo lắng cho nàng, sợ nàng quá vất vả dẫn đến động thai khí, nhưng qua hai tháng quan sát, thấy tinh thần nàng càng ngày càng tốt, ngay cả chứng buồn ngủ mùa xuân lúc trước cũng không còn, ngoài việc mỗi ngày ăn thêm một bữa thì gần như không khác gì người bình thường, lúc này mới yên lòng.

Thái y cũng tâu với hai vị nương nương: "Mạch tượng của hoàng hậu nương nương mạnh mẽ hữu lực, tiểu điện hạ cũng khỏe mạnh, nương nương không cần phải lo lắng quá nhiều, chỉ cần đừng quá lao lực, hao tâm tổn trí là được."

Như vậy, trên dưới trong cung mới yên tâm.

Nói mang thai hoàn toàn không ảnh hưởng gì thì cũng không đúng, chỉ là không quá trở ngại mà thôi.

Hôm nay Thẩm Kinh Trĩ ngủ trưa dậy, đang định gọi cung nữ, thì cảm thấy đứa bé trong bụng động dậy.

Hình như nó cũng vừa thức dậy giống như mẫu thân mình, đang vươn vai duỗi chân vô tình chạm vào bụng Thẩm Kinh Trĩ, khiến

nàng lập tức cảm nhận được sự khỏe mạnh và hoạt bát của nó.

Thẩm Kinh Trĩ không nhịn được bật cười, đưa tay vuốt v.e bụng một lúc lâu rồi nói với nó: "Được rồi được rồi, con xoay người lại, ngủ tiếp đi nào."

Đứa bé trong bụng dường như nghe được giọng nói của nàng, động đậy hai ba cái rồi không cựa quậy nữa, hình như thật sự đã ngủ lại.

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười, gọi cung nữ vào.

Thoắt cái đã sắp đến tháng tám, khắp nơi đều bắt đầu chuẩn bị thu hoạch mùa thu. Năm nay vì chiến tranh, khắp cả nước đều điều động quân hộ, ruộng đất của quân đội thiếu người chăm sóc, Thẩm Kinh Trĩ cùng thái hậu và các vương công đại thần thương nghị, mời bách tính nông nhàn gần đó đến chăm sóc ruộng, lo liệu ba bữa cơm, miễn cho một người hai năm lao dịch, việc thu hoạch mùa thu của ruộng đất quân đội cũng bắt đầu tiến hành thuận lợi.

Quả thật là thiên thời địa lợi, năm nay tuy có chiến sự nhưng mưa thuận gió hòa, tấu chương từ khắp nơi đều báo cáo năm nay là một năm được mùa. Chỉ cần được mùa, không để bách tính rơi vào cảnh thiếu ăn thì sẽ không khiến quốc gia bất ổn.

Sau khi xem tấu chương từ các nơi gửi về, Thẩm Kinh Trĩ và Tô Dao Hoa đều thở phào nhẹ nhõm.

Xong việc thu hoạch mùa thu, lại bắt đầu tính toán lương thảo cho chiến tranh, cùng với quân trang áo ấm mùa đông. Đến khi bàn bạc xong hết việc triều chính, các đại thần vương công đều lui ra, đã là một canh giờ rưỡi sau.

Thẩm Kinh Trĩ đứng dậy đi lại hai bước, nhẹ nhàng xoa bóp eo, Tô Dao Hoa thấy vậy mỉm cười: "Ngồi lâu có hơi mỏi, phải đi lại nhiều một chút, nằm ỳ lại không tốt để mất hết sức lực."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười đáp: "Vâng, nhi thần đã hiểu, dạo này nhi thần đều đi bộ qua lại giữa hai cung, chỉ cần thời tiết tốt là không dùng kiệu."

Tô Dao Hoa cũng chậm rãi đứng dậy, thong thả bước đến bên cạnh nàng: "Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhé."

Thẩm Kinh Trĩ đáp ứng, khoác tay bà, hai mẫu tử dựa vào nhau đi ra ngoài.

Thời tiết đầu thu rất đẹp, dưới bầu trời xanh thắm là bóng cây xanh mướt.

Hai mẫu tử đi trên hành lang, vừa có thể ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài, lại không bị nắng chiếu vào, quả là thoải mái.

Tô Dao Hoa hỏi: "Trong cung con hiện giờ có mấy người trực đêm?"

Thẩm Kinh Trĩ đáp: "Tiểu Thu không yên tâm nên ban đêm sắp xếp hai người, nhưng ban đêm nhi thần ngủ rất ngon, cũng không cần hầu hạ nhiều."

"Như vậy cũng được, nhưng mà con hiện giờ cũng đã năm tháng rồi, vẫn nên để Thái Y Viện chọn ba nữ y đến, mỗi đêm thêm một nữ y trực đêm, ta cũng yên tâm hơn."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Vâng, nhi thần nghe lời mẫu hậu."

Tô Dao Hoa vỗ vỗ tay nàng, nói: "Hiện giờ hoàng nhi đang chinh chiến phương xa, con một mình ở lại trong cung, ban đầu ta rất lo lắng, sợ con lo lắng cho hoàng nhi, sợ con suy nghĩ nhiều, bây giờ xem ra là ta đã lo lắng thừa rồi."

Những lời này lúc trước Tô Dao Hoa chưa từng nói với nàng, Thẩm Kinh Trĩ cứ tưởng bà cũng giống như vẻ ngoài, luôn tỏ ra kiên định

và bình tĩnh.

Nàng khẽ cười, lắc lắc tay Tô Dao Hoa: "Mẫu hậu cứ yên tâm, nhi thần mười bốn tuổi vào Khôn Hòa cung, coi như là được mẫu hậu nuôi dạy lớn lên, nhi thần là người thế nào, mẫu hậu hẳn là biết rõ."

"Giờ còn khiến mẫu hậu phải lo lắng, là nhi thần không phải, sau này mẫu hậu cứ yên tâm là được."

Lời này nói thật êm tai, nhưng thái hậu lại nói: "Khác nhau đấy, con và hoàng nhi là phu thê, hoàng nhi chinh chiến phương xa, dù con không mang thai nhưng trong lòng cũng sẽ nhớ và lo lắng, điều này không liên quan đến việc con là người thế nào, đây là do tình cảm."

Vừa nói, Tô Dao Hoa vừa mỉm cười nhìn nàng, trong mắt có sự an ủi.

"Bây giờ xem ra, sự tin tưởng của con dành cho hoàng nhi còn nhiều hơn ta nghĩ, thảo nào hoàng nhi lại quyết tâm ra trận như vậy, chính là vì người bên cạnh có sự tin tưởng vững chắc vào hoàng nhi."

"Chúng ta tin tưởng nhất định sẽ khai hoàn, nhất định sẽ chiến thắng, nhất định sẽ đưa Đại Sở đến một thời kỳ thịnh thế khác."

Thẩm Kinh Trĩ và bà bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng mỉm cười.

"Vâng, mẫu hậu, bệ hạ nhất định làm được."

Hai người nói chuyện về Tiêu Thành Dục một lúc, Thái hậu lại chuyển chủ đề sang nàng: "Triệu nữ quan hiện giờ chỉ có thể ở Nam Thư Quán, nàng ấy không thường xuyên vào cung, nếu con rảnh rỗi thì gọi nàng ấy vào cung ở với con vài ngày, trò chuyện cùng con cho khuây khỏa."

Thẩm Kinh Trĩ không có người thân, nàng đơn độc một mình, giờ

đây phu quân lại chinh chiến phương xa, dù nàng có nói thế nào, trong lòng cũng sẽ có lúc cô đơn buồn bã. Những chuyện này, nàng không tiện nói với cung nhân, cũng không thể nói với thái hậu, chỉ có thể tìm bằng hữu để tâm sự.

May mắn là tính tình nàng tốt, những năm tháng trong cung cũng kết giao được không ít bằng hữu, điều này cũng khiến thái hậu cảm thấy rất ngạc nhiên.

Theo bà thấy, Thẩm Kinh Trĩ là người lạnh lùng, tâm tính kiên định, thông minh có chủ kiến, muốn gì cũng có thể tự mình giành lấy, bà không ngờ rằng Thẩm Kinh Trĩ cũng có thể kết giao với mọi người.

Những bằng hữu này không phân biệt tính cách, ai cũng thích chơi với nàng, ai cũng sẵn sàng nhờ nàng giúp đỡ, nàng giống như một cây đại thụ để người khác dựa vào, cũng sẵn sàng làm kết giao với mọi người.

Thẩm Kinh Trĩ không biết suy nghĩ trong lòng thái hậu, nàng chỉ cười nói: "Mẫu hậu, hiện giờ Viên Nhi công việc rất bận, Nam Thư Quán lại sắp có sách mới, hơn nữa Tư Duyệt mỗi ngày đều đến trò chuyện với nhi thần, trong cung còn có Tiểu Thu luôn ở bên cạnh, nhi thần chưa bao giờ cảm thấy cô đơn."

"Hơn nữa, không phải còn có mẫu hậu sao?"

Vừa nói, nàng vừa làm nũng với thái hậu: "Mẫu hậu chính là mẫu thân của nhi thần, cũng là người thân của nhi thần sau này, nếu nhi thần có gì uất ức không biết nói cùng ai thì sẽ đến tìm mẫu hậu tâm sự, được không?"

Tô Dao Hoa không nhịn được bật cười.

Bà điểm nhẹ lên trán Thẩm Kinh Trĩ, cười nói: "Nha đầu này, trong cung này còn ai dám để con phải chịu uất ức chứ?"

Thẩm Kinh Trĩ chỉ cười mà không nói.

Khi trở về Khôn Hòa cung, cung nhân đến bẩm báo Diêu Kim Ngọc muốn cầu kiến.

Thẩm Kinh Trĩ liền đến thẳng nhĩ thất, cho người mời Diêu Kim Ngọc đến đó nói chuyện.

Phải nói rằng ba phi tần mới nhập cung năm ngoái, đương nhiên không phải là vì tranh giành sủng ái mà đến, mỗi người đều có tính cách riêng, cũng có mục đích riêng.

Hiện giờ chiến sự chưa yên, nhiều chuyện không tiện nói ra, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cũng dần dần hiểu được suy nghĩ và hoài bão của họ.

Thẩm Kinh Trĩ vừa ngồi xuống ở nhĩ thất, đã nghe thấy một tràng cười như chuông bạc.

Chưa thấy người đã nghe tiếng, vừa nghe đã biết là ai. Quả nhiên một lúc sau, liền nghe thấy tiếng chuông ngọc leng keng.

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một mỹ nhân xinh đẹp bước vào nhĩ thất. Diêu Kim Ngọc mặc một bộ váy áo thêu kim tuyến lộng lẫy, đầu cài ba cây trâm tua rua bằng vàng, cổ đeo một chuỗi ngọc trai, quả thật là phú quý vô cùng.

Ngược lại, hoàng hậu Thẩm Kinh Trĩ chỉ mặc một bộ váy áo màu sen nhạt, trên tóc chỉ cài một cây trâm hoa mai, toàn thân không hề có đồ trang sức bằng vàng bạc.

Thế nhưng khi so sánh hai người, khí chất uy nghiêm của Thẩm Kinh Trĩ khiến người ta không dám khinh thường, còn Diêu Kim Ngọc lại toát lên vẻ dễ gần.

Vừa bước vào, nàng ấy đã quỳ xuống hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ,

cười nói: "Hôm nay nương nương về sớm hơn mọi khi, may mà thần thiếp đã đến chờ."

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười mời nàng ấy ngồi xuống: "Người không phải đang bận sao, sao hôm nay lại nhớ đến ta vậy?"

Diêu Kim Ngọc nương mày, làm nũng nói: "Ba ngày không gặp thần thiếp, nương nương không nhớ thần thiếp sao?"

Thẩm Kinh Trĩ bị nàng ta chọc cười, vội nói: "Nhớ chứ, nhớ chứ, vừa về nghe nói người đến, lập tức mời người vào đây nói chuyện."

"Thế nào, dạo này Kim Toán Các của người làm ăn ra sao?"

Nói đến chuyện chính sự, Diêu Kim Ngọc thu lại vẻ đùa cợt trên mặt, thở dài nói: "Nói ra thì, Kim Toán Các vẫn là nhờ nương nương ủng hộ thần thiếp mới mở được, Diêu gia cũng đã nới lỏng, cho thần thiếp không ít vốn, chỉ tiếc là mở ba tháng rồi mà vẫn chưa thu nhận được bao nhiêu nữ học trò, ngược lại có không ít nam học trò đến hỏi, ý tứ là muốn học để đi làm chương quỹ."

Diêu Kim Ngọc thực chất là người có đầu óc nhất trong thế hệ này của Diêu gia, mười tuổi đã theo phụ thân đến cửa hàng học việc, mười hai tuổi đã làm được một vụ buôn bán lời nghìn lượng, sau khi nàng đến tuổi cập kê, Diêu gia càng trực tiếp giao cho nàng quản lý năm cửa hàng.

Chỉ tiếc nàng là nữ nhi.

Dù Diêu Kim Ngọc thề sống thề chết rằng mình nguyện cả đời không gả chồng, nhưng các vị trưởng bối trong tộc sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn quyết định để ca ca kém nàng một bậc kế thừa vị trí gia chủ.

Còn nàng nếu đồng ý kén rể, thì có thể ở lại nhà làm người đứng thứ hai phò tá ca ca, nếu không muốn kén rể mà muốn xuất giá, thì

có thể cho nàng mười cửa hàng làm của hồi môn, để nàng tự mình kinh doanh.

Đây đã coi như là đối xử hậu hĩnh với nàng rồi.

Nhưng Diêu Kim Ngọc không cam tâm, tại sao là nữ nhi thì không thể kế thừa gia nghiệp? Tại sao nàng vất vả gầy dựng cho gia tộc nhiều năm, cuối cùng chỉ đổi lấy mười cửa hàng?

Vì vậy, khi triều đình muốn đánh trận, bắt đầu trưng thu quân nhu, nàng liền chủ động nói muốn làm cầu nối, tiến cung làm phi.

Trận chiến này không khiến triều đình tổn thất nặng nề, không tăng thêm thuế má lao dịch, là bởi vì các hoàng thương thế gia đều đã bỏ tiền bạc bỏ công sức.

Chức vị Chiêu Nghi của Diêu Kim Ngọc là do Diêu gia bỏ ra một số tiền lớn mua được.

Diêu Kim Ngọc đã nói qua với Thẩm Kinh Trĩ, nếu đến lúc phải gả chồng thì nàng sẽ gả cho nam nhân quyền lực nhất thiên hạ, dù thế nào nàng cũng có thể kinh doanh thật tốt.

Thẩm Kinh Trĩ rất khâm phục nàng ấy, cũng rất đồng tình với nàng ấy, nên sau khi hai người thân thiết hơn, nàng ấy bèn nói với Thẩm Kinh Trĩ về lý tưởng của mình.

Nàng ấy muốn mở một lớp dạy tính toán chỉ dành cho nữ tử, để những nữ tử bình thường có thể có vốn liếng để tự lo cho bản thân, để họ không còn bị người khác kìm kẹp, sống cuộc sống mà họ muốn.

Vì lý tưởng đó, nàng ấy không chỉ bỏ ra "của hồi môn" của mình, mà còn dùng thân phận Chiêu Nghi để khiến Diêu gia phải bỏ tiền ra, quả là một vụ làm ăn tính toán kỹ lưỡng.

Chỉ là hiện giờ Kim Toán Các đã mở ba tháng, ngay cả ở kinh thành cũng chỉ chiêu mộ được mười mấy học trò, đa phần đều là quả phụ, điều này khiến Diêu Kim Ngọc rất sốt ruột.

Hôm nay nàng tranh thủ thời gian rảnh rỗi, muốn đến hỏi Thẩm Kinh Trĩ một chút.

Vị hoàng hậu nương nương của họ xưa nay thông minh, chưa có việc gì mà nương nương không làm được.

Quả nhiên, nghe nàng ấy nói xong, Thẩm Kinh Trĩ suy nghĩ một chút rồi nói: "Để chúng ta cùng nhau tính toán. Nhất định sẽ có cách."

Chương 94: Ngoại truyện 6: Diêu Kim Ngọc

Phần lớn chính kiến và kiến thức của Thẩm Kinh Trĩ đều học được từ phụ thân kiếp trước. Trong lòng nàng, tuy phụ thân không phải là người kinh thiên động địa, là vị quan tài giỏi có một không hai, nhưng cũng là người có tầm nhìn xa trông rộng, tấm lòng bao la.

Sau này nàng trở thành Thẩm Thái, những gì nàng học được đều từ thái hậu và Tiêu Thành Dục.

Suy nghĩ của nàng hiện giờ, đương nhiên khác với người thường.

Diêu Kim Ngọc thấy nàng dường như đã có chủ ý, bèn hỏi: "Ý của nương nương là?"

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nhấp một ngụm trà táo đỏ rồi mới nói: "Nữ tử trên đời này phải dựa dẫm vào người khác, là do nguyên nhân lịch sử hàng nghìn năm nay, Đại Sở nhờ sự anh minh của Cao Tổ hoàng đế và hoàng hậu, nữ tử đã dễ sống hơn trước rất nhiều, chúng ta có thể tự lập hộ tịch, nhà tuyệt tự có thể do nữ nhi kế thừa gia nghiệp, nữ tử có thể kinh doanh, có thể làm việc, có thể dựa vào bản lĩnh của mình để nuôi sống bản thân."

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi nói: "Nhưng chung quy lại, vẫn là do nam nhân làm chủ. Những quả phụ và cô nhi không có chỗ dựa, họ chỉ có thể dựa vào hai bàn tay của mình, vì vậy họ mới muốn học tính toán, họ muốn tự mình tạo dựng tương lai tươi sáng cho bản thân, nhưng những cô nương nhà người ta, trừ phi giống như chúng ta, thì đa phần đều muốn gả vào một gia đình tốt, chăm lo cho phu tử, sống một cuộc đời bình dị."

"Thế tục chính là như vậy."

Nghe đến đây, Diêu Kim Ngọc cũng không khỏi ử rữ. Năm đó nàng oán hận bất mãn như vậy, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nghe theo lời khuyên của mẫu thân, đi con đường mà gia tộc mong muốn.

Dù con đường này nàng đi có bao nhiêu không cam tâm, cũng không thể chống lại cả gia tộc.

Thời thế tạo anh hùng.

Thấy nàng ấy buồn bã, Thẩm Kinh Trĩ lại mỉm cười: "Nhưng hiện giờ, Đại Sở sắp có thêm sức sống mới."

Diêu Kim Ngọc ngẩng phắt đầu lên, nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Nhưng ánh mắt Thẩm Kinh Trĩ không nhìn nàng ấy, mà xuyên qua tường cung, vượt qua muôn trùng, như thể có thể bay đến tận chín tầng mây.

"Đại Sở lãnh thổ rộng lớn, dân cư phức tạp, chờ chiến sự kết thúc, Đại Sở sẽ có thêm đất đai, thêm dân cư, đối mặt với tình hình phức tạp hơn, lúc đó, quốc gia cần gì?"

Diêu Kim Ngọc nghe mà lòng sôi sục, nàng không hiểu chính sự, nhưng nàng kinh doanh nhiều năm cũng có chút kiến thức.

Được Thẩm Kinh Trĩ hỏi, nàng ấy không khỏi buột miệng: "Cần quân đội."

"Đúng vậy." Thẩm Kinh Trĩ thu hồi ánh mắt, nhìn Diêu Kim Ngọc.

Nếu có thể thu phục U Vân tam châu, nếu có thể một lần đánh bại Hạ quốc và Bắc Tề, thì toàn bộ Trung Nguyên sẽ thuộc về Đại Sở, nhưng đến lúc đó biên ải không cần đánh trận, mà càng cần sự ổn định.

Người Bắc Tề sẽ không cam tâm, người Hạ quốc cũng sẽ không cam tâm, vì vậy triều đình sẽ di dân một lượng lớn quân hộ, một là để dẫn dắt bách tính trải qua chiến tranh khôi phục sản xuất, ổn định

cuộc sống, hai là để tùy thời nhận lệnh trấn áp phản loạn.

Đương nhiên, những việc sau này triều đình đã bàn bạc rồi, lần này không cần phải nói kỹ với Diêu Kim Ngọc, Thẩm Kinh Trĩ muốn nói đến một chuyện khác.

"Triều đình di chuyển quân hộ, sẽ có một lượng lớn ruộng đất quân đội bỏ hoang, vì vậy triều đình cần thêm nhân lực vật lực để duy trì sản xuất nông nghiệp hàng năm, lúc này chỉ dựa vào nam nhân khỏe mạnh thì tự nhiên là không đủ."

"Vốn dĩ ở nông thôn lúc nông nhàn, nữ nhân cũng phải xuống ruộng, không chỉ vậy, họ còn phải nấu cơm giặt giũ, chăm sóc già trẻ trong nhà, dù vất vả như vậy, nhưng người đời lại luôn không nhìn thấy sự vất vả của nữ nhân, lần canh tác ruộng đất quân đội này, bệ hạ muốn thử nghiệm việc nam nữ cùng làm."

Nói một cách dễ hiểu, chính là thuê mướn nông dân với mức lương như nhau, không phân biệt nam nữ.

Mắt Diêu Kim Ngọc càng sáng hơn, nhưng vẫn còn nghi hoặc: "Nhưng, tại sao lại làm vậy?"

Thẩm Kinh Trĩ và thái hậu đều là nữ nhân, đồng cảm với nhau, tự nhiên sẽ muốn tìm kiếm tiền đồ và địa vị cho nữ nhân. Nhưng Tiêu Thành Dục lại là nam nhân, hơn nữa còn là bậc cửu ngũ chí tôn, hẳn có suy nghĩ như vậy quả thật có chút kỳ lạ.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười.

Nàng nhớ đến hôm đó khi bàn luận chuyện này với Tiêu Thành Dục, nàng cũng có chút khó hiểu, nên đã hỏi hẵn.

Lúc đó thấy nàng nghi hoặc, Tiêu Thành Dục cũng không khỏi bật cười. Nụ cười của hẵn không phải là gió xuân ấm áp, cũng không

phải là dịu dàng cảm động, mà chứa đựng cả đất trời vạn vật.

Đó là sự tự tin nắm chắc trong lòng bàn tay.

"Ta cho rằng, Đại Sở sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, lãnh thổ rộng lớn, non sông gấm vóc, bách tính ấm no, kho lúa đầy ắp, đến lúc đó mọi ngành nghề đều hưng thịnh, ruộng đồng, cửa hàng sẽ thiếu rất nhiều nhân lực."

Những năm trước tuy không có chiến tranh, nhưng thiên tai liên miên, dân cư Đại Sở không tăng lên như tiên đế dự đoán, vẫn duy trì ở mức không cao không thấp.

Dân cư là huyết mạch của một quốc gia. Dân cư không đủ, làm gì cũng khó khăn.

Đây cũng là lý do tại sao Bắc Tề lại nhanh chóng bị diệt vong, còn Hạ quốc hiện giờ chỉ có thể bị Đại Sở đánh cho liên tục bại trận.

Tiêu Thành Dục nhìn nàng, trong mắt có ánh sao trời lấp lánh. Đó là tương lai tốt đẹp nhất mà hắn có thể thấy trước.

"Dân cư Đại Sở so với thời kỳ hưng thịnh nhất còn ít hơn hàng triệu người, nhưng hiện giờ kinh tế phồn vinh, ruộng đất màu mỡ, rõ ràng là giai đoạn thích hợp nhất để phát triển, để bách tính tích lũy của cải, để họ dần dần có cuộc sống ấm no, giai đoạn này, nếu nhân lực trống niên không đủ thì sẽ hạn chế sinh sản."

Tiêu Thành Dục suy nghĩ rất thấu đáo, đương nhiên, lần này không phải chỉ mình hắn nghĩ vậy, mà là phụ hoàng ngày ngày nằm trong Càn Nguyên điện, xem vô số sách sử, xem vô số địa phương chí mới đúc kết ra được.

Hai phụ tử vì chuyện này đã tranh luận nhiều năm, sau đó có thêm thái hậu tham gia, dần dần làm phong phú thêm suy nghĩ và tầm nhìn của Tiêu Thành Dục.

Những gì hắn nhìn thấy, cũng là những gì phụ hoàng mẫu hậu đã chứng kiến trong hơn hai mươi năm.

Tiêu Thành Dục nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Nhưng ta không muốn hạn chế sự phát triển, ta muốn Đại Sở ngày càng phồn vinh thịnh vượng, bốn biển thái bình, không chỉ có nam nhân, mà nữ nhân cũng là trụ cột trong gia đình."

"Nếu một gia đình cả nam lẫn nữ đều có thể làm ra tiền, họ tích lũy được nhiều của cải hơn, cuộc sống hạnh phúc hơn, nàg nói xem họ có muốn sinh nhiều hài tử, làm rạng rỡ gia tộc hay không?"

"Đến lúc đó, dân cư Đại Sở sẽ ngày càng đông, sẽ lại đứng trên đỉnh cao."

Những suy nghĩ và chính sách này của Tiêu Thành Dục là vì Đại Sở, cũng là vì muôn dân Đại Sở.

Đây không phải là quốc gia của riêng hắn, mà là quê hương của tất cả mọi người.

Thẩm Kinh Trĩ bây giờ vẫn còn nhớ nụ cười của Tiêu Thành Dục ngày hôm đó, nụ cười rạng rỡ vô cùng, chứa đựng sự kỳ vọng vào một tương lai tươi đẹp.

Nàng thu hồi tâm trí, nhìn Diêu Kim Ngọc: "Kim Ngọc, dù thế nào, đây cũng là cơ hội của chúng ta."

"Gặp được bệ hạ là may mắn của chúng ta, nếu có thể thực hiện từng chính sách một, có thể sửa đổi luật pháp Đại Sở, dù không thể thay đổi trời đất, ít nhất tương lai sẽ không tồi tệ hơn."

Diêu Kim Ngọc xúc động, nàng ấy nắm chặt tay, gật đầu lia lịa: "Thần thiếp hiểu rồi."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười: "Chuyện của Kim Toán Các nếu người sốt ruột, có thể dùng tiền thưởng để thu hút, hứa hẹn mỗi khóa học ba tháng, người xuất sắc nhất sẽ được thưởng, và có thể làm việc ở cửa hàng của người."

"Kim Ngọc, tiền tài động lòng người, những người đến học hiện giờ đã rơi xuống vũng bùn, họ rất muốn thay đổi cuộc đời, nhưng người dùng tiền thưởng để dụ dỗ, nhất định sẽ có những người bình thường muốn có được phần thưởng đó."

"Ban đầu sẽ rất ít, dần dần sẽ nhiều lên, kỳ một, lý hai, mỗi học trò tốt nghiệp từ chỗ người, đều sẽ trở thành bằng hiệu của Kim Toán Các."

"Đến lúc đó bệ hạ đã trở về, tân chính sẽ được thi hành," Thẩm Khinh Trĩ nhìn Diêu Kim Ngọc, "lúc đó, e là Kim Toán Các của người mở một cái cũng không đủ đâu."

Thẩm Khinh Trĩ không nói rõ với Diêu Kim Ngọc tân chính là gì, nhưng Diêu Kim Ngọc cũng tự mình hiểu ra, nàng ấy đứng dậy, cúi đầu thật sâu với Thẩm Khinh Trĩ, trong mắt đã có lệ.

"Tạ ơn nương nương, tạ ơn bệ hạ."

Nàng biết, tân chính này cũng là sự tái sinh của nàng.

Sau khi nàng ấy rời đi, Thẩm Khinh Trĩ mới vịn tay Thích Tiểu Thu đứng dậy, mỉm cười nói: "Nói chuyện một lúc lại thấy hơi mệt rồi."

Thích Tiểu Thu liền dìu nàng vào tắm điện, nằm nghỉ một lát trên giường, lại hầu hạ nàng ăn một bát sữa chua hạnh nhân, nàng mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nàng nhẹ nhàng xoa bụng: "Trước đây mẫu hậu còn nói, hài tử đều nghịch ngợm, nhất là đứa bé đầu tiên, đến tháng này thường hay quậy phá, nhưng đứa bé này lại rất ngoan, chắc là tính tình trầm

ồn."

Thích Tiểu Thu liền cười nói: "Đại diện hạ là huynh trưởng hoặc là trưởng tử, từ trước đến nay đều trầm ổn, nếu không trầm ổn thì làm sao quản được đệ đệ muội muội?"

"Người đấy, cứ thích trêu chọc ta." Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ bụng: "Không cần nhiều hài tử như vậy, một hai đứa là đủ rồi."

Thích Tiểu Thu ngồi bên cạnh giúp nàng xoa bóp bắp chân, không khỏi ngạc nhiên: "Sao lại vậy ạ?"

Người đời quan niệm con đàn cháu đống là phúc, nhất là hoàng gia, có thể sinh một trăm đứa thì không sinh mười đứa, bệ hạ lại là hoàng đế, là bậc cửu ngũ chí tôn, trong nhà còn có ngai vàng cần kế thừa, nếu là người thường tự nhiên là muốn sinh nhiều một chút.

Nhưng hoàng hậu nương nương không phải là người ích kỷ, nàng và bệ hạ tình cảm phu thê rất tốt, chuyện gì cũng bàn bạc với nhau, vì vậy những gì nàng nói hiện giờ đều là đã thương lượng với bệ hạ rồi.

Thích Tiểu Thu là hết lòng vì nàng, Thẩm Kinh Trĩ trong lòng cũng hiểu rõ. Nàng cầm một hạt dẻ trong tay chậm rãi bóc vỏ.

"Bệ hạ quốc sự bận rộn, ta cũng không nhàn rồi, trong cung ngoài cung luôn có việc phải lo, chỉ sinh một hai đứa, hai chúng ta có thể toàn tâm toàn ý nuôi dạy chúng lớn lên, thay vì giao cho nhũ mẫu, để chúng phải nhìn sắc mặt người khác mà sống."

"Đó không phải là cách làm tốt, cũng không phải là phụ mẫu có trách nhiệm," Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, "Năm ngón tay còn có dài ngắn khác nhau, phụ mẫu đối với hài tử cũng luôn có sự thiên vị, đến lúc hài tử đông đúc sẽ có sự so sánh, những đứa được phụ mẫu yêu thích sẽ vô lo vô nghĩ, vui vẻ lớn lên, vậy còn những đứa không được phụ mẫu yêu thích thì sao?"

"Ta là cô nhi, từ nhỏ không có phụ mẫu, ta không muốn hài tử mình có phụ mẫu mà không cảm thấy hạnh phúc, ta sinh con ra là để nó trở thành một đứa trẻ lạc quan vui vẻ, trở thành cây đại thụ, chứ không phải để nó lớn lên trong đau khổ."

Thích Tiểu Thu nghe mà say mê.

Lời là do hoàng hậu nương nương nói, nhưng cũng là ý của hoàng đế bệ hạ.

Còn có một số lời nhưng Thẩm Kinh Trĩ không nói ra.

Tiêu Thành Dục biết thái hậu vì sinh con mà tổn hại sức khỏe, đáng tiếc là hai đứa bé đều chết yểu khi còn nhỏ, đây là một đả kích không nhỏ đối với thái hậu.

Tiêu Thành Dục không muốn Thẩm Kinh Trĩ cũng vì sinh con nổi dãi, vì ngại vàng mà mang thai sinh nở, họ sinh hài tử, chỉ vì muốn có hài tử của riêng mình, muốn có gia đình của riêng mình.

Họ khó khăn lắm mới có được hạnh phúc, tự nhiên cũng muốn hài tử có được hạnh phúc, vì vậy sau khi bàn bạc, hai người quyết định sinh hai đứa mà thôi, dù là nam hay nữ, đều sẽ nuôi dạy chúng thật tốt.

Như vậy là đủ rồi.

Thẩm Kinh Trĩ xoa xoa bụng, cười nói: "Con nghe thấy rồi kìa."

Đứa trẻ như nghe thấy mong đợi của phụ mẫu, nghe thấy tình yêu thương của phụ mẫu, cũng nghe thấy tương lai rộng mở của chính mình. Như thế đưa tay nhỏ ra, chạm vào tay mẫu thân đang đặt trên bụng.

Cử động của nó rất nhẹ, không làm nàng đau, nhưng lại khiến nàng

cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của nó.

Như đang nói với nàng: Nó rất vui.

Chương 95: Ngoại truyện 7: Quý thái phi

Đầu tháng tám, gió thu nổi lên, khắp nơi vàng rục.

Chiến sự biên ải không ảnh hưởng đến bách tính an cư lạc nghiệp trên bình nguyên, dù họ biết biên ải đang có chiến tranh, nhưng vẫn không cảm thấy lo lắng. Bởi vì mùa thu hoạch sắp đến.

Năm nay là một năm được mùa, khắp nơi trên cả nước đều có tấu chương báo cáo về vụ thu hoạch. Thảm Khinh Trĩ cùng thái hậu bận rộn rong rã nửa tháng trời mới sắp xếp xong việc mùa thu cho các địa phương.

Đến giữa tháng tám, khi Thảm Khinh Trĩ mang thai được sáu tháng, cuối cùng cũng có được chút thời gian rảnh rỗi.

Ở biên ải, chiến sự giữa Đại Sở và Hạ quốc đang rơi vào thế giằng co, Lệ Minh Hạo đã có dấu hiệu xuống dốc nhưng không chịu rút quân, lấy gia đình của binh lính ra uy hiếp, ép họ liên tục vây hãm Hàn Cổ quan và Chính Dương quan. Còn Đại Sở quốc lực hùng mạnh, mỗi ngày đều phái quân tiên phong xuất thành nghênh chiến, chỉ chờ biên ải thu hoạch xong mùa màng sẽ tổng phản công.

Chiến sự biên ải dần ổn định, Thảm Khinh Trĩ nhìn tấu chương hai ngày gửi về một lần, cuối cùng cũng có thể yên tâm, bắt đầu sắp xếp cho tết Trung Thu năm nay.

Tết Trung thu năm nay, trong cung không tổ chức đại yến tiệc, nhưng vẫn mời các vương công đại thần có công lao đến cùng gia quyến nhập cung, để cảm tạ lòng trung thành và sự cần mẫn của họ vì đất nước.

Trên yến tiệc, Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên cạnh thái hậu, đang trò chuyện với Vương Nhan Khanh.

Vương Nhan Khanh là đích nữ của Vương thị, từ nhỏ đã nổi tiếng là tài nữ, nghe nói tám tuổi đã biết làm thơ, mười tuổi đã có thể bàn luận chính sự với lão sư, quả là một nữ nhân tài hoa hơn người.

Vương thị không giống như Tưởng thị, tuy cùng là thế gia đại tộc trăm năm, nhưng Vương thị theo đuổi gia phong trung quân ái quốc, đọc sách hiểu biết, người Vương thị ra làm quan rất nhiều, không ít người được phái đi các nơi tạo phúc cho bách tính một phương.

Trong số huynh đệ tỷ muội cùng thế hệ với Vương Nhan Khanh, không chỉ riêng nàng ấy tài mạo song toàn, mà những người khác cũng đều danh tiếng lẫy lừng.

Mỗi lần trò chuyện với nàng ấy, Thẩm Kinh Trĩ đều có thể cảm nhận được bề dày của thế gia đại tộc.

Vương Nhan Khanh nhập cung làm phi, mục đích có chút giống với Diêu Kim Ngọc, nàng ấy không phải vì vinh hoa phú quý mà là vì lý tưởng của mình. Vương Nhan Khanh muốn làm nữ quan, chủ trì chính sự một phương, tận trung với đất nước.

Nàng ấy có bản lĩnh cũng có năng lực, nếu nàng ấy không phải là nữ nhi, e rằng đã sớm có thể thi đỗ ra làm quan rồi.

Thẩm Kinh Trĩ không chỉ nói chuyện trong cung với nàng ấy, mà còn bàn luận về chính sự, hai người có quan điểm giống nhau, nói chuyện vô cùng ăn ý, nên có chút cảm giác tâm tâm tương tích.

Giờ phút này cũng là như thế.

Thẩm Kinh Trĩ hỏi nàng ấy: "Nghe nói gần đây ngươi lại đọc sách mới, có cảm nhận gì không?"

Vương Nhan Khanh bưng chén trà lên cung kính mời nàng, mới chậm rãi nói: "Nương nương, thần thiếp không dám nói là có cảm nhận gì, nhưng đọc sách mở mang kiến thức, quả thật có thể học được kiến thức và hiểu biết từ sách vở. Gần đây thần thiếp đang đọc một cuốn sách tên là "Đào Nguyên chí", kể về một người vô tình lạc vào Đào Nguyên, thấy cảnh đẹp nơi tiên cảnh. Sau khi đọc xong, ban đầu thần thiếp cảm thấy rất mới mẻ, nhưng nghĩ kỹ lại, thì thấy tuy Đào Nguyên hương rất tốt đẹp, nhưng không phải là nơi để ở lâu dài."

Thái hậu nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, cũng không khỏi tham gia vào: "Ai gia cũng từng đọc cuốn sách này, Nhan Khanh người nói thử xem."

Vương Nhan Khanh đứng dậy cung kính hành lễ với Thái hậu, ngồi xuống trở lại rồi mới nói. Âm thanh rất nhỏ nhưng phát âm rõ ràng, đủ để những người ngồi phía trên nghe thấy.

"Hồi thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, thần thiếp cho rằng sự tốt đẹp của Đào Nguyên hương, cuộc sống an cư lạc nghiệp của người dân nơi đó, sự sung túc mỹ mãn, đều được xây dựng trên cơ sở tách biệt với thế giới bên ngoài. Đương nhiên, cũng phải nhờ bên ngoài thái bình không có chiến tranh, một khi chiến tranh lan đến, sự tốt đẹp này sẽ lập tức tan vỡ."

"Không thể tự mình tạo dựng cuộc sống, thần thiếp cảm thấy bất an từ tận đáy lòng."

"Vì vậy, theo ý kiến của thần thiếp, đây chỉ là một tác phẩm tưởng tượng về sự trốn tránh thế giới, trên đời này không có Đào Nguyên hương thực sự, cũng không có nơi nào là Đào Nguyên hương thực sự, cuốn sách này xem qua cho biết là được rồi."

Thẩm Kinh Trĩ và Tô Dao Hoa nhìn nhau, cùng nhìn về phía Vương Nhan Khanh.

Trên gương mặt thanh tú của Vương Nhan Khanh hiếm khi xuất hiện chút ửng hồng.

"Sao vậy? Có phải thần thiếp nói sai không?" Nàng ấy có chút do dự.

Thái hậu cười nói: "Không, người nói rất đúng."

Lúc này trong đại điện, mọi người đang nâng chén chúc tụng nhau, tuy không có ca múa nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Có một số lời, Thẩm Kinh Trĩ không tiện nói ra, nhưng cũng có thể gợi ý một chút.

"Những gì Nhan Khanh nói đều là những gì ta đang nghĩ, Nhan Khanh, ta xin lấy trà thay rượu, kính người một ly."

Vương Nhan Khanh lập tức đứng dậy, khom người tiến lên cụng ly với nàng.

Đến khi yến tiệc tàn, Thẩm Kinh Trĩ cùng thái hậu đi bộ về Từ Hòa cung, thái hậu nói: "Ta thấy con rất hợp ý với nàng ấy."

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi xoa bụng đã hơi nhô lên, cười nói: "Mẫu hậu chẳng phải cũng rất thích nàng ấy sao?"

Tô Dao Hoa liền cười.

"Lúc trước để họ nhập cung vốn là có dự tính khác, bây giờ xem ra, nước cờ này đã đi đúng rồi," Tô Dao Hoa ngẩng đầu nhìn những đám mây trắng bồng bềnh trên trời, "Có một số việc nhất định phải có người làm, nhưng chúng ta cũng phải biết suy nghĩ của họ, dùng đúng người mới có thể làm đúng việc."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Vâng, tạ mẫu hậu dạy bảo."

Thái hậu vỗ vỗ tay nàng, nói: "Ta tuổi đã cao, sức khỏe không tốt,

cũng không theo kịp suy nghĩ của các con, bây giờ có con rồi, sau này con phò tá hoàng nhi, ta cũng yên tâm. Đại Sở không giống như tiền triều, nữ nhân Đại Sở chúng ta có thể tự lập hộ tịch, có thể trồng trọt kinh doanh, chỉ là không thể thi cử ra làm quan mà thôi. Là hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, chúng ta tự nhiên phải gánh vác nhiều hơn so với hoàng hậu của tiền triều."

"Con có thể làm tốt hơn ta." Thái hậu mỉm cười nói.

Thẩm Kinh Trĩ lại nói: "Tất cả đều nhờ mẫu hậu dạy dỗ, nhờ có mẫu hậu tận tình dạy bảo, mới có nhi thần của ngày hôm nay."

Hai mẫu tử khen ngợi lẫn nhau suốt dọc đường, mãi đến cửa Từ Hòa cung mới chia tay. Khi Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi trở về cung, Ngân Linh tiến lên bẩm báo: "Nương nương, vừa rồi Quý thái phi nương nương đã gửi thiệp mời, nói rằng gần đây ngài ấy thân thể không khỏe, muốn nương nương đến thăm hỏi."

Từ khi thái hậu hồi cung, Quý thái phi không thường xuyên ra khỏi Thừa Nhân cung nữa, trước đây khi Tiêu Thành Dục thân chinh, đã có thánh chỉ cho Quý thái phi dưỡng bệnh trong Thừa Nhân cung, không cần lo lắng việc hậu cung.

Bà ta cứ thế dưỡng bệnh hai ba tháng trời, đến mức trên dưới trong cung gần như quên mất sự tồn tại của bà ta. Nay lại đột nhiên gửi thư cho Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ cũng không sợ hãi, chỉ hỏi: "Là vị thái y nào đang chữa bệnh cho Quý Thái phi? Có mạch chứng không?"

Ngân Linh liền đáp: "Nương nương, là Kỷ thái y đang chữa trị, mạch chứng ở đây."

Nàng đưa hồ sơ bệnh án đã chuẩn bị sẵn cho Thẩm Kinh Trĩ, nói: "Trước đây Kỷ thái y có bẩm báo rằng Quý thái phi nương nương tâm tình uất kết, lại suy nghĩ nhiều, nên can khí uất trệ, dẫn đến thường xuyên tỉnh giấc nửa đêm, không ngủ được."

Thời gian trôi qua, dần dần mới nhận ra những cơn ác mộng cứ như thật, khiến thân thể nay quả thực có chút yếu nhược.

Thẩm Kinh Trĩ trầm ngâm giây lát, nói: "Đi báo với Thừa Nhân cung, ngày mai ta sẽ ghé thăm Quý thái phi."

Ngân Linh cúi người nhận lệnh, sau đó lui xuống. Thích Tiểu Thu hỏi nàng: "Nương nương, có cần bẩm báo với thái hậu không?"

"Không cần, ta sẽ đến trước xem sao. Nếu không có gì đáng lo thì cũng không cần phiền lòng thái hậu. Còn nếu thực sự có chuyện..."

Thẩm Kinh Trĩ không nói thêm.

Hôm nay trong cung vừa tổ chức yến tiệc, Thẩm Kinh Trĩ cũng khá bận rộn, đêm vừa chạm gối đã ngủ say, một giấc thẳng đến sáng.

Sau khi rửa mặt thay y phục, nàng dùng chút điểm tâm đơn giản rồi chậm rãi đi về phía Thừa Nhân cung.

Thừa Nhân cung cách Từ Hòa cung khá xa. Không muốn làm kinh động thái hậu, nàng chọn đi đường vòng phía sau Từ Hòa cung, không qua chính môn. Đi mất khoảng hai khắc, khi đến cổng Thừa Nhân cung, trên trán Thẩm Kinh Trĩ đã lấm tấm mồ hôi.

Thích Tiểu Thu cẩn thận lau sạch mồ hôi cho nàng. Quản sự trong Thừa Nhân cung chỉ im lặng đứng bên cạnh chờ, không dám nhiều lời.

Khi Thẩm Kinh Trĩ bước vào trong cung, quản sự mới âm thầm thở phào.

Thẩm Kinh Trĩ không hỏi tình trạng của Quý thái phi, chỉ yên lặng đi qua hành lang, tiến thẳng đến tiền điện.

Tiền điện lúc này mở toang cửa chính sảnh. Nhìn thoáng qua, có thể thấy rõ chính sảnh nơi bàn ghế được sắp xếp gọn gàng. Chỉ có hai tiểu cung nữ đứng cúi đầu ở phía trước góc điện bên trái.

Hai cung nữ này đã bị răn dạy từ trước, thấy Thẩm Kinh Trĩ bèn quỳ gối hành lễ, không dám nói gì.

Thích Tiểu Thu phất tay ra hiệu, các cung nhân nhanh chóng vén rèm hoa để Thẩm Kinh Trĩ bước vào tấm điện bên cạnh.

Ngoài dự liệu của nàng, vị Quý thái phi được cho là suy nhược tinh thần không nằm trên giường mà đang dựa vào trường kỷ, mắt khép hờ thiu thiu ngủ.

Giống như mọi lần Thẩm Kinh Trĩ từng gặp, Quý thái phi vẫn khoác trên mình bộ váy đỏ, đầu cài đầy châu ngọc, dung mạo trang điểm không tì vết. Dường như vẫn là Nghi phi từng được sủng ái hết mực, kiêu diễm vô song.

Thẩm Kinh Trĩ không để ai làm phiền, chỉ yên lặng ngồi xuống ghế vòng bên cạnh, cẩn thận quan sát gương mặt Quý thái phi. Nhìn kỹ mới thấy, sắc mặt bà ta tràn đầy vẻ mệt mỏi, bọng mắt thâm quầng, chỉ nhờ lớp phấn son dày mới che giấu được sự suy yếu trong cơ thể.

Thẩm Kinh Trĩ thở dài, nhận tách trà ấm Thích Tiểu Thu đưa tới, nhấp một ngụm nhỏ.

Bên cạnh nàng, Phán Hạ cô cô trầm mặc đứng chờ chỉ thị.

Uống được nửa chén trà, Thẩm Kinh Trĩ mới chậm rãi lên tiếng: "Phán Hạ cô cô, người qua đánh thức thái phi dậy. Ta muốn cùng bà ấy trò chuyện đôi chút."

Phán Hạ vâng lời đi đến bên cạnh Quý thái phi, nhẹ giọng gọi: "Nương nương, hoàng hậu nương nương đến thăm người rồi."

Dường như Quý thái phi không ngủ sâu, vừa nghe gọi liền mở mắt. Đôi mắt phượng của bà ta dù đã mờ đục vì thời gian, nhưng vẫn ánh lên nét kiêu sa. Bà ta bị giam hãm trong Thừa Nhân cung, nhưng tâm hồn lại tựa như vẫn bay bổng chốn trời cao.

Khi tỉnh lại, Quý thái phi ngay lập tức nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ. Ánh mắt bà ta không dừng trên gương mặt nàng mà nhanh chóng lướt qua bụng nàng.

Nơi đó, đang mang một đứa trẻ.

Như thể bị thứ gì đó bỏng rát, Quý thái phi vội rời mắt, ngồi dậy cười nói: "Đế hoàng hậu phải tự mình tới đây, thật khiến người bạn lòng rồi."

Tiêu Thành Dục từng nói với Thẩm Kinh Trĩ rằng, mỗi khi Quý thái phi có việc nhờ vả, bà ta luôn hạ mình rất thấp, không chút ngại ngùng. Bởi vậy, thái độ khách khí của bà ta lúc này khiến Thẩm Kinh Trĩ đoán được rằng bà ta có chuyện cần cầu xin.

Nàng cũng đáp lại bằng sự khách khí tương tự: "Nương nương nói vậy sao được? Người đang lâm bệnh, thần thiếp đương nhiên phải đến thăm. Nếu có điều gì bất tiện, xin cứ nói thẳng với thần thiếp."

Nụ cười của Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng, mang dáng vẻ hiền thực của một nàng dâu ngoan hiền. Nếu là người ngoài nhìn vào, chắc chắn sẽ không ngớt lời khen ngợi nàng hiền thuận.

Nhưng Quý thái phi lại híp mắt, ánh nhìn quay về phía nàng: "Một Thái phi già cỗi như ta thì có chuyện gì để nói đây?"

Thẩm Kinh Trĩ không chút ngập ngừng, chỉ cười nói: "Nương nương, trước khi rời cung bệ hạ đã đặc biệt dặn dò thần thiếp phải chăm sóc chu đáo các vị thái phi trong cung. Người không cần lo lắng, có gì cứ nói thẳng."

Quý thái phi lúc này mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn chuỗi Phật châu không hợp chút nào trên tay, rồi bật cười.

“Dù chưa từng nuôi nấng hăn, nhưng cũng hiểu được tính cách của hăn.”

Quý thái phi tuy cười nhưng mắt lại đỏ hoe. Bà ta vẫn không nhìn Thẩm Kinh Trĩ, chỉ nói: "Nhưng hoàng hậu nương nương, ta không muốn bị giam mãi ở Thừa Nhân cung nữa. Ta muốn xuất cung.”

Chương 96: Ngoại truyện 8: Quyết định của Quý thái phi

Thẩm Kinh Trĩ có sự điềm tĩnh vượt xa tuổi tác của mình.

Dù gặp phải chuyện gì, nàng cũng không bao giờ vội vàng, bởi vậy lúc này nàng cũng không ngắt lời Quý thái phi, vẫn giữ nụ cười dịu dàng, lặng lẽ lắng nghe.

Thực ra Quý thái phi không hề quen thân với nàng, nhưng trong cung ai ai cũng khen ngợi vị hoàng hậu này. Người ta nói nàng vừa biết giữ yên chuyện hậu cung, vừa có thể chủ trì các việc hệ trọng của tông thất. Bên ngoài nàng cũng có khả năng xử lý triều chính, bàn luận quốc sách.

Bất kể ở khía cạnh nào, nàng đều vượt xa người thường.

Vì vậy, sau nhiều tháng chịu đựng, Quý thái phi cuối cùng cũng mời Thẩm Kinh Chí đến gặp. Nếu không mời nàng đến, khi Tiêu Thành Dục trở về, thứ bà muốn sẽ chẳng còn cơ hội để giành lấy nữa.

Đó là nhi tử bà, nhưng đồng thời cũng không phải nhi tử của bà.

Quý thái phi bỗng bật cười chua chát. Bà thở dài, lần hiếm hoi ánh mắt tràn đầy sự chân thành nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ.

“Bệ hạ chắc hẳn không ít lần nói xấu ta với hoàng hậu. Chắc hẳn nói ta là kẻ nông nổi, hành xử tùy tiện, bất chấp thủ đoạn, điên rồ khó dạy.” Bà ta nói, trên mặt không có vẻ gì là tiếc nuối hay đau đớn, chỉ bình thản tiếp lời: “Nhưng hẳn nói đúng, ta chính là loại người như vậy.”

Quý thái phi nói xong, không khỏi nhớ lại những năm tháng bị chọn vào cung để hầu hạ tiên đế, được phép sinh hạ trưởng tử hoàng gia.

Bà ta thản nhiên kể: “Ta xuất thân bần hàn, tính tình lại không được lòng người. Ngoài dung mạo ra, chẳng có điểm nào nổi bật. Nhưng có thể được hoàng hậu coi trọng, có thể vì nương nường mà sinh hạ trưởng tử, ta không hề cảm thấy ủy khuất.”

“Ta không thích hài tử, cũng không muốn sinh hài tử. Nhưng nếu một đứa trẻ có thể thay đổi vận mệnh của ta, cho ta cuộc sống vinh hoa phú quý, vậy thì tại sao không?”

Thẩm Kinh Trĩ nhấp trà, lắng lẽ lắng nghe, nụ cười trên mặt không hề đổi, dường như chẳng có phản ứng gì với lời của Quý thái phi.

Quý thái phi rất hài lòng với thái độ này, không khỏi cảm thán: “Hoàng hậu quả là người hiểu chuyện.”

Thẩm Kinh Trĩ bấy giờ mới mỉm cười: “Thái phi quá khen rồi.”

Ánh mắt Quý thái phi liếc qua bụng nàng, lần này nhìn chăm chú một hồi mới chậm rãi nói: “Hy vọng lần này hoàng hậu có thể sinh hạ một tiểu hoàng tử.”

“Vì sao vậy?” Thẩm Kinh Trĩ bật cười hỏi.

“Ta biết nhi tử của ta không quan tâm đến điều đó, nhưng thiên hạ quan tâm, tông thân quan tâm, cả văn võ bá quan đều quan tâm. Nếu không thì, tại sao thái hậu với thân thể như vậy lại phải liên tiếp sinh hài tử cho tiên đế? Nói cho cùng, vẫn là để hậu cung được yên ổn, triều chính được thái bình.”

Câu nói này khiến Thẩm Kinh Trĩ không khỏi kinh ngạc.

Từ trước đến nay, nàng luôn nghĩ Quý thái phi chỉ biết sống trong thế giới xa hoa của mình, làm mọi thứ chỉ vì bản thân, hành xử

ngông cuồng, thậm chí ngay cả hoàng đế cũng không màng. Nhưng nàng đã sai. Quý thái phi không điên rồ, cũng không ngu muội. Ngược lại tỉnh táo đến đáng sợ.

Nhìn thấy sự ngạc nhiên của nàng, Quý thái phi không nhịn được khẽ bật cười. Tiếng cười của bà ta vẫn dịu dàng như cũ, mềm mại và uyển chuyển tựa tiếng hoàng oanh, khiến người nghe khó lòng quên được.

Bà ta ngồi thẳng người nhìn Thẩm Kinh Trĩ, đôi mắt lấy lại vẻ sáng ngời thường thấy: "Ta biết mình không phải người tốt, nhưng ta cũng không phải kẻ ngu ngốc. Ta có mắt để nhìn, có tai để nghe. Ta biết mọi chuyện trong cung. Cả cung đình ai ai cũng ghét ta, nhưng người xem, có phải họ cũng ghen tị với ta không?"

"Dù tiên đế không để hoàng thượng ghi danh dưới tên ta, dù ta không thể làm thái hậu, nhưng ta chính là sinh mẫu của hoàng thượng. Sau này trên sử sách, tên của ta chắc chắn sẽ được ghi lại. Dù chỉ một dòng, cũng coi như là lưu danh sử sách rồi, đúng không?"

Thẩm Kinh Trĩ không khỏi cảm thán: "Thái phi sống thật thông suốt."

Quý thái phi lại vui vẻ cười lớn: "Đúng vậy. Ta chẳng có ưu điểm gì, chỉ biết rõ mình muốn gì. Những gì ta muốn, ta sẽ dốc sức để đạt được. Đạt được thì tốt, không đạt được thì trấn trở vài ngày, sau đó ngủ một giấc coi như quên hết."

Dù sinh hạ hoàng trưởng tử, bà ta cũng chỉ có thể giao cho hoàng hậu nuôi dưỡng. Bà ta coi như đã quên mất mình mới là sinh mẫu, chỉ khi nào cần hoàng trưởng tử làm việc cho mình mới xuất hiện dấy dưng.

Cũng vì vậy, lúc đó không được làm thái hậu, bà ta đã làm ầm lên tại chỗ. Thế nhưng sau này bà ta cũng dần dần quên chuyện này, an

phận làm Quý thái phi đến mức vui vẻ sung sướng, thậm chí còn bắt đầu trêu ghẹo đám tiểu thái giám.

Những chuyện này gộp lại với nhau, Thẩm Kinh Trĩ thật sự phải cảm thán Quý thái phi sống một đời không uổng phí.

Quý thái phi cũng nhìn ra nàng đang cảm thán, không khỏi có chút đắc ý: "Dù sao ta cũng đã sinh ra hoàng thượng, hoàng hậu miễn cưỡng cũng coi như tức phụ của ta, vậy ta sẽ nói với hoàng hậu một câu từ tận đáy lòng, người ta sống một đời điều quan trọng nhất chính là bản thân vui vẻ. Hoàng hậu thì sao? Hoàng thượng thì sao? Chung quy vẫn phải tự cảm thấy cuộc đời này không uổng phí mới tốt."

Nói xong những lời tâm huyết này, Quý thái phi liền chuyển đề tài: "Nhưng mà hoàng hậu à, ta tìm người đến chính là muốn thương lượng với người, cho ta xuất cung dưỡng lão được không?"

Quý thái phi nói nhiều như vậy, cuối cùng vẫn là muốn xuất cung.

Thẩm Kinh Trĩ cũng không lập tức từ chối, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Nương nương là không muốn ở trong cung nữa sao? Trong cung đúng là có chút buồn tẻ."

Quý thái phi liền gật đầu: "Tính tình ta quen gây chuyện thị phi cho hoàng thượng, nhưng nếu cứ bị nhốt trong Thừa Nhân cung, bản thân ta thật sự khó chịu. Một hai tháng thì còn đỡ, thời gian lâu hơn nữa ta sợ mình phát điên mất, đến lúc đó chẳng phải là gây thêm phiền phức cho hoàng thượng sao?"

Quý thái phi vừa cứng vừa mềm: "Ta thấy những phi tần khác đều có thể xuất cung, có cuộc sống của riêng mình, sống những ngày tháng mà họ muốn, ta đã sinh ra hoàng thượng, vì sao lại không thể?"

Lời này của bà ta thoát nghe không sai, nhưng suy nghĩ kỹ lại, lại

không quá hợp lẽ thường.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Nương nương, các phi tần trong cung có thể xuất cung là vì họ là phi tần của hoàng thượng, còn nương nương là phi tần của tiên đế, tiên đế đã băng hà, chuyện này hoàng thượng không tiện tự ý quyết định, nhưng mà..."

Quý thái phi nghe thấy hoàng hậu nương nương thở dài một hơi, ngay sau đó nghe nàng tiếp tục nói: "Nếu nương nương nguyện ý đến Bạch Vân Quan quy y cửa Phật, cầu phúc cho tiên đế, thái hậu nương nương và hoàng thượng, vậy thì chưa chắc không được."

Trái tim vốn đang chùng xuống của Quý thái phi lại lần nữa sống dậy. Mắt bà ta sáng lên, không nhìn được ngời thẳng người, nhìn Thẩm Kinh Trĩ với ánh mắt sáng quắc: "Hoàng hậu, nói lời phải giữ lấy lời."

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, cũng híp mắt cười: "Nương nương, thần thiếp chưa bao giờ nói lời không giữ lời."

Quý thái phi nhìn dáng vẻ này của nàng, lại nhớ tới những lời đồn đại trước đây, cuối cùng cũng yên tâm.

"Hoàng hậu người yên tâm, đến đạo quan rồi ta nhất định sẽ thành tâm cầu phúc cho tiên đế, thái hậu và hoàng thượng, đảm bảo mỗi ngày tụng kinh niệm Phật, không gây thêm phiền phức cho hoàng thượng."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu: "Nương nương luôn từ ái, hoàng thượng và thần thiếp đều hiểu rõ trong lòng."

Một tiếng "thần thiếp" này, lại khơi dậy lòng từ ái hiếm hoi của Quý thái phi.

Bà ta cúi mắt xuống, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy: "Người không giống thái hậu và hoàng thượng, cũng không giống tiên đế, người

có thể sống tốt, hài tử của người cũng có thể sống tốt."

Quý thái phi mỉm cười: "Rất tốt."

Thẩm Kinh Trĩ khó có dịp đến đây một lần, tâm trạng Quý thái phi tốt, lời nói cũng dễ nghe, thế là không nhịn được trò chuyện thêm một lúc. Đến khi trở về Khôn Hòa cung thì đã là giờ Ngọ.

Thích Tiểu Thu biết Thẩm Kinh Trĩ vì sao lại nói để Quý thái phi đến Bạch Vân Quan. Bạch Vân Quan nằm trên núi Bạch Vân, phong cảnh trong quan vô cùng đẹp, phía sau có một khu rừng rộng lớn, hơn nữa Bạch Vân Quan nằm ở lưng chừng núi, thảnh thọa đến những ngày lễ tết đều có hội hương, khá là náo nhiệt.

Quý thái phi không chịu nổi những ngày tháng buồn tẻ trong cung, nhưng Bạch Vân Quan lại có thể cho bà ta leo núi vui chơi. Núi sau rộng lớn như vậy, chỉ cần bà ta không đi lạc thì không sợ xảy ra chuyện.

Cho nên đối với Quý thái phi mà nói, Bạch Vân Quan tốt hơn hoàng cung gấp vạn lần. Hơn nữa bà ta rời khỏi hoàng cung, thái hậu cũng yên tâm, hoàng thượng càng yên tâm, ngay cả hoàng hậu cũng không cần lúc nào cũng lo lắng bà ta gây chuyện, quả thực là vẹn cả đôi đường.

Thấy Thẩm Kinh Trĩ giãn mày, trên mặt mang theo ý cười, nàng ấy không khỏi cảm thán: "Chỉ là không ngờ, Quý thái phi nương nương lại biết điều một lần."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười: "Quý thái phi rời khỏi hoàng cung đến núi rừng, tuy rằng tự do hơn trong cung, nhưng cả đời này cũng không thể rời khỏi ngọn núi đó nữa."

"Là bị giam cầm trong một tòa thành, hay bị giam cầm trên một ngọn núi, Quý thái phi tự mình lựa chọn thứ mình muốn, thân là sinh mẫu của hoàng thượng, chúng ta tự nhiên phải thành toàn cho

thái phi."

"Nhưng mà, thái phi quả thực rất biết nghĩ thoáng."

Quý thái phi chưa chắc đã là người tốt, nhưng bà ta là người thẳng thắn. Người thẳng thắn sống sẽ không mệt mỏi.

Sắp xếp xong chuyện của Quý thái phi, trong lòng Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhõm hơn nhiều, buổi trưa nàng vui vẻ ăn một bữa vịt quay da giòn, đến khi ngủ trưa dậy mới thông thả đi bẩm báo với thái hậu quyết định của nàng và Quý thái phi.

Thái hậu không có ý kiến gì, chỉ nói: "Dù sao bà ta cũng là sinh mẫu của hoàng thượng, hoàng thượng nhất định phải hiếu thuận với bà ta, ta nhớ Bạch Vân Quan có một gian thiền phòng trước đây phi tần từng ở, không bằng để Công Bộ sửa sang lại, tu sửa xong rồi hãy để Quý thái phi chuyển đến, cũng không làm phiền đến cuộc sống của các sư thái."

Thẩm Kinh Trĩ liền đáp: "Vâng, nhi thần tuân mệnh."

Thái hậu mỉm cười nhìn nàng, hỏi: "Ta thấy gần đây tinh thần của con luôn rất tốt, sao bụng đã lớn như vậy rồi mà vẫn không biết mệt nhỉ?"

Thẩm Kinh Trĩ: "Thái y đã nói, nữ tử mang thai cũng không thể ngày nào cũng nằm, nhi thần thân thể khỏe mạnh, nhân lúc hài tử còn nhỏ thì đi lại nhiều một chút, đến lúc sinh nở sẽ không khó khăn."

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thái hậu cười híp mắt: "Nhi thần quý trọng mạng sống, muốn được bầu bạn bên hoàng thượng lâu dài, cho nên rất để ý."

Thái hậu đưa tay sờ sờ bụng nàng, chào hỏi đứa nhỏ trong bụng, sau đó mới nói: "Làm vậy là đúng rồi. Người sắp làm mẫu thân, phải

biết quan tâm bản thân mình trước, mới có thể nuôi dạy hài tử tốt."

Thẩm Kinh Trĩ vô cùng đồng tình.

Hai mẫu tử trò chuyện một lúc, thái hậu gọi nữ quan vào, bắt đầu sắp xếp chuyện Quý thái phi xuất cung tu hành. Việc này là do hoàng hậu đồng ý, nhưng nàng là phận hậu bối, cho nên người hạ ý chỉ vẫn là thái hậu.

Đến khi bận rộn xong cũng đã đến giờ cơm tối, Thẩm Kinh Trĩ rất tự nhiên ở lại dùng bữa tối cùng Thái hậu.

Lúc nàng trở về Khôn Hòa cung thì đèn đuốc đã sáng trưng.

Mùa thu trời tối sớm, dường như mới qua giờ Tuất, Kim Ô đã nhanh chóng ẩn mình, ngân nguyệt treo cao trên bầu trời, nhật nguyệt luân phiên vận hành.

Thẩm Kinh Trĩ sau khi hồi cung ngâm mình trong bồn tắm một lúc, sau đó liền đi ngủ sớm.

Nàng bận rộn cả một ngày, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, Thẩm Kinh Trĩ đứng trên một dải ngân hà, ngân hà lấp lánh ánh sáng, những vì sao nhấp nháy. Nàng đứng trên cây cầu treo làm bằng lưu ly đang nhìn về phía dòng sông sao vô tận.

Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ thấy cảnh tượng như vậy, nàng không khỏi mở to mắt, muốn thu hết cảnh đẹp trước mắt vào trong tầm mắt. Nàng cứ nhìn như vậy, đột nhiên phát hiện ra một ngôi sao khác biệt trong dải ngân hà.

Đó là một cây non.

Cây non nhỏ bé tỏa ra ánh sáng sao, giữa muôn vàn vì sao lại không hề lu mờ, ngược lại còn tỏa sáng lấp lánh, sáng đến mức có thể thu

hút ánh nhìn của người khác.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Kinh Trĩ, cây non nhỏ bé kia bay lên, nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn tay nàng.

Nó rất ấm áp, nhưng lại vô cùng sáng ngời.

Trong lòng Thẩm Kinh Trĩ vô cùng yêu thích, đưa tay chạm vào những chiếc lá xinh đẹp của nó.

Cây non nhỏ bé liền run rẩy, ngoan ngoãn cọ cọ vào nàng. Thẩm Kinh Trĩ bị nó chọc cười, trong lòng tràn ngập sự dịu dàng, mê mẩn nâng niu nó, nhìn nó vươn mình lớn lên trong lòng bàn tay.

Thẩm Kinh Trĩ thầm nghĩ: "Con phải khỏe mạnh lớn lên nhé.

Chương 97: Ngoại truyện 9: Hồi cung

Việc Quý thái phi muốn xuất cung đã được định đoạt, Công bộ cùng với Tông Nhân Phủ bắt đầu bận rộn tu sửa hành cung Bạch Vân Quan.

Đến giữa tháng 9, Quý thái phi thậm chí không đợi hoàng thượng trở về, trực tiếp bẩm báo thái hậu và hoàng hậu, rồi lập tức xuất cung.

Thân là hoàng hậu, Thẩm Kinh Trĩ đặc biệt đến Chu Tước môn tiễn bà ta.

Lúc này nàng đã mang thai bảy tháng, bụng cũng đã lộ rõ, dù mặc lễ phục cũng có thể thấy rõ sự thay đổi của nàng. Nhưng dù đã đến tháng này, Thẩm Kinh Trĩ vẫn hồng hào đầy sức sống, đôi mắt ánh lên ý cười, nhìn nàng gần như không thấy được sự vất vả của thai kỳ.

Bản thân Quý thái phi cũng từng sinh nở, đương nhiên biết mang thai vất vả nhường nào, lúc này thấy nàng sắc mặt tốt như vậy, không khỏi mỉm cười.

"Người là người có phúc khí nhất rồi", Quý thái phi ngồi trên xe ngựa, ngẩng đầu là có thể thấy bầu trời rộng lớn phía trước, tâm trạng tốt, lời nói cũng dễ nghe, "Sau này ngươi lâm bồn, ta không có ở trong cung, nhưng sẽ ở Bạch Vân Quan cầu phúc cho ngươi và tiểu hoàng tử."

Đây là hải tử đầu lòng, nàng còn trẻ, lại có nhiều thái y, nữ y chăm sóc nên thai kỳ luôn rất tốt. Ngoài lúc ban đầu khẩu vị có chút thay đổi, có nhiều món ăn trước kia yêu thích nay không ăn được nữa,

nhưng qua ba tháng đầu, đứa nhỏ ổn định, nàng cũng không còn ốm đau gì nữa.

Thẩm Kinh Trĩ gặt đầu, cung kính tiễn bà ta ra khỏi Trường Tín Cung, rồi trở về Khôn Hòa cung.

Nhưng mang thai dù sao cũng bất tiện.

Ví như đến tháng chín, bụng càng lúc càng lớn, nàng cúi đầu cũng không nhìn thấy mũi chân mình, ngày thường cũng không dám cúi xuống lấy đồ, bởi vì nàng căn bản không thể cúi người.

Mang theo một tiểu bảo bối nặng trĩu trong người, nàng ngủ cũng không thoải mái, chỉ có thể dùng gối mềm kê, nằm nghiêng mà ngủ.

Nhưng những điều này đều là chuyện nhỏ, nàng là người rộng lượng, chỉ cần ăn ngon ngủ yên, những điều này cũng không gọi là khó khăn, chỉ là trong sâu thẳm tâm hồn, nàng vẫn có chút nhớ Tiêu Thành Dục.

Người ở bên cạnh, Thẩm Kinh Trĩ chưa bao giờ cảm thấy chia ly là một nỗi khổ, nhưng khi người không ở bên cạnh, rong ruổi nơi xa, nàng mới nếm trải được chút tư vị của nhớ nhung. Tư vị đó chua chua chát chát như rượu lâu năm, cay nồng lại có hậu vị ngọt ngào.

Quả thực khiến người ta lưu luyến, có chút say mê.

Nỗi nhớ nhung này khiến Thẩm Kinh Trĩ trở tay không kịp, cũng khiến nàng dần dần nhận ra, trong sâu thẳm trái tim mình, không biết từ lúc nào đã coi Tiêu Thành Dục như người thân của mình.

Người mang thai vốn dĩ tâm tình bất ổn, nàng thỉnh thoảng sẽ đặc biệt vui vẻ, cũng có lúc sẽ vô cùng đau lòng, luôn cần người thân bầu bạn.

Có thái hậu, có Phó Tư Duyệt, có Triệu Viên Nhi và Thích Tiểu Thu,

nhưng nàng vẫn sẽ nhớ Tiêu Thành Dục.

Bản thân Thẩm Kinh Trĩ cũng cảm thấy kinh ngạc. Nhưng sau khi kinh ngạc, nàng rất tự nhiên chấp nhận nỗi nhớ nhung này, viết cho Tiêu Thành Dục một phong thư rất dài.

Trong thư nàng không viết gì về nỗi nhớ, chỉ viết về cuộc sống gần đây của mình, viết về việc đưa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế nào, chỉ khi mẫu thân tỉnh dậy mới cùng nàng chào hỏi.

Từng chuyện nhỏ nhặt vụn vặt và nhạt nhẽo, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại vô thức viết đầy mấy trang giấy hoa vàng, trong từng con chữ không nói nhớ nhung, nhưng tất cả đều là nhớ nhung.

Ba ngày sau, phong thư nhà của hoàng hậu cùng với quân báo được đặt lên bàn của Tiêu Thành Dục.

Lúc này mùa thu hoạch đã kết thúc, bách tính biên cương đều được binh sĩ trấn thủ nhiều lần dặn dò, để họ dự trữ lương thực ở nhà, năm nay biên cương không thu thuế, lương thực bách tính tự thu hoạch toàn bộ để làm lương thực ăn dùng của chính họ.

Tiêu Thành Dục đã cho thám báo theo dõi quân đội Hạ quốc hơn một tháng, giờ chính là thời cơ tốt nhất.

Phong thư của Thẩm Kinh Trĩ đã đưa đến cho Tiêu Thành Dục một tín hiệu. Hắn mở phong thư được viết trên giấy vàng, nhìn nét chữ quen thuộc, cẩn thận đọc từng chữ từng câu, cuối cùng khóe môi khẽ nở nụ cười dịu dàng.

Bên dưới, các tướng lĩnh đều nghĩ hắn đang xem quân báo. Nhưng quân báo đã nằm sẵn trong đầu Tiêu Thành Dục, không cần xem cũng rõ.

Chúng tướng đứng bên dưới không dám ngẩng đầu, im lặng chờ lệnh.

Tiêu Thành Dục đọc hết thư, tảng đá nặng trong lòng dường như rơi xuống. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua từng vị tướng: "Thu hoạch mùa thu đã xong, trung nguyên Đại Sở lại đón thêm một mùa bội thu. Dân chúng biên cương cũng đã chuẩn bị đủ lương thực để qua đông, chỉ còn đợi trận chiến cuối cùng."

Tiêu Thành Dục đứng dậy, ánh mắt sắc bén, toàn thân tỏa ra uy nghi凛冽 như muốn nuốt trọn sơn hà.

Hắn vung tay lên, từng chữ vang lên như tiếng chuông đồng: "U Vân tam châu đã là bỏ cổ thổ bao năm, dân Hạ quốc và Bắc Tề bị bạo quân áp bức, giờ đây lại dòm ngó biên cương Đại Sở ta."

"Đại Sở có những dân chúng tốt nhất, có đội quân mạnh nhất. Chúng ta không bao giờ sợ lũ sói hổ lang, cũng nhất định bảo vệ biên cương khỏi kẻ thù xâm phạm."

"Thời khắc Đại Sở giải cứu muôn dân thiên hạ đã đến. Các người đã sẵn sàng nhất cử bình định Hạ Quốc, khôi phục non sông chưa?"

Chúng tướng sĩ nghe những lời hùng hồn, máu nóng sôi trào, đồng thanh đáp: "Sẵn sàng!"

Tiêu Thành Dục bật cười vang: "Tốt! Vậy chúng ta hãy kết thúc cuộc chiến này!"

Cuối tháng Chín, Đại Sở vì không chịu nổi cảnh quân Hạ quốc vây thành xâm lấn, đã phái hai vạn tiên phong đánh thẳng vào Hạ quốc.

Nội bộ Hạ quốc thiếu lương thực, chiến sự biên cương kéo dài, quân lính vốn đã kiệt quệ. Bị tập kích bất ngờ, đội quân nhanh chóng tan rã, không còn sức phản kháng.

Dù bạo quân Lê Minh Hạo liên tục đe dọa, nhưng không thể cứu vãn tình thế. Những binh lính ốm yếu mệt mỏi lần lượt đầu hàng, hoàn toàn mất ý chí chiến đấu.

Trận chiến này, chỉ vỏn vẹn ba ngày là kết thúc.

Tiêu Thành Dục đích thân ra trận, sĩ khí dâng cao. Nhưng khi cấm vệ quân hộ tống hấn tiến vào doanh trại Hạ quốc, thì phát hiện kẻ thù đã sớm bỏ trốn.

Lê Minh Hạo vút bỏ cả doanh trại đầy binh sĩ, một mình trốn chạy.

Lúc này dân chúng Hạ quốc đã hận hấn ta thấu xương, đến mức hấn ta không dám quay về, chỉ dẫn theo thân vệ trốn biệt không ai biết.

Tiêu Thành Dục lập tức phái hai đội cấm vệ tinh nhuệ nhất tiến vào Hạ quốc truy bắt bạo quân.

Đầu tháng Mười, cuộc hỗn chiến ba nước kéo dài mười tháng cuối cùng đã khép lại.

Tiêu Thành Dục không vội hồi kinh mà tự mình đến quốc đô Hạ quốc - Yến Trạch.

Sau khi dạo qua một vòng hoàng cung Hạ quốc, hấn đứng giữa đại điện nói với chúng văn võ bá quan đã đầu hàng: "Các người không phải phản quốc, mà là vì dân chúng Hạ quốc mà khuất phục. Các người là những trung thần một lòng vì nước."

Một câu nói, khiến cả triều văn võ Hạ quốc nước mắt giàn giụa.

Những trung thần khí tiết của Hạ quốc từ lâu đã bị Lê Minh Hạo giết hại, lưu đầy. Người còn lại trong điện chỉ là những kẻ trung dung

không tài cán. Nhưng với Tiêu Thành Dục, đây lại là điều tốt nhất. Hắn không lập tức cải tổ triều chính Hạ quốc, chỉ để vài đại thần tâm phúc trấn thủ, giải quyết cảnh dân chúng lầm than, rồi mới tính bước kế tiếp.

Bắc Tề cũng vậy.

Đến lúc này, cuộc chiến ba nước mới thực sự yên bình.

Tháng Mười, Tiêu Thành Dục khai hoàn hồi kinh.

Khi về đến Thịnh Kinh đã là cuối tháng. Lúc này tuyết đầu mùa vừa rơi, Thịnh Kinh khoác lên mình một lớp áo bạc trắng. Tuyết phủ trắng khắp thành Thịnh Kinh, cả thành tựa như khoác lên một chiếc áo bạc lông lầy. Khói bếp lượn lờ từ mọi nhà, tạo nên một khung cảnh an lành đầm ấm.

Dân chúng tự tay treo những chiếc đèn lồng đỏ rực lên cây, khiến cả thành trở nên huyền ảo. Đến khi đoàn quân trở về thành, tiếng hoan hô vang trời vang đất lập tức dâng trào, như muốn phá tan bầu không khí giá lạnh.

Sự náo nhiệt ấy khiến những binh lính xa quê lâu ngày không khỏi xúc động, nước mắt chực trào.

Tiêu Thành Dục cưỡi trên lưng ngựa cao lớn, bên cạnh là những Cẩm Y Vệ uy nghiêm. Bộ giáp mới tinh tươm càng làm nổi bật vẻ oai phong. Gương mặt trẻ trung của hắn tuy non trẻ, nhưng lại toát lên sự điềm tĩnh và khí phách vượt xa tuổi tác.

Dân chúng nhìn thấy vị hoàng đế của mình, lòng họ tràn đầy yên tâm. Nụ cười nở trên môi, chấp tay cúi đầu, miệng không ngừng khấn: "Bệ hạ vạn phúc!"

Hoàng đế an khang thì thiên hạ thái bình, và đó chính là phúc của bách tính.

Khi đại quân khai hoàn trở về đến Chu Tước môn, Tiêu Thành Dục từ xa đã nhìn thấy thái hậu, hoàng hậu, cùng các vương công đại thần đang chờ đợi.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người mẫu hậu trong giây lát, cuối cùng chuyển đến dáng hình đầy đặn, khác biệt hẳn ngày xưa của Thẩm Khinh Trĩ.

Ánh mắt hai người cách nhau một khoảng cách xa xôi, xuyên qua biển người đông đúc, nhưng lại gắn kết một cách mật thiết đến kỳ lạ.

Chỉ một ánh nhìn, như thể đã trải qua hàng vạn năm.

Tiêu Thành Dục khẽ cong khóe môi, nở nụ cười nhẹ nhàng với nàng. Thẩm Khinh Trĩ cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Ánh nắng rực rỡ, bầu trời trong xanh, hoàng thượng và hoàng hậu cứ nhìn nhau mỉm cười, đến mức đôi mắt cong cong thành một đường chỉ nhỏ.

Sau đó, nghi lễ chúc mừng và yến tiệc trong cung được tổ chức long trọng.

Tiêu Thành Dục đến tẩm cung thay áo, Thẩm Khinh Trĩ cũng được nghỉ ngơi đôi chút trước khi cùng hắn đến Thái Cực điện.

Nàng ngồi chờ bên cạnh, còn Tiêu Thành Dục quay lưng lại tháo bỏ áo giáp. Đổi xong, hắn quay người lại. Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu mỉm cười, đưa tay về phía hắn.

Tiêu Thành Dục chỉ mặc trung y, bước hai bước đã đứng trước mặt nàng. Hắn cúi người xuống, để bàn tay nàng dễ dàng chạm lên

gương mặt mình.

“Khinh Trĩ, ta đã về rồi.”

Hắn cũng đưa tay lên, đặt lên gương mặt đầy đặn hơn trước của nàng.

Thẩm Khinh Trĩ chăm chú chạm vào gương mặt ấy. Một lúc sau đôi mắt nàng đỏ hoe, âm thanh nghèn nghẹn nói: "Mặt của bệ hạ thô ráp hơn hẳn. Gió cát ở biên cương quả thật khắc nghiệt. Nhìn là biết người không nghe lời thiếp rồi."

Tiêu Thành Dục khẽ bật cười, đưa tay ôm lấy bờ vai nàng. Nhưng vừa chạm vào bụng nàng đang nhô lên, cả hai đều khựng lại, rồi cùng phá lên cười.

Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nàng. Bên trong dường như có một sinh linh nhỏ bé khẽ động đậy. Đôi mắt hắn cũng vì vậy mà thoáng ướt.

“Khinh Trĩ, nàng đã vất vả rồi.”

Thẩm Khinh Trĩ đáp: "Bệ hạ mới là người cực khổ hơn."

Hai người vừa nói vừa nhìn nhau cùng cười. Ánh mắt như không sao dứt ra được, dường như ngấm thế nào cũng không đủ.

Đám cung nhân đứng cạnh nhìn mãi không chịu nổi. Người này nhìn người kia, cuối cùng Thích Tiểu Thu đẩy Niên Cửu Phúc một cái. Không còn cách nào khác, Niên Cửu Phúc đành nhún nhảy bước lên:

“Bệ hạ, đến giờ rồi ạ.”

Đi theo Tiêu Thành Dục chinh chiến hơn nửa năm trời, da dẻ Niên Cửu Phúc đen nhẻm, người gầy sọp, nhưng tinh thần lại phấn chấn hơn hẳn, trên người không còn chút dáng vẻ ngạo mạn thường

ngày.

Tiêu Thành Dục liếc nhìn hắt một cái đầy bất mãn, nhưng Thẩm Khinh Trĩ lại cười nói: "Đại tổng quản trông có tinh thần hơn nhiều, nửa năm qua quả là vất vả cho người rồi."

Niên Cửu Phúc vội vàng cúi đầu tạ ơn, mời hai người đến Thái Cực điện.

Bên trong Thái Cực điện, các vương công đại thần và mệnh phụ đang rì rầm trò chuyện. Nghe thấy cung nhân truyền báo, tất cả lập tức im bật, không khí trở nên tĩnh lặng như tờ.

Cùng với tiếng nhạc vang lên, hoàng thượng và hoàng hậu tay trong tay bước ra.

Ánh đèn cung đình rực rỡ, lầu son gác ngọc uy nghi. Hai vị đế hậu trẻ tuổi dìu nhau, từng bước từng bước tiến lên bậc thềm.

Các văn võ bá quan không dám ngẩng đầu, nhưng đều cảm nhận được khí thế uy nghiêm khiến người ta phải kính sợ.

Đó chính là tương lai của Đại Sở, là phúc lành của bách tính.

Khi đế hậu an tọa, triều thần đồng loạt cúi lạy, cùng xướng lên: "Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng hoàng hậu nương nương, Đại Sở thiên thu vạn đại, hải yến hà thanh!"

Giữa những lời chúc tụng, hai người lại một lần nữa nhìn nhau cười.

Tiêu Thành Dục phất tay: "Chư vị ái khanh, miễn lễ bình thân."

Ngay sau đó nhạc nổi lên, yến tiệc bắt đầu.

Đông đã đến, một mùa đông mới lại bắt đầu.

Chương 98: Ngoại truyện 10: Phùng Doanh

Sau khi Tiêu Thành Dục trở về, Thẩm Kinh Trĩ dường như tìm được chỗ dựa vững chắc, tâm trí vốn luôn căng thẳng giờ đây cũng buông lỏng.

Nhưng đứa bé vốn luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện lại đột nhiên trở nên bướng bỉnh, khó chịu.

Vốn dĩ phu thê hai người định buổi tối tâm sự đôi lời sau thời gian xa cách, nhưng Thẩm Kinh Trĩ mệt mỏi rã rời, nói được hai câu thì đã không còn mở mắt nổi. Tiêu Thành Dục đành phải ôm nàng cùng ngủ sớm.

Hắn cũng đã bận ba nhiều ngày, cơ thể thực sự mệt mỏi, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Chính vào đêm nay, giữa khuya, Thẩm Kinh Trĩ bất ngờ tỉnh giấc. Nàng cảm thấy đau nhức ở bắp chân, từng cơn co rút làm nàng không thể yên giấc. Người nàng không ngừng đổ mồ hôi, toàn thân như vừa được vớt ra khỏi nước, hơi thở gấp gáp không ngừng.

Thẩm Kinh Trĩ cố gắng ngồi dậy, đưa tay định xoa bóp bắp chân, nhưng bụng nàng tròn căng đã cản trở mọi cử động.

Thẩm Kinh Trĩ: "..."

Nàng thở dài một tiếng, định đánh thức Tiêu Thành Dục. Nhưng chưa kịp lên tiếng, người bên gối dường như có linh cảm, đã lơ mơ mở mắt nhìn nàng.

"Có chuyện gì sao?" Tiêu Thành Dục lập tức ngồi dậy, nhẹ nhàng vỗ

về lưng nàng, ân cần hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái? Có cần gọi nữ y không?”

Thẩm Kinh Trĩ lắc đầu, đáp: “Tạm thời không cần, chỉ là bắp chân bị chuột rút, xoa một chút là được.”

Nghe vậy, Tiêu Thành Dục mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng cử động, tựa vào đây,” hắc đở nàng dựa vào mép giường, sau đó cúi người bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân cho nàng, hỏi tiếp: “Lúc ta không ở đây, nữ y có chăm sóc chu đáo không?”

Đôi tay của Tiêu Thành Dục vừa ấm áp vừa mạnh mẽ, kỹ thuật xoa bóp lại chuẩn xác, từng cái đều đúng vào huyết đạo. Chỉ trong chốc lát, Thẩm Kinh Trĩ đã giãn mào, thả lỏng người.

Nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Trước đây thiếp rất ít khi bị chuột rút như vậy.”

Thẩm Kinh Trĩ khẽ vỗ về bụng mình, dịu dàng nói với Tiêu Thành Dục: “Có lẽ hài tử biết phụ thân không ở bên, nên luôn ngoan ngoãn chưa từng quấy rầy. Trước đây dù có chuột rút cũng không đau đến mức này. Chỉ cần nghỉ một chút là ổn thôi.”

Tiêu Thành Dục vẫn tiếp tục xoa bóp, nhưng bất chợt nghiêng đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên má nàng. Nụ hôn ấy như cơn gió xuân, dịu dàng ấm áp, khiến lòng người mềm mại.

Thẩm Kinh Trĩ khẽ bặm môi, không nhìn được bật cười.

“Chàng đừng tự trách mình, thiếp không cảm thấy vất vả đâu.” Nàng nhẹ nhàng xoa bụng, như đang an ủi đứa nhỏ bên trong, rồi nói tiếp: “Thiếp không có người thân, bên cạnh chỉ có thái hậu và chàng. Nay lại có thêm hài tử cùng chung huyết thống, trong lòng thiếp mới thực sự cảm thấy an yên.”

“Thiếp không biết phải nói thế nào, nhưng cảm giác như cuối cùng linh hồn đã trở về đúng chỗ, không còn phiêu dạt như hồn ma cô độc.”

Trải qua cái chết rồi sống lại, vật lộn suốt bao năm, giờ đây Thẩm Kinh Trĩ mới tìm lại được hạnh phúc. Tất cả những điều tốt đẹp này giống như một giấc mơ, đến mức đôi khi nàng không khỏi lo lắng, sợ rằng mọi thứ chỉ là ảo ảnh trước khi lìa đời.

Thế nhưng, đứa bé trong bụng đang lớn dần từng ngày. Mỗi lần con khẽ động đậy xoay người, đều nhắc nhở nàng rằng con thực sự tồn tại. Những khó khăn trong thai kỳ cũng giúp Thẩm Kinh Trĩ thoát khỏi sự hư ảo, đưa nàng trở về với thực tại.

Cuối cùng, nàng đã cảm thấy mình được đặt chân lên mặt đất vững chắc.

Tiêu Thành Dục lắng lẽ nghe nàng nói xong, mới khẽ nói: “Kinh Trĩ, nàng sẽ là một mẫu thân tốt.”

Thẩm Kinh Trĩ nheo mắt, khẽ cười: “Bệ hạ cũng sẽ là một phụ thân tốt.”

Hai người trò chuyện không ngừng, cho đến khi cơn đau ở chân nàng dần dịu lại, và cơn buồn ngủ kéo đến. Thẩm Kinh Trĩ dần nhắm mắt, hơi thở trở nên đều đặn chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Thành Dục chờ nàng ngủ say, mới nhẹ nhàng buông tay, đỡ nàng nằm xuống giường, chỉnh lại chăn gấm cẩn thận.

Hắn nằm nghiêng, chăm chú ngắm nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng, ngắm mãi mà vẫn không thấy đủ.

Hơi thở của Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng, nét mặt thư thái, ngay cả trong mơ cũng như đang mỉm cười.

Tiêu Thành Dục bất giác nở nụ cười, sau đó đưa tay, áp lòng bàn tay ấm áp lên bụng nàng.

Hiện giờ Thẩm Kinh Trĩ đã mang thai tám tháng, chỉ còn hơn một tháng nữa là lâm bồn. Thái y viện luôn cẩn trọng chăm sóc nàng và tiểu hoàng tử trong bụng, đến mức việc ăn ở đi lại đều có người lo liệu chu đáo, đặc biệt là chế độ ăn uống vô cùng tinh tế.

Vì vậy, dù bụng đã lớn, Thẩm Kinh Trĩ vẫn không quá nặng nề như những thai phụ thông thường, ngược lại còn trông rất gọn gàng và linh hoạt.

Đứa trẻ không quá lớn nhưng đang phát triển khỏe mạnh.

Bàn tay Tiêu Thành Dục áp lên bụng nàng, hẳn dường như cảm nhận được hai nhịp tim hòa quyện vào nhau.

Đứa trẻ đang ngủ say cùng mẫu thân, không cảm nhận được sự quan tâm từ phụ thân. Nhưng Tiêu Thành Dục lại không nở quấy rầy giấc ngủ của cả hai.

Hắn yên lặng ở bên cạnh họ rất lâu, mới hài lòng rút bàn tay lại, khẽ khàng nhắm mắt nghỉ ngơi

Kể từ khi hoàng thượng hồi kinh, gánh nặng trên vai thái hậu và hoàng hậu cũng giảm đi phần nào, mọi việc đều do hoàng thượng định đoạt.

Nhất là hiện giờ ba nước đã thống nhất, lòng dân phấn khởi, đây chính là thời điểm vàng để đưa Đại Sở bước vào thời kỳ thịnh thế. Tiêu Thành Dục vừa trở lại kinh thành đã bận rộn không ngơi nghỉ, không chỉ sắp xếp chuyện dân sinh và chính sự ở các vùng thuộc Hạ quốc và Bắc Tề, mà còn lo lắng về mùa đông khắc nghiệt năm nay.

Dẫu bận rộn đến mấy, mỗi ngày hẵn đều cùng Thẩm Kinh Trĩ dùng bữa tối. Sau bữa ăn, hai người lại dạo bước trong Khôn Hòa cung, trò chuyện về những điều nhỏ nhặt thường ngày.

Thời gian thắm thoát trôi qua, Tiêu Thành Dục đã hồi kinh được nửa tháng.

Lúc này, lá cây ở Thịnh Kinh đã rụng gần hết, gió thu cuốn đi những lớp lá khô, chẳng mấy chốc mà mùa đông lạnh giá đã đến.

Sáng hôm ấy khi Thẩm Kinh Trĩ tỉnh dậy, Tiêu Thành Dục như thường lệ không có mặt tại Khôn Hòa cung.

Nàng tự mình rửa mặt thay y phục, thông thả dùng bữa sáng. Sau đó khoác áo choàng dày, ra hành lang dạo bước.

Mùa đông ở Thịnh Kinh quả thật rất lạnh, nhưng mặt trời trên cao tỏa ánh sáng vàng rực rỡ. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống làm cả người nàng dần ấm lên.

Thẩm Kinh Trĩ thông thả đi dạo, đến khi mồ hôi lấm tấm trên trán, nàng mới cảm thấy sáng khoái quay lại Khôn Hòa cung để xử lý cung vụ.

Vào dịp cuối năm, cung vụ trở nên dày đặc.

Từ lễ Đông chí đến Lạp Bát, Tiểu Niên và cuối cùng là đêm giao thừa, từng ngày lễ nối tiếp nhau, các buổi yến tiệc trong cung vừa phức tạp vừa náo nhiệt. Thẩm Kinh Trĩ cẩn thận sắp xếp mọi việc, sau đó trình lên thái hậu xem xét.

Sau khi đối chiếu xong thực đơn cho yến tiệc Đông chí, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, đặt bút xuống, đứng lên xoa bóp thắt lưng mỏi nhừ.

Thích Tiểu Thu nhanh chóng tiến đến đỡ nàng, khẽ giúp nàng xoa

bóp phần eo, dịu dàng nói: “Vừa nãy Tiểu Đa Tử có đến, nói là có việc cần bẩm báo. Nhưng thấy nương nương đang bận nên không dám làm phiền, hiện đang chờ ngoài hành lang.”

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, vịn tay Thích Tiểu Thu chậm rãi đi ra ngoài: “Vây thì đi gặp hẩn một chút.”

Hiện giờ Tiểu Đa Tử đã trở thành tâm phúc đắc lực nhất dưới trướng Niên Cửu Phúc, cả trong ngoài cung đều phải gọi một tiếng “Đa công công”. Nhưng ở Khôn Hòa cung, hẩn vẫn không dám tỏ vẻ, lúc nào cũng giữ thái độ cung kính, cẩn thận như ngày nào.

Thẩm Kinh Trĩ bước vào nhã thất. Vì bụng đã lớn, nàng không thể ngồi lâu, đành đứng trước những giỏ hoa mà thưởng ngoạn cảnh sắc.

Tiểu Đa Tử vừa bước vào đã hành lễ, cung kính nói: “Nô tài tham kiến nương nương. Hoàng thượng có khẩu dụ, nói rằng chiều nay vào giờ Thân, người sẽ đến Khôn Hòa cung để thăm nương nương. Mong nương nương chuẩn bị một chút.”

Thẩm Kinh Trĩ thoáng ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi thêm gì, chỉ khẽ nói: “Ta biết rồi, vất vả cho người.”

Tiểu Đa Tử vội nói không dám, rồi nhanh chóng lui xuống.

Chờ hẩn rời đi, Thẩm Kinh Trĩ cũng không để tâm nhiều đến chuyện này. Nàng chăm chút hoa cỏ một lúc thì lại có người đến.

Lần này, người đến là Lệ tần Phùng Doanh.

Từ sau khi Tưởng thị mưu phản, Thẩm Kinh Trĩ được phong làm Quý phi, Phùng Doanh lấy cớ bị bệnh mà cáo lui. Ban đầu, Thẩm Kinh Trĩ nghĩ nàng ấy muốn tránh đầu sóng ngọn gió, nhưng khi thái y hồi bẩm, mới biết nàng ấy thực sự bệnh nặng.

Bệnh thì phải chữa trị cẩn thận, Phùng Doanh đã tỉnh dưỡng suốt một năm trời. Đến khi Thăm Khinh Trĩ được phong hoàng hậu, nàng ấy cũng có mặt, nhưng sắc mặt vẫn không tốt.

Khi đó Thăm Khinh Trĩ quan tâm hỏi han, Phùng Doanh chỉ nói rằng mình thường xuyên mất ngủ, nên cơ thể mãi không khá lên. Nàng ấy còn nói nường nường không cần lo lắng, đây là bệnh cũ, không thể chữa được.

Thăm Khinh Trĩ không thể không bận tâm. Nàng luôn căn dặn thái y phải chăm sóc Phùng Doanh thật tốt, đến các dịp lễ tết cũng đích thân đến thăm hỏi. Nhưng mỗi lần Phùng Doanh đều ăn mặc chỉnh tề, tiếp đón khách sáo. Thăm Khinh Trĩ nhận ra nàng ấy không muốn gặp mình, nên cũng không miễn cưỡng nữa.

Hôm nay, nàng lại không ngờ Phùng Doanh chủ động đến gặp mình.

Thăm Khinh Trĩ khựng tay giữa những chậu hoa, nói: “Mời Lệ tần vào nhả thất trò chuyện. Đồng Quả, sức khỏe Lệ tần không tốt, người đi nấu ít trà táo đỏ và gừng đi.”

Cung nhân vội vã đi chuẩn bị. Chỉ một lát sau, một bóng dáng thanh tao đã xuất hiện trước cửa nhả thất.

Phùng Doanh cung kính hành lễ. Thăm Khinh Trĩ vội bảo Ngân Linh đỡ nàng ấy đứng dậy, cả hai cùng ngồi xuống trường kỷ bên khung cửa sổ lưu ly.

Thăm Khinh Trĩ quan sát kỹ, nhận thấy sắc mặt của Phùng Doanh càng thêm tiêu tụy, không khỏi lo lắng: “Người làm sao thế này? Sao sắc mặt còn tệ hơn trước? Có phải thái y không tận tâm?”

Phùng Doanh cúi đầu, tay cầm khăn tay, khuôn mặt vốn đầy đặn phúc hậu giờ đây chỉ còn xám xịt, không chút sức sống.

Thăm Khinh Trĩ thở dài: “Tính ta người biết rồi, có gì cứ nói thẳng.

Nếu có thể giúp, ta nhất định sẽ giúp.”

Nghe những lời này, Phùng Doanh khựng lại một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Thẩm Kinh Trĩ. Trong ánh mắt của nàng ấy, không có oán hận, chỉ tràn đầy một thứ cảm xúc khó tả.

Phùng Doanh cắn môi, hít sâu một hơi cuối cùng nói: “Nương nương, thần thiếp muốn đến Bạch Vân Quan để cầu phúc cho thái hậu, hoàng thượng và nương nương.”

Thẩm Kinh Trĩ thoáng sửng sốt. Trước đó Tiêu Thành Dục đã hạ khẩu dụ, từ nay không nạp thêm phi tần, cũng không lật thẻ bài. Toàn bộ các phi tần trong cung đều không được thị tẩm nữa.

Thẩm Kinh Trĩ từng hỏi ý kiến của mọi người. Chương Nhược Tích và Trương Diệu Hâm đều không muốn tiếp tục làm phi tần. Chương Nhược Tích lựa chọn xuất cung về nhà, còn Trương Diệu Hâm thì ở lại cung để chữa bệnh.

Khi đó, Phùng Doanh lại nói như vậy là tốt rồi, nên Thẩm Kinh Trĩ cũng không ép nàng ấy.

Nhưng giờ đây, nàng ấy lại nói muốn đi Bạch Vân Quan.

Thẩm Kinh Trĩ hơi ngẩn người, sau đó bình tĩnh lại, hỏi: “Là vì Quý thái phi sao? Người muốn sống cùng bà ấy?”

Ánh mắt Phùng Doanh hơi lóe lên, ngẩng đầu nhìn về chiếc đồng hồ cát ở phía xa. Hạt cát trong đồng hồ lặng lẽ chảy xuống, giống như linh hồn đã chết của nàng.

“Đúng vậy, là vì Quý Thái phi,” Phùng Doanh khẽ nhếch môi, nói với Thẩm Kinh Trĩ, “Nhưng không phải để bầu bạn, mà là để...”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, tựa như đang nghẹn ngào: “.... Là để trả thù.”

Thẩm Kinh Trĩ không tỏ ra ngạc nhiên. Bởi từ khi Phùng Doanh vào cung, nàng ấy chưa từng thăm hỏi Quý thái phi, cũng không nói chuyện với bà ta. Thậm chí ngay cả khi gặp nhau trong yến tiệc, nàng ấy cũng không chủ động chào hỏi.

Mối quan hệ giữa hai người họ còn lạnh nhạt hơn cả kẻ thù.

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Mắt Phùng Doanh lập tức đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Thần thiếp là cô nương ít nổi bật nhất trong nhà. Phùng gia vốn chẳng phải dòng dõi thư hương, nên từ nhỏ đã sớm định hôn sự cho thần thiếp.”

Nói đến đây, nước mắt nàng ấy không ngừng rơi.

“Thần thiếp và Tam Lang lớn lên bên nhau, tình cảm rất sâu đậm. Tưởng rằng năm ngoái sẽ thành thân, nhưng chỉ một đạo chỉ dụ của bà ta đã thay đổi quyết định của phụ huynh thần thiếp.”

“Cả nhà Phùng gia nhờ bà ta mà phát lên như điều gặp gió. Không ai quan tâm đến một nữ nhi nhỏ bé như thần thiếp, thế là họ đưa thần thiếp vào cung.”

Thẩm Kinh Trĩ trầm thờ dài. Nàng đã đoán được kết cục của câu chuyện này. Nếu Tam Lang còn sống, Phùng Doanh hẳn đã không còn ở trong cung.

Quả nhiên, Phùng Doanh nói tiếp: “Thần thiếp vào cung chưa được bao lâu thì nhận được thư từ phụ huynh, nói rằng Tam Lang vì nhớ thần thiếp mà đổ bệnh, rồi qua đời khi còn rất trẻ.”

Nước mắt của nàng ấy như chuỗi ngọc bị đứt rơi đầy đất, thẩm đắm nỗi bi thương.

“Tam Lang không còn, thần thiếp cũng không muốn sống nữa.

Nhưng thần thiếp không thể chết oan uổng như vậy,” Phùng Doanh
cẩn rằng nói, “Nương nương, thần thiếp muốn để Quý thái phi sống
không bằng chết trong những năm cuối đời.”

Chương 99: Ngoại truyện 11: Cặn bã (1)

Ngay từ khi nhập cung, Phùng Doanh luôn tỏ ra là người hòa nhã dễ gần.

Nàng ấy luôn tươi cười với mọi người, lại thêm vẻ ngoài phúc hậu nên chưa từng xảy ra tranh chấp với ai.

Chỉ vì nàng ấy là tiểu thư Phùng gia, nên người trong cung không dám kết giao quá thân thiết, nhưng sau lưng cũng chẳng ai nói xấu nàng ấy.

Những điều nàng ấy đang nói với Thẩm Kinh Trĩ lúc này, gần như đều là suy nghĩ từ tận đáy lòng, chỉ có khoảnh khắc này mới để lộ ra chân tướng.

Trước đây, người trong cung đều nói, cùng là nữ nhi Phùng gia, Lệ tần nương nương khác hẳn Quý thái phi, nhưng giờ xem ra, hai người dù sao cũng là người một nhà.

Khi trở nên tàn nhẫn, đều điên cuồng đến mức khiến người ta lạnh sống lưng.

Thế nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại không hề ngạc nhiên, nàng vẫn thản nhiên uống trà, yên lặng lắng nghe Phùng Doanh.

Thấy nàng sắc mặt bình tĩnh, khóe môi thậm chí còn mang theo ý cười, Phùng Doanh liền thở dài: "Thần thiếp sớm đã biết nương nương không phải người thường, nếu chỉ là người thường, cũng không thể đi đến ngày hôm nay."

Thẩm Kinh Trĩ đặt tách trà xuống, khách sáo nói: "Lệ tần quá khen."

Nhắc đến vị phân Lê tần, Thẩm Kinh Trĩ chợt dừng lại, nói: "Lê tần, nghe chuyện của người, ta cũng hiểu vì sao người lại oán hận Quý thái phi, nếu người muốn đến Bạch Vân Quan, ta tự nhiên có thể sắp xếp."

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Phùng Doanh vẻ mặt căng thẳng, ý cười giữa lông mày càng đậm: "Dù sao người cũng là chất nữ của Quý thái phi nương nương, ta cùng bệ hạ không tiện thường xuyên xuất cung, không thể hầu hạ bên cạnh Quý thái phi, nếu người nguyện ý thay ta và bệ hạ hiểu kính Quý thái phi, đó là chuyện tốt."

Nghe vậy, vẻ căng thẳng trên mặt Phùng Doanh liền biến mất, nàng ấy khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: "Đa tạ nương nương."

Nhìn gương mặt trẻ trung của nàng ấy, Thẩm Kinh Trĩ nghĩ đến Chương Nhược Tịch, Triệu Viên Nhi, Diêu Kim Ngọc... những người đã có được bầu trời rộng lớn của riêng mình, không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nàng khẽ nhíu mày hỏi: "Nhưng mà Lê tần, tin tức về cái chết của Tam Lang, người nghe được từ đâu? Chỉ dựa vào một phong thư của Phùng gia sao?"

Nhắc đến chuyện đau lòng, Phùng Doanh có thoáng chốc đau khổ, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, thấp giọng đáp: "Vâng, nương nương, năm ngoái khi bệ hạ mới lên ngôi, nhà đã gửi thư đến, thư do chính tay phụ thân viết, trong thư nói Tam Lang đã qua đời, mong thần thiếp ở lại trong cung phò tá cô mẫu, làm rạng danh Phùng gia."

Nam nhi của một gia tộc, văn thì không thể học hành đỗ đạt làm quan, võ thì không thể bảo vệ đất nước lập công thăng tiến, chỉ dựa vào nữ nhi trong cung lấy lòng, thật sự không thể gọi là gia tộc có chí khí.

Tất cả của Phùng gia đều dựa vào Quý thái phi năm đó sinh hạ đương kim bệ hạ, nếu gia tộc có cốt khí, tộc trưởng có tầm nhìn xa, thì nhất định phải thúc giục con cháu trong nhà học hành chăm chỉ, dù chỉ thi đậu cử nhân nhưng cũng có thể dần dần thay đổi vận mệnh gia tộc.

Chỉ dựa vào Quý thái phi trong cung gây sóng gió, hết lần này đến lần khác cầu tước vị, thì gia tộc làm sao trường tồn? Tuy Quý thái phi là sinh mẫu của bệ hạ, nhưng trong sử sách, bệ hạ là nhi tử của thái hậu nương nương.

Đời thời gian trôi qua, Phùng gia sẽ như hoa phù dung sớm nở tối tàn, sớm bị chôn vùi trong bụi bặm lịch sử.

Thẩm Kinh Trĩ thấy Phùng Doanh cũng hiểu đạo lý này, nên khi nói chuyện mang theo ngữ khí châm chọc, nàng biết Phùng gia vẫn đắm chìm trong hào quang ngoại thích của bệ hạ, căn bản không có ý định vun vén gia tộc.

Nhưng Phùng Doanh là Phùng Doanh, khác với Phùng gia.

Thẩm Kinh Trĩ rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Lệ tần, những gì người biết đều từ thư nhà của phụ thân, mà thư nhà của phụ thân người chưa chắc đã là sự thật."

Phùng Doanh giật mình, tim đập thành thịch, niềm vui không kìm nén được suýt nữa tràn ra khỏi mắt, nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, trong đầu nàng lóe lên tia chớp, niềm vui ấy lại bị bóng tối nhấn chìm.

Tam Lang rốt cuộc có chết hay không? Nếu còn sống, chàng có phải đã cưới thê sinh tử? Nếu thật sự đã chết, nàng phải làm sao?

Những suy nghĩ ấy như tia lửa thiêu đốt trong đầu nàng, tạo thành sấm sét.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nàng ấy hiểu ý ngay, cũng không vòng vo nữa: "Nếu người muốn biết, ta sẽ cho người đi điều tra, trong vòng ba ngày nhất định sẽ cho người một câu trả lời."

Hốc mắt Phùng Doanh lập tức đỏ hoe. Nàng ấy ngẩng đầu, mím môi, vẫn cố gắng nở nụ cười đầm lệ với Thẩm Kinh Trĩ: "Đa tạ nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ thở dài: "Chờ có kết quả rồi, người hãy nghĩ xem nên đi hay ở, đừng vội."

"Cuộc đời còn dài," Thẩm Kinh Trĩ vỗ nhẹ tay Phùng Doanh, "Người không cần vì lỗi lầm của người khác mà sống cả đời trong thù hận, bọn họ không đáng."

Nước mắt Phùng Doanh cuối cùng cũng rơi xuống. Nàng ấy vội vàng cúi đầu, lấy khăn che mặt nghẹn ngào nói: "Thần thiếp không muốn khóc trước mặt nương nương, nhưng vẫn không nhịn được, để nương nương chê cười rồi."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, vịn tay Thích Tiểu Thu đứng dậy, nói: "Ai da, ta hơi mệt rồi, về nghỉ ngơi trước, Lệ tần uống xong chén trà này thì cứ tự tiện."

Sau khi Thẩm Kinh Trĩ rời đi, cung nhân trong hoa viên cũng lặng lẽ lui xuống, chỉ còn lại một mình Phùng Doanh ngồi đó, cuối cùng không nhịn được mà bật khóc nức nở.

Thẩm Kinh Trĩ trở về phòng, dựa vào trường kỷ nghỉ ngơi một lát, mới nói: "Lát nữa người viết tấu chương bảo Cẩm Y Vệ điều tra chuyện Phùng gia, ba ngày sau báo cáo lại cho bản cung."

Thích Tiểu Thu phúc thân, gọi Ngân Linh đến xoa bóp chân cho nàng: "Nương nương bây giờ mang thai, đứng một lúc chân đã sưng lên rồi."

Thẩm Khinh Trĩ cười: "Không sao, ngồi lâu cũng không tốt."

Ngân Linh liền nói: "Phùng gia thật là nhẫn tâm, trong nhà cũng không phải chỉ có một mình Lệ tần nương nương là nữ nhi, tại sao nhất định phải để nàng ấy nhập cung?"

Thẩm Khinh Trĩ rũ mắt xuống: "Phùng gia không phải nhẫn tâm, chỉ là những người khác đều không nên thân thôi, Phùng Doanh nói mình không xuất chúng, nhưng với gia thế của Phùng gia, có lẽ nàng ấy đã là cô nương trầm ổn nhất trong gia tộc rồi."

"Phùng gia chọn người không phải để được sủng ái không ngừng, cũng không phải để tạo nên vinh quang, chỉ là muốn giữ vững mối quan hệ thông gia giữa Phùng gia và bệ hạ, dù sao Quý thái phi tính tình như vậy, tình cảm mẫu tử cực kỳ xấu, Phùng gia chỉ muốn chọn một người chứng chắc có thể duy trì mối quan hệ này."

Điểm này, phụ thân của Phùng Doanh đã chọn đúng người.

Chủ tứ bọn họ đang nói chuyện phiếm về Phùng gia, thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Thẩm Khinh Trĩ ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt mang theo ý cười của Tiêu Thành Dục.

Từ khi hần trở về, Thẩm Khinh Trĩ đã cảm nhận được khí chất trên người hần có chút thay đổi.

Tiêu Thành Dục trước đây tuy cũng suy nghĩ nhiều, có mưu lược, nhưng trên người lại thiếu đi sự kiên định và trầm ổn, trận chiến này khiến Đại Sở lên một tầm cao mới, cũng khiến nét thiếu niên trên người Tiêu Thành Dục lưu lại nơi biên cương. Tiêu Thành Dục trở về, đã là một vị tướng lão luyện trên sa trường.

Nhưng đổi lại là tâm trạng của hần, dù hiện tại bận rộn hơn trước, nhưng Tiêu Thành Dục luôn mang theo nụ cười trên mặt, trong lúc vô tình, hần từ vị thái tử điện hạ lạnh lùng vô tình đã trở thành hoàng đế bệ hạ ôn hòa dễ gần.

Thế nhưng hễ càng ôn hòa, thần tử lại càng cung kính, đã không còn ai dám kết bè kết phái tương tàn lẫn nhau trên triều đình, bọn họ chỉ muốn làm tốt bốn phận, chỉ cần không bị hoàng thượng khiển trách, bình an làm quan đến khi nghỉ hưu là tốt nhất.

Thẩm Kinh Trĩ có thể cảm nhận rõ ràng, tâm trạng Tiêu Thành Dục hiện tại rất tốt.

Hắn cười với nàng, Thẩm Kinh Trĩ cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Khi hắn đến bên cạnh nàng, Ngân Linh và Thích Tiểu Thu đều lui về phía sau vài bước, nàng vịn tay hắn đứng dậy: "Giờ này bệ hạ không ở trên triều tiếp kiến chúng quan, trở về hậu cung là có chuyện gì?"

Tiêu Thành Dục không trả lời ngay.

Hắn vịn tay nàng để nàng đứng vững, sau đó rất thành thạo sờ lên bụng nàng.

"Hôm nay thế nào? Đứa bé có quấy nàng không?"

Thẩm Kinh Trĩ đặt tay lên tay hắn, cùng hắn chào hỏi đứa bé, rồi mới đáp: "Không có, con rất ngoan."

Mấy ngày nữa là đến tháng mười một, thái y cũng nói Thẩm Kinh Trĩ có thai kỳ rất tốt, dự kiến sẽ sinh đủ tháng, tức là đến cuối năm Thẩm Kinh Trĩ sẽ lâm bồn.

Cũng chính vì nàng sắp sinh, không thể chủ trì yến tiệc cung đình và tế lễ đầu năm, thái hậu mới ở lại trong cung, một là không yên tâm về nàng, hai là để tiến hành xử lý những việc trong cung mà Thẩm Kinh Trĩ không thể chủ trì.

Nhưng dù thái y nói thế nào, trong lòng Tiêu Thành Dục vẫn có chút lo lắng, có lẽ phải đợi đến khi đứa bé chào đời, hắn mới thở phào

nhẹ nhõm.

Thẩm Khinh Trĩ nói chuyện với hần một lúc về đứa bé, Tiêu Thành Dục mới hỏi: "Vậy hôm nay tâm trạng nàng thế nào?"

Hần lo lắng quan tâm, Thẩm Khinh Trĩ đều biết, cũng chưa bao giờ cảm thấy phiền phức.

Thẩm Khinh Trĩ có chút ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hần, hần dừng lại một chút, mới thì thầm bên tai nàng: "Đưa nàng đi gặp một cố nhân."

Thẩm Khinh Trĩ chớp chớp mắt, đã lờ mờ đoán ra vài phần. Nàng nắm chặt tay Tiêu Thành Dục, nhỏ giọng nói: "Vậy thì đi thôi."

Tiêu Thành Dục đặc biệt trở về đón Thẩm Khinh Trĩ, sau khi nàng hiểu ý của hần, nghĩ ngợi một chút, đặc biệt bảo Ngân Linh lấy một chiếc trâm phượng cài lên tóc.

Từ khi mang thai, tâm trạng nàng thoải mái, ăn ngon ngủ yên, nên sắc mặt hồng hào có sức sống, giữa lông mày đều là ý cười, nhìn biết là người được yêu chiều, trên dưới toàn thân chỉ có hai chữ hạnh phúc. Nàng căn bản không cần trang điểm, người sáng suốt nhìn vào đều biết nàng sống rất tốt.

Biết nàng muốn đi gặp ai, thậm chí còn là do chính mình dẫn đi, nhưng Tiêu Thành Dục lại không hề ghen tuông, trong lòng có niềm tự hào khó hiểu. Dù trước kia như thế nào, hiện tại bọn họ mới là phu thê kề vai sát cánh.

Thẩm Khinh Trĩ sửa soạn qua loa xong, hai người cùng nhau ra khỏi Khôn Hòa cung.

Tiêu Thành Dục chỉ gọi bộ liễn của mình, để Thẩm Khinh Trĩ cùng ngồi, bộ liễn khúc khuỷu trực tiếp đi qua Đông Nhất trường nhai, đi qua phía sau Phụng Tiên điện, đến Đông Bát sở.

Đông Bát sở đã ra khỏi hậu cung, thường là nơi Cẩm Y Vệ và Kim Ngô Vệ trực canh gác, phía sau Đông Bát sở có một nhà ngục dành cho hoạn quan.

Hai người đế hậu chính là đi đến nhà ngục này.

Đợi hai người xuống kiệu ở cửa, Giản Nghĩa liền tiến lên một bước, hành lễ với họ: "Bệ hạ, nương nương, nhà ngục đã sắp xếp xong, có thể vào thăm vấn."

Tiêu Thành Dục gật đầu, vững vàng đỡ eo Thẩm Kinh Trĩ, lại bảo Thích Tiểu Thu đỡ bên kia của Thẩm Kinh Trĩ.

"Trong địa lao ẩm ướt trơn trượt, nàng vịn kỹ Thích Tiểu Thu, nếu thực sự đứng không vững thì ngã vào người trẫm."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi cười: "Thiếp chưa đến mức đi đường cũng ngã, chàng đừng lo lắng."

Tiêu Thành Dục lo lắng như vậy chính là sợ nàng ngã. Hai người vừa nói, vừa cùng nhau vào ngục giam, Thẩm Kinh Trĩ miệng nói đùa Tiêu Thành Dục, nhưng khi thật sự vào trong thì đi lại rất cẩn thận, gần như mỗi bước một dấu chân, tuyệt đối không để mình bị ngã.

Giản Nghĩa dẫn đường, dẫn họ đến một phòng giam độc lập ở sâu bên trong nhà ngục.

Khi cánh cửa sắt loang lỗ được mở ra, Thẩm Kinh Trĩ dưới ánh nến leo lét, tìm kiếm một hồi mới nhìn thấy một bóng dáng bị xích sắt trói buộc.

Nàng vịn tay Tiêu Thành Dục bước vào phòng giam.

Người trong ngục cách họ một song sắt kiên cố, hắt ta gục dưới đất, tóc tai bù xù, mới ngoài bốn mươi mà đã bạc cả đầu.

Dẫu có người bước vào ngục, hắn ta vẫn không mảy may phản ứng.

Dường như đã chết rồi.

Thẩm Kinh Trĩ gần như chẳng thể nhận ra hắn ta là Lệ Minh Hạo, mà theo sổ sách ghi chép, đúng là hắn ta đã chết thật rồi.

Hiện giờ hắn ta không còn mang tên Lệ Minh Hạo nữa, mà được gọi là Hạ Thương Đế.

Chương 100: Ngoại truyện 12: Cặn bã (2)

Tước hiệu này không phải do Tiêu Thành Dục đặt, mà là do các cự thần của Hạ quốc sau khi bàn bạc kỹ lưỡng mới nhất trí đặt cho hắn ta.

Thẩm Khinh Trĩ cảm thấy tước hiệu này rất thích hợp, đủ để khái quát cả cuộc đời của Lệ Minh Hạo.

Cách biệt nhiều năm, chết đi rồi sống lại, gặp lại Lệ Minh Hạo, trong lòng Thẩm Khinh Trĩ không thể nào không có chút gợn sóng.

Dù sao giữa hai người cũng ngăn cách bởi mạng sống của cả tộc Thẩm gia, ngăn cách bởi mối thù máu biển sâu. Cho dù bây giờ tâm Thẩm Khinh Trĩ có bình tĩnh đến đâu, cũng không thể nào đối mặt với kẻ thù diệt tộc mà không một chút xao động.

Nàng hận hắn, oán hắn, hận không thể khiến hắn sống không bằng chết, nhưng nàng sẽ không dồn hết tâm trí vào việc báo thù.

Nàng có thể sống lại một đời, có thể có được hạnh phúc là nhờ trời thương, cũng là do chính nàng nỗ lực mà có được. Nàng trân trọng cuộc sống hiện tại, trân trọng tất cả những gì mình đang có.

Lệ Minh Hạo chỉ là kẻ thù kiếp trước mà nàng thỉnh thoảng nhớ đến rồi quên, rửa vài câu trong lòng, không thể nào khuấy động tâm trí nàng dù chỉ một chút.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy hắn trở thành tù nhân, Thẩm Khinh Trĩ chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sáng khoái, niềm vui mừng khôn xiết tràn ngập trong lòng. Nàng không nhìn được nắm chặt tay Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục vốn sợ nàng quá vui quá buồn sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, nhưng Lệ Minh Hạo trong sử sách đã là người chết. Để tránh đêm dài lắm mộng, Tiêu Thành Dục đành phải sớm đưa Thẩm Kinh Trĩ đến gặp hắn ta lần cuối.

Đây là nút thắt ẩn sâu trong đáy lòng Thẩm Kinh Trĩ, chỉ cần gặp mặt lần này, nàng mới có thể hoàn toàn buông bỏ quá khứ, có được một cuộc sống mới.

Tiêu Thành Dục mất bao công sức đưa Lệ Minh Hạo về Đại Sở, chính là vì khoảnh khắc này.

Tiêu Thành Dục chưa bao giờ để Lệ Minh Hạo vào mắt, cho dù là vị trí trong lòng Thẩm Kinh Trĩ, hay là vị thế đế vương giống nhau, hắn căn bản không quan tâm đến Lệ Minh Hạo, bởi vì Lệ Minh Hạo căn bản không đáng để hắn quan tâm.

Hắn ta hoàn toàn không thể so sánh với mình.

Làm hoàng đế không xong, làm phu quân thì bạc tình, ngay cả làm học trò, hay là làm một người đường đường chính chính, Lệ Minh Hạo đều không làm được. Tiêu Thành Dục từ đầu đến chân đều lười nhìn hắn ta thêm một cái.

Nhưng hắn cũng hiểu, Lệ Minh Hạo mang trên mình mạng sống của mấy trăm người nhà Thẩm Kinh Trĩ, mang trên mình nỗi oan khuất của biết bao bá tánh Hạ quốc chết oan. Thẩm Kinh Trĩ không thể nào coi hắn ta như một cơn ác mộng đã qua, hắn ta chung quy vẫn là một nút thắt trong lòng nàng.

Chỉ cần là nút thắt, thì nhất định phải cởi bỏ.

Hắn hiểu Thẩm Kinh Trĩ, biết nàng luôn kiên cường, cho nên mới có cuộc gặp gỡ này.

Tiêu Thành Dục đứng yên, quay đầu nhìn Thẩm Kinh Trĩ. Chỉ thấy mày nàng giãn ra, thần sắc lãnh đạm, giữa mày chỉ còn lại sự thản nhiên sau khi trải qua bao sóng gió. Nếu nhìn kỹ, có thể thấy sự hờ hê trong đáy mắt nàng.

Đó là sự vui sướng khi đại thù được báo.

Tiêu Thành Dục khẽ cười vỗ vỗ eo nàng, đỡ nàng ngồi xuống ghế, nhìn về phía Giản Nghĩa.

Lệ Minh Hạo cúi đầu, hẳn ta thậm chí không hề động đậy, xiềng xích trên người yên lặng không một tiếng động, dường như đã ngủ say.

Giản Nghĩa tiến lên một bước, hạ giọng gọi: "Lệ tội nhân, còn không mau hành lễ với bệ hạ?"

Thấy hẳn ta không có phản ứng, Giản Nghĩa đang định nói thêm gì đó, thì nghe thấy giọng nói của Tiêu Thành Dục vang lên: "Các người đều lui xuống đi."

Giản Nghĩa và Thích Tiểu Thu liếc nhìn nhau, hai người nhanh chóng lui xuống, còn chu đáo đóng cửa phòng giam lại, vẻ mặt nghiêm túc đứng canh giữ ở cửa.

Trong phòng giam, chỉ còn lại phu thê Thẩm Kinh Trĩ đứng ngoài song sắt nhìn Lệ Minh Hạo.

"Lệ tội nhân?" Giọng nàng rất nhẹ nhưng trong ngữ khí lại ẩn chứa ý cười rõ ràng, "Lệ tội nhân, quả là một cái tên hay."

Giờ phút này Thẩm Kinh Trĩ đã trở thành một người khác, nàng sống ở Đại Sở với một thân phận mới, nhưng thói quen và giọng nói của nàng vẫn còn lưu lại chút dấu vết của ngày xưa.

Đó là ngữ điệu của một sủng phi, một quý phi nương nương của Hạ quốc.

Toàn thân Lê Minh Hạo chấn động, hắn ta mấp máy môi, dường như đang nói gì đó. Nhưng giọng hắn quá nhỏ, cả Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều không nghe rõ.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn Tiêu Thành Dục, thấy hắn gật đầu với mình, mới nhìn về phía Lê Minh Hạo: "Lê tội nhân, ngươi không nhớ ta sao?"

Trong lời nói của Thẩm Kinh Trĩ mang theo sự chế giễu nồng đậm, nàng tiếp tục nói: "Người bạc tình bạc nghĩa, không xứng làm phu quân. Người vong ân bội nghĩa, không xứng làm học trò. Người ích kỷ, tàn bạo, vô tình, vong ân phụ nghĩa, không xứng làm quân vương."

"Lê Minh Hạo," giọng nói Thẩm Kinh Trĩ tràn đầy hận ý lạnh lùng, "ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng."

Lê Minh Hạo đột nhiên ngẩng đầu, một đôi phu thê hiện ra trong đôi mắt đục ngầu của hắn.

Nam nhân trong đôi phu thê này Lê Minh Hạo nhận ra, chính là Tiêu Thành Dục, kẻ đã phái binh truy đuổi hắn suốt bảy ngày bảy đêm, cuối cùng bắt sống hắn từ trong hang chó. Còn nữ nhân kia, Lê Minh Hạo chưa từng gặp.

Chỉ thấy nàng khoác áo choàng lông hồ ly, đầu đội phượng trâm đang ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt sắc bén nhìn hắn.

Nữ nhân này hắn không quen biết, nhưng ánh mắt của nàng, hắn lại quá quen thuộc.

Năm Chính Sử thứ mười ba, Thẩm thứ nhân chết ở Hàn Tuyết cung. Mùa đông năm đó rất lạnh, tuyết rơi liên tục mười mấy ngày. Đến khi Thẩm thứ nhân được liệm vào một chiếc quan tài mỏng manh, chôn cất trong khu lăng mộ không tên dành cho phi tần, Lê Minh

Hạo mới dần dần hoàn hồn.

Thẩm Kinh Trĩ đã chết.

Nàng luôn rất cứng đầu, năm đó khi hắn theo đuổi nàng ở Thẩm tướng phủ, dù dùng cách nào, nàng cũng không hề động lòng.

Lệ Minh Hạo luôn cảm thấy nàng được làm bằng đá, cảm thấy nàng không có trái tim, bất cứ nam nhân nào trên đời cũng không thể khiến nàng rung động.

Nhưng thứ không có được luôn là thứ tốt nhất, cho nên dù đã sớm hứa hẹn sẽ cưới trưởng nữ của Cố đại tướng quân làm thái tử phi, cũng hứa hẹn sẽ để thái tử phi làm hoàng hậu, cuối cùng hắn vẫn dùng mọi thủ đoạn để đưa Thẩm Kinh Trĩ vào cung làm Quý phi.

Thánh chỉ của hoàng đế, Thẩm gia không thể không tuân theo, cũng từ đó, hắn cảm thấy ánh mắt Thẩm tướng nhìn hắn đã thay đổi.

Sau khi cưới Thẩm Kinh Trĩ làm Quý phi, Lệ Minh Hạo vì muốn hòa hoãn quan hệ với Thẩm gia, đối với Thẩm Kinh Trĩ có thể nói là sủng ái hết mực, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn không cam tâm, cũng luôn oán hận Thẩm gia, oán hận Cố gia, oán hận tất cả những người đã từng giúp đỡ hắn lúc sa cơ lỡ vận.

Hắn cảm thấy những người này đều khinh thường hắn, cho dù hắn đã làm hoàng đế, ánh mắt của những thế gia vọng tộc này nhìn hắn vẫn luôn giống như đang nhìn một đứa con hoang.

Cho nên mỗi khi nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, hắn luôn cảm thấy nàng cũng đang chế giễu hắn.

Về sau Lệ Minh Hạo không còn thích gặp nàng nữa, điều khiến hắn bất ngờ là, Thẩm Kinh Trĩ dường như cũng không cảm thấy có gì không ổn, nàng cứ an phận ở trong hậu cung, mỗi ngày xử lý cung vụ, đốc thúc việc học của các hoàng tử công chúa, ngoài ra không

còn gì khác.

Càng như vậy, Lê Minh Hạo càng cảm thấy nàng khinh thường mình.

Mãi đến năm Chính Sử thứ mười hai, hắn cuối cùng cũng có tâm cơ lật đổ Thẩm tướng, cũng sai người ám sát Cố tướng quân, tảng đá lớn trong lòng mới rốt cuộc rơi xuống.

Khi hắn cuối cùng cũng nhớ đến trong cung còn có một Thẩm quý phi, thứ hắn muốn chờ đợi là sự cầu xin của nàng, nhưng nàng lại không làm vậy. Nàng chỉ bình tĩnh, dùng giọng nói gần như không có chút cảm xúc nào, nói ra những lời như lúc này.

Lê Minh Hạo cảm thấy mình là một người đại lượng. Hắn đã giết cả nhà Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ mắng hắn vài câu cũng là lẽ thường tình, cho nên Lê Minh Hạo đại lượng tha cho Thẩm Kinh Trĩ một mạng, để nàng đến lãnh cung sám hối.

Có lẽ đợi nàng sám hối xong, hoặc là ngày nào đó tâm trạng hắn tốt thì sẽ thả nàng ra, để nàng lại làm phi tần của mình.

Dù sao nàng quản lý hậu cung quá tốt, mấy ngày nay không có nàng quản lý, trong cung đã có chút hỗn loạn rồi.

Thế nhưng Lê Minh Hạo không ngờ, Thẩm Kinh Trĩ cứ thế lặng lẽ chết đi trong lãnh cung. Ban đầu khi nghe tin nàng qua đời, Lê Minh Hạo chẳng có chút phản ứng nào, bất quá chỉ là một thứ nhân, chết thì chết thôi. Mãi cho đến mấy ngày sau, khi quan tài mỏng manh của Thẩm Kinh Trĩ được khiêng ra khỏi hoàng cung, chôn cất ở khu lăng mộ phi tần, Lê Minh Hạo mới đột nhiên nhớ lại câu nói năm xưa của nàng.

Những ngày sau đó, hắn gần như sống trong giấc mộng đẹp của chính mình.

Trên dưới triều đình không còn ai dám khinh mạn hắn nữa, ai ai

cũng cung kính, thật sự coi hần là hoàng đế Hạ quốc. Mà trong hậu cung, nữ nhân hần yêu thích cũng được đón vào cung, cặp nhi nữ mà hần yêu thương nhất cũng lấy lại thân phận hoàng tử công chúa.

Cả nhà dường như đã hòa thuận vui vẻ, không ai dám nhắc đến cái chết thảm của Thẩm gia và Cố gia, cũng không ai còn nhớ trong cung từng có một Thẩm quý phi.

Ngày tháng trôi qua, hần bắt đầu tuyển thêm phi tần, bắt đầu phóng túng, bắt đầu phung phí tất cả những gì mình đang có.

Hần cứ ngỡ mình nên vui vẻ, nhưng mỗi khi đêm về, người xuất hiện trong giấc mơ của hần luôn là thiếu nữ áo đỏ năm xưa cười ngựa rong ruổi.

Nụ cười của nàng rạng rỡ biết bao, ánh mắt nàng kiên định biết bao, nàng như chim ưng bay lượn trên bầu trời luôn ngạo nghễ với đất trời, phóng khoáng tự do.

Mà kết thúc của mỗi giấc mơ, đều là nàng lạnh lùng nhìn hần, nói ra những lời oán trách và nguyên rủa.

Trong mỗi giấc mơ, đều là gương mặt tươi cười rạng rỡ của Thẩm Kinh Trĩ.

Mỗi ngày, mỗi ngày.

Thẩm Kinh Trĩ trở thành tâm ma của Lê Minh Hạo. Cho đến khi hần nhìn thấy một nữ tử có dung mạo giống nàng, hần điên cuồng nạp nàng ta vào hậu cung, để nàng ta bầu bạn bên cạnh mình.

Thậm chí mỗi ngày hần đều hỏi nàng ta: "Nàng có hận trẫm không?"

Câu trả lời của đối phương cũng luôn như một: "Thần thiếp sao có thể oán hận bệ hạ? Thần thiếp yêu bệ hạ vô cùng."

Mỗi khi nghe được câu này, tâm trạng Lê Minh Hạo mới bình ổn lại.

Đến lúc đó hắn mới nhận ra, hóa ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, hắn đã yêu nàng say đắm, chỉ là hắn quá tự phụ, không nhìn thấy được trái tim thực sự của mình.

Khoảnh khắc biết được sự thật, Lê Minh Hạo gần như phát điên. Hắn đã tự tay hại chết nàng, mãi đến khi nàng qua đời nhiều năm, hắn mới hiểu được lòng mình, nhưng tất cả đã quá muộn.

Lê Minh Hạo chưa bao giờ là người biết hối hận, đã rồi thì hối hận cũng vô ích, người chết không thể sống lại, hắn chỉ có thể dựa theo lý tưởng của mình từng bước đi tiếp.

Mất đi người mình yêu không đáng sợ, đáng sợ là không thể đứng trên đỉnh Trung Nguyên, thống nhất tam quốc.

Nhưng cuối cùng, Lê Minh Hạo đã thất bại. Hắn giống như con chó bị người ta bẻ gãy chân, bị xích sắt trói buộc một cách hèn mọn, bị nhốt trong ngục tối không thấy ánh mặt trời này.

Lê Minh Hạo không biết vì sao Tiêu Thành Dục không trực tiếp giết hắn, nhưng hắn cũng chẳng còn quan tâm nữa, chỉ cần có thể còn một tàn hơi mà sống, sống thêm ngày nào hay ngày ấy.

Thế nhưng giờ phút này, hắn lại nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Lê Minh Hạo cố gắng mở to mắt nhìn đôi phụ nữ trước mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người nữ tử mặc cẩm y hoa phục kia.

Ánh mắt nữ tử nhìn hắn thật quen thuộc, Lê Minh Hạo đời đời kiếp kiếp cũng không thể quên.

Thấy hắn cuối cùng cũng có phản ứng, Thẩm Kinh Trĩ cong môi nói với Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, xem ra hắn ta vẫn chưa ngu ngốc."

Tiêu Thành Dục đang định trả lời, thì nghe thấy Lê Minh Hạo gào lên: "Người là ai?"

Tiêu Thành Dục khẽ nhượng mày, hần hờ hững liếc nhìn Lê Minh Hạo, chỉ đưa tay giúp Thẩm Kinh Trĩ chỉnh lại áo choàng, không nói gì nữa.

Thẩm Kinh Trĩ lại nhìn về phía Lê Minh Hạo, ý cười hiện rõ giữa mày.

Nàng khẽ cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén: "Lê tội nhân, mới sáu năm trôi qua, người đã không nhớ ta rồi sao?"

"Dù sao ta cũng là do chính tay người hại chết, thậm chí cả nhà ta đều do một tay người sát hại, người không nhớ sao?" Thẩm Kinh Trĩ nhếch đôi môi đỏ mọng thành một đường cong xinh đẹp: "Lê tội nhân, người có biết trên đời này có quỷ không?"

Lê Minh Hạo toàn thân run rẩy: "Nàng đã chết, nàng đã chết, người không phải nàng, người không phải nàng!"

Lê Minh Hạo mặt mày tái mét, hần cố gắng mở to đôi mắt đục ngầu, dường như muốn nhìn rõ dung mạo của nữ tử trước mặt.

Hần cảm thấy mình chưa từng gặp nàng, nhưng trong thoáng chốc lại cảm thấy nàng thật quen thuộc.

Nàng đã trở lại, nàng sau khi chết biến thành quỷ đến tìm hần sao?

Lê Minh Hạo theo bản năng ôm lấy đầu, nhưng chỉ một lát sau, hần lại cố gắng nhìn ra ngoài từ khe hở giữa cánh tay. Cho dù là quỷ, hần cũng muốn nhìn nàng thêm một lần nữa.

Hần chưa từng nói với nàng, hần hối hận biết bao, hối hận không nên để nàng cô độc chết đi trong lãnh cung. Hần cũng chưa từng

nói với nàng, hãh yêu thương nàng, nhớ nhung nàng, quyến luyến nàng biết nhường nào.

Lệ Minh Hạo mấp máy môi, nhưng lời đến bên miệng lại không thể nói ra.

Thầm Khinh Trĩ đã chết, người đứng trước mặt hãh bây giờ chỉ là hồn ma của Thầm Khinh Trĩ.

Hãh điên rồi sao?

Chương 101: Ngoại truyện 13: Sinh con

Lệ Minh Hạo đã không còn suy nghĩ được bình thường nữa rồi.

Vì sao Thẩm Kinh Trĩ lại xuất hiện ở ngục tối, có phải nàng đến để đưa hắn đi không? Trong khoảnh khắc này, trong lòng Lệ Minh Hạo dậy sóng, vui mừng và sợ hãi đan xen, khiến toàn thân hắn run rẩy.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cứ thế yên lặng nhìn hắn ta, nhìn hắn ta điên cuồng, nhìn hắn ta sợ hãi, nhìn hắn ta lộ ra vẻ oán hận vô bờ bến trong mắt, nhìn hắn ta thống khổ một mình.

Nút thắt trong lòng Thẩm Kinh Trĩ, cũng theo sự điên cuồng của Lệ Minh Hạo mà dần dần tan biến.

Lệ Minh Hạo đột nhiên ngẩng đầu lên, làn da trắng bệch trên mặt hắn ta không ngừng co giật, lộ ra nụ cười đáng sợ:

"Kinh Trĩ, có phải nàng nhớ ta, nên quay về thăm ta không?"

Tiêu Thành Dục cau mày ghét bỏ, nhưng không nói gì, Thẩm Kinh Trĩ cũng chỉ hứng thú nhìn Lệ Minh Hạo.

"Ồ?" Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, "Lệ tội nhân đã già rồi nên mắt mờ, không nhận ra ta là ai sao? Lừa người một câu mà cũng tin?"

"Khó trách người thua dưới tay bệ hạ, khó trách người trở thành vong quốc chi quân," Thẩm Kinh Trĩ nói từng chữ một, như kim châm đâm vào tim Lệ Minh Hạo, "Người ích kỷ lại nhát gan như chuột, coi mạng sống bá tánh như cỏ rác, vậy mà lại sợ chết đến mức không cần mặt mũi. Để người làm hoàng đế Hạ quốc, là việc sai lầm nhất mà Thẩm tướng đã làm."

Nụ cười cứng ngắc trên mặt Lê Minh Hạo biến mất, hắn ta cố gắng nhìn dung mạo của Thẩm Kinh Trĩ, đầu óc đang điên cuồng dần dần tỉnh táo lại, hắn ta mở to mắt khó tin, run rẩy hỏi: "Người tốt cuộc là ai?"

Lần này Thẩm Kinh Trĩ không lên tiếng, Tiêu Thành Dục mới nói: "Lệ tội nhân, người nhìn cho rõ, đây là hoàng hậu Đại Sở, là thê tử kết tóc của trẫm."

Lê Minh Hạo ngây người. Lúc đầu, lời nói của Thẩm Kinh Trĩ mơ hồ khiến hắn sinh ra ảo giác, cũng khiến hắn không để ý đến việc Thẩm Kinh Trĩ mặc cẩm y hoa phục. Bây giờ Tiêu Thành Dục lên tiếng, hắn mới nhận ra nữ tử trước mắt không phải Quý phi của hắn, mà là hoàng hậu của Tiêu Thành Dục.

Nhưng vì sao nàng ta lại biết những lời Quý phi từng nói?

Trong nháy mắt, hàng ngàn suy nghĩ xoay chuyển trong đầu hắn, cuối cùng dừng lại ở một kết quả khó tin. Lê Minh Hạo không muốn tin, cũng không dám tin, nhưng sự thật bày ra trước mắt, những lời cuối cùng Thẩm Kinh Trĩ nói với hắn, chỉ có hai người bọn họ biết.

Lê Minh Hạo trợn to mắt, kinh hãi nhìn Thẩm Kinh Trĩ.

Thấy hắn ta cuối cùng cũng hiểu ra, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi nở nụ cười thoải mái, nàng nắm lấy tay Tiêu Thành Dục nhìn hắn.

Tình ý và hạnh phúc trong mắt hai người khiến Lê Minh Hạo đau lòng như máu chảy.

"Quên nói cho người biết, bản cung họ Thẩm, tên Kinh Trĩ." Thẩm Kinh Trĩ khẽ mở môi đỏ, nhẹ nhàng vỗ về lên bụng mình: "Không lâu nữa, hài tử của bản cung và bệ hạ sẽ chào đời."

Cuối cùng nàng cũng cảm thấy thỏa mãn, vịn tay Tiêu Thành Dục

chậm rãi đứng dậy: "Lệ tội nhân, ta bây giờ có thể có được hạnh phúc, còn phải cảm ơn người nhiều lắm."

Bên ngoài phòng giam, bóng dáng đế hậu hai người dựa vào nhau, thật hạnh phúc viên mãn.

Lệ Minh Hạo tức đến nổi mắt.

Hắn ta nắm chặt xiềng xích trong tay, đau đớn đến mức gần như không thở nổi.

Thẩm Kinh Trĩ đứng sừng sững trước mặt Lệ Minh Hạo, ánh mắt nhìn hắn ta chỉ còn lại sự khinh miệt.

"Lệ tội nhân, người yên tâm, bệ hạ là minh quân, là hoàng đế tốt nhất, người sẽ minh oan cho những trung thần chết oan của Hạ quốc, cũng sẽ để bá tánh Hạ quốc và Bắc Tề được sống cuộc sống bình an vui vẻ như bá tánh Đại Sở."

"Lệ tội nhân, người vui mừng chứ?"

Dứt lời, Thẩm Kinh Trĩ không muốn nhìn thấy hắn nữa, Tiêu Thành Dục đưa nàng ra đến cửa, để Thích Tiểu Thu dìu nàng ra khỏi ngục giam trước.

Thẩm Kinh Trĩ quay đầu nhìn Tiêu Thành Dục, thấy hắn có lời muốn nói, bèn đưa tay giúp hắn chỉnh lại áo choàng.

"Bệ hạ, nơi này âm u lạnh lẽo, có gì người cứ nói ngắn gọn, không cần lãng phí thời gian cho kẻ không đáng."

Tiêu Thành Dục mỉm cười, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn theo bóng dáng nàng biến mất trên bậc thang, mới quay người trở lại ngục giam.

Cửa ngục vừa đóng lại, nụ cười trên mặt Tiêu Thành Dục lập tức

biến mất.

Lê Minh Hạo đã bị những đả kích liên tiếp hành hạ đến mức không thở nổi, hắn ta ôm chặt đầu, mặc cho xiềng xích nặng nề đập vào mặt.

Hắn đã không còn cảm nhận được cơn đau trên mặt nữa, so với nỗi đau đó, trái tim hắn còn đau đớn hơn. Lê Minh Hạo thở dốc, trái tim đã tan nát gần như biến thành thịt vụn, bị nàng nhổ ra như máu thịt.

Tiêu Thành Dục đứng trước ngục giam, cao cao tại thượng nhìn xuống hắn ta, nhìn hắn ta thống khổ giãy giụa, nhìn hắn ta điên cuồng xấu hổ, như đang nhìn vào một vực sâu không đáy, nhìn ác quỷ dưới đáy vực gào thét.

Là một hoàng đế, nếu Tiêu Thành Dục đi sai một bước, hoặc là quý thần xui khiến, có lẽ sẽ rơi vào kết cục giống như thế này.

Hắn biết mình và Lê Minh Hạo là hai người hoàn toàn khác biệt, nhưng ngày tháng phía trước còn dài, hắn còn mấy chục năm cuộc đời, quyền thế địa vị thật mê hoặc lòng người, hưởng chi là ngôi cửu ngũ chí tôn.

Hắn nắm giữ thiên hạ, có được tất cả, hắn không cần ước nguyện, thứ gì muốn cũng đều có thể đạt được. Thỉnh thoảng đêm khuya tĩnh mịch, hắn cũng sợ mình sẽ đánh mất bản tâm.

Tiêu Thành Dục nhìn Lê Minh Hạo thật sâu, muốn khắc ghi tất cả những sự xấu xí của hắn ta vào trong lòng, để đến một ngày nào đó sau này, khi hắn thật sự muốn làm theo ý mình, thì sự thảm hại của Lê Minh Hạo sẽ nhắc nhở hắn không được tùy ý tự phụ.

"Những gì ta làm đều là thuận theo bản tâm, cho dù rơi vào kết cục như ngày hôm nay, ta cũng không hối hận." Vì bá tánh, vì tương lai của Đại Sở, hắn vĩnh viễn không thể trở thành người như vậy.

Tiêu Thành Dục nhìn Lê Minh Hạo thật sâu, cuối cùng lên tiếng: "Lê Minh Hạo, người có hối hận không?"

Lê Minh Hạo khựng lại, hắn ta từ từ buông tay đang ôm đầu, ngẩng đầu lên. Hắn ta mở to đôi mắt đỏ ngầu nhìn vị đế vương trước mắt như thần linh.

Khóe môi Lê Minh Hạo hiện lên một nụ cười chua xót, nụ cười này quá nhẹ quá nhạt, thoáng chốc đã biến mất. Giọng hắn ta đã khàn đặc, chậm rãi nói: "Ta không hối hận."

Tiêu Thành Dục cúi đầu nhìn hắn ta, lại hỏi: "Vậy người có sợ chết không?"

Lần này, Lê Minh Hạo không nói gì.

Hắn ta im lặng rất lâu, đến mức Tiêu Thành Dục cũng mất hết kiên nhẫn, cuối cùng hắn ta vẫn không mở miệng.

Nhưng Tiêu Thành Dục đã hiểu ý hắn ta.

Tiêu Thành Dục khẽ nhếch môi nói với Lê Minh Hạo: "Vậy thì người cứ an tâm ở trong ngục giam của Đại Sở đi, đến ngày nào đó trăm không muốn nuôi người nữa, sẽ ban cho người một ly rượu độc."

Nói xong, Tiêu Thành Dục phẩy tay áo, sải bước ra khỏi ngục giam.

Chỉ còn lại Lê Minh Hạo bị nhốt trong ngục giam tăm tối, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

Tiêu Thành Dục không nói cho hắn ta biết ngày nào sẽ ban chết, hắn ta sẽ vĩnh viễn sống trong nỗi sợ hãi chờ đợi cái chết, nỗi sợ hãi sẽ tra tấn một người có ý chí kiên định đến phát điên, huống chi là kẻ nhát gan như Lê Minh Hạo.

Điểm cuối trong cuộc đời Lê Minh Hạo, chính là chờ đợi cái chết trong sợ hãi.

Khi ra khỏi ngục giam, ánh mặt trời bên ngoài vẫn chói chang, Tiêu Thành Dục nheo mắt, trong tầm mắt mờ hồ, một bóng hình xinh đẹp đang đứng dưới ánh mặt trời chờ hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ với hắn. Nụ cười ấy như dòng suối ấm áp giữa mùa đông, có thể sưởi ấm đêm đông lạnh giá thành mùa xuân.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, tảng đá lớn trong lòng Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng rơi xuống, hắn đưa tay ra nắm lấy tay nàng.

Để hậu hai người cứ thế nắm tay nhau, đời này kiếp này sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Cuối tháng mười một, tiết Đông chí náo nhiệt cũng đến.

Năm nay là năm bội thu của Đại Sở, mùa thu được mùa, mùa đông thắng trận, cả nước trên dưới đều hân hoan vui mừng.

Đông chí năm nay cũng đặc biệt náo nhiệt, tiệc cung đình kéo dài ba ngày mới kết thúc.

Qua Đông chí, Thẩm Kinh Trĩ đã bước vào tháng cuối của thai kỳ.

Nàng vẫn không tăng cân quá nhiều, ngoại trừ trông đầy đặn hơn một chút, thì chỉ có cái bụng nhô cao trông hơi đáng sợ. Hơn nữa, đến tháng này, đứa bé cũng hoạt bát hơn, thường xuyên quấy nàng vào ban đêm.

Ban đầu Thẩm Kinh Trĩ còn lo lắng đứa bé quá yên lặng, không đủ khỏe mạnh, bây giờ xem ra không cần phải lo lắng nữa rồi.

Khôn Hòa cung đã bố trí xong phòng sinh ở Đông noãn các, thái y, nữ y và bà đỡ cũng đã được sắp xếp từ sớm, nữ y và bà đỡ càng luôn túc trực ở Khôn Hòa cung, chỉ để chờ ngày hoàng hậu lâm bồn.

Bản thân Thẩm Kinh Trĩ thì ăn ngon ngủ yên, mấy tháng mang thai đi lại bất tiện, nhiều việc không thể làm, nhiều món ngon không thể ăn, đã sớm sốt ruột rồi, cho nên bây giờ nàng chỉ mong đứa bé mau chóng ra đời.

Có lẽ tâm trạng chờ mong sinh nở quá gấp gáp, nàng quên cả việc phải lo lắng, ngược lại là Tiêu Thành Dục lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, đến tháng mười hai không chỉ gầy đi nhiều, mà ngay cả khi tiếp kiến triều thần cũng thất thần.

Ban đầu các đại thần không biết vì sao, còn lén hỏi Niên Cửu Phúc, mãi đến lúc này bọn họ mới nhớ ra bệ hạ sắp làm phụ thân, hoàng hậu nương nương sắp lâm bồn, vậy thì bệ hạ lo lắng cũng là điều dễ hiểu.

Hiểu rõ ngọn ngành, các vị vương công đại thần biết phải làm sao, dù sao cũng sắp đến cuối năm, triều thần đều bận rộn đầu vào đấy, bản thân có thể làm tốt công việc thì không cần phải làm phiền bệ hạ, số người xin yết kiến Tiêu Thành Dục liền ít đi rất nhiều.

Mãi đến ba năm ngày sau, Tiêu Thành Dục mới hoàn hồn. Mấy ngày nay buổi chiều đều có thể kết thúc nghị sự sớm, triều đình không có việc gì quan trọng cần phải lo lắng, triều thần cũng chỉ nói ba năm câu là xong, để hắn có thể về sớm bầu bạn với Thẩm Kinh Trĩ.

Lúc đầu, Tiêu Thành Dục còn rất vui vì triều đình không bận rộn, mãi đến khi Thẩm Kinh Trĩ nhắc nhở, hắn mới ý thức được sự chu đáo của các triều thần.

Thấy hắn vẻ mặt chợt hiểu ra, nàng không khỏi bật cười: "Bệ hạ, triều thần chu đáo là chuyện tốt, họ biết quan tâm đến tâm trạng

của bệ hạ, nguyện ý chia sẻ nỗi lo cho bệ hạ, đó là phúc của Đại Sở."

Tiêu Thành Dục sờ sờ mũi, hỏi: "Trông ta có giống người không ra dáng vậy sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn quàng thâm dưới mắt hắc, nhìn gương mặt hơi gầy gò của hắc, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng miệng lại an ủi: "Mấy ngày nữa sẽ ổn thôi, đợi tiểu tử này ra đời, bệ hạ có thể yên tâm rồi."

Tiêu Thành Dục nghe vậy còn lo lắng: "Mong rằng có thể bình an sinh nở."

Thẩm Kinh Trĩ vỗ vỗ tay hắc, đang định nói chuyện, đột nhiên bụng đau quặn lên, nàng không nhịn được kêu lên một tiếng, đợi đến khi hoàn hồn lại, đã thấy Tiêu Thành Dục đầy mặt lo lắng, đang chỉ huy cung nhân đi gọi bà đỡ và nữ y.

Cơn đau qua đi, Thẩm Kinh Trĩ thở phào nhẹ nhõm, nàng vỗ vỗ tay Tiêu Thành Dục, nhẹ nhàng an ủi hắc.

"Vẫn chưa đến ngày đâu, bệ hạ đừng lo lắng."

Tiêu Thành Dục vẫn trầm mặt, không cười nổi.

Nàng còn muốn khuyên thêm, nhưng nữ y đã đến, họ không kịp hành lễ, lập tức bắt mạch cho nàng.

Một lát sau, nữ y đứng đầu hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, nương nương, nương nương thật sự đã chuyển dạ, có thể chuẩn bị sinh nở rồi ạ."

Thẩm Kinh Trĩ mở to mắt: Sắp sinh rồi sao?

Chương 102: Ngoại truyện 14: Sinh con (2)

Nghe nói Thẩm Kinh Trĩ sắp sinh, Tiêu Thành Dục đứng ngây người tại chỗ.

Hắn còn chưa kịp phản ứng gì, đã được Niên Cửu Phúc đỡ ngồi xuống ghế. Niên Cửu Phúc nhỏ giọng khuyên nhủ: "Bệ hạ đừng hoảng, đừng hoảng, có các bà đỡ ở đó, nường nường và tiểu điện hạ sẽ không sao đâu."

Được Niên Cửu Phúc khuyên nhủ, Tiêu Thành Dục mới hoàn hồn, hắn theo bản năng nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ, thấy nàng cũng có vẻ mặt kinh ngạc, dường như không biết mình sắp sinh, hắn mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Tiêu Thành Dục nhìn Thích Tiểu Thu đang canh giữ: "Đi gọi Lưu thái y và Trương thái y đến, ngoài ra phái cung nhân đi mời thái hậu và Thục thái phi, Đông noãn các nếu đã thu dọn xong thì bảo bà đỡ đi kiểm tra lại một lần nữa, nhất định không được có bất kỳ sơ suất nào."

Mấy ngày nay, Đông noãn các đều đốt lò sưởi, chính là sợ trong phòng quá ẩm ướt lạnh lẽo, bây giờ trong phòng khô ráo ấm áp, thích hợp nhất để sinh nở.

Tiêu Thành Dục vừa dặn dò xong, cung nhân Khôn Hòa cung lập tức hành động, đợi đến khi những người bên cạnh đều rời đi hết, Tiêu Thành Dục mới nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, đừng sợ, mọi chuyện sẽ thuận lợi."

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu sờ sờ bụng, mẫu tử liên tâm, nàng bỗng nhiên cảm nhận được sự sốt ruột của tiểu tử kia, còn khoảng ba

năm ngày nữa mới sinh, là đứa nhỏ này không nhin được, muốn sớm ra ngoài gặp tuyết rơi mùa đông năm nay.

Thẩm Kinh Trĩ thả lỏng, nàng nhẹ nhàng vỗ về đứa bé trong bụng, cười nói với Tiêu Thành Dục: "Thiếp không sợ, chỉ là vừa rồi thai động thôi, chắc là còn phải vài canh giờ nữa mới sinh, bệ hạ cũng đừng sốt ruột, lát nữa chúng ta dùng bữa tối trước, vào phòng sinh cũng không muộn."

Đối với hoàng hậu nương nương, một ngày ba bữa là chuyện lớn.

Trái tim đang đập như trống của Tiêu Thành Dục bỗng nhiên bình tĩnh lại, phu thê nhìn nhau, hân thở dài bật cười.

"Nàng đó," Tiêu Thành Dục cũng sờ sờ bụng nàng, "Hai mẫu tử nàng đều là người gan dạ."

Trong số các bà đỡ có một người họ Chu, là bà đỡ nổi tiếng nhất kinh thành, bà ấy vốn là nữ y, lại từng học y thuật phụ khoa với thái y viện chính trước đây, cho nên các nhà quyền quý trong kinh thành đều mời bà ấy đỡ đẻ, trong hoàng cung cũng không ngoại lệ.

Chu bà bà đã quen với những bối cảnh lớn, ngay cả mấy vị tiểu quận vương cũng đều do bà ấy đỡ đẻ, cho nên bà ấy không hề nao núng, lúc này tiến lên hành lễ, nói: "Bệ hạ, lão thân xin bắt mạch cho nương nương."

Bà cũng coi như là người có thâm niên trong cung.

Tiêu Thành Dục gật đầu: "Được."

Chu bà bà bèn tiến lên cẩn thận bắt mạch, khám cho Thẩm Kinh Trĩ, đợi khoảng một khắc sau mới cười nói: "Thai vị của nương nương rất chính xác, cũng sắp đến ngày sinh rồi, cho nên sinh sớm vài ngày cũng không sao. Nhưng mà nương nương là sinh con đầu lòng, sẽ sinh chậm một chút, cơn đau chuyển dạ chắc phải kéo dài

hai ba canh giờ, lát nữa nướng nướng tranh thủ lúc không đau có thể dùng bữa tối trước, dùng xong bữa tối rồi tắm rửa thay y phục, nếu không sau khi sinh xong thì không thể tắm gội được."

Chu bà bà sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, nữ y đứng đầu và hai bà đỡ khác cũng cùng bận rộn, trên dưới Khôn Hòa cung đều đâu ra đấy.

Lúc đầu cơn đau chuyển dạ không dữ dội, cũng không dồn dập, Thẩm Kinh Trĩ còn có thể thông thả trò chuyện với Tiêu Thành Dục, an ủi vị hoàng đế đang lo lắng đến mức mặt mày tái mét.

Đợi đến khi thái hậu và Thục thái phi đến, ba người cùng ngồi nói cười, cảnh tượng này không giống như sắp sinh con, mà giống như đang thưởng thức cảnh đẹp mùa đông, không hề căng thẳng chút nào.

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Thành Dục dần dần thả lỏng. Cả nhà còn cùng nhau ở lại Khôn Hòa cung dùng bữa tối, đợi đến khi dùng xong bữa tối, cơn đau chuyển dạ của Thẩm Kinh Trĩ mới dần dần dữ dội hơn.

Các cung nhân cùng nhau giúp nàng tắm rửa thay y phục, đợi đến khi thay xong xiêm y sạch sẽ, Thẩm Kinh Trĩ mới được đưa vào phòng sinh.

Tiêu Thành Dục muốn vào theo, cung nhân không dám ngăn cản, Thái hậu cũng mắt nhắm mắt mở cứ để hắn vào.

Thẩm Kinh Trĩ được an bài nằm trên giường sinh, trên trán nàng đã lấm tấm mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng nhìn thấy Tiêu Thành Dục vào phòng sinh, nàng vẫn cố gắng mỉm cười với hắn.

Tiêu Thành Dục trông có vẻ đã khá hơn nhiều. Hắn ngồi bên giường nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, cúi người hôn lên trán nàng: "Kinh Trĩ, ta chờ nàng."

Thẩm Khinh Trĩ mỉm cười đáp: "Được."

Hai người không nói nhiều, Tiêu Thành Dục nắm tay nàng, dứt khoát rời khỏi phòng sinh.

Sau đó là thời gian chờ đợi dài đằng đẳng.

Thẩm Khinh Trĩ sinh con đầu lòng, cũng chưa từng có kinh nghiệm, cho nên sinh nở rất khó khăn, nàng thì còn đỡ, dù sao cũng có bà đỡ, nữ y và cung nhân bầu bạn nên không cảm thấy quá đau đớn.

Ngược lại Tiêu Thành Dục ở bên ngoài có chút ngồi không yên, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Tô Dao Hoa vốn dĩ cùng Thục thái phi yên lặng ngồi uống trà, thấy hắc càn đi sắc mặt càng trắng bệch, mỗi lần Thẩm Khinh Trĩ kêu đau, hắc lập tức dừng lại lắng tai nghe thật kỹ, nghe một lúc lâu không nghe thấy động tĩnh gì, lại tiếp tục đi vòng quanh phòng.

Đi đến mức Tô Dao Hoa cũng thấy hơi chóng mặt.

"Hoàng nhi, con làm mình choáng váng rồi, lát nữa Khinh Trĩ sinh xong, con làm sao mà đi thăm nàng và hài tử được?"

Tô Dao Hoa rất biết nên nói gì, quả nhiên bà không cần khuyên nhủ gì nhiều, chỉ một câu nói này đã thành công khiến Tiêu Thành Dục yên tĩnh lại.

Thục thái phi nhìn Niên Cửu Phúc, Niên Cửu Phúc vội vàng tiến lên đỡ Tiêu Thành Dục ngồi xuống ghế. Sau khi ngồi xuống, hắc uống ực một ngụm trà, sắc mặt mới dịu đi đôi chút, nhưng vẫn tái nhợt vô lực.

Tô Dao Hoa thấy hắc lo lắng sốt ruột, cũng coi như hài lòng, chỉ có quan tâm đến Thẩm Khinh Trĩ, biết nữ nhân sinh nở không dễ dàng, hắc mới càng thêm trân trọng đứa con khó khăn lắm mới có được

này, trân trọng thê tử đã mang thai đưa con cho hăn.

Không có gì là hiển nhiên cả, mang thai mười tháng, sinh nở một ngày, đều là do nữ nhân gánh chịu.

Một sinh mệnh khác không phải dễ dàng mà có được, với tư cách là phụ thân, là đế vương, Tiêu Thành Dục phải trân trọng tất cả những gì khó khăn lắm mới có được.

Vì trân trọng, nên sẽ không phung phí.

Nhưng nhìn Tiêu Thành Dục uống liền mấy chén trà, Tô Dao Hoa vẫn lên tiếng: "Hoàng nhi, uống ít trà thôi, lát nữa nếu muốn thay y phục, con có đi hay không?"

Tiêu Thành Dục: "..."

Bị mẫu hậu nhắc nhở như vậy, Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng hoàn hồn, hăn hít sâu một hơi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Tô Dao Hoa hài lòng: "Như vậy mới đúng, nếu con hoảng loạn thì Khinh Trĩ phải làm sao?"

Tiêu Thành Dục đứng dậy hành lễ với Tô Dao Hoa, vẻ mặt đầy áy náy: "Là nhi thần quá nông nổi, tạ ơn mẫu hậu đã chỉ điểm."

Tô Dao Hoa gật đầu, để Niên Cửu Phúc lau mồ hôi cho hăn, mới cười nói: "Năm đó lúc Quý thái phi sinh ra con, phụ hoàng con cũng lo lắng lắm."

Lúc đó Tô Dao Hoa đã mất đi hai hài tử, theo tuổi tác ngày càng cao, áp lực của hoàng thất ngày càng nặng nề, nên mới chọn Phùng Mịch Nhi làm sinh mẫu của đại diện hạ.

Đứa bé này dù là nam hay nữ đều đại diện cho hy vọng, đại diện cho tương lai, ý nghĩa không giống nhau, cho nên tiên đế vô cùng

coi trọng.

May mắn thay, Tiêu Thành Dục sinh ra đã rất khỏe mạnh, từ nhỏ đã không hay đau ốm, điều này mới khiến tiên đế dần dần yên tâm.

Tô Dao Hoa nhìn Tiêu Thành Dục đang chờ đợi hài tử mình chào đời, trong nụ cười có chút hoài niệm: "Con đó, thoáng chốc mà đã sắp làm phụ thân rồi."

Thục thái phi cũng cười nói: "Đúng vậy, bệ hạ lúc nhỏ vừa ngoan vừa nghe lời, bảo ăn gì thì ăn nấy, bảo làm gì thì làm nấy, ngay cả đến Thượng thư phòng đọc sách cũng là mỗi ngày tự mình ngoan ngoãn đi, chưa bao giờ ồn ào. Cũng không biết tiểu tử này tính tình thế nào."

Tô Dao Hoa nhìn Thục thái phi, mỉm cười nói: "Có Khinh Trĩ ở đó, cho dù là Tề Thiên Đại Thánh cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay nàng."

Thục thái phi liền cười theo bà.

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục nghe những lời trò chuyện của mẫu hậu mẫu phi, dần dần bình tĩnh lại, hẳn không chỉ bình tĩnh mà còn thay tiểu tử sắp chào đời mặc niệm.

Nếu không nghe lời, chắc chắn sẽ bị một nhóm tổ mẫu trong cung thay phiên nhau dạy dỗ.

Ngay lúc bầu không khí ngoài cửa dần dần tốt lên, tiếng kêu đau đớn của Thẩm Khinh Trĩ trong phòng sinh càng lúc càng dồn dập.

Tiêu Thành Dục lại không nhịn được đứng dậy, lần này không đi vòng quanh nữa mà áp sát tai vào cửa phòng sinh, cố gắng lắng nghe tình hình bên trong.

Ngay cả Tô Dao Hoa và Thục thái phi vẫn luôn trò chuyện vui vẻ cũng ngừng cười, vẻ mặt hai người nghiêm trọng nhìn về phía cửa phòng, ngay cả mắt cũng không nở chớp.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy toàn thân đau đớn, nhưng trong miệng ngậm nhân sâm, trên người vẫn còn sức lực, cho nên sau khi xem xét tình hình của nàng, Chu bà bà đi tới nói: "Nương nương, cứ làm theo lời lão thân, đứa bé sắp ra rồi."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, trước tiên làm theo Chu bà bà hít thở, cuối cùng dùng hết sức lực toàn thân hét lớn một tiếng, rốt cuộc cũng cảm nhận được đứa bé đã chào đời.

Tiêu Thành Dục ở bên ngoài hiển nhiên bị tiếng hét này dọa sợ, vừa định gọi cung nhân vào xem, thì Tô Dao Hoa đã vui mừng khôn xiết, bà một tay kéo Tiêu Thành Dục lại, trên mặt tràn đầy ý cười.

"Chắc là sinh rồi!"

Thẩm Kinh Trĩ vào phòng sinh đã gần hai canh giờ, lúc này trăng đã lên cao, đến lúc ngày và đêm giao hoà, nhật nguyệt luân phiên.

Không biết từ lúc nào, ngày mới đã lặng lẽ đến.

Quả nhiên, trong tiếng reo vui mừng của Tô Dao Hoa, một tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sinh vang vọng khắp nơi.

Tiêu Thành Dục đầu tiên là sửng sờ, sau đó bị Tô Dao Hoa đang vui mừng khôn xiết vỗ mạnh vào lưng mấy cái, mới hoàn hồn lại.

"Sinh rồi? Sinh rồi?" Tiêu Thành Dục liên tục hỏi, rồi lại nói, "Hoàng hậu thế nào? Đứa bé thế nào?"

Mọi thứ trong phòng sinh đều đầu vào đấy.

Nữ y và Chu bà bà chuyên tâm chăm sóc Thẩm Kinh Trĩ, giúp nàng bình phục sau khi sinh nở, nhanh chóng thu dọn đệm chăn. Mà một nữ y khác và nhũ mẫu đã được chọn từ trước bèn tiến lên, bắt đầu chăm sóc tiểu điện hạ đang khóc oa oa.

Nghe thấy giọng nói sốt ruột của hoàng đế bệ hạ bên ngoài, Thích Tiểu Thu vội vàng ra khỏi phòng trong, đến phòng ngoài cách cửa trả lời: "Bệ hạ, nương nương đã sinh hạ tiểu hoàng tử, mẫu tử bình an, lát nữa người có thể vào thăm."

Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Bốn chữ "mẫu tử bình an" khiến trái tim hắn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, hắn tựa vào cửa, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Tô Dao Hoa và Thục thái phi cùng nhau rơi nước mắt, Tô Dao Hoa dùng khăn che mặt khóc nức nở hồi lâu không nói nên lời, Thục thái phi sợ bà quá kích động sẽ tổn hại đến sức khỏe, vừa khóc vừa phải khuyên nhủ, ngược lại khiến phòng ngoài còn náo nhiệt hơn cả phòng sinh.

Hai khắc sau, phòng sinh cuối cùng cũng được thu dọn sạch sẽ, Chu bà bà cẩn thận chăm sóc cho Thẩm Kinh Trĩ xong, mới mời hoàng đế và thái hậu vào thăm.

Vừa bước vào phòng sinh, ánh mắt Tiêu Thành Dục đã rơi vào người Thẩm Kinh Trĩ.

Lúc này sắc mặt nàng tái nhợt, tóc ướm đầm dính vào má, rõ ràng là mệt mỏi vô cùng, nhưng đôi mắt hoa đào lại sáng ngời như đèn.

Phu thê nhìn nhau, Thẩm Kinh Trĩ nở nụ cười. Tiêu Thành Dục đến bên cạnh nắm lấy tay nàng, nắm chặt vào trong lòng, không nói thêm lời nào.

Tô Dao Hoa không làm phiền đôi phu thê trẻ, bà đi xem đứa bé trước, ôm nó vào lòng.

Giờ phút này, im lặng còn hơn ngàn lời nói.

Đứa bé đã ngừng khóc, chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt đỏ bừng không nhìn rõ ngũ quan, nhưng tóc lại đen nhánh, nhìn là biết rất khỏe mạnh.

Tiêu Thành Dục cứng đờ cúi đầu, vừa nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của hài tử, đáy mắt dâng lên hơi nước.

Tô Dao Hoa đến bên cạnh hẳn, nhét đứa bé vào lòng phụ thân.

Tiêu Thành Dục ngơ ngác ôm hài tử, không dám nhúc nhích. Hẳn ôm con nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Kinh Trĩ, nàng vất vả rồi."

Thẩm Kinh Trĩ nắm lấy tay hẳn, hai bậc phụ mẫu trẻ tuổi cứ thế dịu dàng nhìn đứa con đang ngủ say.

Ngoan nào con yêu, ngủ ngoan nhé, mau lớn lên nào.

Chương 103: Ngoại truyện 15: Cuộc sống hàng ngày (1)

Mùng một Tết năm Thiên Hựu thứ tư, trong cung náo nhiệt như mọi khi.

Đèn lồng đỏ và hoa giấy treo khắp hành lang cây cối, khiến ngày đông lạnh giá thêm một nét tươi sáng.

Trên quảng trường Thái Cực điện đèn trời cao vút bay lượn trên bầu trời, báo hiệu một năm mới tốt lành.

Các bá quan văn võ trong triều kéo cả nhà vào cung, ngồi xuống trong và ngoài Thái Cực điện.

Ngày này, có rất nhiều bằng hữu cũ của Thẩm Kinh Trĩ trở lại cung, bá kiến đế hậu cùng thái hậu nương nương.

Đúng vào giữa trưa, ngoài điện trời quang mây tạnh, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, khiến người ta cảm thấy ấm áp dễ chịu. Dù là giữa mùa đông lạnh giá, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy quá lạnh.

Giờ lành vừa đến, gia đình đế hậu long trọng xuất hiện trong tiếng nhạc vang trời.

Sau khi đế hậu, Thái hậu và các Thái phi an tọa, quần thần hành đại lễ xong, cùng nhau nói những lời chúc tốt lành, yến tiệc trong cung náo nhiệt bắt đầu trong tiếng nhạc "Thanh Bình Lạc".

Trên ngự toạ, Thẩm Kinh Trĩ ngồi bên cạnh Tiêu Thành Dục, bên phải nàng là một đứa bé phần điêu ngọc trác.

Đại điện hạ sinh vào tháng chạp năm Thiên Hựu thứ hai, đến mừng một Tết năm Thiên Hựu thứ tư, tính ra cũng mới chỉ hai tuổi.

Cậu bé mặc lễ phục tinh xảo của đại hoàng tử, đầu đội mũ da hổ nhỏ xinh, ngời đó nheo mắt, khuôn mặt tròn trịa, đáng yêu như búp bê trong tranh tết.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều rất khỏe mạnh, đứa bé sinh ra tự nhiên cũng khỏe mạnh, thêm vào đó các ma ma công công trong cung chăm sóc cẩn thận, thái y cũng thường xuyên thăm khám, cho nên đừng thấy cậu bé nhỏ xíu như vậy, theo phụ mẫu dậy sớm rồi lại bái tế tổ tiên bốn ba cả nửa ngày, lúc này vẫn có thể gắng gượng không ngủ gật.

Nhưng cũng không khá hơn là bao.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục ăn uống nói chuyện xong xuôi, cúi đầu nhìn xuống, thì thấy nhi tử đã gật gù như gà mổ thóc, sắp ngủ gục đến nơi.

Cậu bé còn nhỏ như vậy, ngay cả quan viên Lễ bộ cũng không thể nói ra được lời nào bắt phải giữ lễ nghi, các cận thần ngồi gần ngự toạ đều lặng lẽ nhìn cậu, trong mắt ai nấy đều là sự yêu thương.

Nhìn cậu bé khỏe mạnh trưởng thành, dường như có thể nhìn thấy tương lai tươi đẹp của Đại Sở.

Thấy con buồn ngủ, Thẩm Kinh Trĩ liền đưa tay đỡ tư thế cho con, để con nằm xuống long ỷ ngủ một cách thoải mái. Trên ngự toạ có đặt lò sưởi, không hề lạnh chút nào, Tiêu Cảnh Lam thoải mái xoay người, khẽ ngáy ngủ.

Tiếng cười nói vui vẻ cùng tiếng nhạc du dương trong đại điện đều không thể quấy rầy bé, tiểu hài tử vô tư lự ngủ ngon lành.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cùng nhìn nhi tử, dường như nhìn thế nào cũng không đủ, mãi đến khi Trương Tiết Hằng tiến lên kính rượu thái hậu, Tiêu Thành Dục mới hoàn hồn.

Ông ta là lão sư của hần, Tiêu Thành Dục cũng sẽ không tỏ vẻ để vương, thấy ông ta muốn hành lễ, bèn cùng Thẩm Kinh Trĩ đỡ ông ta dậy.

"Lão sư không cần đa lễ, khanh tuổi đã cao, nếu không phải vì trẫm và Đại Sở, đã sớm có thể an hưởng tuổi già, trong lòng trẫm rất áy náy."

Trương Tiết Hằng đã hơn bảy mươi tuổi, mấy năm nay Đại Sở cải cách chính lệnh, Tiêu Thành Dục không thể thiếu ông ta, ông ta cũng tiếp tục cúc cung tận tụy vì người học trò đặc ý này.

Nhưng dù sao ông ta cũng đã lớn tuổi, mấy năm nay lại vất vả lao tâm lao lực, nhìn quả thực già đi rất nhiều.

Lão thái phó tuổi đã cao nhưng đầu óc vẫn minh mẫn, cho dù Tiêu Thành Dục không cho ông ta hành lễ, ông ta vẫn lùi lại nửa bước, khom người.

Nói vài câu chúc tốt lành xong, lão thái phó mới nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Lão thần còn phải cảm tạ hoàng hậu nương nương đã chăm sóc Hâm nhi, mấy năm nay sức khỏe nha đầu đó đã có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, cũng nhờ nương nương tận tâm."

Trương Diệu Hâm hiện giờ được phong làm Đoan Phương quận chúa, vì sức khỏe không tốt, quanh năm bệnh tật, cho nên hoàng hậu nương nương đặc biệt khai ân, ban cho nàng ở Thừa Nhân cung dưỡng bệnh.

Quý thái phi đã sớm chuyển đến Bạch Vân quan, hiện giờ Thừa Nhân cung chỉ có một mình Trương Diệu Hâm ở. Thừa Nhân cung nằm ngay phía sau Từ Hòa cung, cách nhau không xa, mỗi lần Thẩm

Khinh Trĩ đi thăm thái hậu trở về, đều sẽ đến thăm nàng ấy. Có lẽ vì tâm trạng ngày càng thoải mái, nên sức khỏe của Trương Diệu Hâm có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Căn bệnh của Trương Diệu Hâm là bệnh bẩm sinh, hai mươi năm cũng không chữa khỏi, vậy mà cuộc sống bình yên thoải mái trong cung lại khiến tâm trí nàng ấy thay đổi, thêm vào đó Thẩm Khinh Trĩ là người lạc quan yêu đời, nàng ấy càng tiếp xúc với Thẩm Khinh Trĩ, càng có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống từ tận đáy lòng, khó trách bệnh tình có chuyển biến tốt.

Tuy không thể giống như người bình thường, cũng không thể kết hôn sinh con, nhưng ít nhất sẽ không còn lo lắng sợ hãi, sợ rằng chỉ một cơn gió lạnh cũng sẽ mất mạng.

Trương Tiết Hằng biết nếu không có hoàng hậu nương nương quan tâm, cho dù ông ta là thủ phụ, là đế sư, thì thái y cũng sẽ không tận tâm như vậy, cho nên chén rượu này, ông ta nhất định phải kính hoàng hậu.

Thẩm Khinh Trĩ vội vàng đứng dậy, cũng đáp lễ Trương Tiết Hằng một chén rượu.

"Thủ phụ đại nhân quá khách khí, bản cung và Diệu Hâm rất có duyên, tình cảm sâu đậm, đương nhiên cũng mong nàng ấy khỏe mạnh sống lâu."

Một câu nói này đã kéo gần khoảng cách giữa hai nhà, khiến nàng trở nên gần gũi dễ mến.

Trương Tiết Hằng chấp tay với Thẩm Khinh Trĩ, hai người cùng uống cạn chén rượu trong tay.

Sau khi Trương Tiết Hằng lui xuống, lần lượt có các vị đại thần khác và người trong hoàng tộc tiến lên kính rượu trò chuyện, đợi đến khi yến tiệc diễn ra được một nửa, Tiêu Thành Dục đã hơi say.

Thấy sắc mặt hắc ửng đỏ, Thẩm Kinh Trĩ bèn sai cung nhân mang trà giải rượu đến, thay thế chén rượu trong tay hắc.

Lại có triều thần đến kính rượu, Thẩm Kinh Trĩ liền cười nói: "Mấy ngày nay đều bận rộn, không để bệ hạ uống nhiều rượu nữa."

Cũng lạ, vị hoàng hậu xuất thân thường dân này trông có vẻ khách khí, ôn hòa lễ độ, nhưng nàng vừa lên tiếng, lại không ai dám từ chối. Cho nên hoàng hậu vừa mở lời, các triều thần phía sau không dám kính Tiêu Thành Dục uống rượu nữa, trực tiếp đổi thành trà giải rượu.

Tiêu Thành Dục bận rộn, Thẩm Kinh Trĩ cũng không hề nhàn nhã. Nàng vừa rảnh rồi không bao lâu, mấy bằng hữu cũ đã tiến lên.

Người đầu tiên đến kính rượu là Chương Nhược Tịch.

Từ khi đến biên cương, Chương Nhược Tịch vẫn luôn trấn giữ Hàn Cổ quan, đợi đến khi chiến sự kết thúc, đại quân khai hoàn trở về, nàng ấy cũng không theo đại quân trở về, mà vẫn luôn ở lại Hàn Cổ quan trấn giữ Hạ Châu đô hộ phủ, bảo vệ quốc gia dẹp yên phản loạn.

Năm nay, nàng ấy vừa đúng lúc phải hồi kinh báo cáo công vụ, nên mới vào cung gặp Thẩm Kinh Trĩ.

Thẩm Kinh Trĩ thấy trên người nàng ấy toàn là sát khí, sắc mặt không còn trắng trẻo, chỉ còn lại một màu đồng khỏe mạnh tự nhiên.

Nhìn là biết đã rong ruổi trên lưng ngựa ở biên quan không ít.

Hai người nhìn nhau, cùng lúc bật cười.

Chương Nhược Tịch chấp tay đưa chén rượu về phía trước, nói:

"Nương nương, ba năm không gặp, thấy người vẫn trẻ trung xinh đẹp, thần thái rạng ngời, thần liên yên tâm rồi."

Thẩm Kinh Trĩ cũng nói: "Người bây giờ đã lập công danh sự nghiệp, tâm nguyện đã đạt thành, ta cũng yên tâm."

Hai người đang nói chuyện, Tiêu Cảnh Lam bỗng xoay người, mút mút cái miệng nhỏ, hừ hừ hai tiếng rồi lại ngủ tiếp.

Chương Nhược Tịch chỉ cảm thấy lòng mềm nhũn, nhìn Thẩm Kinh Trĩ nói: "Nương nương, chúc mừng người."

Thẩm Kinh Trĩ giúp Tiêu Cảnh Lam đỡ chân, cười nhìn nàng ấy: "Ta nghe bệ hạ nói, sau khi báo cáo công vụ xong, người còn muốn quay về Hạ Châu sao?"

Chương Nhược Tịch đã được phong làm tả đô đốc Hạ Châu đô hộ phủ, có thể nói là địa vị cao quý, nhưng nàng trời sinh hoạt bát lạc quan, luôn tươi cười với mọi người, cho nên nàng ở lại Hạ Châu, bá tánh Hạ Châu đều rất yêu quý nàng, có chuyện gì cũng nguyện ý tâm sự với nàng.

Nếu không có nàng, Hạ Châu và Tề Châu sẽ không thể bình định nhanh chóng như vậy. Bản thân Chương Nhược Tịch cũng đã quen với cuộc sống ở Hạ Châu, nơi đó trời cao đất rộng không ai quản thúc, nàng như chim ưng bay lượn trên bầu trời, không còn là chim hoàng yến bị nhốt trong lồng nữa.

"Đúng vậy, thần không nỡ rời xa Hạ Châu, bá tánh nơi đó cũng không nỡ rời xa thần, họ vừa mới bắt đầu cuộc sống mới, thần sao có thể bỏ mặc được."

Tuy nói vậy, nhưng trong mắt Chương Nhược Tịch lại có ánh sáng rạng rỡ. Đó là sự mong đợi vô hạn đối với tương lai, đó là khát vọng vô hạn đối với cuộc sống.

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu, đưa tay ra nắm lấy tay Chương Nhược Tích: "Vậy thì cứ đi đi, ba năm sau người trở về, chúng ta lại cùng nhau uống rượu."

Chương Nhược Tích liền cười nói: "Đợi sau này đại điện hạ lớn lên, nường nường có thể dẫn điện hạ đến Hạ Châu ngắm cảnh, xem phong tục tập quán của Hạ Châu, xem đất trời bao la rộng lớn."

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn hài tử đang ngủ say, khẽ mỉm cười.

"Được, ta sẽ đi, cũng sẽ dẫn hãnh đi."

Chương Nhược Tích lui xuống, Diêu Kim Ngọc, Tạ Cảnh và Vương Nhan Khanh cùng nhau tiến lên kính rượu Thẩm Kinh Trĩ.

Bốn người nhìn nhau, không khỏi bật cười.

Thẩm Kinh Trĩ cười: "Các người đều bận rộn công việc, không có thời gian vào cung, đã lâu không gặp."

Diêu Kim Ngọc tính tình hoạt bát, vội vàng nói: "Vậy thì sau này chúng thần không bận nữa, sẽ thường xuyên vào cung làm phiền nường nường, nường nường đừng chê chúng thần mới tốt."

Nghe vậy, mọi người đều cùng nhau bật cười.

Ba người này, Diêu Kim Ngọc và Tạ Cảnh được phong làm huyện chủ, Vương Nhan Khanh được phong làm quận chúa, đều xuất cung vào năm Thiên Hựu thứ hai.

Năm Thiên Hựu thứ hai, Đại Sở bắt đầu cải cách. Vì cải cách do Tiêu Thành Dục một tay chủ trì, cùng với Văn Uyên Các, Long Đồ Các và tam tỉnh Lục bộ cùng phối hợp, cho nên cuộc cải cách được đặt tên là Thiên Hựu tân chính.

Trong lần cải cách này, Tiêu Thành Dục trước tiên thay đổi chế độ

ban hành và trình tấu chính lệnh, một việc khác nữa chính là cải cách khoa cử. Tiều Thành Dục nói rõ nữ tử có thể ra làm quan, có thể tham gia Tú khoa, cũng có thể giống nam tử tham gia khoa cử, hai khoa sau khi thi đậu sẽ có chức quan khác nhau, Tú khoa nhiều nhất có thể làm đến huyện lệnh chính tứ phẩm, còn lại phần lớn là làm huyện thừa, phụ trách việc chính sự của nữ giới ở địa phương.

Ngoài ra, trong Tú khoa còn mở thêm y khoa, sau này nữ y không chỉ có trong cung hoặc nhà quyền quý nữa, mà trên dưới cả nước sẽ lần lượt mở lớp nữ y quán, chữa bệnh cho phụ nữ, đặc biệt chuyên về việc sinh nở.

Khoa cử thì giống như nam tử, chỉ cần có năng lực là có thể làm quan.

Diêu Kim Ngọc và những người khác vào cung, chính là vì chuyện này mà chuẩn bị trước. Tạ Cảnh tuy xuất thân từ gia đình thư hương, nhưng lại thích y thuật.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Thái hậu bàn bạc, cuối cùng soạn thảo ra phương án khoa cử, sau khi cân nhắc, nghị triều, tuyển chọn kỹ lưỡng, cuối cùng ban bố thi hành.

Mà lúc này, ba vị cung phi mới vào cung có thể được phong tước vị khác, xuất cung để thực hiện hoài bão của mình.

Diêu Kim Ngọc đương nhiên là xuất cung mở Kim Ngọc Các của nàng, Tạ Cảnh thì mở trường học nữ y đầu tiên, bắt đầu chiêu sinh học trò.

Mà Đại Sở vốn đã có nữ học, chỉ là không theo con đường khoa cử, sau khi xuất cung, Vương Nhan Khanh dựa vào học thức hơn người và thân phận quận chúa, trực tiếp nhậm chức ở Thanh Uyển thư viện, chuyên dạy dỗ những nữ sinh nguyện ý ra làm quan.

Từ khi xuất cung năm Thiên Hựu thứ hai, cho đến nay họ đều nỗ lực

vì hoài bão của mình.

Thoáng chốc đã đến năm Thiên Hựu thứ tư. Năm nay là năm đại khoa, cũng chính là từ năm nay trở đi, nữ tử có thể chính thức tham gia khoa cử.

Ba người đứng trước mặt Thẩm Kinh Trĩ, trên mặt ai nấy đều mang theo sự mong đợi và khát vọng.

Họ nhìn Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ cũng nhìn họ. Một lát sau, bốn người cùng nâng chén rượu, cùng nhau cạn chén.

Cạn chén vì nữ tử thiên hạ có thể đạt được ước nguyện, tự mình lập thân.

Chương 104: Ngoại truyện 16: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (2)

Thẩm Kinh Trĩ rất quan tâm đến chuyện bên ngoài, mặc dù mỗi ngày đều có nữ quan vào cung bẩm báo, nhưng nàng vẫn muốn nghe từ chính những người đã trải qua về thành quả của cuộc cải cách lần này.

Tạ Cảnh thấy nàng quan tâm, suy nghĩ một chút rồi dịu dàng nói: "Nương nương, thật ra những năm trước đây Đại Sở đã có không ít nữ y, đặc biệt là các cô nương xuất thân từ gia tộc y dược thế gia, phần lớn đều học qua môn kỹ nghệ này, y giả nhân tâm, các nàng ấy sẽ giúp đỡ việc sinh nở, chữa trị cho phụ nữ và trẻ em, cho nên trong dân gian kỳ thật rất chấp nhận nữ y."

"Có một số bệnh, các nữ tử không tiện để cho các nam đại phu đến xem, nữ y liền phát huy tác dụng lớn, chỉ tiếc nữ y không thể mở y quán, không thể coi đó là một nghề nghiệp chân chính, cho nên địa vị của nữ y không cao, vẫn chưa thay đổi được triệt để vấn đề nữ tử và hài tử khó xem bệnh, không có người chữa trị."

Nói đến đây, mắt của Tạ Cảnh đều sáng lên. Nàng ấy và Vương Nhan Khanh đều là những người có tính tình trầm tĩnh, ngày thường không nói nhiều, cử chỉ tao nhã, vừa nhìn đã biết là xuất thân từ thế gia đại tộc.

Vương Nhan Khanh là do Vương thị có gia thế trăm năm, còn Tạ Cảnh là do nàng ấy quanh năm học y, trên người tự có một cỗ khí chất an tĩnh tường hòa.

Cũng chỉ khi nói đến y thuật, Thẩm Kinh Trĩ mới có thể cảm nhận được nàng ấy cũng là một nữ tử trẻ tuổi đôi mươi.

Tạ Cảnh tiếp tục nói: "Hiện tại đã khác rồi, hiện tại có thể mở nữ y quán, nữ đại phu cũng có thể ngồi xem bệnh, cứu người chữa bệnh, các cô nương nhà bình thường cũng có thể học y, thi lấy công danh nữ y, khi một người có thể thông qua nỗ lực thay đổi vận mệnh, vậy thì bọn họ sẽ biết trân trọng."

"Nương nương, hiện giờ ở Thịnh Kinh đã có hai nữ y quán rồi, thần nghe nói ở các châu phủ cũng đã lục tục mở nữ y quán."

"Cũng chính vì vậy, rất nhiều sản phụ khó sinh cùng hài tử đều sống sót," Tạ Cảnh nói, lại có chút ghen ngạo, "Nương nương không biết, chỉ riêng năm ngoái, số thai phụ sống sót qua cơn khó sinh so với trước đây đã nhiều hơn năm phần."

Đại Sở lãnh thổ rộng lớn, năm phần này có thể vượt qua ngàn vạn người, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, đây đúng là một chính sách nhân từ biết bao.

Thẩm Kinh Trĩ nghe xong cũng cảm khái rất nhiều. Nàng nắm lấy tay Tạ Cảnh, nghiêm túc nói: "Như vậy, toàn bộ nhờ Tạ học chính dốc lòng dạy dỗ, tương lai của nữ y Đại Sở, đều dựa vào các người nỗ lực."

Tạ Cảnh gật đầu: "Vâng, thần xin lĩnh mệnh."

Nàng ấy nói xong chuyện nữ y, Đến lượt Vương Nhan Khanh nói về chuyện nữ khoa cử.

Vương Nhan Khanh so với Tạ Cảnh còn điềm tĩnh hơn nhiều, nàng ấy nhẹ nhàng băng quơ nói rằng có mấy học sinh do mình dạy dỗ đã trực tiếp tham gia khoa cử, đã qua kỳ thi Hương, chỉ còn chờ kỳ thi Đình để lấy thứ hạng.

Nữ học sinh ở Đại Sở không ít, phàm là những nhà có chút nền tảng, bất luận nam nữ đều sẽ cho con cái học hành tử tế, chỉ là trước đây nữ tử không thể thi khoa cử để lấy công danh, cho nên nữ

học phần nhiều là để hun đúc, giáo dưỡng, học tập cầm kỳ thi họa, đợi đến tuổi cập kê, cũng chỉ học thêm hai ba năm, sau khi xuất giá thì không học nữa.

Nhưng nữ tử không hề kém nam tử, chỉ nhìn kỳ thi Hương lần này liền biết, sau khi niêm phong danh sách chấm bài, trong ba trăm sáu mươi người có ba mươi bảy nữ học sinh thi đỗ.

Đây là năm đầu tiên, rất nhiều người còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, không có bao nhiêu nữ tử được đọc sách từ nhỏ để thi cử, vậy mà có thể có ba mươi bảy người đỗ vào kỳ thi Đình, ngay cả Tiêu Thành Dục cũng rất bất ngờ.

Nhưng đây là một tin tức tốt. Hiện giờ Hạ Châu và Tề Châu đều sắp có đô hộ phủ và bổ chính sứ ty, trên dưới quan trường đều cần thêm nhiều quan lại, mấy năm nay số người được tuyển chọn sẽ tăng thêm, có thể thi đỗ hay không, hoàn toàn xem bản thân có bản lĩnh hay không.

Vốn dĩ mỗi năm khoa cử chỉ lấy khoảng ba trăm người, năm nay lấy thêm sáu mươi người, nữ tử chỉ chiếm ba mươi bảy người, thật ra đối với nam học sinh mà nói cũng có thêm nhiều cơ hội.

Cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị.

Năm đầu tiên những nữ học sinh có thể thi đỗ khoa cử, Tiêu Thành Dục định cho các nàng quan chức không thấp, các châu phủ đều cần có nữ huyện thừa, khởi điểm của các nàng ấy đã cao hơn người khác.

Nhưng đây là những gì các nàng ấy xứng đáng có được.

Những chuyện này, Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên biết, thậm chí nàng còn biết nhiều hơn Vương Nhan Khanh, giờ phút này nàng hỏi Vương Nhan Khanh là một chuyện khác.

"Trong số những nữ học sinh này, có mầm non tốt nào có gia cảnh bần hàn không?"

Nhắc tới chuyện này, Vương Nhan Khanh cũng mang vẻ mặt ngưng trọng: "Bẩm nương nương, nữ học mà thần dạy dỗ, tập hợp đều là các thiên kim của các gia tộc ở kinh thành, các nàng ấy đương nhiên sẽ không có cảnh khổ khó như không có tiền đọc sách, nhưng thần nghe nói nữ học mới mở ở Bạch Lộc thư viện ngoại thành, chuyên thu nhận các thiếu nữ bình dân có thiên phú, những học sinh này nếu có thể duy trì thành tích, thư viện sẽ miễn giảm tạp phí, nhưng cho dù như vậy, cũng có học sinh không học tiếp được."

Thẩm Kinh Trĩ gật đầu. Nữ tử rất cuộc vẫn khác nam tử. Các nàng ấy sau khi cập kê liền đến tuổi phải nghị thân, nếu cứ trì hoãn mãi, đến hai mươi mấy tuổi vẫn chưa thành thân, vậy thì sẽ thành lão cô nương.

Cũng không phải nói nữ tử nhất định phải thành thân, các nàng ấy nếu có thể đỗ cao, thì cũng có thể an thân lập mệnh, đến lúc đó bất luận là gả hay cưới đều được, nhưng nếu không đỗ thì sao?

Khi còn trẻ thì tốt, nếu tuổi tác dần lớn, khoa cử vô vọng, không nơi nương tựa đó mới thật sự là khổ cùng. Cho nên nữ học sinh nhà nghèo thường thường thật sự không chống đỡ nổi nữa, sẽ dừng học về nhà.

Nam tử thì không đỗ vẫn có thể cưới vợ sinh con, hai bên đều không chậm trễ.

Thẩm Kinh Trĩ biết, đây không phải là chuyện một sớm một chiều có thể thay đổi, nhưng cứ như vậy lâu dài, càng ngày càng nhiều nữ tử thông qua khoa cử, toán học, nữ y thay đổi vận mệnh, nữ tử cũng có thể làm quan trong triều, chủ trì chính sự một phương, thậm chí nổi danh thiên hạ.

Đến lúc đó, thành hôn hay không cũng không còn có thể trở thành

xiềng xích của nữ tử.

Thời đại luôn phải từ từ thay đổi.

Trước kia Tề Châu và Hạ Châu cũng thuộc về nước khác, ba năm trôi qua, chẳng phải cũng dần dần dung nhập vào Đại Sở, bách tính an cư lạc nghiệp, dần dần tiếp nhận cuộc sống mới hay sao.

Hướng tới cuộc sống tốt đẹp, mới là sự thay đổi nên có, mới là việc mà phu thê để hậu nên làm.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Vương Nhan Khanh không khỏi nói chuyện lâu hơn một chút, đợi đến khi nói chuyện xong với cả ba người họ, Phùng Doanh mới tiến lên.

Phùng Doanh là biểu muội của Tiêu Thành Dục, lại là chất nữ của Quý thái phi, cho nên khi nàng ấy xuất cung, Tiêu Thành Dục phong nàng ấy làm quận chúa, để nàng ấy có thể xuất cung một cách vẻ vang.

Vì là quận chúa, chỉ dựa vào bổng lộc của bản thân cũng đủ để nàng ấy có cuộc sống sung túc, nên Phùng Doanh không cần phải nhìn sắc mặt của Phùng gia nữa, có thể ở trong phủ quận chúa của mình, tự sống cuộc sống của riêng mình.

Quan trọng nhất là, Tam Lang của nàng ấy vẫn chưa chết.

Năm đó sau khi nàng ấy nói rõ sự thật với Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ liền phái người đến Phùng gia ngầm điều tra, vừa tra mới biết, bởi vì Phùng gia chia rẽ đôi uyên ương để đưa Phùng Doanh vào cung, Ngô tam lang liền ngã bệnh không dậy nổi, nhưng sau đó nghe nói Phùng Doanh ở trong cung sống rất tốt, Ngô tam lang dường như cũng buông xuống tâm sự, dần dần khỏe lại.

Nhưng hắn vẫn chưa thành thân, Ngô gia nói thế nào, hắn cũng không chịu gật đầu, ép quá liền muốn xuất gia làm tăng, cuối cùng

Ngô gia đành phải để mặc hẳn.

Cũng chính vì vậy, hẳn bắt đầu nỗ lực đọc sách, ngày đêm không ngừng nghỉ.

Mãi đến khi Thẩm Kinh Trĩ phái người tra được tình hình gần đây của hẳn, Phùng Doanh mới biết hẳn còn sống.

Giây phút đó, Phùng Doanh quả thực cảm thấy như được tái sinh.

Nếu Ngô tam lang chưa chết, hơn nữa cũng chưa thành thân, vậy thì Phùng Doanh cũng không cần phải đem nửa đời sau của mình dâng cho Quý thái phi, cả đời sống trong thù hận.

Sau khi hỏi han Phùng Doanh cẩn thận, Tiêu Thành Dục bèn phong Phùng Doanh làm quận chúa, ban cho nàng ấy phủ đệ ở gần Liên Hoa Đẳng, để nàng ấy sống bằng bổng lộc.

Còn về chuyện của nàng ấy và Ngô tam lang, phải đợi sau khi Phùng Doanh về nhà rồi mới bàn bạc tiếp.

Tháng tám năm Thiên Hựu thứ hai, ba tháng sau khi Phùng Doanh xuất cung, Phùng Doanh dâng tấu chương lên Thẩm Kinh Trĩ, khẩn cầu bệ hạ ban hôn.

Tiêu Thành Dục đương nhiên muốn tác thành cho chuyện tốt này.

Tháng mười hai năm Thiên Hựu thứ hai, Phùng Doanh cùng Ngô tam lang thành thân, sau khi thành thân hai người vẫn ở tại phủ quận chúa của Phùng Doanh, Phùng Doanh xử lý công việc, Ngô tam lang đọc sách thi khoa cử, phu thê hòa thuận, có thể nói là một giai thoại.

Đợi đến năm nay, Ngô tam lang đã đỗ tiến sĩ, chỉ chờ kỳ thi Đình vào mùa xuân là biết được thứ hạng, ra làm quan.

Tiệc cung đình mừng năm mới năm nay là Phùng Doanh và Ngô tam lang cùng nhau tới. Hai người bái kiến hoàng thượng và hoàng hậu xong, Thẩm Kinh Trĩ bèn kéo tay Phùng Doanh, cúi đầu nhìn bụng của nàng ấy.

Mặc dù Phùng Doanh chưa dăng tấu bẩm báo, nhưng Thẩm Kinh Trĩ nhìn phản ứng của Ngô tam lang vừa rồi, liền biết Phùng Doanh đã có tin vui.

Phùng Doanh hơi đỏ mặt, ghé sát lại nhỏ giọng nói với nàng: "Còn chưa đầy ba tháng, nghĩ đợi ổn định rồi sẽ đến báo tin vui cho nương nương."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Đây là chuyện tốt, chúc mừng người."

"Là hỷ sự, cũng hoàn toàn nhờ nương nương chu toàn, nếu không phải nương nương lúc đó tỉ mỉ cẩn thận, thần thiếp sợ..."

Người mang thai vốn dĩ hay đa sầu đa cảm, Phùng Doanh nhắc tới chuyện năm xưa, lại không nhịn được mà đỏ hoe mắt.

Ngô tam lang ở bên cạnh tuy đang lắng nghe thánh ngôn, nhưng ánh mắt lại luôn lén lút quan tâm thê tử, thấy nàng ấy đỏ mặt, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Tiêu Thành Dục liếc mắt một cái liền nhìn ra sự lo lắng của hắn, bèn quay đầu nhìn lại, thấy Thẩm Kinh Trĩ cũng bất đắc dĩ nhìn về phía mình.

Hai phu thê nhìn nhau, Tiêu Thành Dục phất tay với Ngô tam lang: "Được rồi, người đi cùng với Đoan Vinh đi."

Mặt Ngô tam lang đỏ bừng, còn bị Phùng Doanh lăm bắm một câu, lúc này cũng không phải là lúc nói chuyện riêng tư, Phùng Doanh bèn vội vàng cáo biệt Thẩm Kinh Trĩ, nắm tay Ngô tam lang lui xuống.

Đợi đến khi tiệc tàn, tiểu gia hỏa vẫn ngủ say sưa cũng không tỉnh lại.

Tiêu Thành Dục cho Thục thái phi và Hiền thái phi đưa các đệ muội xuống nghỉ ngơi, sau đó mới đi tới trước mặt Tiêu Cảnh Lam, cúi đầu nhìn nhi tử ngủ đến mặt đỏ bừng.

Hắn cong lưng, trực tiếp ôm nhi tử lên, thủ pháp rất thành thực.

Các triều thần đều cúi đầu chờ ở phía dưới, liếc mắt nhìn thấy, cũng không khỏi cảm thán một câu trong lòng: Bệ hạ đối với đại diện hạ tử ái, đối với hoàng hậu kính trọng.

Thái hậu cũng được Thẩm Kinh Trĩ đỡ dậy, một nhà bốn người chậm rãi ra khỏi Thái Cực điện.

Trên đường trở về, Tiêu Cảnh Lam vẫn luôn nằm trong lòng phụ hoàng. Chẳng qua ngự liễn có chút xóc nảy, Tiêu Cảnh Lam nhíu nhíu mày nhỏ, dường như sắp bị đánh thức.

Tiêu Thành Dục ngược lại không nuông chiều hài tử, thừa dịp Thẩm Kinh Trĩ đang nói chuyện với thái hậu, hắn đưa tay bóp lấy cái mũi nhỏ của Tiêu Cảnh Lam.

Lông mày của Tiêu Cảnh Lam lập tức nhíu lại. Cậu bé y y nha nha hai tiếng, lại giãy giụa muốn gạt bỏ bàn tay đang quấy rối mình, cuối cùng phản kháng thất bại, bị ép mở mắt ra.

Đôi mắt của hài tử vừa to vừa tròn, con ngươi đen láy như đá hắc diệu thạch lấp lánh ánh sáng thuần khiết nhất.

Tiêu Cảnh Lam mơ màng nhìn phụ hoàng một hồi, cuối cùng bĩu môi, há to miệng thở hỗn hển. Cậu bé từ nhỏ đã không thích khóc, chịu ủy khuất cũng chỉ mím môi tức giận, sinh ra đã là một tiểu đại nhân, so với phụ hoàng của hắn còn có vẻ trầm ổn hơn.

Giờ phút này bị phụ hoàng quấy rối đánh thức, cậu bé cũng không cảm thấy ủy khuất tức giận, chỉ là nhìn chăm chăm phụ hoàng, mím môi không nói.

Tiêu Thành Dục cuối cùng cũng có chút áy náy bất an. Hắn nhéo nhéo bàn tay nhỏ nhắn mập thịt của nhi tử, giải thích: "Con mà không tỉnh lại, buổi tối sẽ không có cơm ăn."

Tiêu Cảnh Lam yên tĩnh gật đầu, từ trên đùi phụ hoàng bò dậy, ngồi xổm trên đầu gối hắn như một tiểu hồ lô.

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới chú ý tới nhi tử đã tỉnh. Nàng kinh hi hỏi: "Bát Bảo, con tỉnh rồi à?"

Tiêu Cảnh Lam nghiêm túc gật đầu với mẫu hậu, chậm rãi mở miệng: "Phụ hoàng đánh thức."

Tiêu Thành Dục: "..."

Vừa rồi không làm ầm ỉ, hóa ra là chờ ở chỗ này cáo trạng sao?

Chương 105: Ngoại truyện 17: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (3)

Qua năm mới, Tiêu Cảnh Lam cũng miễn cưỡng coi như được ba tuổi.

Hài tử ba tuổi, ở trong cung không tính là lớn cũng không tính là nhỏ, đã có thể bắt đầu theo phụ mẫu và cung nhân đọc sách học chữ.

Hài tử sớm thông tuệ, mười tháng tuổi đã biết gọi cha nương, đợi đến một tuổi, đã gần như có thể biểu đạt rõ ràng ý tứ của mình, ngoại trừ phát âm vẫn còn chút mơ hồ, nhưng nếu dùng tâm nghe, là có thể hiểu được ý tứ của nó.

Đây là trưởng tử của Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục, hai người đối với hài tử này vừa kỳ thác kỳ vọng lớn lao vừa coi như trân bảo, cho nên phu thê hai người đối với nhi tử vô cùng từ ái và dụng tâm.

Bất luận là đọc sách học chữ hay đạo lý làm người, đều là Đế Hậu hai người tự mình dạy dỗ, thỉnh thoảng còn có thái hậu tham dự, cho nên tốc độ trưởng thành của Tiêu Cảnh Lam rất nhanh, một tiểu nhân nhi bé nhỏ nhưng hiểu biết lại không ít.

Tiêu Cảnh Lam từ nhỏ đến lớn vẫn luôn lớn lên trong bầu không khí như vậy, bé cùng với những thiên hoàng quý trụ khác là không giống nhau.

Chớp mắt liền đến mùa xuân năm Thiên Hựu thứ tư, từ mùa xuân năm nay trở đi, Đế Hậu sẽ cùng với thái hậu, Thục thái phi, Hiền thái phi cùng mấy vị thái phi, mang theo ba lớn một nhỏ bốn hài tử chuyển đến Thanh Châu Viên ở thường xuyên.

Bốn năm trôi qua, Thành quận vương Tiêu Thành Quyết dưới gối Thục thái phi cũng đã đến tuổi mười bảy mười tám, hẳn hiện giờ vẫn đang đọc sách ở Thượng thư phòng, cho nên lần này cũng đi cùng.

Trong Thanh Châu Viên có hành lang gấp khúc tiểu trúc, giả sơn lưu thủy, rừng trúc vườn mai, có vẻ đẹp ưu nhã của Giang Nam thủy hương.

Bởi vì Thanh Châu Viên không rộng lớn, lúc đó cũng không có tốn nhiều công sức di dời bách tính, cho nên Thanh Châu viên cũng chỉ có năm sáu chỗ cung điện cảnh sắc, ngoài ra chính là hoa viên rộng lớn và bãi tập ngựa.

Chẳng qua hiện giờ trong cung người ít, toàn bộ dọn đến Thanh Châu viên cũng đều ở được.

Đến Thanh Châu viên, bọn nhỏ liền cao hứng.

Thành quận vương tuổi đã lớn, tự thấy mình là huynh trưởng, cho nên không tiện luôn cùng đệ muội chơi đùa, mà Nhu Giai công chúa chín tuổi và Mục quận vương sáu tuổi thì căn bản không quan tâm những điều này, vừa đến Thanh Châu viên liền giống như ngựa hoang được thả, cho dù là kéo dây cương cũng kéo không về.

Hiền thái phi nhìn hai hài tử chạy như điên ra ngoài, lại nhìn Thành quận vương trầm ổn và Tiêu Cảnh Lam luôn ngoan ngoãn ở trong lòng mẫu hậu, không khỏi thở dài một hơi.

Người so với người tức chết người, nhìn hài tử nhà người khác, thế nào cũng thấy tốt hơn nhà mình.

Thái hậu nghe thấy bà ấy thở dài, liền cười nói: "Nguyệt Nhi và Xán Nhi đều đang ở tuổi hoạt bát, chúng ta chuyển đến Thanh Châu viên chính là vì để cho bọn nhỏ sống tự tại hơn, không cần câu nệ."

Hiền thái phi mang vẻ mặt từ ái nhìn về phía Thành quận vương: "Muội biết, chỉ là nhìn hài tử Quyết nhi này, trầm ổn hiểu chuyện lại nghe lời, tác phong cũng tốt, muội thật sự là ngưỡng mộ. Hai con khi con kia của muội, thật sự là khiến người đau đầu."

Thục thái phi mỉm cười, liếc nhìn Tiêu Thành Quyết đang đỏ bừng mặt, nói: "Hắn là người sắp nghị thân, đâu còn có thể cùng đệ muội chơi đùa, đợi Nguyệt nhi và Xán nhi lớn hơn một chút, sẽ hiểu chuyện thôi."

Tiêu Thành Quyết vốn đã bị nói đến mức mặt đỏ bừng, lúc này lại nghe đến hai chữ "nghị thân", càng thêm xấu hổ không chịu nổi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Ánh mắt hắn phiêu diêu bốn phía, đột nhiên đối diện với một đôi mắt sáng như đá hắc diệu thạch.

Không biết từ lúc nào, Tiêu Cảnh Lam vừa rồi còn yên tĩnh nằm trong lòng mẫu hậu đã thẳng người dậy, nhìn chăm chăm Tiêu Thành Quyết. Cậu bé hé cái miệng nhỏ hỏi: "Thành, thành thân?"

Đây là lần đầu tiên cậu bé nghe thấy từ này, không biết là có ý gì, cho nên liền trực tiếp hỏi ra miệng.

Các nương nương người nhìn ta, ta nhìn người, giây tiếp theo không hẹn mà cùng cười lớn.

Tiêu Thành Quyết: "..."

Tiêu Thành Quyết muốn biến mất ngay tại chỗ.

Tiêu Thành Dục cũng đầy mặt ý cười, hắn ngược lại không có chê cười đệ đệ, chỉ là vỗ vỗ vai đệ đệ, nói: "Đệ hãy đi xem Sướng Độc Các trước, xem bố trí có vừa ý hay không, tiện thể để Tứ đệ xem qua một chút, hắn vô tâm, không chú ý những thứ này."

Có được sự an ủi của huynh trưởng, Tiêu Thành Quyết mới miễn cưỡng duy trì được thể thống của một quận vương, hãnh hành lễ với mẫu hậu, mẫu phi và hoàng tẩu, sau đó liền gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ của Tiêu Cảnh Lam, chạy như bay trốn đi.

Nhìn thấy bóng dáng cao gầy của hãnh biến mất, các nương nương lại không nhịn được cười lớn.

Tiếng cười dần dần lắng xuống, thái hậu nói: "Quyết Nhi vẫn là da mặt quá mỏng, nhìn đại hoàng huynh của hãnh kìa, người khác bất luận nói cái gì đều là đáng vẻ không để ý, như vậy người ngoài liền không nói được nữa."

Tiêu Thành Dục: "..."

Sao lại nói đến trăm rồi?

Thẩm Kinh Trĩ đang muốn mở miệng, lại đột nhiên bị tiểu gia hỏa trong lòng kéo ống tay áo, nàng cúi đầu, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của nhi tử.

Thẩm Kinh Trĩ cười hỏi: "Sao vậy?"

Tiêu Cảnh Lam liền hỏi: "Thành thân?"

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều nghe được giọng nói non nớt của nhi tử, Tiêu Thành Dục không khỏi xoa xoa cái đầu nhỏ của nhi tử: "Con đó, trí nhớ ngược lại tốt."

Tiêu Cảnh Lam chớp chớp mắt, thấy phụ hoàng mẫu hậu đều không để ý tới mình, ngược lại không tiếp tục dây dưa, mà dựng thẳng lỗ tai nghe các tổ mẫu nói chuyện.

Thái hậu không chú ý tới một nhà ba người bên này, chỉ chuyên tâm nói chuyện với Thục thái phi và Hiền thái phi.

"Trước đó Lễ bộ đưa danh sách, muội đã xem kỹ chưa? Quyết Nhi cũng đã mười bảy, năm nay chọn người thích hợp, lại chờ hai năm, trước hai mươi tuổi kiểu gì cũng phải đại hôn."

Sau khi đại hôn, Tiêu Thành Quyết sẽ phải dọn ra khỏi cung, tự mình lập phủ làm chủ, sau đó sẽ bắt đầu làm việc cho Tiêu Thành Dục.

Nhắc tới nhi tử, Thục thái phi có nhiều chuyện để nói: "Đã xem rồi, danh sách này tỷ tỷ trước đó cũng đã giúp xem qua, cuối cùng muội chọn ra mấy vị thiên kim, đi hỏi ý kiến của Quyết Nhi, tỷ tỷ đoán xem Quyết Nhi nói gì?"

Thái hậu và Hiền thái phi đều tò mò nhìn về phía Thục thái phi.

Thục thái phi cười nói: "Hắn nói hắn không có ý kiến gì, chỉ hy vọng chọn được một người ít nói."

Cả nhà lại được một phen cười rộ lên.

Nói đến các đệ đệ muội muội của Tiêu Thành Dục, hai đệ đệ đều là những người có tính cách rụt rè, ngược lại Nhu Giai công chúa hoạt bát gan dạ, lên núi xuống sông không gì không làm được.

Thái hậu nói: "Hài tử này quá rụt rè, sau này vào triều làm quan thì làm sao? Hắn không thể chọn một vương phi cũng rụt rè giống vậy, sau này chẳng phải muội sẽ phải lo liệu luôn việc trong vương phủ cho hắn hay sao?"

Hiền thái phi cũng nói: "Người ta nói phu thê phải bổ sung cho nhau sao, Quyết Nhi rụt rè, Thục tỷ tỷ hãy chọn cho hắn một vương phi lợi hại, cũng để cho hắn rèn luyện tính tình."

Hai tỷ muội đều nói như vậy, Thục thái phi cũng có chút suy nghĩ: "Hay là chọn một cô nương nhà huân quý?"

Nhắc đến chuyện này, Hiền thái phi liền đặc ý: "Cô nương nhà huân quý tốt, nhìn Nhược Tịch nhà chúng ta kìa, đó là có thể bảo vệ quốc gia, hơn nữa tính tình nàng ấy sáng khoái, trước nay không hề ẻo lả, muội thấy Quyết Nhi chọn một cô nương có tính cách như vậy là tốt nhất."

Nếu như phu thê hai người đều rứt rề thành một đoàn, vậy vương phủ chẳng phải sẽ loạn thành cái dạng gì?

Thục thái phi: "Hiền muội muội nói đúng, một lát nữa ta sẽ lấy danh sách ra, còn phải nhờ tỷ tỷ và muội muội xem giúp ta."

Các thái phi một khi đã nói đến chuyện làm mai, thì đúng là tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, một chút cũng không thấy mệt mỏi.

Vốn dĩ ý của Tiêu Thành Dục là cả nhà cùng nhau đi dạo trong Thanh Châu viên ngắm cảnh, quen thuộc địa hình rồi mới nghỉ ngơi, hiện tại vừa vào viên, mọi người đều đã trở về cung thất của mình, trong nháy mắt liền chỉ còn lại một nhà ba người bọn họ.

Hắn nhìn Thẩm Kinh Trĩ, Thẩm Kinh Trĩ cũng nhìn hắn, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau cười.

Tiêu Thành Dục đưa tay về phía nhi tử, nói: "Bát Bảo, để phụ hoàng ôm con, mẫu hậu con mệt rồi."

Tiêu Cảnh Lam vươn tay về phía phụ hoàng, nghiêm túc ngồi vào trong lòng phụ hoàng.

Tiêu Cảnh Lam cúi đầu, mặc dù bé vẫn luôn căng chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ đều có thể nhìn ra nhi tử rất vui, liền hỏi: "Hay là con cười trên cổ phụ hoàng nhé?"

Tiêu Cảnh Lam cúi đầu nhìn mặt đất xa xôi, có chút do dự.

Tiêu Thành Dục mặc dù là hỏi ý kiến, nhưng lại không cho nhi tử

quyền quyết định, hắn vừa dứt lời liền trực tiếp nhắc nhi tử lên, thuần thục đặt lên vai mình.

"A!" Tiêu Cảnh Lam bị phụ hoàng làm cho giật mình, theo bản năng túm lấy một nắm tóc của Tiêu Thành Dục.

Cậu bé nhìn có vẻ trầm ổn, nhưng dù sao cũng không phải là người lớn, một phen này làm bé sợ không nhẹ.

Hai chân Tiêu Cảnh Lam ngăn ngửa ôm chặt lấy cổ Tiêu Thành Dục, hai tay nắm chặt lấy tóc hắn, nhắm mắt mím môi, rất lâu cũng không lên tiếng.

Tiêu Thành Dục suýt chút nữa bị nhi tử siết chết.

Thẩm Kinh Trĩ bị hai phụ tử chọc cười, nhưng để không khiến cho họ tạo thành thảm kịch gia đình, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nhi tử: "Bất Bảo, không sao, phụ hoàng của con có thể vững vàng giữ con, con mở mắt ra nhìn xem?"

Tiêu Cảnh Lam được mẫu hậu an ủi như vậy, rất nhanh liền thả lỏng lại.

Lông mi rậm rạp của bé khẽ rung động, giống như chiếc quạt lông vũ xinh đẹp có thể quạt ra gió xuân trong lòng người.

Giây tiếp theo, Tiêu Cảnh Lam mở mắt ra. Đôi mắt của bé rất lớn, kế thừa đôi mắt hoa đào của Thẩm Kinh Trĩ, lại có đuôi mắt phượng cong vút của Tiêu Thành Dục, tuổi còn nhỏ đã có tư chất tuấn lãng.

Bé mở mắt ra, con ngươi đen láy nhìn kỹ phía trước, một lát sau mới hơi thả lỏng tay chân.

"Phụ hoàng, người ổn không?"

Tiêu Thành Dục: "..."

Tiêu Thành Dục không ổn chút nào. Hắn vỗ vỗ chân nhỏ mập mập của nhi tử, khàn giọng nói: "Không sao, chúng ta đi dạo hoa viên thôi."

Tiêu Cảnh Lam chớp chớp mắt, cuối cùng lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Đi đi đi!"

Một nhà ba người bắt đầu dạo chơi Thanh Châu viên.

Thanh Châu viên có một chính điện gọi là Thanh Châu điện, có thể dùng cho đại triều hội và nghị sự triều hội.

Phía sau là một hoa viên giả sơn ngăn cách chính điện và hậu cung. Sau hoa viên chính là Hạo Nhiên Trai nơi một nhà ba người ở. Bên trái Hạo Nhiên Trai là Nhất Gia Xuân nơi Thái hậu ở và Đồng Nhạc Hiên nơi hai vị Thái phi và Nhu Giai công chúa cùng nhau ở, trong Đồng Nhạc Hiên có hai cung điện, rất thích hợp để ở cùng nhau.

Mà phía bên kia, chính là Sướng Độc Các nơi Tiêu Thành Quyết và Tiêu Thành Xán cùng nhau ở, bên cạnh Sướng Độc Các là Cần Học Quán được chuyên dùng làm Thượng Thư Phòng.

Trong Thanh Châu viên cây cối rậm rạp, cung thất rộng rãi, so với Trường Tín Cung còn thoải mái hơn không ít. Tiêu Cảnh Lam lúc mới đến kỳ thật có chút khẩn trương, nhưng đi theo phụ hoàng mẫu hậu dạo chơi một hồi liền thả lỏng, không còn túm lấy phát quan của phụ hoàng nữa.

Một nhà ba người dạo chơi một vòng trong toàn bộ Thanh Châu viên, Tiêu Thành Dục và Thẩm Khinh Trĩ còn mang theo Tiêu Cảnh Lam đi xem bãi tập ngựa và Thanh Thủy trì, đợi đến khi họ trở lại Hạo Nhiên Trai, Tiêu Cảnh Lam vẫn luôn ngồi trên vai phụ hoàng đã có chút mệt mỏi.

Thẩm Khinh Trĩ ôm nhi tử xuống, để bé ngồi trên trường kỷ bên cạnh hoa viên.

Tiêu Cảnh Lam ngoan ngoãn ngồi xuống, lại ngoan ngoãn được đút ăn một chén canh lê, mới bắt đầu như gà mổ thóc, có chút buồn ngủ.

Thẩm Khinh Trĩ ôm bé lên, muốn đưa đến tắm điện đặt lên giường.

Tiêu Cảnh Lam lại lặng lẽ nắm lấy tay mẫu hậu.

Cậu bé là sinh vào ngày mừng tám tháng chạp, nghe nói ngày bé sinh ra thời tiết rất tốt, cả kinh thành đều tràn ngập mùi thơm nồng đậm của cháo bát bảo.

Chính vì vậy, tên gọi thân mật của bé là Bát Bảo.

Tám phương cát tường, như châu như bảo.

Thẩm Khinh Trĩ ôm tiểu bảo bối đưa vào tắm điện. Đợi nàng đắp chăn cho nhi tử xong, liền bị bàn tay nhỏ nhắn mập thịt túm lấy cổ tay.

"Thích." Tiêu Cảnh Lam trở mình, hoàn toàn chìm vào mộng đẹp:
"Nương, thích."

Chương 106: Ngoại truyện 18: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (4)

Cuộc sống ở Thanh Châu viên kỳ thực không có quá nhiều khác biệt so với ở Trường Tín Cung, chỉ là ở Thanh Châu viên ít người hơn, cung nhân cũng ít, cho nên công việc cũng ít đi nhiều.

Thẩm Kinh Trĩ có thể thoát khỏi những cung vụ bận rộn, đặt nhiều tâm tư hơn vào nữ học và nữ y học đường.

Hơn nữa, nàng cũng có nhiều thời gian hơn để dạy dỗ nhi tử.

Sau khi chuyển đến Thanh Châu viên, cuộc sống của các quận vương, công chúa vẫn như cũ, các thái phi ngoại trừ có thể đánh mã điếu, dạo hoa viên, thì cũng không có gì khác biệt, chỉ trừ Tiêu Cảnh Lam.

Tiểu hoàng tử chỉ mới ba tuổi, nhưng mỗi ngày đều bị mẫu hậu dẫn dắt đọc sách.

Thẩm Kinh Trĩ ban đầu dạy cho bé những thứ đều rất đơn giản, chẳng hạn như Tam Tự Kinh, Thiên Tự Văn và Bách Gia Tính, những thứ này đều dễ nhớ dễ thuộc. Tiêu Cảnh Lam thông tuệ, học cũng nhanh, cho nên tháng đầu tiên bé cũng không biểu hiện ra khác thường.

Mãi cho đến khi mùa hạ đến, ve kêu ếch kêu, trăm hoa trong Thanh Châu viên lần lượt đua nở, Thẩm Kinh Trĩ mới phát hiện nhi tử có chút không đúng.

Ví dụ như ngày hôm nay, bởi vì là đầu hạ, Thịnh Kinh có mưa phùn nhẹ, Thẩm Kinh Trĩ sáng sớm vừa mới gặp Vương Nhan Khanh

dâng thẻ bài xin yết kiến, trở về Hạo Nhiên Trai liền đi gọi nhi tử rời giường.

Hài tử chỉ hơn hai tuổi, Thẩm Kinh Trĩ cũng không nghiêm khắc yêu cầu, mặc cho bé ăn no ngủ kỹ, tuyệt đối sẽ không sáng sớm đã gọi rời giường.

Bình thường lúc này, Tiêu Cảnh Lam đã tự mình tỉnh lại, hoặc là nằm trên trường kỷ phơi nắng, hoặc là rời giường đến trong hoa viên ngắm hoa, nói chung không phải là vẫn nằm trong tấm điện, màn trướng dày nặng buông xuống, dường như vẫn chưa tỉnh lại.

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tiêu Cảnh Lam là ở cùng với phu thê họ tại Hạo Nhiên Trai, tuổi của bé lại còn quá nhỏ, Thẩm Kinh Trĩ chỉ an bài hai ma ma và công công lớn tuổi chăm sóc việc ăn mặc ở đi lại của nhi tử, ngoài ra lại có hai ba tiểu thái giám mười bốn mười lăm tuổi cùng bé chơi đùa.

Cho nên khi Thẩm Kinh Trĩ vừa trở về, Cỗ ma ma hầu hạ Tiêu Cảnh Lam liền tiến lên hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ: "Nương nương, điện hạ vẫn chưa tỉnh."

Thẩm Kinh Trĩ nhướng mày, nói: "Hôm nay sao lại muộn như vậy?"

Cỗ ma ma cũng đã gọi Tiêu Cảnh Lam, nhưng vẫn không thấy điện hạ tỉnh lại, hơn nữa là vì hài tử còn nhỏ tuổi, nên không dám kinh động điện hạ đang ngủ, sau khi dò xét một phen bèn lui ra ngoài.

"Nô tỳ cũng không biết," Cỗ ma ma nói, "nhưng vừa rồi nô tỳ đã xem qua điện hạ, không có phát sốt hay phong hàn, có lẽ chỉ là ham ngủ một chút."

Cỗ ma ma đương nhiên là càng thiên vị Tiêu Cảnh Lam, điện hạ trước nay ngoan ngoãn nghe lời, hiếm có một lần ham ngủ không dậy, Cỗ ma ma không nhất định phải gọi điện hạ rời giường.

Thẩm Khinh Trĩ cũng nghĩ như vậy, nhưng nàng vẫn lo lắng nhi tử, cho nên trực tiếp đi vào tắm điện của nhi tử.

Tắm điện của Tiêu Cảnh Lam bày trí có chút ngây thơ, nàng tự tay làm cho bé rất nhiều đồ chơi bằng vải, lão hổ sói xám đều có, từng cái từng cái bày ở trên trường kỷ bên ngoài, thỉnh thoảng Tiêu Cảnh Lam dựa vào đó ngủ trưa, cũng là vừa mềm vừa ấm, rất thoải mái.

Thẩm Khinh Trĩ nhẹ nhàng đi vào tắm điện, đi thẳng đến trước giường, đưa tay ra vén lên màn trướng dày nặng, thấy nhi tử trong màn trướng đang quay lưng về phía nàng say giấc nồng.

Thẩm Khinh Trĩ chớp chớp mắt, đưa đầu qua nhìn, bởi vì Tiêu Cảnh Lam ngủ có chút dựa vào bên trong, lại quay lưng về phía nàng, một chút này lại không nhìn thấy dung mạo của bé.

Vậy thì kỳ quái.

Thẩm Khinh Trĩ cẩn thận nhìn bóng lưng nhi tử, một lát sau nàng liền thở dài một hơi, nói với Cổ ma ma: "Vốn dĩ muốn tới xem, nếu như điện hạ đã tỉnh, thì người mang điện hạ đi cho Đạp Vân ăn, nhưng điện còn đang ngủ, hôm nay thôi vậy."

Trong cung nhiều ngựa như vậy, Tiêu Cảnh Lam thích nhất chính là Đạp Vân, cho nên khi Thẩm Khinh Trĩ vừa dứt lời, liền nhìn thấy cái lỗ tai nhỏ duy nhất lộ ra của nhi tử khẽ động một cái.

Thẩm Khinh Trĩ nheo mắt lại. Hài tử mới hai tuổi, đã có thể giả vờ ngủ nướng để lừa gạt phụ mẫu.

Nàng hắng giọng, nói với tiểu tử đang quay lưng về phía mình: "Tiêu Cảnh Lam, con mà không dậy, hôm nay sẽ không có sữa hạnh nhân phô mai."

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Tiêu Cảnh Lam ở trong ánh mắt kinh ngạc của Cố ma ma, căng mặt ngồi dậy.

Đầu bé cúi thấp, tóc tai rối bời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thẩm Kinh Trĩ hiềm khi thấy nhi tử uể oải như vậy, còn vì không muốn rời giường mà giả vờ ngủ say, ngược lại không hề trách mắng, chỉ là phất tay lui hết cung nhân ra, trực tiếp ngồi xuống mép giường.

"Bát Bảo, làm sao vậy? Hôm nay tại sao không muốn rời giường?" Thẩm Kinh Trĩ dịu dàng hỏi.

Nhi tử của nàng tuy rằng mới hai tuổi, nhưng sớm đã bộc lộ tính cách khác thường không giỏi ăn nói.

Bé từ nhỏ muốn cái gì thì nhất định phải làm được, lúc mới bắt đầu học nói, Tiêu Thành Xán bốn tuổi cười nhạo bé, líu ríu nói một tràng dài, Thẩm Kinh Trĩ nghe không hiểu tiếng trẻ con của Tiêu Thành Xán, nhưng cũng hiểu hài tử ít nhất phải một tuổi mới có thể gọi cha nương.

Lúc Tiêu Thành Xán học nói, Hiền thái phi đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần nên tự mình nhớ kỹ.

Tiêu Cảnh Lam rõ ràng không hiểu lời của Tiêu Thành Xán, lúc đó bé ngay cả ăn và ngủ còn chưa phân biệt rõ ràng, nhưng cũng không biết tại sao, có lẽ là bị biểu cảm của Tiêu Thành Xán chọc tức, từ đó về sau mỗi ngày đều bắt đầu lăm bằm.

Thẩm Kinh Trĩ không biết bé tự mình lăm bằm cái gì, cùng Tiêu Thành Dục nghe mấy ngày cũng không nghe ra manh mối gì, nên không quản bé nữa.

Mãi cho đến một ngày, Thẩm Kinh Trĩ đang cùng Tiêu Thành Dục

ngồi bên cửa sổ chơi cờ, Tiêu Cảnh Lam nằm trong nôi không ngừng bò ra ngoài, dường như cũng muốn tới bắt quân cờ.

Thẩm Kinh Trĩ sợ nhi tử ngã, bèn đỡ Tiêu Thành Dục ôm trở lại trong nôi, mấy lần như vậy giày vò, rõ ràng Tiêu Cảnh Lam không vui.

Hài tử này không phải là người có tính khí lớn, chỉ là có chủ kiến.

Cho nên cứ giày vò qua lại như vậy, Tiêu Cảnh Lam rốt cuộc không nhịn được vươn bàn tay nhỏ mập mập, dùng sức vỗ một cái vào thanh ngang của nôi.

"Nương! Nương!" Bé mơ hồ không rõ ràng kêu lên.

Quân cờ trong tay Thẩm Kinh Trĩ nhất thời rơi xuống bàn cờ. Chỉ nghe "bạch" một tiếng, làm rối loạn bố cục tinh la kỳ trận phía trên.

Hai phu thê trực tiếp ném bàn cờ sang một bên, cùng nhau nhào tới bên cạnh nôi, nhìn chăm chăm vào tiểu anh nhi trong nôi.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục vóc dáng đều cao, đặc biệt là Tiêu Thành Dục, đứng giữa đám người quả thực là hạc giữa bầy gà, cho nên Tiêu Cảnh Lam sinh ra cũng dài hơn so với những đứa trẻ bình thường.

Cẩn thận nuôi dưỡng như vậy mười tháng, đã lớn thành một tiểu mập mập rắn rỏi khỏe mạnh, đặc biệt là khi dựa vào thanh gỗ nôi trong nôi, giống như một pho tượng Di Lặc cười.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay ra, nhẹ nhàng lau nước miếng bên môi cho con.

"Bát Bảo, con gọi lại một tiếng, gọi lại một tiếng."

Tiêu Cảnh Lam nhìn mẫu hậu, lại nhìn phụ hoàng, sau đó mới chậm

rãi vươn tay về phía Thẩm Kinh Trĩ, muốn nàng ôm ra khỏi nôi.

Thẩm Kinh Trĩ liền dứt khoát ôm bé ra.

Trở lại trong lòng mẫu hậu Tiêu Cảnh Lam rất vui vẻ, lại líu ríu nói một hồi lâu, mới chịu hạ mình kêu hai tiếng: "Nương, nương!"

Thẩm Kinh Trĩ suýt chút nữa đã rơi lệ nóng. Nàng lay động nhi tử trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng con, ôm trân bảo này vào trong ngực.

Đây là người thân có cùng huyết mạch với nàng, là người trân quý nhất.

Tiêu Thành Dục thấy khóe mắt Thẩm Kinh Trĩ đã có vết lệ, không khỏi cười cười, giúp nàng lau đi nước mắt.

"Được rồi, đừng khóc nữa," trong lòng Tiêu Thành Dục tràn đầy vui mừng, "Bát Bảo sớm như vậy đã có thể mở miệng, nhất định rất thông tuệ, nàng xem, con đã biết nhận nương rồi."

Thẩm Kinh Trĩ ôm nhi tử gật đầu, một nhà ba người cứ như vậy yên tĩnh dựa vào nhau, hưởng thụ khoảng thời gian đoàn tụ tốt đẹp này.

Hài tử bình thường đều là trước tiên sẽ gọi nương, phải rất lâu sau mới biết gọi cha, phụ hoàng mẫu hậu các loại thật sự quá khó đọc, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục chỉ dạy nhi tử gọi cha nương.

Mà tiểu bằng hữu Tiêu Cảnh Lam sau khi có thể gọi ra tiếng nương, liền tiến bộ vượt bậc, không quá hai ngày đã có thể gọi nương rất rõ ràng, lại đợi thêm mấy ngày, cuối cùng là sau khi đem một trang đầy nước miếng lên cuốn sử thư bảo bối của phụ hoàng, mới vỗ vai Tiêu Thành Dục gọi hai tiếng cha.

Tiêu Thành Dục: "...". Luôn cảm thấy cảnh tượng này không đúng

lắm.

Tiêu Cảnh Lam quả thật thông tuệ hơn những đứa trẻ bình thường, hơn nữa còn kiên định hơn những đứa trẻ bình thường, từ việc biết nói chuyện, đã có thể thấy bé sẽ vì chuyện mình muốn làm mà nỗ lực.

Không chỉ có như vậy, bé còn không bao giờ nản lòng.

Một chuyện làm không được bé liền làm đi làm lại, cho đến khi thành công mới dừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ cho rằng việc học cũng là như vậy, Tam Tự Kinh và Thiên Tự Văn, nàng cho rằng đối với Tiêu Cảnh Lam mà nói sẽ không khó, cho nên nàng chưa từng hỏi qua con có muốn học hay không, có thích học hay không, có nguyện ý học hay không.

Hiện tại Tiêu Cảnh Lam vì không muốn rời giường mà giả vờ ngủ say, Thẩm Kinh Trĩ rất khó không nghĩ đến bài Thiên Tự Văn phải học ngày hôm nay.

Tính cách của một đứa trẻ có phần lớn là do trời sinh, nhưng cũng hoàn toàn dựa vào sự bồi dưỡng sau này, Tiêu Cảnh Lam sớm thông tuệ, lại là một đứa trẻ có tính cách kiên định khác thường, Thẩm Kinh Trĩ rất sợ sau này con sẽ vì những khó khăn trắc trở mà làm khó chính mình.

Tuệ cực tất thương, vật cực tất phản*, Thẩm Kinh Trĩ hy vọng Tiêu Cảnh Lam có thể vui vẻ lớn lên, trưởng thành thành một người có thể che mưa chắn gió cho người khác, nhưng cũng sẽ không gượng ép chống đỡ, làm tổn thương chính mình.

(*Tuệ cực tất thương: Trí tuệ nếu đạt đến cực điểm có thể gây tổn thương. Vật cực tất phản: khi một điều gì đó phát triển đến mức tột đỉnh, thì sẽ suy tàn hoặc biến đổi sang trạng thái đối lập).

Trong khoảnh khắc, Thẩm Kinh Trĩ đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng nhìn Tiêu Cảnh Lam đang cúi đầu không nói, đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ xù lông của con.

"Bát Bảo là không thích đọc sách sao?"

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu nhìn nàng, do dự một lát, trước là lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Thẩm Kinh Trĩ liền cười nói: "Bát Bảo, con đã là hài tử lớn, mẫu hậu biết con có thể biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của mình, đúng không?"

Lần này, Tiêu Cảnh Lam rất dứt khoát gật đầu.

Thẩm Kinh Trĩ kéo nhi tử ngồi xuống bên cạnh mình, hai mẫu tử rúc vào trong màn giường, nhỏ giọng nói chuyện riêng tư.

"Bát Bảo, con nên biết con là đại diện hạ, là trưởng tử của phụ hoàng và mẫu hậu, là tương lai của quốc gia," Thẩm Kinh Trĩ từng chữ từng câu nói, "Nhưng con cũng nên biết, đối với chúng ta mà nói, con chính là nhi tử của chúng ta."

"Một người có rất nhiều thân phận, nhưng trong mắt phụ mẫu, con chính là hài tử mà chúng ta yêu thích nhất, con rất thông minh cũng rất nỗ lực, một tháng này không có ngày nào nghỉ ngơi, con cũng chưa từng than khổ than mệt với ta, cho nên ta cứ tưởng rằng con thích thú với việc đó, cũng nguyện ý học tập."

"Nhưng ta đã sai, có phải không?"

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đen như đá hắc diệu thạch nhìn Thẩm Kinh Trĩ, rất lâu sau mới nhỏ giọng mở miệng: "Nương, con không phải ham chơi, chỉ là, chính là muốn chơi, một lát."

"..." Tiêu Cảnh Lam suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: "Sau này

mỗi tháng học thì có một ngày nghỉ để chơi, được, được không?"

Bé nói chuyện còn chưa lưu loát, ngập ngừng, nhưng ý tứ lại biểu đạt rất rõ ràng.

Thẩm Khinh Trĩ cười. Nàng nhẹ nhàng vỗ lưng nhi tử, giống như khi còn nhỏ vẫn hay dỗ ngủ, chưa từng thay đổi.

Thẩm Khinh Trĩ nói: "Được chứ."

Tiêu Cảnh Lam cũng không kinh ngạc, từ nhỏ đã có thể cảm nhận được phụ mẫu đối với mình rất bao dung.

Thẩm Khinh Trĩ vẫn vỗ lưng con, trong giọng nói mang theo sự từ ái rõ ràng.

"Bát Bảo, con là một hài tử rất nghe lời, nghe lời đến mức ta và phụ hoàng của con đều không nỡ lòng trách cứ con," Thẩm Khinh Trĩ nói, "Cho nên con muốn chơi, vậy chúng ta sẽ đi chơi, bởi vì cho dù con có chơi, cũng sẽ không chậm trễ việc học, đúng không?"

Tiêu Cảnh Lam suy nghĩ một chút, gật đầu.

Thẩm Khinh Trĩ liền cười: "Vậy một lát nữa đợi phụ hoàng tan triều, để người mang con đi cưỡi ngựa, có được không?"

Trên khuôn mặt tròn vo của Tiêu Cảnh Lam nở một nụ cười thật tươi.

"Được!"

Một tiếng này rõ ràng vang dội truyền thẳng ra ngoài điện. Tiêu Thành Dục đứng ở cửa điện, mỉm cười lắc đầu.

Thầm nghĩ: Đúng là nên dẫn nhi tử đi chơi rồi.

Chương 107: Ngoại truyện 19: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (5)

Thượng Thư Phòng của Đại Sở yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt đối với hoàng tử và công chúa, mỗi tuần chỉ được nghỉ nửa ngày, mỗi tháng mới có một ngày nghỉ trọn vẹn.

Cho dù các điện hạ có bị bệnh, chỉ cần không phải bệnh đến mức không dậy nổi, vẫn phải làm bài tập do tiên sinh để lại. Dưới việc học hành nghiêm khắc như vậy, các hoàng tử và công chúa càng thêm trân trọng những ngày nghỉ.

Đặc biệt là sau khi đến Thanh Châu viên, có nhiều nơi để chơi hơn, không chỉ có thể cưỡi ngựa mà còn có thể ngắm hoa, đá cầu, đánh mã cầu, nụ cười trên mặt các hài tử càng nhiều hơn.

Trong nháy mắt, cả nhà đã từ mùa xuân ở đến mùa đông.

Mùa đông có nhiều ngày lễ, từ Đông chí đến Thượng nguyên đều là ngày lễ, cho nên sau cuối tháng mười một, cả nhà lại chuyển về Trường Tín Cung.

Gần một năm trôi qua, Tiêu Cảnh Lam lại cao thêm một đoạn, qua năm hắc đã tròn ba tuổi, là một tiểu mập mập rắn rỏi. Sự trưởng thành của hài tử luôn khiến người ta kinh ngạc, đầu năm mới chuyển đến Thanh Châu viên Tiêu Cảnh Lam nói chuyện còn chưa lưu loát, bây giờ đã có thể biểu đạt trôi chảy suy nghĩ trong lòng mình.

Sau Đông chí, triều đình trên dưới đều có bảy ngày nghỉ. Không chỉ các đại thần không cần thượng triều, mà ngay cả các hoàng tử cũng có thể mỗi ngày nghỉ nửa ngày, coi như là ngày nghỉ hiếm có.

Tiên sinh vì để cho các quận vương và công chúa vui vẻ qua lễ, sau khi tan học cũng không an bài bài tập gì, chỉ bảo bọn chúng về nhà chuẩn bị bài trước là được.

Cho nên Tiêu Thành Xán vốn ham chơi không thể ngồi yên được, ngày hôm đó sau khi ngủ trưa dậy liền chạy tới Khôn Hòa cung cầu kiến hoàng hậu nương nương.

Hắn mới sáu bảy tuổi, nếu không phải vì tiên đế sớm qua đời, sẽ còn đang sống ở trong cung của Hiền phi, cho nên hắn vẫn có thể tùy ý ra vào hậu cung, thậm chí có thể đến cung của Thẩm Kinh Trĩ tìm Tiêu Cảnh Lam chơi đùa.

Thẩm Kinh Trĩ gần đây đang bận rộn với những bữa cung yến liên miên không dứt, cũng phải xem xét danh sách nữ học sinh từ các nơi gửi lên, xem có học sinh nghèo khó nào có thiên tư xuất chúng không, để phân phát cho các phu nhân thế gia tài trợ.

Cho nên sau khi nghỉ trưa được hai khắc, đã sớm tỉnh lại, lúc này đang bận rộn ở thư phòng.

Tiêu Thành Xán đương nhiên phải đến thư phòng thỉnh an đại hoàng tẩu, hắn ngoan ngoãn hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, nói: "Đại hoàng tẩu an khang."

Thẩm Kinh Trĩ biết hắn đến làm gì, cũng không giữ hắn lại, chỉ nói: "Bát Bảo ở hậu điện, chắc là sắp tỉnh rồi, đệ đi tìm hắn chơi đi."

Tiêu Thành Xán vui vẻ đáp một tiếng, nhảy chân sáo đi đến hậu điện.

Hậu điện của Khôn Hòa cung đã được tu sửa lại, hiện giờ là tấm cung của Tiêu Cảnh Lam, một bên là thư phòng và nhã thất, một bên là tấm điện.

Đừng thấy Tiêu Cảnh Lam tuổi còn nhỏ, nhưng đã có thể ngủ một

mình, chỉ cần buổi tối Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cùng hắt đi ngủ, hắt có thể ngủ ngon cả đêm, ngoại trừ nửa đêm bị ma ma gọi dậy đi tịnh phòng, cơ bản có thể ngủ một mạch đến sáng.

Buổi tối hắt ngủ ngon nên buổi trưa không cần ngủ quá lâu, khi Tiêu Thành Xán đến hậu điện, Tiêu Cảnh Lam đã xoa xoa mắt ngồi dậy.

Cung nhân sẽ không quản thúc quận vương, Tiêu Thành Xán tiến vào hậu điện như vào chốn không người, một đường chạy vào tấm điện của Tiêu Cảnh Lam.

"Bát Bảo!" Tiêu Thành Xán hưng phấn nói, "Người tỉnh rồi sao?"

Tiêu Cảnh Lam xoa xoa mắt, sau đó từ trên giường bò dậy, ngoan ngoãn gật đầu với Tiêu Thành Xán: "Tứ hoàng thúc."

Tiêu Thành Xán sáu bảy tuổi, cao hơn Tiêu Cảnh Lam hai cái đầu, được nuôi dưỡng tỉ mỉ, việc học cũng làm không tệ, cho nên thân thể rất khỏe mạnh.

Tiêu Thành Xán thấy Tiêu Cảnh Lam đầu tóc bù xù đứng trên giường ngây ngốc, bèn đi qua chống tay vào người hắt, đem cả người hắt xách xuống giường.

Cổ ma ma đương nhiên biết ý của Đế Hậu, cho nên lúc này cũng không kêu la chạy tới giúp Tiêu Cảnh Lam mang giày, mà chỉ là lặng lẽ đem giày tất để bên giường, sau đó yên lặng đứng ở một bên quan sát.

Tiêu Thành Xán từ nhỏ đã lớn lên ở ngoại ngũ sở, biết chăm sóc bản thân, cũng biết chăm sóc người khác, cho nên thấy giày tất liền lập tức lui ra: "Mùa đông còn lạnh, người không thể chân trần giẫm trên đất, nếu không đại hoàng tẩu sẽ phạt người."

Tiêu Cảnh Lam chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu, hắt tự mình

mang tất vào, sau đó ngậy ngốc ngồi đó nhìn đôi ủng da hươu. Cỗ ma ma lúc này mới tiến lên giúp hắc mang giày tất xong, rồi lấy áo choàng lông chồn đến cho hắc mặc.

Tiêu Thành Xán cứ như vậy tùy ý ngồi một bên nhìn Tiêu Cảnh Lam được Cỗ ma ma mặc y phục chỉnh trang.

"Bát Bảo, người thật sự rất giống đại hoàng huynh."

Tiêu Cảnh Lam cũng nghiêm túc gật đầu: "Vâng."

Bộ dáng nhỏ bé này của hắc, khiến Tiêu Thành Xán luôn cảm thấy như nhìn thấy huynh trưởng khi còn nhỏ.

Tiêu Thành Xán vui vẻ đến mức nheo mắt lại, nhưng lại nhớ tới dáng vẻ Tiêu Thành Dục dạy dỗ bọn họ làm bài tập, không nhịn được rung mình một cái.

Tiêu Cảnh Lam mặc y phục xong, Cỗ ma ma liền vấn cho hắc một búi tóc nhỏ. Tóc hắc vừa mềm vừa mịn, không thể chải được bất kỳ kiểu tóc nào, chỉ có thể dùng dây đỏ buộc ở đỉnh đầu để tóc không xõa lung tung.

Đợi Tiêu Cảnh Lam đầu tóc xong xuôi, Cỗ ma ma mới cười nói với Tiêu Thành Xán: "Hồi Mục quận vương, tiểu thiện phòng đã nấu canh tuyết lê ngân nhĩ, điện hạ ăn xong rồi đi chơi có được không?"

Tiêu Cảnh Lam ngay cả nước cũng chưa kịp uống, lúc này nghe thấy có đồ ăn, lập tức nói: "Được."

Hắc ngồi ở trong nhả thất chậm rãi ăn canh tuyết lê, sau đó mới mở miệng hỏi: "Tứ hoàng thúc, chúng ta đi đâu chơi?"

Tiêu Thành Xán ăn ngẫu nhiên đã sớm ăn xong canh tuyết lê, nhưng Tiêu Cảnh Lam trước nay không thích nói chuyện khi đang ăn uống, Tiêu Thành Xán đành đợi một lát. Hiện tại hắc đã ăn xong,

Tiêu Thành Xán mới nháy mắt với hấn.

Ngự hoa viên bọn họ khi còn nhỏ ngày nào cũng đến, cũng chỉ có một chỗ nhỏ bằng bàn tay, còn không bằng một cái vườn ở Thanh Châu viên, kỳ thực không có gì thú vị. Nhưng thấy bộ dạng này của hoàng thúc, rõ ràng là đã tìm được trò chơi mới, cho nên Tiêu Cảnh Lam liền gật đầu: "Được." suy nghĩ một chút lại hỏi: "Chỉ có hai chúng ta sao?"

Tiêu Thành Xán lắc đầu: "Không phải a, còn có Tam hoàng huynh và Nguyệt Nguyệt."

Trong cung tổng cộng chỉ có bốn hài tử, Tiêu Thành Quyết đã gần mười tám, hôn sự của hấn cũng đã định, kỳ thực không được coi là hài tử, nhưng người trong cung mỗi người đều có việc riêng, các mẫu thân đều bận, Tiêu Thành Dục càng bận rộn không ngừng, cho nên trước nay đều là Tiêu Thành Quyết mang theo mấy hài tử chơi đùa.

Tiêu Cảnh Lam nghe thấy Tiêu Thành Quyết cũng ở đó, cũng hơi yên tâm: "Được, vậy đi thôi."

Đợi hai người đến ngự hoa viên, Nhu Giai công chúa đã đến, nàng ấy đứng ở trong hành lang bên cạnh Du Tâm trì sưởi ấm, nghe thấy động tĩnh bên này, lập tức trừng mắt nhìn qua.

"Tiêu Thành Xán, đệ lại đến muộn!"

Tiêu Thành Xán có chút chột dạ, hấn vừa nghe nói có canh tuyết lê bèn quên mất thời gian đã hẹn với tỷ tỷ, trên đường lại lẩn chần nửa ngày, quả nhiên đã thành công đến muộn.

Nhu Giai công chúa mười tuổi đã có bóng dáng dịu dàng của Hiền thái phi, nhưng tính tình nàng ấy hoạt bát, vóc dáng lại cao, bất luận thế nào đều là một tiểu cô nương lanh lợi, ngược lại khiến người ta bỏ qua dung mạo của nàng ấy.

Nhu Giai chạy đến trước mặt đệ đệ và chất tử, cúi đầu xoa xoa đầu Tiêu Cảnh Lam: "Bát Bảo, người ngủ dậy rồi à."

Tiêu Cảnh Lam ngoan ngoãn chào hỏi: "Tiểu hoàng cô, buổi trưa an khang."

Nhu Giai vui vẻ nắm tay Tiêu Cảnh Lam, dẫn hai hài tử lớn nhỏ đi vào trong ngự hoa viên, nháy mắt với Tiêu Thành Xán: "Ta đã dò hỏi rồi, hôm nay Trương công công nghỉ ngơi, hẳn không ở ngự hoa viên, người quản sự ngự hoa viên là đồ đệ của hắc."

Tiêu Thành Xán cũng nháy mắt lại: "Thật sao?"

Nhu Giai không vui: "Tin tức ta dò hỏi đệ không tin? Đệ không tin thì thôi vậy, hôm nay không chơi nữa."

Tiêu Thành Xán trước nay không nói lại được tỷ tỷ, cho nên lúc này cùng Tiêu Cảnh Lam liếc mắt nhìn nhau, vội vàng nói: "Ta sai rồi, ta sai rồi, tỷ tỷ lợi hại nhất!"

Nhu Giai lúc này mới vui vẻ.

Ba hài tử quen thuộc xuyên qua ngự hoa viên, trong nháy mắt đã đến chỗ sâu trong rừng trúc phía sau Mai viên.

Lúc này là tháng chạp mùa đông, trúc xanh trong rừng trúc không còn xanh tươi như vậy, mùa đông phương Bắc lạnh lẽo, cộng thêm thời tiết khô ráo, cho nên trúc xanh có vẻ hơi khô héo.

Nhưng các công công của ngự hoa viên vẫn sẽ chăm sóc, những cây trúc xanh vẫn có thể đứng vững trước gió tuyết, cho dù có chút khô héo nhưng cũng có một loại ý cảnh khác. Ngự hoa viên mùa đông chỉ có khi tuyết rơi mới đẹp, ngày thường đến có vẻ khá tàn lụi, có một loại lạnh lẽo tiêu điều.

Tiêu Cảnh Lam không hiểu tiểu hoàng cô và tứ hoàng thúc tại sao lại muốn đến ngự hoa viên, nhưng lúc này dường như vẫn chưa đến nơi, cho nên hần im lặng không hỏi.

Tiêu Cảnh Lam trước nay rất có kiên nhẫn.

Tiêu Thành Xán vỗ vai Tiêu Cảnh Lam, nhỏ giọng nói: "Bát Bảo, tứ hoàng thúc dẫn người đến một nơi tốt, nhưng người trở về không được nói cho đại hoàng tẩu, người đồng ý, tứ hoàng thúc mới dẫn người đi."

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Tiêu Cảnh Lam hiếm khi trầm mặc một hồi. Không phải vì chuyện này khiến hần khó xử, mà là trong cung này không có chuyện gì mà mẫu hậu không biết, đặc biệt là bọn họ một ngày làm những gì, cung nhân đều sẽ bẩm báo với mẫu hậu từng chuyện một.

Chỉ là có một số chuyện chẳng qua là trò chơi đùa giữa đám hài tử, Thẩm Kinh Trĩ trước nay đều không quản nhiều, Nhu Giai và Tiêu Thành Xán cho rằng nàng và Tiêu Thành Dục hoàn toàn không biết gì.

Tiêu Cảnh Lam nhìn Nhu Giai công chúa và Mục quận vương đây về mong đợi, cuối cùng chỉ đành gật đầu. Chỉ cần hần không nói, thì không phải là hần nói cho mẫu hậu, vậy thì không có tội tìn.

Mấy tiểu thái giám phía sau bọn họ, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng nhìn về phía Lý ma ma đi theo Nhu Giai, Lý ma ma thấy bọn họ do dự, liền thấp giọng nói: "Một lát nữa các người đi theo sát, đừng để các điện hạ va chạm."

Vì vậy, khi Tiêu Cảnh Lam được tứ hoàng thúc dẫn dắt một đường xuyên qua rừng trúc và giả sơn phía sau, nhìn thấy hai cây hồng trĩu quả đỏ rực ở sâu trong rừng trúc, hần cũng có chút kinh ngạc.

Hai cây hồng này bởi vì nằm ở góc kẹt giữa tường cung và rừng trúc, cho nên không bị gió lạnh mùa đông tàn phá, lại bởi vì không đủ ánh sáng mặt trời, nên mãi cho đến qua Đông chí mới kết quả.

Quả tuy không lớn nhưng cũng đỏ rực, giống như đèn lồng nhỏ treo trên cành, cảnh tượng thật vui vẻ.

Tiêu Cảnh Lam đã từng ăn hồng, đương nhiên biết đây là cái gì. Ba hài tử giống như phát hiện ra đại lục mới, vây quanh cây hồng xoay mấy vòng, ai nấy đều là vẻ mặt kinh hỉ.

Tiêu Thành Quyết đến nơi, liền nhìn thấy bộ dạng này của bọn nó.

"Thanh Châu viên cũng có cây hồng, cũng không thấy các đệ muội thích như vậy," Tiêu Thành Quyết cười nói, đưa tay捏 búi tóc nhỏ của Tiêu Cảnh Lam, "Tứ hoàng đệ gọi ta đến, chính là để nhìn cây hồng này sao?"

Tiêu Thành Xán và Nhu Giai liếc mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ đắc ý.

Nhu Giai tiến lên một bước, tóm lấy ống tay áo của Tiêu Thành Quyết: "Tam hoàng huynh, chúng ta hái hồng ăn đi?"

Tiêu Thành Quyết: "..."

Tiêu Thành Quyết cúi đầu nhìn ba người bọn họ, người cao nhất là Nhu Giai cũng chỉ đến bên hông hắn, đang đây mặt mong đợi nhìn hắn.

Tiêu Thành Quyết hít sâu một hơi, lại ngẩng đầu nhìn cây hồng cao hai tầng lầu. Hắn hỏi: "Các người gọi ta đến là để ta trèo cây hái hồng cho các người?"

Tiêu Thành Xán cười toe toét: "Tam hoàng huynh, huynh thật giỏi!"

Chương 108: Ngoại truyện 20: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (6)

Tiêu Thành Quyết đã bị bọn họ lừa đến đây, không làm cũng phải làm.

Hơn nữa nơi này ngoại trừ cung nhân của mấy người bọn họ, cũng không có người ngoài, Tiêu Thành Quyết tuy đã mười tám tuổi nhưng hẳn là một ca ca tốt, rất dễ mềm lòng với đệ muội.

Đặc biệt là đại chất tử, cho dù Tiêu Cảnh Lam lúc này không nói một lời, nhưng đứng đó ngẩng đầu, mắt long lanh nhìn hẳn, tim Tiêu Thành Quyết lập tức mềm nhũn.

Hắn liếc Tiêu Thành Xán một cái, xoay người nói với tiểu thái giám của mình: "Đi tìm một cái thang đến."

Cây hồng đều rất cao, đặc biệt là đến mùa đông, lá trên cây đều rụng hết, chỉ còn lại quả trĩu trĩu trên cành. Nhưng những quả hồng trên cao kia quá cao, cho dù dùng sào dích cũng không hái xuống được, chỉ có thể trèo lên cây, sau đó dùng sào dích từng quả một hái xuống.

Kỳ thật hái tử trong cung đều biết trèo cây, bọn họ thoát nhìn cành vàng lá ngọc, cả ngày quý củ, nhưng khi chơi đùa riêng tư cũng đều sẽ cùng thái giám của mình học trèo cây.

Dù sao trong cung cũng không có gì để chơi, trèo cây là một hoạt động tốn sức. Nhưng cây hồng lại vừa nhỏ vừa cao, còn không có cành to, đây là loại cây khó trèo nhất.

Tiêu Thành Xán thấy hoàng huynh đồng ý, lập tức vui vẻ: "Tam

hoàng huynh, huynh muốn tự mình hái hồng cho chúng ta sao?"

Tiêu Thành Quyết ngẩng đầu nhìn cây hồng, lại nhìn đệ đệ ngốc nghếch, tức giận nói: "Huynh nhìn giống người có công phu đó sao?"

Tiêu Thành Quyết võ học cực kém, năm nào khảo hạch võ học cũng là kém, đây vẫn là nể mặt hãn đã là quận vương, nếu không ngay cả kém cũng không được đánh giá.

Nếu nói lên nóc nhà đỡ ngói, trèo cây bắt khỉ, trong cung người lợi hại nhất đương nhiên là Tiêu Thành Xán tuổi nhỏ nhất, mà không phải Tiêu Thành Quyết lớn tuổi nhất.

Tiêu Thành Xán le lưỡi, lại là vẻ mặt háo hức muốn thử: "Hay là đệ lên thử?"

Hãn vóc dáng nhỏ, người cũng linh hoạt, nói thật là thích hợp hơn so với Tiêu Thành Quyết.

Tiêu Thành Quyết lại nhìn hãn một cái, vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ.

Ở phía sau bọn họ, tiểu thái giám Tiểu Đông Tử của Tiêu Thành Xán sợ đến mức mặt không còn chút máu, hãn ta tuy run rẩy nhưng không dám ở trước mặt các điện hạ nói nhiều một câu.

Tiêu Cảnh Lam đứng ở phía sau tứ hoàng thúc, ngẩng cái đầu nhỏ nghe họ nói chuyện nửa ngày, ánh mắt liếc nhìn thấy sắc mặt không tốt lắm của mấy tiểu thái giám. Tiểu thái giám đi theo Tiêu Cảnh Lam tên là Tường Tử, năm nay đã mười lăm tuổi, rất trầm ổn cũng rất hiểu chuyện, Tiêu Cảnh Lam quay đầu nhìn hãn ta một cái.

Tuy rằng chuyện này không liên quan gì đến Tiêu Cảnh Lam, nhưng sắc mặt Tường Tử cũng không tốt lắm, hãn ta vẫn là lo lắng cho những thái giám cùng tuổi không lớn kia.

Tiêu Cảnh Lam rất thông minh, suy nghĩ một chút đã hiểu bọn họ có ý gì.

"Tam hoàng thúc, tứ hoàng thúc, tiểu hoàng cô," âm thanh Tiêu Cảnh Lam non nớt mở miệng, "Chúng ta tại sao nhất định phải tự mình trèo cây?"

Giọng nói của Tiêu Cảnh Lam không lớn, cộng thêm là một hạt đậu nhỏ, thấp hơn tất cả mọi người một đoạn, giọng nói đó lại càng có vẻ yếu ớt, nhưng phát âm rõ ràng, nói từng câu từng chữ, khiến cho tất cả mọi người ở đây đều nghe rõ lời hắn nói.

Tiêu Thành Xán quay đầu lại, liền nhìn thấy vẻ mặt của hạt đậu nhỏ nghi hoặc nhìn bọn họ.

Tiêu Thành Xán: "..."

Tiêu Thành Quyết: "..."

Hai hoàng thúc tuổi không lớn lắm không nói nên lời, ngược lại là Nhu Giai công chúa điểm một cái vào đầu Tiêu Cảnh Lam: "Hài tử ngốc, không tự mình trèo cây thì còn có gì thú vị?"

Tiêu Cảnh Lam lại nói: "Chúng ta đến đây, chẳng lẽ không phải là vì hồng sao?"

Trong cung đương nhiên không thể thiếu hồng để ăn, nhưng loại hồng mọc trên cây, tận mắt nhìn thấy được hái xuống, bọn họ quả thực chưa từng ăn qua.

Hôm nay cùng nhau đến đây, không phải là tìm một trò vui, mọi người tụ tập náo nhiệt sao? Nhưng bây giờ bị đứa trẻ ba tuổi nói như vậy, ba người tự xưng là người lớn có chút không trả lời được.

Tiêu Cảnh Lam đến mùa đông năm nay mới có thể nói chuyện lưu

loát, nhưng nói rất chậm, nói một câu phải suy nghĩ một chút, sau đó mới nói câu tiếp theo.

Cho nên sau khi hần nói xong, đợi một lát liền nói: "Chúng ta ăn được hồng thì rất tốt, hơn nữa sẽ không bị tổ mẩu và mẩu hậu quả trách."

Lời này nói quá rõ ràng, mấy tiểu thái giám phía sau suýt chút nữa cảm động rơi nước mắt.

Nhu Giai vừa nghe cũng cảm thấy hần nói có lý, bèn hỏi: "Vậ Bát Bảo xem chúng ta làm thế nào mới có thể ăn được hồng?"

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu nhìn bốn phía một vòng, sau đó chỉ vào toà lâu sâu trong rừng trúc ở phía trên: "Nơi đó mở cửa sổ ra, sào dím là có thể dùng được."

Mấy cây hồng này mọc ở sâu trong rừng trúc bên ngoài toà lâu, độ cao vừa vặn ở vị trí gần cửa sổ gác lửng, nếu như lên gác lửng, đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy quả hồng trĩu trĩu bên ngoài.

Tiêu Cảnh Lam đưa ra một ý kiến rất hay, ba người lớn tuổi lập tức ngẩng đầu lên nhìn theo.

Nói cũng kỳ lạ, đặc biệt là Tiêu Thành Quyết rõ ràng đã mười tám tuổi, thậm chí hần đã định hôn, lúc này còn đứng ở đây nghe ý kiến của chất tử ba tuổi.

Tiêu Thành Quyết ngẩng đầu nhìn một hồi, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy thái giám của hần mang thang trở về.

Tiêu Thành Quyết vung tay lên: "Thang không cần nữa, chúng ta lên gác lửng hái mấy quả hồng ném thử là được."

Bởi vì mọi người đều đồng ý, cho nên lần này là do các tiểu thái giám dùng sào dím hái hồng, còn có một số thái giám khác thì đang

dùng sợi nhặt hồng từ trên mặt đất lên.

Đợi đi đến toà lâu, các thúc cháu bèn xúm lại cùng nhau nhìn hồng đỏ trong sợi. Hồng ở đây không biết chọn loại gì, vỏ quả rất đỏ, tròn vo, thật sự giống như đèn lồng nhỏ nhìn rất đẹp.

Ba lớn một nhỏ cũng không quan tâm cái cây trổ trụi ngoài cửa sổ, kêu tiểu thái giám rửa sạch hồng, sau đó cầm thìa múc thịt ăn.

Vừa ăn một miếng, Nhu Giai liền nhăn mặt, che miệng lại rất khó khăn mới nuốt xuống được quả hồng vừa chua vừa chát này. Nhưng từ nhỏ đã được giáo dục tốt, đồ ăn dù khó ăn đến đâu cũng không được lãng phí, không được nhổ ra, nhất định phải nuốt hết xuống mới được.

Lương thực khó có được, từng hạt đều là vất vả, bất kỳ thức ăn nào cũng không thể coi thường.

Ba lớn một nhỏ sắc mặt khó coi nuốt hồng xuống, sau đó mỗi người uống một ngụm lớn nước súc miệng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Tiêu Cảnh Lam cảm thấy mờ mịt cũng không hiểu, hồng này nhìn đẹp như vậy, vừa đỏ vừa lớn, tại sao lại không ngon?

Tiêu Thành Quyết cũng không hiểu, nhưng hần suy nghĩ một lát cuối cùng nói: "Đây hình như không phải là hồng ngọt dùng để ăn, hình như chỉ có thể làm cảnh, cho nên mới không ngon."

Nhu Giai lè lưỡi nói: "Tam hoàng huynh sao không nói sớm?"

Tiêu Thành Quyết nào biết sẽ khó ăn như vậy, chỉ có thể khổ mặt nói: "Bạn rợn một hồi, nếu như bị mẫu phi biết thì làm sao bây giờ?"

Kỳ thật thái hậu là hiền lành nhất, dễ dàng không phạt bọn họ. Bọn họ phạm lỗi, thái hậu bình thường chỉ là tận tình dạy bảo, rất ít đánh

mắng trừng phạt. Nhưng Thục thái phi và Hiền thái phi lại không dễ nói chuyện như vậy.

Đặc biệt là hiện tại còn có đại hoàng tẩu, đại hoàng tẩu lại càng không quở trách bọn họ, nhưng bộ dáng của hoàng tẩu ngồi ở đó mỉm cười đã đủ khiến người ta sợ hãi.

Biểu cảm đó giống đại hoàng huynh như đúc.

Bọn họ nghĩ đến đây, lại nhìn cảnh cây trụi ngoài cửa sổ toà lâu, lúc này mới muện màng ý thức được bọn họ đã gây họa.

Tiêu Cảnh Lam ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn các thúc thúc và cô cô mặt mày ủ rũ, hẳn không biết họ đang sợ cái gì, nhưng hồng đã hái rồi, hiện tại sợ hãi cũng vô dụng.

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Lam từ trên ghế nhảy xuống, chạy đến trước mặt Tiêu Thành Quyết: "Tam hoàng huynh, chúng ta ra ngoài chơi đi?"

Ba người nhìn hạt đậu nhỏ có vẻ mặt ngây thơ, suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy dường như không có gì to tát. Nhu Giai thậm chí còn nói: "Mùa đông lạnh lẽo, mẫu hậu và mẫu phi cơ bản không đến Ngự hoa viên, chúng ta sợ cái gì?"

Tiêu Thành Xán cũng hiên ngang lẫm liệt: "Đúng vậy, cho dù các nương nương có đến, hồng cũng đã qua mùa, chẳng lẽ không phải là hồng tự rụng sao?"

Ba người, người một lời ta một câu cổ vũ lẫn nhau, sau đó Tiêu Thành Quyết ôm Tiêu Cảnh Lam, dẫn một đám hài tử ra khỏi rừng trúc.

Ngày hôm đó, bọn họ ở Ngự hoa viên chơi đến tận giờ cơm tối, mãi đến khi bụng kêu ùng ục mới trở về cung điện của mình.

Tiêu Cảnh Lam rất nghĩa khí, đã đáp ứng các thúc thúc không nói với mẫu hậu hôm nay đã làm những gì, nên thật sự một chữ cũng không nói.

Thẩm Kinh Trĩ thấy hắc chơ đến mặt nhỏ đỏ bừng, hai mắt long lanh, rõ ràng là rất vui vẻ, liền cười véo véo mặt hắc.

"Bát Bảo hôm nay đã chơi những gì?"

Nàng hỏi như vậy, Tiêu Thành Dục cũng vừa lau tay vừa nhìn về phía nhi tử.

Tiêu Cảnh Lam suy nghĩ rất lâu, mới nói với phụ hoàng mẫu hậu: "Ở ngự hoa viên, xích đu."

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không quản nữa.

Mãi cho đến ba ngày sau, chuyện này mới bại lộ.

Ngày hôm đó Thục thái phi và Hiền thái phi không hẹn mà cùng nhớ đến một mảnh đèn lồng đỏ bên ngoài rừng trúc, bèn hẹn thái hậu nương nương cùng nhau đi ngắm cảnh, kết quả ba người vui vẻ lên toà lâu, thậm chí còn tự tay đẩy cửa sổ ra.

Nhưng cửa sổ vừa mở, bên ngoài sớm đã không còn quả trĩu trĩu, chỉ còn lại cành cây trơ trụi. Thấy cảnh này, sắc mặt Hiền thái phi trầm xuống, lập tức gọi cung nhân ngự hoa viên đến tra hỏi.

Vì vậy, đợi đến khi Tiêu Cảnh Lam cùng mẫu hậu ngủ trưa dậy, còn đang ngồi trên giường để mẫu hậu đội mũ đầu hổ lên đầu, bên ngoài đã có cung nhân đến.

Thẩm Kinh Trĩ ôm tiểu lão hổ ra cửa.

Đợi đến Từ Hòa cung, Thẩm Kinh Trĩ mới kinh ngạc phát hiện thái

hậu thái phi và ba vị điện hạ đều có mặt ở đó.

Thẩm Kinh Trĩ đặt tiểu lão hồ xuống đất, để hắc kéo cái đuôi hồ dài thườn thượt chạy đến chỗ tổ mẫu.

Tiêu Cảnh Lam chạy đến trước mặt ba vị tổ mẫu, ngoan ngoãn hành lễ, sau đó giơ mũ đầu hồ của mình lên nói với thái hậu: "Tổ mẫu, đẹp không?"

Tô Dao Hoa cười đến mức mắt không thấy tổ quốc, bà đưa tay nhéo má Tiêu Cảnh Lam, sau đó ôm hắc lên, để hắc ngồi trên đùi mình.

"Đẹp, Bát Bảo của chúng ta đẹp nhất."

Tiêu Cảnh Lam cười rất vui vẻ, liếc mắt nhìn tam hoàng thúc, thấy tam hoàng thúc nháy mắt với hắc, vẫn là vẻ mặt mờ mịt.

Hài tử trí nhớ ngắn, hắc thậm chí đã quên mất chuyện ba ngày trước.

Thẩm Kinh Trĩ cũng ngồi xuống bên cạnh, cười nói: "Mẫu hậu, mẫu phi, đây là làm sao vậy?"

Hiền thái phi dùng dùng đem chuyện ba đứa trẻ làm kể lại một lần, kể xong còn tức giận nói: "Mấy đứa trẻ này cũng không biết nghĩ như thế nào, không biết chọn hồng ở xa một chút để hái, cứ phải hái cây hồng ở cửa sổ, không biết cây đó là chuyên dùng để ngăn cảnh sao? Gần cửa sổ cây đó kết quả đẹp nhất, vốn dĩ đang đợi tuyết rơi xuống lại đi ngăn cảnh, kết quả hôm nay chúng ta vừa đi, chỉ còn lại một cây tơ trụi."

Thẩm Kinh Trĩ mím môi, nuốt chút nữa bật cười thành tiếng.

Thục thái phi cũng rất tức giận, bà trừng mắt nhìn nhi tử đã mười tám tuổi, trầm mặt nói: "Nói đi, lên toà lâu hái hồng là chủ ý của ai?"

Theo bản năng, ba người ở đó đồng loạt nhìn về phía Tiêu Cảnh Lam.

Mà Tiêu Cảnh Lam ngồi trong lòng tổ mẫu, chớp đôi mắt to, ngây thơ ngẩng đầu nhìn bọn họ: "A?"

Hiền thái phi càng tức giận: "Các người còn muốn đồ tội nghịch ngợm lên đầu tiểu chất tử của các người sao? Hắn mới ba tuổi, ba tuổi thôi! Hắn thì biết cái gì?"

Tiêu Thành Xán: "..."

Tiêu Thành Xán cúi cái đầu cao quý xuống. Thầm nghĩ: Đại chất tử biết rất nhiều đấy!

Chương 109: Ngoại truyện 21: Hôn lễ của Tiêu Thành Quyết

Hài tử luôn lớn rất nhanh, thoáng chốc Tiêu Cảnh Lam đã năm tuổi. Đến mùa xuân năm Thiên Hựu thứ sáu, Tiêu Cảnh Lam đã cao ngang thắt lưng của Thẩm Kinh Trĩ.

Tiêu Cảnh Lam từ năm bốn tuổi bắt đầu chính thức tập võ, Thẩm Kinh Trĩ cùng hắn học, vượt qua giai đoạn nhập môn gian khổ, sau này lại như cá gặp nước, dần dần say mê võ học.

Cũng chính nhờ tập võ mà mỡ màng trên người hắn khi còn bé đều biến mất, Tiêu Cảnh Lam hiện tại đứng đó tựa như một cây trúc xanh đang vươn mình, trên người có một sức sống mãnh liệt không thể xem nhẹ.

Khi còn nhỏ Tiêu Cảnh Lam tính tình rất bướng bỉnh, việc hắn muốn làm nhất định phải làm bằng được, nhưng Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục lại không muốn nhi tử lớn lên thành một kẻ cố chấp, mấy năm nay dạy dỗ, tính tình Tiêu Cảnh Lam đã tốt hơn không ít.

Ít nhất, khắp trong triều văn võ, trên dưới trong cung, ai thấy đại diện hạ cũng đều sẽ khen hắn phong độ nhã nhặn, hòa ái dễ gần.

Tiêu Cảnh Lam năm tuổi rất thích cười, hắn đối nhân xử thế cũng rất ôn hòa, thoát nhìn dường như là một người có tính tình tốt, cũng chỉ có phụ mẫu mới biết, hắn vẫn là tiểu đoàn tử năm đó.

Thứ lớn dần theo năm tháng, chính là vóc dáng cùng khí độ của Tiêu Cảnh Lam.

Tuế nguyệt vô ngân, lạc diệp hữu thanh. (Năm tháng trôi qua không để lại dấu vết, lá rụng có tiếng động)

Mùa xuân năm Thiên Hựu thứ sáu, Tiêu Thành Quyết đại hôn. Vương phi của Tiêu Thành Quyết là do thái hậu và các vị thái phi cùng nhau chọn lựa, sau khi đã định danh sách, liền để Tiêu Thành Quyết nhất nhất gặp mặt, mà các vị thiên kim thế gia này cũng phải gặp qua Tiêu Thành Quyết, sau khi song phương đều vừa ý mới định ra hôn sự.

Wương phi của Tiêu Thành Quyết là muội muội của Vương Nhan Khanh, là thiên kim nhỏ tuổi nhất trong Vương thị nhất tộc, nàng ấy vừa vặn lớn hơn Tiêu Thành Quyết ba tháng, hai người vô cùng xứng đôi.

Wương Nhan Thù cũng giống như Vương Nhan Khanh đều là tài nữ, chỉ có điều nàng ấy không giỏi dạy học, mà giỏi về âm luật và tính toán, sau khi cập kê liền bắt đầu giúp đỡ xử lý công việc của Vương thị, đem trong nhà trên dưới đều xử lý ngay ngắn rõ ràng.

Wương thị tuy là thế gia đại tộc, nhưng tộc nhân Vương thị lại không cho phép tam thê tứ thiếp, cho nên Vương Nhan Khanh và Vương Nhan Thù đều là do chính thê của tộc trưởng Vương thị sinh ra, trong nhà có tổng cộng ba nữ hai nam, thêm vào đó tông tộc và các chi thứ nhân số đông đảo, mẫu thân của Vương Nhan Khanh cả ngày đều vất vả, việc lớn nhỏ đều phải để tâm.

Đây cũng là vì sao nữ nhi Vương thị học nghệ tinh thông lại hiểu biết công việc, các nàng từ nhỏ đã phải giúp mẫu thân quản gia, ai nấy đều có thể đảm đương một phía.

Thục thái phi ngay từ đầu đã rất ưng ý thiên kim Vương thị, không phải vì thân phận mà là bởi các nàng có chủ kiến, tính cách kiên định, phối với Tiêu Thành Quyết tính tình mềm mại, luôn vô dục vô cầu là thích hợp nhất.

Sự thật cũng đúng như vậy. Hôn ước của hoàng thất là phức tạp nhất, từ năm Thiên Hựu thứ tư định ra nhân tuyển, sau đó lại phải tam thư lục lễ (sáu lễ nghi cưới hỏi truyền thống), chọn phủ đệ sau khi Tiêu Thành Quyết xuất cung, cứ như vậy, hai năm thời gian cũng không tính là dư dả.

Phủ đệ của Tiêu Thành Quyết cũng là mùa đông năm Thiên Hựu thứ năm mới vừa vắn sửa xong, suýt chút nữa là không kịp đại hôn.

Vương phủ của Tiêu Thành Quyết không chọn ở trung tâm hoàng thành, hẳn tính tình tốt, cũng không muốn làm hao tổn tiền bạc của dân, vừa vắn bởi vì Tưởng thị mưu nghịch, có một nhóm lớn quan viên bị tịch thu gia sản diệt tộc, cho nên ở ven nội hoàng thành trống không ít nhà cửa.

Tuy rằng có hơi xa hoàng thành, nhưng cũng chỉ cách một hai khắc cưỡi ngựa, ngược lại cũng không có gì trở ngại. Quan trọng nhất là, nhà cửa ở khu này đều có sẵn, chỉ cần đập thông tường của mấy nhà, sửa sang lại bố cục bên trong là có thể ở được, thậm chí nơi này không chỉ có thể sửa thành một tòa vương phủ, mà còn có thể sửa thêm một tòa vương phủ và công chúa phủ.

Tiêu Thành Quyết không phải trưởng tử, nhưng mấy năm nay đều là hắc dẫn đệ đệ muội muội đọc sách ở thượng thư phòng, trong lòng hẳn, cho dù xuất cung lập phủ, cũng muốn tiếp tục chăm sóc đệ muội.

Nhu Giai thông tuệ lại hoạt bát, hẳn không quá lo lắng, nhưng Tiêu Thành Xán nhìn thế nào cũng thấy ngốc nghếch, đã tám chín tuổi, còn bị đại chắt tử đùa giỡn xoay vòng, cuối cùng còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền, Tiêu Thành Quyết cảm thấy mình không để mắt đến thì rất lo lắng Tiêu Thành Xán sẽ tiếp tục bị người khác lừa gạt.

Cho nên sau khi thương nghị với các vị mẫu thân, những phủ đệ này đều bắt đầu quy hoạch.

Trước đại hôn một tháng, Tiêu Thành Dục sắc phong Tiêu Thành Quyết làm Thành thân vương, ngày thứ hai sau khi sắc phong, Tiêu Thành Quyết tế cáo trời đất để Tiêu Thành Quyết kế vị Thân Vương.

Trước đại hôn mười ngày, Tiêu Thành Quyết đã xuất cung, chuyển đến vương phủ. Đại hôn ngày ấy, hắc trực tiếp từ vương phủ đến phủ đệ của Vương thị ở kinh thành để nghênh đón dâu.

Đợi đến khi hắc vượt mọi chông gai, cuối cùng dưới sự vây hãm của một đám huynh trưởng văn võ song toàn của tân nương cưới được Vương Nhan Thù, Tiêu Thành Quyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi trở lại vương phủ, hắc mới ý thức được mình không thể thở phào.

Tiêu Thành Dục cùng Thẩm Kinh Trĩ đích thân tới vương phủ một chuyến, thậm chí Thực thái phi, Hiền thái phi, ngay cả thái hậu cũng giá lâm, tuy các nàng chỉ lưu lại chốc lát, sau khi xem lễ liền rời đi, nhưng Tiêu Thành Quyết vẫn bị tân khách trong phủ giữ lại, ồn ào ép hắc uống cạn một bụng nữ nhi hồng.

Đợi đến khi Tiêu Thành Quyết mơ mơ màng màng trở về hỉ phòng, còn chưa vào cửa, hắc đã nghe thấy giọng nói oang oang của Tiêu Thành Xán: "Tiểu Cửu, người lăn một vòng trên giường, lăn một vòng đi!"

Tiêu Thành Quyết: "..."

Tiêu Thành Quyết cảm thấy lỗ tai mình có vấn đề, nghe không rõ?

Nhưng bên trong hỉ phòng vẫn ồn ào như chợ bán thức ăn. Nhất là sau khi Tiêu Thành Xán ồn ào, liền nói tiếp: "Nhàn nha đầu, người cũng lăn một vòng đi, tam hoàng tẩu đừng sợ, để bọn chúng lăn thêm mấy vòng, đều là có phúc khí!"

Bọn họ làm ầm ĩ, nhi nữ của vương gia là đường đệ muội của đám

người bọn họ, quan hệ rất thân thiết, dưới gối có sáu người con, đặc biệt là nhi tử xếp thứ chín và nữ nhi xếp thứ tám trong tông thất là một đôi long phượng thai, hai đứa trẻ vừa tròn ba tuổi, trong tông thất phàm là có hỉ sự đều sẽ có mặt.

Tiêu Thành Quyết cho rằng lần giường sớm đã kết thúc, sao giờ này hai người nhỏ kia còn chưa đi, mà hai người lớn kia cũng chưa đi?

Hắn nghĩ như vậy, đầu óc mơ hồ không rõ, chân đi xiêu vẹo. Đúng lúc này lại nghe thấy một giọng nói non nớt quen thuộc, ôn hòa:

"Tứ hoàng thúc, Cửu thúc cùng Nhàn cô cô đều buồn ngủ rồi, để họ về trước đi."

Tiêu Thành Quyết vừa rồi chỉ hơi đau đầu, bây giờ lại rùng mình một cái, hắn lập tức tỉnh táo lại, trong lòng mắng thầm lão Tứ.

Tiêu Thành Xán, sao ngươi lại đem tiểu tổ tông đến đây?

Kể từ khi hắn đính hôn, liền bị hoàng huynh sắp xếp không ít công việc, thượng thư phòng cũng ít khi đến, mà Tiêu Cảnh Lam tuổi còn nhỏ, còn chưa đến tuổi nhập học, năm Thiên Hựu thứ tư coi như bình yên.

Đến cuối năm ngoái, Tiêu Cảnh Lam tự mình không chịu nổi suốt ngày chơi đùa trong hậu cung, bèn yêu cầu đi học sớm, từ khi hắn đến thượng thư phòng, Tiêu Thành Quyết phát hiện sự tình có biến.

Không biết vì sao, Nhu Giai và Tiêu Thành Xán đều bắt đầu nghe theo lời của đại chất tử. Tiêu Thành Quyết không biết có chuyện gì tốt, trong bốn người bọn họ Tiêu Cảnh Lam nhỏ tuổi nhất, hai người lớn này cứ như không có tâm tư, luôn vô tình bị Tiêu Cảnh Lam thuyết phục, vô tình nghe theo ý kiến của chất tử.

Tiêu Thành Xán và Nhu Giai rất cao hứng, Tiêu Thành Quyết tuổi đã lớn, không thể thường xuyên cùng bọn họ đùa giỡn, bây giờ có

thêm Tiêu Cảnh Lam, người cùng chơi không ít đi, như vậy rất tốt.

Nhưng bọn họ không chú ý tới, trước kia là Tiêu Thành Quyết vì tuổi lớn nên bị mẫu phi quở trách, bây giờ đổi thành chính bọn họ bị quở trách.

Mà Tiêu Cảnh Lam tuổi nhỏ nhất, luôn vô tội đứng phía sau ngáng khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức tuần tú kia, không nói một lời.

Chất tử tuy luôn mỉm cười ôn nhu, nói chuyện cũng chậm rãi, nhưng Tiêu Thành Quyết lại thấy trên khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay kia, bóng dáng của đại hoàng huynh khi còn trẻ.

Điểm khác biệt duy nhất giữa phụ tử hai người là, đại hoàng huynh khi còn nhỏ không thích cười, mà chất tử lại chưa bao giờ sa sầm mặt.

Tiêu Thành Quyết vừa rồi uống hơi nhiều rượu, giờ trong đầu lại như ngựa chạy, hẳn cuối cùng nhớ tới đại hoàng tẩu dịu dàng săn sóc, nhin không được mà rùng mình một cái.

Theo bản năng, Tiêu Thành Quyết đẩy cửa ra.

Bên trong hỉ phòng thật ra không hỗn loạn như Tiêu Thành Quyết nghĩ, tân nương tử mặc áo đỏ đầu đội phượng quan cùng hỉ khăn, đang đoan chính ngồi ở một góc hỉ sàng, mà bên cạnh nàng, hai tiểu đoàn tử mặc hỉ phục như búp bê đang được ca ca tỷ tỷ hướng dẫn lăn qua lộn lại trên giường, lăn đến mức búi tóc đều rối tung.

Tiêu Cảnh Lam quy củ đoan chính ngồi trên ghế, đang mỉm cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt.

Thị nữ và ma ma theo hầu của Thành vương phi đều yên lặng đứng một bên, không dám lên tiếng; một bên khác, hỉ nương cúi đầu, đại cô cô của Túc vương phi đi cùng hỉ đồng cũng chỉ có thể bất lực nhìn hai tiểu chủ tử, không biết nên nói gì.

Mọi người vốn đang vây quanh mép giường nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa phòng phát ra một tiếng "rầm", liền lập tức quay đầu lại.

Tiêu Cảnh Lam cũng ngẩng đầu lên, đưa hai chân nhìn tam hoàng thúc mặt mày ửng hồng, ánh mắt mơ màng ở cửa, nở một nụ cười thật tươi.

Tiêu Cảnh Lam nhảy xuống ghế, đi tới bên cạnh Tiêu Thành Quyết trước: "Tam hoàng thúc, chúc mừng, chúc mừng."

Tiêu Thành Quyết nhìn khuôn mặt tươi cười của chất tử, lập tức quên hết những gì vừa nghĩ, hân hoan xoa đầu chất tử, miệng lúu cả lưỡi.

"Cùng hỉ, Trùng hỉ (nói lặp)."

Nhu Giai và Tiêu Thành Xán cũng nghe thấy tiếng của huynh trưởng, lúc này không khỏi mím môi cười.

"Tam hoàng huynh, mọi người đang đợi huynh đó!" Tiêu Thành Xán tiến lên kéo Tiêu Thành Quyết: "Huynh không về, canh giờ tốt đã sắp qua rồi."

Mấy năm nay trưởng tử và trưởng nữ của Lễ thân vương và Túc thân vương đều đã thành thân, cho nên Tiêu Thành Xán rất có kinh nghiệm, biết giờ này chính là phải vén khăn voan.

Mặt Tiêu Thành Quyết lập tức đỏ bừng như lửa đốt, còn đỏ hơn cả mông khi.

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu nhìn thấy tam hoàng thúc như vậy, mắt khẽ nheo lại, cười nói: "Tiểu hoàng cô, tứ hoàng thúc, chúng ta đừng dọa tam hoàng thẩm, vẫn là nên cáo lui trước đi."

Nhu Giai vừa nghe lời này, lập tức nói: "Không được, không được, hôm nay tới đây chính là để xem vén khăn voan!"

Nàng ấy vừa la lên như vậy, tân nương tử bị hỉ khăn che mặt có tâm tình gì thì người ngoài không biết, nhưng tân lang quan đã xấu hổ đến mức không nói nên lời.

Tiêu Cảnh Lam hài lòng, chỉ cần tam hoàng thúc xấu hổ, thúc ấy sẽ không nhớ tới việc đuổi bọn họ đi.

Quả nhiên, các hỉ nương cũng tiến lên, trước chuẩn bị các loại lễ tiết, sau đó liền nói: "Giờ lành đã đến, tân nhân tương kiến."

Trong mắt Tiêu Thành Quyết lúc này chỉ còn lại tân nương tử, hẳn hoàn toàn không nhớ tới trong hỉ phòng còn có một đám tiểu ma đầu, hẳn tay cầm hỉ xứng (cây dùng để vén khăn hỉ), từng bước đi tới bên cạnh giường.

Nhu Giai công chúa rất hưng phấn, vừa định nói, lại bị một đôi tay nhỏ kéo ống tay áo. Nhu Giai quay đầu lại, liền thấy Tiêu Cảnh Lam làm tư thế im lặng với mình.

Nhu Giai lập tức ngậm miệng. Vì vậy, trong hỉ phòng chỉ còn lại tiếng chúc mừng của hỉ nương.

Tiêu Thành Quyết lúc này đã đi tới trước mặt tân nương tử, hẳn nhìn thân ảnh đỏ thắm trước mắt, nhìn chim phượng trên hỉ khăn, chỉ cảm thấy tâm tình dâng trào, vui sướng nảy sinh.

"Thù Nương, nàng đợi lâu rồi."

Theo lời nói của hẳn, hỉ xứng nhẹ nhàng nhấc một góc khăn voan lên, lộ ra một khuôn mặt tươi cười tinh xảo. Vương Nhan Thù khác với tân nương bình thường, nàng ấy không thẹn thùng cũng không sợ hãi, lúc này trên mặt mang theo nụ cười vui mừng, đã bắt đầu mong đợi cuộc sống mới trong tương lai.

Tiêu Thành Quyết nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của thê tử, đã không thể rời mắt.

Tay hắn dừng giữa không trung, mặc cho tua rua trên hỉ khăn lay động trong không trung tạo thành những gợn sóng rục rờ.

Thật là một tên ngốc.

Vương Nhan Thù vén hỉ khăn lên, nắm lấy đầu kia của hỉ xứng nói với Tiêu Thành Quyết: "Phu quân, chàng cũng đợi lâu rồi."

Dưới ánh nến đỏ, nụ cười của nàng ấy càng thêm tươi đẹp rạng rỡ.

Bịch, bịch, Tiêu Thành Quyết nghe thấy tiếng tim mình đập.

Đó là dấu vết của rung động.

Chương 110: Ngoại truyện 22: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (7)

Tiêu Cảnh Lam năm tuổi đã nhập học ở thượng thư phòng. Hẳn là hài tử nhập học sớm nhất trong mấy chục năm nay, khi mới đến thượng thư phòng, ngồi trên ghế còn không với tới bàn học.

May mà cung nhân chu đáo kê thêm đệm cao cho hẳn, hẳn mới có thể ngay ngắn ngồi sau bàn học, lúc viết chữ mới có thể cầm bút viết chữ.

Tuy hẳn thông tuệ nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, chữ viết không được đẹp mắt.

Tròn tròn mập mập, còn viết từng nét một, rất đáng yêu.

Các thái phó vốn ai nấy đều nghiêm túc, đặc biệt là khi dạy Nhu Giai công chúa và Mục quận vương, chỉ có thể nghiêm khắc quản giáo, hai người họ mới miễn cưỡng chuyên tâm học tập. Nhưng đến Tiêu Cảnh Lam, các thái phó đột nhiên phát hiện nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nguyên nhân không gì khác, vị đại diện hạ này quá ham học cũng quá tự giác.

Thẩm Kinh Trĩ đều cảm thán mức độ chăm chỉ của nhi tử, cũng chính vì hẳn ham học, mới tuổi nhỏ đã vào thượng thư phòng, bởi vì làm phụ mẫu, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đã không thể dạy hẳn bài vở một cách hệ thống.

Tiêu Cảnh Lam là một mầm non tốt, cũng là hy vọng tương lai của Đại Sở, sau khi nhận ra điều này, các thái phó đều hưng phấn dị thường, năm sáu vị tiên sinh cùng nhau bàn luận gần năm ngày, mới

viết lại thời khóa biểu mới cho Tiêu Cảnh Lam, từ khi thời khóa biểu được định ra, thời gian Tiêu Cảnh Lam có thể ra ngoài chơi liền giảm bớt.

Mà Nhu Giai công chúa và Tiêu Thành Xán cũng bất ngờ thoải mái hơn.

Các thái phó trước kia chỉ có thể nhìn chăm chăm hai người bọn họ, bây giờ có thêm một bảo bối hơn, quả thực khiến thái phó vui mừng khôn xiết, lập tức đặt hết tâm tư lên người đại chất tử.

Nhu Giai và Tiêu Thành Xán trộm vui mừng mấy ngày, khó khăn lắm mới đợi đến ngày nghỉ, hai người cùng nhau kéo Tiêu Cảnh Lam đến trường đua ngựa.

Tiêu Cảnh Lam tuổi còn quá nhỏ, còn chưa biết cưỡi ngựa, nhưng hẳn cũng có ngựa con của riêng mình, cho ăn cỏ và bánh đậu, cũng là một loại vui chơi rất tốt.

Tiêu Thành Xán cũng không thể cưỡi nhanh, Nhu Giai công chúa ngày thường nhìn có vẻ không đáng tin, nhưng lúc này rất chú ý, cùng một mã quan khác một trái một phải đi bên cạnh Tiêu Thành Xán, luôn chậm rãi cưỡi ngựa dạo chơi.

Tỷ đệ hai người rất thoải mái quay hai vòng ở trường đua ngựa, đến khi chơi vui vẻ mới trở về chuồng ngựa.

Nhu Giai vừa về liền đi xem Tiêu Cảnh Lam, thấy hắn đang chơi với ngựa con, nhìn cũng rất vui vẻ, Nhu Giai mới yên tâm.

Nàng rất ra dáng làm cô cô, khen ngợi: "Vẫn là Bát Bảo lợi hại, vất vả học mười ngày, vậy mà một chút cũng không mệt mỏi, buổi tối cũng không thức đêm làm bài tập, ban ngày tiên sinh hỏi gì đều có thể trả lời, quả nhiên là thiên tư thông tuệ, khiến người ta đuổi theo không kịp."

Tiêu Thành Xán cũng nhảy xuống ngựa, gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, ta còn xem rồi, bài tập cho Bát Bảo rất khó, có cái ta còn không biết làm."

Nhu Giai: "..."

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Nhu Giai tức giận, nàng đưa tay điểm lên trán Tiêu Thành Xán một cái: "Đệ tự thừa nhận ngu ngốc là chuyện rất vẻ vang sao?"

Tiêu Thành Xán có chút ủy khuất: "Đệ cũng không ngốc đến vậy, bài tập không bằng Bát Bảo có gì đáng xấu hổ? Võ nghệ của đệ tốt mà!"

Mục quận vương rất hùng hồn: "Người không thể thập toàn thập mỹ, võ nghệ của đệ tốt, cưỡi ngựa bắn cung luôn là ưu, vật lộn, trường quyền và binh khí đều rất lợi hại, không có một môn bài tập nào là trung bình, còn chưa đủ sao?"

Hắn đặc ý nhếch cằm với Tiêu Cảnh Lam: "Đại hoàng tử, tử nên khen ngợi ưu điểm của đệ, không nên chỉ nhìn khuyết điểm của đệ, đúng không Bát Bảo?"

Tiêu Cảnh Lam ở bên cạnh cười đến mức mắt híp cả lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú vì nụ cười càng thêm vài phần đáng yêu.

Nhìn như vậy, một chút cũng không nhìn ra hắn là hoàng trưởng tử, cũng không nhìn ra phong phạm của hắn khi tranh luận với thái phó trên lớp học.

"Tứ hoàng thúc nói đúng," Tiêu Cảnh Lam ôn hòa nói, "Tiểu hoàng cô, người nên khen ngợi tứ hoàng thúc mới phải."

Nhu Giai liếc nhìn Tiêu Thành Xán đang đặc ý, trong lòng không nhịn được thở dài mắng hắn ngốc, nhưng ngoài miệng lại nói:

"Đúng, đúng, đúng, tứ hoàng thúc của con tốt nhất."

Mấy thúc cháu đang nói chuyện, Tiêu Thành Xán lại hỏi Tiêu Cảnh Lam: "Bát Bảo, mỗi ngày con làm nhiều bài tập như vậy, không thấy mệt sao? Cũng tại ta và tiểu hoàng cô của con không nỗ lực, nếu chúng ta cũng ưu tú như vậy, thái phó sẽ không chỉ nhìn chăm chăm một mình con."

Nhu Giai công chúa há miệng, muốn mắng hắt ngay cả mình cũng nói xấu, nhưng nghĩ đến những bài tập tốt xấu lẫn lộn của mình, Nhu Giai cuối cùng vẫn nhin xuống, ngậm miệng lại.

Tiêu Cảnh Lam vẫn tươi cười rạng rỡ. Hắt ra vẻ người lớn nói: "Thái phó quan tâm con, mới cho con nhiều bài tập như vậy, hơn nữa con đại khái cũng có thể làm xong, ngược lại không cảm thấy mệt mỏi gì."

Tiêu Cảnh Lam nói như vậy, thậm chí còn vì thể diện của thúc thúc và cô cô mà bổ sung thêm một câu: "con chỉ thấy mệt mỏi nhất là tập võ, con kéo không nổi cung lớn như vậy, đến nay vẫn không biết cưỡi ngựa, có lẽ cuối năm thành tích khảo hạch sẽ không được tốt."

Tiêu Cảnh Lam tuy an ủi họ, nhưng cũng nói thật lòng. Thượng thư phòng sẽ không vì người còn nhỏ tuổi mà đối xử đặc biệt với người, bài tập không tốt chính là không tốt, nên cho điểm ưu thì tuyệt đối không keo kiệt; nhưng nếu thật sự không theo kịp, vậy thì nhất định sẽ không cho điểm tốt.

Tiêu Thành Xán thấy chất tử lo lắng, không khỏi vỗ vai hắt: "Bát Bảo, tính tình của con tốt như vậy, ta trước kia luôn cảm thấy con giống đại hoàng tẩu hơn, nhưng hiện tại xem ra con là giống đại hoàng huynh,"

"Tứ hoàng thúc," Tiêu Cảnh Lam lại cười rộ lên, "Lời này không được để phụ hoàng nghe thấy."

Tiêu Thành Xán run rẩy một cái, hắt than thở một tiếng, nói: "Nói như vậy, quả thật cũng đúng."

Qua việc này làm cho Tiêu Cảnh Lam có linh cảm, ngày đó sau khi trở về Hạo Nhiên Trai, Tiêu Cảnh Lam đương nhiên là làm bài tập trước.

Lúc này phụ hoàng và mẫu hậu đều bận, hắt cũng phải làm xong bài tập mới được.

Tiêu Cảnh Lam quả thật thông minh, cũng quả thật tiếp thu bài vở rất tốt, năng lực học tập của hắt rất mạnh, gần như vừa vào thượng thư phòng ba năm ngày đã thích ứng, bài tập người thường cần phải thức đêm thức hôm, mà trước bữa tối hắt đã có thể làm xong.

Đợi đến khi Thẩm Kinh Trĩ trở về, nhìn thấy nhi tử đang ngồi bên cửa sổ thư phòng, vui đầu chăm chú viết.

Nàng cũng không quấy rầy nhi tử, hôm nay ra ngoài cung cả ngày, cả người nàng đầy bụi bặm, tự mình đi tắm rửa thay y phục trước. Đợi đến khi nàng thu dọn xong xuôi, mới đi đến thư phòng.

Tiêu Cảnh Lam tai rất thính, nghe thấy tiếng bước chân của mẫu hậu nhưng không lập tức quay đầu nhìn. Hắt ngược lại vẫn ngồi trên ghế, viết xong bài tập trong tay trước, đặt bút lông sói ngay ngắn, lại dùng chặn giấy đè lên bài tập, lúc này mới nháy xuống ghế.

"Mẫu hậu," Tiêu Cảnh Lam cung kính hành lễ với Thẩm Kinh Trĩ, cười nói, "Hôm nay mẫu hậu vất vả rồi."

Ba tuổi còn chỉ biết gọi nương cha, đến năm tuổi đã có thể lưu loát gọi phụ hoàng mẫu hậu.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ đầu hắt, nhin không được nhéo má hắt một cái, sau đó liền bật cười.

"Hôm nay con đi cho ngựa ăn sao?"

Tiêu Cảnh Lam đầu tiên là sừng sốt, sau đó đưa tay sờ soạng trên đỉnh đầu nửa ngày, mới sờ được một mẩu cỏ khô từ búi tóc.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn vẻ mặt hắc bất đắc dĩ, cúi người nhéo má hắc một cái: "Đợi sang năm, sang năm con lớn hơn một chút, mẩu hậu sẽ dạy con cưỡi ngựa, được không?"

Tiêu Cảnh Lam vui vẻ, hắc nắm chặt tay mẩu hậu, làm nũng với nàng: "Mẩu hậu nói lời phải giữ lời."

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Nói lời giữ lời."

Hai mẩu tử nói chuyện một lúc, Thẩm Kinh Trĩ kiểm tra bài tập của hắc một lượt, rồi nói: "Được rồi, nếu hôm nay bài tập đã làm xong, buổi tối không cần học nữa, ban đêm đọc sách hại mắt."

Tiêu Cảnh Lam rất nghe lời: "Vâng, nhi thần nghe mẩu hậu."

Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy càng thêm vui vẻ. Nàng sống hai đời, đến nay cũng chỉ có một hài tử này, tự nhiên như châu như bảo mà yêu thương, Tiêu Cảnh Lam cũng là một hài tử ngoan, trên dưới trong cung không ai không thích hắc.

Ngay cả những lão học cứu (nhà nho) cổ hủ ở tiền triều cũng không nói được lời nào không hay về hắc, ai ai cũng khen hắc là rường cột tương lai của nước nhà.

Làm mẩu thân, Thẩm Kinh Trĩ đương nhiên muốn thấy con cái học hành thành tài, được người người kính ngưỡng, nhưng nàng lại không nỡ để nhi tử quá vất vả.

Hắc còn nhỏ mà!

Thiên tính của hài tử là vui chơi, cho dù Tiêu Cảnh Lam gánh vác

trách nhiệm to lớn, hắn cũng không thể mất đi tuổi thơ mà một đứa trẻ nên có.

Thẩm Kinh Trĩ hy vọng hắn vui vẻ lớn lên.

"Bát Bảo, hay là buổi tối chúng ta đến chỗ tổ mẫu của con, cùng người chơi đánh bài nhé? Được không?"

Tiêu Cảnh Lam hắn là không biết chơi đánh bài, nhưng hắn có thể cùng nhau chơi đùa, giúp mẫu hậu hoặc tổ mẫu nhặt bài, cũng có thể khiến hắn rời xa sách vở và bài tập, tạm thời vui vẻ một chút.

Thẩm Kinh Trĩ luôn cho rằng nhi tử không biết đánh bài, bởi vì mọi người không ai dạy hắn, nhưng Tiêu Cảnh Lam trên thực tế sớm đã học được.

Hắn thậm chí còn tự học được cách nhớ bài.

Với trí thông minh của hắn, cái này so với tứ thư ngũ kinh đơn giản hơn nhiều, căn bản không cần tốn nhiều tâm trí.

Tiêu Cảnh Lam cũng thích chơi bài, hắn cảm thấy tính bài rất thú vị, cho nên liền ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, vậy nhi thần giúp mẫu hậu thắng bài."

Tâm tình Thẩm Kinh Trĩ cực tốt, thừa dịp Tiêu Thành Dục còn chưa trở về, dẫn nhi tử ra hoa viên bắt bướm, đợi đến chạng vạng tối mới cùng nhau đến thiện phòng.

Tiêu Thành Dục gần đây đã không bận rộn như trước kia, bốn biển đều thái bình, Tiêu Thành Quyết và các đường đệ tuổi cũng dần lớn, Tiêu Thành Dục không lo lắng cho bọn họ, rất hào phóng giao cho không ít việc.

Dù sao, người không có đầu óc thời nay không nhiều.

Người giúp đỡ nhiều nên Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bây giờ hẳn đã có thể sớm trở về dùng bữa tối, dùng xong buổi tối cũng không cần phải giam mình trong ngục thư phòng, cách ba bữa năm bữa đều có thể ở cùng thê tử và mẫu hậu.

Ví dụ như hôm nay.

Trên bàn ăn, một nhà ba người vui vẻ dùng bữa tối. Họ tự mình dùng thiện, không có quy củ "ăn không nói, ngủ không nói", cho nên bữa tối mỗi ngày đã trở thành thời gian tốt nhất để một nhà giao lưu tình cảm, trao đổi kinh nghiệm học tập và làm việc trong ngày.

Trong bữa ăn, Tiêu Cảnh Lam nghe mẫu hậu nói về kinh nghiệm thăm viếng nữ y quán và nữ học quán hôm nay, lại nghe phụ hoàng nói về phòng bị lũ lụt mùa hè ở phương Nam, cuối cùng mới đến lượt hẳn mở miệng.

Tiêu Cảnh Lam đơn giản kể lại vài câu, sau đó rất tự nhiên nói: "Buổi chiều nhi thần nghe Tứ hoàng thúc nói, hiện nay con cháu tông thất ở kinh thành đã có không ít trưởng thành, nhưng trong kinh thành ngoại trừ các đại thư viện, lại không có tộc học tông thất chính thức. Nhi thần cho rằng, cho dù có, chỉ sợ cũng không dễ quản giáo các đường huynh đệ và đường tỷ muội."

Tiêu Thành Dục không bao giờ coi Tiêu Cảnh Lam là hài tử, mỗi khi như thế này, hẳn đều nghe rất nghiêm túc. Cho nên nghe xong lời này, hẳn rất tự nhiên hỏi ý kiến của nhi tử: "Bát Bảo cho rằng thế nào?"

Tiêu Cảnh Lam nói đến đây, hướng phụ thân lộ ra một nụ cười thật tươi.

"Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, không bằng chọn những đệ tử có tài trong các nhà tông thất vào cung cùng nhi thần và những người khác cùng học ở thư phòng," Tiêu Cảnh Lam trong mắt tràn

đầy mong đợi, "Như vậy không chỉ có thể làm quen với các đường thân, cũng không lãng phí tài học của các thái phó, càng có thể bồi dưỡng thêm nhân tài cho Đại Sở."

Tiêu Cảnh Lam nói đến đây, lại ngượng ngùng cười: "Phụ hoàng thấy thế nào ạ?"

Trong lòng hắn lại nghĩ: Đến lúc đó thượng thư phòng có mười mấy, hai mươi người, thái phó làm sao có thể còn thời gian chuyên môn nhìn chăm chăm một mình hắn?

Vẫn là Tứ hoàng thúc thông minh gợi ý cho hắn!

Tiêu Cảnh Lam không nhận được ở trong lòng khen Tiêu Thành Xán một câu.

Chương 111: Ngoại truyện 23: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (8)

Tiêu Thành Dục cũng cảm thấy trong cung có chút đơn bạc.

Khi tiên đế còn tại vị, số lượng hài tử trong cung đã ít, tính đi tính lại tổng cộng có năm người, cộng thêm tuổi tác chênh lệch, kỳ thật rất khó chơi cùng nhau.

Nay hãn dưới gối chỉ có một đứa, lại càng thêm cô đơn.

Mấy năm nay, do Tiêu Thành Xán không lớn hơn Tiêu Cảnh Lam bao nhiêu tuổi, lại thêm Tiêu Thành Quyết và Nhu Giai công chúa đều ở đây, cho nên trong cung cũng coi như náo nhiệt. Sau đó Tiêu Thành Quyết thành hôn xuất cung, hài tử trong cung càng ngày càng ít, lại càng thêm lạnh lẽo.

Tiêu Cảnh Lam vừa đưa ra đề nghị này, trong lòng Tiêu Thành Dục lập tức nghĩ xong quy trình, bèn nói: "Như vậy rất tốt, hai ngày nữa phụ hoàng sẽ bảo Tông Nhân Phủ và Lễ bộ thảo một bản tấu chương, nếu thuận lợi, đầu tháng sau con sẽ có đồng học mới."

Tiêu Cảnh Lam ngoan ngoãn gật đầu, vẻ mặt cảm kích: "Tạ ơn phụ hoàng."

Tiêu Thành Dục xoa đầu hãn, cùng Thẩm Khinh Trĩ nhìn nhau, đều nhìn thấy bất đắc dĩ trong mắt đối phương. Hài tử quá hiểu chuyện, quá nghe lời cũng quá thông minh, cũng không biết là tốt hay không tốt.

Tiêu Cảnh Lam thấy phụ mẫu đều đồng ý, trong lòng rất vui vẻ, buổi tối còn ăn thêm nửa bát cơm.

Đợi đến khi cả nhà ăn no uống đủ, chuẩn bị đến Nhất Gia Xuân, Tiêu Cảnh Lam mới đỏ mặt nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, buổi tối ăn hơi nhiều, chúng ta đi bộ đến đó được không?"

Hắn hiếm khi có dáng vẻ trẻ con như vậy, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi bật cười.

"Con đó, có đồng học là vui vẻ như vậy sao?" Thẩm Kinh Trĩ nhéo má hắn.

Tiêu Cảnh Lam gật đầu, giữa lông mày đều là ý cười, nhìn qua giống hết đồng tử bên cạnh Quan Âm, phúc hậu lại đáng yêu.

Cả nhà ba người không gọi bộ liễn mà chậm rãi đi bộ đến Nhất Gia Xuân.

Trên đường đi, Thẩm Kinh Trĩ hỏi Tiêu Cảnh Lam: "Nếu trong học đường có thêm nhiều đồng học như vậy, con có cảm thấy bài vở nặng nề không? Dù sao nếu chọn người nhập học từ các vương phủ và công chúa phủ, tuổi tác sợ là có cao có thấp."

So với Tiêu Cảnh Lam tuổi nhỏ ngược lại không có gì đáng ngại, chỉ sợ tuổi lớn, Tiêu Cảnh Lam e là sẽ có áp lực.

Tiêu Cảnh Lam cười nói: "Mẫu hậu, không sao cả, các thái phó và tiên sinh đều là những lão sư tốt, họ sẽ điều chỉnh bài vở."

Nghĩ đến mấy vị lão tiên sinh trong học đường, Thẩm Kinh Trĩ không khỏi lắc đầu cười: "Mấy vị tiên sinh này thật là lợi hại."

Nàng như nhớ ra điều gì, quay sang hỏi Tiêu Thành Dục: "Bệ hạ, thiếp nhớ trong sổ này có hai vị đã từng dạy dỗ người."

"Đúng vậy, chẳng qua bài vở của ta vẫn là thái phó dạy nhiều hơn một chút."

Hắn nói thái phó là Trương Tiết Hằng, hiện giờ đã cáo lão hồi hương, nhàn rỗi ở nhà.

Tiêu Thành Dục vốn muốn mời ông ấy dạy Tiêu Cảnh Lam, nhưng Trương Tiết Hằng đến thượng thư phòng một chuyến, cùng Tiêu Cảnh Lam trò chuyện nửa ngày, sau đó trở về nói với Tiêu Thành Dục: "Lão thần không thích hợp làm lão sư của đại diện hạ."

Tiêu Thành Dục có chút tò mò.

Hắn là do Trương Tiết Hằng dạy dỗ trưởng thành, vừa nhìn biểu cảm của hắn, Trương Tiết Hằng đại khái có thể đoán được suy nghĩ của hắn.

Cho nên lão đại nhân nheo mắt cười, vuốt chòm râu bạc trắng, nói: "Bệ hạ, người không phải là minh quân bảo thủ, vừa mới lên ngôi đã mở rộng bờ cõi, thống nhất thiên hạ, sau này mấy chục năm đều phải ổn định quốc gia, dẫn dắt Đại Sở trở lại phồn vinh."

"Tính cách của người và đại diện hạ là khác nhau, đại diện hạ thông minh hoạt bát, dám nghĩ dám làm, ngài ấy thích hợp với lão sư càng thêm cấp tiến và khai sáng, lão thần vẫn là quá bảo thủ."

Trương Tiết Hằng còn đích thân đến Hàn Lâm Viện mấy chuyến, cuối cùng chọn ra ba vị thái phó chủ giảng cho Tiêu Cảnh Lam, cùng với các lão sư phụ trách các môn phụ khác.

Đợi đến khi chọn ra tất cả mọi người, Trương Tiết Hằng lại đến thượng thư phòng nghe mấy tiết học, lúc này mới yên tâm.

Cho nên mấy vị từng dạy Tiêu Thành Dục đều là tiên sinh lớn tuổi hơn một chút, mà ba vị tiên sinh chủ yếu dạy Tiêu Cảnh Lam quan vị cao hơn, đều có thể coi là thái phó của hắn. Ba vị thái phó cũng không hoàn toàn là phái cấp tiến, mà mỗi người có một ưu điểm riêng, phối hợp với nhau quả thực hoàn mỹ.

Cả nhà ba người bắt đầu nói chuyện về các tiên sinh, mãi cho đến khi đến Từ Ninh cung, Tiêu Cảnh Lam đều nghe rất say sưa, hơn nữa đem sở thích của mỗi vị tiên sinh ghi nhớ trong lòng.

Thái hậu trải qua mấy năm điều dưỡng, còn thường xuyên đến Ngọc Tuyền sơn trang ôn dưỡng, bà đã không khác gì người khỏe mạnh, buổi tối cũng không nghỉ ngơi sớm, đã bảo cung nhân chuẩn bị sẵn bàn bài, chỉ đợi cả nhà ba người họ đến.

Thái hậu thấy họ tự nhiên rất vui vẻ, cùng Tiêu Cảnh Lam nói chuyện một hồi, sau đó mới gọi người lên bàn.

Tiêu Cảnh Lam thấy Thái Vi cô cô muốn lên bàn, bèn tiến lên kéo tay áo thái hậu: "Tổ mẫu, tôn nhi cũng muốn chơi."

Tô Dao Hoa cùng Thẩm Kinh Trĩ nhìn nhau, dùng ánh mắt hỏi Tiêu Cảnh Lam có biết chơi hay không.

Thẩm Kinh Trĩ cũng có chút kinh ngạc, nàng cúi đầu nhìn nhi tử, thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, mới nói: "Vậy không bằng để Bát Bảo chủ bài, Thái Vi phụ tá?"

Thái Vi liền hành lễ, đối với Tiêu Cảnh Lam nói: "Vậy nô tỳ toàn dựa vào điện hạ chỉ bảo."

Tiêu Cảnh Lam lập tức cao hứng.

Khi cả nhà bốn người ngồi xuống bàn bài, bầu không khí ấm áp và hòa ái hiện trường đột nhiên thay đổi. Ngay cả Tiêu Cảnh Lam cũng nghiêm mặt, nghiêm túc nói: "Tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu, ngàn vạn lần đừng nhường hài nhi."

Thẩm Kinh Trĩ suýt chút nữa không nhịn được bật cười, may mắn nàng cố kiềm lại, mặt nghiêm túc nói: "Được."

Thế là, trong nháy mắt nhanh chóng vang lên âm thanh lật bài.

Hiện tại chưa có gì dị thường, một ván xuống có thắng có thua, mà Tiêu Cảnh Lam quả thật đã học được cách đánh bài. Đợi đến vòng thứ hai, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục mới phát hiện có chút không đúng.

Một vòng bài bốn năm ván, mà phạm là Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục ù bài, đều là họ tự sờ, hoặc là Tiêu Cảnh Lam tự đánh quân bài đó, vòng đầu khi ván bài mới bắt đầu không rõ ràng, đến vòng thứ hai lại vô cùng rõ ràng.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục nhìn nhau, hai người đều có chút dở khóc dở cười nhìn Tiêu Cảnh Lam.

Hắn từ nhỏ đến lớn đều rất trầm ổn, thỉnh thoảng cũng ngây thơ như những đứa trẻ bình thường, nhưng phần lớn thời gian đều nghe lời và ngoan ngoãn.

Ngoại trừ những lúc gây họa, lại vòng vo đổ tội cho Tiêu Thành Xán, Thẩm Kinh Trĩ rất ít khi thấy hắn nghịch ngợm như vậy.

Lúc này không ngờ tới, hắn lại thông minh đến mức có thể tự học cách đánh bài, thậm chí còn học được cách tính bài, coi việc cho phụ mẫu được ù bài thành niềm vui.

Sở thích của đứa trẻ này thật sự là khác người.

Phu thê hai người đều nhìn ra nhi tử cố ý, không hện mà cùng bắt đầu phối hợp, đợi đến vòng thứ ba, thái hậu cũng nhìn ra. Thế là dưới sự phối hợp của ba vị trưởng bối, hôm nay đánh bài rất có qua có lại, mỗi người đều thoải mái.

Trên đường trở về Hạo Nhiên Trai, Tiêu Thành Dục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nhi tử, trong lòng nghĩ: Nếu hắn thông minh như vậy, hắn là nên thương nghị với thái phó một phen, cho hắn thêm chút bài tập.

Đợi đến mùa hè năm Thiên Hựu thứ sáu, những thiếu niên thiếu nữ tông thân được tuyển chọn trong tông thất liền bắt đầu nhập học ở thượng thư phòng.

Ban đầu Thanh Châu viên được xây dựng, hoàng đế tại vị con cháu đông đảo, cho nên Sướng Độc Các của Thanh Châu viên cực kỳ rộng rãi, riêng phòng học có năm gian, ngoài ra còn có tàng thư lâu và võ giáo trường, ngoại trừ tiết cưỡi ngựa bắn cung phải đến trường đua ngựa, các tiết khác đều có thể học ở Sướng Độc Các.

Tiêu Thành Dục đối với huynh đệ chất tử chất nữ tông thất được chọn ra vẫn rất coi trọng, các vương phủ và công chúa phủ chỉ có những người có thành tích ưu tú ở các học viện lớn mới có thể nhập học, cho nên sau một phen sàng lọc, tổng cộng chọn ra ba mươi sáu người cùng nhau nhập học.

Trong ba mươi sáu người này, người lớn tuổi nhất mười lăm tuổi, người nhỏ nhất chỉ có tám tuổi, sau khi các thái phó cùng nhau thương nghị, bèn chia bọn họ thành hai lớp.

Trên mười hai tuổi học lớp lớn, dưới mười hai tuổi học lớp nhỏ, chia như vậy mỗi lớp có gần hai mươi người, số lượng người là cân bằng.

Hơn nữa quy chế cũng quy định trước, phàm người đã thành thân hoặc ra làm quan, có nghĩa là đã tốt nghiệp, không tiện ở lại ngự học đọc sách, mà con em tông thất tuổi nhỏ có thành tích xuất sắc, vẫn có thể vào ngự học đọc sách.

Tuần hoàn lặp lại, sinh sôi không ngừng.

Chế độ ngự học này không chỉ phụ tử Tiêu Thành Dục cao hứng, toàn bộ tông thất đều giống như ăn tết, mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, nhà nhà đều rất vui vẻ.

Có danh ngạch ngự học treo ở phía trước, không có nhà nào còn

nuông chiều hài tử, con em của tông thất đã có cơ hội trời cho, bọn họ sinh ra đã là cành vàng lá ngọc mà còn không biết cố gắng học tập, báo hiếu cho quốc gia thì mới là bất hạnh của tông thất.

Ngày mừng một tháng sáu, là ngày đầu tiên ngự học khai giảng.

Ngày này, Tiêu Thành Dục, Thẩm Kinh Trĩ, thậm chí Tô Dao Hoa và các vị thân vương đều có mặt, mỗi người một câu khích lệ học sinh ngồi phía dưới, bảo bọn họ học tập cho tốt, sau này báo đáp quốc gia.

Đợi đến khi nói nhảm xong, học sinh bèn tự giác đến phòng học của mình, bắt đầu lên lớp.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn thấy Tiêu Cảnh Lam đi theo Tiêu Thành Xán và Nhu Giai, ba cô thúc cháu vừa nói vừa cười đi đến lớp nhỏ.

Xem ra, dường như đối với ngự học là rất thích.

Thoáng chốc, ngự học khai giảng cũng đã mười ngày, ngự học vẫn là truyền thống cứ mười ngày nghỉ nửa ngày, một tháng nghỉ một ngày, cho nên chiều ngày mười tháng sáu là đến lúc Tiêu Cảnh Lam nghỉ ngơi.

Ngự học do đế hậu và thái hậu cùng nhau quản lý, bình thường nếu Tiêu Thành Dục bận, phần lớn đều là Thẩm Kinh Trĩ xử lý công việc, chỉ có những việc nàng không xử lý được mới để thái hậu hoặc Tiêu Thành Dục ra mặt.

Cho nên mười ngày này ngự học có bộ dạng gì, Thẩm Kinh Trĩ đều biết rõ. Nàng cho rằng nhi tử có thêm đồng học và bằng hữu thì sẽ rất vui vẻ, ai ngờ hôm nay dùng xong bữa trưa, hắn đã ủ rũ trở về tấm điện.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn bóng lưng nhỏ bé của hắn, nghĩ nghĩ, bèn quyết định không hỏi Tiểu Tường Tử, đợi đến khi Tiêu Cảnh Lam

ngủ trưa dậy, Thẩm Kinh Trĩ mới dẫn hắc đến hồ nước vui chơi.

"Bát Bảo, mấy ngày nay con trở về là bận rộn bài vở, mẫu hậu cũng quên hỏi con, trong học đường thế nào? Con có cảm thấy thích ứng không?"

Bước chân Tiêu Cảnh Lam ngăn ngụt, từng bước theo sát mẫu thân, nghe thấy lời này hắc liền lập tức đáp: "Rất tốt, đồng học nhiều hơn, lại còn là đường huynh đệ và tỷ muội, đều rất thân cận, tiên sinh lên lớp cũng càng thêm nghiêm túc, chúng con còn thêm hai vị tiên sinh."

Thẩm Kinh Trĩ dừng bước chân, quay đầu nhìn về mặt nhi tử đang nghiêm túc, nghĩ nghĩ mới tiếp tục mở miệng hỏi.

"Vậy sao mẫu hậu lại cảm thấy con không vui?"

Tiêu Cảnh Lam ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn mẫu thân có vẻ mặt nghiêm túc, hắc mới từ từ thu lại nụ cười trên mặt.

"Mẫu hậu sao lại hỏi như vậy?"

Hắc tự nhận che giấu rất tốt, trên mặt đã treo nụ cười ôn hòa, luôn là bộ dạng tươi cười.

Ai ngờ vẫn bị mẫu hậu liếc mắt một cái nhìn thấu.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay điểm lên trán hắc một cái, nói: "Con có tâm tư gì, mẫu hậu liếc mắt một cái là có thể nhìn ra."

Tiêu Cảnh Lam ôm trán, cười khanh khách hai tiếng.

"Mẫu hậu," Tiêu Cảnh Lam nắm lấy tay Thẩm Kinh Trĩ, "Con muốn có đệ đệ muội muội."

Lần này, đổi thành Thẩm Kinh Trĩ kinh ngạc.

"Sao con lại...?"

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu, nụ cười trên mặt hằn biến mất, nghiêm túc nói chuyện, giống hệt Tiêu Thành Dục.

"Mẫu hậu, đồng học đều là đường thân, mỗi người bọn họ đều có huynh đệ tỷ muội, ngự học nhiều người như vậy, chỉ có con không có."

"Con biết vì sao con không có, nhưng con cũng biết mẫu hậu và phụ hoàng thích hài tử, hai người đối xử tốt với con, trong lòng con rất rõ ràng. Nhưng mà mẫu hậu, con cũng đã lớn rồi."

"Con có thể gánh vác trách nhiệm của huynh trưởng, có thể chăm sóc đệ đệ muội muội, dạy bọn họ đọc sách viết chữ, trưởng thành nên người."

Vẻ mặt Tiêu Cảnh Lam đầy mong đợi: "Mẫu hậu, có được không?"

Chương 112: Ngoại truyện 24: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (9)

Thẩm Kinh Trĩ quả thực không ngờ tới, mấy ngày sinh hoạt ở ngự học, không hề mang đến cho Tiêu Cảnh Lam bất kỳ phiền não nào, ngược lại khiến hắn có kỳ vọng mới.

Nhìn ánh mắt nhi tử chờ mong, Thẩm Kinh Trĩ "phốc" một tiếng bật cười.

"Con mong muốn đệ muội đến vậy sao?"

Phụ mẫu hòa thuận mà từ ái, trưởng bối khoan nhân mà hòa thiện, cho nên tuy ở trong hoàng cung, gánh vác nhiều trách nhiệm, nhưng Tiêu Cảnh Lam cũng là thuận buồm xuôi gió lớn lên.

Hắn chưa bao giờ che giấu ý nghĩ của mình, hắn muốn cái gì đều sẽ chủ động nói với phụ mẫu.

Có thể thì có thể, không thể thì không thể, hắn chỉ cần cố gắng thì sẽ không hối tiếc.

Lần này cũng như vậy.

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mẫu thân mang theo ý cười, lập tức hiểu rõ yêu cầu này của hắn cũng không quá đáng.

"Mẫu hậu, con thực sự muốn có đệ đệ hoặc muội muội, gần đây ở ngự học, nhà nhà đều có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, trong nhà rất náo nhiệt, " Tiêu Cảnh Lam cùng Thẩm Kinh Trĩ tâm sự, "Mẫu hậu người xem, trong nhà chúng ta có bao nhiêu lạnh lẽo? Ở trong cung thì còn tốt, ở Thanh Châu viên, cả nhà ở cùng nhau, lại không có bao nhiêu nhân khẩu."

"Mẫu hậu, ý người thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ nhìn nhi tử, cúi người ôm hân: "Bát Bảo, con thật sự là hạnh phúc mà ông trời ban cho ta."

Sao mẫu hậu lại nói những lời này! Tiêu Cảnh Lam vừa rồi còn nghiêm túc, vừa nghe lời này lập tức đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của hân giống như quả táo, vừa đỏ vừa tròn.

Thẩm Kinh Trĩ vỗ lưng nhi tử: "Ta sẽ nói với phụ hoàng của con, nhưng mà Bát Bảo."

Thẩm Kinh Trĩ đứng thẳng người, cúi đầu nhìn nhi tử, trong mắt ánh lên ý cười nồng đậm không tan.

"Bát Bảo à, đệ đệ muội muội không phải là rau dưa trong ruộng, gieo xuống là có thể kết quả."

Tiêu Cảnh Lam nào hiểu những điều này, hân do dự một lát rồi nói: "Mẫu hậu sẽ rất vất vả sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ nghĩ, nàng lắc đầu, rồi lại gật đầu. Tuy rằng Tiêu Cảnh Lam còn nhỏ, nhưng hân sớm thông tuệ, có một số việc không cần thiết phải lấy cớ "con còn nhỏ" để qua loa hân.

Đây mới là tôn trọng hài tử.

Thẩm Kinh Trĩ đưa tay ra với nhi tử, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hân, cùng hân tản bộ giữa những bụi hoa.

"Mang thai mười tháng, hài tử phải ở trong bụng ta từng chút lớn lên, lớn đến bằng này là muốn ra đời."

Thẩm Kinh Trĩ ở trên bụng mình khoa tay múa chân một chút, sau đó nhìn thấy vẻ mặt nhi tử tràn đầy kinh ngạc. Âm thanh nàng rất

nhẹ nhàng, chưa bao giờ che giấu khổ nạn.

"Mỗi một nữ nhân mang thai đều phải trải qua một phen mười tháng vất vả, cuối cùng sinh nở càng thêm đau đớn vạn phần, trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể có được bảo bối huyết mạch tương liên của mình."

Thẩm Kinh Trĩ bước chân hơi dừng lại, cúi đầu nhìn nhi tử: "Bát Bảo, ta và phụ hoàng của con sợ dĩ chỉ muốn một hài tử, hoặc nói là ta muốn có một hài tử, là bởi vì ta cần một người thân huyết mạch tương liên."

"Vì vậy, ta có thể chịu được cái khổ này." Thẩm Kinh Trĩ nhẹ nhàng vỗ cái đầu nhỏ của Tiêu Cảnh Lam, nhéo má hân giúp hân kéo ra một nụ cười.

"Con là mang theo kỳ vọng của ta và phụ hoàng mà đến, không phải vì cái gì gia quốc thiên hạ, cũng không phải vì phụ hoàng của con nhất định phải có con nối dõi, chỉ là bởi vì con là nhi tử của chúng ta."

"Tương tự, mấy năm nay con không có đệ muội, cũng không phải là ta và phụ hoàng của con sợ cùng mẫu thân sinh ra sẽ sinh hiểm khích, dù sao nhà chúng ta quả thật là có hoàng vị."

Thẩm Kinh Trĩ vừa nói như vậy, Tiêu Cảnh Lam cũng nhin không được cười theo mẫu hậu.

Ngự học là một thế giới thu nhỏ, ở đó có đủ loại đồng học, cũng có đủ loại gia đình đứng sau bọn họ. Đều là tông thất, nhưng tông thất với tông thất cũng khác biệt một trời một vực.

Tiêu Cảnh Lam là đích hoàng trưởng tử của hoàng đế, còn là độc đinh, vừa mới khai giảng đã nghênh đón tất cả đồng học nịnh nọt tâng bốc, hoặc vô ý hoặc công khai.

Loại nịnh nọt kia cho dù có ẩn giấu đến đâu, Tiêu Cảnh Lam cẩn thận thông tuệ cũng có thể cảm nhận được. Những ngày này, hắn dùng tai nghe dùng mắt nhìn, càng dùng tâm cảm nhận, hắn hiểu được cuộc sống không giống nhau và gia tộc không giống nhau.

Đương nhiên, hắn cũng học được nhảy ra khỏi Thanh Châu viên, nhảy ra khỏi thân thể nhỏ bé này để nhìn nhận sự việc.

Nhìn nhiều, thì nghĩ nhiều, nghĩ nhiều thì lĩnh ngộ nhiều.

Cho nên mới có câu hỏi hôm nay.

Thẩm Kinh Trĩ cùng hắn là mẫu tử liên tâm, còn là tự mình dạy dỗ hắn lớn lên, cho nên hắn vừa hỏi, Thẩm Kinh Trĩ lập tức nắm được mẫu chốt.

"Hắc hắc." Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu cười với mẫu thân, cũng có chút ngượng ngùng.

Thẩm Kinh Trĩ xoa đầu hắn, dịu dàng nói: "Bát Bảo, mấy năm nay con không có đệ muội, không phải vì những thứ này, chỉ là bởi vì mẫu hậu lười biếng, muốn sống những ngày tháng nhàn nhã thêm mấy năm, con là hài tử dễ nuôi nhất trên đời, nếu sinh thêm một đứa, vạn nhất là giống như tứ hoàng thúc của con, mẫu hậu chẳng phải sẽ rất mệt sao?"

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Tiêu Cảnh Lam không nhin được bật cười.

Thẩm Kinh Trĩ nháy mắt với nhi tử, chọc hắn cười không ngừng, sau đó mới chậm rãi mở miệng tiếp: "Bát Bảo, gạt bỏ những thứ này không nói, con có thật sự muốn có đệ muội không?"

"Vậy con sẽ phải vất vả sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cười cười, nói: "Bát Bảo, con thông minh hiểu chuyện như vậy, sao có thể vất vả? Chẳng qua, sau này không..."

Tiêu Cảnh Lam lần này suy nghĩ rất nghiêm túc, hắn cúi đầu, cứ đi lòng vòng như vậy, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định.

"Con muốn, nhưng con cũng không muốn mẫu hậu vất vả, nếu đối với thân thể mẫu hậu có trở ngại, vậy thì không cần."

Nhìn xem, đây là kim đồng hạ phạm hiểu chuyện cỡ nào, làm sao có thể khiến người ta không yêu?

Thẩm Kinh Trĩ vỗ lưng hắn: "Được, vậy mẫu hậu sẽ thử xem, xem có thể sinh cho con một muội muội ngoan ngoãn không."

Hai mắt Tiêu Cảnh Lam đều sáng lên: "Mẫu hậu là tốt nhất!"

Mẫu tử nói những lời này giống như có thể nhìn thấy tương lai, Tiêu Thành Dục vừa tiến vào Hạo Nhiên Trai, liền nghe thấy mẫu tử hai người ở đó vui vẻ cười nói, hắn hai ba bước đi đến hoa viên, hỏi: "Cười cái gì?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu nhìn hắn một cái.

Ánh mắt kia có thể nói là quyến luyến đa tình, đuôi mày ánh mắt đều có ý cười, khiến trong lòng Tiêu Thành Dục hơi rung động, bằng vào nhiều năm làm phu quân, lập tức cùng nương tử tâm ý tương thông.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu, cùng nhi tử liếc mắt nhìn nhau, hai người len lén cười rộ lên.

Sau khi ăn tối, Tiêu Cảnh Lam đi theo Tiêu Thành Dục luyện thư pháp, Thẩm Kinh Trĩ thì xem danh sách tài trợ do các phủ đưa tới.

Việc này bận rộn đến đầu giờ Hợi, cũng là lúc Tiêu Cảnh Lam phải đi

ngủ muộn.

Vì vậy đôi phu thê dẫn nhi tử đi tắm rửa thay y phục, cùng hẳn xem Vọng Minh Đường, còn kể cho hẳn nghe một đoạn chuyện xưa trong Luận Ngữ, đợi đến khi nhi tử ngủ say, phu thê hai người mới trở về tắm điện.

Tiêu Thành Dục đợi Thẩm Kinh Trĩ tháo vòng thoa trên đầu xuống, liền ôm nàng vào lòng. Thẩm Kinh Trĩ rất tự nhiên ngồi trên đùi hẳn, cúi đầu nhìn đôi mắt phượng thâm thúy của hẳn.

"Bệ hạ, hôm nay có chuyện gì vậy?"

Giọng nàng phiêu phiêu nhu nhu, mang theo một cổ vũ mị, tê tê đại đại chui vào trong lòng Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục cười khẽ, tay phải vòng qua eo thon của nàng, hơi dùng sức, khiến cả người nàng dựa vào trong lòng mình.

"Buổi chiều, nàng cùng Bát Bảo nói chuyện gì?"

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, nàng tiến lại gần, khoảng cách giữa hai người chỉ còn trong gang tấc. Trong hơi thở, đều là hương thơm quen thuộc của đối phương.

Long diên hương và tô hợp hương hòa quyện vào nhau thành một mùi hương mới, nếu tỉ mỉ ngửi, có thể ngửi ra mùi vị của hạnh phúc.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục chậm rãi rơi xuống, cuối cùng dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Bệ hạ đoán xem?" Thẩm Kinh Trĩ thở ra hơi thở như lan.

Tiêu Thành Dục nghiêng người lên phía trước, in một nụ hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Sau đó, là tiếng thở d.ốc của hai người.

"Ta đoán?" Giọng nói Tiêu Thành Dục trầm thấp, từng chút chui vào trong tai Thẩm Kinh Trĩ.

"Ta đoán, chuyện các người nói có liên quan đến ta?"

Thẩm Kinh Trĩ nép vào người hấn, nũng nịu cười nói: "Bệ hạ thật thông minh."

Tiêu Thành Dục nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, lại hỏi: "Cũng có liên quan đến ngự học?"

Thẩm Kinh Trĩ ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Thành Dục một hồi lâu, chủ động trả lại cho hấn một nụ hôn.

"Bệ hạ anh minh."

Tiêu Thành Dục cười: "Bát Bảo từ nhỏ lớn lên bên cạnh chúng ta, mỗi ngày thấy gì nghe gì, chúng ta không thể nào không biết, thời gian duy nhất rời khỏi bên cạnh chúng ta chính là đến ngự học, mà trong ngự học phần lớn đều là huynh đệ tử muội đồng tộc."

Ngự học đều là tông thất, người người đều có quan hệ họ hàng.

Trong mắt Tiêu Thành Dục ánh lên nhiệt ý, lòng bàn tay hấn nóng hổi, vững vàng đỡ sau lưng Thẩm Kinh Trĩ.

"Bát Bảo, đây là nhìn thấy người ta đều có huynh đệ tử muội, bản thân cũng muốn có một cái?"

Hấn làm sao đoán được!?

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, lần này thật sự kinh ngạc.

Tiêu Thành Dục cười lớn, hai tay ôm lấy Thẩm Kinh Trĩ, để nàng dựa sát vào trong lòng mình.

"Bệ hạ thật là anh minh thần võ." Thẩm Kinh Trĩ cười nói.

Ánh mắt Tiêu Thành Dục càng thêm thâm thúy: "Vậy hoàng hậu nương nương, ý nàng thế nào?"

Thẩm Kinh Trĩ cười đủ rồi, lúc này mới đưa tay ra chạm rảnh v.v. vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Tiêu Thành Dục.

Nàng tỉ mỉ v.v. vuốt ve khuôn mặt tuần tú quen thuộc, cúi đầu, ở bên tai hắn khẽ nói: "Bệ hạ, chàng đoán xem?"

Câu "chàng đoán xem" này tựa như rượu ủ lâu năm, mang theo hương thơm nồng đậm xông thẳng vào mũi Tiêu Thành Dục.

Hắn cứ như vậy ôm nàng, sau đó trực tiếp đứng dậy, xoay người đi vào tắm điện.

Rèm châu khế động, ánh huỳnh quang lấp lánh, ánh đèn lưu ly như ngọc, chiếu ra một mảnh sắc màu rực rỡ.

Một lát sau, toàn bộ tắm điện dường như đều yên tĩnh lại, cũng dường như... lại lần nữa náo nhiệt.

Qua hai tháng, Tiêu Cảnh Lam đã quên ước định với mẫu hậu. Từ khi phát hiện các đồng học lớn tuổi hơn mình đều không bằng mình, nhiệt tình học tập của Tiêu Cảnh Lam càng thêm tăng lên.

Hắn có thể phân biệt rõ ràng nhường nhịn và không biết, các đồng học quả thật không theo kịp bước chân của hắn.

Hắn mỗi ngày vui vẻ đọc sách, vui vẻ đi học, sống còn vui vẻ hơn trước kia.

Cho đến khi mùa hè sắp đến, mùa xuân qua đi, trong cung bỗng có tin vui mới.

Tiêu Cảnh Lam tan học trở về, còn chưa vào Hạo Nhiên Trai, đã nghe thấy bên trong một trận tiếng cười nói vui vẻ.

Hắn có chút không hiểu, nhưng vẫn vui vẻ bước vào.

Tổ mẫu, Thục tổ mẫu và Hiền tổ mẫu đều ở đây, thậm chí ngay cả mấy vị quận chúa cô cô cũng đều ở đây.

Tiêu Cảnh Lam nhất nhất hành lễ, sau đó mới nhìn mẫu hậu tươi cười rạng rỡ.

"Mẫu hậu, đây là có chuyện tốt gì sao?"

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn hắn, bảo hắn ngồi xuống ghế uống mấy ngụm trà nóng, sau đó mới nói: "Con không phải mong chờ đệ đệ muội muội sao?"

Mắt Tiêu Cảnh Lam lập tức sáng lên. Hắn ngẩng đầu, giống như chó con nhìn mẫu thân.

"Con có rồi sao?"

Thẩm Kinh Trĩ nắm tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên bụng mình.

"Ca ca của hắn mong đợi hắn như vậy, hắn tất nhiên phải đến, nhưng chúng ta còn phải đợi tám tháng nữa, hắn mới có thể ra đời."

Thẩm Kinh Trĩ cười nhìn nhi tử: "Bát Bảo, sau này sẽ nhờ con chăm sóc hắn."

Tiêu Cảnh Lam ưỡn ngực, giọng nói vang dội: "Vâng, mẫu hậu yên tâm, Bát Bảo nhất ngôn cửu đỉnh!"

Chương 113: Ngoại truyện 25: Sinh đôi

Thiên Hựu năm thứ bảy cuối tháng Bảy, Thẩm Kinh Trĩ ở Thanh Châu viên sinh hạ một cặp long phượng thai.

Trong cặp long phượng thai này, lớn hơn là ca ca, nhỏ hơn là muội muội.

Tổ tiên Tiêu thị đều có song sinh ra đời, cho nên sau khi thái y chẩn ra song mạch, cả cung trên dưới cũng chỉ là đặc biệt vui vẻ, không cảm thấy có gì kinh ngạc.

Ngay cả Tiêu Cảnh Lam sau khi sửng sốt ngẩn ngui, thì cũng vui vẻ trở lại.

Nhà người khác một lần chỉ có thể có một đệ đệ hoặc muội muội, mà hễ một lần có hai cái, chỉ riêng điểm này cũng đủ để các đồng học hâm mộ. Nhưng mà Bát Bảo điện hạ vẫn rất hiểu chuyện, nghe nói một lần có hai đệ muội, hễ quan tâm đầu tiên vẫn là thân thể của mẫu hậu.

Tuy nói lần này là song thai, nhưng Thẩm Kinh Trĩ dù sao cũng là lúc đang sung sức, thân thể khỏe mạnh, lại có nhiều thái y nữ y và cung nhân như vậy, cho dù mang thai vất vả, nhưng so với người thường tốt hơn rất nhiều.

Sau khi chịu đựng chín tháng, Thẩm Kinh Trĩ đến lúc lâm bồn. Nàng đã sinh Bát Bảo, nên lần này thuận lợi hơn rất nhiều, hài tử song sinh vóc dáng không lớn, trước sau hai canh giờ đã sinh ra.

Đội cung nhân và ma ma thu dọn sạch sẽ phòng sinh, Tiêu Thành Dục mới mang theo Tiêu Cảnh Lam tiến vào nội thất.

Thẩm Kinh Trĩ dù sao cũng vừa mới sinh xong, cho dù thu dọn sạch sẽ đến đâu, mùi máu tanh kia vẫn không tan đi. Tiêu Cảnh Lam vừa vào đã nhăn mặt nhăn mày, tỏ vẻ rất lo lắng, cho đến khi hắn nhìn thấy mẫu hậu đang tựa vào bên giường, đang được Thu cô cô đút canh sâm, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn còn nhỏ tuổi đã hiểu sâu sắc một đạo lý.

Cho dù có đệ muội hay không, hắn cũng không muốn mất đi mẫu hậu, mẫu hậu đối với hắn mà nói quan trọng hơn bất kỳ ai.

Tiêu Cảnh Lam vừa nhìn thấy Thẩm Kinh Trĩ, nhin không được đồ mắt. Hắn như một con nghé con chạy như bay đến bên giường, nhưng lại sợ mình chạy quá nhanh kinh động mẫu hậu, khi đến bên giường lại chậm bước chân.

"Mẫu hậu," Tiêu Cảnh Lam đưa tay ra, cẩn thận sờ chần của Thẩm Kinh Trĩ, "Mẫu hậu có khỏe không?"

Giọng nói của hài tử vốn dĩ trong trẻo, Tiêu Cảnh Lam cũng là như vậy, nhưng bây giờ, trong giọng nói non nớt trong trẻo của hắn còn xen lẫn run rẩy rõ ràng. Như những con bướm đậu trên những bông hoa, nhẹ nhàng đung đưa, lay động, run rẩy theo gió.

Thẩm Kinh Trĩ cúi đầu nhìn nhi tử, nàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nhi tử. Khi vừa mới đau bụng chuyển dạ, nàng và Tiêu Thành Dục đều không cho người mang Tiêu Cảnh Lam đi, hắn còn nhỏ, nhưng hắn cũng là một hài tử kiên cường.

Thẩm Kinh Trĩ hy vọng hắn có thể hiểu rõ một người từ không đến có, từ khi mới sinh ra các loại quá trình, mỗi một sinh mệnh đều vô cùng đáng quý. Tuy rằng chưa từng cùng nhi tử đàm luận gia quốc thiên hạ, đàm luận nhân sinh tương lai, nhưng trên dưới trong triều, trong ngoài tông tộc, mọi người đều ngầm thừa nhận hắn là trử quân.

Làm một quốc quân, hãn sinh ra đã ở trong cảnh giàu sang, phụ mẫu ân ái hòa thuận, hãn không cần cạnh tranh là có thể thuận lợi đăng cơ, chính vì như vậy, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục mới không hy vọng hãn coi thường nhân mạng.

Một người, bất luận là thân phận gì, đều phải đối với sinh mệnh đủ kính sợ.

Bộ dạng của Tiêu Cảnh Lam giống như bị dọa sợ, mắt đỏ hoe, vẻ mặt đầy khẩn trương nhưng lại không khóc.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều biết, nhi tử là kiên cường nhất.

"Bát Bảo, bị dọa rồi sao?" Thẩm Kinh Trĩ nắm tay nhi tử, mang đến cho hãn ấm áp vô biên, "Mẫu hậu không sao, sinh nở vốn là như vậy, mỗi một hài tử đều là như thế này mà đến."

Tiêu Cảnh Lam có chút ghen ngào: "Mẫu hậu, Bát Bảo không sợ, Bát Bảo chỉ lo lắng cho mẫu hậu."

Thẩm Kinh Trĩ khẽ cười, sắc mặt nàng tái nhợt, bên thái dương còn có mồ hôi, cả người đều có vẻ vô lực yếu đuối, là bộ dạng Tiêu Cảnh Lam chưa từng thấy qua.

Chính vì như vậy hãn mới nhận thức sâu sắc, sự ra đời của mỗi một hài tử đều là mẫu hậu liều mạng bảo vệ. Mà điều hãn phải làm, chính là bảo vệ tốt mẫu hậu, bảo vệ tốt chính mình, cũng bảo vệ tốt đệ muội.

Thẩm Kinh Trĩ thấy ánh mắt hãn có biến hóa, từ hoảng sợ mới dần dần kiên định lên, không khỏi lại cười.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Thành Dục đứng sau nhi tử đang nhìn nàng không chớp mắt.

Lo lắng trong lòng hẳn sẽ không ít hơn nhi tử, nhưng nghe thấy giọng nói muốn khóc mà không khóc của nhi tử, Tiêu Thành Dục vẫn nhường những lời kia cho nhi tử nói.

Hiện tại đã dành hài tử xong, Tiêu Thành Dục mới cúi người, ở trên trán nàng in một nụ hôn: "Có ba hài tử, đã đủ rồi."

Thẩm Kinh Trĩ cười gật đầu: "Là đủ rồi."

Đợi phụ tử ba người ở chỗ Thẩm Kinh Trĩ làm nũng xong, nhũ mẫu mới bế hai hài tử đến.

Hai hài tử này sinh sớm hơn nửa tháng, lại bởi vì là song thai, nên vóc dáng so với Tiêu Cảnh Lam lúc mới sinh còn nhỏ hơn một vòng. Huynh muội hai đứa vừa mới khóc xong, lúc này đã được cho bú no, co lại trong tã lót ngủ say.

Thẩm Kinh Trĩ vừa rồi đã nhìn qua hài tử, lúc này là cho Tiêu Thành Dục và Tiêu Cảnh Lam xem.

Tiêu Thành Dục đã không còn là phụ thân mới tay chân luống cuống, ngay cả hài tử cũng không biết ôm nắm đó, hẳn thành thạo tiếp nhận hai tã lót, một trái một phải ôm vững vàng, còn đặc biệt ngồi xuống bên giường, để nhi tử nhón chân lên là có thể nhìn thấy.

Cả nhà ba người cùng nhau chụm lại, nhìn thấy hai khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lời khen Tiêu Cảnh Lam đang chuẩn bị nói ghen ở trong cổ họng, một hồi lâu mới nói được: "Phụ hoàng, ai là đệ đệ, ai là muội muội?"

Cái này quả thật không dễ phân biệt.

Hai hài tử đều là khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bọn chúng nhắm mắt, há miệng ngủ rất say. Thậm chí ngay cả tóc mai trên trán cũng

dày đặc như nhau, mềm mại nằm trên đỉnh đầu.

Họ liếc mắt nhìn nhũ mẩu. Nhũ mẩu quanh năm thường ôm hài tử, ánh mắt rất tinh tường, rất tự nhiên có thể nhận ra hài tử.

Nhũ mẩu lớn tuổi nhất tiến lên, cung kính nói: "Hồi bệ hạ, hồi đại điện hạ, đây là nhị điện hạ, Nhị điện hạ trên vành tai phải có một nốt ruồi, ở chỗ này."

Ba người theo tay nhũ mẩu nhìn lại, một hồi lâu mới nhìn thấy nốt ruồi gần như không tồn tại kia.

Ba người xem xong đê đê, lại đi xem muội muội.

Ngũ khí nhũ mẩu đặc biệt vui vẻ: "Đây là tiểu công chúa, bệ hạ, đại điện hạ người xem, tiểu công chúa mi mắt thanh tú, sống mũi tú khí, rất dễ nhận biết."

Tiêu Thành Dục cùng Tiêu Cảnh Lam nhìn nhau, ba người im lặng gật đầu.

Tiêu Cảnh Lam nằm trên đầu gối phụ thân, nhón chân nhìn đê đê muội muội, hắn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng mới nhỏ giọng hỏi Tiêu Thành Dục: "Phụ hoàng, trước kia nhi thần cũng như vậy... đỏ như vậy sao?"

Tiêu Thành Dục suýt chút nữa bật cười. Hắn ngẩng đầu quét qua nhi tử đang khấn trương, kéo dài thanh âm nói: "Trước kia con ngược lại không có..."

Mắt Tiêu Cảnh Lam sáng lên.

"....Không đỏ như vậy, nhưng cũng không kém bao nhiêu," Tiêu Thành Dục trêu hấn, "Con sinh ra cũng giống như con khỉ đỏ, nhưng mà hai ba tháng thì lớn lên."

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Tiêu Cảnh Lam nghĩ đến khuôn mặt tuần tú hiện tại của mình, lại vui vẻ trở lại: "Vây đệ đệ muội muội sau này cũng có thể trở nên rất xinh đẹp."

Thẩm Kinh Trĩ nghe phụ tử hai người nói chuyện, không khỏi khẽ cười, nàng vịn tay Thích Tiểu Thu nằm xuống giường, cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Tiêu Thành Dục và Tiêu Cảnh Lam lập tức im bặt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nhẹ nhàng.

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ, nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nhìn lông mày ánh mắt quen thuộc của nàng, đem hai đứa nhỏ giao lại cho nhũ mẫu, đứng dậy giúp Thẩm Kinh Trĩ đắp kỹ chăn.

Thẩm Kinh Trĩ đã nửa tỉnh nửa mê, môi nàng mấp máy tựa hồ muốn nói gì đó. Tiêu Thành Dục cúi người, ở trên trán nàng nhẹ nhàng in một nụ hôn dịu dàng.

"Nàng an tâm ngủ, trong nhà có ta."

Thẩm Kinh Trĩ chậm rãi nhắm mắt lại, mang theo ý cười chìm vào giấc ngủ.

Từ khi mới sinh ra, hài tử lớn lên với tốc độ kinh người. Dường như nháy mắt một cái, da đỏ trên mặt hai đứa nhỏ đã rút đi, biến thành tiểu oa nhi xinh đẹp trắng trẻo mập mạp.

Khi Tiêu Cảnh Lam tan học đến thăm mẫu hậu và đệ muội, hần kinh ngạc phát hiện đệ muội đã hoàn toàn khác biệt.

Thẩm Kinh Trĩ đã hết cỡ, trong thán ở cử dưỡng tốt, nên lúc này thân thể khỏe mạnh, không lộ vẻ mệt mỏi. Nàng đang ngồi trong noãn các xem tấu chương, nghe thấy tiếng kinh hô của trưởng tử, bèn ngẩng đầu nhìn một cái.

"Sao vậy?"

Tiêu Cảnh Lam quay đầu nhìn mẫu hậu: "Mẫu hậu, đệ đệ muội muội trở nên xinh đẹp rồi."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười.

Nàng đặt tấu chương xuống, đứng dậy đi tới trước nô, cúi người nhìn hai bảo bối nhỏ đang cụng đầu ngủ say trong nô.

Hai hài tử này quả thật càng ngày càng xinh đẹp.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục vốn dĩ đã đẹp, cho nên ba hài tử của họ đứa nào cũng xinh đẹp, Tiêu Cảnh Lam đẹp nhất, càng lớn càng có phong thái tao nhã ngọc thụ lâm phong. Hẳn tuổi còn nhỏ nhưng đã rất có khí phách, trên dưới trong cung ngoài cung không ai không khen ngợi vị đại diện hạ này.

Thẩm Kinh Trĩ rất biết khen nhi tử: "Đúng vậy, đệ đệ muội muội đẹp, nhưng Bát Bảo đẹp nhất."

Tiêu Cảnh Lam hiếm khi đỏ mặt: "Mẫu hậu, nhi thần là nam hài tử, không thể khen ngợi như vậy."

Thẩm Kinh Trĩ ôm hẳn cười rộ lên.

Thẳng đến khi đem vị đại diện hạ trầm ổn cười đến đỏ bừng cả mặt, Thẩm Kinh Trĩ mới buông tha hẳn: "Bát Bảo, con dù có lớn đến năm mười, con cũng là tiểu Bát Bảo của mẫu hậu."

Tiêu Cảnh Lam mím môi, lại len lén cười.

Mẫu tử hai người ở đây nói cười, đệ đệ trong nội đường như nghe thấy tiếng động, không hài lòng bấu môi hai cái. Mới có hai ba tháng tuổi, tính cách của hai đứa nhỏ đã bộc lộ rõ ràng.

Nhị nhi tử tính cách càng hoạt bát hiểu động, cho dù trẻ sơ sinh trong tã lót kỳ thật không nhìn rõ sự vật trước mắt, căn bản không phân biệt được người, nhưng bé chỉ cần nghe thấy tiếng động cũng sẽ phản ứng.

Hoặc là lăm bắm hai câu, cũng có thể là nắm tay nhỏ, tóm lại là muốn chơi đùa một phen.

Nhưng tiểu nữ nhi lại rất ngoan ngoãn. Bé luôn an tĩnh, không cùng người khác đùa nghịch, cũng sẽ không bị chút âm thanh đánh thức, mỗi lần đều an nhiên đi vào giấc ngủ, vừa nghe lời lại vừa đáng yêu.

Thẩm Kinh Trĩ thấy nhị nhi tử bị đánh thức không vui, liền kéo tay Tiêu Cảnh Lam lui về sau hai bước, đi đến trước bàn tròn.

"Bát Bảo, đệ đệ muội muội lớn nhanh, xem ra sắp lớn rồi, con có muốn đặt một nhũ danh cho đệ đệ muội không?"

Tiêu Cảnh Lam mắt mở to, chỉ chỉ chính mình: "Nhi thần sao?"

Thẩm Kinh Trĩ mỉm cười nói: "Đúng vậy, con đặt."

Tiêu Cảnh Lam lập tức nói: "Được, mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định đặt cho đệ đệ muội muội một nhũ danh dễ nghe."

Thẩm Kinh Trĩ yêu thương sờ đầu hắn: "Bát Bảo tốt nhất."

Tiêu Cảnh Lam năm nay đã sáu tuổi, tự nhận là nam hài tử, kỳ thật không thích người khác sờ đầu, nhưng mẫu hậu lúc này đang khen ngợi hắn, khiến hắn đặc biệt hưởng thụ, cho nên ngoan ngoãn để mẫu hậu sờ.

Thẩm Khinh Trĩ nắm lấy cơ hội, rốt cục xoa nắn nhi tử một phen, lúc này mới hài lòng buông tha.

Thế hệ của Tiêu Thành Dục theo chữ "Thành", ngũ hành là hỏa, thế hệ sau theo chữ "Cảnh", ngũ hành là mộc.

Tên của Tiêu Cảnh Lam là Thẩm Khinh Trĩ và thái hậu cùng nhau đặt, ngay cả chính hãn cũng rất thích.

Đến hai đứa nhỏ này, trọng trách đặt tên liền giao cho Tiêu Thành Dục. Sau khi nghị luận một tháng, cuối cùng đã định được tên của hai đứa nhỏ.

Nhi nhi tử gọi là Tiêu Cảnh Loan, tiểu nữ nhi gọi là Tiêu Cảnh An. Hai cái tên này Thẩm Khinh Trĩ cũng thích, cho nên cứ như vậy định ra, nhưng nhũ danh thì vẫn chưa có.

Chính là không biết huynh trưởng của bọn chúng sẽ đặt cho bọn chúng nhũ danh gì.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn tấu chương trong tay, mỉm cười uống ngụm trà. Nàng vẫn rất chờ mong.

Chương 114: Ngoại truyện 26: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (10)

Sau khi vắt óc suy nghĩ mười mấy ngày, Tiêu Cảnh Lam rốt cuộc đặt cho đệ muội hai nhũ danh.

Vào một ngày bữa tối, Tiêu Thành Dục cũng sớm trở về Hạo Nhiên Trai, cả nhà ba người ngồi bên bàn ăn, sau khi ăn vài miếng đồ ăn lót dạ, Tiêu Cảnh Lam mới mở miệng.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần đã đặt xong nhũ danh cho đệ muội."

Khi nói lời này, vẻ mặt hắn rất nghiêm túc, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, phảng phất như muốn nói chuyện quốc gia đại sự gì đó.

Thẩm Khinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục nhìn nhau, sau đó cùng nhau đặt đũa xuống.

"Con nói đi." Thẩm Khinh Trĩ nói.

Tiêu Cảnh Lam hít sâu một hơi, rồi nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhũ danh của nhi thần là Bát Bảo, lấy từ cháo bát bảo, nhi thần cho rằng đệ muội nên giống nhi thần, nhưng bọn chúng là sinh vào mùa hạ, dường như không có món ăn đặc biệt nào, nhi thần suy nghĩ mãi, cuối cùng cảm thấy nhị đệ nên gọi là Thang Viên."

Thẩm Khinh Trĩ: "..."

Tiêu Thành Dục: "..."

Nhũ danh Thang Viên tuy rằng có chút đơn giản trực bạch, nhưng quả thật ngụ ý đoàn viên, là món ăn khá cát tường. Nếu so sánh với Bát Bảo, Thang Viên quả thật là thích hợp nhất.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cho rằng hắc sẽ đặt cho đệ muội nhũ danh gì đó như Thông Thông, Đoàn Đoàn, nhưng không ngờ là như vậy, ngược lại cũng rất không tệ.

Phu thê lâu năm nhìn nhau, lập tức hiểu ý đối phương.

Thẩm Kinh Trĩ liền cười nói: "Nhũ danh Thang Viên rất không tệ, vậy lão nhị gọi nhũ danh này đi, tiểu nha đầu thì sao?"

Tiêu Cảnh Lam chớp chớp mắt, thấy phụ mẫu đồng ý ý tưởng của hắc, trong lòng không khỏi nở hoa. Nhưng hắc giống như Tiêu Thành Xán nói, hay làm bộ làm tịch, cho dù là cao hứng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười khiêm tốn đoan chính.

"Đến phiên muội muội, nhị thần cũng không nghĩ ra được món ăn may mắn nào phù hợp, nhưng đệ muội là song sinh nhị, nếu đệ đệ gọi là Thang Viên, không bằng muội muội gọi là Trân Châu?"

Ở một số nơi, sẽ gọi thang viên là trân châu hoàn, quả thật nhìn rất giống trân châu.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục lại nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Tiểu tử này, thiên vị muội muội cũng quá rõ ràng.

Nhưng mà tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu như mèo con, ai lại không thiên vị chứ?

Lần này đối thành Tiêu Thành Dục mở miệng: "Trân Châu quả thật dễ nghe, vậy thì gọi Trân Châu đi."

Tiêu Thành Dục nhìn ánh mắt đại nhị tử lập tức sáng lên, cười bổ sung một câu: "Đợi đệ muội lớn lên, hãy nói cho bọn chúng nhũ danh là con tự mình đặt, bọn chúng nhất định sẽ rất vui vẻ."

Tiêu Cảnh Lam: "..."

Tiêu Cảnh Lam thấp giọng đáp một tiếng: "Vâng."

Vì vậy, Thang Viên và Trân Châu ở trong sự mong đợi nồng nhiệt của cả cung mà ngày ngò lớn lên.

Thoáng chốc, song sinh nhi đã ba tuổi.

Mà nay cũng đã đến mùa xuân năm Thiên Hựu thứ mười, Tiêu Cảnh Lam cũng đã mười tuổi (tính cả tuổi mẹ).

Tiêu Cảnh Lam mười tuổi đã cao gần bằng vai Thẩm Kinh Trĩ. Do quanh năm tập võ, thân hình hảnh thon dài thẳng tắp, đi đứng năm ngời đều là ưu nhã vạn phần, đặc biệt là khuôn mặt thiếu niên tuấn tú kia, bất luận ai nhìn thấy cũng muốn dừng chân ngắm nhìn.

Trên người hảnh có tất cả ưu điểm của phụ mẫu, văn võ song toàn, dáng vẻ phi phàm, ưu nhã ôn hòa, có thể nói là con hơn cha là nhà có phúc.

Đến tuổi này, hảnh đã bắt đầu cùng các thái phó học đạo làm vua, khí thế trầm ổn trên người kia càng tăng thêm vài phần uy nghi.

Tiêu Cảnh Lam mười tuổi rất bận rộn. Sau khi hảnh bắt đầu ở lại ngự học và thư quán lâu hơn, thời gian ở bên đệ muội liền ít đi, hai cái đuôi nhỏ thích ứng rất lâu, mới dần dần thích ứng buổi chiều không có huynh trưởng.

Tháng ba xuân ấm, trăm hoa đua nở.

Từng tia nắng mặt trời từ khe hở giữa những tầng lá cây liễu xuống, rơi trên phương tháp (giường nhỏ có lan can) trong đình viện.

Lúc này trên phương tháp, có một tiểu kim đồng phần điêu ngọc trác đang ngồi. Tiểu cô nương đầu búi tóc nhỏ, trên tóc quấn từng vòng từng vòng dây đỏ, theo hô hấp của nàng nhẹ nhàng lay động.

Khuôn mặt nàng tròn vo, mắt vừa to vừa sáng, đang cầm cữu liên hoàn trong tay tháo ra tháo vào, vẻ mặt đặc biệt chuyên chú.

Một cung nữ mười bốn mười lăm tuổi ngồi bên cạnh nàng, giúp nàng che nắng, thỉnh thoảng dứt cho nàng một ngụm canh lê đường phèn để nàng nhuận giọng.

Cữu liên hoàn trong tay nàng phát ra tiếng vang nhẹ, nhưng không hề khiến người ta phiền nhiễu, ngược lại có loại thanh thúy của ngọc châu rơi trên mâm.

Tiểu cô nương tính tình rất tốt, ngồi ở đây tháo hơn nửa canh giờ mà chỉ tháo ra được có hai vòng, nhưng một chút cũng không sốt ruột, ngược lại càng thêm hứng thú búng búng, dường như không tháo ra thì không bỏ qua.

Đúng lúc này, trên núi giả bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng kinh hô của tiểu thái giám.

"Nhị điện hạ, người không thể trèo núi."

Tay tiểu cô nương hơi khựng lại, quay đầu nhìn, búi tóc nhỏ trên đầu lắc lư giống như đuôi chim khách, đáng yêu cực kỳ. Nàng mở to đôi mắt hoa đào giống hệt Thẩm Khinh Trĩ, con ngươi đen như hạt nho nhìn không chớp mắt về phía núi giả.

Trên núi giả có một tiểu bắt điểm đang cố gắng leo lên. Tiểu bắt điểm kia trên đầu cũng có một búi tóc, chẳng qua là nam hài tử nên không có buộc dây đỏ, chỉ dùng dây buộc tóc màu xanh lam cố định búi tóc.

Bởi vì quay lưng về phía tiểu cô nương, cho nên có thể nhìn thấy

tấm lưng nhỏ nhắn của hắn cùng tóc mai thưa sau gáy, một cơn gió thổi qua, hắn bị hất chân, từ trên núi giả ngã xuống.

Các thái giám và cung nữ vây quanh bên cạnh đều sợ trắng mặt, bọn họ vây quanh sau lưng tiểu nam oa, đưa tay nửa đỡ cái mông tròn vo của hắn.

Tiểu cô nương thấy vậy liền cười rộ lên.

Núi giả trong đình viện là thánh địa trong lòng nhị hoàng huynh, mỗi ngày chỉ cần có cơ hội là nhất định phải trèo lên một phen.

Một ngày không thể lên đỉnh, hắn một ngày cũng không chịu bỏ qua.

Đặc biệt là đại hoàng huynh gần đây bài vở bận rộn, buổi chiều tan học đều phải đến thư quán đọc sách làm bài tập, huynh ấy mà trở về muộn một chút, thì nhị hoàng huynh như khi con này liền muốn lên nóc nhà dỡ ngói.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục chỉ có ba bảo bối này, ngoài miệng không nói, kỳ thật rất cưng chiều con cái, cho nên một lớn hai nhỏ đều không sợ họ, nhưng đứa lớn nghe lời, ngược lại chưa bao giờ làm phụ thê hai người lo lắng.

Hai đứa nhỏ này lại càng sợ đại nhị tử.

Tiêu Cảnh Lam trước kia muốn ở bên đệ muội nhiều hơn, hắn trở về Hạo Nhiên Trai càng sớm hơn một chút, chỉ cần đến giờ hắn sắp trở về, Tiêu Cảnh Loan liền ngoan ngoãn không chịu được, tuyệt đối không làm chuyện lên nóc nhà dỡ ngói.

Đại hoàng huynh thật sự sẽ đánh mông bọn chúng.

Nhưng bây giờ đại hoàng huynh bận rộn, hai đứa nhỏ liền không ai quản.

Đương nhiên, tiểu Trân Châu ngoan ngoãn hiểu chuyện lại nghe lời chưa bao giờ nghịch ngợm, chỉ có con khỉ con kia, mới coi việc trèo núi là ước mơ mỗi ngày.

Tiêu Cảnh An mỗi ngày đều nhìn hắc trèo lên trèo xuống, nhìn lâu rồi cũng không còn lo lắng, thỉnh thoảng còn sẽ chế nhạo hắc hai câu.

Tiêu Cảnh Loan nghe thấy giọng nói nhỏ nhắn của nàng, không khỏi dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt tảng đá nhô ra, sau đó cố gắng quay đầu trừng Tiêu Cảnh An.

"Tiểu nha đầu, muội im miệng."

Tiêu Cảnh An le lưỡi với hắc: "Huynh chờ đó, đại hoàng huynh sắp, sắp trở về."

Hai đứa trẻ đều mới ba tuổi, nói chuyện thỉnh thoảng sẽ lộn xộn, nhưng bọn chúng lại có thể hiểu được ngôn ngữ trẻ con của nhau.

Vừa nghe nói đại hoàng huynh sắp trở về, Tiêu Cảnh Loan theo bản năng khẩn trương một chút, nhưng một lát sau như nhớ ra điều gì, đặc ý hừ một tiếng.

Đại hoàng huynh phải làm bài tập, không rảnh quản bọn chúng!

Tiêu Cảnh Loan ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cách đó không xa, trong mắt đều là ý chí chiến đấu sục sôi.

"Lên núi, lên núi!"

Các tiểu thái giám phía dưới sắp khóc, trong lòng mỗi người đều cảm thán: Đại điện hạ sao còn chưa trở về!

Nhưng mà lần này Tào Tháo không nghe thấy tiếng gọi, không phải

nói đến liền đến, mà Tiêu Cảnh Loan cũng như mọi khi, khi leo đến một tảng đá thì tay trượt, cả người ngã xuống.

Đương nhiên, hắn sẽ chỉ rơi vào trong lòng cung nhân.

Trong tiếng cười ha ha của hắn, Tiêu Cảnh An tháo được vòng thứ ba của cửa liên hoàn xuống.

Nàng lắc đầu, giả dạn nói với cung nữ Tương Thủy của mình: "Huynh ấy thật ấu trĩ."

Tương Thủy nhin không được cười.

Tiêu Cảnh An cho rằng hôm nay sự nghiệp leo núi của Tiêu Cảnh Loan kết thúc ở đây, nhưng hắn trở lại phương tháp năm một lúc, ăn một bát canh lê đường phèn lại lau khô mồ hôi trên trán, liền hưng phấn ngồi dậy.

"Trân Châu!" Tiêu Cảnh An nhìn muội muội giống hệt hắn lông mày ánh mắt, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Ta nghĩ ra rồi, mới... mới cái kia cái gì."

Hắn đột nhiên không biết phải nói từ kia như thế nào, chỉ có thể khoa tay múa chân với muội muội.

Tiêu Cảnh An nhìn hắn, lại nhìn núi giả kia, nói: "Lộ tuyến?"

Tiêu Cảnh Loan cười toe toét: "Đúng, ta nghĩ ra rồi!"

Hắn nói như vậy căn bản không cho người bên cạnh cơ hội khuyên can, xoay người nhanh chóng từ trên phương tháp nhảy xuống, lạch bạch chạy đến trước núi giả.

Sau đó hắn bắt đầu ngẩng đầu đánh giá ngọn núi giả cao khoảng bằng hai mẫu hậu này.

Hắn thích trèo ngọn núi giả, ngay cả Tiêu Cảnh Lam cũng đều biết, kỳ thật cũng coi như là mở một mắt nhắm một mắt, bởi vì núi giả bản thân không cao, cộng thêm có nhiều cung nhân bảo vệ như vậy, hẳn cho dù ngã xuống cũng có người đỡ.

Không phải là chuyện rất nguy hiểm.

Nhưng hắn cứ như vậy trèo hai tháng, mỗi lần đều từ một chỗ ngã xuống, vẫn là không ngừng cố gắng tiếp tục trèo, điều này khiến Thẩm Kinh Trĩ cảm thấy rất kỳ lạ.

Đứa nhỏ này thật bướng bỉnh.

Hôm nay không biết tại sao, hắn lại nghĩ đến muốn đổi một hướng khác leo lên.

Tiêu Cảnh An không thèm quay đầu lại, ngồi đối diện với núi giả tiếp tục tháo cừu liên hoàn.

Cừu liên hoàn này nàng chơi đã lâu, chỉ có lần đầu tiên là để đại hoàng huynh dạy nàng cách tháo, mỗi ngày sau đó đều là nàng tự mình mày mò thử nghiệm. Trước gần đây, nàng đều chỉ có thể tháo ra ba vòng, hôm nay ngược lại có hy vọng tháo ra bốn vòng.

Bởi vì mỗi ngày đều tháo, cho nên Tiêu Cảnh An kỳ thật không phải rất chuyên chú, nàng một lòng hai việc, tay không ngừng, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm nhị hoàng huynh.

Tương Thủy ở bên cạnh cảm thán trong lòng: Hai huynh muội này thật là bướng bỉnh giống nhau như đúc, cũng không biết giống ai.

Tiêu Cảnh Loan lần này chọn một hướng dốc nhất, nhưng cũng dễ leo nhất, hắn đuổi chân nhỏ ra bắt đầu hành trình mới.

Ánh mắt của mọi người trong đình viện đều bị nhị điện hạ hấp dẫn, ngay cả sự xuất hiện của Tiêu Cảnh Lam cũng không gây ra gợn

sóng.

Tiêu Cảnh Lam hôm nay tan học sớm, có chút nhớ đệ muội nên sớm trở về. Hắn vừa vào Hạo Nhiên Trai, đã nghe thấy bên này yên tĩnh như đêm khuya, không khỏi có chút tò mò.

Nhưng khi hắn tiến vào đình viện phía sau, liếc mắt một cái đã nhìn thấy con khỉ con kia đang trèo núi giả.

Tuy rằng không biết ngọn núi giả này có gì tốt để trèo, nhưng đệ đệ kiên trì không bỏ cuộc như vậy, cũng rất khiến người khác vui mừng.

Nhưng mà hôm nay dường như có chút không đúng?

Tiêu Cảnh Lam đi đến bên cạnh phương tháp, hắn cố ý làm nặng bước chân, hấp dẫn sự chú ý của muội muội rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Tiêu Cảnh Lam nhận lấy khăn tay cung nhân đưa tới, cẩn thận lau sạch tay, mới xoa đầu muội muội.

"Hôm nay sao lại đổi đường?"

Thân thể Tiêu Cảnh An nhỏ nhắn tròn vo nghiêng một cái, cứ như vậy lười biếng ngã vào trên người huynh trưởng.

Nàng ở trên cánh tay huynh trưởng cọ cọ đầu nhỏ, thấp giọng nói: "Huynh ấy thông minh lên rồi."

Tiêu Cảnh Lam ha ha cười rộ lên.

Tiêu Cảnh An cũng cười theo, chỉ có Tiêu Cảnh Loan đang cố gắng leo núi không cười nổi.

Bởi vì hắn trượt tay, lại lần nữa ngã xuống.

Tiêu Cảnh Lam vỗ trán muội muội một cái: "Nghịch ngợm."

Huynh muội hai người nhìn nhau, hiểu ý cười rộ lên.

Chỉ là thông minh một chút xíu. Cũng không tệ.

Chương 115: Ngoại truyện 27: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (11)

Sau khi Tiêu Cảnh Loan kiên trì không ngừng trèo, cuối cùng vào tháng 8 năm Thiên Hựu thứ mười đã leo lên được ngọn núi giả mà đối với người lớn mà nói cũng chẳng là gì.

Phong cảnh trên núi như thế nào, cảm tưởng sau khi leo lên đi. nh núi ra sao, Tiêu Cảnh Loan đều không nói, tiểu oa nhi chỉ ngồi trên đỉnh núi đứng đưa chân ngẩn, xa xa nhìn ánh mặt trời ấm áp nơi chân trời.

Tiêu Cảnh An vẫn ngồi trên phương tháp của nàng, nàng đã tháo xong cửi liên hoàn, lại đang chơi thất xảo mộc.

Nghe thấy tiếng hoan hô của ca ca, Tiêu Cảnh An quay đầu lại, liền nhìn thấy hắc đặc ý đào dật trên đỉnh núi đứng đưa hai chân.

Tiêu Cảnh An đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng cười theo. Nàng trước giờ nói năng nhỏ nhẹ, rất ít ồn ào, cho nên lần này cũng không hô to gọi ca ca, chỉ là xoay người vỗ tay khen ngợi hắc.

Hai huynh muội nhìn nhau, không hiểu sao lại cười rộ lên.

Thế giới của trẻ con, vĩnh viễn chỉ có vui vẻ.

Trái ngược với muội muội trầm tĩnh, Tiêu Cảnh Loan là một tiểu tử nghịch ngợm, hắc một ngày không lên nóc nhà dỡ ngói đều khó chịu, tuổi này chính là lúc nghịch như quỷ, vốn dĩ hắc thích trèo núi, Thẩm Khinh Trĩ và Tiêu Thành Dục đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ núi trèo xong rồi.

Đã chiến thắng thứ gì đó, Tiêu Cảnh Loan không còn hứng thú nữa.

Sau sáu lần vội vàng ngăn cản Tiêu Cảnh Loan trèo lên đình hóng mát, Thẩm Kinh Trĩ rốt cuộc đối với tiểu tử nghịch ngợm này mất đi kiên nhẫn. Nàng cùng Tiêu Thành Dục thương nghị một phen, vì vậy đợi Tiêu Cảnh Lam tan học, thừa dịp trước bữa tối, cả nhà ngồi cùng một chỗ thương nghị chuyện gia quốc đại sự.

Nội dung nghị sự vô cùng đơn giản, chỉ có một điểm mấu chốt, đó chính là để Tiêu Cảnh Loan có chút chuyện làm.

Đối với điều này, tiểu băng hữu Tiêu Cảnh Loan làm trung tâm biểu đạt sự bất mãn mãnh liệt. Tuy hắc nói năng còn chưa lưu loát, nhưng tốc độ nói lại rất nhanh.

"Nương, trèo núi, là chuyện tốt."

Tiêu Cảnh Loan đứng trên ghế, vẻ mặt nghiêm túc lý lẽ hùng hồn.

Tiêu Thành Dục nhíu mày nói: "Ngồi xuống nói chuyện."

Tiêu Cảnh Loan nhìn phụ hoàng, có chút rụt rè, nhưng khát vọng trèo cây vẫn làm cho hắc lấy hết dũng khí.

"Cha, con muốn trèo núi!" Hắc lớn tiếng bày tỏ ước mơ của mình.

Thẩm Kinh Trĩ đem chén trà trong tay nhẹ nhàng đặt lên bàn, ngẩng đầu quét mắt nhìn hắc một cái.

Tiêu Cảnh Loan: "..."

Tiêu Cảnh Loan lập tức ngồi ngay ngắn tại chỗ, trong miệng vẫn cố nói: "Có người, bảo vệ con. Không sao, an toàn, vui!"

Tính tình bướng bỉnh này của hắc cũng không biết giống ai. Một bên khác, Tiêu Cảnh Lam ngồi một chỗ cũng khẽ nhấp một ngụm trà.

Hắn vừa mới từ nơi đưa ngựa trở về, trên mặt còn có chút mồ hôi, đợi một chén trà xuống bụng mới bắt đầu chậm rãi lau mồ hôi. Trong toàn bộ quá trình, Tiêu Cảnh Lam đều không nói một lời, chỉ chuyên chú lắng nghe người nhà nói chuyện.

Đợi đến giờ khắc này, hắn rốt cuộc xử lý sạch sẽ chính mình, lúc này mới mở miệng: "Thang Viên."

Sống lưng Tiêu Cảnh Loan cứng đờ, lập tức ưỡn ngực ngồi thẳng lên.

Ngay cả Tiêu Cảnh An đang ngồi chơi kính vạn hoa ở một bên cũng ngẩng đầu, ngưng lại không tiếp tục chơi nữa.

Thẩm Kinh Trĩ rất hài lòng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, nàng nhìn Tiêu Thành Dục một cái, phát hiện Tiêu Thành Dục đang nhìn chăm chăm trường tử không chớp mắt, trong ánh mắt quả nhiên có thần sắc hâm mộ.

Nói cũng phải, nàng cùng Tiêu Thành Dục đều rất chiều con, nhưng lão đại bản thân tính tình ổn trọng, nghe lời lại hiểu chuyện, có trí tuệ hơn người, cho nên hai người họ dù có chiều chuộng cũng không đem hài tử nuông chiều hư, hiện tại xem ra là càng ngày càng hiểu chuyện.

Nhưng hai đứa nhỏ lại không phải như vậy. Tiểu nha đầu còn tốt, ngoan ngoãn nhất, nhìn không giống phu thê họ, ngược lại có chút giống tính tình của Thục thái phi.

Tuổi còn nhỏ đã rất có phong phạm thiên kim tiểu thư khuê các, nàng rất ít làm chuyện quá đáng, ngày thường đều an tĩnh, trên dưới trong cung mọi người đều rất thích nàng.

Ngược lại là nhị nhi tử, là một con khỉ con không hơn không kém, buổi chiều muội muội muốn ngủ trưa, hắn lại không ngủ trưa, nhất định phải ở trong hoa viên chạy mấy vòng đi đi lại lại, chạy đến bản

thân thật sự mệt mỏi mới có thể ngủ một lát.

Nhưng rất nhanh, hắc sẽ cùng muội muội tỉnh lại.

Thẩm Kinh Trĩ phát hiện, hắc là bởi vì tinh lực quá mức dồi dào, cho nên cần phải tiêu hao hết tinh lực dư thừa, mới có thể yên tĩnh một lát.

Cho nên lúc đầu hắc muốn trèo núi hoặc trèo cây, Thẩm Kinh Trĩ đều mặc kệ hắc, đồ vật đối với hắc mà nói là vật khổng lồ, nhưng đối với người lớn mà nói lại chẳng là gì.

Trong cung nhiều cung nhân, có thể bảo vệ hắc rất tốt.

Hắc nghịch ngợm như vậy, nhưng phụ mẫu, trưởng bối và cung nhân thích hắc lại không ít hơn huynh muội của hắc, bởi vì hắc là mặt trời nhỏ nhiệt tình như lửa, luôn có thể sưởi ấm người bên cạnh, miệng ngọt tâm tế, đặc biệt đáng yêu.

Ba đứa trẻ này, trưởng tử ưu tú đến mức mọi người ca ngợi, trầm ổn cẩn trọng; nhị nhi tử nhiệt tình hoạt bát, nghịch ngợm đáng yêu, tiểu nữ nhi ngoan ngoãn ưu nhã, huệ chất lan tâm (tâm hồn trong sáng, thuần khiết).

Bọn chúng đều là bảo bối của Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục, là người thân mà họ trân quý nhất.

Nhưng cho dù có trân quý như thế nào, cũng không thể tiếp tục nhìn con khi con quậy phá.

Sau khi Tiêu Cảnh Lam mở miệng, không khí trong nhũ thất đột nhiên thay đổi, hai đứa nhỏ lập tức đoan chính thái độ, bắt đầu nghiêm túc lắng nghe lời dạy bảo từ huynh trưởng.

Nhưng cái người làm huynh trưởng kia lại không lập tức mở miệng, hắc trước là nhìn phụ thân, sau đó mới nhìn mẫu thân. Một hồi lâu

sau mới chậm rãi mở miệng.

"Thang Viên, tại sao đệ thích trèo núi?"

Tiêu Cảnh Loan mím môi, ưỡn thẳng lưng trả lời: "Vui."

Tiêu Cảnh Lam trầm ngâm gật đầu.

Đình hóng mát cùng núi giả bất đồng, nó có mái hiên dễ dàng khiến hài tử ngã xuống, cho nên đến khi Tiêu Cảnh Loan muốn trèo đình hóng mát, Thẩm Kinh Trĩ bèn cấm hấn.

Nàng cùng Tiêu Thành Dục trước giờ không hạn chế hài tử, bọn chúng muốn học cái gì, muốn làm cái gì, đều để bọn chúng làm, chỉ có một điểm không được: Đó chính là khiến bản thân lâm vào nguy hiểm.

Trong lòng Tiêu Cảnh Lam rất nhanh có tính toán, hấn đứng dậy đi đến trước mặt phụ mẫu, khom người hành lễ: "Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần cho rằng Thang Viên và Trân Châu đã đến tuổi học võ lòng."

Mắt Tiêu Thành Dục sáng lên, hấn cùng Thẩm Kinh Trĩ liếc nhau, hai người lập tức hiểu ý Tiêu Cảnh Lam.

Tiêu Cảnh Loan một khắc cũng không nhàn rỗi, chỗ nào cũng muốn đi, vậy thì tìm cho hấn chút chuyện để làm, chỉ cần chuyện không làm xong, thì không được đi chơi.

Tiêu Thành Dục cười nói: "Ý kiến hay, nhưng mà gần đây ta cùng mẫu hậu của con đều rất bận rộn, thu hoạch bắt đầu, thu hoạch của hai miền Nam - Bắc đều phải quan tâm, mà mẫu hậu của con phải xử lý chuyện canh cử toàn quốc, cho nên không có thời gian rảnh."

Thẩm Kinh Trĩ bận rộn như vậy, mỗi ngày còn phải nhìn chăm chăm tiểu tử nghịch ngợm, liên tục vì hấn bôn ba qua lại giữa hoa viên và

ngự thư phòng, hôm nay mới rốt cuộc nhịn không được, bèn để cả nhà nghĩ biện pháp.

Biện pháp Tiêu Cảnh Lam nghĩ là cực tốt.

Bản thân hẳn học vỡ lòng lúc ba tuổi, nhưng khi đó đúng lúc nhàn rồi, mẫu hậu có thời gian rảnh, phụ hoàng cũng không tính là quá bận rộn, hẳn được phụ mẫu tự mình dạy dỗ vỡ lòng.

Thêm vào đó hẳn thông tuệ hơn người, năng lực học tập siêu phàm, rất nhiều sách vỡ vỡ lòng hầu như học hai ba lần là có thể đọc thuộc, trừ bỏ không thể lĩnh hội ý nghĩa sâu xa, gần như là đã học xong.

Dạy hẳn rất dễ. Nhưng đến Thang Viên và Trân Châu, tình huống lại bất đồng.

Tiêu Cảnh Lam nhàn nhạt cười: "Phụ hoàng mẫu hậu đừng vội, tuy nói gần đây quốc sự bận rộn, nhưng ba vị tổ mẫu lại rảnh rồi, đặc biệt là Thục tổ mẫu cũng đã hồi cung, vừa vặn có thể cho đệ muội học vỡ lòng."

Trước đó vương phi của Tiêu Thành Quyết sinh nở, Thục thái phi xuất cung chăm sóc một năm, đợi đến tháng 8 Thục thái phi có chút nhớ nhung thái hậu, lại dọn về Thanh Châu viên ở.

Thẩm Kinh Trĩ lập tức nhớ tới chuyện này, nàng cười: "Đây là tốt nhất, Thục thái phi xuất thân thư hương dòng dõi, từ nhỏ đọc nhiều thi thư, đem nhị hoàng thúc của các con dạy dỗ thông tuệ hiểu chuyện, cực kỳ không tệ."

Quan trọng nhất là, còn có thái hậu. Tô Dao Hoa tuy là thân tổ mẫu, cũng thương ba tôn nhi, nhưng lại không giống như phụ mẫu nuông chiều bọn chúng, bà đối với hài tử vô cùng nghiêm khắc.

Vì thế, Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục liếc nhau, hai người

cuối cùng đem chuyện này định ra.

Phụ mẫu huynh trưởng ở bên kia nghị luận, Tiêu Cảnh Loan vừa ưỡn thẳng sống lưng lập tức mềm nhũn, hắn nghiêng đầu nhỏ giọng lẩm bẩm với Tiêu Cảnh An: "Nói gì vậy?"

Tiêu Cảnh An chớp chớp mắt, nàng có thể nhìn thấy nụ cười trên mặt mẫu hậu và phụ hoàng, nhưng nụ cười kia dường như không giống ngày thường, như mang theo ánh sáng khiến người ta sợ hãi.

Tiêu Cảnh An rùng mình một cái, không khách khí nhìn Tiêu Cảnh Loan: "Nói huynh nghịch ngợm."

Tiêu Cảnh Loan không hiểu ra sao: "A, ta có chuyện gì?"

Tiêu Cảnh An: "..."

Tiêu Cảnh An cảm thấy nhị hoàng huynh này và nàng cùng đại hoàng huynh quả thực không phải là cùng một phụ mẫu sinh ra. Nếu không phải hai người lớn lên quá giống, nàng còn cho rằng huynh ấy là được nhặt về.

Đúng lúc này, ba người bên kia đã nghị luận xong.

Tiêu Cảnh Lam trở lại vị trí của mình, hắn gắng gượng không nhận ánh mắt ném qua của phụ hoàng, cúi đầu cẩn thận lau bàn tay một chút mồ hôi cũng không có.

Tiêu Thành Dục nhìn thê tử, lại nhìn đại nhi tử, cuối cùng đành nhận lấy trách nhiệm này.

"Thang Viên, Trân Châu," Tiêu Thành Dục tươi cười hòa ái dễ gần, "Các con có phải cảm thấy ngày thường quá vô vị không?"

Tiêu Cảnh Loan ngốc nghếch căn bản không nghe ra thâm ý trong lời nói của phụ hoàng, hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức gật đầu:

"Vâng!"

Tiêu Cảnh An không kịp ngăn cản, đã để nhị hoàng huynh giành trước. Nàng bấu môi, không lên tiếng.

Tiêu Thành Dục nhìn một đôi nhi nữ, cuối cùng nhìn về phía nhị nhi tử: "Thang Viên, phụ hoàng biết con ngày thường vô vị, cho nên mới trèo núi trèo cây, vừa vặn gần đây Thục thái phi đã trở về cung, không bằng để các tổ mẫu dạy các con học võ lòng?"

Tiêu Cảnh Loan không nghe hiểu, nhưng Tiêu Cảnh An thì hiểu. Tiểu nha đầu trước giờ luôn là đáng vẻ đoan trang quý phái của một công chúa, lúc này cũng không duy trì được hình tượng, một mạch từ trên ghế nhảy xuống, nhẹ nhàng vỗ đầu nhị hoàng huynh một cái.

"Đều tại huynh!"

Tiêu Cảnh Loan bị nàng đánh mông lung, không biết vì sao mình lại bị đánh, ngơ ngác hỏi: "Cái gì? Học... học cái gì?"

Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ đều không biết nên nói gì cho phải, hai người liếc nhìn nhau, đối với nhị nhi tử đều biểu hiện ra lo lắng.

Mắt thấy đệ muội sắp đánh nhau, Tiêu Cảnh Lam nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Nhất thời, hai bàn tay nhỏ bé vừa đưa ra ngoài lập tức dừng lại.

Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cặp phụ mẫu nhàn nhã ngồi ở một bên, nhìn lão đại quản giáo lão nhị và lão tam.

Có thể trốn được thì trốn.

Tiêu Cảnh Lam cười tủm tỉm nhìn đệ muội, đối với Tiêu Cảnh Loan nói: "Học võ lòng chính là dạy đệ cùng Trân Châu đọc sách biết chữ,

như vậy đệ có thể học được rất nhiều tri thức, sau này có thể trèo núi cao hơn."

Tiêu Cảnh Loan lập tức cao hứng.

Tiêu Cảnh Lam lại đối với muội muội nói: "Trân Châu, muội thông minh như vậy, học vỡ lòng không làm lỡ của muội bao nhiêu thời gian, đọc xong sách vẫn có thể muốn chơi cái gì thì chơi cái đó."

Hắn tươi cười ôn hòa, ngữ khí chân thành, phảng phất như không phải đang lừa gạt đệ muội nhà mình, mà là đang nói chuyện tốt gì đó.

"Đến lúc đó, mỗi khi muội so với Thang Viên công khóa tốt, các tổ mẫu sẽ khen ngợi muội, đúng không?"

Nghe vậy, Tiêu Cảnh An cũng cao hứng lên.

Vì thế, hội nghị gia đình vì trèo đình hóng mát mà sinh ra đã kết thúc trong hòa bình.

Nửa đêm, Tiêu Cảnh Loan đắp chăn nhỏ nằm trên giường đang chuẩn bị ngủ say. Đột nhiên nhớ tới gì đó, bèn xoay người ngồi dậy.

"Vì sao Trân Châu, so, so với ta công khóa tốt hơn?" Hắn hỏi tiểu thái giám: "Công khóa, là cái gì?"

Chương 116: Ngoại truyện 28: Cuộc sống hằng ngày nuôi con (kết thúc)

Đối với việc học vỡ lòng của hai huynh muội, đương nhiên không thể chỉ để trường bồi lo lắng.

Thẩm Kinh Trĩ cố ý dành ra ba năm ngày cùng hai đứa nhỏ mắt to trừng mắt nhỏ, ngoan ngoãn ngồi trong thư phòng của Nhất Gia Xuân.

Đây là ngày khai giảng đầu tiên, Thẩm Kinh Trĩ để bọn chúng cùng Tiêu Cảnh Lam rời giường, không để bọn chúng ngủ nướng trên giường.

Hôm nay ánh nắng tươi sáng, một ngày trời trong. Ánh sáng ban mai vụn vặt rơi vào trong phòng, trên mặt đất vẽ ra một cánh cửa sổ điêu khắc hoa văn.

Chim họa mi và chim khách dậy sớm hót vang trên cành cây, tiếng chim thanh thúy hòa cùng gió ấm mùa hè, thối tỉnh hai đứa nhỏ đang mơ màng trên giường.

Hai đứa nhỏ không hẹn mà cùng run rẩy một chút, một đứa nghiêng sang trái, một đứa ngã sang phải, thế là bọn chúng vừa vụng đụng vào nhau.

"Ai u."

"Ai nha."

Hai đứa nhỏ cùng ôm đầu, phần nộ nhìn đối phương bên cạnh.

Thẩm Kinh Trĩ ngồi ở phía trên uống trà, thấy bọn chúng rối cuộc

cũng tỉnh, mới nói: "Một lát nữa các tổ mẫu sẽ tới, còn không mau tỉnh táo lại?"

Hai đứa nhỏ miễn cưỡng ôm đầu, giống như cây cải trắng vừa mới tưới nước, từng chút tản ra sinh cơ dồi dào.

Khi thái hậu và các thái phi đến thư phòng, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy.

Ánh nắng vụn vặt, hai tiểu mập mạp mặc áo yếm màu xanh non đang ưỡn thẳng lưng, ngồi sau bàn học đã bày sẵn.

Bọn chúng mặt mày hồng hào, mắt đen láy, búi tóc nhỏ trên đầu hân không thể muốn chọc lên trời, đáng yêu cực kỳ.

Tô Dao Hoa cố nén ý cười, ngược lại là Hiền thái phi phía sau bà "phốc" một tiếng bật cười.

"Hai bảo bối đáng yêu này."

Đợi cả nhà hành lễ xong, Thẩm Kinh Trĩ mới cười nói: "Làm phiền mẫu hậu và hai vị mẫu phi, hai đứa nhỏ này ngày thường quá mức nghịch ngợm, nói là lên nóc nhà dờ ngói cũng không quá, nhi thần cùng bệ hạ nghĩ Bát Bảo tuổi này cũng đã học vỡ lòng, cho nên bọn chúng cũng không thể thua kém."

Tô Dao Hoa lúc này mới cười: "Bọn chúng còn nhỏ, có thể yên tĩnh ngồi đọc sách viết chữ, đã rất không tệ."

Nói cũng phải, Thẩm Kinh Trĩ tán đồng gật đầu: "Làm phiền mẫu hậu lo lắng."

Nếu nói hai đứa nhỏ không sợ trời không sợ đất, sợ ai nhất, thứ nhất tự nhiên là Tiêu Cảnh Lam, thứ hai không phải mẫu hậu cũng không phải phụ hoàng, mà là vị tổ mẫu hòa ái dễ gần này.

Tô Dao Hoa luôn tươi cười, nói chuyện cũng dịu dàng, nhưng hai đứa nhỏ chính là không dám làm càn trước mặt bà. Nguyên nhân không gì khác, phụ hoàng của bọn chúng cũng không dám làm càn.

Tô Dao Hoa cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ, cùng Thẩm Kinh Trĩ nói: "Vậy thì bắt đầu học từ tam tự kinh đi."

Ngày đầu tiên lên lớp, hai đứa nhỏ đều rất nghe lời.

Có lẽ là bởi vì mới mẻ, cũng có lẽ thật sự muốn học hành chăm chỉ, ba ngày sau đó hai đứa nhỏ đều ngoan ngoãn đi theo thái hậu lên lớp, không khóc cũng không nháo.

Đợi từ Nhất Gia Xuân trở về Hạo Nhiên Trai, hai đứa nhỏ cũng không đùa nghịch, mỗi người ôm một quyển sách, bắt đầu kiểm tra bài vở của đối phương, đến mức mỗi tối Tiêu Cảnh Lam trở về, đều có thể nghe thấy tiếng đọc sách lạnh lạnh của bọn chúng.

Hai đứa chúng có thể nghe lời như vậy, mọi người đều không ngờ tới, ngay cả Tiêu Thành Dục cũng rất cao hứng, thưởng cho hai đứa nhỏ mỗi người một bữa vịt quay.

Chỉ có Tiêu Cảnh Lam nhìn bóng lưng đệ muội chăm chỉ đọc sách, nhàn nhạt cười.

Tuy nhiên, cảnh tượng tốt đẹp này cũng chỉ duy trì năm ngày, đến ngày thứ sáu, hai đứa nhỏ vừa từ Nhất Gia Xuân trở về, phát hiện mẫu hậu không có ở Hạo Nhiên Trai.

Thế là, một đứa tiếp tục nghiên cứu phải trèo lên lầu nào, một đứa khác thì bảo cung nhân mang đến một bộ mã điếu, bắt đầu từng quân bày ra. Học mấy ngày chữ, nàng ít nhất có thể nhận biết một hai ba bốn.

Khi Thẩm Kinh Trĩ được cung nhân thông báo, trở về Hạo Nhiên Trai liền nhìn thấy nhị nhi tử đang trèo lên cửa sổ điêu khắc hoa văn

ở cửa hoa viên.

Thẩm Kinh Trĩ một hơi suýt chút nữa không thở lên được.

Tiêu Cảnh An thì lén lút cho cung nhân một ánh mắt, bảo người nhanh chóng đem mã điếu cất đi, bản thân lập tức lấy ra quyển sách đang để ở một bên, bắt đầu lạnh lùng đọc.

Hôm nay Tiêu Cảnh Loan rốt cuộc không tránh khỏi thiết sa chương của phụ hoàng.

Bị đánh mông đỏ bừng, bữa tối Tiêu Cảnh Loan không ăn được bao nhiêu, vừa ngồi lên ghế liền nghe răng trợn mắt, hừ hừ hai tiếng kêu: "Đau, đau."

Nhưng trên bàn ăn, phụ hoàng đang gỡ xương cá cho mẩu mẩu, huynh trưởng đang múc canh chim bồ câu cho muội muội, chỉ có hắc thống khổ không thôi, không ai để ý.

Tiêu Cảnh Loan thật ủy khuất.

"Hu hu," Tiêu Cảnh Loan lớn tiếng khóc, "Đau đau!"

Thẩm Kinh Trĩ lúc này mới hạ mình liếc hắt một cái, nàng vừa nhìn, Tiêu Cảnh Loan liền xẹp miệng không dám lên tiếng nữa.

"Biết đau, mà muốn leo trèo."

Thẩm Kinh Trĩ có chút hận rèn sắt không thành thép: "Con đã thích trèo, mà lại sợ bị đánh, sao không chọn chỗ nào cách phòng ốc xa một chút? Trèo cũng không để người khác phát hiện?"

Thẩm Kinh Trĩ trách mắng nhi tử, Tiêu Thành Dục ở bên cạnh khẽ ho một tiếng, ý bảo nàng đừng dạy hư hài tử.

"Ho cái gì mà ho," Thẩm Kinh Trĩ liếc hắt một cái, "Cũng không

biết hẳn nghịch ngợm như vậy giống ai?"

Tiêu Thành Dục lập tức không lên tiếng nữa.

Quy tắc sống trong gia đình đế hậu Đại Sở là, tật xấu của hài tử đều giống hẳn, ưu điểm của hài tử đều là do nàng rất ưu tú, quy tắc rõ ràng, rất dễ hiểu.

Tiêu Cảnh Loan bị mẫu hậu nói như vậy, cũng cảm thấy mình có chút ngốc, nhưng hẳn chưa bao giờ chịu thừa nhận mình không thông minh, thế là liền nói: "Con cố ý chọn, chọn, dễ trèo."

Cửa sổ nguyệt môn điêu khắc hoa văn kia quả thực dễ trèo, phía trên điêu khắc hoa tường vi lồi lõm không bằng phẳng, tay chân nhỏ bé của hài tử vừa vặn có thể leo lên.

Thẩm Kinh Trĩ nghe thấy câu này, đột nhiên có chút linh cảm, nàng trầm ngâm hỏi: "Dễ trèo?"

Tiêu Cảnh Loan gật đầu lia lịa: "Vâng!"

Thẩm Kinh Trĩ nghĩ nghĩ, nhìn về phía Tiêu Thành Dục: "Hay là xây cho Thang Viên một sân chơi leo trèo chuyên dụng?"

Xây một cái an toàn thích hợp cho hài tử leo trèo, như vậy họ yên tâm, Thang Viên chơi cũng vui vẻ.

Tiêu Cảnh Loan không ngờ một trận "đòn hiểm" này có thể đổi lấy một sân chơi leo trèo, lập tức cao hứng nói năng lộn xộn: "Nương tốt, cha tốt! Đều tốt, đều tốt, hắc hắc hắc."

Hắn cao hứng đến mức lộ cả chân răng, bộ dáng kia đừng hỏi đáng yêu bao nhiêu.

Thẩm Kinh Trĩ không khách khí liếc hẳn một cái, vẫn là không nhịn được cười rộ lên. Nàng múc cho Tiêu Cảnh Loan một bát canh, khô

phục lại chút từ ái của mẫu thân: "Thang Viên à, ăn chút canh, dưỡng mấy ngày con sẽ khỏe."

Tiêu Cảnh Loan lúc này mới có khẩu vị.

Thẩm Kinh Trĩ thừa thắng xông lên: "Thang Viên, sân chơi leo trèo kia cho dù muốn xây, cũng không nhanh được, cần các thợ thủ công vất vả mấy tháng mới có thể hoàn thành, con không vội chứ?"

Tiêu Cảnh Loan bị canh chim bồ câu thơm ngon hấp dẫn, căn bản không nghe kỹ lời mẫu hậu: "Không vội, không vội."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười: "Vậy thì tốt."

Nàng nhìn trưởng tử, thấy hấn gật đầu với mình, tiếp tục nói: "Sân chơi leo trèo này không chỉ cho một mình con chơi, huynh trưởng và muội muội của con cũng phải chơi, cho nên phải xây tốt một chút."

Tiêu Cảnh An nghe thấy còn có chuyện của mình, tay cầm thìa không khỏi dừng lại.

Tiêu Cảnh Lam buồn cười nhìn nàng một cái, lại nhìn đệ đệ ngốc nghếch đang ăn vui vẻ, không khỏi lắc đầu.

Thẩm Kinh Trĩ nhẹ giọng nói, ôn nhu đến cực điểm: "Đã như vậy, vậy sau này Thang Viên không thể lại leo trèo lung tung, Thang Viên là hài tử ngoan, con học hành cho tốt, ngoan ngoãn nghe lời, đợi sân chơi leo trèo xây xong cho con, chỉ cần bài vở của con đạt ưu đẳng, mẫu hậu sẽ cho con đi chơi một ngày."

"Được không, Thang Viên?"

Tiêu Cảnh Loan nghe hiểu, nhưng dường như lại không nghe hiểu, hấn liền hỏi: "Ưu đẳng, là cái gì?"

Lần này, trả lời hấn là ánh mắt hận rèn sắt không thành thép của

muội muội và nụ cười ôn nhu của huynh trưởng.

"Ưu đẳng không khó," Tiêu Cảnh Lam rất tự tin, "Huynh trưởng đọc sách nhiều năm, đạt được đều là ưu, Thang Viên thông minh như vậy, đệ cũng có thể."

Tiêu Cảnh Loan lập tức cảm thấy mình mỗi ngày đều có thể được chơi. Hắn vỗ ngực cam đoan: "Cha nương yên tâm, con, con có thể!"

Thẩm Kinh Trĩ hài lòng cười, Tiêu Thành Dục ngồi bên cạnh cười không nói.

Hắn hiện tại suy nghĩ là, sau này nếu Thang Viên cùng Trần Châu cùng nhau nhập học võ lòng, có phải mỗi ngày đều phải thức đến trắng lên sao tỏ, mới có thể làm xong bài tập?

Đáng thương, thật là quá đáng thương.

Nói làm sân chơi leo trèo, thì nhất định phải làm sân chơi leo trèo, Thẩm Kinh Trĩ trước hết để thợ vẽ bản vẽ, đưa cho ba đứa nhỏ xem, sau khi ba đứa nhỏ đều cho ý kiến, Thẩm Kinh Trĩ mới để thợ vẽ làm tốt mô hình.

Sân chơi leo trèo không lớn, chỉ bằng một nửa Thanh Châu Viên, bên trong không chỉ có một mặt tường leo trèo hoàn chỉnh, còn có núi giả, hồ cát cùng với trường đua ngựa mà Tiêu Cảnh Loan muốn.

Với trình độ thợ thủ công của Chức Tạo Sở, ước chừng hai tháng là có thể hoàn công, nhưng Thẩm Kinh Trĩ lại nói với bọn trẻ phải nửa năm mới có thể xây xong.

Nàng còn bảo cung nhân đem mô hình bày đến Chí Thuần đường nơi huynh muội hai đứa ở, để bọn chúng ngày ngày nhìn, cũng vì

vậy mà học hành cho tốt.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc Tết Thượng Nguyên năm Thiên Hựu thứ mười một đã rực rỡ mà đến.

Ngày này tuyết lành rơi xuống, Thịnh Kinh chìm trong một mảnh băng thiên tuyết địa.

Thanh Châu Viên tổ chức hội đèn lồng, để cung nhân cùng nhau vui chơi cả ngày trong viên, mà Tiêu Cảnh Loan đã sớm không đợi được, lôi kéo huynh muội cùng nhau cầu xin mẫu hậu, liền chạy như bay đến sân chơi leo trèo.

Trong tuyết lớn đầy trời, Tiêu Cảnh Loan ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao ngất kia, trong mắt đều là hưng phấn và khát khao. Ngay cả Tiêu Cảnh An không thích những thứ này cũng sáng mắt, muốn thử một lần.

Tiêu Cảnh Lam ngẩng đầu, cùng hai đứa nhỏ cùng nhau đi xem bức tường leo núi cao lớn kia.

Phía trên tầng tầng lớp lớp, đá núi san sát, trên đỉnh cao nhất có một tấm bia đá. Trên đó chỉ có một chữ, đó là Thiên.

Tiêu Cảnh Lam nheo mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, nói với đệ muội: "Các người xem, trời ở ngay đó."

Tiêu Cảnh Loan ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hưng phấn nói: "Đợi tuyết ngừng, đệ muốn trèo."

Tiêu Cảnh Lam không ngăn cản, chỉ cười nói: "Chúng ta cùng nhau trèo."

Hắn nắm tay đệ muội từng bước đi về phía trước, trong gió tuyết là ba bóng dáng hài tử kiên định.

Tiêu Cảnh Lam chỉ mới mười tuổi, nhưng hắn đã có thể che mưa chắn gió cho đệ muội còn nhỏ. Hắn vừa đi vừa nói: "Thang Viên, Trân Châu, chúng ta sẽ từ từ lớn lên, sẽ từng chút trèo lên đỉnh cao, cuối cùng chạm đến bầu trời trên đỉnh đầu."

"Chúng ta nhất định có thể."

Tiêu Cảnh Loan và Tiêu Cảnh An nhìn nhau, hai người dùng sức gật đầu.

"Được!"

Tiêu Cảnh Lam cười lớn.

Ba huynh muội hoàn toàn không để ý cung nhân ngăn cản, bọn họ giống như chim bay lên trời, bắt đầu vui vẻ chạy trong Bách Hí Viên, mặc cho bông tuyết rơi trên người.

Niềm vui lúc đó, là bất cứ thứ gì đều không thể thay thế.

Mãi đến khi bọn họ chạy mệt, mới cùng nhau nằm ngửa trên mặt tuyết dày mềm mại.

Tiêu Cảnh Loan vừa vặn nhìn thấy chữ "Thiên" phía trên đỉnh đầu, chữ kia viết rất mạnh mẽ, dường như có thể khắc vào lòng người.

Hắn biết, đó là phụ hoàng viết.

Tiêu Cảnh An cũng đang nhìn chữ kia, nàng không tự chủ được đến gần huynh trưởng, hai tiểu gia hoả cứ như vậy tựa vào bên cạnh Tiêu Cảnh Lam.

Tiêu Cảnh Loan đột nhiên mở miệng: "Đại hoàng huynh, sau này, con muốn, đi thiên hạ xem xem."

Lần này ngược lại là Tiêu Cảnh An hỏi hắn: "Thiên hạ là ở đâu?"

Trả lời bọn họ ngoại trừ gió tuyết, còn có giọng nói trầm ổn của huynh trưởng: "Nơi nhìn thấy chính là thiên hạ."

Tiêu Cảnh An liền cười: "Được, vậy muội cũng đi."

Tiêu Cảnh Loan lật người ngồi dậy, hắt ngồi bên cạnh huynh trưởng, nhìn huynh trưởng và muội muội. Thiếu niên cười rộ lên, trong sáng như trăng trên trời.

"Chúng ta cùng đi!"

Chương 117: Ngoại truyện 29: Cùng nhau già đi (1)

Thiên Hựu năm thứ mười lăm, mưa thuận gió hòa, thịnh thế thái bình. Năm này mưa xuân lất phất, trăm hoa đua nở, lúa sớm cũng trở đồng, trĩu nặng trên cành chờ đợi thu hoạch.

Đầu tháng ba đã là xuân ý dạt dào, không còn se lạnh.

Thiên Hựu Đế Tiêu Thành Dục đăng cơ mười lăm năm hạ chỉ, tuyên cáo thánh giá nam tuần chi sự.

Từ khi Tiêu Thành Dục mười chín tuổi đăng cơ, đến nay đã mười lăm năm, mười lăm năm này hấn dốc lòng vì nước, cần cù vì nước, không nói là minh đế ngàn năm nhưng cũng là minh quân một thời.

Dưới sự cần cù của hấn, Đại Sở cho dù thỉnh thoảng có sóng gió nhưng vẫn tiến bước dài, hướng tới phần vinh giàu mạnh mà tiến lên.

Mà nay Đại Sở giàu có an khang, bốn biển thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, sinh sôi nảy nở là thời thịnh thế tốt nhất.

Đến năm nay, Tiêu Thành Dục cũng gần ba mươi tuổi.

Hấn trước giờ cần cù vì nước, lại là minh quân một lòng vì dân, cho nên đạo thánh chỉ này của hấn không khiến bách tính bất mãn, ngược lại ở trong cảnh nội Đại Sở gây nên một phen nghị luận sôi nổi.

Bách tính đều mong chờ đế hậu sẽ đến cố hương của mình, xem cuộc sống giàu có hiện nay.

Trong lúc nhất thời, dân gian còn náo nhiệt hơn cả năm mới.

Tiêu Thành Dục và Thẩm Kinh Trĩ không thích phô trương lãng phí, cho nên lần nam tuần này, hai người ngay từ đầu đã định là đi đường thủy, đường thủy đi thuyền tiện lợi, cả nhà đều có thể ở trên thuyền, các địa phương quan viên không cần phải xây dựng lại hành cung, căn bản không cần phải làm hao tiền tốn của.

Ngoài ra Kim Ngô Vệ và Cẩm Y Vệ cũng sẽ đi theo thuyền, bớt đi phiền phức dựng trại đóng quân.

Nhưng đi đường thủy lại sẽ bỏ qua không ít châu phủ, cho nên đi nơi nào, không đi nơi nào, để hậu hai người cùng các đại thần Văn Uyên Các bàn bạc kỹ lưỡng, cuối cùng định ra mười điểm dừng thuyền.

Lần này cả nhà năm người và thái hậu đều sẽ xuất kinh, ngược lại là Thục thái phi và Hiền thái phi bởi vì chuyện của nhi nữ, nên không thể rời đi.

Phòng ngự kinh thành và điều độ chính lệnh đều giao cho Tiêu Thành Quyết và Tiêu Thành Xán, hai người đều là cánh tay phải đắc lực của Tiêu Thành Dục, đã có thể đảm đương một phía.

Sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng, để hậu hai người tế cáo trời đất tổ tông, mang theo cả nhà già trẻ lên ngự thuyền.

Theo tiếng nhạc vang lên, ngự thuyền giương buồm, long kỳ tung bay, men theo sông Vận thẳng hướng Nam mà đi.

Trên thuyền, trưởng bối còn tính là trấn định, đều đứng trên boong thuyền nhìn mặt nước rộng lớn phía trước, Tiêu Cảnh Lam mười lăm tuổi ổn trọng, ở bên cạnh phụ mẫu và tổ mẫu, thấp giọng nói chuyện với họ.

Hai đứa nhỏ khác thì hiếu động hơn nhiều.

Tiêu Cảnh Loan và Tiêu Cảnh An năm nay đã tám tuổi, đã coi như là hài tử lớn, bọn chúng đã sớm bắt đầu đọc sách ở ngự thư phòng, nhưng cũng thỉnh thoảng cùng huynh trưởng xuất cung đi chơi.

Bọn chúng đã thấy hồ Thanh Ba của Ngọc Tuyền sơn trang, đã thấy vạt dăm thảo nguyên của Đông An vi trường, đã thấy núi non trùng điệp, cũng đã thấy thiên địa rộng lớn.

Nhưng bọn chúng lại là lần đầu tiên chân chính ngồi trên thuyền lớn, một đường đi đến phương xa không biết.

Đây là nhân sinh mới.

Cho dù ổn trọng ngoan ngoãn như Tiêu Cảnh An, lúc này cũng cùng Tiêu Cảnh Loan chạy tới chạy lui, lúc thì nhìn bên này, lúc thì nhìn bên kia, vui vẻ không thôi.

Tiêu Cảnh Lam tuy đang nói chuyện với mẫu hậu, nhưng ánh mắt của hắn cũng không chớp nhìn về phía trước, trên mặt nước, dưới ánh mặt trời, đôi mắt của hắn dường như cất giấu thiên địa tinh quang.

Đẹp để chói mắt đến động lòng người.

Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục liếc nhau, không hẹn mà cùng cười rộ lên: "Bát Bảo, con đi cùng đệ muội chơi đi, trông chừng bọn chúng đừng quậy phá."

Tiêu Cảnh Lam hơi khựng lại, sau đó liền hành lễ với trưởng bối, xoay người rời khỏi boong tàu.

Tô Dao Hoa tuy đã hơn năm mươi tuổi, nhưng một đầu tóc đen lại chưa có điểm bạc, bởi vì mấy năm nay được chăm sóc tốt, đến tuổi này cảnh không lộ vẻ già nua, ngược lại có loại khoáng đạt sau khi trải

qua năm tháng tôi luyện.

Giống như trên châu, trải qua phong ba mới có thể thấy ánh sáng.

Bà nhìn Tiêu Cảnh Lam càng đi càng nhanh, cười nói với Thẩm Kinh Trĩ: "Bát Bảo kỳ thật cũng thích chơi cùng hai đứa nhỏ, chỉ là ngại nói ra mà thôi."

Thẩm Kinh Trĩ liền cười: "Đúng vậy ạ, cho nên không phải để hãnh đi trông đệ muội rồi sao?"

Hai mẫu tử cùng nhìn nhau cười.

Tô Dao Hoa nhìn phong cảnh một lúc, cũng rất thức thời, bèn nói với nhi tử và con dâu: "Khó có dịp ra ngoài một chuyến, các con cũng không cần lo lắng nhiều chuyện, có ta ở đây trông hai tử, các con tự mình đi chơi là được."

Tiêu Thành Dục khẽ ho một tiếng: "Mẫu hậu, nhi thần cùng Kinh Trĩ cũng không phải hai tử."

Đều tuổi này, còn chơi cái gì?

Tô Dao Hoa liếc hắng một cái, cười xoay người, chỉ để lại cho hai người một âm cuối: "Đối với ta mà nói, các con đều là hai tử."

Đợi đưa tiễn thái hậu, trên boong tàu chỉ còn lại Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục. Hai người nhìn nhau một lát, Tiêu Thành Dục liền nắm tay nàng, hai người vai kề vai cùng nhau nhìn mặt nước mênh mông vô bờ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, boong tàu dưới chân khẽ lay động, mặt nước lấp lánh ánh sáng dập dờn vô số gợn sóng nhỏ, giống như vảy của cá, đẹp không tả xiết.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn phong cảnh mỹ lệ này, tâm tình rất tốt.

"Thật đẹp," Thẩm Kinh Trĩ nói, "chàng nhìn xem cảnh tượng phần vịnh hai bên bờ kìa, con kênh đào này tu sửa thật đáng giá."

Tiêu Thành Dục nói: "Đến chơi, sao còn nói chuyện chính sự."

Thẩm Kinh Trĩ hơi khựng lại, nhướng mày nhìn hẩn một cái.

"Kinh Trĩ, mười mấy năm trước ta đã đáp ứng nàng, sau này có cơ hội sẽ dẫn nàng du ngoạn khắp thiên hạ, hiện tại, chúng ta ở đây"

Hai người như những cặp phu thê bình thường cùng nhau bầu bạn mười lăm năm, mười lăm năm này tuy cũng sẽ có cãi vã, thỉnh thoảng có tranh chấp, nhưng cuối cùng đều sẽ hóa thành tay nắm tay.

Không ai hiểu rõ bản thân, quan tâm bản thân, cũng yêu thương bản thân hơn đối phương.

Thẩm Kinh Trĩ hiểu rõ hơn bất cứ ai, tình cảm của Tiêu Thành Dục có bao nhiêu trịnh trọng, hẩn đối đãi với mình trước sau đều là trân trọng.

Mười lăm năm qua đi, những lời nói năm đó vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng tâm cảnh của Thẩm Kinh Trĩ lại thay đổi.

Nàng cũng nắm chặt tay hẩn, tiếng cười hòa vào trong sóng nước: "Câu trả lời năm đó không cho chàng, đợi chúng ta đến trạm cuối cùng, thiếp sẽ nói cho chàng đáp án."

Tiêu Thành Dục kinh ngạc nhìn về phía nàng, mà Thẩm Kinh Trĩ lại hơi đỏ mặt, nàng cúi đầu, hiếm khi không nhìn thẳng vào ánh mắt hẩn.

Không có được lời đáp lại, nhưng Tiêu Thành Dục lại cười lớn. Tiếng cười của hẩn làm kinh động những con chim đang bay lượn trên

không trung, nhưng cũng giống như rượu ngon lâu năm làm say lòng người.

Chuyến nam tuần này đường xá xa xôi, Tiêu Thành Dục không định thời gian dừng lại ở mỗi điểm, đều là tùy tâm mà làm.

Ba ngày sau, ngự thuyền dừng ở bến cảng huyện Thuận Cát của Huy phủ.

Sau khi tiếp kiến các quan viên địa phương cùng thân sĩ, lại mở tiệc, Tiêu Thành Dục cùng Thẩm Kinh Trĩ thay đổi thường phục, dẫn ba đứa nhỏ ra ngoài.

Do sông Vận thông suốt, Thuận Cát dựa vào sự tiện lợi của bến tàu, trực tiếp từ hạ huyện thăng lên thượng huyện, phố phường thương mại, khách điếm, dịch quán trong huyện mọc lên san sát, náo nhiệt phi thường.

Lại thêm Thuận Cát là trạm đầu tiên mà ngự thuyền neo đậu ở đây, khiến cho bách tính ở gần Huy phủ đều nghe tin mà đến, thậm chí khách điếm của Thuận Cát đã chật kín, không còn chỗ ở.

Thẩm Kinh Trĩ nắm tay nữ nhi, dẫn nàng đi xem các vật phẩm nhỏ trên các sạp hàng dọc đường, mà Tiêu Cảnh Loan đã sớm không biết chạy đi đâu, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục cũng không quản hấn.

Tiêu Cảnh Lam đi bên cạnh phụ hoàng, đôi mắt sâu thẳm rơi trên mỗi nơi nhìn thấy, dường như muốn ghi nhớ từng cọng cây ngọn cỏ của Thuận Cát vào trong lòng.

Đây là lần đầu tiên hấn ra ngoài xa như vậy, lần đầu tiên xem phong thổ nhân tình của Đại Sở, cũng là lần đầu tiên xem sông núi mà sau này hấn sắp thống trị thiên hạ.

Tiêu Thành Dục thấy hắc hiêm khi có chút kích động, liền cười vỗ vai hắc. Tiêu Cảnh Lam mười lăm tuổi đã cao hơn Thẩm Kinh Trĩ nửa cái đầu, chỉ kém Tiêu Thành Dục một quyền.

Mặt tựa thiếu niên, nhưng tâm trí thành thực, không thua người trưởng thành.

Những năm gần đây, Tiêu Thành Dục phát hiện các thái phó ngoại trừ đạo làm vua, kỳ thật không còn gì có thể dạy đại nhi tử, liền mang hắc theo bên người, mỗi ngày để hắc cùng nhau xử lý chính sự.

Cứ rèn luyện như vậy, đợi hắc qua hai mươi là có thể thuận lợi tiếp nhận triều chính.

Tiêu Thành Dục vỗ vai nhi tử, thấp giọng nói: "Bát Bảo, sau này con có rất nhiều cơ hội đến xem nữa, đợi con qua mười sáu, sẽ để tiên sinh cùng con đi chu du bốn phương, được không?"

Mắt Tiêu Cảnh Lam đều sáng lên. Hắc nhìn về phía phụ hoàng, khó nén hưng phấn: "Phụ hoàng, thật sao?"

Tiêu Thành Dục cười nói: "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

Tiêu Cảnh Lam nghĩ nghĩ, nói: "Vậy nhi thần muốn đi Hạ Châu, Tề Châu xem xem, lại đi U Vân tam châu xem trường đua ngựa của chúng ta."

Đây là công tích của Tiêu Thành Dục, là hắc suất lĩnh tướng sĩ Đại Sở đánh hạ lãnh thổ, Tiêu Cảnh Lam chính là nghe công tích của phụ hoàng lớn lên, đối với nơi đó có vô số khát khao.

Tiêu Thành Dục trầm ngâm: "Con muốn đi nơi đó sao?"

Tiêu Cảnh Lam gật đầu: "Muốn."

Tiêu Thành Dục không ngăn cản, chỉ nói: "Muốn đi thì đi, dưới gầm trời này không có nơi nào con không thể đi."

"Tạ ơn phụ hoàng." Tiêu Cảnh Lam ngượng ngùng cười.

Mỗi khi hắc cười như vậy, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục mới cảm thấy hắc vẫn là một hài tử.

Cả nhà chậm rãi đi từ đầu phố đến cuối phố, Thẩm Kinh Trĩ mua cho hai nhi tử mỗi người một cây bút lông Tùng Mặc, mua cho nữ nhi một quyển sách chưa từng đọc, thậm chí còn mua cho Tiêu Thành Dục một mặt quạt.

Cuối cùng nàng đi tới đi lui, đều không biết nên mua cho mình cái gì, đành tiếc nuối bỏ qua.

Đợi đến buổi tối trở về ngự thuyền, cả nhà cùng ngồi một chỗ ăn lẩu.

Buổi tối mùa xuân còn chút lạnh, dùng cá diếc sông tươi hầm một nồi canh cá lớn, dùng để nhúng thịt là thích hợp nhất.

Một hồi nào nhiệt cũng ăn xong bữa tối, Thẩm Kinh Trĩ và Tiêu Thành Dục theo lệ bỏ lại hài tử, hai người cùng nhau ở trên boong thuyền ngắm cảnh.

Bất tri bất giác đã đến ngày trăng tròn.

Ánh sao trên trời rục rở, trăng sáng trong trẻo báo trước ngày mai thời tiết tốt.

Thẩm Kinh Trĩ tự mình nấu một bình trà hoa quả, rót đầy cho hai người, sau đó mỗi người một ly chậm rãi phẩm trà ngắm cảnh.

Bầu bạn bên nhau, không cần nhiều lời.

Một chén trà ấm xuống bụng, Tiêu Thành Dục mới đặt chén trà xuống bàn, cười nhìn về phía Thẩm Kinh Trĩ: "Hôm nay nàng không mua quà cho mình."

Thẩm Kinh Trĩ liền nói: "Cái gì cũng không thiếu, nên không mua."

Tiêu Thành Dục gật đầu, do dự một lát, vẫn là từ trong tay áo lấy ra một cái túi thơm.

"Nàng không mua cho mình, nhưng ta đã chuẩn bị cho nàng."

Thẩm Kinh Trĩ có chút kinh ngạc, nàng nhớ dọc đường đi Tiêu Thành Dục đều nói chuyện với nhi tử, dường như không mua cái gì.

Nàng nhận lấy túi thơm, mở ra nhìn vào bên trong. Bên trong là một chiếc khăn gấm.

Chất liệu của khăn gấm rất bình thường, chỉ là một mảnh lụa mỏng màu sắc bình thường, nhưng trên khăn lại thêu một khóm hoa lăng tiêu, bên cạnh hoa lăng tiêu còn thêu một chữ "Thải".

Thẩm Kinh Trĩ sờ chiếc khăn tay mười mấy năm chưa thấy này, không khỏi nhớ lại buổi chiều tuyết rơi dày đặc năm đó.

Nàng cười hỏi: "Thiếp vẫn luôn cho rằng nó mất rồi, thì ra là chàng nhặt được."

Tiêu Thành Dục nhìn nàng thật sâu, nói với nàng: "Sau này ta không cần phương khăn này nữa."

"Ta đã có nàng."

Chương 118: Ngoại truyện cuối cùng: Cùng nhau già đi (2)

Điểm dừng cuối cùng của chuyến nam tuần là Triều Châu, đợi ngự thuyền ở Bình Đàm huyện Triều Châu dừng lại, cả nhà sáu người liền cùng nhau xuống ngự thuyền.

Là cảng biển lớn nhất phía Nam, Triều Châu là châu phủ giàu có nhất ở nơi này, sông Vận sở dĩ một đường thông đến Triều Châu, chính là vì vận chuyển hàng hóa nam bắc.

Những hàng hóa này cũng có thể ở Triều Châu lên thuyền buôn viễn dương, vượt biển đến các quốc gia dị vực, sau đó mang về từng thuyền từng thuyền bạc trắng.

Cho nên ở Triều Châu không chỉ có thể nhìn thấy người Sở, cũng có thể nhìn thấy các thương nhân với đủ loại màu da và màu tóc khác nhau.

Chẳng qua bọn họ phần lớn đều sinh sống ở cảng Triều Châu, sẽ không đến Bình Đàm, chỉ có thể ở Bình Đàm ngẫu nhiên nhìn thấy một hai người dị quốc.

Mấy hài tử tuy ở trên triều yến gặp qua sứ thần ngoại quốc, nhưng chưa từng ở trên đường phố nhìn thấy người dị quốc nói tiếng Sở, ngay cả Tiêu Cảnh Lam cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Thẩm Khinh Trĩ giải thích với hân: "Muốn buôn bán phải có thành tâm, biết nói tiếng Sở cùng không biết nói tiếng Sở, đàm phán ra giá cả đều không giống nhau."

Tiêu Thành Dục cũng nói: "Muốn đạt được mục đích, thì phải nỗ lực."

Được phụ mẫu thay phiên nhau chỉ điểm một phen, Tiêu Cảnh Lam gật đầu, lại đi chỉ điểm hai đứa nhỏ.

Ba ngày đầu ở Triều Châu bận rộn vô cùng, không chỉ phải tiếp kiến vương công đại thần, còn có không ít thân sĩ địa phương, thương nhân, thậm chí còn có chủ sự thương hội ngoại quốc.

Sau ba ngày yến hội, Thẩm Kinh Trĩ cùng Tiêu Thành Dục rốt cuộc có thể nghỉ ngơi.

Hai người bỏ lại hài tử cùng nhau đi xem kịch, xem xong kịch lại đi hồ Tam Tuyền nổi tiếng, cứ như vậy chơi cả ngày, trở về cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Ngược lại là hai đứa nhỏ đi theo huynh trưởng chạy cả ngày, bữa tối không dùng được bữa bao nhiêu đã sớm đi ngủ.

Ngày hôm sau, họ cùng Tô Dao Hoa và hài tử đi một chuyến đến Thập Tam Hành.

Trong Thập Tam Hành cái gì cũng có, hàng hóa nam bắc đều tụ tập ở đây khiến người ta hoa cả mắt, không kịp nhìn. Thẩm Kinh Trĩ thậm chí còn nhìn thấy thảm dệt tay nổi tiếng của Hạ Châu.

Tắm tắm có đồ án hoa mẫu đơn nở, phú quý vui mừng, tay nghề tinh xảo, phía trên còn lưu lại đặc sắc của địa phương Hạ Châu, khiến người ta nhìn qua khó quên.

Nàng rất thích tắm tắm đó, lập tức mua xuống.

Ở Thập Tam Hành, người dị quốc còn nhiều hơn ở Bình Đàm, hài tử nhìn họ ngược lại không hề sợ người lạ, khoa tay múa chân cùng chủ quán mặc cả, mặc cả đến mức mặt đỏ tía tai.

Tô Dao Hoa trên đường đi đều không nói nhiều, bà cẩn thận nhìn

mỗi một dạng hàng hóa, nhìn những vật phẩm tinh xảo quen thuộc hay không quen thuộc kia, phảng phất như muốn đem bọn chúng đều ghi nhớ vào trong lòng.

Thẩm Kinh Trĩ ở bên cạnh bà, cười nói: "Mẫu hậu, người nếu thích thì hãy mua đi, trở về cũng có thể chơi."

Tô Dao Hoa lắc đầu, bà từ ái cười, đuôi mắt đã có nếp nhăn của năm tháng.

"Những thứ tốt này ta đã thấy, biết bộ dáng ra sao là được, mang về cũng chỉ để ở trong kho, ngược lại phung phí của trời. Còn không bằng để ở đây, để bách tính có thể nhìn thấy, để bọn họ có thể mua về nhà, như vậy mới không phụ lòng bọn chúng không quản ngàn dặm xa xôi đến Đại Sở."

Tô Dao Hoa luôn là như vậy, bà ôn nhu tinh tế, lạc quan phóng khoáng.

Tô Dao Hoa sờ hoa văn tinh xảo trên chiếc bình đồng, cùng Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Ta tự mình xem, trăm năm cũng có thể cùng phụ hoàng các con nói chuyện một chút, để người biết hiện tại Triều Châu là bộ dáng gì."

Thẩm Kinh Trĩ chớp chớp mắt, cố gắng đè xuống luồng nhiệt nóng nơi đáy mắt, cười nói: "Vâng, mẫu hậu nói đúng."

Cả nhà cứ như vậy vui vẻ dạo cả ngày Thập Tam Hành, đợi đến buổi tối trở về đều cảm thấy rất tận hứng.

Thậm chí Tiêu Cảnh Loan còn muốn đi thêm một chuyến nữa. Hắn nằm trên đùi Thẩm Kinh Trĩ, ngẩng đầu hỏi nàng: "Mẫu hậu, ngày mai chúng ta không thể lại đi một chuyến sao?"

Tiêu Cảnh An ngồi một bên, nàng không làm nũng với mẫu hậu, nhưng lỗ tai nhỏ lại dựng lên.

Thẩm Khinh Trĩ nhìn hai đứa nhỏ, cười nói: "Ngày mai là mười lăm, chúng ta phải đi Quảng An tự thắp hương."

Quảng An tự là ngôi chùa lớn nhất Triều Châu, hương khói thịnh vượng, không chỉ có thể cầu công danh nhân duyên còn có thể cầu bình an phúc lộc, chỉ cần thành tâm, thứ gì cũng có thể cầu.

Thời gian họ ở các địa phương đều không dài, dù sao không thể rời kinh quá lâu, cho nên Quảng An tự là nhất định phải đi trước.

Tiêu Cảnh Loan cũng dễ nói chuyện: "Vậy mẫu hậu, đi qua Quảng An tự, chúng ta còn có thể lại đi Thập Tam Hành không?"

Tiêu Thành Dục vốn ngồi một bên phê tấu chương, nghe thấy nhị nhi tử ở đây dây dưa với Thẩm Khinh Trĩ, không khỏi nhíu mày.

"Qua mấy ngày nữa chúng ta không rảnh, để đại hoàng huynh dẫn các con đi. Còn nữa, nói chuyện cho tử tế đừng làm nũng, con đã lớn như vậy mà còn làm nũng, muội muội con cũng không như vậy."

Tiêu Cảnh Loan: "..."

Ý làm nũng này là muội muội bày ra, chỉ là hăn bị mắng quen rồi, nhiều một lần không nhiều, ít một lần không ít, ngược lại cũng nguyện ý thay muội muội gánh vác cái nỗi này.

Thẩm Khinh Trĩ vỗ đầu Tiêu Cảnh Loan, không nhin được bật cười: "Con nên đi cầu đại hoàng huynh của con đi."

Nếu Tiêu Cảnh Lam muốn đi thư hành (hiệu sách), hai đứa nhỏ chỉ có thể đi theo thư hành.

Lời này vừa nói ra, Tiêu Cảnh Loan liền một mạch chạy đến trước mặt Tiêu Cảnh Lam, mắt trông mong nhìn đại hoàng huynh.

Tiêu Cảnh Lam một chút cũng không do dự, trực tiếp đáp ứng: "Được, ngày kia chúng ta đi thư hành trước, sau đó sẽ đi Thập Tam Hành."

"Đại hoàng huynh tốt nhất!" Hai đứa nhỏ cùng hoan hô.

Thẩm Kinh Trĩ nhìn bọn chúng không ai quản nỗi vui đùa, bất đắc dĩ cười.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà dậy sớm đi Quảng An tự.

Hôm nay mười lăm, là ngày dâng hương, trong chùa đông nghịt vô cùng náo nhiệt, xe ngựa dừng ở lưng chừng núi, bắt đầu theo dòng người chậm rãi leo núi.

Bái Phật không dễ dàng. Cần phải leo lên từng ngọn núi cao mới có thể nhìn thấy tượng Phật của Phật tổ, trên đường phần lớn các hương khách đều rất thành kính, tay mân mê chuỗi phật châu, đi theo dòng người lăm bằm.

Nhưng cũng có rất nhiều người chẳng qua chỉ là đến góp vui, bọn họ cười nói vui vẻ, đón ánh mặt trời từng bước lên núi cao.

Thẩm Kinh Trĩ chính là một nhà như vậy, họ không vội bái Phật, cho nên một đường đều đi rất chậm, để Tô Dao Hoa và hai đứa nhỏ có thể nghỉ ngơi một phen.

Đợi đến khi mặt trời lên cao, giữa trưa vừa đến, họ mới rốt cuộc leo lên đến cổng chùa Quảng An tự.

Lúc này đã có rất nhiều hương khách cầm bánh bột đậu do Quảng An tự phát, cười nói đi vào rừng, trong chùa ít người hơn rất nhiều, không chen chúc như buổi sáng.

Cả nhà họ buổi sáng đều ăn rất no, nên lúc này không đói, Thẩm Kinh Trĩ hỏi qua Tô Dao Hoa, thấy bà cũng không có vẻ mệt mỏi, bèn quyết định đi bái Phật trước.

Tô Dao Hoa ngược lại nói: "Hai con tự đi bái Phật, ta cùng Bát Bảo mang theo Thang Viên Trân Châu đi dạo của chúng ta."

Thẩm Kinh Trĩ hơi sững sốt, sau đó nhìn về phía Tiêu Thành Dục.

Tiêu Thành Dục rất nghe lời: "Vâng, làm phiền mẫu hậu."

Thẩm Kinh Trĩ liền hiểu, đây là Tiêu Thành Dục cố ý an bài. Nàng mỉm cười, cũng không từ chối, cùng Tiêu Thành Dục rẽ sang một con đường khác, bắt đầu một chỗ bái Phật dâng hương.

Khi đi đến trước đại điện, Thẩm Kinh Trĩ nói: "Chàng còn nhớ năm đó ở Linh Diệu tự, thiếp hỏi chàng muốn ước nguyện gì, chàng nói không cần ước nguyện."

Tiêu Thành Dục cũng nhớ lại chuyện năm đó, hẩn từ trong hộp hương lấy ra ba nén hương, cùng Thẩm Kinh Trĩ cung kính một bái.

Khói hương cháy lượn lơ bay lên, hòa cùng tiếng Phật tụng bay lên không, tựa hồ thật sự có thể bay đến tai Phật tổ.

Tiêu Thành Dục đứng thẳng người, nhìn khuôn mặt từ bi của Phật tổ, cùng Thẩm Kinh Trĩ nói: "Khi đó ta không cần cầu, bởi vì gia quốc thiên hạ thái bình, ta nhất định có thể thực hiện, mà nay quả thật đều đã thực hiện được."

Hai người men theo con đường nhỏ trong chùa, một đường đi đến một thiên điện khác.

Thẩm Kinh Trĩ cười nói: "Vậy hôm nay chàng là đến cảm tạ Phật tổ?"

Tiêu Thành Dục lại nói: "Không, không chỉ cảm tạ Phật tổ."

Thẩm Kinh Trĩ liền trầm ngâm rồi gật đầu.

Hai người đi một hồi bèn đi lăm đường, một đường đi đến nhân duyên điện. Cũng không biết vì sao, lúc này trước nhân duyên điện trống trải không một bóng người ngoài hai người họ.

Tiêu Thành Dục ở trước nhân duyên điện dừng bước chân. Hắn cúi đầu, chăm chú nhìn người trước mặt.

Đây là bạn đời, cũng là lương duyên sẽ nắm tay cả đời hắn.

Tiêu Thành Dục nhìn Thẩm Kinh Trĩ, chậm rãi mở miệng: "Kinh Trĩ, ta đến nay còn nhớ rõ năm đó nàng khuyên ta mấy câu kia, bởi vì sự phóng khoáng của nàng, để một ngày kia ta cũng cảm thấy tự tại hơn rất nhiều."

Hắn hồi ức về quá khứ, khóe môi có ý cười: "Sau đó nàng đến bên cạnh ta, bắt đầu cùng ta trải qua mỗi một ngày đêm."

"Phụ hoàng qua đời, mẫu hậu bệnh nặng, đều là nàng ở bên cạnh ta, ủng hộ ta, để ta có thể dùng hết toàn lực chống đỡ gia quốc thiên hạ."

"Chúng ta từng bước một vượt qua mấy tháng đầu kia, vượt qua phản loạn, vượt qua biến động, thậm chí vượt qua chiến hỏa."

"Chúng ta cũng cùng nhau sinh dưỡng ba hài tử."

"Ta biết quá khứ của nàng, nàng nguyện ý nói những điều đó với ta, ta đã thập phần cảm kích, không cầu nhiều hơn, cho nên năm đó ta nói với nàng, giữa hai người chúng ta có tình yêu của một mình ta là đủ rồi."

"Bởi vì tình yêu của ta sẽ rất nặng, rất nặng, đặt ở giữa hai người

chúng ta, vừa vắn."

"Chúng ta mười lăm năm này nắm tay trải qua, cùng nhau nuôi dưỡng hài tử, cùng nhau xử lý chính sự, cùng nhau vì tương lai tốt đẹp hơn của quốc gia mà phấn đấu," đáy mắt Tiêu Thành Dục có chút đỏ, "Khinh Trĩ, ta cảm thấy rất hạnh phúc."

"Nhiều quân vương Đại Sở như vậy, nhiều người trong thiên hạ như vậy, ta cảm thấy đều không hạnh phúc bằng ta, ta rất cuộc được ông trời ban cho bao nhiêu khí vận mới có thể có được nàng."

Đối với Tiêu Thành Dục mà nói, Thẩm Khinh Trĩ là ái nhân của hắn, là bằng hữu của hắn, càng là tri kỷ của hắn.

Ý tưởng và khát vọng của hắn, nàng đều có thể lý giải, hơn nữa còn cho hắn sự ủng hộ mà người khác không cách nào sánh bằng. Loại cộng hưởng đến từ tâm linh này, không phải ai cũng có thể có.

Làm đế vương, hắn chưa từng thể nghiệm qua cô gia quả nhân, bởi vì hắn không phải, hắn có tri kỷ, có hài tử đáng yêu, cũng có mẫu hậu từ ái.

Bởi vì có Thẩm Khinh Trĩ, mới có tất cả những điều này.

Hắn cảm thấy may mắn.

Đôi mắt phiếm hồng kia của Tiêu Thành Dục rơi vào trong mắt nàng, mà dưới đáy mắt nàng cũng có nhiệt ý dâng trào.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt thành thực anh tuấn của Tiêu Thành Dục.

Đã nhìn mười mấy năm, nàng chưa từng nhìn chán.

Tiêu Thành Dục là nói những điều hắn suy nghĩ trong lòng, lại sao không phải là của nàng chứ?

Thẩm Khinh Trĩ ngẩng nhìn Tiêu Thành Dục, cuối cùng vào giờ khắc này đáp lại hắn bằng một nụ cười rạng rỡ: "Thành Dục, chàng tại sao không phải là ái nhân của thiếp chứ?"

Nàng kiễng chân, đặt lên môi Tiêu Thành Dục một nụ hôn dịu dàng. Như là thổ lộ, cũng là lời thề:

"Cùng nhau trải qua năm tháng, thiếp cũng yêu chàng."

Mười lăm năm lạnh nóng, mười lăm năm bầu bạn, mười lăm năm chân thành bên nhau. Ai có thể không động lòng?

Tiêu Thành Dục ôm nàng vào lòng, không để nàng nhìn thấy giọt nước mắt nóng hổi của mình.

Đó là hạnh phúc không gì sánh bằng.

"Khinh Trĩ, đa tạ nàng."

Bầu bạn năm tháng,
mong cùng bạc đầu,
hai bên cùng mong đợi,
cuối cùng không phụ ý tương tư.

Giấy ngắn tình dài,
năm tháng say lòng,
hai người ở bên nhau,
cuối cùng thấy ân ái vĩnh cửu.

HOÀN NGOẠI TRUYỆN

Nội dung từ **Chương 1: Tái sinh** đến **Chương 118: Ngoại truyện cuối cùng: Cùng nhau già đi (2)**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh

